Giới thiệu

Diệp Phi, một chàng trai trẻ vốn là nhân viên văn phòng tầm thường ở thế giới cũ, mệt mỏi với áp lực kim tiền và cuộc sống bế tắc, bất ngờ xuyên không đến một thế giới song song.

Tại đây, anh may mắn sở hữu một thân phận mới mà anh vô cùng yêu thích: một mỹ thực gia (chuyên gia ẩm thực) kiêm streamer ẩm thực, sống một cuộc đời tự do tự tại giữa núi rừng hùng vĩ của Già Long Trại, một ngôi làng cổ kính nép mình bên dãy Già Long Sơn hiểm trở.

Cuộc sống của anh trôi qua trong thanh bình, với niềm vui mỗi ngày là tìm kiếm những nguyên liệu tươi ngon nhất để chế biến thành các món ăn độc đáo và livestream cho người hâm mộ.

Một buổi sáng đẹp trời, khi Diệp Phi đang chuẩn bị lên núi hái nấm cho bữa tiệc nấm thịnh soạn, bầu không khí yên bình của Già Long Trại bất ngờ bị xé toạc bởi sự xuất hiện của một đoàn người đông đảo cùng trang thiết bị quay phim chuyên nghiệp.

Đi đầu là Băng Băng, một nữ MC xinh đẹp và nổi tiếng, cùng với những nhân vật cộm cán trong giới thám hiểm như Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Họ là ekip của chương trình truyền hình thực tế đang gây bão toàn cầu mang tên 《Thám Tác Trùng Cốc Cấm Địa》.

Mục tiêu tối thượng của họ là tiến vào Trùng Cốc – một thung lũng chết chóc huyền bí nằm sâu trong lòng Già Long Sơn, nơi được đồn đại là chưa một ai đặt chân vào mà có thể sống sót trở ra – để tìm kiếm một bảo vật huyền thoại có tên là 雷 trần châu.

Món bảo vật này được cho là có khả năng khởi tử hồi sinh, và là

niềm hy vọng cuối cùng để cứu sống một vị nguyên lão cấp cao của quốc gia, đồng thời giải mã một đoạn lịch sử bị đứt gãy của nhân loại.

Chương trình được nhà nước hậu thuẫn và phát sóng trực tiếp, thu hút sự chú ý của hàng triệu khán giả trên toàn thế giới.

Tuy nhiên, đoàn thám hiểm gặp phải một trở ngại lớn: không một người dân nào trong Già Long Trại dám nhận lời làm người dẫn đường.

Đối với họ, Trùng Cốc là một cấm địa thiêng liêng và đáng sợ, nơi trú ngụ của những sinh vật quái dị và những lời nguyền chết chóc.

Giữa lúc bế tắc, họ chú ý đến Diệp Phi, một gương mặt xa lạ duy nhất không tỏ ra sợ hãi.

Băng Băng và Tuyết Lỵ Dương ngỏ lời mời Diệp Phi làm người dẫn đường, nhưng anh thẳng thừng từ chối, bởi ký ức của thân xác này cho anh biết rõ sự nguy hiểm của Trùng Cốc.

Tuy nhiên, ngay khi anh chuẩn bị từ chối lần thứ hai trước lời đề nghị hấp dẫn lên tới mười triệu tệ, một âm thanh máy móc vang lên trong đầu anh: 【Tích, chúc mừng ký chủ nhận được hệ thống Siêu Cấp Mỹ Thực Gia!】.

Hệ thống bất ngờ được kích hoạt, trao cho anh những năng lực phi thường: Chân Long Huyết Mạch có khả năng áp chế vạn vật, Thần Cấp Thái Đao có thể chém đứt mọi thứ, cùng một nhiệm vụ tân thủ không thể chối từ: tiến vào Trùng Cốc tìm kiếm những nguyên liệu mỹ vị nhất để chế biến món ăn.

Nếu từ chối, hệ thống sẽ vĩnh viễn biến mất.

Đối mặt với món quà trời cho và nhiệm vụ kỳ lạ, Diệp Phi lập tức thay đổi 180 độ, đồng ý nhận lời trước sự ngỡ ngàng của cả đoàn làm

phim và hàng triệu khán giả đang theo dõi.

Hành động này ngay lập tức dấy lên sự nghi ngờ, biến anh từ một mỹ thực gia vô danh thành một nhân vật bí ẩn trong mắt mọi người.

Khán giả trên sóng livestream chia thành hai phe: một bên tin rằng anh chỉ là một kẻ tham tiền không biết trời cao đất dày, một bên lại nghi ngờ anh là một cao thủ đạo mộ giả danh mỹ thực gia.

Hành trình tiến vào Trùng Cốc bắt đầu đầy kịch tính.

Diệp Phi không dẫn họ đi theo con đường thủy lộ thông thường mà rẽ vào một lối mòn trên núi, đưa cả đoàn đến một ngôi miếu cổ hoang phế.

Tại đây, họ kinh hoàng phát hiện một cảnh tượng kỳ dị: Cửu Long Kéo Quan – chín cỗ quan tài bằng đồng khổng lồ được liên kết với chín bức tượng rồng hung tợn.

Sự tò mò đã khiến họ phải trả giá.

Khi một thành viên trong đoàn mở một cỗ quan tài, hàng ngàn con Đạt Phổ Quỷ Trùng chết người bay ra.

Chỉ cần chạm nhẹ, một tráng hán to khỏe đã hóa thành tro bụi ngay trước mắt mọi người.

Giữa lúc cả đoàn hoảng loạn tột độ, Diệp Phi chỉ lạnh lùng hét lên một tiếng "Cút!".

Dưới sức mạnh áp chế của Chân Long Huyết Mạch, toàn bộ lũ quỷ trùng rơi lả tả xuống đất như ruồi chết.

Trước sự kinh ngạc của mọi người, anh chỉ thản nhiên giải thích rằng lũ côn trùng này chắc "sợ tiếng ồn".

Và rồi, trong khi nỗi sợ hãi còn chưa tan, Diệp Phi lại khiến tất cả câm nín khi nhóm lửa, lấy ra bộ dụng cụ nấu ăn và bắt đầu chế biến

món súp từ một loại nấm độc có tên Hồng Tán Tán ngay bên cạnh chín cỗ quan tài.

Chưa dừng lại ở đó, Diệp Phi "vô tình" kích hoạt cơ quan ẩn trong chín cỗ quan tài, mở ra một mật đạo bí mật nằm cheo leo trên vách đá.

Bên trong mật đạo, hàng ngàn xác khô bị treo lơ lửng trên đỉnh hang, tạo nên một khung cảnh rợn người.

Một lần nữa, sự bất cẩn của Vương Bàn Tử đã đánh thức một mối nguy khác: bầy Thủy Trệ Phong, những con côn trùng có lớp vỏ cứng như thép, không sợ súng đạn, lao ra từ những xác khô và ăn tươi nuốt sống một thành viên nữa.

Khi cả đoàn gần như tuyệt vọng, Diệp Phi lại một lần nữa ra tay.

Anh huýt sáo, dùng năng lực của mình triệu hồi đàn cá Đao Xỉ Khuê Ngư hung dữ từ dòng sông ngầm, tiêu diệt gọn bầy Thủy Trệ Phong.

Và như một thói quen khó bỏ, ngay sau khi giải quyết nguy hiểm, anh lại thản nhiên bắt một con cá ăn thịt người lên, trầm ngâm suy nghĩ xem nên chế biến món gì.

Cứ như vậy, Diệp Phi, một mỹ thực gia với hệ thống thần cấp, đã dẫn dắt đoàn thám hiểm đi từ cú sốc này đến cú sốc khác.

Thân phận và năng lực thật sự của anh vẫn là một ẩn số lớn, nhưng có một điều chắc chắn: cuộc hành trình vào Trùng Cốc chỉ mới thực sự bắt đầu, và với người dẫn đường bí ẩn này, những điều không tưởng nhất vẫn còn đang chờ đợi họ ở phía trước.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 1

Thế giới song song.

Già Long Trại.

Trên giường, Diệp Phi vươn vai một cái.

Lúc này mặt trời đã lên cao, hắn liếc nhìn chiếc gùi ở cửa.

Hôm nay hắn phải lên núi hái một ít nấm tươi để làm buổi dạy nấu ăn trực tiếp hôm nay.

Diệp Phi là một chuyên gia ẩm thực, đồng thời cũng là một streamer ẩm thực.

Nhưng thực tế, hắn không phải là người của thế giới này.

Ở thế giới ban đầu, Diệp Phi chỉ là một nhân viên quèn bình thường, ngày nào cũng bị sếp và chủ nhà trọ bóc lột, bận tối mắt tối mũi mà chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, sống rất khổ sở.

Sau khi xuyên không đến thế giới này, hắn lập tức yêu thích thân phận mới của mình: chuyên gia ẩm thực!

Hôm nay, hắn chuẩn bị làm một bữa tiệc nấm thịnh soạn!

Ở cao nguyên Vân Quý vào khoảng tháng sáu, tháng bảy, nấm có giá trị sánh ngang với hải sản vạn lạng vàng.

Mang theo tâm trạng háo hức, Diệp Phi bước ra khỏi cửa.

Tiếng nước chảy róc rách, những cành non xanh mướt khẽ đung đưa, cùng tiếng chim hót líu lo nơi chân trời khiến lòng người thư thái lạ thường.

Đúng lúc này, Diệp Phi thấy một nhóm người ăn mặc chỉnh tề đang đi về phía mình.

Trông họ giống như một đoàn làm phim.

Dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp, có vẻ là người dẫn chương trình.

Theo sau cô là một nhóm người, ai nấy đều nhìn đông ngó tây, đầy vẻ tò mò.

Trong lúc Diệp Phi còn đang ngơ ngác, cô gái xinh đẹp dẫn đầu đột nhiên lên tiếng: "Xin chào mọi người, đây là nơi chúng ta đang ở, Già Long Trại.

Phía sau tôi là núi Già Long, cũng chính là đích đến mà chúng ta sẽ khám phá, Trùng Cốc đáng sợ!" "Tính đến hiện tại, chỉ còn nửa ngày nữa là chương trình 'Khám Phá Cấm Địa Trùng Cốc' sẽ chính thức bắt đầu!" "Vì vậy, chúng ta cần tìm một người dẫn đường phù hợp ở đây, như vậy mới có cơ hội sống sót cao hơn cho những người được mời!" MC Băng Băng nở một nụ cười chuyên nghiệp trước ống kính.

Cô biết về dự án "Khám Phá Cấm Địa Trùng Cốc" này từ trước khi nó được thành lập.

Tương truyền, bên trong Trùng Cốc có một bảo vật hiếm có tên là Mộc Trần Châu, có khả năng cải tử hoàn sinh, vì vậy vô số người đã tiến vào nhưng không một ai sống sót trở ra.

Hiện tại, một vị nguyên lão cấp cao trong nước sắp qua đời.

Để có thể giúp ông sống thêm vài năm nữa, và cũng vì nơi Mộc Trần Châu tọa lạc có liên quan đến một đoạn lịch sử bị đứt gãy của nhân loại, nhà nước đã hợp tác với đoàn làm phim nổi tiếng nhất để thực hiện chương trình này.

Bản thân thể loại thám hiểm và đạo mộ đã cực kỳ nổi tiếng ở thế giới này.

Vì vậy, ngay khi chương trình được công bố, gần như mọi ánh mắt trên toàn thế giới đều đổ dồn về đây.

Đặc biệt là khi chương trình được phát sóng dưới hình thức trực tiếp, toàn bộ khán giả Đại Việt đều vô cùng phấn khích.

Số người xem trong phòng livestream liên tục phá kỷ lục.

Lúc này, phòng livestream của chương trình đã có hơn năm triệu người xem trực tuyến, đồng thời, mỗi phút lại tăng thêm hàng vạn người.

Mức độ nổi tiếng cũng đã đạt đến đỉnh cao trên thế giới.

Mỗi phút trôi qua đều có vô số bài đăng về chương trình này!

Bình luận trong phòng livestream lại càng sôi nổi hơn bao giờ hết.

"Cuối cùng cũng đợi được rồi, chờ mãi chương trình này mới lên sóng!" "Ở trong nước làm gì có ai dám phát sóng cái này, sống chết không biết đâu mà lần.

Nhưng chương trình này được nhà nước chống lưng, thế thì đáng xem lắm đây!" "Tôi đến đây chủ yếu là vì Băng Băng xinh đẹp của tôi thôi..." "Chương trình này vừa lên sóng đã hot rần rần rồi, nếu không phải tôi vào bằng trang web đặc biệt thì còn không chen vào được ấy chứ, đứng đầu bảng xếp hạng toàn bộ các chương trình, lưu lượng truy cập tăng vùn vụt!" "Vừa phổ cập khoa học vừa là thử thách, lại còn được nhà nước hỗ trợ, có chương trình nào dám ngông cuồng như vậy không?!" Những người dám đến thử thách đều là những nhân vật có uy tín hoặc có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, được tuyển chọn qua nhiều vòng gắt gao.

Băng Băng đứng trước ống kính, nhiệt tình chào hỏi mọi người, rồi lia máy quay sang mấy người bên cạnh.

"Các bạn khán giả trong phòng livestream xin hãy nhìn về phía này!" "Những người được mời hôm nay vừa mới đến Già Long Trại.

Bật mí cho mọi người một bí mật nhé, đừng nghĩ Trùng Cốc chỉ là

một thung lũng toàn sâu bọ, nơi này nguy hiểm lắm đấy.

Trước đây chúng ta đã bí mật cử rất nhiều người đến đây và họ đều đã chết!" Băng Băng vừa nói vừa làm vẻ mặt kinh hãi và sợ sệt.

"Thật hay giả vậy?" "Chỗ khác thì không biết chứ vùng Vân Quý này tà ma lắm.

Hướng dẫn viên du lịch ở quê tôi nghe nói đến đó bị một con côn trùng cắn, kết quả là suy thận chết tại chỗ, còn kinh khủng hơn cả trúng độc rắn ngũ bộ!" "Vu thuật Miêu Cương được truyền đến vùng Vân Quý, kinh khủng như vậy đấy!" "Hít...

Tôi vừa nghĩ đến cảnh vô số con bọ lao về phía mình là đã thấy lạnh hết cả người." "Vãi, tôi bắt đầu sợ rồi đấy!" … Khán giả hoảng sợ, còn Băng Băng lúc này bắt đầu giới thiệu các thành viên khác.

"Xin giới thiệu với mọi người, đây là Hồ Bát Nhất, cô Tuyết Lỵ Dương, Vương Mập, cùng nhiều tuyển thủ khác đã nhận lời mời.

Cùng với giáo sư Lý, giáo sư Hách, họ sẽ là thành viên chủ lực của chúng ta lần này!" "Tiếp theo là việc xác định người dẫn đường." Khi lời của Băng Băng vừa dứt, khán giả có thể thấy rõ vẻ mặt của mọi người đều không được tốt cho lắm.

Hồ Bát Nhất đau đầu lắc đầu: "Tôi, cô Dương và Mập đã hỏi khắp cả làng rồi, không một nhà nào chịu dẫn chúng tôi vào Trùng Cốc!" "Hơn nữa họ còn nói, vào trong Trùng Cốc ngay cả họ cũng sẽ bị lạc, vào đó là chỉ có chết không có sống!" Vương Mập chen vào đúng lúc: "Nghe nói nửa đêm còn thường có tiếng quái vật gào thét, đáng sợ lắm!" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt mấy vị giáo sư càng trở nên khó coi.

Già Long Trại không lớn, những người khác còn muốn cố gắng thêm chút nữa.

Kết quả là người dân Già Long Trại vừa nghe đến việc tìm người dẫn đường, ai nấy đều sợ hãi như mèo thấy chuột, đóng chặt cửa không ra ngoài, thậm chí có người còn trừng mắt nhìn họ, miệng lẩm bẩm không biết nói gì.

"%i#¥&...

Cầu xin sơn thần bớt giận!" Diệp Phi đứng tại chỗ, lẳng lặng quan sát, có chút xuất thần.

Đúng lúc này, ánh mắt của Băng Băng, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều đổ dồn về phía hắn.

Băng Băng nói: "Haha, xem ra bà con không ai chịu cả...

Đợi đã, anh bạn trẻ này cứ nhìn chúng ta mãi, không lẽ có hứng thú sao!" "Xin chào anh bạn trẻ, thấy anh chú ý đến chương trình của chúng tôi như vậy, không lẽ có hứng thú?

Hay là tìm hiểu một chút, chúng tôi đang thiếu một người dẫn đường!" "Anh quay phim, xin hãy lia ống kính về phía anh này." Nghe vậy, người quay phim liền chĩa ống kính về phía Diệp Phi.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này liền cười ha hả.

"Thanh niên này nhìn chưa đến hai mươi tuổi, làm người dẫn đường được không thế?!" "Cậu ta vào núi được mấy lần rồi?

Chị Tuyết tuyệt đối đừng tìm nhầm người dẫn đường, nếu không lại hại cả đoàn trên núi đấy!" "Nghe dân làng miêu tả ngọn núi này mà tôi cứ tưởng là nơi yêu ma quỷ quái xuất hiện không ấy chứ, chắc thằng bé này cũng không đồng ý đâu!" "Ể, sao tôi thấy có chút quen mắt nhỉ." Một khán giả đột nhiên nói: "Có phải tôi nhìn nhầm không, sao thấy người này giống một chuyên gia ẩm thực thế?" "Lầu trên mù à, cha này mà là chuyên gia ẩm thực thì tôi ăn tường.

Chuyên gia ẩm thực mà lại đến cái nơi khỉ ho cò gáy này á?" "Ăn

tường đi nhé, ông này đúng là chuyên gia ẩm thực thật đấy.

Bình thường hay thích chạy lung tung khắp nơi để sưu tầm món ngon.

Trước đây tôi còn thấy anh ta tham gia một chương trình, vì không biết ăn nói, cũng không biết cách đối nhân xử thế nên suốt không nổi tiếng.

Không ngờ lại chuyển nghề, đến đây rồi à?" "Dựa theo thông tin các netizen đào được, tôi tra ra thật rồi, người này tên Diệp Phi, cao một mét tám..." "Thật sự là chuyên gia ẩm thực à?

Đến nơi khỉ ho cò gáy này tìm đồ ăn?

Điên rồi sao, trừ khi anh ta đến đây để trộm mộ!" Lúc này, phòng livestream lập tức chia thành hai phe, một bên ủng hộ sự nghiệp của chuyên gia ẩm thực, một bên thì mỉa mai, cho rằng anh ta có ý đồ xấu.

Đối mặt với micro và câu hỏi đột ngột, Diệp Phi không hề hoảng sợ, thẳng thừng từ chối: "Tôi là một chuyên gia ẩm thực, ngoài ẩm thực ra tôi không biết gì cả..." "Đúng vậy, tôi sẽ không đồng ý đâu!" Trong ký ức sau khi xuyên không của Diệp Phi, hắn biết Trùng Cốc rất nguy hiểm.

Trừ khi hắn muốn tìm đến cái chết, nếu không tuyệt đối không thể vào Trùng Cốc.

Bởi vì trong làng, bất cứ ai từng vào Trùng Cốc đều không có ai sống sót trở về.

Đây cũng là lý do tại sao mỗi khi nhắc đến Trùng Cốc, cả làng đều lảng tránh.

Diệp Phi không ngốc, vì vậy hắn từ chối một cách dứt khoát!

"Chương trình của chúng tôi có kinh phí rất lớn, nếu anh đồng ý

tham gia, chúng tôi có thể trả cho anh tối đa mười triệu, hơn nữa còn được xuất hiện trên sóng trực tiếp toàn bộ hành trình!" Tuyết Lỵ Dương tung ra một quả bom tấn, khiến cả phòng livestream nổ tung.

Những người được mời khác cũng lộ vẻ ghen tị!

Đó là mười triệu đấy!

Diệp Phi vừa định mở miệng từ chối tiếp thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói máy móc: 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Hệ thống Siêu Cấp Mỹ Thực Gia, hệ thống sẽ đưa ngài đến đỉnh cao nhân gian!】 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng tân thủ là một lượt quay Vòng Quay May Mắn hoặc một Hộp Quà Bí Mật, có mở không?】 Hệ thống?

Diệp Phi sững sờ tại chỗ.

Là một người xuyên không, hắn nghĩ rằng trở thành một chuyên gia ẩm thực sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ đã là rất tốt rồi, không ngờ lại còn có hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Còn chờ gì nữa?

Đương nhiên là chọn mở!

"Vòng Quay May Mắn!" Diệp Phi thầm niệm trong lòng. 【Chúc mừng ký chủ nhận được: Dòng máu Chân Long!】 【Có thể phóng thích huyết mạch áp chế, bất tử bất diệt.】 【Chúc mừng ký chủ nhận được Thái đao cấp Thần!】 【Có thể chém mọi vật trên thế gian.】 【Nhận được một điểm cộng.】 【Ký chủ: Diệp Phi】 【Tuổi: 18】 【Thuộc tính: Thể lực: 16 điểm, Sức mạnh: 15 điểm, Sức bền: 15 điểm, Nhanh nhẹn: 15 điểm!】 (Chỉ số trung bình của người thường là 10) 【Nhận được một điểm cộng, ký chủ có thể tùy ý lựa chọn】 "Thể lực!" Diệp Phi nói.

Ting!

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên: Thể lực +1. ...Ting! 【Nhiệm vụ mới được ban hành: Đến Trùng Cốc tìm kiếm nguyên liệu mỹ vị nhất để tiến hành chế biến!】【Chế biến được càng nhiều nguyên liệu thượng hạng, năng lực nhận được càng mạnh.

Từ chối sẽ vĩnh viễn mất đi hệ thống ẩm thực.】【Đồng thời, khi độ hot của phòng livestream càng cao, ký chủ sẽ nhận được càng nhiều phần thưởng bất ngờ!】 Thấy vậy, miệng Diệp Phi vốn đang nói lời từ chối, ngay lập tức ngẩng đầu lên nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tôi đồng ý." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng khiến mọi người kinh ngạc.

Đồng ý rồi sao?

Chuyên gia ẩm thực đâu rồi?

Lời từ chối đâu rồi?

"Không thể nào, không thể nào, tôi thấy dân ở đây ai cũng sợ chết, không ngờ lại bị mười triệu mua chuộc!" "Vừa nãy tôi còn thấy anh ta run lên một cái, rõ ràng là sợ rồi, không ngờ nghe thấy tiền lại tỉnh táo như vậy!" "Nhìn là biết loại ham tiền không ham mạng rồi.

Trước khi chuẩn bị cho chương trình này, người ta đã nói là chết không ít người, trong làng này cũng chết không ít người rồi, đây đã là nhiều đợt rồi.

Ngay cả những người được mời cũng sợ, một chuyên gia ẩm thực từ nơi khác đến lại dám đồng ý?" "Đúng rồi, các ông có nghe nói về một streamer chết trong núi Già Long này không!" "Thảm lắm, nghe bạn cùng phòng tôi kể mà tôi không dám xem!" "Tôi xem livestream rồi, anh ta một mình một ngựa gan dạ vào đó thám hiểm.

Vốn dĩ mọi chuyện vẫn ổn, nhưng chiếc bè tre đột nhiên đổi hướng, đi thẳng vào một ngã rẽ khác, bên trong đó thật sự là... hàng

ngàn hàng vạn tượng người treo ngược trên đỉnh hang, hình thù kỳ quái.

Vì streamer này muốn chân thực hơn một chút, nên đã đưa tay chạm vào một cái, 'bốp' một tiếng, tượng người vỡ tan!" "Sau đó thì sao, kể tiếp đi, đừng dừng lại!" "Không biết là thứ gì, lao thẳng vào, vãi chưởng, chỉ vài giây, người bay màu luôn!" "Tôi cũng xem buổi livestream cuối cùng của anh ta rồi, người này thật sự đến xương cốt cũng không còn.

Hơn nữa không ai dám vào đó vớt xác.

Nếu không phải điện thoại chống nước rơi xuống đó quay lại toàn bộ quá trình, thì cũng không biết chết như thế nào.

Video đó còn bị cấm phát sóng nữa!" "Mấy ông nói nghe rợn người quá, chuyên gia ẩm thực này gan thật, không sợ chết không có ai nhặt xác à!" ...

Ký xong hợp đồng sinh tử, nhận tiền đặt cọc, rất nhanh mọi người liền bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Sau khi rời khỏi Già Long Trại, mọi người dưới sự dẫn dắt của Diệp Phi đã đến một thung lũng.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Mập ba người mang theo giáo sư Lý và giáo sư Hách, cùng với một số công cụ.

Suốt đường đi, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đầy nghi hoặc.

Bởi vì họ nhớ rằng những người bí mật lẻn vào Trùng Cốc trước đây đều đi đường thủy theo sự chỉ dẫn của người dân địa phương, thậm chí còn cố ý để lại một số dấu hiệu.

Nhưng không ngờ Diệp Phi lại dẫn họ đi đường núi.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là ở một nơi hoang vu trong thung lũng, họ phát hiện ra một ngôi chùa.

Mà ở cửa chùa cắm một hàng công cụ hình sừng trâu cắm ngược!

Nhìn từ xa, ít nhất cũng có đến hàng ngàn cái.

Thay vì nói đây là một phong tục, nó giống như một trận pháp, một nghi lễ tế tự quỷ dị hơn.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi một câu: "Đây là phong tục của dân tộc ở đây à?" Diệp Phi liếc nhìn khán giả trong phòng livestream, thản nhiên cười: "Người dân Già Long Trại tín ngưỡng thần trâu, ứng với sao Thiên Ngưu, ý là thượng đế sẽ thông qua trâu để chữa lành cho tất cả mọi người!" "Cái này không là gì cả, lát nữa những thứ các vị thấy có lẽ sẽ còn hữu ích hơn!" Nói rồi, Diệp Phi dẫn đầu đi vào trong chùa.

Ngôi chùa này trông không lớn, cửa ra vào bị cỏ dại um tùm che lấp, trông như đã vô số năm không có ai dọn dẹp.

Mở cánh cửa gỗ nặng nề ra, một luồng gió lạnh ập đến.

Tất cả mọi người bất giác hít một hơi khí lạnh.

Khi ánh mắt của mọi người nhìn về phía trung tâm ngôi chùa, họ suýt chút nữa đã ngã ngồi xuống đất.

Mà người trong phòng livestream cũng toàn thân chấn động.

"Vãi!

Cái quái gì vậy, suýt nữa dọa chết tôi!" "Mẹ nó tôi đang ăn cơm, suýt nữa thì hồn bay phách lạc!" "Trời ơi, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy, không phải nói là chùa sao, sao trông giống nghĩa trang thế!" "Đợi đã, nghĩa trang nào lại bày biện thế này, tôi không nhìn nhầm chứ, đây là Cửu Long Kéo Quan???" "Vãi, ông nói thế tôi mới để ý, đúng là Cửu Long Kéo Quan thật à???" "Mở đầu đã là Cửu Long Kéo Quan,

ảo thật!

Chương 2

Chuyến thám hiểm này tôi thấy sởn cả gai ốc rồi đấy!" Trong khung hình trực tiếp, chỉ thấy trong ngôi chùa rộng lớn bày ngay ngắn chín chiếc quan tài bằng đồng xanh khổng lồ!

Ở một đầu của quan tài đồng xanh có một sợi xích.

Trên sợi xích là một con rồng bằng đồng xanh có hình thù kỳ quái.

Mặc dù đã trải qua hàng trăm, hàng ngàn năm, thân rồng bằng đồng xanh đã rỉ sét lốm đốm, nhưng vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt hung dữ và hình dáng tổng thể của con rồng!

Tượng rồng xanh cao hơn ba người, đầu ngẩng cao, ngực ưỡn ra, nhưng đôi mắt lại nhìn xuống đất, ánh mắt như đang nhìn tất cả những người bước vào!

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, mắt họ rõ ràng sáng lên.

"Đây là phong cách kiến trúc thời Hiến Vương.

Hiến Vương tuy chỉ là một tiểu vương ở biên cương, nhưng lại có yêu cầu đặc biệt đối với lăng mộ của mình.

Vì vậy, ông ta đã không tiếc hao phí hàng vạn người để chế tạo các loại đồ dùng bằng vàng bạc cho mình.

Tương truyền, thời Hiến Vương, dân số toàn bộ Nam Cương đã giảm mạnh hơn tám phần!" "Không ngờ chưa vào Trùng Cốc đã phát hiện ra di tích của Hiến Vương!" Hồ Bát Nhất vui mừng nói, và tiến lên xem xét con rồng đồng xanh và chín chiếc quan tài kỳ quái!

Ở trung tâm của chín chiếc quan tài và chín con rồng có một bức tượng đá, bức tượng này không phải là một nhà sư, mà trông giống

một vị đại tướng quân oai phong lẫm liệt!

Tương tự, vì thời gian đã lâu, qua lớp rêu xanh, chỉ có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương.

Không ít người lúc này đều hít một hơi khí lạnh.

Băng Băng lúc này trên mặt vừa kinh ngạc vừa đầy nghi hoặc.

Cô đến bên cạnh Diệp Phi, cầm máy quay chĩa vào hắn nói: "Anh Diệp Phi, không phải anh là chuyên gia ẩm thực mới đến đây sao, nơi này có lẽ ngay cả người dân địa phương cũng nhiều người không biết, sao anh lại biết!" Câu nói này vừa thốt ra, không ít người trong đoàn đều nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi ho khan một tiếng, cười hì hì: "Tôi là một chuyên gia ẩm thực, sở trường của chuyên gia ẩm thực là đi khắp nơi tìm đồ ăn.

Chẳng phải lúc hái nấm, tôi tình cờ gặp được nơi này, nên dẫn các vị đến xem trước, vừa hay tiện đường!" Phụt!

Không ít người trong phòng livestream trực tiếp bật cười.

"Tiện đường cái con khỉ, vô lý vãi chưởng ra được!" "Nơi này, tôi chưa đến đã cảm thấy âm khí nặng nề, một chuyên gia ẩm thực mà ngay cả nơi này cũng dám chạy vào, lừa quỷ à!" "Nhìn dáng vẻ bình thản của Diệp Phi kìa, khéo khi Trùng Cốc anh ta cũng vào rồi ấy chứ, không thì sao dám làm chuyện mà dân bản địa còn không dám làm!" "Anh đừng nói, trước đây không có cảm giác gì, bây giờ anh nói, tôi cũng nghi ngờ rồi!" "Anh ta mà cởi cái mác chuyên gia ẩm thực ra, khoác vào danh hiệu nhà thám hiểm hay trộm mộ gì đó, tôi tin sái cổ luôn!" "Đồng ý, tin tưởng!" "Tin tưởng +10086!" Không ít người bắt đầu nghiên cứu quan tài đồng xanh và rồng đồng xanh, hai thứ này tuy mang lại cho người ta một cảm giác kỳ quái, nhưng lúc này đông người nên cũng không có mấy ai sợ.

Chỉ là, tất cả mọi người xem nửa ngày vẫn không nhìn ra được manh mối gì.

Cùng lúc đó, các chuyên gia khảo cổ không có mặt tại hiện trường cũng bắt đầu phân tích ngôi chùa thông qua phòng livestream.

"Lão Lý, ông có nhìn ra manh mối gì không?" Một ông lão hơn sáu mươi tuổi nghi hoặc nhìn sang một ông lão lớn tuổi hơn bên cạnh.

Ông lão này là viện trưởng viện bảo tàng Cố Cung, đồng thời cũng là giáo sư cấp chuyên gia khảo cổ học.

Chỉ thấy lúc này ông lắc đầu: "Cửu Long Kéo Quan này không giống bố cục phong thủy, xung quanh đây hoang vu, cũng không giống lối vào lăng mộ, xem thế nào cũng thấy kỳ quái!" "Hơn nữa cho dù là lối vào, thường để trấn giữ mộ huyệt, người ta sẽ đặt một số thứ như sư tử đá, Cửu Long Kéo Quan này lại là để làm gì?" Xung quanh viện bảo tàng còn có mấy ông lão khác, họ đều bất lực lắc đầu. ...Lúc này, Vương Mập nhìn chằm chằm vào chín chiếc quan tài nửa ngày, sớm đã không nhịn được muốn mở nắp quan tài, nghiên cứu cho ra nhẽ.

Đúng lúc gã chuẩn bị ra tay, mà Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không từ chối, trong chùa đột nhiên vang lên một tiếng ho khan.

"À này các vị, mở quan tài có rủi ro đấy, hay là thắp một ngọn đèn trước đã!" Câu nói này vừa thốt ra, Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Trong bí thuật phong thủy có nói, trước khi mở quan tài, nhất định phải ở góc đông nam thắp ba cây nến.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Một khi nến trong mộ huyệt tắt, chứng tỏ trong mộ huyệt có quỷ, phải nhanh chóng chạy trốn.

Lúc này, người biết chuyện này không nhiều.

Chính xác mà nói, chỉ có người trong nghề mới biết một chút.

Hơn nữa, đây là bí mật bất truyền được công nhận của Mô Kim Hiệu Úy.

Diệp Phi làm sao biết?

Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phi.

Chỉ có Vương Mập vỗ đầu cười ha hả: "Xem cái đầu của tôi này, mỗi lần nhìn thấy quan tài là lại quên mất chuyện chính." Nói rồi gã lập tức mở ba lô, chuẩn bị thắp nến.

Cùng với lời nói của Diệp Phi, người trong phòng livestream cũng bắt đầu thảo luận.

"Làm trò gì vậy, mở một cái quan tài mà còn phải thắp đèn?

Dùng đèn pin chiếu vào không phải được rồi sao?" "Đúng vậy, thắp nến nhàm chán quá, rảnh rỗi sinh nông nổi à?" "Chẳng lẽ nến còn có thể trừ tà?" Các loại câu hỏi chồng chất, ai nấy đều tò mò và khó hiểu.

Lúc này, một người bạn có nick là "Mao Sơn Chưởng Môn Nhân" nói: "Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Đây là cách mà một số kẻ trộm mộ thời xưa dùng để phòng tránh nguy hiểm.

Một là nến có thể phán đoán xem mộ huyệt có thông gió hay không, nếu không thông gió thì cần đợi khí độc trong mộ huyệt tan hết mới có thể xuống mộ.

Hai là người xưa có một cách nói, nếu nến đang cháy mà tự nhiên tắt, chứng tỏ chủ nhân trong mộ huyệt không vui, phải đi ngay, nếu không sẽ gặp đại họa!" Câu nói này vừa thốt ra, cả phòng livestream kinh ngạc!

“Vãi, theo cách nói của ông, đây không phải là bí thuật trộm mộ sao!” “Nói như vậy, Hồ Bát Nhất, Vương Mập, Tuyết Lỵ Dương không phải là trộm mộ à?

Còn cả Diệp Phi nữa, chẳng lẽ cũng là trộm mộ?” “Vãi, vốn là đến xem chương trình thám hiểm, sao xem một hồi lại thành chương trình trộm mộ rồi, là tôi bị ảo giác à?” “Lầu trên không phải ảo giác đâu, thật không ngờ một chuyên gia ẩm thực lại nhanh như vậy đã bại lộ thân phận thật của mình!” “Haha, Tuyết Lỵ Dương và họ không phải là người do chính phủ chỉ định sao, nếu là trộm mộ thì chắc chắn đã bị chính phủ biết từ lâu, nhưng Diệp Phi thì sao!” “Vãi chưởng, Diệp Phi tuyệt đối là trộm mộ, không cần nói nữa, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!” ...

Thấy mọi người nhìn Diệp Phi như nhìn quỷ, hắn bất lực xòe tay: “Làm ơn đi, tôi là một chuyên gia ẩm thực, mục tiêu của tôi là đi khắp non sông, thưởng thức hết mỹ thực thiên hạ, cho nên, tôi biết chút chuyện thì có sao?” “Ngược lại là Mập đấy, cậu không đơn giản đâu nha!” Diệp Phi trực tiếp gắp lửa bỏ tay người.

Vương Mập nghe vậy liền sốt ruột!

“Chết tiệt, tôi cũng là nghe người ngoài nói không được à, để đề phòng bất trắc, chuẩn bị nhiều hơn một chút, có gì sai!” Phụt!

Người trong phòng livestream đều cười như được mùa.

May mà lúc này, Vương Mập cũng đã thắp xong ba cây nến.

Ánh nến không lớn.

Vừa thắp lên, mọi người đều cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng lên một chút, liền chuẩn bị đi mở quan tài đồng xanh.

Tuy nhiên, khi tay người đầu tiên vừa chạm vào quan tài, chỉ thấy ngọn nến vừa cháy tốt đẹp, trong nháy mắt đã tắt ngấm.

Vương Mập giật nảy mình!

“Lão Hồ, nến tắt rồi!” Tiếng hô nến tắt vang lên.

Trong phòng livestream có người vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ngọn nến.

Anh ta kinh ngạc nói: “Vãi, vừa rồi rõ ràng không có gió, sao nến đang cháy tốt lại tự tắt vậy!” “Không lẽ thật sự có quỷ à?” Những người khác trong phòng livestream cũng bị dọa không nhẹ.

“Vừa rồi cái gì mà người thắp nến, quỷ thổi đèn ấy nhỉ, ban ngày ban mặt thế này, không lẽ thật sự có quỷ à, anh em, đừng dọa tôi, tôi nhát gan lắm!” “Bây giờ tôi đột nhiên lo có một con quỷ nhảy ra màn hình livestream, chắc hồn tôi bay mất!” “Tự nhiên thấy cảnh quay có chút rùng rợn, tôi không dám xem nữa làm sao bây giờ?” Vương Mập ngay khi nến tắt đã phát tín hiệu cho Hồ Bát Nhất, nhưng lúc này người mở quan tài không phải là Hồ Bát Nhất hay Tuyết Lỵ Dương, mà là một thành viên trong đoàn.

Tiếng của Vương Mập vừa dứt, người đó đã mở được một góc nhỏ của quan tài đồng xanh.

Ngay lập tức, một mùi vị kỳ lạ từ trong quan tài bay ra.

“Mùi gì thế này?” Tất cả mọi người đều bất giác ngửi ngửi.

Vương Mập ngửi thử, đưa cánh tay lên, chuẩn bị dùng khăn ướt trên tay để bịt mũi.

Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ nghiêm trọng, trong hoàn cảnh đặc biệt này, đột nhiên xuất hiện một mùi lạ, bất kể là ai cũng không thể lơ là.

Còn Băng Băng và một đám giáo sư cùng những người không rành nghề, sớm đã lùi ra đến cửa.

Lúc này, Băng Băng đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ vào khe hở

trên nắp quan tài: “Sâu, có sâu!” Chỉ thấy ở một góc của quan tài, một con sâu đen sì, từ từ bò ra.

Con sâu chỉ to bằng móng tay, nhưng lại có hai chiếc râu trông sắc bén.

Đầu không lớn, nhưng trên lưng lại có hoa văn kỳ dị, màu đen tím, khiến người ta nhìn vào đã thấy lạnh gáy.

Bình luận trong phòng livestream lập tức đầy màn hình.

“Vãi, đây là con sâu gì vậy, trông có vẻ hung dữ!” “Trời đất ơi, con sâu này trông như muốn giết người vậy, nếu tôi ở đó chắc bị dọa ngất mất.” “Mẹ ơi, nhiều quá!

Lại ra nữa rồi, tôi bị hội chứng sợ lỗ, trời ơi!” Chưa đầy vài giây, từ trong quan tài lại liên tiếp chui ra mấy con sâu nhỏ.

Lũ sâu này thấy người không hề có ý sợ hãi, ngược lại còn ung dung vỗ cánh, phát ra tiếng vo vo, rồi bay lên không trung.

Cùng lúc đó, đuôi của nó phát ra một luồng sáng xanh biếc.

Trong đám người của đoàn làm phim, một người đàn ông lực lưỡng thấy cảnh này cười nói: “Mọi người đừng sợ, đây chỉ là một con đom đóm thôi, tôi cứ tưởng là gì!” “Loài côn trùng này ở quê tôi mùa hè nào cũng có rất nhiều, trông giống như ma trơi.

Mỗi tối tôi đi chạy bộ đều thỉnh thoảng gặp vài con, có khi còn gặp cả đàn.” Nói rồi anh ta còn cố ý khoe cơ bắp trước mặt Băng Băng, rồi tiến lên định chạm vào những con sâu đã bay lên.

Tuy nhiên, tay vừa chạm vào, cả người anh ta đột nhiên run lên, sau đó đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng, rồi trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hóa thành tro bụi!

Chương 3

Tro tàn bay lả tả trong không trung!

Khán giả trong phòng livestream.

Tổ chuyên gia đang không ngừng lùi lại.

MC Băng Băng.

Cả những nhà nghiên cứu lão thành vẫn luôn theo dõi trong phòng livestream.

Tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng!

Một người sống sờ sờ!

Lại hóa thành tro tàn ngay trước mắt họ!

Mà tất cả chỉ vì một con sâu!

Rốt cuộc đây là thứ gì!

Sao có thể lợi hại đến vậy!

Hồ Bát Nhất bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Là một kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, anh, Vương Mập và Tuyết Lỵ Dương đã trải qua quá nhiều sinh tử.

Nhưng dù vậy, cũng chưa từng thấy cảnh một người đứng đó rồi chết như thế!

Hồ Bát Nhất dường như nghĩ đến điều gì đó, toàn thân run lên.

"Đây, hình như là Đạt Phổ Quỷ Trùng trong truyền thuyết?" Vương Mập và Tuyết Lỵ Dương lập tức hỏi: "Sâu gì?" Hồ Bát Nhất run rẩy nói: "Đạt Phổ Quỷ Trùng, nghe nói chỉ xuất hiện ở một số môi trường đặc biệt, ăn xác chết, có thể phát ra ánh sáng mờ ảo vào ban

đêm, rồi một khi chạm vào bất kỳ sinh vật sống nào, sẽ lập tức hồn bay phách tán.

Có một hiện tượng tự nhiên giống như lân tinh rất giống với cái này!" "Hơn nữa nơi chúng xuất hiện đều là những nơi vô cùng quỷ dị, đó là do chủ nhân lăng mộ đã dùng phương pháp đặc biệt nuôi dưỡng để bảo vệ mộ huyệt!

Chúng ta mới đến đâu mà đã gặp phải thứ quái quỷ này, cũng quá đáng sợ rồi!" Lúc này, cùng với sự biến mất của một con sâu, trong quan tài lại vang lên động tĩnh lớn hơn, dường như có vô số con sâu sắp tỉnh giấc bò ra, trong những chiếc quan tài khác cũng có âm thanh tương tự.

Tiếng vo vo ngày càng lớn! … Trong phòng livestream, bình luận im lặng trong vài giây.

Sau đó, vô số bình luận như thủy triều tuôn ra.

"Vãi, con sâu này cũng quá đáng sợ rồi!" "Mẹ ơi, hồn tôi bay mất rồi, con sâu này có thể khiến người ta hồn bay phách tán!" "Trùng Cốc ở Vân Nam đáng sợ đến thế sao, mới bắt đầu đã chơi quả sốc thế này, tôi suýt nữa thì đi đời rồi!" "Trời ơi đáng sợ quá, mẹ ơi, khó trách những người trước đây, cả dân làng bản địa đều không muốn vào Trùng Cốc, ai mà dám vào chứ, ai vào người đó chết!" "Tôi điên mất, sau này ai rủ tôi đi Vân Nam chơi tôi cạch mặt luôn, đây không phải là hại người sao!" "Xin cho tôi một viên thuốc trợ tim, tôi cảm thấy như mình sắp ngất rồi!" Đúng lúc mọi người đang hoảng loạn, ánh mắt bị nỗi sợ hãi bao trùm, có người đột nhiên phát hiện chuyên gia ẩm thực Diệp Phi ở bên cạnh đang lững thững đi về một góc nhỏ của ngôi chùa.

Ở đó mọc một đám nấm ô sin đỏ, trông cực kỳ rực rỡ.

"Chuyên gia ẩm thực, anh làm gì đấy, mau chạy đi!

Đừng để bị con sâu đó đốt cháy!" Vương Mập lo lắng hét lên.

"Mau chạy đi, chúng dường như không dám ra khỏi chùa, anh điên rồi à!" Băng Băng cũng lo lắng hét vào trong: "Anh Diệp, nguy hiểm, mau ra đi." Tuy nhiên, chỉ thấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng bay ra đầu tiên, bay về phía Diệp Phi.

Chúng vỗ cánh, mắt thấy sắp chạm vào Diệp Phi.

Đúng lúc này, lại thấy Diệp Phi thản nhiên cười, nhìn con Đạt Phổ Quỷ Trùng, rồi nói: "Cút!" Nói rồi, một luồng Dòng máu Chân Long dưới dạng vô hình được phóng thích ra.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Tiếp đó, những con sâu đã bay ra và những con còn đang vỗ cánh, trong nháy mắt như thể uống phải thuốc súng, "bộp" một tiếng, toàn bộ rơi xuống đất.

Bất động.

Trông như đã chết.

Cảnh này khiến tất cả mọi người ngây người.

Mà bình luận 6666 trong phòng livestream gần như muốn phá vỡ cả bầu trời.

"Vãi chưởng!" "Vãi nồi!" Vương Mập, Hồ Bát Nhất liên tiếp phát ra hai tiếng kinh hô, Hồ Bát Nhất suýt chút nữa đã nuốt cả lưỡi mình vào bụng.

Hai người họ khó tin nhìn Diệp Phi.

Không ai hiểu rõ về Đạt Phổ Quỷ Trùng hơn họ!

Nhưng!

Họ đã thấy gì!

Họ thấy một người, một chữ, đã giết sạch cả đám sâu này???

Mà những người xung quanh gần như có biểu cảm giống hệt nhau, lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

"Cái đó, thực ra tôi vừa rồi chỉ muốn dọa chúng một chút, không ngờ chúng lại yếu đuối như vậy, bị tôi nói một câu đã toi mạng rồi!" "Xin lỗi tôi bị mù rồi, đây chắc chắn là ảo giác!" "Mẹ nó tôi ngáo luôn rồi!" "Làm ơn hãy nói với tôi đây không phải là thật, amen!" Nói rồi, Diệp Phi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hái những cây nấm tươi non.

Thấy mọi người vẫn không tin, Diệp Phi liền gãi đầu cười ha hả: "Tôi cũng là nghe nói thôi, có một số loài côn trùng sợ âm thanh, cho nên vừa rồi tôi cố tình nói to hơn một chút." Thực ra Diệp Phi cũng chỉ muốn thử một chút.

Trước đây khi đọc tiểu thuyết, hắn thường thấy cái trò áp chế huyết mạch này.

Thế là hắn liền học theo cách trong tiểu thuyết, thử một lần.

Không ngờ hiệu quả lại tốt đến bất ngờ.

Điều này khiến hắn cảm thấy như nhận được một niềm vui ngoài dự kiến.

Cùng lúc đó, hắn nhận được thông báo của hệ thống. 【Ting, chúc mừng ký chủ độ quan tâm tăng lên!

Thưởng cho ký chủ 15 điểm thuộc tính tự do】 【Ký chủ: Diệp Phi】 【Tuổi: 18】 【Thuộc tính: Thể lực: 16 điểm, Sức mạnh: 15 điểm, Sức bền: 15 điểm, Nhanh nhẹn: 15 điểm!】 (Chỉ số trung bình của người thường là 10) Diệp Phi không chút do dự cộng toàn bộ điểm thuộc tính vào Nhanh nhẹn.

Trong phòng livestream, khán giả nhìn lời giải thích vụng về của

Diệp Phi liền thi nhau mỉa mai.

"Vãi cả đạn, Đạt Phổ Quỷ Trùng mà bị ông dọa một tiếng chết tươi á?

Ông tưởng mình là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chắc?" "Chuyên gia ẩm thực, anh coi Đạt Phổ Quỷ Trùng là côn trùng bình thường à, sao tôi chưa từng nghe nói có loại côn trùng nào bị âm thanh dọa chết?" "Tôi chỉ tò mò, tại sao những người khác vừa rồi không bị côn trùng dọa chết, mà chỉ có chỗ anh lại có côn trùng bị dọa chết, giọng của anh khác người à?" "Diệp Phi này không đơn giản đâu, trước đây không thấy gì, bây giờ tôi phát hiện ra rồi, gã này dám chạy đến nơi nguy hiểm như vậy, hơn nữa vừa đến đã dẫn Băng Băng và họ đến đây, khéo lại là giả heo ăn thịt hổ." "Biết đâu người ta sớm đã có kinh nghiệm rồi cũng nên, nếu không sao anh ta biết Đạt Phổ Quỷ Trùng sợ bị dọa?

Hơn nữa vừa rồi Đạt Phổ Quỷ Trùng ở gần anh ta như vậy mà vẫn bình tĩnh thế!

Nếu là tôi tuyệt đối không làm được như vậy!" "Anh đừng nói, Diệp Phi chắc chắn biết bên trong có gì!

Nếu không anh ta sẽ bảo Vương Mập thắp đèn sao?

Chính là để cảnh báo nguy hiểm đấy!" "Vãi, Diệp Phi tuyệt đối đã mở qua rồi!" "Diệp Phi, trước đây là trộm mộ!" "Đừng nói nữa, tôi hiểu rồi, hóa ra Diệp Phi là một kẻ trộm mộ, khó trách, thế thì mọi chuyện đều có thể giải thích được!" … Băng Băng liếc nhìn những cuộc đối thoại trong phòng livestream, trong mắt lập tức đầy vẻ phức tạp.

Trong số những người được mời tham gia chương trình lần này, một ông lão lớn tuổi nhất ho khan một tiếng, ông là giáo sư Vương Lão, một chuyên gia hàng đầu về khảo cổ học được đoàn làm phim

đặc biệt mời đến.

Vương Lão nói: "Những gì đồng chí Diệp Phi nói cũng có phần có lý.

Loại côn trùng này, chúng ta trước đây cũng chưa từng thấy, tạm thời có thể tin tưởng đồng chí trẻ Diệp Phi." "Nếu sau này chúng ta lại gặp phải Đạt Phổ Quỷ Trùng này, có lẽ chúng ta sẽ cân nhắc dùng sóng âm để đối phó với chúng!" Nói rồi, tất cả mọi người lại một lần nữa tiến vào trong chùa.

Lần này, mọi người nơm nớp lo sợ bước về phía trước, khi xác định Đạt Phổ Quỷ Trùng trên mặt đất đã chết hết, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế là mọi người bắt đầu tìm kiếm mục đích của chín chiếc quan tài xuất hiện ở đây.

Còn Diệp Phi ở bên cạnh, lại ngang nhiên trước mặt hàng triệu khán giả trong phòng livestream, bắc nồi lên.

Hắn đổ một ít nước vào, rồi ném những cây nấm vừa hái được vào nồi.

Quá đáng hơn nữa là, hắn còn lấy ra một đống gia vị.

Ai không biết còn tưởng hắn mang cả một cái nhà bếp theo.

Vương Mập thấy cảnh này không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt: "Có cần phải làm vậy không!

Chúng ta đến đây để thám hiểm, nơi nguy hiểm như vậy mà anh lại nấu canh nấm?" Hồ Bát Nhất lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, đồng thời so sánh mình với Diệp Phi, phát hiện mình còn kém xa Diệp Phi.

Còn Băng Băng, đã đến bên cạnh Diệp Phi.

Cô tò mò chớp chớp mắt: "Oa, Diệp Phi, anh thật sự là chuyên gia

ẩm thực à, đây là nấm gì vậy, thơm quá!" Diệp Phi mỉm cười: "Loại nấm này gọi là Ô Sin Đỏ, là một trong những loại nấm độc đặc hữu của Vân Nam.

Nhưng nếu nấu trong lửa lớn khoảng ba mươi phút, độc tính của nó có thể được loại bỏ, lúc đó nó sẽ trở thành một trong những loại nấm tươi ngon nhất!

Giá thị trường của loại nấm này là mấy ngàn tệ một cân đấy!" Băng Băng nghe xong đã bất giác chảy nước miếng.

Mà khán giả trong phòng livestream ai nấy đều giơ ngón tay cái: "Bá đạo, nấu nấm trong phòng quan tài, chắc chỉ có một nhà này thôi nhỉ?" "Tuyệt đối không có nhà thứ hai, cái này có khác gì nhảy disco trên mộ không?" "Nhảy disco trên mộ?

Có thể so với cái này à?

Anh chắc quên mất Đạt Phổ Quỷ Trùng vừa rồi rồi nhỉ, anh bảo mấy người nhảy disco trên mộ đến đây thử xem!" "Cuối cùng tôi cũng biết tại sao Diệp Phi dám một mình đến Trùng Cốc, quá lợi hại, trước mặt Cửu Long Kéo Quan mà còn có tâm trạng nấu ăn!" "Chuyên gia giám định, một kẻ máu lạnh!" "Nấm độc bị anh ta nói thành mỹ vị thế gian, không phải trước đây anh ta từng bị ngộ độc rồi chứ, nếu không sao lại rõ ràng như vậy?

Chương 4

Vãi!

Tôi kinh ngạc!" "Anh nói vậy, vãi, Diệp Phi là một đại lão siêu cấp ẩn mình à!" Rất nhanh, mọi người tiếp tục con đường tìm kiếm.

Tuy nhiên, đợi đến khi Diệp Phi ăn no uống đủ, vẫn không tìm ra manh mối.

Họ không hiểu Cửu Long Kéo Quan đặt ở đây có ý nghĩa gì.

Thế là, Diệp Phi vừa vươn vai vừa đi đến bên cạnh chiếc quan tài thứ hai bên trái, rồi nhẹ nhàng ấn vào quan tài.

Mọi người liền nghe thấy tiếng cơ quan mở ra.

Diệp Phi dường như bị dọa một phen.

Sau đó lùi lại mấy bước, rồi lại đến chiếc quan tài thứ ba bên phải.

Nhẹ nhàng ấn một cái.

Mọi người lại một lần nữa nghe thấy tiếng cơ quan mở ra.

Mà Diệp Phi dường như thật sự bị dọa, lại nhanh chóng ấn vào chiếc quan tài thứ tư và thứ năm.

Ngay lập tức, tiếng cơ quan vang lên không ngớt.

Đợi đến khi mọi người hoàn hồn, liền nghe thấy tiếng một cánh cửa đá khổng lồ được mở ra, nhưng không phải ở trong chùa, mà xuất hiện ở một vách đá bên cạnh.

Lối vào đột nhiên xuất hiện, cùng với cánh cửa đá khổng lồ bị lá cây che lấp.

Nếu không chú ý, gần như không ai có thể nhìn thấy!

Người trong phòng livestream!

Hồ Bát Nhất, Vương Mập!

Băng Băng!

Vương Lão và những người khác!

Thấy cảnh này, mắt chữ A mồm chữ O!

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Phi.

Diệp Phi bất lực lộ ra vẻ mặt 'hoảng hốt': "Mọi người đừng nhìn tôi, cơ quan này tự nó mở đấy, mọi người tin không!" Khán giả: ????????

Hồ Bát Nhất: ?????

Băng Băng: ????

Vương Lão: ???????????

Mật đạo vừa mở, Hồ Bát Nhất, Vương Mập và Tuyết Lỵ Dương là những người đầu tiên chạy ra.

Khi nhìn thấy hình dạng của mật đạo, Vương Mập hít một hơi khí lạnh: "Đây là cửa mộ..." Lời của gã còn chưa dứt, đã bị Hồ Bát Nhất bịt miệng lại.

Nhưng âm thanh vẫn truyền ra ngoài.

Vương Lão bên cạnh tán thưởng: "Công trình của người xưa thật là quỷ khốc thần sầu, lại có thể mở mộ đạo trên vách núi, nhân lực vật lực hao tổn chắc chắn không thể tưởng tượng nổi!" "Cái này ngay cả các chư hầu vương cũng không hơn được nhỉ?" Người trong phòng livestream thấy vậy, không khỏi kinh ngạc.

"Vùng đất Vân Nam nghèo nàn cằn cỗi này, lại có vương gia mở

mộ trong môi trường khắc nghiệt như vậy, ông ta điên rồi à!" "Trời ơi, đây chẳng lẽ là công trình quỷ khốc thần sầu trong truyền thuyết sao, mở mộ huyệt trên vách đá??" "Vãi cả đạn, biết đâu lối vào Trùng Cốc cũng ở đây thì sao?

Nếu không Diệp Phi cố ý dẫn người đến đây làm gì?" "Các ông có tin cơ quan vừa rồi là tự nó mở không?

Sao tôi cứ có cảm giác Diệp Phi trước đây đã vào rồi?" "Trước đây đã nói rồi, Diệp Phi chính là một tên trộm mộ, không có gì phải giải thích, tuyệt đối không sai!" Lúc này, không thể không khiến người ta liên tưởng.

Băng Băng nhìn bình luận trong phòng livestream, lại liếc nhìn Diệp Phi, nũng nịu hỏi: "Anh Diệp Phi, mộ đạo này trông âm u quá, bên trong có nguy hiểm không ạ?" Câu nói này vừa thốt ra, lập tức khiến Diệp Phi ho khan.

"À thì, tôi chưa vào bao giờ, tôi cũng không biết bên trong có nguy hiểm không!

Tôi chỉ là một chuyên gia ẩm thực thôi." Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Anh Diệp Phi, tôi thấy anh cũng không mang dây thừng, bình thường anh leo lên bằng cách nào vậy?" Diệp Phi: "…" Phòng livestream lập tức cười phun.

"Vãi, tôi không chịu nổi nữa, câu nói này của nữ thần Tuyết Lỵ Dương, gần như đã xác nhận thân phận trộm mộ của Diệp Phi rồi." "Haha, Diệp Phi anh cứ thừa nhận đi, anh chính là một tên trộm mộ, đừng nói nữa!" "Bí mật Cửu Long Kéo Quan anh còn biết mà còn là chuyên gia ẩm thực, sao anh không lên trời luôn đi?" "Ngồi ở cửa Cửu Long Kéo Quan ăn nấm Ô Sin Đỏ nấu chín, anh cũng là độc nhất vô nhị, anh giỏi quá đi!" Trong bình luận đều cầu xin Diệp Phi đừng giả vờ nữa, mới bắt đầu đã bại lộ thân phận trộm mộ của mình rồi, còn

có gì để giả vờ nữa.

Phụt!

Vương Mập muộn màng nhận ra, cười ha hả.

Gã tiến lên ôm chầm lấy Diệp Phi: "Vãi, đồng chí Diệp Phi, không ngờ là người cùng ngành à, anh thuộc phái nào?

Tôi và lão Hồ suýt chút nữa đã bị anh lừa rồi đấy." Hồ Bát Nhất thấy gã mập này cũng gần như phơi bày hết gia thế của mình rồi, không khỏi lúng túng ho khan nói: "Vị cao nhân này thuộc phái nào, tôi Hồ Bát Nhất tuy thực lực không cao, nhưng trên giang hồ cũng có chút quan hệ, chưa từng nghe nói đến nhân vật như anh!" Diệp Phi cũng bó tay rồi, nhưng hắn vẫn cứng miệng đến cùng: "Tôi thật sự là một chuyên gia ẩm thực, các vị có thể tìm Weibo của tôi, tìm tài khoản Douyue của tôi, cả tài khoản Wechat của tôi đều là danh xưng chuyên gia ẩm thực!" "Hành không đổi tên, tọa không đổi họ!" Hồ Bát Nhất và Vương Mập nhìn nhau, Vương Mập trực tiếp giơ ngón tay cái: "Anh đỉnh!" Lúc này, ánh mắt của mọi người tập trung nhiều hơn vào con đường vừa được mở ra.

Rất nhanh, mọi người đã chuẩn bị xong dây thừng.

Đối với người bình thường, vách đá là một trở ngại lớn.

Nhưng đối với một đám cao thủ chuyên nghiệp, chẳng qua chỉ tốn thêm chút công sức.

Vừa vào trong hang, mọi người lập tức bị một luồng khí lạnh lẽo bao trùm.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy những xác người khô treo lơ lửng, nhiều không đếm xuể.

Những xác khô này bị người ta treo trên đỉnh hang.

Trông cực kỳ đáng sợ.

“Vãi, đây là cái quái gì vậy!” “Đây đều là người à?

Nhìn không thấy điểm cuối, trời ơi, rốt cuộc đã chết bao nhiêu người?” “Mẹ ơi, đáng sợ quá!” Băng Băng thấy vậy, bất giác dựa vào Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, mặt mày tái nhợt.

Sắc mặt những người khác cũng không khá hơn là bao.

Một chùm ánh sáng chiếu vào, trong tầm mắt có ít nhất mấy ngàn xác khô như vậy.

Vương Mập liếc nhìn, đi đến trước mặt một xác khô, cẩn thận quan sát: “Thi thể này xét theo trang phục, cách đây ít nhất cũng hơn hai ngàn năm lịch sử rồi, hơn nữa những người này, có lẽ đều bị treo lên khi còn sống!” “Giống như đang tế tự cái gì đó!” “Lại giống như…” Vương Mập không nói được nữa.

Treo người sống lên hang động, rồi tra tấn đến chết, hình phạt này quả thực quá tàn khốc.

Ngay cả việc tế sống người cũng không chơi kiểu này!

Nhưng với quy mô này, ít nhất cũng phải là vương hầu mới có thể làm được!

Ít nhất là bá chủ một phương!

Lối vào hang động hướng xuống dưới!

Càng đi xuống, bên trong càng tối đen.

Mọi người cẩn thận bước vào trong.

Trên vách đá xung quanh mọc đầy rêu xanh, dưới vách đá còn có một con sông ngầm, tiếng nước chảy tí tách vang vọng trong hang động, nghe mà lạnh cả sống lưng.

Giáo sư Vương nhìn những xác người khô trải dài vô tận, dù đã từng chứng kiến nhiều cảnh tượng, nhưng cũng không kinh hoàng như lúc này.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập dù đã xuống nhiều lăng mộ, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến người ta chết lặng.

Trên đầu treo đầy 'vật tế' sống sờ sờ, ai mà chịu nổi?

Ai mà không sợ hãi trong lòng.

Mà người trong phòng livestream thấy cảnh này, gần như hoảng loạn!

"Chết tiệt, sao tôi thấy lạnh thế này, đây là cái quái gì vậy, thân phận gì mà lại cần mạng sống của những người này để làm vật tế." "Chắc cũng là một tên bạo chúa, mình chết thì thôi, lại còn lôi kéo những người này cùng chôn theo, thật là tàn bạo quá." "Đúng vậy đúng vậy, tôi nhìn thôi cũng thấy lạnh rồi, không biết những người đó đến hiện trường cảm thấy thế nào?

Mọi người nói xem Băng Băng có sợ không?" "Lầu trên, điểm chú ý của anh thật là đáng chú ý đấy." "Mẹ nó bây giờ tôi có cảm giác run lẩy bẩy làm sao bây giờ?

Tôi cảm thấy bên cạnh mình hình như có quỷ…" "Tôi thấy lầu trên anh mới là quỷ đấy!" Bình luận không ngừng phủ kín màn hình.

Lúc này có người phát hiện, chuyên gia ẩm thực Diệp Phi hình như đã lâu không nói chuyện.

"Ể, chuyên gia ẩm thực đâu rồi?" Lúc này, không biết là ai đột nhiên nói một câu, mọi người mới nhớ ra, liền tìm kiếm người đàn ông tên Diệp Phi trước ống kính video.

Nhân viên đang chú ý đến livestream thấy lời của cư dân mạng, liền lia ống kính cho Diệp Phi.

Lúc này Diệp Phi đang ngồi xổm bên bờ sông, tay còn cầm một chiếc đèn pin, đang nhìn xuống mặt nước.

"Anh ta làm gì vậy?" Vương Mập tò mò, lên tiếng hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nghe thấy liền nhìn sang, có chút nghi hoặc.

"Chắc là sợ rồi?" "Dù sao nơi này ngay cả chúng ta cũng thấy sởn gai ốc, một người mới sợ cũng là bình thường!" "Nơi này có lẽ ngay cả những kẻ trộm mộ thực thụ đến cũng chịu áp lực tâm lý rất lớn nhỉ?" Giáo sư Vương ở bên cạnh, nghe ba người đối thoại, cười ha hả.

Chương 5

"Tôi đồng ý với lời của đồng chí Hồ, đồng chí trẻ Diệp có lẽ lúc này tâm lý có chút không chịu nổi, cho nên ngồi xổm xuống nghỉ ngơi thôi, dù sao nơi này còn đáng sợ hơn cả con sâu kia nhiều." Giáo sư Hách tỏ vẻ đồng tình.

Hai vị giáo sư nói xong, liền không để ý đến Diệp Phi nữa.

Nhưng Băng Băng lúc này đã đến bên cạnh Diệp Phi.

Cô tò mò hỏi: "Anh Diệp Phi, anh đang xem gì ở đây vậy?" Diệp Phi cúi đầu thản nhiên cười: "Cô không thấy ở đây có cá sao?" Băng Băng ngẩn người, nhìn theo hướng đó, quả thực có hai con cá nước lạnh đang bơi qua bơi lại ở đó: "Thấy rồi, nhưng…" "Cô thấy làm thế nào mới ngon?

Kho tộ hay là hấp?" Băng Băng ngây ngẩn nhìn hắn.

Khán giả trong phòng livestream cũng ngây người, hoàn cảnh ở đây đáng sợ đến thế, hắn ngồi ở đó lại đang nghĩ xem ăn cá như thế nào?

Sợ hãi đâu rồi?

Lạnh gáy đâu rồi?

"Phụt ha ha… Cười chết tôi, tình cảm là hai vị giáo sư già này tự mình đa tình à?" "Haha, hóa ra không phải là sợ, mà là đang suy nghĩ xem ăn thế nào à?" "Tôi không thể không thừa nhận, khả năng khuấy động không khí của người đàn ông này rất mạnh mẽ, ít nhất cảm giác căng thẳng vừa rồi của tôi đã được hai con cá này làm dịu đi, tối nay tôi cũng phải ăn một con cá để trấn tĩnh, haha…" Bình luận của khán giả không ngừng xuất hiện trên màn hình.

Khóe miệng của giáo sư Vương và giáo sư Hách giật giật, hai người lúng túng cười một tiếng, giả vờ không nhìn thấy.

Vương Mập không khỏi giơ ngón tay cái, nơi này đâu đâu cũng là xác người khô!

Người này vừa vào đã nghĩ đến việc cá trong sông có ăn được không!

Nếu người này không phải là một kẻ trộm mộ!

Thì tuyệt đối là một kẻ máu lạnh!

Vương Mập nam chinh bắc chiến đã gặp không ít người, nhưng trẻ tuổi như Diệp Phi, trong một lăng mộ hoàn toàn xa lạ, lại có vẻ mặt thản nhiên như vậy thì đây là lần đầu tiên!

"Đồng chí Vương, những xác người khô này có lẽ còn có giá trị, hay là lấy một cái xuống?" Giáo sư Hách nói rồi chuẩn bị nghiên cứu một vài xác người khô.

Vương Mập nghe vậy tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này!

Vương Mập nhìn thấy trên người một xác người khô có một điểm phản quang, mắt sáng lên, nhìn kỹ lại thì ra là ánh vàng!

Gã không nhịn được nữa, liền kéo người đó.

Ai ngờ dây thừng buộc thi thể còn khá chắc chắn, một lần không kéo xuống được.

Cho nên Vương Mập lại dùng thêm sức!

Soạt!

Giây tiếp theo!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, những thi thể treo trên

cửa hang, như mưa rơi xuống sông, xuống đất!

“Anh làm gì vậy?

Sao thế?” Hồ Bát Nhất nhìn Vương Mập.

Trong tay Vương Mập còn cầm một miếng vàng, gã cười ha hả nói: “Giáo sư Hách nói nghiên cứu, lỡ tay một chút, làm mấy lão già ngàn năm này rơi hết xuống rồi, hy vọng họ không trách, haha!” Mọi người vừa bị dọa một phen, nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, không đợi mọi người thả lỏng, chỉ nghe thấy ở cuối đội ngũ, giọng của Diệp Phi truyền đến.

“Mau rời khỏi đây, chúng ta gặp nguy hiểm lớn rồi!” Lời vừa dứt!

Những người khác không vui.

“Anh nói bậy gì vậy?

Nguy hiểm gì?

Chỉ là những xác người khô này rơi xuống thôi mà, cũng không phải chuyện gì to tát?” Một trong những trợ lý nhỏ của giáo sư Vương không cho là đúng.

“Anh Diệp Phi, có phải anh biết gì không?” Giáo sư Vương nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Diệp Phi, có chút nghi hoặc nói.

“Những xác người khô này là vật tế, mà Nam Cương nổi tiếng nhất là thuật vu cổ, cho nên rất có thể những người này được dùng làm vật ký sinh để luyện chế cổ trùng.

Vừa rồi tôi thấy ở đây có rất nhiều cá, tôi đoán cổ trùng bên trong vẫn còn tồn tại, cho nên!” “Nếu không đi nữa, có lẽ sẽ bị những con sâu vật tế này giết chết!” Diệp Phi chậm rãi nói.

Người xem trực tiếp nghe vậy, không khỏi bật cười.

“Đây là cái gì vậy, sao lại có sâu ra, lừa người à?” “Đúng vậy, vật tế gì chứ, nhảm nhí.” “Không đúng, các ông nghe xem, hình như có tiếng động.” Một dòng bình luận vừa lướt qua màn hình.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy một chút tiếng động, không khỏi tò mò nhìn về phía âm thanh, cảnh tượng trong mắt đang dần phóng đại.

“Vãi, đây là cái quái gì vậy?” Con ngươi của Vương Mập tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Giáo sư Vương và những người khác nhìn cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt.

“Vãi chưởng, tôi vừa thấy cái gì thế?

Mấy cái chấm nhỏ màu xanh lục dày đặc kia là cái quái gì vậy?” “Không lẽ là côn trùng thật à?

Những gì Diệp Phi nói là thật sao?” “Giờ này mà còn nói chuyện đó à?

Bọn họ nên chạy mau đi chứ?

Lát nữa là bị bao vây đấy.” Trên màn hình, các bình luận liên tục hiện lên dòng chữ “Chạy mau”.

Đội trưởng đội lính đánh thuê phía sau phản ứng đầu tiên: “Bảo vệ các giáo sư, bắn hạ chúng.” Đội trưởng Lâm vừa ra lệnh, đám lính đánh thuê lập tức nhanh chóng che chắn cho những người khác ở phía sau.

Họ giơ vũ khí lên và bắt đầu xả đạn liên tục.

Nhưng!

Lũ côn trùng này dường như không hề sợ đạn, đạn bắn vào chúng chẳng thể làm chậm bước chân của chúng chút nào!

Chúng vẫn dày đặc tiến về phía họ.

Băng Băng và những người khác trong đoàn nhìn thấy cảnh này, không khỏi rùng mình, tóc gáy dựng đứng!

Mỗi lần bị đạn bắn trúng, lũ côn trùng này lại không hề chết!

Lớp vỏ ngoài này phải cứng đến mức nào chứ!

Nhìn thấy hai cái càng như lưỡi hái trên người chúng, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi!

Vương Mập hét lên một tiếng: "Đây là cái quái gì thế, sao lại bắn không chết?" "Nguy hiểm!

Hình như càng lúc càng nhiều, phía sau cũng có nữa, trời ơi, nhiều quá!?" Giọng của Vương Mập vang lên!

Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn dòng sông trong phút chốc đã bị côn trùng phủ kín, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Lúc này...

"A..." Một lính đánh thuê trúng đòn, cánh tay lập tức bị cắn trơ xương trắng.

"Cứu tôi...

Đội trưởng, cứu tôi..." Gã lính đánh thuê hoảng loạn.

"Hắc Ưng..." Đội trưởng Lâm định xông lên, nhưng bị các đồng đội khác kéo lại.

Bởi vì lũ côn trùng bên đó đã leo lên người gã lính kia!

Giây tiếp theo!

Một người sống sờ sờ, ngay trước mắt mọi người, bị gặm nhấm cho đến khi biến mất hoàn toàn!

"Sao có thể..." Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh!

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy!

“Tôi sợ quá, tôi muốn ra ngoài.” “Tôi cũng vậy, đáng sợ quá.” Các nhân viên công tác ở đây cũng không kìm được mà bật khóc. 【Rốt cuộc là chuyện gì thế này, trời đất ơi!

Đây là quái vật gì vậy!】 【Chết chắc rồi, nhiều thế này, chạy mau đi!】 Đã có người bắt đầu hoảng loạn tìm đường bỏ chạy, còn các giáo sư thì mặt mày tái mét.

Họ cũng không ngờ rằng sức chiến đấu của lũ côn trùng này lại mạnh đến thế!

Mấy vị giáo sư nhìn nhau, cơ thể bất giác lùi lại.

Khán giả cũng theo dõi cảnh tượng này mà hít sâu một hơi khí lạnh.

Chương 6

“Tiếc thật, cứ thế mà chết.” “Đúng vậy, nhưng đây là thứ gì?

Sao lại kinh khủng thế?” “Tôi cũng thấy sợ rồi, hiệu ứng thị giác mạnh quá.” “Vãi, mới bắt đầu đã có người chết rồi???” “Lăng mộ này kinh khủng quá đi!” “Trước đây nghe người trong làng nói nơi này có vào không có ra tôi còn không tin, giờ thì thành thật rồi.

Hèn gì không ai chịu làm người dẫn đường, là tôi thì tôi cũng không muốn vào, tàn độc quá, vãi chưởng!” “Điên rồi, điên rồi!

Chân tôi đang run cầm cập, làm sao bây giờ!?” Bình luận trên livestream điên cuồng tràn màn hình.

Giây phút này, tốc độ bình luận đạt đến đỉnh điểm, gần như mỗi giây có hàng ngàn bình luận lướt qua!

Lúc này...

Không chỉ người xem livestream hoảng sợ.

Tất cả các giáo sư và đám lính đánh thuê cũng hoàn toàn hoảng loạn.

Các lính đánh thuê cầm súng, điên cuồng nhắm vào lũ côn trùng đang tiến tới mà xả đạn!

Nhưng chúng quá đông!

Tốc độ của đạn hoàn toàn không theo kịp tốc độ tiến của lũ côn trùng!

Đội trưởng đội lính đánh thuê nhìn về phía mấy vị giáo sư.

“Làm sao bây giờ!” “Mấy vị giáo sư mau nghĩ cách đi, không thì tất cả chúng ta sẽ thành thức ăn cho côn trùng mất!” Ngay khi mọi

người đang không ngừng lùi lại.

Vương giáo sư nhìn lũ côn trùng và khoảng cách đang đến gần, còn khoảng chưa đầy năm phút nữa.

"Còn năm phút nữa..." "Ý của ông là..." "Chúng ta nhiều nhất chỉ còn năm phút, nếu không giải quyết được lũ côn trùng này, tất cả chúng ta đều phải chết!" Ngay lúc này.

Vương Mập liếc nhìn về phía sau, phát hiện Diệp Phi không hề sợ hãi, mà còn lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, mắt gã chợt sáng lên hỏi: "Chuyên gia ẩm thực, cậu có cách gì không?" Giây tiếp theo...

Ánh mắt của tất cả mọi người lại đổ dồn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi suy nghĩ một lát rồi nói: "Lũ côn trùng này, có lẽ tên là Thủy Điệt Phong, là một loại cổ trùng được chủ nhân lăng mộ này dùng để nuôi cổ.

Loại cổ trùng này sau ngàn năm tiến hóa, cơ thể đã sớm cứng như sắt thép, lại còn có tính công kích cực mạnh.

Nhưng mà, loại côn trùng này vẫn có điểm yếu của chúng!" "Không biết mọi người đã từng nghĩ đến một vấn đề chưa, nhiều côn trùng như vậy, qua mấy nghìn năm, vì những nguyên nhân như động đất, chắc chắn sẽ có một số con rơi xuống mặt đất.

Tại sao lại chưa từng có ai nghe nói về chuyện bị loại côn trùng này cắn chết?" "Còn nữa, các vị để ý vũng nước này!

Các vị sẽ phát hiện nó rất sâu, và càng xuống dưới càng sâu!" "Vạn vật đều có nguyên lý tương sinh tương khắc, cho nên..." Lời vừa dứt.

Diệp Phi đột nhiên huýt sáo về phía mặt nước.

Trong chốc lát...

Toàn bộ dòng sông ngầm cuộn sóng, mặt sông vốn tĩnh lặng lúc này lại nổi lên những gợn nước lớn.

Cuối cùng từ gợn sóng biến thành từng bọt nước lớn.

Nước không ngừng sôi trào.

Vô số sinh vật màu đen xuất hiện.

Chúng nhìn thấy lũ côn trùng, như thể nhìn thấy thức ăn tuyệt hảo, hưng phấn lao tới.

Còn phát ra những tiếng "cạch cạch".

Mọi người chết lặng nhìn Diệp Phi đứng bên bờ sông.

Lúc này phía sau hắn, đang có vô số... cá nhảy lên?

Rất nhanh...

Lũ côn trùng vừa rồi còn hung hăng không ai bì nổi, giờ như gặp phải thiên địch, điên cuồng tháo chạy.

Thế nhưng chúng chạy nhanh, đám cá này lại không có ý định tha cho chúng!

Giây phút này.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều sững sờ!

Lúc này...

Diệp Phi lại ra tay lần nữa.

Một tay thò xuống nước.

Bắt được một con cá cỡ cá trắm cỏ, mọc đầy răng.

"Lần này có thể ăn rồi," Diệp Phi lẩm bẩm.

Vương Mập nghe thấy, nuốt nước bọt một cái.

Sự ngạc nhiên và kinh ngạc trong mắt gã không tài nào che giấu

được.

Mẹ kiếp, sao người này lại bá đạo như vậy?

"Đây là cá gì vậy, sao lại có cả răng?" Trợ lý nhỏ sợ hãi hỏi thay cho thắc mắc của khán giả trên màn hình.

"Đây là Đao Xỉ Khuê Ngư, cũng là một loại cá ăn thịt người, ngoài mùi máu tanh ra, thứ chúng thích nhất chính là loại côn trùng này." "Hơn nữa vì chúng sống lâu năm ở nơi tối tăm, nên thịt của chúng có tác dụng chống lạnh đặc biệt, lại còn vô cùng thơm ngon!" Đao Xỉ Khuê Ngư???

Mấy vị giáo sư và toàn bộ khán giả đều ngơ ngác.

Vương giáo sư nghĩ hồi lâu rồi không chắc chắn nói: "Loại cá này, hình như tôi chưa từng nghe qua!" Vương giáo sư nhíu mày nhìn hắn.

Bạch giáo sư, nhà sinh vật học đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát con cá, đột nhiên ông hít vào một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói.

"Tôi nhớ ra rồi, loài cá này dường như đã tuyệt chủng từ mấy trăm năm trước, sao ở đây vẫn còn!" "Trời ơi, Diệp Phi, sao cậu lại biết loại cá này!" Khán giả livestream nghe vậy.

Lập tức kinh ngạc!

"Vãi?

Loài cá tuyệt chủng mấy trăm năm lại xuất hiện trong mộ cổ???" "Quan trọng là sao Diệp Phi lại nhận ra nó!!!" "Người này tuyệt đối không đơn giản, tôi phát hiện rồi, từ lúc đội khảo cổ tiến vào Trùng Cốc Vân Nam, dường như anh ta cái gì cũng biết!" "Chuyện Cửu Long Kéo Quan trước đó tôi không nói nữa!

Đến giờ hình như tôi chưa từng thấy anh ta hoảng sợ!" "Vãi, ông anh trên lầu nói vậy tôi cũng phát hiện ra, thật sự không hề hoảng chút

nào, người này rốt cuộc là sao???" "Cái người được gọi là chuyên gia ẩm thực này, cậu nói anh ta là trộm mộ tôi tuyệt đối tin!" MC Băng Băng nhìn bình luận trên livestream, không khỏi dở khóc dở cười.

Mọi người vừa mới đi một vòng trên lằn ranh sinh tử, lúc này lại bị hành động của Diệp Phi làm cho kinh ngạc.

"Lão Hồ, cậu có tin không?" Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Phi đang cười gượng gạo ở đằng kia.

Anh ta xoa xoa cằm mình.

"Không tin, chúng ta tự nhận đã xuống không ít lăng mộ, hình như cũng không ai quen thuộc và thản nhiên như cậu ta." "Gã này không xuống vài chục cái mộ thì không thể làm được thế này!" Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Shirley Dương cũng tán thành.

"Rốt cuộc là môn phái nào?" Shirley Dương nhíu mày.

"Vấn đề này cậu phải hỏi cậu ta, nhưng mà..." Hồ Bát Nhất cảm thấy, hắn sẽ không nói thật.

Băng Băng đi đến trước mặt Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, xin hỏi làm sao anh khiến lũ cá này nghe lời anh vậy?" "Gì mà nghe lời tôi?" Diệp Phi giả ngơ nhìn cô.

Chẳng lẽ lại nói là do Dòng máu Chân Long của mình?

"Chẳng lẽ không phải sao?

Nếu không thì sao anh lại gọi được lũ cá này đến?" "Dù sao thì tiếng súng của chúng tôi vừa rồi còn to hơn tiếng huýt sáo của anh rất nhiều mà?" Băng Băng thấy hắn không thừa nhận, liền đưa bình luận trên livestream ra.

Những người này đều là nhân chứng.

Dù sao thì cảnh tượng kinh ngạc vừa rồi.

Họ đều nhìn rất rõ.

“Tôi có nói à?

Sao tôi không biết nhỉ?” Diệp Phi cười ha ha, rồi lấy ra một con dao phay, định xử lý sạch sẽ con cá trước mặt.

“Anh Diệp Phi, nếu anh thật sự là trộm mộ, cũng không sao cả.

Chỉ cần nhờ anh giúp chúng tôi nhiều như vậy, mấy lão già chúng tôi nói gì cũng sẽ không để anh vào tù đâu.” Hách giáo sư thì thầm.

Động tác của Diệp Phi cứng lại, nhưng mặt vẫn tươi cười: “Hách giáo sư, lời có thể nói bừa, nhưng cơm không thể ăn bậy.

Chương 7

Tôi thật sự không phải trộm mộ gì cả.

Tôi chỉ nghe nói loài cá này đặc biệt nhạy cảm với sóng âm, nên mới dùng tiếng huýt sáo để gọi chúng, không ngờ lại gọi ra thật!" "Còn về việc tại sao chúng lại hứng thú với Thủy Điệt Phong, tôi cũng đã phân tích cho các vị rồi!" "Tôi hiểu, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không nói lung tung đâu." Hách giáo sư nhìn hắn, gật đầu lia lịa.

Để lại Diệp Phi ngơ ngác.

Ông ta hiểu cái gì cơ?

Ống kính hướng về phía Diệp Phi, mọi người trước màn hình livestream không khỏi bật cười ha hả.

"Sao Diệp Phi lại có vẻ mặt ngơ ngác thế kia?

Chẳng lẽ Hách giáo sư hiểu sai rồi?" "Tôi đoán là giáo sư có lẽ đã biết thân phận của anh ta, nhưng không tiện che giấu nữa, nên mới như vậy." "Lầu trên, có lẽ cậu nói đúng." "Vậy nên tò mò một chút, Hách giáo sư biết gì rồi, biết thân phận trộm mộ của Diệp Phi rồi à?" "Lầu trên nói đúng rồi, ha ha!" Lúc này, các nhân viên của các quốc gia đang theo dõi buổi phát sóng trực tiếp này cũng bàn tán sôi nổi.

"Người đàn ông này rốt cuộc là ai?" "Tôi cũng không biết, nhưng trông có vẻ rất lợi hại, nhưng có thật là chuyên gia ẩm thực không?" "Nhìn thế nào cũng không giống, chắc là trộm mộ rồi!" Số người xem trong phòng livestream không ngừng tăng lên.

Gần như ngay khoảnh khắc Thủy Điệt Phong bị giải quyết.

Chương trình phát sóng trực tiếp này đã lên top tìm kiếm.

Đối với người đàn ông tên Diệp Phi này, ai nấy đều vô cùng tò mò.

Thậm chí có người đoán, đây có thể là con cháu của một gia tộc trộm mộ nào đó.

Trong chốc lát...

Bộ Chấn Kinh UC liên danh với phát ngôn viên của đội khảo cổ XX: Tin nóng chấn động, người dẫn đường Trùng Cốc lại là một siêu cấp trộm mộ???

Video Tencent: Bạn có thể không tin khoa học, nhưng bạn nhất định phải tin vào lý luận của trộm mộ, trộm mộ số một Trùng Cốc đã lộ diện!

App Douyue: Trộm mộ chính thức, kịch tính và hấp dẫn, chính trộm mộ sẽ dẫn bạn trải nghiệm một phong cách khác biệt!...

"Mọi người cũng mệt rồi, tôi làm đồ ăn ngon cho mọi người." Nói rồi, Diệp Phi lại bắt đầu công việc của mình.

Nhìn hắn từ trong túi lôi ra dao phay!

Lôi ra gia vị!

Lôi ra than củi...

Ánh mắt của tất cả mọi người đều ngây dại!

Mẹ nó chứ, đây đúng là trang bị tiêu chuẩn của một chuyên gia ẩm thực dã ngoại!

Nhưng đừng quên, mẹ nó chứ, đây là trong lăng mộ đó!

Sao người này có thể bình tĩnh nấu canh cá được vậy???

Giây phút này...

Ngay cả ánh mắt của Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn Diệp Phi cũng có gì đó không đúng!

Hồ Bát Nhất thậm chí còn nói riêng với Mập: "Mập, sau này nếu

gặp nguy hiểm, đừng do dự, cứ chạy về phía gã này là tuyệt đối an toàn!" Giọng Hồ Bát Nhất tuy không lớn.

Nhưng trong lăng mộ lại có tiếng vang.

Thế là...

Băng Băng:?????

Vương Mập:??????

Hách giáo sư:?????

Shirley Dương:????

Khán giả:?????

Diệp Phi: ...Anh có lịch sự không vậy!

Ăn uống no nê xong, Diệp Phi thu dọn đồ đạc rồi cùng mọi người tiếp tục đi.

Càng đi, lối đi càng hẹp.

Sự ẩm ướt và rêu phong trên vách đá đã biến mất.

Băng Băng vừa đi vừa giới thiệu cho mọi người.

Tiếng bước chân vang vọng khắp hang động.

"Các cậu có ngửi thấy mùi gì đặc biệt không?" Vương Mập hít hít mũi, nghiêng đầu nhìn Hồ Bát Nhất bên cạnh.

"Mùi gì?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, cũng hít hít mũi theo.

"Là mùi hoa à?

Nhưng mùi hương còn có chút ngọt ngào." Shirley Dương cũng chú ý thấy, đôi mắt đẹp nhìn quanh.

Hang động thỉnh thoảng lại có tiếng nước nhỏ giọt.

Mùi hương cũng ngày càng nồng nàn.

“Các vị xem, đó là hoa gì vậy?

Sao bây giờ lại có mốt hoa mọc trong lăng mộ thế này?” “Vãi, đúng là chuyện lạ ngàn năm, hoa mọc trong lăng mộ, đây là lần đầu tiên tôi gặp.” “Vãi chưởng, bông hoa này, to thật!” Khán giả trong phòng livestream lúc này vô cùng kinh ngạc!

Quan trọng là bông hoa này rất lớn.

Lại còn mọc trên một cỗ quan tài bằng đồng xanh.

Thứ gì đó bên trong cỗ quan tài này, có lẽ chính là chất dinh dưỡng của nó!

Cảnh tượng này không thể diễn tả hết sự diễm lệ và quỷ dị!

Hơn nữa, dưới ánh đèn, bông hoa càng trở nên lộng lẫy tuyệt trần!

Chỉ cần nhìn một cái, đã cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Diệp Phi đi vài bước, dừng lại, xoa cằm.

Dường như đang cân nhắc, cũng dường như đang im lặng.

“Cậu nói xem Diệp Phi đang nghĩ gì?” Vương Mập dùng vai huých nhẹ Hồ Bát Nhất bên cạnh.

“Nếu tôi không đoán sai, có lẽ đang nghĩ xem ăn thế nào.” Hồ Bát Nhất liếc nhẹ Diệp Phi.

Im lặng một lát, anh ta nói ra suy nghĩ thật trong lòng mình.

Là một chuyên gia ẩm thực kỳ cựu, tận dụng nguyên liệu tại chỗ mới là chân lý.

Ngoài ăn, thì vẫn là ăn.

Câu nói này không lớn, nhưng những người xung quanh cũng nghe rất rõ.

Ai nấy đều nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ mặt cạn lời.

Cuối cùng vẫn là Vương giáo sư ho nhẹ một tiếng.

Ông đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc với họ về vấn đề âm thanh.

Nào ngờ Diệp Phi lại lên tiếng: "Thứ này không ăn được." Lời vừa dứt, khóe miệng Vương giáo sư giật giật.

Vương giáo sư rất tốt bụng ho nhẹ một tiếng.

"Giáo sư, ông có sao không?" "Cái đó... cậu có nhận ra bông hoa này không?" Vương giáo sư không nhận ra bông hoa này.

Các giáo sư khác cũng không nhận ra!

Ngay cả những tay trộm mộ chuyên nghiệp như Vương Mập và Hồ Bát Nhất, nhìn thấy bông hoa này cũng ngơ ngác.

Từ biểu cảm của họ, có thể thấy họ không nhận ra bông hoa này!

"Cái này..." Diệp Phi vừa định buột miệng nói ra.

Nhưng lời đến bên miệng, vẫn nuốt xuống.

"Tôi không nhận ra." Sắc mặt Vương giáo sư, không thể nói là đặc sắc đến mức nào.

Chương 8

Rõ ràng là sắp nói ra rồi, sao lại đổi ý thế này?

“Ha ha, nhìn sắc mặt giáo sư kìa, hô hô, cười chết lão già này rồi.” “Rõ ràng là nhận ra lại cứng miệng nói không nhận ra, đây là để che giấu thân phận của mình à?” “Lầu trên, lão tử ủng hộ cậu, nói ra tiếng lòng của tôi rồi.” Khán giả trong phòng livestream nhìn vẻ mặt gượng gạo của Vương giáo sư.

Ai nấy đều thấy buồn cười.

“Bông hoa này thật sự rất đẹp, đặc biệt là những cánh hoa màu tím, tôi trước đây dường như đã thấy qua, nhưng lại không giống lắm.” Mắt Hách giáo sư không chớp nhìn chằm chằm vào cánh hoa.

Dưới đáy mắt hiện lên vẻ si mê nhàn nhạt.

“Đúng vậy, còn có mùi thơm, sao lại giống hoa bỉ ngạn trên mạng thế, khiến người ta không kìm được muốn đến gần.” Vương giáo sư cũng cảm thấy tò mò, định cầm kính lúp trong tay lên nghiên cứu.

Lúc này...

Phía sau, đám lính đánh thuê vang lên tiếng tranh cãi.

“Bông hoa này là của tôi, anh không được đến.” “Gì mà của anh, là tôi thấy trước.” Không chỉ đám lính đánh thuê, ngay cả đội ngũ của MC Băng Băng cũng vậy.

Họ tranh giành lẫn nhau.

“Tình hình này không đúng, vì một đóa hoa mà đến mức này sao?” Vương Mập ngơ ngác không hiểu.

“Những người này không ổn.” Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, vẻ mặt

nghiêm túc!

Thế nhưng lúc này sự việc dường như có chút mất kiểm soát.

“Sao những người này lại đánh nhau?

Mẹ kiếp, đổ máu rồi.” “Lát nữa có dùng súng tự bắn chết mình không nhỉ?” “Sao ai nấy đều mặt mày hung dữ thế này?” Trong khi mọi người trong phòng livestream đang bàn tán sôi nổi, không ai để ý kỹ.

Vương giáo sư và nhóm Hồ Bát Nhất nhìn các nhân viên và lính đánh thuê đang đánh nhau.

Từ một hai người lúc đầu, đã biến thành hơn mười người.

Ngay cả những lính đánh thuê và nhân viên muốn đến can ngăn trước đó cũng tham gia vào.

Đang cùng nhau đánh lộn.

Từng cú đấm giáng vào mặt, mỗi cú đều mang theo sự tàn nhẫn.

Có chỗ, khóe miệng đã rướm máu tươi.

“Các người đừng đánh nữa.” Giọng của Vương giáo sư đã bị tiếng tranh cãi át đi.

Lời vừa dứt, ông nhìn thấy một người ngã xuống chân mình, lúc này trên mặt đã có vết thương.

Mà người đánh anh ta đang từng bước ép sát.

Đang siết chặt cổ họng anh ta.

“Anh buông cậu ấy ra.” Vương giáo sư nói rồi định xông lên cứu người.

MC Băng Băng lúc này đang cầm micro.

Giải thích cho mọi người tình hình trước mắt.

Để không làm cô bị thương, cô liền đi sang một bên.

Những người không tham gia đánh nhau nhìn đám lính đánh thuê này.

Vốn dĩ trên người họ đã mang theo sát khí, lúc này lại càng đáng sợ hơn.

Một trong số lính đánh thuê, tay đang cầm dao liên tục đâm vào người bên cạnh.

Máu tươi cũng chảy lênh láng trên mặt đất.

"Đừng..." Nhân viên trong đoàn lúc này ngã ngồi trên mặt đất.

Trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, ngồi trên đất, trơ mắt nhìn người lính đánh thuê đó bị giết.

"Vãi, tình hình này không ổn, chết thật rồi à?" "Đang yên đang lành đánh nhau làm gì?

Đừng đánh nữa, có người chết rồi kìa." "Tôi vừa đi vệ sinh về, suýt nữa thì sợ tè ra quần, sao lại tàn bạo thế này, tự giết hại lẫn nhau là sao?" Cư dân mạng nhìn những người này tự giết hại lẫn nhau, thi nhau gõ chữ lên màn hình.

Thấy máu xung quanh, không những không ngăn cản được những người này, mà còn thúc đẩy mặt tối trong tâm lý của họ.

Dưới sự kích thích của mùi máu tanh, ra tay cũng càng tàn nhẫn hơn.

"Đừng đánh nữa, chuyện gì vậy?" Vương Mập lúc này nói nhưng tay không dừng lại, xông vào đánh nhau.

Ngay khi tư duy của mọi người đều rơi vào hỗn loạn.

"Khụ khụ..." Khi tất cả mọi người không thể kiểm soát được bản thân, một tiếng ho nhẹ vang lên.

Tiếp đó, mọi người hơi sững lại.

Nhìn nhau, rồi mặt mày kinh hãi!

Chuyện gì vậy?

Sao lại đau thế này.

Có người còn tò mò tại sao mình lại rút dao ra?

"Chúng ta bị sao vậy?" Khóe miệng đội trưởng Lâm bầm tím.

"Các người..." Lúc này, Diệp Phi ho nhẹ vài tiếng, lại lên tiếng.

"Các vị có lẽ đã bị ảo giác." "Tôi vừa rồi suýt nữa cũng bị ảo giác, may mà lúc đó tôi đang suy nghĩ chuyện khác, nên hiệu quả ảo giác không mạnh lắm." Mọi người nghi ngờ nhìn hắn, rồi lại liếc nhìn đóa hoa lớn kia.

"Anh Diệp Phi, có phải anh biết chuyện gì không?" Vương giáo sư trong tiềm thức cảm thấy hắn biết, nếu không thì người khác chẳng lẽ không nghĩ gì sao, tại sao chỉ có hắn không sao!

"Bông hoa này là Thi Hương Ma Dụ, thi thể trong cỗ quan tài này chính là chất dinh dưỡng của nó.

Bông hoa này... có tác dụng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Không chỉ thân rễ, mà cả đóa hoa, màu sắc, hình dạng, đều sẽ tạo ra ảo giác, tác động thị giác cũng vậy." Lời của Diệp Phi vừa dứt, mọi người không dám tin.

Trong mắt thậm chí còn có chút chán ghét.

Nói cách khác, mùi hương của hoa này được nuôi dưỡng từ thi thể.

Vậy có phải là nó tỏa ra từ thi thể này không?

"Hơn nữa, tình cảnh của chúng ta rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào

cũng có thể bị Thi Hương Ma Dụ này giết chết, trở thành chất dinh dưỡng cho nó." Không đợi mọi người hết ghê tởm, lời của Diệp Phi lại khiến người ta kinh ngạc.

Có phải ý là bông hoa này sẽ tấn công người?

Vương giáo sư đối với Thi Hương Ma Dụ vô cùng tò mò.

Trước đây chỉ từng nghe nói trong sách, trên thế giới này có thể xuất hiện loại thực vật này, nhưng chưa từng ai thấy!

Cũng không có ai từng thấy, sao hắn lại biết?

"Anh Diệp Phi, sao anh biết được?" Vương giáo sư vô thức hỏi.

Trước đó nói về Thủy Điệt Phong có thể là trùng hợp, sau này nói về nguồn gốc của những tượng người kia cũng có thể là trùng hợp.

Nhưng lần này nếu nói vẫn là trùng hợp, nói gì ông cũng không tin.

Lời của cư dân mạng đang điên cuồng bàn tán trên màn hình.

"Đây có phải là chuyên gia ẩm thực không?

Sao lại biết nhiều thế, đừng nói có phải thật là Thi Hương Ma Dụ không, cho dù là giả, tôi cũng không nghĩ ra được từ này." "Tôi cũng thấy rất kỳ lạ, cậu nói anh ta không phải trộm mộ, lời này ai mà tin chứ, lại còn là trộm mộ hàng đầu, các người có thấy Vương Mập không?

Bọn họ đều ngơ ngác." "Tán thành lời của lầu trên, tôi thật sự ngạc nhiên, đây là chuyên gia ẩm thực à?

Nhìn thế nào cũng là đào mộ." "Tôi đột nhiên cảm thấy não mình không đủ dùng, kiến thức của tôi chắc chắn là không đủ rồi."...

"Là một chuyên gia ẩm thực cao cấp, tôi chắc chắn phải đi khắp nơi tìm đồ ăn, đọc sách cổ, rồi nghe ngóng đồn thổi, cuối cùng tổng kết lại." Diệp Phi mất một lúc mới tìm được một lời giải thích hợp lý

cho mình.

Nhưng trong mắt người khác, toàn thân hắn đều đang viết rằng mình không phải trộm mộ, cảm giác như đang từ chối kịch liệt.

Cư dân mạng lập tức cười: “Lừa ai vậy?

Cậu nói nghe ngóng đồn thổi, nghe ai nói, còn nữa sao cậu lại hiểu rõ đặc điểm của những thứ này thế, đánh chết tôi cũng không tin.” “Đúng vậy, tôi cũng không tin, cậu nói cậu không nhận ra Thi Hương Ma Dụ này, lão tử trồng cây chuối ăn nó luôn.” “Cậu cũng không ghê tởm à, lời như vậy cũng nói ra được, cậu còn tàn bạo hơn cả đám lính đánh thuê kia.” “Ha ha...

Chương 9

đừng nói nữa, chắc chắn rất có vị, nhưng Diệp Phi là một chuyên gia ẩm thực, đã nói rồi, cái này không ăn được, chắc chắn là rất khó ăn." "Chuyên gia ẩm thực và chuyên gia trộm mộ có khả năng là một nhà không, tôi thấy khả năng này khá lớn, dù sao thì ai cũng phải trèo đèo lội suối!" Tiếng chất vấn của cư dân mạng không ngừng vang lên.

Diệp Phi liếc nhìn phòng livestream, khóe miệng giật giật.

Tuy nhiên, không ai để ý rằng một số lính đánh thuê đã đứng dậy lần nữa.

Họ đang từng bước tiến lại gần Thi Hương Ma Dụ, ánh mắt trống rỗng.

Dường như bị ai đó điều khiển.

"Bạch Hạc, Thủy Anh, các anh làm gì vậy?" Đội trưởng Lâm nhìn huynh đệ của mình đang từng bước đi đến chỗ Thi Hương Ma Dụ.

Vội vàng gọi, nhưng đối phương không hề để ý.

Anh ta lập tức nhận ra không ổn!

Định ngăn cản, nhưng bước chân của đối phương vẫn không hề dừng lại.

Cứ thế tiến lại gần Thi Hương Ma Dụ trong ánh mắt của mọi người.

"Các người làm gì vậy?

Mau quay lại đi." Hồ Bát Nhất và những người khác thấy tình hình không ổn, nhưng họ cách Thi Hương Ma Dụ một khoảng.

Muốn ngăn cản đã không kịp.

“Đừng qua đó.” Lời vừa dứt, hai người đã trèo lên quan tài, không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ đột nhiên mở rộng cánh hoa, bên trong lộ ra những chiếc răng sắc nhọn, không chút khách khí nuốt chửng hai người.

Mọi người tại hiện trường đều chết lặng, mắt trợn tròn, bên tai còn vang lên tiếng xương cốt bị nghiền nát.

Khóe miệng Thi Hương Ma Dụ còn dính máu tươi.

Nhìn thấy cảnh đó, mọi người đều lạnh sống lưng, sau lưng cũng phát lạnh, các cô gái vô thức nhắm mắt lại.

“Vãi chưởng, đây là Thi Hương Ma Dụ hay là hoa ăn thịt người, sao lại ăn người?” “Cảnh này kinh dị vãi, vừa rồi tôi không hoa mắt chứ?

Đây là đang ăn xương giòn à?” “Vãi, đáng sợ quá, nguy hiểm quá, trông đẹp thế mà lại còn ăn thịt người?

Quá đáng sợ, chỉ trong chốc lát, hai người đã thành thức ăn của nó.” “Nơi này thật sự không phải ai cũng đến được, cũng khó trách người dân bản địa không muốn đến, nói chết là chết.” “Vừa gây ảo giác, vừa ăn thịt người, bông hoa này rốt cuộc là cái quái gì, tôi sợ vãi!” Mọi người trước màn hình lúc này đã không thể nói nên lời, ai yếu tim, trong dạ dày đã trào dâng vị chua.

Tác động thị giác này thật sự quá mạnh mẽ, lại có thể ăn sống người.

Sắc mặt của tất cả mọi người lúc này đều không tốt.

Đặc biệt là đội lính đánh thuê.

Họ đều quen biết nhau!

Không ngờ chỉ trong chốc lát, đã chết mất hai huynh đệ!

Các huynh đệ khác nhìn thấy cảnh này hoàn toàn nổi giận!

"Tao giết chết mày, thằng con rùa!" Một lính đánh thuê điên cuồng giơ súng lên, nhắm vào Thi Hương Ma Dụ xả một loạt đạn!

"Đừng..." Diệp Phi nhìn thấy liền định ngăn cản!

Tiếc là tốc độ của đạn quá nhanh.

Hơn nữa, người lính đánh thuê đó rõ ràng đã bị kích động!

Cùng với tiếng súng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ trúng đạn, nhưng chỉ trúng vào cánh hoa.

Cánh hoa bị bắn thủng một lỗ, dường như bị chọc giận.

Cánh hoa lắc lư qua lại, thân rễ có gai dưới quan tài đang không ngừng lan ra.

Chỉ trong vài hơi thở, đã thấy trên quan tài bị những dây leo này phủ kín, hơn nữa còn có dây leo không ngừng mọc ra từ trong quan tài!

Giây phút này, tất cả mọi người lại một lần nữa kinh ngạc!

Vương Mập ngây người, đây là tình huống gì.

Sao bắn một phát lại biến thành thế này?

Hồ Bát Nhất ngay lập tức kéo Vương Mập và Shirley Dương, lùi về phía sau cùng gần Băng Băng.

Đội trưởng Lâm trong lòng tuy đau xót cho hai đồng đội, nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều.

Anh ta vô thức dẫn người bảo vệ các giáo sư phía sau, vũ khí trong tay cũng đã lấy ra.

Nhìn thấy dây leo đang từng chút một đến gần, anh ta lập tức giơ súng lên bắn.

Đoàng đoàng đoàng...

Đạn không ngừng được bắn ra!

Nhưng bắn vào thân rễ của hoa, lại không có nhiều dấu vết!

Ngược lại, vì tiếng súng của họ, đã khiến Thi Hương Ma Dụ hoàn toàn nổi giận.

Diệp Phi nhìn thấy cảnh này, giọng có chút trầm xuống: "Thi Hương Ma Dụ này là hoa hộ vệ của vua Solomon, chủ nhân lăng mộ này chính là vì để ngăn chặn trộm mộ đến gần, nên mới để nó canh giữ cửa.

Dùng loại hoa có thể xuyên qua da và hô hấp khiến người ta sinh ra ảo giác này để canh cửa." "Bông hoa này qua ngàn năm nuôi dưỡng, cộng thêm hút máu người, đã sớm có linh tính, hơn nữa dây leo đã sớm được tôi luyện ngàn lần.

Chủ nhân lăng mộ này là muốn chúng ta tất cả đều về Tây Thiên, nếu không sẽ không nỡ dùng người để nuôi Thi Hương Ma Dụ!" Lời của Diệp Phi vừa dứt.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ!

Các giáo sư và những người khác mặt mày tái nhợt, vì không gian họ đang đứng không lớn!

Dường như giây tiếp theo, những dây leo này có thể bao bọc toàn bộ không gian.

Trên trán đội trưởng Lâm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Họ làm lính đánh thuê cả đời, lần đầu tiên gặp phải nguy cơ quỷ dị như vậy!

Quan trọng là súng dường như vô hiệu với thứ này!

Khán giả trong phòng livestream càng sợ đến tê cả da đầu.

“Giống như một ổ rắn độc, sắp sửa bọc kín họ lại.” “Trời, thứ này có linh tính đến vậy à?

Còn biết dùng não nữa sao?

Còn học được cách bao vây người khác nữa?” “Không ổn, vị trí phía sau cũng bị bao vây rồi, cửa đã bị bịt kín.” “Băng Băng của tôi ơi, em mau chạy đi.” Khán giả nhìn thấy dây leo sắp đến gần Băng Băng, sắp đâm vào cô.

Có cư dân mạng hận không thể thò tay ra kéo cô một cái.

Chỉ có thể đưa ra những lời nhắc nhở vô ích.

May mà lúc nguy cấp có người đưa tay ra kéo một cái.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này...

Băng Băng vừa thoát khỏi nguy hiểm, trên mặt bị vấy chất lỏng ấm nóng, cô đưa tay sờ lên má mình.

Nhìn chất lỏng trên ngón tay, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi.

“A...” Băng Băng hét lên một tiếng, rồi nhìn người bên cạnh.

Mấy người lính đánh thuê trước mắt đã bị dây leo đâm bị thương.

“A...” Băng Băng vội vàng ôm đầu ngồi xuống đất, toàn thân run rẩy, giọng nói cũng đầy sợ hãi.

Những người lính đánh thuê bị đâm bị thương ngã xuống đất, bị dây leo quấn lấy, định ném vào miệng.

Giây phút này.

Nguy cơ đã khiến không ít người sinh ra tuyệt vọng.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập vừa chiến đấu với dây leo, vừa nhìn tình hình không ổn.

Thế nhưng họ phát hiện Diệp Phi, lại dường như không có chuyện gì mà đứng đó!

Không kìm được vội vàng hét lên: "Cậu đừng có đứng đó làm màu nữa, mau nghĩ cách đi." Lúc này...

Chương 10

Băng Băng ở phía sau hét lên với mọi người: "Chúng ta mau chạy ra ngoài!" Ngay khi mọi người đang bịt miệng mũi chuẩn bị ra ngoài.

Liền thấy lối ra đã bị dây leo chặn kín, chặt như nêm.

"Toi rồi, đều bị chặn kín rồi, lần này toi rồi." "Đây chẳng phải là trở thành thức ăn cho Thi Hương Ma Dụ rồi sao?

Lần này làm sao ra ngoài được." "Vãi, đừng mà, những người này đều là mạng người, cuộc đời khảo cổ không thể kết thúc ở đây được." "Khốn kiếp, nghĩ cách đi chứ, làm sao ra ngoài được, cứ thế này, họ có thể bịt miệng mũi được bao lâu?" Những dòng chữ quan tâm của cư dân mạng lúc này đang không ngừng xoay tròn trên màn hình.

Mọi người lúc này có người còn căng thẳng hơn cả những người bên trong.

Cảm giác bị dây leo chi phối đó quả thực quá kinh dị!

Lúc này...

Một đám dây leo cuối cùng cũng nhắm vào Diệp Phi.

Nó nhanh chóng lao về phía Diệp Phi.

Ngay khi nó sắp leo lên người Diệp Phi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người trong phòng livestream.

Hắn một mặt bình tĩnh lấy ra con dao phay đã dùng trước đó!

"Tình hình gì đây?

Dao phay chém dây leo?" "Thứ này súng còn bắn không thủng,

một con dao phay thì tự tin ở đâu ra?" Khán giả livestream ngơ ngác!

Thế nhưng giây tiếp theo.

Khoảnh khắc con dao phay được rút ra.

Không khí dường như đông cứng lại.

Tất cả dây leo đang lúc lắc, đồng loạt dừng lại một chút.

Tiếp đó, Diệp Phi nhẹ nhàng vung một cái!

Tất cả dây leo như mèo thấy chuột điên cuồng rút lui!

Trong quá trình rút lui.

Bông hoa Thi Hương Ma Dụ vẫn đang chờ thức ăn đến cửa, thậm chí còn phát ra tiếng hét thảm thiết như người!

Mặc dù tốc độ rút lui của nó rất nhanh.

Nhưng...

Tất cả mọi người đều có thể thấy.

Những dây leo đó trong quá trình rút lui, từng chút một hóa thành tro bụi, như đèn cạn dầu!

Vương Mập véo vào đùi mình, chết lặng nhìn cảnh này.

"Ôi vãi, đau quá." Không phải là mơ, đây không phải là giả, đây là thật.

Không chỉ gã nghĩ mình đang mơ, cũng không chỉ gã tự véo đùi mình.

Tất cả mọi người lại dời tầm mắt về phía Thi Hương Ma Dụ.

Mọi người chỉ thấy cánh hoa Thi Hương Ma Dụ run rẩy dữ dội mấy cái.

Sau đó, chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ đang từng chút một khô héo,

cuối cùng cũng biến thành tro bụi.

Khán giả nhìn thấy cảnh này, chết lặng!

“Vãi chưởng????

Đây là... tình hình gì đây?

Võ công cao đến mấy cũng sợ dao phay?” “Chắc chắn không phải đang quay phim huyền huyễn chứ?

Mắt tôi có chút mù rồi, ai chữa cho tôi với?” “Vãi, không hổ là Phi ca của tôi, quá ngầu, làm sao làm được vậy nhỉ?

Có phải biết năng lượng ba la la không?

Hay là năng lượng ánh sáng?” “Tôi lại cảm thấy thế giới này thật huyền huyễn, có phải tôi chưa tỉnh ngủ không?

Hay là lão tử bị tụt huyết áp rồi, tôi gặp ma rồi, hay là đang mơ?” “Lầu trên, cậu gặp ma rồi, tin tôi đi, cậu tuyệt đối gặp ma rồi, con ma đó chính là Phi ca xã hội của cậu.” Bình luận của khán giả điên cuồng rồi!

Cảnh tượng này trong mắt tất cả mọi người, quả thực có thể gọi là thần cấp!

Vừa rồi, đó là kết cục tử vong toàn bộ nếu chậm một giây!

Kết quả bây giờ lại tan thành mây khói!

Mẹ nó chứ, quá ảo diệu!

Hồ Bát Nhất và Vương Mập và những người khác, nhìn nhau.

Miệng há to có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Sự kinh ngạc dưới đáy mắt không sao ngăn được, thế giới này làm sao vậy?

“Anh... anh Diệp Phi...” Băng Băng nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn

hắn, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

Diệp Phi rất bình tĩnh cất con dao phay trong tay đi.

Quay người nhìn Băng Băng phía sau.

Lộ ra nụ cười mà hắn tự cho là rất quyến rũ.

"Sao vậy?" "Vừa rồi anh làm thế nào vậy?" Ánh mắt của Băng Băng còn liếc nhìn cỗ quan tài sau lưng hắn.

Nhìn thế nào cũng thấy không thật.

Một giây trước còn là nguy cơ tứ phía.

Nhưng bây giờ lại yên bình tĩnh lặng.

Đừng nói là cư dân mạng cảm thấy gặp ma, ngay cả cô cũng vậy.

"Cái này... tôi cũng nghe người khác nói, sinh vật này sợ nhất là bị dao phay chém, các vị có tin không?

Dù sao thì tôi tin rồi." Diệp Phi thành thật đáp lại một tiếng.

Sau khi câu nói này được nói ra.

Các phương tiện truyền thông lớn chấn động.

Bộ Chấn Kinh UC liên danh với phát ngôn viên của đội khảo cổ XX: Tin nóng chấn động, Thi Hương Ma Dụ đáng sợ lại sợ dao phay??

Là khoa học hay huyền học?

Video Tencent: Lời khẳng định từ người trộm mộ gia truyền, võ công cao đến mấy cũng sợ dao phay.

App Douyue: Người dẫn đường trộm mộ lại là cao thủ huyền học...

Vương giáo sư và những người khác lúc này đã hoàn hồn.

Tim đập nhanh vì bị kích thích vừa rồi, bây giờ lại càng cảm thấy tim không thể kiểm soát.

Chuyện này căn bản không thể giải thích bằng khoa học.

Một con dao phay lại có thể giải quyết được Thi Hương Ma Dụ này.

Đừng nói là kể ra ngoài, ngay cả mấy lão già này tận mắt thấy cũng không dám tin vào mắt mình.

"Chuyện này giải thích với viện trưởng thế nào?" Vương giáo sư nghiêng đầu nhìn Hách giáo sư, nhỏ giọng hỏi.

"Nếu nói thật, ông ấy có tin không?" Hách giáo sư vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc.

Cảnh tượng vừa rồi của Diệp Phi, đến giờ vẫn còn lởn vởn trong đầu ông.

Chương 11

Không kìm được hít vào một hơi khí lạnh, sờ sờ gáy mình.

Cuối cùng là làm thế nào vậy?

Sao lại khó tin đến thế này?

Ánh mắt nhìn Diệp Phi cũng có thêm chút nghi ngờ và kính trọng.

"Tôi đoán là không, đến giờ tôi vẫn chưa chấp nhận sự thật này.

Cảnh tượng trước đó đã đủ quỷ dị rồi, tôi khảo cổ bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy cảnh quỷ dị như vậy." Vương giáo sư chớp chớp mắt, vẫn cảm thấy độ tin cậy không cao.

"Đừng nói ngài, tôi làm lính đánh thuê bao nhiêu năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Vừa rồi tôi đã chuẩn bị chết rồi, nhưng giây tiếp theo lại yên bình tĩnh lặng, tôi cũng không dám tin." Đội trưởng Lâm từ một bên đi tới, vừa hay nghe được hai vị giáo sư bình luận về Diệp Phi.

Cũng là kinh ngạc và không hiểu.

Trên trán ba người đều viết mấy chữ không dám tin.

Đang nghiên cứu lát nữa giải thích với cấp trên thế nào.

"Lão Hồ, gã này tuyệt đối là một cao thủ trộm mộ, thậm chí còn chính phái hơn cả cậu.

Tôi nghiêm trọng nghi ngờ thân phận chuyên gia ẩm thực của cậu ta là giả." Vương Mập nhỏ giọng giải thích với Hồ Bát Nhất.

"Tôi cũng nghi ngờ, nhưng cậu có hỏi ra được không?" Hồ Bát Nhất cũng ngày càng để ý đến Diệp Phi này.

“Không cần hỏi, chỉ cần một chiêu vừa rồi thôi, lão Vương tôi cũng là lần đầu tiên thấy.

Không có chút bản lĩnh ai mà tin cậu ta có tài năng đó?” Giọng của Vương Mập rất chắc chắn.

“Dù có phải hay không, có nhân vật như vậy ở đây, sau này chúng ta cũng sẽ an toàn hơn.” Shirley Dương nghe vậy, lạnh nhạt lên tiếng.

Lời của mọi người đều được ống kính ghi lại từng chút một.

Một đám cư dân mạng nghe những giáo sư và chuyên gia trộm mộ này khẳng định.

Nhiều cư dân mạng vẫn chưa hoàn hồn sau cảnh tượng vừa rồi.

“Mặc dù những gì các giáo sư nói đều là thật, nhưng... lão tử sao vẫn thấy không ổn, mẹ nó đây là thật à?” “Đương nhiên là thật, tôi nói cho các người biết, sau này xã hội Phi ca của tôi nói phân này thơm tôi cũng tin.

Chỉ cần một chiêu hôm nay anh ấy lộ ra, chấn động tam quan của tôi, tuyệt đối là một người đàn ông như thần.” “Trong đầu tôi bây giờ toàn là tuyệt chiêu của Phi ca, kỹ năng tất sát, vãi quá ngầu, có nhận đệ tử không, tôi có thể bái sư không?

Mặc kệ có phải trộm mộ không, học được là sống sót.” “Nhưng nhìn dáng vẻ của Phi ca, mỗi tế bào trên người đều đang viết chữ kháng cự, còn nói mình không phải trộm mộ, đây... có phải là hiểu lầm không?” “Mặc kệ đi, dù có phải hay không, tôi nhìn cũng là vậy.

Lão tử chính là nhìn trúng bản lĩnh của anh ta, chính là muốn cùng anh ta học trộm mộ.

Lão tử ngày mai sẽ đi tìm anh ta, học tại hiện trường, không tin không bao dạy bao biết?” Đối mặt với sự sùng bái và kinh ngạc của cư dân mạng.

Diệp Phi tỏ ra thật sự rất cạn lời.

“Những thứ này của tôi đều là nghe ngóng đồn thổi, dựa vào vận may mà đoán bừa.” Lời vừa dứt.

Mọi người vẫn giữ thái độ và ánh mắt nghi ngờ.

Bịa, tiếp tục bịa, cứ tiếp tục bịa.

Chúng tôi chỉ im lặng nhìn, không làm phiền cậu nói hươu nói vượn, chờ cậu tiếp tục gây chấn động tứ phương.

“Thật mà, tôi thật sự chỉ biết những thứ này, về sau tôi thật sự không biết nữa.” Diệp Phi rất chân thành nhún vai.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ giấu đầu hở đuôi này, cười không ngớt.

“Một câu giải thích nhiều lần như vậy, liệu có phải là thật không?” “Sao lại trùng hợp như vậy, những gì anh ta biết đều xuất hiện ở đây.

Một lần thì thôi, đây đã là lần thứ mấy rồi, nói ra ai mà tin?” “Có phải lần sau thứ trong quan tài anh ta cũng biết không?” Lời của cư dân mạng lần lượt xuất hiện trên màn hình.

Mọi người nghỉ ngơi một lát.

Từng bước tiến lại gần cỗ quan tài đó, những dấu vết bằng đồng xanh và những đường rãnh trên đó khắc họa một số hoa văn khác biệt.

Tay nghề tinh xảo rất ngay ngắn.

Hồ Bát Nhất đối với quan tài có kinh nghiệm hơn các giáo sư này.

Nhìn dáng vẻ nghiên cứu của các giáo sư, cũng không vội thúc giục.

Mà cùng Vương Mập lấy ra dụng cụ chuẩn bị mở quan tài.

Thắp nến.

Đây là quy tắc, cũng là sự tôn trọng đối với chủ nhân quan tài.

Diệp Phi chỉ thản nhiên đứng đó nhìn họ nghiên cứu.

Bản thân rảnh rỗi không có việc gì, liền cùng các nhân viên xem livestream ở đây.

Đợi Vương giáo sư xác định có thể mở quan tài.

Hồ Bát Nhất thắp nến, xác định nến không đổi màu hoặc tắt, tức là an toàn.

"Mở quan tài." Hồ Bát Nhất và Vương Mập thấy vậy, liền bắt đầu ra tay mở quan tài.

Một luồng hương gỗ thoang thoảng từ bên trong bay ra.

Khi đèn chiếu sáng chiếu vào quan tài, không khỏi hơi ngạc nhiên.

"Đây là..." Vương giáo sư rất kinh ngạc nhìn thứ bên trong.

Băng Băng tò mò, liền mang thiết bị đến gần quan tài.

Khi nhìn thấy thứ bên trong, cô cũng sững sờ.

Cư dân mạng nhìn thấy thứ này cũng kinh ngạc.

"Không phải nói Thi Hương Ma Dụ có thể khiến thi thể trong quan tài không bị phân hủy sao?

Vậy đây là cái gì?" "Đúng vậy, đây là thi thể à?

Sao nhìn thế nào cũng là tượng điêu khắc?" "Đây là tượng ngọc hay tượng vàng vậy?

Còn dáng vẻ của tượng này, sao nhìn đáng sợ thế?" "Đây là cái quái gì vậy, sao tôi dựng cả tóc gáy lên, sao nhìn trong lòng cứ thấy rờn rợn?" Vương giáo sư đeo găng tay lấy bức tượng trong quan tài ra.

Khoảng bằng lòng bàn tay, trên người mặc trang phục thời Hiến Vương.

Trên mặt bức tượng có một nụ cười quỷ dị.

"Anh Hồ, anh có kiến giải gì không?" Hách giáo sư quan sát, đây là lần đầu tiên ông thấy thứ như vậy.

Nghĩ lại, Hồ Bát Nhất và những người khác là người thường xuyên xuống mộ, có lẽ họ sẽ biết.

"Cái này tôi cũng là lần đầu tiên thấy, nhưng nhìn kích thước này, có lẽ có tác dụng đặc biệt gì đó, chứ không phải đơn thuần là dùng để tế lễ." Hồ Bát Nhất trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Dù sao cũng là lần đầu tiên thấy.

Cư dân mạng cũng cẩn thận xem, càng xem càng thấy đáng sợ.

Cuối cùng một bình luận xuất hiện.

"Hỏi Phi ca xã hội của tôi, anh ấy nhất định sẽ biết." Bình luận vừa xuất hiện, tất cả cư dân mạng như được khai sáng.

Toàn màn hình đều là những dòng chữ hỏi Diệp Phi.

Băng Băng mỉm cười, giữ vững tố chất nghề nghiệp tốt.

"Anh Diệp Phi, theo yêu cầu của đông đảo cư dân mạng, có phải anh biết bức tượng này không?" Diệp Phi xoa cằm.

Vừa rồi đúng là đang suy nghĩ về bức tượng này.

Sau đó liền gật đầu.

"Tôi đúng là đã thấy qua bức tượng này trong sách cổ." Lời của Diệp Phi vừa nói ra.

Ánh mắt của Vương giáo sư và những người khác lóe lên ánh sáng, một mặt mong đợi nhìn hắn.

Chương 12

Chờ đợi để lắng nghe.

Cư dân mạng cũng đang chờ hắn trả lời.

“Có Phi ca của tôi ở đây, khảo cổ tất yếu, vạn sự đại cát.” “Phi ca uy vũ, anh mau nói đi, không thấy tai giáo sư đã dựng lên rồi sao?” “Phi ca mau nói, tôi trồng cây chuối nghe anh nói.” Các dòng chữ lần lượt lướt qua màn hình.

“Đây là bức tượng được Hiến Vương điêu khắc ra khi tế lễ để nguyền rủa người khác.

Vật liệu của bức tượng này, là loại đá quý quý giá nhất thời Hiến Vương chế tạo, giá trị đắt đỏ, một viên đá quý cỡ ngón tay cái đã đủ để mua cả một vương thành.” “Tuy quý giá, nhưng lại là một tà vật, năng lượng tiêu cực của lời nguyền ở đây, đều nằm trên bức tượng này, cho nên khi các vị nhìn vào, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái.” Lời của Diệp Phi vừa dứt.

Vương giáo sư và Hách giáo sư cùng mấy vị giáo sư khác, vội vàng dụi mắt.

Rất kích động nhìn bức tượng trong tay.

Lại quý giá như vậy.

Còn có chút bất ngờ nhìn Diệp Phi.

Sao hắn lại biết?

“Vậy tác dụng thì sao?

Chỉ là một bức tượng, cũng không cần làm lớn như vậy.” Hồ Bát Nhất im lặng một lát, kích thước này vừa vặn, đúng bằng lòng bàn

tay, không lệch một ly.

Thực sự không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Diệp Phi liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

Không hổ là dân chuyên xuống mộ.

"Đây là một chiếc chìa khóa, chìa khóa để mở địa cung.

Muốn vào giữa lăng mộ, vẫn phải dựa vào nó." Nói xong, Diệp Phi liền đi đến bên cạnh Vương giáo sư.

Dưới ánh mắt của mọi người, anh lấy bức tượng từ tay ông.

Rồi đi đến phía sau quan tài.

Băng Băng thấy vậy, liền dẫn nhân viên đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Chỉ thấy hắn đặt bức tượng quý giá trong tay vào phía dưới quan tài.

Chỉ nghe thấy một tiếng 'cạch'.

Rầm rầm rầm.

Bên tai vang lên những âm thanh khác thường, liền thấy ở giữa quan tài.

Trong tấm ván gỗ ở đáy, xuất hiện một lối đi ngầm.

Bên trong mang theo một chút hơi ẩm.

Vương giáo sư và Hồ Bát Nhất, Băng Băng và cả đoàn người mắt trợn tròn như chuông đồng nhìn Diệp Phi.

Cứ... cứ như vậy mà mở được lối đi ngầm?

Diệp Phi phủi tay, rồi nhìn những người này đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Cái đó, trùng hợp, thật sự là trùng hợp, tôi chỉ là trước đây từng

xem tình tiết tương tự trên TV, nên mới biết thôi." Diệp Phi cười gượng gạo.

Khán giả xem livestream cũng chết lặng.

"Tôi cuối cùng cũng biết thân phận của Phi ca xã hội của tôi rồi, anh ta không phải trộm mộ, tổ tiên nhà anh ta có phải là thợ xây lăng mộ cho Hiến Vương không?" "Có lý, nếu không sao lại biết rõ như vậy, chính xác như vậy biết được lỗ khóa.

Nếu không thì tìm cũng phải mất một lúc chứ?" "Xin lỗi, Phi ca, là tôi hiểu lầm anh, hiểu lầm anh là tên trộm mộ bất chính đó.

Hóa ra anh là hậu duệ của thợ xây, để bày tỏ lời xin lỗi của tôi, quyết định tự hầm mình trong nồi sắt." "Ha ha... cho tôi một suất." "+1!!" Cuối cùng vẫn là Vương Mập đi đến bên cạnh Diệp Phi, không để ý đến lời của đám cư dân mạng này.

"Anh em Diệp Phi, ở đây chỉ có hai chúng ta, chỉ cần một chiêu đó của cậu, còn ngầu hơn cả Lão Hồ.

Cậu nói xem, cậu là môn phái nào?" Khóe miệng Diệp Phi giật giật, "Tôi thật sự không phải." Cuối cùng nhìn thấy họ vẫn rất tò mò, liền chủ động đề xuất vào lối đi ngầm.

Thấy hắn không muốn nói, mọi người ngầm hiểu ý, không ai hỏi thêm.

Nhiều chuyện, không cần nói, mọi người cũng đều hiểu.

Cả đoàn người ngay ngắn trật tự xuống lối đi ngầm.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, mọi người cẩn thận quan sát mộ đạo ở đây.

Trên vách đá còn khắc những hoa văn và đường nét nhàn nhạt, mỗi đường nét đều có hình thái khác nhau.

Nhưng lại có những họa tiết liên quan mật thiết với những viên gạch lân cận.

Băng Băng là MC, sẽ không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Giọng nói ngọt ngào giới thiệu cho mọi người ở đây.

Toàn bộ lăng mộ đều là giọng nói của cô.

Ngay cả những viên gạch dưới chân cũng không bỏ qua.

Một giờ sau.

Mọi người nhìn thấy một mộ đạo tương đối rộng rãi trước mắt.

Bước chân của Diệp Phi dừng lại, không tiếp tục đi.

Hồ Bát Nhất nhìn mộ đạo ở đây, có chút khác so với trước đó.

"Không thể đi." Giọng nam trầm ngưng của Hồ Bát Nhất trong mộ đạo đã cắt ngang lời giới thiệu về lăng mộ của Băng Băng.

Bình luận trong phòng livestream bị một loạt dấu chấm hỏi thay thế, cư dân mạng nghi ngờ.

"Sao vậy?

Đang yên đang lành sao không đi nữa?" "Đúng vậy, tại sao?" "Chẳng lẽ có vấn đề?" "Nơi này không ổn." Hồ Bát Nhất rất nhạy bén nhìn những họa tiết trên vách đá, càng nhìn trong mắt càng kinh ngạc.

Diệp Phi chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái, mím môi.

"Lão Hồ, có phải cậu phát hiện ra chỗ nào không ổn không?

Mọi người đang chờ xem quan tài của Hiến Vương đấy, cậu đừng có đùa ở đây." Vương Mập thân với anh ta nhất, nói chuyện cũng rất tùy tiện.

"Mập, Lão Hồ từ khi nào lại đùa trong mộ địa?" Shirley Dương cũng ở một bên lên tiếng.

“Đây là một trận pháp, đi bừa vào, sẽ xảy ra chuyện.” Hồ Bát Nhất quan sát hồi lâu, cuối cùng chậm rãi lên tiếng.

Diệp Phi nghe vậy, mày nhướng lên một cách khó nhận ra.

Dưới đáy mắt lóe lên ánh mắt tán thưởng.

“Ở đây không có gì đặc biệt cả, có phải anh nhạy cảm quá không.” Một gã lính đánh thuê râu quai nón vừa nhai kẹo cao su, vừa không để ý.

Sau đó nói rồi định bước qua.

“Đợi đã.” Hồ Bát Nhất căn bản không kịp ngăn cản, mà có ngăn cản cũng vô dụng.

Gã râu quai nón này chỉ cảm thấy những người này đang cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Trước đó có nguy hiểm, nhưng bây giờ sao có thể có, đi xa như vậy rồi.

Lúc này...

Dưới chân không biết đã đạp phải cơ quan gì. ‘Cạch’ một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy những viên gạch trên tường thụt vào, lộ ra những ống tre màu đen.

Vù vù vù...

Những mũi tên bắn thẳng về phía gã râu quai nón.

“Cẩn thận!” Đội trưởng Lâm và các đồng đội khác nhìn thấy, vội vàng xông lên.

Chương 13

Hồ Bát Nhất kéo Râu Rậm lùi về phía sau.

Đội trưởng Lâm ra tay cực nhanh, vừa kịp kéo Râu Rậm đi ngay tức thì.

Vị trí Râu Rậm vừa đứng đã bị vô số mũi tên cắm đầy.

"Mau quay lại." Giáo sư Vương và những người khác đứng tại chỗ lo lắng đến mức đứng ngồi không yên.

Họ thấp thỏm nhìn hai người.

Hồ Bát Nhất lấy một chai nước từ trong túi ra rồi ném đi.

Mưa tên lúc này mới đổi hướng, tạo cho họ một chút thời gian.

Dù đám lính đánh thuê này thân thủ nhanh nhẹn, nhưng vẫn có người bị thương.

Mông của Râu Rậm bị trúng một mũi tên, máu tươi chảy ròng ròng.

Anh ta cắn chặt răng, trán đẫm mồ hôi nhưng không hề kêu một tiếng.

Đồng đội phía sau vì cứu anh ta mà bắp chân cũng cắm một mũi tên.

Mọi người nhìn chai nước bị bắn thành cái sàng, không khỏi nuốt nước bọt.

Nếu vừa rồi không có chai nước đó, liệu Râu Rậm có giống như chai nước kia không?

Ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tim đập thình thịch không ngừng.

Suýt chút nữa là thành nhím rồi.

"Thưa quý vị khán giả, nơi đây đầy rẫy nguy hiểm, một bức tường nhỏ trông có vẻ bình thường lại nguy hiểm đến vậy, tiếp theo đội khảo cổ sẽ đối phó thế nào đây?" Băng Băng trong lòng cũng căng thẳng tột độ, nhưng vẫn phải tường thuật cho khán giả.

Cư dân mạng cũng toát mồ hôi lạnh.

"Cảnh này giống hệt trong phim truyền hình, mẹ nó chứ lần đầu tiên tôi thấy phiên bản người thật đó, sơ sẩy một cái là bị bắn thành nhím ngay." "Mấy mũi tên kia còn lóe lên ánh sáng lạnh nữa, đáng sợ thật." "Vãi, tôi còn định đi bái sư học đạo, cứ thế này thì cái mạng nhỏ của tôi chẳng phải là đi tong ở đó sao?" Bình luận trên màn hình đều là những lời lẽ sợ hãi, cư dân mạng vô cùng kinh hãi.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách cũng sợ hãi, nhưng nhiều hơn là cảm giác bất lực.

Họ có thể khảo cổ, nhưng đối với loại cơ quan này thì họ mù tịt.

Họ lại chuyển ánh mắt về phía đội trưởng Lâm, nhưng anh ta đang bận cầm máu cho đồng đội, chẳng còn tâm trí đâu mà lo những chuyện này.

"Anh Hồ, đây là tình huống gì vậy?

Sao anh biết ở đây có nguy hiểm?" Giáo sư Hách cuối cùng nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Phương vị ở đây và các đường vân trên mặt đất không khớp, đây là một trận pháp." Hồ Bát Nhất cũng không giấu giếm, nói cho họ biết những gì mình biết.

"Bát Quái Trận là một trong những trận pháp thường thấy nhất

trong Chu Dịch.

Nơi này trông có vẻ yên tĩnh, nhưng thực chất sát cơ tứ phía.

Vị trí cậu vừa giẫm phải chính là quẻ Khảm trong Bát Quái, xét theo phương vị, đây chính là Sát trận." Hồ Bát Nhất có chút hiểu biết về Bát Quái Trận, cũng như về cách tính xuôi và tính ngược.

"Theo cách giải của Tiên Thiên Bát Quái Trận, nên đi theo thứ tự: Thiên Càn, Địa Khôn, Chấn Tốn..." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa định giẫm lên viên gạch trước mặt theo Bát Quái Đồ.

Mọi người chăm chú nhìn bước chân của Hồ Bát Nhất, căng thẳng tột độ.

Trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi, sợ rằng lát nữa sẽ lại có mưa tên trút xuống.

Vài cô gái nhắm chặt mắt, tay nắm chặt áo của người đàn ông bên cạnh, không dám nhìn cảnh tượng đẫm máu.

Bước chân vững vàng đáp xuống đất.

Xác nhận Hồ Bát Nhất không sao.

Cả hầm mộ đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, ngay khi anh ta chuẩn bị đặt chân lên vị trí quẻ Khôn...

"Khụ khụ...

Tôi khuyên anh nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Giọng Diệp Phi nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang Hồ Bát Nhất đang chuẩn bị hạ chân.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách quay lại nhìn Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, ý anh là gì?" Giáo sư Vương không hiểu.

"Tôi nói này đại huynh đệ Diệp Phi, tuy cậu rất có thiên phú về

trộm mộ, nhưng về trận pháp này thì cậu không bằng Lão Hồ đâu, nghe Lão Hồ không sai được." Vương Mập nói xong, vẻ mặt còn có chút đắc ý.

Đám lính đánh thuê không hiểu những thứ này, nhưng thấy bước chân đầu tiên của Hồ Bát Nhất không xảy ra chuyện gì, trong lòng cán cân cũng nghiêng về phía anh ta.

"Anh Diệp Phi, có lẽ anh thật sự không hiểu về trận pháp này đâu, tôi thấy anh Hồ cũng không sao cả." Trên tay đội trưởng Lâm vẫn còn dính máu tươi, anh ta lau qua loa rồi giải thích với hắn.

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Diệp Phi không hề để tâm.

Nhưng cư dân mạng thì không bình tĩnh được nữa.

"Đây là đang nghi ngờ Phi ca của tôi à?

Tin không, phút mốt cho mấy người vả mặt?

Phi ca của tôi mới là đỉnh nhất." "Lầu trên, cái thằng bợ đít nhà ngươi làm tròn vai thật đấy, không thấy Hồ Bát Nhất không sao à?

Rõ ràng người ta rất hiểu trận pháp này, ngươi đừng có mà hùa theo một cách mù quáng." "Đúng vậy, tôi thấy Hồ Bát Nhất nói chắc là đúng rồi." Cư dân mạng tranh cãi nảy lửa trên màn hình, chia làm hai phe.

"Anh Hồ, bước tiếp theo anh định đi là vị trí quẻ Khôn, tức là viên gạch thứ hai bên phải của anh, đúng không?" Diệp Phi mặc kệ sự nghi ngờ của những người này, mà nói thẳng ra ý định trong lòng Hồ Bát Nhất.

"Đúng, tôi quả thực định đi đến vị trí quẻ Khôn." Hồ Bát Nhất sững sờ, cuối cùng gật đầu, lòng thầm kinh ngạc.

Lẽ nào cậu ta cũng hiểu Bát Quái Trận này?

"Anh Hồ, anh nói trận pháp này là Bát Quái Trận, tôi hoàn toàn đồng ý.

Chỉ là, anh có chắc đây là Tiên Thiên Bát Quái Trận không?" Lời Diệp Phi vừa dứt.

Hồ Bát Nhất sững người, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Xin lắng nghe cao kiến." Trong lòng Hồ Bát Nhất không còn tự tin nữa.

Anh tự cho rằng mình đã bỏ công nghiên cứu khá nhiều trước khi xuống mộ, cũng có chút hiểu biết về các loại trận pháp này, và chắc chắn đây là Tiên Thiên Bát Quái Trận.

"Đúng là Tiên Thiên Bát Quái Trận.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tam Tài, Tam Tài sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái." Diệp Phi cười khẽ.

"Nhưng Tiên Thiên Bát Quái được sinh ra từ Tứ Tượng, còn Tứ Tượng sinh Bát Quái lại là Hậu Thiên Bát Quái.

Anh tính toán theo Tiên Thiên Bát Quái là đúng, nhưng trận pháp ở đây, tuyệt đối không phải là Tiên Thiên Bát Quái." "Ý cậu là Hậu Thiên Bát Quái?" Hồ Bát Nhất cũng có chút tâm đắc về Dịch Kinh, chỉ là từng nghe nói về Hậu Thiên Bát Quái này, nhưng chưa từng thấy qua.

Làm sao cậu ta biết được?

"Phương vị của hai loại khác nhau, anh không nên đi về phía viên gạch bên phải, mà là viên gạch thứ ba bên trái." Diệp Phi một lòng hai việc, vừa giải thích cho anh ta, vừa tính toán vị trí ở đây trong đầu, cũng đã tìm ra chính xác vị trí tiếp theo của Hậu Thiên Bát Quái.

Không biết anh ta có tin hay không.

Hồ Bát Nhất im lặng, lòng do dự và đắn đo.

“Anh cũng có thể chọn không tin tôi, nhưng hậu quả...” Diệp Phi nói xong thì không nói thêm nữa, mà hứng thú quay sang quan sát môi trường và nghiên cứu những đường vân trên vách đá.

Hắn không khỏi cảm thán, tay nghề của người xưa thật không thể xem thường, quả là quỷ phủ thần công.

Trán Hồ Bát Nhất đẫm mồ hôi, nhất thời cũng không thể đưa ra quyết định.

Ngay cả Vương Mập cũng im bặt.

Những gì Diệp Phi thể hiện trước đó quả thực vượt ngoài dự liệu của mọi người, chỉ là... những thứ cao siêu như vậy, một đứa trẻ mười mấy tuổi như cậu ta thật sự biết sao?

Thật sự hiểu sao?

Băng Băng nắm chặt micro, ánh mắt dán chặt vào chân anh ta, chờ đợi quyết định.

Hơi thở của Băng Băng chợt ngưng lại, vẻ mặt căng thẳng, rất lo lắng cho lựa chọn của Hồ Bát Nhất.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách nhìn nhau, cả hai người nói đều có lý.

Chương 14

Nghe thì đều có vẻ hợp tình hợp lý, chỉ là sự khác biệt giữa Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái, họ thật sự không hiểu rõ lắm, chỉ biết lo lắng nhìn Hồ Bát Nhất.

Mồ hôi trên trán cũng nhỏ giọt xuống, đôi mắt đục ngầu chăm chú nhìn vào mắt cá chân của anh.

Nắm đấm cũng bất giác siết chặt, sợ rằng Hồ Bát Nhất sẽ chọn sai đường.

Đội trưởng Lâm và những lính đánh thuê khác, đáy mắt vẫn mang theo vẻ quyết liệt.

Thậm chí đã chuẩn bị sẵn cho cả hai tình huống.

Nếu Hồ Bát Nhất không sao thì tốt nhất.

Nhưng lỡ như anh ta chọn sai đường, gặp phải nguy hiểm gì, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để cứu người.

Mưa tên lúc nãy họ đã được chứng kiến.

Nhiều năm như vậy mà những mũi tên này vẫn còn sắc bén như thế.

Bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị biến thành con nhím.

Cư dân mạng lúc này cũng không bình tĩnh được nữa, cuộc tranh cãi trước đó giờ đã bước vào giai đoạn gay cấn.

“Chọn thế nào đây?

Nhìn mà đau tim quá, hay là nghe lời Phi ca của tôi đi, trước đó đã lợi hại như vậy rồi, nhất định sẽ không sai đâu.” “Lầu trên, Hồ Bát Nhất chắc cũng là một chuyên gia trộm mộ, xem ra đã xuống mộ

không ít lần, cậu đừng có mù quáng hùa theo, làm thế sẽ hại chết anh ta đấy.” “Mấy người đừng cãi nữa, lúc này là lúc tranh cãi xem ai đúng ai sai à?

Chẳng lẽ mấy người không căng thẳng sao?

Sẽ có người chết đấy, lúc này cãi cọ cái gì chứ?” Cư dân mạng trong lòng cũng lo lắng cho Hồ Bát Nhất, lựa chọn này không ai có thể quyết định thay anh ta được.

“Lão Hồ...” Vương Mập thấy anh ta do dự không quyết, liền định gọi anh ta quay lại.

Nhưng Hồ Bát Nhất kiên định với suy nghĩ của mình, quyết định bước bước tiếp theo trong Tiên Thiên Bát Quái mà mình đã nhắm tới.

Diệp Phi liếc nhìn một cái, thấy anh ta khăng khăng cố chấp, cũng không nói thêm gì.

Khi bước chân của Hồ Bát Nhất di chuyển, tim của mọi người cũng thắt lại, bất giác nuốt nước bọt.

Bước chân vừa hạ xuống, liền nghe thấy một tiếng ‘cạch’.

Từ những ống tre màu đen trên vách tường, tên bắn ra về phía Hồ Bát Nhất.

“Chạy mau!” Đội trưởng Lâm đi trước một bước, lấy chai nước trong tay ra để thu hút ‘hỏa lực’, rồi nhìn Hồ Bát Nhất nhanh nhẹn chạy về.

Khi đáp xuống đất, anh ta ngơ ngác nhìn trận Bát Quái trước mắt, nhưng trong mắt còn kinh ngạc hơn là nhìn Diệp Phi.

Làm sao cậu ta biết được?

Anh ta đột ngột nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi rất ôn hòa đáp lại bằng một nụ cười.

“Làm sao cậu biết?

Lẽ nào cậu thường xuyên xuống mộ?” Hồ Bát Nhất cũng chẳng màng đến những thứ khác, vội vàng đứng dậy đi đến trước mặt Diệp Phi.

Đừng nói là Hồ Bát Nhất, ngay cả Băng Băng và các giáo sư cũng kinh ngạc.

“Anh Diệp Phi, anh có thể giải thích một chút được không?

Làm sao anh biết trận pháp này là Hậu Thiên Bát Quái Trận?” Băng Băng đưa micro cho Diệp Phi.

“Lúc tôi làm đồ ăn, có đến một đạo quán, vô tình nghe vài đạo sĩ nhắc đến, tôi liền nhớ kỹ, nhưng đạo quán đó tôi không nhớ nữa.” Diệp Phi trực tiếp chặn hết đường lui của họ.

Đừng hỏi nữa, hỏi cũng không biết đâu.

Băng Băng nhìn dáng vẻ thành khẩn của Diệp Phi, nửa câu sau làm sao cũng không hỏi ra được.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách thấy vậy, nhìn nhau, cũng thở phào một hơi dài.

Vừa rồi Hồ Bát Nhất thật sự quá kinh hãi.

Cư dân mạng thấy Hồ Bát Nhất không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sự sùng bái dành cho Diệp Phi cũng tăng lên một bậc.

“Tôi đã nói xã hội Phi ca của tôi không sai mà?

Thằng chó nào lúc nãy nghi ngờ tôi, mày ra đây, xem ông đây có phải là bợ đít không?” “Vãi, làm sao tôi biết được như vậy?

Hồ Bát Nhất không phải là một tay trộm mộ lão luyện sao?

Sao ngay cả anh ta cũng không biết?" "Mặc kệ, lão tử bây giờ từ chức ngay, đi tìm Phi ca, quyết sống chết tìm anh ấy bái sư." Bình luận của cư dân mạng toàn là đòi bái sư, phủ kín cả màn hình.

Nhân viên công tác khóe miệng giật giật.

Mối quan hệ của Diệp Phi tốt đến vậy sao?

"Phi ca, mời anh." Vương Mập lúc này rất muốn tự tát cho mình một cái.

Vừa rồi mình nói nhảm cái gì vậy?

Sao lại nghi ngờ cậu ta?

Lần này thì hay rồi, bị vả mặt rồi chứ gì.

Gã cung kính làm một tư thế mời.

Diệp Phi cũng không phải người lề mề, mỉm cười nhẹ.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, anh bước lên viên gạch lúc nãy.

Băng Băng, giáo sư Vương, và đám lính đánh thuê đều dán chặt mắt vào chân anh.

Sợ rằng chỉ cần lơ là một chút, lát nữa sẽ bị bắn thành nhím.

Khi bước chân của Diệp Phi đáp xuống viên gạch thứ hai, Băng Băng theo phản xạ nhắm mắt lại.

Không nghe thấy tiếng mưa tên bắn ra, cô từ từ mở mắt.

Đôi mắt đẹp của cô cũng lập tức mở to, sững sờ nhìn Diệp Phi đi lại như thể đang đi dạo trên phố.

Vừa rồi họ còn đi trong hầm mộ như đi trên băng mỏng.

Nhưng anh ta...

Kinh ngạc không chỉ có Băng Băng, mà còn có đội trưởng Lâm và

giáo sư Vương.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, cảm thấy mặt nóng ran.

Vừa rồi còn hùng hồn giải thích về Bát Quái Trận, kết quả bị Diệp Phi vả mặt một cách đau điếng.

Dường như biết được sự khó xử của anh, Vương Mập chỉ lặng lẽ vỗ vai anh, an ủi một cách thầm lặng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Phi bình an đi qua.

"Các người cứ đi theo con đường tôi vừa đi là được." Diệp Phi đứng ở phía đối diện, lặng lẽ nhìn họ.

Mọi người ở phía bên kia nhìn nhau, cuối cùng vẫn là đội trưởng Lâm đi trước một bước.

"Lão Vương, ban đầu tôi tưởng Diệp Phi là người trộm mộ, sau đó tôi lại nghĩ có thể là hậu duệ của Tượng Nhân, nhưng bây giờ tôi nghĩ mình đã sai." Giáo sư Hách vừa đi vừa nói nhỏ.

Đối với Diệp Phi, ông tràn đầy kinh ngạc và tò mò.

Người trẻ tuổi này lại có bản lĩnh như vậy.

Nhưng về thân phận của cậu ta...

"Tôi cũng nghi ngờ là hậu nhân của dân trộm mộ, nếu không sao lại biết nhiều như vậy?

Nhưng cậu ta có vẻ rất kháng cự, có vấn đề gì chăng?" Giáo sư Vương cũng đồng tình với lời ông.

"Có khi nào là..." Giáo sư Hách và ông nhìn nhau ngầm hiểu ý nhau.

Dù sao thì trộm mộ cũng là bất hợp pháp, lỡ bị phát hiện có bị bắt không?

Nghĩ đến khả năng này, mọi người cũng lập tức hiểu ra.

Cuộc đối thoại của hai người cũng không sót một chữ bị máy quay ghi lại.

Chương 15

Cư dân mạng thì cười không ngớt, rất đồng tình với lời của hai vị giáo sư.

“Ha ha...

ý của hai vị giáo sư có phải là lo lắng Phi ca là dân trộm mộ bị bắt không?

Cho nên cậu ta mới kháng cự như vậy?” “Chắc là vậy, đổi lại là tôi, tôi cũng không thừa nhận đâu.” “Không cần hỏi nữa, xã hội Phi ca là một tên trộm mộ chắc như đinh đóng cột, nhưng dù vậy tôi vẫn theo anh ấy, dù có vào tù lão tử cũng cam lòng...” Cả đoàn người cẩn thận đi theo bước chân của Diệp Phi sang phía đối diện.

Xác định đã an toàn, lúc này mới yên tâm.

Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Phi, vẻ mặt có chút giằng xé.

“Lẽ nào phép tính của tôi không đúng?” “Không, phép tính của anh đúng, chỉ là sự am hiểu của anh về Chu Dịch vẫn chưa thấu đáo.” Diệp Phi thấy sau khi mình nói xong, vẻ mặt của Hồ Bát Nhất rõ ràng có thêm chút hối hận.

Đương nhiên những người khác cũng thấy được!

Vẻ mặt của những người khác đầy vẻ kỳ quái.

Shirley Dương đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ vai anh ta.

“Lão Hồ, thực ra kỹ năng trộm mộ của anh rất khá, chỉ là kỹ thuật của Diệp Phi dường như còn cao hơn!” Lời vừa dứt.

Hồ Bát Nhất và Diệp Phi gần như đồng thanh hét lên: “Tôi không

phải trộm mộ!" Phụt!

Trong phòng livestream trực tiếp cười phụt ra!

"Chắc kèo, hai tên này chính là trộm mộ!" "Ha ha, cười chết mất, làm sao bây giờ?" "Nhìn biểu cảm của Hồ Bát Nhất, giống hệt đại lão Diệp Phi, quả nhiên không phải người một nhà không vào một cửa ha ha!" "Lời tự thú của kẻ trộm mộ: Tôi không phải trộm mộ, tôi thật sự không phải ~~~~ha ha!

Cười không sống nổi!" ...

Vì có người bị thương, bước chân của đoàn người Diệp Phi chậm hơn trước không ít.

Nửa giờ sau, trong không khí mang theo chút ẩm ướt.

Diệp Phi nhìn những viên gạch được điêu khắc tinh xảo trên tường, trên đó còn có những giọt nước.

"Các người có mang theo thuyền cao su không?" Diệp Phi quay lại nhìn đám lính đánh thuê.

Đội trưởng Lâm và những người khác gật đầu, vô cùng khó hiểu.

Diệp Phi cũng không nói nhiều, mà tiếp tục đi.

Băng Băng đang giới thiệu về hầm mộ ở đây, bây giờ thấy Diệp Phi đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Thưa quý vị khán giả, anh Diệp Phi đột nhiên hỏi một câu như vậy, có phải là sắp có chuyện gì xảy ra không?" Băng Băng cố ý tạo sự hồi hộp cho cư dân mạng.

Khi nhìn thấy dòng sông trước mắt, cô sững sờ.

Trước mắt hiện ra một lối đi nhỏ hẹp, rộng khoảng vài mét, đủ để một chiếc thuyền cao su đi qua.

Sao trong mộ lại có sông?

Dòng nước lại chảy xiết như vậy?

Nước sông va vào vách đá.

Dòng nước chảy không ngừng mang theo một tia lạnh lẽo.

“Anh Diệp Phi, có phải anh đã sớm biết sẽ dùng đến thuyền cao su không?” Băng Băng nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, giọng nói còn có chút run rẩy.

Làm sao anh ta biết được?

“Ừm.” Diệp Phi gật đầu, đưa tay chạm vào nước sông ở đây.

Lạnh buốt thấu xương.

Giáo sư Vương và Hồ Bát Nhất thì vô cùng ngạc nhiên.

Trên trán họ đầy những dấu hỏi.

“Làm sao cậu biết được?” Tính tình Vương Mập thẳng thắn, không thích giấu giếm.

“Lúc nãy dừng lại, cảm thấy hơi nước trên vách tường, liền đoán ra.” Diệp Phi quay lại, cũng không giấu diếm.

Khán giả nhìn vẻ mặt tự tin của Diệp Phi, ai nấy đều kính nể.

“Vãi, nói không phải trộm mộ tôi cũng không tin, chỉ nhìn hơi nước trên tường là biết ở đây có sông?

Đây là thần toán à?” “Tuy tôi rất ngạc nhiên với lời của xã hội Phi ca, nhưng tôi rất muốn biết tại sao ở đây lại có nước?” “Đồng ý, tôi cũng tò mò.” Giáo sư Vương nhìn kết cấu của ngôi mộ này, lại cầm đèn pin soi lên phía trên dòng sông.

“Ở Trùng Cốc này, một năm bốn mùa cứ cách vài tháng lại có mùa mưa, không khí ở đây lưu thông, cho thấy vẫn có lỗ thông hơi, nước

mưa từ bên ngoài mộ vào cũng là chuyện rất bình thường.” Nghe giáo sư giải thích, mọi người lập tức hiểu ra.

Đám lính đánh thuê thì nhanh chóng dựng lên mấy chiếc thuyền cao su.

Mọi người vừa lên thuyền.

Giáo sư Hách đưa tay sờ vào vách đá, cảm giác khác lạ trong lòng bàn tay khiến ông kinh ngạc.

“Đợi đã, đèn pin.” Giọng nói đột ngột của giáo sư Hách khiến chiếc thuyền cao su đang chuẩn bị trôi theo dòng nước xiết của mọi người bị mái chèo giữ lại bên vách đá.

Đèn pin được đưa lại gần để xem kỹ hơn, chỉ thấy trên vách đá có khắc một số hình người.

“Trời ạ...” Băng Băng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên vách đá khắc một đám người mặc trang phục thời Hiến Vương, một đám nam nam nữ nữ.

Giữa trung tâm là một người đàn ông mặc hoa phục, vẻ mặt uy nghiêm, toát lên khí thế không giận mà uy.

Bên tay trái đứng một người đàn ông mặc áo choàng, đầu đội mũ lông vũ, tay cầm quyền trượng, đang giơ hai tay lên cao.

Giữa trung tâm còn có một đống lửa lớn, bên dưới là một đám người đang quỳ lạy.

Điêu khắc tinh xảo, biểu cảm trên khuôn mặt các nhân vật được khắc sống động như thật, ngay cả thần thái giữa hai hàng lông mày cũng được phác họa ra.

Quả là quỷ phủ thần công, tay nghề của ngàn năm trước không hề thua kém kỹ thuật điêu khắc hiện tại.

Băng Băng và các giáo sư, đám lính đánh thuê, ba người Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tay nghề như vậy là lần đầu tiên họ thấy, không khỏi kinh ngạc.

"Đây là..." Giọng giáo sư Vương run rẩy, cảm xúc vô cùng kích động, đáy mắt cũng có thêm một vệt nước.

Thần sắc của giáo sư Hách cũng không khác ông là mấy, nhiều hơn là căng thẳng và kích động, còn có một chút kính trọng.

Tượng Hiến Vương này đã khiến người ta sinh lòng kính sợ, không biết bản thân ông ta sẽ có khí thế như thế nào.

Bức bích họa hoàn chỉnh như vậy, nhất định phải bảo tồn thật tốt.

Ông vội vàng bảo trợ lý và học sinh chụp lại cảnh tượng ở đây, ghi lại trong máy ảnh.

Cư dân mạng nhìn bức bích họa sống động như thật, cũng hít một hơi khí lạnh trước màn hình.

Bức bích họa này quá chân thực!

Chân thực đến mức không biết còn tưởng mình đang ở trong cảnh.

Hơn nữa nhiều năm như vậy, lại có thể giữ được hoàn hảo đến thế.

Điều này ngay cả công nghệ hội họa hiện đại cũng không làm được!

Từ động tác và tạo hình của các nhân vật bên trong, thậm chí có thể thấy được cảm xúc mà họ muốn biểu đạt trong ánh mắt!

"Cái này thật sự... quá ngầu, thật là uy vũ bá khí, ngầu đét." "Người ở giữa là ai?

Hiến Vương à?

Hóa ra uy vũ bá khí như vậy?" "Chắc chắn là Hiến Vương rồi, cậu đang ở trong mộ của ai mà không biết à?" Cư dân mạng cũng kính nể, nhìn bức bích họa hoàn chỉnh như vậy dù đã mấy ngàn năm, cũng là hiếm thấy.

"Chậm thôi, chúng ta đi chậm thôi." Vương Mập cũng lấy ra thiết bị của mình, ghi lại toàn bộ bức bích họa ở đây.

Chiếc thuyền cao su từ từ di chuyển.

Phía sau bức bích họa, phía trên khắc một đám người.

Giữa trung tâm còn có một đám người đang nhảy múa, tay cầm những công cụ tế lễ đặc trưng.

Thần sắc của mỗi người đều được điêu khắc vô cùng rõ nét.

Chương 16

Lúc này, ở đầu kia của dòng sông đột nhiên xuất hiện một vật cứng.

Ngay khi mọi người đang thất thần, họ cảm thấy một cú va chạm mạnh.

Thiết bị trong tay Vương Mập suýt chút nữa rơi xuống nước.

Gã đang định chửi ầm lên thì không khỏi sững sờ.

“Cái quái gì thế này?” Gã dụi dụi mắt một cách không chắc chắn.

Những chiếc thuyền cao su va vào nhau, tạo thành một phản ứng dây chuyền.

Giáo sư Vương và đoàn người nhìn thấy vách đá trước mắt, đây là một vách đá thực sự.

Hoàn toàn không có đường đi cũng không có cửa đá gì cả.

Chỉ có một lối thoát nước, nước sông đang ùn ứ chảy ra từ đó.

Băng Băng đang giới thiệu cho cư dân mạng, cả người cũng suýt ngã xuống nước.

Cư dân mạng nhìn thấy ống kính bị rung lắc một chút, cũng chú ý đến tình hình ở đây.

“Vãi? ???

Không có đường?” “Sao lại không có đường nữa rồi?

Vừa rồi còn thấy ổn mà, thuyền cao su không phải tự đi ngon ơ à?” “Ngõ cụt à?

Vừa xem đang hay, sao giờ lại không có đường rồi?” “Vậy thì làm

sao tiếp tục?

Làm sao đi tiếp đây?" "Băng Băng của tôi, em cẩn thận nhé, đừng rơi xuống nước, anh sẽ đau lòng." "Vãi, lầu trên, anh có thể phân biệt hoàn cảnh được không?" Cư dân mạng cũng đầy tò mò.

Diệp Phi ngồi sau lưng nhân viên công tác, vừa hay nhìn thấy lời của cư dân mạng trên màn hình.

Đáy mắt lộ ra ý cười.

Hắn không thể không cảm thán sức tưởng tượng của những người này, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Đám lính đánh thuê nghe thấy tiếng, liền nhìn Diệp Phi một cái, lập tức mắt sáng lên.

Diệp Phi kiến thức rộng, nhất định sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

"Anh Diệp Phi, có phải anh biết làm sao để ra ngoài không?" Đội trưởng Lâm nói ra tiếng lòng của mọi người.

"Khụ khụ...

à thì, tôi vừa nhìn bức bích họa ở đây, tôi lại nhớ ra một chuyện." Diệp Phi liếc nhìn bức bích họa bên cạnh, rồi lại nhìn giáo sư Vương.

"Giáo sư, mọi người có biết trên bức bích họa này là gì không?" Giáo sư Vương im lặng một lúc, nhìn bức bích họa trước mắt.

"Vừa rồi là lễ tế của Hiến Vương, tôi đã từng đọc qua sách vở thời Hiến Vương trong cổ tịch, chỉ là miêu tả không được chi tiết lắm, lẽ nào đây là bức 'Hiến Vương Cầu Vũ Đồ'?" Giáo sư Vương cũng chỉ nghe nói qua trong sách vở, không chắc chắn lắm.

Diệp Phi nhàn nhạt gật đầu, nghiêng đầu nhìn vách đá.

"Năm đó Hiến Vương liên tiếp ba năm không có mưa, Đại tế ti đề xuất phải tế lễ, chỉ là nghi thức tế lễ này cần một vật tế, lúc nãy

chúng ta thấy không chỉ có đồ cống, mà còn có một thứ quan trọng nhất.” Hồ Bát Nhất và giáo sư cùng đoàn người đều đang chờ đợi lời tiếp theo của anh.

“Tế lễ quan trọng nhất là máu đầu ngón tay của Hiến Vương, nhưng Hiến Vương là vua, máu này cũng rất quý giá, cho nên khi Đại tế ti đề xuất yêu cầu này, Hiến Vương đã không đồng ý, chính là bức thứ hai các vị thấy, lông mày Hiến Vương nhíu chặt.” “Đến bức thứ ba, trên trời mây đen dày đặc, sấm chớp đùng đoàng, duy chỉ không thấy giọt mưa nào, cuối cùng Hiến Vương đứng trước đống lửa, rút thanh bội kiếm bên người ra rạch ngón tay, thế nhưng...” Mọi người thấy anh không nói nữa, không khỏi tò mò.

“Thế nhưng sao?” Giáo sư Vương trong lòng kinh hãi, không thể chờ đợi mà hỏi dồn.

Vẻ mặt ai nấy đều mang theo sự mong đợi.

Không chỉ có các giáo sư, mà còn có đông đảo cư dân mạng.

“Phi ca anh mau nói đi, thế nhưng sao?” “Đừng úp mở nữa, mau nói đi, tôi sốt ruột chết mất, đang nín tiểu đây, chỉ sợ bỏ lỡ câu kinh điển nào của anh.” “Phi ca mau nói đi, không thì sắp có người nín chết rồi, ha ha ha.” “Ha ha ha...” Ánh mắt của Hồ Bát Nhất và Vương Mập cùng đoàn người đều dán vào vách đá.

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không nói ra được là không đúng ở đâu.

“Chẳng lẽ mọi người không chú ý sao?

Bức cuối cùng của 'Hiến Vương Cầu Vũ Đồ' này, rất kỳ lạ sao?” Diệp Phi đưa tay chỉ vào bức cuối cùng.

Lúc này Hiến Vương đang ngẩng đầu nhìn trời, chỉ là trên người thiếu mất một vật.

“Sao hình như thiếu mất thứ gì đó?” Một trong những lính đánh thuê lên tiếng đầu tiên.

“Là thiếu một thanh kiếm.” Hồ Bát Nhất chậm rãi nói.

Mấy bức 'Hiến Vương Cầu Vũ Đồ' trước đó, trên người Hiến Vương đều có bội kiếm, duy chỉ có bức cuối cùng này là không có.

“Anh Hồ quả là quan sát tinh tường.” Diệp Phi cười, giơ ngón tay cái lên.

Cuối cùng, anh từ từ đứng dậy, duỗi thẳng người, rồi từ bức thứ hai từ dưới lên, trên một cái bàn cúng, đưa tay ra.

Anh lấy thanh bảo kiếm trên bàn cúng ra.

Cảnh tượng này.

Mọi người đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Cái này là thật à?” Giáo sư Vương không dám tin nhìn thanh bảo kiếm trong tay anh.

“Trời ơi, từ trên vách đá lại có thể lấy ra một thanh bảo kiếm?” Băng Băng nắm micro tay còn hơi run rẩy.

Đây là tình huống gì vậy?

Các giáo sư: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Đám lính đánh thuê: ???

Làm sao anh ta biết được?

Cư dân mạng nhìn thanh bảo kiếm trong tay Diệp Phi.

“Vãi, đây là ảo thuật à?

Ảo thuật của Diệp thị à?” “Trên tường đá ngàn năm còn có bảo kiếm, đây là màn ảo thuật đỉnh nhất tôi từng xem, Phi ca uy vũ, truyền

nhân trộm mộ quả nhiên khác biệt." "Tôi quyết định không đi tiểu nữa, Phi ca của tôi còn có thể lấy ra thanh cổ kiếm ngàn năm từ tường đá, tôi nín tiểu chút chuyện nhỏ này, có là cái thá gì?" "Còn ai kinh dị hơn Phi ca không?

Bảo kiếm ngàn năm, nói biến ra là biến ra, chỉ hỏi các người một câu, còn ai nữa." "Tôi bây giờ thu dọn hành lý, gửi tôi đến chỗ Phi ca, chỉ với chiêu này, đủ cho tôi xưng bá cả võ lâm...

à nhầm, an lạc." Lời của cư dân mạng chiếm hết cả màn hình.

Diệp Phi rất bình tĩnh, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh bước lên thuyền cao su, đặt thanh bảo kiếm trong tay vào eo của Hiến Vương.

Thanh bảo kiếm nhỏ bằng ngón út vừa khít được đặt vào rãnh.

Cạch.

Bức tường đá trước mắt đang từ từ nâng lên, lộ ra một lối đi.

Dòng nước xiết chảy vào từ từ đẩy thuyền cao su đi.

Hồ Bát Nhất và các giáo sư kinh ngạc nhìn anh.

Đây là sấm sét kinh hoàng liên hoàn à?

Diệp Phi này là đến để tặng họ bất ngờ sao?

Đội trưởng Lâm là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Dù đã trải qua trăm trận chiến, cũng không thể không thừa nhận đầu óc của người xưa.

Thật là lợi hại.

Lợi hại nhất vẫn là cái vị mà cư dân mạng cảm thán là 'xã hội Phi ca'.

Làm sao anh ta biết được?

“Lão Vương, là chúng ta già rồi sao?

Hay là thế gia trộm mộ đều thông minh như vậy?” Giáo sư Hách khó khăn nuốt nước bọt, cảnh tượng vừa rồi thật sự rất kỳ quái.

Ngay cả bây giờ đang ở trên thuyền cũng cảm thấy rất huyền huyễn.

“Chắc là chúng ta già rồi, lại không phát hiện ra thanh bảo kiếm đó là đồ thật, nhưng tôi rất muốn biết làm sao cậu ta biết được?

Chương 17

Tôi vừa mới liếc qua, mắt cậu ta gần như không nhìn vào bức bích họa trên tường đó.” Giáo sư Vương vẫn nói rất nhỏ.

“Chắc là kỹ năng đặc biệt gì đó, tôi sắp quen rồi, sao cái gì cũng biết thế?

Làm một chuyên gia ẩm thực thật là oan ức cho cậu ta.” Giáo sư Hách còn có vẻ tiếc nuối.

Vương Mập và Shirley Dương, Hồ Bát Nhất ba người cũng tụ lại một bên.

“Cậu nói xem thằng nhóc đó làm thế nào?

Chút bản lĩnh của cậu học đi đâu hết rồi?” Vương Mập tò mò gãi gãi mái tóc ngắn và gáy của mình.

“Kỹ năng không bằng người, tôi còn có gì để nói?” Hồ Bát Nhất rất thản nhiên.

Không khỏi cảm thán sự quan sát tinh tường của cậu ta.

Lại có thể nhanh như vậy tìm được vị trí của bảo kiếm.

“Nếu có thể kéo cậu ta vào đội của chúng ta thì tốt rồi, như vậy sau này sẽ an toàn hơn rất nhiều.” Shirley Dương lại cảm thấy đây là một nhân tài hiếm có.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất nhìn cô, đồng loạt giơ ngón tay cái lên.

Với bản lĩnh như của Diệp Phi, tuyệt đối là vô địch thiên hạ, cậu ta nói thứ hai ai dám nói thứ nhất?

Diệp Phi lúc này không quan tâm đến chủ đề họ đang bàn tán.

Bởi vì anh ta đang thầm vui mừng.

Lần này hệ thống của anh, cuối cùng cũng rất nể mặt mà cho một phần thưởng. 【Đinh, vì nhiệt độ phòng livestream của ký chủ tiếp tục tăng cao, thưởng cho ký chủ: Thần Tiên Túy】 【Thể lực +10】 Diệp Phi nhìn bình sứ trong không gian, hóa ra đây là một bình rượu.

Thật không ngờ hệ thống cũng biết cách thưởng!

Băng Băng thấy thuyền cao su đã dừng lại, bên cạnh còn xuất hiện một hầm mộ.

Cô tiếp tục giới thiệu cho khán giả trước mắt.

"Hay là nghỉ ngơi một lát đi, bảo tồn thể lực." Bước chân của Diệp Phi dừng lại.

Đôi mắt đen như mực lóe lên một tia sáng lạnh nhạt.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách dù sao cũng đã cao tuổi, vừa rồi quả thực đã tiêu hao không ít thể lực.

Trước đó đi bộ mấy tiếng đồng hồ, lúc này hai chân có chút mềm nhũn.

Vì vậy mọi người quyết định nghỉ ngơi ngắn tại đây, uống vài ngụm nước đơn giản.

Diệp Phi ngồi trên đất, ánh mắt nhìn vào trong hầm mộ.

"Tôi nói này Phi ca, anh đang nhìn gì vậy?" Vương Mập thấy Hồ Bát Nhất ra hiệu, liền đến bên cạnh Diệp Phi.

"Chỉ là đang suy nghĩ thôi." Diệp Phi thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt lắc đầu.

"Phi ca, thân thủ của anh tuyệt đối không phải là một tên trộm mộ bình thường, chúng ta có nên tìm cơ hội hợp tác một phen không?" Giọng của Vương Mập không lớn lắm, vừa đủ để Hồ Bát Nhất và

Shirley Dương nghe thấy.

Trước đó họ đã luôn đoán mò thân phận của Diệp Phi, quyết định thử thăm dò một chút.

“Tôi chỉ là một chuyên gia ẩm thực, tôi không thể trộm mộ, đời này cũng không thể trộm mộ!” Diệp Phi nghiêm khắc từ chối, và giọng từ chối có hơi lớn hơn một chút, khiến Băng Băng đang trò chuyện với khán giả cũng bất giác nói chậm lại.

“Suỵt, huynh đệ Diệp Phi, chúng ta là loại người gì, tôi, Vương Mập, liếc mắt là nhìn ra ngay.

Tuy anh giả vờ rất giống, nhưng tôi và Lão Hồ đều hiểu, anh với chúng tôi là đồng loại, trộm mộ mới là con đường kiếm tiền nhanh nhất!” Vương Mập cố gắng dụ dỗ.

Diệp Phi nhếch mép, đột nhiên ho khan một tiếng.

“Tôi không giỏi trộm mộ, huống chi tôi tuổi đã cao, không chịu được kích thích.” Vương Mập: .....

Băng Băng: .....

Các giáo sư: .....

Lính đánh thuê: .....

Khán giả phòng livestream: Phụt...

Vừa rồi ngài không hề hoảng sợ chút nào, kích thích ở đâu ra vậy? .....

Họ nghỉ ngơi một lát.

Mọi người đi vào trong hầm mộ, hai bên không có gì bất thường.

Trên tường chỉ có những giá nến mờ nhạt, nến trên đó đã phủ đầy bụi.

Cả hầm mộ chỉ có giọng nói của Băng Băng.

“Sao thế này?

Sao lại có mùi tanh nồng như vậy?” Hồ Bát Nhất hít hít mũi, nghiêng đầu nhìn Shirley Dương.

“Tôi cũng ngửi thấy.” Shirley Dương đảo mắt nhìn xung quanh.

Ở đây chỉ có một lỗ thông gió, có thể ngửi thấy mùi, vậy thì nó ở ngay phía trước.

“Hử?

Mùi gì vậy?” Giáo sư Vương đi ngay sau Hồ Bát Nhất, vừa hay nghe được cuộc đối thoại của họ.

“Ông không ngửi thấy à?” Vương Mập tỏ ra ngạc nhiên.

Thấy giáo sư Vương lắc đầu, trong lòng khó hiểu.

“Không cần nhìn nữa, các người thường xuyên xuống mộ, giác quan nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều.” Diệp Phi vừa nói xong, liền thấy Hồ Bát Nhất và Vương Mập trao cho nhau một ánh mắt hiểu ngầm.

Ba người nghe vậy, cũng cảm thấy có lý.

Hai mươi phút sau.

Mọi người ra khỏi hầm mộ, đèn pin trong tay chiếu vào một hang động trước mắt.

Trước mắt là một cái đầu rắn khổng lồ, trên đầu có thêm một cái mào, đôi mắt to như hạt vừng, trong miệng đang thè lưỡi rắn.

Đôi mắt trên tượng điêu khắc như thể chứa đầy uy nghiêm, khinh bỉ nhìn xuống phía dưới.

Trên hai vách đá cũng treo những đầu rắn lớn nhỏ khác nhau, ở

giữa còn có một lối đi được lát bằng gạch đá.

Hai bên còn có một con mương sâu.

Giáo sư Vương và đoàn người hít một hơi khí lạnh, nhìn thấy hang động đầu rắn hùng vĩ này, vẻ kinh ngạc trong mắt không cần nói cũng biết.

Cánh cửa đá phía sau cũng từ từ đóng lại theo sau nhân viên công tác cuối cùng.

Chỉ là không ai chú ý đến cảnh này.

Mùi tanh trong không khí càng lúc càng nồng.

Không khí cũng thêm phần lạnh lẽo.

Đặc biệt là khi nhìn vào bức tượng trước mắt.

Cư dân mạng cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng ở đây.

“Vãi, sao lão tử cảm thấy tà ma thế này, tại sao sau lưng lại lạnh thế, mẹ nó chứ mình đang cõng một con quỷ à?” “Đừng nói là cậu, tôi cũng cảm thấy rất tà ma, còn con rắn này là rắn gì vậy, lần đầu tiên thấy rắn còn đội mào gà, thành tinh rồi à?” “Cậu nói nhảm gì thế?

Không phải đã nói rồi sao?

Không cho phép thành tinh, nói không chừng là người ta làm ra như vậy.” “Mẹ kiếp, cái quái gì thế này, tôi vừa đi vệ sinh về đã thấy cảnh kinh dị thế này, phim ma à?

Có Lâm Chánh Anh không?” “Lâm đại sư không có, chỉ có xã hội Phi ca của cậu, cậu có xem không.” Cư dân mạng từ kinh ngạc ban đầu, chuyển sang đấu võ mồm, ngược lại làm dịu đi không khí ở đây.

Đám lính đánh thuê là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Dù đã trải qua trăm trận chiến, mỗi lần đối mặt với đầu rắn trước

mắt, đặc biệt là đôi mắt đó, nhìn thế nào cũng thấy rợn người.

“Đội trưởng Lâm, sao tôi cứ thấy lạnh run thế này?

Sao ở đây âm u thế?” Một lính đánh thuê nói nhỏ.

Chương 18

"Đúng vậy, tôi cũng thấy thế, tôi cứ có cảm giác cái đầu rắn trên đầu, đôi mắt đó như đang nhìn chằm chằm vào tôi." "Còn tôi nữa." "Các người bị ảnh hưởng tâm lý thôi." Đội trưởng Lâm nghe lời của đồng đội, lập tức quát mắng.

Nhưng trong lòng cũng rợn người như vậy, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, mắt cũng không dám nhìn lung tung.

"Này, Lão Hồ, cậu đoán xem cái đầu rắn này có phải là thật không?" Vương Mập nửa đùa nửa thật nhìn đầu rắn, đưa tay ra kéo nó.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe vậy, cạn lời nhìn gã.

Họ vẫn đang tìm nguồn gốc của mùi tanh này.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách cùng đoàn người cũng cảm thấy rờn rợn, nhưng vẫn lấy hết can đảm nghiên cứu loại rắn này.

"Đây là rắn gì?" Giáo sư Hách nhíu mày.

"Sao tôi thấy con rắn này quen mắt thế, hình như đã thấy ở đâu rồi?" Giáo sư Vương lẩm bẩm một tiếng.

Sau đó nhìn về phía Diệp Phi đang thong dong một bên.

Bây giờ anh ta chính là bách khoa toàn thư di động.

Không nghĩ ngợi gì liền đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Băng Băng đang giới thiệu cho khán giả, cố gắng giữ bình tĩnh, liền thấy giáo sư bên cạnh đi đến chỗ Diệp Phi.

Lúc này trên màn hình, phụ đề chạy nhanh chóng.

"Tôi vừa nghe thấy rồi, giáo sư này đi tìm Phi ca giải đáp thắc

mắc.” “Bây giờ Phi ca là bách khoa toàn thư, đương nhiên phải hỏi rồi, không nghi ngờ gì cả.” “Anh Phi của tôi đúng là đỉnh của chóp.” Cư dân mạng cũng rất tò mò.

“Giáo sư, bây giờ không phải là lúc hỏi cái này!

Nguy hiểm đến rồi!” Ánh mắt của Diệp Phi vẫn luôn nhìn ba người Hồ Bát Nhất và Vương Mập, chủ động ngắt lời giáo sư Vương.

Sau đó mọi người liền nghe thấy tiếng động.

Mùi tanh cũng lan tỏa khắp không khí.

Xì xì xì Xì xì xì Xì xì xì “Đây là tiếng gì?

Là rắn à?” Băng Băng xoa xoa cánh tay mình, mỗi sợi lông tơ đều dựng đứng lên, cô theo bản năng nép sát vào người Diệp Phi.

“Vãi... mau chạy.” Vương Mập đột nhiên lên tiếng, cùng Hồ Bát Nhất ba người vội vàng chạy từ mép mương đến.

Khiến tim mọi người thót một cái.

Sau đó liền thấy từ con mương bên cạnh bay lên một đám rắn dày đặc.

Tiếng thè lưỡi rắn cũng đột nhiên lớn hơn.

Cư dân mạng đang huyên náo trên màn hình, lúc này nhìn thấy từng đống rắn dày đặc như không cần tiền.

Chúng có trật tự bay lên từ con mương, đáp xuống gạch đá.

Dưới ánh sáng đèn pin, mắt của những con rắn này đang nhìn chằm chằm vào họ, chỉ là chưa hành động, như thể đang chờ lệnh của ai đó.

Trên đầu mỗi con rắn đều đội một cái mào.

Trong miệng thè ra lưỡi rắn màu đen.

“Vãi, cái gì thế này?” “Tóc gáy tôi dựng đứng hết cả lên rồi, cái quái gì thế này?

Sao lại đáng sợ thế, còn cái thứ trên đầu đó là gì?” “Vãi, chứng sợ lỗ của tôi sắp phát tác rồi, sao lại ghê tởm thế này?” “Có nên chạy không, Băng Băng lúc này chắc chắn rất sợ hãi.” Bình luận của cư dân mạng xuất hiện trên màn hình.

Các giáo sư thì lùi lại mấy bước, sau lưng còn có mấy nữ sinh viên.

Họ đang ôm nhau, run rẩy, mắt cũng không dám mở ra.

“Sao rắn ở đây còn sống được?

Đã cả ngàn năm, lại còn có tuổi thọ dài như vậy?” Giáo sư Vương thấy đám rắn trước mắt sắp chiếm hết cả lối đi, trong lòng hoảng sợ bất an.

“Đây là xà Đại tế ti, gọi là Hắc Quỳ Lân Giáp!” Diệp Phi nói.

Giáo sư Dương bên cạnh giáo sư Vương là chuyên gia động vật, cũng có chút nghiên cứu về những con rắn này.

Nghe lời của Diệp Phi, đột nhiên sững người, cho thấy Diệp Phi nói chắc là không sai!

Chỉ là ngôi mộ này ít nhất cũng tồn tại cả ngàn năm, sao con rắn này vẫn chưa chết!

“Nói chính xác, đây là Hắc Quỳ Lân Giáp biến dị, trải qua cả ngàn năm tôi luyện, những con rắn độc này là những kẻ sống sót, cũng là những kẻ mạnh nhất, những năm này chúng chỉ cần có thể sống, sẽ ăn rất nhiều thứ, kể cả đồng loại của mình.” “Những con rắn độc như vậy đều là những con có độc tính mạnh nhất, mào càng lớn, độc tính

sẽ càng mạnh.” Diệp Phi lúc này chậm rãi giải thích.

Lời vừa dứt.

Không khí vốn đã căng thẳng lúc này càng thêm nặng nề.

Bởi vì họ thấy mào của mỗi con rắn đều cực kỳ lớn!

Một bên, những người lính đánh thuê gánh vác trọng trách, vũ khí trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập ba người cũng đứng một bên, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Đội trưởng Lâm, làm sao bây giờ?

Có nên ra tay trước không?” Một trong những lính đánh thuê cũng bị những con rắn độc này nhìn chằm chằm đến phát hoảng.

Anh ta không hiểu, tại sao không trực tiếp ra tay.

“Cái này...” Đội trưởng Lâm cũng vẻ mặt khó xử.

Băng Băng đang giới thiệu cho khán giả, cũng như nguy hiểm ở đây.

Chỉ là lúc nói chuyện, có thể thấy rõ tay cầm micro hơi run rẩy.

Mọi người muốn từ từ lùi lại, lúc này mới chú ý đến.

Cánh cửa phía sau đã bị đóng lại.

Diệp Phi vẻ mặt vân đạm phong khinh nhìn bức tượng khổng lồ trước mắt, như thể đang nghiên cứu cái gì đó.

Lúc này, trong hang động truyền đến một tiếng ‘xì xì xì’ rất lớn.

Những con rắn độc trên đất như thể đã nhận được lệnh, lưỡi rắn trong miệng cũng thè ra ngày càng thường xuyên.

Trong đôi mắt to bằng hạt vừng tràn đầy ánh sáng độc ác, chúng vặn vẹo thân mình lao lên phía trước.

Những người lính đánh thuê lúc này, vũ khí trong tay đang bốc khói xanh.

Kèm theo từng loạt tiếng súng.

Hắc Quỳ Lân Giáp trên đất lúc này cũng chảy ra chất lỏng màu đen.

Mặt đất cũng bị ăn mòn xuất hiện một cái rãnh.

Nhìn đàn rắn đang từng bước áp sát, giáo sư và đoàn người cũng đang không ngừng lùi lại.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ khó xử.

Một con Hắc Quỳ Lân Giáp phun nọc độc về phía một lính đánh thuê.

Vừa hay phun trúng quần áo anh ta.

Với tốc độ mắt thường có thể thấy, quần áo đang bị ăn mòn.

Áo chống đạn trên người cũng bị ăn mòn một lỗ thủng.

"Mau cởi quần áo ra, mau lên, đừng dùng tay tiếp xúc với nọc độc." Đội trưởng bên cạnh thấy cảnh này, lớn tiếng hét vào mặt anh ta.

Lính đánh thuê nghe vậy, vội vàng cởi quần áo trên người ra.

Thấy Hắc Quỳ Lân Giáp ngày càng đến gần, những lính đánh thuê khác đạn bay rào rào bắn vào thân rắn.

Nhưng mọi người đều thấy, ảnh hưởng đến những con rắn này rất nhỏ.

Hơn nữa đạn cũng sắp hết.

Ngược lại, vừa rồi vì một lính đánh thuê, phản ứng chậm nửa nhịp, trực tiếp bị một ngụm nọc độc phun vào mặt.

Chết ngay tại chỗ!

Chương 19

Trực tiếp bị tan chảy!

Lập tức, đáy mắt mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiến không được, lùi cũng không xong!

Đây đơn giản là một thế cục tất tử!

Khán giả cũng lo lắng không yên.

"Có thể phá cửa ra không, không thể cứ thế chờ chết à?" "Mau thử xem có phá được cửa này không?" "Vãi, rắn hình như ngày càng nhiều, rắn trong mương còn chưa bò lên hết đâu." "Phi ca, anh nghĩ cách gì đi chứ." Cư dân mạng lo lắng như kiến trên chảo nóng, không ngừng gõ chữ.

Bình luận cứ thế tràn ngập màn hình.

Nhân viên công tác có lẽ được cư dân mạng khơi gợi.

Sắc mặt tái nhợt đi đến chỗ cửa đá.

Bước chân đều loạng choạng, nhìn kỹ, chân đều đang run rẩy.

"Không được, căn bản không mở ra được, cũng không đẩy ra được." Giọng của nhân viên công tác run rẩy, chỉ thiếu điều không khóc ra tiếng.

Trên người vẫn đang không ngừng dùng sức va vào cửa đá.

Viên đạn cuối cùng của Vương Mập đã bắn xong, gã nghiêng đầu nhìn Shirley Dương.

Shirley Dương cũng như vậy.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, sắc mặt trầm trọng.

“Chúng ta... có phải là chỉ chờ bị ăn sống nuốt tươi không?” Vương Mập khó khăn nuốt nước bọt, nhìn Hồ Bát Nhất bên cạnh.

“Lão Hồ, bình thường cậu nhiều mưu kế, cậu nghĩ cách gì đi?” Giọng của Hồ Bát Nhất cũng có chút khó coi.

Bây giờ muốn đi cũng không đi được.

“Mập, hay là thử lưu huỳnh!” Hồ Bát Nhất nhớ Mập trước khi đi đã đặc biệt mang theo một ít axit sulfuric.

Mập nghe vậy, thầm vỗ đầu mình một cái.

Đây chính là vũ khí thần cấp để đối phó với rắn!

Gã vội vàng lấy ra một túi lưu huỳnh, và hét lên với những người khác: “Anh em, để tôi, Mập này, đối phó với đám này!” Nói rồi, Mập gào lên một tiếng, liền lao về phía bầy rắn.

Nhìn thấy lưu huỳnh trong tay Mập, mọi người thầm nghĩ có hy vọng!

Kết quả.

Mập gào lên một tiếng, sau khi ném lưu huỳnh ra.

Những con rắn biến dị đó, lại không hề lùi lại, ngược lại càng hung hãn hơn nhìn tất cả mọi người!

Mập kinh ngạc: “Vãi, đám này ngay cả thứ khắc chế chúng cũng không sợ????” Khán giả phòng livestream, một giây trước cảm thấy nhìn thấy hy vọng, giây này, đột nhiên trở nên có chút tuyệt vọng!

Mẹ kiếp, lưu huỳnh cũng không trị được đám rắn này, còn có gì trị được?

Mà một bên khác.

Những người lính đánh thuê lúc này cũng đã hết cách.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn những con rắn độc này đang đến gần, chỉ cách vài mét.

Giáo sư Vương và giáo sư Hách cùng những giáo sư khác thì nhìn nhau, lộ ra nụ cười có chút tuyệt vọng.

Khảo cổ nhiều năm chưa từng có tiếc nuối, chỉ là lần này không nhìn thấy mộ Hiến Vương, cũng không nhìn thấy Mộc Trần Châu, thật là tiếc nuối.

Các cô gái thì che mặt khóc nức nở, trong giọng nói ẩn chứa sự sợ hãi vô hạn.

Những con rắn đó nhìn thấy cảnh này.

Trong đôi mắt đỏ như máu lóe lên một tia đỏ rực, chúng tấn công về phía những người lính đánh thuê mạnh nhất.

Đồng thời chúng còn phân tán một số đồng đội lao về phía những người già yếu bệnh tật phía sau.

Hiển nhiên tạo thành một thế trước sau giáp công.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này suýt chút nữa muốn chửi người.

"Vãi, đám rắn độc này còn biết chiến thuật?

Mẹ kiếp!!!!!!" "Đám rắn này cũng quá thông minh rồi, ban đầu đám lính đánh thuê ít nhất có thể cầm cự mười phút, bây giờ có thể chống đỡ ba phút không??" "Trời ơi, đây là rắn sống cả ngàn năm sao, quá đáng sợ rồi!!!!" "Toang rồi...

Băng Băng của tôi, cứ thế mà hết sao?

Còn những nhà khảo cổ học này?" "Đừng mà, ai có thể đến cứu họ, không thể cứ thế trở thành thức ăn của đám rắn độc này." "Ê, các người nhìn Diệp Phi!" Lúc này khán giả phòng livestream đột nhiên phát hiện, trong tình huống mọi người đều hoảng sợ vô cùng, Diệp

Phi lại có vẻ mặt vô cùng bình thản!

Một chuyên gia vi biểu cảm nhảy ra hét lên: "Vãi, tôi vừa phát hiện Phi ca của tôi khóe miệng hơi nhếch lên, anh ấy lại cười????" "Anh ấy nhất định có cách, mau tìm Phi ca!!!!" Trong chớp mắt, bình luận điên cuồng hiện ra: "Tìm Diệp Phi, tìm Diệp Phi!" Nhân viên công tác phụ trách bình luận thấy cảnh này lập tức hét về phía Diệp Phi: "Phi ca, cứu mạng." Lời vừa dứt, gần như tất cả mọi người bao gồm cả lính đánh thuê đều nhìn về phía Diệp Phi.

Vừa rồi vì chuyện rắn quái, rất nhiều người đã quên mất sự tồn tại của Diệp Phi!

Bây giờ.

Khi họ quay đầu nhìn về phía Diệp Phi.

Họ ngạc nhiên phát hiện, biểu cảm của Diệp Phi lại là vô cùng bình thản!

Quan trọng nhất là, lúc này Diệp Phi đang cầm một cái bình, bằng sứ.

"Anh Diệp Phi... anh đây là..." Đội trưởng Lâm nhìn Diệp Phi còn tưởng Diệp Phi định làm chuyện gì ngốc nghếch, lại không ngờ, khi Diệp Phi lấy bình sứ ra trong chớp mắt, từng đàn rắn dường như cảm nhận được nguy cơ gì đó.

Chúng thay đổi bước tiến công ban đầu, thành phanh gấp!

Và mặt lộ vẻ sợ hãi.

Chúng ngay lập tức muốn chạy, nhưng vừa quay đầu, thân thể đột nhiên cứng đờ, tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, chúng lần lượt ngã xuống, rồi không động đậy, như đã chết!

Giây phút này, trong toàn bộ hang động, im lặng đến đáng sợ.

Các giáo sư: ???

Băng Băng: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Lính đánh thuê: ???

Trong đầu chỉ có một thông tin.

Chuyện gì thế này?

Cư dân mạng cũng trợn tròn mắt.

Còn có rất nhiều người không ngừng dụi mắt.

“Sao thế?

Là Phi ca làm à?” “Vãi, tôi vừa mới cảm nhận được hơi thở tuyệt vọng, giờ lại bảo tôi là không sao rồi, cứ thế chuyển nguy thành an à?” “Mẹ kiếp, tim gan lão tử lúc trước bị sự tuyệt vọng dọa cho run lẩy bẩy, giờ lại bảo không có chuyện gì, tâm trạng của lão tử như đi tàu lượn siêu tốc vậy, đúng là kinh dị lúc nửa đêm.” “Có phải do Diệp Phi làm không, tôi cứ thấy đại lão Diệp Phi không hề đơn giản!” “Trong bình sứ của đại lão Diệp Phi có thứ gì trị rắn độc phải không, nếu không sao lũ rắn này lại bị hạ gục trong nháy mắt được?” Đối mặt với bình luận trên màn hình.

Băng Băng có tố chất nghề nghiệp tốt, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, lời của những cư dân mạng này quả thật có lý.

“Anh Diệp Phi, đây là thứ gì vậy?” Vương giáo sư vẫn không dám tin nhìn anh.

Cứ thế giải quyết xong sao?

Đây là thứ gì, là do Diệp Phi làm à?

“Đây là rượu sao?” Hách giáo sư cẩn thận quan sát chiếc bình sứ

trong tay Diệp Phi.

Còn ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng.

Diệp Phi xòe tay: “Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, không phải tôi làm đâu!” Khán giả: ?????

Hách giáo sư: ?????

Hồ Bát Nhất: ?????

Chương 20

Băng Băng: ????

Sau khi lấy bình sứ ra, Diệp Phi không lập tức cất đi mà nhìn về phía con rắn đá lớn mà họ thấy lúc đầu.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy con Hắc Quỳ Lân Giáp lớn nhất trên pho tượng, lúc này mắt nó đang lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Từ một pho tượng đá biến thành vật sống.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, nó đột nhiên bay người về phía một lính đánh thuê gần nhất, há miệng cắn tới.

Hồ Bát Nhất theo bản năng đưa tay ra, vô thức kéo người lính đánh thuê đang sắp bị tha đi.

Nhưng chỉ nghe một tiếng "hự" trầm đục.

Người lính đánh thuê đó vậy mà bị con rắn lớn kia cắn nát cả người lẫn trang bị!

Trời đất ơi!!!

Tất cả mọi người theo bản năng lùi lại vài bước!

Trước đó họ nghĩ rằng lũ rắn kia đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ còn có một con rắn lớn hơn!

Nhìn bề ngoài, con rắn này hẳn là vua của bầy rắn lúc nãy!!!

Vua rắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả mọi người.

Bất chợt.

Nó nhìn thấy Diệp Phi.

Ngay lập tức nó há to miệng, lao tới cắn mạnh về phía Diệp Phi!

Hồ Bát Nhất, Vương Mập thấy không ổn, lập tức hét lên: "Bảo vệ Diệp Phi!" Đồng thời họ cũng rút vũ khí ra.

Hiện tại ở đây người có thể khắc chế lũ rắn này có lẽ chỉ có Diệp Phi, nếu Diệp Phi xảy ra chuyện, bọn họ chắc chắn sẽ chết hết!

Không còn cách nào khác, Hồ Bát Nhất và Vương Mập cũng phải dốc hết sức bình sinh ra chiến đấu!

Vương Mập lôi một quả lựu đạn từ trong túi ra, lựa đúng thời cơ, ném thẳng vào miệng con rắn lớn!

Tuy nhiên.

Con vua rắn này hoàn toàn không thèm để ý đến đòn tấn công của Hồ Bát Nhất và Vương Mập, mà chỉ nhắm chuẩn hướng Diệp Phi, đâm đầu vào một khối thạch nhũ bên cạnh anh.

"Rút lui, nằm xuống." Mọi người vừa nằm xuống thì nghe thấy tiếng 'rầm'.

Vô số đá tảng suýt nữa rơi trúng mọi người.

Đội trưởng Lâm đột ngột quay đầu lại, thì thấy con Hắc Quỳ Lân Giáp đang nằm rạp trên đất.

Đầu nó hơi cúi xuống.

Nhìn Diệp Phi từ trên cao.

Đôi mắt đầy nọc độc ánh lên một tia đắc ý.

Còn về vụ nổ của lựu đạn, dường như chẳng gây ra chút tổn thương nào cho nó!

Các cư dân mạng lúc này đều kinh hãi đến sững sờ.

"Vãi, con rắn này ác quá rồi, đây là định chôn sống tất cả mọi người à?" "Tình hình gì đây, từ bao giờ mà rắn biết bay tường vượt

vách, lại còn biết dùng chiến thuật thế này!?" "Mẹ kiếp, toang rồi, con này rõ ràng là vua rắn, vừa nãy họ đã giải quyết bao nhiêu rắn con, giờ phải làm sao đây!" "Hình như lựu đạn của Mập lúc nãy cũng không nổ chết được con rắn này?" "Không chỉ không nổ chết, mà còn chẳng bị thương luôn mới ghê!" "Khủng bố quá vậy???" "Vãi, quả này chắc chắn toang cả lũ rồi, đại lão Diệp Phi, mau mời đại lão Diệp Phi ra tay may ra còn có cơ hội!" Bình luận đồng loạt lướt qua màn hình.

Đội trưởng Lâm và các giáo sư, Băng Băng cùng Hồ Bát Nhất cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

"Thứ này mà là rắn sao?

Đây là quái vật thì có?" Trán Vương Mập túa ra mồ hôi hột, nói không kinh ngạc là nói dối.

Hồ Bát Nhất có ánh mắt nặng nề.

Các giáo sư như Vương giáo sư được lính đánh thuê bảo vệ rất tốt.

Không bị thương, chỉ là sự kinh hãi trong mắt không thể che giấu được.

Con Hắc Quỳ Lân Giáp này đến lựu đạn cũng không sợ.

Chuyện này…..

Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Diệp Phi.

Không còn cách nào khác, một nhân viên công tác vừa hét lên: "Đại lão Diệp Phi, anh nhất định có cách mà, phải không!" Diệp Phi đành phải bước ra khỏi đám đông.

Nhìn con mãng xà khổng lồ trước mắt, anh mở chiếc bình sứ trong tay ra.

Một mùi rượu nồng nặc lập tức lan tỏa khắp hang động.

Vua rắn Hắc Quỳ Lân Giáp há miệng, ánh mắt nó lộ vẻ kinh hoàng giống hệt bầy rắn lúc trước!

Nó muốn bỏ chạy!

Nhưng không đợi nó kịp quay đầu, cả thân rắn mềm nhũn ra, rồi toàn bộ cơ thể nó đột ngột rơi sầm xuống đất.

Làm tung lên một trận bụi mù.

Mà vị trí rơi lại vừa hay cách Diệp Phi chưa đầy một mét.

Cứ như là tự đến nộp mạng vậy.

Phòng livestream lúc này hoàn toàn bùng nổ!

Đây mà là chuyên gia ẩm thực ư???

Đây mà là đại lão Diệp Phi ư???

Quá mạnh rồi!!!!

Mọi người còn chưa hết kinh ngạc thì đã thấy Diệp Phi ung dung lấy con dao phay lúc trước từ trong ba lô ra.

Anh đi đến bên cạnh con Hắc Quỳ Lân Giáp, tay giơ dao lên, chém xuống.

Lấy ra một túi mật rắn màu xanh lục, túi mật lúc này vẫn còn bốc hơi nóng.

To bằng một bàn tay.

Diệp Phi tiện tay bỏ vào trong bình sứ vừa rồi.

Mọi người nhìn máu đen trên đất, rồi lại nhìn hành động bình tĩnh bỏ túi mật vào bình sứ của anh.

Đám lính đánh thuê đột nhiên phát hiện.

Người đàn ông này vậy mà còn tàn nhẫn hơn cả họ.

Cả người không khỏi rùng mình một cái.

Anh bảo tôi đây là một chuyên gia ẩm thực ư???

Vương giáo sư nhìn con dao phay trong tay anh.

Vừa rồi lựu đạn còn không giết được nó, vậy mà con dao phay này lại dễ dàng như vậy sao???

Vương Mập mắt chữ A mồm chữ O nhìn tất cả, miệng há hốc.

Còn bị nước bọt của chính mình làm cho sặc.

"Khụ khụ… Lão Hồ, mộ Hiến Vương này có ảo diệu hay không thì tôi không biết, nhưng mà anh Phi xã hội này đúng là ảo ma thật sự." Nói rồi.

Vương Mập lấy con dao găm chuyên dụng của mình ra thử một chút.

Phát hiện con dao găm của gã, đến da rắn cũng không rạch nổi!

Ngược lại lúc rạch, con dao găm còn bị nứt một đường.

Băng Băng một lúc lâu sau mới lấy lại được tố chất nghề nghiệp, với vẻ mặt sùng bái tiếp tục giới thiệu.

Lúc này, các nền tảng lớn đang theo dõi chương trình này cũng vội vàng bày tỏ thái độ.

Phòng chấn kinh của UC liên danh với đội khảo cổ XX phát ngôn: Tin sốc độc quyền, mãng xà bom nổ không chết lúc này bị một người dẫn đường địa phương mổ bụng???

Tencent Video: Người dẫn đường địa phương, đưa bạn chứng kiến uy lực của dao phay địa phương.

Chương 21

Douyue APP: Mật rắn biến dị ngâm rượu, càng uống càng dũng mãnh, chuyên gia ẩm thực đương đại đột phá lĩnh vực mới - trộm mộ!

Khán giả hận không thể dán mắt vào màn hình máy tính.

“Đây là cái gì vậy?

Con dao này làm bằng huyền thiết à?

Miệng rộng thêu hoa sen?” “Vậy là giết con Hắc Quỳ Lân Giáp này chỉ để lấy mật rắn ngâm rượu?

Thứ này là rượu hay là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán vậy, dính vào là chết chạm vào là vong à?” “Anh Phi xã hội nhà ta đúng là trâu bò, lúc nguy cấp mặt không đổi sắc, còn có thể lấy ra rượu ngon, rượu ngon ngâm mật rắn, đúng là tuyệt phối, không còn gì tuyệt hơn.” “Đừng nói nhảm nữa, shipper còn sống không?

Tôi đi tìm anh Phi ngay bây giờ, chỉ muốn biết rượu này có ngon không?” Lời của cư dân mạng lúc này đang liên tục phủ kín màn hình.

Hách giáo sư nhìn dáng vẻ mãn nguyện của Diệp Phi, bấy giờ mới hoàn hồn.

Cả đầu óc đều quay cuồng.

Vừa rồi còn lượn lờ trên bờ vực sinh tử, một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan rồi.

Bây giờ lại được giải quyết bằng một bình rượu.

“Anh Diệp Phi, anh có thể nói cho chúng tôi biết, anh đã làm thế nào không?” Hách giáo sư nhìn Diệp Phi, vẻ mặt đầy tò mò.

“Giáo sư, tôi nói tôi cũng không biết, ông tin không?

Thật ra chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả!" Diệp Phi cười nhạt, trên mặt viết to một chữ: Vô tội.

"Vậy rượu của anh…" Vương giáo sư cũng đi từ bên cạnh tới, đưa tay chỉ vào bình sứ trong tay anh.

"Cái này… tôi cũng không biết, lúc nãy không phải gặp nguy hiểm sao, tôi định uống chút rượu lấy can đảm, nếu mọi người chết hết, tôi cũng không thể sống một mình được, phải không." Diệp Phi vội vàng giải thích.

Băng Băng đầy kinh ngạc, vẻ mặt ngây thơ nói: "Nhưng mà anh có uống đâu!" Diệp Phi: ??????

Các giáo sư: …… Vương Mập: …… Lính đánh thuê: …… Phòng livestream: Phụt…..

"Ha ha, tôi thích nhất là dáng vẻ đáng yêu vô địch của Băng Băng, đây là phút chốc tiễn đại lão Diệp Phi đi luôn rồi." "Dù tình hình lúc nãy nguy cấp, nhưng Băng Băng nói không sai, đúng là chưa uống mà." "Ha ha, làm sao đây, tiếp theo chống chế thế nào?

Giải thích tại sao lúc nãy không uống?" Dòng chữ trêu chọc của cư dân mạng lướt qua màn hình.

"Khụ khụ……" Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người và cư dân mạng, Diệp Phi ho nhẹ vài tiếng.

"Tôi chỉ là chưa kịp uống thôi, không ngờ lũ rắn này lại chết queo, một khi mọi người không sao rồi, tôi còn uống cái này làm gì nữa?" Trên khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con, viết to hai chữ.

Chân thành.

Thật sự quá chân thành, chỉ thiếu nước giơ tay thề.

Những gì anh Phi xã hội nói đều là thật.

Vương giáo sư: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Lính đánh thuê: ???

Cư dân mạng bị cảnh tượng này chọc cười.

“Tôi tin, chỉ vì ánh mắt chân thành này, khuôn mặt kiên định này, bàn tay xoắn xuýt và cái bình sứ oan ức kia, tôi đều tin, chỉ cần là lời đại lão Phi ca nhà tôi nói, tôi đều tin.” “Ha ha, lầu trên, cậu ác đấy, cậu nói ra tiếng lòng của tôi rồi, tôi đồng ý với cậu, cậu xem cái vi khuẩn… à không, là tế bào từ chối trên khắp người anh Phi kìa, chúng ta tin đi.” “Tôi tin chứ, anh ấy chính là một anh hùng định hy sinh tại chỗ, lại còn là một anh hùng không chịu sống một mình, tôi tin rồi, anh ấy không phải trộm mộ, lúc nãy chỉ là trùng hợp, lão tử tin lời nói nhảm của anh ấy rồi.” “Tôi chắc chắn tin, chỉ là một người nấu ăn, nói gì tôi cũng tin.” Nhân viên công tác khóe miệng giật giật.

Vừa trải qua sinh tử, thần kinh căng thẳng đến nỗi bắp chân giờ còn đang bị chuột rút.

Bây giờ đột nhiên thả lỏng, cả người như một đống bùn ngồi bệt xuống đất.

Nhìn lời của cư dân mạng trên màn hình.

Lông mày không sao ngăn được mà cứ giật liên hồi.

Đây là câu chuyện cười sau khi thoát chết sao?

“Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, lúc nãy ai cũng sợ hãi rồi.” Vương giáo sư thấy anh ‘chân thành’ từ chối như vậy, cũng không hỏi thêm.

Nhưng nếp nhăn giữa hai lông mày vẫn chưa giãn ra.

“Lão Vương, ông sao vậy?” Hách giáo sư đi đến bên cạnh ông,

thấp giọng hỏi.

“Lão Hách, tôi chỉ đang nghĩ, lối ra ở đâu?

Bước tiếp theo nên đi thế nào?

Ông xem, phía trước là một bức tường, làm sao ra ngoài?” Vương giáo sư vừa rồi đã quan sát địa hình ở đây.

Đường lui bị chặn rồi, bây giờ chỉ có thể tiến lên, nhưng tiến lên thế nào.

Đây vẫn là một vấn đề.

“Chuyện này à?

Ông thật sự không cần lo.” Hách giáo sư nghe vậy, cười khẽ vỗ vai ông.

Vương giáo sư vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt như đang hỏi.

“Không phải nói có chuyện thì tìm anh Phi xã hội sao?

Sao không hỏi ý kiến của Diệp Phi, lúc trước ở trên bức bích họa cũng là cậu ấy quan sát tinh tường, biết đâu lần này cũng vậy.” Hách giáo sư trong lòng có một cảm giác rất mãnh liệt.

Chuyện sau này có lẽ chỉ có Diệp Phi mới giải quyết được.

“Cũng được, vậy thì hỏi xem?” Vương giáo sư cũng được gợi ý, hai người nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi chú ý đến nụ cười của hai vị giáo sư.

Mơ hồ cảm thấy đây là nụ cười giấu dao.

Tôi thật sự là một chuyên gia ẩm thực, không phải bị gài bẫy rồi chứ?

Vương giáo sư và Hách giáo sư cùng đi tới.

“Anh Diệp Phi, anh có biết lối ra ở đâu không?” Vương giáo sư

đang mong đợi nhìn anh, chờ đợi câu trả lời.

Diệp Phi liếc nhìn con đường trước mắt, đúng là ngõ cụt.

Nhưng…..

“Lối ra có lẽ ở trên đó.” Diệp Phi chỉ lên vị trí của vua rắn Hắc Quỳ Lân Giáp lúc nãy.

Trước đó là thần tượng, bây giờ vua rắn đã chết.

Trên đó có một cái hang đen ngòm.

Hai vị giáo sư nhìn cái hang trên cao, rồi lại chuyển tầm mắt sang Diệp Phi.

“Sao anh biết?” Hai người đồng thanh.

“Đoán thôi.” Diệp Phi im lặng một lát, giọng điệu có vẻ nghiêm trọng.

Cuối cùng từ miệng mình thốt ra hai chữ như vậy.

Khóe miệng các giáo sư không kìm được mà giật giật.

Tùy ý như vậy sao?

Khi mọi người biết lối ra là một cái hang cao mấy mét trên vách núi.

Cũng đều vô cùng ngạc nhiên.

Đội trưởng Lâm mang theo dụng cụ leo núi.

Lợi dụng ưu thế nghề nghiệp của mình, anh ta cùng đồng đội xông lên trước.

Sau đó lại thả dây thừng xuống.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập ở dưới đưa các cô gái lên trước.

Băng Băng đứng trên đó nhìn cái hang đen ngòm trước mắt, còn có

chút gió nhẹ thoảng qua.

Nhân viên công tác cầm máy quay, ghi hình ở bên cạnh.

Cuối cùng là Hồ Bát Nhất, Vương Mập và Diệp Phi.

Chương 22

“Anh Phi, mời.” Vương Mập làm tư thế mời.

“Các cậu lên trước đi.” Diệp Phi lắc đầu từ chối, định là người cuối cùng đi.

Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều, nhìn độ cao mấy mét, hai người nắm dây thừng leo lên.

Diệp Phi xác định mọi người đã lên hết, một tay nắm dây thừng.

Chân nhún một cái bay lên không, tốc độ cực nhanh leo lên trên.

Trước sau chưa đầy hai phút.

Mọi người thấy Diệp Phi đi lên.

Đặc biệt là đám lính đánh thuê, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Tốc độ này, cho dù là bọn họ huấn luyện lâu năm cũng không có được hiệu quả như vậy.

Các cư dân mạng xem toàn bộ quá trình thì kinh ngạc.

“Thân thủ quỷ mị gì thế này, đại lão Diệp Phi là quỷ à, thân thủ gì thế?

Sao nhanh vậy?” “Làm sao được vậy?

Tôi thấy đám lính đánh thuê kia còn dùng mất năm phút, đó là tốc độ nhanh nhất rồi.” “Lầu trên, cậu còn bấm giờ nữa à?

Đỉnh thật.” “Chẳng phải là tôi chán quá sao?

Không hổ là anh Phi xã hội nhà ta, đúng là trâu bò, với thân thủ này, ai dám so sánh?” Lời của cư dân mạng hiện lên trên màn hình bình luận.

Vương Mập nhìn cảnh này.

"Lão Hồ, thân thủ này, đảm lược này, đều hơn cả tôi với cậu rồi." Chỉ là đáng tiếc, thân thủ như vậy lại không muốn cùng gã đi trộm mộ.

Cuộc sống nhiều tiền không thoải mái sao?

Không thơm à?

Chẳng phải tốt hơn là làm một chuyên gia ẩm thực khổ cực sao?

"Cậu đừng có nghĩ nữa, cậu ấy sẽ không cùng cậu đi trộm mộ phát tài đâu." "Biết đâu người ta đã rửa tay gác kiếm rồi, hiểu không!" Hồ Bát Nhất chỉ liếc nhìn một cái là biết suy nghĩ của gã.

Các giáo sư cũng vẻ mặt ngạc nhiên.

Bây giờ chuyên gia ẩm thực ai cũng có bản lĩnh như vậy sao?

Phải có thân thủ nhanh nhẹn à?

Đội trưởng Lâm mới là người tò mò nhất.

"Anh Diệp Phi, ngài đã làm thế nào vậy?" "Thể chất tương đối tốt, vì thường xuyên ở trong núi tìm mỹ thực, nên mới luyện được bản lĩnh như vậy." Diệp Phi mỉm cười, đi trước dẫn đường.

Thấy anh không muốn giải thích, đội trưởng Lâm cũng không tiện hỏi nhiều.

Băng Băng vừa đi theo sau Diệp Phi, vừa giới thiệu tình hình trong mộ đạo cho mọi người.

Vô cùng chuyên nghiệp.

Hai mươi phút sau.

Vương giáo sư nhìn hoàn cảnh xung quanh, bất giác xoa xoa cánh tay mình.

“Theo kết quả thăm dò của máy dò lúc trước, hẳn là sắp đến nhĩ thất, cũng gần hơn một bước đến chủ mộ thất của mộ Hiến Vương rồi.” “Chắc là còn hơn mười phút nữa là đến.” Hồ Bát Nhất cũng bổ sung ở bên cạnh.

Càng đi, mọi người càng cảm thấy lạnh.

Băng Băng thỉnh thoảng xoa xoa cánh tay mình.

Mắt nhìn bức tường đá đen kịt, sắc mặt cũng có chút không tự nhiên.

“Băng Băng, mình lạnh quá.” Nhân viên công tác phía sau nhỏ giọng thầm thì.

“Xem ra, chủ nhân của nhĩ thất phía trước không muốn chúng ta đến gần.” Hồ Bát Nhất dừng bước, sắc mặt ngưng trọng.

“Sao lại nói vậy?” Vương giáo sư không hiểu.

“Chủ nhân của nhĩ thất phía trước, có lẽ còn đáng sợ hơn tất cả những nguy hiểm mà chúng ta đã gặp trước đây.” Hồ Bát Nhất nhìn sang một bên, trên vách đá vậy mà có một lớp sương trắng mờ ảo.

Trên đó còn có nước đọng lại.

“Vách đá đóng sương, đây là điềm đại hung!” “Vậy sẽ là thứ gì?” Vương giáo sư thấy sắc mặt anh không tốt lắm, lòng cũng treo lên.

Dù là giáo sư, tin vào khoa học.

Nhưng đối với nguy cơ chưa biết, họ vẫn chỉ là người bình thường mà thôi.

“Vương giáo sư, loại sương lạnh này, không phải do thời tiết lạnh mà ngưng tụ bình thường, đây là do hung sát chi khí quá nồng đậm mới sinh ra, tình huống này tôi chưa từng thấy, chỉ nghe người đi trước nói qua, gặp tình huống này, cách giải quyết duy nhất là chạy

càng xa càng tốt, ông có chắc muốn tiếp tục không?" Hồ Bát Nhất và những người khác quyết tâm phải có được Mộc Trần Châu, nhưng lúc này anh có chút do dự.

Nơi này rất nguy hiểm!

Hạ mộ nhiều năm như vậy, trực giác mách bảo anh, lần nguy hiểm này, có thể còn đáng sợ hơn tưởng tượng!

Tuy nhiên, những người khác chỉ cảm thấy lạnh.

Vương giáo sư và những người khác nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc.

"Trên người chúng ta còn gánh vác trách nhiệm, mọi thứ ở đây đều phải công bố ra bên ngoài, chúng ta không thể lùi bước." Băng Băng thấy mọi người ở đây đều đang nghiêm chỉnh chờ đợi, sắc mặt ngưng trọng.

Trên người cũng càng ngày càng lạnh, bất giác dựa vào Diệp Phi.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rất nghiêm trọng sao?

Anh Diệp Phi, ngài có biết chuyện gì không?" Diệp Phi liếc nhìn máy quay.

"Anh Hồ nói đúng, nhưng cũng không đủ toàn diện, dù muốn khuyên Vương giáo sư quay về cũng không kịp nữa rồi." Băng Băng tò mò tiếp tục nhỏ giọng hỏi.

"Tại sao?" "Từ lúc nãy, chúng ta đã đi vào trong trận pháp rồi, đã không còn đường lui, cô không tin, có thể quay đầu nhìn một cái." Diệp Phi nhếch mép, cúi đầu nhìn Băng Băng.

Băng Băng không tin, quay đầu nhìn lại, chỉ một cái nhìn đã cảm thấy rất quỷ dị.

Con đường lúc trước đến đây vậy mà đã biến mất.

Cả người ngây như phỗng, mãi không hoàn hồn.

Nhân viên công tác hướng ống kính về phía sau.

Các cư dân mạng lúc này rất ngạc nhiên.

“Tôi vừa dụi mắt, tôi tưởng mình bị đục thủy tinh thể, hóa ra đều là thật.” “Chuyện gì vậy?

Lại còn có chuyện như vậy?

Cái này còn đỉnh hơn cả phim khoa học viễn tưởng, phiên bản hiện trường.” “Vãi, tôi vốn tưởng rằng, trước đó đã làm tôi chấn động tam quan, bây giờ xem ra tôi chỉ là ếch ngồi đáy giếng.” “Nguyên lý gì đây?” Dấu hỏi của cư dân mạng không ngừng lướt qua.

Nhân viên công tác cũng đã truyền đạt.

“Từ lúc nãy, chúng ta đã tiến vào Song Hồn Quỷ Đả Tường.” Giọng nói của Diệp Phi khe khẽ truyền đến.

“Không phải Quỷ Đả Tường bình thường sao?” Hồ Bát Nhất sững sờ, quay người nhìn anh.

“Lúc nãy anh không thấy sương lạnh trên vách tường sao?

Quỷ Đả Tường bình thường sẽ không thay đổi môi trường xung quanh, chỉ tạo ra rào cản và ảo giác trong môi trường có sẵn.” Diệp Phi ngừng lại một chút.

Lòng mọi người cũng theo đó mà căng thẳng thêm vài phần.

“Nhưng nó thì khác, nếu chúng ta không tiếp tục đi về phía trước, chúng ta có thể vì lạnh mà chết cóng ở đây!” “Bị quỷ khí làm cho chết cóng!” Giọng Diệp Phi lạnh nhạt.

Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Gặp Quỷ Đả Tường trong mộ huyệt rất bình thường, nhưng loại có thuộc tính như thế này, họ vẫn là lần đầu tiên gặp!

Hơn nữa, chúng dường như có mục đích dẫn họ về một hướng nào đó!

Sắc mặt mọi người cũng không tốt lắm.

“Lão Hồ, tình hình gì vậy, chúng ta không phải đang đi đường sao, con quỷ này xuất hiện lúc nào?” “Con quỷ này rất lợi hại sao?

Chương 23

Hay là trực tiếp giết nó đi?" Vương Mập nhỏ giọng hỏi dồn.

Shirley Dương nhìn Diệp Phi, thấy Diệp Phi và Hồ Bát Nhất lúc này đều có vẻ bình tĩnh.

Cũng không nói nhiều, chỉ có thể tiếp tục đi.

Băng Băng đi bên cạnh Diệp Phi, trong lòng vô cùng bất an.

Nhưng lại cảm nhận được môi trường xung quanh ấm áp hơn.

Họ biết, đây là đã đến cửa mộ.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, đưa tay đẩy cửa mộ.

Khi cửa mộ được mở ra, những ngọn nến trên vách đá lập tức được thắp sáng.

Chỉ là ánh nến lúc tỏ lúc mờ, màu sắc quỷ dị không tả xiết.

Hồ Bát Nhất và các giáo sư đi vào trong nhĩ thất.

Không gian xung quanh rộng đến hơn tám trăm mét, cao tới hơn hai trăm tám mươi mét, vô cùng trống trải.

Trên vách đá khắc những phù chú không rõ, trên đó còn có những sợi xích sắt to như được khảm vào vách đá.

Đầu kia của xích sắt, đặt bảy chiếc quan quách, mỗi chiếc quan quách đều ở một hướng khác nhau, lơ lửng giữa không trung.

Dưới quan quách, trên những viên gạch xanh, là một đống xương khô được sắp xếp theo trận pháp, mỗi nơi một kiểu, vô cùng quỷ dị.

Phía trước mỗi chiếc quan quách, còn có một chiếc gương cổ, đối diện nhau.

Chính giữa còn treo một chiếc gương đồng cổ khổng lồ.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh!

"Sao ở đây lại đáng sợ như vậy?" Giọng Băng Băng run rẩy.

Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng ở đây, đáy mắt lóe lên sự kinh ngạc và không thể tin nổi.

Shirley Dương là lần đầu tiên thấy anh như vậy.

"Lão Hồ, tình hình gì vậy?" Hồ Bát Nhất khóe miệng run rẩy nói: "Tôi nhớ lại từng đọc qua bút ký của tổ tiên." "Bút ký ghi lại, năm xưa tổ tiên cùng đồng bọn hạ mộ, vừa hay gặp phải bảy chiếc quan tài treo, vị trí quan tài treo tương ứng với sao Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời, vì quá huyền ảo, nên đã dọa chạy tất cả mọi người!" "Nhưng……" "Sau khi họ trở về, lại lần lượt qua đời!" "Chữ cuối cùng ghi lại trong bút ký là: Huyết!" Lời vừa dứt.

Nhiệt độ xung quanh, lại một lần nữa rơi vào cái lạnh thấu xương!

Bình luận trên phòng livestream theo đó mà ngừng lại vài giây.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ!

"Vậy chữ Huyết này là gì?" Vương giáo sư nghe xong, hai mắt khẽ run.

"Hẳn là Huyết Thi." Hồ Bát Nhất toàn thân run lên, dường như rất không muốn nói ra hai chữ này.

Vương Mập ở bên cạnh khẽ gọi một tiếng Lão Hồ, điều này mới khiến Hồ Bát Nhất dường như tìm lại được chút hơi ấm.

"Huyết Thi?

Là thi thể làm bằng máu sao?" Băng Băng không hiểu, định hỏi Hồ

Bát Nhất, nhưng thấy Hồ Bát Nhất lắc đầu, Băng Băng lại nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi trầm tư một lát rồi nói: "Huyết Thi được tạo ra từ bảy đồng nữ trước khi xuất giá, họ dùng cơ thể để nuôi cổ trùng hút máu, cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi ngày phải chịu đựng nỗi đau thấu xương, các đồng nữ vì thế cũng sinh lòng oán hận, vào ngày cuối cùng, bị nhốt trong quan quách, không chỉ chịu đựng đau đớn, mà còn bị chết ngạt." "Oán hận trước khi chết, bị cổ trùng ăn sạch, cuối cùng hóa thành một vũng máu!" "Sau đó đem vũng máu tưới lên một thi thể mới sinh, thi thể đó sẽ biến thành Huyết Thi!" "Huyết Thi bất sinh bất tử, bất tử bất diệt, chúng hấp thu linh khí trời đất, có thể không ngừng tăng cường thực lực của mình!" "Nghe nói khi Huyết Thi tu luyện trên ngàn năm thì có thể chuyển sinh thành người, đi lại giữa trời đất." Nghe những lời này, bình luận của toàn bộ khán giả đều kinh ngạc đến mức sắp co giật.

Huyết Thi!

Hấp thu linh khí trời đất!

Mỗi một thứ này đối với người bình thường, quả thực là chuyện hoang đường!

Hơn nữa, đừng quên đây là mộ huyệt!

Mà Hồ Bát Nhất nói là phát hiện trong bảy ngôi mộ quan tài treo, cũng có nghĩa là họ có thể sẽ gặp phải Huyết Thi!

"Trời ạ, trên thế giới này lại còn có sự tồn tại như Huyết Thi sao???" "Tôi bị dọa ngốc rồi, đây chính là sự khủng bố thực sự của lăng mộ đế vương cổ đại sao?" "Tôi tưởng tôi sẽ khóc, nhưng tôi không, vì bây giờ tôi hoảng vl!" "Tôi không ổn, bây giờ tôi căng thẳng đến run cả người!" "Giọng nói của đại lão Diệp Phi thấp quá, chết tiệt, tôi cảm thấy như mình đang bị băng bao bọc, làm sao đây, có phải

Huyết Thi tìm đến cửa rồi không???" "Sao đại lão Diệp Phi lại biết?

Quả nhiên thân phận của đại lão Diệp Phi không đơn giản!" "Lầu trên, điểm này quan trọng sao, cậu không sợ à?". .....

Lời của Diệp Phi vừa dứt, lòng mọi người rất bất an.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc liếc nhìn Diệp Phi, anh không ngờ, Diệp Phi đến cái này cũng biết!

"Nhóm người trong bút ký đó, có từng mở quan tài chưa?" Shirley Dương liếc nhìn quan tài treo, hỏi Hồ Bát Nhất.

Một khi có bút ký, vậy có nghĩa là người ghi chép bút ký đó hẳn là đã có cách xử lý.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Trong bút ký không ghi lại!" "Vậy chẳng phải là đến cách đối phó cũng không có sao?

Còn mở hay không?" Vương Mập vỗ trán, giọng nói vốn đã rất lớn.

"Lão Hồ, ông đừng tự dọa mình, chẳng phải vẫn chưa mở quan tài sao, lỡ như bên trong là thứ khác thì sao, hơn nữa cái mộ mà ông nói tôi cũng biết, cách xa vạn dặm!" Theo lời phá đám của Vương Mập, tâm trạng của mọi người lập tức thoải mái hơn một chút.

Chỉ là khi họ nhìn về phía bảy chiếc quan tài treo, trong mắt vẫn lóe lên một tia sợ hãi.

Ngay cả những người không tin mê tín như Vương giáo sư, cũng bị câu chuyện của Hồ Bát Nhất dọa không nhẹ.

Thảo luận một hồi.

Mọi người vẫn quyết định, mở quan tài!

Một: Điều này liên quan đến tiến trình của lịch sử!

Hai: Dù sao cũng không ra được nữa, nhập gia tùy tục.

Lúc này số người trong phòng livestream không ngừng tăng lên.

Nhưng điều quỷ dị là, số người nói chuyện lại dần dần ít đi.

Tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng!

"Tôi đi chuẩn bị một chút, quy củ không thể hỏng." Vương Mập nói rồi đi đến góc tây nam bên cạnh quan quách.

Bày ra ba cây nến!

Tiếp đó thắp sáng nến.

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, nến lập tức tắt ngúm.

Khoảng cách chưa đến một giây.

Nến bốc lên một làn khói, trông như màu xanh!

Sắc mặt ba người Vương Mập trắng bệch.

Nến vừa thắp đã tắt, đây là điềm sát khí ngút trời!

Tức là không chết, về nhà không chừng cũng phải ốm một trận nặng!

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương theo bản năng lùi lại vài bước.

Mặt đầy mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là nhìn mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Vương Mập.

Lòng của các cư dân mạng trên màn hình cũng theo đó mà thắt lại.

"Nến thắp lên là tắt, chứng tỏ vị trong quan tài này không dễ chọc!" "Không khí này quỷ dị quá!

Thật đáng sợ!" "Lúc nãy nến tắt, tôi cảm giác tim mình như ngừng đập, ở đây không có gió, làm sao được vậy!" "Người thắp nến, quỷ

thổi đèn!

Lúc nãy chắc chắn là quỷ làm!" "Tôi thấy trên đầu Lão Hồ họ đều chảy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, mẹ ơi, chân tôi nhũn cả ra rồi!" "Lúc nãy tôi thấy trên nến bốc lên khói xanh, mẹ kiếp, cái này không khoa học, tôi hoảng rồi đấy các ông ạ!" Lời của cư dân mạng lần lượt hiện lên trên màn hình.

Lúc này – "A……" Một tiếng hét chói tai của phụ nữ đột nhiên vang lên, thu hút sự chú ý.

"Cô la cái gì?" Nhân viên công tác nhìn người phụ nữ hét lên, nhíu mày hỏi.

Chỉ thấy người phụ nữ đang run rẩy đưa tay chỉ vào chiếc gương trên quan quách.

Vương giáo sư và những người khác nhìn vào gương đồng, hít một hơi khí lạnh.

Chương 24

Người phụ nữ hét lên vậy mà lại xuất hiện trong gương, đang kinh hoàng ngồi trên đất.

Cả người run rẩy.

Ngay sau đó Vương giáo sư và Băng Băng đột ngột quay đầu, thấy nhân viên công tác lúc trước đứng ở đó giờ đã biến mất.

Băng Băng theo bản năng trốn sau lưng Diệp Phi.

Tuy nhiên, ngay sau đó.

"Cứu mạng, cứu mạng." Mọi người nghe thấy từng tiếng gõ quỷ dị.

Tai đội trưởng Lâm động đậy, tìm theo hướng phát ra âm thanh.

Nhĩ thất rất trống trải.

Tiếng kêu cứu này cũng như từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Giống như tiếng gõ vào ván gỗ.

Lại giống như tiếng gõ vào đồ đồng.

"Phân ra tìm." Bỗng nhiên một người biến mất.

Mọi người đều hoảng sợ.

Đội trưởng Lâm ra lệnh, đám lính đánh thuê phía sau tản ra đi tìm.

Diệp Phi đi đến bên cạnh gương, liếc nhìn một cái.

"Kiểm tra quan tài, cô ấy ở trong quan tài." Lời vừa dứt, đội trưởng Lâm và những người khác liền đến gần chiếc quan quách bên cạnh, trên chiếc quan tài đồng còn thoang thoảng mùi máu tanh.

“Cứu mạng, cứu mạng.” Giọng người phụ nữ phát ra từ trong chiếc quan quách thứ hai.

Đội trưởng Lâm và Vương Mập không chờ được nữa mà mở quan tài.

Mất chín trâu hai hổ, mới đẩy được nắp quan quách ra.

Cũng chẳng còn quan tâm hậu quả của việc mở quan tài là gì.

Bây giờ cứu người là quan trọng.

Nhưng lòng mỗi người vẫn rất căng thẳng.

Có người nhát gan, không dám nhìn xem bên trong quan quách có thứ gì đáng sợ.

“Cứu mạng, tôi sợ quá.” Sau khi được cứu ra, người phụ nữ liền ôm lấy một lính đánh thuê bên cạnh.

Khóc lớn.

Vô cùng thê thảm.

Cả người vẫn còn sợ hãi run lẩy bẩy.

Băng Băng thấy vậy, liền đi đến bên cạnh cô ta, đưa cô ta sang một bên.

Diệp Phi nhướng mày, nhếch mép.

Tiến lên đi đến bên cạnh Băng Băng, kéo cô ra sau lưng mình.

Băng Băng đang định nói chuyện, thì thấy Diệp Phi nhìn người phụ nữ kia.

“Bóng của cô đâu?” Diệp Phi không đáp lời Băng Băng, mà chỉ nhẹ nhàng hỏi người phụ nữ vừa được cứu ra.

Vương giáo sư và nhóm Hồ Bát Nhất nghe vậy, liền nhìn xuống chân người phụ nữ đó.

Lại nhìn xuống chân mình.

Nhờ ánh đèn pin và ánh nến trên tường, dưới chân mỗi người đều có một cái bóng đen.

Chỉ riêng người phụ nữ này không có.

Trong đầu lập tức nhận ra, người phụ nữ này có vấn đề.

Nhân viên công tác nghe vậy sững sờ, tay đang lau nước mắt cũng cứng đờ trên mặt.

Đôi mắt đang khóc cũng biến thành màu đỏ rực.

Trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị.

Cuối cùng đứng yên ở đó, không động đậy, từ trong mắt bắt đầu chảy máu, như suối phun.

Bộ đồ thường ngày trên người cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

"A……" Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người đồng loạt lùi lại mấy bước.

Đám lính đánh thuê kia dù từng trải, cũng chưa từng thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, tất cả đều hoảng loạn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Hồ Bát Nhất quát lớn!

Trên đất và trên người đều là máu tươi đỏ sẫm, mùi còn rất xộc vào mũi.

Chỉ trong vài phút, người trước mắt đã biến thành một người máu.

Đám lính đánh thuê theo bản năng bảo vệ nhân viên công tác và các giáo sư ở phía sau.

Vũ khí trong tay cũng lần lượt được giơ lên.

Hồ Bát lúc này đưa tay vào túi áo, nắm chặt một lá bùa vàng úa.

Sau đó không đợi mọi người chuẩn bị xong.

Huyết Thi đột nhiên thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Tốc độ nhanh kinh người.

Hoàn toàn không chú ý được đã đi đâu.

Mọi người đều ngơ ngác.

Các cư dân mạng trước ống kính cũng lần lượt kinh ngạc.

"Vãi??

Huyết Thi đâu?" "Đi đâu rồi?

Sao lại biến mất rồi?" "Thứ quỷ gì vậy????" "Thứ này đáng sợ quá, lúc nãy nó hình như biến thành nhân viên công tác?" "Đây chính là Huyết Thi trong truyền thuyết sao?" "Lớn từng này lần đầu tiên thấy sinh vật đáng sợ như Huyết Thi, vãi!" Bình luận lúc này tràn màn hình đến bay lên.

Ngay lúc tất cả khán giả trong phòng livestream đang tìm vị trí của Huyết Thi.

Trên ống kính của phòng livestream đột nhiên hiện ra một đôi mắt đỏ như máu!

Khán giả phòng livestream: …… "Nếu đó là Huyết Thi, vậy cô gái lúc nãy đâu?

Cô ấy ở đâu?" Băng Băng run rẩy hỏi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Trong lòng Băng Băng biết cô ấy đã gặp bất trắc, nhưng vẫn không từ bỏ mà hỏi dồn.

Nhưng kết quả sau khi hỏi dồn, lại càng khiến người ta bất an hơn.

Có thể lặng lẽ giết người ngay trước mặt mọi người.

Nghĩ thế nào cũng thấy vô cùng khủng bố.

Đặc biệt là bây giờ… cứ thế biến mất.

“Lão Hồ, con chó này sẽ không đi đâu, ông mau tìm ra nó đi.” Vương Mập cảnh giác nhìn những người xung quanh.

Hồ Bát Nhất im lặng một lát, sờ sờ lá bùa trên người.

Trong lòng cũng không chắc chắn liệu có thể giải quyết được Huyết Thi này không.

Hàng trăm ngàn năm trước, tổ tiên cũng không thành công, anh… Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Lúc này – “A……” Một lính đánh thuê phía sau lúc này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thê lương, trong nhĩ thất trống trải lại càng đột ngột.

Chương 25

Mọi người vốn đã căng thẳng không chịu nổi, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu như vậy.

Nhìn về phía âm thanh, thì thấy trên vai một lính đánh thuê đang cắm một con dao găm.

Mà chủ nhân của con dao găm này lúc này đang vẻ mặt sát ý nhìn anh ta.

"Anh làm gì vậy?" Đội trưởng Lâm phản ứng đầu tiên, quát lớn một tiếng.

Lính đánh thuê nhếch mép.

Tốc độ cực nhanh rút con dao găm đang cắm trên vai, sau đó đâm vào tim.

Lính đánh thuê bị thương, mắt nhắm lại, liền không còn hơi thở.

Lính đánh thuê gây thương tích tay cầm dao găm, đưa lên miệng nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm sạch.

Ánh mắt sắc bén tấn công về phía đội trưởng Lâm.

Hai người liền đối đầu trong nhĩ thất.

"Vãi, đây là phản bội à?" Vương Mập gãi gãi sau gáy.

"Không phải phản bội, người này không phải lính đánh thuê, là do Huyết Thi biến thành!" Hồ Bát Nhất sắc mặt kinh hãi, lúc này cũng không còn giấu nghề nữa, lấy ra một lá bùa.

Dương lên không trung, miệng niệm khẩu quyết.

Chỉ thấy lá bùa kim quang lóe lên.

Chiếu thẳng vào người lính đánh thuê đó.

Lính đánh thuê vừa bị đá một cước, đang chờ thời cơ hành động.

Thì cảm nhận được kim quang chói mắt trên đầu.

Vội vàng nhắm mắt lại.

Bộ quần áo đen trên người cũng biến thành màu máu.

Cuối cùng biến thành nguyên hình.

Đội trưởng Lâm thấy vậy, cầm súng trong tay định bắn tới.

Nhưng không có tác dụng gì.

"Quay lại." Hồ Bát Nhất quát lớn, tay kết ấn quyết.

Chỉ thấy lá bùa lúc này đang đến gần Huyết Thi toàn thân là máu.

Huyết Thi bị lá bùa áp chế, cuối cùng biến thành một vũng máu.

Các giáo sư và Băng Băng, cùng các lính đánh thuê đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhân viên công tác cũng vậy, vô cùng kinh ngạc!

"Vãi, đỉnh thật, không hổ là gia tộc trộm mộ." "Thật lợi hại, cứ thế nhẹ nhàng giải quyết xong?" "Hôm nay tôi đã mở mang tầm mắt, lá bùa này còn có thể chơi như vậy à?" Các cư dân mạng lúc này kinh ngạc nhìn lá bùa trong tay Hồ Bát Nhất.

Đang ở đó cảm thán.

Lúc này – Lại nghe Diệp Phi nhàn nhạt nói một câu: "Nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ, Huyết Thi chưa chết." "Mọi người nhìn quan quách đi." Theo ánh mắt của Diệp Phi, tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía quan quách.

Và hướng mà Diệp Phi đang nhìn.

Nơi đó chính là chiếc gương!

“Đây……” Vương giáo sư kinh ngạc chỉ vào trong quan quách.

“Động… động rồi……” Vương Mập nhìn vũng máu trong quan quách đang không ngừng sủi bọt.

Vội vàng đưa tay vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Mắt cũng trợn to như chuông đồng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, tay kết ấn.

Hình thành một thứ giống như bát quái, phủ lên trên Huyết Thi.

Vũng máu vốn đang sủi bọt, lúc này cũng yên tĩnh lại.

Nhưng rất nhanh lại bắt đầu sôi sục dữ dội!

Như đang phản kháng, lại như vô cùng phẫn nộ!

“Tôi chỉ có thể áp chế mười phút, mọi người mau nghĩ cách xem còn cách nào khác có thể tiêu diệt Huyết Thi không!” Mồ hôi trên mặt Hồ Bát Nhất không ngừng rơi xuống, môi run rẩy, mặt trắng bệch.

Lộ ra vẻ mặt sắp kiệt sức!

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, vừa cảm thán sự mạnh mẽ của Hồ Bát Nhất, vừa kinh ngạc trước thực lực của Huyết Thi này!

Hồ Bát Nhất vừa rồi đã thể hiện sự lợi hại của mình!

Vậy mà một người lợi hại như vậy, lại không giết được Huyết Thi?

Hơn nữa chỉ có mười phút!

Mười phút thì làm được gì!

Lúc này những người khác đang hoang mang nhìn những chiếc quan tài này.

Mà lúc này bình luận đã điên cuồng phủ kín màn hình lên.

Vì ngay lúc mọi người bị cảnh tượng quỷ dị này dọa sợ, vẻ mặt của Diệp Phi lại vô cùng bình thản.

Và ánh mắt anh còn đang đảo quanh, dường như đang tìm thứ gì đó!

"Đại lão Diệp Phi, đừng nhìn lung tung nữa, đồng đội của anh sắp không trụ nổi rồi, mau cứu mạng a!" "Đại lão Diệp Phi, đã đến lúc bộc lộ thân phận chuyên gia ẩm thực của anh rồi!" "Đại lão Diệp Phi, mau lên, mau lên!" "Cứu mạng a, nếu không Băng Băng và các giáo sư sẽ chết ở đây mất." "Anh Phi, anh chỉ cần cứu Băng Băng và các giáo sư, em sẽ lấy thân báo đáp." Vương giáo sư phát hiện động tĩnh trên bình luận của phòng livestream, liền lên tiếng trước.

"Anh Diệp Phi, có phải anh có cách gì không?" Tuy nhiên lúc này Diệp Phi đã hành động.

Chỉ thấy anh lôi từ trong ba lô ra một chiếc chảo sắt.

Chảo sắt vừa xuất hiện.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Khán giả phòng livestream: Đại lão Diệp Phi lấy cái chảo ra làm gì???

Băng Băng: Tôi… vãi???

Những người khác vẻ mặt cổ quái.

Không đợi những người khác nói chuyện.

Huyết Thi ở bên kia đột nhiên có dị động.

Hồ Bát Nhất kinh hãi!

"Không ổn, mau lui!" Giây tiếp theo.

Huyết Thi từ trong quan quách xuất hiện trước mắt mọi người.

Vẻ mặt nó mang theo một tia sát khí quỷ dị.

Nhưng – Giây tiếp theo nữa.

Chỉ thấy một chiếc chảo, đột ngột ném về phía vị trí của Huyết Thi.

Huyết Thi nhìn thấy chiếc chảo sắt, ngơ ngác!

Tiếp đó nó phát ra một tiếng kêu quỷ dị, kinh khủng.

Nhưng tiếng kêu vừa phát ra.

Liền tắt ngúm.

Bẹp.

Chiếc chảo còn chưa chạm vào Huyết Thi.

Toàn bộ Huyết Thi đã lập tức tan thành máu.

Chương 26

Sau đó, trong vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của mọi người, hóa thành hư vô mờ nhạt.

Như chưa từng xuất hiện.

Các giáo sư há to miệng, như nhìn thấy ma nhìn về phía Diệp Phi.

Hồ Bát Nhất sững sờ một lúc, sau khi bị Vương Mập đẩy một cái, mới hoàn hồn dụi dụi mắt.

Băng Băng gắng sức nuốt một ngụm nước bọt.

Đồng thời toàn bộ khán giả trong phòng livestream cũng đang gắng sức nuốt nước bọt.

Giây phút này.

Toàn bộ không khí dường như đều ngưng đọng.

Mà Diệp Phi lại một lần nữa vung vung chiếc chảo sắt, lúc nãy khi Huyết Thi xuất hiện, anh đã nhận được thông báo của hệ thống, đã cường hóa cho chiếc chảo sắt của anh.

Bây giờ chiếc chảo sắt này có một cái tên bá đạo, gọi là Hỗn Nguyên Nhất Khí Oa!

Nhưng Diệp Phi không thể nói ra.

Lần này nếu không phải Huyết Thi này quá nguy hiểm, Diệp Phi cũng không muốn dùng đến thứ này.

Thế giới bên ngoài – Phòng chấn kinh của UC liên danh với đội khảo cổ XX phát ngôn: Tin sốc độc quyền, chuyên gia ẩm thực một tay giải quyết vấn đề ngàn năm.

Tencent Video: Thao tác phi nhân loại, chuyên gia ẩm thực rốt

cuộc là ai?

Douyue APP: Đại lão anh Phi xã hội, đưa bạn làm bá chủ trong mộ huyệt như thế nào? .....

Những tin tức này được phát ra dưới dạng pop-up.

Giây phút này.

Lượt xem trong phòng livestream lại một lần nữa tăng thêm mấy trăm vạn!

Bình luận nhiều đến mức không thấy rõ người nữa.

"Vãi, tình hình gì đây, Huyết Thi trâu bò như vậy, cứ thế… kết thúc cuộc đời ngàn trăm năm của nó?" "Đại lão anh Phi quả nhiên không phải dạng vừa, đây là thao tác gì vậy?

Còn bị dọa nữa à?

Dọa chỗ nào?" "Lúc nãy tôi đã thấy rồi, tôi chỉ thấy anh Phi ở đó, vững như bàn thạch." "Thật quá đỉnh, tôi còn tưởng lát nữa sẽ toàn quân bị diệt, nhưng bây giờ lại lật ngược tình thế, đỉnh của chóp, không hổ là chuyên gia ẩm thực, đến dụng cụ nấu ăn cũng không phải dạng vừa." "Nhưng làm sao được vậy?

Đó là cái chảo gì?

Cái chảo đỉnh như vậy từ đâu ra?

Chẳng lẽ là do ẩn sĩ cao nhân nào đó cho?

Nếu không thì vấn đề mà cả gia tộc trộm mộ cũng không giải quyết được lại bị anh ta giải quyết rồi?" Lời khen ngợi và nghi ngờ của cư dân mạng, đều hiện lên trên màn hình.

Lính đánh thuê nhìn cảnh tượng trước mắt, mãi không hoàn hồn.

"Anh Diệp Phi… anh vừa rồi……" Đội trưởng Lâm mở miệng

nửa ngày, cuối cùng mới nói được hai chữ: "Cảm ơn!" Vương Mập hít một hơi khí lạnh: "Anh làm sao được vậy?

Lão Hồ cũng coi như là gia tộc trộm mộ rồi, vấn đề mà tổ tiên nhà anh ấy cũng không giải quyết được, lại bị anh nhẹ nhàng giải quyết?" "Cái chảo của anh, không phải cũng là đồ đào được trong mộ huyệt chứ?" Ánh mắt hơi ngơ ngẩn của Shirley, theo giọng nói của Mập lập tức tỉnh táo lại.

"Anh Diệp Phi, rốt cuộc anh đã làm thế nào?" Băng Băng cũng tò mò.

Tuy nhiên Diệp Phi đã sớm nghĩ ra lời giải thích, vỗ ngực: "Tôi chỉ là sợ hãi thôi, phản ứng theo bản năng." "Gì?" Vương Mập nghe những lời này, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Cứ thế?

Họ sẽ tin sao?

"Lúc nãy Huyết Thi hung tàn như vậy, tôi chỉ muốn góp một chút sức mọn, ai ngờ Huyết Thi này đột nhiên biến mất, có lẽ nó đã hết hạn?" Diệp Phi còn vẻ mặt chân thành nhìn họ.

Thấy mọi người vẫn không tin, Diệp Phi đưa chiếc chảo sắt ra: "Trước đó tôi còn hầm canh cho mọi người mà!" Vương giáo sư và Hách giáo sư nhìn nhau.

Trong lòng biết anh đang nói dối, nhưng lại không tìm được lý do để phản bác.

Lý do này thật sự là… rất khéo léo.

"Nhưng tốc độ của Huyết Thi kia nhanh như vậy, sao anh biết nó ở ngay trước mặt anh?" Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy không đúng.

"Cái này à, tôi chỉ là đánh bừa, nó chết hay không, không liên quan

đến tôi!” Diệp Phi còn nghiêm túc giải thích.

Các cư dân mạng thì cười lăn lộn.

“Ha ha, đại lão Diệp Phi nói đúng, anh Diệp Phi này đúng là một linh vật, chỗ nào cũng có bất ngờ.” “Bệnh tim của lão tử sắp được chữa khỏi rồi, ngày nào cũng xem cảnh này, tôi thấy đến bệnh viện cũng không cần đi, cả ngày lượn lờ trên bờ vực sinh tử, nhìn họ lượn lờ.” “Lão tử đồng ý với lầu trên, cái này còn kích thích hơn cả phim kinh dị.” “Nói thật, bản lĩnh của anh Phi lần lượt làm tôi sốc tận óc, mỗi lần nhìn ánh mắt vô tội của anh ấy, tôi lại muốn cùng vị huynh đệ kia gói mình gửi đến bên cạnh đại lão.” “Ha ha, tôi càng muốn biết cái chảo lớn đó làm bằng chất liệu gì, mà đỉnh như vậy?”. .....

Hồ Bát Nhất và những người khác, cùng Vương giáo sư và những người khác lúc này có một bụng nghi vấn.

Tuy nhiên, ngay sau đó, họ thấy Diệp Phi đang bò trên đất, sờ soạng ở một nơi ẩm ướt nhất trong hang động!

Nơi đó có một cây nấm khổng lồ, đen kịt!

Ăn no uống đủ, mọi người tiếp tục đi.

Mọi người phát hiện ra một điều, hình như đi theo Diệp Phi, ai cũng chưa từng đói, còn bánh quy trong ba lô, lúc này có vẻ hơi thừa thãi!

Đối mặt với cây nấm vừa rồi, cư dân mạng không khỏi tò mò.

Một loạt câu hỏi điên cuồng tràn màn hình trên màn hình.

Cứ thế?

Chuyên gia ẩm thực???

Chuyên gia ẩm thực bình thường có dám tìm đồ ăn trong mộ huyệt không!!!!

Đối mặt với sự nghi ngờ trên bình luận, Diệp Phi đương nhiên sẽ không thừa nhận.

“Là một chuyên gia ẩm thực đủ tiêu chuẩn, tận dụng nguyên liệu tại chỗ, đây là dựa vào trực giác, người bình thường sẽ không hiểu đâu.” Các cư dân mạng thì vẻ mặt giác ngộ.

Đại lão chính là đại lão, coi đồ trong mộ huyệt như nguyên liệu nấu ăn, đại lão đỉnh như vậy, quả nhiên không thể so sánh.

Mà những người được gọi là chuyên gia ẩm thực, lúc này đã ôm đầu, hận không thể trốn trong nhà cả đời không ra ngoài.

Vì họ sợ trên đường bị hỏi.

“Anh không phải là chuyên gia ẩm thực sao?

Anh đã ăn nấm dưới quan tài chưa?” “Vãi, đến cái này anh còn chưa ăn, anh còn dám nói mình là chuyên gia ẩm thực???

Anh là đồ giả!” “Anh xem chuyên gia ẩm thực Diệp Phi đại lão kìa, cái gì cũng ăn, ha ha, nhìn là biết anh là chuyên gia ẩm thực giả!” “Cái gì, anh không biết trộm mộ???

Anh là chuyên gia ẩm thực mà không biết trộm mộ, anh là chuyên gia ẩm thực giả rồi!”. .....

Lúc này vô số chuyên gia ẩm thực đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Mà trong hiệp hội chuyên gia ẩm thực, lúc này đã không còn một bóng người.

Nhìn Diệp Phi ăn mỹ thực trên livestream, khán giả trong phòng livestream hiếm khi được thư giãn.

Từ khi xem livestream của đội khảo cổ này, không ai ngủ được một giấc ngon.

Toàn bộ quá trình đều cao năng.

Làm cho không ít người tâm lực kiệt quệ.

Vừa trò chuyện, vừa đùa giỡn.

Bây giờ đã trở thành thói quen hàng ngày.

Đội thám hiểm khảo cổ sau khi nghỉ ngơi xong tiếp tục tiến lên.

Đi được một lúc.

Tai mọi người nghe thấy tiếng chim hót.

“Lúc nãy tôi có nghe nhầm không?” Lý giáo sư dừng bước, khó hiểu hỏi Hách giáo sư bên cạnh.

Chương 27

“Không, tôi cũng nghe thấy.” Hách giáo sư lắc đầu.

Mọi người đi ra khỏi mộ đạo, thấy cảnh tượng này không khỏi sững sờ.

Giọng nói đang giải thích của Băng Băng cũng đột ngột dừng lại.

Nơi trước mắt họ trở nên vô cùng trống trải.

Trong không gian hàng ngàn mét vuông.

Xuất hiện một vách đá thẳng tắp!

Cảm giác trống rỗng đen kịt đó, khiến các cư dân mạng lúc này cũng kinh ngạc!

“Cái gì đây?

Trong mộ huyệt còn có thứ này?

Đùa nhau à?” “Mẹ ơi, mộ Hiến Vương này rốt cuộc lớn đến mức nào, cái này cần không ít nhân lực vật lực, đủ để chôn bao nhiêu người rồi?” “Thứ này, thật là đủ rồi, chắc không ai dám làm như vậy, cũng sẽ không có ai làm như vậy, lý do làm như vậy là gì?

Đúng là tâm tư phụ nữ khó đoán, tâm tư đế vương còn khó đoán hơn.” “Vãi, thần kỳ thật, lần đầu tiên tôi thấy mộ huyệt lại có không gian lớn như vậy!” “Ở đây ngoài việc hơi tối ra, cảm giác giống như ở bên ngoài, điều này quá bất thường rồi?” “Lúc nãy tôi tưởng tiếng chim hót là ảo giác, anh bảo tôi ở đây thật sự có chim???”. ..

Đừng nói là cư dân mạng kinh ngạc, ngay cả các giáo sư và nhóm Hồ Bát Nhất cũng vậy.

Nhìn vách đá hơn mười mét trước mắt, hình thành một chữ nhất

lớn.

Một vách đá thẳng tắp.

Còn có chim?

"Sao mộ Hiến Vương lại có thứ này?

Đây là kết cấu gì vậy?

Lão già Hiến Vương này cũng biết chơi thật!" Vương Mập chép miệng, cảm thán.

"Cái này không phải là nhân tạo chứ?" "Nếu đây là nhân tạo, để không cho người khác trộm mộ, công trình cũng quá lớn rồi!" Lúc này – Tiếng chim hót bên tai vô cùng chói tai.

Khiến màng nhĩ của những người có mặt rung lên.

"Mọi người xem." Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ vào một con chim có cánh trên vách đá.

Đôi mắt sắc như diều hâu, trên trán còn có một vệt sọc ngang, mỏ cong, vô cùng sắc bén.

"Đây là cú mèo?" Băng Băng không dám tin nhìn con chim trước mắt.

"Không phải cú mèo." Diệp Phi và Hồ Bát Nhất đồng thanh nói.

Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Phi bên cạnh, không khỏi kinh ngạc.

"Anh biết là gì sao?" "Đây là Điêu Hào?" Hồ Bát Nhất không chắc chắn nhìn về phía Diệp Phi, thấy Diệp Phi gật đầu mới kinh ngạc nói.

Lời vừa dứt, thì thấy một bầy Điêu Hào từ vách đá bay ra.

Đang hung hăng nhìn những người trước mắt, như đang nhìn con mồi, loài chim này, trông giống cú mèo, nhưng một đôi mắt đỏ như máu, trông hung dữ hơn cú mèo rất nhiều!

“Tôi đã xem rất nhiều loài chim, chưa từng thấy thứ này.” Lý giáo sư bị nhìn đến dựng cả tóc gáy.

Ông có cảm giác bị chim coi như con mồi.

Hồ Bát Nhất thấy mọi người nhìn mình, lập tức nhún vai: “Mọi người đừng nhìn tôi, tôi chỉ nghe nói trong mộ huyệt có tồn tại loài chim, cụ thể loài chim này thế nào, có tác dụng gì, mọi người phải hỏi Diệp Phi, Diệp Phi hiểu biết hơn tôi nhiều!” Diệp Phi: “……” Diệp Phi trong lòng rất muốn nói, tôi có nói gì đâu!

Nhưng thấy mọi người đều mang ánh mắt tò mò, vẫn giải thích: “Ngàn năm trước, cổ trùng nuôi một loại chim điêu, Hiến Vương thích nhất là nuôi tà vật, Điêu Hào thời kỳ đầu thích nhất là ăn cổ trùng, độc tính càng lớn nó càng thích, phải cẩn thận móng vuốt và mỏ của chúng, có độc cực mạnh.” Lời vừa dứt, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Mà các lính đánh thuê đã cầm súng trong tay, nòng súng chĩa vào Điêu Hào.

“Vô dụng thôi, tốc độ của những thứ này rất nhanh, các anh không dễ bắn trúng đâu.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhíu mày nhìn đội trưởng Lâm.

Những thứ này chỉ có ghi chép sơ qua trong bút ký của tổ tiên, ngay cả anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không ngờ Diệp Phi lại biết nhiều như vậy.

Đông đảo cư dân mạng cũng kinh ngạc, thật sự có cú mèo à.

Nhưng cú mèo này còn có một biệt danh khác.

“Điêu Hào, lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, có phải là tổ tiên của cú mèo không?” “Tổ tiên nhà cậu, nhà ai cú mèo trên trán có vệt sọc ngang?” “Không phải nói có độc sao?

Vậy có phải nên chạy… vãi, không đúng, mọi người xem.” Lời vừa dứt thì thấy Điêu Hào đột nhiên nhìn về hướng màn hình bình luận.

Mắt của Điêu Hào lóe lên ánh sáng xanh lục.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, xoay 360 độ không góc chết.

Mắt và trán trên dưới đối xứng, vệt sọc ngang lúc này cũng đang từ từ mở ra.

Từ bên trong lộ ra rất nhiều xúc tu, trên đó còn có nước bọt dính nhớp.

Và phát ra tiếng kêu chói tai.

Thấy cảnh này.

Khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác!

Loài chim này, còn có thể biến thân!

Quan trọng là biến thân cũng quá đáng sợ rồi???

Bây giờ loài chim này, còn được tính là chim không?

“A……” Một số nhân viên công tác không xem nổi vội vàng che mắt lại.

Nói thật, có chút kinh tởm!

Lý giáo sư và những người khác đã khảo cổ nhiều năm, đã thấy không ít cảnh tượng lớn, nhưng khi thấy cảnh này, vẫn suýt nữa không chịu nổi.

“Vãi, mẹ kiếp, cái này kinh tởm quá, loài chim này sao sống được vậy?” Súng trong tay Vương Mập đã chuẩn bị sẵn, còn nôn khan vài cái.

“Không biết, trong bút ký không có ghi chép, chỉ nói là thấy Điêu Hào, nhất định phải chạy.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, trên trán cũng có mồ hôi hột.

Lời vừa dứt.

Mọi người vừa định quay người, thì thấy năm sáu con Điêu Hào đang chặn ở cửa hang lúc nãy.

Xúc tu trong miệng đang không ngừng la hét.

Mắt lóe lên ánh sáng xanh lục.

Lòng của cư dân mạng lại một lần nữa treo lên.

“Vãi, Điêu Hào này thành tinh rồi à?

Sao biết chặn lối ra trước vậy?” “Thứ này mà có tư tưởng, thì xong rồi, bây giờ làm sao đây?

Trước có sói sau có hổ.” “Tôi xem mà lo quá, đại lão Diệp Phi, cứu mạng a……” Cư dân mạng điều đầu tiên nghĩ đến chính là Diệp Phi, trên bình luận đều là kêu Diệp Phi cứu mạng.

Còn chưa đợi nhân viên công tác truyền đạt.

Trước mắt rơi xuống một chiếc lông vũ, sau đó phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đột ngột quay người lại, Thì thấy trên mặt một nhân viên công tác phía sau lúc này đang có một con Điêu Hào.

Đang há miệng, xúc tu dán trên mặt.

Nhân viên công tác giãy giụa vài cái, chỉ phát ra tiếng kêu trầm đục, da trên người cũng đổi màu.

Trong nháy mắt, Điêu Hào bay đi.

Nhân viên công tác đó lúc này mắt trợn tròn.

Nằm trên đất lập tức biến thành xác khô.

Toàn bộ quá trình chỉ chưa đầy ba phút.

“Hít!” Lý giáo sư và những người khác lùi lại vài bước.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập lúc này đã lấy ra đồ nghề.

Chương 28

Shirley Dương thì đến bên cạnh Băng Băng, chuẩn bị bảo vệ Băng Băng và các giáo sư bất cứ lúc nào.

Còn những cao thủ được mời đến tham gia trước đó, cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

"Cẩn thận, vãi, phía sau." "Nổ súng đi, đến rồi." "Vãi, Băng Băng, mau trốn đi, trốn đi." Trên đầu là những con Điêu Hào đang bay lượn, đội trưởng Lâm thấy vậy liền rút vũ khí từ bên hông ra.

"Bắn." Nhưng tốc độ bay của Điêu Hào rất nhanh, không thể bắn trúng chúng.

Huấn luyện viên quyền anh mắt tinh tay nhanh, nhìn chằm chằm con Điêu Hào trước mặt.

Dựa vào cảm giác, ông ta tung một cú đấm.

Sau đó, con Điêu Hào liền rơi xuống đất.

Quán quân tán thủ bên cạnh lập tức tung một cú đá, trúng ngay đỉnh đầu con Điêu Hào.

Đối phó với những kẻ di chuyển nhanh, họ cũng đã được huấn luyện thường xuyên.

"Huấn luyện viên Vương, thân thủ thật tốt." Quán quân tán thủ Bạch Viễn Dương giơ ngón tay cái lên với ông ta.

"Cậu cũng không tệ." Huấn luyện viên Vương nhếch mép, nở một nụ cười lạnh.

Trước đó, đối mặt với những thứ đao thương bất nhập, những người được mời này căn bản không có cơ hội ra tay.

Họ chỉ có thể đứng nhìn một mình Diệp Phi thể hiện.

Lòng đã sớm không thể kìm nén, lúc này cuối cùng cũng bùng nổ.

Toàn bộ cơn giận dữ đều trút lên lũ Điêu Hào này.

Hồ Bát Nhất thấy đám lính đánh thuê chỉ bắn vào không khí, liền nhíu mày.

Anh lấy ra một lá bùa lửa từ trong túi, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, lá bùa liền phát ra ánh sáng vàng.

Ngay sau đó, ngọn lửa phun ra từ lá bùa.

Lũ Điêu Hào thấy vậy, không khỏi né tránh, tạm thời không dám lại gần.

"Vãi chưởng, thứ này sợ lửa à?

Lão Vương ta cũng thử xem." Vương Mập thấy lũ Điêu Hào có vẻ sợ hãi, mắt sáng lên.

Gã định lấy bật lửa ra.

"Cậu ngốc rồi à?

Lửa của cậu có giống của Lão Hồ được không?" Tuyết Lỵ Dương vừa bắn ra một viên đạn, quay lại nhìn Vương Mập sau lưng.

Cô chán nản đảo mắt một cái.

Băng Băng đang né tránh khắp nơi để không bị Điêu Hào tấn công.

Cô vô tình bị vấp ngã, mắt thấy con Điêu Hào sắp bay tới.

Một cú đá quét đường đã đá văng nó ra xa.

Tiếng kêu của con Điêu Hào cũng trở nên chói tai hơn.

"Băng Băng, mau dậy đi." Băng Băng nhìn người đàn ông đang đỡ mình dậy, cố gắng nhớ lại.

Anh ta là một trong những người được mời, một quán quân võ thuật tên là Lương Hồng Húc.

“Cảm ơn anh.” Băng Băng nói lời cảm ơn.

“Ở đây không an toàn, cô nên đến chỗ anh Hồ thì hơn.” Lương Hồng Húc nói xong, liền kéo Băng Băng chạy nhanh đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Lúc này, huấn luyện viên Vương và Bạch Viễn Dương cũng đã nấp sau lưng họ.

Có thể trốn được thì cần gì phải tốn công?

Lúc này, huấn luyện viên Vương nhìn Diệp Phi đang đứng một bên.

“Diệp Phi, cậu không định ra tay sao?

Hay là cậu muốn nhìn tất cả chúng ta chết ở đây?” Lời vừa dứt, những người nghe thấy không khỏi nhíu mày.

Các cư dân mạng đang xem cũng lập tức bùng nổ.

“Vãi, giờ là lúc nào rồi, đây là đang oán trách anh Phi à?

Ai vậy?” “Cái giọng gì thế, trốn sau lưng anh Phi mà còn vênh váo được à, lúc trước gặp bao nhiêu nguy hiểm sao không thấy bọn họ lên?

Giờ thì ra lệnh cho ai đấy?” “Đây là người do Thụ Yêu mời đúng không, tôi nhớ Băng Băng có giới thiệu, hình như là huấn luyện viên gì đó.” “Trước thì rúc như rùa rụt cổ, chết bao nhiêu lính đánh thuê cũng không thấy họ lên, giờ thì cái mồm giỏi thật đấy nhỉ?

Đúng là không phải thứ gì tốt đẹp.” Cư dân mạng vô cùng tức giận với loại người tham sống sợ chết này.

Giáo sư Lý nghe vậy, thất vọng liếc nhìn một cái.

Người bây giờ sao lại bất lịch sự như vậy?

Cái giọng điệu đó mà cũng nói ra được?

Vương Mập cười lạnh một tiếng, cầm súng bắn xuống chân huấn luyện viên Vương.

"Nếu không phải vì thấy ông cũng họ Vương, ông đây thật sự muốn giết chết ông." Huấn luyện viên Vương vẫn sợ đạn.

Diệp Phi hờ hững liếc nhìn một cái.

"Ý của ông là, tôi nên xông lên phía trước?" Lũ người này từ lúc vào Trùng Cốc đến giờ chẳng làm được tích sự gì, đừng nói là Vương Mập ngứa mắt.

Ngay cả lúc Diệp Phi ăn cũng không chia cho họ.

"Cậu..." Huấn luyện viên Vương nhìn những người lính đánh thuê đang chiến đấu vất vả.

Đã có mấy người bị Điêu Hào giết chết.

Trong lòng ông ta lập tức có thêm chút tự tin.

"Cậu đã biết con chim này gọi là Điêu Hào, có phải cậu biết điều gì không?

Đã biết thì nên ra tay hoặc nói một tiếng, chẳng lẽ cậu muốn nhìn mọi người chết hết ở đây sao?" Huấn luyện viên Vương hừ lạnh một tiếng!

Câu nói này thực ra cũng là điều không ít khán giả muốn hỏi, chỉ là bình luận không thể gửi đi, không có cách nào thông báo cho Diệp Phi ngay lập tức.

Trong phòng livestream, fan của Diệp Phi thấy cảnh này liền nổi giận.

“Lũ sói mắt trắng các người ngu à, đại lão Diệp Phi là một nhà ẩm thực, NHÀ ẨM THỰC, không có nghĩa là nhất định phải đánh nhau!” “Cho dù anh ấy là trộm mộ, trộm mộ chẳng lẽ là vạn năng sao???” “Mù mắt chó của các người rồi, các người dám chất vấn đại lão Diệp Phi ở đây, vừa rồi đại lão Diệp Phi đã cứu bao nhiêu người đó, được không!” Những người khác trong phòng livestream thấy vậy cũng không khỏi do dự.

“Đúng vậy, đại lão Diệp Phi chỉ là một nhà ẩm thực, cho dù anh ấy là trộm mộ, kiến thức cũng có hạn, dù sao anh ấy còn trẻ như vậy, không thể cái gì cũng biết!” “Nhưng đại lão Diệp Phi đã rất lợi hại rồi!” “Đại lão Diệp Phi yyds, đừng quan tâm những lời đàm tiếu đó, chúng tôi ủng hộ anh!” “Đại lão Diệp Phi, đừng vội, đánh được thì đánh, không được thì cứ núp, chúng ta dù có núp thế nào cũng hữu dụng hơn mấy tên huấn luyện viên phế vật kia!” Lúc này, số khán giả trong phòng livestream đã vượt qua mười triệu.

Fan của các bên tham gia vào cuộc khẩu chiến, nhưng rất nhanh, mọi người đều quay sang ủng hộ đại lão Diệp Phi.

Mà lúc này, vì hành động của vị huấn luyện viên, Hồ Bát Nhất đã bảo Vương Mập đến hỗ trợ Diệp Phi.

Vương Mập vừa đến, liền trừng mắt nhìn đám huấn luyện viên quán quân kia, hận không thể cầm súng xả hết một lượt!

Gã còn nhớ, đám người này, trông thì có vẻ oai phong, nhưng biểu hiện lại chẳng khác gì đồ bỏ!

Đánh nhau thì không thấy xông lên, nhưng coi thường người khác thì lại rất giỏi!

Trận chiến nhanh chóng bước vào giai đoạn cao trào.

Một con Điêu Hào đột nhiên phá vỡ vòng vây, lao đến giữa Vương

Mập và Diệp Phi.

Vương Mập thấy không ổn, chửi lớn: “Mẹ kiếp!

Mày dám động đến ông mày à?” Vừa nói gã vừa chĩa súng lên!

Nhưng con Điêu Hào dường như đã tính toán được hành động của Vương Mập, nó kêu lên một tiếng chói tai, đột nhiên lao về phía Băng Băng ở bên cạnh Diệp Phi.

Mà gã quán quân bên cạnh Băng Băng, thấy cảnh này, theo bản năng liền bỏ chạy!

Vương Mập thấy vậy hét lên: “Mẹ kiếp!

Quán quân, ông đây sẽ giết chết mày!” Băng Băng hét lên một tiếng, nhưng đã không kịp nữa rồi!

Ngay khi tất cả mọi người vì tiếng hét của Băng Băng mà nhìn qua, Diệp Phi đột nhiên rút ra con dao phay đã dùng trước đó!

Con dao vừa xuất hiện, một luồng ánh lửa bùng lên từ mặt đất, bắn thẳng vào cơ thể con Điêu Hào.

Chương 29

Ngay sau đó, cơ thể con Điêu Hào khựng lại, còn chưa kịp kêu lên tiếng nào đã "bịch" một tiếng, rơi xuống đất.

Trên người con Điêu Hào có một viên châu màu xanh lục, lúc này đã bị đánh vỡ tan.

Nó tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt rồi biến mất.

Lũ Điêu Hào đang tấn công mọi người thấy cảnh này, đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh hoàng tột độ.

Sau đó, chúng không quay đầu lại mà điên cuồng bay xuống vách núi.

Thậm chí có một vài con trong lúc tháo chạy còn bị đồng bọn đâm chết trên vách đá!

Cảnh này khiến tất cả mọi người ngây người!

Hồ Bát Nhất kinh ngạc đến mức quên cả thu lại lá bùa gia truyền, miệng há hốc!

Đám lính đánh thuê đang chiến đấu cũng kinh ngạc không kém!

Vừa rồi không phải đang đánh nhau ngon lành sao?

Sao lại bỏ chạy hết rồi?

Tự đâm vào đồng loại là thế nào?

Họ quay đầu lại nhìn, lập tức tất cả ánh mắt đều hướng về phía Diệp Phi.

Sau đó, họ lộ ra vẻ mặt "đã hiểu".

Vẻ mặt này lập tức phá tan bầu không khí căng thẳng trong phòng

livestream.

“Phụt, không biết tại sao, nhìn thấy vẻ mặt của đám lính đánh thuê là tôi lại muốn cười.” “Rõ ràng là một chuyện rất khó tin, nhưng tôi thừa nhận là mình đã bị chọc cười!” “Mẹ nó chứ..... 66666” “Đám lính đánh thuê lộ vẻ đã hiểu, có phải đang nói là, do đại lão Diệp Phi làm?

Ồ, thảo nào!” “Phụt, lầu trên, cái chữ ‘thảo nào’ của bạn là tinh túy đấy!” “Trọng điểm không phải là do đại lão Diệp Phi làm sao, đại lão Diệp Phi 6666 chứ!” “Nhưng tôi thấy vẻ mặt đại lão Diệp Phi vẫn vô cùng bình thản thì sao đây???” “Vẻ mặt này tôi cho điểm tối đa!

Không phục thì cứ ra đây solo!” … Giáo sư Lý và những người khác chép miệng, họ cảm thấy mình có chút vô dụng.

Họ đều là những người xuất thân từ đội khảo cổ chuyên nghiệp, nhưng đến đây, họ đột nhiên có cảm giác: Mình có phải là đội khảo cổ không vậy?

Sao mình lại cảm thấy Diệp Phi mới là người của đội khảo cổ.

Thậm chí họ còn cảm thấy, có lẽ mình nên về hưu để nhường chỗ cho người tài!

Giáo sư Lý im lặng hồi lâu mới ho khan một tiếng: “Này cậu Diệp, khi nào có thời gian đến viện nghiên cứu khảo cổ của chúng tôi ngồi chơi, không có ý gì khác, chỉ là muốn xem có thể sắp xếp cho cậu một chức danh giáo sư thỉnh giảng hay không…” Diệp Phi thấy vẻ mặt mọi người vô cùng kỳ quái, liền nhìn quanh.

Hắn giả vờ may mắn sau kiếp nạn, vỗ vỗ ngực: “Hù, dọa chết tôi rồi, sao lũ Điêu Hào này lại đi rồi, tôi vừa rồi còn định liều mạng với chúng nó đấy!!!

Mẹ nó, đừng để tôi bắt được, không thì giết chết chúng nó!” Băng

Băng: ????

Hồ Bát Nhất: ????

Vương Mập: ?????

Các giáo sư: ????

Khán giả: ????????

Khán giả cười bò!

"Phụt, anh ấy giải thích rồi, anh ấy giải thích rồi!!!" "Ngồi xem cảnh kinh điển!" "Tôi xin giải thích hộ đại lão Diệp Phi một câu: Tôi là một nhà ẩm thực, tôi không biết gì cả, sao con chim này lại chạy rồi??" "Ha ha, cười chết mất!" … Quả nhiên.

Câu tiếp theo, Diệp Phi mặt không đổi sắc nói: "Tôi là một nhà ẩm thực, lũ chim này mà cũng dám đánh lén, ầy, sao lại chạy hết rồi?" Vương Mập tính tình nóng nảy, nói thẳng: "Diệp Phi, không phải cậu làm à??" Diệp Phi chỉ chờ câu này, lập tức nói nối gần như không có kẽ hở: "Không phải tôi làm, tôi là một nhà ẩm thực, sao có thể có thuật đuổi chim được, chắc chúng nó thấy đánh không lại chúng ta nên chạy hết rồi thôi!!!" Các giáo sư: …… Băng Băng: …… Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Mập một cái, dường như muốn nói, Mập, hai người là một phe phải không?

Thấy Diệp Phi không thừa nhận, mọi người cũng không có bằng chứng.

Giáo sư Lý liền cho người kiểm kê thương vong và nghỉ ngơi.

Lũ chim này tuy đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng đã gây ra tổn thất không nhỏ cho đội, khiến cả đội khảo cổ bao trùm một tầng mây u ám.

Trong lúc nghỉ ngơi.

Diệp Phi lại một lần nữa bắt đầu loay hoay với đồ ăn, cái dáng vẻ đó, còn chuyên nghiệp hơn cả nhà ẩm thực thật!

"Anh Diệp Phi, anh đã sớm có cách đối phó với lũ Điêu Hào, tại sao lúc đầu không ra tay?" Trong lúc nghỉ ngơi, sắc mặt huấn luyện viên Vương không được tốt lắm, ông ta chất vấn Diệp Phi.

Ông ta cũng tràn đầy địch ý với Diệp Phi!

Vì ông ta vừa xem bình luận trong phòng livestream, phát hiện tất cả hào quang của mình đều bị hắn cướp mất.

Điều này khiến ông ta, người vốn rất muốn thể hiện, không thể chịu đựng được!

"Nếu cậu ra tay sớm hơn, những người lính đánh thuê đã không chết!" Lời này vừa nói ra.

Những người lính đánh thuê đang nghỉ ngơi không khỏi đỏ hoe mắt.

Vì những người đã chết đều là anh em của họ!

Vậy mà lại phải vĩnh viễn chôn vùi trong ngôi mộ không bao giờ thấy ánh mặt trời này!

Diệp Phi ngẩng đầu, liếc nhìn ông ta một cái.

"Được rồi, nói ít vài câu đi, cũng may là có Diệp Phi, không thì chúng ta đều chết ở đây rồi." Quán quân tán thủ bên cạnh lên tiếng trước.

"Tôi chỉ cảm thấy, nơi này vốn dĩ đã đầy rẫy nguy hiểm, đã biết nguy hiểm ở đây, tại sao không ra tay sớm hơn, cũng sẽ không tổn thất những người này." Có người cho bậc thang, huấn luyện viên quyền anh Vương cũng thuận thế bước xuống.

Trên mặt Băng Băng vẫn còn mang theo chút sợ hãi sau kiếp nạn,

cô đến bên cạnh Diệp Phi, trừng mắt nhìn hai người kia, lúc trước bọn họ đều không ra tay.

Lần này khó khăn lắm mới ra tay, vậy mà lại muốn thông qua việc trách móc Diệp Phi để thu hút sự chú ý.

Điều này khiến cô, người vốn không bao giờ bộc lộ sự tức giận, cũng không thể nhịn được.

"Anh Diệp Phi… anh đừng để ý." Lời của Băng Băng còn chưa nói xong, đã thấy Diệp Phi mỉm cười.

"Không tranh luận dài ngắn với kẻ ngốc." Nói xong, hắn đi sang một bên, nhặt con Điêu Hào trên đất lên, chuẩn bị nướng.

Vương Mập thấy vậy.

"Khí độ của thằng nhóc này thật không tệ, nếu là tôi, cái tên huấn luyện viên Vương gì đó, tôi mà không đánh cho tổ tông hắn cũng không nhận ra." Hồ Bát Nhất liếc mắt nhìn một cái, ngồi xuống đất.

"Theo như tôi hiểu về anh Diệp Phi, anh ta hẳn là còn âm hiểm hơn cậu, 'tiếu diện hổ' biết không, sau này đừng có chọc vào đại lão Diệp Phi, không thì có thể khiến cậu ăn không hết, gói mang về đấy." Cuối cùng là ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Một tiếng sau.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lát, đám lính đánh thuê thì đi dò xét vách núi trước mặt.

Khi camera của phòng livestream cũng chuyển hướng sang vách núi.

Nhìn vách núi cao như vậy, tất cả mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Độ cao của vách núi, men theo ánh sáng xuống tận đáy, ít nhất

cũng gần trăm mét!

Sâu hơn nữa.

Ngay cả đèn chiếu có độ tụ quang cao cũng không thể chiếu xuống được.

Phía dưới tối đen như mực.

Ném một hòn đá xuống, phải mất một lúc lâu mới nghe thấy tiếng vọng.

Thấy một vách núi cao như vậy lại xuất hiện trong lăng mộ, lại còn ở khoảng cách gần như thế.

Cư dân mạng trong lòng kinh ngạc không nói nên lời.

"Đúng là bá chủ một phương, cái đầu óc này tôi thật sự không hiểu nổi, dùng cổ trùng nuôi Điêu Hào, sau đó cho nó canh mộ, lại còn có vách núi cao như vậy?

Đây là muốn tạo ra một thế giới dưới lòng đất à?" "Tôi thấy vị tiểu vương biên thùy này muốn tu tiên trong mộ thì phải!" "Sơn thủy trùng điểu đều có đủ, thật sự có khả năng tu tiên đấy!" Diệp Phi ăn hết cả một con Điêu Hào, con chim này tuy trông có vẻ kinh tởm, nhưng vì chúng ăn cổ trùng lâu ngày, nên bản thân lại vô cùng thơm ngon.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập mỗi người ăn hai ba con mới chép miệng, lộ vẻ hài lòng.

"Này, huynh đệ, cậu thật sự không cân nhắc cùng tôi phát tài sao?

Tiền mà, thứ tốt biết bao." Vương Mập vẫn không từ bỏ ý định hỏi.

Giọng điệu của Diệp Phi rất kiên định: "Khảo cổ là để tìm kiếm những trang sử đứt gãy cho đất nước, trộm mộ, không có hứng thú!"

Vương Mập chép miệng.

Trước đó còn nói không đến, bây giờ chẳng phải cũng đến rồi sao?

Rõ ràng là cảm thấy số tiền này vẫn chưa đủ.

Chương 30

Vách núi thẳng đứng!

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người nhìn vách núi được thiên nhiên ưu đãi.

Trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc!

Đây là lần đầu tiên tất cả họ thấy, trong một ngôi mộ lại có một vách núi cao trăm mét!

Ở bờ đối diện của vách núi là một cánh cổng đá.

Con đường dẫn đến cổng đá ở bờ đối diện là một cây cầu đá đã được bảo tồn qua hàng ngàn năm!

Chỉ là trên cây cầu đá có chút kỳ dị!

Toàn thân màu đen.

Trong đen lại ánh lên màu đỏ.

Và trong không khí còn nhuốm đầy mùi máu tươi nồng nặc.

Cây cầu đá như vậy không khỏi khiến người ta trong lòng bất an, sống lưng lạnh toát.

Ngửi thấy mùi hăng nồng, Vương Lão và đám người Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

Bước chân của Diệp Phi cũng dừng lại ở đầu cầu, sắc mặt không có gì khác thường.

"Cây cầu này ít nhất cũng đã ngàn trăm năm rồi, vậy mà vẫn có thể giữ được nguyên vẹn." Mắt giáo sư Hách lóe lên một tia kinh ngạc.

Giáo sư Lý thì đi đến bên cạnh cầu đá, cẩn thận quan sát, nghiên

cứu những khối đá trên đó.

Thân hình ông chấn động.

“Màu đỏ trên đây thật sự là do máu tươi nhuộm thành.” “Cái gì?” Vương Lão và giáo sư Hách nghe vậy vội vàng đi qua, quan sát cây cầu đá.

Lại liếc nhìn vực sâu đen kịt bên dưới cầu.

“Đây là đã chết bao nhiêu người mới có mùi nồng nặc như vậy.” Vương Lão thấp giọng lẩm bẩm.

“Rất nhiều kẻ trộm mộ sẽ đến đây lấy bảo vật, chết người cũng là chuyện bình thường.” Diệp Phi khẽ liếc nhìn vực sâu dưới cầu.

“Đây hẳn không phải là máu của trộm mộ, càng giống như là máu được rải xuống lúc xây dựng hơn!” Cái gì!

Mấy vị giáo sư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phi.

Băng Băng nghe thấy, cúi đầu nhìn cây cầu đá.

Mùi hôi thối vô cùng.

“Tôi thấy anh nói bừa thì có?” Giọng của huấn luyện viên quyền anh từ phía sau truyền đến.

“Mẹ nó ông câm miệng lại.” Vương Mập đối với đám người được mời này không có chút thiện cảm nào.

Chuyện của tên quán quân võ thuật kia vẫn còn như mới.

Diệp Phi nghe vậy, không thèm để ý đến lời của gã huấn luyện viên quyền anh.

“Trên cầu có hài cốt, hẳn là lúc muốn qua cầu thì chết ngay trên cầu.” “Vậy thì ai có thể qua lại trong ngôi mộ này?

Rất có thể là những công nhân phụ trách xây dựng lăng mộ này

năm xưa!" Lời vừa dứt, giáo sư Hách liền cẩn thận nhìn cây cầu đá trước mắt.

Trong lòng kinh ngạc khó tả.

Cây cầu này nối liền hai bên vực sâu, dài khoảng mười mét, trông có vẻ không dài!

Nhưng để nhuộm đỏ toàn bộ nơi này, và lưu lại đến tận bây giờ vẫn không tan!

Phải chết bao nhiêu người?

Lúc này mọi người càng tò mò hơn, rốt cuộc những người này chết như thế nào!

"Chẳng lẽ trên cầu có cơ quan, lão già Hiến Vương này cũng quá không phải là thứ tốt đẹp gì!" "Chẳng lẽ cây cầu này ăn thịt người?

Xương cốt trên cầu, không giống như là do cơ quan gây ra!" "Hẳn là bị ăn thịt!

Nhưng thứ gì có thể có bản lĩnh lớn như vậy?

Có thể nhuộm đỏ cả cây cầu này, còn có hài cốt?" "Chẳng lẽ là con chim lớn lúc trước??" Cư dân mạng thi nhau phỏng đoán.

Nhưng nghi ngờ về con chim lớn nhanh chóng bị bác bỏ!

"Năng lực của chim lớn là ăn mòn, nhưng những khúc xương này trông có vẻ, càng giống như là bị nuốt chửng, xé rách gây ra!" "Vãi, nói như vậy, ở đây có thể còn có thứ khác???" "Ngôi mộ Hiến Vương này cũng quá kinh khủng rồi, cho dù là trộm mộ chuyên nghiệp, nếu không có chút may mắn, chắc cũng không sống quá ba ngày đâu nhỉ???" "Tôi cảm thấy cây cầu này tốt nhất là đừng đi vội, tìm hiểu rõ rồi hãy đi, không thì thiệt to!" "Sắc mặt Băng Băng đều trắng bệch rồi, lo cho cô ấy bị thương quá, Băng Băng tội nghiệp quá, lần đầu tiên

thuyết minh lăng mộ, lại gặp phải ngôi mộ đại hung tuyệt thế này!" "Lầu trên, điểm chú ý của bạn rốt cuộc ở đâu vậy?

Không phải nên tưởng tượng có thể có quái vật gì sao?" Các cư dân mạng không ngừng suy đoán về nguy cơ có thể xuất hiện.

Hỏi qua hỏi lại, tầm nhìn của mọi người bắt đầu chuyển hướng sang Diệp Phi.

"Các bạn nói xem, Diệp Phi có biết không?" "Các bạn có chú ý đến ánh mắt của Diệp Phi không, từ lúc bắt đầu quan sát cây cầu đá này, anh ấy đã luôn lộ vẻ suy tư, các bạn nhìn biểu cảm của anh ấy xem, anh ấy dường như đã biết đáp án rồi!" "Vãi, Diệp Phi lại biết nữa à, thật hay giả vậy???" "Các bạn chú ý ánh mắt của Diệp Phi, vừa rồi rõ ràng là có một sự bừng tỉnh!

Đây là ánh mắt của người đã biết đáp án!" Nhân viên công tác bên cạnh cũng chú ý đến nội dung trên màn hình bình luận.

Nghe vậy liền vô thức nhìn về phía Diệp Phi.

Mà Hồ Bát Nhất trong lúc quan sát cây cầu đá, đã luôn quan sát Diệp Phi.

Băng Băng nhận được thông tin liền nói cho giáo sư bên cạnh.

Cứ thế, ánh mắt của tất cả mọi người bất giác đều hướng về Diệp Phi đang trong trạng thái suy tư.

Nhưng lúc này, một kiến trúc sư đã cắt ngang ánh mắt của mọi người.

"Cây cầu đá này tôi vừa mới quan sát rồi, tuy đã trải qua mấy ngàn năm, nhưng xét về độ kiên cố và khả năng chịu tải, hoàn toàn có thể chống đỡ chúng ta đi qua đoạn đường này!" "Mau xuất phát thôi!" "Còn về tại sao lại có nhiều vết máu như vậy, có lẽ chúng ta qua đó, mọi chuyện sẽ sáng tỏ!" Vị kiến trúc sư này trước đó không có nhiều

đất diễn, chủ yếu là đối với những thứ như mộ chuyên nghiệp, kiến thức của ông ta không nhiều bằng mấy vị giáo sư.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được lĩnh vực mình giỏi, không khỏi khẽ nhướn mày.

Sau đó lại liếc nhìn Diệp Phi một cái.

Lại thấy Diệp Phi cúi đầu nhìn xuống vực sâu dưới cầu.

Dưới vực sâu, đen kịt như mực!

"Các vị nghe kỹ đi!" Cái gì????

Hồ Bát Nhất và mấy vị giáo sư ngạc nhiên hỏi một câu.

"Chẳng lẽ các vị không nghe thấy tiếng thở sao?" Diệp Phi tiếp tục nói!

Lời này vừa thốt ra, mọi người vô thức nín thở.

Huấn luyện viên quyền anh và quán quân tán thủ vừa định mở miệng.

Nhưng ngay sau đó.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất đại biến: "Không ổn, mau lùi lại, đừng tiếp cận cây cầu đá!" Nghe thấy tiếng, tất cả mọi người vô thức lùi lại mấy bước.

"Chuyện gì vậy!?" Vương Mập không hiểu gì, chép miệng.

Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh: "Các cậu không nghe thấy tiếng thở dồn dập sao, tôi vừa nghe cậu Diệp nói xong liền nghe kỹ một chút, phát hiện dưới vực sâu rất có thể có một con quái vật lớn, tiếng thở của con quái vật này, còn lớn hơn tất cả chúng ta cộng lại!" Vương Mập ngạc nhiên: "Thật hay giả?

Tôi không nghe thấy!" Vừa nói gã vừa xoa xoa tai mình, vội vàng

nhìn Hồ Bát Nhất.

Nhưng sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi không nói nên lời.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nhớ lại sử sách đã đọc trước đó, vô cùng sợ hãi.

“Không phải là thật chứ?” “Cái gì không phải là thật?

Là thứ gì?” Lời của Vương Mập còn chưa nói xong, trong vực sâu một trận tiếng thở dồn dập vang lên, tiếp theo là một tiếng va chạm khiến người ta nghe mà lạnh gáy.

Mọi người kinh ngạc.

“Rốt cuộc là thứ gì vậy!” “Dưới đó có thứ gì đó còn sống?

Lại còn là một con quái vật lớn?” “Đây không phải là lăng mộ ngàn trăm năm trước sao, sao lại còn có thứ sống?” “Chẳng lẽ lại là loại chim quái lúc trước?” “Hay là chúng ta mau đi thôi, trực tiếp qua đây có lẽ sẽ không sao!” Giọng của kiến trúc sư run rẩy, ông ta cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng bảo mọi người mau đi.

Vì ông ta là người đầu tiên lên cầu.

Lúc này đã cách bờ bên kia chưa đến một nửa quãng đường!

Ngay trong lúc ông ta nói chuyện.

Chương 31

Một cái xúc tu siêu lớn!

Đột nhiên từ dưới vực sâu thò ra!

Kiến trúc sư còn chưa kịp phản ứng, đã bị lôi tuột xuống vực sâu!

Tiếp theo, từng cái, từng cái, vô số xúc tu từ dưới vực sâu từ từ dâng lên.

Một luồng khí tức kinh khủng, rợn người, từ dưới đất từ từ lan tỏa ra!

Mắt của Hồ Bát Nhất và các giáo sư tràn ngập sự kinh ngạc.

"Mẹ kiếp, đây là cái thứ quái gì vậy?" Trong ánh mắt ngây dại của mọi người.

Một con quái vật khổng lồ cao bằng mấy chục tầng lầu, đang đưa thi thể của kiến trúc sư vào miệng.

Giây phút này, tất cả mọi người đều tê dại da đầu, toàn thân run rẩy!

Người của đội khảo cổ không phải chưa từng thấy quái vật, trong một số lăng mộ của đế vương tướng lĩnh thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số thứ kỳ dị!

Nhưng mà, bất kể xuất hiện thứ gì.

So với con bạch tuộc khổng lồ trước mắt, quả thực là muỗi so với voi.

"Đây là…" Lúc này, không ít cư dân mạng còn chưa chuyển đổi tâm trạng từ con chim quái, lúc này nhìn thấy con bạch tuộc lớn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Bạch tuộc hai ngàn năm?

Đây là bạch tuộc khổng lồ thời tiền sử trong truyền thuyết?

Là biến dị à?” “Gặp ma rồi sao?

Vãi, to như vậy, đây là ăn bao nhiêu người mới lớn được thế này.” “Mẹ ơi, rốt cuộc là mộ gì đây, cũng quá kinh khủng rồi!” “Bây giờ là lúc nói cái này sao?

Mau chạy đi, còn đợi gì nữa?” … Lúc này, viện trưởng bảo tàng đang xem trực tiếp mắt trợn tròn như chuông đồng.

Chén trà trong tay cũng theo đó rơi xuống đất, phát ra âm thanh giòn tan.

“Đây là… Thú bảo vệ?” Giọng của viện trưởng vô cùng kích động, chăm chú nhìn vào máy tính, với tư cách là một chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp, họ đều biết trong một số lăng mộ đế vương, có cái gọi là thú bảo vệ, những con thú bảo vệ này một là để ngăn chặn côn trùng xâm nhập phá hoại bố cục lăng mộ, hai là để ngăn chặn con người xâm nhập!

Nhưng nhà ai lại dùng một con bạch tuộc ngàn năm làm thú bảo vệ?

Vốn dĩ con chim lúc trước đã rất kinh khủng rồi!

Bây giờ… Viện trưởng hít sâu một hơi khí lạnh.

Mà bên cạnh viện trưởng, còn đứng không ít lão giả, họ cũng kích động không kém, nắm chặt cốc nước, đầu ngón tay trắng bệch.

Có thể để một con thú bảo vệ cấp bậc này trấn giữ cổ mộ, có thể tưởng tượng được, ngôi mộ này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

Họ đã không thể chờ đợi được nữa muốn biết ngôi mộ này rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật!

“Diệp Phi, cậu nhất định phải đưa Vương Lão và mọi người sống sót ra ngoài, đây là hy vọng để Đại Việt chúng ta giải mã lịch sử ngàn năm!” Ánh mắt viện trưởng sáng rực. … Trong lăng mộ.

“Còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau chạy đi?” Vương Mập thấy con quái vật cao bằng mấy chục tầng lầu sắp lên tới nơi, giọng nói cũng run rẩy.

Phía sau, huấn luyện viên quyền anh và quán quân võ thuật hoàn hồn, quay người định chạy.

Đi được mấy bước, eo đã bị thứ gì đó quấn lấy.

Lúc cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện nửa thân dưới của mình đã đứng trên cầu.

“Cứu mạng…” Lời vừa dứt.

Xúc tu khổng lồ đã nghiền huấn luyện viên quyền anh và quán quân võ thuật thành đống thịt nát.

Mảnh vụn trên người cũng rơi xuống cây cầu đá, máu tươi lại điểm xuyết thêm cho cây cầu.

“Bây giờ tôi đã hiểu máu tươi trên cây cầu này đỏ như thế nào rồi, hóa ra là đỏ như vậy à?” Vương Mập nuốt nước bọt.

Vương Lão và đám người giáo sư Lý được lính đánh thuê bảo vệ sau lưng.

Lính đánh thuê trong lòng cũng căng thẳng vô cùng.

Đối đầu trực diện với con tà vật ngàn năm này, cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Cư dân mạng sau màn ảnh nhìn thấy hai người cứ thế dễ dàng bị giết chết, ai nấy đều thất kinh.

“Không hổ là người bảo vệ ngàn năm, thật là trâu bò, lúc trước không nghe lời khuyên của anh Phi, giờ thì hay rồi, đây là cầu được ước thấy à?

Nói giết là giết ngay?” “Xem cái này còn đã hơn xem phim khoa học viễn tưởng, lại còn là phiên bản người thật.” “Bây giờ chạy còn kịp không?

Căn bản không phải là đối thủ, mau chạy đi.” “Vãi, con bạch tuộc quay đầu rồi, nó đến rồi, tôi ở đây xem mà chân tay co giật, có chạy được không vậy.” … Đội trưởng Lâm thấy con bạch tuộc khổng lồ đang lao tới, sắc mặt đại biến.

Lúc này họ không thể rút lui, chỉ có thể cứng đầu tấn công!

“Tấn công!” Tiếng súng vang lên chấn động màng nhĩ.

Đạn bắn vào người con bạch tuộc khổng lồ, nhưng phát hiện ra căn bản không thể xuyên qua lớp thịt của đối phương!

“Nếm thử lựu đạn phiên bản tăng cường của nhà gia gia đây.” Vương Mập thấy tình hình không ổn, lập tức lôi ra tuyệt học gia truyền của mình.

“Rút lui.” Hồ Bát Nhất nhận ra cái bình đó.

Sắc mặt lập tức vui mừng: “Khá lắm, Mập, cậu ngay cả thứ này cũng mang theo!” Bùm!

Không khí tràn ngập bụi bặm nhàn nhạt.

Nhưng mà, khi mọi người đứng dậy, chỉ thấy trên da con bạch tuộc khổng lồ xuất hiện một chút vết bỏng.

“Mẹ kiếp, đây là da đồng xương sắt à?

Axit sunfuric cũng không ăn thua?” Vương Mập da đầu tê dại chửi một câu thô tục.

Hồ Bát Nhất thấy đó là tà vật, liền lấy ra một vài lá bùa từ trên người, ném về phía con bạch tuộc!

Nhưng mà bùa lửa và bùa băng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

"Lùi lại." Đội trưởng Lâm nghe thấy tiếng thở nặng nề của con bạch tuộc khổng lồ, biết rằng con bạch tuộc này chắc là đã tức giận.

Ông vội vàng bảo vệ mọi người lùi về phía sau.

Nhưng lại thấy Diệp Phi đứng một bên, lại đang suy tư điều gì đó.

Cư dân mạng trước màn hình lúc này đổ mồ hôi hột cho Diệp Phi.

"Anh Phi, còn không mau chạy?

Đứng đó làm gì vậy?" "Vãi, anh Phi lại đang suy tư, chẳng lẽ anh ấy đang nghĩ cách đối phó với con bạch tuộc!" "Mẹ kiếp, anh Phi, đừng chết, đừng có chuyện gì, mau chạy đi." "Mẹ kiếp, còn đứng đó làm gì?

Chạy đi, anh Phi, không thì bị con bạch tuộc nghiền thành thịt vụn bây giờ." Bình luận của khán giả bay lên như bão tuyết.

Mỗi một dòng chữ đều xen lẫn sự quan tâm và lo lắng.

"Anh Diệp Phi, mau quay lại." Băng Băng thấy con bạch tuộc khổng lồ đến, vội vàng hét lên một tiếng.

Nhưng mà, ngay khi xúc tu của con bạch tuộc sắp chạm vào Diệp Phi.

Lại nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt.

"Cút…" Giọng nói không lớn, nhưng xúc tu của con bạch tuộc khổng lồ trong khoảnh khắc này lại như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, toàn thân run rẩy.

Khí thế ngạo nghễ thiên hạ vừa rồi lập tức biến mất.

Khiến mọi người có một ảo giác rằng Diệp Phi đang huấn luyện một chú chó con.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng con bạch tuộc khổng lồ sẽ làm gì đó với Diệp Phi.

Lại thấy con bạch tuộc khổng lồ đang với tốc độ vượt rào 110m của Lưu Tường, nhanh chóng quay trở lại vực sâu.

Lúc va vào vách đá, còn để lại một lớp bụi mờ.

Các giáo sư: …… Băng Băng: …… Lính đánh thuê: …… Người được mời: …… Cư dân mạng: …… Mắt chữ A mồm chữ O nhìn cảnh tượng kịch tính trước mắt.

Miệng Băng Băng há hốc, trong con ngươi hiện lên sự kinh ngạc.

Chương 32

"Tình hình gì đây?" "Vừa rồi khí thế hung hăng, sao lại…" Giáo sư Hách và Vương Lão đã xuống mộ nhiều lần như vậy, chỉ có lần này là kỳ quái nhất.

Không chỉ là tà vật ở đây, mà cả con người.

Đều rất kỳ quái.

Lính đánh thuê cũng im lặng cất vũ khí của mình.

Trong sự kinh ngạc còn có thêm sự uất ức.

Lại không bằng một tiếng quát của hắn.

Cư dân mạng lúc này cũng ngây như phỗng, kinh ngạc.

"Tôi vừa rồi không nhìn lầm chứ, phải không?

Con bạch tuộc khổng lồ đó là do anh Phi giải quyết phải không?" "Nhìn xem con bạch tuộc khổng lồ thời tiền sử hùng dũng oai vệ lúc trước, vậy mà lại bỏ chạy tháo thân, lại còn thảm hại như vậy, sợ chạy chậm, mẹ nó gặp ma rồi à?

Anh Phi còn đáng sợ hơn cả ma?" "Đừng nói nữa, anh em, tôi đặt vé máy bay ngay bây giờ, có thể trong tương lai không xa, tôi sẽ có cơ hội xuất hiện bên cạnh đại lão Diệp Phi, tôi chỉ phục mình anh Phi, các người đợi tin tốt chiến thắng trở về của tôi đi." "Cho tôi một suất… tôi cũng đi, cùng đi có bạn." "+1." "N+1." Lúc này ở thế giới bên ngoài.

Bộ chấn động UC liên danh với người phát ngôn đội khảo cổ XX: Tà vật ngàn năm xuất thế, chấn động toàn cầu.

Video Tencent: Tà vật khổng lồ lại bị một tiếng quát lui, người

này rốt cuộc là ai?

Douyin APP: Thân phận thật sự của nhà ẩm thực rốt cuộc là kẻ trộm mộ, hay là cao nhân ẩn sĩ nào đó?

Viện trưởng bảo tàng lúc này cũng không có thời gian để kinh ngạc.

Điện thoại sắp bị gọi cháy máy rồi.

"Diệp Phi?

Tôi cũng đang điều tra, đợi tôi tra rõ thân phận." "Chúng tôi biết đây là một nhân tài hiếm có, nhưng tôi thật sự không biết thân phận của anh ta." "Tôi đã nói là tôi không biết, đợi tôi tra rõ tôi sẽ thông báo." Viện trưởng cúp máy, tắt luôn điện thoại.

Ngồi trên ghế, xoa xoa thái dương.

Trong mắt cũng hiện lên vẻ mệt mỏi, đây là chuyện gì vậy?

Thân phận của người đàn ông tên Diệp Phi này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bây giờ đã là người được chú ý.

Nếu như… "Diệp Phi này không thể cứ thế bỏ qua, là một nhân tài, chỉ là một giáo sư thỉnh giảng cũng là quá thiệt thòi rồi." "Viện trưởng, ý của ngài là?" Lão giả bên cạnh kinh ngạc, nghi ngờ nhìn ông ta.

Lẽ nào là muốn… "Đợi Vương Lão trở về, bất kể thế nào, đều phải giữ Diệp Phi lại, chức vụ tùy anh ta lựa chọn." Vẻ mặt viện trưởng kiên định.

"Tôi sẽ cho người đang chờ ở ngoài biết." Lão giả cũng tán thành gật đầu.

Mắt không dám rời khỏi màn hình máy tính một khắc.

Lúc này trong lăng mộ.

Diệp Phi vẫn không biết mình đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Cảm nhận được ánh mắt của những người này.

Diệp Phi quay người, vẻ mặt kinh hồn chưa định.

"Thật là dọa chết tôi rồi." Lời này vừa nói ra.

Mọi người mắt chữ A mồm chữ O!

Cái quái gì vậy?

Anh sợ hãi chỗ nào, người sợ hãi phải là con bạch tuộc khổng lồ kia mới đúng.

"Nhưng sao em không thấy anh có vẻ sợ hãi?" Băng Băng với vẻ mặt ngây thơ đáng yêu hỏi.

Cư dân mạng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Ha ha, Băng Băng vẫn sắc bén như vậy, nhìn xem đại lão Diệp Phi lúng túng kìa, thật là cười chết tôi." "Còn không phải sao, vừa rồi sợ hãi chỗ nào, thật là cười chết tôi." "Đối mặt với địch quân vững như Thái Sơn, cuối cùng một tiếng gầm chấn động núi rừng, ha ha ha, tuyệt, thật là tuyệt, tay nghề này học ở đâu vậy?" … "Tôi là bị dọa đến không dám động đậy, tôi chỉ hét lên thôi, đâu biết sẽ có hiệu quả như vậy?" Diệp Phi lúng túng cười.

"Biết đâu là axit sunfuric của anh Vương có tác dụng, tôi đây là trùng hợp, trùng hợp thôi." Vương Mập hận không thể chửi thề lần nữa.

Mẹ nó, tự mình che giấu thực lực.

Liên quan gì đến gã?

Các giáo sư đã quen rồi.

Luôn có thể tìm ra một đống cớ và lý do, lại còn khiến người ta không thể phản bác.

Vương Lão ngược lại thật sự có ý muốn chiêu mộ nhân tài, muốn nói chuyện tử tế với hắn.

Nếu đến học viện khảo cổ làm một giáo sư thỉnh giảng cũng tốt.

Kiến thức lịch sử của hắn còn nhiều hơn ông rất nhiều.

"Ai da… quên mất, phải xin một cái xúc tu chứ, đó là xúc tu bạch tuộc ngàn năm mà." Diệp Phi vỗ trán, như thể quên mất chuyện gì đó.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hắn quay về phía vực sâu bên cầu.

"Này, ngươi có thể gửi một cái xúc tu lên không, không thì ta không khách khí với ngươi nữa đâu!" Giọng của Diệp Phi vang vọng trong vực sâu.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập nhìn nhau.

"Thằng nhóc này, có phải bị ngáo không?" "Cậu ta…" Hồ Bát Nhất chưa kịp nói, đã thấy con bạch tuộc từ dưới vực sâu run rẩy ném lên một cái xúc tu.

Tuy chỉ có một đầu nhọn, nhưng cũng to bằng cánh tay, đủ cho một người ăn mấy bữa.

Hành động này lại một lần nữa khiến mọi người kinh ngạc.

"Quái dị thật, một người dám xin, một người dám cho." Mắt của Vương Mập trợn to hơn cả mắt bò, thấp giọng lẩm bẩm.

Các giáo sư nhìn Diệp Phi vui vẻ chuẩn bị nhóm lửa, nướng ăn.

Thấy cảnh trước mắt, cư dân mạng lúc này lại một lần nữa kinh

ngạc.

“Chẳng lẽ anh Phi có thể nói chuyện với bạch tuộc ngàn năm?

Thần kỳ vậy sao?” “Nói chuyện thì có là gì?

Quan trọng nhất là, con bạch tuộc đó rất hào phóng cho anh Phi, bạn nên khâm phục anh Phi, xem mặt mũi người ta kìa, nói cho là cho ngay.” “Thịt đó ngon không?

Ăn vào có trường sinh bất lão không?” “Tôi cũng tò mò.” “Tò mò +1.” Nhân viên công tác thấy đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng khẽ giật.

Giáo sư Lý và giáo sư Hách hồi lâu mới hoàn hồn, cuối cùng nhìn nhau.

Vẫn là giáo sư Hách lên tiếng trước.

“Cái đó… anh Diệp Phi, tôi có thể xin một miếng nhỏ không?

Tôi muốn nghiên cứu một chút, đây là thần thú bảo vệ ngàn trăm năm trước.” Tầm mắt của giáo sư Hách luôn nhìn vào cái xúc tu trong tay Diệp Phi, trong mắt lóe lên một tia sâu xa.

Diệp Phi liếc nhìn một cái, rất hào phóng chia cho ông một miếng.

Tiếp tục nướng bạch tuộc.

“Anh Diệp Phi, tôi muốn phỏng vấn một chút, tại sao anh lại muốn ăn cái xúc tu bạch tuộc này.” Băng Băng cầm micro, hướng về phía Diệp Phi.

“Vừa rồi bị kinh hãi, cần ăn chút gì đó bồi bổ.” Ánh mắt Diệp Phi cũng không rời đi một chút nào.

“Chỉ vậy thôi?” Băng Băng tò mò.

“Ừm.” Diệp Phi biết bọn họ đang có một bụng nghi vấn.

Nhưng bây giờ hắn không muốn giải thích.

Mệt quá.

Diệp Phi rất hào phóng chia đồ nướng cho những người này.

“Tôi nói này huynh đệ, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao cậu không muốn đi trộm mộ rồi, với bản lĩnh này của cậu, tùy tiện ra tay một cái là có thể kiếm được cả đống tiền.” Vương Mập ăn một miếng bạch tuộc ngàn năm, vị vô cùng tươi ngon.

“Tôi là nhà ẩm thực, khái niệm về tiền không sâu sắc lắm.” Diệp Phi thờ ơ nói.

“Này, tôi nói, cậu nghĩ sao, học viện khảo cổ kia đã dành cho cậu một vị trí tốt, sau này cậu phát đạt rồi đừng quên anh em nhé.” Vương Mập còn nháy mắt một cái.

Ăn no uống đủ.

Chương 33

Mọi người đối với cây cầu đá trước mắt vô cùng sợ hãi.

Nghĩ đến ba người lúc trước chết thảm như vậy.

Máu trên cầu đá vẫn chưa khô.

"Đi thôi." Diệp Phi thu dọn ba lô của mình, đi trước một bước.

Giáo sư Lý và Vương Lão cũng theo sát phía sau.

Cán cân trong lòng đã nghiêng về phía Diệp Phi mấy phần.

Chỉ cần là Diệp Phi nói, họ đều sẽ tin.

Băng Băng vừa giới thiệu, vừa giải thích cho khán giả.

Đi đến trước cổng đá của vách núi.

Lính đánh thuê không khỏi chần chừ một chút, có chút sợ hãi cánh cổng đá này.

Bây giờ trong ngôi mộ này, gần như không có thứ gì có thể động vào.

Diệp Phi cũng nhìn ra sự sợ hãi của họ, liền đi đến trước cổng đá.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Bụi trên cổng đá vì bị dịch chuyển mà rơi xuống rất nhiều.

Bên trong cổng đá tối đen như mực.

Nhưng trên mặt mọi người lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Bởi vì họ ở trong lăng mộ, lại ngửi thấy một mùi vị khác lạ.

Hồ Bát Nhất hít hít mũi: “Sao ở đây lại có mùi cỏ xanh, còn có mùi của cỏ xuân?” “Không chỉ vậy, mùi này hình như còn có chút ngọt?” Vương Mập nhíu mày.

Vương Lão và giáo sư Hách nhìn nhau, một giáo sư có nghiên cứu về thực vật không chắc chắn nói: “Đây hẳn là mùi sinh ra sau khi một cây đại thụ hơn năm trăm năm tuổi tồn tại!” Lời này vừa nói ra.

Khán giả phòng livestream và tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Đại thụ hơn năm trăm năm tuổi?” “Thật hay giả?” “Đây không phải là sâu trong lăng mộ sao?” “Tôi thấy nơi này, không giống như có thể tồn tại cây cối, hơn nữa mấy trăm năm, cả ngàn năm không hấp thụ ánh sáng mặt trời, còn có thể sống?” Nhưng giáo sư Lý và những người khác chỉ hơi ngạc nhiên một chút, liền khôi phục lý trí.

Dù sao thì trước đó ngay cả sinh vật kỳ dị như con bạch tuộc kia cũng đã thấy rồi!

Còn có gì không thể thấy!

Ước chừng dưới vực sâu là nước biển!

Có hơi nước bốc hơi vào trong cổ mộ, tưới nhuần một số thực vật cũng không chừng!

Băng Băng đang giải thích cho khán giả phòng livestream.

Nhưng trong lúc Băng Băng giải thích, ánh mắt vẫn luôn chú ý đến Diệp Phi.

Cô có một ảo giác.

Diệp Phi dường như không phải đang tiến vào một ngôi mộ nguy hiểm chưa biết!

Ngược lại có một cảm giác như người con xa quê trở về, cái vẻ tùy ý, và cả cái liếc mắt đầy cảm khái vô tình!

Điều này khiến khán giả phòng livestream đều ngây người.

"Các bạn nhìn biểu cảm của Diệp Phi xem, sao tôi lại cảm thấy anh ấy về nhà rồi?" "Vừa rồi lúc anh ấy nhìn vào một góc nào đó, có hơi ngạc nhiên một chút, anh ấy không ngờ ở đó lại xuất hiện một số thay đổi mới sao?" "Tôi luôn cảm thấy đại lão Diệp Phi trước đây chắc chắn đã vào rồi, mọi người thấy sao!" "Còn phải nói sao, không biết các vị có để ý đến con bạch tuộc lúc trước không, thực ra lúc nó lên, tôi đã đặc biệt quan sát hình dạng của con bạch tuộc, lúc đó tôi đã sao chép lại, phát hiện ra con bạch tuộc này, thực ra trước đó đã mất một cái chân!" "Các bạn nói xem, có phải là do Diệp Phi nướng trước đó không?

Không thì sao anh ấy lại rành rọt như vậy đi đòi chân của con bạch tuộc lớn, mà người ta còn cho?" "Đoạn kỳ nhất chỉ, do như thiên đao vạn quả, wocao, bạn nói như vậy, tôi bỗng nhiên thông suốt, vừa hay giải thích được, tại sao con bạch tuộc nghe thấy giọng của Diệp Phi liền sợ hãi bỏ chạy!" "Hóa ra là con bạch tuộc đó trước đây bị Diệp Phi đánh cho sợ à?" "Chấn động, Diệp Phi tái xuất, thân phận nhà ẩm thực của Diệp Phi không giấu được nữa!" "Băng Băng, hay là cô hỏi xem, Diệp Phi có biết bên trong có gì không, tôi chỉ thấy các giáo sư đang nói về cây cối gì đó, rốt cuộc là thứ gì vậy!" Băng Băng nghe vậy liền nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thực ra lúc này cũng chú ý đến lời của khán giả phòng livestream.

Hắn gãi đầu, lộ ra một nụ cười tươi: "Đầu tiên, tôi thật sự chỉ là một nhà ẩm thực, tôi cũng giống như các bạn lần đầu tiên vào ngôi mộ này, nếu tôi vào trước, chắc chắn sẽ có dấu vết, nhưng thực tế lại không có!" "Còn về cái xúc tu bạch tuộc, loại bạch tuộc ngàn năm này, chắc chắn ngon mà!" "Còn về mùi cây cối, tôi rất lâu trước đây lúc đọc sách cổ, có xem qua một chương ghi chép về cổ thụ trong lăng mộ

của Vũ, cây cối là cầu nối giữa trời và đất." "Người xưa để sau khi chết, vẫn có thể duy trì giao tiếp với trời đất, thậm chí đắc đạo thành tiên, liền mượn chức năng hô hấp của cây cối, để tạo ra một vòng tuần hoàn nhỏ!" "Nếu tôi đoán không sai, mùi cây cối ở đây, rất có thể rất nguy hiểm, bởi vì người xưa hễ có ý nghĩ đắc đạo thành tiên, không phải là đế vương, thì cũng là năng nhân dị sĩ!

Mà nơi chúng ta đang ở chính là mộ của Hiến Vương!" Giọng của Diệp Phi không lớn.

Nhưng mọi người đứng không xa nhau.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe xong, sắc mặt hơi biến đổi.

Họ nghĩ đến vùng đất Miêu Cương, ngoài đế vương ra, người muốn đắc đạo thành tiên nhất hẳn là vu sư!

Mấy vị giáo sư nhìn nhau, nhìn về phía đội trưởng lính đánh thuê.

Tất cả lính đánh thuê nhận được tín hiệu, lên đạn, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Họ tiếp tục đi về phía trước.

Một con đường hầm rất dài.

Đi khoảng nửa tiếng.

Cuối cùng cũng đến một hang động.

Trước mắt.

Đây là một cây cổ thụ bằng đồng xanh siêu lớn, cao bằng mấy chục tầng lầu.

Lá cây rậm rạp, dưới gốc là đất màu đỏ.

Trên cây còn có thứ gì đó treo lơ lửng.

Giống như một cây thông Noel được trang trí.

Mọi người đều có chút ngây người.

"Vãi, thật sự có cây đại thụ?" "Cổ mộ này không có mặt trời, không có nước, cây cổ thụ ngàn năm này sống sót như thế nào?" Vương Lão và giáo sư Hách và những người khác, hai mắt trợn tròn, Vương Lão cảm thán: "Đây, quả thực là kỳ tích của giới khảo cổ!

Trong một cổ mộ lại có một cây cổ thụ khổng lồ như vậy!" "Tôi chưa từng thấy trong ghi chép lịch sử, có một cây cổ thụ thần kỳ như vậy!" "Lớp đất màu đỏ dưới lòng đất này hẳn là nguyên nhân khiến cây cổ thụ này sống đến tận bây giờ!" Các giáo sư khác cũng theo sát phía sau, chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu cây đại thụ trước mắt.

Nhưng mà, lại nghe thấy một tiếng "a".

Tiếng này là do Băng Băng phát ra.

Theo ánh mắt của Băng Băng, mọi người từ dưới gốc cây nhìn lên trên cây.

Lập tức trong lòng kinh hãi.

"Đây… những thứ treo trên đó đều là…" Vương Mập mắt trợn tròn như chuông đồng, run rẩy nói.

Lá cây rậm rạp che khuất bên trong, trên đó lại treo một đống thi thể.

Mỗi thi thể trên đó đều treo một thanh kiếm đồng.

Có cái đâm vào thi thể, có cái đâm vào đầu.

Quan trọng nhất là, thi thể trên đó không bị mục rữa.

Phảng phất như giây tiếp theo sẽ có máu tươi nhỏ xuống.

Vương Lão và giáo sư Hách lập tức hiểu ra lớp đất này là gì.

Nhân viên công tác lúc này vẫn quay cận cảnh.

Cư dân mạng hít một hơi khí lạnh.

“Đây là một loại hình phạt sao?

Sao lại tàn nhẫn như vậy?

Còn ngàn trăm năm rồi vẫn chưa mục rữa?” “Trên đó hình như còn đang nhỏ máu?

Máu này vẫn chưa chảy hết?” “Vãi, trông TMsợ quá, lát nữa mấy thứ này có sống lại không?

Tôi vừa rồi sao lại thấy có người chết không nhắm mắt vậy?

Con mắt đó đều là hận thù.” “Ở đây ít nhất cũng phải có mấy trăm thi thể chứ?

Nếu mà sống lại thì…” “Đừng sợ, bạn không thấy anh Phi vẫn bình tĩnh như vậy sao?

Chương 34

Sẽ không có chuyện gì đâu.” Bình luận vừa xuất hiện, sự chú ý của cư dân mạng cũng đổ dồn vào Diệp Phi.

Giáo sư Lý quay người, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Anh Diệp Phi, anh có nhìn ra vấn đề gì không?” Diệp Phi có chút không chắc chắn nói: “Giáo sư Lý, đây hẳn là một loại hình phạt thời Hiến Vương, Hiến Vương thích tà vật, sẽ dùng tướng sĩ làm thí nghiệm, những người này đều là tướng sĩ, cũng là vật hi sinh cho thí nghiệm cổ trùng.” “Ngàn năm không mục rữa, chính là vì nguyên nhân cổ trùng, huyết cổ dung nhập vào cơ thể là dùng vật chủ làm chất dinh dưỡng và nơi ở, nhưng mà…” “Nhưng mà đừng đánh thức chúng, không thì sẽ có nguy hiểm, có thể sẽ có nguy hiểm rất lớn!” Giọng của Diệp Phi ngưng trọng.

Hít.

Mọi người nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

Đánh thức??

Tại sao lại dùng từ đánh thức?

Từ này!

Lẽ nào?

Mọi người nhìn về phía những người bị treo, không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

Nếu đây là người chết.

Thì thực ra nhiều nhất cũng chỉ là đáng sợ một chút.

Nhưng nếu những thứ này sống lại!

Thì… Trong đầu mọi người không khỏi hiện ra một khung cảnh kinh hoàng.

Nhưng lúc này, một tuyển thủ được mời đến nhìn vào lớp đất trên mặt đất, và thi thể trên đầu, không quá để ý đến lời của Diệp Phi, mà đi về phía trước mấy bước, và còn đá vào thân cây hai cái.

“Đã chết ngàn trăm năm rồi, còn có thể sống lại?” Khán giả phòng livestream thấy vậy liền sốt ruột.

“Vãi, tên ngốc này sao vậy?

Vừa rồi không nghe đại lão Diệp Phi nói à?

Có phải là lúc trước ăn quả đắng chưa đủ không?” “Mẹ kiếp, tự mình muốn chết thì thôi, đừng liên lụy người khác được không?

Lỡ như đánh thức chúng thì làm sao?” “Các người đừng cản tôi, người đàn ông này sao lại mọc một thân thịt đáng đánh vậy, thật TMức chế.” “Tính cả tôi nữa.” “Tôi biết địa chỉ của hắn, nếu hắn có thể sống sót trở về thì đánh hắn một trận.” “Nói chứ, tôi vừa rồi hình như thấy mắt của một thi thể động đậy, có phải đã tỉnh rồi không?” “Không phải chứ?

Bạn chắc chắn đã thấy không?” “Có thật không vậy?

Tôi vừa rồi cũng không chú ý.” “Không phải chứ, các bạn gan thật lớn, vậy mà còn có thời gian rảnh rỗi nhìn chằm chằm thi thể?” “Không phải đâu, các bạn xem, thật sự đang động!” Một cư dân mạng lại một lần nữa nhắc nhở.

Lúc này, các cư dân mạng đồng thời nhìn về phía những thi thể này.

Cùng lúc đó, mắt của Diệp Phi trầm xuống.

“Các vị nhìn kỹ đi.” Lính đánh thuê phía sau thì cầm súng lên, cảnh

giác nhìn xung quanh.

“Lùi về phía sau…” Sắc mặt Hồ Bát Nhất đột nhiên trắng bệch, liền kéo Vương Mập và Tuyết Lỵ Dương lùi về phía sau.

“Sao vậy?” Tuyết Lỵ Dương không hiểu.

“Nguy hiểm, đến rồi!” Sắc mặt Hồ Bát Nhất ngưng trọng.

Lính đánh thuê cũng bảo vệ các giáo sư và nhân viên công tác sau lưng.

Ngay sau đó, họ nhìn về phía cây đồng xanh sau lưng.

Những thi thể bị kiếm đồng đâm chết trên đó lúc này giống như ma quỷ.

Nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cây.

Gương mặt vốn đã đầy oán hận lại mang theo nụ cười quỷ dị.

Mắt của Vương Lão hận đến nỗi to như mắt bò.

Trong sự kinh ngạc có thêm sự kinh hoàng.

Những người còn lại cũng lộ vẻ kinh hoàng, không dám thở mạnh.

“Vãi… tôi vừa rồi đã nói là chúng động rồi, các người còn không tin, những con huyết cổ đó bây giờ đã tỉnh rồi.” “Mẹ kiếp, tôi chỉ đi rót một cốc nước, sao lại dọa chết lão tử thế này, khốn kiếp.” “Băng Băng, mau trốn đi, trốn sau lưng đại lão Diệp Phi đi.” “Đáng sợ quá, gương mặt đầy hận thù lại treo nụ cười, tôi TMsau khi xem xong không dám ngủ nữa, bây giờ làm sao đây?

Chạy còn kịp không?” Bình luận đầy lo lắng của cư dân mạng, liên tục phủ kín màn hình.

“A…” Phía sau một nhân viên công tác truyền đến tiếng lạo xạo, lạo xạo!

Vừa rồi anh ta không chú ý.

Trực tiếp bị một thi thể tiếp cận, suýt nữa dọa người ta ngất đi.

Anh ta sợ hãi vừa lăn vừa bò lùi về phía sau.

Thấy con mồi của mình đã chạy, những thi thể rơi xuống từ trên cây, lúc này trên mặt lộ ra một màu đỏ máu quỷ dị.

Cảnh này vừa hay bị cư dân mạng nhìn thấy, qua ống kính máy quay, không ít người hít một hơi khí lạnh.

"Tôi thấy thi thể máu này hình như còn có cả tức giận, cái quái gì vậy??

Lẽ nào những con huyết cổ đó đã có thần trí?

Điều này cũng quá TMkinh khủng và vô lý rồi?" "Đúng vậy, đại lão Diệp Phi nói đây là huyết cổ, nhưng cũng không nói là chúng sẽ có tư duy, không sợ huyết cổ mạnh, chỉ sợ huyết cổ có văn hóa!" "Vãi, thế thì không phải chết chắc rồi sao?

Thứ này làm sao giết được nó?" "Trên cây này ít nhất có mấy trăm thi thể ngàn năm, lẽ nào cuối cùng sẽ dẫn đến đại chiến người và thi thể?" "Vãi, điều này cũng quá nguy hiểm rồi, tôi xem mà ngơ ngác, da đầu tê dại!" "Băng Băng của tôi ơi, em rốt cuộc đã chọn chương trình gì vậy, bây giờ em đi mỗi bước, chị đều lo lắng cho em!" … Tim của đám người Hồ Bát Nhất đã nhảy lên tận cổ họng.

Khi quan sát thần sắc không còn ở đó.

Những thi thể này giống như những con rối bị điều khiển.

Căn bản không có cảm giác đau, chúng vừa chịu đựng thương tích, vừa lao về phía những người khác.

Pằng pằng pằng.

Tiếng súng chấn động màng nhĩ vang lên.

Nhưng không hề ngăn cản được bước chân của chúng.

Ngược lại, sau khi bị bắn trúng.

Trong cơ thể thi thể sẽ lộ ra một đống côn trùng màu đỏ.

Bịch, bịch.

Những con côn trùng đỏ tươi như máu vừa tiếp xúc với không khí, liền phát ra âm thanh chói tai.

Vương Mập nhìn những con côn trùng trên mặt đất, lấy súng ra bắn một loạt vào chúng.

Những con côn trùng bị bắn trúng trên người rỉ máu tươi, không động đậy.

Nhưng những con côn trùng khác lại vô cùng thích máu tươi này, thi nhau tiến lên uống máu tươi.

Uống xong, cơ thể chúng lại lớn thêm vài centimet.

Và âm thanh ngày càng chói tai, "Đây là thao tác gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương có chút ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất thấy tình hình không ổn, lôi ra một chiếc chuông pháp khí gia truyền, pháp khí vừa xuất hiện.

Tốc độ tiến lên của côn trùng hơi chậm lại một chút.

Nhưng rất nhanh.

Những con côn trùng đó lại với tốc độ nhanh hơn lao về phía họ, cùng lúc đó còn có những thi thể máu kinh hoàng.

Lúc này, một nhân viên công tác ôm cánh tay mình hét lên.

Anh ta không cẩn thận bị côn trùng cắn phải.

Kết quả là đau đến lăn lộn.

Lăn vào đống côn trùng, những con cổ trùng màu đỏ thi nhau bị thu

hút.

Không ngừng hút máu tươi.

Cơ thể đang phình to với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Giáo sư Lý thì không nỡ lòng nhắm mắt lại.

Vương Mập với vẻ mặt căm hận nhìn những con cổ trùng này.

Chương 35

Nghiến răng nghiến lợi lấy ra một cái bình sứ từ trong túi.

“Nếm thử đồ uống axit sunfuric của nhà gia gia đây.” Cùng với tiếng vỡ, axit sunfuric chảy trên mặt đất.

Phát ra tiếng xèo xèo.

Cổ trùng cũng bị ăn mòn thành một vũng nước.

“Cẩn thận.” Hồ Bát Nhất thấy một thi thể bay tới, định ra tay với Vương Mập.

Anh liền đẩy gã ra.

Lính đánh thuê phát hiện ra những thi thể này tuy kinh hoàng nhưng không độc, chỉ cần không phá vỡ cơ thể chúng, uy hiếp sẽ kém xa hiệu quả của việc dùng súng bắn!

Vì vậy, họ cất vũ khí.

Lựa chọn cận chiến!

Rất nhanh, tất cả mọi người liền thấy một cảnh tượng kỳ dị.

Một bên là lính đánh thuê, một bên là thi thể ngàn năm, họ vậy mà lại đánh nhau hòa thuận với nhau!

Người được mời, nhân viên công tác và các giáo sư thì căng thẳng nhìn cảnh này.

Lo lắng không thôi.

“Cẩn thận.” Vương Lão ở một bên nhắc nhở.

Cư dân mạng thấy tình cảnh này, cũng không thể ngồi yên.

“Ai da, đội trưởng Lâm, cẩn thận, sau lưng kìa.” “Vãi, Vương

Mập, cậu cẩn thận đừng làm bị thương Băng Băng, cậu đang dùng axit sunfuric đấy.” “Vãi, sao con côn trùng này lại chui ra từ đống đất, hình như ngày càng nhiều?” “Trên có cổ thi ngàn năm, dưới có cổ trùng ngàn năm, làm sao đây?

Sẽ có người chết đó?

Đây đều là cấp bậc giáo sư cả.” “Đại lão Diệp Phi đâu?

Sao tôi không thấy?

Anh ấy đi đâu rồi?” “Đúng vậy, anh Phi đâu?

Cứu mạng!!!” Lúc này, không ít người phát hiện, những con côn trùng này không chỉ chui ra từ trong thi thể.

Mà còn có nhiều hơn nữa từ lớp đất màu đỏ trên mặt đất chui ra.

Lúc này, cả đội khảo cổ đã gần như đến đường cùng!

Lúc này, có người kinh ngạc một tiếng.

“Vãi, các bạn xem, đại lão Diệp Phi hình như không sợ hãi, tại sao những con côn trùng đó hình như không tấn công anh Phi?” Nhân viên công tác thấy vậy, liền quay ống kính về phía Diệp Phi.

Liền thấy Diệp Phi từ trong ba lô lôi ra một chiếc rìu nhỏ nhắn tinh xảo!

Cư dân mạng: ????

“Cái quái gì vậy???

Lúc này đại lão Diệp Phi lôi ra một cái rìu đồ chơi?

Đây là định lên đánh nhau sao?” “Xem cái rìu này có chém được côn trùng không?

Sát thương có cao bằng nắm đấm không?” “Thao tác này của đại lão Diệp Phi, khiến tôi ngơ ngác.” “Đây là định làm gì?

Cầm rìu chém ai?" "Thi thể bây giờ cũng không thể phá hỏng được, không thì côn trùng sẽ không phải là nhiều hơn sao?" "Vãi, anh Phi, anh đi đâu vậy?" Khán giả phòng livestream hoàn toàn trong trạng thái ngơ ngác.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương đang đánh nhau với thi thể, thấy Diệp Phi cầm một chiếc rìu trông giống như đồ chơi đi về phía trước, cũng có chút ngây người.

Người không biết, còn tưởng rằng trong lăng mộ có một diễn viên hài trà trộn vào!

Thực ra chiếc rìu này là sau khi Diệp Phi vừa ăn bạch tuộc, hệ thống đã tặng cho hắn một vũ khí mới.

Hỏa Diễm Phủ.

Có khả năng thiêu đốt mọi thứ!

Vì vậy, Diệp Phi bước đến phía sau cây cổ thụ bằng đồng xanh.

Cầm rìu lên chém một nhát.

Lập tức, trên cây bùng lên ngọn lửa.

Màu sắc của ngọn lửa không phải là màu đỏ.

Mà là màu vàng ròng tinh khiết.

Ngọn lửa đang dần dần nuốt chửng cây cổ thụ ngàn năm.

Cùng lúc đó, những xác chết và huyết cổ đang tấn công mọi người bỗng phát ra những tiếng hét thảm thiết.

Âm thanh vô cùng chói tai, Vương Mập đang chuẩn bị ném cái bình trong tay ra, thấy cảnh này thì mắt trợn tròn.

Chẳng phải là đang mổ lợn sao?

Sao lại kêu thảm thiết thế này?

Đội trưởng Lâm đang giơ nắm đấm lên thì lại đấm vào không khí.

Anh ta ngơ ngác nhìn xác chết và cổ trùng trước mặt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vương lão và Lý giáo sư thì há hốc mồm nhìn cây cổ thụ ngàn năm đang bốc cháy.

Ngọn lửa lại có màu vàng kim?

Hơn nữa, khoảng cách của họ với ngọn lửa đã khá xa rồi mà vẫn cảm nhận được sức nóng bỏng rát!

Điều này buộc họ phải tiếp tục lùi ra xa hơn.

"Đây là… Tam Muội Chân Hỏa?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc thốt lên, đáy mắt tràn đầy chấn kinh và bất ngờ.

Trước đây, anh từng đọc một cuốn sổ tay rất cũ, bên trên có ghi chép về các hình thái của ngọn lửa.

Lửa bình thường có màu vàng, lửa ma thì có màu xanh, quỷ hỏa thì xanh biếc pha chút đỏ, gặp lửa màu tím thì chạy được bao xa hay bấy nhiêu, còn màu vàng kim thì có thể thiêu đốt tất cả, còn được gọi là Tam Muội Chân Hỏa!

Đó là ngọn lửa mà Thái Thượng Lão Quân dùng để luyện đan!

Lúc đọc cuốn sổ tay đó, Hồ Bát Nhất chỉ nghĩ lửa tím, lửa vàng kim chỉ là lời đồn mà thôi.

Nhưng bây giờ!....

"Vãi, tôi đang xem cái gì thế này?

Ảo thuật phiên bản mới à?" "Mắt tôi có bị hoa không vậy, sao ngọn lửa này còn chói hơn cả vàng thế, vãi thật… Chuyện này hợp lý không?" "Chói mù mắt chó của tôi rồi, cái ngọn lửa này sáng vãi!!!!!!" Các cư dân mạng lúc này đã bị màu sắc của ngọn lửa làm cho kinh

ngạc, thi nhau tham gia thảo luận.

Cùng với việc cây đại thụ bốc cháy, trên người những xác chết và cổ trùng cũng dần dần xuất hiện lửa lớn.

Kèm theo tiếng gào thét, cuối cùng chúng hóa thành tro bụi.

Rất nhanh!

Cây cổ thụ ngàn năm đã bị thiêu rụi thành tro.

Ở đầu bên kia của cây cổ thụ, Diệp Phi lại đang nhíu mày than thở: "Tình hình gì đây, tôi chỉ chạm vào ông một cái thôi mà, ông tự bốc cháy là sao?" Các giáo sư: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Băng Băng: ...

Cư dân mạng: ...

Mọi người đều trân trối nhìn Diệp Phi, suýt nữa thì tức đến ngã ngửa ra đất.

Rõ ràng là cậu vừa tạo ra ngọn lửa, vậy mà bây giờ lại đổ lỗi cho cây đại thụ?

Người ta sống mấy ngàn năm, quý mạng biết bao!

Cậu vừa đến đã đốt người ta ra tro, lại còn bảo là nó tự làm?

Cư dân mạng một triệu lần không tin.

Nhưng biểu cảm của Diệp Phi lại không có chút gì là giả tạo.

Chương 36

Điều này khiến các cư dân mạng có chút hoài nghi.

"Vãi?

Chẳng lẽ thật sự là cây đại thụ tự cháy???" "Cây này có bị bệnh không vậy, sống mấy ngàn năm rồi tự cháy???" "Có khả năng nào là mấy ngàn năm không gặp người, đột nhiên gặp được nên kích động tự bốc cháy không???" "Đừng nói nữa, còn thật sự có khả năng đó!" "Vậy nói như thế, ngọn lửa này không phải do Diệp Phi làm?" "Nói đi cũng phải nói lại, có bằng chứng nào chứng minh là Diệp Phi làm đâu… Tôi chỉ thấy anh ấy chém vào cây một cái thôi!" "Chẳng lẽ là do cái rìu đồ chơi đó gây ra???" Băng Băng thấy ánh mắt mọi người có vẻ kỳ quái, liền bước đến trước mặt Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, làm sao anh biết được điểm yếu của những con huyết cổ này?" Băng Băng vẫn giữ nụ cười, duy trì phong thái chuyên nghiệp.

"Điểm yếu gì?" Diệp Phi giả vờ không hiểu.

"Tại sao cậu lại nghĩ đến việc chặt cây?" Vương lão cũng không thể chờ đợi mà hỏi dồn.

"Tôi thấy chúng nó từ trên cây bò xuống, nên tôi nghĩ cứ chặt thử xem sao.

Ai ngờ cây này lại yếu đến thế, chỉ một nhát đã thành ra thế này." Diệp Phi vừa nói vừa liếc nhìn cái cây đã bị thiêu thành than trước mặt.

Biểu cảm đó trông cực kỳ oan ức.

Như thể đang hỏi, tôi chỉ chém ông một nhát, kết quả ông lại tự

bốc cháy?

Coi thường ai thế!

Mọi người lại một lần nữa cảm thấy, nếu chuyện này đúng là do Diệp Phi làm, thì tài nói dối của người đàn ông này thật sự đã đạt đến trình độ thượng thừa.

"Tôi là một chuyên gia ẩm thực, chỉ có hứng thú với việc ăn uống thôi." Diệp Phi thấy họ không tin, lại bổ sung thêm một câu.

Mọi người lại một lần nữa cạn lời.

"Nếu không phải thằng nhóc này đi cùng chúng ta từ đầu, tôi còn nghi đây có phải là nhà nó không nữa?

Từ lúc vào đến giờ, cứ như đi chợ vậy." Vương Mập nhỏ giọng nói với Hồ Bát Nhất.

"Cậu ta là người địa phương, chẳng phải là nhà cậu ta thì là gì?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn một cái, rồi lại nhìn cây cổ thụ ngàn năm đã hóa thành tro bụi bên cạnh.

Anh rất muốn biết Tam Muội Chân Hỏa này từ đâu mà ra.

Nếu là do bản thân cây cổ thụ ngàn năm… Không, không thể nào, khả năng này rất nhỏ, Hiến Vương sẽ không làm như vậy, sẽ không để lại tai họa cho những kẻ canh giữ lăng mộ của mình.

Là do Diệp Phi làm sao?

Nhưng cậu ta chỉ chém một nhát!

Lẽ nào là do cái rìu???

Nghĩ đến đây, anh liếc mắt nhìn Diệp Phi.

Vương lão và những người khác tuy kinh ngạc trước hành động của Diệp Phi, nhưng họ lại hứng thú hơn với những thanh kiếm đồng

xanh trên mặt đất.

Mấy vị giáo sư đang cùng sinh viên nghiên cứu những thanh cổ kiếm bằng đồng xanh trên mặt đất.

Lúc này, thế giới bên ngoài cũng chấn động. [Báo Lạ] hợp tác với đội khảo cổ XX đưa tin: Cổ thụ ngàn năm tự bốc cháy, ngọn lửa lại có màu vàng kim, rốt cuộc bên trong ẩn chứa bí mật gì? [TengTeng Video]: Chuyên gia ẩm thực đốt cháy cây cổ thụ, là trùng hợp hay cố ý? [Douyue App]: Ngọn lửa vàng kim xuất thế, có đủ mọi liên quan đến chuyên gia ẩm thực!!

Từng dòng bình luận xuất hiện trên mạng, các cư dân mạng đều vô cùng kinh ngạc.

"Vãi, tôi nghiêm trọng nghi ngờ anh Phi này là cùng một phe với Hiến Vương, trên người toàn tà khí." "Lầu trên, cậu nói thế là tôi không đồng ý, rõ ràng anh Phi là thần minh, thần minh hiểu không?

Sao lại tà khí, đó là thần minh cứu rỗi nhân loại khỏi nước sôi lửa bỏng, tôi không tin chuyện này không liên quan đến anh Phi." "Cậu nói không sai, tôi đối với anh Phi tràn đầy sùng bái và kinh ngạc.

Các cậu nói xem tại sao anh Phi lại thông minh như vậy?

Lại có thể nghĩ ra vấn đề là ở cái cây, con người ta ấy mà, nhìn sự việc thật sự không thể chỉ nhìn bề ngoài." "Cậu nói đúng, tôi cũng thấy vậy, giống như anh Phi xã hội của tôi đây, thân phận tuyệt đối không phải chỉ là chuyên gia ẩm thực, tôi nghĩ cũng không đơn giản là kẻ trộm mộ, biết đâu là một vị ẩn sĩ cao nhân nào đó." "Lầu trên, tôi đồng ý với cậu, tôi quyết định sẽ theo anh Phi đến chết không đổi, làm một fan trung thành." Cuộc đối thoại của cư dân mạng đều xoay quanh Diệp Phi.

Cuối cùng, họ tổng kết lại một điều, đó là Diệp Phi nói gì cũng

đúng, bất kể nói gì họ cũng tin.

Hoàn toàn nghe theo lời Diệp Phi.

Trước màn hình, các vị giám đốc bảo tàng và những lão giả khác đều chăm chú nhìn vào màn hình lớn.

Cứ thế mà giải quyết xong rồi?

Chắc mắt họ không bị lòa đấy chứ?

"Giám đốc, tôi xin rút lại lời phản đối trước đây, tôi đồng ý để ngài cho phép Diệp Phi tùy ý lựa chọn chức vị giáo sư." Một trong những lão giả nói với giám đốc bảo tàng.

"Giáo sư Hoàng, ông có nghĩ rằng với bản lĩnh hiện tại của Diệp Phi, chỉ một chức giáo sư e rằng cậu ta cũng chưa chắc đã để vào mắt." Giám đốc bảo tàng tự giễu cười một tiếng.

Ông nghiên cứu cổ vật cả đời, hiểu biết về lịch sử lại không bằng một đứa trẻ.

Có lẽ, đoạn lịch sử đứt gãy của Đại Việt, có thể do cậu ta phục hồi.

Hành động vừa rồi, chắc hẳn người của các quốc gia trên thế giới đều sẽ thấy.

Nếu có ai đó nhanh chân hơn chìa ra cành ô liu… Nhân tài như vậy không thể rời khỏi Đại Việt.

Tuyệt đối không thể.

"Vậy ý của giám đốc là…" Giáo sư Hoàng trong lòng căng thẳng, nhưng cũng đã có chút hiểu ra.

"Tôi cũng đã già rồi, có lẽ tìm một người trẻ tuổi tài năng uyên bác để phát huy văn hóa cổ đại của Đại Việt cũng không tồi." Khóe mắt nhăn nheo của giám đốc hơi trùng xuống, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt

Diệp Phi trên máy tính.

"Giám đốc, ngài đã cống hiến cả đời cho khảo cổ và nghiên cứu cổ vật, khó khăn lắm mới ngồi được vào vị trí ngày hôm nay.

Diệp Phi tuy có bản lĩnh, nhưng ngài cứ thế nhường lại vị trí, liệu có…" Mọi người nghe vậy, đáy mắt đều viết đầy kinh ngạc và bất ngờ.

Lão giám đốc lại định nhường vị trí của mình cho một người chưa từng gặp mặt!

Lại còn là một người trẻ tuổi?

Chuyện này nếu nói ra ngoài, độ nóng tuyệt đối không thua kém gì chuyến khảo cổ Trùng Cốc lần này của nhóm Diệp Phi!

Hơn nữa, quyết định này có phải là quá coi trọng Diệp Phi rồi không?

Họ thừa nhận Diệp Phi này có bản lĩnh, nhưng cũng không đến mức phải để giám đốc thoái vị nhường ngôi chứ.

"Tiểu Hoàng à, cậu nhìn thiển cận rồi, chỉ e là cái vị trí này Diệp Phi cũng chưa chắc đã coi trọng đâu." Giám đốc cười ha ha nhìn lão Hoàng.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đang ngồi trên đất ngáp dài, nghe các giáo sư đối thoại.

Họ đang nghiên cứu niên đại cụ thể của thanh cổ kiếm này.

Thỉnh thoảng lại có vài câu hỏi về màu sắc của ngọn lửa lúc nãy.

Diệp Phi chán chường quan sát căn thạch thất này.

"Anh Diệp Phi, tôi muốn nói chuyện với cậu." Hồ Bát Nhất rất tò mò làm thế nào cậu ta dùng được Tam Muội Chân Hỏa.

“Nói gì?” Diệp Phi thu lại ánh mắt, vẻ mặt thờ ơ.

“Cái rìu đó có thể cho tôi xem một chút được không?” Trực giác của Hồ Bát Nhất sẽ không sai.

Hiến Vương sẽ không để lại tai họa cho mình.

Cây cổ thụ ngàn năm kia cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện Tam Muội Chân Hỏa chỉ vì bị Diệp Phi chém một nhát.

Vấn đề nằm ở Diệp Phi.

Hoặc có lẽ ngay từ đầu, chính cái rìu đó mới là mấu chốt của vấn đề.

Diệp Phi ho khan một tiếng: “Được thôi, xem tùy ý.

Thật sự không phải tôi làm!

Lão Hồ, anh phải tin tôi!” Hồ Bát Nhất: “… Tôi tin cậu cái búa!” Lúc này, Vương lão kinh ngạc nói: “Mọi người xem vân văn trên thanh kiếm đồng này, và cả thân kiếm nữa.” “Thân kiếm bình thường đều có hình lá tre hoặc hình kèn, nhưng ở đây lại là những đường thẳng, các đường vân trên đó cũng khác với các triều đại sau Tấn, ngược lại rất giống với thời nhà Hán.” “Hơn nữa, thời cổ đại có thể sử dụng đồng xanh làm vũ khí trên quy mô lớn, chỉ có thể là một phương bá chủ, hoặc đế vương nhà Hán.

Chẳng lẽ nơi này thật sự là một tòa lăng mộ đế vương sao???” Những người khác thấy vậy cũng đều kinh ngạc.

Băng Băng cũng ở bên cạnh giới thiệu, rồi cho ống kính quay cận cảnh một hình ảnh rõ nét cho khán giả.

Khán giả lần đầu tiên nhìn thấy loại kiếm đồng xanh kỳ lạ này.

Dài 43 centimet.

Chương 37

Rộng chưa đến 5 centimet.

Thân kiếm có hình thoi, chuôi kiếm có khắc một hoa văn không rõ hình dạng.

Lưỡi kiếm vẫn sắc bén vô cùng, còn có thêm một chút sát khí.

Cư dân mạng nhìn thấy, không khỏi rùng mình.

"Đúng là kiếm đồng xanh cổ đại, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn sắc bén như vậy, tôi thật sự khâm phục, nhìn thôi cũng thấy lạnh.

Phải giết bao nhiêu người mới có được khí thế như vậy." "Lão tử đây là lần đầu tiên thấy thân kiếm lớn như vậy, không biết có phải ảo giác không, tôi thấy thân kiếm này có vẻ hơi tà tính.

Trước đây thấy không lớn thì nhỏ, gần như là chủy thủ rồi." "Chính xác, thường thì chuôi kiếm đều khắc hình mây lành hoặc hoa văn, nhưng thanh bảo kiếm có hình dạng hoặc chữ viết không thể nhận ra này cũng là lần đầu tiên tôi thấy." "Loại kiếm này vương hầu bình thường không thể chế tạo được, đoán chừng chủ nhân ngôi mộ này là một bá chủ!" "Ánh mắt đại lão Diệp Phi thật bình tĩnh, có phải anh ấy đã nhìn ra điều gì rồi không??" Băng Băng cũng nhìn thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng, liền liếc nhìn Diệp Phi.

Lúc này, sự bình tĩnh của Diệp Phi khiến người ta khó hiểu.

"Anh Diệp Phi, xin hỏi có phải anh biết lai lịch của thanh cổ kiếm này không?" Giọng Băng Băng vừa dứt, tiếng phỏng đoán và bàn luận của các giáo sư cũng đột ngột dừng lại.

Lúc này họ mới chợt nhớ ra, bên cạnh còn có một cuốn bách khoa toàn thư di động.

Diệp Phi thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào mình, liền chớp chớp mắt.

"Vương lão, tuy anh Diệp Phi là một người tài giỏi, nhưng về phương diện nghiên cứu cổ vật, e rằng không được đâu nhỉ?" Một trong những người mặc đồ rằn ri lên tiếng, trong giọng nói có một chút chua chát không thể giải thích.

Nhưng Vương lão chỉ khẽ lắc đầu, phủ quyết lời anh ta, ánh mắt nóng rực nhìn Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, có phải cậu biết không?

Xin hãy cho chúng tôi biết." Vương lão và Lý giáo sư mấy người nghiên cứu nửa ngày trời cũng không thể nghiên cứu ra được.

Cổ kiếm bằng đồng xanh có rất nhiều, nhưng loại này quả thực rất hiếm thấy.

Có thể giữ được lưỡi kiếm sắc bén, lại không bị gỉ sét, thực sự rất hiếm.

Chẳng lẽ kỹ thuật luyện kim thời Hiến Vương đã đạt đến trình độ cao như vậy sao?

Càng nghĩ càng không thông.

"Vương lão, thanh kiếm đồng này không phải là tác phẩm của thời Hiến Vương, mà là ở một thời kỳ sớm hơn họ, có khả năng là thời Xuân Thu Chiến Quốc trong truyền thuyết!" Diệp Phi khẽ cất lời.

Các giáo sư nghe vậy không khỏi kinh ngạc trợn tròn mắt!

Họ cứ ngỡ thời Hiến Vương đã là rất sớm rồi!

Nhưng bây giờ lại còn có thời kỳ sớm hơn!

Xuân Thu Chiến Quốc???

Đó là thời kỳ nào!!!!

Tất cả các giáo sư đều nhìn Diệp Phi với ánh mắt nóng rực!

Bởi vì câu nói tiếp theo của Diệp Phi, rất có thể sẽ thay đổi toàn bộ lịch sử Đại Việt!

Lúc này, không chỉ những người đang xem trực tiếp ngây người!

Hầu như tất cả các đội giáo sư, đội khảo cổ không tham gia đều ngây người!

Bởi vì vừa rồi Diệp Phi, dường như đã nói ra một thời kỳ mà họ chưa từng nghe qua, thời Xuân Thu Chiến Quốc!

"Tôi vừa nghe cái gì vậy???" "Đại lão Diệp Phi vừa nói cái gì thế??" "Tôi vừa mới lơ đãng, vãi, tôi cảm giác mình đã bỏ lỡ cái gì đó quan trọng!!!" "Đại lão Diệp Phi vừa nói, thanh kiếm đó không phải của thời Hiến Vương, mà là trước thời Hiến Vương, gọi là thời Xuân Thu Chiến Quốc!" "Vãi chưởng, Xuân Thu Chiến Quốc???

Chẳng lẽ đây là lịch sử trước cả giai đoạn đứt gãy lịch sử của chúng ta sao???" "Vãi!

Đại lão Diệp Phi ngay cả cái này cũng biết???

Anh ta chắc chắn là trộm mộ không chạy đi đâu được!

Xuân Thu Chiến Quốc, đoán chừng chuyên gia khảo cổ cũng không biết đâu!!!" "Trời ơi, một câu nói của đại lão Diệp Phi, rất có thể sẽ làm lịch sử Đại Việt mở rộng thêm ngàn năm, quá kinh khủng rồi phải không???" "Một người, làm lịch sử Đại Việt tiến lên ngàn năm???

Đây mẹ nó không phải đại lão nữa, đây là thần tích rồi!!!" "Vãi, tôi vẫn luôn nghĩ có thể tìm thấy mộ Hiến Vương đã là đỉnh cao lịch sử của chúng ta rồi, không ngờ trước Hiến Vương còn có một đoạn lịch

sử, không thể nói là lịch sử nữa, là một triều đại!

Trời ơi!!!

Một triều đại huy hoàng mấy trăm năm, trời ơi, tôi điên rồi, tôi đang ở Đại Hàn Minh Quốc, tôi phải đi bem nhau với đám que Hàn đây!!!" ...

Phòng livestream lúc này đã bùng nổ!

Diệp Phi lúc này nhìn chằm chằm vào thanh bảo kiếm rồi nói tiếp: "Tôi từng đi du ngoạn sơn xuyên để làm ẩm thực, may mắn nghe được một lão giả đã qua đời kể rằng, thời Xuân Thu Chiến Quốc nhân tài xuất hiện lớp lớp, những người thợ rèn vũ khí cũng nhiều vô số kể.

Họ đã đưa kỹ thuật luyện đồng và rèn đúc vào quân đội, trải qua nhiều thế hệ thợ rèn nghiên cứu và tìm tòi!" "Và thanh bảo kiếm các vị đang thấy, hẳn là được chế tạo vào thời Chiến Quốc, bởi vì công nghệ chế tạo thời kỳ đầu còn khá thô sơ, còn thanh kiếm này đã có thể gọi là tinh xảo rồi!" "Kiếm là vũ khí chiến tranh, nhưng vào thời kỳ đầu, kiếm thực ra là một biểu tượng!" "Kiếm của đế vương tượng trưng cho địa vị, cũng chính là Thiên Tử Kiếm mà sau này mọi người nghe nói!

Phu Tử Kiếm, vân vân!" "Chuôi kiếm này một bên khắc mây lành, bên kia là Nhai Tí, con trai của rồng, cũng chính là cái gọi là miệng rồng nuốt.

Loại điêu khắc này chỉ có đế vương mới được sở hữu, hoặc những danh tướng được ban thưởng mới có cơ hội!" "Cho nên, đây rất có thể là một thanh Đế Vương Kiếm!

Hơn nữa còn là Đế Vương Kiếm của thời Xuân Thu Chiến Quốc!" Giọng nói của Diệp Phi nhẹ nhàng vang vọng trong không trung, nhưng cũng làm cho mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Lão Vương nghe vậy, trong mắt viết đầy kinh ngạc.

Ngay cả Lý giáo sư và Hách giáo sư cũng hồi lâu chưa hoàn hồn.

Họ chỉ đoán được đến thời nhà Hán, không ngờ lại xa xôi đến vậy.

Lịch sử nhà Hán đã bị đứt gãy nghiêm trọng!

Mà bây giờ họ lại nghe được một lịch sử chưa từng xuất hiện!

Xuân Thu Chiến Quốc!

Rốt cuộc cậu ta còn có điều gì không biết!!!

Cậu ta thật sự là một chuyên gia ẩm thực sao???

Băng Băng và đám người Hồ Bát Nhất lúc này cũng tỏ vẻ không thể tin nổi.

Thanh bảo kiếm ở đây lại có một lịch sử kinh người như vậy?

Cư dân mạng im lặng hồi lâu mới bắt đầu lần lượt phát biểu: "Vãi, anh Phi của tôi thật sự kiến thức rộng rãi, đến cả thứ xa xôi như vậy cũng biết?" "Chết tiệt, sao anh ta biết nhiều thế, Xuân Thu Chiến Quốc, trời ơi, toàn thân tôi tê dại!" "Thời đại Xuân Thu Chiến Quốc trong truyền thuyết lại có cả đồ đồng, tiên tiến đến vậy sao, trời ơi, lịch sử nước Đại Việt của tôi quá vĩ đại!" "Tôi thì ngược lại, tôi tò mò hơn là chủ nhân của thanh bảo kiếm này là ai?" "Chân lý, tôi cũng rất muốn biết." ...

Cùng lúc đó, toàn bộ các trang tin tức bắt đầu đưa tin liên tục. [Báo Lạ]: Khảo cổ trực tiếp, lại lật mở lịch sử Đại Việt bị chôn vùi mấy ngàn năm??? [Báo Lạ]: Chỉ vì một câu nói, chuyên gia ẩm thực đã đẩy lịch sử tiến lên mấy trăm năm!! [Douyue App]: Bạn có thể không tin bạn trai mình nói thật hay không, nhưng xin bạn nhất định phải tin anh ấy, một người đàn ông như thần!

Anh ấy đã làm lịch sử đứt gãy của Đại Việt tiến lên gần ngàn

năm! [TengTeng Video]: Đối thoại ngàn năm, Xuân Thu Chiến Quốc, ở nơi nào!!! [Cilicili]: Phát hiện khảo cổ trọng đại của nước ta, lịch sử bị chôn vùi nghi là trước thời Hán triều xuất hiện trong mộ Hiến Vương, lịch sử nước ta sắp bước vào một kỷ nguyên mới!

Rất nhanh, các loại tin tức về Xuân Thu Chiến Quốc đã lọt vào top 10 từ khóa tìm kiếm trên Baidu.

Thậm chí một nửa trong top 10 đều là các bài giảng giải về lịch sử đứt gãy.

Giây phút này, hầu như tất cả mọi người dân bình thường đều tập trung vào một người đàn ông tên là Diệp Phi!

Nhưng Diệp Phi vẫn ung dung nói chuyện.

Đối mặt với câu hỏi của cư dân mạng, Diệp Phi thản nhiên cười.

"Thanh kiếm đồng không bị ăn mòn là do kỹ thuật chế tạo, phương thức luyện kim này nói không chừng đã được lưu truyền xuống, chỉ là bị Hiến Vương dùng một phương pháp khác để gia cố thêm." "Còn về công dụng của thanh kiếm này, có lẽ khi các vị nhìn thấy thanh bội kiếm trên người Hiến Vương trong bích họa thì sẽ hiểu!" Lời của Diệp Phi, khiến những người có mặt càng thêm bất ngờ.

Chỉ nhìn một cái đã biết nhiều như vậy sao?

"Vương lão, các vị có thể dùng đất đỏ dưới cây cổ thụ kia để lau chuôi kiếm, hoa văn trên đó sẽ chứng minh tất cả." Diệp Phi liếc mắt nhìn lớp đất đỏ dưới gốc cây cổ thụ.

Hiến Vương thích những thứ tà ma, nhưng đối với cổ kiếm cũng rất coi trọng.

Về phần tại sao Tam Muội Chân Hỏa vừa rồi không thực sự thiêu hủy nó, cũng là do nguyên nhân môi giới.

Hoặc có lẽ còn một khả năng nữa, đó là con Nhai Tí này không muốn bảo kiếm bị thiêu hủy.

Rồng sinh chín con, tính cách cũng khác nhau, chỉ riêng con Nhai Tí này, lòng dạ hẹp hòi, lại thích tranh đấu, chắc hẳn cảm giác giết chóc này khiến nó cảm thấy thoải mái.

Lý giáo sư cầm thanh kiếm đồng đến gốc cây cổ thụ, cũng không quản mùi máu tanh.

Chương 38

Ông nhẹ nhàng lau chuôi kiếm, như thể đang đối xử với một món bảo vật.

Hồi lâu sau, thân thể Lý giáo sư chấn động, cổ khẽ chuyển động, đồng tử không ngừng giãn ra.

"Vương lão…" Sau đó, ông vội vàng đứng dậy, đưa thanh bảo kiếm bằng đồng trong tay cho Vương lão.

Mọi người nhìn thấy hoa văn trên đó chính là Nhai Tí.

Hơn nữa còn được điểm mắt, nhìn thôi đã khiến người ta run sợ.

Vương lão hít một hơi khí lạnh, đáy mắt kinh ngạc.

Tuy ông tin vào khoa học, nhưng ông cũng biết thứ này không thể điểm mắt.

Mắt của Nhai Tí này đã được điểm, giống như có linh hồn, không dám nhìn thẳng.

Hiến Vương này rốt cuộc muốn làm gì?

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn thanh kiếm đồng, sau đó ngoài kinh ngạc còn có thêm sự suy xét.

"Vãi, lại bị đại lão Diệp Phi nói trúng rồi, Hiến Vương này thật là hào phóng, bảo kiếm tốt như vậy mà lại dùng để canh cửa, đây đúng là phá gia chi tử đến một trình độ nhất định rồi, đổi lại là tôi, chết cũng phải mang theo vào quan tài." "Con Nhai Tí trên đó thật sự sống động như thật, chỉ nhìn một cái đã thấy rất sợ, đặc biệt là đôi mắt kia, lại thật sự được điểm mắt." "Đáng sợ hơn chính là đại lão Diệp Phi, lại cái gì cũng biết, tôi thật sự khâm phục rồi, đỉnh của chóp, làm sao làm được vậy?" "Không thì sao người ta là đại ca, còn mày chả là cái

gì?

Học hỏi đi.” … Khán giả trong phòng livestream lúc này đã ngũ thể đầu địa với Diệp Phi.

Bây giờ ngay cả Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn Diệp Phi cũng có cảm giác như đang nhìn thần tiên.

“Bội kiếm của đế vương sao có thể dễ dàng lấy ra canh cửa?” Hách giáo sư không khỏi tò mò.

Thường thì sẽ được chôn theo, hoặc là xây dựng kiếm trủng.

Sao lại treo trên một cây cổ thụ?

“Trong quan tài của Hiến Vương chắc hẳn có thứ còn quý giá hơn cả cái này.” Diệp Phi nghe vậy, khẽ cất lời.

Một câu nói như sấm sét, khiến mọi người không khỏi nóng mắt.

Một thanh cổ kiếm đã có thể liên quan đến Xuân Thu Chiến Quốc!

Vậy trong mộ huyệt của Hiến Vương, chẳng phải là… Vương lão và các giáo sư khác quyết định tạm thời cất những thứ này đi.

Hồ Bát Nhất không tìm thấy Tam Muội Chân Hỏa trong chiếc rìu, liền trả lại cho Diệp Phi và nói: “Cậu nói Hiến Vương dùng phương thức đặc biệt để bảo tồn thanh bảo kiếm này, là dùng cái gì?” Hồ Bát Nhất nghĩ mãi không ra.

“Anh Hồ, chẳng lẽ anh không thấy vết thương trên thi thể sao?” Diệp Phi cất cái rìu trong tay đi, khẽ cười.

Hồ Bát Nhất sững người, cẩn thận hồi tưởng.

Ngược lại, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh lạnh lùng đáp.

“Là ở tim, vết thương của những thi thể đó đều ở tim, những thanh kiếm đâm từ đỉnh đầu vào có độ sâu vừa đúng vị trí tim.” “Tôi

hiểu rồi.” Hồ Bát Nhất lúc này mới như tỉnh mộng.

“Là máu tim, trước khi oán hận trong lòng chưa tiêu tan đã bị cổ kiếm đâm xuyên qua tim, dùng máu tim chứa đầy hận ý để nuôi dưỡng.” Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, cũng thêm vài phần khâm phục Diệp Phi.

Không ngờ Diệp Phi lại có thể quan sát tỉ mỉ đến vậy, thật là lợi hại.

Vì cây cổ thụ đã bị đốt cháy, trong lúc các giáo sư nghiên cứu cổ kiếm, những người khác tìm kiếm lối vào tiếp theo.

Tuy nhiên, tìm hồi lâu mà mọi người vẫn không tìm thấy.

Lúc này, họ lại thấy Diệp Phi đi đến một tảng đá nhô lên, dùng chân đá mấy cái.

Ầm!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một lối đi bí mật xuất hiện dưới gốc cây.

Mọi người không thể tin nổi nhìn Diệp Phi.

Mà chính Diệp Phi ‘cũng’ giật mình.

“Vãi, mật đạo lại giấu ở đây???” Các giáo sư: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Cư dân mạng: ??? ...

Đội trưởng Lâm dẫn người đi xuống trước.

Băng Băng phát huy trình độ chuyên nghiệp, giới thiệu cho mọi người con đường sắp tới.

Càng đi, không khí ẩm ướt càng nồng nặc.

Cho đến khi nhìn thấy một hồ nước, mọi người mới dừng bước.

Lúc này, vách đá xung quanh đã bị hơi nước bao phủ, bên tai còn vang lên tiếng nước tí tách.

Dưới ánh đèn pin, mặt trên của hang động phản chiếu những gợn nước nhàn nhạt.

Mọi người dừng bước, nhìn hồ nước nhân tạo ở đây.

Đội trưởng Lâm và những người khác định lấy bè cao su ra.

Khi nhìn hồ nước trước mặt, họ không khỏi cảm thán!

"Có tiền thật là sướng, chúng ta chết đi chỉ là một hũ tro cốt, hoặc một cái quan tài, nhìn người ta xem, không phải vách đá thì là cây, còn có cả hồ nước nữa, thật là hết sảy." "Nếu mày muốn mày cũng có thể chuẩn bị nhiều tiền, rồi tìm một xó xỉnh nào đó xây lăng mộ, lúc đó mày cũng được như vậy." "Haha, tao sợ tao chết rồi cũng không được yên." "Mọi người xem, anh Phi sao thế?" "Tôi thấy anh Phi như vậy, không phải lại có nguy hiểm gì chứ?" Một trong những cư dân mạng vẫn luôn nhìn Diệp Phi, cẩn thận quan sát sắc mặt anh.

Mọi người lúc này cũng như chim sợ cành cong, sợ hãi sẽ xảy ra vấn đề gì.

"Rất nguy hiểm!

Không thể xuống nước." Diệp Phi đi theo sau đám đông đột nhiên lên tiếng.

Những lính đánh thuê đang chuẩn bị xuống nước đều sững người.

Cả các giáo sư và những người khác cũng tò mò nhìn anh.

"Ở đây sao lại có nguy hiểm?

Chỉ là một hồ nước thôi mà." Giọng nói của người mặc đồ rằn ri vang lên từ phía sau, giọng điệu đầy vẻ xem thường.

Diệp Phi như thể không nghe thấy, ánh mắt rơi xuống mặt hồ đối

diện.

Anh nhìn thấy trên mặt hồ xuất hiện từng vật thể lạ màu trắng.

"Đây là cái gì?" Một trong những lính đánh thuê cũng chú ý đến vật thể lạ đang dần trôi đến trong hồ, không khỏi tò mò.

"Đừng động." Đội trưởng Lâm nhìn thứ trước mặt, vội vàng quát lên.

Anh nhìn thấy hình dạng của nó gần giống một chiếc quan tài nhỏ, nhưng là một vật thể lạ có kích thước khoảng ba mươi centimet, không dám để lính đánh thuê tiếp xúc.

"Ở kia còn nữa." Băng Băng cũng chú ý đến.

Nhìn thấy những thứ này ngày càng nhiều, ít nhất cũng phải có mấy trăm cái, đang dần dần tiến lại gần.

Giáo sư Vương nhìn thấy vật thể gần mình nhất, trông có vẻ giống một cái kén tằm.

Dưới ánh đèn pin, nó phản chiếu ánh sáng trắng nhàn nhạt, trên đó còn có một số vật trong suốt, bên trong dường như đang bao bọc thứ gì đó.

Cuộn thành một khối, kích thước khoảng một người.

Số lượng thứ này rất nhiều, và kích thước cũng có chút khác nhau.

Nhìn cảnh này khiến người ta không khỏi cảm thấy quỷ dị.

Những cảnh tượng tương tự trước đây họ đã thấy không ít, bây giờ trong một hồ nước nhân tạo, nhìn thấy những thứ kỳ quái này, nói không sợ hãi đều là giả.

"Đây là nhựa thông sao?" Hách giáo sư ngồi xổm xuống, nhìn lướt qua bề mặt vật thể hình cầu rồi không chắc chắn nói.

“Nhưng là thứ gì cần dùng đến một lớp nhựa cây lớn như vậy để bao bọc?” Vương lão lấy kính lúp ra, phát hiện trên đó còn có những hình vẽ lớn nhỏ khác nhau.

Ông đưa tay sờ lên trên, phát hiện là được điêu khắc lên, không khỏi hơi kinh ngạc.

Người xưa rốt cuộc tại sao lại điêu khắc trên thứ này?

Nhìn một cái, cả hồ đều là thứ này!

Điêu khắc thứ này để làm gì?

“Đây là bùa chú sao?” “Tôi từng thấy những bùa chú tương tự trong sách Dịch, bùa chú thường dùng để trấn áp một số tà vật, chẳng lẽ những thứ này cũng là tà vật?” Hách giáo sư nhíu chặt mày, giọng nói trầm thấp.

Chương 39

Hồ Bát Nhất khẽ liếc nhìn, mày nhíu lại.

Vương Mập vội vàng la lớn: "Lão Hồ, đây là cái quái gì vậy, không phải cậu kiến thức rộng rãi sao, mau nói xem!" Hồ Bát Nhất không chắc chắn lắc đầu: "Tôi không biết đây là thứ gì, nhưng bị bùa chú trấn áp, một trăm phần trăm là tà vật không thể nghi ngờ.

Tuy không biết tại sao chúng lại bị đặt ở đây, nhưng chúng ta vẫn nên đi trước thì hơn!" "Có thể không chọc vào thì cố gắng đừng chọc vào." Cư dân mạng thấy cảnh này, bình luận lập tức ồ ạt kéo đến.

"Vãi, sao trông giống hổ phách thế?

Đây là cái quái gì?

Còn Hách giáo sư không phải đã nói rồi sao, trên đó còn khắc cả bùa chú nữa, biết đâu còn là thứ gì đó nguy hiểm." "Vừa rồi đại lão Diệp Phi nói có nguy hiểm, chẳng lẽ là chỉ cái này?" "Tôi đột nhiên rất lo lắng, liệu có thứ gì đó chui ra từ bên trong không?

Giống như trước đây?" "Nếu đã có nguy hiểm thì chạy đi, còn đứng đây xem cái gì?" "Các người xem, có phải trên thứ đó xuất hiện vết nứt rồi không?" Một dòng bình luận lướt qua, các cư dân mạng càng chăm chú nhìn hơn.

Nhưng những người ở đây không chú ý đến lời của cư dân mạng, mà đang đoán già đoán non đây là thứ gì.

Vương lão bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Từ khi đến đây, lĩnh vực kiến thức của ông liên tục bị làm mới.

Mà trước đây, người vẫn luôn bị coi thường, một chuyên gia ẩm thực nhỏ bé, một người dẫn đường nhỏ bé, lại đang dẫn dắt cả đội

khảo cổ của họ tiến lên.

Ông phát hiện tư duy của mình và Diệp Phi gần như không cùng một tần số.

Lý giáo sư là một người không ngại học hỏi người dưới.

Vì thế ông tò mò hỏi: "Cậu Diệp Phi, có phải cậu biết đây là cái gì không?" Lời vừa dứt, mọi người mới thu lại ánh mắt, nhìn Diệp Phi trước mặt.

Vừa rồi cũng chính là anh nói có nguy hiểm.

Diệp Phi thấy vậy, không chắc chắn nói.

"Thứ này hẳn là gọi là Đẳng Noãn, hồ nước này cũng là dây chuyền sản xuất Đẳng Noãn." "Thứ các vị nhìn thấy là Đẳng Dẫn, dùng thân thể phụ nữ làm chất dinh dưỡng.

Vào thời điểm sinh nở, trước tiên sẽ bẻ gãy tứ chi của người phụ nữ, rồi phong ấn Đẳng Noãn chưa thoát khỏi cơ thể mẹ lại." "Sau đó dùng thứ tương tự như nhựa thông hoặc nhựa cây đã được nung nóng, đổ lên người những phụ nữ này, bao gồm cả Đẳng Noãn sau lưng cùng làm thành hổ phách, đợi nguội lại rồi khắc đầy bùa chú trên bề mặt." "Bùa chú này sẽ phong ấn nỗi sợ hãi, hận thù, bi thương và lời nguyền của người phụ nữ lại với nhau.

Đẳng Noãn nở ra sẽ có sức sống ngoan cường, thức ăn của nó chính là thất tình lục dục và các chất bài tiết trên người người phụ nữ." "Thứ này tôi cũng chỉ từng nghe một lão giả đã khuất nói qua, không ngờ lại thật sự nhìn thấy!" Lời của Diệp Phi khiến những người đang định hỏi đều nghẹn lời.

Mọi người cũng không biết nói gì.

Diệp Phi nói chuyện kín kẽ không một khe hở, mở miệng ra là "một lão giả đã khuất".

Họ có muốn tìm người đó cũng không tìm được!

Tuy nhiên, cùng với sự xuất hiện của Đằng Noãn, trái tim vừa mới ổn định lại của họ lúc này lại một lần nữa treo lên.

Những thứ trong cổ mộ huyền ảo vô cùng.

Điều này khiến tất cả mọi người đều đã dẹp đi sự coi thường, đáy mắt viết đầy vẻ sợ hãi.

Chỉ thỉnh thoảng thoáng qua, khán giả mới có thể nhìn thấy nụ cười thản nhiên của Diệp Phi.

Nụ cười ấy đã sắp trở thành một phong cảnh trong phòng livestream.

Không ít khán giả cảm thán, vốn đang hoảng sợ, nhưng nhìn thấy Diệp Phi thì không còn hoảng nữa!

Vương lão, với tư cách là một chuyên gia khảo cổ học có thẩm quyền, ông đã khai quật không ít lăng mộ, có cả đế vương và cả mộ của các tướng lĩnh!

Nhưng, cho dù là đế vương tàn nhẫn nhất cũng không thể làm ra hành vi như vậy!

Hình phạt như thế này, tàn bạo vô nhân đạo đến vậy, ngay cả một bạo chúa cũng không thể làm được.

Hồ Bát Nhất nhìn những "xác nổi" ngày càng gần, không chắc chắn hỏi: "Diệp Phi, tôi nhớ lúc chúng ta mới vào đây không có nhiều xác nổi như vậy, sao bây giờ lại càng ngày càng nhiều?" "Có phải là vì chúng ta vào đây không?" Khán giả trong phòng livestream cũng tò mò.

Bởi vì lúc mới vào đây, số xác nổi thực ra không nhiều, chỉ lác đác hơn mười cái.

Nhưng rất nhanh, đã lên đến hàng trăm cái!

Tiếp theo, cả hồ nước cơ bản đều là thứ này!

Vì thế tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Diệp Phi, bao gồm cả mấy vị giáo sư già.

"Đó là vì chúng nó đói rồi." Giọng Diệp Phi trầm xuống.

Băng Băng nghe thấy, bất giác rùng mình.

Chúng đói rồi?

Vậy chúng đang tiến lại gần họ, có phải có nghĩa là họ chính là thức ăn?

Hít… Các giáo sư và lính đánh thuê đều hít một hơi khí lạnh.

Vừa nghĩ đến việc mình chính là thức ăn của chúng, liền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhưng mà, không phải trước đó đã bị phù văn trấn áp rồi sao, sao bây giờ lại biến thành thức ăn rồi?

Mọi người nhìn những cái Đằng Noãn đang trôi đến, dường như đã bao vây họ.

Cư dân mạng thấy cảnh này lập tức lo lắng.

"Không đúng, không phải những thứ này đã bị phong ấn rồi sao, sao còn có thể ăn người?" "Tôi thấy phong ấn trên đó giống như một lớp ánh sáng vàng, hẳn là đã bị khống chế rồi, đoán chừng sự việc vẫn chưa đến mức tuyệt vọng." "Các người có chắc là đã nhìn kỹ chưa?

Nhưng sao tôi thấy quỷ dị thế này, các người nói xem, có phải Hiến Vương không muốn có người trộm mộ, nên mới chuẩn bị nhiều chó canh cửa như vậy.

Nếu là các người, các người có xích chó lại không?" "Tôi thì

không.” “Mẹ nó, câu hỏi này của mày hay vãi, chắc chắn là không rồi.” “Nhưng phong ấn là sao?

Tại sao lại phong ấn nhiều Đẳng Noãn như vậy?” “Vãi, tôi đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng rất đáng sợ, liệu có phải không nhất định là phong ấn?

Mà là để làm chậm cơn đói của chúng?” “Vãi chưởng, mày đừng nói nữa, lông gáy tao dựng hết cả lên rồi, đúng là nghĩ kỹ mà sợ, càng nghĩ càng sợ, lỡ như là thật… Vãi, Băng Băng của tôi.” “Cho nên, chúng đang cố ý để các giáo sư thả lỏng cảnh giác?” “Mau nói cho họ biết đi, vết nứt ở đây hình như lại lớn hơn rồi.” Bình luận như bão tuyết, không ngừng trôi qua.

Nhưng người nói quá nhiều, căn bản không thể nhìn rõ.

Tai Hồ Bát Nhất khẽ động, dường như nghe thấy tiếng gì đó như tiếng nứt vỡ.

Vương Mập nói: “Những thứ trong mộ huyệt, chẳng có cái nào tốt lành, tôi nhìn mấy thứ này đã thấy da đầu tê dại, hay là chúng ta ra tay trước, trực tiếp giết chết chúng đi?” Lúc này, Tuyết Lỵ Dương ít khi mở miệng đột nhiên lên tiếng: “Chúng đến rồi!” Giọng nói vừa dứt, liền thấy những cái Đẳng Noãn trong nước sông, lúc này bùa chú trên đó phát ra ánh sáng vàng, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, trên lớp nhựa trong suốt xuất hiện ngày càng nhiều vết nứt.

Cả hang động chỉ còn lại tiếng da thịt bị xé rách kèm theo tiếng nước nhỏ giọt.

Nghe thế nào cũng thấy quỷ dị.

Cư dân mạng cũng lo lắng đến toát mồ hôi tay, mắt chăm chú nhìn vào ống kính.

“Hồi hộp quá, thật là quá quỷ dị, tiếng này sao mà ghê tởm thế.” “Tôi cũng vậy, chết tiệt, sao lại ghê tởm thế này?” “Các người nói xem, cảnh tượng quỷ dị như vậy, anh Phi làm sao có thể giữ được vẻ mặt thản nhiên thế?

Tôi thật sự khâm phục.” “Anh Phi hình như chưa bao giờ căng thẳng, tôi chưa từng thấy anh ấy căng thẳng bao giờ, đây đúng là về nhà rồi.” “Các người xem, bóng mờ trên người Đằng Noãn có phải lớn hơn trước không?” “Vãi, chẳng lẽ lời cậu nói trước đây là thật sao?

Những bùa chú này không phải là hạn chế, mà là trợ giúp?” Cư dân mạng lúc này nhìn thấy vết nứt đang dần dần mở rộng, bên trong còn chảy ra chất lỏng trong suốt không rõ.

Giống như nước ối của phụ nữ khi sinh con.

Mọi người có mặt đều ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc.

Và cái Đằng Noãn đó từ trạng thái trong suốt ban đầu, biến thành màu xanh lục, cuối cùng biến thành màu đỏ.

Chầm chậm chảy vào hồ nước.

Nhân viên công tác và một số người mặc đồ rằn ri có mặt lúc này không thể chịu đựng được nữa.

Không ít người đã nôn mửa.

“Đây là… cái quái gì thế này?

Sao lại thối như vậy?” Vương Mập bịt mũi, nôn khan vài lần.

“Đây hẳn là chất bài tiết và dung dịch dinh dưỡng của chúng, đợi khi chất lỏng màu đỏ chảy hết, Đằng Noãn cũng sẽ xuất hiện.” Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày giải thích.

Vương lão và những người khác nhìn cảnh trước mắt, đều vô

cùng kinh ngạc.

Bên tai cũng vang lên một tiếng vỏ vỡ.

Cư dân mạng dưới ống kính thì không rời mắt nhìn thứ trước mặt.

“Vãi, sắp ra rồi, tôi thấy một thứ đen thui, còn nhớp nháp, là nó phải không?” “Vãi chưởng, thứ này mới lộ ra một cái đầu mà tôi đã dựng tóc gáy, chết tiệt, ghê tởm chết đi được.” “Sao tôi lạnh thế này, đây là con quỷ gì?

Vãi.” … Diệp Phi lúc này mới chú ý đến những lời nói trước đó của cư dân mạng.

Anh nhướng mày, không thể không nói, trí tưởng tượng của những người này thật là phong phú.

Chương 40

Đoán cũng khá chuẩn.

“Không phải có bùa chú trấn áp sao?

Sao lại còn ra được?” Băng Băng thấy vậy cũng nôn khan vài lần, cuối cùng đi đến bên cạnh Diệp Phi, khẽ hỏi, có chút sợ hãi.

“Những bùa chú này căn bản không phải để trấn áp, thứ bị trấn áp là lời nguyền và oán hận của người phụ nữ, không phải nhằm vào Đằng Noãn.

Không những không có tác dụng trấn áp, mà còn trợ giúp, những gì khán giả đoán đều đúng cả.” Diệp Phi thản nhiên lên tiếng.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, liếc mắt nhìn Diệp Phi, đột nhiên cảm thấy Diệp Phi có vẻ quá bình tĩnh.

Trong lòng có chút kinh hãi, đây là loại tố chất tâm lý gì mới có thể bình tĩnh như vậy.

Cảnh tượng ghê tởm này, bản thân đã xuống bao nhiêu lăng mộ, cũng không thể làm được như cậu ta, mặt không đổi sắc.

Cậu ta lại có thể đứng đó thưởng thức mà mặt không đổi sắc.

“Lão Hồ, đừng nghĩ nữa, ra rồi.” Vương Mập thấy anh thất thần, lớn tiếng nhắc nhở.

Thứ bên trong thi thể lúc này đã lộ ra toàn bộ diện mạo.

Nửa người nửa côn trùng, chi dưới vẫn là đặc trưng của côn trùng.

Phía trên là một đứa trẻ vài tháng tuổi, giống như một loài động vật thân mềm.

Lúc này miệng đang phát ra tiếng khóc oe oe, giống như tiếng kính ma sát, vô cùng chói tai.

Mọi người nhìn từng con quái vật đang đứng trên thi thể của người phụ nữ.

Từng cặp mắt giống như mắt rắn chiếu thẳng vào người họ.

Vương lão và những người khác hít một hơi khí lạnh.

Chỉ một cái nhìn, sau lưng đã lạnh toát, tim cũng theo đó mà căng thẳng thêm vài phần.

Vội vàng đưa tay bịt tai lại.

Lúc này, những lính đánh thuê của đội trưởng Lâm cũng căng thẳng đến mồ hôi không ngừng tuôn.

Chảy dọc theo mắt xuống mặt.

Họ đã bị những con quái vật này dọa sợ.

Chân cũng có chút mềm nhũn, bất giác lùi lại một bước.

Băng Băng gần như không dám nhìn, trốn sau lưng Diệp Phi.

Gương mặt nhỏ bằng bàn tay viết đầy kinh hoàng và sợ hãi.

Cư dân mạng cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

"Vãi, tứ bất tượng còn đẹp hơn thứ này, còn cái tiếng này sao mà chói tai thế." "Cơ thể mẹ có thể nuôi dưỡng ra thứ này, thật đáng thương cho những người phụ nữ đó, Hiến Vương sao lại nuôi ra những thứ thất đức này?" "Tao thật sự lo nó sẽ đột nhiên lao vào cắn các giáo sư một miếng, tao nhìn thôi cũng thấy căng thẳng." "Chết tiệt, phát huy văn hóa Đại Việt lại phải trả giá bằng những mạng người này, thật quá đáng sợ.

Mấy thứ này có phải đang nghĩ xem nên cắn từ đâu không?" "Băng

Băng của tôi ơi, em nhất định phải trốn sau lưng anh Phi, tuyệt đối đừng chạy lung tung." "Anh Phi đâu?

Lúc này vẫn nên trông cậy vào anh Phi thôi, kiến thức rộng rãi, nhất định sẽ biết đặc tính và điểm yếu của những thứ này." Những bình luận hỏi Diệp Phi liên tục lướt qua.

Lúc này nhân viên công tác cũng không có tâm trạng để nhìn ống kính, chỉ dùng tay bịt tai.

"Anh Diệp Phi, bây giờ làm sao đây?" Đội trưởng Lâm bịt tai đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Không đợi Diệp Phi trả lời, tiếng oe oe vừa rồi đột nhiên dừng lại.

Đội trưởng Lâm bị sự dừng đột ngột này làm cho có chút ngơ ngác.

Anh nhìn về phía mặt nước, chỉ một cái nhìn, đồng tử đột nhiên co rút.

Hơi thở ngưng lại.

Con quái vật nửa người nửa trẻ con trước mắt, đột nhiên há to miệng.

Giống như một bông hoa, đầu của nó tách thành bốn cánh, bên trong có vô số răng cưa lớn nhỏ, vô cùng sắc bén, còn có chất nhầy màu xanh lục dính trên đó.

"A…" Băng Băng nhìn thấy, hét lên một tiếng, vội vàng úp mặt vào sau lưng Diệp Phi.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập lúc này cũng hít một hơi khí lạnh.

Mồ hôi trên mặt cũng lấm tấm xuất hiện.

Các giáo sư càng cảm thấy kinh hãi hơn.

Hách giáo sư, người trước đó nói muốn nghiên cứu, lúc này cũng hối hận về lời nói của mình.

Thứ này đáng sợ như vậy, còn nghiên cứu thế nào?

Bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Trừ khi làm thành tiêu bản thì còn tạm được.

Cư dân mạng lúc này động tác cứng đờ tại chỗ.

"Đây là quái vật phải không?

Đằng Noãn cái gì?

Cái này còn đáng sợ hơn cả quái vật, đầu còn biết nở hoa nữa à?" "Tôi chỉ mới thấy trong phim khoa học viễn tưởng, trước đây cứ nghĩ là do biên kịch não to, bây giờ xem ra người não to nhất là Hiến Vương, lại còn biến nó thành hiện thực nữa?" "Băng Băng của tôi ơi, các giáo sư của tôi ơi, nhiều quái vật như vậy phải cẩn thận đấy, đừng để bị ăn một miếng nhé?" "Cậu vẫn nên cầu cứu anh Phi thì tốt hơn." "Các người đừng nói nữa, cái Đằng Noãn đằng sau động rồi, đây là sắp tấn công rồi." Lời nói của một cư dân mạng hiện rõ trên màn hình.

Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn thấy Đằng Noãn đã lên bờ, lùi lại một bước.

Vương Mập thì lấy súng lục ra bắn vào đầu Đằng Noãn trước.

Gã cứ nghĩ những cái Đằng Noãn này sẽ phản kháng một chút, kết quả lại bị bắn ngã lăn ra đất không động đậy.

Vương Mập ngẩn người.

Đây là đạn gì vậy?

Bắn một phát là chết?

Trước đây sao không cảm thấy loại đạn này lợi hại như vậy?

Những lính đánh thuê của đội trưởng Lâm thấy vậy cũng lần lượt làm theo.

Trước đây để tấn công những con quái vật dị thú đó, đạn dược trên người họ đã không còn nhiều.

Nhưng để có thể giết chết những thứ ghê tởm này, cộng thêm kích thước của chúng rất lớn, họ gần như tính toán để cố gắng mỗi viên đạn giết một cái Đằng Noãn.

Chưa đầy hai mươi phút, đám Đằng Noãn đã bị hạ gục hết trên mặt đất.

Trên trán chúng lộ ra chất lỏng đỏ trắng lẫn lộn!

Mùi cũng nồng nặc hơn trước!

Một trong những người mặc đồ rằn ri nhìn thấy cái Đằng Noãn này không động nữa, cố nén cơn buồn nôn, đi đến trước mặt nó.

Anh ta dùng chân đá một cái, xác nhận là đã chết, khóe miệng nhếch lên, đáy mắt thoáng qua một tia khinh thường.

Cứ tưởng có bản lĩnh lớn lao gì, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trước đó còn lo lắng nó có sức tấn công mạnh thế nào.

Hách giáo sư định đến nghiên cứu cái Đằng Noãn này, nhưng bị Diệp Phi giữ lại.

Lý giáo sư bên cạnh cũng vội vàng can ngăn.

"Trước khi chưa xác định an toàn, đừng đi!" Lý giáo sư vốn dĩ cũng muốn đi cùng Hách giáo sư, nhưng hành động của Diệp Phi khiến ông cảm thấy không ổn!

Hơn nữa, cái chết của Đằng Noãn này dường như quá đơn giản.

Đơn giản đến mức có chút không giống những con BOSS canh gác trước đó!

Hiến Vương đã tốn công tốn sức tạo ra những cái Đẳng Noãn này, sao có thể dễ dàng giải quyết như vậy?

Điều này không hợp lẽ thường?

Ông liếc mắt nhìn Diệp Phi, cũng không nhìn ra được hỉ nộ của anh.

Vương lão nhìn thấy những thứ này không động nữa, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 41

“Hách giáo sư, Lý giáo sư nói đúng, tôi biết ông rất muốn cống hiến cho khảo cổ, nhưng an toàn là trên hết.” “Hơn nữa, cậu em Diệp Phi cũng đã khuyên ông nên cẩn thận, chúng ta đợi thêm chút nữa xem!” Vương lão cũng ở bên cạnh khuyên giải.

Hách giáo sư nghe vậy, đối với lời của Vương lão vẫn rất nghe theo.

Ông tuy rất muốn đi nghiên cứu cho ra nhẽ, dù sao thì loại sinh vật trái với quy luật tự nhiên này thực sự quá có giá trị nghiên cứu!

Nhưng so với mạng sống, nghiên cứu chỉ có thể tạm gác lại.

Bởi vì lúc này mọi thứ đều quá quỷ dị!

Tiếng súng chấn động tai vừa dứt.

Những cái Đằng Noãn trước đó đã khôi phục khả năng hành động lúc này gần như toàn bộ rơi xuống hồ nước, trôi nổi cùng với thi thể phụ nữ.

Không khí lập tức chìm vào yên tĩnh.

Cư dân mạng thấy cảnh này, cả màn hình đều là những dấu hỏi lớn.

“Cứ thế thôi à?

Dẹp xong rồi?” “Sao lại dễ dàng như vậy?

Khí thế hùng hổ lúc trước đâu rồi?

Chỉ một phát súng là xong à?” “Không thể nào, sao tôi không tin nhỉ?

Có phải tôi chưa tỉnh ngủ không?” … Đừng nói là cư dân mạng

kinh ngạc, ngay cả những lính đánh thuê lúc này cũng cảm thấy có chút như mơ.

Cứ thế là xong rồi sao?

"Anh Diệp Phi, có phải anh nhìn nhầm rồi không, thứ này hình như cũng không lợi hại như anh nói." Một nhân viên công tác tò mò hỏi Diệp Phi.

Lại thấy trong mắt Diệp Phi thoáng qua một tia sáng.

Cảnh này cũng bị khán giả phát hiện.

Phòng livestream lập tức bùng nổ.

"Không đúng, không đúng, sắc mặt đại lão Diệp Phi không đúng, có phải còn chuyện gì mà chúng ta không chú ý không!?" "Con quái vật này chết quá đơn giản, nhìn biểu cảm của đại lão Diệp Phi, tuyệt đối còn có diễn biến sau!" "Những con quái vật trước đây đều lợi hại như vậy, đột nhiên xuất hiện một con gà yếu, thật không quen." "Vãi, các người đừng chú ý đến đại lão Diệp Phi nữa, nhìn cái Đẳng Noãn trên đất đi, sao tôi thấy cái đuôi thân mềm ở nửa dưới của nó hình như động đậy?" "Vãi??????

Thứ này không sao???

Cảm tình vừa rồi là giả chết à?????" "Vãi, lại sống rồi!!!" "Quỷ quái gì vậy, không phải vừa chết rồi sao, sao lại động đậy nữa rồi!!

Chúng nó không phải là muốn để các giáo sư thả lỏng cảnh giác, rồi tấn công bất ngờ chứ???" "Cậu đừng nói nữa, thật sự có khả năng, chúng ta mau nói cho các giáo sư biết, đừng để đám này tấn công bất ngờ, vãi!" Thế là cư dân mạng điên cuồng gõ chữ trên màn hình: Chú ý Đẳng Noãn!

Nhân viên công tác thấy cảnh này lập tức nhìn về phía mặt nước.

Chỉ thấy những tên vừa mới ‘chết đi’, lúc này đột nhiên mở mắt, và với một trạng thái hoàn toàn im lặng tiến về phía mọi người.

Khoảng cách của chúng lúc này, gần hơn trước rất nhiều!

Có người không chú ý, lập tức bị Đằng Noãn quấn lấy, chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết!

Đợi đến khi mọi người nhìn qua, liền thấy một trong những cái Đằng Noãn đột nhiên há to cái miệng máu, cắn vào đầu một nhân viên công tác.

Dáng vẻ đó như thể muốn nuốt sống người ta!

Băng Băng và những người khác thấy cảnh này, mặt mày tái mét.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, từ trong tay lấy ra một lá bùa lửa, chuẩn bị thiêu chết nó.

Chỉ là Đằng Noãn dường như biết có nguy hiểm.

Lập tức lùi về giữa dòng nước.

Và những cái Đằng Noãn trước đó trôi nổi trong nước, lúc này cũng lần lượt sống lại, cùng nhau xuống nước.

Trên mặt nước cũng nổi lên những vệt máu.

Nhân viên công tác đã bị đám Đằng Noãn này ăn thịt.

Mọi người sững sờ, trái tim vừa mới ổn định lại lúc này lại một lần nữa bị treo lên.

Thứ này thật sự có tư duy?

Tai đội trưởng Lâm khẽ động.

“Đây là tiếng gì?” Rất giống tiếng thân ngô mọc.

Tuyết Lỵ Dương đang tìm kiếm khắp nơi, khi nhìn thấy Đằng Noãn trên thi thể phụ nữ, sự kinh ngạc trong đôi mắt trong veo không

cần nói cũng biết.

Cái Đẳng Noãn vốn đã chết, nửa thân dưới là thân mềm đang dần dần mọc ra chân.

Miệng hình hoa cánh trên đầu những cái Đẳng Noãn khác lúc này cũng khép lại, lộ ra hộp sọ tròn.

Dưới mắt xuất hiện một cái miệng, chỉ là cái miệng này vô cùng lớn, răng bên trong hình thành răng cưa.

Từng cái Đẳng Noãn trong nước lộ ra cái đầu tròn.

Chúng nó lúc này lại đang tiến hóa!

Hách giáo sư và những người khác chết lặng.

Trong lòng sợ hãi, mồ hôi lạnh từ trán túa ra.

Vừa rồi nếu không phải Lý giáo sư cản ông lại, liệu mình có bị ăn không còn xương không?

"Cảnh giới." Đội trưởng Lâm lập tức ra lệnh cho tất cả lính đánh thuê lên đạn.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng hiểu ra, những cái Đẳng Noãn này trước đó căn bản không sợ đạn, tất cả đều là giả vờ!

Bàn Tử nghiến răng chửi bới: "Mẹ kiếp, suýt nữa bị một đám quái vật lừa!" Hồ Bát Nhất hét về phía Vương Mập: "Mập, axit sunfuric của cậu còn bao nhiêu?" "Tôi cũng không còn mấy bình." Vương Mập sờ sờ rồi cười khổ.

"Bớt nói nhảm, tôi thấy trong túi cậu còn hơn mười cái." Tuyết Lỵ Dương không khách khí vạch trần.

Lúc này còn giấu giếm?

Vương Mập liếc nhìn mọi người sau lưng, cười hắc hắc, lôi ra

toàn bộ gia sản.

"Cẩn thận đấy, tôi tốn không ít tiền mua để dự phòng đấy." … Lúc này khán giả trong phòng livestream vô cùng căng thẳng.

"Mấy cái Đằng Noãn này còn biết biến dị nữa à, còn mọc lại chân nữa chứ." "Vãi, thế giới quan tôi vừa mới xây dựng đã sụp đổ, tôi quỳ rồi, tôi thật sự quỳ rồi." "Băng Băng của tôi, tôi lo cho em quá." Cư dân mạng lúc này chỉ có lo lắng.

Ngay lúc mọi người vừa mới phân chia xong axit sunfuric.

Đằng Noãn đột nhiên từ trong nước nhảy ra, rơi xuống bờ.

"Lùi lại." Đội trưởng Lâm thấy vậy, lập tức ném axit sunfuric trong tay ra.

Lính đánh thuê bảo vệ các giáo sư nhanh chóng lùi lại.

Tuy nhiên, Đằng Noãn lại một ngụm nuốt chửng bình axit sunfuric!

Sau một trận lửa bùng lên, Đằng Nhân lại không hề hấn gì.

Không đợi mọi người phản ứng, đám Đằng Nhân bắt đầu xông về phía tất cả mọi người.

Một lính đánh thuê ở gần, trực tiếp bị đè xuống.

Tiếp theo một cặp răng thép sắc bén trực tiếp xuyên thủng vai của lính đánh thuê.

"A…" Lính đánh thuê đột nhiên trợn mắt, hét lên thảm thiết.

"Mau đi!" Đội trưởng Lâm đau đớn tột cùng: "Tiểu Phó!" Tiểu Phó bi thảm cười một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu lớn: "Mẹ kiếp, lão tử liều mạng với chúng mày, đội trưởng mọi người mau rút!" Anh ta rút ra một quả lựu đạn trước ngực mình!

Lập tức phát nổ!

Lửa bùng lên ngút trời!

Cảnh này khiến mấy vị giáo sư tay chân lạnh ngắt.

Tuy nhiên, sau vụ nổ, những con Đằng Nhân đó không hề dừng lại vì vụ nổ mà ngược lại còn tăng tốc lao về phía họ.

Về phần điểm nổ vừa rồi, con Đằng Nhân bị nổ nát mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một cặp răng thép lạnh lẽo!

Hồ Bát Nhất và những người khác giật nảy mình.

Cái thứ này cũng quá hung tàn rồi đi!

Chương 42

Ngay lúc này, phía Băng Băng vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Hóa ra một cây đẳng nhân đã nhắm trúng vị trí của cô.

Điều này khiến cả phòng livestream hoàn toàn sôi trào.

"Vãi chưởng, bảo vệ Băng Băng!" "Băng Băng, đừng lo, đừng hoảng, lùi về phía Diệp Phi!" "Mẹ kiếp, tấn công hậu phương của chúng ta, quá vô liêm sỉ!" "Giáo sư Lý cẩn thận!" Tuy nhiên, ngay lúc đám lính đánh thuê đang hoảng loạn, còn Hồ Bát Nhất và những người khác không thể xoay xở kịp.

Diệp Phi đã hành động!

Chỉ thấy Diệp Phi lấy ra chiếc rìu nhỏ lúc trước.

Hắn đặt chiếc rìu lên mặt nước, rồi lấy ra một chiếc bật lửa.

Đồng thời hét lên: "Mọi người tránh ra, nổi lửa đây!" Dứt lời, Diệp Phi châm bật lửa vào trong nước.

Tức thì, một biển lửa bùng lên dữ dội.

Giống hệt như cây cổ thụ vừa rồi.

Toàn bộ khu vực nước đều rực cháy.

Ban đầu, đám đẳng nhân còn chẳng mấy bận tâm đến ngọn lửa đã bắt đầu thiêu đốt chúng.

Nhưng rất nhanh, chúng đã phát hiện ra điều bất thường.

Chúng muốn chạy!

Nhưng dù chúng nhanh đến đâu cũng sao nhanh bằng lửa được?

Hồ Bát Nhất liếc nhìn ngọn lửa trên mặt hồ, khi thấy màu sắc của

nó, toàn thân ông ta lập tức toát mồ hôi lạnh!

Bởi vì lúc này trong cả hồ nước, không ngờ lại toàn là Tam Vị Chân Hỏa màu vàng kim!

Các giáo sư và những người đi cùng ngây ngẩn nhìn.

Nhiệt độ của ngọn lửa hắt lên khiến má họ đỏ bừng!

Nhưng họ vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào người đàn ông tên Diệp Phi.

Bởi vì theo sự xâm thực của ngọn lửa.

Trên mặt nước xuất hiện một khu vực gần như chân không.

Và trong khu vực chân không đó, mọi người kinh ngạc phát hiện ra một chiếc lá sen.

Trước đó vì mặt nước quá tối nên không ai để ý.

Lúc này nhìn thấy, họ lại một lần nữa chấn kinh.

Diệp Phi trực tiếp nhảy xuống, sải bước chạy như bay về phía lá sen.

Điều kỳ lạ là khi Diệp Phi xuống nước, những ngọn lửa kia lại chuyên tìm đám đằng nhân để thiêu.

Phần lửa còn lại thì nhanh chóng tắt đi.

Dường như đang chừa một con đường cho Diệp Phi.

"Vãi chưởng!" Hồ Bát Nhất không nhịn được văng tục.

Vương Mập há hốc mồm: "Mẹ nó chứ tôi sống lớn từng này, cảm giác như sống phí rồi, Lão Hồ, những lần chúng ta đi trộm mộ trước kia, là trộm mộ giả đúng không???" Tuyết Lỵ Dương: "Nếu Diệp Phi này là một tên trộm mộ, e rằng cả môn phái của các anh cũng không đánh lại một mình cậu ta, quá khủng khiếp!" Hồ Bát Nhất giơ ngón

cái: “Tuyệt đối là cao nhân ẩn mình!

Loại người này tôi cũng chỉ từng thấy ở thế hệ ông nội tôi mà thôi!” Các giáo sư bên cạnh nuốt nước bọt ừng ực.

Băng Băng thấy cảnh này, lẩm bẩm: “Anh Diệp Phi, lợi hại quá đi, sao anh ấy làm được vậy???” Khán giả trong phòng livestream lúc này đã gần như làm sập màn hình bình luận.

Cả phòng livestream đã bị treo liên tục hai lần.

Nhờ các kỹ sư ở hậu trường tăng ca cứu chữa, nó mới thoát khỏi cảnh sập hoàn toàn.

Giờ khắc này.

Cả nước Đại Việt đều chấn động!

Chính xác mà nói, cả thế giới đều chấn động!

Một chuyên gia ẩm thực!

Lại có thể điều khiển lửa?

Thế nhưng Diệp Phi lại không có cảm giác gì nhiều, anh nhanh chóng đến bên cạnh sen, rồi lặn xuống.

Chẳng mấy chốc đã kéo lên một chuỗi ngó sen lớn, không biết nó đã mọc bao lâu.

Khoảnh khắc ngoi lên mặt nước, nó mang một vẻ trong suốt như pha lê!

“Cầm lấy!” Diệp Phi cười ha hả, ném thẳng chuỗi ngó sen cho Vương Mập đang ngẩn người.

Tiếp đó, Diệp Phi lại lặn xuống.

Mãi cho đến khi lấy đủ ngó sen cho cả đội khảo cổ ăn một bữa, anh mới tiếc nuối rời khỏi mặt nước.

Mà lúc này.

Đám đằng nhân lúc trước đã bị thiêu thành tro tàn.

Hồ Bát Nhất há miệng: "Cậu..." Lại thấy Diệp Phi kinh ngạc kêu lên: "Vãi, đám đằng nhân này đâu rồi, chết hết rồi à?????" Sau đó Diệp Phi nhìn những người khác.

"Trời đất, các người không nghĩ là tôi làm đấy chứ???" "Tôi vừa thấy có sen nên xuống nước thôi!

Không có thời gian giết chúng!!!" Thấy mọi người vẫn nhìn mình với ánh mắt kỳ quái.

Diệp Phi ho khan một tiếng: "Vừa rồi tôi dùng bật lửa châm lửa, tin là các người cũng thấy rồi, chỉ là châm lửa bình thường thôi!" "Tôi thấy trên mặt nước có một lớp mỡ xác, thứ này dễ cháy nên tiện tay châm thử, ai ngờ nó lại không chịu được lửa thế, vừa đốt đã cháy hết, chẳng có tí cảm giác trải nghiệm nào cả!" Hồ Bát Nhất: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

Băng Băng: ...

Mấy vị giáo sư: ...

Vương Mập gãi gãi đầu: Diệp Phi, màn ra vẻ này của cậu, mẹ nó chứ tôi... phục!

Băng Băng liếc nhìn phòng livestream rồi nói: "Nhưng mà, anh Diệp Phi, anh lại lấy ra cái rìu nhỏ của mình!" Diệp Phi nghe xong, liền tỏ ra cạn lời.

"Tôi lấy rìu ra để đo nhiệt độ nước thôi mà!" Nhiệt độ nước?

Tuyết Lỵ Dương đang chuẩn bị uống nước, suýt chút nữa thì sặc chết.

Cư dân mạng lại tỏ ra vô cùng sùng bái trước hành động của Diệp

Phi.

Chưa nói đến cái lũ đằng noãn gì đó, ở một nơi nguy hiểm như vậy, chuyên gia ẩm thực của chúng ta lại có thể tìm ngay được đồ ăn, thử hỏi còn ai làm được nữa?

Khủng hoảng đằng noãn đến nhanh.

Nhưng đi còn nhanh hơn.

Nhanh đến mức người ta còn chưa kịp phản ứng.

Sau một hồi thao tác, mọi người lại thấy đói.

Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Phi đang làm sạch ngó sen, rất tò mò: "Diệp Phi, đây là ngó sen à?" Diệp Phi vừa chuẩn bị thức ăn vừa nói: "Cái này không thể coi là ngó sen nữa, chúng đã tồn tại ở đây cả ngàn năm, có thể sánh với linh dược.

Hơn nữa, môi trường sống của nó âm hàn, đối với những người thể chất yếu sẽ có tác dụng lấy độc trị độc.

Ngó sen vốn có công hiệu dưỡng nhan, cho nên nếu Băng Băng và cô Dương ăn, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt!" Lời này vừa nói ra, tất cả phụ nữ có mặt ở đây đều sáng mắt lên.

Tiếp theo là quy trình nhóm lửa nấu nướng.

Rất nhanh, trong lăng mộ tỏa ra một mùi hương quyến rũ.

Đội trưởng lính đánh thuê hít mạnh mấy hơi, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Hồ Bát Nhất cũng hít một hơi, hai mắt lập tức sáng rực.

Trước đó ông ta không cảm thấy ngó sen này có gì đặc biệt!

Lúc này vừa ngửi thấy, ông ta biết ngay, thứ này không thua kém gì những thiên tài địa bảo kia.

Chương 43

"Sao cậu ta lại phát hiện ra bảo bối này!" Nhìn Diệp Phi đang bận rộn, Hồ Bát Nhất đầy nghi hoặc.

Bởi vì ông ta cũng giống như những người khác, trước đó đều chú ý đến mặt nước có đằng noãn, tuy mặt nước tối đen nhưng thị lực của ông ta không tầm thường, hoàn toàn không nhìn thấy ngó sen, ngay cả lá sen cũng không để ý.

Thế mà Diệp Phi lại nhìn thấy ngay lá sen có màu giống hệt như nước!

Điều này thật quá đáng sợ!

Chẳng lẽ mắt của cậu ta khác người thường?

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ thở dài.

Ông ta bây giờ càng lúc càng không hiểu nổi Diệp Phi.

Trước đây ông ta cho rằng Diệp Phi là một tay trộm mộ cao tay!

Bây giờ ông ta lại thấy Diệp Phi rất có thể là một nhân vật cấp bậc lão cổ đổng!

Thậm chí có thể là một kẻ trường sinh bất lão!

Rất nhanh.

Thức ăn đã nấu xong.

Mọi người bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, Băng Băng là người đầu tiên kinh hô, cô không dám tin sờ lên khuôn mặt đáng yêu của mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Oa, ngó sen này thật sự có công hiệu dưỡng nhan!

Một nếp nhăn nhỏ của tôi đã biến mất rồi!!!" Tuyết Lỵ Dương tìm được một chiếc gương, soi vào rồi lập tức nở nụ cười kinh ngạc.

Những người khác ăn xong, ít nhiều cũng phát hiện ra sự thay đổi trong cơ thể!

Một trong những vệ sĩ bị thương trước đó ăn xong, lại cảm thấy vết thương của mình đã hoàn toàn khỏi hẳn!

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì phát điên.

"Vãi chưởng, để lại cho tôi một ít đi!" "Các người đừng ăn hết, tôi trả giá cao mua lại, thứ này có thể phá vỡ quy luật của giới sinh vật!

Mấy củ ngó sen này đáng giá cả một gia tài!" "Tôi trả một triệu, tôi muốn một khúc ngó sen!" "Tôi trả năm triệu, cầu xin đại lão Diệp Phi khi các người về hãy mang một ít về cho tôi, hu hu, nhà tôi nghiên cứu mỹ phẩm, có nó tôi tự tin nghiên cứu ra một sản phẩm làm đẹp chấn động thế giới!!!" "Đừng nói nữa, cho tôi một cơ hội tôi đến Trùng Cốc tìm các người ngay bây giờ..." Cùng lúc đó, một số phương tiện truyền thông mới cũng lần lượt đăng bài.

Diệp Phi phát hiện, chấn động thế giới!!! ...

No nê xong, mọi người lên thuyền cao su.

Nước ở đây không phải là nước tù, thế nên mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên, mộ đạo còn dài hơn trong tưởng tượng.

Nhìn xa xa, vẫn có thể thấy một vài xác đằng noãn!

Nếu không phải ngọn lửa kia đã thiêu rụi tất cả.

E rằng dù họ có thể đi qua đây thì cũng phải chịu thương vong nặng nề.

Một giờ sau.

Mọi người cập bờ, đèn pin soi đường phía trước.

Trước mắt hiện ra một con đường hầm.

Băng Băng cầm micro, chủ động giới thiệu cho khán giả và cư dân mạng.

Hai bên vách đá được khảm vàng lá, trông cao quý hơn con đường hầm trước đó không biết bao nhiêu lần.

Trên đó còn có những hoa văn lớn nhỏ khác nhau.

Chạm khắc tinh xảo, mỗi một đường vân đều vô cùng rõ ràng.

Điều này khiến trong lòng họ dấy lên nhiều suy đoán và đánh giá.

"Này Lão Hồ, tôi vừa liếc qua, vàng lá trên này đều là thật, có phải nghĩa là chúng ta đã đến mộ Hiến Vương rồi không?" Vương Mập nhân lúc mọi người không chú ý.

Lén lút cạy một ít từ trên tường xuống.

Có vàng không lấy, đó là đồ con rùa.

"Hừ, mất mặt, thấy vàng là không đi nổi nữa." Tuyết Lỵ Dương lườm gã mập bên cạnh.

Cái tính tham tiền này sao mà không đổi được.

Các giáo sư thì tấm tắc khen ngợi sự xa hoa và lộng lẫy của con đường hầm.

Lớp vàng lá này ít nhất cũng cần mấy tấn vàng để chế tác ra.

"Giáo sư, những thứ này có thể lấy một ít về không?" Một học sinh phía sau cũng cảm thấy kinh ngạc và thán phục.

Đừng nói đến những người được mời phía sau, có bao nhiêu người cả đời cũng chưa từng thấy nhiều vàng lá như vậy.

"Đây đều là văn vật, đợi lúc ra ngoài sẽ có người mang chúng đi

hoặc bảo vệ chúng.” Giáo sư Lý nghe vậy, bình thản giải thích.

“Giáo sư Lý nói đúng, các cậu tốt nhất đừng nên động vào, đây cũng là văn vật.” Giáo sư Hách khi nói đến văn vật, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng và hưng phấn.

Băng Băng cố tình để camera quay cận cảnh cho khán giả xem rõ vách đá này.

Cư dân mạng thì hít một hơi khí lạnh.

Hận không thể chui vào trong máy tính để vơ một ít vàng lá về, thật sự quá thèm thuồng.

“Trước đây tôi thấy chó giữ cửa của mộ Hiến Vương lợi hại như vậy, tôi đã nghĩ Hiến Vương này là một bá chủ, không ngờ là tôi đã nhìn nông cạn rồi.” “Đây là vàng đó, số vàng này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ, mẹ kiếp, mười đời cũng chưa chắc kiếm được ngần này vàng.” “Chỉ một con đường hầm đã xa hoa thế này, nếu là cung điện thật sự thì sẽ thế nào?

Liệu cuối con đường hầm này có phải là mộ Hiến Vương không?” “Có khả năng đó, tôi thấy khả năng này không phải là không có, nếu không sao trước đó không xa hoa như vậy?

Tự nhiên thấy hưng phấn quá, cả người đều thấy kích động.” “Vãi, tôi nữa.” “+1.” ...

Đối mặt với những suy đoán của cư dân mạng, Băng Băng chỉ mỉm cười cho qua.

Có phải thật sự đã đến mộ Hiến Vương hay không, lát nữa mới biết được.

Diệp Phi đi cuối cùng, thấy những người này đều đang phát biểu ý kiến của mình.

Lông mày nhíu lại.

Cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai mươi phút sau, trước mắt xuất hiện một cánh cửa đồng.

Đội trưởng Lâm vô cùng tin tưởng Diệp Phi.

Cho đến hiện tại vẫn chưa nghe Diệp Phi nói có nguy hiểm.

Nên cũng yên tâm.

Đẩy cửa đồng ra.

Mọi người đi vào trong cung điện, thấy cảnh tượng bên trong thì đều bị chấn động.

Con ngươi gần như muốn lọt ra khỏi hốc mắt.

Chỉ thấy trước mắt hiện ra một cung điện rộng đến hai ba mươi nghìn mét vuông.

Cung điện cao, cung điện lớn!

Quả thực vượt xa nhận thức của người thường!

Toàn bộ cung điện đều nguy nga lộng lẫy, hai bên mỗi bên có chín cây cột màu đỏ.

Ở giữa nền đá xanh, trải lụa thượng hạng, hai bên còn có những chiếc đèn lồng cung đình làm bằng vàng ròng.

Nến bên trong cháy sáng, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trên cột đá điêu khắc thanh long, còn đang 'cưỡi mây đạp gió', trong đó đầu rồng vừa vặn nhô ra, hai đầu rồng đối mặt nhau, mắt rồng vừa vặn nhìn vào vị trí chính giữa.

Vừa như đang quan sát, vừa như không giận mà uy.

Phía chính diện có tổng cộng một trăm linh tám bậc thang, trên đó đặt một chiếc bàn ngọc.

Trên bàn bày đủ loại đồ đồng.

Chương 44

Phía sau còn có một tấm bình phong ngọc lớn, trên đó điêu khắc song long hí châu.

Giữa hai con rồng là một viên dạ minh châu khổng lồ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Hai bên còn có những chiếc đèn lồng cung đình quý giá điểm xuyết.

Dưới bậc thang lần lượt đặt bàn ghế, trên ghế khảm đá quý.

Xa hoa, lộng lẫy, cũng không thể hình dung hết được sự xa hoa của cung điện này.

Các giáo sư đến bên một chiếc bàn, đưa tay sờ thử.

Đôi tay của giáo sư Vương run rẩy, còn vội vàng đưa tay lau vào quần áo.

Dường như sợ làm bẩn nó.

"Tôi tự nhận đã xuống rất nhiều lăng mộ, cũng đã thấy không ít lăng mộ xa hoa, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy một lăng mộ xa xỉ như vậy." Giọng của giáo sư Vương cũng run rẩy.

"Đây không còn là lăng mộ nữa, đây rõ ràng là một hoàng cung dưới lòng đất!" Giáo sư Lý và giáo sư Hách đang dùng kính lúp quan sát những viên ngọc trên đó, cùng nhau suy đoán niên đại của chúng.

Mỗi một câu nói, giọng điệu cũng thêm phần căng thẳng và kích động.

Những văn vật này, tùy tiện lấy một món ra ngoài cũng có thể trở thành quốc bảo.

Thậm chí có thể nói vượt qua rất nhiều bảo vật ở nước ngoài.

Nước Đại Việt tuy cũng có không ít di sản!

Nhưng nếu mang cả địa cung này về.

Di sản của Đại Việt sẽ thêm một phần vô cùng phong phú!

"Trời ạ, những nét điêu khắc này, những hoa văn này, làm sao làm được!" Giáo sư Lý hai mắt sáng rực, không ngừng cảm thán.

"Tôi từ khi vào học viện khảo cổ, những năm qua cũng đã cùng giáo sư Vương thấy không ít lăng mộ, những lăng mộ trước đây phần lớn đều được chế tạo xa hoa, nhưng đều là vàng bạc, lụa là, hoặc là ngọc thạch đương triều." "Còn có đồ đồng, và một số bảo vật tương đối hiếm có thời đó, nhưng huy hoàng như thế này thì tôi là lần đầu tiên thấy!

Đây là đem sự giàu có của một triều đại, toàn bộ chuyển hóa thành cung điện này sao?" "Đây rốt cuộc là một bạo quân, hay là một vị đế vương vĩ đại!" Giáo sư Hách tự nhận cả đời mình đây là lần đầu tiên nhìn thấy lăng mộ như vậy.

Bất kể tiền nhân thế nào.

Điều này sẽ mang lại giá trị không thể đo đếm cho Đại Việt!

Mà ông và mấy vị giáo sư có mặt ở đây, rất có thể sẽ lưu danh sử sách!

"Có lẽ cả đời này tôi cũng chưa chắc được thấy một cung điện hoành tráng và xa hoa như vậy." Mắt giáo sư Vương ngấn lệ.

Ít nhất đời này không còn gì hối tiếc, có thể chứng kiến một cung điện tuyệt vời như vậy.

Nhìn vẻ mặt không ngừng kinh ngạc và kinh hô của các giáo sư.

Hồ Bát Nhất, Vương Mập và Shirley Dương lại kinh hãi nhiều

hơn là kinh ngạc!

Sắc mặt họ lúc xanh lúc trắng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Họ cũng thực sự bị cung điện này chấn động.

Nhưng phần lớn là sợ hãi.

Nhìn mà sinh lòng kính sợ.

"Lão Hồ, tuy tôi thích tiền, nhưng tình hình này mẹ nó không đúng chút nào." Vương Mập trong lòng lo lắng, bực bội gãi gãi sau gáy.

"Trước khi đến đây, tôi cũng đã điều tra về Lĩnh Nam, nơi này, dù là thời đại đế vương cổ đại, cũng không thể nào tạo ra một địa cung to lớn và hoành tráng như vậy!" "Hơn nữa ở Lĩnh Nam có một câu cổ ngữ!

Đỏ lòm lòm, trắng bong bong, nằm cứng đơ, ở đây càng lộng lẫy, thì càng nguy hiểm, huống chi ở đây lại nguy nga lộng lẫy như vậy!" "Hơn nữa tôi vừa lén đi thắp mấy cây nến, mẹ nó chứ rõ ràng là điềm đại hung đại sát!" Hồ Bát Nhất cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng nhìn một vòng cũng không biết rốt cuộc có gì không ổn.

"Cậu cũng không nhìn ra sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn song long trên đầu, không chắc chắn hỏi.

Cô phát hiện, đôi rồng này dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Khi nhìn vào mắt rồng trên đầu, cô đột nhiên thấy hơi chóng mặt.

Cả người ngã ngồi xuống đất, sắc mặt đau đớn.

Mồ hôi trên trán cũng ngày càng nhiều.

"Sao vậy?

Không khỏe ở đâu à?" Hồ Bát Nhất và Vương Mập vội vàng quan

tâm cô.

Tuyết Lỵ Dương đã tỉnh táo lại.

“Tôi hình như cảm nhận được sự tồn tại của Mộc Trần Châu.” “Cô nói thật không?

Đừng có lừa chúng tôi đấy.” Vương Mập ngạc nhiên, tại sao gã lại không cảm nhận được!

“Tổ tiên tôi từng cứu một vị tiên tri cổ đại, để báo đáp gia đình chúng tôi, tiên tri đã cho tôi một số năng lực, tôi vừa cảm nhận được sự tồn tại của Mộc Trần Châu, tuyệt đối không sai được!” “Chúng ta có lẽ cũng đã đến nơi ở của chủ mộ Hiến Vương rồi!” Tuyết Lỵ Dương nhỏ giọng nói với Hồ Bát Nhất.

“Vậy là, Mộc Trần Châu thật sự ở đây!” “Xem ra hy vọng của chúng ta vẫn còn, hy vọng sức khỏe của lão tiên sinh còn có thể cầm cự được!” Hồ Bát Nhất nghe vậy, sắc mặt vốn có chút khó coi cũng khá hơn một chút.

“Nhưng sao tôi cứ thấy không ổn, tôi nhìn hai con rồng trên đầu cứ cảm giác như bị ai đó theo dõi.” Vương Mập ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một cái liếc mắt mà hận không thể toàn thân run rẩy.

Ba người lúc này đang nghĩ xem Mộc Trần Châu rốt cuộc ở đâu.

Mà lúc này một số nhân viên công tác và người được mời đang vui mừng nhìn trái nhìn phải.

Kiến trúc ở đây, tất cả đều mang dấu ấn của dòng sông thời gian!

Đối với cuộc đời mỗi người bọn họ mà nói.

Đều sẽ là không thể phai mờ!

“Chúng ta cuối cùng cũng đến được đây rồi, thật không dễ dàng.” Các nhân viên công tác thở phào một hơi, nếu tiếp tục đi xuống, không

biết còn phải chết bao nhiêu người.

"Trước đây tôi có xem một số bộ phim truyền hình cổ đại, cung điện của đế vương cũng chưa chắc có được cung điện lộng lẫy như thế này." Một trong những người được mời nói: "Anh nói xem, cái ly rượu đồng này có phải là vô giá không?

Chắc không dưới mười triệu đâu nhỉ?" Người được mời bên cạnh thấy xung quanh không ai chú ý đến họ, nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông ngẩn ra, nghe thấy lời này thì hơi ngừng thở, mắt cũng lóe lên một cái.

Thấy nhân viên công tác cũng không nhìn họ, liền khẽ gật đầu.

Tất cả đều không cần nói ra.

Hai người nhân lúc mọi người không chú ý, liền muốn lấy đi chiếc ly đồng trên bàn.

"Sao tôi không lấy xuống được?" "Anh đúng là vô dụng, anh qua đây che cho tôi." Người kia cũng thử một lần.

Dùng hết sức bú sữa mẹ cũng không lấy xuống được.

Cuối cùng ngón tay còn bị viên đá quý trên ly đồng làm xước.

Một giọt máu rơi xuống mặt bàn ngọc.

"Mẹ kiếp...

đau quá." Người được mời ôm tay mình, vô cùng kinh ngạc.

Ngay khi hai người rời đi.

Không ai để ý rằng, giọt máu tươi đó đã bị hấp thụ ngay lập tức!

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng kinh ngạc không thôi.

"Tôi từ lúc vào đã véo đùi mình, chết tiệt, tôi có phấn đấu cả đời

cũng không mua nổi một cái đèn." "Anh phải bình tĩnh, tôi cũng vậy, tôi chỉ xem thôi, mà xem thôi cũng là lần đầu tiên, tôi quả nhiên là người nghèo, tầm mắt đúng là không được, đẹp quá đi." "Các người nói xem đây có phải là mộ Hiến Vương không?

Cung điện lộng lẫy xa hoa thế này mà đặt một cái quan tài thì thật là xui xẻo." "Cung điện này tôi thấy gần giống cung trăng rồi, đúng là chưa từng thấy, cung trăng trên trời cũng không hơn được thế này." "Hùng vĩ quá, lợi hại quá, chôn tôi ở đây cũng là phúc ba đời nhà tôi." "Nhưng nếu là mộ Hiến Vương thì quan tài đâu?

Đồ tùy táng đâu?

Chẳng lẽ ở ngay trong cung điện lộng lẫy này?" "Anh hỏi đúng trọng tâm rồi đấy, tôi nhìn một vòng rồi, cũng không thấy quan tài, có khi nào ở chỗ khác không?" Cư dân mạng lúc này bàn tán sôi nổi, cảm thán sự hùng vĩ tráng lệ của cung điện này.

Băng Băng nhìn cung điện trước mắt.

Trong đôi mắt đẹp không ngừng kinh ngạc.

Một chiếc đèn lồng này cần bao nhiêu vàng để chế tạo, lại còn là vàng mười.

Sự xa hoa của người cổ đại thật sự vượt xa trí tưởng tượng của cô.

Chương 45

"Thưa quý vị khán giả, chúng ta hãy xem chiếc đèn lồng này..." "Tay nghề trên đó, còn có hoa văn và đường nét điêu khắc, toàn bộ dáng vẻ của cung điện..." Khi camera lướt qua đầu rồng lúc trước, mắt của hai con rồng vàng lóe lên một tia sáng đỏ.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Nhưng vẫn bị khán giả trong phòng livestream nhạy bén phát hiện!

"Vãi chưởng, tôi hình như thấy mắt rồng cử động!" "Mẹ nó đây là rồng thật à???" "Tôi cũng thấy mắt rồng cử động!!!" "Thật hay giả!!!" "Tôi xem, tôi xem..." Ngay lúc mọi người đang trải qua đủ mọi cảm xúc.

Lại nghe thấy giọng của Diệp Phi vang lên.

Mọi người theo phản xạ dừng lại động tác trong tay.

"Thưa quý vị, không biết mọi người có để ý đến một chi tiết không, đó là cung điện này nếu tính theo lịch sử, thì phải có lịch sử hơn nghìn năm!" "Thời cổ đại của chúng ta, cộng thêm nguyên nhân nhiều núi ở Lĩnh Nam, thỉnh thoảng sẽ có động đất xảy ra, trong tình huống này, cho dù là cung điện được bảo vệ tốt đến đâu, tại sao trong cung điện lại không có nhiều bụi?" "Còn nữa, mọi người có phát hiện không, tại sao đồ vật ở đây, các người dường như đều không nhấc lên được!" Lời của Diệp Phi khiến mọi người bừng tỉnh.

Tất cả đều theo phản xạ lùi lại vài bước!

Đúng vậy!

Tại sao đồ vật ở đây lại đẹp đẽ lộng lẫy như vậy?

Tại sao đồ vật ở đây không nhấc lên được?

Tại sao ở đây không có bụi!

Không nghĩ thì không sao.

Vừa nghĩ!

Tay của giáo sư Hách theo phản xạ cứng đờ giữa không trung.

“Lão Diệp, lời này của cậu là có ý gì?” Vương Mập lẩm bẩm.

Diệp Phi nghe vậy, chỉ hờ hững liếc một cái.

Đi đến góc đông nam.

Anh tìm thấy một nơi giống như một bức tường phẳng.

Chỉ vào ‘bức tường’ đó, dường như lẩm bẩm: “Nhóc con, còn giả vờ à??” Giọng không lớn, nhưng không ít người đã nghe thấy.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và Vương Mập đang ngạc nhiên.

Diệp Phi đột nhiên nhặt một hòn đá trên mặt đất, quay người, ném về phía ‘đầu rồng’, đồng thời hét lớn một tiếng.

“Phá.” Cùng với tiếng hét, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh sáng lộng lẫy hoàn toàn biến mất!

Thay vào đó là thứ khí tức mờ mịt chỉ có trong lăng mộ.

Mà những thứ điêu khắc hoa lệ lúc trước.

Lại biến thành một cung điện trông có vẻ đổ nát!

Những cây cột vàng quý giá ban đầu, biến thành những cây cột đá phủ đầy bụi và có cả vết nứt.

Đèn lồng xung quanh cũng trở nên tàn tạ.

Ngay cả bàn cũng chỉ là những tảng đá xếp chồng lên nhau.

Nhưng màu sắc của những tảng đá này rất kỳ dị.

Giống như màu xanh pha chút đen.

Không khí cũng tràn ngập mùi trống trải.

Nhưng khi mọi người quay đầu lại.

Vị trí đầu rồng màu vàng ban đầu, không ngờ lại là một con rết khổng lồ.

Con rết đó hoàn toàn sao chép lại con rồng lúc trước!

Lúc này xúc tu ở khóe miệng nó đang tiết ra chất độc nhầy nhụa.

Mắt cũng đỏ ngầu, thở hổn hển.

Nhìn chằm chằm vào mọi người trước mắt.

Chất độc rơi xuống đất, gạch xanh trên nền lúc này cũng bị ăn mòn thành một cái hố lớn.

Mọi người mặt lộ vẻ kinh hoàng, sợ đến mức chân mềm nhũn, chỉ có thể đứng tại chỗ.

Ực.

Ực.

Từng tiếng nuốt nước bọt, mồ hôi trên mặt như thác đổ.

Mà sắc mặt của Hồ Bát Nhất và Vương Mập, trong kinh ngạc lại có thêm một chút phức tạp.

Bởi vì con rết này, họ từng gặp phải đồng loại của nó!

Nhưng không hề lớn bằng con trước mắt!

Con này xét về kích thước, ít nhất cũng phải dài hơn 10 mét!

Hàng ngàn chân sắc như dao!

Khi đó con rết kia được coi là một kỳ tích có một không hai trên thế giới này!

Thế nhưng, mới bao lâu, lại gặp được một con nữa!

Hơn nữa, cung điện lộng lẫy lúc trước, rất có thể cũng là do nó tạo ra!

Nói cách khác, con rết này còn có hiệu ứng đặc biệt là tạo ra ảo cảnh?

"Này, cái thứ này còn có phiên bản tương tự à?" Vương Mập nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Trước đây khi đối đầu với Chá Cô Tiếu, đã từng thấy con rết lớn này.

Khoảng cách xa như vậy, thụ tinh noãn còn có thể đến đây?

Điều này còn huyền ảo hơn cả huyền huyễn.

Hồ Bát Nhất bất lực càm ràm: "Này Mập, cậu có thể nghĩ cái gì bình thường một chút không, con rết này rõ ràng lớn hơn con kia mà!

Cỡ này đủ làm ông nội rồi!" Nói xong Hồ Bát Nhất liếc Diệp Phi một cái, rồi nói: "Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Con rết này không biết thực lực của chúng ta, tuyệt đối đừng lộ ra vẻ sợ hãi, nếu không chúng ta có sống sót ra ngoài được không cũng là một vấn đề!" Hồ Bát Nhất đã giao đấu với con rết lớn này, biết quy luật của động vật.

Nó không động thủ, hoàn toàn là vì bị chiêu vừa rồi của Diệp Phi dọa sợ!

Nhưng điều này không thể kéo dài được lâu!

"Tôi không được, tôi sợ... chân tôi mềm nhũn rồi." Một trong những người được mời đã bị dọa đến mức không cử động được.

Giọng cũng pha chút nức nở.

"Tôi cũng vậy, tôi sợ, tôi sợ." Một nhân viên công tác đang trên bờ vực sụp đổ, vừa rồi anh ta còn sờ vào đầu con rết!

Nếu không phải con rết không muốn ăn anh ta, anh ta đã GG rồi!

Mà phía sau anh ta chính là con rết khổng lồ.

Anh ta cũng là người ở gần con rết nhất.

Ngay lúc mọi người đang nhỏ giọng nói chuyện.

Con rết phía sau thở ra một hơi dài.

Khiến mọi người càng run như cầy sấy.

Cư dân mạng nhìn con rết lớn hơn cả màn hình.

Tim đập thình thịch.

Cũng không ngừng nuốt nước bọt.

“Sao cái thứ này to thế?

Chương 46

Tôi nhìn thôi cũng sợ, đừng nói là người ở gần như vậy, chẳng phải có thể bị ăn thịt bất cứ lúc nào sao?" "Tôi xem mà toát cả mồ hôi, có cách nào không?

Không thể cứ đứng im như vậy được." "Tôi rút lại lời nói trước đây, tôi không đi tìm anh Phi đâu, không chết cũng bị dọa chết." "Anh Phi đâu?

Tìm anh Phi đi, cứu mạng, chiêu vừa rồi lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu những người đó khỏi miệng con rết." "Anh Phi cứu mạng." ...

Mà Diệp Phi lúc này lập tức nói: "Chạy mau, không muốn sống nữa à!" Lời vừa dứt, mọi người như được giải huyệt đạo, vội vã chạy đến sau lưng lính đánh thuê.

Tốc độ đó có thể sánh với vận động viên chạy 100m vượt rào.

"Anh Diệp Phi, con rết lớn này từ đâu ra?

Sao còn biết ảo thuật?" Băng Băng đứng bên cạnh Diệp Phi, khó hiểu hỏi.

"Hiến Vương là một bá chủ am hiểu phong thủy, bố cục phong thủy ở đây đối với một con vật mà nói không khác gì một nơi phong thủy bảo địa, con rết này ở đây, là được tuyển chọn từ loài rết khổng lồ Garamogos." "Loại rết này khi còn nhỏ đã có thể ăn thịt cổ vương, cũng vì mức độ hung hãn rất mạnh, nên mới được Hiến Vương để mắt tới, trở thành người bảo vệ." "Nơi này đã trải qua nghìn năm, có thể tu luyện thành bộ dạng ngày hôm nay, cũng thật không dễ dàng." Lời Diệp Phi vừa dứt, mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Các giáo sư còn chưa nhận ra loài rết này, anh đã biết chủng loại rồi.

Trong lòng cũng có một cảm giác khó tả.

Đây là cái gì?

Anh cứ nói thẳng anh là trộm mộ không phải xong rồi sao!

Điều này khiến mặt mũi già nua của họ biết để vào đâu?

Hồ Bát Nhất biết anh quan sát tinh tường, nhưng không ngờ lại phân tích ra nhanh như vậy.

Trong lòng kinh ngạc đồng thời, còn có chút tự ti.

Lính đánh thuê và nhân viên công tác căng thẳng nhìn con rết lớn, đối với lời của Diệp Phi cũng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, tiếp theo có phải nên chạy nhanh một chút không.

Cư dân mạng nghe thấy lời của Diệp Phi.

"Mẹ kiếp, không hổ là anh Phi, đúng là kiến thức rộng, chỉ cần nhìn một cái là biết giống rết này, tôi thì chỉ biết nó là con rết, gọi chung chung thôi." "Không sai, tôi cũng thuộc loại đó." "Anh Phi uy vũ, nhất định phải làm con rết này thành món bào ngư vây cá cửu đỉnh." ...

Khán giả trong lòng căng thẳng còn có chút phấn khích cổ vũ.

Lúc này, con rết lớn phát hiện ảo thuật của mình đã bị phá giải.

Đôi mắt vốn đã đỏ ngầu lúc này lại thêm màu đỏ quỷ dị, vô cùng đậm đặc.

"Gàoooo..." Tiếng gầm rất lớn, thân thể không ngừng cuộn tròn.

Ngay cả chiếc bàn đá bên cạnh cũng là một phần cơ thể của nó.

Hai người được mời muốn trộm đồ lúc trước giờ cũng đã hiểu ra.

Tại sao chiếc ly đó không nhấc lên được, hóa ra là chân của con rết.

Nội tâm lúc này càng thêm kinh hãi.

Toàn thân như vừa tắm xong.

"Lùi lại..." Đội trưởng Lâm thấy con rết lớn trước mắt đã bò tới.

Không ngừng lùi về phía sau.

Tiếng súng vang lên, nhưng không hề làm con rết bị thương chút nào.

Tiếng súng như thể bắn vào một tấm sắt.

Con rết dường như đã nổi giận, há to miệng lao về phía một lính đánh thuê!

"Nguy hiểm!" Đạn bắn vào thân con rết phát ra tiếng lanh canh.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Con rết trực tiếp nuốt sống một lính đánh thuê!

Trong chốc lát, mọi người nhanh chóng lùi về hướng vừa vào.

"Lão tử liều với mày." Đội trưởng Lâm nhìn thấy anh em vốn đã không còn bao nhiêu lại bị nuốt sống một người, trong mắt gần như chảy ra lệ máu.

Cơn giận trong lòng đã thay thế nỗi sợ hãi, lấy ra axit sulfuric và lựu đạn trên người.

Ngay lúc nó há miệng, anh ta ném thứ trong tay vào trong.

Bùm!

Tuy nhiên, một tiếng nổ chỉ khiến con rết lăn lộn vài vòng.

Vẫn không có gì thay đổi.

“Mau rút lui, các người không phải là đối thủ của nó.” Hồ Bát Nhất đã giao đấu với loại rết này, con rết này rất mạnh mẽ.

Bây giờ ngoại trừ ông, Vương Mập, Tuyết Lỵ Dương, và Diệp Phi.

Những người này ở lại đây chỉ là nộp mạng.

“Anh Hồ, có phải anh biết gì không?” Đội trưởng Lâm bị đẩy lùi.

Nhưng vẫn không muốn cứ thế mà đi.

Người của anh ta cứ thế mà mất.

Sao có thể cam tâm?

“Con rết này ít nhất đã tu luyện nghìn năm, tôi trước đây đã giao đấu với loại rết này, thực tế nếu không phải mấy vị giáo sư còn chưa đi, theo kinh nghiệm trước đây, cách giải quyết tốt nhất là chạy ngay lập tức!” Nói xong, Hồ Bát Nhất đã bỏ chạy.

Những người khác nhìn thấy.

“Vãi chưởng... cứu mạng!” Con rết lớn di chuyển như gió.

Không gian ở đây lại vô cùng rộng lớn.

Mỗi bước chân của nó đều cuộn lên một trận cuồng phong.

Bụi bặm như mưa trút xuống người mọi người.

Giáo sư Vương được giáo sư Hách dìu, ông vốn đã lớn tuổi, lần khảo cổ này đối với ông mà nói quả thực là một khó khăn chưa từng có.

Khó khăn lắm mới vượt qua được bao nhiêu nguy cơ!

Còn chưa kịp thở.

Lại bị một con rết lớn truy đuổi.

Điều này khiến trong lòng ông cảm thấy có chút tuyệt vọng!

Lăng mộ này có quá nhiều nguy cơ!

Nhiều đến mức còn nhiều hơn tất cả các lăng mộ ông từng gặp trong đời cộng lại!

"Giáo sư Hách, không cần dìu tôi, tôi già rồi, các người chạy trước đi!" Giáo sư Hách vừa định nói.

Lại nghe một tiếng "A".

Lại một lính đánh thuê bị tóm lấy, trông thấy sắp bị nuốt chửng ! "Không được, tôi không thể nhìn người của tôi chết thảm, tôi phải tự tay giải quyết nó." Đội trưởng Lâm lúc này mọi sự sợ hãi và kinh hoàng đều biến thành lửa giận.

"Anh giải quyết thế nào?

Anh bị điên à!" Hồ Bát Nhất cũng bó tay, lúc này còn giải quyết?

Con rết lớn không đánh chúng ta đã là may lắm rồi!

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang cuống cuồng chạy, lại thấy Diệp Phi đang đi dạo ở đó.

Chính xác mà nói là đang đi tè.

Khi máy quay hướng về phía anh.

Diệp Phi đột nhiên chỉnh lại tư thế, rồi lớn tiếng hét với mọi người: "Khụ, đừng dừng lại, chạy mau!

Đừng quan tâm đến tôi..." Hồ Bát Nhất: "..." Vương Mập: "Dao của tôi đâu!!!" Tuyết Lỵ Dương: "..." Băng Băng lặng lẽ quay đầu đi.

Chương 47

Giáo sư Vương ho khan một tiếng: "Cậu Diệp Phi, tôi thấy cậu không hoảng sợ, có phải có cách gì không, những người lính đánh thuê này tuy là được thuê, nhưng tiền thân của họ đều là những chiến sĩ tốt bảo vệ quê hương của đất nước chúng ta, cứ thế này, họ đều sẽ chết ở đây!" Nói xong giáo sư Vương nhìn về phía trước.

Mấy người lính đánh thuê đang khổ sở chống đỡ bằng súng máy.

Mà đội trưởng Vương nghiến răng gầm lên với con rết lớn đối diện!

Tuy nhiên con rết lớn quá to!

Và cơ thể đã trải qua nghìn năm biến đổi!

Đạn thông thường nhiều nhất cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ tấn công của nó!

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, ai nấy đều hoảng sợ!

"Tôi không dám xem, tôi sợ quá." "Quái vật này ngay cả đạn cũng không sợ, làm sao bây giờ!" "Trời ơi, móng vuốt của con rết này sắc quá, vừa rồi ánh đèn chiếu qua, tôi còn thấy cả ánh sáng lạnh!" "Toang rồi, toang rồi, đội khảo cổ sắp bị tiêu diệt toàn bộ rồi!" "Làm sao bây giờ, có ai có cách nào không!" Phòng livestream mấy triệu người nhưng nhất thời không ai có thể nghĩ ra một cách khả thi.

"Các người nói xem, trước đây Diệp Phi có thể tìm ra con rết!

Vậy liệu có cách giải quyết không!" "Anh nói vậy cũng đừng nói, thật sự có khả năng!" "Đại lão Diệp Phi vẫn luôn ẩn mình, anh ấy chắc chắn có cách, chúng ta mau gọi đại lão Diệp Phi!" "Các người

xem đại lão Diệp Phi kìa, từ đầu đến cuối đều bình thản như vậy, anh ấy tuyệt đối có cách!" Trong chốc lát.

Toàn mạng đều vang lên tiếng gọi Diệp Phi.

Lúc này hy vọng của mọi người đều đặt lên người Diệp Phi.

Ngay lúc này.

Con rết đó không biết sống chết thế nào lại lao về phía Diệp Phi.

Giây tiếp theo.

Nó có thể dùng móng vuốt sắc bén đâm thủng cơ thể Diệp Phi.

Mà vì ban đầu Diệp Phi và những người khác có chút khoảng cách.

Lúc này đội lính đánh thuê dù muốn cứu cũng không cứu được.

"Vãi chưởng!

Sắp toang rồi!" Hầu như tất cả mọi người đều kinh hô một tiếng.

Khán giả trong phòng livestream càng thêm ngơ ngác!

Trước đây Diệp Phi trong lòng họ, gần như có thể được gọi là thần!

Bởi vì Trùng Cốc này khủng khiếp như vậy!

Diệp Phi đều có thể dễ dàng giải quyết!

Ngay cả khi gặp cá tám chân, cũng chỉ là gật đầu chào hỏi, cá tám chân liền bỏ đi!

Nhưng đến đây!

Diệp Phi sắp bị rết giết?

"Đại lão Diệp Phi sắp toang rồi à???" "Vãi chưởng, tôi đã thấy gì vậy!

Đại lão Diệp Phi, anh mau chạy đi!" "Các anh lính đánh thuê, mau

cứu đại lão Diệp Phi!" "Hu hu, đại lão Diệp Phi, anh...

đợi đã, đại lão Diệp Phi hình như cười??" "Các người đang đùa tôi đấy à?

Đại lão Diệp Phi sắp chết rồi, các người bảo tôi là anh ấy cười, các người ngốc à?

Đợi đã, vãi chưởng??" ...

Chỉ thấy con rết cách Diệp Phi khoảng chưa đến một mét!

Đôi mắt như máu của nó còn mang theo vẻ hưng phấn!

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Diệp Phi đã ra tay, anh từ trong túi lấy ra một cây nấm, ném vào miệng đang há của con rết.

Đồng thời hai mắt khẽ nhắm lại.

Mạnh mẽ thở ra một hơi.

Tiếp theo, chỉ thấy con rết lớn đó nhắm mắt lại.

Trực tiếp ngã xuống đất.

Cái đầu lớn lúc này cũng đập vào gạch xanh, tạo ra một cái hố sâu rất lớn.

Xung quanh đầy bụi.

Vương Mập đang ngồi trên đất thấy cảnh này ôm lấy ngực, hít một hơi khí lạnh.

Con ngươi trợn tròn.

Vương Mập: "Mẹ nó chứ...??????" Hồ Bát Nhất chống hông, lúc này rơi vào hoang mang.

Vừa rồi ông ta đã tốn không ít sức.

Nhảy lên nhảy xuống, vừa dùng bùa lửa, vừa thu hút!

Mệt chết mệt sống!

Mạng cũng suýt mất nửa.

Kết quả con rết lớn chẳng hề hấn gì.

Vậy mà Diệp Phi đã làm gì?

Lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy?

Tuyết Lỵ Dương cũng vậy.

Nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, chớp chớp mắt, không dám tin nhìn anh.

Giờ khắc này, cả lăng mộ, cả màn hình bình luận trong phòng livestream, đều im phăng phắc!!!

Hồ Bát Nhất gắng gượng đứng dậy.

Sự kinh ngạc trong mắt không cần nói cũng biết.

Người đàn ông này quả thực không phải người.

Dễ dàng giải quyết con rết lớn biết ảo thuật này.

Trước đây đã phải chết không ít người mới diệt được con rết nhỏ kia.

Quan trọng nhất là!

Anh ta có ra tay không?

Hình như có ra tay!

Nhưng lại hình như không ra tay!

Anh ta rốt cuộc đã làm thế nào?

Các giáo sư và những người được mời ngây ngốc nhìn Diệp Phi.

Vài giây sau.

Họ đồng loạt làm một động tác.

Dụi mắt.

Đợi một lúc lâu.

Một trong những lính đánh thuê mới dám cẩn thận đến bên cạnh con rết lớn!

“Con rết không động đậy nữa!!!” Người lính đánh thuê hưng phấn hét lớn.

Xác định con rết lớn này không động đậy nữa, giáo sư Hách thấp giọng nói.

“Giáo sư Vương, Diệp Phi này không phải là có năng lực đặc biệt gì đó chứ?” Giáo sư Hách cũng không ngờ.

Nguy cơ như vậy, anh ta lại giải quyết một cách dễ dàng!

“Tôi cảm thấy có lẽ là con cháu của gia tộc nào đó, nước Đại Việt chúng ta quá thần bí!” “Hơn nữa lịch sử mấy nghìn năm đều có thể che giấu, một số gia tộc vô danh bị che giấu cũng là điều có thể.” Tay giáo sư Vương khẽ run lên.

Chương 48

Sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi của Băng Băng cũng bị sự kinh ngạc thay thế.

Nhìn khuôn mặt của Diệp Phi, trong lòng tràn đầy cảm giác an toàn.

Nhân viên công tác ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, toàn thân rã rời.

Những người được mời trước đây còn có chút khinh thường Diệp Phi, lúc này chỉ muốn hét lên đại lão Diệp Phi 66666.

Họ cảm thấy trước đây mình thật có mắt như mù!

Nhân vật bá đạo như vậy mà lại tưởng là chuyên gia ẩm thực!

Nếu đây là chuyên gia ẩm thực, anh ta cảm thấy có thể viết ngược tên mình!

Toàn bộ màn hình bình luận đều là những dấu hỏi.

"Bây giờ tôi muốn nói mười câu 'vãi chưởng' có được không?

Cái này cũng quá đỉnh rồi, phiên bản nâng cấp của phim khoa học viễn tưởng à?" "Lầu trên, cho tôi một suất." "Hình tượng của anh Phi trong lòng tôi không ngừng được nâng cao." "Tôi chỉ muốn hỏi, còn ai nữa?

Còn ai có bản lĩnh này nữa?" "Tôi quyết định đến Vân Nam ngồi chờ anh Phi ra, nhất định phải học được bản lĩnh này." "Mà này, đại lão Diệp Phi làm thế nào vậy?

Vì đại lão Diệp Phi đã ném cho con rết một cây nấm!" "Chủ đề gây sốc nhất lịch sử, một cây nấm, đầu độc chết một con rết nghìn

năm tuổi???" Trong lòng cư dân mạng chỉ có một suy nghĩ.

Sao tôi không tin được nhỉ!!!

Các giáo sư và lính đánh thuê lúc này đã không còn nguy hiểm.

Các lính đánh thuê cầm súng cẩn thận đứng xung quanh con rết.

Con rết đó cho dù đã chết.

Vẫn tỏa ra một luồng uy hiếp cực lớn.

Nhưng mọi người càng tò mò hơn về Diệp Phi, rốt cuộc đã làm gì!!!

Bởi vì không ít người phát hiện ra cây nấm ném cho con rết, họ đã từng ăn!

Còn uống cả canh, rất ngon!

"Anh Diệp Phi, vừa rồi anh cho con rết lớn đó ăn là 'hồng tán tán'?" Giáo sư Lý hỏi, với tư cách là một nhà sinh vật học, ông đã phát hiện ra rất nhiều loại nấm độc.

Nhưng vẫn chưa phát hiện ra thứ có thể đầu độc chết ngay lập tức một con quái vật nghìn năm tuổi.

Nếu tính theo sức chiến đấu vừa rồi của con rết.

Cây nấm mà Diệp Phi vừa ném qua, tương đương với một người hạ gục một tàu sân bay?

Có một chút không thể tin được!

Khán giả trong phòng livestream thấy biểu cảm kỳ quái của các giáo sư đều cười ha hả.

"Mẹ kiếp, không biết tại sao, thấy biểu cảm của mấy giáo sư này tôi lại muốn cười!" "Tôi đã cười phụt ra rồi!" "Cười phụt trên đường cộng 10086!" "Đại lão Diệp Phi của tôi là người thường à, các người

lại dùng ánh mắt của người thường để nhìn đại lão Diệp Phi của tôi, tôi cười không sống nổi!" Lúc này, có người phát hiện con rết vẫn còn thở.

Thế là lập tức phát ra một tiếng hét kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất thấy vậy nói: "Đừng động, nó chắc vẫn chưa chết, chỉ là ngủ thiếp đi thôi!" "Ngủ... ngủ thiếp đi?" Mọi người ngẩn ra, không dám tin nhìn con rết lớn này.

Sao lại ngủ thiếp đi?

Vương Mập la lên: "Lão Hồ, cái thứ này ngủ rồi thì làm sao bây giờ, có cách nào giết thẳng nó không, nếu không đợi tai họa này tỉnh lại, chúng ta không ai là đối thủ của nó đâu!" "Đại lão Diệp Phi, làm sao bây giờ?" Băng Băng quay đầu lại, vẻ mặt mong đợi nhìn Diệp Phi!

Diệp Phi: "..." Diệp Phi gãi đầu: "Các người nhìn tôi làm gì, có thể đầu độc con rết ngã xuống đã là giới hạn của tôi rồi!" Băng Băng vẫn tò mò: "Nhưng trước đây tôi cũng ăn nấm anh nấu, hình như không có độc mà!" Diệp Phi: "...

Cái này, cái kia, em mới 18 tuổi, em không hiểu đâu!" Nói xong, Diệp Phi xoa xoa cái đầu nhỏ đáng yêu của Băng Băng.

Cú xoa đầu này trực tiếp khiến Băng Băng tan chảy!

Đồng thời cũng khiến phòng livestream bùng nổ!

"Vãi chưởng, người ta đang hỏi anh ta tại sao, anh ta lại đang tán gái à??" "Bắt nạt Băng Băng của tôi, Diệp Phi nộp mạng ra đây!" "Mẹ kiếp, cặp đôi này sao tôi cảm thấy mình bị 'cẩu lương' vậy nhỉ??" "Đừng cướp Băng Băng của tôi, Diệp Phi, tôi cho anh một cơ hội sửa đổi!" "A a a!!!

Giết Diệp Phi cướp Băng Băng!!!" ...

Băng Băng lúc này mới hiểu ra, trước đây là mình đã hiểu lầm.

Còn tưởng Diệp Phi ngay từ đầu đã biết.

Cư dân mạng nhìn bộ dạng Diệp Phi bị Băng Băng truy hỏi, không khỏi cười ồ lên.

"Ha ha, tôi thấy biểu cảm của anh Diệp Phi rồi, cái vẻ lúng túng đó, thật là buồn cười chết đi được." "Tôi cũng thấy rồi, Băng Băng thật là ngây thơ đáng yêu không chịu được." "Cây 'hồng tán tán' này còn có tác dụng như vậy sao?

Sau này đi xuống lăng mộ có phải sẽ trở thành vật phẩm bắt buộc không?" "Tôi thấy rất cần thiết." Cư dân mạng lúc này cũng đã thả lỏng, nói chuyện phiếm nhiều hơn.

Hồ Bát Nhất ho nhẹ mấy tiếng, hận không thể ho cả phổi ra ngoài.

Liếc nhìn Diệp Phi.

Tuyết Lỵ Dương nói đúng, cho dù cả môn phái cộng lại, cũng chưa chắc là đối thủ của anh ta.

Ba người đang nghỉ ngơi trên mặt đất.

Nhưng nhân viên công tác bên cạnh lúc này lại rất sợ hãi nhìn con quái vật khổng lồ sau lưng.

Tuy là đã ngủ, nhưng cũng có lúc tỉnh lại chứ.

Trước đó chỉ một cái miệng đã ăn mấy người vào trong.

Bây giờ nhớ lại, bắp chân vẫn còn chuột rút.

Đội trưởng Lâm thì đi đến bên cạnh con rết lớn, cầm tay gõ vào lớp vỏ ngoài.

Ceng.

Giống như tường đồng vách sắt.

Bây giờ dù muốn giết nó cũng không có cách nào ra tay.

Làm sao để báo thù cho những người anh em đã chết.

“Dùng lửa thử xem?” Giáo sư Vương cũng đã hoàn hồn sau cú sốc, bên tai cũng nghe thấy tiếng đội trưởng Lâm gõ vào lớp vỏ.

Liền đi đến bên cạnh anh ta thì thầm.

“Súng lục và lựu đạn có sức công phá lớn như vậy cũng không thể xuyên thủng lớp vỏ của nó, nếu dùng lửa, chưa chắc đã được.” Đội trưởng Lâm cũng gặp khó khăn.

Nhân viên công tác phía sau thấy nó ngủ say, liền lấy ra một con dao từ trên người.

Dùng sức rạch một nhát.

Đừng nói là có đâm thủng được không, ngay cả một vết xước cũng không có.

Giáo sư Lý ngạc nhiên nói: “Hay là hỏi Diệp Phi đi, có lẽ cậu ta biết.” Mọi người lập tức như tỉnh mộng.

Đúng vậy, có Diệp Phi mà, cần gì phải lãng phí não.

Từng đôi mắt đều đổ dồn vào Diệp Phi.

Mà lúc này Diệp Phi lại giả vờ như không ai nhìn thấy mình.

Rút ra con dao thái của mình.

Nhắm thẳng vào điểm yếu của con rết.

Tay giơ dao hạ!

Động tác đó lại vô cùng mượt mà!

Dường như động tác đó đã được lặp lại hàng nghìn hàng vạn lần!

Băng Băng: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Vương Mập: ...

Giáo sư Hách: ...

Chương 49

Toàn thể cư dân mạng: ...

Con rết lớn cứ thế bị người ta xử lý trong lúc ngủ mơ.

Mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Con dao thái của anh ta cũng quá khủng bố rồi đi!

Vừa rồi những người khác đã thử không ít.

Kết quả đến tay Diệp Phi.

Chỉ là một nhát dao!

Quá trình có đến mười giây không?

Vương Mập vừa nghiến răng, vừa trợn tròn mắt.

"Mẹ nó chứ, trước đây tôi đã xuống lăng mộ giả, tuyệt đối là vậy." Hồ Bát Nhất cũng ngẩng đầu liếc một cái.

"Mập, tôi đồng ý với cậu, vì mẹ nó chứ tôi cũng là lần đầu tiên thấy một con dao thái bá đạo như vậy." Tuyết Lỵ Dương cạn lời nhìn hai người.

Hai người nói chuyện như vậy có ổn không?

Mọi người có mặt lại một lần nữa bị tuyệt kỹ của Diệp Phi chấn kinh.

Sau đó nhớ lại chuyện trước đây, vẻ mặt đã hiểu ra.

Cư dân mạng thấy vậy, kinh ngạc.

"Các người thấy không?

Càng ngày càng bá đạo rồi." "Con dao thái đó là làm bằng vật liệu gì?

Sao lại lợi hại như vậy?" "Dao thái của Lý Đại Chủy cũng không hơn được thế này đâu nhỉ?" "Ơ?

Đại lão Diệp Phi đang tìm gì vậy?" Không ít người trong phòng livestream đã phát hiện ra cảnh này.

Tương tự, Vương Mập và những người khác cũng đã phát hiện.

"Cậu ta đang tìm gì vậy?" Vương Mập lấy ra thuốc mỡ trị bầm tím.

Vừa xoa vừa nhăn mặt, liếc nhìn Diệp Phi.

"Nội đan." Hồ Bát Nhất nheo mắt, lạnh lùng nói.

Trước đây trong cơ thể con rết lớn kia cũng có nội đan.

Chỉ là lúc đó nội đan không lớn lắm.

Nội đan của yêu vật nghìn năm rất quý giá, không thua kém gì thiên thạch ngoài vũ trụ.

Các giáo sư lúc này cũng vô cùng tò mò.

"Anh Diệp Phi, anh đang tìm gì vậy?

Có cần chúng tôi giúp không?" Giáo sư Lý thấy anh ta tìm có vẻ rất vất vả.

"Không cần, thứ này các người không thể chạm vào." Diệp Phi cúi đầu đang tìm kiếm trong cơ thể con rết.

Giáo sư Lý ngẩn ra.

Khó hiểu nhìn giáo sư Vương bên cạnh.

Ông không thể chạm, chẳng lẽ Diệp Phi lại có thể chạm?

Giáo sư Vương tỏ ra ngạc nhiên, hai người mượn một con dao găm từ đội trưởng Lâm.

Hai người ngồi xổm xuống đất, đặt con dao găm trong tay vào

chất lỏng màu xanh chảy ra từ cơ thể con rết lớn.

Kết quả con dao găm vừa chạm vào chất lỏng, đã bị ăn mòn.

Xì.

Hai người hít một hơi khí lạnh, khẽ quay đầu lại, nhìn bóng lưng của Diệp Phi.

“Sao anh ta không sao?” Giáo sư Vương nhỏ giọng hỏi giáo sư Lý.

Giáo sư Lý khó hiểu lắc đầu, giọng nói thêm phần kích động và kinh ngạc.

“Không phải ông nói cậu ta là thần sao?

Có lẽ thật sự là thần minh, nếu không chuyện này giải thích thế nào?” Những người xung quanh liếc nhìn con dao găm trong tay hai giáo sư, chỉ một lúc, đã bị ăn mòn chỉ còn lại một cái chuôi.

Họ hận không thể rơi cả tròng mắt ra ngoài.

Dao của đại lão Diệp Phi làm bằng chất liệu gì vậy, trước đây anh ta còn lừa người ta nói là dao thái?

Chỉ là dao thái?

Thôi thì dao thái cũng được, xin hỏi anh Diệp Phi, anh mẹ nó dùng tay moi cái gì trong bụng con rết vậy?

Khi thấy Diệp Phi moi ra một viên châu màu vàng.

Càng thêm ngơ ngác.

Viên châu đó toàn thân màu vàng kim.

Không thua kém gì một viên dạ minh châu.

Diệp Phi thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền ho khan một tiếng: “Cái đó, cái này, viên châu này thực ra gọi là hương rết, là một loại hương liệu, các người tin không???” Mọi người: ...

Giáo sư Hách liếc nhìn con dao găm chỉ còn lại một cái chuôi trong tay mình, ho khan một tiếng: "Cái đó, tiểu Diệp, tay của cậu???" Diệp Phi cũng nhận ra mình hình như đã thất thố, suýt nữa thì lộ ra bản lĩnh gia truyền, liền nói: "Tôi thường xuyên ăn 'hồng tán tán' nên không sao, có công hiệu chống ăn mòn, dù sao cũng là thiên địch." Diệp Phi ho nhẹ mấy tiếng, giải thích đơn giản một chút.

Lính đánh thuê: ...

Các giáo sư: ...

Băng Băng: ...

"Đây thực ra là nội đan của rết, nghe nói có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt, thích hợp nhất để chữa thương, không ít người trong các người đều bị rết làm bị thương, vết thương do rết có độc, và còn có một luồng tử khí, các người đợi đấy, tôi nấu canh cho các người!" Diệp Phi từ trong túi lấy ra dụng cụ nấu nướng và nước, lại nấu canh cho mọi người.

Mà trong quá trình nấu canh, giáo sư Hách và những người khác có chút không dám tin nhìn giáo sư Vương và giáo sư Lý bên cạnh.

"Trên thế giới này lại thật sự có thứ trường sinh như nội đan sao?" Lời này vừa nói ra.

Những người khác đều ngậm miệng lại. ...

Quản lý của bảo tàng không tên nhìn cảnh này.

Chén trà trong tay lại một lần nữa rơi xuống đất.

"Thế giới này thật sự có nội đan?" Giọng của quản lý khẽ run, trong đôi mắt đục ngầu viết đầy sự kinh ngạc.

Thấy con rết lớn đã rất kinh ngạc.

Không ngờ còn có bất ngờ?

Kinh ngạc không chỉ có quản lý và những người khác, mà cả thế giới bên ngoài cũng kinh ngạc như vậy.

Bộ phận Chấn Kinh của UC liên danh với phát ngôn viên của đội khảo cổ XX: Rết lớn nghìn năm tuổi trong cơ thể lại chứa nội đan.

Video Tencent: Chủng loài phi khoa học, liệu người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt có thật sự tồn tại không.

Ứng dụng Douyue: Muốn biết mùi vị của nội đan không?

Muốn biết tác dụng của nội đan không?

Thiếu niên thiên tài đưa bạn trải nghiệm.

Cư dân mạng điên cuồng spam 666 trên màn hình bình luận.

"Trên thế giới này không phải chỉ có một cái này chứ?

Lại còn thật sự có à?" "Mẹ kiếp, nội đan đó, nội đan nghìn năm, cứ thế mà hầm rồi?" "Thật muốn nếm thử vị, có ngon không?" "Chết tiệt, thứ này mà cho tôi, sao tôi nỡ?

Tôi sẽ ngày ngày thắp hương cúng bái, truyền lại cho con cháu." Cư dân mạng lúc này đã phát điên, bày tỏ ý kiến của mình về việc này.

Chương 50

Diệp Phi dùng dao thái cắt nội đan ra mấy lát, lại cho thêm nguyên liệu vào.

Chẳng mấy chốc, cả cung điện cũ nát đã lan tỏa mùi hương.

Mà cái gọi là nội đan trong truyền thuyết, lại thật sự bị Diệp Phi hầm thành một nồi canh!!!

Canh nội đan ngàn năm, là thứ mà bao nhiêu bảo bối cũng không đổi được.

Nói hầm là hầm luôn?

Có hào phóng đến vậy sao?

Mà lại còn làm ngay trước mặt con rết chưa chết hẳn.

Diệp đại lão cũng quá...

đỉnh rồi chứ?

"Nào nào nào, bồi bổ nhan sắc, cứu người bị thương, cùng uống thôi." Diệp Phi cười hắc hắc, để lộ vẻ mặt mà đàn ông nào cũng hiểu.

"Cậu chắc là cho chúng tôi à?" Hồ Bát Nhất không khỏi kinh ngạc trước sự rộng lượng của hắn.

Nội đan này là thứ hiếm có trên đời, cứ thế đưa cho bọn họ sao?

Đừng nói là Vương Mập tham tiền, ngay cả anh cũng chưa chắc đã nỡ cho đi.

"Ừm, không phải bị thương rồi sao?

Uống vào là khỏi ngay." Diệp Phi gật đầu.

Ba người nghe vậy cũng không khách sáo, uống cạn bát canh nội

đan.

Những người khác nhận được ý của Diệp Phi cũng lần lượt uống canh.

Vết bầm tím trên người Vương Mập lúc này đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mọi người đều thầm kinh ngạc.

Các giáo sư cũng hít một hơi khí lạnh.

“Vương lão, nội đan này tuy là do cậu Diệp Phi lấy được, nhưng nó cũng được xem là cổ vật...” Giáo sư Hách liếc nhìn ông, hạ giọng hỏi.

Vương lão lại nhìn ông với ánh mắt kỳ lạ.

“Giáo sư Hách, tôi biết cả đời ông đều phấn đấu vì khảo cổ, thứ mà cậu bạn trẻ Diệp Phi có được đúng là nên thuộc về quốc gia, nhưng thứ này chúng ta không thể lấy.” Giáo sư Lý cũng gật đầu bên cạnh.

Diệp Phi đã liều mình cứu mọi người, huống hồ thứ này đã không thể xem là đồ cổ, không thuộc về di tích hay điển cố lịch sử.

Hơn nữa, không có Diệp Phi, làm gì còn những người như họ!

Giáo sư Hách bị nhìn đến có chút xấu hổ, đúng là mình đã quá nóng vội.

Lúc này, cơ thể của những người đã uống canh nội đan đang xảy ra những thay đổi rõ rệt!

Dưới ánh mắt kinh ngạc đến há hốc mồm của mọi người, vết bầm trên người Vương Mập đang dần trở lại màu da bình thường.

Dân mạng kinh ngạc tột độ, vì họ phát hiện ra dung mạo của Băng Băng dường như còn xinh đẹp hơn một chút!

“Không hổ là đồ ngàn năm, đúng là khác biệt, thật sự là bảo bối.” “Vãi, quỳ luôn, đúng là thần dược chữa bệnh mà, đỉnh hơn công nghệ hiện đại cả ngàn vạn lần.” “Lẽ nào chỉ có mình tôi thấy Diệp đại lão mới là bảo bối thật sự à?” “Chuẩn rồi, thứ này thế gian hiếm có, có tiền cũng không mua được, vậy mà lại cắt cho họ một miếng lớn như vậy, tấm lòng này, khí độ này, dù sao thì tôi không có đâu.” “Má, nói cứ như tôi có ấy, đổi lại là tôi thì tôi cũng không cho.” “Băng Băng của tôi đẹp hơn rồi, trời ơi, bây giờ trong đầu tôi toàn là hình ảnh của Băng Băng thì phải làm sao?” “Băng Băng, Băng Băng của tôi…” … Dân mạng bàn tán xôn xao.

Diệp Phi dĩ nhiên cũng nghe được lời của giáo sư Hách, hắn ngước mắt nhìn các giáo sư rồi nói: “Nội đan này do rết ngàn năm hóa thành, các vị mang đi thực ra sẽ có nguy hiểm, ngược lại có thể hại các vị, vì độc tố của nó, hơn nữa còn được thai nghén ngàn năm, các vị mà lấy, nói không chừng sẽ xảy ra biến hóa gì đó!” “Còn tôi…” Diệp Phi ngừng lại một chút: “Tôi ăn nhiều nấm độc rồi, nên vấn đề không lớn!

Nhưng một mình tôi không chịu nổi, hầm canh là lựa chọn tốt nhất!” Giọng điệu của Diệp Phi rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, bỗng nhớ đến cuốn sổ tay của tổ tiên.

Đúng là có ghi chép về yêu đan, anh lập tức nói với vẻ trầm trọng: “Sổ tay có ghi, yêu đan là tinh hoa của yêu vật, hấp thu chính là tư tưởng tà ác của yêu quái, còn có cả thất tình lục dục của nó, nếu ý chí không đủ kiên định, sẽ bị đồng hóa, trở thành yêu vật tiếp theo.” Mọi người nghe xong đều hít một hơi khí lạnh.

Mười phút sau, ba người Hồ Bát Nhất đã hồi phục, sức lực trong người cũng dần trở lại.

Các giáo sư lúc này đang quan sát cung điện đổ nát này, muốn tìm lối ra.

Chỉ là lối ra ở đâu hoàn toàn không nhìn thấy, không khỏi cảm thấy khó khăn.

Mọi người lúc này lại đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Phi.

Diệp Phi ho khan một tiếng: "Lúc nãy tôi thấy con rết lớn ngất đi, hình như dưới thân nó có đè lên thứ gì đó, các vị cũng biết tôi trước giờ luôn quan sát rất tỉ mỉ." Các giáo sư: "…" Hồ Bát Nhất: "…" Băng Băng: "…" Mọi người không chút do dự, đồng lòng hợp sức di chuyển con rết khổng lồ.

Ngay dưới thân con rết, họ nhìn thấy một ngăn tối.

Bên trong là một cái bát quái.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy, nhớ lại mình từng học qua trận pháp.

Dựa theo phương thức âm dương ngũ hành và bát quái trận, anh bắt đầu giải mã. *Cạch* Chỉ thấy phía sau cung điện truyền đến tiếng động.

Bức tường đá trước mắt hơi nhô ra, sau đó xuất hiện những hoa văn và đường nét lớn nhỏ khác nhau.

Một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Hoa văn trên đó đều là song long, bên miệng hai con rồng có thêm một viên châu.

Viên châu trên đó lại biến thành một thái cực.

Toàn bộ hoa văn trên cửa đá không có quy tắc, trông càng thêm quỷ dị.

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đặc biệt là khi nhìn vào những hoa văn đó, một cảm giác lạnh lẽo không rõ dâng lên.

Ba người Hồ Bát Nhất và Vương Mập đi tới trước một bước, đặt tay lên thái cực.

Thái cực khẽ chuyển động, cửa đá từ từ mở ra.

"Vào được rồi." Hồ Bát Nhất vẫy tay.

Tâm tư của mọi người đều khác nhau, vừa căng thẳng vừa cảnh giác.

Cuối cùng cũng nhìn thấy lăng mộ Hiến Vương, nhưng liệu có phải nguy hiểm hơn không, bây giờ vẫn chưa thể nói chắc!

Tuy nhiên, khi mọi người bước vào trong chủ mộ thất, tất cả lại một lần nữa kinh ngạc.

Đập vào mắt là một con đường lát gạch đá xanh dài dằng dặc, phải đến gần cả ngàn mét!

Dưới cùng của lớp gạch đá xanh là một cây ngô đồng đã khô héo.

Lá cây trên đó cũng lác đác treo trên cành.

Cung điện rộng lớn tựa như tiên cảnh, thỉnh thoảng còn có tiếng chim hót.

Chỉ là tiếng chim hót rất du dương.

Trên vách đá sau cái cây còn điêu khắc một con chim lớn, lông vũ trên người sặc sỡ.

Lông vũ vô cùng lộng lẫy, toàn thân tỏa ra lửa.

Dáng vẻ như muốn bay cao, chỉ là ánh mắt kiên nghị lại khiến người ta cảm thấy bi thương.

Sống động như thật.

Bức bích họa còn được khảm một viên dạ minh châu rực rỡ, nhìn thoáng qua cứ ngỡ là mặt trời chói chang.

Cung điện xa hoa vô cùng, đèn lồng hai bên vô cùng bắt mắt.

Tuy không bằng khung cảnh trước đó, nhưng cũng tuyệt đối không thua kém đại điện lúc trước.

Các giáo sư và những người khác đều nhìn đến ngây người, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Đây chẳng lẽ là tiên cảnh?

Đây vẫn là lăng mộ Hiến Vương sao?

Băng Băng hoàn hồn đầu tiên, giới thiệu cho khán giả trong phòng livestream.

Ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất và Vương Mập đã khắc sâu vào trong mắt.

"Lão Hồ, đây là chim công à?

Chương 51

Sao bộ lông này trông không đúng lắm?" Vương Mập gãi gãi đầu, vẻ mặt đầy kinh ngạc và khó hiểu.

"Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, trên đời còn có loại chim này sao?" Hồ Bát Nhất thất thần giải thích, trong lòng kinh hãi không thôi.

Tuyết Lỵ Dương đến bên cạnh họ, cẩn thận quan sát bức bích họa trước mắt: "Truyền thuyết kể rằng Mộc Trần Châu được truyền ra từ Vô Để Quỷ Động, có lẽ trong môi trường đặc thù sẽ xuất hiện những loại đá quý đặc biệt, hoặc là con chim này không phải tồn tại ở thời đại chúng ta, cũng có thể Mộc Trần Châu đã cho Hiến Vương nhìn thấy." Tuyết Lỵ Dương im lặng một lúc rồi chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, các giáo sư cũng nghe thấy.

Trong lòng càng thêm kinh hãi.

Lẽ nào đây là loài chim chỉ có trong Vô Để Quỷ Động?

Đây cũng là một phát hiện rất quan trọng.

Vương lão trong lòng chấn động, nhưng con chim lớn này trông càng giống một vị thần hơn.

Tuyệt đối không phải là thứ của trần gian!

"Nếu nói theo lời cô Dương, lẽ nào con chim này chính là cảnh tượng mà Hiến Vương nhìn thấy qua Mộc Trần Châu?" Giáo sư Hách nghe vậy, cũng hoàn hồn từ cơn kinh ngạc, khó hiểu nhìn Vương lão.

"Nhưng con chim này là chim gì?

Sao lại giống chim công?

Còn tiếng chim hót này, là âm thanh gì?" Giáo sư Lý nhìn khung

cảnh xung quanh.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một ngôi mộ mộng ảo đến vậy.

Băng Băng đi đến dưới gốc cây lớn, giới thiệu cho khán giả về môi trường ở đây.

Diệp Phi nhìn đồ đằng này, đầu tiên là sững sờ.

Nghe những lời của các giáo sư, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu phượng hoàng ở đây mà nghe thấy mình bị đặt ngang hàng với chim công, liệu có tức chết không?

Nghĩ đến vấn đề đứt gãy lịch sử ở đây, trong lòng hắn cũng thông suốt.

Nhưng phượng hoàng dù sao cũng là linh vật may mắn của Đại Việt, không thể cứ thế bị lãng quên.

“Đây không phải chim công, đây là phượng hoàng.” Diệp Phi chậm rãi nói.

Mọi người dừng tay, lần lượt quay lại nhìn Diệp Phi.

“Cậu Diệp Phi, cậu nói gì?” Giọng Vương lão có chút kinh ngạc.

“Đây là một linh vật thời cổ đại, gọi là phượng hoàng.

Nhìn thân nó tỏa ra lửa, hẳn là hỏa phượng hoàng.

Hỏa phượng hoàng lộ ra vẻ mặt như vậy, đây là dục hỏa trọng sinh, niết bàn tái sinh.

Về phần âm thanh các vị nghe được, đây là tiếng phượng hoàng kêu?

Là tiếng kêu bi thương trước khi dục hỏa trọng sinh.” “Còn cái cây này, là cây ngô đồng.

Cổ nhân có câu 'ngô đồng chiêu phượng hoàng', cái cây này chính

là nơi phượng hoàng trú ngụ.” Lời của Diệp Phi khiến mọi người chấn động trong lòng.

Các giáo sư và nhóm Hồ Bát Nhất há hốc mồm nhìn mặt hắn.

Bây giờ Diệp Phi nói câu nào cũng như sét đánh ngang tai câu đó vậy à?

Đây là muốn đánh chết họ luôn sao?

Dân mạng cũng là lần đầu tiên nghe đến từ này.

Phượng hoàng.

“Diệp đại lão lại có thêm kiến thức mới à?” “Phượng hoàng là sinh vật gì vậy?” “Chim bình thường không phải sợ lửa sao?

Sao lại có thể dục hỏa trọng sinh?” “Vãi, Diệp đại lão sao lại đỉnh thế?

Toàn là thao tác cao cấp.” … Đồng tử của giáo sư Lý đột nhiên co lại, bước chân cũng trở nên lảo đảo.

“Cậu nói thật sao?” Giáo sư Lý không dám tin nhìn Diệp Phi.

Ông luôn tự phụ mình đọc nhiều sách, đặc biệt là cổ tịch, trong cả viện nghiên cứu, ông nói mình thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Vậy mà ông lật qua vô số sách cũng chưa từng thấy đáp án này, lại bị hắn giải thích một cách dễ dàng.

Ông có chút hổ thẹn, nhưng nhiều hơn là kinh ngạc!

Phượng hoàng, bay cao chín tầng trời?

Đây có còn là lịch sử mà chúng ta biết không!

Đây có thể sánh với thần thoại rồi chứ?

“Nhưng nếu là dục hỏa trọng sinh, thì có quan hệ gì với lăng mộ của Hiến Vương?” Hồ Bát Nhất có chút không nắm chắc được Hiến

Vương này.

Diệp Phi nghe vậy cười một tiếng, đi đến bên cạnh cây ngô đồng: "Thứ các vị nhìn thấy không phải là lăng mộ Hiến Vương thật sự." Lại một tiếng sét nữa đánh vào lòng mọi người.

"Anh Diệp Phi, đây đã là chủ mộ thất rồi mà?

Lẽ nào đây không phải lăng mộ Hiến Vương?" "Tại sao vẫn chưa phải là lăng mộ Hiến Vương?" Băng Băng từ phía sau đám đông đi tới.

"Tôi chỉ nói thứ các vị nhìn thấy không phải là thật, chứ không nói đây không phải lăng mộ Hiến Vương." Ngay lúc mọi người đang nghi ngờ, chỉ thấy gạch đá dưới chân Diệp Phi vang lên tiếng động. *Cạch cạch* Gạch đá lún xuống, lại nghe thấy tiếng động từ phía trước bức bích họa, một cỗ quan tài pha lê từ từ xuất hiện.

Vô cùng xa hoa.

Thứ bên trong cũng rất mờ ảo.

Mọi người ngạc nhiên, nhìn cỗ quan tài pha lê, rồi lại nhìn Diệp Phi.

"Vãi, ở đây lại còn có cơ quan nữa à?" Diệp Phi cũng há hốc mồm nhìn cỗ quan tài pha lê.

Các giáo sư: "…" Hồ Bát Nhất: "…" Băng Băng: "…" Dân mạng: "…" Diễn sâu hơn chút nữa được không?

Vẻ mặt kinh ngạc đã bị sự cạn lời thay thế.

Băng Băng tùy ý liếc mắt, thấy phía trước quan tài pha lê dường như có chữ viết: "Trên tấm bia đá kia hình như có viết gì đó?" Tấm bia đá trước mắt màu đen tuyền, chữ viết trên đó cũng không rõ lắm.

Vừa dứt lời, các giáo sư vội vàng đi qua, cầm kính lúp nhìn chữ

viết trên đó.

"Vương lão, trên đó viết gì vậy?" Giáo sư Lý lòng như lửa đốt, còn có chút kích động.

Những người xung quanh cũng vây lại, nhìn tấm bia đá trước mắt, muốn chứng kiến lịch sử của thời đại Hiến Vương.

Khi Vương lão nhìn đoạn văn bia trên đó, sắc mặt trở nên kỳ lạ, vừa như muốn khóc lại vừa như muốn cười.

Tay cầm kính lúp không ngừng run rẩy.

Đôi mắt vẫn đục hiện lên ánh lệ.

Ông muốn nói, nhưng môi run lên rất có nhịp điệu, nhất thời không nói nên lời.

Vương lão, ông giỏi nhất chính là cổ văn, nghiên cứu các loại văn tự cổ đại.

Những văn tự này ông là người rõ nhất.

"Đừng kích động, Vương lão bình tĩnh lại, đừng kích động." Giáo sư Lý biết chắc chắn đã phát hiện ra bí mật kinh người nào đó.

Vương Mập thấy ông kích động như vậy liền hỏi: "Lão Hồ, giáo sư này có phải lên cơn động kinh không?" "Cút đi, đây là kích động, không phải động kinh, cậu nói bậy gì thế?" Tâm trạng vốn cũng đang kích động của Hồ Bát Nhất bị câu nói này làm cho tan thành mây khói.

Vài phút sau, Vương lão đã chấp nhận hiện thực, nhìn văn bia trước mắt: "Đây là cột mốc lịch sử của lăng mộ Hiến Vương.

Trước khi Hiến Vương xưng vương, họ đều sống trong một quốc gia, có một bộ phận người tín ngưỡng thần linh, tu luyện tà thuật, hành vi khác biệt với những người khác, bị xem là dị loại." "Cuối cùng những người tu luyện tà thuật này đã tách khỏi quần chúng, đến

nơi này.

Hiến Vương cũng vào lúc này đến đây tự lập làm vua." "Kể từ khi đến đây, những người này đều tự mình nghiên cứu tà thuật, trời giận người oán, chướng khí mịt mù, mãi cho đến khi Hiến Vương chết đi, nơi này mới tạm thời yên tĩnh." Vương lão nói đến đây thì dừng lại, cuối cùng nhìn Diệp Phi ở bên cạnh, cúi đầu chào anh: "Cậu Diệp Phi, trước đây tôi đã nghi ngờ cậu, là tôi sai rồi." Diệp Phi đứng đó, không hề tỏ ra kiêu ngạo.

Nhưng những người bên cạnh thì trợn tròn mắt, không dám tin nhìn Vương lão.

Ông là bậc thầy trong giới khảo cổ học, vậy mà lại cúi đầu trước một người trẻ tuổi.

Giáo sư Lý, giáo sư Hách và nhóm Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 52

“Sao thế này?

Bậc thầy khảo cổ học mà lại có thể cúi mình, đây là mơ à?” Vương Mập nhỏ giọng hỏi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất còn thầm véo Vương Mập một cái: “Đau là không phải mơ, không đau mới là mơ.” Nói xong còn liếc gã một cái.

Tuyết Lỵ Dương lại lộ ra vẻ tán thưởng.

Dân mạng cũng kinh ngạc không thôi.

“Không phải chứ?

Vương lão là học giả cao cấp, sao lại cúi đầu?” “Diệp đại lão đã làm gì mà khiến ông ấy phải cúi đầu chào?” “Chắc chắn rồi, điều đó chứng tỏ những gì anh Phi nói là đúng, còn đúng như thế nào thì hoàn toàn không quan trọng.” “Ha ha, đúng, không sai.” … “Vương lão, ông sao vậy?” Giáo sư Hách vô cùng khó hiểu.

“Thời kỳ Xuân Thu mà cậu Diệp Phi nói trước đây, là thật.

Văn bia của Hiến Vương có ghi lại, vào thời Xuân Thu đã từng có một vị Hiến Vương, và Hiến Vương này chính là hậu duệ của Hiến Vương thời Xuân Thu.” “Chuyện này phải truy ngược lại mấy ngàn năm trước, nhưng mấy ngàn năm lâu như vậy, có lẽ sẽ có sự đứt gãy giai tầng, nhưng… Hiến Vương này làm sao biết được, trên đó không có ghi lại.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Giáo sư Hách và giáo sư Lý cùng những người khác không dám tin nhìn Diệp Phi.

Hóa ra những gì anh nói đều là thật, trước đây chỉ nghe anh nói, nhưng bây giờ đã được chứng thực.

Mấy ngàn năm trước thật sự có một thời kỳ khác, còn liên quan đến Hiến Vương hiện tại.

Tâm trạng của Băng Băng rất kích động, ánh mắt nhìn Diệp Phi cũng có thêm những cảm xúc khác lạ, còn có cả sự khâm phục.

“Hiến Vương đúng là không biết, nhưng vì Mộc Trần Châu, ông ta đã nhìn thấy chuyện của mấy ngàn năm trước.

Các thế hệ Hiến Vương đều tu luyện tà thuật, những tà thuật này là do truyền thừa.” “Cũng chính nhờ sự truyền thừa này, Hiến Vương mới xác định được thân phận của mình.” Diệp Phi thấy Vương lão cũng do dự, liền bổ sung những lời còn lại.

Mọi người kinh hãi, Mộc Trần Châu lại có uy lực như vậy.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương, như muốn hỏi.

Muốn biết Diệp Phi nói có thật không?

Tuyết Lỵ Dương im lặng một lúc, cuối cùng khẽ gật đầu.

Vương Mập nhìn cỗ quan tài pha lê, cẩn thận quan sát.

Gã lại lấy ra ba cây nến, lát nữa có thể dùng để mở quan tài.

Giáo sư Vương và giáo sư Lý há hốc mồm nhìn Diệp Phi, ấp úng nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Mộc Trần Châu này còn hơn thế nữa, ngoài việc thông kim bác cổ, nó còn có một tác dụng khác.

Anh Hồ, từ lúc các anh vào đây đến giờ, anh có phát hiện ra bố cục ở đây không?” Diệp Phi chuyển tầm mắt sang Hồ Bát Nhất đang kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất sững sờ, nghi ngờ lắc đầu.

Anh chỉ cảm thấy bố cục rất kỳ lạ, có một khí trường rất lớn, nhưng… anh ta hỏi như vậy, có phải là biết điều gì không?

Lẽ nào là mình không để ý?

Diệp Phi cười một tiếng.

“Phượng hoàng niết bàn trọng sinh, là cái chết cũng là một khởi đầu mới.

Cây ngô đồng ở đây đã điêu tàn, có nghĩa là phượng hoàng đã chết đi, nhưng đang chờ đợi một thời cơ.

Thời cơ đó chính là Mộc Trần Châu.

Bố cục của lăng mộ Hiến Vương, không chỉ đơn thuần là để chống lại những kẻ trộm mộ, mà còn có một nguyên nhân rất quan trọng.” “Đó chính là vĩnh sinh, tái sinh.” Giọng Diệp Phi nghiêm trọng, ánh mắt liếc nhìn cỗ quan tài pha lê bên cạnh.

Vương lão và hai vị giáo sư không chắc chắn nhìn anh.

Mộc Trần Châu, trường sinh.

Hai từ này không ngừng vang vọng trong đầu họ.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt như gặp ma.

Băng Băng kích động đến mức cầm không vững micro.

Các giáo sư còn lại như khúc gỗ, kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Vương Mập đang châm lửa, nến trong tay chảy sáp lên tay mà không hề hay biết.

Những người khác tại hiện trường cũng đứng ngây tại chỗ.

Mà Tuyết Lỵ Dương chỉ biết Mộc Trần Châu có khả năng cứu người sắp chết, chữa kẻ bị thương, chứ không ngờ còn có khả năng trường sinh!

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Một chiếc lá ngô đồng rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tại viện bảo tàng, viện trưởng và những người khác đang xem trước máy tính cũng kinh ngạc.

“Viện trưởng… tôi có nghe nhầm không?” Một giáo sư lắp bắp hỏi.

“Chắc là không…” Giọng viện trưởng run rẩy, tay cầm cốc nước vẫn còn run, nước bắn cả ra bàn.

Lúc này nhìn vào livestream còn có một nhóm người, cũng kích động không kém.

“Hoắc lão, ngài sao vậy?” Một người phụ nữ từ ngoài cửa bước vào.

Thấy học giả khảo cổ học hàng đầu của Đại Việt đang nhìn máy tính, sắc mặt bà ta đại biến.

Ánh mắt tràn đầy kích động, khóe miệng run rẩy, đồng tử không ngừng giãn ra.

Người phụ nữ tò mò, chuyện gì có thể khiến cho học giả khảo cổ học có tầm ảnh hưởng lớn của Đại Việt, người mà chỉ cần hắt hơi một cái cũng có thể gây chấn động, lại kích động như vậy.

Hoắc lão run rẩy bấm điện thoại nội bộ: “Các cậu… đến văn phòng của tôi.” Chưa đầy vài phút, văn phòng đã chật kín người.

Hoắc lão lúc này mắt vẫn dán vào phòng livestream.

“Livestream này tôi cũng xem rồi, may mà Diệp Phi họ tìm được lăng mộ Hiến Vương, nếu không những thứ này và sự truyền thừa lịch sử sẽ biến mất.” “Tôi cũng thấy sợ, giờ mới phản ứng lại, không

ngờ bề dày lịch sử của Đại Việt lại phải truy ngược đến mấy ngàn năm trước." "May là họ không sao, tuy nguy hiểm trùng trùng, cũng coi như khổ tận cam lai.

Họ đều là anh hùng, chính họ đã khai quật được sự đứt gãy trong lịch sử Đại Việt." Các học giả khảo cổ khác thì bàn tán sôi nổi, vừa sợ hãi vừa tán thưởng.

Đặc biệt là biểu hiện của Diệp Phi, lại có thể biết nhiều như vậy.

Chắc chắn là một người không đơn giản, ngay cả họ nghiên cứu khảo cổ và văn hóa lịch sử cả đời cũng không bằng một phần mười của anh.

"Tôi vừa cho người tra thông tin của Diệp Phi, đứa trẻ này chỉ là một chuyên gia ẩm thực, bất kể là thân phận hay thông tin, trên các trang mạng xã hội đều rất sạch sẽ." "Nhưng… càng như vậy tôi lại càng thấy nghi ngờ, quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức khiến tôi hoảng sợ.

Ngay cả chúng ta cũng không tra ra được, người này thật sự không đơn giản." Hoắc lão lúc này hai tay nắm chặt, khi biết Hiến Vương làm những việc này là để trường sinh, trong lòng ông rất kinh ngạc.

Lẽ nào thật sự có thuật khởi tử hồi sinh?

Kinh ngạc còn có cả khán giả trong phòng livestream.

Lúc này nhìn Diệp Phi với ánh mắt như đang sùng bái.

"Trường sinh… khởi tử hồi sinh, trời ơi, Hiến Vương này đã làm nhiều như vậy, giết nhiều người như vậy chỉ vì trường sinh?

Để tồn tại cùng nhật nguyệt?" "Vãi, khi Diệp đại lão nói bố cục lăng mộ Hiến Vương lại là để trường sinh, lão tử suýt nữa bị sặc nước bọt chết." "Vãi nồi, vãi nồi vãi nồi… đây không phải là thật đúng không?

Đầu tiên là hỏa phượng hoàng niết bàn trọng sinh, bây giờ Hiến Vương muốn trường sinh?

Cái này thật sự quá quỷ dị?

Ý tưởng này sẽ khiến cả thế giới chấn động đó, có được không?" "Trường sinh, tôi luôn nghĩ rằng nó không tồn tại, nhưng những gì anh Phi nói tôi tin quá, tôi thắp ba nén hương cúng anh mỗi ngày cũng được." "Trường sinh, tôi quỳ luôn, nghe xong câu này, tôi đi không nổi bậc thang luôn, đây có phải là thật không?

Lẽ nào thật sự có trường sinh?" Cùng lúc đó, các thông báo đẩy của các trang web đã bùng nổ.

App Douyue: Trường sinh bất lão, sự theo đuổi của Hiến Vương.

Bộ phận giật tít của UC: Chuyên gia ẩm thực đưa bạn đi tìm hiểu thế nào là trường sinh, thế nào là sinh vật mới hỏa phượng hoàng?

Bộ phận giật tít của iQiYi: Lịch sử tiến lên mấy ngàn năm, giờ đã có chứng thực sắt đá.

CVTV: Chuyên gia khảo cổ chấn động, chấn động tiến trình lịch sử toàn cầu, trường sinh bắt đầu từ thời Xuân Thu hay là kết thúc của thời Hiến Vương?

Những tin tức được đẩy đi liên tục đã gây ra một sự chấn động không nhỏ trong xã hội.

"Vợ à?

Em muốn ly hôn?

Chương 53

Được, đợi anh xem xong livestream anh ly hôn với em ngay, không chậm trễ một phút nào." "Vãi, vợ ơi, thế giới này thật sự có trường sinh bất lão, em xem đi, anh nói dối trời đánh sét đánh." "Tin lương tâm không bằng tin Diệp đại lão của tôi, theo Diệp đại lão của tôi, tôi có thể được vĩnh sinh, có thể tiễn cả chắt của các người đi…" "Em yêu, anh quyết định chia tay em, anh muốn ở bên Diệp Phi, ở bên anh ấy anh có thể trường sinh bất lão, khởi tử hồi sinh, em không thể so sánh với anh ấy." Nhìn những video cắt ghép trên mạng, còn có những lời bàn luận về Diệp Phi và Vương lão, phần bình luận bên dưới cũng bùng nổ chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi.

"Có thật không?

Từ 'trường sinh' trong nhận thức của tôi chỉ là một từ ngữ, tuyệt đối không thể thực hiện được." "Kệ nó đi, dù sao thì là trường sinh là được rồi, tôi sẽ không nói cho các bạn biết là tay tôi bây giờ đang run đâu." "Vãi, lần này toi rồi, xem tin tức này, tôi đâm vào xe người ta rồi, có thật là có trường sinh không?

Những gì anh Phi nói rốt cuộc có thật không?" "Tôi nói cho các bạn biết, các bạn có thể không tin bất kỳ ai, con cái, cha mẹ, người yêu của các bạn đều sẽ lừa dối các bạn, nhưng anh Phi xã hội của các bạn sẽ không lừa dối các bạn, đây là thật, thật sự là vĩnh sinh, dù sao thì tôi tin." … Lúc này, độ hot của phòng livestream đang không ngừng tăng lên, đã từ mấy triệu người tăng lên mấy chục triệu.

Hoạt động của hệ thống đang đối mặt với nguy cơ sập.

Nhân viên công tác sau khi hết kinh ngạc mới bắt đầu thao tác, tránh cho hệ thống sụp đổ.

“Không ngờ Diệp Phi lại có thể biết nhiều như vậy?

Ngay cả bố cục phong thủy cũng biết, thật là lợi hại, thần tượng của tôi.” “Đúng vậy, đừng nói là dân mạng kinh ngạc, tôi cũng vậy, tôi thấy Diệp Phi quá đỉnh, tôi trở thành fan cuồng cũng được.” “Các người đừng lảm nhảm nữa, mau bảo trì đi, đừng làm tôi lỡ xem Diệp Phi.” Phía sau, quản lý lúc này cũng đang nghiêm giọng ra lệnh.

Nhân viên công tác bật cười, lúc này ngay cả quản lý cũng đã trở thành fan cuồng rồi sao?

Lần này, nhiệt độ của phòng livestream đã đạt đến đỉnh điểm.

Trong lăng mộ Hiến Vương.

Các giáo sư một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình, khóe miệng run rẩy.

“Cậu Diệp Phi, cậu… những gì cậu nói có thật không…” Giọng Vương lão lắp bắp mấy tiếng.

Ngón tay còn véo vào mép quần, như đang kìm nén sự kích động.

“Thật sự là vĩnh sinh sao?” Giọng giáo sư Hách cũng căng thẳng không thôi.

Trên mặt đầy mồ hôi, vô cùng kích động.

Giáo sư Lý mạch máu căng phồng, mắt đỏ ngầu, kích động đến không thể tự chủ, chỉ có thể gật đầu loạn xạ.

“Từ đầu ngôi mộ này đã là một cục diện khởi tử hồi sinh, núi rừng, vách đá, đường nước mà chúng ta thấy, đều là những thứ cần thiết trong trận pháp, thiếu một thứ cũng không được.” “Cộng thêm sự gia trì của Mộc Trần Châu, hiệu quả tăng gấp bội.” Giọng điệu của Diệp Phi rất chắc chắn.

Mọi người thấy anh nói năng chắc nịch, tâm trạng vốn chưa bình

tĩnh lại.

Lúc này trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn, chỉ thiếu chút nữa là nhấn chìm họ.

Cơn đau từ tay của Vương Mập truyền đến, kéo gã ra khỏi cơn chấn động.

"Ối trời, đau chết gia gia rồi." Gã nói rồi không ngừng thổi vào mu bàn tay bị bỏng.

Cây nến trong tay kia lúc này đã tắt.

Phía trên bốc lên khói đen, trong khói còn có màu đỏ nhạt.

Mồ hôi của Vương Mập lúc này lập tức rơi xuống đất. *Ực* Gã lại cứng đờ quay đầu nhìn hai cây nến còn lại trên quan tài pha lê.

Ngọn lửa trên đó đã tắt, cũng lộ ra khói đen bọc lấy khói đỏ.

Sắc mặt Vương Mập đột nhiên trở nên rất khó coi.

Gã đưa tay kéo Hồ Bát Nhất.

Sắc mặt tái mét, vô cùng khó coi.

Toi rồi, toi rồi, cái này còn hung hơn cả đại hung nữa.

"Mập, cậu đừng kéo lão tử." Hồ Bát Nhất vẫn đang suy ngẫm lời của Diệp Phi.

Anh cũng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trên đường đi.

Trong lòng kinh ngạc không thôi.

Trong đầu bỗng nhớ đến sổ tay của tổ tiên.

Đúng là có ghi chép về một số đạo pháp khởi tử hồi sinh.

Chỉ là cần thiên thời địa lợi nhân hòa, còn một thứ nữa chính là một món pháp bảo… Đồng tử bỗng nhiên co lại, Mộc Trần Châu của Vô Để Quỷ Động không phải là pháp bảo sao?

Anh đột ngột ngẩng đầu nhìn Diệp Phi.

Lẽ nào anh ta đã biết từ đầu?

Sự kinh ngạc trong lòng càng thêm nồng đậm.

Mỗi một tế bào trên người đều đang nhảy múa theo.

Trở về nhất định phải tra lai lịch của Diệp Phi này.

Chắc chắn có sơ hở ở đâu đó.

Đúng, nhất định là như vậy.

Miệng Vương Mập mở to, vẫn đang kéo Hồ Bát Nhất.

"Mập, cậu rốt cuộc muốn gì?" Hồ Bát Nhất đã hết kiên nhẫn.

"Có chuyện rồi…, nến này tắt, khói đen kẹp khói đỏ, đây là thứ cực kỳ hung dữ đó." Vương Mập nuốt nước bọt, vội vàng giải thích.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, từ trong túi lấy ra bật lửa châm nến.

Vừa mới châm, chưa kịp đặt lên quan tài đã tắt ngấm.

"Vãi nồi…" Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được mà văng tục một câu.

Các giáo sư lúc này vẫn chưa hoàn hồn từ cơn chấn động, vẫn trong trạng thái cứng đờ.

Nhưng dân mạng nhìn thấy các giáo sư trên màn hình thất thố như vậy, lại thêm phần trêu chọc.

"Nhìn Vương lão và mấy người họ kìa, đối với tiến trình lịch sử có một bước nhảy vọt, đến giờ vẫn chưa thể chấp nhận." "Ha ha, tôi cũng thấy vậy, đây là một kỳ tích trong giới khảo cổ, các giáo sư xuống mộ cả đời, ước chừng chỉ có cái này là muốn khởi tử hồi sinh, lão tử cũng ngẩn người nửa ngày mới hoàn hồn." "Tôi cũng không khá hơn là bao, lời của Diệp đại lão thật sự là câu nào câu nấy như sét

đánh ngang tai, suýt nữa làm tôi chết đứng.” … Ngay khi mọi người vừa mới bình tĩnh lại sau cơn chấn động, giọng của Hồ Bát Nhất vang lên từ phía sau: “Người ở đây rất nguy hiểm, nguy hiểm tột cùng.” Mọi người lúc này mới nhớ ra còn một cỗ quan tài pha lê, ánh mắt cũng bị thu hút.

“Anh Hồ, lời này nói thế nào?” Băng Băng lên tiếng trước.

“Tôi và Mập vừa mới châm nến, nến vừa tắt, khói đen đỏ đi cùng nhau, ắt có đại hung.

Tổ tiên di huấn, gặp phải thứ tà ác này, mau chóng bỏ chạy.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi không nói nên lời.

Lời này vừa nói ra, trái tim đang kinh ngạc của mọi người lúc này cũng trở nên căng thẳng.

“Cho nên tôi phải nói rõ, cỗ quan tài pha lê này các vị có muốn mở không?” Hồ Bát Nhất nói trước.

Các giáo sư lúc này nhìn nhau.

Trong cỗ quan tài này ẩn giấu bí mật vĩnh sinh, cũng là tiến trình của lịch sử.

Nếu không mở ra, vậy mục đích của chuyến đi này là vì cái gì?

Vương lão nhìn giáo sư Lý và giáo sư Hách, rồi lại quay đầu nhìn những người phía sau: “Các vị, nếu mở quan tài, nơi này chắc chắn sẽ có nguy hiểm, cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu các vị không muốn, thì hãy đợi ở ngoài cửa.

Lỡ như chúng tôi không may không thể sống sót trở về, các vị hãy mau rời khỏi đây.” Vương lão và giáo sư Lý thương lượng một lúc, cuối cùng quyết định mở quan tài.

Nhưng không thể liên lụy những người này cùng đi chịu chết.

Các nhân viên và lính đánh thuê thì kiên định lắc đầu không rời đi.

Ở đây có Diệp Phi, không sợ.

Đối với Diệp Phi đã trở thành một niềm tin.

Chỉ cần là anh nói, họ sẽ tin.

Lúc này, trên không trung trong lăng mộ, tiếng phượng hoàng kêu càng lớn hơn mấy phần.

Người ở đây dường như còn cảm nhận được sự đau buồn và bi ai của phượng hoàng.

Không khỏi cảm thấy trong lòng một trận khó chịu.

Nhưng thấy Diệp Phi không nói gì, mọi người tuy bị nến dọa sợ, nhưng cũng không lùi bước.

“Anh Hồ, phiền anh rồi, mở quan tài đi.” Giáo sư Lý thấy mọi người ở đây đều không có ý định rời đi, nhẹ giọng nói.

Hồ Bát Nhất, Vương Mập, Tuyết Lỵ Dương, và mấy người lính đánh thuê của Lâm đội khẽ gật đầu.

Chương 54

Mọi người cùng dùng sức, hợp lực đẩy mở cỗ quan tài pha lê.

Các giáo sư lúc này nhìn chằm chằm vào quan tài pha lê.

Trong lòng vừa kích động vừa căng thẳng.

Sắp được nhìn thấy dung mạo thật của Hiến Vương.

Từng người một không dám thở mạnh.

Khán giả trước màn hình: "Vãi cả chưởng, sao tôi lại căng thẳng thế này, tim sao đập nhanh thế?" "Tôi cũng vậy, mắt còn không dám chớp, sợ bỏ lỡ cái gì." "Má, còn căng thẳng hơn cả lúc tôi kết hôn, đây là trường sinh đó." Khán giả trong phòng livestream lúc này đều đang im lặng theo dõi.

Diệp Phi đứng tại chỗ, sau đó nhìn cây ngô đồng bên cạnh, không thèm liếc nhìn cỗ quan tài pha lê một cái.

Khi cỗ quan tài pha lê được mở ra, Băng Băng vội vàng dẫn người đến gần.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cô không khỏi sững sờ.

Các giáo sư cũng vội vàng đi qua, khi nhìn thấy thi thể bên trong, ba người đồng loạt ngây người.

"Đây là… đây là Hiến Vương sao?

Sao Hiến Vương lại là một người phụ nữ?" Trong lời nói của giáo sư Hách cũng có thêm sự kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất và mấy người Lâm đội cũng sững sờ.

"Lão Hồ, sao ở đây lại là một mụ đàn bà vậy?" Vương Mập kinh ngạc.

“Không nên, bức họa trên vách đá rõ ràng là đàn ông.” Hồ Bát Nhất cũng ngạc nhiên không thôi.

Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn nhìn thi thể người phụ nữ.

Người phụ nữ có dung mạo tuyệt mỹ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, lông mi rậm.

Môi đỏ như anh đào, miệng hơi hé mở, để lộ một viên châu màu đỏ.

Chỉ là trên trán có một cái đinh, vô cùng bắt mắt.

Hai tay đặt trên bụng, chồng lên nhau.

Trên người còn mặc trang phục chưa từng thấy qua.

Nhưng trên mặt không hề có tử khí, mà sắc mặt hồng nhuận, tựa như đang ngủ say.

“Đây không phải Hiến Vương, Hiến Vương là nam.” Giọng điệu của Vương lão rất chắc chắn.

Nhưng tại sao ở đây lại có một thi thể phụ nữ?

Vậy Hiến Vương thật sự đã đi đâu?

Không chỉ các giáo sư kinh ngạc, mà cả dân mạng cũng vậy.

“Vãi, tình huống gì đây?

Mụ đàn bà này là ai?

Vợ của Hiến Vương à?” “Không nên, sao ở đây lại có thi thể phụ nữ, vậy Hiến Vương đi đâu rồi?” “Sao tôi thấy cổ và mặt của nữ thi này không cùng màu, là tôi hoa mắt à?

Hay là bị sốc quá nên mắt mờ rồi?” “Không phải, bạn không nhìn nhầm đâu, tôi cũng để ý rồi, mu bàn tay, cổ và đầu của cô ta màu sắc đều không giống nhau.” “Vãi, vậy thi thể này là của ai?

Lăng mộ Hiến Vương còn có người khác vào được sao?

Lại còn xinh đẹp như vậy?" "Không đúng, ngón tay cử động rồi, vãi, cô ta thật sự cử động rồi." "Cử động đâu, bạn hoa mắt à?" Dân mạng nhìn kỹ lại, cũng không thấy ngón tay nữ thi cử động.

Nhưng các nhân viên công tác lúc này không để ý, mà đang nhìn vào cỗ quan tài trước mắt.

"Cơ thể này không phải là cơ thể ban đầu, hẳn là được ghép lại với nhau." Diệp Phi nghe tiếng bước đến, liếc nhìn một cái rồi đáp.

"Anh bạn Diệp Phi, lời này của cậu tôi không hiểu?

Thứ này còn có thể lắp ráp à?" Vương Mập thẳng tính, khó hiểu hỏi.

"Cơ thể này chính là lắp ráp, không phải là người ban đầu." Diệp Phi nhàn nhạt giải thích.

Vừa dứt lời, mọi người tại hiện trường đều hít một hơi khí lạnh.

Lắp ráp thi thể, ai lại làm như vậy?

Mục đích làm vậy là gì?

Nghe được thông tin này, mọi người trong lòng vô cùng tò mò.

Lý do làm vậy là gì?

"Nhưng tại sao lại làm vậy?" Giáo sư Lý quay sang nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi không trả lời, mà nhìn vào cái đinh tử thần trên trán nữ thi.

Mắt hơi nheo lại.

Dân mạng nghe lời này, không khỏi kinh ngạc.

"Chả trách màu da không giống nhau, không ngờ còn có chuyện như vậy." "Tôi cứ tưởng là bệnh ngoài da chứ?

Hóa ra là lắp ghép, nhưng ai lại làm vậy?" "Không hổ là anh Phi của tôi, chỉ nhìn một cái là biết chuyện gì xảy ra." "Đó là điều hiển nhiên, anh Phi đâu phải người thường." … Giáo sư Hách thấy Diệp Phi nhìn vào quan tài, cũng cúi người nhìn chằm chằm vào nữ thi, khi nhìn thấy cái đinh, ông nhíu chặt mày: "Tại sao lại đóng đinh trên trán?" "Đây là đinh tử thần, dùng để trấn áp linh hồn, nữ thi này lúc còn sống có oán hận cực lớn." Hồ Bát Nhất liếc một cái, nhìn ký hiệu đặc biệt trên đinh tử thần.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận tìm kiếm manh mối, muốn xem bên trong quan tài có thứ gì không.

Khi nhìn vào thành quan tài bên cạnh nữ thi, dường như có một số hoa văn… "Đây là chữ viết sao?" Tuyết Lỵ Dương chỉ tay vào thành quan tài.

Mọi người nghe vậy nhìn sang, đèn pin trong tay cũng được di chuyển qua đó.

Trước mắt hiện ra một đoạn văn tự, hẳn là văn tự.

"Đây là loại chữ gì?

Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy." Giáo sư Hách hỏi Vương lão.

"Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, sao trông giống bùa chú vậy?" Vương lão nhíu mày, cẩn thận quan sát.

"Lão Hồ, hai người có nhận ra không?" Vương Mập dùng vai huých một cái.

Hai người đều lắc đầu, dù đã nghiên cứu một số cổ thư, nhưng những văn tự này đều là lần đầu tiên gặp.

Thấy từng người một gãi đầu bứt tai, chau mày ủ dột, Diệp Phi liếc một cái.

Trông giống như văn tự Miêu Cương, chỉ là trên đó còn có sự khác biệt.

"Văn tự trên này không có chút quan hệ nào với Hiến Vương, chỉ kể về mối hận của người phụ nữ này đối với một người đàn ông.

Đại ý là có người tố cáo người đàn ông đã phụ bạc người phụ nữ này, đau lòng gần trăm năm, liền chiếm lấy ngôi mộ này…" Giọng Diệp Phi từ tốn vang lên.

Các giáo sư chấn động, đồng loạt nhìn Diệp Phi, nghe anh kể về nội dung của đoạn văn tự.

Nhưng điều kinh ngạc là, anh lại nhận ra?

Tát vào mặt già của họ như vậy, có ổn không?

Rõ ràng họ mới là giáo sư.

Băng Băng thấy Diệp Phi nói chi tiết như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, cuối cùng ánh mắt sùng bái không thể che giấu được, vẻ mặt si mê.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập ba người há hốc mồm nhìn anh.

"Lão Hồ, người anh em này còn lợi hại hơn cả cái nghề trộm mộ gia truyền của cậu nhiều." Vương Mập lên giọng.

"Tôi không phải trộm mộ." Hồ Bát Nhất lại một lần nữa nhấn mạnh, còn đấm gã một cái.

Sau đó, mọi người đứng đó im lặng lắng nghe Diệp Phi kể một câu chuyện tình bi thảm.

Một người phụ nữ, vì một người đàn ông họ Diệp, đã chọn làm tế tư!

Vì người họ Diệp, cô ta tìm cách để mình trở nên xinh đẹp hơn, dù là phải tái tạo lại!

Vì người họ Diệp đó, cô ta cam tâm chờ đợi ngàn năm!

Chỉ để gặp lại một lần!

Và ngay cả đến bây giờ, cô ta hẳn là vẫn chưa đợi được!

Chương 55

Nghe đến cuối cùng, mọi người đều có vẻ mặt như gặp ma.

Lại nhìn nữ thi trong quan tài.

Không thể ngờ cuộc đời của người phụ nữ này lại có thể truân chuyên đến vậy.

Cô ta là nữ vu sư thời Hiến Vương, đã trải qua rất nhiều chuyện với người họ Diệp, trong lòng thầm yêu.

Nhưng cuối cùng bị bỏ rơi, người họ Diệp biến mất không dấu vết.

Nữ vu sư tìm kiếm rất lâu, vì yêu sinh hận, cuối cùng biết Hiến Vương một lòng muốn trường sinh, nữ vu bèn nảy sinh ý định thay thế.

Như vậy có thể tiếp tục chờ đợi.

Ngay sau khi Hiến Vương chết, chủ mộ thất bị nữ vu đổi thành hỏa phượng hoàng.

Nữ vu đã chiếm dụng quan tài của Hiến Vương.

Dùng vu thuật, phân giải cơ thể mình, thay bằng một dung mạo tuyệt mỹ.

Cưu chiếm thước sào, chiếm lấy lăng mộ.

Chỉ để chờ đợi dục hỏa trọng sinh, có thể tiếp tục chờ đợi người đàn ông họ Diệp đó.

Diệp Phi nói xong, thấy vẻ mặt như gặp ma của họ, khó hiểu nhìn họ.

Tại sao lại nhìn mình như vậy?

Trên mặt mình có gì sao?

Hồi lâu sau.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu nói gã đàn ông phụ bạc này là ai?” Hồ Bát Nhất thu lại vẻ kinh ngạc, thăm dò hỏi.

“Chỉ nói là một người họ Diệp, tên cụ thể không nói.” Diệp Phi vẫn chưa phản ứng lại, thành thật trả lời.

Sắc mặt các giáo sư càng thêm kỳ lạ.

Ngay cả Băng Băng và những người lính đánh thuê khác cũng vậy.

Tại sao lại là họ Diệp, còn nữa, chữ mà Vương lão cũng không nhận ra, tại sao anh lại biết?

Trong lòng họ nảy ra một ý nghĩ, nhưng nghĩ lại cũng không đúng.

Sao lại trùng hợp như vậy, tại sao lại là họ Diệp?

Khi dân mạng nghe được câu chuyện này, đều rơi vào trầm tư.

“Vãi, vãi, các người nói xem người họ Diệp này có phải là Diệp đại lão không?” “Tôi thấy cũng không phải là không có khả năng, các người xem đi, Diệp đại lão từ lúc vào đến giờ, cứ như về nhà vậy, tôi còn nghi ngờ nữ vu sư này có phải đã nương tay không?

Tôi ngộ ra rồi.” “Tôi cũng ngộ ra rồi, nhất định là nữ vu đã nương tay, nếu không sao lại trùng hợp như vậy, những con quái vật này không có con nào tấn công Diệp đại lão, Diệp đại lão còn đối phó rất dễ dàng, vãi, đây là kịch bản à.” “Lầu trên nói đúng đó, nói không chừng là như vậy, nhưng… dù sao thì từ lúc vào đây, những kỹ năng đó cũng không phải người thường có thể có được, lẽ nào Diệp đại lão đến từ ngàn năm trước?

Chả trách những thứ này đều biết.” … Dân mạng đang bàn tán sôi nổi.

Đừng nói dân mạng nghĩ vậy, ngay cả những người có mặt tại hiện trường cũng nghĩ vậy.

Người họ Diệp này không phải là anh ta chứ?

Lúc này, một nhân viên công tác phát hiện dưới váy của nữ thi lộ ra một vật tròn tròn, tựa như một cuộn sách trắng.

"Giáo sư Lý, đây là cái gì?" Giáo sư Lý nghe tiếng, vội vàng nhìn vào quan tài, liền thấy vật hình tròn.

Ông tò mò lấy ra.

"Đây là sản phẩm dệt may thời Hiến Vương?

Không ngờ tay nghề đã tinh xảo đến vậy." Giáo sư Lý sờ sờ vật trong tay.

Nhưng khi mở ra, cả người ông ngây như phỗng.

Mắt trợn tròn, sau đó liếc nhìn Diệp Phi.

Tựa như bị điểm huyệt, kinh ngạc không thôi.

Vương lão và nhóm Hồ Bát Nhất không khỏi tò mò nhìn ông.

Họ đi qua xem thứ trong tay giáo sư Lý.

"Vãi…" Vương lão lại vô thức văng tục.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập ôm lấy ngực mình.

Đây là truyện huyền huyễn rồi đúng không?

Có phải là huyền huyễn rồi không?

Vãi, đây có phải là gặp ma không?

Nhất định là gặp ma rồi.

Băng Băng cầm micro, vốn định giới thiệu vật phẩm thời Hiến Vương.

Nhưng khi nhìn thấy thứ trước mắt, tất cả lời nói chỉ hóa thành: "Vãi." Cũng giống như bị điểm huyệt, cô đứng bất động nhìn chằm chằm.

Vẻ mặt đó tựa như nhìn thấy tổ tiên nhà mình vậy.

Vừa kinh ngạc, vừa bất ngờ, tóm lại chỉ một câu: Một lời khó nói hết.

Khi ống kính quay vào cuộn sách trắng, cả nước Đại Việt đều chấn động.

Họ đã nhìn thấy gì?

Tại sao trong thời Hiến Vương lại có bức chân dung của Diệp đại lão?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Quần áo trên người và quần áo trên người nữ thi chỉ có một chút khác biệt nhỏ.

Theo cách nói hiện tại, chính là đồ đôi.

Nhưng khuôn mặt này và Diệp Phi gần như giống hệt.

Lúc này, Hoắc lão nhìn bức chân dung trước màn hình, chén trà trong tay lập tức rơi xuống đất.

"Vãi, đây là Diệp Phi?" Đừng nói là Hoắc lão văng tục, những lão học giả khác ở đây cũng vậy, chỉ hận không thể văng tục, đây không phải là mắt họ mờ chứ?

"Hoắc lão, đây không phải là thật chứ?

Tại sao trong thời kỳ lịch sử đứt gãy lại có chân dung của Diệp Phi?

Diệp Phi này rốt cuộc là ai?" Một học giả, sắc mặt kinh ngạc nhìn

Hoắc lão.

“Tôi làm sao biết được?

Vấn đề lịch sử thời Hiến Vương cũng là lần này mới phát hiện, còn Diệp Phi là ai tôi làm sao biết?

Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Hoắc lão ôm ngực, trái tim bị chấn động có chút không chịu nổi.

Thuốc trợ tim của tôi đâu?

“Trời ơi, lẽ nào Diệp Phi cũng trường sinh?” Một học giả khác nuốt nước bọt.

Tầm mắt của nhóm người Hoắc lão đều đổ dồn vào học giả vừa nói.

Cuối cùng nhìn nhau, giơ ngón tay cái lên với anh ta.

Viện trưởng viện bảo tàng kinh ngạc đứng dậy, dụi dụi mắt.

Ông tiến lên một bước, sau đó định ngồi xuống ghế.

Cuối cùng lại ngồi không vững, cả người ngã ngồi trên đất.

“Đây là Diệp Phi?

Tôi không nhìn nhầm chứ?

Ngàn năm trước sao lại có chân dung Diệp Phi?” Viện trưởng ngồi trên đất, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Viện trưởng, cẩn thận lưng của ngài, đừng để bị thương nữa.” Trợ lý bên cạnh vội vàng chạy qua đỡ, khi nhìn thấy người trong bức chân dung là Diệp Phi, tay đỡ viện trưởng cũng buông lỏng.

Chương 56

"Ái da…" Các trang web lớn cũng chấn động.

App Douyue: Chuyên gia ẩm thực đương đại lại là người tình ngàn năm của nữ vu?

Rốt cuộc ai là người tu tiên?

Video Tencent: Chuyện tình yêu giữa chuyên gia ẩm thực và nữ vu thời Hiến Vương.

CVTV: Thời Hiến Vương lại là chuyên gia ẩm thực đương đại.

Bộ phận giật tít của UC: Chuyên gia ẩm thực đương đại đưa bạn trải nghiệm tình yêu xuyên ngàn năm.

Bộ phận giật tít của iQiYi: Giới hạn cao nhất của tình yêu, là đạt được vĩnh sinh chỉ để gặp lại em một lần?

Các thông báo đẩy trên các ứng dụng đã đạt đến đỉnh điểm.

Tên tuổi của Diệp Phi đối với người dân Đại Việt đã trở nên như sấm bên tai.

Lượng người xem trong phòng livestream sắp đạt đến con số hàng trăm triệu.

"Quản lý, không ổn rồi, số người vào ngày càng nhiều, hệ thống sắp không trụ nổi nữa rồi, làm sao bây giờ?" "Mau nghĩ cách đi, mở thêm mấy kênh nữa được không?

Quản lý?" Nhân viên công tác đang cấp tốc sửa chữa phòng livestream trước mắt.

Hồi lâu cũng không thấy quản lý trả lời.

Khi quay đầu lại, liền thấy quản lý đã ngây người tại chỗ.

Âm thanh xung quanh đã bị anh ta tự động bỏ qua.

Những dân mạng đã xem video lúc này đang thi nhau bình luận.

“Trước đây không phải nói lăng mộ này là trường sinh sao?

Kết quả người trường sinh lại là anh Phi của tôi?” “Vãi, huyền huyễn rồi, thế giới này thật sự có người trường sinh?

Vãi.” “Chết tiệt, tôi nhất định đang mơ, nhất định là vậy.” Lúc này, những dân mạng đang xem trực tiếp tại hiện trường có sắc mặt cũng không khác gì các giáo sư. … Phòng livestream rơi vào im lặng như chết.

Hồi lâu sau.

“Cho nên, sở dĩ anh Phi đỉnh như vậy, là vì anh ấy mới là người trường sinh?

Còn có mối quan hệ mập mờ với nữ vu này?” “Vãi, anh Phi của tôi đỉnh thật, có thể ngủ được cả nữ vu ngàn năm trước?” “Tôi quyết định chia tay bạn gái, học tập anh Phi, ngủ đồ cổ.” “Lầu trên, đây có phải là trọng điểm không?

Trọng điểm là anh Phi của bạn bây giờ là người trường sinh, hiểu không?

Trường sinh…” “Bây giờ tôi đã biết tại sao Diệp đại lão lại bình tĩnh như vậy, đây không phải là hang ổ của người tình cũ sao?

Hiến Vương còn bị đẩy đi, còn bị phanh thây, đây không phải là để chờ đợi anh Phi, người tình cũ này sao?” “Lẽ nào chỉ có tôi thấy đây là một chuyện rất lãng mạn sao?

Không tiếc diệt một bá chủ, sau đó thay thế, vì người yêu ngàn năm sau.” … Cuộc đối thoại của dân mạng, trong phòng livestream bàn tán sôi nổi, vô cùng náo nhiệt.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn ánh mắt của những người này như nhìn thấy ma, cứ nhìn chằm chằm vào cuộn sách trắng.

Sao vậy?

Sao lại bị điểm huyệt cả rồi?

Sau đó, hắn bước một bước.

Giáo sư Lý liếc nhìn Diệp Phi, còn lùi lại một bước.

Diệp Phi càng thêm khó hiểu.

"Cậu Diệp Phi, cậu là người trường sinh phải không?" Giọng giáo sư Lý kích động không thôi, tay cầm cuộn sách trắng vẫn không ngừng run rẩy.

"Giáo sư Lý, lời này của ông là sao?" Diệp Phi nhíu mày.

Giáo sư Lý đưa cuộn sách trắng trong tay qua, trên đó lộ ra bức chân dung của Diệp Phi.

Ngay cả Diệp Phi luôn bình tĩnh lúc này cũng hơi ngạc nhiên.

Người khác không biết, lẽ nào chính mình không biết sao!

Mình là người xuyên không, làm sao có thể ngàn năm trước còn gặp gỡ một vu sư?

Lẽ nào thế giới này còn có mấy người giống mình?

"Người giống người thôi, đây là hiểu lầm." Diệp Phi ho khan một tiếng, vội vàng giải thích.

"Nhưng cũng quá giống rồi, đây đúng là phiên bản của cậu.

Cậu Diệp Phi, cậu cũng họ Diệp, cậu lại nhận ra đoạn văn tự này, điều này rất khó giải thích." Băng Băng lúc này cũng hoàn hồn từ cơn chấn động.

Nhưng vừa nghĩ đến người đàn ông này có khả năng đã sống ngàn năm, cô lại cảm thấy rất kích động.

Diệp Phi nghe thấy rất vô lý.

Thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình có thêm sự nóng bỏng, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nếu không giải thích rõ ràng, chẳng phải sẽ bị họ mang đi giải phẫu sao?

Nghiên cứu tế bào của hắn?

"Đây thật sự là hiểu lầm, tôi đi nam chinh bắc chiến nhiều năm, rất nhiều thứ tôi đã từng thấy qua.

Đoạn văn tự này cũng là tình cờ thấy được trong một bộ lạc ẩn dật, cho nên mới nhận ra." Diệp Phi nghĩ đến việc bị giải phẫu, vội vàng giải thích.

Càng như vậy, mọi người lại càng thấy nghi ngờ.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất liếc nhau, tự nhiên hiểu được suy nghĩ của hắn.

Đây là nhân tài trộm mộ, nếu thật sự bị mang đi giải phẫu, đó là một tổn thất lớn cho giới trộm mộ.

Mặc dù hắn ra sức giải thích.

"Luân hồi trăm năm, người có tướng mạo tương tự nhau nhiều vô kể, cũng không nói trước được điều gì, nói không chừng là tổ tiên của anh bạn Diệp Phi và nữ thi này quen biết nhau cũng không chừng." Hồ Bát Nhất lên tiếng trước.

"Lão Hồ nói có lý, tôi thấy tổ tiên của anh bạn Diệp Phi này và cô ta quen biết, cái gen di truyền này cũng khó nói lắm." Vương Mập cũng bổ sung bên cạnh.

Vừa dứt lời, các giáo sư cũng lập tức hiểu ra, cũng không còn khăng khăng nữa, mà nhìn vào nữ thi.

Diệp Phi đi đến trước quan tài, nhìn thấy dung mạo thật của nữ thi.

Khi Diệp Phi đến gần, nữ thi trong quan tài đột ngột mở mắt.

Tầm mắt thẳng tắp nhìn vào Diệp Phi.

"Cảnh giác." Lâm đội thấy nữ thi mở mắt, tay cũng đặt lên súng.

Hồ Bát Nhất che chở Tuyết Lỵ Dương và Vương Mập sau lưng, tay cầm bùa chú, chuẩn bị ra tay với nữ thi bất cứ lúc nào.

Lính đánh thuê kéo các giáo sư và nhân viên công tác ra sau.

Diệp Phi rất nhạy bén cảm nhận được ánh mắt của nữ thi, phẫn hận, tư niệm, còn có cả sự không nỡ, nhưng không hề có sát ý.

Cô ta có hận ý, nhưng chỉ là đối với người họ Diệp.

Ánh mắt cuối cùng cũng dần dần trở nên thanh thản, muốn đưa tay ra sờ mặt Diệp Phi.

Chỉ là chưa kịp chạm vào, đã lại hạ xuống.

"Ta… cuối cùng… cũng đợi được chàng…" Nữ thi nói một câu không rõ ràng, nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Diệp Phi thấy vậy, đưa tay lấy Mộc Trần Châu từ trong miệng cô ta ra.

Thi thể của nữ thi đang dần dần biến mất, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Các giáo sư: "???" Băng Băng: "???" Hồ Bát Nhất: "???" Dân mạng: "???" Tôi… nghe thấy cái gì vậy?

Người phụ nữ đó nói gì?

Diệp Phi thấy Mộc Trần Châu trong tay từ màu đỏ cuối cùng biến thành màu xám trắng, chuẩn bị giao cho Vương lão.

Nhưng thấy ánh mắt của Vương lão và mọi người nhìn mình, Diệp Phi tê cả da đầu.

Chương 57

Lần này coi như giải thích không rõ rồi.

“Cậu Diệp Phi, tôi hình như vừa nghe thấy giọng của nữ thi, có phải đã nói gì không?” Giáo sư Lý hỏi.

“Cô ta nói sao?

Sao tôi không nghe thấy?

Các vị ảo giác rồi à!” Diệp Phi nghi ngờ, vẻ mặt vô tội nhìn ông.

“Nhưng…” Giáo sư Lý liếc nhìn giáo sư Hách.

Hai người nhìn nhau.

Nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt lại không thể xóa đi được.

Bởi vì họ đứng gần nữ thi nhất, rõ ràng đã nghe thấy “cuối cùng gì gì đó”!

Kết hợp với cuộn sách trắng đã xem trước đó!

Quả thực… Vương lão là một người tinh tường, cũng không nói nhiều.

Ba người Hồ Bát Nhất đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lộ ra nụ cười khoa trương.

Dân mạng thì tập thể ngẩn ngơ.

“Tôi rõ ràng vừa nghe thấy nữ thi nói chuyện, vãi, nữ thi đó còn nhìn Diệp Phi!” “Ánh mắt đó của họ rõ ràng đang nói, tôi nhận ra anh!” “Họ rốt cuộc đã nói gì, tôi muốn biết quá!” “A, a, a, tôi trả năm trăm đồng, cầu đáp án!” “Họ tuyệt đối đã nói chuyện, còn nhìn nhau!” “Cầu đáp án!” … “Mộc Trần Châu này giao cho đội khảo cổ của các vị.” Diệp Phi rất hào phóng đưa Mộc Trần Châu trong tay cho Vương

lão.

Vương lão nhìn Mộc Trần Châu trước mắt, vội vàng đưa tay lau vào quần áo.

Ông đưa tay ra nhận lấy.

Băng Băng và lính đánh thuê đến gần mấy bước, cũng muốn xem bảo bối từ Vô Để Quỷ Động này.

Vương Mập nhìn Mộc Trần Châu, con mắt sắp dán vào đó.

"Cậu đừng có nghĩ nữa, đây là giao cho quốc gia." Tuyết Lỵ Dương nhìn ra suy nghĩ của gã, lạnh lùng nhắc nhở.

"Tôi không được phép xem à?" Vương Mập bực bội nhìn cô, rồi lại liếc nhìn Diệp Phi.

Con mắt đảo quanh.

"Anh bạn Diệp Phi, tay nghề của cậu, gan dạ của tôi, mấy chúng ta liên thủ, lăng mộ trên thế giới này còn không phải dễ như trở bàn tay?" "Anh Vương, tôi là chuyên gia ẩm thực, trách nhiệm của tôi là nấu ăn." Diệp Phi không nghĩ ngợi mà từ chối.

Vương Mập thất bại trở về. … Trở về!

Về đến nhà trong thành phố, trên tủ đã phủ đầy bụi.

Diệp Phi có chút cảm khái, chuyến khảo cổ lần này, như một giấc mơ!

Nhưng, kể từ khi có được hệ thống, hắn biết, mọi thứ dường như đều không thể quay lại được nữa!

Đơn giản dọn dẹp một chút.

Nằm trên giường hồi tưởng lại lúc ra khỏi lăng mộ, bị một đám phóng viên vây quanh.

Vô số đèn flash và những câu hỏi khó hiểu dồn dập vào người hắn, vây kín Diệp Phi không một kẽ hở.

“Cậu Diệp Phi, về những con quái vật đó, cậu làm sao biết được?

Còn nữ thi đó, cậu có gì muốn nói không?” “Cậu Diệp Phi, Thi Hương Ma Dụ và đẳng noãn những thứ này đều là lần đầu tiên thấy, cậu làm sao biết được những thứ này?” “Cậu Diệp Phi, về bức chân dung đó, cậu không có gì muốn nói sao?” “Có tin đồn nói cậu là người trường sinh, còn có người nói cậu là cao nhân ẩn dật, cậu có gì muốn nói về điều này?” Đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Diệp Phi suốt quá trình không nói một lời nào.

Ngay khi các phóng viên liên tục ném câu hỏi cho Diệp Phi, mắt Diệp Phi trầm xuống, hét lớn một tiếng: “Đĩa bay.” Tiếp đó, chỉ thấy một người với tốc độ năm giây một trăm mét, biến mất trước mắt mọi người.

Diệp Phi về đến nhà, trong đầu hiện ra một hình ảnh.

Phần thưởng của hệ thống lần lượt hiện lên trong đầu.

Hắn bày những phần thưởng được tặng ra sàn nhà.

Rìu Lửa, Dao Thái Thần Cấp, và Chảo Hỗn Nguyên Nhất Thể.

Lại nhìn vào độ hot đã tích lũy được.

Hắn dự định đổi một số bảo bối thần cấp.

Diệp Phi nhìn những món đồ trước mắt, nhất thời cũng không biết nên chọn cái nào.

Suy đi tính lại, hắn chỉ đơn giản chọn vài thứ trông thuận mắt.

Tiện thể, hắn cũng nâng cấp toàn diện thể năng của mình.

Mười triệu điểm nhiệt độ giờ chỉ còn lại chưa tới một triệu.

Nằm trên giường, hắn thầm tính toán xem làm thế nào để tiếp tục tích lũy điểm nhiệt độ.

Lúc này trên mạng, chuyện của Diệp Phi đã sớm trở thành chủ đề nóng nhất.

Video Teng Teng: Chuyên gia ẩm thực nổi tiếng bị nghi là người bất tử, dẫn dắt đội khảo cổ khám phá toàn bộ lăng mộ.

App Douyue: Tình yêu xuyên ngàn năm, vài ba chuyện tình ái của chuyên gia ẩm thực.

Bản tin chấn động IU: Nữ thi ngàn năm trăn trối điều gì?

Là oán hận hay thanh thản?

Tin nóng CU: Chuyên gia ẩm thực và nữ thi ngàn năm thông đồng, kế hoạch trường sinh của Hiến Vương tan thành mây khói.

Kênh Ttvv vẫn đang phát sóng riêng quá trình nấu ăn của Diệp Phi.

Trong phút chốc, danh tiếng của Diệp Phi vượt xa bất kỳ ngôi sao hạng A nào của Đại Việt.

Ảnh của hắn cũng bị cư dân mạng đào bới ra.

Không ít fan cuồng còn tuyên bố muốn gả cho Diệp Phi.

Điện thoại, tài khoản Douyue và cả Weibo của Diệp Phi chỉ trong một đêm đã nhận được hàng chục triệu bình luận.

Điện thoại cũng thường xuyên bị các số lạ làm phiền.

Không phải mời Diệp Phi trở thành viện sĩ của một viện nghiên cứu nào đó, thì cũng là gia nhập một cơ quan nghiên cứu để làm viện trưởng.

Hắn bị ép đến mức phải đổi số điện thoại mới có được một chút yên tĩnh.

Mở tài khoản mạng xã hội của mình ra, những người bạn ngày thường không mấy liên lạc giờ cũng thi nhau để lại lời nhắn.

Lượng người hâm mộ cũng tăng vọt lên hàng chục triệu chỉ sau một đêm.

Cũng có rất nhiều đầu bếp lớn học theo tài nấu nướng của Diệp Phi.

Hễ nấu không đúng vị là họ lại lôi video của hắn ra nghiên cứu, chỉ thiếu nước lên Douyue hỏi thẳng công thức rồi mời hắn làm người ăn thử.

Khi người dẫn chương trình hỏi thân phận thật sự của Diệp Phi là gì, hắn đã trả lời họ một cách vô cùng nghiêm túc rằng mình chỉ là một chuyên gia ẩm thực, không phải là kẻ trộm mộ như lời cư dân mạng đồn đại.

Vì thế, một số chương trình ẩm thực cũng thi nhau gửi lời mời, muốn hắn tham gia.

Một vài chương trình ẩm thực không tên tuổi cũng nhờ đó mà trở nên nổi tiếng.

Sức nóng kéo dài mấy ngày mới có dấu hiệu hạ nhiệt.

Diệp Phi vừa từ trên núi hái nấm trở về, vừa đặt chiếc giỏ trong tay xuống.

Chiếc điện thoại vừa mới đổi số lúc này cũng reo lên.

Diệp Phi nghi hoặc, nhấn nút nghe.

“Cậu em Diệp Phi, tôi là Hồ Bát Nhất đây.” Chưa đợi Diệp Phi lên tiếng, giọng nói sang sảng của Hồ Bát Nhất đã truyền đến.

Diệp Phi nhướng mày.

Sao anh ta biết số mới của mình?

“Cậu đổi số làm tôi tìm mãi.

Dạo này đi đâu cũng thấy tin tức và chương trình của cậu, thật đáng ngưỡng mộ đó nha.” Giọng Hồ Bát Nhất có thêm chút trêu chọc.

Diệp Phi cười: “Anh Hồ khách sáo rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Hồ Bát Nhất nghe vậy thì cạn lời.

Chương 58

Bây giờ mở tin tức ra là thấy hình ảnh của hắn, thế mà còn gọi là chuyện nhỏ ư?

Đây rõ ràng là khuấy đảo trời đất rồi, được không?

Hai người nói chuyện khách sáo một hồi.

"Cậu em Diệp Phi, có hứng thú cùng xuống mộ không?" Hồ Bát Nhất thấy thời điểm đã thích hợp, liền đi thẳng vào chủ đề.

Mắt Diệp Phi sáng lên.

Gần đây hắn đang buồn chán, cũng đang muốn tìm cớ đến lăng mộ cổ xem sao.

"Tôi..." Lời của Diệp Phi còn chưa kịp nói xong.

Đầu dây bên kia, Vương Mập đã cất tiếng la lên trước.

"Cậu em Diệp Phi đừng vội từ chối, cậu xem tin tức bây giờ đi, đảm bảo cậu sẽ hài lòng." Vương Mập sợ Diệp Phi từ chối nên đã giật lấy điện thoại của Hồ Bát Nhất.

Diệp Phi cầm điều khiển lên mở TV.

Đập vào mắt là một chiếc máy bay bị đâm nát bét.

Chiếc máy bay này gặp sự cố khi bay qua sa mạc, cả chiếc máy bay rơi xuống giữa sa mạc và phát nổ.

Địa điểm phát nổ chính là sa mạc trên Con đường tơ lụa.

Một di tích cũng xuất hiện, dù chỉ là một góc.

Diệp Phi nhìn rất rõ kiến trúc này, có phần tương tự với kiến trúc của cổ thành Lâu Lan năm 77 công nguyên.

Hắn chợt nghĩ, con đường phải đi qua trên Con đường tơ lụa chính là cổ thành Lâu Lan.

Lẽ nào di tích ở đây chính là di tích Lâu Lan?

Thấy hắn im lặng, Vương Mập ở đầu dây bên kia lên tiếng gọi.

"Cậu em Diệp Phi, cậu còn đó không?" "Ừm." Diệp Phi hoàn hồn, khẽ đáp một tiếng.

"Tôi nói cậu nghe, di tích này rất có thể là một nền văn minh lịch sử mới, biết đâu có thể nối lại một đoạn lịch sử bị đứt gãy nào đó.

Có di tích thì sẽ có lăng mộ cổ." "Đến lúc đó, bảo vật bên trong sẽ nhiều không đếm xuể.

Cậu em Diệp Phi, cậu cũng không muốn để cho người ngoài hưởng lợi chứ?" Giọng Vương Mập không giấu được sự phấn khích.

"Người ngoài?" Diệp Phi không hiểu.

"Cậu không biết thật à, mấy nước hải ngoại đều cho đội khảo cổ tới rồi.

Mẹ kiếp, mấy thằng quỷ Tây lông vàng đó đúng là không biết xấu hổ, đây là lăng mộ Đại Việt, tụi nó cứ đòi chen chân vào." "Nói là vì cái gì mà phát huy văn hóa lịch sử, tôi đây đ*o hiểu nổi, phát huy văn hóa lịch sử thì đến đây làm cái quái gì?" Nhắc tới chuyện này, Vương Mập lại tức sôi máu.

Họ không biết, nhưng Diệp Phi lại rất rõ, Con đường tơ lụa là con đường giao thương mà các quốc gia đều phải đi qua.

Chỉ là họ không hiểu rõ mà thôi.

Hồ Bát Nhất thấy Diệp Phi không nói gì, liền giật lại điện thoại.

"Cậu im lặng chút đi." Anh nói với Vương Mập một câu, rồi lại gọi Diệp Phi.

“Hiện tại mấy đội khảo cổ nước ngoài đã đến khu vực sa mạc, nhưng chưa vào được bên trong di chỉ, mà bị một bầy kiến chặn lại.” “Kiến?” Diệp Phi lập tức cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy, nghe nói đã có không ít người chết.

Lũ kiến tập trung nhiều nhất ở ngay lối vào, bất kể ai đến gần, thiết bị gì cũng bị chúng chui vào, cuối cùng gặm đến xương cũng không còn.” Hồ Bát Nhất chỉ nghĩ thôi cũng thấy dựng tóc gáy.

Diệp Phi nhếch mép, hứng thú dâng trào.

“Cậu em Diệp Phi, cậu có muốn đi cùng không?” Hồ Bát Nhất hỏi lại lần nữa.

Anh có một trực giác rất mạnh mẽ, chỉ có Diệp Phi mới xử lý được lũ kiến này, và cũng chỉ có hắn mới có thể dẫn họ vào lăng mộ.

“Được.” Diệp Phi lập tức đồng ý.

“Đợi tôi, chiều nay chúng tôi sẽ đến, cùng nhau ra sa mạc hội quân với đội khảo cổ.” Hồ Bát Nhất vui mừng khôn xiết.

Diệp Phi ngồi trên ghế, cẩn thận hồi tưởng lại đoạn lịch sử liên quan đến Con đường tơ lụa.

Trong lòng hắn đã có một phỏng đoán mơ hồ.

Buổi chiều.

Diệp Phi thu dọn ba lô một cách đơn giản, mang theo một ít gia vị rồi ra ngoài đợi Hồ Bát Nhất.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy xe đậu sẵn bên ngoài.

Giọng nói oang oang đầy nhiệt tình của Vương Mập cũng vang lên.

Cả nhóm lái xe hướng về phía sa mạc.

Lên xe, Diệp Phi xem bản đồ của Hồ Bát Nhất và các tài liệu liên quan.

Hồ Bát Nhất thấy hắn xem chăm chú, cũng không dám làm phiền.

Diệp Phi xem bản đồ, lại cẩn thận đối chiếu, hắn đã nhớ ra rồi, di tích này, lăng mộ cổ này, nơi này rốt cuộc là của ai.

"Những tài liệu này đều do các giáo sư đưa cho tôi trước khi khởi hành.

Không ít sinh viên và giáo sư yêu thích khảo cổ của Đại Việt đều đã đến sa mạc, muốn góp một phần sức lực cho đất nước, ít nhất cũng phải có khoảng mấy trăm người." Hồ Bát Nhất thấy hắn gập bản đồ lại mới lên tiếng giải thích.

"Anh nói gì?" Diệp Phi đột ngột nhìn Hồ Bát Nhất, giọng điệu trở nên nghiêm trọng.

Mấy trăm người?

Dù có là mấy vạn người đi vào sa mạc cũng không đủ cho lũ kiến kia xơi.

"Sao vậy?" Hồ Bát Nhất thấy thế, không hiểu.

"Tôi nói này cậu em Diệp Phi, cậu sao thế?

Có phải phát hiện ra cái gì rồi không?

Cậu đừng dọa tôi nhé." Vương Mập ngồi ở ghế phụ lái, cất giọng ồm ồm hỏi.

"Những học giả đó đã vào sa mạc rồi sao?" Diệp Phi nghiêm nghị.

"Chắc là đang trên đường." Hồ Bát Nhất ước tính thời gian, có lẽ họ vừa mới xuất phát không lâu.

"Nơi này rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả Trùng Cốc lần

trước của chúng ta.

Tôi vừa xem bản đồ ở đây." "Nơi phải đi qua trên sa mạc này chính là cổ quốc Lâu Lan, và sau năm 422 công nguyên, vì vấn đề hạn hán, người dân Lâu Lan đã rời khỏi thành Lâu Lan, đồng thời thôn tính các nước Xúc Khương, Tiểu Uyển, Tinh Tuyệt, Thả Mạt." "Nếu tôi không nhìn lầm, vị trí ở đây chính là cổ thành Tinh Tuyệt.

Mộ Hiến Vương so với cổ thành Tinh Tuyệt thì chẳng là gì cả." "Đại Việt có đi bao nhiêu người cũng sẽ một đi không trở lại, tốt nhất là không nên tiếp tục." "Hơn nữa đây không phải là một lăng mộ bình thường, bên trong đầy rẫy cạm bẫy, nguy hiểm không phải là thứ các anh có thể tưởng tượng được đâu." "Có thể mất mạng bất cứ lúc nào." Diệp Phi giải thích cho họ về đoạn lịch sử bị đứt gãy này.

Cả ba người Hồ Bát Nhất và Vương Mập đều chấn động trong lòng.

Vương Mập trợn tròn mắt, không thể tin được.

"Cậu em Diệp Phi, trong đầu cậu chứa cái gì vậy?

Mở miệng ra là một đoạn lịch sử không ai biết thế?" Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng không khá hơn, miệng há to có thể nhét vừa một quả trứng, ngây người ra.

Cậu em Diệp Phi thật là ngầu bá cháy, nói câu nào cũng như sét đánh ngang tai, khiến họ kinh ngạc đến mức chết lặng.

Chiếc xe đi qua một vũng nước, xóc nảy lên.

Hai người lúc này mới hoàn hồn.

Diệp Phi, rốt cuộc còn biết những gì!

Vương Mập cuối cùng cũng nuốt một ngụm nước bọt.

"Vậy bây giờ phải làm sao?

Có gọi dừng lại chắc cũng không được." "Những người này đều là những người sẵn lòng hiến thân cho khảo cổ, có nói cũng không nghe đâu, cố chấp lắm." Hồ Bát Nhất cảm thấy lời của Vương Mập có lý.

Anh liền gọi điện cho đội khảo cổ, không thể thật sự bỏ mặc họ được.

Sau khi truyền đạt lại lời của Diệp Phi, phía chính quyền vẫn tin tưởng vào lời nói của hắn.

Họ đã ra lệnh dừng khẩn cấp, ngăn cản các nhà khảo cổ học của Đại Việt tiến vào lăng mộ.

Chương 59

Khán giả của buổi livestream này biết được việc bị dừng khẩn cấp thì không khỏi tò mò.

Các giáo sư đã chuẩn bị sẵn sàng, lại bị gọi trở về, mặt mày ai nấy đều không vui.

Tin tức khẩn cấp được đẩy lên.

Video Teng Teng: Lời tiên tri thần cấp của chuyên gia ẩm thực, rốt cuộc là thật hay giả?

Bản tin chấn động IU: Chuẩn bị vào cuộc chỉ vì một câu nói của chuyên gia ẩm thực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

App Douyue: Bàn về lời tiên tri thần cấp của chuyên gia ẩm thực, sẽ mang đến tia lửa như thế nào?

Cư dân mạng nhìn từng tin tức một, chấn động!!

"Tình hình gì đây?

Tôi đã cùng đội khảo cổ nhìn thấy lăng mộ rồi, sao lại quay về?" "Hình như là ý của cấp trên, cho dừng khẩn cấp rồi, nghe nói là ý của đại lão Diệp Phi." "Đại lão Diệp Phi?

Không phải anh ấy không có ở đó sao?

Thế mà cũng có thể cho dừng khẩn cấp à?

Đại lão Diệp Phi là tình huống gì vậy?" "Chắc là có nguy hiểm, lời của đại lão nói, tôi tin." "Tôi vừa thấy một đám người nước ngoài đã đi đến cửa lăng mộ rồi, liệu có bị họ đi trước một bước không?" "Không đâu, họ không vào được.

Anh quên lũ kiến ăn thịt người kia rồi à?" "Chẳng lẽ chỉ có tôi

cảm thấy đại lão Diệp Phi là thần nhân sao?

Sao anh ấy biết có nguy hiểm?

Mà nói không chừng, lũ kiến này có lẽ chỉ có đại lão mới giải quyết được." Cư dân mạng vô cùng kinh ngạc trước quyết định của Diệp Phi.

Nhưng khi nghĩ đến việc hắn có thể là người bất tử, họ cũng thấy hợp lý.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều chờ đợi Diệp Phi đến rồi mới quyết định.

Khi Diệp Phi đến rìa sa mạc, đã là năm ngày sau.

Hồ Bát Nhất đã giải thích qua, người dẫn đội lần này là học trò cưng của Hoắc Lão, giáo sư Phương.

Còn có giáo sư Hà, Vương Lão và giáo sư Lý dẫn theo học trò.

Người dẫn chương trình trực tiếp toàn bộ quá trình vẫn là Băng Băng, đội trưởng Lâm dẫn theo lính đánh thuê để bảo vệ.

Biết Diệp Phi đến, tất cả các giáo sư đều ra ngoài đón tiếp.

Trong lều.

Diệp Phi giải thích đơn giản cho họ rằng nơi này nguy hiểm hơn mộ Hiến Vương rất nhiều.

Nhưng các giáo sư đều bày tỏ quyết tâm của mình.

Diệp Phi cũng không ngạc nhiên.

Các giáo sư dẫn theo sinh viên, cùng với Băng Băng và một nhân viên công tác, còn có lính đánh thuê.

Tất cả đã sẵn sàng xuất phát.

Mấy trăm người cùng lên xe tiến vào sa mạc.

Giáo sư Phương nhìn Diệp Phi, cuối cùng cũng được gặp người thật.

Biểu hiện trước đó của hắn quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Ngay cả Hoắc Lão cũng khen không ngớt lời.

“Giáo sư Phương, tổng cộng đã chết bao nhiêu người?” Diệp Phi ngồi trong xe, thắc mắc hỏi.

“Ai... người của chúng ta ít nhất cũng hơn một trăm, còn nước Anh Hoa và nước Lão Ưng cộng lại cũng gần tám trăm người.

Lũ kiến này rất hung dữ, số lượng cực lớn, dùng lửa đốt cũng vô ích.” Giáo sư Phương nói đến đây, thở dài một tiếng.

Đã có rất nhiều nhà khảo cổ học, sinh viên và lính đánh thuê thiệt mạng mà ngay cả cửa cũng chưa sờ tới.

Hồ Bát Nhất và ba người Vương Mập nhìn vào bức ảnh trong tay.

“Mẹ kiếp đây là kiến à?

Sao tao thấy nó giống con dế mèn thế, kiến ở sa mạc to thế này sao?

Không sợ chết khát à?” Vương Mập thấy loại kiến này, hít một hơi khí lạnh.

Lần đầu tiên gã thấy kiến to như vậy, đây là kiến sao?

“Đây là kiến hành quân sa mạc, chúng sống gần các con sông ngầm dưới lòng đất, đương nhiên không thể chết khát được.” “Địa hình ở đây khô cằn, kiến hành quân sa mạc đã tồn tại hàng ngàn năm, sớm đã thích nghi với môi trường này rồi.” “Khả năng sinh sản của kiến hành quân sa mạc cực mạnh, không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện, nơi nào chúng đi qua cỏ cây cũng không mọc nổi.

Bất kể là người hay động vật, ngay cả thực vật chúng cũng không

tha, số lượng kinh người, không thể đếm xuể." Diệp Phi nghe vậy, bình thản giải thích.

Mấy người trong xe nghe vậy, kinh ngạc nhìn hắn.

Sao hắn cái gì cũng biết?

Băng Băng và đội trưởng Lâm cũng kinh ngạc không thôi.

Mắt giáo sư Phương trợn tròn, khóe miệng khẽ run.

"Cậu Diệp Phi, sao cậu biết những điều này?" Những thứ này đều là thông tin sơ lược có được sau khi tra cứu tài liệu và quan sát.

Hắn chỉ nhìn một cái là biết tên, biết đặc tính, ngay cả môi trường sống và đặc điểm cũng biết?

Đây còn là người không?

Vương Lão trong lòng chấn động, nhưng đối với bản lĩnh của Diệp Phi, ông vẫn rất tin tưởng.

Lời hắn nói sẽ không phải là giả.

So với giáo sư Phương, mình quả thật quá bình tĩnh.

Băng Băng kinh ngạc, rồi nhìn Diệp Phi với ánh mắt sùng bái.

Anh chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Nhưng cư dân mạng trước ống kính thì không bình tĩnh nổi.

"Vãi, anh Phi của tôi vẫn ngầu lòi như mọi khi, vừa ra tay đã là tuyệt sát, quét sạch tất cả." "Không hổ là anh Phi của tôi, nhìn kiểu gì cũng thấy ngầu.

Tôi đoán lát nữa anh Phi sẽ nói là anh ấy đã từng thấy rồi." "Lầu trên, tôi tin ông." "+1." "Nhìn mặt giáo sư Phương kìa, vẻ mặt kinh ngạc, đúng là chưa từng trải sự đời." "Ngày xưa chúng ta cũng từng như vậy mà, haha." ...

“Bởi vì tôi từng đến sa mạc, cũng từng thấy loại kiến này rồi.

Nhưng đó là con đã chết.

Tôi cũng hỏi người dân địa phương mới biết được.” Diệp Phi vô cùng bình tĩnh nói bừa.

Cư dân mạng: ...

Các giáo sư: ...

Băng Băng: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Cả đoàn người đi vào sa mạc, thấy một đám người đang cắm trại ở đó.

Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa đều đang chờ đợi, rất nhiều giáo sư và trợ lý chỉ có thể đứng nhìn.

Tai Diệp Phi khẽ động, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Phi và nhóm Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh người của nước Anh Hoa.

Họ thấy vài người đang mặc quần áo kỳ dị, bị một bầy kiến bao vây, miệng không ngừng phát ra những tiếng la hét thảm thương.

“Cứu mạng...” một người đàn ông trong số đó đang lớn tiếng cầu cứu.

Lời vừa dứt, đã thấy những đụn cát xung quanh đang từ từ nhô lên.

Từng đàn kiến đỏ đang phát ra tiếng “rào rào”.

Chỉ trong vài hơi thở, tiếng cầu cứu cũng tắt ngấm.

Chương 60

Trong nháy mắt chỉ còn lại bộ quần áo kỳ dị, xương cốt cũng không thấy đâu.

Các giáo sư, Hồ Bát Nhất, Băng Băng và cả đoàn người nhìn thấy mà chết lặng.

Trước đây chỉ nghe nói, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, cú sốc thị giác này có chút khó tiếp nhận.

Dù người chết không phải người của mình.

"Mẹ nó chứ, đây là kiến sao?

Cái này còn lợi hại hơn con đằng noãn lần trước nhiều, đến một giọt máu cũng không để lại." Vương Mập chứng kiến cảnh này, giọng nói đầy kinh hãi.

"Không ngờ lũ kiến này lại hung tàn đến vậy." Giáo sư Lý thì thầm, trong lòng có chút run sợ.

Nơi này quả thật rất nguy hiểm, một con kiến nhỏ bé lại có bản lĩnh lớn đến thế...

Băng Băng nhìn thấy, liền giới thiệu cho khán giả.

Sắc mặt của cư dân mạng cũng không khá hơn các giáo sư là bao.

"Vãi, đây là kiến à?

Cái này còn ngầu hơn cả con đằng noãn lần trước." "Làm sao mà vào đây?

Nhìn khắp nơi toàn là kiến đỏ, còn nhiều hơn cả cát sa mạc, đùa nhau à?" "Mắt tôi sắp dán vào màn hình rồi, đúng là thứ lợi hại, thật sự quá lợi hại." "Mà nói chứ, bản lĩnh của nước Anh Hoa cũng không

nhỏ, tự tin đi lên như vậy, đúng là dũng cảm đáng khen.

Nhưng sao tôi lại thấy hả hê thế này nhỉ?" "Lầu trên, ông nói không sai tí nào, tôi cứ nhìn chúng nó ở đó nộp mạng là được rồi." Cư dân mạng nói chuyện với giọng điệu hả hê.

Ngược lại, vị giáo sư của nước Anh Hoa đứng cạnh Diệp Phi thì mặt mày tức tối, không hề có chút thương xót nào cho người của mình.

Diệp Phi và mọi người liếc nhìn bọn họ, nhướng mày, cảm thấy buồn thay cho những người đã chết.

"Thấy chưa, lũ súc sinh này còn ác hơn cả lũ kiến kia." Vương Mập chẳng có chút thiện cảm nào với nước Anh Hoa, mỗi lần nhìn thấy họ đều mong họ chết quách đi cho rồi.

"Bọn chúng là cái thá gì?

Còn gọi là người được sao?" Hồ Bát Nhất cũng ghét cay ghét đắng họ.

Giáo sư Phương cúi người xuống nhìn những con kiến ở rìa, cẩn thận quan sát.

"Cậu Diệp Phi, cậu nói xem loại kiến này đã sống bao lâu rồi?" "Đã mấy ngàn năm." Diệp Phi quan sát môi trường và bố cục phong thủy xung quanh.

Khi nhìn vào hai ngọn núi ở hai bên, hắn cúi đầu nhìn la bàn trên cổ tay.

Nó đang quay loạn xạ.

Hắn liền hiểu ra, cũng hiểu tại sao lũ kiến này lại ở đây.

"Cậu Diệp Phi, có phải cậu biết gì rồi không?" Băng Băng luôn chú ý đến Diệp Phi, thấy sắc mặt hắn có gì đó khác lạ, liền vội vàng

hỏi.

Diệp Phi cười, khẽ gật đầu.

“Ở đây có từ trường, tôi hiểu nguyên nhân máy bay gặp sự cố rồi.” Mắt Diệp Phi nhìn về hai đỉnh núi đối diện.

“Từ trường?

Ý cậu là...” Giáo sư Phương nghe vậy vội vàng hỏi.

“Từ trường ở đây đã gây nhiễu các thiết bị điện tử của chúng ta.

Các vị xem la bàn của mình có phải không dùng được không?

Lũ kiến này sống dựa vào sông ngầm, vậy ở đây chắc chắn có sông ngầm.” “Một khi rời khỏi đây, chúng sẽ chết.” Diệp Phi nói rồi cúi người xuống, dùng một cái kẹp trong túi gắp một con kiến ra.

Đặt nó xuống dưới chân mình, thoát khỏi phạm vi từ trường, con kiến lập tức chui vào cát, biến mất không dấu vết.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều thầm kinh ngạc.

“Nhưng cũng không thể mang hết chúng ra ngoài được.” Đội trưởng Lâm buột miệng nói.

Diệp Phi cười: “Ai nói tôi muốn mang chúng ra ngoài?” Ánh mắt hắn nhìn về đống quần áo ở chính giữa.

Lũ kiến đang bò lổm ngổm ở đó, trông vô cùng đáng sợ.

“Vậy cậu vào bằng cách nào?

Lũ kiến này không biến chúng ta thành hạt cát mới lạ.” Vương Mập bực bội nói.

Lúc này, người của nước Lão Ưng cũng thử đi vào.

Họ mặc những bộ quần áo sắt nặng trịch, kín mít.

Đi được vài bước, lũ kiến đã gặm sạch cả bộ giáp sắt.

Âm thanh vang vọng khắp không gian, vô cùng rợn người.

Các giáo sư và nhóm Băng Băng lùi lại vài bước, ai nấy đều sợ hãi.

Cư dân mạng thì chấn động.

“Vỏ sắt cũng bị ăn sạch?

Đây là kiến hay là axit sunfuric vậy?” “Khỉ thật, may mà không phải là người Đại Việt của chúng ta, không thì cũng chết ở đây rồi.” “Tôi không dám nhìn nữa, cái thứ này làm sao mà qua được đây?” Toàn bộ phòng livestream đều là câu hỏi của cư dân mạng.

Diệp Phi lạnh lùng liếc nhìn xung quanh.

Hắn thấy một bụi cây xanh mọc ở hướng tây bắc.

Thoạt nhìn, nó gần giống xương rồng, nhưng cũng có điểm khác biệt.

Xương rồng có gai, nhưng trên cây này lại là những sợi lông tơ mềm mại, còn có hương thơm thoang thoảng.

Diệp Phi vội vàng đi về hướng tây bắc, hái một đống cây xanh đó.

“Mọi người theo tôi, chúng ta đi vào.” Diệp Phi quay lại chỗ các giáo sư, đưa thứ trong tay cho Hồ Bát Nhất và Vương Mập.

“Cậu Diệp Phi, đây là thứ gì?

Thứ này thật sự không có vấn đề gì chứ?” Giáo sư Phương vội vàng hỏi, mắt đánh giá thứ trong tay hắn.

“Giáo sư Phương, loại cỏ này tên là Phong Hành Thủy Mặc.

Thứ này mang một mùi hương lạ, mũi con người không ngửi thấy được, nhưng đối với lũ kiến thì là một thứ rất lợi hại.” “Những sợi lông tơ nhỏ này chính là khắc tinh của lũ kiến.” Diệp Phi biết điều này

rất khó hiểu, nhưng nó là sự thật.

Để chứng minh, hắn nhẹ nhàng quét qua trước mặt lũ kiến.

Lũ kiến như gặp phải ma, lùi xa tít tắp.

Các giáo sư chết lặng nhìn lũ kiến.

Vừa rồi còn hùng hổ gào thét, bây giờ lại im thin thít như gà con.

Mắt họ như muốn rớt ra ngoài.

Ngón tay giáo sư Phương khẽ run, vô cùng kích động.

"Vương Lão, sao cậu ta cái gì cũng biết vậy?" "Cái này... người từ ngàn năm trước chắc cũng có bản lĩnh chứ nhỉ?" Vương Lão cũng không biết nói sao cho phải, đành tìm bừa một cái cớ.

Các lính đánh thuê nghe vậy cũng cảm thấy rất có lý.

Ánh mắt sùng bái của Băng Băng càng thêm nồng đậm, cô cười rất ngọt ngào.

"Thứ này trước đây tôi chỉ nghe các bậc tiền bối địa phương kể lại, không ngờ là thật.

Hơn nữa vị của nó rất ngon, nếu xào với thịt thì phải gọi là tuyệt cú mèo." Diệp Phi như không thấy gì, còn bỏ phần Phong Hành Thủy Mặc thừa vào ba lô.

"Vậy có cần ra chỗ đóng quân lấy cho cậu ít thịt không?" Vương Mập nghe vậy liền thêm dầu vào lửa.

Diệp Phi cười, không nói gì, chỉ đeo ba lô lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập thấy hắn đi vào, cũng không nói nhiều, chỉ làm theo hắn.

Diệp Phi hạ thấp bụi cây xanh trong tay xuống, lũ kiến như thể đang nghênh đón khách quý, tự giác chia làm hai hàng, nhường ra một

lối đi.

Các giáo sư kinh ngạc, Băng Băng và đội trưởng Lâm cũng chấn động.

Đây là...

Chương 61

đơn giản vậy sao?

Vậy những người anh em đã chết trước đó chẳng phải là hy sinh vô ích sao?

“Lão Hồ, không ngờ đó, cái thứ này lại có công hiệu như vậy, đúng là gặp ma rồi.” Vương Mập kinh ngạc giải thích, rồi định quan sát kỹ hơn.

Lũ kiến thấy mùi của cây xanh không còn, liền vội vàng tấn công.

May mà Shirley Dương nhanh tay lẹ mắt, không thì Vương Mập đã bị ăn thịt rồi.

“Tập trung vào.” Hồ Bát Nhất trách mắng nhìn gã một cái.

“Đi theo đi.” Vương Mập thấy các giáo sư và Băng Băng phía sau vẫn chưa động đậy, còn đang chìm trong kinh ngạc chưa hoàn hồn, liền lớn tiếng gọi một tiếng.

Các giáo sư lúc này mới hoàn hồn, vội đi theo.

Người kinh ngạc không chỉ có họ, mà còn có cả nước Lão Ưng và nước Anh Hoa, những người đã vắt óc suy nghĩ mà vẫn không tìm ra cách đi vào.

Họ trơ mắt nhìn đoàn người đi qua, trong lòng vô cùng khó chịu.

Họ chết bao nhiêu người mà không vào được.

Người Đại Việt vừa mới đến, đã nghênh ngang đi vào như vậy.

Sao mà tức thế không biết?

Có thể nói, cả thế giới đều đang theo dõi cảnh này.

Vẻ thong dong, bình tĩnh của quốc gia Đại Việt đã tạo nên một sự tương phản rõ rệt với sự thảm hại và tức giận của hai nước kia.

Phòng livestream của cả nước Lão Ưng và nước Anh Hoa lúc này cũng đang náo loạn không yên.

“Này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao họ lại vào được?

Có phải tôi hoa mắt rồi không?” “Khốn kiếp, sao những người đó làm được vậy?

Chẳng lẽ họ đã tìm ra cách đối phó rồi sao?

Thật vô liêm sỉ, lại không nói cho nước Anh Hoa chúng ta biết, lương tâm đúng là quá xấu xa.” “Đúng vậy, trông thật vô liêm sỉ.” ...

Cư dân mạng của nước Lão Ưng lúc này cũng chuyển từ chua chát sang hận thù.

“Vừa rồi còn tổn thất lính đánh thuê của nước Lão Ưng chúng ta, họ đều là những binh sĩ anh dũng, chết như vậy thật đáng tiếc.” “Lần này người của quốc gia Đại Việt thật quá đáng, lại dám đối xử với nước Lão Ưng chúng ta như vậy, thật không có chút phong độ quý ông nào.” “Nhưng người đàn ông kia làm sao biết được?

Tôi lại là lần đầu tiên thấy người đàn ông này, còn trẻ như vậy đã có bản lĩnh rồi.” ...

Các giáo sư của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn những người của quốc gia Đại Việt đã đi vào giữa bầy kiến.

Nội tâm dù kích động cũng là phẫn nộ.

Ai nấy đều tức tối oán hận.

Họ vô cùng tò mò về người đàn ông dẫn đường kia.

Rõ ràng đã làm bao nhiêu thí nghiệm, cuối cùng lại không bằng một ngọn cỏ dại?

"Lương tâm của những người này thật quá xấu xa, biết mà không nói sớm?" Giáo sư Sato hoàn hồn, chửi ầm lên.

Từ lúc đến đây, ông ta mang theo gần một ngàn người, giờ chỉ còn lại hơn hai trăm.

Về biết ăn nói thế nào?

"Giáo sư Sato, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, hay là mau đi lấy cỏ dại về tay, không thì bị nước Lão Ưng cướp mất, là không còn đâu." Trợ lý bên cạnh lúc này vội vàng nhắc nhở.

"Còn không mau đi." Giáo sư Sato nghe vậy, liền thúc giục.

Hai nước liền tranh giành nhau.

Lúc này, nhóm của Diệp Phi đang từng bước tiến gần đến cửa lăng mộ.

Băng Băng giới thiệu cho cư dân mạng về tình hình của lũ kiến.

Nhưng lúc này, cư dân mạng lại đang cười vô cùng rạng rỡ.

"Phải nói là, anh Phi của tôi ngoài ngầu ra thì vẫn là ngầu, tiếp tục kinh diễm bốn phương, trong lòng tôi vô cùng kích động và chấn động." "Khỏi nói, tôi cũng vậy, đại lão chưa bao giờ làm tôi thất vọng.

Vừa rồi lúc anh ấy nghênh ngang đi vào dưới ánh mắt của hai nước kia, tôi thật sự là sướng rơn." "Vãi, không ngờ anh Phi biết nhiều như vậy, tôi thật sự khâm phục.

Sau này gặp anh Phi nhất định phải quỳ xuống ngước nhìn." "Tôi vừa mới qua livestream của các nước khác, trời ạ, cười chết tôi.

Chính mình không có bản lĩnh, còn nói người Đại Việt chúng ta không phải người, lão tử ra tay một phen, chửi cho chúng nó một trận

như tát nước, ha ha ha." "Những người này chính là thích nói chuyện âm dương quái khí.

Nói về vô liêm sỉ, còn có ai hơn được?" Cuộc đối thoại của cư dân mạng được nhân viên công tác nhìn thấy rõ.

Diệp Phi nhìn lăng mộ trước mắt, một cái động đen ngòm, như một vực thẳm vô tận, như thể có thể nuốt chửng người ta vào trong.

Thấy ở đây không có kiến, Diệp Phi bỏ cây Phong Hành Thủy Mặc trong tay vào lại túi của mình.

Đứng ở cửa lăng mộ, các giáo sư bây giờ vẫn chưa hoàn hồn khỏi cơn chấn động.

Đến bây giờ vẫn cảm thấy như đang mơ.

Cứ thế mà đi vào?

Những người không vào được trước đó quả nhiên đều chết oan.

Còn có các giáo sư nghiên cứu khoa học của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa... thật sự là oan uổng.

"Mẹ kiếp, vẫn là cậu em Diệp Phi có bản lĩnh, ông đây là lần đầu tiên được kiến xếp hàng chào đón, haha." Vương Mập cười sang sảng, vỗ vai Diệp Phi.

Diệp Phi không nói gì, chỉ nhìn vào cửa lăng mộ trước mắt.

Giáo sư Phương, Vương Lão và giáo sư Lý lúc này cũng đã hoàn hồn, đang quan sát khắp nơi ở cửa lăng mộ này.

Ngược lại, lính đánh thuê phía sau nghe tiếng, nhíu mày nhìn ra sau lưng, phát hiện người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng cũng đang đi tới, vội vàng báo cho đội trưởng Lâm.

Lời này vừa hay bị Hồ Bát Nhất và Vương Mập nghe thấy, họ khinh bỉ liếc một cái.

“Chết tiệt, đều là địa bàn Đại Việt, chúng nó đến đây làm cái quái gì?” Vương Mập vô cùng chán ghét.

Hồ Bát Nhất cũng chẳng có chút thiện cảm nào với nước Anh Hoa.

“Chắc chắn là mặt dày vô sỉ mà đến.” “Cậu Diệp Phi?

Có thể vào được chưa?” Giáo sư Phương trong lòng lo lắng, không muốn bị họ cướp trước, đây là đồ của Đại Việt.

“Giáo sư, nơi này đầy rẫy nguy hiểm, ngài phải suy nghĩ cho kỹ.” Diệp Phi vẫn khuyên nhủ.

Giáo sư Phương chỉ cười ha hả một tiếng, dẫn người đi vào trước.

Mọi người đi vào lăng mộ, theo ánh đèn chiếu sáng, mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Không khí tràn ngập mùi trống trải và bụi bặm.

Mộ đá rộng khoảng vài trăm mét vuông, không gian không quá lớn.

Trên tường khắc rất nhiều hoa văn, một bên còn dựng mấy cột đá, trên đó cũng khắc hoa văn.

Mỗi cột đá có hoa văn khác nhau, trên đỉnh cột còn có một con mắt bằng đồng, tròng mắt vô cùng to lớn và chân thực.

Phần tròng đen được viền vàng bằng đá quý màu xanh lá cây, trông vô cùng quỷ dị.

Giáo sư Phương ho nhẹ vài tiếng, ánh mắt dừng lại trên bức tường đá trước mặt, cầm kính lúp lên nghiên cứu cẩn thận.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Mập thì quan sát môi trường xung quanh.

“Đây là hoa văn của Ma Quốc.” Đáy mắt Shirley Dương hiện lên vẻ kinh ngạc và hoảng sợ.

“Cô từng thấy sao?” Hồ Bát Nhất nhướng mày.

“Cha tôi từng thấy hoa văn này khi khảo cổ ở một cổ quốc trong sa mạc, ông đã ghi lại trong sổ tay.” “Hoa văn này là hoa văn của Ma Quốc, còn được gọi là hoa văn tử thần, vừa chính vừa tà.” “Phàm là người đã thấy hoa văn này gần như không có khả năng sống sót, cái chết còn rất thảm khốc.” Shirley Dương nhớ lại những gì đã thấy trong sổ tay.

“Vừa chính vừa tà?

Nhưng nghe cô nói thì có vẻ tà nhiều hơn?” Hồ Bát Nhất nghe vậy, rất không hiểu.

Chương 62

“Những người đã thấy hoa văn này đều sẽ hiểu nơi này rất nguy hiểm.

Cậu Diệp Phi nói đúng, di tích này có lẽ sẽ rất nguy hiểm, thậm chí còn hơn cả mộ Hiến Vương trước đây.” Shirley Dương nói thật.

Lời vừa dứt, lòng mọi người cũng thắt lại.

Chuyện ở mộ Hiến Vương đã làm mới lại tam quan của họ.

Bây giờ nếu còn nguy hiểm hơn trước...

“Chị Băng Băng, có phải là thật không?” Nhân viên công tác khẽ hỏi.

Băng Băng nhìn sắc mặt Shirley Dương, cũng không giống đang nói dối.

“Chắc là thật, họ là những người thường xuyên xuống mộ, chắc sẽ không giả đâu.” Nhân viên công tác trong lòng sợ hãi vô cùng.

Vương Lão và giáo sư Lý nhìn nhau, trong lòng có chút e dè.

Những con quái vật gặp ở mộ Hiến Vương lần trước, và những người đã chết, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi.

Hai người không khỏi nuốt nước bọt.

Nỗi sợ hãi này, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được cảm giác đó là gì.

Lời vừa dứt, một số người thậm chí đã nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng cũng có những người không sợ hãi, cho rằng chỉ là một hoa văn thì không có gì đáng ngại.

Giáo sư Phương rất chăm chú nghiên cứu hoa văn trên tường đá, vô cùng tập trung, không để ý đến lời nói của Shirley Dương.

Lần đầu tiên nhìn thấy loại hoa văn này, trong lòng vô cùng tò mò.

Nhưng cũng không nghiên cứu ra được gì, liền nhìn sang cột đá bên cạnh, hoa văn trên đó kết hợp lại với nhau, trông giống một khuôn mặt quỷ dị, cùng với con mắt kỳ lạ kia, giống như Nhị Lang Thần trong thần thoại, có thêm một con mắt.

Chỉ là trông càng thêm tà tính và quỷ dị.

Giáo sư Phương nhìn cách bài trí ở đây, cộng thêm bức tường đá chính giữa bên trái nối với cột đá, bên phải còn có một giá vũ khí lạnh, trên đó có vài thanh đao kiếm đã gỉ sét.

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống một lăng mộ.

Quan tài đâu?

"Nơi này không phải lăng mộ." Giáo sư Phương khẽ lẩm bẩm.

"Nơi này vốn dĩ không phải lăng mộ, đây là một tế đàn do một phù thủy canh giữ.

Trên đây là hoa văn Ma Quốc, nhưng cũng là một người." Diệp Phi nghe vậy, thong thả lên tiếng.

"Người?" Giáo sư Lý và Vương Lão nhìn nhau, không thể tin được mà nhìn vào hoa văn trên tường đá.

Đây không phải là hoa văn sao?

"Các vị xem đây." Diệp Phi cầm bình nước lên, dội lên tường đá.

"Ấy, đừng..." Giáo sư Phương muốn ngăn lại, sao có thể đối xử thô bạo với bảo vật như vậy.

Nhưng hoa văn trên tường đá gặp nước lại di chuyển, như thể

quay về vị trí của mình, những hoa văn lộn xộn lúc này đã biến thành một khuôn mặt người.

Mọi người chứng kiến cảnh này, chấn động.

Các giáo sư: ...

Băng Băng: ...

Lính đánh thuê: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Đây là cái quỷ gì vậy?

Con ngươi trong mắt họ và con mắt lớn trên cột đá giống nhau đến kỳ lạ.

Miệng cũng há thành hình chữ O.

Họ cứng đờ quay đầu nhìn Diệp Phi.

Sao hắn lại biết được?

Cư dân mạng lúc này cũng không bình tĩnh nổi.

“Vãi, đây là tranh đá di động à?

Huyền bí quá đi mất.

Nguyên lý là gì vậy?” “Đừng nói là các giáo sư ngây như phỗng, tôi xem mà đầu óc cũng trống rỗng.

Anh Phi của tôi bây giờ đã ngầu đến thế này rồi sao?

Trời ơi.” “Đây có phải là đồ họa máy tính không, không khoa học chút nào.” “Ông điên rồi à, đây là livestream, livestream đó, tôi thấy ông còn chưa tỉnh ngủ.” ...

Thấy ánh mắt mọi người đang nhìn mình, Diệp Phi vô tội nhìn họ.

“Mọi người xem đây có phải là một khuôn mặt người không?”

Mọi người không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào hắn, chờ đợi lời giải thích tiếp theo.

"Ở vùng Tây Vực này, phù thủy là phổ biến nhất.

Người phụ nữ trên bức tường đá này chính là phù thủy, nơi chúng ta đang đứng chính là lãnh địa do bà ta canh giữ.

Nhưng thông thường, nơi có người canh giữ, thì chắc chắn sẽ có nguy hiểm." Diệp Phi bình thản giải thích.

Lòng mọi người vốn đã căng thẳng, lại càng thêm thắt lại.

Họ còn vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn.

Đoạn lịch sử này, chẳng lẽ hắn cũng biết?

Sao hắn biết được?

Trong phút chốc, mọi người chỉ kinh ngạc nhìn hắn, hồi lâu không nói nên lời.

"Canh giữ?

Canh giữ cái gì?

Là chủ nhân của lăng mộ này sao?" Shirley Dương hoàn hồn, nhíu mày nhìn hắn.

Diệp Phi gật đầu, ánh mắt dừng lại trên bức tường đá.

Nhưng hắn thấy mắt của nữ phù thủy trên tường đá đang hé mở, như thể đang đánh giá.

Giáo sư Phương hóa thân thành một đứa trẻ tò mò, "Cậu Diệp Phi, sao cậu biết được?" "Giáo sư Phương, trước đây tôi từng tìm kiếm mỹ thực ở vùng sa mạc.

Các bậc tiền bối ở đây vẫn còn nhớ truyền thuyết, không ngờ là thật.

Tôi vừa rồi cũng chỉ mạnh dạn đoán mò, nhưng vẫn cần các vị đi chứng thực." Diệp Phi cười ha hả, đáy mắt tràn đầy vẻ trong sáng và chân thành.

Giáo sư Phương: ...

Mọi người tiếp tục nghiên cứu môi trường và vật phẩm ở đây.

Diệp Phi đã nói, đây là lăng mộ của nước Tinh Tuyệt thời Lâu Lan, bên trong có thể là mộ của một vương hầu tướng lĩnh nào đó, nhất định phải cẩn thận.

Lúc này, người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa bên ngoài đã đến.

Từ lúc vào, sắc mặt họ đã không tốt, vì các giáo sư đã bắt đầu nghiên cứu ở đây.

"Người của quốc gia Đại Việt các người đúng là bỉ ổi vô liêm sỉ." Lửa giận của giáo sư Sato không ngừng tăng lên.

"Đúng vậy, rõ ràng có cách tốt hơn để vào, các người cứ giấu diếm, nhìn người của chúng tôi chết thảm, thật là bỉ ổi." Giáo sư William của nước Lão Ưng cũng hùa theo.

Đối mặt với lời chỉ trích đột ngột, giáo sư Phương và mọi người đều ngớ ra.

Đội trưởng Lâm xuất thân là lính đánh thuê, cũng không thể tùy tiện lên tiếng.

Nhưng...

"Mẹ kiếp, chúng mày là cái thá gì mà dám la lối trước mặt ông đây?

Đây là Đại Việt, nơi chúng mày đang đứng cũng là lãnh thổ Đại Việt." "Còn nữa, vào được đây là nhờ bản lĩnh, chúng mày vô dụng,

phế vật, thì đừng có tìm cớ.

Chương 63

Nói về vô liêm sỉ, chúng mày mới là số một.” “Chết tiệt, sao chúng mày không bị lũ kiến kia gặm sạch đi, đúng là xui xẻo.” Vương Mập một tràng bắn liên thanh phản pháo, khiến người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa ngây người.

“Mập, ngầu lắm, nói đúng lắm.” Hồ Bát Nhất cũng hùa theo.

Cư dân mạng trước ống kính cũng cười ha hả.

“Nói về đấu võ mồm, Vương Mập nói thứ hai ai dám nói thứ nhất?” “Haha, đáng đời, cho chúng nó bớt cái mồm đi, chửi sướng thật.” “Ngài Mập uy vũ.” Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa tức không nhẹ, thi nhau chất vấn quốc gia Đại Việt không tử tế, tuyệt nhiên không nhắc đến việc người của mình đang ở trên đất Đại Việt.

“Thôi, không tiếp xúc với những người này nữa, nghiên cứu cổ vật quan trọng hơn.” Giọng ngài William lạnh lùng, không muốn tiếp tục tranh cãi.

Mọi người cũng tản ra, không gian trong động đá càng trở nên chật chội.

Mắt Vương Mập nhìn vào con mắt vàng kia, lập tức sáng lên.

Nhân lúc mọi người không để ý, gã liền lấy dao găm ra, lén lút lấy nó xuống, còn cho vào miệng cắn thử một cái.

Hồ Bát Nhất quay người định gọi gã, liền thấy trong tay gã cầm một viên đá quý, lại nhìn lên trên thì con mắt đã biến mất, chỉ còn lại một cái hốc mắt trống rỗng.

“Mẹ kiếp, mày làm cái gì vậy?” “Mày nhỏ tiếng thôi.” Vương Mập vội vàng nhìn xung quanh, “Vào sinh ra tử, mày cũng không thể

không lấy gì chứ, chúng ta cũng phải sống mà?" "Nhưng mày làm vậy không ổn, lỡ bị người ta phát hiện, mặt mũi mày còn để đâu?" Hồ Bát Nhất nhíu mày.

"Bớt nói nhảm đi..." Dù nói thế nào, Vương Mập cũng không chịu từ bỏ.

Diệp Phi đang nhìn bức họa trên tường đá, phát hiện mắt của nữ phù thủy đang hé mở lúc này đột nhiên trợn tròn.

Bên tai còn truyền đến tiếng động lạ.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên nghiêm trọng.

Trong mũi thoang thoảng mùi cay nhẹ, rất nhạt.

"Vương Lão, giáo sư Lý, các vị dừng lại ngay, không được đến gần bất cứ thứ gì ở đây." Diệp Phi vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Giáo sư Lý và nhóm Vương Lão tò mò.

Trong tay họ còn đang cầm một thanh đao cổ.

"Cậu Diệp Phi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Băng Băng nghi ngờ.

"Có nguy hiểm!!" Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa không hiểu chuyện gì, tiếp tục xem cổ vật.

Lúc này, trên một viên gạch xanh dưới đất nhô ra một cái xúc tu.

Một sinh viên của nước Anh Hoa tò mò vì ở đây còn có sinh vật sống.

Chưa kịp gọi giáo sư của mình, đã thấy một con vật to bằng bàn tay đứa trẻ mười tuổi.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đã thấy trên gạch, từng con côn trùng chui ra từ mặt đất, bò thẳng lên người sinh viên đó.

“A...” Sinh viên nước Anh Hoa hét thảm một tiếng.

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, liền thấy một bầy côn trùng bao vây lấy cậu ta.

Cậu ta đang biến thành bộ xương trắng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Từng đàn côn trùng xuất hiện, bộ xương trắng cũng biến mất không còn dấu vết.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, vội vàng lùi về phía cửa.

Lính đánh thuê các nước lấy vũ khí ra bắn vào lũ côn trùng.

“Cảnh giới.” Đội trưởng Lâm cũng lấy vũ khí của mình ra, bắn về phía lũ côn trùng.

Lần đầu tiên anh thấy loại côn trùng giống bọ cánh cứng lớn như vậy.

Từ con ngươi trên tường đá và cái lỗ dưới giá vũ khí, côn trùng cũng tuôn ra như không cần tiền.

Ngửi thấy mùi người sống, chúng đang từng bước tiến lại gần.

Cũng có rất nhiều học giả và nhân viên công tác không kịp chạy đến sau lưng lính đánh thuê, trong khoảnh khắc đã bị côn trùng ăn sạch, chỉ để lại vũng máu đỏ tươi.

Rào... rào... rào.

Giáo sư Phương, Băng Băng, nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Đặc biệt là những âm thanh đó, như thể đang giẫm lên tim họ, vô cùng rợn người.

“Đây...

đây là thứ gì?” Sắc mặt một sinh viên sau lưng giáo sư Phương tái nhợt, giọng nói run rẩy, mắt thậm chí không dám nhìn vào lũ côn trùng trước mặt.

“Tôi cũng là lần đầu tiên thấy, giáo sư, đây là loài gì, sao lại có tính công kích mạnh như vậy?” Học sinh của giáo sư Lý cũng kinh ngạc.

Tiếng súng bên tai vô cùng chói tai.

Những viên đạn bắn vào thân côn trùng chỉ tạm thời ngăn cản chúng, chứ không thực sự giết được chúng.

Vừa mới bắn trúng, chưa đầy một phút sau chúng lại tiếp tục tiến lên.

“A... tôi bị cắn rồi.” Một lính đánh thuê của nước Lão Ưng lúc này đau đớn nằm trên đất, ôm chặt mắt cá chân của mình, máu tươi đang chảy ra.

Tiếng hét thảm này khiến không ai trong số người nước Lão Ưng dám tiến lên, chỉ có thể lùi về phía sau.

Sắc mặt người lính đánh thuê dần chuyển sang màu đen, cuối cùng tắt thở.

Cảnh này, không khác gì giáng một cú búa nữa vào tim mọi người.

Một nữ sinh viên của nước Anh Hoa thấy vậy, sợ đến mức chân tay luống cuống.

“Tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi sợ quá, tôi muốn về.” Nói xong, cô ta định chen ra khỏi đám đông, nhưng phát hiện cửa đã bị lũ kiến vây kín, chỉ là chúng không tiến vào một bước nào.

Nữ sinh viên lúc đó sợ đến mức khóc lớn, ngồi trên đất tuyệt

vọng.

Ngay sau đó liền xảy ra phản ứng dây chuyền.

Những người vốn đã sợ hãi lại càng sợ hơn, sợ đến mức chân mềm nhũn.

Người của nước Lão Ưng cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy.

Cư dân mạng lúc này cũng không bình tĩnh nổi.

Một đám côn trùng đen kịt đang bò về phía các giáo sư.

“Mẹ kiếp, đây là thứ gì?

Bọ cánh cứng gì mà hung dữ vậy?” “Chết tiệt, trông còn ghê tởm hơn cả đẳng noãn, đúng là cỏ cây không mọc nổi.

Đánh thì đánh không chết, đây là quái vật gì vậy?” “Đừng quan tâm những chuyện này nữa, hay là nghĩ cách ra ngoài đi.

Bên ngoài còn có kiến hành quân sa mạc canh cửa, lũ côn trùng này sắp đến rồi, mấy trăm người sắp thành mồi cho chúng.” “Anh Phi đâu?

Tìm anh Phi đi?” ...

Trên màn hình đạn mạc lúc này đều là tên của Diệp Phi.

Nhân viên công tác nhìn màn hình, vội vàng nhìn Diệp Phi, hy vọng có thể tìm thấy hy vọng từ hắn.

“Cậu Diệp Phi, cậu có biết đây là thứ gì không?” Băng Băng thấy hắn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không chút hoảng sợ, lập tức tò mò.

Diệp Phi nhìn máu thịt của lính đánh thuê nước Anh Hoa bị ăn sạch, đáy mắt nheo lại.

“Đây là Thi Biệt, thích ăn thịt thối, cũng là một trong những kẻ

canh giữ lăng mộ." "Tôi nói này đại huynh, cậu có cách nào không, lát nữa những người này đều thành thức ăn cả đấy." Vương Mập thấy lính đánh thuê đang bảo vệ họ, trong lòng cũng lo lắng không yên.

Sắc mặt giáo sư Phương tái nhợt, trán đẫm mồ hôi, tay còn ôm ngực, như thể bị sốc.

Vương Lão và giáo sư Lý bên cạnh giúp đỡ chăm sóc, nhìn kỹ mới thấy, tay họ cũng đang run rẩy.

Lúc này, một lính đánh thuê của nước Anh Hoa cũng nóng ruột, lấy súng trường ra bắn một loạt.

Nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao.

Không khí chìm vào nặng nề.

Diệp Phi im lặng một lúc, "Trong số các người có phải đã động vào thứ gì không nên động không?" Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ, cẩn thận nhớ lại xem mình đã động vào thứ gì.

Chương 64

Nhưng cũng không có gì bất thường.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Mập, vẻ mặt đầy trách móc.

“Lấy ra đây.” Hồ Bát Nhất nhìn gã, quát lớn.

Vương Mập cúi đầu, lấy viên ngọc mắt trong người ra.

“Tôi chỉ là không muốn bị mấy thằng chó kia cướp mất, không phải tôi giấu riêng đâu.” Diệp Phi thấy vậy.

“Phải trả nó lại.” Hồ Bát Nhất không nói hai lời, cầm lấy viên ngọc mắt bỏ vào túi, rồi lấy ra một lá bùa lửa.

Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa đang cầm vũ khí huyết chiến, liền thấy trên không trung có thêm một lá bùa, lá bùa này còn bốc cháy.

“Vô ích thôi, thứ này nước lửa bất xâm.” Diệp Phi lắc đầu, ngăn cản Hồ Bát Nhất.

“Vậy thì thử băng phù, ít nhất còn có thể trì hoãn một chút, tôi có thể nhân cơ hội này trả lại.” Hồ Bát Nhất lấy băng phù ra, tay bắt quyết.

Lũ Thi Biệt đang tấn công lúc này bị đóng thành băng, không động đậy.

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội này, vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ là đi được nửa đường, chân của lũ Thi Biệt đột nhiên có thể cử động.

“Lão Hồ, không ổn rồi, mau quay lại, chúng nó tỉnh rồi.” Vương Mập đột nhiên nhìn anh, lớn tiếng hét lên.

Chân của lũ Thi Biệt cử động ngày càng trơn tru.

Những người lính đánh thuê lúc này đã như chim sợ cành cong, cầm súng trên tay cũng run rẩy.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, đành phải từ bỏ, vội vàng quay lại.

Nhưng lũ Thi Biệt lúc này đang từng chút một tiến lại gần, chỉ còn cách chưa đầy năm mét.

"Không ổn, các người lùi lại, chúng sắp đến rồi." Một lính đánh thuê của nước Lão Ưng vội vàng hét lên, cơ thể lùi về phía sau, đáy mắt đầy hoảng sợ.

Giọng nói cũng đầy lo lắng và nghẹn ngào.

Súng trong tay cũng sắp buông xuống, muốn bỏ chạy.

Thấy khoảng cách với lũ Thi Biệt dần dần chỉ còn hai mét.

Trên mặt rất nhiều người hiện rõ vẻ kinh hoàng, tuyệt vọng, và cả sự từ bỏ vùng vẫy.

Họ ngồi trên đất, thất thần nhìn lũ Thi Biệt, đáy mắt không còn ánh sáng.

"Giáo sư Lý, Vương Lão, tôi thật sự cảm thấy tiếc nuối, không được nhìn thấy tầng cuối cùng của lăng mộ này." Trong lòng giáo sư Phương chỉ có hối hận, ông không sợ chết, chỉ lo lắng không thể nói cho thế giới biết về lịch sử Tây Vực.

So với nước Lão Ưng và nước Anh Hoa, các giáo sư này vẫn rất bình tĩnh.

Giáo sư Sato và giáo sư William sợ đến mức chỉ biết chửi bới, cố gắng dùng âm thanh để giải tỏa sự tuyệt vọng trong lòng, vùng vẫy trước khi chết.

Diệp Phi phóng ra Dòng máu Chân Long, áp chế lũ Thi Biệt này.

Lũ Thi Biệt như cảm nhận được điều gì đó, đều cứng đờ tại chỗ.

Diệp Phi lấy viên ngọc mắt trong túi của Hồ Bát Nhất ra, từng bước đi về phía lũ Thi Biệt.

"Quay lại, nguy hiểm lắm..." Vương Mập thấy hắn xông ra ngoài thì theo phản xạ muốn kéo hắn lại.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến gã kinh ngạc.

Tròng mắt suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa cũng sững sờ tại chỗ.

Vẻ kinh hoàng và bất an trên mặt họ lúc này vẫn chưa tan đi.

Đồng tử của các vị giáo sư, Băng Băng và đám lính đánh thuê cũng dần dần giãn ra.

Chân Diệp Phi như lướt nhẹ trên đám Thi Biệt, tựa như chuồn chuồn lướt nước.

Điều kỳ lạ là đám Thi Biệt này lại hiền như cừu, không con nào động đậy.

Chúng mặc cho Diệp Phi giẫm lên người mà không hề có ý định cắn.

Cư dân mạng toàn thế giới đều đang chứng kiến cảnh này.

Cư dân mạng nước Lão Ưng lúc này không còn bình tĩnh được nữa.

"Người đàn ông này là ai?

Tại sao lũ bọ giáp xác này không cắn anh ta?" "Lẽ nào người Đại Việt đều lợi hại như vậy sao?" "Chắc chắn có vấn đề gì đó, tôi không tin Đại Việt có người như vậy.". .....

Cư dân mạng nước Anh Hoa cũng có biểu cảm tương tự nước

Lão Ưng.

“Gã đàn ông này xấu xa quá, rõ ràng có cách trị lũ bọ này, tại sao vừa rồi không ra tay?

Còn để người nước Anh Hoa của chúng ta đi toi mạng.” “Người đàn ông này là thần thánh phương nào vậy?

Sao lại lợi hại thế?” “Thần thánh cái gì, chỉ là một gã vô sỉ, xấu xa tột độ.

Trước đó giáo sư và lính đánh thuê của chúng ta đã chết bao nhiêu người rồi?” Cư dân mạng nước Anh Hoa lúc này từ kinh ngạc chuyển thành phẫn nộ.

Cư dân mạng Đại Việt thì vui hơn nhiều.

“A ha ha, tôi chính là thích cái kiểu ngầu lòi của đại lão, chính là ngầu như vậy đó, ai dám nói không được?

Phi ca của tôi chính là đỉnh, khốn kiếp, chấn động cả tam quan của tôi, chuyện này tuyệt đối không khoa học.” “Mẹ kiếp, khoa học cái con khỉ, lũ Thi Biệt này cũng có khoa học đâu, Phi ca của tôi chính là uy vũ bá khí.” “Vãi, nhưng làm thế nào mà làm được vậy, làm thế nào?” “Một vạn câu hỏi đang xoay mòng mòng trong đầu tôi, nhưng điều khiến tôi không thể hiểu nổi nhất chính là tuyệt học của Phi ca, làm sao vậy?” “Ha ha, tôi qua phòng livestream của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa vênh mặt một phen, tức chết bọn họ, đây là người Đại Việt của chúng ta, anh hùng Đại Việt, há có thể so sánh với bọn họ sao?” Một bình luận màu đỏ xuất hiện, một đám cư dân mạng liền kéo sang nước Lão Ưng và nước Anh Hoa để ‘giao lưu’.

Dưới ánh mắt của mọi người, Diệp Phi đi đến cột đá, nhìn vào cái hốc đen ngòm trên đó.

Hắn bình tĩnh nhét viên ngọc mắt trong tay vào lại.

Trong khoảnh khắc.

Lũ Thi Biệt đang áp sát đám lính đánh thuê lúc này như thể nhận được mệnh lệnh.

Chúng trật tự rút lui.

Chỉ trong vài phút, nền gạch xanh vừa rồi còn đầy rẫy Thi Biệt.

Lúc này chỉ còn lại quần áo của những lính đánh thuê bị ăn thịt, không còn gì khác.

Thi Biệt biến mất, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng thêm phần dò xét.

Giáo sư Phương và Vương lão cùng mấy vị giáo sư khác đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Trong đôi mắt già nua đục ngầu tràn đầy kinh ngạc, tay giáo sư Phương run rẩy đặt lên vai hắn.

Vừa rồi bệnh tim của ông suýt nữa đã tái phát.

Vậy mà người ta lại đi qua như không có chuyện gì.

Đây là khinh công trong truyền thuyết ư?

Lần trước ở mộ Hiến Vương cũng không thấy cậu ta dùng bao giờ.

Là một nhà khảo cổ học kỳ cựu, kinh nghiệm phong phú.

Sao cái mặt này lại đau thế nhỉ?

"Cậu thật sự không sao chứ?" Diệp Phi lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Băng Băng và nhóm Hồ Bát Nhất đi tới.

"Anh Diệp Phi, sao lũ Thi Biệt này lại quay về vậy?" Băng Băng nghi ngờ.

“Viên ngọc này, nói theo cách hiện đại, là một thiết bị khởi động.

Lũ Thi Biệt này tuân theo mệnh lệnh, còn viên ngọc mắt kia chính là cơ quan.

Chỉ có người sống mới nhặt được thứ này, để lũ Thi Biệt này tuân lệnh.” “Khi viên ngọc bị lấy đi, chúng sẽ tấn công.” Diệp Phi thản nhiên giải thích.

“Ý của tôi là, sao cậu biết được?” Giáo sư Phương vẫn canh cánh trong lòng về chuyện này.

“Ấy dà, giáo sư Phương, chắc chắn là cậu em Diệp Phi này nghe người dân ở đây nói thôi.” Vương Mập không đợi Diệp Phi nói đã vội giải vây.

Chương 65

Dù có hỏi, Diệp Phi cũng sẽ không nói thật.

Thay vì nhìn hắn nghiêm túc nói nhảm, chi bằng mình mở miệng trước.

Các giáo sư cảm thấy có lý, cũng không hỏi thêm nữa.

Nhưng người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa ở bên cạnh lại không nghĩ vậy.

Tuy kinh ngạc vì Đại Việt còn có thần nhân như vậy, nhưng những lính đánh thuê đã chết lại là người của họ.

Từ lúc vào đến giờ, người của họ đã chết không ít.

Người Đại Việt vẫn bình an vô sự.

"Người Đại Việt các người thật xấu xa, trước đó thả Thi Biệt ra là các người, bây giờ người chết là người của chúng tôi, các người phải cho chúng tôi một lời giải thích." Giáo sư Sato tức giận đến mức mặt đỏ bừng, lớn tiếng chỉ trích Diệp Phi.

"Đúng vậy, là các người tham lam động vào cơ quan, hại chết người của chúng tôi, các người phải cho chúng tôi một lời giải thích." Giáo sư William lúc này cũng hùa theo.

Đối với hành động vừa rồi của Diệp Phi, họ quy kết là do may mắn, hoặc là do nguyên nhân phong thủy trước đó.

Lũ Thi Biệt này mới có chút kiêng dè.

Diệp Phi mím môi không nói, không muốn nhiều lời.

Nhưng Vương Mập và Băng Băng lại không vui.

"Mẹ kiếp nhà các người, các người là sói mắt trắng à, sao không

cắn chết cả các người đi, muốn giải thích cái gì?

Đây là Đại Việt, không phải địa bàn của các người, ở trước mặt chúng tôi ra vẻ ta đây, mày không biết chữ 'chết' viết thế nào à?" "Đáng đời, ai bảo các người đến đây?

Ở đây có chuyện gì của các người sao?" Vương Mập là người thô lỗ, nói năng thẳng thắn, nhưng câu nào câu nấy đều là sự thật.

"Mập, cậu nói mấy lời thật thà vớ vẩn gì thế?

Cứ nhìn bọn họ chết là xong rồi mà?" Hồ Bát Nhất còn làm ra vẻ không vui.

Lời này vừa nói ra, các giáo sư, Băng Băng và đám lính đánh thuê đều không nhịn được cười.

Họ là giáo sư, đại diện cho cả nước Đại Việt.

Dù có không hài lòng, cũng không thể nói ra những lời làm mất mặt quốc thể.

Ít nhất... bị chó cắn một miếng, không thể cắn lại con chó được, phải không?

Vương lão và giáo sư Lý nhìn nhau, thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Đừng nói, anh Vương này tuy to mồm, nhưng lời nói cũng rất có lý.

Ai bảo bọn họ đến.

Chết cũng không phải do người Đại Việt giết.

Cư dân mạng vừa rồi bị cư dân mạng hai nước kia chọc tức không nhẹ.

Coi như là 'khải hoàn trở về', vừa về phòng livestream đã thấy

Vương Mập dạy dỗ đám người này.

Lập tức cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái.

“Phi ca của tôi há có thể để loại người chẳng ra gì này trách móc sao?

Anh Vương nói không sai, đây là Đại Việt, liên quan gì đến bọn họ?” “Chứ sao, thật không biết xấu hổ, còn cái nước Anh Hoa kia nữa, còn nói lương tâm xấu xa?

Chính bọn họ mới là kẻ thiếu đạo đức.” “Nhìn đã thấy ghét, sao không ăn thịt hết bọn họ đi?

Chắc lũ Thi Biệt cũng thấy đám người này không ngon, phỉ.” “Đúng là đồ không ra gì, đáng đời.” Lời của cư dân mạng được nhân viên công tác thuật lại, nhân viên công tác cũng nói thật.

Đối với loại người như chó này, không cần khách sáo.

Diệp Phi trầm mặc một lúc.

Trong lòng cũng đã xác định được ngôi mộ này, và chủ nhân của nó là ai.

“Giáo sư Phương, Vương lão, giáo sư Lý, các vị phải suy nghĩ cho kỹ, bên trong này có đại hung, thứ các vị thấy chỉ là một góc nhỏ, phía sau rất có thể sẽ rất nguy hiểm.” “Chúng tôi là nhà khảo cổ học, cả đời này đều nghiên cứu mộ cổ, lấp đầy những khoảng trống lịch sử, bất kể nguy hiểm đến đâu, chúng tôi đều phải đi nghiên cứu, nói cho thế giới biết tiến trình lịch sử của Đại Việt, đây là chức trách của chúng tôi.” Giáo sư Phương và Vương lão cùng mấy vị giáo sư nhìn nhau, vẻ mặt rất kiên định.

Diệp Phi tự nhiên là khâm phục tâm tư của họ.

“Đây không phải là một ngôi mộ bình thường, rất có thể là một

quốc gia, một quốc gia bị cát vàng chôn vùi, bị lịch sử lãng quên, nguy hiểm ở đây có thể còn hơn cả mộ huyệt." "Anh Diệp Phi, ý anh là sao?" Vương lão không hiểu.

Một quốc gia như thế nào lại biến thành thế này?

"Nơi này là Tinh Tuyệt Cổ Thành, một tiểu quốc ở Tây Vực, các đời đều là nam giới kế vị, nhưng vị cuối cùng là nữ, cũng chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương sau này." "Truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương là hậu duệ của Quỷ Động Tộc, khi kế vị đã có được thần thông Quỷ Nhãn, dùng để bảo vệ quốc gia, sinh tử luân hồi, đúng lúc luân hồi, các tiểu quốc xung quanh phát động chiến tranh, diệt Quỷ Động Tộc." "Những người đó tìm đến lăng mộ của nữ vương, muốn hủy thi thể của bà ta, nhưng lại bị Tinh Tuyệt Nữ Vương phản sát." "Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương là con đường thông đến Minh giới, chỉ cần nhìn thấy ai, người đó sẽ biến mất." "Hoa văn trên vách đá này chính là biểu tượng, đây là biểu tượng đi đến địa ngục, ngôi mộ này rất có thể chính là mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không đơn giản như những ngôi mộ bình thường mà các vị thấy." Lời của Diệp Phi vừa dứt.

Các giáo sư chấn động, kinh ngạc nhìn hắn.

Khóe miệng giáo sư Lý giật giật, cuối cùng cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Ngược lại là Vương lão ở bên cạnh, khó khăn nuốt nước bọt.

"Diệp Phi... cậu nói có phải... là thật không?

Là một quốc gia?" "Không phải một ngôi mộ?

Mà là một quốc gia?

Còn là mộ của nữ vương?" Diệp Phi khẽ gật đầu.

Cái gật đầu này khiến mọi người chấn kinh.

Hồ Bát Nhất: .....

Băng Băng: .....

Lính đánh thuê: .....

Đây là thật sao?

"Cậu em Diệp Phi, cậu nói có thật không?" Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc không thôi, đây là một quốc gia đó.

Trước đó chỉ nói đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành, tưởng chỉ là một ngôi mộ.

Hoặc là một ngôi mộ trong cổ thành.

Phần còn lại còn phải đi khai quật, nhưng bây giờ lại nói với anh ta rằng.

Nơi này chính là toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành, lẽ nào cát vàng bên ngoài.

Đều là lãnh thổ của Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất không còn bình tĩnh được nữa.

Thật muốn chửi thề.

Mẹ nó thật là...

Hô hấp của Băng Băng cũng dồn dập hơn vài phần, cô liếc nhìn nhân viên công tác.

Như thể hỏi anh ta, mình có nghe nhầm không.

Đây là một quốc gia, không phải một ngôi mộ.

Cho đến khi nhân viên công tác gật đầu, hô hấp của cô lỡ một nhịp.

Quốc gia... một quốc gia chưa từng được biết đến, vậy lịch sử có phải đã tiến thêm một bước không?

Lời của Diệp Phi không chỉ gây chấn động cho những người có mặt.

Mà cả Đại Việt cũng rung chuyển.

Douyue APP: Phát hiện kinh người, một quốc gia bị chôn vùi trong sa mạc.

Bộ Chấn Kinh IU: Quốc gia gây chấn động toàn quốc, tiến trình lịch sử nên được đẩy nhanh bao nhiêu năm?

Chương 66

Nhà mỹ thực sẽ mang đến những điều tuyệt vời gì!

Tin tức hôm qua: Nhà mỹ thực mạnh miệng tuyên bố, là thật hay giả, đủ để gây chấn động toàn quốc.

Tencent Video: Quốc gia biến mất lại xuất hiện, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu lịch sử như thế nào???

Trên mạng, các tin tức đẩy liên tục kích thích nhãn cầu của người dân Đại Việt.

Gây ra một trận xôn xao trong xã hội.

"Vãi, đại lão Diệp Phi vận khí là tốt hay là tốt vậy, sao đi đến đâu, ở đó lại có bảo tàng vậy?

Đây là một quốc gia?

Một quốc gia đó." "Mẹ kiếp, tôi biết ngay mà, Phi ca chưa bao giờ làm tôi thất vọng, tôi tin Phi ca, nói không chừng lần này lịch sử còn có thể tiến thêm một chút, chọc mù mắt chó của các nước khác." "Phi ca không hổ là người bất tử ngàn năm, đúng là đỉnh của chóp, lời Phi ca nói tôi cũng không cần phải nghi ngờ, Phi ca nói gì thì là cái đó." "Mẹ kiếp, kích động quá, đây là một quốc gia mới, trên đó nhất định ghi lại một bộ lịch sử hoàn chỉnh, còn có sự thịnh suy của quốc gia này, nghĩ thôi đã thấy kích động rồi." "Đội khảo cổ vất vả rồi, thật lợi hại." Cư dân mạng cũng tự giác, ùn ùn kéo vào phòng livestream.

Số lượng cũng từ vài triệu tăng lên vài chục triệu.

Chính là để tận mắt chứng kiến sự thịnh suy của quốc gia này.

Giám đốc hậu trường lúc này đang dẫn người mở thêm nhiều đường truyền.

Cố gắng đảm bảo hình ảnh hoàn chỉnh và mượt mà.

Nghe được tin tức chấn động này, ngón tay của giám đốc cũng run lên.

Tin tức này đủ để đè bẹp tất cả mọi thứ của các quốc gia khác.

Ai mới là quốc gia văn minh cổ xưa thực sự?

Ai mới là nhân chứng lịch sử sớm nhất?

Rõ ràng trong nháy mắt.

Lúc này, cư dân mạng các nước khác cũng nghe được lời này.

Lần lượt đưa ra nghi vấn.

"Có thật không vậy?

Chàng trai này trông chưa quá hai mươi tuổi, đã có thể biết ngôi mộ này là một quốc gia?" Đến từ nghi vấn của nước Gấu Trắng.

"Hừ, đều là ếch ngồi đáy giếng, lịch sử lâu đời thực sự là Đại Hàn Minh Quốc của chúng ta, một Đại Việt cỏn con thì là cái thá gì?" "Lương tâm của những người này thật xấu xa, nước Anh Hoa của chúng ta mới là lâu đời nhất, chúng ta mới là quốc gia đầu tiên nhìn thấy mặt trời, cũng là quốc gia sớm nhất." "Tôi nói này nước Anh Hoa, các người có biết xấu hổ không?

Người của nước các người đến Đại Việt đã là không đúng rồi, các người đến đây tìm ngược à?

Đây không phải là cố tình làm người khác ghê tởm sao?" "Nước Đại Việt, các người nói lại lần nữa xem?

Người đàn ông đó là ai?

Anh ta nói là quốc gia, thì có quốc gia sao?" "Nước Anh Hoa, lão tử nói chính là mày đó, sao nào?

Bọn mày đều là trộm, cái gì cũng ăn cắp, bọn mày xem lại nhân phẩm của nước mình đi, chính mình vô năng lại đổ lỗi cho Đại Việt." "Đúng vậy, nếu không có người Đại Việt, đám giáo sư chuyên gia của các người đã thành hồn ma rồi, còn nữa, mày không được nói xấu đại lão của tao, nếu không thì cứ chờ xem người nước Anh Hoa của mày chết thế nào đi." Phòng livestream toàn cầu lúc này từ nghi vấn biến thành cãi vã.

Nhưng ở một đất nước lớn mạnh, về khoản cãi vã này, họ chưa từng thua ai.

Độ hot của phòng livestream mãi không giảm.

Ngược lại, người vẫn luôn theo dõi livestream là quán trưởng bảo tàng và Hoắc lão, hai người đang xem trực tiếp trên máy tính.

Khi biết đây là một quốc gia, hai người mắt không rời khỏi màn hình một giây.

Sợ mình bỏ lỡ một cảnh quay nào đó.

"Hoắc lão, vừa rồi tôi có nghe nhầm không?" Quán trưởng không chắc chắn nhìn ông.

"Chắc là không, hừ, có triển vọng, chỉ là một quốc gia đã chấn động đến mức này, thật vô dụng." Miệng thì nói vậy, nhưng tay Hoắc lão cầm chén trà uống nước cũng hơi run rẩy.

Đã bán đứng cảm xúc của ông.

Quán trưởng im lặng liếc một cái.

Hừ, lão già này, thật biết diễn.

Trong mộ huyệt.

Nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đối với lời nói này, tỏ vẻ khinh thường.

“Hừ, một thiếu niên nhỏ bé, lại ở đây mạnh miệng, đám lão già các người còn tin là thật, thật đáng cười.” Giáo sư Sato nghe vậy, hừ lạnh một tiếng.

“Mẹ mày câm miệng, là chó hoang à, khắp nơi sủa bậy, còn sủa bậy nữa, lão tử lại móc mắt châu của mày ra, giết chết lũ rùa đen khốn kiếp các người.” Vương Mập vốn đang rất kinh ngạc về lời của Diệp Phi, nhưng lại bị lão già khốn kiếp này làm ồn.

Thật xui xẻo, người của nước này không có mặt mũi sao?

“Giáo sư Sato, xin ngài chú ý lời nói của mình, ngài hiện tại đại diện cho nước Anh Hoa của các ngài, đừng để người Đại Việt chúng tôi coi thường người ngoại quốc các người.” Shirley Dương cười rất ôn hòa, chỉ là lời nói ra, lại mang ý nghĩa khác.

Cư dân mạng đối với sự bảo vệ độc đáo của Băng Băng, thi nhau bày tỏ lời khen ngợi.

“Lời nói của Băng Băng nhà tôi không có gì sai cả, sự thật nói không sai, còn là giáo sư của một quốc gia nữa chứ?

Thật mặt dày vô sỉ.” “Chứ sao nữa, thật vô sỉ đến cực điểm, thật mất mặt.” “Nhìn giáo sư của chúng ta, nhìn tố chất của chúng ta ở đây, rồi nhìn giáo sư của bọn họ, đây là cái thể loại gì vậy, phỉ.”. .....

Người nước Anh Hoa tức giận mặt mày tái mét.

Nước Lão Ưng thì mang tâm thái xem kịch vui.

“Xem ra, đây là một tế đàn của phù thủy, cũng chẳng có gì đáng xem.” Giáo sư William liếc qua tế đàn một cái là thấy hết.

Thêm nữa cũng không muốn ở lại nữa, đám Thi Biệt vừa rồi vẫn còn hiện rõ mồn một.

Chi bằng ra ngoài tìm mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương thật.

Các giáo sư của nước Anh Hoa cũng nghĩ vậy, ở đây cũng chẳng có gì đáng xem.

Liền tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Người của hai nước liền rời khỏi đây.

Giáo sư Phương và Vương lão bàn bạc đơn giản một chút, cũng định quay về.

Nhưng khi Vương Mập chuẩn bị ra ngoài, thì thấy Diệp Phi đang đi vòng quanh dưới chân cột đá thứ năm.

Sau lần hợp tác ở mộ Hiến Vương, gã đã có chút hiểu biết về Diệp Phi.

Lẽ nào... trong lòng tò mò, liền cùng hắn quan sát cột đá này.

Còn liếc nhìn đám người ngoại quốc đã đi xa.

"Lẽ nào ở đây có bảo bối?" Vương Mập nói với giọng chắc nịch.

Diệp Phi cười mà không nói, cũng không động đậy.

Bàn tay mập mạp của Vương Mập sờ soạng trên cột đá.

Trên đó đều là những hình cầu lồi lõm của nhãn cầu.

Lúc này, lòng bàn tay truyền đến cảm giác khác thường, có một chỗ rất sắc nhọn.

Truyền đến cảm giác đau nhói, vội vàng nhìn xem.

Mắt của một trong những nhãn cầu không đủ tròn trịa, trên đó còn có một hình thoi.

Giống như một cái vòng kéo.

Nếu không dùng tay sờ, thật đúng là không nhìn ra.

Xác định những giáo sư của các nước kia đã đi rồi, gã luồn ngón tay vào trong hình thoi.

Cuối cùng dùng sức kéo một cái.

Giáo sư Phương và Băng Băng, cùng với đám lính đánh thuê đang chuẩn bị rời khỏi tế đàn.

Thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nổ vang rền.

Rầm!

Chương 67

Rầm!

Rầm!

Bức tường đá của tế đàn lúc này phủ đầy bụi.

Vách đá đang di chuyển sang một bên.

Lộ ra bốn cánh cửa đồng uy vũ.

Vô cùng quỷ dị, trên cánh cửa đồng còn có những hoa văn lớn nhỏ.

Chỉ là nhìn không rõ, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, phản chiếu ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Chỉ là lóe lên trong chốc lát.

Các giáo sư và Băng Băng cùng mọi người kinh ngạc.

Nhìn cánh cửa đồng trước mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Họ nhìn nhau.

"Không phải nói không có sao?

Đây là cái gì?" Vương lão liếc nhìn giáo sư Phương.

Giáo sư Phương cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi.

Thấy hắn thờ ơ nhìn cánh cửa đồng, trong lòng lập tức hiểu ra.

Hóa ra tất cả đều là để lừa đám người nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đi.

Băng Băng ngây người nhìn cánh cửa đồng, rồi lại nhìn Diệp Phi dưới cột đá.

Ánh mắt sùng bái còn nồng nặc hơn trước vài phần.

Đội trưởng Lâm cũng giơ ngón tay cái về phía Diệp Phi.

Đây là đồ của Đại Việt, không nên để những người đó biết.

Cư dân mạng nhìn cánh cửa đồng đột nhiên xuất hiện trước mắt mà ngây người.

"Vãi, Phi ca thông minh quá, quá đỉnh, có phải đã sớm biết ở đây có cửa không?" "Trước đó nói đều là giả à, ha ha, mấy tên ngốc đó đều tin, chắc là bị Thi Biệt dọa sợ rồi, ha ha, đúng là chẳng ra gì." "Phi ca uy vũ." "Các người nói xem, Phi ca có thừa nhận chuyện này không?" Một cư dân mạng đưa ra ý kiến của mình.

Cư dân mạng đồng loạt giơ ngón tay cái về phía anh ta.

Vấn đề này thật sâu sắc.

Giáo sư Phương đến gần cánh cửa đồng vài bước, lúc này mới nhìn thấy phù văn trên đó là cái gì.

Trên đó đều là những con mắt lớn nhỏ, tổ hợp thành những ký hiệu, vô cùng có quy luật.

Trong quy luật lại toát ra vẻ quỷ dị, những con mắt này dường như có thể nhìn thấu linh hồn.

Khiến người ta khó chịu.

"Vãi, cậu em Diệp Phi, có phải cậu đã sớm biết không?" Vương Mập còn vui vẻ vỗ vai hắn.

"Không biết, tôi chỉ là lúc đặt viên ngọc, cảm thấy con mắt này không đúng, nên kiểm tra một chút ở đây." Diệp Phi vô cùng vô tội lắc đầu phủ nhận.

Cư dân mạng lại lần nữa ôm bụng cười, biết ngay kết quả sẽ như vậy mà.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn cánh cửa đồng trước mắt,

nhíu mày.

Những con mắt này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ngay khi giáo sư Phương muốn tiến thêm một bước để nghiên cứu, thì phát hiện cánh cửa đồng gần đó đang tỏa ra khí lạnh âm u.

Người đến gần bất giác rùng mình.

Mấy vị giáo sư đứng gần nhất theo phản xạ rùng mình một cái, đầu cũng theo đó mà lắc lư.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi.

Họ bản năng lùi lại vài bước.

Sau khi sợ hãi, trong lòng kinh ngạc, đây là sa mạc, nhiệt độ cao đến đáng sợ.

Sao lại lạnh như vậy?

"Hay là chúng ta chọn một cái?

Hoặc là mở hết?" Giáo sư Lý cũng có chút khó xử.

Một lúc xuất hiện bốn cánh cửa, nên chọn cái nào đây?

"Tôi đồng ý." Vương lão gật đầu.

"Tôi cũng đồng ý." Giáo sư Phương hoàn hồn, cũng bỏ phiếu đồng ý.

Băng Băng và đám lính đánh thuê không hiểu rõ về những thứ này, chỉ đi theo bước chân của họ.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương rất tò mò về những cánh cửa này, nên không nói gì.

"Không được." Diệp Phi nghe vậy, đi trước một bước ngăn cản.

Mọi người nhìn theo hướng của hắn, lộ vẻ không hiểu.

“Anh Diệp Phi, có phải có vấn đề gì không?” Băng Băng tò mò hỏi.

“Mộ huyệt có thể xuất hiện bốn cửa mộ đều là những mộ huyệt có quy mô rất lớn, huống hồ đây là mộ của một quốc chủ, chắc chắn là nguy cơ trùng trùng, các vị nhìn phía dưới cửa mộ phía đông.” Diệp Phi thản nhiên đưa tay chỉ về phía đông.

Mọi người nhìn theo hướng đó, không khỏi sững người.

Liền nghe Diệp Phi tiếp tục nói.

“Đất dưới đó đã biến thành màu đen, điều đó chứng tỏ sau cửa có thành phần độc dược rất mạnh.” “Còn phía bắc, trên vách đá có những vết răng mờ, sau cửa chắc chắn có sinh vật rất sắc bén tồn tại.” “Phía dưới cửa tây có một vùng đen, đó là dấu vết bị đốt cháy.” “Cửa nam quá yên tĩnh, cũng quá quỷ dị, nhưng sau cánh cửa đồng này, chỉ có một cái là an toàn.” Mọi người thấy Diệp Phi giải thích tỉ mỉ như vậy.

Ánh mắt nghi ngờ như không cần tiền mà ném vào người hắn.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút lúng túng, liền ho nhẹ một tiếng.

“Tôi là lúc tìm thức ăn chú ý đến chi tiết, dù sao xung quanh nhiều thứ ăn được đều có nguy hiểm tồn tại, đúng không.” Các giáo sư: .....

Băng Băng: .....

Hồ Bát Nhất: .....

Cư dân mạng: .....

Lúc này trên màn hình xuất hiện phản hồi của cư dân mạng.

“Tôi tin anh cái quỷ, lần trước bức tranh ở mộ Hiến Vương còn chưa giải thích rõ ràng, bây giờ nói nhảm gì vậy?” “Rõ ràng là một người có bản lĩnh, giấu giếm sâu như vậy, đây là giả tạo rồi.” “Nói nhảm gì thế?

Tôi tin rồi, Phi ca nói gì tôi cũng tin, Phi ca khi nào dạy tôi bản lĩnh vậy?" Khóe miệng nhân viên công tác giật giật, đối với những lời trêu chọc Diệp Phi, anh ta không dám nói một câu.

"Cái đó... anh Diệp Phi quan sát tỉ mỉ, tôi hiểu, tôi hiểu." Vương lão làm ra vẻ tôi đã hiểu.

Giáo sư Lý và giáo sư Hà cũng lộ vẻ đã hiểu.

Dù sao anh nói là việc của anh, tin hay không là việc của chúng tôi.

Chỉ có giáo sư Phương đờ đẫn cả mặt.

Ngay khi mọi người đang chọn mở cánh cửa nào, thì người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa đã quay lại.

"Người Đại Việt các người thật vô sỉ, tôi đã nói sao các người không ra ngoài, hóa ra là đã sớm biết ở đây có điều khác thường." Lời của giáo sư Sato tràn đầy nộ khí.

Sắc mặt giáo sư William cũng không tốt, chỉ mắng một câu vô sỉ.

"Người Đại Việt các người thật vô sỉ, lại muốn chiếm đoạt đồ của chúng tôi sao?" Lời của giáo sư Sato khiến người Đại Việt chấn động.

Giáo sư Phương nhìn giáo sư Sato và giáo sư William.

Giáo sư William của nước Lão Ưng đã ăn cơm khảo cổ nhiều năm, trong đội khảo cổ nước Lão Ưng được xem là giáo sư chuyên gia hàng đầu.

Ông đã giành vô số giải thưởng.

Chương 68

Giáo sư Sato của nước Anh Hoa, nghe nói đã đẩy lùi lịch sử nước Anh Hoa sớm nhất, ít nhất cũng phải vài trăm năm.

Ở nước Anh Hoa cũng là một nhân vật kiệt xuất.

Không ngờ hai người này lại mặt dày vô sỉ đến vậy.

Lời như vậy cũng nói ra được?

Người trong phòng livestream của Đại Việt đã điên rồi.

"Sato, mẹ nó não mày bị cát lấp đầy rồi à, cái gì gọi là chiếm đoạt?

Đây là địa bàn của mày à?" "Đúng vậy, rõ ràng đây là địa bàn của Đại Việt, dựa vào cái gì mà thành địa bàn của bọn họ, thật không biết xấu hổ, chó chết." "Như vậy mà cũng dám tự xưng là giáo sư?

Đất nước này còn có hy vọng không?

Đều không biết xấu hổ như vậy sao?" Phòng livestream của hai nước Lão Ưng và Anh Hoa lúc này cũng bàn tán xôn xao.

"Tôi nói đội khảo cổ Đại Việt và cái tên Mập gì đó đúng là không biết xấu hổ, rõ ràng là muốn chiếm làm của riêng." "Đúng vậy, giáo sư Sato của chúng ta dẫn người đi tìm đồ của chúng ta có gì sai?" "Đó chính là đồ của chúng ta." "Đó cũng là đồ của nước Lão Ưng chúng ta, ở chỗ chúng ta cũng từng thấy hoa văn này, người Đại Việt lại dám chiếm làm của riêng?" "Nước Lão Ưng chúng ta mấy trăm năm trước đã thấy những thứ này, không ngờ lại xuất hiện ở đây, đám khốn kiếp Đại Việt này, lại còn muốn chiếm làm của riêng?" "Các người nói bậy gì vậy?

Chỗ nào ghi tên nước các người, còn biết xấu hổ không?

Rốt cuộc ai là trộm?

Các người có hiểu không?" "Ở địa bàn Đại Việt của chúng tôi, các người cũng dám mạnh miệng?" "Nước Anh Hoa, mày câm cái miệng phun phân của mày lại cho tao, còn nói nữa, tin không chúng tao để giáo sư Sato của mày chết ở đây?" "Nước Đại Việt, nước Anh Hoa chúng tôi là đất nước lễ nghi, không thô tục như các người, nhưng chuyện này các người không đúng, chính là các người cướp đồ của chúng tôi, còn đội khảo cổ của các người, đều có tư tâm." "Nước Anh Hoa chúng tôi mới là người có quyền sở hữu nhất." "NONO, nước Lão Ưng chúng tôi cũng có quyền quyết định." "Mẹ kiếp nhà mày, mày dám chửi đội khảo cổ của chúng tao?

Đội khảo cổ của mày mới là không biết xấu hổ, đồ của Đại Việt từ khi nào thành của mày?" "Mẹ kiếp mày, đó chính là đồ của nước Anh Hoa chúng tao, bọn mày không ai được động vào." Lúc này, cư dân mạng ba nước đối đầu nhau, không ai chịu nhường ai, mùi thuốc súng nồng nặc.

Cùng lúc đó, bộ phận đặc biệt của quốc gia đã tiến hành tiếp cận.

Vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm trên con đường tơ lụa, năm đó thuộc sự thống trị của triều Hán, nhưng đáng tiếc, văn hóa đứt gãy, nếu cứng rắn quy hoạch thì độ khó quá lớn...

Bên trong cổ thành.

Vương Mập tức giận mặt mày khó coi.

"Mày bị dọa ngốc rồi à?

Nói có phải tiếng người không?" "Lẽ nào không phải sao?

Chúng tôi đến đây, tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, chết bao nhiêu người, lẽ nào không phải là nước Anh Hoa chúng tôi sao?" Học sinh sau lưng Sato cũng đắc ý nhìn bọn họ.

“Không không không, cái này cũng là một nửa của nước Lão Ưng, chúng tôi cũng đã bỏ ra không ít sức lực, hơn nữa cái này cũng có dấu tích của nước Lão Ưng chúng tôi, kỹ thuật điêu khắc và đá quý trên cột đá này cũng xuất phát từ nước chúng tôi.” “Cánh cửa đồng trên đó, ở nước Anh Hoa chúng tôi cũng đã từng xuất hiện, sao lại không phải là đồ của chúng tôi?

Người Đại Việt các người mới là trộm.” Giọng giáo sư Sato đầy chỉ trích nhìn về phía Đại Việt.

Đồng thời trong lòng hắn thầm nghĩ, những thứ này phải trở thành lịch sử của nước Anh Hoa, tuyệt đối không thể để người Đại Việt lấy đi!

Đây là sự tiến bộ lịch sử mấy nghìn năm!

Nếu thật sự chứng minh lịch sử của nước Anh Hoa, vậy hắn chính là công thần của nước Anh Hoa, địa vị cũng sẽ lên như diều gặp gió.

Dù là giáo sư William của nước Lão Ưng cũng đừng hòng chiếm công lao của hắn!

Nghĩ đến đây, trong mắt giáo sư Sato không khỏi hiện lên một tia hung ác, bất cứ ai dám cản đường mình đều phải chết!

Dù là livestream cũng không được!

“Mẹ kiếp nhà mày, mày còn nói thêm một câu nữa, đứng trên đất Đại Việt của tao, mày dám nói những lời đáng ăn đòn này, tin không tao đánh cho tổ tiên mày cũng không nhận ra.” Vương Mập tức giận đến mức muốn rút súng ra.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại.

“Mập, mày tức giận với thứ không phải người, mày ngốc à!?” Nói rồi, Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Vương Mập nhìn những người khác.

Chỉ thấy sắc mặt của tất cả mọi người bên Đại Việt đều không tốt lắm.

Chỉ có trên mặt Diệp Phi, vẫn lộ vẻ thản nhiên.

Vương Mập ngẩn ra.

Lẽ nào Diệp Phi không quan tâm?

Là một người Đại Việt, không thể không quan tâm!

Nếu không Diệp Phi cũng không thể cứu họ liên tục trong mộ Hiến Vương!

Vậy, Diệp Phi có ý gì?

Vương Mập nhất thời cũng không hiểu rõ tình hình.

Tuy nhiên, người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đã bắt đầu chọn mở cánh cửa đồng nào.

Cửa đồng có tổng cộng bốn cánh, điều này khiến tất cả mọi người đều khó xử.

"Ở đây có bốn cửa, nước Anh Hoa các người chọn vào cửa nào?" Giáo sư William của nước Lão Ưng hỏi.

"Vậy thì mỗi nước mở một cái." Giáo sư Sato nghe vậy, thản nhiên nói: "Theo lý mà nói, những thứ này đều là tài sản của nước chúng tôi, tuy nhiên, tôi cho mọi người cơ hội chứng minh ngôi mộ này là của nước mình!" "Hy vọng các người vào trong, đừng phá hoại bảo bối của nước tôi, nếu không tôi sẽ kiện các người ra tòa án quân sự!" Vương Mập định chửi, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

"Cậu quên rồi à, lời của cậu em Diệp Phi nói." Vương Mập lập tức vui mừng.

Liền nhìn về phía Diệp Phi.

“Lát nữa trông cậy vào cậu.” Diệp Phi cười nhạt không nói, mắt nhìn về phía cánh cửa đồng đầy vết răng, chìm vào suy tư.

Giáo sư William đi trước chọn cửa mộ phía đông.

Nhưng giáo sư Sato lại không vội hành động, mà nhìn về phía Diệp Phi.

Trước đó là hắn xử lý đám Thi Biệt, chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh.

Thấy hắn cứ nhìn mãi vào cửa bắc, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Chúng ta chọn phía bắc.” Giáo sư Sato nói rồi dẫn người đi về phía bắc.

“Này... anh.” Vương Mập chưa nói xong, đã bị Shirley Dương kéo lại.

“Thôi đi, đừng gây chuyện.” Trước đó đã đánh một trận, đối phương không nói gì đã là may rồi, bây giờ đừng gây họa nữa.

“Anh Diệp Phi, chúng ta nên đi đâu?” Vương lão hỏi Diệp Phi.

“Đi đến cánh cửa đồng phía tây.” Diệp Phi nhìn cửa bị đốt đen, ánh mắt không rõ.

Đối với lời của Diệp Phi, mọi người tin tưởng không nghi ngờ, không chút do dự đi về phía cửa tây.

Đội trưởng Lâm dẫn người mở cửa đồng, bên trong lập tức truyền ra mùi khét.

Cũng không có vấn đề gì khác.

Tai Diệp Phi khẽ động, “Mau vào trong.” Người lính đánh thuê cuối cùng không hiểu, vội vàng đi vào.

Vừa vào trong, liền nghe thấy bên tai vang lên tiếng kêu thảm

thiết.

Người Đại Việt tò mò không thôi, nhìn theo tiếng kêu, thì thấy cửa của nước Lão Ưng xuất hiện một lượng lớn thủy ngân.

Nhấn chìm những người lính đánh thuê của nước Lão Ưng mở cửa đầu tiên, chỉ trong vài hơi thở.

Thân thể của người lính đánh thuê đã biến thành màu đen.

Giáo sư William thấy cảnh này, vội vàng chạy về phía cửa đồng của Đại Việt.

Những học sinh khác sau lưng cũng theo sát, còn lại những lính đánh thuê cũng theo sát.

Sợ bị thủy ngân nhấn chìm.

"Cửa các người tự chọn, các người đến đây làm cái quái gì?" Vương Mập thật muốn ném bọn họ ra ngoài.

"Anh Vương, thôi đi, không có lý do gì nhìn họ đi chết." Giáo sư Phương ngăn cản gã.

Mà lúc này, tiếng kêu của người nước Anh Hoa còn thảm hơn.

Mọi người nhìn về phía tiếng kêu, thấy giáo sư danh tiếng hống hách trước đó đang bị côn trùng bao vây.

Trên người cũng bị một đám côn trùng có răng nhọn liên tục cắn xé.

Mỗi miếng cắn đều kèm theo thịt tươi.

Còn có mấy học sinh cũng bị côn trùng bao vây.

Chương 69

Giáo sư Sato sợ hãi không nhẹ, dẫn người đi về phía Diệp Phi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Nước Anh Hoa và nước Lão Ưng, mỗi bên đều tử vong hơn mười người.

Mà bởi vì đây là được trực tiếp phát ra.

Cho nên, toàn bộ phòng livestream của Đại Việt đều hân hoan vui mừng.

"Để cho mày giành vào trước, cảm giác đi toi mạng có thoải mái không!" "Ở trước mặt đại lão Diệp Phi của tao, giành đồ, bọn mày có biết chữ chết viết thế nào không!!!!" "Không phải nói, ngôi mộ này là của nhà mày sao?

Có nguy hiểm hay không còn không biết, còn tự nhận là mộ nhà mình, bọn mày thật biết xấu hổ!" "Nước Lão Ưng, đồ ngu!

Nước Anh Hoa, đồ ngu!

Giám định hoàn tất!" Đối mặt với sự chế giễu của khán giả Đại Việt, khán giả của hai nước kia lúc này im lặng lạ thường.

Dù sao cũng có chút quá mất mặt.

Muốn phản bác cũng không phản bác được!

Vì độc trùng và thủy ngân, tất cả mọi người lại lần nữa tập trung lại với nhau.

"Đóng cửa, bọn chúng đến rồi." Giáo sư Sato thấy độc trùng trong cánh cửa mình mở trước đó ngày càng nhiều, và có xu hướng tiến về phía này.

Vội vàng ra lệnh cho lính đánh thuê.

Nhưng bên ngoài cửa còn có một nữ sinh bị dọa đến mềm chân, lúc này đang chạy về phía cửa.

Chỉ có cô ấy bị bỏ lại.

"Đợi đã, đợi tôi với." Nữ sinh thấy lính đánh thuê sắp đóng cửa.

Vội vàng cầu xin.

Nhưng Sato không hề để tâm, ra lệnh cho lính đánh thuê một tiếng.

Cửa đồng bị đóng lại, nữ sinh cũng bị chặn ở bên ngoài.

Rất nhanh, bên ngoài cửa truyền ra tiếng kêu thảm thiết khiến người ta tê cả da đầu.

Hành động này, khiến giáo sư nước Lão Ưng bên cạnh cũng phải sợ hãi!

Giáo sư Phương và Băng Băng, nhóm Hồ Bát Nhất càng nhìn đến trợn mắt há mồm.

Mà với tư cách là lãnh đạo cao nhất của đội khảo cổ nước Anh Hoa, giáo sư Sato chỉ bình thản nói: "Vì vinh quang của nước Anh Hoa chúng ta, cô ấy đã hy sinh vì tổ quốc, đợi chúng ta trở về, gia tộc của cô ấy sẽ nhận được vinh quang thuộc về mình!" "Các vị, bên ngoài có thủy ngân và độc trùng, đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa, chúng ta hãy nhanh chóng tìm ra chủ nhân thực sự của ngôi mộ này đi!" Vương Mập khinh bỉ nhếch mép, nói với Hồ Bát Nhất: "Thằng khốn này đúng là súc sinh, cứ thế mà bỏ rơi học sinh của mình, đúng là chó má." "Đúng vậy, không có chút nhân tính nào." Hồ Bát Nhất cũng tán thành.

Giọng của hai người tuy không lớn, nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một.

Sắc mặt Sato hơi biến đổi, hắn nhìn quanh một vòng, thấy Diệp Phi vẫn thản nhiên, đột nhiên lên tiếng: "Vừa rồi có bốn cánh cửa đồng, tại sao chỉ có Đại Việt các người không sao, có phải anh đã nhìn ra điều gì, cố tình để chúng tôi đi toi mạng!" Nghe lời này, ngay cả người hiền lành như Băng Băng cũng không nhịn được lên tiếng: "Anh Diệp Phi không nói gì cả, là các người tự giành vào!" Lúc này, đội trưởng Lâm nhìn thấy sau lưng nước Anh Hoa, xuất hiện một ít thủy ngân.

"Giáo sư Phương, không hay rồi, thủy ngân bên ngoài đã thấm vào." Lời vừa dứt, giáo sư Sato lập tức đứng dậy, sợ đến mức mặt trắng bệch.

Tất cả mọi người chỉnh đốn, chuẩn bị lập tức tiến lên.

Sau cánh cửa đồng là một hang đá.

Ra khỏi hang đá, hang đá rất dài.

Đi khoảng nửa giờ.

Ban đầu người nước Lão Ưng và nước Anh Hoa đi sau người Đại Việt.

Nửa giờ không thấy nguy hiểm, người của hai nước như đã bàn bạc, đi lên phía trước đội khảo cổ Đại Việt.

Điều này khiến mấy vị giáo sư vừa tức giận, vừa bất lực.

Họ khảo cổ nhiều năm, chưa từng phát hiện, lại còn có đội khảo cổ có thể không biết xấu hổ như vậy.

Qua hang đá.

Liền thấy một con đường hầm!

Bên trong con đường hầm không giống như tưởng tượng.

Xung quanh lại là những ngôi nhà được xây bằng gạch xanh.

Những ngôi nhà này trông rất bình thường.

Nhưng lại cho người ta một cảm giác âm u đặc biệt.

Chính giữa những ngôi nhà là một con phố rộng.

Con phố nhìn không thấy điểm cuối.

Nếu không phải mọi người đã biết đây là mộ huyệt.

Đều có một ảo giác, bước vào con phố kiến trúc cổ đại.

Những ngôi nhà ở đây.

Có một số cửa đang mở.

Bên trong những cánh cửa mở, dù có chiếu đèn pin vào, cũng chỉ cảm nhận được một chút ánh sáng.

Hơn nữa, ánh sáng của đèn pin sẽ rung động, cho người ta một ảo giác, có người đang ở bên trong nhìn họ.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Shirley Dương chỉ cảm thấy cổ lạnh buốt, cô đột ngột quay đầu lại, nhưng không thấy gì cả.

"Sao vậy?" Hồ Bát Nhất thấy sắc mặt cô không tốt lắm.

"Tôi vừa rồi cảm giác như có người đang nhìn trộm tôi." Shirley Dương đưa mắt nhìn xung quanh.

Ngoài những ngôi nhà ra không có bóng người.

"Ở đây đừng nói là người, ma cũng không có một con, ai sẽ nhìn cô?" Vương Mập cảm thấy cô nghĩ nhiều rồi.

Shirley Dương nghe vậy, như thể được tỉnh ngộ.

Lập tức hít một hơi lạnh.

"Tôi nhớ ra rồi!" Giọng cô rất lớn, lập tức thu hút ánh mắt của cả

đội khảo cổ.

"Tôi nhớ ra rồi, ba tôi từng ghi lại trong bút ký, trong các cổ quốc ở Tây Vực có một tập tục tế lễ tà ác, họ thích 'Vạn nhân không hạng'!" Nói rồi, sắc mặt Shirley Dương trở nên trắng bệch.

Lông mày Hồ Bát Nhất giật lên, vội vàng lấy ra la bàn mang theo bên mình.

Kim chỉ nam trên đó đang không ngừng xoay tròn.

Ngón tay anh ta liên tục điểm, trong lòng niệm khẩu quyết.

Trong lòng bàn tay tỏa ra một quả cầu ánh sáng màu đen nhạt.

Trán lập tức nổi lên mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Vương Mập thấy vậy, vội vàng hỏi.

"Lão Hồ, anh sao vậy?" Giọng Hồ Bát Nhất run rẩy: "Cổ thành bị sa mạc che phủ, ngay cả vương thành cũng thành di tích, nhưng ở đây lại có những ngôi nhà hoàn chỉnh, điều đó có nghĩa là gì?" "Tôi vừa tiến hành suy diễn, tôi phát hiện ở đây có âm khí rất mạnh, tôi nghi ngờ cư dân năm đó ở đây, là bị chôn cùng với cổ thành!

Điều này đã vượt qua sức người rồi!" Shirley Dương lúc này cũng nói: "Trên bút ký của ba tôi về điều này cũng chỉ là vài lời mơ hồ, chỉ nói với tôi nếu gặp phải, nhất định phải chạy!" "Lẽ nào ở đây còn có nguy cơ hoặc trận pháp gì?" "Nhà cửa ở đây tuy không nhiều, nhưng chúng ta nhìn thấy chắc cũng chỉ là một góc, theo cấu trúc tổng thể mà nói, cổ thành này chứa được vạn người tuyệt đối không thành vấn đề!" "Lẽ nào hàng vạn người đều cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương, bị chôn vùi vĩnh viễn sao?" Mồ hôi từ trán Shirley Dương chảy xuống, cô có một cảm giác không rét mà run.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương này đúng là một kẻ tàn nhẫn, vạn người sống bồi táng, còn xây mộ ngay trên nhà của người ta, con mụ này

đúng là độc ác.” Giọng của Vương Mập cũng kinh ngạc không thôi.

Những thi thể đó đâu rồi?

Đã chết rồi, vậy thi thể đâu?

Đã đi đâu cả rồi?

Ba người cũng dừng lại, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía những ngôi nhà âm u bất định.

Mà lúc này trong phòng livestream.

Theo lời nói của mấy người truyền ra.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy toàn thân tê dại.

Chương 70

"Vãi, tôi có một cảm giác không rét mà run, không biết có nên nói hay không!" "Anh đừng nói nữa, tôi bây giờ tay chân lạnh ngắt, vừa rồi lúc camera lướt qua những ngôi nhà đó, tôi có cảm giác bị theo dõi!" "Tôi cũng có, tôi cũng có, tôi bây giờ toàn thân đều đang toát ra khí lạnh!" "Vãi, ban đầu tôi tưởng chỉ là khảo cổ, bây giờ tôi cảm giác như đang xem phim ma, còn có cảm giác như đang ở trong đó nữa, nói sao đây!" "Tôi bây giờ muốn đi vệ sinh rồi, làm sao đây, nhưng tôi lại muốn mong chờ một chút, dù sao đại lão Diệp Phi còn chưa ra tay!" "Anh không nói tôi cũng quên mất đại lão Diệp Phi!

Từ sau khi nước Anh Hoa và nước Lão Ưng gây sự, không thấy đại lão Diệp Phi nói gì nhiều, anh ấy không phải là đang nhìn những ngôi nhà này, bắt đầu nghiên cứu chuẩn bị món gì rồi chứ!" "Xào rau trong mộ huyệt, cũng được đấy!" Ngay khi phòng livestream đang hỗn loạn, giọng Diệp Phi thản nhiên truyền ra.

"Không cần phải tìm nữa, ở đây đúng là không ổn, âm khí mà các người cảm nhận được cũng đúng, nơi này rất không sạch sẽ!" "Cậu em Diệp Phi, có phải cậu biết gì không?" Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi.

"Không biết các người có nghe qua Dũng đạo Tư Mã chưa, trong lăng mộ của hoàng đế nước ta, sẽ có một con đường chuyên dụng thông đến lăng mộ, thường gọi là Dũng đạo Tư Mã!" "Dũng đạo thông thường được dùng để tóm tắt công tích và những sự kiện lưu danh sử sách của người đó, càng dài, đại biểu hoàng đế, đế vương đó càng lợi hại!" "Nơi này cũng là một Dũng đạo Tư Mã, nhưng nó không phải dùng để chôn công tích, mà là chôn người!" Giọng Diệp Phi ngừng lại một chút, có chút khàn khàn nói: "Để xây dựng thế giới dưới lòng đất hoàn mỹ, mỗi một hộ dân ở đây, đều bị chôn sống trực

tiếp dưới lớp cát vàng này, nếu các người vào trong xem, chắc chắn đều có thể nhìn thấy thi thể trong nhà!" "Những người này lòng mang oán hận, bất kể nam nữ, già trẻ, không ai thoát được." "Hận thù, oán niệm, còn có sự kính sợ đối với nữ vương, những người dân thành Tinh Tuyệt này không thể luân hồi chuyển thế!" "Ngàn trăm năm qua, những người dân này tụ lại không tan, âm khí đã nặng đến mức đáng sợ." Diệp Phi giải thích xong, ánh mắt lướt qua bức tường bên cạnh.

Mọi người nghe xong không khỏi nuốt nước bọt!

Chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Vừa rồi lúc họ nhìn những ngôi nhà, đã cảm thấy không ổn!

Lúc này bị Diệp Phi nói một câu!

Hồn sắp bay mất rồi.

"Bây giờ là chạng vạng, giờ Dậu giao với giờ Tuất, cũng là lúc âm khí nặng nhất, có lẽ họ cũng nên ra ngoài rồi nhỉ?" Bước chân của Diệp Phi hơi dừng lại, nhưng không khỏi thở dài một tiếng.

Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng thở dài.

Anh không phải chưa từng đào lăng mộ đế vương, biết Diệp Phi thở dài vì điều gì.

Một đế vương, vì tư lợi của mình.

Lại hại chết bao nhiêu người dân.

Nơi này.

Thay vì nói là một di chỉ của cổ quốc.

Không bằng nói, là một ma quốc!

Vì vị vua này, đã nhập ma!

Giáo sư Sato đi đầu nghe vậy, khinh thường, quay người liếc nhìn

Diệp Phi.

"Đây là mộ huyệt, nói không chừng là chủ nhân của ngôi mộ này không nỡ bỏ thiên hạ của mình, nên xây dựng nhà cửa ở đây, cũng rất bình thường." "Trong mộ huyệt của nước Anh Hoa cũng có nhà của người sống, phần lớn là lưu luyến, cũng giống như kỷ niệm, cũng không nghiêm trọng như cậu nói, cậu mới bao nhiêu tuổi, xuống bao nhiêu ngôi mộ, mà dám ở đây mạnh miệng, thật đáng cười." Cư dân mạng nước Anh Hoa đối với giáo sư của mình vẫn rất tự tin.

"Đúng vậy, tôi tin lời của giáo sư, tôi đã tra về người tên Diệp Phi này, chỉ mới xuống một ngôi mộ Hiến Vương, đã tự cho mình là giỏi, thật buồn cười." "Một nhà ẩm thực, không lo nấu ăn, xuống mộ huyệt làm gì?

Tôi nói người Đại Việt này có bệnh, mà còn bệnh không nhẹ." "Không biết lại ra vẻ biết, so sánh với các giáo sư thế nào?

Tôi thấy chính là mắt người Đại Việt có vấn đề, nếu không sao lại tin người đàn ông này như vậy?" "Ha ha, tôi cũng thấy vậy, mắt của người Đại Việt, đều có vấn đề." Người trong mộ huyệt không biết tình hình trong phòng livestream, nhưng nghe ra sự coi thường và khinh bỉ của giáo sư Sato.

Trong lòng không vui, nhìn giáo sư Sato bằng ánh mắt cũng không đúng.

Lúc này, giáo sư William không biết sống chết mà hùa theo.

"Tôi đồng ý với lời của giáo sư Sato, chủ nhân của ngôi mộ này rất có thể là không nỡ, tham luyến hoàng quyền, cho nên tạo ra ngôi nhà này." "Cậu em Diệp Phi phải không?

Cậu tốt nhất đừng nói ra những lời mê hoặc lòng người, khiến người ta sợ hãi, cho chúng tôi sự lầm lạc, như vậy đối với chúng tôi

đều sẽ bất lợi.” Lời này vừa nói ra, các sinh viên khảo cổ sau lưng lúc này cũng đồng tình gật đầu.

Đối với lời của giáo sư William, họ nghe răm rắp.

Thấy cảnh này.

Cư dân mạng trong phòng livestream không bình tĩnh được nữa.

“Mẹ kiếp, Phi ca và anh Hồ nói chuyện, mấy tên khốn này chen vào làm gì?

Còn tự cho mình biết nhiều?

Biết nhiều sao còn chết nhiều người như vậy?” “Vãi, được đằng chân lân đằng đầu à?

Ở đây có phần của bọn họ không?

Đám rùa đen già này, đọc được mấy ngày sách, xuống được bao nhiêu mộ, mà dám ngông cuồng như vậy?” “Còn không nỡ, tham luyến hoàng quyền, mẹ mày, lòng dạ mày nhỏ nhen, lại nghĩ người khác cũng như vậy, có biết xấu hổ không?

Lát nữa giết chết bọn họ.” Băng Băng và nhân viên công tác nhìn lời của cư dân mạng trong phòng livestream, còn cảm thấy rất có lý.

Giáo sư Phương và Vương lão nghe vậy, tức giận đến run người.

“Nước Anh Hoa và nước Lão Ưng của các người mới thành lập được bao lâu, đã thấy được bao nhiêu mộ huyệt?

Quốc chủ Đại Việt không phải là quốc chủ nhỏ bé, dễ dàng để người ta nhìn thấu như vậy.” Vương lão là người đầu tiên không nhịn được, ra mặt bảo vệ.

“Đúng vậy, tôi xuống mộ huyệt gần bốn mươi năm, cũng không dám tự tin phán đoán về một vùng đất chưa biết, giáo sư Sato, làm người đừng quá ngông cuồng.” Giáo sư Phương cũng không nhịn

được, không thể dung túng những người này bắt nạt Diệp Phi như vậy.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập trừng mắt nhìn.

"Mẹ kiếp nhà mày, anh em tao nói là đúng, nói gì cũng đúng, mày tốt nhất là câm miệng lại, nếu không súng của ông đây là không khống chế được tính khí của mình đâu." Giọng Vương Mập kiên định, còn có cả sự tức giận.

"Với loại người tìm chết này không cần nói nhiều, nói thêm một câu, trực tiếp xử lý." Hồ Bát Nhất cũng lấy ra vũ khí của mình.

Không khí cũng vô cùng căng thẳng, có thể xảy ra xung đột bất cứ lúc nào.

Lúc này, trên con phố lại lần nữa thổi qua từng trận gió lạnh, thổi tan cơn tức giận của mọi người.

Thổi vào người mọi người, khiến người ta lạnh đến rùng mình.

Đặc biệt là vừa mới bị kinh hãi, mồ hôi trên người còn chưa khô, bây giờ gió lạnh thổi qua.

Càng cảm thấy lạnh đến tận xương.

"Đây là mộ địa, sao lại có gió lạnh lớn như vậy?" Giáo sư Phương nói rồi còn hắt hơi một cái.

Vương lão và giáo sư Lý cũng run rẩy liên tục, mắt nhìn xung quanh, tìm xem gió lạnh từ đâu thổi đến.

"Lão Hồ, anh mau nhìn." Shirley Dương nhìn xung quanh, phát hiện trên vách đá xuất hiện sương lạnh.

Những lớp sương lạnh này dần dần ngưng tụ thành hình người.

Ngay dưới ánh mắt của mọi người, từ trong vách tường xuất hiện 'bóng người'.

Những ‘bóng người’ này đi trên con phố.

Đội khảo cổ trợn mắt há mồm nhìn những ‘bóng người’ này.

Có người còn trực tiếp đi xuyên qua cơ thể mình.

Nơi đi qua đều mang theo hơi lạnh.

Họ mặc quần áo giống với phù thủy trên vách đá, phụ nữ đầu đội khăn lụa.

Tóc của đàn ông thì được bọc lại.

Có người tay cầm củi, có người bán rau, cũng có rất nhiều cô gái và trẻ em đi thành từng nhóm.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, đủ để chứng kiến sự phồn hoa của Tinh Tuyệt Cổ Thành lúc bấy giờ.

Giáo sư Phương nhìn những người này tụ tập ở một nơi, bắt đầu rao bán, còn có người đi đường qua lại.

Dường như đang lặp lại những việc họ đã làm khi còn sống.

Mắt hận không thể rơi ra ngoài, đây là... người sao?

Biểu cảm trên đó, còn có sự ngây thơ của trẻ con, bao gồm cả ‘họ’ còn đang mặc cả giá rau, vô cùng chân thực.

Trong lòng mọi người vô cùng chấn động.

Nhưng sắc mặt của các giáo sư và lính đánh thuê của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa lại vô cùng khó coi.

Trước đó còn hùng hồn nói rằng Diệp Phi nói là giả, không ngờ đều là thật.

Mặt nóng rát, như thể bị ai tát một cái.

Nhưng, giáo sư Sato nhìn bóng ma đi xuyên qua người mình, cũng không có nguy hiểm gì.

“Chỉ là một vài bóng ma, cũng không phải là thứ gì lợi hại, trong mộ huyệt của nước Anh Hoa cũng đã từng xuất hiện cảnh này, nơi này nói không chừng chính là mộ huyệt của người nước Anh Hoa, dù sao loại mộ huyệt này ở nước Anh Hoa là phổ biến nhất, chúng tôi gọi là Ảnh Tử Thành Hương.” “Thứ này chính là qua ngàn năm tích lũy, từ trường ở đây xuất hiện vấn đề, sẽ khiến chúng ta nhìn thấy những việc họ làm khi còn sống, cũng không chừng.” Giáo sư Sato bình tĩnh đáp lại, vẻ mặt trấn định.

Muốn tìm lại một chút mặt mũi cho mình.

“Không phải là thuyết quỷ thần gì cả, dù sao chúng ta là người làm nghiên cứu khoa học, mọi thứ đều phải dựa vào khoa học, không phải ai cũng có thể chi phối được.” Sato nói xong câu này, còn có ý tứ sâu xa liếc nhìn giáo sư Phương và Vương lão.

Người trong phòng livestream của nước Anh Hoa đối với lời giải thích này, tỏ ra rất kinh ngạc.

Chương 71

“Lời của giáo sư Sato không sai, đều là nhà khảo cổ học, nên tin vào khoa học, không có việc gì lại tin vào quỷ thần?” “Tôi cũng thấy vậy, người Đại Việt chính là thích khoe khoang, thật mất mặt.” “Một đám người không có não.” Đối với lời của khán giả nước Anh Hoa, người trong mộ huyệt cũng không biết đã nói gì.

Cư dân mạng Đại Việt lúc này nhìn những bóng ma, như thể đang xem lại hiện trường.

“Khốn kiếp, sao tôi nghe lão già khốn kiếp này nói chuyện khó nghe vậy?

Đây là đang ám chỉ ai vậy?” “Với đám chó này cần gì phải tính toán, tôi tin Phi ca, những bóng ma này tuyệt đối không đơn giản như vậy.” “Vãi, không đúng, vừa rồi tôi có bị hoa mắt không?” “Mẹ kiếp nhà mày, mày làm gì mà giật mình thế?

Sao vậy?” “Tôi vừa thấy mặt của những bóng ma đó hình như không ổn, trước đó đều ôn hòa, sao tôi thấy bóng ma của họ nhìn còn đặc hơn trước, còn khuôn mặt đó, sao lại còn trắng hơn trước.” “Không chỉ vậy, tôi thấy tay của những bóng ma đó hình như có gì đó không đúng, vãi, không đúng, móng tay sao lại dài như vậy?

Còn tròng mắt đó sắp rơi ra rồi, còn máu là sao?” “Mẹ kiếp, đừng nói nữa, tôi sợ rồi, nhìn hướng camera tôi cứ cảm thấy nó đang nhìn tôi, chân tôi mềm nhũn rồi, đây là tiếp xúc cự ly gần với ma quỷ à, vãi.” “Vãi, vãi vãi vãi, các giáo sư, chạy đi, đây là ma đó.” Bình luận ‘mau chạy’ của cư dân mạng Đại Việt tràn ngập phòng livestream trong nước.

Băng Băng và nhân viên công tác ngạc nhiên nhìn màn hình, rồi lại

nhìn những bóng ma đó.

Chỉ một cái liếc mắt, cơ thể Băng Băng cứng đờ tại chỗ, máu trong người như đông lại.

Môi run rẩy, tay cũng run theo.

“Anh... anh Hồ...” Mắt Băng Băng sắp khóc, lắp bắp mãi cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Vạn nhân không hạng, vậy số lượng ma quỷ này...

“Cô Băng Băng, cô bị co giật à?” Vương Mập nghi ngờ.

“Không... không phải vậy, các người nhìn kỹ những bóng ma này đi.” Cổ họng Băng Băng nghẹn lại.

Giọng cũng the thé.

Lời vừa dứt, mọi người lúc này mới nhìn rõ, những bóng ma này đã thay đổi, chỉ là suốt cúi đầu, không nhìn kỹ đều không nhận ra.

“Vãi...” Vương Mập cũng bị dọa sợ.

Mẹ kiếp đây là tình huống gì, biến đổi từ khi nào?

Các giáo sư khác cũng bị chấn động, mãi không nói nên lời.

“Cậu nói xem họ có chú ý không?

Có nên nói không?” Vương Mập cố ý hạ thấp giọng, hỏi Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất làm một cử chỉ im lặng.

Giáo sư Tả Điền và giáo sư William nghiên cứu một hồi, quyết định để người của nước Anh Hoa đi trước một bước.

Ở nước Anh Hoa của họ, những thứ có thể giải thích bằng khoa học đều không phải là vấn đề.

Nữ sinh viên phía sau quay đầu lại nhìn, phát hiện thủy ngân đã

thấm qua đây.

"Giáo sư, không ổn rồi, thủy ngân đã thấm đến đây rồi." Nhìn kỹ lại, trong thủy ngân còn có những con côn trùng lác đác đang trôi nổi.

"Không hay rồi, cửa đồng cũng sắp không cản nổi đám thủy ngân và giáp trùng này." Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mấy thứ này chắc chắn đã chui vào qua khe hở, cứ theo tốc độ này, có lẽ chưa đầy một tiếng đồng hồ là lũ côn trùng có thể vào được.

Lời này vừa nói ra, người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa lập tức hoảng loạn, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Quay lại nhìn người Đại Việt, khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, trong lòng lại có thêm chút đắc ý.

Giáo sư Tả Điền thầm cười khẩy, còn tưởng lợi hại đến mức nào, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Giáo sư Tả Điền thấy vậy, lại liếc nhìn ảo ảnh trước mắt.

Ông ta lấy ra một lá bùa từ trong cổ áo, đặt trước ngực, coi như để lấy thêm can đảm.

Thấy thế, những người khác phía sau cũng lấy lá bùa trên cổ ra.

"Nếu đã là ảo ảnh, cứ đi qua thôi, sẽ không làm gì chúng ta đâu." Lính đánh thuê đi phía trước, thấy từng ảo ảnh dường như không bị quấy rầy, cứ thế đi qua đi lại xuyên qua cơ thể họ.

Lính đánh thuê của nước Anh Hoa lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy người Anh Hoa đã đi, bên nước Lão Ưng lo lắng sẽ trở thành bữa tiệc thịnh soạn cho thủy ngân và giáp trùng nên cũng bắt đầu thấy

bất an.

Nhưng giáo sư William lại rất phân vân, bất giác nhìn sang phía người Đại Việt.

Thấy đám người này không hề có ý định di chuyển, ông ta nhất thời không biết phải làm sao.

“Mọi người đừng động đậy, tạm thời quan sát tình hình đã.” Cứ để người Anh Hoa đi dò đường trước.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập thì tỏ ra khinh thường.

“Hừ, ra vẻ ta đây, tâm địa xấu xa.

Giáo sư Tả Điền kia đúng là một tên ngốc.” Vương Mập không chút khách khí chế nhạo bọn họ.

“Các ngươi cũng đừng giả làm người tốt, chẳng phải các ngươi cũng đang ôm tâm lý xem kịch vui sao?” Một vị giáo sư già trong số họ nói với giọng khinh bỉ, không hề cảm thấy hành vi của mình là sai trái.

“Lão già khốn kiếp, mày còn nói bậy nữa, ông đây cho mày một trận no đòn, mày tin không?” Vương Mập chửi lớn.

Băng Băng và các giáo sư thì đang quan sát xem đoàn người của Tả Điền có thể bình an đi qua không.

Nhưng cư dân mạng thì không chịu ngồi yên.

“Vãi, tự mình suy nghĩ bẩn thỉu rồi nhìn ai cũng thấy bẩn thỉu à?” “Mẹ kiếp, lũ này thiếu đòn của xã hội rồi, anh em, khô máu với chúng nó.” “Haha, dạy cho chúng nó biết ai mới là bố.” Cư dân mạng của kênh livestream Đại Việt tràn sang kênh quốc tế, chuẩn bị đích thân dạy dỗ cư dân mạng nước Lão Ưng.

Cuộc khẩu chiến giữa cư dân mạng hai nước lúc này đang diễn ra

sôi nổi.

Giáo sư Tả Điền nhìn những ảo ảnh không hề tấn công mà trực tiếp lờ họ đi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi họ đi đến giữa đường, những 'bóng người' hai bên lúc này dường như trở nên chân thực hơn rất nhiều.

Khuôn mặt vốn bình lặng không chút biểu cảm, giờ đây bỗng trở nên hung thần ác sát.

Móng tay đột nhiên dài ra, trên đó còn mang theo từng luồng khí đen.

Một bóng người tàn nhẫn bóp lấy cổ một tên lính đánh thuê.

"A..." Nữ sinh viên phía sau không khỏi hít một hơi khí lạnh, bị cảnh tượng đột ngột này dọa cho sợ hãi.

Chưa kịp phản ứng, cổ cô ta cũng bị bóp chặt, hơi thở lập tức không thông.

Lồng ngực còn truyền đến cảm giác đau nhói.

Một lính đánh thuê khác thì bị những con dã quỷ này xé thành hai mảnh.

Máu tươi tức thì bắn tung tóe, vương lên người các giáo sư và sinh viên xung quanh.

Những sinh viên đó chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, sợ đến mức ngã ngồi bệt xuống đất.

Giáo sư Tả Điền kinh hoảng đứng sững tại chỗ.

Lúc này, 'bóng người' bên cạnh ông ta ra tay, định bóp cổ ông ta.

Nhưng chưa kịp chạm vào, lá bùa trên cổ ông ta đã tỏa ra ánh sáng. 'Bóng người' bị ánh sáng chiếu vào, vội vàng lùi lại mấy bước, phát

ra tiếng hét chói tai rồi chuyển mục tiêu sang người bên cạnh không có bùa hộ mệnh.

Những người khác thấy vậy, vội vàng để lộ lá bùa trên cổ mình.

Những người không có bùa thì bị các 'bóng người' đó bóp chết, xé thành hai mảnh.

Tiếng gầm rú, tiếng la hét thảm thiết, tiếng hét chói tai vang vọng không ngớt khắp con hẻm.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người có mặt đều rùng mình.

Trước đó còn thấy những bóng ma này sống trong thế giới của riêng chúng, sao bây giờ lại đột nhiên ra tay với người Anh Hoa?

Toàn bộ khán giả trong kênh livestream quốc tế đều nín thở.

"Vãi chưởng, sao lại thế này?

Sao lại biến thành hung thần ác sát vậy?" "Trước đó giáo sư không phải nói đây là ảo ảnh sao?

Sao lại trở nên đáng sợ như vậy, thật kinh khủng." "Vậy các giáo sư phải làm sao?

Chương 72

Có gặp chuyện gì không?" Cư dân mạng nước Anh Hoa vô cùng kinh ngạc.

Cư dân mạng nước Lão Ưng thì thầm thở phào, may mà không đi theo.

"Mong là họ không sao, thật đáng sợ quá, dọa chết tôi rồi." "Đúng vậy, Amen, mong họ bình an, những bóng ma này thật sự đã làm mới nhận thức của tôi." "Thật đáng sợ, họ sẽ không sao chứ." Cư dân mạng Đại Việt thì không nghĩ vậy.

Lúc này không châm ngòi ly gián thì còn đợi đến bao giờ?

"Này nước Lão Ưng, các người đừng có đứng đó nói chuyện không biết ngượng mồm, chẳng phải các người cũng đang hả hê xem kịch vui sao?" "Lời đại lão Diệp Phi nói trước đó đều coi như gió thoảng bên tai, giờ thì hay rồi, biết sự lợi hại rồi chứ, dọa chết khiếp lũ khốn các người đi." "Tôi thấy giáo sư Tả Điền này đúng là đi tìm cái chết, vãi, mặt đau rát, đau thật sự." "Vãi thật, dọa chết tôi rồi, đáng sợ quá." Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

"Những 'bóng người' này đều có âm khí cực nặng, trải qua hàng ngàn năm dung hợp đã trở thành âm nhân.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện những dương nhân này, dương khí xung đột với âm khí của chúng, khiến chúng cảm thấy khó chịu." "Chúng sẽ tấn công theo bản năng, đó là quy luật sinh tồn.

Hơn nữa, anh Diệp Phi đã nói, nữ vương đã ra lệnh cho chúng phải bảo vệ lăng mộ, mệnh lệnh này đã khắc cốt ghi tâm." "Đối với dương nhân, đó chính là kẻ xâm lược." Hồ Bát Nhất giải thích hợp tình hợp lý.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Thì ra là vậy.

Nhưng làm sao họ đi qua được đây?

Phía sau còn có thủy ngân và giáp trùng.

Nhìn thấy đám lính đánh thuê đã chết mất một nửa, đội khảo cổ vội bảo vệ những người còn lại phía sau.

Nếu tất cả đều chết, sau này phải làm sao?

Giáo sư Tả Điền trong lòng hối hận muốn chết.

Đây là đang livestream trực tiếp, về rồi biết ăn nói sao với cấp trên?

Chính quyết định của ông ta đã hại chết họ.

Cư dân mạng Đại Việt thấy vậy liền chuyển hướng mũi nhọn, nhắm vào nước Anh Hoa.

"Ủa, kia không phải là mụ Tả nào đó của nước Anh Hoa to mồm không biết trời cao đất dày sao?

Sao thế?

Sao lại sợ đến mức này?" "Haha, thích thể hiện thì giờ muối mặt nhé, lát nữa là bị quỷ đè thôi, haha." "Nước Anh Hoa ơi, vinh quang của các người giờ thành trò cười rồi, haha." Cư dân mạng nước Anh Hoa tức đến không chịu nổi.

"Các người đều là đồ vô liêm sỉ, thấy chết không cứu, còn mặt mũi tự xưng là nước lớn sao?" "Đúng vậy, các người thật là máu lạnh." Đối mặt với lời chỉ trích của nước Anh Hoa, cư dân mạng Đại Việt đáp lại.

"Người Đại Việt chúng tôi đối xử tốt với người, chứ không phải

với súc sinh.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Phòng livestream vô cùng náo nhiệt.

“Cứu mạng, giáo sư William, nghĩ cách cứu chúng tôi với.” Giáo sư Tả Điền nhìn từng ‘bóng người’ vây kín họ, vội vàng gào lên, giọng đã muốn khản đi.

“Chuyện này...” Giáo sư William cũng căng thẳng tột độ, nhưng cũng không có cách nào.

“Giáo sư Phương, mọi người theo tôi, tôi sẽ đưa mọi người qua.” Diệp Phi thờ ơ đeo ba lô, đi trước một bước, dẫm lên những viên gạch trên đất.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không chút do dự đi theo sau.

Băng Băng và ông Vương cũng không nói nhiều.

Đi được vài bước, Diệp Phi rẽ sang trái, rồi lại sang phải.

Mọi người không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đi ngang qua những ‘bóng người’ đó, chúng dường như không hề chú ý, cứ để mặc cho nhóm Diệp Phi đi qua bên cạnh mình.

Họ đi ngay trước mắt giáo sư Tả Điền, khiến ông ta kinh ngạc nhìn theo.

Ông ta muốn cầu cứu, nhưng bị ánh mắt của Vương Mập dọa cho im bặt, trong tay gã còn đang mân mê khẩu súng.

Ánh mắt đó như muốn nói, mày dám cầu cứu, ông đây sẽ xử mày.

Giáo sư William trước đó còn có chút phân vân, vừa mong họ chết, lại vừa không mong, nhưng không ngờ họ lại có thể bình an vô sự.

Đôi mắt xanh biếc của ông ta tràn đầy kinh ngạc.

Tại sao?

Tại sao họ lại không sao?

Phía sau, đám lính đánh thuê và các thành viên đội khảo cổ khác nhìn nhau.

“Tại sao họ lại không sao?” Một giáo sư không hiểu.

Nhưng đôi mắt kinh ngạc của giáo sư William vẫn dán chặt vào bước chân của họ, bộ pháp này rất kỳ lạ.

Trong lòng ông ta kinh hãi không thôi, người Đại Việt lại có bản lĩnh như vậy.

Cứ thế, dưới con mắt của mọi người, người Đại Việt đã đi vào một căn nhà.

Những ‘bóng người’ này chỉ tập trung vào nhóm người của giáo sư Tả Điền trước mắt.

Cuối cùng, giáo sư William nghiến răng: “Đi theo.” Sau đó, ông ta bắt chước bước chân của nhóm Diệp Phi, đi theo sau.

Khi đi ngang qua giáo sư Tả Điền, ông ta đưa tay kéo một cái.

“Tôi đi thế nào, ông đi thế đó.” Giáo sư William lạnh lùng nói.

Diệp Phi dẫn mọi người vào trong nhà rồi ngồi xuống ghế.

“Bây giờ an toàn rồi.” Hồ Bát Nhất và các giáo sư, Băng Băng và đám lính đánh thuê lúc này vẫn còn như đang mơ.

Trước đó không ai dám thở mạnh, chỉ sợ những ‘bóng người’ kia phát hiện ra họ.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ ung dung của Diệp Phi, cả người đều cảm thấy không ổn.

Họ đứng ngây ra như phỗng, mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người đàn ông này, đây là

người sao?

Đây là thần minh chứ?

Sao cái gì cũng biết vậy?

Không khí trong phòng livestream lúc này cũng rơi vào im lặng, bầu không khí vô cùng kỳ quái.

Số lượng người xem không ngừng tăng, nhưng không một ai lên tiếng.

Hồ Bát Nhất là người ngạc nhiên nhất, bộ pháp vừa rồi là trận pháp gì?

Tại sao anh ta lại không hề biết?

Thậm chí anh ta còn bắt đầu nghi ngờ bảo bối tổ tiên truyền lại có phải là đồ giả không.

Sao ở trước mặt Diệp Phi, mình lại giống như một tên nhà quê vậy?

Giáo sư Phương thầm véo đùi mình một cái, đây không phải là mơ.

Trước đó còn lo không qua được, bây giờ đã an toàn rồi sao?

Chuyện này thật phi khoa học.

"Đại lão Diệp Phi, anh có phải là người trường sinh bất tử không?" Vương Mập đến giờ vẫn còn nghi ngờ, một tay nắm lấy tay Diệp Phi, tay vẫn còn run rẩy.

Diệp Phi cạn lời: "Tôi không phải." "Anh chính là như vậy, nếu không sao anh lại đưa chúng tôi đến đây, anh cứ thừa nhận đi." Băng Băng căng thẳng đến mức chân mềm nhũn, vội vàng ngồi xuống ghế, nếu không lát nữa có thể sẽ đứng không vững.

Vừa rồi toàn là ma quỷ, lại được nhìn chúng ở cự ly gần như vậy.

Nói không căng thẳng, không sợ hãi là nói dối, nhưng điều gây sốc hơn cả chính là Diệp Phi.

Sự sùng bái trong lòng cô không lời nào tả xiết.

Giáo sư Lý ôm ngực, cả người bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Khó trách lúc trước quán chủ cứ đòi ăn thuốc trợ tim, ông cũng muốn có vài viên.

Diệp Phi này đúng là thần thánh.

Lúc này, cư dân mạng đã hoàn hồn.

“Vãi, vừa rồi đại lão có phải đã dẫn các giáo sư đi xuyên qua phố quỷ không?

Phải không?

Chương 73

Phải không?" "Tôi thấy đại lão Diệp Phi lại một lần nữa làm mới tam quan của tôi, ngay khoảnh khắc đó, tôi thấy đại lão Diệp Phi đẹp trai đặc biệt, trái tim thiếu nữ của lão phu đã rung động vì anh ấy, tôi sắp cong rồi." "Mẹ nó, đừng nói nữa, sau này tiêu chuẩn tìm bạn đời của bà đây phải dựa theo phiên bản của đại lão." "Lầu trên, vậy thì cả đời này cô có thể không gả đi được đâu, anh Phi là độc nhất vô nhị, không có người thứ hai." "Mẹ nó, đừng nói nữa, bản lĩnh của anh Phi nhà tôi phải mang ra ngoài khoe khoang, tôi muốn cả thế giới biết bản lĩnh của anh Phi, chọc mù mắt chó của bọn họ, để bọn họ không còn mắt chó nhìn người thấp." Một bình luận lướt qua, rồi người đó liền chạy sang kênh livestream toàn cầu.

Lúc này trên mạng.

Video Đẳng Đẳng: Chuyên gia ẩm thực ngàn năm đưa bạn khám phá phong thái phố mãnh quỷ.

App Đẩu Ước: Nổi bật một mình là trùng hợp hay có ẩn tình, xem chuyên gia ẩm thực làm thế nào để đùa giỡn với phố mãnh quỷ.

Bộ Chấn Kinh của IU: Chuyên gia ẩm thực phong thái Đại Việt, chấn kinh toàn cầu.

Tin tức được đẩy đi khắp nơi trên mạng.

Mãi cho đến khi giáo sư William và giáo sư Tả Điền cùng đoàn người đi vào trong nhà, mọi người mới hoàn hồn.

"Anh Diệp Phi, làm sao anh tránh được những con mãnh quỷ đó?" Hồ Bát Nhất trong lòng rất tò mò, muốn xác thực xem bản lĩnh gia truyền của mình có phải là giả không.

“Anh Hồ, chẳng lẽ anh không nhận ra đây là một trận pháp sao?” Diệp Phi thờ ơ giải thích.

Hồ Bát Nhất sững người, cẩn thận nhớ lại hoàn cảnh xung quanh, rồi chợt nghĩ ra điều gì đó.

“Tôi dựa vào mô phỏng của sao Bắc Đẩu Thất Tinh, bây giờ trời đã tối, lúc này các vì sao nên đã xuất hiện trên bầu trời.” “Dựa theo Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Xu, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương và Dao Quang làm chủ, đối chiếu với ngũ hành tương sinh tương khắc, thời khắc này là nơi âm khí nặng nhất, cũng là điểm cuối của sao Dao Quang.” “Chỉ cần tránh được Dao Quang, dẫm vào vị trí của Thiên Xu và Thiên Tuyền, sẽ tìm được con đường mà dương nhân nên đi, những âm nhân này tự nhiên sẽ không phát hiện ra.” Giọng Diệp Phi không lớn, nhưng đủ để mọi người nghe rõ.

Hồ Bát Nhất và các giáo sư đều kinh ngạc trước bản lĩnh của Diệp Phi.

Vào lúc nguy cấp như vậy mà vẫn có thể quan sát được những điều này sao?

Ngay khi mọi người trong nhà vẫn còn đang kinh ngạc, Diệp Phi lại lên tiếng với một câu nói gây sốc.

“Mấy thứ này đều là tôi học được lúc đi thu thập nguyên liệu nấu ăn.

Để làm ra những món ngon hơn, tôi thường gặp nguy hiểm nên đã đặc biệt học hỏi từ một vị đạo sĩ, không ngờ lại thật sự dùng đến.” Hồ Bát Nhất: “...” Các giáo sư: “...” Băng Băng: “...” Lính đánh thuê: “...” Hồ Bát Nhất nghe vậy chỉ thiếu chút nữa là hộc máu.

Nhà anh ta là gia tộc Mô Kim Hiệu Úy, vậy mà lại không bằng một chuyên gia ẩm thực!

Quan trọng là người ta nhìn từ góc độ nào cũng ưu tú hơn anh ta rất nhiều!

Mặt anh ta đúng là đau rát, đau bỏng rát.

Ông Vương bị kích thích, vì quá căng thẳng nên đứng không vững, suýt nữa ngã xuống đất.

Trong lòng ông đã bị chấn động mạnh!

Khi đi qua phố quỷ, ông không dám thở mạnh.

Nhưng bây giờ, Diệp Phi lại nói học cái này chỉ để ăn?

Chẳng lẽ đây chính là sự kiên trì của một chuyên gia ẩm thực?

Các giáo sư khác cũng có cùng suy nghĩ.

Khóe miệng giật giật mấy cái, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được lời nào.

Nói gì bây giờ?

Người ta đã tự nhận mình là chuyên gia ẩm thực, chẳng lẽ lại cứ phải gán cho anh ta cái danh trộm mộ sao!

Hơn nữa đây còn là livestream trực tiếp!

Cố ý gây hiểu lầm cho khán giả là sẽ bị trừng phạt!

Băng Băng nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ờm...

Anh Diệp Phi quả thật là một chuyên gia ẩm thực đúng nghĩa, lại kiên trì và dụng tâm với việc ăn uống như vậy, thảo nào đồ ăn anh ấy làm ra lại ngon đến thế." Mọi người nghe vậy đều rất tán thành lời của Băng Băng.

Những lính đánh thuê từng đi đến mộ Hiến Vương cùng Diệp Phi cũng cảm thấy đồ ăn của hắn rất ngon.

Đặc biệt là trong ngôi mộ cổ này, mùi vị thật sự không phải ngon bình thường.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nghe thấy.

“Tôi thấy mặt các giáo sư đều xanh mét rồi, haha, chắc chắn là bị đại lão chọc tức, phải nói là đại lão Diệp Phi này đối với việc ăn uống thật sự rất kiên trì.” “Haha, lúc trước tôi sợ chết khiếp, mỗi lần đi ngang qua bóng ma, tôi đều không dám thở, chỉ sợ họ gặp nguy hiểm, bây giờ chân tôi vẫn còn mềm nhũn.” “Vậy là lúc trước chúng ta đều tập thể gặp ma phải không?

Vãi, dọa chết tôi rồi.” “Lần đầu tiên tôi phát hiện, yếu tố cơ bản để trở thành một chuyên gia ẩm thực là phải học được Thất Tinh Bộ!” “Sau này không biết xem tinh tượng, không biết Thất Tinh Bộ, còn dám tự xưng là chuyên gia ẩm thực sao?” “Đừng nói nữa, tôi cũng là một chuyên gia ẩm thực, bây giờ tôi còn không dám ra khỏi nhà.” “Ai mà không thế, lần trước tôi đi xem mắt, khi được hỏi về nghề nghiệp, cô gái đó hỏi tôi một câu, có biết trộm mộ không?

Tôi nói không biết, cô ấy chế nhạo tôi, nói rằng không biết trộm mộ mà cũng dám tự xưng là chuyên gia ẩm thực?” “Bây giờ tôi chỉ muốn khóc, cái ngành này tôi còn làm được nữa không?” “Tôi đoán là tôi không làm được nữa rồi, trước đây hỏi có biết trộm mộ không thì thôi, bây giờ có phải còn phải thêm một điều nữa không?

Có biết phá giải trận pháp, đêm xem tinh tượng không?” “Đều là do anh Phi cả, cảm ơn anh Phi đã làm gương cho chúng tôi, nhưng bước chân này của anh thì tôi theo không nổi rồi.” Trong phòng livestream toàn là những lời than khóc của các chuyên gia ẩm thực, làm một chuyên gia ẩm thực thật quá khó.

Cư dân mạng và nhân viên công tác thấy vậy, không thể nhịn được cười.

Các giáo sư nghe thấy có người cười, liền quay sang nhìn.

"À... là cư dân mạng trong phòng livestream, cũng có không ít người là chuyên gia ẩm thực, sau khi nghe lời anh Diệp Phi, họ đều nói rằng sau này khó mà sống được nữa." Nhân viên công tác truyền đạt lại ý của cư dân mạng.

Diệp Phi nghe vậy, vô cùng cạn lời.

"Phải nói rằng, bản lĩnh của anh Diệp Phi đây không phải chuyên gia ẩm thực nào cũng có thể đạt được." Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy những chuyên gia ẩm thực này sống rất khó khăn.

"Bây giờ bản lĩnh của anh Diệp Phi lớn như vậy, chắc là những chuyên gia ẩm thực này ra ngoài sẽ bị hỏi có biết xem tinh tượng ban đêm không, nếu không biết, e rằng ba chữ 'chuyên gia ẩm thực' cũng không thể gắn với họ được nữa." Băng Băng cũng xem nội dung trong phòng livestream, cảm thấy rất buồn cười.

Các giáo sư bên cạnh cũng rất tán thành lời của Băng Băng.

Cư dân mạng chỉ thiếu chút nữa là cười chết.

"Haha, mọi người ơi, tôi thật sự sắp cười chết rồi, sau này nếu không lấy được vợ thì phải làm sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, trước đây tôi còn định theo anh Phi chuyển ngành cơ đấy?

Lần này còn chuyển cái quái gì nữa, ai bảo tôi không biết trộm mộ, cũng không phải người trường sinh ngàn năm, càng không biết xem tinh tượng ban đêm, haha." "Này các chuyên gia ẩm thực, những ngày tiếp theo các người sống sao đây?

Có phải sau này không dám ra khỏi nhà nữa không?" "Tôi chỉ tò mò sau này sống thế nào thôi?

Dù sao có đại lão Diệp Phi đi trước, cuộc sống của các người..." "Phì, các người chỉ thích xem kịch vui không sợ chuyện lớn, làm sao

tôi biết bây giờ muốn làm chuyên gia ẩm thực còn cần những bản lĩnh này?

So với đại lão Diệp Phi thì tôi không dám, bây giờ tôi chỉ muốn chuyển ngành." "Đừng mà, dễ dàng từ bỏ không phải là trẻ ngoan, các người làm nghề nào yêu nghề đó, cố gắng đuổi kịp đại lão Diệp Phi, nhưng tôi biết, các người không làm được đâu, haha." "Vãi, lầu trên cố ý phải không, nói chuyện như vậy, cậu sẽ bị ăn đòn đấy." "Chúng tôi chỉ đang nói sự thật thôi, chỉ khi đạt được yêu cầu của đại lão Diệp Phi, các người mới có thể sống tốt hơn nhiều, haha." Cư dân mạng trong phòng livestream lúc này vô cùng vui vẻ.

Một lời qua tiếng lại chọc ghẹo các chuyên gia ẩm thực đó.

Lúc này, giáo sư Tả Điền và những người khác thấy bên Đại Việt không ai thèm để ý đến mình, tức giận không nhịn được lên tiếng: "Các người, những người Đại Việt đáng ghét, đã chết nhiều nhân viên ưu tú như vậy, các người còn cười được sao?" Vương Mập nghe thấy giọng của Tả Điền, hừ lạnh một tiếng.

Giáo sư Phương và những người khác thấy vậy, sắc mặt trầm xuống.

Đối với những kẻ muốn tranh đoạt văn hóa lịch sử Đại Việt, họ không có chút cảm tình nào.

Giáo sư Tả Điền cùng các sinh viên và giáo sư khác phía sau, sau khi vào cửa liền ngã ngồi xuống đất.

Thở hổn hển, tay cũng hơi run, mặt mày sợ hãi trắng bệch.

Sắc mặt giáo sư William cũng không khá hơn, nhưng đôi tay run rẩy đã bán đứng cảm xúc của ông ta.

Lúc trước đi qua những bóng ma đó, nói không căng thẳng là nói dối.

Đặc biệt là những bóng ma đó còn hung thần ác sát, móng tay như mũi tên nhọn, trong nháy mắt có thể xé xác người.

May mắn là vì họ đã rời đi, bên ngoài tạm thời rơi vào 'bình tĩnh'.

Vương Mập cất tiếng cười: "Ủa, vị giáo sư nào đó lúc trước đâu có nói vậy, sao nhanh thế đã đổi giọng rồi?" "Vừa rồi không phải còn nói chúng tôi chiếm mộ tổ nhà ông sao, sao thế, bây giờ tổ tiên nhà ông muốn xử lý lũ con cháu bất hiếu các người à?" Vương Mập vừa mở miệng, cả đám người Đại Việt đều cười phá lên, còn giáo sư Tả Điền và những người khác thì mặt mày tái mét.

"Theo tôi thấy, đây cũng là do các người Đại Việt giở trò, nếu không một chuyên gia ẩm thực quèn sao lại có bản lĩnh như vậy, dẫn các người thoát khỏi nguy hiểm?" Sắc mặt giáo sư Tả Điền vô cùng khó coi.

Trong lòng ông ta thậm chí còn nảy sinh nghi ngờ với Diệp Phi, nếu không một chuyên gia ẩm thực làm sao có năng lực như vậy.

Chắc chắn có vấn đề, hoặc là ngay từ đầu hắn đã biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Tôi cũng đồng ý với giáo sư Tả Điền, nói không chừng chính là do các người Đại Việt làm, nếu không sao chỉ có người Đại Việt các người không sao?" Giáo sư William lúc này cũng lên tiếng, bởi vì vừa rồi bên họ lại mất thêm hai người nữa!

"Ngươi!" Vương Mập nổi giận, mở miệng định chửi ầm lên.

Cảnh này được cư dân mạng trong phòng livestream thấy rõ.

Họ rất ăn ý kéo nhau sang phòng livestream quốc tế.

Không nói hai lời liền bắt đầu chửi.

"Người nước Anh Hoa các người có phải thấy mặt mũi vướng víu

quá nên vứt ở Đại Việt rồi không?

Chỉ là một đám vô dụng mà còn dám ở đây chất vấn Đại Việt?" "Tôi thấy không phải là vô dụng, nói không chừng là do chính mình tham sống sợ chết nên đổ tội lên đầu người Đại Việt." "Đúng là một đám ngốc, bị nước Lão Ưng lợi dụng mà không biết, ngu xuẩn hết chỗ nói, một lũ ngu." Cư dân mạng nước Anh Hoa không còn bình tĩnh được nữa, trước đó đã mất đi những người lính đánh thuê đó.

Chương 74

Còn có rất nhiều giáo sư!

Bây giờ còn dám đến đây sỉ nhục?

"Người Đại Việt các ngươi cũng không phải thứ tốt đẹp gì, thấy chết không cứu, thật sự không có chút nhân tính nào." "Nói không chừng là đã phát hiện ra từ sớm, chỉ là không muốn nói ra thôi, các người thật đáng ghê tởm." "Chúng tôi đều thấy hết, không tin một chuyên gia ẩm thực lại có bản lĩnh như vậy." "Haha, người Đại Việt chúng tôi tài năng xuất chúng, là một nước Anh Hoa nhỏ bé các người có thể so sánh được sao?

Tôi nói cho các người biết, cho các người thêm một ngàn năm nữa các người cũng chẳng là gì cả." "Giáo sư nước Anh Hoa các người còn không bằng một chuyên gia ẩm thực, thật là mất mặt." Nước Lão Ưng tuy bị kéo xuống nước, nhưng những cư dân mạng này đều ôm tâm lý xem kịch vui.

Không ai muốn chọc vào tổ kiến lửa, miệng lưỡi của người Đại Việt cứ như đựng thuốc nổ.

Ai nói là nổ người đó.

"Âm Dương Sư của nước Anh Hoa chúng tôi là chuyên gia bắt quỷ, các người chỉ là may mắn thôi." "Vậy thì để Âm Dương Sư nước Anh Hoa các người mang oan hồn của các giáo sư đó về đi, nếu không thì cùng ở lại thành cổ Tinh Tuyệt này." Phòng livestream quốc tế náo nhiệt vô cùng, không ai chịu nhường ai.

Trong lăng mộ.

"Ngươi nói, có phải các người đã biết từ sớm rồi không?" Giáo sư

Tả Điền lớn tiếng chất vấn Diệp Phi, "Ngay từ đầu đã là ngươi tính kế, phải không?" Diệp Phi trực tiếp lờ đi, cũng không muốn để ý.

Nhưng Vương Mập bên cạnh lại không nhịn được nữa, vừa rồi bị Tuyết Lỵ Dương kéo lại, gã đã nhịn rất lâu rồi.

Vốn dĩ đang vui vẻ khảo cổ.

Tâm trạng tốt lại bị tên giáo sư Anh Hoa ngốc nghếch này làm cho tức điên.

"Ông câm miệng cho tôi, các người có bản lĩnh thì ra ngoài đi, dám bắt nạt anh em tôi nữa, mẹ nó tôi giết ông, tin không?" "Ngươi dám." Lính đánh thuê sau lưng giáo sư Tả Điền sớm đã ấm ức muốn chết, thấy cảnh này liền cầm súng lên.

"Ông có thì tôi không có à?" Vương Mập và Hồ Bát Nhất cùng những người khác rút vũ khí ra.

Không khí rơi vào căng thẳng.

"Hôm nay ai dám động đến anh Diệp Phi, thì đừng trách chúng tôi không khách khí." Đội trưởng Lâm sớm đã không vừa mắt với hành vi của họ, chính mình vô năng lại đổ lỗi cho người khác?

Nhưng ai dám không khách khí với Diệp Phi, thì chính là đối đầu với lính đánh thuê bọn họ.

"Các người muốn không khách khí thế nào?

Hả?" Giáo sư Tả Điền cười khẩy.

Hồ Bát Nhất nheo mắt, bắn một phát súng ngay cạnh tai giáo sư Tả Điền.

Viên đạn lướt qua tai, găm vào bức tường bên cạnh, tạo thành một lỗ tròn.

Vương Mập chửi: "Nếu Diệp Phi có mệnh hệ gì, ông sẽ là người

đầu tiên chôn cùng.

Huống hồ, với năng lực của ông, ai giết ai còn chưa biết đâu!" Vương Mập và Hồ Bát Nhất rất tự tin vào Diệp Phi.

Trán giáo sư Tả Điền thì đầy mồ hôi, bên tai còn văng vẳng tiếng nổ.

Không ngờ chuyên gia ẩm thực này lại có ma lực lớn như vậy, được nhiều người ủng hộ thế.

Lúc này, bên ngoài căn nhà có tiếng động lạ, giống như tiếng sói tru.

Vừa mới trải qua sinh tử, bây giờ người Anh Hoa giống như chim sợ cành cong.

Họ vội vàng nhìn ra cửa.

Mà trên khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Phi lại hiện lên một tia suy tư, khóe miệng còn hơi nhếch lên một đường cong.

Cảnh này vừa hay bị Băng Băng nhìn thấy, ống kính cũng hướng về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng hiểu rõ đại lão Diệp Phi lập tức hứng thú.

"Tôi thấy đại lão Diệp Phi cười rồi, ở đây chắc chắn có vấn đề, có phải đám rùa kia sắp gặp xui xẻo không?" "Tôi cũng thấy rồi, tôi cảm thấy đại lão Diệp Phi hình như biết cái gì đó?" "Tôi nói cho các người biết, đại lão Diệp Phi chính là thần, biết trước tương lai là chuyện bình thường, không ai có thể thay đổi sự thật này." "Vãi, tôi còn đang nhịn tiểu đây, tôi quyết định đợi xem tiếp theo sẽ thế nào, không thấy lũ con rùa kia gặp xui xẻo thì tôi không đi vệ sinh." Cư dân mạng lúc này vô cùng phấn khích.

Đại lão Diệp Phi thật sự 'đáng yêu' chết đi được.

Phải để cho nước Anh Hoa tiếp tục tổn thất nặng nề, tốt nhất là cả nước Lão Ưng nữa.

Ném hết lũ trộm cắp này ra ngoài.

Sau tiếng kêu đó, những bóng người bên ngoài dường như nhận được chỉ thị, lần lượt kéo đến khu vực họ đang ở.

Số lượng 'bóng người' ngày càng nhiều, chỉ trong vài phút đã vây kín căn nhà.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất rất nhạy bén nhận ra những bóng ma này dường như không nhìn thấy họ.

Trong mắt chúng chỉ có người Anh Hoa.

"Mọi người xem, những bóng ma này hình như không giống những bóng ma lúc nãy." Móng tay của những bóng ma này, luồng khí đen lúc này đã biến thành những tia màu đỏ tươi.

Quần áo trên người chúng từ những bộ đồ mộc mạc đã có thêm những vệt máu đỏ.

Miệng vốn đang ngậm chặt, lúc này lại biến thành bộ dạng nghiến răng nghiến lợi.

Tất nhiên đây chỉ là những điểm khác biệt bề ngoài.

Sự khác biệt lớn nhất là khí thế của chúng, mạnh hơn đám trước đó ít nhất vài lần.

Hơn nữa, chúng vừa xuất hiện mục tiêu đã rất rõ ràng.

Chính là nhắm vào căn nhà họ đang ở!

Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn sang.

Nhận ra sự thay đổi của những bóng ma này, giáo sư Phương và những người khác lập tức rùng mình.

Vừa mới trải qua một đợt quỷ quái, họ biết sự kinh khủng của những thứ này!

Mà lúc này, xung quanh căn nhà của họ lại xuất hiện nhiều hơn, mạnh hơn!

Quan trọng nhất là, căn nhà họ đang ở chỉ có một lối ra.

Đây là muốn tiêu diệt toàn bộ bọn họ sao!

"Vãi, sao nhiều thế này, con quỷ Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, lúc còn sống rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện không thể để người khác biết!" Vương Mập thấy cảnh này, chửi một câu tục tĩu.

Chỉ là không ai trả lời câu hỏi của gã.

Bởi vì sau khi đám quỷ quái hoàn thành vòng vây căn nhà, chúng lại bắt đầu từng bước một tiến vào!

Như thể giây tiếp theo sẽ xông lên làm hại người!

Mà biểu cảm của chúng lúc này đã trở nên hung tợn, khiến người ta cảm thấy một nỗi sợ hãi lạnh buốt toàn thân.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này.

Đã có người buồn nôn ói mửa.

Nhiều người hơn thì mặt mày tuyệt vọng!

Bởi vì lúc này họ cũng có cảm giác bị trói buộc, muốn chạy cũng không có chỗ nào để chạy.

"Vãi, tôi bây giờ có cảm giác sắp chết là sao???" "Tôi thừa nhận tôi hoảng rồi, con quỷ khốn kiếp này rốt cuộc từ đâu ra vậy, cứu với!" "Đại lão Diệp Phi, anh mau ra cứu mạng đi, anh không cứu thì mọi người đều chết hết!" "Hồ Bát Nhất đâu, mau dùng đạo thuật đi!

Bùa đâu!!!" Lúc này, một con quỷ vật bỗng nhiên tiến lại gần một

người Anh Hoa đang đứng gần nhất.

Nó vừa định bóp cổ người đó, thì bị lá bùa trên người anh ta đẩy văng ra.

Bóng ma bị đẩy văng ra lúc này hung hăng nhìn chằm chằm vào người học sinh trước mặt giáo sư Tả Điền.

Dường như không cam tâm, ánh mắt căm hận lập tức đảo một vòng, nghĩ đối sách.

Mà mọi người cảm nhận được.

Con quỷ vật đó, theo thời gian trôi đi, vẫn đang mạnh lên!!!

Trong lòng những người Anh Hoa trong nhà dấy lên dự cảm không lành.

Giây tiếp theo, họ thấy một con quỷ vật, vậy mà tìm được một sợi dây thừng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó trực tiếp quăng sợi dây về phía một học sinh Anh Hoa, sau đó, kéo thẳng học sinh đó ra khỏi nhà!

"A!" "Giáo sư Tả Điền, cứu em, em không muốn chết, cứu em." Giáo sư Tả Điền vội vàng nắm lấy tay cậu ta, nhưng sức lực của con quỷ vật lại lớn đến kinh ngạc!

Trong chốc lát, ngũ tạng lục phủ của học sinh đó đều bị kéo ra ngoài.

"A..." Giáo sư Tả Điền bị cảnh này dọa suýt ngất đi.

Những học sinh và giáo sư khác bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

Tiếng hét chói tai vang lên dồn dập, vô cùng đáng sợ.

Chương 75

Giáo sư William thấy vậy, dạ dày một trận cuộn trào, trong lòng sợ hãi không thôi.

Nếu lúc trước không phải người Anh Hoa xui xẻo, thì người đi đầu tiên chính là nước Lão Ưng của họ rồi.

Dạ dày của giáo sư Phương và ông Vương cũng không khá hơn.

Nhưng họ cũng chỉ có thể đứng nhìn, lực bất tòng tâm.

Lại liếc nhìn Vương Mập và Hồ Bát Nhất, cả hai đều không có ý định ra tay.

Cũng không tiện mở miệng cầu xin, cộng thêm thái độ tồi tệ của họ lúc trước, thật không biết điều.

Mấy người nhìn nhau, quyết định giữ im lặng.

Băng Băng và đám lính đánh thuê phía sau càng như vậy, cũng không có ý định mở miệng nói chuyện.

Trước ống kính, đông đảo cư dân mạng nhìn cảnh này, vô cùng bất bình.

Cư dân mạng nước Anh Hoa đau lòng nhìn các giáo sư của mình.

“Làm sao bây giờ, cứu họ đi, cứ thế này, các giáo sư sẽ chết mất.” “Đúng vậy, người nước Lão Ưng và Đại Việt đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự thấy chết không cứu sao?” “Một đám đạo đức giả.” “Đúng vậy, không thấy có người sắp chết sao?

Từng người một có phải là động vật máu lạnh không?” “Nước Lão Ưng, rõ ràng lúc trước là các người nên đi lên, nhưng bây giờ là sao?” Cư dân mạng nước Lão Ưng lúc này không bình tĩnh được nữa.

“Cứu thế nào?

Bây giờ đó là quỷ, ai có thể đi cứu?

Các người có bản lĩnh thì các người đi đi.” “Đúng vậy, ngay cả khi cứu người cũng là người Đại Việt, cái người tên Diệp Phi không phải rất có bản lĩnh sao?

Vậy thì để anh ta đi đi.” “Đúng vậy, cái tên Diệp Phi tự cho là đúng, rất có bản lĩnh lúc trước đâu rồi?

Không phải được người Đại Việt coi là thần minh sao?

Sao không đi cứu thế nhân đi?” Nghe vậy, cư dân mạng Đại Việt nghe giọng điệu hùng hồn của họ, không khỏi tức giận.

“Mẹ nó, lũ không biết xấu hổ, là các người không nghe lời, tự mình vào chọc giận lũ quỷ đó, bây giờ có chuyện lại đổ lên đầu người Đại Việt, mặt các người là tường thành à.” “Ngay cả khi là thần minh, cứu cũng là người, không phải người, thì không cứu.” “Đúng vậy, có bản lĩnh thì tự mình cứu người đi, người của các người là người?

Người của chúng tôi thì không phải sao?

Các người coi Đại Việt chúng tôi là gì?” “Đừng nói nhảm nữa, tốt nhất là giết hết lũ trộm cắp này đi cho xong, đều là tự tìm.” Trên kênh livestream quốc tế, cư dân mạng lúc này đang bàn tán sôi nổi.

Đánh nhau bằng miệng, không ai chịu nhường ai.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy đám mãnh quỷ bên ngoài cứ mỗi lần xé xác một người, âm khí lại càng nồng đậm hơn vài phần.

Lòng anh ta lập tức trĩu nặng, càng lúc càng bất an.

Đồng thời anh ta phát hiện ra.

Bên ngoài cửa, còn có một đám quỷ khá đặc biệt, chúng vậy mà đang khoanh tay, như thể đang xem kịch, nhìn về phía họ.

“Giáo sư Phương, chúng tôi đến Đại Việt các người để khảo cổ, nếu đều chết ở đây, ông làm sao ăn nói với người Anh Hoa chúng tôi?” Giáo sư Tả Điền nhìn thấy học sinh và lính đánh thuê của mình lúc này giống như con mồi đang chờ chết.

Trong lòng hoảng loạn xen lẫn lạnh lẽo, lớn tiếng chất vấn giáo sư Phương.

“Giết các người là mãnh quỷ chứ không phải người Đại Việt chúng tôi, người trên toàn thế giới đều đang xem, chúng tôi cần phải giải thích sao?” “Hơn nữa, đây là quỷ, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.” Tuyết Lỵ Dương cười khẩy nói.

Giáo sư Tả Điền nghe vậy, hận ý nồng đậm, sờ sờ lá bùa trên cổ.

“Lấy hết bùa ra.” Người Anh Hoa rất nghe lời lấy bùa ra, từng tấm mở ra, đặt trong lòng bàn tay để cản đám mãnh quỷ này.

Đám mãnh quỷ e ngại lá bùa trước mặt, không dám tiến lên.

Chỉ đứng ở cửa với vẻ mặt căm hận, mắt nhìn chằm chằm vào những người Anh Hoa này.

Thỉnh thoảng còn dùng miệng liếm máu tươi trên móng tay.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Người Anh Hoa lúc này sợ đến run lẩy bẩy.

Trong đó có mấy học sinh đều là người có gia thế, chỉ đến đây để lấy kinh nghiệm.

Nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Sợ đến toát mồ hôi, cơ thể run rẩy dữ dội.

“Tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi sợ, tôi muốn về nhà.” “Tôi cũng muốn về nhà, tôi sợ, hu hu hu.” Mấy học sinh che miệng, sợ hãi không thôi.

Mà Hồ Bát Nhất bên cạnh, lúc này đang hỏi Diệp Phi: "Anh Diệp Phi, những quỷ vật này rốt cuộc xuất hiện thế nào, chúng dường như vẫn còn giữ lại một phần lý trí lúc còn sống?" Hồ Bát Nhất làm sao cũng không nghĩ ra.

Tại sao những con quỷ này lại có ánh mắt xem kịch, còn có cả cười khẩy, khinh bỉ.

Mà không phải là đơn thuần không có biểu cảm hoặc là căm hận.

Ngược lại, Diệp Phi bên cạnh thờ ơ liếc một cái.

"Đó là vì từ trường bên ngoài lăng mộ." "Trong số những người này, có một nhóm người vẫn giữ được một phần ký ức lúc còn sống, mà sở dĩ họ nhìn chúng ta như xem kịch, là vì họ lầm tưởng chúng ta là những kẻ xâm lược bị bắt giữ." "Chỉ cần là người đáng chết, họ sẽ ôm tâm lý xem kịch, cười nhìn tội nhân lên đường." Diệp Phi liếc mắt nhìn những người Anh Hoa đang bị quỷ đuổi, sắc mặt lạnh lùng.

Hồ Bát Nhất và các giáo sư cũng lập tức hiểu ra, mà người Anh Hoa ngay từ đầu vì đã động chạm đến chúng, nên dù người Anh Hoa có ở cuối cùng đi nữa, thì người gặp xui xẻo đầu tiên vẫn sẽ là họ.

"Nếu chúng đã hứng thú với người Anh Hoa, chúng ta mau đi thôi." Một giáo sư của nước Lão Ưng chủ động đề nghị.

Giáo sư William nghe vậy, cúi đầu liếc nhìn giáo sư Tả Điền có sắc mặt còn trắng hơn cả quỷ.

Trong lòng tính toán, lỡ như đám quỷ này giết hết người Anh Hoa, có phải sẽ đến lượt họ không?

"Đi." Giáo sư William nghiến răng.

Cuối cùng dẫn người nước Lão Ưng chuẩn bị rời khỏi căn nhà.

Giáo sư Phương và những người khác cảm thấy việc làm của

nước Lão Ưng thật vô liêm sỉ, nhưng cũng thật sự lực bất tòng tâm.

"Chúng ta có nên rời khỏi đây không?" Giáo sư Phương thăm dò hỏi.

Chưa đợi Diệp Phi nói, đã thấy người Anh Hoa lúc này giống như liều chết.

"Chiến với chúng nó." Giáo sư Tả Điền biết những người này sẽ không thật sự cứu họ.

Vừa hét lên, ánh mắt họ lại hướng về phía Đại Việt, ý tứ rất rõ ràng, họ muốn kéo người bên Đại Việt xuống nước.

Cảnh này khiến khán giả trong phòng livestream vô cùng căm hận.

"Haha, cuối cùng tôi cũng biết thế nào là chạy trối chết." "Đánh không lại, lại muốn kéo đội khảo cổ Đại Việt chúng ta xuống nước, mơ đi cưng!" "Còn đừng nói thật sự có cái vị đó, thật là thê thảm, nhưng tôi thật sự không nhịn được nữa, cười chết tôi." "Hahahaha, đại lão Diệp Phi uy vũ bá khí, thành công né được quỷ quái, không giống một số kẻ ngốc vừa lên đã cứng đối cứng với quỷ quái, haha, tha lỗi cho tôi cười không phúc hậu, haha." Bên giáo sư Đại Việt chuẩn bị học theo nước Lão Ưng rời đi, bởi vì bên nước Lão Ưng đã thử ra ngoài, mà lại không gặp nguy hiểm.

Điều này khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy hy vọng.

Ngay khi Hồ Bát Nhất và những người khác cũng chuẩn bị khởi hành, thì lại nghe thấy giọng của Diệp Phi.

"Đừng động đậy." Giọng nói không lớn, nhưng đủ để truyền đến tai mỗi người.

Mọi người thi nhau quay lại nhìn Diệp Phi với vẻ không hiểu, thấy sắc mặt anh ta trầm trọng.

Không khỏi có chút nghi hoặc.

“Mọi người xem.” Băng Băng thấy Diệp Phi đứng yên tại chỗ, cũng dừng lại.

Nhưng tầm mắt lại rơi vào phía trước.

“Anh Diệp Phi, tại sao...” Lời của Vương Mập chưa nói xong, đã lập tức im bặt.

Sống lưng lạnh toát, một luồng khí lạnh vô danh từ gót chân xộc thẳng lên não.

Ngực còn truyền đến từng trận cảm giác nóng rát.

Vội vàng lấy bùa Mô Kim trên cổ ra, phát hiện nó đang hơi run rẩy.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng như thế, hơn nữa, la bàn trong túi áo cũng dường như phát ra âm thanh.

Vội vàng lấy ra xem, phát hiện kim chỉ trên đó đang không ngừng xoay tròn.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao âm khí lại nồng đậm hơn trước.” Giọng Hồ Bát Nhất run rẩy, lại vội vàng nhìn những bóng ma đang xem kịch lúc trước.

Chúng đang co rúm ở góc tường, không động đậy, có con thậm chí còn quỳ trên đất, vô cùng bất an.

Chương 76

Tình hình này không đúng.

Mãnh quỷ cúi đầu, ắt là đại hung.

Chẳng lẽ còn có thứ gì khác trong con hẻm vắng người này sao?

Nhưng trong sổ tay cũng không ghi lại, đây là tình huống gì vậy?

"Lão Hồ, đây là tình hình gì vậy?

Bùa Mô Kim của tôi sao lại sợ hãi thế này?

Đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy." Lòng Vương Mập thắt lại, chân cũng không còn nghe lời.

"Mẹ nó tôi làm sao biết được là chuyện gì?

Cậu đừng có loạn động, anh Diệp Phi sẽ không hại cậu đâu." Hồ Bát Nhất bực bội giải thích.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thấy lạnh gáy.

Các giáo sư và Băng Băng đứng trên đất, vẻ mặt không hiểu.

Chỉ là không biết tại sao lại lạnh như vậy, hô hấp cũng có chút không thông, giống như phản ứng trên cao nguyên.

"Sao tôi thấy tim không thoải mái vậy." Ông Vương ôm ngực, sắc mặt không tốt.

Còn nữa, sao trên người lại lạnh thế này, chỗ vừa nãy căng thẳng toát mồ hôi, dường như đã đóng băng.

"Đừng nói ông, tôi cũng không khá hơn, sau lưng sao lại châm chích thế này?" Giáo sư Phương nói rồi còn sờ sờ lưng mình, trong lòng bàn tay vậy mà lại có một mảnh tinh thể băng.

“Chuyện gì vậy?

Sao lại đóng băng rồi?” Giáo sư Phương kinh ngạc nhìn thứ trong tay mình.

Những người khác cũng thi nhau sờ vào chỗ mình toát mồ hôi.

Băng Băng vội vàng xắn tay áo lên, phát hiện chỗ toát mồ hôi lúc trước vậy mà lại có một lớp sương băng.

Không tự chủ được rùng mình một cái.

Trong lòng bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ sợ hãi.

Hoảng loạn, bất an, còn có kinh hoàng cùng lúc kích thích thần kinh của cô.

Người của các quốc gia khác cũng như vậy.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, cũng bất giác rùng mình một cái.

“Sao tôi thấy họ lạnh thế nhỉ, đây là tình hình gì vậy?” “Lúc trước sợ toát mồ hôi, bây giờ đóng băng, ở đây lạnh đến mức nào vậy, tôi bây giờ cũng muốn rùng mình, mẹ kiếp, gặp quỷ rồi sao?” “Không đúng, sao tôi thấy bóng dáng của Băng Băng có chút mơ hồ, còn có sương mù nữa à?” “Bị ngáo à, đây là lăng mộ, sao lại có sương mù, mắt cậu có vấn đề rồi.” “Vãi, không đúng, tôi cũng thấy rồi.” Đối thoại của cư dân mạng lướt qua trên màn hình.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng chú ý thấy, xuất hiện một lớp sương mù mỏng.

“Tình hình này không đúng, đây là sương trắng do âm khí tạo thành, nhưng những con quỷ ở đây cũng không đến mức tạo ra ảnh hưởng này, không đúng, rất không đúng.” Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày.

“Lão Hồ, Mập, mọi người nghe, hình như có âm thanh?” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, đứng ở chân tường, vội vàng hỏi.

Nghe vậy, mọi người không dám thở mạnh, yên tĩnh lắng nghe. *Cộp cộp… cộp cộp…* *Leng keng… leng keng…* “Sao tôi lại nghe thấy tiếng vó ngựa?

Còn có tiếng chuông nữa?

Có phải tôi nghe nhầm không?” Vương Mập nói xong còn ngoáy tai mình.

“Không, mọi người không nghe nhầm, là thật đấy.” Hồ Bát Nhất lập tức mặt mày tái mét, vội vàng nhìn ra sau lưng Diệp Phi.

Những con quỷ đang quỳ trên đất, lúc này càng thêm sợ hãi, thậm chí còn run rẩy trên đất.

Tiếng vó ngựa bên tai dần dần đến gần, trong sương trắng còn xuất hiện ‘bóng người’.

Một bóng đen, đầu đội mũ giáp, tay giơ cao một thanh kiếm.

Phía sau còn có một đám bóng đen mặc trang phục tương tự, chỉ có mũ giáp trên đầu hơi khác.

Phía sau nữa còn có một đám bóng ma chạy theo, tay cầm những lá cờ.

Đồng tử của Hồ Bát Nhất và mọi người đột nhiên co rút lại, từ bóng đen dần dần trở nên rõ ràng.

Họ bỗng nhiên hiểu tại sao những con quỷ này lại sợ hãi đến vậy, còn run rẩy trên đất.

Trời ạ, đây là quỷ binh tuần tra của thành cổ?

Nghe nói trăm năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều khiến bách quỷ thần phục.

Đừng nói là quỷ, ngay cả người cũng không ai không sợ.

Trong lòng thầm than, sao vận khí lại xui xẻo đến vậy, không xuống mộ thì thôi, vừa xuống đã gặp phải chuyện khó giải quyết thế này.

Rồi lại nhìn Diệp Phi, thấy gương mặt thờ ơ của hắn, trong lòng Hồ Bát Nhất lại thấy an tâm hơn không ít.

Bóng ma dẫn đầu, lúc này mặc một bộ áo giáp, khuôn mặt dưới mũ giáp vô cùng tái nhợt, không có biểu cảm.

Chỉ có đôi mắt trống rỗng, dưới mí mắt lộ ra những vệt đen, con ngươi phát ra ánh sáng đỏ.

Toàn thân toát ra sát khí và lệ khí.

Những bóng ma phía sau cũng như vậy, chỉ là trang phục không bằng bóng đen đi đầu.

Không chỉ Hồ Bát Nhất, ngay cả các giáo sư và Băng Băng, còn có đám lính đánh thuê.

Lúc này cũng lộ vẻ hoảng sợ, Băng Băng còn che miệng, không dám thở mạnh.

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đập không ngừng.

Các giáo sư kiến thức rộng, cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Bản năng muốn chạy, nhưng bỗng nhiên nhớ lại lời của Diệp Phi, không được động đậy.

Cuối cùng nhắm chặt mắt, không dám nhìn thẳng vào những bóng ma trước mặt.

Đám lính đánh thuê lúc này đã giết không ít người, nhưng bộ dạng này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nói không căng thẳng là nói dối.

Súng trong tay vẫn nắm chặt, như thể có thể mang lại cho mình thêm một lớp cảm giác an toàn.

Trước ống kính, cư dân mạng đang không ngừng nuốt nước bọt.

Tầm mắt dán chặt vào màn hình máy tính.

“Vãi, đây có phải là âm binh quá đạo trong truyền thuyết không?

Lần này tôi được xem phiên bản người thật sao?” “Trời ơi, tôi ở xa thế này mà còn thấy dựng tóc gáy, bọn họ làm sao mà bình tĩnh được vậy, chân tôi chuột rút rồi.” “Mẹ kiếp, sao tôi lạnh thế này, tim sắp nhảy ra ngoài, cái người đi đầu lúc nãy có phải là tướng quân không?

Sao tôi nhìn mà sợ thế?” “Mọi người xem, những bóng ma này hình như không nhìn thấy các giáo sư và Băng Băng.” “Có phải là không nhìn thấy người không di chuyển không?

Chỉ nhìn thấy người di chuyển thôi.” “Đại lão Diệp Phi ngầu quá, may mà anh ấy nhắc nhở, nếu không theo bản năng có phải là toi đời ở đây hết không?

Chân cũng không chạy lại ngựa được.” Đối thoại của cư dân mạng như tuyết bay phủ kín màn hình.

Hồ Bát Nhất thấy đám âm binh ngày càng đến gần, tim đã treo lên cổ họng.

Hơi thở cũng ngày càng nặng nề.

Khi chúng phi nước đại qua, không hề dừng lại, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, thở hổn hển.

Tim cũng đập nhanh hơn không ít.

Nghe tiếng vó ngựa bên tai dần dần xa, giáo sư Phương và những người khác cũng thở phào.

Mồ hôi sau lưng lại một lần nữa ngưng tụ, mang theo vẻ sợ hãi.

Họ vội vàng nhìn về hướng nước Anh Hoa và nước Lão Ưng.

Các giáo sư của nước Anh Hoa cũng học theo, đứng yên tại chỗ, hai chân run lẩy bẩy.

Có người thậm chí đã đến bờ vực sụp đổ.

Lúc trước bị bóng ma đuổi, dọa cho tam hồn thất phách, bây giờ lại đến màn này.

Chương 77

Tinh thần sớm đã sụp đổ, có người che miệng, nước mắt không ngừng rơi.

“Không được khóc.” Giáo sư Tả Điền thấy vị tướng quân dẫn đầu cố ý kéo dây cương.

Sắp sửa chậm lại, trong lòng thắt lại, chỉ muốn đá cho cô ta một cái.

Kẻo liên lụy mọi người.

Vội vàng quát lên.

Nữ sinh viên đang định khóc vội vàng nín thở.

Không dám thở mạnh, chỉ có cơ thể run rẩy đã bán đứng cảm xúc của cô ta.

Ánh sáng đỏ trong mắt tướng quân âm binh ngày càng nồng đậm, âm khí trên người khiến người ta run rẩy.

Cuối cùng, nó phi về phía nước Lão Ưng.

Đang định lao tới, một nhà khảo cổ của nước Lão Ưng căng thẳng tột độ, nhìn đám âm binh ngày càng đến gần.

Bản năng muốn chạy, hoàn toàn quên mất lời của Diệp Phi.

“A...” Tinh thần lại một lần nữa sụp đổ.

Lúc chạy không cẩn thận đụng vào người bên cạnh.

Hai người cùng ngã xuống đất.

Vừa hay bị tướng quân âm binh nhìn thấy, ngựa cũng dừng lại trước mặt họ.

Miệng lẩm bẩm một hồi, chỉ thấy ánh sáng đỏ trong mắt càng đậm hơn.

Âm khí trên người càng nồng, tốc độ cực nhanh chém bay đầu hai người.

Đầu lăn trên đất.

Vừa hay lăn đến chân giáo sư William, vẻ kinh hoàng trên mặt nhà khảo cổ vẫn còn khắc sâu.

"A..." Người của nước Lão Ưng nhìn thấy hai cái đầu như quả bóng da, sợ hãi hét lên một tiếng.

Vội vàng chạy về hướng ngược lại, chạy thẳng đến chỗ nước Anh Hoa.

Nhưng mấy lính đánh thuê và các giáo sư già của nước Lão Ưng lúc này vẫn rất ổn định, vẫn đứng yên ở đó.

Không động đậy.

"Mẹ nó, đừng qua đây." Người Anh Hoa thấy người nước Lão Ưng chạy tới, phía sau còn có một đám âm binh.

Lớn tiếng chửi rủa.

Chỉ là những người này hoàn toàn không nghe thấy, chỉ muốn chạy đến chỗ đông người để cầu cứu.

Lý trí hoàn toàn không còn, chỉ muốn chen vào đám đông, cố gắng tìm kiếm hy vọng sống sót.

Đám âm binh phía sau cầm đao, theo sát phía sau.

Đao trong tay vung lên.

Một hơi giết chết hai người, đầu lâu lập tức rơi xuống đất.

Thân thể không đầu vẫn còn chạy về phía trước.

Âm binh tuy là ảo ảnh, nhưng vũ khí trong tay lại là thật.

Người Anh Hoa lúc này cũng hoảng loạn không thôi, bản năng muốn rời khỏi đây.

Vội vàng chạy về phía Diệp Phi.

Họ đoán rằng, lúc trước Diệp Phi và Hồ Bát Nhất lợi hại như vậy, lần này chắc chắn cũng có cách.

Nghĩ đến đây, người của nước Lão Ưng và Anh Hoa chạy như bay qua đó.

Trong lòng tuyệt vọng lại nhen nhóm lên một tia sáng le lói, đặt tất cả hy vọng cầu cứu vào người Diệp Phi và đồng đội.

"Trời ơi, lũ con rùa kia muốn làm gì vậy?" Vương Mập thấy họ sắp chạy tới, không khỏi chửi lớn.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, "Qua đây." Bỗng nhiên quát lớn một tiếng, liền thấy các giáo sư và Băng Băng cùng đám lính đánh thuê chạy ra sau lưng họ.

Hồ Bát Nhất vung lá bùa trong tay, tay bấm quyết, ngồi trên đất, nhìn lá bùa khói lửa bị đốt cháy bao phủ nửa bầu trời.

"Cứu mạng, cứu mạng, cầu xin các người, cứu chúng tôi." Học sinh Anh Hoa mắt long lanh cầu khẩn, vội vàng tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hàng chục người phía sau chạy thục mạng, mà đám âm binh phía sau đang đuổi theo.

Người sống di động giống như con mồi.

Bị chúng tàn nhẫn chém giết.

Trong chốc lát, vang lên những tiếng la hét thảm thiết.

Tên tướng quân Âm binh cao cao giơ thanh đao trong tay lên, chặn

đứng viên đạn.

Dường như nổi giận, gã tướng quân Âm binh ngửa mặt lên trời gầm lớn.

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này.

“Không ổn rồi, mau chạy đi, chúng đến rồi.” “Vãi nồi, chết tiệt, các giáo sư, Băng Băng mau chạy đi, bọn chúng đến rồi.” “Chết tiệt, đi đi, mau chạy đi.” Những dòng chữ ‘mau chạy’ bay lượn không ngớt như tuyết rơi.

Đội trưởng Lâm thấy vậy liền cầm vũ khí lên chuẩn bị bắn, che chắn cho các giáo sư ở phía sau.

Trước khi đến đây, họ đã có sự chuẩn bị.

Băng đạn lần này không phải loại đạn thông thường, mà là một loại đạn huyết tích.

Anh ta thay băng đạn, nhắm chuẩn vào đám Âm binh rồi bắt đầu khai hỏa.

Đạn vừa bắn trúng người Âm binh liền bốc lên khói xanh.

Nhưng số lượng Âm binh bên ngoài thật sự quá đông!

Hơn nữa, những tên Âm binh bị thương chỉ lùi lại vài bước rồi lại tiếp tục lao vào trận chiến!

“Các giáo sư, Băng Băng, mọi người mau đi đi, chúng tôi bọc hậu.” Ánh mắt đội trưởng Lâm lộ rõ vẻ quyết tử.

Giáo sư Phương và những người khác cũng tuyệt vọng vô cùng.

Mồ hôi trên trán Hồ Bát Nhất tuôn ra như tắm.

Anh ta đã vận dụng hết bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy, nhưng năng lực của anh ta đa phần chỉ để đối phó với cương thi, còn với thứ

nằm giữa ranh giới người và quỷ này thì lại hoàn toàn bó tay.

Vương Mập gào lên mấy tiếng, cầm xẻng Lạc Dương tấn công con quỷ vật trước mặt.

Nhưng lại bị con quỷ vật đó tóm lấy, nó còn nhe nanh cười gằn.

Gã mập sợ đến mức la oai oái.

Cả căn phòng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Khắp nơi đều là tiếng la hét thảm thiết và tiếng gầm giận dữ.

Đúng lúc này, không biết từ đâu xuất hiện một bóng ma, lại định ra tay với Diệp Phi.

Băng Băng hét lên một tiếng, định nhắc nhở Diệp Phi.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Băng Băng thấy Diệp Phi lấy từ trong túi ra con dao phay mà trước đó anh dùng để chém con rết khổng lồ.

Giây tiếp theo.

Đám Âm binh vừa rồi còn vênh váo không ai bì nổi bỗng nhiên đứng hình.

Sau đó, tất cả Âm binh và những bóng ma bình thường khác, trên mặt đồng loạt lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chúng quay người, ba chân bốn cẳng định bỏ chạy!

Nhưng, tất cả mọi người bỗng cảm nhận được một luồng sương trắng đang tụ tập về phía Diệp Phi.

Tiếp đó, những con quỷ vật kia lần lượt tan biến vào không khí.

Chương 78

Chỉ là màu sắc của làn sương trắng đó trở nên đậm đặc hơn vài phần.

Trong chốc lát, cả không gian trở nên yên tĩnh lạ thường.

Mọi người trợn tròn mắt như chuông đồng nhìn chằm chằm vào con dao phay trong tay Diệp Phi.

Chỉ là, một giây sau, họ lại nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Phi: "Vãi nồi!

Tình hình gì đây!" Nói xong, anh ta tỏ ra như thể đây là lần đầu tiên phát hiện con dao phay có năng lực đặc biệt, trực tiếp ném nó xuống đất.

Các giáo sư: ????

Băng Băng: ??????

Đám lính đánh thuê: ????

Hồ Bát Nhất: ??????

Cư dân mạng: ????

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào anh ta.

"Vừa… vừa rồi có phải tôi nhìn nhầm không?

Đám Âm binh đâu rồi?

Cả thanh đao chém người trong tay chúng nữa?" Vương Mập ngơ ngác nhìn xung quanh.

"Chắc là ở trên con dao phay của Diệp Phi rồi." Ánh mắt Shirley Dương vẫn còn lộ vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi.

“Lúc nãy tôi đã chuẩn bị tinh thần chờ chết rồi, nhưng tình hình bây giờ, có phải là… chúng ta không cần chết nữa không?” Giáo sư Lý là người hoàn hồn đầu tiên, nhưng vẫn không dám tin mà quay sang nhìn Vương Lão.

“Chắc… là vậy, đám Âm binh hình như đều biến mất cả rồi!” Vương Lão nuốt nước bọt, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Băng Băng siết chặt micro trong tay, ánh mắt nhìn Diệp Phi càng thêm phần sùng bái.

Còn những người lính đánh thuê đang chiến đấu ở tuyến đầu thì ngây người nhìn con dao bị Diệp Phi ném xuống đất.

Nội tâm sụp đổ!

Vừa rồi bọn họ đều cảm thấy mình sắp toi mạng rồi!

Kết quả người ta chỉ rút dao phay ra thị uy một cái là xong chuyện?

Đây là cái quái gì vậy?

Tại Đại Việt, Hoắc lão và Quán chủ đang xem livestream cũng chết lặng.

Hoắc lão nói: “Sống đến từng tuổi này, đây là lần đầu tiên tôi thấy cảnh tượng chấn động như vậy, con dao đó của cậu ta, không lẽ là thần khí sao?” Quán chủ nhíu mày.

“Chắc là vậy.

Mặc dù cậu ta từ chối rất thẳng thừng, nhưng tôi tin là đúng.

Nếu không thì với bản lĩnh này, người bình thường không thể có được.” Quán chủ vô cùng chấn động, cũng thầm thấy may mắn vì lần này đã đưa Diệp Phi đi cùng.

Nếu không, đám học trò và giáo sư của mình chẳng phải đều bỏ

mạng trong thành cổ Tinh Tuyệt này sao?

Hoắc lão cũng đồng tình với lời ông.

Diệp Phi này tuyệt đối không phải là một người đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lúc này, cư dân mạng đang xem livestream cũng đồng loạt kinh ngạc.

"Vãi nồi, tôi vừa thấy cái gì vậy?

Có phải tôi vừa thấy chuyện gì đó kinh thiên động địa không?

Có phải đại lão Diệp Phi vừa thu hết đám Âm binh và bóng ma kia không?" "Chứ còn gì nữa?

Tôi vừa lén véo mình một cái, không phải đang mơ đâu?

Thật sự chỉ cần rút dao ra thị uy thôi á?" "Vãi nồi, vãi nồi vãi nồi, Phi ca ngầu bá cháy, tôi thật sự thấy quá lợi hại rồi, tôi phải đi theo đại lão Diệp Phi học hỏi mới được, học được chút da lông cũng mãn nguyện rồi." "Làm học trò của Phi ca tôi mà là người thường làm được à?

Phải là người phi thường mới làm được, tôi quyết định đi, đợi tôi học thành tài rồi sẽ dắt cậu theo, mở một lớp học, tên cũng nghĩ xong rồi, gọi là 'Lớp khởi nghiệp trường sinh cùng đại lão Diệp Phi'." "……" Mọi người trong phòng livestream quốc tế cũng ngây người.

"Tôi vừa thấy người đàn ông đó thu đám ma quỷ kia vào trong con dao phay?

Vị tướng quân uy vũ ban nãy cứ thế mà biến mất sao?

Ở nước Anh Hoa chúng tôi, ngay cả Âm Dương Sư cũng không thể làm nhanh như vậy được." "Tôi cũng tò mò, làm sao anh ta làm được vậy, sao Đại Việt lại có bảo bối lợi hại như thế.

Nếu đã có bảo bối lợi hại như vậy, sao không lấy ra sớm hơn?" "Tôi thật sự kinh ngạc, dọa chết tôi rồi, anh ta làm thế nào vậy?" Cư dân mạng nước Lão Ưng cũng ngỡ ngàng không kém.

"Chẳng trách trước đây người Đại Việt lại tâng bốc người đàn ông này như vậy, đúng là lợi hại thật, chỉ cần rút vũ khí ra là có thể thu phục được âm hồn đáng sợ như thế sao?" "Anh ta có phải là sứ giả do thần linh phái xuống không?

Sao lại lợi hại đến vậy." "Tỉnh lại đi, đó là người Đại Việt, không phải người nước Lão Ưng chúng ta, dù có lợi hại thì sao chứ?" Trong phòng livestream quốc tế, phía Đại Việt thấy cư dân mạng nước Anh Hoa và Lão Ưng kinh ngạc, lời nói không giấu được vẻ đắc ý.

"Câu nói của các người nghe chua lòm, người Đại Việt chúng tôi ai cũng là hảo hán, hừ, một đám chưa từng thấy sự đời." "Đúng vậy, lần này đã thấy sự lợi hại của chúng tôi chưa?" "Đại lão Diệp Phi của chúng tôi là một chuyên gia ẩm thực, chuyên gia ẩm thực của Đại Việt chúng tôi, kém cỏi nhất chính là đại lão Diệp Phi đấy, các người so sánh thử xem, làm ơn có não chút đi!" Cùng lúc đó, cả thế giới chấn động!

Các phương tiện truyền thông lớn trên thế giới đồng loạt đưa tin về sự kiện này!

Trong chốc lát, ngay cả những vùng đang có chiến loạn cũng chú ý đến tin tức đến từ ngôi mộ cổ ngàn năm này!

Cùng với người đàn ông đó!!!! [Bản tin quốc tế]: Âm binh ngàn năm bị tiêu diệt trong một chiêu, chuyên gia ẩm thực rốt cuộc là ai? [Mục Chấn Kinh IU]: Dao phay của chuyên gia ẩm thực tái xuất, kinh động thế nhân. [Teng Teng Video]: Con dao phay này rốt cuộc làm từ chất liệu gì?

Lẽ nào là ảo giác? [Ứng dụng Douyue]: Chuyên gia ẩm thực chấn

động toàn cầu, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Bình luận dưới các video liên tục được làm mới.

Không ít cư dân mạng thấy cảnh này lập tức tham gia bình luận!

“Phi ca của tôi chính là uy vũ bá khí, thật sự làm rạng danh Đại Việt, lúc này tôi chỉ có một vạn câu… vãi nồi.” “Anh hùng trong lòng tôi phải như anh ấy, biết ăn, biết trận pháp, còn biết xem tinh tượng ban đêm, lại còn đấu được với ác quỷ, tôi muốn gả cho anh ấy, giấc mơ cả đời.” “Lầu trên ơi, đó là chồng tôi, chồng tôi, cô đừng có mơ tưởng nữa.” Chỉ trong vài phút, số bình luận đã đạt đến một triệu lượt.

Con số này đã vượt xa độ thảo luận cần có của một ngôi sao hạng A!

Lúc này, độ nổi tiếng của phòng livestream vẫn tiếp tục tăng không ngừng, đạt đến khoảng tám mươi triệu người.

Nhờ có kinh nghiệm từ lần trước, quản lý hậu trường của phòng livestream vô cùng bình tĩnh chỉ huy nhân viên.

“Đúng, không sai, tiếp tục thao tác, phát triển đa kênh, nhất định phải đảm bảo cư dân mạng xem được livestream mượt mà.” “Quản lý, phải công nhận, anh đúng là có tầm nhìn xa, đã chuẩn bị sẵn các kênh này từ trước.” Một nhân viên đang gõ bàn phím lia lịa nói.

“Ít nói nhảm lại, đừng làm lỡ việc tôi xem Diệp Phi.

Nhanh lên, đừng để bị giật lag, tôi không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc đặc sắc nào của anh ấy đâu.” Quản lý nói xong, mắt không rời khỏi Diệp Phi, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc và sùng bái không thể diễn tả bằng lời!

Mới vừa rồi, sếp đã thăng chức tăng lương cho anh ta!

Từ trên người Diệp Phi, quản lý cảm thấy mình đã tìm ra mật mã giàu sang thực sự! … Trong cổ mộ.

Diệp Phi cúi đầu nhìn con dao phay, thực ra anh cũng có chút bất ngờ.

Bởi vì thực lực mà con dao phay thể hiện ra có phần vượt quá sức tưởng tượng của anh!

Anh cứ nghĩ lấy dao phay ra cũng giống như lần trước, nghiền nát lũ quỷ một cách trực tiếp, như vậy anh có rất nhiều cách để giải thích.

Nhưng hiện tại, vì hàn khí ngưng tụ thành thực thể bị dao phay hấp thụ, lại còn bị livestream trực tiếp!

Anh cảm thấy có chút không thể giải thích nổi rồi!

Tuy nhiên, anh cảm thấy diễn xuất vừa rồi của mình chắc cũng ổn.

Lúc ném dao đi, anh còn cố tình lộ ra vẻ mặt sợ hãi, kinh ngạc, cộng thêm cánh tay run rẩy, hẳn là đã được camera của phòng livestream quay lại được.

Cộng thêm câu nói cuối cùng, hẳn là sẽ khiến mọi người nghi ngờ con dao!

"Ừm, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến mình, mình chỉ là một chuyên gia ẩm thực, đúng, chính là như vậy!" Diệp Phi nghĩ đến đây, vẻ mặt lại trở lại bình tĩnh.

"Trời đất ơi, Diệp Phi huynh đệ, con dao phay của cậu cũng lợi hại quá rồi đấy!!!?" Vương Mập không thể tin nổi nhìn con dao phay của Diệp Phi.

Chương 79

Diệp Phi ho khan một tiếng.

“Tôi cũng ngạc nhiên đây, tình hình gì thế này!!!!” “Con dao phay này thực ra là lúc tôi vào núi hái rau gặp một ông lão bị ngã bị thương, biết tôi là chuyên gia ẩm thực nên đã tặng nó cho tôi.” “Tôi thật sự không ngờ nó lại lợi hại như vậy, vừa rồi thấy mọi người đều chuẩn bị chờ chết rồi, tôi liền nghĩ liều mạng một phen, không ngờ con dao phay này lại có bản lĩnh như vậy, vừa rồi thật sự dọa chết tôi rồi.” Diệp Phi cúi đầu liếc nhìn con dao phay, vẻ mặt vô tội và vẫn còn sợ hãi.

Vương Lão nghe xong lập tức kích động nói: “Ông lão đó, cậu có biết tên là gì không?” Diệp Phi “à” một tiếng, nói: “Mọi người đều gọi ông ấy là Chú Ba, bình thường tôi cũng gọi như vậy.

Nhưng Chú Ba đã nói đi ra ngoài làm ăn từ lâu lắm rồi, tôi cũng nhiều năm không gặp!” Chú Ba? ???

Hồ Bát Nhất, Vương Mập và Shirley Dương nhìn nhau!

Trong lòng đồng thời dấy lên một suy nghĩ!

Chú Ba, chẳng lẽ là… Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng kéo tay áo Vương Mập.

“Để ý biểu cảm của thằng nhóc này đi, lúc nó nói chuyện vừa rồi ánh mắt lảng đi, rõ ràng là nói xạo!

Thằng nhóc này còn bốc phét hơn cả cậu, nhưng cậu lại không thể không tin.” “Lão tử đây là lần đầu tiên thấy cảnh giới cao nhất của việc nói dối không chớp mắt.” Vương Mập nghe vậy liền tán thành lời của Hồ Bát Nhất.

Là thế hệ trẻ trong giới đạo mộ, họ đã trải qua không ít lăng mộ.

Gặp qua không ít hậu bối trong giới.

Nhưng, nói thật, họ chưa từng thấy ai như Diệp Phi, giỏi ngụy trang, lại còn sở hữu một đống thần binh lợi khí, gặp nguy hiểm vẫn có thể ung dung nói cười!

Họ có một cảm giác, Diệp Phi ngay cả khi không phải là một lão yêu quái ngàn năm, cũng tuyệt đối không phải là một chuyên gia ẩm thực hay một kẻ trộm mộ bình thường!

Người có thể sánh ngang với anh ta chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có lẽ chỉ có Trương Khởi Linh, người mang dòng máu Kỳ Lân trong truyền thuyết của Cửu Môn, mới có cơ hội so tài!

Người trong phòng livestream thấy biểu cảm của mọi người, ai nấy đều cười phọt nước.

"Ha ha, chính là thích cái vẻ nghiêm túc nói nhảm của đại lão Diệp Phi, yêu chết đi được." "Ha ha tôi cũng vậy, đôi mắt to chân thành kia thật là tha thiết, hay là chúng ta cứ tin đi, tôi thấy không tin không được rồi, nếu không thì thật có lỗi với đôi mắt của đại lão Diệp Phi." "Tôi tin, biết đâu đây là ông trời mở mắt ban cho đại lão, coi như là phần thưởng cho người bất tử, cũng không chừng đâu.

Các người tin không, ha ha, tôi bịa không nổi nữa rồi!" "Nhưng sao tôi nhìn thần sắc của đại lão Diệp Phi, cái ánh mắt cố tỏ ra chân thành kia chỉ muốn cười, còn các giáo sư nữa, mặt mày như táo bón, ha ha, ha ha, chắc cả đời này chưa bao giờ cạn lời như vậy." "Đại lão Diệp Phi, mãi mãi là thần!!!!" Cư dân mạng vô cùng vui vẻ bàn luận về thần sắc của các giáo sư và lính đánh thuê.

Trong chốc lát, bình luận đã lên tới 99999+.

Tuy nhiên, các giáo sư của nước Lão Ưng và Anh Hoa lại không

vui vẻ lắm.

Bọn họ trước đó đã chuẩn bị tinh thần đồng quy vu tận rồi.

Bây giờ lại không sao cả!

Điều này khiến cảm xúc của họ có một sự trồi sụt cực đoan!

Hơn nữa, chuyện này lại là do một con dao phay gây ra, điều này càng khiến người ta kinh ngạc hơn!

Loại dao phay này, tại sao một chuyên gia ẩm thực lại có!

Thủ lĩnh giáo sư nước Lão Ưng, William, nhìn về phía Sato.

Lúc này, Sato đã đỏ mắt vì ghen tị.

Hắn dùng tay ôm lấy lồng ngực đang thở dốc kịch liệt, sau đó nói với người bên cạnh: "Con dao này, hoa văn giống hệt hoa văn mà bệ hạ của chúng ta dùng, con dao này tuyệt đối là của nước Anh Hoa chúng ta!" "Không đúng, Chú Ba mà anh ta nói tôi quen, chính là khách khanh ngự dụng của Đại Anh Hoa quốc chúng ta, con dao này cũng nên trả lại cho nước Anh Hoa chúng ta, tuyệt đối không thể để người này lấy đi!" Cư dân mạng Đại Việt thấy cảnh này lập tức chết lặng.

"Vãi nồi?

Cái quái gì vậy, đây là muốn cướp bảo bối của đại lão Diệp Phi chúng ta à?" "Không phải chứ, không phải chứ, bây giờ nước Anh Hoa vô liêm sỉ đến vậy sao?" "Trước đây tôi vẫn luôn nghĩ nước Anh Hoa dù thế nào cũng là một quốc gia lễ nghĩa, bây giờ tôi đã bị làm cho ghê tởm thành công rồi!" "Anh Hoa nước Anh Hoa, trông cũng không tệ, nghĩ cũng không tệ, thật trâu bò!" "Nếu tôi là đại lão Diệp Phi, việc tôi muốn làm nhất bây giờ là thu luôn đám này!

Có ai ủng hộ không!" "Ủng hộ 10086!" Cư dân mạng nước Anh Hoa cũng không rảnh rỗi, lập tức phản pháo.

“Con dao đó rõ ràng là của nước chúng tôi, bây giờ đòi lại thì sao?” “Đúng vậy, trước đó nước Anh Hoa chúng tôi chết nhiều người như vậy, tại sao người đàn ông đó không lấy ra cứu người sớm hơn?

Chẳng phải là để tiêu hao sinh lực của chúng ta, sợ dao lấy ra sẽ bị người nước chúng tôi nhận ra sao!” “Tôi thấy đây là chột dạ làm kẻ trộm, muốn chiếm đoạt lịch sử của nước Anh Hoa chúng ta, thật vô liêm sỉ.” “Các người đúng là tiểu nhân, tôi đã nhìn thấu rồi, nước Anh Hoa chúng ta thật không dễ dàng, vừa đến đã bị các người Đại Việt hãm hại!” Người Lão Ưng cũng rất tán thành.

“Tôi đồng ý với lời của người Anh Hoa, biết đâu đúng là như vậy, nếu anh ta lấy dao ra sớm hơn thì chúng ta có cần phải chết nhiều người như vậy không!” “Lòng dạ hiểm độc, mặt mũi đáng ghét!” “Diệp Phi, giao ra thần khí của nước Anh Hoa, tha cho ngươi không chết!” Trong chốc lát, khu bình luận của ba nước biến thành chiến trường.

Phía Đại Việt thấy tình hình này, lập tức kêu gọi bạn bè!

Trong chốc lát, vô số quán net ở Đại Việt vang lên tiếng gõ bàn phím lách cách, thỉnh thoảng còn có tiếng chửi bới và hò hét phấn khích.

Cảnh tượng này khiến người qua đường ở quán net tròn mắt kinh ngạc.

Trong lăng mộ, mọi người vừa trải qua sinh tử, nhiều người đã sợ đến mềm nhũn chân, lúc này đang ngồi trên đất thở hổn hển.

Còn rất nhiều sinh viên đã sợ đến tái mặt, tay chân run rẩy.

Giáo sư Sato của nước Anh Hoa liền để lính đánh thuê dìu những sinh viên và giáo sư khảo cổ chân đã mềm nhũn.

Giáo sư Phương đơn giản đếm lại số người, chỉ có một số người

bị thương, may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

"Vẫn nên rời khỏi đây thôi, tôi lo thủy ngân và lũ côn trùng phía sau sắp đến rồi." Đội trưởng Lâm không yên tâm quay đầu nhìn lại một cái, lại thấy Sato và giáo sư William muốn tìm giáo sư Phương và Vương Lão.

Lập tức có chút bực mình.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập liếc nhau.

Vương Mập nói thẳng: "Giáo sư Sato, khuyên ông lương thiện!

Vừa thấy ông ở đó lẩm bẩm nói chuyện, có phải lại đang nghĩ mưu đồ xấu xa gì không!" Lúc này, Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Diệp Phi.

"Diệp Phi huynh đệ, cây cao đón gió." "Đúng vậy, con dao phay của cậu quá kinh ngạc, cậu phải cẩn thận đấy." Vương Mập cũng tốt bụng nhắc nhở.

"Hồ tiên sinh, anh có phải đã quên mất điều gì không?" Diệp Phi dùng giọng nói mà chỉ hai người mới có thể nghe thấy, thản nhiên cười một tiếng.

"Quên gì?" Hồ Bát Nhất hơi ngạc nhiên.

"Con dao phay đã hấp thụ nhiều âm khí như vậy, người bình thường không thể khống chế được, nếu không sẽ bị âm khí chi phối bất cứ lúc nào.

Tôi có đưa cho họ, họ dám cầm không!" Nói xong, Diệp Phi bỗng im lặng, rồi liếc nhìn về phía camera, âm thầm chuẩn bị đi làm màu tiếp.

Còn Vương Mập bên cạnh thì nghe như vịt nghe sấm.

Sau khi chỉnh đốn lại, người của nước Lão Ưng và Anh Hoa đi

theo sau, vô cùng cẩn thận và dè dặt.

Mọi người đi dọc theo con đường tối đen khoảng nửa giờ.

Vừa đi, Băng Băng vừa giới thiệu cho cư dân mạng.

Khi đi đến cuối con đường, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ không khỏi kinh ngạc.

Giọng nói của Băng Băng cũng đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy cuối con đường tối tăm mở ra một không gian vô tận!

Trước mắt xuất hiện một bức tường cao mấy trượng, chiều dài cực lớn, không nhìn thấy điểm cuối.

Trước mắt chỉ có một cánh cửa đồng cực cao, trên đó còn có các loại hoa văn kỳ lạ.

Ở chính giữa còn có một con mắt khổng lồ, hơi rũ xuống, như đang nhìn xuống mọi người bên dưới.

Toàn bộ cánh cửa đồng toát lên vẻ uy nghiêm, quỷ dị, khiến người ta sợ hãi.

Các giáo sư của các nước có mặt tại hiện trường không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Cánh cửa đồng này lại cao bằng mấy chục tầng lầu, ngay cả đèn chiếu sáng cũng không chiếu tới đỉnh được." Mắt giáo sư Phương đầy vẻ kinh ngạc, chỉ nhìn một cái đã phải trầm trồ thán phục.

Lần đầu tiên thấy một cánh cửa đồng cao như vậy, còn có bức tường này, cũng cao không kém.

"Tôi đã xuống không biết bao nhiêu lăng mộ, lần đầu tiên gặp một cánh cửa đồng cao như vậy, cần bao nhiêu nguyên liệu để đúc mới có được độ cao như hôm nay?" Giáo sư Lý kinh ngạc, tay buông thõng bên người nắm chặt thành quyền, cố gắng để mình trông không quá

mất mặt.

“Nhưng đây là cái gì?

Tại sao trong lăng mộ lại có thứ này?” Vương Lão khẽ lẩm bẩm.

“Tâm tư của nữ vương này người thường khó đoán, tự dưng xây một cánh cửa đồng lớn như vậy ở đây làm gì?” Vương Mập thật sự cạn lời.

“Cứ coi như là một loại nguy hiểm khác đi, dù sao nơi này cũng đầy rẫy nguy cơ.” Shirley Dương lạnh nhạt đáp lại.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập liếc nhau, giơ ngón tay cái lên.

Phụ nữ quả nhiên hiểu phụ nữ.

Băng Băng cố ý để cư dân mạng cũng nhìn thấy rõ.

Khi ống kính chiếu vào cánh cửa đồng, cư dân mạng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chương 80

"Không biết tại sao, tôi cứ thấy con mắt đó đáng sợ quá, cứ như đang nhìn chằm chằm vào tôi vậy?" "Tôi cũng có cảm giác này, chẳng khá hơn bóng ma lúc nãy là bao." "Tôi đoán trong số các lăng mộ, có lẽ chỉ có lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt mới có cánh cửa đồng cao như vậy thôi nhỉ?" … Cư dân mạng trên livestream quốc tế cũng kinh ngạc.

Lần đầu tiên họ thấy một cánh cửa đồng cao như vậy xuất hiện trong lăng mộ.

Cư dân mạng trên toàn thế giới đều bị cánh cửa đồng này làm cho kinh ngạc.

"Thật là quá cao, sao trong lăng mộ của Đại Việt lại có cánh cửa đồng cao như vậy?" "Nước Anh Hoa chúng tôi cũng là lần đầu tiên thấy cánh cửa lớn như vậy." "Nước Lão Ưng chúng tôi cũng là lần đầu tiên thấy loại cửa đồng này." "Hừ, các người thừa nhận đi, lúc ở mộ Hiến Vương đã xuất hiện cửa đồng rồi, kỹ thuật luyện kim của thành cổ Tinh Tuyệt ở Tây Vực chính là truyền từ Đại Việt qua." "Đúng, không sai, thuật luyện đồng là của Đại Việt, nơi này cũng là do Đại Việt truyền qua." Cư dân mạng Đại Việt vô cùng tự tin, nhưng người Anh Hoa lập tức không chịu.

"Các người nói bậy gì đó?

Sao các người biết nước Anh Hoa chúng tôi không có?" "Đúng vậy, nước Lão Ưng chúng tôi cũng có, ai nói chỉ có Đại Việt các người có?" "Đại Việt chúng tôi nói có là có, các người quản được à?

Đây chính là văn hóa và lịch sử của Đại Việt." "Đúng vậy, Đại Việt chúng tôi có thể đưa ra bằng chứng, các người đưa ra đi?"

“Nhảm nhí, lịch sử nước Anh Hoa chúng tôi, là ngươi có thể hỏi sao?”
“Đúng vậy, Lão Ưng quốc ta không phải là người tùy tiện như vậy.”
… Trong lăng mộ.

“Thật không ngờ vào năm 77 sau Công nguyên đã có kỹ thuật đúc lợi hại như vậy, thật là hùng vĩ, chắc hẳn đã tốn không ít nhân lực vật lực?” Giáo sư Hà ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cánh cửa trước mắt.

“Đây là văn hóa Tây Vực của Đại Việt chúng ta, kỹ thuật đúc chắc chắn là tốt nhất, thời Xuân Thu Chiến Quốc đã có cửa đồng rồi, kỹ thuật đúc này chính là từ Đại Việt truyền ra.” Giáo sư Lý vui mừng khôn xiết.

“Giáo sư Lý, lời cũng không thể nói như vậy, cánh cửa đồng này ở nước tôi cũng có, không nhất định là từ Đại Việt các ông truyền qua.” Giáo sư Sato phản bác.

“Vậy cũng không nhất định là của hai nước các ông, nước Lão Ưng chúng tôi cũng có, chỉ là một cánh cửa đồng này thôi, còn chưa thể xác định được.” Giáo sư William vội vàng giải thích.

Giáo sư của Đại Việt và giáo sư của Anh Hoa, ba nước tranh cãi với nhau, không ai chịu nhượng bộ.

Cuối cùng vẫn quyết định đợi sau khi vào trong rồi mới định đoạt.

Nhưng đối với việc thời kỳ Tây Vực đã có thể đúc ra được cánh cửa đồng hùng vĩ, uy nghiêm như vậy, họ đều cảm thấy bội phục.

“Cánh cửa đồng lớn như vậy, nhất định đã tiêu tốn không ít nhân lực, vật lực và tinh thần?” Băng Băng ngẩng đầu, khẽ lẩm bẩm.

“Đúng vậy, vào thời điểm đó ở Tây Vực, chỉ riêng nguyên liệu đồng đã rất hiếm, có thể có được cánh cửa lớn như vậy quả thật không dễ dàng, chỉ là hình dạng này…” Hồ Bát Nhất trầm mặc một lúc, không nhận ra đây là thứ gì, cũng không giống như một pháo đài.

“Đây là úng thành.” Diệp Phi đứng ở cuối cùng đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để truyền đến tai mỗi người.

“Cậu nói gì?” Giáo sư Phương đang suy đoán thì bên tai vang lên giọng nói của Diệp Phi, vội vàng đi qua hỏi.

“Đây là úng thành, là một công trình phụ trợ nối liền với tường thành, dùng để gia cố phòng thủ, chống lại ngoại địch.

Xung quanh đều là tường thành, và chiều cao của nó tương xứng với cửa đồng.” “Nghe qua câu ‘bắt rùa trong chum’ chưa?

Chính là đạo lý này.” Diệp Phi nhẹ nhàng giải thích.

Các giáo sư trong lòng kinh hãi.

Là nhà khảo cổ học, họ cũng đã tìm hiểu về hình dạng của những ngôi mộ này.

Nhưng cái gọi là úng thành hình tròn này, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mà thôi đi, làm sao anh ta lại có thể nhìn toàn diện như vậy?

Ngay cả một hình dạng tổng thể cũng chưa nhìn thấy.

Điều này khiến mặt mũi của họ biết để đi đâu?

“À… Diệp tiên sinh, đèn chiếu sáng của chúng tôi còn chưa nhìn thấy được hình dạng tổng thể, sao anh lại chắc chắn như vậy?” Băng Băng thấy vẻ kinh ngạc của các giáo sư, là người đầu tiên hỏi ra thắc mắc trong lòng.

“Không cần nhìn toàn diện, chẳng lẽ các vị không thấy hai bên cánh cửa đồng này hơi cong sao?” Diệp Phi tiếp tục nói.

Giáo sư Lý là người đến gần cửa đồng đầu tiên, vội vàng dùng tay sờ thử.

Tay đầy bụi bẩn, nhưng nơi tiếp giáp với bức tường quả thực có một độ cong.

Động tác của ông cứng đờ, cứng ngắc quay đầu nhìn Diệp Phi.

Quả nhiên bị anh ta nói đúng rồi.

Người đàn ông này là bách khoa toàn thư à, sao cái gì cũng biết?

"Diệp Phi huynh đệ, làm sao cậu biết?" Vương Mập thật sự không hiểu.

Tối om như mực mà cũng nhìn thấy được, thật là thần kỳ.

"Tôi quan sát tỉ mỉ mà.

Nhưng mà, vào thời kỳ Tây Vực có thể xây dựng được một úng thành lớn như vậy, nữ vương quả thật đã hạ vốn lớn." Diệp Phi thản nhiên nhún vai.

Chỉ một câu nói đơn giản đã khiến đám người Vương Mập bị sét đánh cho cháy từ trong ra ngoài, đứng hình tại chỗ.

Thành ngữ 'quan sát tỉ mỉ' này được sử dụng thật là rộng rãi.

Diệp Phi sờ sờ bụng mình, quả thật đã đói, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Giáo sư Sato không mấy tin lời của Diệp Phi, cùng giáo sư William không bỏ cuộc sờ sờ tường thành.

Quả nhiên như anh ta nói.

Diệp Phi lúc này đã ở đó nhóm lửa!

Đúng vậy, các bạn không nhìn nhầm đâu, là nhóm lửa, bắc nồi, phi dầu trong lăng mộ!

Chẳng mấy chốc trong không khí đã lan tỏa mùi khói bếp nhàn nhạt!

Dáng vẻ đó khiến tất cả mọi người xung quanh đều sững sờ.

Khiến những người của nước Lão Ưng và Anh Hoa đang ăn bánh mì đều phải tròn mắt nhìn Diệp Phi.

Giáo sư Phương nhìn mà vui vẻ.

Thao tác này của Diệp Phi có thể nói là đã gián tiếp giáo huấn một đám người chưa từng thấy sự đời.

Có thấy ai ăn đồ nướng trong lăng mộ chưa?

Chưa thấy bao giờ đúng không!

Tôi thấy rồi!

Nhưng mà, khi giáo sư Phương thấy anh ta bỏ một con kiến khổng lồ vào trong nồi, tròng mắt suýt nữa thì lồi ra.

"Vãi nồi!!!!" Thứ này cũng ăn được à?

"Diệp Phi huynh đệ, cậu cái gì cũng ăn à?" Vương Mập tròn mắt nhìn anh ta.

"Mấy con kiến này là thực phẩm thiên nhiên đó, những nơi khác không có đâu.

Thứ này rất bổ, rất tốt cho nam giới." Diệp Phi thản nhiên cười, lại cho gia vị vào nồi xào, sau đó cho nước vào hầm canh.

"Tốt chỗ nào?" Vương Mập tò mò.

"Chỉ có thể tự mình cảm nhận, không thể diễn tả bằng lời." Dứt lời, Diệp Phi lại lấy từ trong ba lô của mình ra một con rắn.

Các giáo sư lúc này kinh ngạc.

Xuống mộ mà sao còn mang theo vật sống?

Lại còn là một con rắn?

"Diệp Phi huynh đệ, cậu bắt lúc nào vậy?" Hồ Bát Nhất có chút

ngạc nhiên, bây giờ các chuyên gia ẩm thực không phải đều nói là tận dụng nguyên liệu tại chỗ sao?

Sao lại còn tự mang theo?

"Trước khi vào chứ sao?

Trước khi vào bầy kiến, tôi tình cờ gặp một con rắn sa mạc, liền tiện tay bắt luôn, để cải thiện bữa ăn cho mọi người." Động tác của Diệp Phi vô cùng thành thạo, làm sao lấy mật rắn ra, làm sao lột da rắn.

Anh còn cố ý để ống kính hướng về phía mình, bắt đầu giảng giải quá trình làm món rắn kho tộ này.

Hành động này đã gây chấn động toàn cầu.

Trong phòng livestream quốc tế, người của nước Anh Hoa và Lão Ưng đều tròn mắt kinh ngạc.

"Thứ này ở nước Anh Hoa chúng tôi tuy rất phổ biến, nhưng mang theo bên người thì là lần đầu tiên thấy, người đàn ông này nghĩ gì vậy?" "Tôi cũng là lần đầu tiên thấy, thì ra rắn còn có thể ăn như vậy?" "Ở nước Lão Ưng, rắn không được ăn, trông rất tàn nhẫn." "Đúng vậy, vừa nhìn đã biết Đại Việt không phải thứ gì tốt đẹp, ngay cả thứ này cũng ăn." Cư dân mạng Đại Việt không chịu thua.

"Các người không ăn là vì tay chân các người vụng về, lúc các người ăn gan ngỗng sao không nói tàn nhẫn?" "Nước Lão Ưng các người có phải toàn dân ăn chay không?

Từng người một ăn đến ngốc cả đầu rồi à?" "Các người cũng chỉ có thể nhìn quốc gia vinh quang của các người ăn bánh mì và bánh quy, muốn ăn một miếng nóng hổi, chỉ có thể nuốt nước bọt thèm thuồng thôi." Cư dân mạng lập tức bàn tán sôi nổi, một cuộc khẩu chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Chẳng mấy chốc, mùi thơm lan tỏa khắp không gian.

Chương 81

Người của nước Anh Hoa và Lão Ưng hít hít cánh mũi, bất giác nuốt nước bọt.

Lập tức cảm thấy đồ ăn trong tay không còn thơm nữa.

Cư dân mạng Đại Việt thấy vậy cũng bất giác nuốt nước bọt.

"Chết tiệt, tôi cũng muốn ăn, sao tôi lại thấy cái bánh hamburger trong tay không còn thơm nữa." "Còn nói nữa, cậu còn có hamburger, tôi chỉ có nước lọc, lại còn đói như vậy, nhìn thôi đã thấy thèm ăn rồi." "Tuy không ngửi thấy, nhưng tôi cảm giác mình đã ngửi thấy mùi thơm rồi, sau này học tự làm ăn." "Tôi đã ghi lại rồi, tối nay sẽ làm ăn." "Lầu trên định nấu kiến với rắn à???" "……" … Diệp Phi múc canh ra, mỗi người trong bát còn có hai miếng thịt rắn.

Tuy không nhiều, nhưng cũng đủ chia cho mỗi người.

Nhìn bát canh và thịt rắn trông rất ngon miệng trong bát, Vương Mập không kìm được nếm thử một miếng, hương vị lưu lại trong miệng.

Còn miếng thịt rắn này, thật sự là tuyệt đỉnh.

"Vãi nồi, tôi là lần đầu tiên ăn thịt rắn ngon như vậy." "Quả thực rất ngon, Mập, ngày thường cơm nước đều do cậu nấu, có rảnh cũng học hỏi đi." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu ở bên cạnh, còn dặn dò một tiếng.

Vương Mập cũng rất nghe lời, ghi nhớ cách làm.

Băng Băng nhìn miếng thịt rắn trong bát, lúc đầu có chút không dám ăn.

Nhưng khi đối diện với ánh mắt của Diệp Phi, cô cầm đũa lên ăn

một miếng.

"Oa, ngon thật, nếu có thể chấm điểm, tôi sẽ cho anh 6666 điểm." Băng Băng lập tức sáng mắt, đầy vẻ kinh ngạc, còn giơ ngón tay cái lên.

Diệp Phi mỉm cười, giải thích: "Đây là rắn sa mạc, loại rắn này chỉ có giống hoang dã, vì chiến đấu lâu dài ngoài tự nhiên, nên mỗi tấc thịt trên người chúng đều rất săn chắc.

Mà bản thân thịt rắn đã có vị ngọt nhất định, kết hợp với kiến chúa, kiến chúa vì hấp thụ tinh hoa đất trời lâu dài, bản thân đã là vật đại bổ.

Rắn lại là vật chí âm, một âm một dương, điều hòa lại, cộng thêm hầm lửa nhỏ, có thể trải nghiệm một vị ngon đặc biệt!" Mọi người nghe xong, ai nấy đều kinh ngạc!

Đây chẳng lẽ là tố chất chuyên nghiệp của chuyên gia ẩm thực trong truyền thuyết?

Không đúng, sao anh ta lại hiểu rõ như vậy?

Anh ta từng ăn rồi sao?

Vương Mập húp một ngụm canh trong bát, trong mộ có thể uống được một bát canh nóng hổi đã là kỳ tích!

Mà bây giờ, lại còn ngon đến vậy.

Khi nhìn thấy ánh mắt của giáo sư Sato, Vương Mập nhếch mép, uống cạn bát canh trong tay.

Uống xong, tất cả mọi người đều cảm thấy người ấm lên.

Cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Rất nhiều bệnh tật tiềm ẩn dường như cũng đã đỡ hơn nhiều.

Đội trưởng Lâm và những người khác vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng hiểu được lợi ích mà Diệp Phi nói là gì.

Đây mẹ nó đâu phải là canh!

Rõ ràng là thuốc thì có!

Không kìm được, gần như tất cả mọi người đều lộ ra một tia sùng bái và tôn kính đối với Diệp Phi.

Đặc biệt là đội lính đánh thuê, họ mỗi giờ mỗi khắc đều sống trên lưỡi dao.

Bây giờ có một 'bảo mẫu' như vậy, quả thực là kỳ tích!

Ăn no uống đủ, mọi người chuẩn bị tiến vào úng thành.

Nhìn cánh cửa đồng cao lớn, người Anh Hoa thử đẩy ra, nhưng… không nhúc nhích.

Người Lão Ưng thấy vậy, định tự mình ra tay.

Kết quả cũng giống như người Anh Hoa, cũng không mở được.

Mọi người có chút ngạc nhiên, bắt đầu tìm kiếm xem có cơ quan hay lối đi bí mật nào không.

Ngay lúc mọi người đang tìm kiếm, họ đột nhiên thấy Diệp Phi đi về phía một chỗ nhô ra, giơ tay ấn xuống. *Cạch*.

Tiếng động vang vọng khắp không gian.

Mọi người: ????????????

"Anh mở nó như thế nào?" Giáo sư Sato ngỡ ngàng.

Giáo sư William: "Tôi vừa tìm cả buổi…" "Diệp Phi huynh đệ, cậu… làm sao làm được vậy?" Giáo sư Lý cũng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi họ đã ở trước cửa ít nhất nửa giờ, gần như mọi cách có thể đều đã thử qua!

Kết quả!

Cứ… mở như vậy sao?

“Tôi quan sát tỉ mỉ, ở đây có một nút bấm nhô ra, ấn xuống là được.” Diệp Phi thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, vội vàng giải thích.

Nhưng mọi người nhìn về phía vị trí của nút bấm.

Vị trí đó cực kỳ bí mật, vì xung quanh toàn là những hốc lõm lớn nhỏ khác nhau.

Nếu không thử từng cái một, rất khó để phát hiện trực tiếp!

Nhưng, Diệp Phi đã làm được một cách dễ dàng!

“Nghe thấy chưa?

Trong lăng mộ phải dùng não, không phải dùng sức mạnh, một đám mù.” Vương Mập thấy các giáo sư đã chứng thực, đưa tay ra chọc chọc vào vai giáo sư Sato.

Sắc mặt giáo sư Sato không được tốt cho lắm, nhìn Diệp Phi với ánh mắt nghi ngờ và dò xét.

Từ lúc vào đến giờ đều là anh ta dẫn đường cho mọi người, người này thật sự là một chuyên gia ẩm thực sao?

Hay là một tên trộm mộ?

Cư dân mạng thấy hành động này của Diệp Phi, trong phòng livestream quốc tế lại bắt đầu cuộc khẩu chiến với nước Anh Hoa và Lão Ưng.

“Phi ca của chúng ta chính là trâu bò, không như giáo sư của một số nước, thật mất mặt.” “Nếu là tôi, tôi sẽ thu dọn đồ đạc về ngay, không còn mặt mũi nào.” “Đại Việt, các người im đi, các người cố ý.” “Đúng vậy, các người muốn xem người Lão Ưng và Anh Hoa chúng

tôi xấu mặt, phải không?" "Còn nói gì mà quốc gia lễ nghĩa, thật đáng ghét." "Các người đây là ăn không được nho nói nho xanh, Đại Việt chúng tôi không thèm chấp với đám cóc ghẻ mù mắt các người." "Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy." … Sắc mặt của người Anh Hoa và Lão Ưng vô cùng khó coi, cuối cùng tức giận đi vào trước, như thể cánh cửa lớn này là do họ mở ra.

Người Đại Việt cũng không quan tâm, dù sao vào trước hay vào sau cũng như nhau cả.

Khi người lính đánh thuê cuối cùng của Đại Việt đi vào, cánh cửa đồng lại đóng lại, phát ra tiếng ầm ầm.

Khi cánh cửa đồng đóng lại, hai bên tường thành đột nhiên bùng cháy những ngọn đuốc, chiếu sáng rõ ràng môi trường xung quanh.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đồng loạt trắng bệch.

Hai bên tường thành cắm đầy đuốc, tỏa ra ánh sáng.

Dưới những ngọn đuốc là đủ loại hình nhân với thần sắc khác nhau.

Trên đó vẽ đủ loại biểu cảm.

Có nụ cười quỷ dị, khóe mắt còn có vết đỏ, nhìn từ xa trông giống như vết máu.

Có người khóe miệng còn dính máu, có hình nhân còn không có tay hoặc chân.

Trên đó còn có vết đỏ, đôi mắt quỷ dị đồng loạt nhìn về phía cửa.

Dưới chân hình nhân, trên tường còn có những lỗ lớn nhỏ, dày đặc.

Trông như từng cặp mắt quỷ dị xuất hiện trên tường.

Giáo sư Phương và mọi người lùi lại một bước, tim đập thịch một cái.

"Đây… đây là hình nhân?

Sao lại kinh khủng như vậy?" Giọng nói còn có chút run rẩy, lông tơ sau gáy cũng dựng đứng lên.

Sắc mặt các giáo sư khác cũng không khá hơn là bao.

Trước đó đã thấy ma thật, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này, nói không sợ hãi là nói dối.

Vương Mập khó khăn nuốt nước bọt.

Chương 82

"Mẹ nó chứ, sở thích quái đản gì đây, tự dưng làm mấy con rối gỗ này làm gì?" Thật sự quá kinh khủng.

Băng Băng siết chặt micro, không dám nhìn những con rối gỗ trên tường.

Đặc biệt là những đôi mắt đó, rõ ràng là giả, nhưng sao nhìn lại giống thật như vậy.

Sau đó nhìn về phía vị trí trung tâm, trên đó còn có rất nhiều xương người.

"A…" Băng Băng không phải chưa từng thấy xương người, nhưng nhiều xương người như vậy, nói không sợ hãi là nói dối.

Mọi người có mặt nghe thấy tiếng hét của Băng Băng, liền thấy cô run rẩy chỉ tay về phía trung tâm.

Lúc này mới chú ý đến đống đen sì trước mắt là đầu lâu người.

Trên thi thể còn có đủ loại quần áo, phần lớn là quần áo màu đen.

Trông giống hệt quần áo của kẻ trộm mộ.

Không cần nghĩ cũng biết những kẻ trộm mộ này đều đã bỏ mạng ở đây.

Trên mỗi thi thể đều cắm không ít mũi tên, trên đầu lâu, xương sườn và tứ chi.

Giống như một con nhím.

Có thể tưởng tượng được lúc chết thảm thương đến mức nào.

Lúc này, bên tai còn truyền đến tiếng như tiếng cười.

Khiến sắc mặt mọi người càng khó coi hơn vài phần, mắt nhìn tứ phía.

Lại phát hiện mắt của những hình nhân quỷ dị đó hơi cong lên.

Sắc mặt giáo sư Sato càng trắng bệch hơn.

"Những tiếng cười này là do những hình nhân này phát ra sao?

Là đang chế nhạo chúng ta sao?" Tay cũng hơi run lên.

"Nhưng đây là hình nhân, sao có thể phát ra tiếng cười?

Chắc chắn là tiếng vang ở đây." Giáo sư William miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Chỉ là cố gắng trấn tĩnh, mắt cũng không dám nhìn những hình nhân này, thà nhìn đống thi thể trước mắt còn hơn.

Cư dân mạng trong phòng livestream sững sờ.

"Mẹ ơi, đây là cái quái gì vậy, thời buổi này hình nhân cũng đáng sợ như vậy sao?" "Tôi còn định mua hình nhân cho con gái mình, chỉ vì cái này, chết tiệt, còn mua gì nữa, quá là rợn người." "Nửa đêm mà có người cười, thật là quá kinh khủng." "Đừng nói nữa, bây giờ tôi muốn vứt hết búp bê trong nhà đi, đây là thứ gì vậy, lại còn đáng sợ như vậy, sau này tôi không bao giờ mua nữa." … "Úng thành này đầy rẫy nguy cơ, xung quanh toàn là những lỗ nhỏ, chắc là nhắm vào những kẻ trộm mộ này.

Nếu cứ hiên ngang đi qua như vậy, kết cục cũng sẽ giống như những kẻ trộm mộ này thôi." Hồ Bát Nhất đã xuống không ít lăng mộ, tuy có kinh ngạc nhưng cũng chưa đến mức sợ hãi như vậy.

"Mẹ nó chứ, thật là âm hiểm, không nói đến bảo bối ở đây có bao nhiêu, xây dựng cái úng thành này đã tiêu tốn không ít nhân lực vật lực rồi, Nữ vương Tinh Tuyệt rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?" Vương Mập

chửi một câu.

Mắt Shirley Dương hơi nheo lại, cũng không nói gì, chỉ lạnh mặt nhìn thẳng về phía trước.

"Shirley Dương, cô đang nhìn gì vậy?" Hồ Bát Nhất thấy cô không động, đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt cô.

Shirley Dương lúc này mới hoàn hồn, "Các người nhìn về phía trước đi." Hồ Bát Nhất và Vương Mập nhìn về phía trước.

Dựa vào ánh sáng của những ngọn đuốc hai bên, họ nhìn thấy một hình bóng đen sì cách đó vài trăm mét.

Một công trình cao hơn chục mét, phía trên còn có bốn góc hơi cong.

Trên cùng còn đặt một vật hình tròn.

Vô cùng mờ ảo.

"Không nhìn rõ, đuốc ở đây chỉ có thể chiếu sáng con đường này thôi." Vương Mập tập trung nhìn đến mỏi mắt, vội vàng dụi dụi mắt.

"Tôi có đèn pin, chắc có thể miễn cưỡng nhìn thấy, nhưng không được rõ lắm!" Shirley Dương lấy từ trong túi ra một chiếc đèn pin chiếu xa.

Ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu ra, lúc này mới nhìn rõ công trình kiến trúc trước mắt.

Đó là một đình nghỉ chân bốn góc, cột đá được sơn màu đỏ son.

Bốn góc còn treo cờ chiêu hồn.

Trên đình đặt một cái trống hình tròn.

Trên mặt trống còn vẽ một con mắt, hướng nhìn vừa vặn là vị trí họ đang đứng.

Đôi mắt quỷ dị như vậy khiến ba người Shirley Dương lập tức cảm thấy máu như ngừng chảy.

Mồ hôi trên trán cũng bất giác tuôn ra.

Tim đập thịch một cái.

“Con mắt đó không ổn.” Vương Lão cũng chú ý đến tầm nhìn của ba người họ, khi nhìn thấy con mắt trước mắt, ông rất ngạc nhiên.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người cũng thuận theo hướng đèn pin nhìn sang.

Dưới ánh mắt của mọi người, con mắt trên mặt trống chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Ánh mắt dò xét ban đầu biến thành ánh mắt ác độc, như oán hận, như tức giận.

Học sinh của nước Lão Ưng và Anh Hoa thấy cảnh tượng như vậy liền hét lên.

Chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất ôm đầu la hét.

Hận không thể quay đầu trở về ngay lập tức.

Các giáo sư của các nước cũng bị dọa cho giật mình, mồ hôi lại túa ra như lúc gặp ma.

Thật quá quỷ dị, nhìn mà da đầu tê dại, muốn lờ đi cũng khó.

“So ra, ánh mắt của mấy con hình nhân này còn hiền hòa hơn con mắt này nhiều, mẹ nó chứ, đáng sợ thật.” Vương Mập nuốt nước bọt.

“Mọi người ơi, con mắt trên cái trống đó rốt cuộc là cái quái gì vậy?” Hồ Bát Nhất cũng không khá hơn là bao.

Băng Băng lại gần Diệp Phi mấy phần.

Trong số những người có mặt, chỉ có Diệp Phi mới có thể mang

lại cho cô chút cảm giác an toàn.

Trốn sau lưng Diệp Phi, lộ ra một đôi mắt, thỉnh thoảng liếc trộm.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, sợ chết khiếp.

“Vãi nồi, ai đó có thể cho tôi biết không?

Cái hiệu ứng đặc biệt này làm thế nào vậy?” “Tôi cũng muốn biết, nhưng mẹ nó chứ đây là hiệu ứng đặc biệt sao?

Nói ra ai mà tin?

Đây là livestream trực tiếp.” “Tôi không dám đi vệ sinh nữa rồi, bây giờ nhắm mắt lại toàn là con mắt đẫm máu đầy ác độc này, vãi nồi, quả thực là ma quỷ, cái loại khắc vào trong não ấy.” “Điều khiến tôi khâm phục nhất chính là đại lão Diệp Phi, các người nhìn mấy ông giáo sư kia hoảng hốt như chưa từng thấy sự đời, chỉ có đại lão Diệp Phi là ngầu như vậy, mặt không đổi sắc.” “Tin tôi đi, đại lão là người bất tử ngàn năm, sóng to gió lớn nào mà chưa từng trải qua?” … Lúc này, khi máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ mặt trống, đang thuận theo mái đình rơi xuống, rồi thuận theo cột đá của đình rơi xuống đất.

Cột đá bị máu tươi nhuốm đỏ, trên đó hiện ra hai chữ, đang lập lòe trên cột đá.

Giáo sư Hà thích nghiên cứu chữ viết cổ đại nhất, tự cho rằng mình đã biết không ít chữ viết cổ đại.

Nhưng loại chữ viết này, ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trầm mặc hồi lâu cũng không nghĩ ra hai chữ này đọc là gì.

“Lão Lý, ông nhận ra không?” Giáo sư Hà nhỏ giọng hỏi.

“Tôi đối với chữ viết cổ đại còn không bằng ông, bây giờ ông hỏi tôi, chẳng phải là bằng không sao?” Giáo sư Lý nhẹ giọng giải thích,

mắt cũng không dám nhìn con mắt trên mặt trống.

Càng nhìn càng thấy quỷ dị.

Người Đại Việt đều rơi vào trầm tư.

Vương Mập đối với những thứ này thì một chút cũng không rành, chỉ liếc nhìn xung quanh.

Chỉ có một mình Diệp Phi là có vẻ thản nhiên.

Vương Mập rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì mới có thể khiến Diệp Phi có biến động cảm xúc?

Ngay lúc đang nghĩ, giáo sư Sato đột nhiên lên tiếng.

"Đây là chữ viết của nước Anh Hoa chúng tôi." Giáo sư Phương nhìn Sato, không khỏi nhíu mày.

Chương 83

"Sao ông biết?" Băng Băng cảm thấy khả năng này không lớn lắm, ông ta nói là của ông ta sao?

Bằng chứng đâu?

"Vào thời Chiến Quốc của nước Anh Hoa chúng tôi, sách cổ đã có ghi chép, loại chữ khắc này, tổ tiên chúng tôi có ghi lại, các nhà khảo cổ học của chúng tôi đều đã nghiên cứu qua." Giáo sư Sato vô cùng đắc ý.

"Ông nói nghiên cứu là nghiên cứu rồi sao?

Ông có biết hai chữ này đọc là gì không?" Vương Mập tức đến mức tròng mắt dựng đứng lên.

"Hai chữ này có nghĩa là 'mau đi'." Giáo sư Sato tự tin giải thích.

"Giáo sư Sato, ông có nhầm lẫn không, hai chữ này không phải ý này, trong lịch sử nước Lão Ưng, loại chữ viết này chúng tôi cũng đã từng thấy, tuy tôi không nhận ra, nhưng tuyệt đối không phải ý này." Giáo sư William vội vàng lắc đầu phủ nhận.

"Giáo sư William, ông có nhầm lẫn không, đây chính là lăng mộ cổ của nước Anh Hoa chúng tôi, hai chữ này trong lịch sử nước Anh Hoa chúng tôi là có tồn tại, chưa kể đến nét chữ của hai chữ này." "Chính là cái trống trên đó, nước Anh Hoa chúng tôi cũng có, vào thời Chiến Quốc của nước Anh Hoa chúng tôi, mỗi lần xuất chinh đều sẽ đánh trống, trống này chính là trống da người, nước Anh Hoa chúng tôi là nước sớm nhất sử dụng trống da người." Giáo sư Sato nói đến đây vô cùng kích động, trong mắt như đã nhìn thấy lịch sử của nước Anh Hoa.

Ít nhất lại được đẩy lùi thêm mấy ngàn năm, công lao như vậy không phải ai cũng có được.

"Trống da người, nước Lão Ưng chúng tôi cũng có, để xác định tính xác thực của việc này, đây là những bức ảnh tôi tìm thấy trong thư viện lịch sử nước Lão Ưng có chữ viết tương tự, lăng mộ cổ này, nước Lão Ưng chúng tôi mới là hậu nhân." Giáo sư William lấy từ trong áo ra mấy tấm ảnh đưa cho họ.

Giáo sư Phương và Vương Lão vội vàng nhìn những tấm ảnh trong tay.

Nhìn chữ viết trên đó, quả thực có sự tương đồng.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại có chút không giống.

Đây rõ ràng là gây sự, muốn cướp đi lịch sử của họ, muốn chiếm đoạt lịch sử của Đại Việt.

Vương Lão cầm những tấm ảnh trong tay, hơi run rẩy, nhưng tuyệt đối không phải là kinh ngạc, mà là bị tức giận.

Những kẻ vô liêm sỉ này.

"Đưa ra loại 'bằng chứng' này là để lừa người à?

Triều đại nào có chữ viết của nước Lão Ưng các ông, đây là nói nhảm." Giáo sư Lý tức đến run người, sự sợ hãi trước đó đã biến mất không còn tăm hơi, trong mắt chỉ còn lại sự phẫn nộ.

"Giáo sư Lý, phải không?

Bất kể là lịch sử của nước Anh Hoa tôi, hay lịch sử của nước Lão Ưng, đều không có một chút quan hệ nào với Đại Việt các ông.

Nơi này đã không còn chỗ cho Đại Việt các ông dụng võ, mau cút ra ngoài đi." Giáo sư Sato chế nhạo, lớn tiếng sỉ nhục giáo sư Phương và giáo sư Lý cùng đoàn người.

Đám lính đánh thuê phía sau lúc này cũng không kìm được nữa, hận không thể dùng vũ khí trong tay giết hết bọn chúng.

"Ông…" Giáo sư Phương tức không nhẹ, nhưng không biết nên dùng lời lẽ gì để phản bác lại những kẻ vô liêm sỉ này.

Trong phòng livestream quốc tế.

Cư dân mạng của nước Anh Hoa và Lão Ưng giơ tay hô lớn.

"Không sai, đây là lăng mộ cổ của nước Lão Ưng chúng tôi, không phải của Đại Việt các người, mau cút đi, ha ha." "Đúng vậy, trước đó nói chúng tôi là trộm, bây giờ chúng tôi đã đưa ra bằng chứng rồi, Đại Việt các người có gì?

Rốt cuộc ai là trộm, bây giờ đã rõ ràng rồi, giáo sư William thật lợi hại." "Gì mà Lão Ưng các người và Đại Việt, đó là của nước Anh Hoa chúng tôi, giáo sư Sato đã nói rõ lịch sử và đưa ra bằng chứng rồi, chúng tôi mới là chủ nhân thực sự, các người nên ra ngoài." "Không sai, lịch sử nước Anh Hoa chúng tôi lại được đẩy lùi thêm mấy ngàn năm, nước Anh Hoa chúng tôi mới là hậu duệ của thành cổ này." "Tất cả ở đây đều là của nước Anh Hoa chúng tôi, các người mau cút ra ngoài." Thấy vậy, người Đại Việt không thể nhịn được nữa.

"Mẹ nó, nhảm nhí, bằng chứng các người đưa ra là cái thứ gì?

Ai có thể chứng minh đó là lịch sử của các người?

Trống da người thì sao, chữ viết thì sao?

Ông ta nói là gì thì là cái đó à?

Lừa ai vậy?" "Không sai, lịch sử Đại Việt chúng tôi có thể truy nguyên đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, có thể còn sớm hơn, các người thì sao?

Các người có bằng chứng không?

Ai sẽ chứng kiến lịch sử chữ viết của các người?" "Người bất tử ngàn năm của Đại Việt chúng tôi chính là đại lão Diệp Phi, anh ấy còn chưa nói xong, các người chỉ là những con kiến sống được mấy chục năm cũng dám lên tiếng la lối sao?" "Một thác, nếu muốn nói bằng chứng có lợi nhất thì chính là đại lão Diệp Phi của chúng ta, mấy người là cái thá gì chứ?

Chỉ là mấy tấm ảnh, quỷ mới biết mấy người lấy từ đâu ra để lừa bịp người khác?" "Đúng vậy, tôi thấy rõ ràng là lừa đảo." "Mấy người mới là kẻ phải cút đi, ở trên đất của Đại Việt chúng tôi mà dám bảo chúng tôi cút đi à?

Ai cho mấy người can đảm vậy?" Trong phòng livestream quốc tế, cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi.

Cuộc tranh cãi đã đến hồi gay cấn.

Lúc này trong lăng mộ.

Hồ Bát Nhất thấy sắc mặt giáo sư Phương và giáo sư Lý tức đến tái mét, trong lòng cũng không vui.

"Các người đưa ra mấy tấm ảnh rồi nói văn tự này rất giống, nhưng chuyện này không ai có thể làm chứng được cả.

Còn có giáo sư Tả Điền, nói là quen biết hai người này, ai có thể chứng minh?" Câu chất vấn của Hồ Bát Nhất khiến họ chẳng thèm đếm xỉa.

"Ở nước chúng tôi, lời chúng tôi nói chính là bằng chứng, là chứng minh." Giáo sư Tả Điền vô cùng tự tin giải thích.

"Đây là Đại Việt, không phải nước Anh Hoa của các người, mấy lời này thì đi mà lừa dân Anh Hoa các người ấy, ở đây không có tác dụng đâu." Vương Mập nhìn bộ dạng đắc ý của lão ta mà chỉ muốn cho một phát súng.

Diệp Phi thấy sắp đánh nhau đến nơi, lại nhìn văn tự trên cột đá, khoé miệng nhếch lên.

Hắn ung dung lên tiếng chất vấn.

“Nếu các người đã tin chắc đây là lịch sử của mình, vậy thì nó thuộc triều đại nào?

Văn tự xuất hiện khi nào?

Thuộc thời kỳ nào?” Đang lúc tranh cãi không dứt thì giọng nói của Diệp Phi truyền đến.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt giáo sư Tả Điền và giáo sư William lập tức thay đổi.

“Chuyện này...

đây là vấn đề đứt gãy lịch sử của chúng tôi, chúng tôi cần phải không ngừng chứng thực mới có thể biết được đoạn lịch sử này thuộc thời kỳ nào.” Giáo sư Tả Điền im lặng một lúc rồi lạnh lùng đáp lại.

Diệp Phi chỉ cười nhạt trước câu trả lời đó.

Nhưng nụ cười này lại khiến người nước Lão Ưng và nước Anh Hoa vô cùng khó chịu.

“Anh cười cái gì?

Lẽ nào anh biết sao?” Một học sinh của giáo sư Tả Điền cho rằng đây là sự chế nhạo, tỏ vẻ rất bất mãn.

“Hai chữ này là văn tự thời Hán Tuyên Đế.

Thời nhà Hán đã có con đường giao thương qua lại giữa các nước, thu phục 36 nước Tây Vực về dưới trướng.” “Cũng chính là từ thế kỷ thứ 2 đến thế kỷ thứ 5 sau Công nguyên, trong khoảng thời gian này đã tồn tại thành cổ Tinh Tuyệt.” “Nhà cửa, lăng mộ, tháp Phật, còn có kênh rạch, lò gốm của thành cổ Tinh Tuyệt đều là sản vật của thời kỳ

đó.” “Nếu các người cho rằng đây là lịch sử của mình, lại còn đưa ra được bằng chứng, vậy các người hẳn phải biết hai chữ này là chữ gì chứ?

Phải biết đó là văn tự gì.” Diệp Phi vừa dứt lời, giáo sư Phương và những người khác đều chết lặng.

Nhưng giáo sư Tả Điền tuy kinh ngạc nhưng vẫn không từ bỏ, gân cổ lên hỏi.

“Nếu anh biết, vậy đây là văn tự gì?” Diệp Phi nhếch mép, chậm rãi nói tiếp.

“Nữ vương Tinh Tuyệt là sứ giả của Thần Mắt Quỷ, những văn tự này tự nhiên cũng được truyền ra từ tộc Quỷ Động, gọi là Khiếp Lư văn.” Các giáo sư: .....

Băng Băng: .....

Hồ Bát Nhất: .....

Lính đánh thuê: .....

Giáo sư Phương sững sờ một lúc, sau đó hơi thở trở nên dồn dập.

Vẻ mặt ông đầy kinh ngạc.

Lịch sử nơi này lại có thể truy ngược về hai nghìn năm trước?

Vào thời nhà Hán mà Tây Vực đã có một tòa thành cổ như vậy!

Sao có thể!

Đây không phải là mơ chứ?

Giáo sư Phương luôn cho rằng lịch sử Đại Việt còn rất nhiều điều chưa được khai quật!

Nhưng điều ông không ngờ tới là!

Ở vùng Tây Vực hoang vu thế này lại còn có nhiều lịch sử đến

vậy!

Vậy thì cả Đại Việt, trong dòng sông dài mấy nghìn năm lịch sử, đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, còn phải phát hiện ra bao nhiêu lịch sử nữa!!!

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi!!!

Chương 84

Giáo sư Lý và Vương lão cũng chẳng khá hơn là bao!

Ánh mắt họ vô cùng nồng nhiệt nhìn Diệp Phi.

“Anh Diệp Phi, những gì anh nói có thật không?

Di chỉ ở đây thật sự xuất hiện từ ngàn năm trước sao?” Hà giáo thụ nắm chặt tay anh, nếu tất cả những điều này là sự thật, vậy thì lịch sử Đại Việt thật đáng sợ!

Dù có tìm khắp thế giới, bất kỳ quốc gia nào!

Cũng không thể sánh được với Đại Việt!

Khi thấy Diệp Phi gật đầu một cách chắc chắn, lòng mọi người như nổ tung.

Cư dân mạng trước màn hình cũng bị sốc.

“Vãi, vãi, vãi, tôi có nghe nhầm không?

Thế kỷ 2 đến thế kỷ 5 sau Công nguyên, có thật không vậy?” “Quả nhiên, lời đại lão Diệp Phi nói ra cứ như sấm sét, lại còn là sấm sét tím, sao tôi cứ cảm thấy nó ảo diệu thế nhỉ?

Không phải là mơ chứ?” “Tôi vừa tự tát mình một cái, vẫn còn đau, tuyệt đối không phải mơ.

Tôi tin đây là sự thật, nhìn anh Phi nhà ta nói có lý có cứ như vậy, nói gì tôi cũng tin.” Lúc này, cả mạng internet đều bùng nổ.

Đẳng Đẳng Video: Nhà ẩm thực nghìn năm tuổi lại tiết lộ lịch sử chưa ai biết, chấn động Đại Việt.

App Đẩu Ước: Nhà ẩm thực đưa ra bằng chứng, chứng minh lịch sử thành cổ Tinh Tuyệt là di chỉ của Đại Việt.

Bộ Chấn Kinh IU: Thành cổ Tinh Tuyệt rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật chưa ai biết, đoạn lịch sử này sẽ đi về đâu???

Hoắc lão đang xem livestream vội vàng lấy viên thuốc trợ tim ra ngậm trong miệng.

Ông vô cùng kích động, tròng mắt như muốn lồi cả ra ngoài.

"Tôi biết ngay mà, linh cảm của tôi không thể sai được, Diệp Phi quả nhiên chưa bao giờ làm tôi thất vọng, tôi biết ngay mà." Hoắc lão vô cùng phấn khích, đây là lịch sử đó, hai nghìn năm lịch sử, đều là những trang sử chưa ai biết đến.

Sẽ được ghi vào sử sách.

Ông chỉ ước có thể nhảy cẫng lên tại chỗ.

Tin tức này thật sự quá phấn khởi.

Quán chủ tuy không kích động như Hoắc lão, nhưng nắm đấm siết chặt đã bán đứng cảm xúc của ông.

"Đây là sự thật, đây là sự thật." Ông lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu này.

Trong lăng mộ.

Tất cả mọi người đều đang nhìn Diệp Phi.

Ánh mắt nóng rực, chỉ thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống anh.

"Phải nói là, có phải anh em Diệp Phi này đã xuống rất nhiều lăng mộ rồi không?" Vương Mập lúc này đã bị sét đánh.

Cũng không cần hỏi tại sao anh lại biết.

Ý nghĩ này cũng từng xuất hiện trong đầu Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Băng Băng run run khóe môi mấy cái, cuối cùng vẫn không hỏi ra

được câu muốn hỏi.

Lúc này...

“Hừ, thằng nhóc ngông cuồng, đó cũng chỉ là phỏng đoán của ngươi, ai có thể chứng minh?” Giáo sư Tả Điền kinh hãi trong lòng, ông ta chưa từng nghe qua về thời nhà Hán mà anh nói.

Lão ta kiên quyết cho rằng đây là lời nói dối mà họ bịa ra.

“Tôi đồng ý với lời của Tả Điền, nói không chừng chính là lời nói dối do các người bịa ra.

Nếu anh biết hai chữ này, anh có biết nó là chữ gì không?” Giáo sư William trong lòng không vui, lạnh mặt chất vấn.

Đối mặt với sự nghi ngờ của hai vị giáo sư.

Cư dân mạng trên kênh livestream quốc tế lập tức bùng nổ.

“Người Đại Việt các người thật vô sỉ, nói ra một đoạn lịch sử mà ngay cả nhà khảo cổ học cũng không biết, thật đáng ghê tởm, giáo sư Tả Điền của chúng tôi đã nói ra ý nghĩa của hai chữ này rồi đấy.” “Giáo sư William của chúng tôi cũng đã đưa ra bằng chứng rồi, không phải nói suông đâu.” “Trong đầu mấy người có phải chứa phân không, suốt ngày phun bậy, biết không hả?

Lũ ếch ngồi đáy giếng.” “Không có não thì về đúc lại đi, đừng có lải nhải ở đây.” “Các người nói chuyện kiểu gì thế?

Đại Việt đối xử với người khác như vậy à?” “Chúng tôi đối xử với người, chứ không phải với súc sinh, các người tốt nhất nên câm miệng lại đi.” “+1.” ...

“Ý nghĩa của hai chữ này là ‘dừng lại’.

Tất cả những gì vừa rồi đều là cảnh báo, không được tiến thêm một bước nào nữa, nếu không sẽ có người chết.” Diệp Phi đối mặt

với sự chất vấn của giáo sư William, chỉ cười nhạt.

Nói xong anh còn lùi lại mấy bước.

Tiện thể còn kéo giáo sư bên cạnh một cái.

“Sao thế?” Hồ Bát Nhất không hiểu.

“Có nguy hiểm, rất nguy hiểm.” Diệp Phi nhỏ giọng đáp.

Mặc dù không hiểu nguy hiểm anh nói là gì, nhưng họ vẫn rất nghe lời mà lùi lại mấy bước.

Diệp Phi nhìn thấy một học sinh người Lão Ưng lấy một quả táo ra khỏi túi.

Đang chuẩn bị ném vào trong thông đạo đó.

Giáo sư ngơ ngác đi theo Diệp Phi.

Chỉ thấy sau khi học sinh kia ném quả táo xuống.

Toàn bộ úng thành vang lên một tiếng nổ lớn.

Bên tai mọi người như có một tiếng chuông cổ khổng lồ bị gõ vang.

Chấn đến màng nhĩ ong ong.

“Vãi chưởng, đứa nào làm cái gì vậy?

Chấn chết lão tử rồi.” Vương Mập lớn tiếng chửi rủa.

Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa vì không kịp bịt tai.

Tai họ đã chảy máu tươi.

Tiếng chuông cũng dần nhỏ lại.

Chưa đợi mọi người kịp thích ứng, thì đã thấy học sinh vừa ném quả táo.

Trên người xuất hiện một mũi tên sắc bén.

Học sinh bị trúng tên phun ra máu tươi, sắc mặt cũng thêm phần đen kịt.

Sau đó liền ngã gục xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột.

Giáo sư Tả Điền còn chưa kịp phản ứng.

Những mũi tên từ hai bên tường đã bắn ra như mưa, vô cùng sắc bén.

Thấy người là bắn, trên đầu mũi tên còn có màu đỏ.

"Bảo vệ giáo sư." Lính đánh thuê của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng vội vàng bảo vệ giáo sư Tả Điền và giáo sư William.

Họ hoảng loạn đi về phía cửa.

Còn có mấy nhà khảo cổ học chưa hoàn hồn, chưa kịp phản ứng.

Đã bị xô đẩy đi về phía cửa.

"Mau chạy, đi thôi." Giáo sư Tả Điền phản ứng nhanh nhất, quay người chạy về phía cửa.

Những người phía sau cũng theo sát, vì người quá đông, chạy quá vội.

Nhiều người bị vấp ngã xuống đất.

"A, đừng giẫm lên tôi." Một học sinh ngã trên mặt đất, ôm đầu hét lên.

Chương 85

Những người đồng hành phía sau như không nghe thấy, không hề để ý đến tình đồng đội.

Họ hoảng loạn chạy về phía cửa.

Học sinh ngã trên đất còn chưa kịp bò dậy đã bị mũi tên sắc bén bắn trúng.

Tiếng hét chói tai đột ngột im bặt, người học sinh bị bắn thành con nhím, ánh mắt hoảng sợ vẫn còn hằn sâu trong đáy mắt.

Sau đó, cậu ta nằm trên đất không động đậy.

Nhưng mọi người không còn tâm trí để ý đến chuyện này.

May mà lính đánh thuê mang theo khiên nhỏ, tạm thời có thể chống đỡ được một lúc.

"A..." Một lính đánh thuê phía sau bị mưa tên bắn trúng.

Chỉ trong vài bước chân ngắn ngủi, lính đánh thuê nước Anh Hoa đã tổn thất hơn mười người.

Lính đánh thuê nước Lão Ưng lúc này cũng chết gần hai mươi người.

Trên người mỗi lính đánh thuê đều cắm mấy mũi tên sắc bén.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Trên lối đi trong úng thành, lúc này lại có thêm mấy chục oan hồn.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Ngọn lửa xung quanh chập chờn, lúc sáng lúc tối.

Cơ quan trên tường cũng chìm vào im lặng chết chóc.

Các giáo sư vừa trải qua sinh tử, trán đẫm mồ hôi.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực vô cùng rõ ràng.

Một số học sinh thậm chí còn ngồi bệt xuống đất, mặt tái nhợt.

Cả người vẫn còn run rẩy.

Những người lính đánh thuê đứng bên cạnh nhìn anh em mình chết thảm, mắt đỏ ngầu.

Bàn tay buông thõng bên hông cũng siết chặt thành nắm đấm.

Đó đều là những anh em vào sinh ra tử.

Giáo sư Tả Điền và giáo sư William kinh hồn bạt vía, thất thần nhìn học sinh của mình bị bắn thành cái sàng.

Cư dân mạng trên kênh livestream quốc tế nhìn cảnh này mà không khỏi đau lòng.

"Tại sao người chết lại là người Lão Ưng chúng ta?

Đây đều là những anh hùng của nước Lão Ưng chúng ta." "Nước Anh Hoa chúng ta cũng mất không ít anh hùng, ngược lại nước Đại Việt thật là vô sỉ." "Đúng vậy, rõ ràng biết có nguy hiểm mà không nói cho giáo sư của chúng ta, thật vô sỉ." "Tổn thất của người Lão Ưng chúng ta cũng phải để Đại Việt bồi thường." Cư dân mạng Đại Việt lúc này mới hoàn hồn sau cơn chấn động.

Mọi thứ vẫn ổn cả, sao lại kích hoạt cơ quan cũng không biết.

"Vãi, mấy người có cần mặt mũi không, bồi thường cái gì?

Nói bồi thường thì cũng là nước Anh Hoa bồi thường, là học sinh nước Anh Hoa các người tay tiện, rảnh rỗi ném quả táo làm gì, giờ thì hay rồi, kích hoạt cơ quan rồi chứ gì?" "Đúng thế, tôi đã thấy rồi, rõ ràng là người của họ ném vào, các người trách ai?" "Đúng là mặt dày vô sỉ, vô sỉ y như lão giáo sư kia." "Phì, người Anh Hoa chúng tôi là

để nghiên cứu khảo cổ, còn các người thì sao?" "Khảo cổ?

Chúng tôi cũng đến đây để khảo cổ, ai đến đây để tham quan du lịch à?" ...

Diệp Phi nhìn nơi quả táo rơi xuống, viên gạch xanh trên mặt đất còn lõm vào một mảng.

Hắn không khỏi cảm thán, vận mệnh của học sinh này thật không ra sao.

Tùy tiện ném một quả táo cũng có thể kích hoạt cơ quan.

Các giáo sư lúc này đều chết lặng, trong lòng chắc chắn là sợ hãi tột độ.

Nếu không phải Diệp Phi nhắc nhở, lúc này họ cũng đã giống như con nhím rồi.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, nếu do dự một chút, có thể bị độc chết bất cứ lúc nào.

"Người Đại Việt các người thật vô sỉ, có phải anh đã biết từ lâu rồi không?

Tại sao không nói?" Giáo sư Tả Điền trong lòng tức giận, trừng mắt nhìn Diệp Phi.

Bây giờ chỉ có người Đại Việt là bình an vô sự, làm sao lão ta nuốt trôi cục tức này?

"Này lão giáo sư, ông có phải ăn nhầm cái gì không, là người của ông kích hoạt cơ quan, trong lòng các người không biết sao, tổn thất thảm trọng cũng là do các người tự tìm lấy." Vương Mập nghe vậy liền tức đến bật cười.

Đúng là được đằng chân lân đằng đầu.

"Người của nước Anh Hoa các người rõ ràng biết ở đây nguy

hiểm, còn dám động lung tung, không chết các người thì chết ai?" Hồ Bát Nhất cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Chính là các người Đại Việt vô sỉ, muốn độc chiếm lịch sử của chúng tôi, nên mới muốn mượn những cơ quan này để giết hết chúng tôi phải không?" Giáo sư Tả Điền tức giận mắng lớn.

"Mẹ nhà ông, ông mà nói thêm một câu nữa, lão tử tiễn ông đi gặp Diêm Vương." Vương Mập không có nhiều kiên nhẫn, cầm súng chĩa vào giáo sư Tả Điền.

"Ngươi dám?" Lính đánh thuê nước Anh Hoa lúc này cũng nổi giận, đổ hết tội lỗi lên đầu người Đại Việt.

Súng trong tay họ cũng chĩa vào người Đại Việt.

Lâm đội thấy vậy, cũng cầm súng trong tay lên.

Hai nhóm người đối đầu nhau, không ai chịu nhượng bộ.

Không khí rơi vào bế tắc.

Giáo sư William thấy tình hình, mắt loé lên một tia sáng.

"Mọi người đều đến đây để khảo cổ, không cần phải làm căng thẳng như vậy, đều bỏ súng xuống đi.

Chuyện này không nên để nội bộ lục đục, việc cấp bách bây giờ là phải nghĩ cách đi qua." "Chẳng lẽ mọi người đều muốn bị mắc kẹt ở đây sao?" "Giáo sư Phương, người Đại Việt các ông tài trí hơn người, chắc chắn cũng sẽ có cách đi qua phải không?

Người của chúng tôi bây giờ đã tổn thất nặng nề, có phải cũng đến lúc các người Đại Việt thể hiện năng lực rồi không?" Giáo sư William vừa dứt lời.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương liếc nhau, đã nhìn thấu tâm tư của giáo sư William.

“Lão già này đúng là đủ vô sỉ.” Hồ Bát Nhất nhỏ giọng hỏi.

“Giáo sư Phương cũng là người sành sỏi, sẽ không chịu thiệt đâu.” Tuyết Lỵ Dương khinh thường cười.

Ánh mắt giáo sư Phương trầm xuống.

“Chuyện này, tôi cũng không thể làm chủ được.

Dũng sĩ và tài trí đều là người của Lão Ưng và Anh Hoa các ông, nếu không có sự che chở của các ông, chúng tôi cũng không sống được đến hôm nay.” Mỉa mai, tuyệt đối là mỉa mai.

Cư dân mạng trên kênh livestream Đại Việt thì bị lời của giáo sư Phương chọc cười.

“Haha, đúng rồi, đúng là nhờ có họ che chở.” “Giáo sư uy vũ, muốn chúng ta làm chim đầu đàn à?” “Giáo sư William này đúng là vô sỉ, còn cả gã Tả Điền kia nữa, càng vô sỉ hơn.” “Hai vị giáo sư rốt cuộc dựa vào cái gì mà làm đội trưởng, IQ ai cũng thấp thế?” “Nhưng làm sao bây giờ?

Chỗ này nhất định phải đi qua, cho dù là đại lão Diệp Phi, cũng không thể đấu lại với vũ khí thật này chứ?” Cư dân mạng lúc này cũng rơi vào trầm tư.

Giáo sư William không ngờ giáo sư Phương lại giả heo ăn thịt hổ, nhất thời nghẹn lời.

Nhưng lại không cam tâm, chỉ có thể nhìn bọn họ.

Lúc này...

Cơ quan trên tường thành đột nhiên khởi động, từ trong tường xuất hiện một ống trúc.

Tất cả các ống trúc đều chĩa về phía cửa.

Giáo sư Tả Điền phát hiện những cơ quan này không ổn, liền kéo

người bên cạnh chạy ra sau lưng người Đại Việt.

Cho dù chết cũng nên đến lượt người Đại Việt.

Hành động như vậy của giáo sư Tả Điền khiến người ta khó hiểu.

Hồ Bát Nhất thấy hướng của ống trúc thay đổi, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Mẹ kiếp tổ tông nhà mày.” Hắn vội vàng lấy tấm khiên từ người một lính đánh thuê bên cạnh.

Lâm đội cũng thấy được.

“Bảo vệ giáo sư.” Những người lính đánh thuê phía sau, dựa vào bản năng tuân theo mệnh lệnh, nhanh chóng lấy khiên trên người ra.

Chương 86

Họ đứng trước mặt các giáo sư.

“Chết tiệt, thằng khốn nào, lại dám chơi xấu.” Vương Mập cũng lùi ra sau, chửi một tiếng.

“Lão Hồ, mấy thứ này không chống đỡ được bao lâu đâu, phải nghĩ cách xử lý cơ quan ở đây.” Tuyết Lỵ Dương lạnh lùng lên tiếng.

“Xông qua, nói không chừng sẽ có chỗ tắt cơ quan.” Hồ Bát Nhất cùng Tuyết Lỵ Dương và Lâm đội bàn bạc một chút.

Việc này cần sự ăn ý, không thể mang theo người nước Anh Hoa hay nước Lão Ưng.

Lỡ có một người xảy ra chuyện gì, thì tất cả đều xong.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất cầm khiên đi lên phía trước, Tuyết Lỵ Dương và Lâm đội hai người bọc hậu.

Tổng cộng chín người vây thành một vòng tròn.

Tiếng tên bắn vào khiên vang lên rất lớn.

Cùng với sự di chuyển của Hồ Bát Nhất và mấy người, mưa tên cũng thay đổi phương hướng theo.

Chỗ giáo sư Phương tạm thời an toàn.

Giáo sư William và giáo sư Tả Điền cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí còn cảm thấy người Đại Việt nên xông lên phía trước.

Ánh mắt đầy vẻ độc ác.

Diệp Phi nhìn mưa tên, thần sắc lãnh đạm.

Băng Băng vẫn luôn đứng bên cạnh anh, vô cùng căng thẳng nhìn Hồ Bát Nhất đang di chuyển chậm chạp.

Giáo sư Phương và Vương lão cùng những người khác, tim cũng thắt lại.

Họ siết chặt tay thành nắm đấm, không dám chớp mắt nhìn bọn họ.

Cư dân mạng trước màn hình cũng vô cùng căng thẳng.

Nhìn mưa tên như bắn không hết, ngồi trước máy tính cũng không yên lòng.

"Căng thẳng quá, cái khiên đó có an toàn không?

Có đủ dày không?" "Tôi lo sẽ bị bắn xuyên quá." "Không đâu, nhất định sẽ không sao đâu." ...

Hồ Bát Nhất cảm nhận rất nhạy bén rằng mưa tên dường như đã nhiều hơn.

"Phải nhanh lên, không cầm cự được bao lâu nữa đâu." Nói xong, bước chân của mấy người đã nhanh hơn không ít.

Sau khi đi được hơn mười mấy phút.

Tiếng va chạm của mưa tên dần dần giảm bớt.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập liếc nhau, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

Họ ngẩng đầu lên liền thấy đôi mắt khổng lồ trên hai lương đình, mặc dù không còn chảy máu.

Nhưng vẻ độc ác lại càng thêm nồng đậm.

"Lão Hồ, không ổn rồi, nhìn dưới chân đi." Vương Mập cảm thấy dưới chân mềm đi không ít, vội vàng lấy đèn pin chiếu xuống đất.

Phát hiện mu bàn chân của mình đã lún vào trong cát lún.

Hồ Bát Nhất lúc này mới phát hiện dưới chân mình.

Sắc mặt lập tức thay đổi.

"Lùi lại." Tuyết Lỵ Dương và Lâm đội phía sau cũng không hỏi nhiều, vội vàng lùi lại.

"Chuyện gì vậy?

Lão Hồ?" Tuyết Lỵ Dương và những người khác vừa lùi lại mấy bước.

Mưa tên vừa mới ít đi một chút, lúc này lại tăng thêm.

Tấm khiên che chắn phía trước cũng bị bắn xuyên, bên trong lộ ra mũi tên sắc bén.

"Phía trước là cát lún, không thể đến gần, chết tiệt." Hồ Bát Nhất chửi một tiếng.

"Làm sao bây giờ?

Khiên cũng không chống đỡ được bao lâu nữa." Lâm đội nhìn nơi chỉ cách tim mình vài centimet, sắc mặt khó coi.

Vương Mập phải mất rất nhiều sức mới rút được hai tay của mình ra.

Tiện tay kéo Hồ Bát Nhất, cúi đầu nhìn viên gạch xanh trên cát lún, mày nhíu chặt lại.

Tiến thoái lưỡng nan, đúng là tức chết người mà.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất quan sát bốn phía.

Phát hiện trên tường thành ở hướng sáu giờ xuất hiện một con mắt, nhưng con ngươi này lại có thể di chuyển.

Tầm mắt nhìn về phía tường thành, những cơ quan kia dường như

còn mạnh hơn trước.

Trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ táo bạo.

Hồ Bát Nhất đặt chân vào trong cát lún, liền thấy con ngươi trên tường lúc này đang nhìn chằm chằm vào cát lún.

Trong nháy mắt, hắn đã hiểu ra.

Đúng là không hổ danh Ma quốc, đồ vật ở đây thật quỷ dị.

"Lão Hồ, đừng nghĩ nữa, chỗ này không ổn, nhìn kìa." Vương Mập chú ý đến viên gạch xanh trên cát lún, dường như đang đè lên cái gì đó.

Còn có thứ gì đó sắp phá đất mà ra.

Dưới sự quan sát của hai người, họ thấy một vật tròn tròn chui ra từ dưới viên gạch xanh.

Còn có hai con mắt to bằng hạt vừng, đôi mắt đầy độc dịch nhìn bọn họ.

Trong miệng còn thè ra lưỡi.

Đôi mắt còn nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Mập, từ từ cuộn mình trên viên gạch xanh.

Phần thân trước lúc này hơi ngẩng lên, trong tư thế tấn công.

Trong một hơi thở, vảy trên người cũng biến thành ánh sáng màu đỏ.

"Chết tiệt, sao ở đây lại có rắn?" Vương Mập bó tay rồi, bây giờ sa mạc cũng có rắn à?

Xuất hiện một con, liền có con thứ hai, từng cái đầu tròn vo lộ ra từ dưới viên gạch xanh.

"Bột hùng hoàng, Mập, lấy ra đi." Trán Hồ Bát Nhất đẫm mồ hôi,

nhỏ giọt xuống cát.

Vương Mập cũng không do dự, liền rắc bột hùng hoàng xuống đất.

Mọi người đang đứng ở cửa thấy họ không động đậy, mặc cho mưa tên bắn vào khiên.

Trong lòng càng thêm căng thẳng.

"Sao không động đậy?

Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Giáo sư Phương sốt ruột siết chặt hai tay.

"Đúng là gặp phải vấn đề khó rồi, ở đây có Ma Quốc Hồng Nhãn Hình Châu, là một loại thú cưng mà nữ vương Tinh Tuyệt thích nuôi, một loài rắn độc có độc tính cực mạnh." "Bây giờ họ đã bị mắc kẹt, phía trước không đi được, phía sau cũng không quay lại được." Diệp Phi đứng ở cửa nói.

Vừa dứt lời, các giáo sư đều kinh ngạc.

Chuyện như vậy mà anh cũng biết?

Còn có cái gì mà anh không biết không?

"Vậy họ không phải là rất nguy hiểm sao?" Băng Băng nắm chặt quần áo Diệp Phi.

"Bây giờ tiến không được lùi không xong, đằng sau còn có tên bắn, làm sao bây giờ?" Vương lão cũng sốt ruột vô cùng, tầm mắt rơi trên tấm khiên.

"Lùi lại có được không?" Băng Băng vội vàng hỏi.

"Nếu quay lại, mũi tên cũng sẽ theo người quay lại, sẽ làm chúng ta bị thương, tốt nhất là không nên quay lại." Giáo sư Tả Điền phía sau nghe thấy, vội vàng lên tiếng.

Chương 87

"Giáo sư Tả Điền, sợ chết thì cũng phải có giới hạn, đừng quá đáng quá, người toàn cầu đều đang nhìn lời nói hành động của ông, ông đừng làm mất mặt nước Anh Hoa của các ông." Tuyết Lỵ Dương nghe ra được đây là muốn hy sinh hết bọn họ, thật là vô sỉ.

Sắc mặt giáo sư Tả Điền thay đổi, nhưng cũng không nói nhiều.

"Anh Diệp Phi, làm sao anh phát hiện ra những con rắn độc đó?" Hà giáo thụ không hiểu.

"Phỏng đoán thôi.

Trước đây tôi đã từng đến đây, khu vực này của Ma quốc có nhiều cát lún nhất, mà phía trước không có mũi tên nhưng lại không thể di chuyển, vậy thì chỉ có khả năng này, cộng thêm nữ vương Ma quốc thích nuôi thú cưng." "Những con thú cưng này vẫn luôn sống trong cát lún, điều này rất dễ hiểu." Diệp Phi vừa dứt lời, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Sau cơn kinh ngạc, trái tim vốn đã treo lơ lửng lại một lần nữa thắt lại.

Vậy chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

"Lão Hồ, mau nghĩ cách đi, cứ thế này nữa, không bị độc chết thì cũng bị bắn thành cái sàng." Vương Mập giơ khiên lên, thấy từng mũi tên suýt nữa thì làm tổn thương mắt mình.

Anh ta liền chửi ầm lên.

Hồ Bát Nhất thấy rắn độc trong cát lún dường như có chút sợ hãi bột hùng hoàng.

Nó chần chừ không dám đến gần.

Hồ Bát Nhất nheo mắt lại, trong mắt lóe lên vẻ kiên quyết.

"Vừa rồi tôi đã để ý xung quanh, phát hiện độ khó khởi động của cơ quan này là dựa vào mức độ oán khí của con ngươi kia, cho nên rất có thể nơi đó chính là trận nhãn của cơ quan này!" "Mập, Tuyết Lỵ Dương, Lâm đội, lát nữa mấy người yểm trợ cho tôi, tôi xem thử phong ấn cái này lại có hiệu quả không!" Vương Mập và Tuyết Lỵ Dương liếc nhau.

Hai người vô cùng ăn ý gật đầu.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất lấy ra một xấp giấy vàng từ trong ba lô.

Trên giấy có in bùa chú!

Ba người liếc nhau.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Mập ném tấm khiên trong tay lên không trung.

Lâm đội và những người lính đánh thuê khác vội vàng vây họ trong vòng khiên.

Hồ Bát Nhất nhân lúc khiên bay lên, lấy bùa chú, bay lên không trung.

Anh ta không biết từ đâu rút ra một thanh nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm dán bùa chú, bay thẳng về phía con mắt.

"Phong ấn." Hồ Bát Nhất hét lớn.

Chỉ thấy thanh kiếm đó vừa vặn cắm vào con ngươi.

Con ngươi vốn đang di động lập tức bị che khuất, cùng lúc đó mũi tên cũng đột ngột dừng lại.

Mọi người còn chưa kịp vui mừng.

Giây tiếp theo lại nghe thấy Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lớn.

“Mau chạy.” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người theo phản xạ chạy về khu vực an toàn gần nhất.

Cùng lúc đó, những nhân viên bảo an nhanh chóng lấp đầy khoảng trống.

Khiên rơi xuống, giáo sư Phương và mọi người cũng thở phào một hơi dài.

Trong lúc thở dốc.

Mọi người nhìn thấy thanh kiếm trên con mắt, lại từ từ rơi xuống.

Cùng lúc đó.

Toàn bộ úng thành vừa mới yên tĩnh, lại phát ra tiếng tên sắc bén bay ra.

“Lão Hồ...” Hồ Bát Nhất ở cuối cùng loạng choạng một cái, suýt nữa bị mũi tên sắc bén bắn xuyên.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Mập thấy vậy, cầm khiên định xông lên.

Lâm đội và đồng đội bên cạnh ngăn họ lại.

Một trong số những người lính đánh thuê thấy vậy.

Ném tấm khiên trong tay qua.

Hồ Bát Nhất đón lấy, vừa cầm trong tay, mũi tên đã cắm vào khiên.

Thân hình nhanh nhẹn né được đòn tấn công, trên người cũng bị mũi tên đâm thủng mấy lỗ.

“Anh Hồ.” Một lính đánh thuê lại ném cho Hồ Bát Nhất một cái nữa.

Hồ Bát Nhất hai tay cầm khiên.

Vội vã đi về khu vực an toàn.

Nơi mũi tên vừa rơi xuống, lại xuyên thủng cả đá, và mưa tên vẫn còn phát ra tiếng rung động.

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng đến quỷ dị!

Bất kể là bên Đại Việt, hay Lão Ưng, hay Anh Hoa, đều bị cảnh tượng kinh hoàng này dọa cho sợ hãi!

Đi suốt chặng đường, dù gặp ma quỷ, mọi người cũng không sợ hãi như vậy.

Nhưng đối mặt với những mũi tên sắc bén này, họ thật sự không có cách nào!

Dù biết rằng trận nhãn của cơ quan có thể ở đó!

Hồ Bát Nhất bực bội thở dốc: "Mẹ nó, chỉ thiếu một chút nữa thôi!" "Chết tiệt, dọa chết tôi rồi, úng thành này đã mấy nghìn năm, tại sao vẫn nguy hiểm như vậy, quả thực quá mạnh rồi!" "Nhìn mưa tên đầy trời, tôi cứ tưởng đang đóng phim, không đúng, dù là đóng phim cũng không chơi lớn như vậy, vừa rồi mũi tên rơi xuống đất, tôi thấy mũi tên còn đang rung, quá kinh khủng!

Phải cần lực đạo lớn đến mức nào chứ!" "Trời ơi, còn bao nhiêu mũi tên nữa, sao cảm giác bắn không hết vậy, cũng quá kinh khủng rồi!" "Mẹ ơi, trước đây nhìn thấy mấy bộ xương tôi còn không để ý, hóa ra là chết như vậy, trời ơi, nếu tôi đi cùng đội khảo cổ, chắc lúc này chân tôi đã nhũn ra rồi!" "Lẽ nào không qua được úng thành sao, thật đáng tiếc!" "Ê, các người nhìn kìa, đại lão Diệp Phi hình như cười rồi, vãi chưởng!" ...

Quả nhiên, theo hướng của máy quay, tất cả mọi người đều thấy, đại lão Diệp Phi mỉm cười với con mắt trên úng thành.

“Vãi, đại lão Diệp Phi cười một cái, đội khảo cổ an toàn rồi!” “Tôi biết ngay đại lão Diệp Phi có cách mà, haha!” “Đại lão Diệp Phi đừng vội lộ thân phận, để người Lão Ưng và Anh Hoa đi dạo thêm một chút, trước đây họ không phải kiêu ngạo lắm sao, xem họ còn dám tiếp tục kiêu ngạo không!” “Tôi thừa nhận từ hôm nay trở đi, tôi là fan của đại lão Diệp Phi, đại lão Diệp Phi thật sự quá đẹp trai, kiểu đẹp trai khai thiên lập địa đệ nhất!” “Hu hu, đừng cướp chồng tôi, ai cướp chồng tôi, tôi liều mạng với người đó!” Lúc này, khán giả trong phòng livestream thảo luận vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không cảm nhận được không khí tuyệt vọng đó.

Băng Băng cũng thấy được bình luận trên livestream, trái tim căng thẳng của cô lập tức thả lỏng.

Ánh mắt nóng rực nhìn về phía Diệp Phi!

Người đàn ông này, còn là một nhà ẩm thực sao?

Nói chính xác, có nhà ẩm thực nào như thế này không!

Thất tinh bát quái, cái gì cũng tinh thông, còn nấu được một bàn ăn ngon, quan trọng là, khi anh ấy cười, thật đẹp trai!

Trong mắt Băng Băng đã lấp lánh những ngôi sao nhỏ!

Lúc này...

Diệp Phi vừa chuẩn bị mở miệng!

Lại thấy một người đàn ông gầy gò của nước Anh Hoa bước ra khỏi đám đông.

Bên phía nước Anh Hoa lập tức vang lên một tiếng hoan hô.

Tả Điền thấy Trường Tùng Ma Y, lập tức lộ ra một tia vui mừng: “Ma Y quân, anh có cách sao???” Trường Tùng Ma Y là một tuyển thủ parkour chuyên nghiệp, đồng thời còn giành được các giải thưởng

quốc tế về nhảy xa, nhảy cao, ngay cả trong nước cũng có không ít người biết anh ta!

"Đúng vậy, giáo sư Tả Điền, úng thành này trông có vẻ nguy hiểm, và mũi tên dường như vô hạn, lại còn có chút âm u, nhưng đó chỉ là đối với người bình thường, còn tôi, là quán quân của Đại Anh Hoa, nơi này không thể cản được tôi, chỉ cần tốc độ của tôi vượt qua tốc độ bắn của những mũi tên đó, và mỗi khi một mũi tên sắc bén được bắn ra, đều có một khoảng trống!" "Tôi đã tìm ra quy luật, chỉ cần tôi trong thời gian ngắn nhất xông đến dưới tường thành, sau đó trực tiếp leo lên, cơ quan úng thành này liền có thể dễ dàng giải quyết!" "Chỉ tội nghiệp cho dân chúng Đại Việt, có vẻ hơi kém cỏi!" Nói rồi, Trường Tùng Ma Y khiêu khích nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác.

Biểu cảm đó rõ ràng đang nói, mấy kẻ vô dụng, giữ các người lại làm gì!

Vương Mập suýt nữa thì tức đến muốn xông lên cho anh ta hai phát súng!

Không ngờ anh ta lại quay sang, chế nhạo nhìn Diệp Phi một cái!

Diệp Phi không tức giận, nhưng lại khiến khán giả trong phòng livestream và Băng Băng tức giận.

Băng Băng siết chặt nắm đấm nhỏ, nhỏ giọng tự nói với mình: "Không tức giận, không tức giận!" Khán giả trong phòng livestream chỉ thiếu điều cầm chai Coca-Cola 82 năm ném vào mặt gã này!

"Nhóc Anh Hoa, mẹ kiếp, tức chết tôi rồi!!" "Đồ chó, điện thoại đã ném, đừng hỏi tại sao, lão tử mở tiệm điện thoại, tức chết rồi!" "Chế nhạo đại lão Diệp Phi của tôi, mẹ kiếp..." "Mẹ nó, lão tử muốn giết người, dao đâu!!!!" Trong phòng livestream một mảnh tiếng gầm giận dữ.

Ngược lại, Diệp Phi.

Không tiếp tục tiến lên, vẫn mỉm cười, sau đó xoa đầu Băng Băng cười nói: "Không sao, hắn chết chắc rồi!" "Chết chắc rồi?" Giọng Diệp Phi không lớn, Hồ Bát Nhất và Vương Mập ở không xa đều sững sờ.

Giây tiếp theo.

Chương 88

Trường Tùng nhanh chóng xông về phía con mắt, tốc độ của hắn cực nhanh, khi mưa tên của cơ quan bắn về phía hắn, hắn đã ở cách đó mấy mét!

Bên phía đội khảo cổ, vang lên tiếng hoan hô kịch liệt.

Chỉ là.

Khi Trường Tùng đến khu vực cát lún, hắn muốn thông qua quán tính trực tiếp nhảy qua khu vực cát lún.

Tuy nhiên hắn đã bỏ qua một điều, khu vực cát lún, không phải chỉ có cát lún.

Hơn nữa, càng đến gần, khoảng cách phóng ra mũi tên càng ngắn.

Và hắn sẽ có một khoảng thời gian vài giây trên không.

Tương đương với việc, trong vài giây sẽ bị mũi tên coi như cái bia.

Quan trọng nhất là, tất cả mọi người đều bỏ qua một điểm.

Có một số lỗ không bắn ra mũi tên, không phải là không thể bắn!

Mà là, chưa đến lúc bắn!

Là một úng thành, từ khi thiết kế, đã không có ý định, để người đi vào còn sống đi ra!

Vì thế!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Trường Tùng như thể đâm đầu vào vô số mũi tên đang bay qua, trong khoảnh khắc bay lên, bị giết ngay lập tức!

Phụt...

Huyết tương bắn tung tóe khắp nơi!

Toàn bộ người Anh Hoa đều chết lặng!

Vương Mập che mặt quay đi, âm thầm giơ ngón tay cái lên: "Dũng sĩ!" Con ngươi trên tường úng thành, dường như cảm nhận được suy nghĩ của đám người bên dưới.

Khí tức tà ác trong con ngươi càng thêm nồng đậm!

Nó nhìn về phía tất cả mọi người!

Trong khoảnh khắc nó nhìn qua!

Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng: "Không ổn!" Phụt phụt phụt...

Vô số mũi tên như thể nhận được sự điều khiển, toàn bộ đều tập trung về một hướng của họ.

Dù có khiên...

E rằng giây tiếp theo cũng sẽ phải đối mặt với cái chết!

"A..." Từng người lính đánh thuê bị bắn trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Lâm đội..." "Tiểu Bạch..." Lâm đội nhìn anh em bên cạnh chết thảm, trong lòng rỉ máu.

"Nghĩ cách mở cửa úng thành phía sau, ra ngoài, nếu không tất cả đều phải chết!" Lâm đội lo lắng hét lớn, đám người Lão Ưng và Anh Hoa đang trốn phía sau lập tức điên cuồng đập vào cửa úng thành phía sau.

Nhưng cánh cửa đồng này, đã đứng vững mấy nghìn năm, không phải đập là có thể mở được!

Giáo sư Phương nhìn những người lính đánh thuê lần lượt ngã

xuống.

Trong mắt đầy nước mắt.

Những người lính đánh thuê này đều là nhân tài của Đại Việt, bây giờ lại phải bỏ mạng ở đây.

Lúc này, một nghiên cứu sinh không chịu nổi nữa.

"Giáo sư, dấn thân vào giới khảo cổ, em không hề hối hận, nhưng bây giờ... em rất sợ, em không thể gặp lại ba mẹ mình nữa rồi." Những học sinh còn lại cũng mắt đỏ hoe, vô cùng sợ hãi.

Họ từng là hy vọng của Đại Việt.

Là tương lai của đội khảo cổ!

Nhưng họ sắp phải chết trong lăng mộ bị nguyền rủa này.

Họ không cam tâm!

Nhưng họ cũng biết, nguy hiểm có lẽ sẽ đến trong giây tiếp theo!

"Ai... mấy lão già chúng ta nếu chết ở đây cũng đành, chỉ tiếc cho mấy đứa nhỏ này, đều là nhân tài cả." Vương lão thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn giáo sư Lý và giáo sư Hà, còn đưa tay an ủi học sinh bên cạnh.

Lúc này, đội khảo cổ ba nước hoàn toàn rơi vào tuyệt cảnh.

Ngay lúc đó.

Diệp Phi từ từ bước ra khỏi đám đông phía sau.

Điều này khiến Băng Băng bên cạnh hơi sững sờ.

Cô nhớ lại, lúc Trường Tùng ra mặt, Diệp Phi dường như cũng định đứng ra!

Lẽ nào anh lại có cách rồi sao??

Trong lúc mọi người còn đang chết lặng.

Diệp Phi từng bước một đi về phía con mắt!

Lúc thì sang phải, lúc thì sang trái, thỉnh thoảng còn lùi lại mấy bước.

Tốc độ của hắn không nhanh.

Thế nhưng, những mũi tên bay vun vút tới, lại không hề làm hắn bị thương chút nào!!!!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đồng thời trong đầu hiện lên một dấu hỏi lớn??????

Chuyện này...

“Vương lão, có phải tôi hoa mắt rồi không?

Tại sao những mũi tên đó không bắn trúng Diệp Phi?” Giáo sư Lý không dám tin nhìn anh, còn dụi dụi mắt mình.

“Tôi cũng không biết.” Vương lão lắc đầu.

“Diệp Phi không phải thật sự là một người bất tử chứ?

Thao tác này, mẹ kiếp tôi phục rồi!!!!” Vương Mập không dám tin nhìn bóng lưng của Diệp Phi.

Đặc biệt là bước chân của anh, vô cùng quỷ dị.

Có chút giống với Đạp Thất Tinh trước đây, nhưng tốc độ lại nhanh hơn gấp đôi không chỉ.

Có một cảm giác của Thái Cực Quyền, mềm dẻo có thừa, nhu trung đái cương.

Mỗi lần lính đánh thuê thấy mũi tên lướt qua người Diệp Phi, họ lại không ngừng nuốt nước bọt.

Chỉ sợ làm anh bị thương.

Lượt xem trong phòng livestream không ngừng tăng lên, nhưng

không ai nói gì.

Hồi lâu.

“Chết tiệt, tôi đã thấy cái gì vậy?

Tôi đã thấy cái gì vậy?

Tại sao đại lão Diệp Phi lại không sao?” “Vãi chưởng, vãi chưởng, vãi chưởng, tôi gặp ma à?

Gặp ma à?” “Không hổ là anh Phi của tôi, đúng là trâu bò, có thể đi lại trong mưa tên, thử hỏi còn ai làm được?” “Chính là phải trâu bò lấp lánh như thế, chọc mù mắt chó của bọn họ, để bọn họ ngơ ngác, nghiền nát sự tự tin của bọn họ xuống đất, nghiền nát thật mạnh.” ...

Thảo luận trong phòng livestream, giống như tuyết rơi, cuồng phong bão tuyết ập đến.

“Nhưng cát lún ở đó thì sao?” Băng Băng tuy kinh ngạc mũi tên không thể làm Diệp Phi bị thương, nhưng cát lún ở đó không thể đứng vững được.

Còn có rất nhiều rắn độc.

Chương 89

Vừa dứt lời.

Liền thấy Diệp Phi đi trên cát lún, như đi trên đất bằng.

Không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Đôi mắt ngây thơ của Băng Băng lại một lần nữa mở to, đầu ngón tay cầm micro đã trắng bệch.

Chuyện này lại làm thế nào được?

Mũi tên bắn không trúng thì thôi, sao cát lún dưới chân cũng không sao?

Giáo sư Tả Điền và giáo sư William như nhìn thấy quái vật mà nhìn Diệp Phi.

Giáo sư Phương ôm lấy ngực mình.

Chắc là chưa ngủ tỉnh, nếu không đây là nguyên lý gì?

Tại sao cát lún lại có thể chịu được trọng lượng của một người?

Còn những con rắn độc này lại là chuyện gì?

Tại sao không tấn công?

Vương lão và những người khác đều lo lắng cho Diệp Phi.

Đó là rắn độc đó, còn cát lún này là tình huống gì?

"Cát lún này là chuẩn bị cho mấy người chúng ta à?

Sao đến lượt Diệp Phi thì lại không sao?" Vương Mập nhìn những vũng cát lún này không động đậy, quả thực, sao cát lún này lại biết phân biệt đối xử thế.

Nguy hiểm đều là dành cho bọn họ sao?

Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng vỗ vai gã, an ủi.

Diệp Phi đứng trên cát lún, dòng máu Chân Long trên người được giải phóng.

Rắn cát lún cảm nhận được sự uy nghiêm của dòng máu rồng này, sợ hãi đến mức mỗi con đều ẩn mình trong cát lún.

Không con nào dám ló đầu ra.

Dù có nổi lên trên cát lún, cũng không dám động đậy.

Diệp Phi thờ ơ liếc nhìn một cái, tiếp tục đi.

Sau khi đi qua cát lún, hai bên lại xuất hiện mưa tên.

Nhưng Diệp Phi lại bước chân lên không, nhanh chóng đi đến dưới tường thành.

Ngẩng đầu nhìn tường thành trước mặt, khẽ nhảy một cái.

Độ cao phải đến hơn mười mét.

Lại bị anh nhẹ nhàng nhảy một cái, đã lên đến trên tường.

Tiếp đó, anh lấy con dao phay trong túi ra, nhẹ nhàng chém một nhát.

Con ngươi bị chém ra một cách dễ dàng!

Con ngươi đầy tức giận chảy ra máu tươi đỏ thẫm, theo vách tường chảy xuống.

Da người trên lương đình lúc này cũng vỡ tan.

Trong nháy mắt...

Những mũi tên đó dừng lại!

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Mọi thứ như thể đã dừng lại.

Toàn bộ úng thành lại chìm vào yên tĩnh.

Các giáo sư buông tay xuống, há hốc miệng, miệng mấp máy mấy lần không biết nói gì.

“Cho nên, chúng ta an toàn rồi?

Không chết nữa?” Giáo sư Lý chớp chớp mắt.

Đối mặt với Diệp Phi, ông thật không biết nói gì nữa!

Lăng mộ Hiến Vương đã vậy.

Mộ cổ Tinh Tuyệt lại còn như vậy!

Đúng là lần nào cũng kinh ngạc, lần nào cũng kinh hãi, giáo sư Lý cảm thấy trái tim già nua của mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Chắc là vậy.” Hà giáo thụ nói xong còn véo vào cánh tay mình.

Đau.

Đau đến thấu tim.

Những học sinh phía sau từng người một ngã nhũn ra đất, sau khi sống sót qua kiếp nạn liền mỉm cười nhìn nhau.

Kết cục thật bất ngờ.

Diệp Phi này, lúc không có chuyện gì thì cứ nói mình là nhà ẩm thực, nếu đây là nhà ẩm thực, họ đều muốn đánh người rồi!

“Vừa rồi có phải tôi nhìn nhầm không?

Diệp Phi có phải đã nhảy cao mười mấy mét không?” Đầu óc Băng Băng cứng đờ.

Bây giờ Băng Băng cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Sự chấn động mà Diệp Phi mang lại thật sự quá nhiều.

Trước đây là đạp Thất Tinh.

Bây giờ ngay cả phi thân cũng dùng đến rồi!

Đây là năng lực của nhà ẩm thực sao?

Từ khi nào nhà ẩm thực lại có thiên phú này!

“Chắc vậy, người bình thường có thể nhảy cao như vậy sao?” Nhân viên công tác bên cạnh cũng không chắc chắn lắm.

“Vậy nên, đây là thiên phú chuyên dụng của nhà ẩm thực sao?” Các giáo sư: .....

Lính đánh thuê: .....

Hồ Bát Nhất: .....

Giáo sư Tả Điền: .....

Giáo sư William: .....

Lúc này, cư dân mạng trên kênh livestream quốc tế.

Ba nước hiếm khi có chung một quan điểm.

“Vãi...

đây còn là người không?” “Sao nước Anh Hoa chúng ta lại không có người như vậy?” “Người Lão Ưng chúng ta... dường như không có ai lợi hại như vậy.” “Mẹ kiếp, đại lão Diệp Phi trâu bò rồi, thành tích này, đủ để xưng bá toàn cầu rồi, haha.” “Trâu bò, haha, chính là phải chói mù mắt chó của bọn họ, để bọn họ ngơ ngác, đây là vinh quang của Đại Việt chúng ta, hiểu chưa?

Đây mới là vinh quang.” “Không phải con mèo con chó nào cũng có thể làm nên vinh quang, trước đó cái gã Ma Y trâu bò hống hách kia, không phải cũng bị vả mặt sao, haha.” ...

Hoắc lão và quán chủ nhìn Diệp Phi thờ ơ đứng tại chỗ.

Cả hai cùng ôm lấy ngực mình.

“Hoắc lão, tôi có thể chửi bậy một câu không?” Quán chủ vẫn chưa hoàn hồn.

Diệp Phi sao có thể bình tĩnh đi đến đối diện, còn có cú nhảy kia.

Nhảy thế nào?

Chương 90

“Tôi cũng muốn chửi bậy một câu.” Hoắc lão cũng có cùng suy nghĩ.

Hai người liếc nhau.

“Mẹ kiếp.” Diệp Phi bình tĩnh đi về trước mặt mọi người.

“Giáo sư, bây giờ có thể qua được rồi, rất an toàn.” Hồ Bát Nhất run rẩy tay, nắm chặt lấy tay Diệp Phi, ánh mắt kinh ngạc mãi không tan.

“Anh em Diệp Phi, anh nói thật đi, có phải anh là người bất tử ngàn năm không?” Những người phía sau như Vương Mập và các giáo sư cũng đều mong chờ câu trả lời của anh.

Ngay cả giáo sư William và giáo sư Tả Điền phía sau cũng đang chờ Diệp Phi trả lời.

“Tôi không phải người bất tử, các người thật sự hiểu lầm rồi.” Diệp Phi biểu cảm vừa oan ức vừa bình tĩnh.

Anh là người bất tử sao?

Làm sao có thể, mình nhiều nhất chỉ là một người xuyên không!

Hơn nữa bản chất của mình là một nhà ẩm thực!

Làm đồ ăn!!!!

“Vậy tại sao anh lại không sao?

Lính đánh thuê và Trường Tùng Ma Y kia đều đã chết, tại sao mũi tên lại không bắn trúng anh?” Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt không hiểu.

“Đó là vì họ không biết sự huyền bí của Ngũ hành bát quái, tuy ở đây cơ quan trùng trùng, nhưng cũng không phải không có manh mối.”

Diệp Phi đưa tay chỉ vào viên gạch xanh trên mặt đất, kiên nhẫn giải thích.

"Anh Hồ, anh có từng nghe qua Bách Âm Quá Cửu Trận, chuyển hóa từ Thái Cực, chỉ cần giẫm vào tử giác của những cơ quan này, những mũi tên này sẽ không làm người bị thương." "Mỗi bước đi sẽ có một khoảng nhảy nhỏ, hơn nữa tốc độ nhanh đến một mức độ nhất định, người giẫm trên cát lún, thực ra không khác nhiều so với giẫm trên mặt đất.

Bởi vì tôi rảnh rỗi không có việc gì làm hay leo núi tìm đồ ăn, tôi đã luyện hai mươi mấy năm, mới miễn cưỡng biết được một chút." Diệp Phi từ tốn giải thích.

Hồ Bát Nhất chỉ thiếu điều không phun ra một ngụm máu già, chỉ vậy thôi?

Ai tin!

Nếu không phải vừa rồi Diệp Phi thật sự làm được, Hồ Bát Nhất tuyệt đối cho rằng anh đang chém gió!

"Vậy... làm sao anh biết Bách Âm Quá Cửu Trận?" Hồ Bát Nhất run rẩy giọng hỏi.

"Đây là tôi đi du ngoạn bốn bể, học được trong đạo quán." Diệp Phi ngượng ngùng cười, lúng túng sờ sờ mũi mình.

"Tôi đoán đạo sĩ dạy anh họ Hồ phải không?" Vương Mập còn ở bên cạnh bồi thêm một dao.

Cái cớ này, người khác tin hay không gã không biết, nhưng gã Vương Mập này thì không tin.

"Hả?" Ngược lại, các giáo sư bên cạnh lúc này đã hoàn hồn sau cơn chấn động.

Băng Băng vẫn cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó?

Ngay sau đó mắt cô sáng lên.

“Anh Diệp Phi, làm sao anh có thể nhảy cao như vậy?” Lời vừa dứt, ánh mắt của các giáo sư và nhóm Hồ Bát Nhất lại một lần nữa rơi vào người Diệp Phi.

Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất, người bình thường nhảy cao khỏi mặt đất cũng chỉ trong vòng một mét.

Dù là vận động viên nhảy cao cũng không đạt được độ cao mấy mét.

Nhưng anh có thể.

Mà đó là hơn mười mét!

Chuyện này rất không khoa học.

“Khụ khụ, tôi thích nhảy cao, bình thường có lẽ luyện tập nhiều hơn, cho nên mới nhảy cao như vậy.” “Thực ra các người nên tin tôi, tay nghề của tôi các người cũng biết, bản chất của tôi là một nhà ẩm thực, điểm này là thật.” Lời của Diệp Phi suýt nữa khiến mọi người hộc máu.

Chỉ vậy thôi?

Nhà ẩm thực?

Anh nói bừa một cách nghiêm túc như vậy, thật sự ổn không?

Sao lời này lại không ai tin nhỉ?

Cư dân mạng Đại Việt trong phòng livestream lúc này cũng đã hoàn hồn sau cơn chấn động.

“Vãi, chém gió, điều đó là không thể, tôi chính là quán quân nhảy cao của học viện chúng ta, tôi không có điểm tựa thì làm sao cũng

không thể nhảy cao như vậy được.” “Lầu trên, cậu đừng nghĩ nữa, cậu và đại lão không thể so sánh được, người ta miệng thì nói vậy, nhưng thực tế, người ta khiêm tốn.” “Đúng vậy, tôi thấy trên người anh Phi toàn là bí mật, dù sao anh ấy nói gì thì là cái đó, tin hay không là do tôi quyết định.” “Không sai, tôi chỉ cần tận hưởng cảm giác chấn động mà đại lão mang lại cho tôi là đủ rồi, quan tâm làm gì?

Tôi chính là thích cái cảm giác bị sét đánh cho cháy từ ngoài vào trong, haha.” ...

Giáo sư Tả Điền lúc này trong lòng đầy kinh ngạc.

Kinh ngạc đồng thời, càng nhiều hơn là phẫn nộ và căm phẫn!

Lúc Trường Tùng ra tay thì anh ta không ra tay!

Lại cứ phải đợi anh ta chết rồi mới ra tay!

Đây là đang vả vào mặt đội khảo cổ Anh Hoa của họ!

Mấy người lính đánh thuê Anh Hoa liếc nhau, âm thầm cầm vũ khí trong tay lên!

Thấy Tả Điền lắc đầu mới từ bỏ.

Tả Điền biết bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất để ra tay!

Lúc này...

Phòng livestream của Anh Hoa và Lão Ưng đã bùng nổ!

“Vãi, Đại Việt quá vô sỉ rồi, đã biết cách giải quyết những mũi tên này, tại sao không nói sớm?

Người này thật sự vô sỉ đến cực điểm.” “Không sai, Lão Ưng chúng ta đã mất gần mấy chục lính đánh thuê, đây đều là nhân tài của Lão Ưng chúng ta, các người thua về lịch sử không nói, còn muốn độc chiếm lịch sử, giết người nước tôi, quả thực là không biết xấu hổ.” “Hại chết đại lão Trường Tùng, Diệp Phi nạp mạng đi!” “Các người

Đại Việt dù có muốn ra vẻ, cũng không thể ra tay trước sao, cứ phải đợi đại lão Trường Tùng chết rồi các người mới ra vẻ, hành vi coi mạng người như cỏ rác này của các người, tôi muốn tố cáo!" "Đúng, tố cáo đội khảo cổ Đại Việt!" "Tố cáo +10086!" Rất nhanh, hai nước đã hình thành một làn sóng tố cáo, nhưng không có tác dụng gì.

Vì người trong nước cũng không ngốc.

Băng Băng nhìn phát ngôn của người hai nước trong phòng livestream, tức đến phồng má.

Vì nhân viên công tác đứng khá gần Lâm đội và họ.

Lâm đội cũng thấy được, thế là anh ta lạnh lùng nhìn mấy học sinh Anh Hoa đang gây chuyện trong phòng livestream, nói: "Là lính đánh thuê, theo đội khảo cổ xuống lăng mộ bảo vệ giáo sư là chức trách, trước khi vào đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, các người lại đổ tội này lên đầu anh em Diệp Phi, các người mới là kẻ vô sỉ." Giọng nói sang sảng của Vương Mập lúc này cũng vang lên.

"Chỉ có các người chết thôi sao?

Lính đánh thuê Đại Việt chúng tôi không chết à?

Tự mình vô năng thì trách ai?

Còn cái gã tên gì Ma đại?

Chém gió thì giỏi, kết quả thì sao?

Không phải cũng chết rồi sao?" "Anh nói bậy, Ma Y là do các người trì hoãn gây ra, nói gì mà mười phút, kết quả thì sao?" Mắt giáo sư Tả Điền đầy tức giận.

"Là mười phút đó, là do nghe người Anh Hoa các người chém gió nên mới trì hoãn mất mấy phút, không phải sao?" Hồ Bát Nhất tiếp tục bồi thêm một dao.

“Bớt nhảm nhí đi, Diệp Phi phải không, anh rõ ràng có cách giải quyết, tại sao không ra tay sớm?” Giáo sư William lại một lần nữa chĩa mũi nhọn vào Diệp Phi.

“Tôi cũng vừa mới phát hiện ra, dù sao đây cũng là lần đầu tôi đến, dù sao cũng là chuyện mạo hiểm tính mạng, tôi vẫn phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm.” Diệp Phi cười nhạt, coi như trả lời.

Một câu nói, khiến giáo sư William nghẹn lời.

Cơn giận trong lòng nghẹn ở cổ họng, không lên được cũng không xuống được.

Người Đại Việt trong phòng livestream quốc tế sắp cười chết rồi.

“Haha, đại lão của tôi vô địch rồi, câu nói này chặn họng các người còn nói được gì nữa, tự mình không có bản lĩnh còn dám nói Đại Việt chúng tôi không phải, nếu không có đại lão Diệp Phi, các người đều đã chết tập thể rồi.” “Đúng vậy, không phải đại lão Diệp Phi thì các người đã đi đời nhà ma rồi, còn có mặt mũi chất vấn?” “Ai kia?

Trước đó nói đây là lịch sử của Anh Hoa và Lão Ưng các người đâu?

Lại đây lại đây, mở to mắt chó của các người ra mà nhìn cho rõ, đây là lịch sử của Đại Việt chúng tôi.” Cư dân mạng Anh Hoa không vui rồi.

“Cái gì mà lịch sử của các người, chỉ vì người đàn ông này sao?

Đúng là chuyện cười.” “Đúng vậy, chỉ dựa vào một người đàn ông, là có thể khẳng định đây là lịch sử của các người sao?” Cư dân mạng Lão Ưng cũng vô cùng không vui.

“Người Lão Ưng chúng tôi cũng chết không ít, chuyện này chính là lỗi của Đại Việt các người, các người chính là có ý đồ muốn độc

chiếm lịch sử, muốn độc chiếm lịch sử của chúng tôi." "Đúng, người của nước chúng tôi đều đã chết, các người có thể làm càn, độc chiếm lịch sử của chúng tôi sao?" "Người Đại Việt chúng mày đáng chết, tại sao người chết không phải là lũ chúng mày." Đối mặt với sự nguyền rủa và chửi bới của nước Lão Ưng và Anh Hoa, người Đại Việt lúc này đã nổi giận.

Chương 91

“Mẹ kiếp, cho chúng mày mặt mũi quá rồi phải không?

Không biết tốt xấu là gì à?” “Đại lão Diệp Phi của chúng ta đã sử dụng Ngũ hành bát quái, những thứ này chỉ có ở Đại Việt, hai nước chúng mày có không?

Cứ hỏi xem chiêu vừa rồi của đại lão, chúng mày có ai làm được không?” “Đúng vậy, mồm thì leo lẻo lịch sử của chúng mày, cuối cùng chẳng phải người Đại Việt đã cứu người của nước chúng mày sao, Ngũ hành bát quái, chúng mày hiểu không?

Đây là lịch sử ngàn năm của Đại Việt, chỉ có Đại Việt chúng ta mới có bản lĩnh này.” “Nhìn cái bản mặt của chúng mày xem, khốn kiếp, đúng là tởm lợm, với cái bản lĩnh này mà muốn học được, đợi kiếp sau đi.” “Đại Việt, mày chửi ai đấy?” “Chửi chúng mày đấy?

Sao nào, không phục à?

Có tin tao cho chúng mày toàn quân bị diệt, chết hết ở đây không?” “Khốn kiếp, Đại Việt, nước Lão Ưng chúng tao chỉ là tha cho chúng mày thôi.” “Nước Lão Ưng à, đợi chúng mày có mạng sống sót rồi hẵng nói nhé, đừng có làm con rùa rụt cổ trước.” Cư dân mạng của nước Lão Ưng và Anh Hoa bị người Đại Việt chửi cho không thể phản bác, thậm chí còn nảy sinh hoài nghi.

“Đúng thật, nước Anh Hoa chúng ta dường như không có bản lĩnh này, Ngũ hành bát quái, đừng nói là biết, nghe còn chưa từng nghe qua.” “Đội khảo cổ này sao thế nhỉ?

Lại không phải lần đầu xuống mộ, sao cái gì cũng không biết vậy?” “Chẳng phải sao, giáo sư William của chúng ta còn là chuyên gia hàng đầu cơ mà?

Sao lại không bằng một chuyên gia ẩm thực?" "Tao thấy mất mặt quá, thật đấy, nhìn mà tức." .....

Giáo sư Phương nhìn mọi người đang trong tư thế giương cung bạt kiếm.

"Đội trưởng Lâm, bây giờ nguy hiểm đã được giải trừ, thu dọn một chút, chúng ta tiếp tục thôi, đừng lãng phí thời gian vô ích ở đây." Nói xong ông còn liếc nhìn Tả Điền và giáo sư William, ánh mắt đầy ẩn ý.

Giáo sư Tả Điền không cam tâm liếc nhìn Diệp Phi, ánh mắt chứa đầy sát ý.

"Ông tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta vẫn cần hắn." Giáo sư William vội vàng ngăn cản hành động của ông ta, con đường phía trước thế nào còn chưa biết.

Không thể giết Diệp Phi.

Giáo sư Tả Điền nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, chỉ có thể đè nén sự khó chịu trong lòng.

Hai nước theo sau Đại Việt.

Đội trưởng Lâm đi ở phía trước, nhìn bãi cát lún trước mặt, và cả những con rắn độc trong cát lún.

Lúc này chúng đều đã cứng đờ trên bề mặt cát.

Đội của Lâm đi vào trong đình nghỉ mát.

Lập tức sững sờ.

"Đây là..." Giáo sư Phương đi đến bên cạnh đội trưởng, liền nhìn thấy bên trong đình nghỉ mát.

Phát hiện bên trong không phải là nền gạch ngói xanh thật sự, mà là một khoảng trống rỗng.

Phía dưới khoảng trống còn có một thứ đen kịt chặn lại.

Phương hướng này lại là đi xuống lòng đất, chứ không phải đi ngang.

Các giáo sư nhìn nhau.

Vô cùng kinh ngạc.

"Đây là cái gì?

Với lại sao lối vào này lại hướng xuống dưới?" Giáo sư Lý kinh ngạc nhìn cửa động trước mắt, rồi quay sang giáo sư Phương.

"Ông hỏi tôi chi bằng hỏi anh Hồ thì hơn." Giáo sư Phương cuối cùng đùn đẩy vấn đề cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn một cái, cầm đèn pin lên, cẩn thận quan sát thứ đen kịt trước mắt.

Trên đó còn có mùi tanh nhàn nhạt, máu tươi đỏ thẫm hòa lẫn với thứ chất lỏng không rõ tựa như mực đen.

"Đây là phong ấn." Hồ Bát Nhất nhíu mày, bắt đầu thử các năng lực được ghi lại trong bí thuật Mô Kim của mình, phát hiện không tài nào mở được lớp phong ấn này.

"Cậu thiếu một thứ, máu đầu lưỡi." Lúc này, giọng nói của Diệp Phi vang lên.

Lời vừa dứt.

Các giáo sư và Hồ Bát Nhất đồng loạt quay lại nhìn Diệp Phi.

"Cậu lại biết à?" Giọng Vương Mập cao lên mấy phần.

"Biết một chút, lúc ở đạo quan, tôi từng nghe nói, thường thì những vật âm tà đều cần vật thuần dương để giải quyết." Diệp Phi gật đầu, mỉm cười.

Các giáo sư nuốt nước bọt, nghiêng đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất quyết định thử một lần, kết quả... chỉ thấy vật thể đen kịt không rõ chặn cửa động đã hóa thành nước máu.

Còn mang theo mùi tanh hôi.

Khiến người ta buồn nôn.

Các giáo sư mắt tròn như chuông đồng, không thể tin nổi.

Trước đó là nhìn thấy mới giải quyết được vấn đề gặp phải, bây giờ không cần nhìn cũng biết sao?

Sự ngưỡng mộ của Băng Băng đối với Diệp Phi lại sâu thêm mấy phần.

Cư dân mạng không còn bình tĩnh được nữa.

"Thần kỳ, quá đỉnh." "Dễ dàng đè bẹp mấy lão già tạp nham của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng." "Ha ha, Phi ca của tôi không bao giờ làm tôi thất vọng, xin nhận của tôi một lạy." "Còn tôi nữa." "+1." .....

Đội trưởng Lâm và mọi người thu lại vẻ kinh ngạc, đi trước một bước buộc dây an toàn rồi từ trong đình nghỉ mát tụt xuống.

Xác định là an toàn, lúc này mới để lính đánh thuê thả thang dây xuống.

Mọi người lần lượt từ trên xuống.

Khi đèn pin chiếu sáng xung quanh, họ lại một lần nữa kinh ngạc.

Xung quanh đều là một màu đỏ như máu, còn có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Bên cạnh còn có một vũng nước, diện tích chỉ chưa đầy trăm mét.

Mặt nước vô cùng đục ngầu, trên đó còn nổi lềnh bềnh những vật

thể không rõ.

Không khí vô cùng quỷ dị.

Giáo sư Phương và Vương lão quan sát môi trường xung quanh.

Đi đến bức tường nhìn thứ chất lỏng màu đỏ.

"Tại sao ở đây lại có máu?" Giáo sư Phương hít hít mũi, ngửi thấy mùi máu tanh.

Lông mày nhíu chặt.

"Giáo sư Phương, ông tốt nhất không nên động vào, nơi này thật sự rất quỷ dị." Vương lão vội vàng ngăn tay ông lại, khẽ lắc đầu.

Ngẩng đầu liếc nhìn môi trường xung quanh một cái.

Giáo sư Tả Điền đi đến bên vũng nước, cầm đèn pin, mặc dù nước đục nhưng không sâu lắm.

Ông ta lấy ra một viên kẹo từ trong túi, lắng nghe tiếng nước.

Trong lòng cũng ước tính được độ sâu.

Môi trường trước mắt hoàn toàn khác với trước đó, khiến người ta nhất thời có chút không hiểu ra sao.

"Shirley Dương, cô có ý kiến gì không?" Hồ Bát Nhất quan sát một vòng rồi lên tiếng hỏi.

"Không, đây là lần đầu tiên tôi thấy ngôi mộ như thế này, ngay cả trong ghi chép của ba tôi cũng không thấy một dòng chữ nào về nơi này." Shirley Dương nhíu mày, ngửi mùi máu tanh này, rất buồn nôn.

Băng Băng nén lại cảm giác cuộn trào trong dạ dày, giới thiệu cho cư dân mạng trong phòng livestream.

Người xem trong phòng livestream nhìn thấy màu đỏ đáng sợ xung quanh, không khỏi rùng mình một cái.

“Tôi vừa mới đi vệ sinh, sao lại muốn đi nữa rồi, đặc biệt là sau khi nhìn thấy cảnh này, sao tôi lại thấy xung quanh ghê tởm thế nhỉ?” “Đừng nói là ông, tôi cũng thấy rất kỳ lạ, vách đá ở đây đều là máu, vậy chắc chắn là máu người, thế còn thi thể đâu?” “Tôi vừa theo ống kính nhìn một vòng, cũng không thấy đâu cả, liệu có ở trong vũng nước không?” .....

Nhân viên công tác theo yêu cầu của cư dân mạng, hướng ống kính về phía vũng nước.

Ngay khi cư dân mạng đang tập trung tinh thần.

Trên mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng bỗng nổi lên mấy cái bong bóng.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Sau khi bong bóng nổi lên, mặt nước lại không hề có gợn sóng.

Chương 92

Cảnh này đã bị cư dân mạng phát hiện.

“Mẹ kiếp, không đúng, tôi vừa thấy cái gì vậy?

Hình như tôi thấy trong nước có bong bóng.” “Ông có nhìn nhầm không, trong vũng nước không có gì cả, lại còn đục ngầu như vậy, làm sao có bong bóng được?” “Đúng vậy, cho dù có bong bóng, thì mặt nước cũng phải có gợn sóng chứ.” “Không phải, tôi cũng thấy, chỉ có mấy cái bong bóng, trong nháy mắt đã không còn, tôi cũng không biết tại sao lại không có gợn sóng.” Trong hầm mộ.

“Anh Hồ, anh có biết cửa ở đây ở đâu không?” Giáo sư Phương thấy Hồ Bát Nhất đang xem xét đất cát dưới chân, không hiểu bèn hỏi.

“Giáo sư, việc này ông thật sự làm khó tôi rồi, tôi vừa dùng la bàn xem qua, nhưng từ trường ở đây nhiễu loạn quá mạnh, căn bản không có cách nào tìm được Sinh Môn.” Hồ Bát Nhất cười khổ.

“Tôi thấy cái la bàn của các người chẳng có tác dụng gì cả.” “Nước Đại Việt chỉ toàn mấy trò mèo vặt vãnh!” Giáo sư William nói một cách đắc ý, lấy ra la bàn của mình.

“Từ trường ở đây nhiễu loạn rất nghiêm trọng, la bàn của ông thật sự không có vấn đề gì chứ?” Băng Băng vô cùng tò mò nhìn ông ta.

“La bàn của tôi được làm bằng chất liệu đặc biệt, cho dù gặp phải một số từ trường cũng có thể sử dụng...” Giáo sư William vô cùng đắc ý nhìn họ, lấy la bàn trong tay ra, đơn giản liếc nhìn một cái, lại phát hiện la bàn cũng xoay loạn xạ.

Sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Sao cái mặt này lại đau thế nhỉ.

Vương Mập không khách khí chế nhạo.

“Ha ha, mặt ông có đau lắm không?” Giáo sư William nhất thời ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Cả hang động chìm vào im lặng.

Lúc này, Diệp Phi đi tới, ngạc nhiên liếc nhìn một cái, sau đó mới nói: “Ủa, đây không phải là Trận Thất Mang Chu Sa sao, lẽ nào là để phong ấn đại hung chi vật ở đây?” Mọi người nghe vậy, lập tức lộ ra ánh mắt tò mò.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu biết tình hình ở đây à?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn hắn.

Diệp Phi gật đầu.

“Chu sa là một loại thuốc màu, nhưng thực ra nó cũng là một thứ tốt có thể nâng cao độ tinh khiết của ngọn lửa, dùng để cải thiện chất lượng của Thái Hạo!” “Nhưng chu sa, thường được dùng nhiều hơn trong các ngôi mộ cổ, hoặc để trấn tà!” “Tôi cũng là trước đây khi đi khắp núi sông tìm kiếm mỹ thực, nghe một người tên là Tam Thúc nhắc đến, đây chắc hẳn là Trận Thất Mang Chu Sa!” “Là trận pháp mà người cổ đại dùng để phong ấn, tổng cộng có bảy loại đất có màu sắc khác nhau được chôn lấp, mỗi một ‘mang’ trong thất mang đều có ý nghĩa đại diện khác nhau.

Thông thường, cho dù là nơi hung sát nhất, cũng sẽ không dùng đến thuật pháp cực đoan như số bảy để làm phong ấn, mà cái vừa rồi chính là tầng thứ nhất, nơi các người đang đứng chính là Sinh Môn.” “Còn có sáu tầng đất với màu sắc khác nhau, nếu không tin, các người chỉ cần đào một chút là sẽ biết.” Mấy vị giáo sư nhìn nhau.

Lập tức chuẩn bị hành động!

Đồng thời trong lòng họ thầm cảm thán, chuyên gia ẩm thực này

biết nhiều thật.

Nếu không phải là một tên trộm mộ, thì thật không thể giải thích được.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập định lấy xẻng Lạc Dương ra đào đất dưới chân.

Chưa kịp động thủ, lại nghe thấy Diệp Phi nhắc nhở.

"Thắp nến lên, lần này phá trận không khác gì mở quan tài, dù sao thắp nến vẫn tốt hơn." Shirley Dương nghe vậy, nhân lúc hai người còn chưa kịp hoàn hồn, đã lấy nến từ trong túi ra.

Nhìn nến được thắp lên, Hồ Bát Nhất và Vương Mập, cùng với những lính đánh thuê khác bắt đầu đào cát dưới chân.

Tầng thứ nhất màu đỏ tươi, tầng thứ hai thì màu đất nhạt hơn tầng đầu tiên một chút.

Cứ mỗi tầng màu sắc lại nhạt đi vài phần.

Quả nhiên như lời Diệp Phi nói, tổng cộng có bảy tầng!

Lại bị Diệp Phi nói trúng!

Giáo sư William kinh ngạc nhìn Diệp Phi, bỗng nhiên hiểu ra tại sao giáo sư Tả Điền lại có sát tâm mạnh mẽ đến vậy.

Người đàn ông này thực sự không thể giữ lại.

Đối với họ mà nói, đây là một mối đe dọa.

Bỗng nhiên, ngọn nến trong tay Shirley Dương tắt ngúm.

Khói bốc lên lại có màu đỏ.

"Lão Hồ, Mập, tắt rồi, màu sắc không đúng, là màu đỏ." Giọng Shirley Dương vừa dứt, đèn pin cũng chớp tắt mấy cái.

Không khí trong phút chốc chìm vào im lặng.

Tất cả đèn gần như đồng thời tắt ngúm!

Trong chốc lát.

Một cảm giác căng thẳng tột độ ập đến.

Mọi người xung quanh cũng cảm thấy không khí không ổn, nhưng không biết có chuyện gì không ổn.

Một giọt mồ hôi của Hồ Bát Nhất chảy xuống từ thái dương, cây xẻng Lạc Dương trong tay nắm chặt.

Bên tai truyền đến từng trận tiếng nước sủi bọt, không ngừng cuộn trào.

Mọi người nhìn về phía âm thanh.

Chỉ thấy vũng nước vốn phẳng lặng lúc này bỗng nhiên sủi bọt cuồn cuộn.

Bỗng nhiên từ bên trong nhảy ra một con quái vật khổng lồ.

Là một con cóc khổng lồ.

Con cóc này lại cao đến mười lăm mét!

Đôi mắt màu đỏ sẫm lim dim.

Trên lưng còn có những cái mụn mủ chi chít, cũng là màu đỏ máu, chảy ra chất lỏng màu đỏ không rõ.

Hai bên có bốn móng vuốt, phía sau còn có hai móng vuốt.

Trên người còn có mùi tanh nồng nặc, ướt sũng, nhớp nháp.

“A...

đây là cái gì vậy?” Một sinh viên nước Anh Hoa thấy vậy, vội vàng che mắt lại.

Người nước Lão Ưng bên cạnh cũng lùi lại một bước, hoảng hốt nhìn con Kim Thiềm khổng lồ trước mắt.

Muốn chạy, nhưng lại dựa vào bức tường phía sau.

Cư dân mạng nhìn thấy con quái vật khổng lồ trước mắt.

“Mẹ kiếp, tôi đã nói là tôi không nhìn nhầm mà, trước đó trong nước sủi bọt chính là nó.” “Trời ạ, lại có sáu chân?

Sao lại có cóc sáu chân?

Tôi chưa tỉnh ngủ hay là đang mơ vậy?” “Khốn kiếp, anh Hồ, cách gần như vậy, có bị nó ăn thịt không?

Tại sao ở đây lại có thứ to như vậy?

Tình hình gì đây?” .....

Nhìn thấy sinh vật quỷ dị đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người trong hầm mộ đều chết lặng.

Thêm vào đó đèn lại tắt ngúm.

Tất cả mọi người ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn nhiều.

“Thứ quỷ quái gì thế này, anh bạn Hồ Bát Nhất cẩn thận!” Bởi vì Hồ Bát Nhất ở gần con Kim Thiềm sáu chân nhất, đội trưởng Lâm và các anh em phía sau vừa hét lên, vừa lấy vũ khí ra.

Đồng loạt chĩa vào con Kim Thiềm.

Hang động rộng đến mấy trăm mét, bây giờ lại có thêm con cóc lớn này.

Không gian trở nên vô cùng chật chội.

Người nước Anh Hoa và Lão Ưng ở phía sau không đợi Hồ Bát Nhất và những người khác rời khỏi phạm vi an toàn đã hét lên.

“Nổ súng.” Những người khác muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Ngay sau đó, lính đánh thuê của nước Anh Hoa bắt đầu bắn vào con cóc lớn trước mắt.

"Tổ cha nhà mày, Tả Điền." Vương Mập nghe tiếng súng, theo bản năng lăn một vòng trên đất.

Kim Thiềm sáu chân vốn đang lim dim mắt, sau khi bị trúng đạn, mắt lập tức mở to.

Đôi mắt đỏ sẫm lúc này biến thành màu đỏ tươi, miệng cóc mở ra.

Từ trong miệng thè lưỡi ra, bắn về phía Hồ Bát Nhất và những người khác.

Chương 93

"Nằm xuống!" Đúng lúc này, giọng của Diệp Phi vang lên.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cùng những người khác theo bản năng nằm rạp xuống đất.

Vừa nằm xuống.

Liền thấy một cái lưỡi đột ngột vươn về phía nước Anh Hoa, trong ánh mắt kinh ngạc của giáo sư Tả Điền, nó đột ngột vươn về phía họ...

Lính đánh thuê của nước Anh Hoa vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác, khi hoàn hồn lại, phát hiện mình đã ở trong cái miệng tanh hôi.

"A..." Tiếng kêu của người lính đánh thuê thảm thiết, "Giáo sư, cứu tôi..." Lời vừa dứt, trước mắt đã chìm vào bóng tối.

Các giáo sư nước Anh Hoa thấy vậy, lập tức bị dọa sợ, mắt tròn miệng dẹt nhìn con Kim Thiềm sáu chân trước mắt.

Nó đang nhai "xương giòn" dưới ánh mắt của mọi người.

Mọi người nhìn thứ này...

Không khỏi nuốt nước bọt.

Cứ thế mà ăn luôn?

Vương Mập quay lại, mắt trợn tròn xoe.

"Thứ quái gì thế này, sao lại tàn bạo như vậy?

Mẹ kiếp, lão đây suýt nữa thành miếng ăn của nó." "Còn nói nữa, mau chạy đi." Hồ Bát Nhất thấy lưỡi con cóc lớn còn muốn vươn tới, kéo gã và Shirley Dương đứng dậy bỏ chạy.

Mắt con cóc lớn đỏ ngầu, dường như cảm thấy thịt người rất ngon.

Lưỡi lại một lần nữa bay về phía nước Anh Hoa.

Người nước Anh Hoa thấy cái lưỡi lớn đang đến, lính đánh thuê vội vàng bảo vệ các giáo sư, chạy sang một bên.

Giáo sư William của nước Lão Ưng thấy vậy, lông mày nhíu chặt.

Lại quay người nhìn lính đánh thuê sau lưng mình.

"Lấy vũ khí bí mật ra, nếu người của nước Anh Hoa chết, chúng ta cũng xong đời." Lính đánh thuê vội vàng lấy ra một viên đạn màu trắng từ trong túi, kích cỡ lớn hơn loại trước đó một chút.

Đây là vũ khí đặc biệt mà họ mang theo.

Có thành phần virus hóa học.

Thứ này họ trước nay không nỡ dùng, vì nếu dùng không tốt, có thể gây ra tranh chấp giữa ba nước, thậm chí là cả thế giới.

Nhưng bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều được nữa.

Từng người một lắp đạn vào khẩu súng đặc chế.

Lúc này, một sinh viên nước Anh Hoa đã rơi vào miệng con cóc lớn.

"Cứu mạng a..." Các sinh viên phía sau nhìn thấy cảnh này hồn gần như bay mất, trốn ở góc tường không thể động đậy.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con cóc lớn ăn thịt bạn học của mình.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong động đá vang lên ba tiếng nổ lớn.

Tuy nhiên, trên người con cóc lớn chỉ khẽ bốc lên khói đen, không hề gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Người nước Lão Ưng cũng ngẩn người.

Đây là đạn có chứa dung dịch ăn mòn mạnh!

Tại sao lại không có chút hiệu quả nào?

Giáo sư William không thể tin nổi nhìn con cóc lớn.

Con cóc lớn dường như bị đánh cho nổi giận, quay đầu lại.

Đôi mắt cóc đỏ ngầu lúc này càng đỏ đậm hơn.

Mở miệng ra, phóng lưỡi về phía người nước Lão Ưng.

Giáo sư William theo bản năng nằm rạp xuống đất, chỉ thấy cái lưỡi bay qua đỉnh đầu mình.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng hét thất thanh từ phía sau.

Trong lòng chùng xuống.

Theo bản năng chạy về phía Đại Việt.

Thấy giáo sư William chạy đi, những người phía sau cũng theo sát, không dám chậm trễ chút nào.

"Mẹ kiếp, cái đồ không biết xấu hổ." Vương Mập thấy con cóc lớn đang đến, chửi ầm lên.

"Cứu mạng, bên Đại Việt các người an toàn, con cóc lớn đó chắc sẽ không dám động đến các người." Giáo sư William đứng sau lưng người Đại Việt, mặt dày vô sỉ nói.

"Phỉ, lão già tạp nham nhà ngươi, là các ngươi chọc giận thứ này, bây giờ mới biết trốn à?" Vương Mập miệng thì nói vậy.

Nhưng nhìn thấy con cóc lớn đang đến, còn thè lưỡi ra.

Định cầm súng tấn công.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, một tay kéo Vương Mập ra sau lưng.

Lấy ra một chuỗi gạo nếp từ trong tay, ném vào miệng con cóc lớn.

Ngay sau đó, chỉ thấy con cóc lớn chép miệng một cái, rồi phun ra tới tấp.

Nhưng đôi mắt cóc lại trở nên đỏ ngầu hơn.

Bỗng nhiên cái lưỡi quét ngang một vòng.

"Cẩn thận!" Diệp Phi là người đầu tiên nhìn ra động tác, theo bản năng hét lên.

Những người khác nghe thấy, miễn cưỡng né được đòn tấn công bất ngờ.

"Khốn kiếp, con cóc lớn này sao thế?

Não nó chuyển nhanh thế." "Ôi mẹ ơi, các giáo sư của tôi, tuổi tác đã lớn như vậy, sao chịu nổi." "Đều là lỗi của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng, liên lụy đến Đại Việt thật không biết xấu hổ." "Đừng nói những lời đó nữa, trên lưỡi con cóc lớn kia hình như có gì đó không ổn." Bình luận vừa xuất hiện, cư dân mạng liền chú ý đến cái lưỡi lớn đó.

Phát hiện ra gạo nếp mà Hồ Bát Nhất ném vào trước đó chắc hẳn đã có tác dụng.

Nhưng lại càng chọc giận con cóc hơn.

Thấy cảnh này.

Khán giả trong phòng livestream lập tức hét về phía Diệp Phi: "Đại lão chuyên gia ẩm thực, đến lượt ngài ra tay rồi!" Trong chốc lát, những dòng chữ mong đợi phủ kín cả màn hình.

Lúc này, con cóc đó dường như đã nhìn ra điều gì đó, một cú hút

mạnh, lại định tấn công các giáo sư.

Đội trưởng Lâm thấy tình hình không ổn, lập tức lao lên.

Nhưng chưa kịp phản kháng, đã bị con cóc lớn hút lên không trung.

“Bảo vệ giáo sư, mau đi.” Đội trưởng Lâm thấy anh em của mình muốn cứu mình, hét lớn một tiếng.

Tất cả mọi người đau đớn tột cùng!

Họ muốn cứu, nhưng lại phát hiện không có cách nào tốt hơn!

Bởi vì bây giờ họ ngay cả vũ khí chí mạng duy nhất, là đạn, cũng không dám bắn bừa bãi, sợ bắn trúng đội trưởng Lâm.

Bên cạnh, Diệp Phi thực ra từ lúc con cóc xuất hiện đã ngạc nhiên.

Bởi vì thứ này, không giống với thứ mà hắn từng xem trong phim truyền hình Tinh Tuyệt Cổ Thành trước đây.

Hắn chưa từng nghe nói, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành lại xuất hiện một thứ kỳ lạ như vậy!

Hơn nữa còn là loại cóc sáu chân trong truyền thuyết, cao hơn một bậc so với Kim Thiềm ba chân.

Nếu không có những người khác ở đây, Diệp Phi đã có ý định bỏ chạy.

Chương 94

Lúc này thấy đội trưởng Lâm bị bắt.

Diệp Phi suy nghĩ cách đối phó với con cóc lớn này, hắn nghĩ đến gạo nếp mà Hồ Bát Nhất vừa ném, biểu cảm khẽ động.

"Gạo nếp có thể được không?

Hay là thử xem!" Nghĩ đến đây, Diệp Phi thầm gọi hệ thống.

Tiếp theo, Diệp Phi lấy ra một thứ màu đỏ từ trong túi, tiện tay ném đi.

Ném vào miệng con cóc lớn.

Bỗng nhiên... mắt con cóc lớn đột ngột trợn tròn, cái lưỡi đang hút đội trưởng Lâm được thả lỏng, khiến anh rơi xuống đất.

Tiếp theo, không đợi gạo nếp bay tới.

Nó phát ra một tiếng kêu quái dị kinh hoàng.

Đột ngột quay người, không nghĩ ngợi gì liền nhảy xuống nước.

Trong chốc lát, vũng nước chìm vào sự im lặng quỷ dị.

Các giáo sư: ????

Băng Băng: ?????

Lính đánh thuê: ??

Hồ Bát Nhất: ???????

Người nước Lão Ưng: ...

Người nước Anh Hoa: ...

Đội trưởng Lâm vừa bị ngã xuống đất, lúc này cũng không còn để

ý đến cơn đau trên người, ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Tình hình gì đây?

Lại là Diệp Phi cứu anh?

Hắn đã làm thế nào! !!

Đội trưởng Lâm vừa rồi còn tưởng mình sẽ chết, không ngờ mình đã đi một vòng trước Quỷ Môn Quan rồi lại sống sót trở về.

Nhưng, vừa rồi anh có ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc bay về phía mình.

Chẳng lẽ có liên quan đến thứ đó?

"Tôi vừa rồi còn tưởng mình chết chắc rồi." Đội trưởng Lâm ôm lấy bên hông, giọng nói cũng khẽ run rẩy.

Ngay cả quả lựu đạn trong tay cũng run lên mấy cái.

Anh vừa rồi đã nghĩ xong, nếu bị đưa vào miệng, sẽ cho nổ trong bụng con cóc.

Nhưng bây giờ xem ra... thừa rồi?

Giáo sư Phương và những người khác cũng dìu nhau đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Họ có chút tò mò, vừa rồi Diệp Phi đã ném thứ gì qua, mà lại khiến một con quái vật khổng lồ phải cắp đuôi chạy mất?

Các đồng đội bên cạnh đội trưởng Lâm cũng kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn Diệp Phi.

Người nước Anh Hoa và Lão Ưng thấy nguy hiểm đã qua.

Mỗi người đều sợ hãi tột độ, ánh mắt đổ dồn vào Diệp Phi.

Vừa rồi hắn đã làm gì?

Tại sao con cóc lớn đó lại bỏ đi như vậy?

Cư dân mạng lúc này vô cùng vui mừng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ kiếp, Phi ca của tôi chưa bao giờ làm người ta thất vọng, nhưng vấn đề là, vừa rồi ném vào là thứ gì vậy???” “Tôi cũng không nhìn rõ, chỉ thấy một thứ màu đỏ, không biết là gì.” “Có lẽ là tuyệt chiêu của Phi ca, vừa rồi những vũ khí nóng và đạo thuật đều vô dụng, chỉ có Phi ca ném một vật thể không rõ là đã thắng?” “Ha ha, chỉ cần họ còn sống không sao là được rồi, nếu không đã bị người nước Anh Hoa và Lão Ưng hại chết rồi.” “Chết tiệt, tôi đã thấy rồi, con cóc lớn kia vốn không muốn động đậy, nếu không phải do lão già độc ác của nước Anh Hoa, nó cũng sẽ không ra tay với Mập và những người khác.” “Đi, đi xử lý đám đó đi, lũ rùa già không biết xấu hổ này.” Lượng người xem trong phòng livestream quốc tế đột nhiên tăng vọt.

Lên đó là để chửi nhau với cư dân mạng nước Anh Hoa và Lão Ưng.

Lúc này trong hầm mộ.

Giáo sư Phương vừa rồi bị va vào, trên người cũng có thêm vết bầm, cà nhắc đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Anh Diệp Phi, vừa rồi anh đã ném vào thứ gì vậy?” “Là gạo nếp ngâm máu chó đen.” Diệp Phi đưa tay ra, trong lòng bàn tay còn có gạo nếp màu đỏ.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập nghe vậy cũng đi tới.

Nhìn thứ này, không khỏi kinh ngạc.

Các giáo sư cũng ngạc nhiên nhìn hắn.

Máu chó đen... và gạo nếp.

Hắn mang theo thứ này bên người để làm gì?

“Không phải, tôi không hiểu, cậu là một chuyên gia ẩm thực, mang

theo gạo nếp và máu chó đen làm gì?" Vương Mập hít một hơi khí lạnh, gãi gãi sau gáy.

"Cậu không phải là định đi trộm mộ đấy chứ?" Vương Mập nhớ rất rõ, lúc thông báo cho Diệp Phi, nói là có mộ cổ, Diệp Phi lúc đó rất nhiệt tình.

Biết đâu, Diệp Phi trước đó đã một mình lén lút trộm một ngôi mộ rồi!

Nếu không tại sao lại hưng phấn như vậy!

Vương Mập đã hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

"À, các người biết đấy, quanh năm chạy trên núi, thực ra là một việc rất nhàm chán!" "Gạo nếp quả thực có thể trừ tà, cũng là thứ mà một số kẻ trộm mộ thích mang theo, nhưng tôi là một chuyên gia ẩm thực!" "Tôi tuyệt đối không thể phụ lòng khẩu vị của mình, dù ở bất kỳ lúc nào, vì vậy tôi không thích ăn những thực phẩm rác, thường thì khi tôi không muốn nấu ăn, tôi có thể ăn một chút gạo nếp!" "Còn về máu chó đen, đây là lần trước tôi đựng, máu chó đen dùng chung với tuyết liên Thiên Sơn, có tác dụng làm đẹp dưỡng da, tư âm bổ thận." "Trước khi đến đây tôi định hái một ít tuyết liên về." "Không ngờ lại dùng đến ở đây." Diệp Phi vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngạc nhiên!

"Anh Diệp Phi, sao anh biết con cóc sáu chân sợ thứ này?" Băng Băng ngây ngô hỏi.

Nụ cười nhàn nhạt của Diệp Phi cứng lại trên mặt.

"Cái này à...

đó là vì, vừa rồi không phải Lão Hồ cũng dùng gạo nếp sao, tôi phát hiện gạo nếp quả thực có hiệu quả, nhưng không mạnh lắm, nên tôi nghĩ, thêm chút máu chó đen vào, hiệu quả có phải sẽ tăng gấp đôi

không???" "Thế là tôi thử một chút, không ngờ, lại đúng như vậy, các người thấy lời giải thích như vậy, có hợp lý không?" Đối mặt với lời giải thích của Diệp Phi, các giáo sư và mọi người lại một lần nữa câm nín.

Bộ dạng nghiêm túc nói bậy bạ của Diệp Phi trông thật như chuyện đó vậy.

Quan trọng là còn tự nhập vai, nói một cách say sưa.

Đối với lời giải thích của Diệp Phi, họ sẽ không tin đâu.

Diệp Phi mỉm cười, biết họ sẽ không tin, nhưng cũng không thể nói sự thật được.

Cuối cùng còn liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

Ngay sau khi ăn con kiến trước đó.

Hệ thống đã cho hắn một phần thưởng bổ sung, toàn bộ cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật và gạo nếp thưởng đều đã được hắn thu vào trong đầu.

Nhưng lời này cũng không thể nói ra được.

Chỉ có thể 'vắt óc' giải thích cho họ.

Nhìn bộ dạng của họ, dường như không hài lòng lắm.

Chẳng lẽ hắn nói không hay?

Diệp Phi chỉ có thể cười một cách vô tội.

Cư dân mạng thì vui vẻ hơn nhiều.

Họ thích nhất là xem Diệp Phi nói bậy bạ một cách nghiêm túc.

"Ha ha, tôi thích nhất là xem đại lão Diệp Phi nghiêm túc nói bậy, trông đáng yêu làm sao?" "Đại lão Diệp Phi đỉnh như vậy, chỉ có điểm này là khiêm tốn thế." "Ha ha, tôi cũng thích xem bộ dạng của đại lão

Diệp Phi, nhưng máu chó đen với tuyết liên...

Chương 95

có thật không?" "Tôi cũng nghi ngờ, cái này có thật không." .....

Cư dân mạng trong phòng livestream quốc tế vừa chiến thắng trở về.

Đang định quay lại thì thấy người nước Anh Hoa chế giễu Diệp Phi.

"Hừ, một tên nấu ăn, lại dám ăn nói huênh hoang, cho dù vừa rồi đã giải quyết được con cóc lớn đó thì sao?

Máu chó đen và tuyết liên có thể có tác dụng làm đẹp dưỡng da, thật là nực cười." "Đúng vậy, không biết lại giả vờ biết, thật biết cách thu hút sự chú ý, nực cười đến cực điểm." "Tôi là chuyên gia nghiên cứu sản phẩm làm đẹp của nước Lão Ưng, cách nói này, tôi lần đầu tiên nghe thấy." "Nước Anh Hoa chúng tôi cũng là lần đầu tiên nghe thấy." Cư dân mạng Đại Việt không vui.

"Là do các người kiến thức nông cạn, nói những lời này chỉ để che đậy sự lạc hậu và ngu dốt của mình." "Đúng vậy, bản thân không có kiến thức, lại đi nói người khác không tốt, đối mặt với một con cóc nhỏ cũng sợ như chó, chẳng ra gì." Tuy nhiên có người đã tin là thật, và bắt đầu tiến hành nghiên cứu theo lời của Diệp Phi.

Ngay khi mọi người vẫn đang tiếp tục trao đổi.

Một công ty tên là: Z&Z Quốc Tế Nghiên Cứu Khoa Học Sắc Đẹp đã đăng tin!

"Tôi là chuyên gia của Z&Z Quốc Tế Nghiên Cứu Khoa Học Sắc Đẹp, Hoắc Mẫn, tôi đang nghiên cứu công hiệu của máu chó đen và tuyết liên, ngay vừa rồi, chúng tôi phát hiện, hiệu quả này còn vượt xa

những gì anh Diệp Phi nói.” .....

Lời này vừa ra.

Cả thế giới đều chấn động.

Z&Z Hoắc Mẫn là ông trùm trong ngành mỹ phẩm, các sản phẩm họ nghiên cứu đều thuộc hàng đầu thế giới.

Cùng lúc đó.

L'Oréal Paris!

Saint Laurent và các thương hiệu thời trang lớn khác đều ra tuyên bố.

Cho biết những gì Diệp Phi nói là sự thật, và hiệu quả, còn tốt hơn tưởng tượng!

Thế là cư dân mạng trên mạng chấn động!

Chẳng lẽ những gì Diệp Phi nói đều là thật?

Các phương tiện truyền thông lớn trên mạng không thể ngồi yên, điên cuồng quảng bá.

Tencent Video: Chuyên gia ẩm thực một lời thành sấm, máu chó đen lại có công hiệu như vậy???

Douyin APP: Lời nói của chuyên gia ẩm thực đã được chứng thực, phúc âm của phụ nữ sắp đến??

Bản tin quốc tế: Các nước trên thế giới bắt đầu nghiên cứu máu chó đen và tuyết liên, lời nói của chuyên gia ẩm thực rốt cuộc mang lại điều gì?

Bộ phận Chấn Động IU: Z&Z là người đầu tiên xác nhận, bí mật thần cấp của chuyên gia ẩm thực.

Cùng lúc đó.

Cả mạng lưới đều lan truyền ‘bí phương’ của Diệp Phi.

Dẫn đến giá của máu chó đen và tuyết liên tăng mạnh.

Nghiên cứu cho thấy, phát hiện máu chó đen ngoài việc trừ tà, còn có thể phục hồi tế bào, làm chậm quá trình lão hóa da.

Tuyết liên làm đẹp dưỡng da, săn chắc da.

Các quốc gia đều đang nghiên cứu!

Z&Z đặt tên cho sản phẩm nghiên cứu lần này là: Ye Kháng Lão Hóa Dưỡng Nhan XXX!

Các công ty khác tuy chưa làm ra thành phẩm, nhưng đều nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường.

Mặc dù giá cả đắt hơn trước rất nhiều!

Nhưng.

Bốn chữ ‘làm đẹp dưỡng da’ có sức hút quá lớn.

Trong một thời gian, Diệp Phi nổi tiếng khắp các lĩnh vực.

Còn những thương hiệu lớn kia, vừa tung ra bán trước, chưa đầy mấy tiếng đồng hồ, đã được đặt hết!

Và điều này, đều là vì một câu nói của Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn từng thông báo được đẩy lên, vô cùng chấn động.

Con mắt gần như muốn rớt ra ngoài.

Trong phòng livestream quốc tế.

“Cho các người xem nhân vật đỉnh của Đại Việt chúng tôi, một câu nói có thể làm rung động cả thế giới, còn các người thì sao?

Chẳng là gì cả.” “Chẳng phải sao, chỉ biết ở đây sủa bậy, từng con sâu đáng thương, còn tự cho mình là giỏi.” “Ha ha, cười chết mất,

thấy chưa, đây là phong thái của Đại Việt chúng tôi, đây là đại lão của Đại Việt chúng tôi, các người học tập đi." Người Đại Việt mỗi khi gõ ra một chữ, đều kích động không thể kiềm chế.

Tuyệt đối không thể nói cho thế giới biết, họ cũng bị chấn động.

Quá là vẻ vang, quá tuyệt vời.

Người nước Lão Ưng và Anh Hoa lúc này cũng tức điên, nhưng không thể phản bác.

Bởi vì từ giây phút này trở đi.

Diệp Phi, đã thành công lấn sân, và trở thành nhân vật dẫn đầu trong ngành thời trang làm đẹp!

Bên trong hầm mộ.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm bên cái hố sâu vừa đào, nhìn các loại đất có màu sắc khác nhau trước mắt.

"Giáo sư Phương, Vương lão, con cóc vừa rồi chỉ là một kẻ canh giữ, phong ấn bên dưới này chỉ có thể nguy hiểm hơn những gì chúng ta đã gặp." "Trận Thất Mang Chu Sa trấn áp đều là những thứ đại hung lợi hại, thậm chí còn nguy hiểm hơn những gì chúng ta gặp ở mộ Hiến Vương, các ông có thật sự muốn xuống không?" "Nói thật, lần này nếu không phải được mời đến để bảo vệ các ông, tôi đã chạy từ nửa đường rồi, ngôi mộ này, quá tà ma, mặc dù tôi tin vào năng lực của đồng chí Diệp Phi, nhưng mọi người cũng đã thấy, lần này ba nước chúng ta huy động lượng lớn nhân lực, vẫn chết nhiều người như vậy!" Giáo sư Phương và Vương lão cùng những người khác nghe vậy, cảm động sâu sắc.

Mặc dù nước Lão Ưng và Anh Hoa đã chịu đòn thay họ.

Nhưng ai biết được người tiếp theo có phải là họ không.

“Chúng tôi là vì lịch sử Đại Việt, cũng là để chứng thực ngôi mộ này là của Đại Việt, tôi không thể lùi bước.” Giáo sư Phương lắc đầu từ chối ý tốt của anh.

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu những đứa trẻ này có sợ hãi, có thể ở lại đây đợi chúng tôi.” Vương lão cũng kiên quyết gật đầu đồng ý, quay người nhìn những sinh viên này.

Cho họ một sự lựa chọn.

Các sinh viên biết sẽ có nguy hiểm, nhưng không muốn từ bỏ như vậy.

Sẵn sàng đi cùng họ.

Lật mở vấn đề đứt gãy lịch sử của Đại Việt, tuyệt đối không thể lùi bước.

Cho dù phía sau thật sự có rất nhiều nguy hiểm, nhưng cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Diệp Phi vô cùng khâm phục những vị giáo sư này.

Nếu không có hệ thống.

Diệp Phi cả đời này cũng không thể xuất hiện ở đây.

Cũng sẽ không cảm nhận được, tình cảm và tín ngưỡng khủng khiếp của những giáo sư này để phá vỡ lịch sử đứt gãy hàng ngàn năm của Đại Việt.

Đây là thứ đã được chôn sâu trong xương tủy, trong máu.

Diệp Phi ở thế giới trước khi xuyên không thường xuyên thấy một câu nói: Bạn có tin vào ánh sáng không?

Và đám ông già này, họ tin vào ánh sáng!

Hồ Bát Nhất và mấy người lính đánh thuê tiếp tục đào đất.

Khi lật lớp đất cuối cùng lên, xẻng của Vương Mập chạm phải vật cứng.

Phát ra âm thanh giòn tan.

Lập tức vui mừng, vội vàng lật lớp đất lên, liền thấy một cái vòng kéo.

Mấy người cùng nhau dùng sức, kéo vòng kéo ra.

Bức tường đá nhô lên trước đó phát ra tiếng nổ vang dội.

Xuất hiện một hang đá, trong hang đá tối đen như mực, trước mắt hiện ra một bậc thang.

Chỉ là lối đi vô cùng chật hẹp.

Trong hang đá còn có mùi bụi bặm nhàn nhạt.

Chương 96

Các giáo sư lập tức vui mừng.

“Đây là lối vào.” Giáo sư Lý kích động nhìn hang đá.

Sắc mặt giáo sư Tả Điền và giáo sư William vô cùng khó coi.

Trước đó còn chắc như đinh đóng cột nói đây là lịch sử của họ.

Kết quả những nguy hiểm gặp phải, và cách thức tiến vào đều là do người Đại Việt của họ biết.

Thật là...

Giáo sư Tả Điền lần này và giáo sư William đã học được bài học, ngoan ngoãn đi theo sau Đại Việt.

Cho dù có chuyện gì cũng để người Đại Việt lên trước.

Theo lời của Hồ Bát Nhất, phía sau có thể sẽ càng nguy hiểm hơn.

Không thể đi ở phía trước.

Đội trưởng Lâm dẫn đội đi ở phía trước.

Cảnh giác nhìn môi trường xung quanh.

Trong mũi toàn là mùi đất.

Khẩu súng trong tay luôn giương ra trước người, luôn sẵn sàng.

Tiếp tục đi xuống.

Dần dần.

Từ bậc thang chỉ chứa được một người biến thành hai người.

Đi được gần nửa tiếng đồng hồ.

Môi trường trước mắt ngày càng rộng rãi.

Giáo sư Phương và những người khác đi xuống từ bậc thang cuối cùng.

Vô cùng kinh ngạc nhìn không gian.

Giáo sư Phương cả đời đã xuống rất nhiều, rất nhiều ngôi mộ!

Nhưng chưa từng có ngôi mộ nào, có thể tạo ra không gian lớn đến vậy!

Kinh ngạc đến vậy!

Nếu nói mộ Hiến Vương trước đây miễn cưỡng có thể so sánh, thì cũng chỉ có ngôi mộ này, có thể miễn cưỡng sánh ngang!

"Ngôi mộ này cũng quá lớn rồi!!!" "Chúng ta từ đây xuống ít nhất cũng gần trăm mét, khoảng cách so với mặt đất đã cao như vậy, mà vẫn có thể thở bình thường, thật lợi hại." Đáy mắt giáo sư Phương tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, một nơi lớn như vậy, phải cất giấu bao nhiêu điển tịch văn hóa, điều này sẽ có tác dụng rất lớn trong việc phục hồi lịch sử Đại Việt!

"Khi xây dựng hầm mộ, có thể là những người thợ này đã để lại lỗ thông gió, phải nói rằng kỹ thuật chế tạo của người cổ đại rất cao siêu." Giáo sư Lý cũng bổ sung ở bên cạnh.

Các giáo sư mỗi người một câu bày tỏ sự kinh ngạc của mình.

Ngay cả giáo sư của nước Lão Ưng và giáo sư Tả Điền khi nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng kinh ngạc và ngỡ ngàng.

Ngôi mộ này, chỉ riêng việc chế tạo, đã phải tiêu tốn một lượng vật lực và tài lực khó có thể tưởng tượng!

Chưa kể đến thời gian!

Thời gian thành lập nước Lão Ưng của họ rất ngắn, tuổi đời rất trẻ.

Nước Anh Hoa tuy cũng có lịch sử hơn ngàn năm, nhưng trong giai đoạn lịch sử đó, căn bản không có triều đại nào, có nhân lực và vật lực như vậy!

Có thể nói, từ đây, đã có thể xác định, đây không phải là hầm mộ của quốc gia họ!

Tuy nhiên, hai người rất không cam tâm.

Bảo vật ở đây cho dù mang về một ít, cũng được!

Không uổng công chết nhiều người như vậy!

Hồ Bát Nhất và Vương Mập nhìn môi trường vách đá xung quanh.

Lấy la bàn ra định tính toán vị trí của cửa.

Nhưng môi trường ở đây vẫn nằm trong phạm vi từ trường.

Căn bản không tìm được vị trí.

"Lão Hồ, cậu đừng tự mình nghiên cứu nữa, hay là hỏi anh bạn Diệp Phi đi, tốn công suy nghĩ làm gì?" Vương Mập thấy anh nhíu chặt mày, nhỏ giọng giải thích.

"Cậu thì hay rồi, người ta có đồng ý hay không, cậu biết không?" Shirley Dương lạnh lùng đáp lại.

Băng Băng đang ở phía sau Diệp Phi giới thiệu môi trường ở đây cho cư dân mạng.

Tiện thể cảm thán sự thần kỳ của nơi này.

Cư dân mạng thích nhất là nghe Băng Băng dẫn chương trình.

"Trời ạ, đại lão Diệp Phi thật sự là khiêm tốn, trừ khi cần thiết mới ra tay, còn lại thì trốn được là trốn!" "Phỉ, mày có ngốc không, đại lão Diệp Phi đây là để mắt đến Băng Băng của chúng ta rồi, nếu không thì trốn sau lưng cô ấy làm gì!?" "Không thể nào, Băng Băng đã

sắp biến thành em gái đáng yêu của đại lão Diệp Phi rồi, cũng không thấy đại lão Diệp Phi động lòng, đại lão Diệp Phi không thể yêu Băng Băng được, vì điều này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của anh ấy!" "Ha ha, cười chết mất, lầu trên nói đúng!" "Theo thói quen của đại lão Diệp Phi, có lẽ là có nguyên nhân khác." "Sao mày biết đại lão Diệp Phi đang nghĩ gì?" "Sự việc bất thường tất có yêu ma, không phải hồ ly thì cũng là chồn, các người chú ý xem động tác, biểu cảm của đại lão Diệp Phi, anh ấy rõ ràng là đang nhìn gì đó!" "Hít, đại lão Diệp Phi không phải lại phát hiện ra cái gì rồi chứ?" Lúc này, khán giả trong phòng livestream điên cuồng phân tích hành vi của đại lão Diệp Phi.

Bởi vì Diệp Phi quá khiêm tốn.

Nhưng mọi người lại đặc biệt thích xem đại lão Diệp Phi ra vẻ, qua lại như vậy.

Ngay cả một ánh mắt của đại lão Diệp Phi, cũng có vô số người bắt đầu phân tích.

Sau đó, liền nghe có người ở đó hét lên: "Mắt của đại lão Diệp Phi động rồi, anh ấy phát hiện ra cái gì rồi!!!" "Anh ấy tuyệt đối đã phát hiện ra cái gì đó!" "Chú ý, chú ý, cảnh báo năng lượng cao, đại lão Diệp Phi đã đưa tay ra!

Là muốn mở cơ quan sao?

Hay là..." .....

Diệp Phi dường như cảm thấy nhàm chán, dựa vào vách đá, tiện tay vỗ một cái.

Liền thấy bức tường đá phía trước đột nhiên lùi về phía sau, xuất hiện một cánh cửa đồng.

Trên đó còn phủ đầy bụi bặm.

Hành động này, khiến mọi người kinh ngạc.

Phòng livestream bùng nổ!

Đồng loạt ở đó hét lên: “Vãi, vãi!” “Vãi!!!!” “Vãi, thật sự phân tích đúng rồi???” “Đỉnh!!!!!!” “Đại lão Diệp Phi, đỉnh!!!!!!” .....

Trong hình, chỉ thấy Diệp Phi một mặt kinh ngạc vỗ vỗ tay mình.

“Ây da, ở đây lại có cơ quan, vừa rồi còn muốn cảm nhận độ ẩm ở đây, xem có thể tìm được mấy cây nấm nóng hổi không!” Diệp Phi nói xong, liền lấy ra cây nấm trong lòng bàn tay cho mọi người xem.

Chứng minh mình chỉ vì cây nấm mới chạm vào cơ quan.

Hoàn toàn là do may mắn!

Các giáo sư: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Băng Băng: ...

Lính đánh thuê: ...

Theo như Vương lão hiểu về Diệp Phi, cậu ta...

đây là không muốn nói sự thật, nên tìm một lý do nhảm nhí?

Nhưng lại không thể nói gì nhiều, lý do này rất hợp lý.

“May mà cậu thích tìm nguyên liệu tại chỗ, nếu không lối vào này còn tìm không ra.” Vương lão đi trước một bước mở miệng giải thích.

“Đúng vậy, may thật.” Giáo sư Lý cũng theo sát.

Khán giả lại một lần nữa cười phun, bởi vì hai vị giáo sư nói ‘may thật’, rõ ràng ý là, may cái gì mà may, chính là cậu làm!

Cậu tưởng cậu giải thích rồi, tôi sẽ không biết cậu là kẻ trộm mộ sao!

Bây giờ cần cậu, tôi không nói~~~~~~ Ngay sau đó, đội trưởng Lâm và mấy người đẩy cánh cửa đồng ra.

Chương 97

Mặc dù chỉ hở ra một khe hở, nhưng rõ ràng cảm nhận được một mùi vị khó chịu xộc vào mũi.

Lông trên người tất cả mọi người bất giác dựng đứng lên.

Đội trưởng Lâm và mấy người nén lại cảm giác lạnh lẽo sau lưng, mở cánh cửa đồng ra hết mức.

Khi không khí tràn vào cánh cửa đồng, cả không gian tối tăm đột nhiên trở nên sáng sủa.

Ánh sáng đột ngột, trong lòng đội trưởng Lâm và những người khác tràn đầy cảnh giác.

Theo bản năng nhìn Diệp Phi.

Dường như chỉ có Diệp Phi mới cho họ đủ cảm giác an toàn.

Diệp Phi theo bản năng liếc mắt đi chỗ khác, biểu cảm đó rõ ràng đang nói, đừng nhìn tôi.

Cuối cùng mở cánh cửa đồng ra.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong cửa, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mấy vị giáo sư thấy vậy nhìn nhau, trong lòng dấy lên sự tò mò, đi qua mấy bước.

Đồng tử tràn đầy kinh ngạc và sợ hãi.

“Lão Hồ, sao vậy?

Bị điểm huyệt rồi à?” Vương Mập nhìn từng người một đứng sững ở cửa như tượng.

Nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Vào trong xem.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, đi về phía cửa.

Nhưng khi nhìn thấy bên trong, anh kinh ngạc.

Cung điện rộng lớn, rộng đến mấy trăm mét, bên trong cung điện phần lớn là cột đá.

Trên cột đá khắc rất nhiều hoa văn, mỗi một hoa văn đều là những bộ xương khô có hình thù kỳ dị.

Có những bộ xương khô kinh khủng, còn có những bộ xương khô hung thần ác sát.

Hốc mắt trống rỗng lóe lên ánh sáng đỏ, còn chảy ra chất lỏng màu đỏ.

Phía sau cột đá còn có từng pho tượng các vị hung thần ác sát.

Đặc biệt nổi bật là đôi mắt của các bức tượng, như đang quan sát, như đang oán hận.

Trong đôi mắt tượng tràn đầy ‘cảm xúc’ cũng chảy ra máu tương tự.

Rơi xuống nền đồng, bắn lên những tia máu.

Trong tay còn bắt những thủ quyết khác nhau, hình thái rất quỷ dị.

Chỉ nhìn một cái.

Đã khiến người ta tê cả da đầu.

Sống lưng lạnh toát.

Dưới nền gạch đồng còn có máu tươi đỏ thẫm, tỏa ra mùi tanh.

Trên tường cung điện vẫn là những phù văn do từng con mắt kết hợp lại.

Hoa văn rõ ràng, chi chít.

Ở giữa còn có một quan tài đồng rất lớn.

Sau khi Hồ Bát Nhất nhìn thấy mọi thứ trong cung điện.

Theo bản năng nuốt nước bọt.

Đây là cái gì vậy?

Cung điện này trông sao mà tà ác thế?

Còn có hoa văn và tượng trên bức tường đá này...

Hồ Bát Nhất cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là sống lưng lạnh toát.

Anh theo bản năng rùng mình một cái.

Người nước Anh Hoa và Lão Ưng phía sau thấy người Đại Việt đều đứng chặn ở cửa.

Lập tức không vui, liền đẩy họ ra đi vào.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Cũng bị chấn động.

Vương Mập tuy kinh ngạc trước cảnh tượng trong cung điện, nhưng ít nhất, cũng đã nhìn thấy quan tài.

Có quan tài là có bảo vật.

"Cuối cùng cũng thấy một cái quan tài." Băng Băng cầm micro giới thiệu cung điện ở đây cho cư dân mạng trong phòng livestream.

Cư dân mạng nhìn thấy, không khỏi nuốt nước bọt.

"Mẹ kiếp, sao tôi lạnh thế này?" "Tôi cũng vậy, còn có bộ xương khô chảy máu trên cột đá kia, sao tôi cảm thấy không phải là khắc lên." "Khắc lên tôi cũng sợ, nếu đây là thật sự dùng đầu lâu của người kết hợp lại, thì quá là đáng sợ, tôi bây giờ còn sợ gặp ác mộng." "Ai mà không vậy, vừa rồi con gái tôi qua nhìn một cái, lập tức sợ khóc, tôi còn phải dỗ, đừng nói là trẻ con, tôi cũng muốn khóc, đây là cái gì

vậy, cung điện nhà ai lại làm thành thế này?" "Không được rồi, tôi muốn đi vệ sinh, nhưng tôi không dám đi." "Nhìn mày xem, chẳng ra gì, nhìn đại lão Diệp Phi xem, cứ như không có chuyện gì." "Cút đi, tao với đại lão là cùng đẳng cấp à?

Nhưng tao rất khâm phục sự bình tĩnh của đại lão Diệp Phi." "+1." .....

Bình luận của cư dân mạng như tuyết rơi, bay đầy trên màn hình.

Hồ Bát Nhất vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh.

Phát hiện ra bộ xương khô trên cột đá này thật sự không phải là điêu khắc.

Chính là đầu lâu của người bị gắn lên cột đá.

"Lão Hồ, những bộ xương khô trên đây, không giống như điêu khắc, mà giống như..." Lời của Shirley Dương chưa nói xong, đã thấy Hồ Bát Nhất gật đầu.

Vương Mập và Shirley Dương đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

"Tâm tư của Tinh Tuyệt nữ vương này thật đủ ác, mụ đàn bà này không tiếc hy sinh nhiều người như vậy, tạo ra một cảnh vạn người không một bóng, bây giờ thì hay rồi, còn tạo ra nhiều bộ xương khô như vậy làm cột đá." "Tôi thật là lạ, sao lại cứ nhằm vào dân thường mà tai họa thế nhỉ." Vương Mập gãi tai gãi má không hiểu tại sao.

"Nơi này thật sự rất quỷ dị, anh bạn Diệp Phi đã nói, người ở đây rất coi trọng đôi mắt, nhưng tại sao mắt của những bức tượng ở đây lại tràn đầy ác độc?" Hồ Bát Nhất thực sự không hiểu.

"Có lẽ là bất mãn với hành vi của nữ vương?" Shirley Dương thầm phỏng đoán.

"Không đúng, mệnh lệnh của nữ vương chính là thánh chỉ, họ sẽ

không đi ngược lại ý muốn của bà ta sau khi chết, có lẽ việc khắc những bức tượng này không phải vì nữ vương, mà là vì chúng ta, những kẻ xâm nhập từ phương Tây." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Các giáo sư mặc dù lòng bàn chân lạnh toát, nhưng vẫn dũng cảm nghiên cứu bức tượng trước mắt.

"Công trình của bức tượng này thật sự không tồi, ngay cả hoa văn trên đầu tượng vẫn còn rõ ràng như vậy." Giáo sư Phương muốn đưa tay sờ vào bức tượng đá, nhưng ngại nguy hiểm trước đó.

Cũng không dám tùy tiện chạm vào, chỉ cầm kính lúp ở đó nhìn qua nhìn lại.

"Nếu anh Diệp Phi nói không sai, đây chắc hẳn là sản vật trước Công nguyên, kỹ thuật điêu khắc thời đó lại có thành tựu lớn như vậy, ngay cả kỹ thuật của chúng ta bây giờ cũng chưa chắc đã đạt được." Giáo sư Lý cũng gật gật đầu, tán thành lời nói của giáo sư Phương.

"Các ông xem trên đây hình như có chữ." Đôi mắt giáo sư Phương kinh ngạc, khi nhìn thấy bệ đá bên dưới bức tượng đá.

Đầy ngạc nhiên gọi giáo sư Hà bên cạnh.

Trong số những người này, giáo sư Hà và giáo sư Phương có nghiên cứu khá sâu về văn tự lịch sử.

Giáo sư Phương vội vàng lấy ra một cây cọ từ trong túi, để lộ ra đoạn văn tự này.

Giáo sư Hà và mấy người vội vàng ngồi xuống nhìn văn tự trên đó.

"Tôi đã từng thấy loại văn tự này, văn tự trên đây chắc hẳn là do một người thợ khắc lên." Mắt giáo sư Hà sáng lên, không ngờ văn tự ở đây lại giống với văn tự triều Hán mà ông đã từng xem.

Chẳng lẽ người thợ này là từ triều Hán đến?

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy không phải là không có khả năng này.

“Trên đó nói gì vậy?” Vương lão rất sốt ruột, Băng Băng và nhân viên công tác phía sau cũng đi tới.

Cư dân mạng lúc này cũng căng thẳng không kém.

“Tôi căng thẳng quá, đoạn văn tự này rốt cuộc có ý nghĩa gì?” “Mẹ kiếp, tôi đang nghĩ một chuyện, giáo sư Hà nhận ra đoạn văn tự này, có phải là có nghĩa, đây là lịch sử Đại Việt của chúng ta không?” “Tôi nghĩ là vậy, nếu không ông xem hai con chó của nước Lão Ưng và Anh Hoa, mặt mũi ngơ ngác, nói là đồ của nước họ, lão đây không tin.” “Cũng không biết nước Lão Ưng chen vào đây làm gì, vốn dĩ không có chuyện của nó, nếu là tôi, chết nhiều người như vậy, sớm đã thu dọn đồ đạc về nhà rồi!” “Đúng vậy, vẫn là mau để giáo sư nói đi, tôi căng thẳng quá, mong đợi quá.” .....

Chương 98

Giáo sư Hà đơn giản liếc nhìn một cái, cứng đờ tại chỗ, khóe miệng run rẩy mấy cái.

Cuối cùng hít một hơi thật sâu.

"Ngôi mộ này là do Tinh Tuyệt nữ vương xây dựng trước khi chết, nhưng lúc đó nước Tinh Tuyệt không có nhiều thợ, tay nghề cũng không đủ tốt, nên đã mượn không ít thợ từ triều Hán." "Những người thợ này khi xây dựng nơi này mới biết, Tinh Tuyệt nữ vương căn bản không có ý định để họ sống sót rời đi." "Còn muốn đem đầu lâu của họ hòa vào trong cột đá, thân xác thì bị đúc vào trong tượng..." "Để lợi dụng oán khí của họ, bảo vệ lăng mộ của Tinh Tuyệt nữ vương..." Mắt giáo sư Hà tràn đầy kinh ngạc nhìn bức tượng trước mắt.

"Thì ra những giọt máu tươi này đều là của những người thợ ngày xưa, những bộ xương sọ đó cũng vậy..." Nghĩ đến đây, trong dạ dày một trận cuộn trào, ông vừa rồi còn sờ vào những bộ xương sọ đó.

Hóa ra đều là xương sọ của những người thợ tài hoa hàng trăm nghìn năm trước?

Lời này vừa ra, ngay cả Vương lão và các giáo sư khác cũng kinh ngạc không thôi.

Đôi mắt đột nhiên nhìn vào những cột đá trước mắt, có đến hơn hai mươi cây.

Trong hơn hai mươi cây cột đá này, đều là đầu lâu xương sọ, vậy... lập tức cảm thấy rợn tóc gáy, sống lưng lạnh toát.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Mập mấy người nghe xong, cũng

cảm thấy lạnh sống lưng, không thể tin nổi.

"Mụ đàn bà này ác thật, sắp chết rồi, còn bắt những người này làm đệm lưng?" Vương Mập nhìn những bộ xương khô trên cột đá, trong mắt hiện lên vẻ đồng tình.

Cư dân mạng cũng cảm thấy bi thảm.

"Tôi thật sự cảm thấy bi ai cho những người thợ này, thật là mệnh như kiến cỏ, cứ thế mà chết đi, ngay cả toàn thây cũng không có." "Xã hội cũ vạn ác này thật là tà ác, rõ ràng những người thợ này không làm gì cả." "Tôi thật sự may mắn khi được sống trong thời đại này, vãi, nhưng những cột đá này, cần bao nhiêu người thợ chứ?" "Tôi tính sơ bộ, ít nhất cũng phải có hơn hai nghìn người, tôi chỉ tính sơ bộ, cụ thể còn chưa biết." .....

Cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi, phần lớn là cảm khái.

"Những thứ này nếu có thể mang về thì tốt rồi, đoạn lịch sử bi thảm này không nên bị che giấu." Trong lòng giáo sư Lý nặng trĩu.

"Nên mang ra ngoài, câu nói cuối cùng của những người thợ ở đây, chính là hy vọng có người có thể mang họ ra ngoài, chôn cất cho yên ổn." Giáo sư Hà nhìn đoạn cuối của văn tự, trong mắt lóe lên hơi nước.

Để xây dựng lăng mộ, chống lại những kẻ trộm mộ, lại cần đến mấy nghìn người chôn cùng.

Lại còn là thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Trong lòng giáo sư Hà đối với Tinh Tuyệt nữ vương có thêm sự bất mãn.

Là một quân chủ, lại tàn nhẫn như vậy, thật là bi ai cho bá tánh.

"Cho dù là mang ra ngoài, cũng là nước Anh Hoa chúng tôi mang ra

ngoài.” Giọng của giáo sư Tả Điền lúc này vang lên từ một bên.

Sắc mặt các giáo sư Đại Việt lập tức cứng lại.

Ngay cả sắc mặt của ba người Hồ Bát Nhất cũng không tốt.

Diệp Phi nhàn nhạt liếc nhìn một cái, đứng trước bức tượng, cẩn thận nghiên cứu đôi mắt của bức tượng đá.

“Ông nói bậy bạ gì đó?” Giọng nói lớn của Vương Mập vang vọng khắp cung điện.

“Chỉ dựa vào văn hóa ở đây không chỉ là của Đại Việt các người, nước Anh Hoa chúng tôi cũng có phần.” Giáo sư Tả Điền rất vô sỉ nhìn họ.

“Mẹ mày nói nhảm à?

Những văn tự này, mày có nhận ra không?

Mày cũng có mặt mũi nói đây là văn hóa của nước Anh Hoa chúng mày à?

Mày chưa tỉnh ngủ à?” Hồ Bát Nhất cười lạnh.

“Lời này không đúng, nước Lão Ưng chúng tôi cũng có cơ hội mang về, hai nước các người đừng hòng chiếm riêng.” Giọng của giáo sư William đột nhiên vang lên.

Giọng tiếng Trung lơ lớ, vô cùng khó nghe.

Trong phòng livestream quốc tế.

“Người nước Lão Ưng các người có biết xấu hổ không?

Ở đây có chuyện gì của các người?

Còn cả nước Anh Hoa, các người không có da mặt à?” “Đại Việt, mày nói ai đấy?

Đồ ở đây ai thấy cũng có phần, dựa vào đâu các người Đại Việt

lại muốn mang đi hết.” “Đây là lịch sử của Đại Việt chúng tôi, đoạn văn tự này giáo sư đã nói, đây là lịch sử triều Hán, có liên quan gì đến các người?” “Nhảm nhí, người nước Lão Ưng chúng tôi chẳng lẽ chết oan à?” “Vãi, các người im miệng đi, nhìn bức tượng đá này đi, hình như có gì đó không ổn, sao tôi thấy con mắt hình như không đúng.” “Khốn kiếp, hình như có cái gì đó lóe qua, còn là màu đỏ, tôi có nhìn nhầm không?” “Mẹ kiếp, không đúng, con mắt động rồi, vãi, mau báo cho giáo sư William.” Trên màn hình phòng livestream quốc tế.

Chữ viết đầy cả phòng livestream.

Ngay khi mọi người đang tranh cãi không ngớt, con mắt của bức tượng đá khẽ chuyển động.

Liền thấy từng con rắn đen từ trong mắt của bức tượng đá chui ra.

Ánh sáng đỏ không ngừng dâng lên, máu tươi trong mắt cũng dữ dội hơn trước.

Trên bức tượng đá, trên những bộ xương khô của cột đá, trong mắt tuôn ra một lượng lớn rắn đen.

“Vãi, nguy hiểm.” Vương Mập nghe thấy tiếng xì xì, nhìn về phía âm thanh, liền thấy những con rắn này từ bốn phương tám hướng bò tới.

Theo bản năng nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vội vàng lùi lại.

Đội trưởng Lâm và những người khác thấy những con rắn này, liền bảo vệ các giáo sư và sinh viên khảo cổ ra sau lưng.

Lính đánh thuê của nước Anh Hoa và Lão Ưng lúc này rút vũ khí trên người ra.

Bảo vệ các giáo sư của nước mình ra sau lưng.

Lùi lại mấy mét, liền thấy trước mắt xuất hiện dày đặc rắn.

Trên đầu còn có thêm một cục u thịt lớn, toàn thân bốc khói đen, đôi mắt nhỏ như hạt vừng.

Dường như chứa đầy nọc độc, hung hăng nhìn những con người bọn họ.

"Mẹ kiếp, cái này không phải cũng là thú cưng của Tinh Tuyệt nữ vương chứ?" Vương Mập buột miệng chửi một câu, không thể tin nổi.

"Đây là thứ gì vậy?

Thật đáng sợ." Băng Băng kinh ngạc nhìn những con rắn đen trước mắt, cục u thịt trên đầu còn tỏa ra ánh sáng đỏ.

Theo bản năng trốn sau lưng Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi..." Băng Băng ngẩng đầu, liếc nhìn Diệp Phi một cái, vẫn là vẻ mặt thờ ơ.

"Đây là loài gì vậy?

Sao trông giống rắn độc ở mộ Hiến Vương thế?" Một nhân viên công tác nhìn những con rắn độc trước mắt, lẩm bẩm.

Thấy rắn đen ngày càng nhiều, cục u thịt trên đầu bốc ra ánh sáng đỏ, ngày càng rực rỡ.

"Bắn." Đội trưởng Lâm lo lắng chúng sẽ làm bị thương các giáo sư, ra lệnh một tiếng.

Tằng tằng!

Tiếng súng vang lên inh tai nhức óc.

Đồng thời đạn như bắn vào tường đồng vách sắt.

Phát ra âm thanh.

Lính đánh thuê của nước Lão Ưng và Anh Hoa cũng theo sát.

Nhưng những con rắn trước mắt không hề có vẻ sợ hãi, từng chút một bò về phía đám đông.

"Đội trưởng Lâm, sao bắn không chết?" Một lính đánh thuê mặt tái mét nhìn đội trưởng Lâm.

"Bắn thử vào cái bướu thịt trên đầu nó xem." Đội trưởng Lâm nhìn đám rắn đen kịt đang vây quanh, không khí phía trên cũng bao trùm bởi luồng khí đen.

Chỉ có thể thử nghiệm với thái độ cầu may.

Cái bướu thịt trên đầu con rắn đang phát ra ánh sáng đỏ bị đạn bắn xuyên qua, nó liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến chói tai.

Máu tươi đỏ thẫm chảy từ trên đỉnh đầu xuống, nhỏ giọt trên nền gạch xanh.

Lũ rắn xung quanh ngửi thấy mùi máu, đôi mắt của chúng từ màu đen lập tức chuyển sang màu đỏ rực.

Chúng bò rạp xuống đất liếm láp chỗ máu đó.

Chỉ trong vài hơi thở, những con rắn đen đã uống máu liền lớn lên gấp đôi.

Đội trưởng Lâm và mọi người đều ngớ ra.

Thế này là đánh hay không đánh đây?

Chương 99

Đánh thì chúng nó uống máu rồi lớn lên, không đánh thì chúng nó cứ liên tục áp sát.

Trông tình hình này chẳng mấy chốc sẽ bị bao vây mất?

"Vãi chưởng, đây là quái vật gì vậy?" Vương Mập kinh ngạc, nhưng vẫn lấy ra một túi bột hùng hoàng từ trên người.

Gã rắc trước mặt đội trưởng Lâm, tạm thời có thể ngăn cản chúng một lúc.

"Giáo sư Sato, phải làm sao đây?" Lính đánh thuê nước Anh Hoa lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng lấy ra một túi bột hùng hoàng.

Tạm thời có thể ngăn lũ rắn đen lại gần.

"Làm sao bây giờ?

Tôi làm sao biết được!

Lũ rắn này đều đã biến dị rồi, chủng loài này đã vượt ra ngoài phạm vi nghiên cứu rồi." Giáo sư Sato tức giận đến phát điên, lòng bàn tay đẫm mồ hôi.

Nhìn lũ rắn đen sắp đến gần, trong lòng ông ta vô cùng sợ hãi.

Sắc mặt giáo sư William cũng chẳng khá hơn là bao.

Ông ta quay người nhìn cánh cửa đồng sau lưng, định dẫn người rời đi.

Nhưng ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên trong đầu, ông ta đã trơ mắt nhìn cánh cửa đồng đóng sập lại.

Con đường sống duy nhất đã bị chặn đứng.

Sắc mặt ông ta cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Giáo sư..." Một tên lính đánh thuê nước Lão Ưng còn định nói gì đó thì đã thấy con rắn đen vừa hút máu xong.

Nó bỗng nhiên bay vọt lên không, lao về phía đám lính đánh thuê, nhe ra bộ nanh đầy nọc độc.

Nó cắn chặt vào cổ một tên lính.

Cái bướu thịt trên đầu con rắn phát ra ánh sáng đỏ, trông càng thêm diễm lệ.

Mọi người có mặt đều kinh hãi, không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Con rắn này biết bay?

Chưa đầy một phút, trên mặt tên lính đánh thuê bị cắn đã xuất hiện những vằn đỏ li ti.

Gương mặt hắn cũng bị bao phủ bởi một luồng khí đen, hai mắt trợn tròn, dần dần tắt thở.

Cảnh tượng này khiến mọi người chết lặng.

Khi họ còn chưa kịp hoàn hồn, những con rắn đen dưới đất lần lượt bay lên, lao về phía những người đứng đầu.

Lính đánh thuê Đại Việt và lính đánh thuê nước Anh Hoa thấy rắn đen bay tới, theo bản năng muốn né đi.

Nhưng những sinh viên khảo cổ phía sau họ lại gặp xui xẻo.

Trên cổ mỗi người lại có thêm một con rắn đen đang hút máu.

Những người bên cạnh cũng rơi vào cảnh luống cuống tay chân, không biết nên giúp thế nào.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn lũ rắn đen.

“Vãi, rắn này thế mà không sợ hùng hoàng?” “Mẹ kiếp, làm sao bây giờ?

Đại lão Diệp Phi đâu rồi?

Con rắn này có giống lần trước không?” “Tôi thấy không giống đâu, mọi người có thấy không, mỗi lần uống máu xong, con rắn đen lại lớn thêm một chút, cái bướu thịt màu đỏ trên đầu nó cũng có vẻ đỏ hơn nhiều.” “Tôi để ý rồi, bây giờ phải cứu người đã, không thì các giáo sư đều bỏ mạng ở đây hết.” “Vãi, đây là rắn gì thế, sao tôi thấy nó đáng sợ quá vậy, nhất là cái tròng mắt của nó, vãi chưởng, ghê chết đi được.” … Cư dân mạng ai nấy đều lo lắng không thôi.

Băng Băng lướt qua màn hình bình luận, đột nhiên nhớ ra bình rượu lần trước của Diệp Phi.

“Anh Diệp Phi, bình rượu của anh đâu?” Nghe vậy, Diệp Phi liền lấy bình sứ từ trong ba lô ra.

“Chưa chắc đã có hiệu quả đâu, loại rắn này không giống lần trước.” Nhưng Băng Băng không đợi anh nói xong đã mở nắp bình rượu ra.

Mùi rượu lập tức lan tỏa khắp không gian.

Lũ rắn đen ngửi thấy mùi rượu, hành động chỉ hơi chậm lại.

Ánh mắt của chúng đều đổ dồn về phía Băng Băng.

Nhìn bình sứ trước mắt, tròng mắt đỏ của chúng càng thêm diễm lệ.

“Mau đậy lại đi.” Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng hét lên.

Mùi rượu không những không ngăn được chúng mà còn kích thích sự hung bạo của lũ rắn đen.

Hồ Bát Nhất lấy lá bùa lửa trong tay ra, tạm thời ép chúng lùi lại.

Những lính đánh thuê khác lấy khiên ra, xếp thành hàng chắn trước mặt các giáo sư.

Mọi người không ngừng lùi về phía sau.

Chỉ trong vài phút, phía Đại Việt đã mất năm lính đánh thuê.

Đội trưởng Lâm nhìn mà đau lòng không thôi, mắt đỏ ngầu.

Anh ta lấy axit sunfuric mang theo người ra, ném về phía trước.

Trên mình lũ rắn đen phát ra tiếng "xèo xèo", còn bốc lên khói trắng.

Sau lần đi mộ Hiến Vương trước, lần này vào đây đội trưởng Lâm đã mang theo không ít axit sunfuric.

Lũ rắn đen dường như có chút e dè với axit sunfuric.

Ngay khi mọi người tưởng đã tìm ra điểm yếu của chúng thì lũ rắn đen lại chẳng hề hấn gì mà bò trên mặt đất.

"Sao lại không có chút hiệu quả nào vậy?" Giáo sư Phương nhìn những lính đánh thuê đã bị độc chết, trán lấm tấm mồ hôi hột.

"Tôi cũng không biết, axit sunfuric chỉ có thể tạm thời áp chế được một lúc." Đội trưởng Lâm nhìn về phía tượng đá và đầu lâu, thấy rắn đen vẫn không ngừng tuôn ra.

Lũ rắn này vẫn đang liên tục thử dùng thân mình va vào khiên chắn, nhưng cuối cùng đều thất bại.

"Đội trưởng Solia, lũ rắn vừa rồi hình như sợ lửa, ông biết phải làm gì rồi chứ?" Giáo sư William để ý thấy lúc Hồ Bát Nhất dùng bùa chú, lũ rắn dường như rất sợ lửa.

"Giáo sư William, ông chắc chứ?" Giáo sư Sato nghiêng đầu nhìn ông ta, mày nhíu chặt, trong lòng có chút bất an, ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Có thể, tôi chắc chắn.

Vừa rồi tôi thấy người tên Hồ tiên sinh kia dùng lửa, lũ rắn hình như đã sợ hãi.” Vẻ mặt giáo sư William vô cùng tự tin.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, mắt híp lại.

“Hắn ta nói có thật không?” Vương Mập nhỏ giọng hỏi.

“Cậu nói xem?” Hồ Bát Nhất lạnh lùng liếc Vương Mập một cái.

Người của nước Anh Hoa và Đại Việt nhìn thấy Solia, đội trưởng của nước Lão Ưng, lấy ra một chai dầu hỏa.

Anh ta dùng bật lửa châm rồi ném ra ngoài.

Giữa bầy rắn, lửa lập tức bùng lên ngút trời.

Tiếng “xì xì” của lũ rắn đen vang lên, trên mình chúng còn dính lửa, không ngừng lăn lộn trên đất.

Không khí tràn ngập mùi khét lẹt.

Ngọn lửa cháy suốt hai mươi phút thì bị đám rắn đen kịt dập tắt, trên mình chúng vẫn còn dính dầu hỏa đen kịt.

Những con rắn bị đốt lại không có lấy một vết sẹo nào.

Mọi người đều ngây ra.

Vừa rồi có thể coi là biển lửa, vậy mà không có một vết thương nào sao?

Mọi người có mặt đều nuốt nước bọt, chuẩn bị tinh thần cho sức sống ngoan cường của lũ rắn đen.

Băng Băng cầm chặt bình rượu, tay run lên vì căng thẳng, đặc biệt là khi đối diện với ánh mắt của lũ rắn đen.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream không còn bình tĩnh được nữa.

“Mẹ nó chứ, đây là cái quái gì vậy, sao lại đao thương bất nhập, còn không sợ lửa?

Chương 100

Rắn gì mà đáng sợ thế?" "Ôi thần linh ơi, phải làm sao đây?

Các giáo sư mà bị giết thì chẳng phải chỉ là vấn đề thời gian sao?" "Anh Phi đâu rồi?

Đại lão Diệp Phi, cứu mạng!" "Đúng rồi, đại lão Diệp Phi, nãy giờ chỉ thấy bọn họ ra vẻ, quên mất đại lão của chúng ta." … Nhân viên công tác nhìn những dòng bình luận, quay đầu nhìn Diệp Phi.

Chỉ thấy Diệp Phi đã lấy bình rượu từ tay Băng Băng.

Lúc này, những lính đánh thuê đang chống đỡ lũ rắn đen rõ ràng cảm nhận được tiếng va chạm vào khiên ngày càng mạnh.

Cú va chạm sau lại nặng hơn cú trước.

Hàng vạn con rắn đen phía sau chuẩn bị cùng nhau tấn công.

Lính đánh thuê lúc này cũng có chút không chống đỡ nổi, chỉ cần để lộ ra một kẽ hở, liền thấy rắn đen thừa cơ xông vào, cắn một phát.

Một sinh viên khảo cổ của Đại Việt thấy lính đánh thuê ngã xuống, vội vàng cầm khiên lên thay thế.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tên lính đánh thuê đã bị độc chết.

Đội trưởng Lâm và mọi người cũng không còn thời gian để đau buồn, chỉ có thể nghiêm trận đối mặt với những đợt tấn công của lũ rắn.

Một sinh viên phía sau thấy rắn đen xông vào, sợ đến mức hoảng loạn, tiện tay lấy con dao găm trên người, vừa la hét vừa chém loạn xạ về phía con rắn.

"A… a…" Cậu sinh viên hét đến xé lòng, con dao găm trong tay vô

tình chém trúng vào cục bướu thịt màu đỏ của con rắn.

Máu tươi lập tức chảy ra, mùi máu tanh cũng theo đó lan tỏa.

Giáo sư Phương thấy học trò của mình đang trên bờ vực sụp đổ, cảm xúc đã lên đến đỉnh điểm.

"Được rồi, nó chết rồi, nó chết rồi." Giáo sư Phương bước tới nắm tay cậu sinh viên, ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

"Giáo sư, em sợ, em không muốn chết, em không muốn chết đâu." Cậu sinh viên cảm xúc rất kích động, ôm chặt lấy áo giáo sư Phương, mắt đỏ ngầu.

Sắc mặt cậu ta tái nhợt, toàn thân run rẩy, giọng nói cũng trở nên a thé.

Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

"Em cũng không muốn chết, giáo sư, em sợ lắm, nơi này quá đáng sợ, hoàn toàn khác với những gì chúng ta học trên trường, quá đáng sợ!

Giáo sư, hu hu." Thấy cậu sinh viên kích động như vậy, những sinh viên khác bên cạnh cũng lộ vẻ tuyệt vọng.

Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa thấy lũ rắn đen hung dữ như vậy cũng sợ đến mềm nhũn cả hai chân.

Thêm vào đó, người Đại Việt cũng sợ hãi tột độ, nỗi sợ hãi trong lòng cũng dâng trào.

Toàn bộ không gian tràn ngập bầu không khí tuyệt vọng.

Sợ hãi, bất an, và cả nỗi sợ hãi cái chết.

Nó lập tức bao trùm lên tất cả mọi người.

Cục bướu thịt của con rắn bị vỡ, mùi máu tanh vô cùng nồng nặc.

Lũ rắn đen đang tấn công lính đánh thuê, mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Như thể bị thứ gì đó thu hút, đòn tấn công của chúng còn mạnh mẽ hơn trước vài phần.

Mọi người trong phòng livestream thấy cảnh này đều không đành lòng.

“Làm sao bây giờ?

Đã chết nhiều người như vậy rồi, tôi lo cho các giáo sư quá, lũ rắn này tấn công ngày càng mạnh.” “Đại lão đâu?

Cứu mạng, đại lão ơi.” “Gọi đại lão có tác dụng gì?

Nhiều rắn độc như vậy, cả cung điện sắp bị chúng chiếm hết rồi, dù là đại lão cũng chưa chắc có tác dụng.” “Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn các giáo sư này hy sinh vì nước được chứ?

Có thể cứu viện không, đây đều là giáo sư của quốc gia cả đấy.” “Không ổn rồi, mọi người nhìn kìa, lũ rắn sắp tới rồi.” Một bình luận của cư dân mạng xuất hiện trên màn hình.

Mọi người vô cùng đau lòng nhìn màn hình, chỉ thấy lũ rắn đen đã tìm được đột phá khẩu từ phía nước Anh Hoa.

“Lão Hồ, xem ra lần này phải bỏ mạng ở đây rồi.” Vương Mập lúc này cũng đã bình tĩnh lại, nghiêng đầu nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

“Rồi sẽ có cơ hội thôi.” Mắt Hồ Bát Nhất lóe lên một tia giãy giụa, anh cầm súng trong tay bắn vào đầu con rắn đen, tạm thời khiến chúng tự giết lẫn nhau.

“Mập, nghĩ cách mở cửa đi, nhanh lên.” “Được.” Vương Mập đứng dậy, đi về phía cửa đồng.

Người nước Anh Hoa thấy ba người Hồ Bát Nhất có ý định đó, cũng đi theo mở cửa.

Những người còn lại thì đối phó với lũ rắn đen, tạm thời kìm chân chúng lại.

Các giáo sư cũng cùng nhau giúp đỡ.

Hồ Bát Nhất nhìn số lượng rắn ngày càng nhiều, lòng chùng xuống.

Những sinh viên và giáo sư đang mở cửa thấy cánh cửa không hề nhúc nhích, mặt mày lập tức xám như tro tàn.

Lại liếc nhìn đám rắn đen kịt đang không ngừng áp sát, trong lòng dâng lên vẻ tuyệt vọng.

Lúc này, Diệp Phi đột nhiên đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất.

"Anh Diệp Phi, anh còn không mau đi?" Diệp Phi quay người, thản nhiên mỉm cười.

Rồi anh lấy ra một cục nam châm cỡ lớn từ trong ba lô.

Lũ rắn đen nhìn thấy cục nam châm trước mắt, thân hình lập tức cứng đờ tại chỗ.

Tròng mắt đỏ rực lúc này cũng đã trở lại vẻ đen kịt trầm lặng.

Ngay sau đó, chúng lộ ra vẻ sợ hãi.

Thân rắn không ngừng lùi lại.

Thấy cảnh này, mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

"Muốn chạy?" Diệp Phi nhìn lũ rắn đen đang lùi lại, cầm nam châm bước từng bước, ép chúng lùi.

Lũ rắn đen như thể nhìn thấy ma, quay đầu bỏ chạy, sợ rằng mình chạy chậm sẽ bị giết.

Diệp Phi sao có thể bỏ qua món ngon này, nhân cơ hội tóm lấy con rắn ở cuối cùng.

Khi con rắn đen nhìn thấy nam châm, đôi mắt đầy ác độc của nó lập tức trở lại vẻ tĩnh lặng như chết.

Toàn thân nó cũng mềm nhũn ra.

Chỉ trong vòng hai mươi phút, lũ rắn đen đã trở về nơi của chúng.

Cung điện trước đó đầy rắn đen, giờ chỉ còn vài con lèo tèo trong tay Diệp Phi.

Cung điện lại một lần nữa trở lại vẻ yên tĩnh trước đó.

Các giáo sư: "…" Lính đánh thuê: "…" Băng Băng: "…" Hồ Bát Nhất: "…" Giáo sư Sato: "…" Giáo sư William: "…" Từng đôi mắt ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Giáo sư Phương nhìn Diệp Phi chỉ bằng sức một mình đã đuổi đi hàng vạn con rắn độc?

Chuyện gì thế này?

Bây giờ làm chuyên gia ẩm thực cũng huyền ảo thế này sao?

Nhìn Diệp Phi cầm con rắn đen trong tay, khuôn mặt cương nghị, giáo sư Phương trong lòng chấn động.

Đây đâu phải là người?

Đây chính là thiên thần.

Là thiên thần cứu người khỏi nước sôi lửa bỏng.

Vương lão và Lý giáo sư nhìn nhau, trong mắt cả hai đều viết đầy sự kinh ngạc.

Cứ… cứ thế là kết thúc rồi sao?

Họ còn sống ư?

Sẽ không có chuyện gì nữa ư?

Chỉ có cơ thể run rẩy đã bán đứng cảm xúc của họ.

Nói không sợ là giả, chỉ là là một lão giáo sư, không thể hoảng loạn.

Chương 101

Còn phải an ủi học sinh, nhưng bây giờ có thể sống sót, thật sự quá tốt rồi.

Vương Mập cảm thấy việc xuống mộ vốn đã là một chuyện rất huyền ảo.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Phi, gã mới thực sự hiểu ra.

Mẹ kiếp, bản thân sự huyền ảo chính là hắn ta.

"Lão Hồ, có phải tôi hoa mắt không?

Chúng ta không sao rồi à?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn Diệp Phi, trong lòng vô cùng nghi ngờ về thân phận của anh.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ thật sự là người bất tử ngàn năm?

Nếu không sao lại biết nhiều như vậy?

Ngay cả những bí kíp gia truyền của anh, Diệp Phi dường như cũng biết không ít, thậm chí còn biết nhiều hơn anh.

Lúc này anh thực sự muốn chửi một câu, đúng là mẹ kiếp.

"Lão Hồ?

Lão Hồ?" Vương Mập thấy anh không nói gì, liền huých một cái.

"Mẹ nhà cậu, cậu làm gì đấy?" Hồ Bát Nhất chửi.

"Tôi… tôi định nói cái gì ấy nhỉ?" Vương Mập bị quát một tiếng, nhất thời quên mất mình định nói gì.

Trái lại, đội trưởng Lâm ở bên cạnh, ban đầu kinh ngạc, sau đó nhìn thấy anh em mình chết thảm, mắt đỏ hoe.

Băng Băng cầm micro, đôi mắt đẹp chỉ thiếu điều dán chặt vào người Diệp Phi.

Người đàn ông này đã mang đến cho cô quá nhiều chấn động.

Lúc này, phòng livestream quốc tế cũng đang chấn động không thôi.

"Vãi chưởng, đại lão Diệp Phi của tôi đúng là trâu bò, cứu được bao nhiêu người cơ chứ?" "Đúng vậy, lợi hại quá đi, tôi xem mà kích động thực sự, vừa nãy nước mắt tôi sắp rơi ra rồi, còn tưởng họ chết chắc rồi." "May mà có đại lão, đại lão Diệp Phi trâu bò, vãi chưởng, quá lợi hại." "Tam quan của tôi lại một lần nữa được làm mới, làm thế nào vậy?" "Mọi người thấy không?

Đây là phong thái của Đại Việt chúng ta, là sự độ lượng của Đại Việt chúng ta.

Các người nhìn hai nước của các người xem, là cái thá gì?

Ra vẻ thì giỏi, kết quả chết thảm hơn ai hết." "Đại Việt, cho dù người của các người cứu giáo sư Sato của chúng ta thì sao?

Nếu không có các người, giáo sư của chúng ta cũng sẽ nghĩ ra cách thôi." "Đúng vậy, giáo sư William của nước Lão Ưng chúng ta cũng sẽ làm được." "Giáo sư của các người có thể tiễn người nước các người đi gặp Diêm Vương đấy." "Đừng có khoác lác nữa, nếu không phải các người mặt dày đi theo, nói không chừng cũng không chết thảm như vậy, còn có mặt mũi khoác lác à?" "Đại Việt, mày nói lại lần nữa xem." "Tao nói mấy lần thì sao?

Mày làm gì được tao?" Cư dân mạng lúc này từ kinh ngạc chuyển sang khẩu chiến.

Hoắc lão và Quán chủ lúc này cũng đang há hốc mồm nhìn màn hình máy tính.

Người đàn ông này thật sự quá đỉnh, làm thế nào vậy?

“Hoắc lão, cho tôi mấy viên thuốc trợ tim của ông đi.” Quán chủ ôm ngực, trái tim này cứ như đi tàu lượn siêu tốc vậy.

Sống sót trong tuyệt vọng, có chút không chịu nổi kích thích.

Hoắc lão đưa thuốc cho ông, còn tự mình uống mấy viên.

Chuyện này thật sự kích thích ông quá.

Trong hầm mộ lúc này.

“Anh Diệp Phi, chúng tôi đã thử rất nhiều cách, đều không tìm ra điểm yếu, anh làm thế nào tìm ra vậy?” Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt Diệp Phi, chân vẫn còn mềm nhũn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy con rắn đen trong tay Diệp Phi, nhìn thế nào cũng thấy ghê tởm.

Trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại cảnh ‘biển rắn’ lúc trước.

Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy dựng tóc gáy.

“Đây là rắn quái đen, là loại rắn đen đặc hữu trong sa mạc, không giống với thú cưng mà nữ vương nuôi.” “Rắn đen ở đây đã sống hàng ngàn năm bằng cách ăn cát và máu tươi, tốc độ cực nhanh, sau hàng ngàn năm nuôi dưỡng đã có tư duy.

Nhưng chúng có một điểm yếu chết người.” “Đó chính là từ trường.

Sau khi vào đây, nơi này bị ảnh hưởng bởi từ trường, cho nên, tôi dùng nam châm phá hoại từ trường ở đây.

Tôi vốn định dùng nam châm hút vài con rắn đen cho các cậu bồi bổ, nhưng số lượng nhiều quá.” “Tôi chỉ bắt được mấy con này, cũng chỉ có thể phát huy tác dụng răn đe.” Diệp Phi còn tỏ vẻ thất vọng

nhìn con rắn đen trong tay.

Dường như rất thất vọng vì mình bắt được ít.

Nhưng nhìn thứ trong tay anh, ít nhất cũng có năm sáu con rắn đen.

Hồ Bát Nhất và mọi người đều kinh ngạc.

Trong hoàn cảnh vừa rồi, anh ta lại có thể quan sát tỉ mỉ đến vậy.

Đây là tâm thái gì vậy?

Còn cái biểu cảm thất vọng này là sao?

Chẳng lẽ thấy rắn này ít quá?

Chắc là không đâu nhỉ?

Lúc này ai lại nghĩ đến chuyện ăn uống chứ?

Các giáo sư khác đã sống mấy chục năm, trải qua không ít sóng gió, xuống không ít hầm mộ.

Ngay cả họ cũng không thể có được tâm cảnh điềm nhiên như vậy.

Huống hồ, đám sinh viên kia ai cũng sợ chết khiếp.

Đâu còn tâm tư nào mà nghĩ đến những chuyện này?

Trong phòng livestream lúc này.

"Vãi chưởng, lũ rắn đen này sợ nam châm, mà chỉ là một miếng nhỏ như vậy?

Chắc không phải gặp ma đấy chứ?" "Tôi muốn chửi thề một câu, tôi vừa thấy cái gì vậy?

Nam châm?

Chính những cục nam châm này đã cứu họ phải không?" "Xong rồi, bây giờ làm một chuyên gia ẩm thực khó thế sao?

Còn phải mang theo nam châm bên người?

Vấn đề là tôi mang nam châm để làm gì chứ?" "Haha, cậu có thể làm gì?

Đương nhiên là dùng để đuổi rắn đen rồi, tiên quyết là cậu phải đến hầm mộ ở thành cổ Tinh Tuyệt để nấu ăn, nếu không cậu cũng không có cơ hội dùng đâu, haha." "Vậy thì vấn đề đến rồi, tại sao đại lão Diệp Phi lại mang theo nam châm bên người?" "Cầu giải thích…" "Cầu giải thích +1." Màn hình bình luận tràn ngập những câu hỏi.

Nhân viên công tác thấy vậy, bèn chuyển lời.

Diệp Phi nghe xong, có chút ngượng ngùng cười.

"Tôi chỉ mang theo người để nghịch thôi, không ngờ lại dùng đến, cậu nói xem có phải rất trùng hợp không?" Mọi người: "…" Thôi được rồi, ngài là đại lão, ngài nói gì thì là cái đó.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Diệp Phi, các sinh viên Đại Việt vô cùng cạn lời.

Vừa mới trải qua sinh tử, cái cảm giác run rẩy trên người vẫn chưa qua.

Trong lòng một trận sợ hãi, người ta lại như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này.

Trên mạng, các tin tức đẩy lên không ngừng.

Video Tencent: Chuyên gia ẩm thực dùng một cục nam châm dọa lui bầy rắn trăm vạn con, là trùng hợp hay trùng hợp?

Ứng dụng Douyue: Bầy rắn trong mộ cổ lại sợ nam châm, chuyện lạ ngàn năm.

Bộ Chấn Kinh IU: Bầy rắn ngàn năm bị nam châm dọa lui, cầu

tính diện tích bóng ma tâm lý của rắn đen.

Từng tin tức một được đẩy lên, tên của Diệp Phi lại một lần nữa trở thành nhân vật thu hút sự chú ý.

Giáo sư Sato và giáo sư William nhìn nhau.

“Không thể giữ lại người đàn ông này, nếu không chúng ta không ai có thể mang đi thứ gì ở đây.” Giáo sư Sato nhỏ giọng nói.

Chương 102

Giáo sư William nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, sát khí rất nồng đậm.

Ông ta cúi đầu nhìn những lính đánh thuê và sinh viên đã chết trên mặt đất.

Cơn giận trong lòng lập tức chuyển sang Diệp Phi.

Trong lòng đang suy tính nên xử lý Diệp Phi như thế nào.

Diệp Phi cũng không muốn giải thích nhiều với họ, vừa bị kinh hãi, cần phải bồi bổ thật tốt.

Anh liền chuẩn bị nổi lửa bắc chảo, bắt đầu lột da, cắt khúc, phi thơm hành gừng tỏi.

Thêm một ít ớt.

Chẳng mấy chốc, cả cung điện đã tràn ngập mùi thơm.

Mọi người vừa trải qua sinh tử, hít hít mũi, bụng cũng đã đói meo.

"Tôi nói này anh bạn, có phải anh đã sớm biết điểm yếu của rắn đen rồi không?" Vương Mập thấy Diệp Phi đang trông lửa, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh anh.

"Mập, tôi thật sự không biết, đây đều là trùng hợp." Diệp Phi thản nhiên giải thích, không có một chút dáng vẻ chột dạ.

"Sự trùng hợp của anh cũng nhiều quá rồi đấy, bây giờ làm một chuyên gia ẩm thực phải học rộng tài cao thế à?" Vương Mập không tin lời anh.

"Mập, cậu tự mình đọc sách ít, đừng nói người ta cũng mù chữ như cậu." Shirley Dương thấy vậy, lên tiếng giải vây.

Diệp Phi cũng không nói nhiều, chuyên tâm nấu nướng.

Thấy rắn đen đã nấu xong, Diệp Phi chia đồ ăn cho họ.

Hệ thống của Diệp Phi cũng được nâng cấp.

Nhưng anh không nhận thưởng ngay mà thản nhiên thu dọn dụng cụ nấu nướng của mình.

Người nước Anh Hoa và nước Lão Ưng nhìn người Đại Việt ăn no uống đủ, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Bây giờ có thể đi xem quan tài đồng được rồi chứ?" Vương Mập lúc này đang tràn đầy kỳ vọng nhìn chiếc quan tài.

Giáo sư Phương và mấy người chuẩn bị đứng dậy đi qua, thì thấy người nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đã đi trước một bước.

Sắc mặt họ cũng không được tốt lắm, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Lũ chó má này, trước thì nhát gan không chịu được, bây giờ nhìn xem, ra vẻ ta đây." Vương Mập nhỏ giọng chửi rủa.

Hồ Bát Nhất chỉ khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng rất đồng tình với lời của gã.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.

Ai biết được bên cạnh chiếc quan tài này có nguy hiểm gì khác không?

Xác định giáo sư Sato và giáo sư William đang kiểm tra quan tài, không có chuyện gì xảy ra, Hồ Bát Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Phương đi đến trước quan tài, cẩn thận quan sát, nhìn những hoa văn trên đó, không khỏi nhíu mày.

"Vương lão, ông xem hoa văn trên này, đây là thành cổ Tinh Tuyệt,

theo lời của Diệp tiên sinh, người ở đây coi đôi mắt là tín ngưỡng, nhưng tại sao quan tài ở đây lại là hoa văn mây lành?" Giáo sư Phương không hiểu.

Trong lịch sử đã tìm hiểu trước đó, lịch sử Đại Việt chỉ có thể truy ngược về đến triều Hán.

Thời kỳ triều Hán, ngoài đế vương, quan tài của quan viên bình thường đều là hoa văn mây lành hoặc đồ án đặc thù.

Nhưng quan tài ở đây, tại sao không phải là đồ án hoặc hình vẽ con mắt, mà lại là mây lành?

Điều này rất không hợp lý.

Vương lão và Lý giáo sư nghe vậy, không khỏi nhíu mày, cũng cảm thấy rất có khả năng.

Trong đầu hiện lên một thông tin.

Liệu có phải người ở đây là người Đại Việt không?

Nghĩ đến khả năng này, mắt họ lập tức sáng lên.

"Chỉ nhìn quan tài cũng không nhìn ra được gì, hay là mở nắp ra xem." Giáo sư Sato như biết được suy nghĩ của họ, đi trước một bước ngăn cản.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của giáo sư Phương và những người khác không được tốt lắm.

Băng Băng vừa hay đang cùng nhân viên công tác quay cận cảnh chiếc quan tài đồng.

Cư dân mạng trên phòng livestream quốc tế nghe rất rõ.

"Sao tôi thấy lão già này có tật giật mình thế nhỉ?" "Không sai, đây chính là có tật giật mình, ông ta sợ trong quan tài này không phải là người nước Anh Hoa của họ chứ gì?" "Anh nói bậy, giáo sư của

chúng tôi không phải người như vậy, người Đại Việt các người đừng có bôi nhọ người nước Anh Hoa chúng tôi." "Đúng vậy, ngược lại là các người, cái gì cũng là người Đại Việt các người nói, nói không chừng chính là người Đại Việt các người bóp méo sự thật." "Đúng, nước Lão Ưng chúng tôi cũng tán thành lời này." "Tôi đi nhà cậu, các người nói đây là tiếng người à, tôi thật không ngờ, cả nước các người đều là đồ mặt dày vô sỉ à." "Còn cả lũ chó săn Lão Ưng các người nữa, sao thế, các người là do nước Anh Hoa sinh ra à?" "Đại Việt, mày câm miệng." "Đồ chó, mày còn nói thêm một câu nữa, tin tao đào mộ tổ tám đời nhà mày lên không?" … Trong hầm mộ, sắc mặt các giáo sư không được tốt lắm.

Nhưng cũng chỉ có mở chiếc quan tài này ra mới biết được thân phận thật sự của người bên trong là ai.

Vì vậy cũng không ngăn cản quá nhiều.

Giáo sư Sato và giáo sư William ra hiệu cho lính đánh thuê sau lưng.

Sắp mở nắp quan tài.

"Các người muốn chết cũng đừng liên lụy chúng tôi, quy tắc mở quan tài có hiểu không?

Các người tưởng đây là mở quan tài cho bố các người à?" Vương Mập thấy bọn họ sắp động thủ, vội vàng quát lên.

Gã lấy ba ngọn nến từ trong túi ra, châm lửa.

Xác định nến không có vấn đề gì, lúc này mới yên tâm.

Lính đánh thuê đang chuẩn bị mở quan tài thấy vậy, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài.

"Ầm… ầm…" Nắp quan tài từ từ dịch chuyển, trong lòng các nhà khảo cổ vô cùng căng thẳng.

Sắp được chứng kiến bí mật ở đây.

Ngay cả cư dân mạng cũng căng thẳng không thôi.

"Tôi căng thẳng quá, đây chắc là người Đại Việt chúng ta nhỉ?" "Đừng nói những lời xui xẻo, nhất định là người Đại Việt chúng ta." "Mẹ nó, tôi không ăn cơm nữa, tôi đợi xác định rồi nói sau, căng thẳng quá." "Phù hộ phù hộ, nhất định là người Đại Việt chúng ta." … Quan tài đồng được mở ra, các giáo sư tiến lại gần xem, khi nhìn thấy thứ bên trong, tất cả đều sững sờ.

Bên trong là một bộ xương, trên người mặc áo bào đen, trong tay cầm một viên ngọc khuê.

Xung quanh không có bất kỳ vật bồi táng nào, trống rỗng.

Giáo sư William không thể tin vào những gì mình thấy.

Tốn bao nhiêu công sức, sao lại không có gì cả?

Ngay cả một món đồ gốm cũng không có?

Sao lại thế này.

"Không thể nào, không thể nào." Giáo sư Sato không thể tin vào những gì mình thấy trong quan tài.

Ông ta đeo găng tay, lật tìm qua lại, không tìm thấy gì cả.

"Ông dừng tay!

Ông đang phá hoại di vật văn hóa, đây là lịch sử của Đại Việt chúng tôi, ông còn động thủ?" Vương lão nhìn thấy ngọc khuê và quần áo, đã khẳng định người trong quan tài là người Đại Việt.

Làm sao có thể để tên người nước Anh Hoa vô sỉ này tùy ý phá hoại.

"Lịch sử Đại Việt các người, viết ở đâu?" Giáo sư Sato như nghe

thấy chuyện gì buồn cười lắm.

"Quần áo ở đây là trang phục triều Hán của Đại Việt ta, ngọc khuê trong tay chính là biểu tượng thân phận của quan viên đương triều, đây chính là đồ của Đại Việt, các người không có tư cách ở đây động tay vào di vật của chúng tôi." Giáo sư Phương tức giận đến mức sắc mặt khó coi, nổi giận với giáo sư Sato.

"Ông nói là của các người, chứng cứ đâu?" Giáo sư William cũng không muốn thừa nhận chuyện này.

Từ lúc vào đây đã chết bao nhiêu người, không thể làm không công cho người khác.

"Các người muốn biết lịch sử và chứng cứ thật sự, vậy thì hãy xem bên trong nắp quan tài là biết." Diệp Phi đứng một bên, từ từ lên tiếng.

Nếu họ không chấp nhận sự thật này, vậy thì hãy để họ tận mắt nhìn xem, cái gì mới là lịch sử thật sự.

Lời vừa dứt, Hồ Bát Nhất và Vương Mập cũng không hỏi nhiều, tiến lên, mở nắp quan tài ra.

Chỉ thấy bên trong nắp quan tài xuất hiện một hàng chữ.

Người Đại Việt hít một hơi khí lạnh.

Chuyện này sao Diệp Phi lại biết?

Chương 103

Anh ta có mắt nhìn xuyên thấu à?

Mấy người còn lại đều nhìn về phía anh.

“Anh đúng là thần rồi, anh bạn.” Vương Mập nhìn anh, mắt sắp lồi ra ngoài.

“Tôi đoán thôi, trước đó trên bức tượng kia không phải đã nói là thợ thủ công Đại Việt sao?

Vậy thì chắc sẽ để lại một số manh mối chứng minh thân phận của người này, nếu xung quanh đều không có manh mối, vậy thì chỉ có thể là trên nắp quan tài.” Lời của Diệp Phi rất hợp tình hợp lý.

Sau đó anh nhìn về phía giáo sư Sato.

“Ông luôn miệng nói đây là lịch sử nước Anh Hoa các người, vậy chứng cứ đâu?

Chứng cứ của các người ở đâu?

Còn đoạn văn tự này, ông có nhận ra không?” Diệp Phi thản nhiên liếc một cái.

“Cho dù tôi không nhận ra, chẳng lẽ cậu lại nhận ra sao?

Các người nói đây là lịch sử Đại Việt, nếu là lịch sử của các người, chắc hẳn, cậu cũng biết chứ?” Sắc mặt giáo sư Sato vô cùng khó coi.

Diệp Phi thản nhiên mỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia hứng thú.

Chỉ một nụ cười này thôi đã khiến cư dân mạng gây ra một trận xôn xao nho nhỏ.

“Ây da vãi, đây là chưa từng trải qua sự vùi dập của xã hội à?

Anh Phi của tôi là ai cũng có thể thách thức được sao?" "Còn phải nói, tôi đang ở đây chờ đại lão Diệp Phi ra tay đây, tôi đã thấy rồi, vừa rồi sắc mặt đại lão Diệp Phi hình như đã lóe lên cái gì đó, tôi đoán đây là đào sẵn hố cho họ nhảy vào rồi." "Lầu trên, nói chí lý, tôi cũng cảm thấy đại lão Diệp Phi nhận ra những văn tự này." "Vậy thì đừng khách sáo, vả mạnh vào mặt lũ nước Anh Hoa bọn nó, không cần khách sáo, cố lên." … "Nếu tôi biết, thì sao?" Diệp Phi nghiêm mặt lại.

"Cậu muốn thế nào?" Giáo sư Sato vô cùng tự tin, không tin anh ta sẽ nhận ra.

"Quỳ xuống, dập đầu, xin lỗi." Lời của Diệp Phi vừa dứt, mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy sắc mặt của giáo sư Sato đang biến thành màu gan gà với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đầu gối của họ là ai cũng có thể làm cho cong xuống được sao?

"Đừng nói nữa, anh Diệp Phi làm đúng là cứng, lão tử chính là thích cái khí phách này, trâu bò." Vương Mập sau khi kinh ngạc, trong lòng lại thêm phần khâm phục.

Phải như vậy, phải dạy dỗ thật mạnh lũ trộm chó đẻ này.

"Lần này tôi tán thành lời của Mập." Shirley Dương cũng bổ sung ở bên cạnh.

Hồ Bát Nhất ánh mắt đầy hứng thú, liếc nhìn đám người nước Anh Hoa mặt mày tái mét.

Đúng là mẹ kiếp kịch hay.

Giáo sư Phương và Vương lão mấy người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được vẻ hả hê.

Phải như vậy, từ lúc vào mộ cổ đã không làm chuyện người, còn hết lần này đến lần khác bôi nhọ Đại Việt.

Bắt quỳ xuống cũng là điều không thể chê trách.

Giáo sư William trong lòng thầm sợ hãi, may mà mình không nhiều lời.

Nếu không người đàn ông tên Diệp Phi này có chĩa súng vào ông ta không?

Giáo sư Sato sắc mặt âm trầm liếc nhìn giáo sư Phương và mấy người.

Cảm nhận được ánh mắt, mấy vị giáo sư đồng loạt nghiên cứu quan tài, trực tiếp lờ đi ánh mắt của ông ta.

Nực cười, đây là tranh giành lịch sử cho Đại Việt, tự nhiên là phải bảo vệ người nhà mình.

Có nhìn cũng vô dụng, dù sao cũng không thể chỉa khuỷu tay ra ngoài.

Nghĩ đến đây, mấy vị giáo sư nghiên cứu quan tài càng thêm nghiêm túc.

Trên phòng livestream quốc tế.

"Người Đại Việt này có phải điên rồi không, dám bắt giáo sư nước Anh Hoa chúng ta quỳ xuống, nằm mơ à?" "Đúng vậy, cũng không xem xem thân phận là gì, dám đưa ra yêu cầu như vậy, ai cho lá gan?" "Ây da da, giáo sư của các người là cái loại tốt đẹp gì à, tôi nói cho các người biết, cho dù các người quỳ xuống, cũng không xứng với đại lão của chúng tôi, biết chưa?" "Còn phải nói, thật sự coi mình là cái gì, không phải lúc nãy còn quả quyết nói đây là lịch sử của các người sao?

Vậy thì nên kiên trì đến cùng chứ, vụ cá cược này cũng không khó chấp nhận đến thế." "Mày nói bậy, đây chính là lịch sử nước Anh Hoa chúng tôi, không ai có thể thay đổi." "Vậy thì đồng ý đi, xem chuyên gia ẩm thực Đại Việt chúng tôi có nhận ra đoạn văn tự này không, đừng có hèn, lên đi." Đối mặt với sự ép hỏi của cư dân mạng Đại Việt, cư dân mạng nước Anh Hoa lúc này tắt lửa.

Trong hầm mộ.

"Không dám?" Diệp Phi lờ đi vẻ mặt của ông ta, nhướng mày.

"Có gì mà không dám, nhưng không thể chỉ nghe lời một phía của cậu." Giáo sư Sato nghiến răng, bằng lòng đánh cược, ông ta không tin, người đàn ông này sẽ giống như đội khảo cổ, nghiên cứu văn hóa lịch sử.

Cuối cùng, các giáo sư của đội khảo cổ quốc tế bằng lòng làm nhân chứng, đồng thời cũng tìm đến chuyên gia nghiên cứu văn tự cổ đại.

Giáo sư Sato lúc này mới yên tâm.

"Tôi thua, sẽ quỳ xuống xin lỗi cậu, cậu thua, người Đại Việt các người phải cút về, tôi không tin, cậu sẽ nhận ra đoạn văn tự này." Giáo sư Sato vô cùng chắc chắn.

Diệp Phi liếc nhìn một cái, đi đến trước nắp quan tài.

Đầu tiên là đơn giản liếc qua một lượt.

Môi khẽ mấp máy.

Chuẩn bị bắt đầu giải thích đoạn văn tự này.

Nguyên lai chủ nhân của quan tài là Đại Hồng Lư, một trong cửu khanh thời kỳ triều Hán của Đại Việt, phụ trách giao tiếp với sứ thần các nước.

Khi đó triều Hán nắm giữ thiên hạ, các tiểu quốc biên giới vô cùng sợ hãi, chủ động quy phục triều đình Đại Kinh.

Triều Hán ngồi trên thiên hạ, tất cả các tiểu quốc chưa quy thuộc trên bản đồ đều phải thần phục, liền phái sứ thần đến các nước Tinh Tuyệt, Tiểu Uyển, Thả Mạt để thuyết phục họ quy thuận Đại Kinh.

Nữ vương Tinh Tuyệt đối với quỷ mâu mà mình có được vô cùng tự tin, không muốn thần phục, phớt lờ quy tắc giao hảo giữa hai nước.

Thấy sứ thần Đại Việt kiêu ngạo, liền đem sứ thần chém giết.

Trước khi chết, oán hận và nguyền rủa của Đại Hồng Lư khiến nữ vương vô cùng không vui.

Liền đem ông ta chôn cất ở đây, dùng Chu Sa Thất Mang Trận trấn áp, vạn rắn quấy nhiễu, vĩnh thế không được yên ổn, không được vào luân hồi.

Còn đặc biệt phái người báo tin cái chết của Đại Hồng Lư cho triều Hán.

Mang theo ý khiêu khích, còn kèm theo một phong thư, ngụ ý là tuyệt đối không thần phục triều Hán.

Còn có thái độ khinh miệt.

Thợ thủ công xây dựng có người Đại Việt, tình cờ biết được di nguyện của Đại Hồng Lư, liền đem đầu đuôi sự việc khắc lên nắp quan tài.

Chính là hy vọng hậu nhân có thể biết được chuyện này.

Lại để thợ thủ công đặt một lá bùa sau lưng ông, nhờ đó nguyền rủa nữ vương.

Triều Hán thống lĩnh thiên hạ là thiên mệnh sở quy, bất kỳ ai cũng

không thể ngỗ nghịch ý chỉ của Hán vương.

Nếu không, tất sẽ trời giáng tai họa, gặp phải thiên khiển, vĩnh sinh vĩnh thế không được vào luân hồi.

Bách tính thành cổ Tinh Tuyệt tất sẽ bị cát vàng vùi lấp, vạn vật tiêu tan, vĩnh viễn ngủ say dưới cát vàng.

Cho dù Đại Hồng Lư phải chịu đựng nỗi đau trấn áp, vĩnh thế không được yên ổn, cũng phải nguyền rủa nước Tinh Tuyệt, nhất định phải quy phục Đại Kinh.

Có thể thấy uy lực của triều Hán sâu đậm trong lòng người như thế nào, cho dù là chết cũng phải thần phục triều Hán.

Giọng nói của Diệp Phi vang vọng khắp cung điện.

Các giáo sư của Đại Việt vô cùng kích động.

Mắt giáo sư Phương lóe lên sự kinh ngạc, còn có kích động, ẩn hiện lên hơi nước.

Toàn thân đều đang run rẩy, vô cùng bất ngờ.

Đây là lịch sử triều Đại Kinh, là lịch sử Đại Việt.

Từ đoạn văn tự này có thể biết được sự tự tin, còn có năng lực của thời kỳ triều Hán.

Có thể đạt đến mức độ thống nhất thiên hạ, có thể thấy lịch sử thời đó thịnh vượng và phồn vinh như thế nào.

Sao có thể không kích động?

Nhưng người kinh ngạc còn có Diệp Phi.

Chuyên gia ẩm thực này lại có thể uyên bác như vậy.

Chương 104

Văn tự ở mộ Hiến Vương lần trước, cũng là anh ta nhận ra, bây giờ không ngờ vẫn là anh ta.

Đại Việt… may mà có anh ta.

"Thật không ngờ, thời đó triều Hán lại thu phục được nhiều lãnh thổ như vậy, lịch sử của chúng ta vẫn chưa đủ nghiêm cẩn." Lý giáo sư kinh ngạc không thôi, giọng nói cũng trở nên cao hơn mấy phần.

"Thật không ngờ, lại có một đoạn lịch sử như vậy, thật sự không đến đây cũng không biết còn có lịch sử như vậy, may mà Diệp Phi biết, may mà anh ấy nhận ra đoạn văn tự này, có thể chứng minh đoạn lịch sử này." Giáo sư Phương không thể tin vào những gì mình thấy trên nắp quan tài.

Đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc vì Diệp Phi, còn có đầy niềm tự hào.

Băng Băng và lính đánh thuê sau lưng cũng kinh ngạc không thôi, há hốc mồm nhìn Diệp Phi.

Đoạn lịch sử này chính là lịch sử Đại Việt, là lịch sử triều Hán của Đại Việt.

Thiên hạ triều Hán, duy trì mấy trăm năm, mấy trăm năm thịnh vượng.

Tâm tình của Băng Băng kích động không thể tự chủ, nhìn về phía Diệp Phi ánh mắt tràn ngập sự khác lạ.

Người đàn ông này thật sự quá lợi hại.

Vượt ra ngoài nhận thức của cô.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập nghe xong, ngây ngốc nhìn Diệp Phi.

Anh… thật sự biết, Diệp Phi thật sự đã chứng minh đoạn lịch sử này.

Trong mắt ba người họ tràn ngập sự nhiệt huyết, người đàn ông này chính là thần nhân.

"Ngay cả các giáo sư, đoạn văn tự này cũng cần không ít thời gian để nghiên cứu đúng không?" Vương Mập nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

"Không sai, đoạn văn tự này quả thực cần thời gian, không ngờ Diệp Phi lại có thể giải thích ra nhanh như vậy." Hồ Bát Nhất tán thành gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Phi thản nhiên.

Dường như không có chuyện gì có thể khiến cảm xúc của anh kích động.

Khán giả phòng livestream quốc tế lúc này đã kinh ngạc.

"Vãi, anh Phi thật sự nhận ra đoạn văn tự này, còn chứng kiến quyền sở hữu của lăng mộ nữ vương Tinh Tuyệt, trâu bò rồi, mấy thằng rác rưởi lúc nãy đâu rồi?

Ra đây cho tao." "Đây chính là lịch sử, cổ đại của chúng ta vẫn có những nhân vật lợi hại, may mà được phát hiện, bây giờ đã phát hiện rồi, chính là của Đại Việt chúng ta, bây giờ ai còn dám tranh cãi?" "Mẹ kiếp, hả hê thật, lần này để cho lũ chó kia nói nhảm nữa đi, sao bây giờ không nói nữa?" "Chết tiệt, không thể không nói, đại lão Diệp Phi chính là trâu bò, còn ai có thể nhận ra những văn tự này nhanh như vậy?" "Đại lão uy vũ." "+1." Cư dân mạng Đại Việt lúc này đang reo hò trong phòng livestream.

Cư dân mạng nước Anh Hoa và nước Lão Ưng không chịu nổi nữa.

“Người Đại Việt các người đắc ý cái gì?

Đây chỉ là các người tự cho là vậy, không phải được quốc tế thừa nhận, ai biết các người có tư tâm không?” “Đúng vậy, người nước Lão Ưng chúng tôi chính là không phục, đều là lời nói một phía của người Đại Việt các người.” “Ít nhất chúng tôi nhận ra, các người chỉ là một đám mù chữ, còn là giáo sư?

Hôm nay để các người xem, Đại Việt chúng tôi làm thế nào nghiền nát vinh quang mà các người tự cho là, bắt buộc phải quỳ xuống dập đầu xin lỗi.” “Đúng, không sai, đây là lịch sử Đại Việt chúng tôi, không ai có thể thay đổi, các người lũ không biết xấu hổ muốn trộm lịch sử của chúng tôi, thì nên xin lỗi.” Lúc này, cư dân mạng phòng livestream quốc tế đang bàn tán sôi nổi.

Hoắc lão và Quán chủ trong lòng chấn động, còn có kích động và vui mừng.

Đoạn lịch sử này chính là của Đại Việt, không ai có thể cướp đi.

“May quá, có Diệp Phi ở đây, có cậu ấy ở đây, tôi yên tâm rồi.” Hoắc lão rất cảm khái nhìn màn hình máy tính.

“Đúng vậy, may mà Vương lão lần này gọi Hồ Bát Nhất và Diệp Phi đến, nếu không lần này, đừng nói là người nước Anh Hoa và nước Lão Ưng, ngay cả người Đại Việt chúng ta cũng phải bỏ mạng ở đây.” Quán chủ trong lòng vô cùng may mắn, may mà Diệp Phi là người Đại Việt, may quá.

Trong hầm mộ.

“Anh nói bậy, đây đều là anh nói bậy phải không?” Sắc mặt giáo sư Sato đột nhiên biến đổi.

Vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Giáo sư Sato, bây giờ ông có thể xem màn hình phòng livestream

quốc tế, người của Liên Hợp Quốc tế đã phản hồi rồi.” “Vừa rồi anh Diệp Phi nói đều là thật, các người tự mình xem cho rõ, nơi các người đang đứng chính là địa phận của Đại Việt, cũng là lịch sử của Đại Việt.” Băng Băng cầm micro, vẻ mặt tức giận hiện rõ trên khuôn mặt.

Giáo sư Sato và giáo sư William nghe vậy, vội vàng nhìn phòng livestream quốc tế.

Trên đó có một dòng bình luận màu đỏ vô cùng nổi bật.

“Lời của ngài Diệp Phi, người Đại Việt, không sai một chữ, câu nào cũng là thật.” Lời của Liên Hợp Quốc tế vừa đưa ra, đã gây chấn động thế giới.

Báo chí quốc tế: Quyền sở hữu thành cổ Tinh Tuyệt là của Đại Việt?

Người phát hiện ra đoạn lịch sử này lại là một chuyên gia ẩm thực?

Video Tencent: Chuyên gia ẩm thực Đại Việt tự mình chứng kiến lịch sử ngàn năm của Đại Việt.

Ứng dụng Douyue: Chuyên gia ẩm thực lại một lần nữa chứng kiến lịch sử ngàn năm, đòi lại danh dự cho Đại Việt!

Bộ Chấn Kinh IU: Lịch sử Đại Việt được đẩy lên một tầm cao mới, hai nước còn lại sẽ đi về đâu?

Trên mạng, từng tin tức một lan truyền khắp thế giới.

Giáo sư William và giáo sư Sato nhìn những tin tức trên mạng và lời nói trong phòng livestream.

Họ như bị sét đánh trúng, không thể tin được.

Cậu ta… một chuyên gia ẩm thực, lại thật sự nhận ra?

Chẳng lẽ trình độ lịch sử của Đại Việt đã lên đến mức một người

dân bình thường cũng có thể nhận ra cổ văn?

Không, điều này quá đáng sợ.

Không thể, Đại Việt không thể thịnh vượng đến mức này?

Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không phải thật.

Giáo sư William trong lòng dâng lên sự hoảng sợ và bất an.

Sự phồn vinh của Đại Việt tuyệt đối không nhanh như vậy.

"Không thể nào, cậu chỉ là một chuyên gia ẩm thực nhỏ bé, sao có thể nhận ra những thứ này, đây nhất định không phải thật, nhất định là giáo sư sau lưng nói cho cậu, phải không?" Giáo sư Sato sắc mặt hoảng loạn, lớn tiếng chất vấn.

"Giáo sư Sato, đồ có thể ăn bậy, lời không thể nói bậy, chúng tôi cùng lúc với ông nhìn thấy chiếc quan tài này, chúng tôi là những giáo sư của Đại Việt, không thể làm ra chuyện như vậy." "Chúng tôi không giống các người, là những giáo sư, chúng tôi biết thế nào là làm gương, biết thế nào là thể diện, hơn nữa, từ đầu đến cuối mấy lão già chúng tôi đều không nói lời nào, ông có ý gì?" "Là một giáo sư, chuẩn mực của ông là gì?" Giáo sư Phương nghe vậy sắc mặt cũng âm trầm khó coi, giọng điệu thay đổi sự ôn hòa ngày thường.

"Tư tưởng của ông xấu xa, có phải nhìn ai cũng thấy xấu xa không?" Hà giáo sư sắc mặt cũng không tốt.

"Hừ, tôi sẽ không tin một chuyên gia ẩm thực nhỏ bé lại có bản lĩnh như vậy." Giáo sư Sato ngoan cố đến cùng, chính là không thừa nhận.

Tuyệt đối không thể thừa nhận, không thể quỳ xuống.

Cũng tuyệt đối không thể thừa nhận họ chính là kẻ trộm văn hóa lịch sử.

Hành động như vậy khiến cư dân mạng nước Anh Hoa cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Tôi lại cảm thấy trên mặt thật mất mặt, đây còn là giáo sư của chúng ta sao?

Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy, bây giờ người của Liên Hợp Quốc tế đã chứng thực rồi, dứt khoát một chút không tốt hơn sao?" "Đúng vậy, trước đó tôi tưởng là người Đại Việt kia nói bậy, nội tâm vốn đã chấn động không thôi, nhưng bây giờ đã chứng thực rồi, chi bằng rộng rãi thừa nhận đi, ít nhất còn có chút thể diện." "Các người điên rồi sao?

Đây là phải quỳ xuống đó?" "Đó là thua rồi, trước đó còn thề thốt hứa hẹn, bây giờ thì đừng có phủ nhận chuyện này, chỉ làm cho nước Anh Hoa xấu hổ thôi." Cư dân mạng nước Anh Hoa bàn tán sôi nổi.

"Lão già nước Anh Hoa, ông nhanh lên, mau quỳ xuống, tôi, Vương Mập, còn có thể kính ông là một trang hán tử, bây giờ chứng cứ xác thực, ông còn ăn vạ, mặt mũi của nước Anh Hoa các người sẽ bị ông vứt đi quốc tế đó." Giọng nói oang oang của Vương Mập vang lên.

Giáo sư Sato ánh mắt lóe lên sự không cam tâm.

Cầu cứu nhìn về phía giáo sư William, chỉ thấy người sau mắt hơi cụp xuống, không dám nhìn thẳng.

"Được, tôi quỳ." Giáo sư Sato nghiến răng, vẻ mặt như thể hiên ngang chịu chết, đầu gối hơi cong xuống.

Diệp Phi mắt hơi cụp xuống, sắc mặt thản nhiên, bước chân hơi di chuyển vài bước.

"Ông cần xin lỗi không phải là tôi, Diệp Phi." Sắc mặt giáo sư Sato cứng lại.

Diệp Phi từ từ nói tiếp.

“Ông phải xin lỗi chủ nhân của chiếc quan tài này, ông ấy vốn là người của triều Hán Đại Việt, trong lòng chỉ có triều Đại Kinh, các người lại có ý định xuyên tạc di nguyện của người đã khuất, ý đồ tranh giành văn hóa lịch sử của Đại Việt.” “Ông nên xin lỗi, vì triều Hán xin lỗi, vì Đại Việt xin lỗi, các người mới là kẻ trộm văn hóa của Đại Việt, đây là sự thật không thể chối cãi.” Lời này vừa nói ra, người Đại Việt nghe vậy, trong lòng chấn động.

Ánh mắt lại kích động đến mức ngấn lệ.

Các giáo sư và Băng Băng, lính đánh thuê và Hồ Bát Nhất vân vân nhìn Diệp Phi ánh mắt thêm phần nghiêm túc.

Nói không sai, đây là văn hóa Đại Việt, không ai có thể cướp đi, không thể khách sáo với loại người cướp đoạt lịch sử này.

“Vãi chưởng, anh Diệp Phi nói hay lắm, nghe mà tôi kích động thật sự, lão già kia nên xin lỗi Đại Hồng Lư này, cái thứ gì mà nước Anh Hoa các người, còn có lão già Lão Ưng kia nữa.” Giọng nói của Vương Mập kích động, vang vọng khắp cung điện.

“Không sai, anh Diệp Phi nói không sai, ông nên xin lỗi, lấy danh nghĩa nước Anh Hoa xin lỗi.” “Không xin lỗi, lão tử giết chết mày, đem mày cho rắn đen ăn!” Đội trưởng Lâm trong lòng chấn động, tay cầm súng cũng siết chặt hơn.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Lính đánh thuê sau lưng đồng thanh nói.

Tiếng nói vang vọng không dứt trong cung điện.

Chương 105

Băng Băng đặc biệt để nhân viên công tác quay một cảnh lính đánh thuê sau lưng.

Còn có các giáo sư.

Ai cũng cảm xúc kích động, ngay cả ánh mắt nhìn giáo sư Sato cũng đã thay đổi.

Người đàn ông này, nên xin lỗi.

Cư dân mạng Đại Việt lúc này trong lòng cũng thêm phần chấn động.

Phụ đề trên phòng livestream quốc tế điên cuồng hiện lên.

"Mẹ kiếp, mau xin lỗi, nhanh lên, lập tức xin lỗi, lũ giặc già nước Anh Hoa các người." "Không có vấn đề gì, xin lỗi, mau lên, nhanh lên, không thì tôi cũng không kiềm chế được sức mạnh hồng hoang của mình đâu." "Còn chần chừ gì nữa?

Mau xin lỗi, có phải đàn ông không?

Cái khí thế kiêu ngạo lúc trước đâu rồi?

Còn cái khí thế thề thốt của các người đâu nữa?

Mau xin lỗi." Đối mặt với lời nói của Đại Việt, cư dân mạng nước Anh Hoa và nước Lão Ưng thì giữ im lặng.

Chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Xem giáo sư của mình có xin lỗi không.

Nội tâm của mọi người rất rối bời, xin lỗi thì tổn hại đến danh dự quốc gia, không xin lỗi, càng tổn hại đến danh dự quốc gia.

Nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Trong hầm mộ.

Giáo sư Sato đối mặt với quan tài đồng dập đầu.

“Xin lỗi.” Nhìn cảnh này, người Đại Việt trong lòng vô cùng thoải mái.

“Lớn tiếng lên, ông chưa ăn cơm à?” Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng hả hê, quát lên.

“Đủ rồi, các người đừng quá đáng.” Một sinh viên nước Anh Hoa thấy giáo sư của mình bị sỉ nhục như vậy, sắc mặt không tốt.

“Mẹ nhà mày nói bậy cái gì thế?

Là giáo sư của các người tự mình đánh cược, đây đều là giáo sư của các người cam tâm tình nguyện, là một tên trộm, thì phải chấp nhận trừng phạt, mày không phục, mày thì quỳ xuống thay cho giáo sư của mày.” Vương Mập nghe vậy, sắc mặt khó coi.

Sinh viên nước Anh Hoa, giọng nói im bặt.

Giáo sư Sato hơi thở nặng nề, quay người nhìn giáo sư Phương và mấy vị giáo sư.

Giáo sư Phương chỉ thản nhiên nhìn, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng.

“Xin lỗi.” Giọng giáo sư Sato cực lớn.

Người Đại Việt lúc này mới cảm thấy hài lòng, cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp lờ đi ông ta.

Đội khảo cổ nghiên cứu thi thể trong quan tài, tiếp tục xem có giá trị gì không.

Giáo sư William xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, đỡ giáo sư Sato dậy.

“Giáo sư Phương, tôi thấy đường lui cũng đã bị chặn rồi, cho dù chúng ta muốn quay lại cũng không có cơ hội, hay là cùng các ông tiếp tục khám phá lăng mộ này, không biết…” Giáo sư William mắt đảo một vòng, ôn hòa nói.

Các giáo sư nghe vậy, nghĩ đến thủy ngân và độc trùng ngoài cửa, liền gật đầu đồng ý.

Diệp Phi đang ở không xa, thấy họ đang ở đó nghiên cứu thi thể, vô cùng nhàm chán.

“Anh Diệp Phi, làm sao anh nhận ra những văn tự đó vậy?” Băng Băng thấy nhân viên công tác đang bận rộn chia sẻ văn hóa lịch sử cho cư dân mạng.

Chính mình đi đến bên cạnh Diệp Phi, nhẹ giọng hỏi.

“Đây là tam thúc dạy tôi, ông ấy là một nhân vật rất thần kỳ.” Diệp Phi im lặng một lúc, cuối cùng đổ hết mọi chuyện cho người đàn ông tên tam thúc.

Băng Băng không phải lần đầu nghe đến người tên tam thúc này, trong lòng đối với ông ta tràn đầy tò mò.

Nhưng cũng không hỏi nhiều.

Tai Diệp Phi động đậy, nghe thấy tiếng động nhỏ.

Quay người đi về phía tiếng động.

Thì phát hiện một bức tượng đá xuất hiện một cái lỗ hổng.

Băng Băng cũng theo sau.

Thấy bức tượng bị vỡ, bên trong còn có ánh sáng đỏ lóe lên, theo phản xạ che miệng lại.

“Trước đó không có.” “Chắc là lúc trước lũ rắn đen này thấy nam châm sợ hãi, lúc quay về tổ đã va vỡ.” Diệp Phi không rời mắt khỏi

bức tượng trước mặt.

Thấy rất nhiều cục bướu thịt màu đỏ qua lại di chuyển, có lớn có nhỏ.

Diệp Phi mắt híp lại, đưa tay ra đập vỡ bức tượng.

Từ bên trong chảy ra trứng rắn và rắn con, rơi xuống đất.

Diệp Phi lúc này mới chú ý đến, những giọt lệ màu đỏ này chính là do quỹ đạo di chuyển của lũ rắn này tạo thành.

Còn có máu tươi đỏ thẫm, cũng là dinh dưỡng của chúng.

Băng Băng đứng sau lưng, che miệng, không muốn mình hét lên.

"Anh Diệp Phi, anh xem sau lưng bức tượng, hình như có gió lùa." Cảm nhận được một luồng gió thổi vào mặt.

Diệp Phi lấy đèn pin chiếu vào bức tượng, phía sau xuất hiện một lối đi.

"Có lẽ đây là một lối ra." Diệp Phi thản nhiên nói.

Lũ rắn đen rơi xuống đất còn muốn la hét, thì bị Diệp Phi dùng nam châm dọa chạy.

Các giáo sư sau khi chuẩn bị xong mọi công việc, thì thấy Băng Băng và Diệp Phi đang nhìn bức tượng.

Sau khi biết có lối ra, mọi người vui mừng khôn xiết.

Giáo sư Sato của nước Anh Hoa thì như cà tím bị sương đánh, ỉu xìu.

Lặng lẽ đi theo sau.

Bây giờ là livestream trực tiếp, hành vi của mình đã bị quốc gia nhìn thấy rồi.

Quay về làm sao giải trình với người của quốc gia?

Từ lúc vào đây, người nước Anh Hoa đã chết không ít.

Nghĩ đến đây, liền cảm thấy đau đầu không thôi.

Mà Diệp Phi lại không thể đắc tội, cho dù muốn giết anh, cũng phải đợi sau khi ra ngoài.

Người đàn ông này chính là cố ý, khiến ông ta rơi vào thế khó xử.

Đội trưởng Lâm dẫn người đi trước vào lối đi của bức tượng.

Vừa đứng ở cửa lối đi, đội trưởng Lâm lập tức cảm thấy trên người có chút nóng.

Còn có chút ngột ngạt, chỉ trong vài hơi thở, trán đã đẫm mồ hôi.

"Đội trưởng Lâm, anh có cảm thấy…" Lính đánh thuê sau lưng kéo cổ áo, vốn định nói rất nóng, nhưng bây giờ lại cảm thấy.

"Lạnh quá, đội trưởng Lâm." Chưa đầy một phút đã lạnh đến run cả người.

"Đội trưởng Lâm, nơi này kỳ lạ quá, sao tôi lúc lạnh lúc nóng thế này." Một lính đánh thuê khác ôm tay, nói chuyện cũng bốc ra hơi lạnh.

Ba người Hồ Bát Nhất sau lưng đi vào lối đi.

Bước chân của Shirley Dương hơi khựng lại, đầu óc choáng váng.

Hồ Bát Nhất nhanh tay đỡ lấy.

"Sao vậy?" "Tôi cảm thấy có cảm giác quen thuộc, hình như đã tiếp xúc ở đâu đó." Shirley Dương lắc đầu, mày nhíu lại.

"Có phải là càng gần lăng mộ nữ vương hơn không, cho nên cô mới cảm thấy quen thuộc," Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng giải thích.

"Rất có khả năng." Shirley Dương trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Chương 106

“Đừng nói những chuyện này nữa, sao tôi lạnh thế này.” Vương Mập quấn chặt quần áo trên người.

“Môi trường ở đây không đúng, khí hậu cũng không đúng.” Hồ Bát Nhất nhíu mày, mượn ánh sáng của đèn pin, cẩn thận nhìn lối đi xung quanh.

Ngoài vách đá thì là vách đá, trên vách đá còn có một lớp sương mỏng.

“Lão Hồ, tôi cảm nhận được nữ vương ở không xa, chắc là ở phía tây nam.” Shirley Dương lắc lắc đầu, đưa tay chỉ về phía tây nam.

Các giáo sư sau lưng vào đây, hít một hơi khí lạnh.

Mỗi lần hít thở, hơi trắng bốc lên.

Nhưng chỉ vài phút sau, trên người lại một trận nóng nực.

“Môi trường ở đây sao thế này?

Sao lúc nóng lúc lạnh, thế này dễ bị cảm lắm.” Giáo sư Phương khẽ nhíu mày, còn kéo lại cổ áo.

“Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, ở lại nữa chắc chắn sẽ bị cảm.” Trán giáo sư Lý lại rịn thêm mồ hôi.

Diệp Phi đi ở cuối cùng đoàn người Đại Việt, sau khi liếc sơ một vòng hoàn cảnh xung quanh.

Ánh mắt hắn trầm xuống.

Cảnh này vừa hay bị cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy rõ mồn một.

“Mỗi lần đại lão biến sắc thế này là y như rằng có chuyện xảy ra.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy thế, nhưng có chuyện gì được chứ?

Tôi lo cho các giáo sư quá.” “Lẽ nào cậu không nên lo cho đại lão à?” “Đại lão là nhân vật bá đạo cỡ nào, vào mộ cổ như về nhà, cậu thấy ai đáng lo hơn?” “Vãi, tôi lại không cãi được, hình như đúng là thế thật.” “Ha ha, mấy người này, giọng điệu nghe có vẻ GATO nhỉ.” “Chẳng phải là chua lòm ra à?

Giờ tôi ghen tị với năng lực của đại lão Diệp Phi lắm rồi.” .....

“Anh Diệp Phi, sao thế?” Băng Băng chú ý đến vẻ mặt của Diệp Phi, không hiểu nên hỏi.

“Phía sau sẽ rất nguy hiểm, phải cẩn thận.” Diệp Phi biết đã không thể ngăn cản những người này, chỉ có thể nhắc nhở họ.

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để mọi người nghe rõ.

Đội trưởng Lâm đi ở phía trước nhất, vừa hay nghe thấy câu này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mười mấy phút sau.

Hành lang vốn tối tăm không chút ánh sáng đột nhiên sáng lên.

Những ngọn lửa màu xanh lục u tối bùng lên từ hai bên vách đá.

Khiến cả hành lang trở nên vô cùng quỷ dị.

Đội trưởng Lâm nương theo ánh sáng xanh lục, lúc này mới nhìn rõ hình dạng của giá nến.

Mắt gã trợn tròn, bất giác nuốt nước bọt.

Ực...

Phía dưới ngọn nến lại là một cái đầu người, ngay chính giữa đầu người.

Phần trán trở lên bị cắt ra, cả khuôn mặt đều hiện vẻ kinh hoàng.

Chỉ có trong đôi mắt, tròng mắt đỏ như máu, tràn ngập hận ý nồng đậm.

Trên người không một mảnh vải che thân, phần dưới eo lại là một cái đuôi cá.

Đám lính đánh thuê đồng loạt rùng mình.

Đây đều là người cá. .....

Các giáo sư nhìn thấy cảnh này, khi đối diện với ánh mắt của người cá, sống lưng họ lạnh toát.

"Đây là đèn người cá?

Nữ hoàng Tinh Tuyệt lại biến họ thành đèn sao?" Lão Vương nhìn cả bộ não bị cắt ra, bên trong còn có dịch não đục ngầu.

Nhiều năm như vậy mà vẫn không hề phân hủy.

Nhìn cảnh tượng này, axit trong dạ dày bắt đầu cuộn trào, ông vội vàng che miệng lại.

Băng Băng thấy cảnh này, theo bản năng nấp sau lưng Diệp Phi.

Hành lang này ít nhất cũng phải dài mấy trăm mét.

Đều được thắp sáng bằng đèn người cá, chuyện này... thật quá tàn nhẫn.

"Lão Hồ, con mụ này độc ác thật, người cá vốn đã hiếm, lại đem ra lãng phí làm đèn, đúng là đồ phá của." Vương Mập khẽ chửi thề.

Hồ Bát Nhất không đáp lại, mà ngồi xổm xuống quan sát kỹ khuôn mặt của những người cá này.

Lắng nghe kỹ, còn có tiếng thở rất yếu ớt.

Hồ Bát Nhất không khỏi kinh ngạc.

Đây đều là người cá ngàn năm, theo lý mà nói thì phải chết rồi mới

đúng.

Sao lại còn thở được?

Chuyện này không hợp lý.

“Cẩn thận.” Shirley Dương đột nhiên lên tiếng, kéo giật Hồ Bát Nhất đang ngây người.

Hồ Bát Nhất bị kéo một cái, vội nhìn vào mặt người cá.

Khuôn mặt vốn đang kinh hoàng, giờ đây biến thành vẻ hung thần ác sát, còn nhe răng, nhìn Hồ Bát Nhất chằm chằm như hổ đói.

“Vãi, còn sống à?” Vương Mập vừa dứt lời, đã thấy người cá kia lại trở về vẻ im lìm, nỗi kinh hoàng lại hiện lên trên mặt.

Vẻ hung thần ác sát lúc trước như thể chỉ là ảo giác.

“Tôi hiểu rồi, tại sao lúc mới vào lại thấy lúc nóng lúc lạnh, chính là vì những người cá này, là do hơi thở của họ tạo ra.” Hồ Bát Nhất ngồi bệt dưới đất, đột nhiên hiểu ra.

Hơi thở của cậu dồn dập nhìn vào những ngọn đèn người cá.

Giọng của Hồ Bát Nhất vang vọng trong hành lang.

Các giáo sư, đám lính đánh thuê, cùng những người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng phía sau.

Ánh mắt đều đổ dồn về phía Hồ Bát Nhất.

“Sách ghi chép của tổ tiên có ghi lại, hàng ngàn năm trước, trong biển cả quả thực có người cá tồn tại, cũng chính là giao nhân, tiếng của giao nhân có tác dụng mê hoặc lòng người, tần suất hô hấp của những người cá này dài hơn người bình thường rất nhiều.” “Lúc trước chúng ta cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, chính là do hơi thở của những người cá này, họ bị giam cầm hàng ngàn năm, muốn cầu cứu chúng ta, vừa rồi nó đã tấn công tôi trong tình trạng bị giam cầm.” Hồ

Bát Nhất dừng lại, ánh mắt tràn đầy vẻ thương xót.

Lúc này, cư dân mạng đang xem livestream không còn bình tĩnh được nữa.

"Vãi, tuy thấy thân thế rất đáng thương, nhưng tôi vẫn thấy sợ, nhìn kiểu gì cũng thấy rất sợ, đây là bị bổ sọ rồi còn gì." "Tôi cũng thấy rất tàn nhẫn, nhưng không cản được việc tôi thấy sợ.

Nếu tôi đi trên con đường đó, chắc tôi sợ chết khiếp mất, cũng chỉ có tố chất tâm lý của anh Phi thôi, dù sao tôi cũng không bì được." "Nhắc mới nhớ, anh Phi đâu rồi?" Một dòng bình luận lướt qua, mắt của cư dân mạng vội tìm kiếm Diệp Phi khắp nơi.

Chỉ thấy anh đang đứng đó với vẻ mặt lạnh nhạt, không có gì khác thường.

Cư dân mạng đồng loạt giơ ngón tay cái.

Cái tâm thái này, ai mà có được?

Giáo sư Phương nghe xong, thở dài một tiếng, "Có cách nào cứu họ không?" "Có, đó là thoát khỏi sự khống chế của nữ hoàng, nhưng phương pháp cụ thể, trong sách không ghi lại, theo lý mà nói, nữ hoàng hẳn là đã chết rồi, rốt cuộc làm sao khống chế họ được chứ..." Hồ Bát Nhất có chút nghĩ không thông.

"Kệ bà ta đi, bây giờ cứ đi tìm phòng mộ chính của nữ hoàng rồi tính, biết đâu sẽ có manh mối." Vương Mập ở bên cạnh giải thích.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Shirley Dương tán thành.

Sau đó, họ tiếp tục đi.

Nhìn những hàng đèn người cá được thắp sáng hai bên, tỏa ra ánh sáng xanh lục u tối.

Mọi người vô cùng sợ hãi, chỉ có thể lấy hết can đảm tiếp tục đi.

Mắt không dám nhìn ngang liếc dọc.

Cư dân mạng của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng thì cho rằng người Đại Việt thật sự độc ác.

Chương 107

Trong chốc lát, phòng livestream quốc tế đã nổ ra tranh cãi.

“Người Đại Việt thật tàn nhẫn, chuyện thế này mà cũng làm ra được?” “Đúng thế, còn dám tự xưng là lễ nghi chi bang, từ người cổ đại sớm nhất đã thấy được phẩm chất, thật tàn nhẫn đến cực điểm.” “Nước Lão Ưng chúng ta đã xuống không ít lăng mộ, loại này thật sự hiếm thấy.” Lời này vừa nói ra, người Đại Việt không chịu nữa.

“Các người đúng là điển hình của việc ăn nho không được lại chê nho xanh, bây giờ thấy tàn nhẫn à, sớm làm gì đi, lúc trước chẳng phải tranh giành đến đầu rơi máu chảy sao?” “Chứ còn gì nữa, bây giờ lại nói chúng ta không tốt, nhưng không giống các người, lũ trộm cắp.” Cư dân mạng lập tức sa vào cuộc khẩu chiến.

Trong lăng mộ.

Giáo sư Phương nhìn thấy cuối hành lang có một lối ra, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Lòng ông chợt vui mừng.

Khi bước ra khỏi hành lang, tiến vào một không gian rộng lớn.

Mọi người đều sững sờ.

Ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Giữa trung tâm có một cái đài, xung quanh đài tế được điêu khắc những phù văn.

Giữa đài vẫn là một con mắt khổng lồ.

Xung quanh dựng mười cây cột, trên đó đều điêu khắc thân rồng, đầu rồng.

Ngay cả mắt rồng cũng được điểm lên.

Mười con rồng nhìn chằm chằm vào đài tế, long uy không nói cũng tự hiện rõ.

Trên vách đá chính giữa, vẽ một con mắt khổng lồ, trong con ngươi từ từ chảy ra chất lỏng màu đỏ.

Mùi tanh nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Hai bên vách đá vẫn là những con rối gỗ lớn nhỏ, mỗi con đều không có biểu cảm.

Trong đôi mắt đen kịt tràn đầy vẻ nặng nề.

Ánh mắt cũng theo mắt rồng trên cột đá nhìn chằm chằm vào đài tế.

Như thể có thứ gì đó rất quan trọng đang đứng ở đó.

Ngọn lửa sáng rực, theo gió nhẹ lay động, dường như cố ý chiếu sáng nơi này.

Tiếng cười vẫn vang vọng trong cả động đá, đặc biệt là hành lang phía sau.

Giống như một loại nhạc cụ tương tự như 'huân', phát ra âm thanh trầm nặng.

Nghe mà sống lưng mọi người lạnh toát.

Các giáo sư, lính đánh thuê, Băng Băng, và nhóm Hồ Bát Nhất bất giác nuốt nước bọt.

"Lão Hồ, sao chỗ này trông sạch sẽ thế?

Nhưng sạch sẽ mà sao tôi lại thấy kinh khủng vậy." Vương Mập căng thẳng nhìn cậu.

"Đây là đài tế, nhưng tế cái gì thì tôi cũng không biết." Hồ Bát

Nhất vẻ mặt ngưng trọng.

Các giáo sư từng bước tiến lại gần đài tế, đứng trên đó, ngẩng đầu nhìn những con rồng phía trên.

Những con rồng này nhìn họ đầy uy nghiêm, khiến họ cảm thấy áp lực tăng lên một cách khó hiểu.

Trên người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thậm chí có chút bực bội.

Rốt cuộc tại sao lại bực bội, chính họ cũng không biết.

"Tôi từng đọc trong một cuốn sách cổ có ghi chép về thần thoại, chỉ nghe nói qua về 'Cửu Long Đái Thiên Thẩm', cảnh tượng cũng tương tự như ở đây, nhưng tại sao lại nhiều hơn một con rồng?" Giáo sư Phương xoa cằm, nén lại sự bực bội trong lòng, vô cùng khó hiểu mà quan sát con rồng thứ mười trước mắt.

Hơn nữa, hình thái của mỗi con rồng đều khác nhau, có con có cánh, có con lại không.

"Cửu Long Đái Thiên Thẩm tôi cũng từng nghe nói, số chín là con số may mắn nhất, thời cổ đại không vượt quá con số này, vào thời kỳ của Nữ hoàng Tinh Tuyệt là thời nhà Hán, không thể không biết chuyện này." Hồ Bát Nhất cũng nhíu chặt mày nhìn con rồng thứ mười.

Nhìn con rồng thừa ra, cậu cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nhưng cũng không nghĩ ra được.

Cư dân mạng cũng đang đoán mò trong phòng livestream.

"Cửu Long Đái Thiên Thẩm là cái quái gì vậy?" "Không biết, tôi cũng lần đầu nghe nói, nhưng tôi từng nghiên cứu con số này với thầy hướng dẫn, số chín là số lớn nhất, nghe nói các hoàng đế thời xưa rất

thích con số này." "Tượng trưng cho sự may mắn và cũng là con số lớn nhất, ý nghĩa địa vị của mình cũng là cao nhất." "Nếu nói như vậy thì cũng có thể hiểu được, nhưng tại sao nữ hoàng lại làm ra mười con rồng?" "Hỏi đại lão ấy, còn cần chúng ta đoán mò sao?" Thấy vậy, cư dân mạng liền chuyển tầm mắt sang Diệp Phi.

Nhân viên đưa màn hình bình luận cho Băng Băng xem, Băng Băng cầm micro hỏi.

"Anh Diệp Phi, có phải anh biết gì đó không?" Giọng nói vang vọng trên đài tế, tất cả mọi người của Đại Việt, Lão Ưng và Anh Hoa đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi.

"Chuyện này mà cậu ta cũng biết sao?

Chỉ là một chuyên gia ẩm thực thôi mà." Tả Điền cười khẩy.

"Cửu Long Đái Thiên Thẩm tuy là chín con rồng mang trời thẩm vấn tội nhân, nhưng thực ra không hoàn toàn như vậy, nó cũng là một loại trận pháp, còn về mười con rồng này..." "Vào thời kỳ Thượng Cổ, Long Vương, Chúc Long, Ứng Long, Thanh Long, Thương Long, Cầu Long, Hỏa Long, Hắc Long, Vân (Vũ) Long, đều là thân rồng, nhưng còn có một con rồng nữa, ngang hàng với giao." "Tuy là thân rồng, nhưng lại cùng bọn với giao, xà." "Đó chính là Bàn Long." "Người thời Thượng Cổ cho rằng Bàn Long thân dài bốn trượng, nên được đặt trên nóc nhà, nhưng cũng có một điểm, đó là Bàn Long độc toàn thân, dính vào là chết, vì vậy trong chín con rồng không liệt nó vào long tộc." "Con rồng thứ mười này chính là Bàn Long, dù sao cũng không thực sự trở thành long tộc, nữ hoàng có lẽ dùng nó với mục đích khác." Diệp Phi lờ đi lời của giáo sư Tả Điền, thản nhiên giải thích.

Các giáo sư Đại Việt, Băng Băng, lính đánh thuê và những người khác đều trợn mắt há mồm nhìn anh.

Không nói thì thôi, nói ra là toàn bom tấn.

Chuyện thần thoại như vậy mà cũng nói ra được?

Nghe còn có vẻ rất có lý có cứ, mấu chốt là con Bàn Long này còn giống như anh nói.

Trên thân rồng điêu khắc còn có những đặc trưng mà anh đã nói, nhìn kỹ lại.

Chỉ có con rồng này là giống rồng ít nhất.

"Cậu Diệp, làm sao cậu biết thời kỳ Thượng Cổ là gì?

Đó là thời kỳ nào?" Giáo sư Phương run run tay, căng thẳng nhìn Diệp Phi.

Người đàn ông này đã mang đến quá nhiều bất ngờ.

Lẽ nào thời Đại Việt còn có thời kỳ sớm hơn cả thời Xuân Thu Chiến Quốc?

Con rồng này từ đâu mà có, cũng không ai biết được.

"Thời kỳ này rất xa xôi, tôi cũng không biết, là do Tam Thúc nói cho tôi biết, ông ấy thường đi du lịch sơn hà, còn kể cho tôi không ít câu chuyện, tôi cũng chỉ nghe ông ấy nói thôi." Diệp Phi tỏ vẻ thất vọng.

Trong lòng hối hận rồi, tự nhiên đi nói với họ những chuyện này làm gì?

Thời kỳ Thượng Cổ, ai có thể chứng minh?

Căn bản là không thể chứng minh được, được không?

Chỉ có thể đẩy Tam Thúc ra, trong lòng chỉ có thể áy náy một chút.

Giáo sư Phương và lão Vương nghe xong, không khỏi thất vọng, tuy không thể khảo chứng.

Nhưng cũng có chút hy vọng chứ.

Hồ Bát Nhất ngây ngốc nhìn Diệp Phi.

Trong đầu người đàn ông này rốt cuộc chứa cái gì vậy?

Tại sao cái gì cũng biết thế?

"Đừng nói nữa, chỉ riêng lời nói vần điệu thế này, dù không thể khảo chứng, tôi cũng phải tin, mẹ nó chứ, cái lý lẽ này, đến tôi cũng không nói ra được." Vương Mập lí nhí, giọng đầy kinh ngạc.

"Đừng nói cậu, ngay cả tôi cũng không thể không tin." Shirley Dương cũng lí nhí ở bên cạnh.

Lính đánh thuê và Băng Băng thì không chớp mắt nhìn Diệp Phi.

Bất kể thật giả, ít nhất người ta cũng đã từng nghe nói, còn họ thì nghe cũng chưa từng nghe.

Cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cứng đờ trước màn hình máy tính.

"Vãi, tôi vừa có nghe nhầm không?

Chuyện này có thật không?" "Nhận thức của tôi về đại lão lại được nâng lên một tầm cao mới, đây đâu phải người, đây là thần rồi." "Chứ còn gì nữa, lúc nhỏ tôi chỉ nghe nói về rồng, còn rồng là cái gì?

Từ đâu đến, tôi đều không biết, bây giờ tôi biết rồi, rồng còn có nhiều tên gọi như vậy nữa à?" "Tam quan của tôi lại bị làm mới, chết tiệt, tôi đúng là kiến thức nông cạn." .....

Phòng livestream quốc tế, bạn bè quốc tế lúc này cũng bàn tán sôi nổi.

"Tôi không tin, một người trẻ tuổi sao có thể biết nhiều như vậy, nhất định có vấn đề, nói bừa phải không?" "Nước Lão Ưng chúng ta không tin cái trò này, chỉ có người Đại Việt các người mới tin."

“Người nước Anh Hoa chúng ta cũng bày tỏ không tin, đây nhất định là lừa người.” “Các người đều là kiến thức nông cạn, chưa từng thấy người tài, một lũ ếch ngồi đáy giếng, chúng ta cần gì phải chấp nhặt với loại người không biết trời cao đất dày như các người?” “Đúng vậy, nói những điều này có ích gì, một lũ trộm mắt trợn trừng, sau lần này, hai nước các người về phải kẹp đuôi làm người, nếu không thật sự không ngóc đầu lên được đâu.” “Anh nói bậy bạ cái gì?” “Tôi có nói bậy không trong lòng các người không có số à, nhìn xem giáo sư của các người xấu hổ đến mặt đỏ bừng rồi kìa, các người cũng học tập đi.” “Chết tiệt, không đúng, sao người ở đây ai cũng mặt đỏ bừng thế?

Chương 108

Sao sắc mặt người nước Lão Ưng cũng không đúng?" "Sao trông ai cũng tức giận đùng đùng thế?

Chết tiệt, không đúng, tên lính đánh thuê kia sao lại cầm dao?" Cư dân mạng từng người một nhìn cảnh tượng trước ống kính, bình luận liên tục hiện lên.

Ngay lúc người Đại Việt còn đang kinh ngạc, thì nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ phía sau.

Mọi người nhìn về phía âm thanh, thì thấy người của nước Lão Ưng đang dùng dao tấn công lính đánh thuê của nước Anh Hoa.

Máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ cổ, tròng mắt của tên lính đánh thuê lồi ra, dần dần tắt thở.

"Chết tiệt, sao thế này?" Vương Mập trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, trong lòng vô cùng kinh hãi.

"Không đúng, tình hình ở đây không ổn." Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, nhận ra môi trường ở đây có vấn đề.

Cậu lấy la bàn ra xem, phát hiện oán niệm ở đây cực kỳ nặng, thậm chí đã ảnh hưởng đến tâm trí.

Lời vừa dứt.

Đã thấy giáo sư William mắt đỏ ngầu, mặt đầy sát khí nhìn giáo sư Tả Điền.

Ông ta lao vào đám người nước Anh Hoa, trong tay còn cầm súng, nhắm thẳng vào đầu Tả Điền mà xông tới.

Bằng!

Máu tươi bắn lên mặt giáo sư William, sát ý trong mắt ông ta chưa từng giảm bớt.

Phát súng này vốn nhắm vào Tả Điền, nhưng vì tên lính đánh thuê vừa giết người hoảng sợ.

Nhân viên đang cầm máy quay lúc này bị bắn vỡ đầu, thiết bị trong tay cũng bị đạn bắn nát.

"William, ông dám động đến người của tôi?" Giáo sư Tả Điền mắt đỏ lên, cũng rút súng ra, hai vị giáo sư đối đầu nhau.

Giáo sư William ở nước Lão Ưng thường tham gia các môn thể thao mạo hiểm, thích nhất là bắn súng.

Tài bắn súng của ông ta tốt hơn Tả Điền rất nhiều lần, tốc độ cực nhanh.

Không đợi Tả Điền giơ súng lên, giáo sư William đã bắn.

Trên trán Tả Điền xuất hiện một lỗ máu, mắt trợn to, cuối cùng ngã xuống đất.

Tắt thở.

"Giáo sư..." Người nước Anh Hoa nhìn thấy giáo sư của mình đã chết, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Sau đó, trong mắt mọi người lóe lên ánh sáng đỏ, lao vào đánh nhau với người nước Lão Ưng.

Người Đại Việt cũng có xu hướng manh động.

Chỉ là vội vàng trốn sang một bên, dường như đang cố kìm nén cơn giận và tính khí của mình.

Hồ Bát Nhất đứng một bên nhìn, tay gần như không thể kiểm soát được việc lấy súng.

Ý thức cũng đang dần dần mơ hồ.

Cuối cùng, cậu cắn mạnh vào lưỡi, để mình duy trì sự bình tĩnh.

Trong lòng lại hoảng hốt không thôi.

“Mập, Mập.” Hồ Bát Nhất hoàn hồn, tìm kiếm Vương Mập khắp nơi, khi thấy Vương Mập đang đánh nhau với người nước Anh Hoa.

Lúc này, mặt cả hai người đều đã bầm dập.

Ánh mắt cậu còn liếc nhìn Diệp Phi, đang đứng đó bình tĩnh.

Không hề bị ảnh hưởng chút nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Anh Diệp, tại sao anh lại không sao?” Hồ Bát Nhất mặt tái mét, vô cùng khó hiểu.

“Oán khí ở đây rất nặng, là do Nữ hoàng Tinh Tuyệt cố ý lợi dụng oán niệm để khống chế những người này, phàm là trong lòng có sát ý sẽ không ngừng bị khuếch đại, cuối cùng sẽ biến thành hành động.” “Người ra tay trước, chính là trong lòng đã có sát ý, vì vậy mới động thủ.” Diệp Phi giải thích xong, liền đi lên đài tế, kéo các giáo sư của Đại Việt ra.

Rời xa đài tế.

Các giáo sư vừa rời khỏi đài tế, sự bực bội trong lòng đã giảm đi vài phần, đứng tại chỗ hồi lâu chưa hoàn hồn.

Hồ Bát Nhất nghe thấy hai chữ ‘khống chế’, lòng chùng xuống, đồng tử co lại vì kinh ngạc.

Ngón tay hơi run rẩy, không dám tin.

“Anh Diệp, anh nói khống chế?

Lời này có ý gì?

Người chết sao có thể khống chế người sống?

Hay là nữ hoàng căn bản không chết?" Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Phi nhanh chóng đưa người Đại Việt ra khỏi đài tế.

Giọng nói hơi run, bây giờ cậu không thể đến gần đài tế, nếu không tâm trí vừa mới ổn định sẽ bị phá hủy.

"Không những không chết, người phụ nữ này còn muốn làm chuyện gì đó, nếu không phát hiện ra lăng mộ này, cũng sẽ không bị chúng ta phát hiện." Diệp Phi vẻ mặt ngưng trọng giải thích.

Bên tai còn vang lên tiếng súng, chỉ thấy người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đang đấu súng trên đài tế.

Cư dân mạng Đại Việt nhìn cảnh tượng trước mắt, trợn mắt há mồm.

"Sao thế này?

Sao tự dưng lại đánh nhau?

Vinh quang của nước Anh Hoa kia có phải chết rồi không?

Còn là bị giáo sư William giết?" "Tôi không hoa mắt chứ?

Sao đột nhiên lại đánh nhau, vì chuyện gì thế?" "Làm sao tôi biết?

Lẽ nào thật sự như lời đại lão Diệp Phi nói, những người này là vì oán niệm, bị nữ hoàng khống chế?" "Vậy cũng là vì trong lòng có sát ý trước, nhưng mấy lão già này sao lại có sát tâm?" "Đừng nói những chuyện này nữa, người Đại Việt của chúng ta chết mấy người rồi, giờ đều đã giết đỏ mắt." "Sao tôi thấy bực bội thế này nhỉ?

Nhìn những người này tàn sát lẫn nhau, tôi lại thấy rất hả giận." "Đừng nói cậu, tôi cũng thấy rất bực bội, tôi xem những người này chém giết, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều, chết tiệt, tôi bị sao thế này?" .....

Diệp Phi không biết những lời trên màn hình bình luận.

Chỉ là đột nhiên, như nhớ ra điều gì đó, anh vội vàng đi đến bên cạnh nhân viên.

“Thưa quý vị khán giả, tôi cũng là vì muốn tốt cho mọi người, xin lỗi.” Vừa nói, anh vừa nhấn nút tắt camera, màn hình trước ống kính chìm vào bóng tối.

“Anh Diệp Phi, tại sao anh lại làm vậy?” Băng Băng thấy vậy, mày khẽ nhíu lại.

“Nói ra các cô có thể không tin, oán niệm này cực kỳ nặng, cộng thêm việc những người này vừa nhìn thấy mười con rồng trên đài tế, đã bị ảnh hưởng, loại oán khí này sẽ khiến lòng người bất an, bực bội.” “Người của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa, hiện đang ở trên đài tế, đã bị oán niệm khống chế, bây giờ đã trở thành vật tế trên đài.” Diệp Phi cũng không ngờ những oán hận này lại mạnh mẽ đến vậy, thậm chí còn có thể lan truyền oán niệm của mình qua mạng.

Nếu thật sự thành công, những người có sát ý trong lòng chắc chắn sẽ làm ra chuyện không hay.

Người của ba nước trên đài tế, lúc này đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Học sinh của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa còn vài người giữ được lý trí, nghe thấy lời của Diệp Phi.

“Anh đã biết, tại sao không ngăn cản?” Một học sinh nước Anh Hoa lớn tiếng chất vấn.

“Mẹ kiếp nhà ngươi nói nhảm, chuyện xảy ra đột ngột như vậy, làm sao ngăn cản, còn nữa, người của hai nước các người rốt cuộc có tâm tư gì?” Hồ Bát Nhất cũng không vui, lớn tiếng chất vấn.

Sau đó nhìn thấy súng của Vương Mập và Shirley Dương đã hết

đạn.

Cậu vội vàng lao lên đài tế, nhân lúc hai người không đề phòng, đánh ngất họ.

Kéo lê cơ thể Vương Mập và Shirley Dương rời khỏi đài tế, các giáo sư đã hồi phục thần trí vội lên giúp đỡ.

“Làm sao bây giờ?

Không thể tiếp tục nữa, nếu không người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đều sẽ chết ở đây.” Giáo sư Phương lo lắng nhìn mọi người đang đấu súng trên đài tế.

Đau lòng nhất đương nhiên vẫn là người Đại Việt, ánh mắt ông nhìn chằm chằm vào đội trưởng Lâm và những người khác.

Diệp Phi chìm vào suy tư, ánh mắt ngưng trọng nhìn đài tế.

Đương nhiên anh cũng chú ý đến ánh mắt nghi ngờ của nhân viên.

Lời vừa rồi chỉ nói một nửa, Nữ hoàng Tinh Tuyệt không chết, nếu thật sự đánh nhau.

Đồ trong hệ thống không thể tùy tiện lấy ra cho người khác thấy.

Chương 109

Đến lúc đó bị cư dân mạng nhìn thấy, nói không chừng mình không chỉ đơn giản là bất tử ngàn năm.

Sẽ có người nói mình là thần tiên.

Học sinh nước Anh Hoa và học sinh nước Lão Ưng liếc nhìn Diệp Phi.

"Anh không phải rất lợi hại sao?

Tại sao không ngăn cản?

Anh đi cứu người ngay bây giờ đi, giáo sư và người của chúng tôi chết ở Đại Việt các người, Đại Việt các người phải chịu trách nhiệm." Một trong số học sinh nước Anh Hoa nhìn thấy vậy, lớn tiếng chất vấn Diệp Phi.

"Đúng vậy, trách nhiệm này các người gánh nổi không?" Học sinh nước Lão Ưng theo sát.

"Các người không sợ chết thì tự đi mà cứu người nước mình, đứng đây lải nhải cái gì?

Người Đại Việt chúng tôi lợi hại cũng không liên quan gì đến các người, lải nhải thêm một câu nữa, lão tử tiễn các người đi gặp Diêm Vương." Hồ Bát Nhất sắp xếp xong cho Vương Mập và Shirley Dương.

Vừa hay nghe thấy người của hai nước này vô liêm sỉ ép buộc Diệp Phi như vậy.

Lòng lập tức không vui, Hồ Bát Nhất rút khẩu súng lục màu đen từ thắt lưng ra.

Nhắm vào những kẻ vô liêm sỉ của hai nước này.

Học sinh nước Lão Ưng và học sinh nước Anh Hoa thấy vậy, lập tức im bặt.

Chỉ là ánh mắt nhìn Diệp Phi tràn đầy oán hận.

Trong phòng livestream của Đại Việt.

“Vãi, anh Phi có ý gì đây?

Sao lại tắt đi?” “Tôi cũng không biết, nhưng tôi tin anh Phi làm vậy là có lý do, vừa rồi tôi cảm thấy lòng dạ rối bời, bây giờ đã hết rồi, tôi đoán là đại lão Diệp Phi làm vậy để bảo vệ chúng ta.” “Tôi cũng đồng ý, bây giờ tôi cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, vừa rồi tôi nhìn thấy người nước Anh Hoa giết người Đại Việt chúng ta, tôi đã hận không thể giết chết tên khốn đó.” “Nhưng bây giờ tôi rất muốn biết tình hình của đại lão Diệp Phi, lỡ như, những tên khốn đó làm hại đại lão của chúng ta thì sao?” “Cậu điên à?

Ai có thể làm hại đại lão, nhưng tôi rất tò mò, tiếp theo sẽ làm gì?” “Tôi cũng vậy, tôi rất muốn biết chuyện tiếp theo, nhưng thiết bị của nước Anh Hoa bị giáo sư William bắn hỏng rồi, e là không dùng được nữa.” “Nói về tò mò, tôi cũng rất tò mò, vậy thì qua phòng livestream quốc tế xem, không được nữa thì qua nước Lão Ưng, phải thử chứ?” “Tôi đi xem đây, không thì sẽ bỏ lỡ nhiều cảnh hay.” “Đợi đã, đại lão Diệp Phi không muốn chúng ta thấy, chắc là có chuyện, lỡ chúng ta qua đó, lại bực bội như trước thì sao?” “Vậy cũng phải đi xem.” “+1.” Cư dân mạng Đại Việt trước tiên qua phòng livestream quốc tế, phát hiện màn hình cũng tối đen.

Liền chuyển sang phòng livestream của nước Lão Ưng.

Phòng livestream của nước Lão Ưng vốn chỉ có chưa đến hai mươi triệu người, bây giờ đột nhiên tăng lên tám mươi triệu.

Vô cùng giật lag.

Còn có rất nhiều người không vào được.

Chỉ có một bộ phận người vào được, nhưng hình ảnh không đủ rõ nét.

Chỉ thấy trên đài tế, đám lính đánh thuê đang đấu súng.

Đột nhiên...

Con rồng thứ mười trên đài tế toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng.

Xung quanh như bị ánh sáng vàng bao phủ.

Từ miệng rồng bước ra một người phụ nữ mặc trang phục Tây Vực, để lộ đôi mắt cá chân trắng nõn.

Trên cổ đeo một vòng chuỗi hạt, trên người mặc áo choàng có mũ.

Che kín cả đầu, không nhìn rõ vẻ mặt và gò má, chỉ thấy trên người tỏa ra khí đen.

Khiến người ta nhìn mà chùn bước.

Mọi người đang 'quyết đấu', lúc này lý trí cũng đã hồi phục không ít.

Họ buông vũ khí trong tay, trợn mắt há mồm nhìn người phụ nữ trước mắt.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc, đối mặt với người phụ nữ này, cơ thể họ cứng đờ tại chỗ.

"Nữ hoàng Tinh Tuyệt?" Trong đầu Hồ Bát Nhất bất giác hiện lên cái tên này, sự kinh ngạc trong mắt không cần nói cũng biết.

Đây chính là người thống trị của vương quốc này, bà ta thật sự không chết?

Chết tiệt, thật sự, thật sự không chết?

Lại bị chôn vùi trong cát vàng hàng ngàn năm, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì?

Giáo sư Phương và lão Vương cùng mấy vị giáo sư khác, đôi mắt đục ngầu kinh ngạc không thôi.

Đôi tay buông thõng bên người không ngừng run rẩy.

Không biết tại sao khi nhìn thấy nữ hoàng, lại có cảm giác lạnh gáy.

Thậm chí muốn quỳ xuống.

Đầu gối cũng có chút mềm nhũn.

Đội trưởng Lâm và lính đánh thuê của các nước khác cũng kinh ngạc nhìn bà ta, hồi lâu không nhúc nhích.

Lúc này, cư dân mạng nước Lão Ưng cũng đang kinh ngạc.

"Tôi có hoa mắt không?

Người phụ nữ này là người hay quỷ?

Còn môi trường xung quanh sao lại thay đổi?" "Chắc là không hoa mắt đâu, tôi cũng thấy rồi, đây là Nữ hoàng Tinh Tuyệt?

Lúc trước đại lão Diệp Phi không phải đã nói sao?

Rất có thể bà ta không chết, nhưng môi trường sao lại thay đổi?

Dịch chuyển tức thời?" "Chết tiệt, đừng nói cái đó nữa, nữ hoàng này rốt cuộc muốn làm gì?

Có làm hại các giáo sư không?" "Cậu nói xem?

Chắc chắn sẽ làm hại, còn cần phải nghĩ sao?" "Chết tiệt, nói vậy là họ nguy hiểm rồi, nữ hoàng này vừa xuất hiện, đã dịch chuyển tức thời họ, với thân thủ này, anh Phi có được không?" .....

Không khí đột nhiên chìm vào tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào nữ hoàng.

Lúc này...

Nữ hoàng Tinh Tuyệt đột nhiên quay người lại, dưới chiếc mũ áo choàng rộng lớn, để lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Khi mọi người nhìn rõ khuôn mặt, họ đều hít một hơi khí lạnh.

Vội vàng cúi đầu nhìn Shirley Dương đã ngất xỉu dưới đất, rồi lại nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt đang đứng.

Ánh mắt mọi người liên tục dò xét qua lại giữa hai người.

Sự kinh ngạc trong lòng không ngừng tăng lên.

"Đây... sao lại thế này?

Sao lại giống hệt nhau?" Lão Vương hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, nghe kỹ còn có thể nghe ra sự nghẹn ngào.

Câu hỏi của lão Vương cũng là nghi vấn của tất cả mọi người, họ không rời mắt khỏi khuôn mặt của hai người.

Đầu của Nữ hoàng Tinh Tuyệt hơi ngẩng lên, một đôi mắt tựa như mắt rắn nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Diệp Phi cũng nhân cơ hội này nhìn rõ đôi mắt của nữ hoàng.

Tròng trắng, giữa không phải là đồng tử màu đen, mà là màu nâu xen lẫn một tia đỏ thẫm.

Vô cùng quỷ dị, màu đỏ đang từ từ nuốt chửng đồng tử màu nâu.

Diệp Phi nhìn vào mắt bà ta hồi lâu, trong lòng có chút bất ngờ.

Đôi mắt của bà ta là giao dịch từ tộc Quỷ Động mà có, sao khi nhìn mình, lại không biến mất?

Đây... là chuyện gì?

Nữ hoàng thấy Diệp Phi, đôi tay buông thõng bên người bất giác

nắm thành quyền.

Đồng tử màu đỏ cũng ngừng nuốt chửng đồng tử màu nâu.

Chương 110

Trong mắt lóe lên sự căm hận, oán niệm, còn có lửa giận, xen lẫn ánh mắt lạnh lùng.

Cuối cùng, sau khi nhìn hồi lâu, tất cả cảm xúc đều biến thành sự không nỡ, không nỡ và si mê.

Là sự si mê của một người phụ nữ nhìn người đàn ông mình yêu.

Từng loại cảm xúc hiện rõ trong mắt Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Những điều này đều bị mọi người nhìn thấy rõ ràng.

Các giáo sư và Hồ Bát Nhất, cùng Băng Băng vô cùng kinh ngạc.

“Anh Diệp Phi...” Băng Băng cứng đờ đầu, nghiêng mặt nhìn Diệp Phi.

Cô bây giờ cảm thấy đầu óc mình như không đủ dùng.

Tại sao Nữ hoàng Tinh Tuyệt khi nhìn thấy anh, lại có nhiều cảm xúc như vậy?

Tại sao cuối cùng lại biến thành không nỡ?

Các giáo sư lúc này cũng bất ngờ không thôi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Họ có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình.

Trán họ rịn mồ hôi, không ngừng nuốt nước bọt.

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Đây là lần quỷ dị nhất, còn ánh mắt của nữ hoàng, là quen biết Diệp Phi sao?

Mấy vị giáo sư nhìn nhau.

Hồ Bát Nhất chỉ thiếu điều chửi thề, sao lại quỷ dị như vậy?

Tại sao ánh mắt nhìn Diệp Phi lại không đúng.

Mối quan hệ của họ lẽ nào không bình thường?

Chết tiệt, không phải chứ?

Bức họa trong mộ Hiến Vương lúc trước còn chưa giải thích rõ ràng, bây giờ lại xảy ra chuyện này.

Chuyện này còn quỷ dị hơn cả ma ám.

Cư dân mạng nước Lão Ưng lúc này cảm thấy thế giới này thật huyền ảo.

Đây là tình yêu xuyên không gian hàng ngàn năm, vượt qua chủng tộc?

"Ai đó tát tôi một cái đi, tôi có đang mơ không?

Nữ hoàng này có phải là rất thích đại lão Diệp Phi không?

Hai người họ có gian tình à?" "Vãi, tôi cũng thấy huyền ảo rồi, không đúng, thật sự không đúng, nữ hoàng và đại lão Diệp Phi lẽ nào là người quen cũ?" "Nhảm nhí, lần trước tôi đã nói anh ta là người bất tử ngàn năm, lần này là bằng chứng thép, chứng cứ như núi." "Các người nói xem, nữ vu trong mộ Hiến Vương và Nữ hoàng Tinh Tuyệt ai mới là người thật sự thích đại lão Diệp Phi, liệu có phải cả hai đều thích đại lão Diệp Phi, cuối cùng tạo thành mối tình tay ba đầy yêu hận xoắn xuýt?" "Tôi thậm chí còn nghĩ ra cả một hệ thống yêu hận hoàn chỉnh." "Cậu nói xem." "Các người có thấy mộ Hiến Vương ở đây rất giống không, nói không chừng là đại lão Diệp Phi và nữ hoàng đã từng có thời gian hạnh phúc bên nhau, sau đó đại lão Diệp Phi không thích sự tàn nhẫn của nữ hoàng, cuối cùng bỏ trốn." "Sau đó nữ hoàng rất tức giận, liền phái người đi tìm, vì hành vi quá kiêu ngạo, tìm đến Đại Kinh, sau đó Đại Kinh thấy Nữ hoàng Tinh Tuyệt kiêu

ngạo như vậy, liền phái người đi dẹp, cuối cùng không thành công." "Sau đó Đại Kinh liền phái người diệt hết bọn họ, cuối cùng bà ta ngủ say ở đây, đợi đại lão Diệp Phi đến, nối lại tiền duyên, vãi, bản tình ca xuyên chủng tộc của Đại Việt à." "Chết tiệt, đại ca nói đúng quá, nói không chừng chính là như vậy, không sai." "Tôi cũng đồng ý, cậu đã nói ra hết tinh túy rồi, nói không chừng thật sự là như vậy." "May mà đại lão kịp thời cắt lỗ, nếu không mụ già này không phải phế đại lão Diệp Phi à?

Chỉ riêng cái tính tàn nhẫn này." "Nói không chừng nữ hoàng quá tự cao tự đại, trên đường tìm đại lão Diệp Phi, liền đến Đại Kinh, kết quả không coi Đại Kinh ra gì, người Đại Kinh không chiều, liền đến gây sự, kết quả gây ra chiến tranh hai nước?

Vãi, hồng nhan họa thủy?" Người của nước Lão Ưng và một số cư dân mạng nước Anh Hoa nhìn người Đại Việt đang ở đó não động lớn.

Ai nấy đều vô cùng cạn lời nhìn họ ở đó nói bậy bạ.

Dù sao cũng không phải lịch sử của họ, yêu là gì thì là gì đi.

Cứ coi như xem chuyện kể thôi.

Nhưng phải nói, mối quan hệ của hai người này không phải thật sự không bình thường chứ?

Nhưng cũng có những cư dân mạng tinh ý suốt nhìn thấy cảnh tượng trước màn hình máy tính không đúng.

"Không đúng chứ, sao thấy lính đánh thuê nước Lão Ưng đang run rẩy thế?" "Có phải là sợ hãi không?

Cảnh tượng như vậy nhất định rất kinh khủng đúng không?

Đó là nữ ma đầu giết người không chớp mắt mà." "Lúc sợ hãi, trong mắt nên có sự kinh hoàng, sao tôi thấy họ vẫn rất lạnh thế?

Nhìn xem, có phải là bị lạnh cóng không?" "Đúng vậy, tôi thấy các giáo sư của Đại Việt cũng không ổn, lạnh lắm sao?

Còn có người đang xoa tay nữa." "Vãi, còn trên trán là gì thế?

Sao lại trắng xóa?

Băng sương à?" Lúc này, cơ quan quốc tế đang xem livestream đang dùng camera để nghiên cứu hình dáng của nữ hoàng.

Qua nghiên cứu, đột nhiên phát hiện hình dáng của nữ hoàng không đúng.

"Không ổn rồi viện trưởng, qua nghiên cứu vừa rồi cho thấy, nữ hoàng này không phải là hư ảnh, mà là tồn tại thật sự, còn có cả bóng nữa." Nhân viên nghiên cứu lúc này kinh ngạc báo cáo kết quả.

Viện trưởng viện nghiên cứu quốc tế và các đồng nghiệp khác trong viện đang nhìn vào màn hình máy tính.

Ông lão ngồi giữa nhíu mày.

Kiều Minh là một nhân tài được tuyển chọn từ Đại Việt, từng đoạt vô số giải thưởng.

Dựa vào một sự kiện linh dị mà mọi người không thể giải thích bằng khoa học, chỉ dùng một nắm cát.

Ông đã bước lên đỉnh cao của khoa học, trở thành viện trưởng viện nghiên cứu quốc tế được mọi người kính trọng, tuổi cũng chỉ mới năm mươi.

Viện nghiên cứu này cũng là viện nghiên cứu bí ẩn nhất.

Bình thường sẽ không dễ dàng lộ diện, nhưng lần này phát hiện lăng mộ Tây Vực đã chấn động toàn cầu.

Không thể không để họ ra tay giúp nghiên cứu một số sự kiện không thể lý giải.

Nhưng không ngờ Diệp Phi lại trở thành một bất ngờ.

Ngay khi Nữ hoàng Tinh Tuyệt xuất hiện, người của viện nghiên cứu đã nghiên cứu tính chân thực của nữ hoàng này.

Viện trưởng Kiều Minh nghe tin này, lòng thắt lại, không dám tin.

Các nhà nghiên cứu bên cạnh lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Không phải hư ảnh, mà là tồn tại thật sự?

Sao có thể?

Lẽ nào thật sự như lời Diệp Phi nói, bà ta thật sự không chết?

Nhưng tin tức này đối với Kiều Minh mà nói, thật sự quá chấn động, ông không cam tâm hỏi lại.

Nghe kỹ, còn có cả sự run rẩy.

"Anh nói gì?" "Dữ liệu vừa rồi cho thấy, nữ hoàng này không phải là ảnh ảo, là thân thể thật, hơn nữa, môi trường xung quanh không đúng, nhiệt độ còn thấp hơn trước, còn có xu hướng giảm xuống." Học giả của viện nghiên cứu lúc này giọng điệu lo lắng, mặt đầy lo âu.

Kiều Minh nghe xong, vội vàng kinh ngạc xem dữ liệu, ngón tay còn đang run.

Vội vàng nhìn vào những người trong lăng mộ, vô cùng kỳ quái.

Băng sương trên trán ngày càng nhiều.

"Viện trưởng, cứ thế này, rất nguy hiểm, cho dù nữ hoàng không ra tay, những giáo sư và lính đánh thuê này cũng sẽ bị chết cóng." Mắt các học giả vô cùng lo lắng.

Kiều Minh vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, sự kinh ngạc bị lo lắng thay thế.

“Nghĩ cách cứu viện, nhất định phải cứu viện, không được thì cho nổ tung vào, nhất định phải cứu họ ra.” “Tôi lo là bây giờ đã không kịp, cho dù cứu viện cũng cần thời gian.” Một đồng nghiệp trong viện nghiên cứu thở dài một tiếng, vẻ mặt thêm phần bi ai.

“Vậy cũng phải nghĩ cách, lập tức liên hệ đội cứu viện Đại Việt, ngay bây giờ, lập tức, không thể nhìn những giáo sư này đều chết ở đây.” Kiều Minh cảm xúc có chút kích động, bất kể ở góc độ nào, những người này đều không thể chết.

Dù cho dòng sông lịch sử được họ thúc đẩy, cũng không thể để họ đều chết trong lăng mộ.

“Nhưng... cho dù đội cứu viện đến, thời gian cũng không kịp, những người này nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được một đến hai tiếng.” Học sinh biết tâm trạng của ông, nhìn những giáo sư này đều chết ở đây, cũng đau lòng không thôi.

Nhưng bây giờ những người này đều đang đợi ở rìa sa mạc để cứu viện, thời gian cũng không kịp.

Cho dù cho nổ cũng cần thăm dò vị trí, đây là một quá trình và thời gian rất dài.

“Viện trưởng Kiều, tôi hiểu tâm trạng của ông, tôi cũng không nỡ nhìn những người này đều chết trong lăng mộ, nhưng ông cũng phải nhìn rõ tình hình, cho dù cho nổ, những người này cũng chưa chắc đã ra ngoài an toàn được.” Ông lão ngồi ở bên kia nội tâm tràn đầy bất lực.

“Nhưng tôi không muốn cứ thế từ bỏ mạng sống của họ.” Kiều Minh sao lại không biết bây giờ cứu viện đã không kịp, nhưng bây giờ ngoài việc làm quân sư quạt mo sau này.

Chương 111

Còn có thể làm gì?

Trong chốc lát, sự im lặng, còn có không khí tuyệt vọng bao trùm lên đầu mọi người.

Nhiều hơn là tiếc nuối, và bất lực.

Từng người một không nỡ nhìn vào màn hình.

“Bây giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào Diệp Phi, chỉ có một hy vọng này thôi.” Một nhà nghiên cứu bên cạnh bất lực thở dài.

Nhưng đối mặt với nữ hoàng hàng ngàn năm, còn không phải là hư ảnh, thật sự có thể thắng được sao?

“” Học sinh nghe xong, nhưng vẫn vội vàng ra ngoài gọi điện thoại thông báo cho người Đại Việt.

Lúc này trong lăng mộ.

Hồ Bát Nhất và Băng Băng cùng mọi người lúc này lạnh run.

Băng sương trên trán lúc trước lúc này cũng đã kết thành băng, li ti treo trên thái dương.

Giáo sư Phương và lão Vương cùng mấy vị giáo sư ôm nhau, sưởi ấm cho nhau.

Mỗi lần hít thở, hơi thở trắng xóa càng thêm nồng đậm, đứng cùng nhau run rẩy.

“Anh Hồ, lạnh quá, sao ở đây lại lạnh như vậy?” Băng Băng nói chuyện cũng mang theo âm run.

“Chắc là do nữ hoàng này giở trò, muốn làm chúng ta chết cóng.” Hồ Bát Nhất ngồi trên đất, lấy hết quần áo trong ba lô đắp lên người

Shirley Dương và Vương Mập.

Ánh mắt vẫn luôn chú ý tình hình của Diệp Phi và nữ hoàng.

Hai người cứ thế đối mặt nhau, môi trường xung quanh cũng không bị ảnh hưởng.

“Anh Hồ, bây giờ... làm sao đây?

Cứ thế này...Nếu xuống, chúng ta đều sẽ... chết ở đây.” Giáo sư Lý lảo đảo đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, môi run, nói chuyện cũng không trôi chảy.

“Bây giờ không thể chọc giận nữ hoàng, nếu không đều sẽ chết, bây giờ chỉ có thể trông chờ vào anh Diệp.” “Dù sao nữ hoàng đối với cậu ấy dường như có chút không nỡ, hy vọng vẫn còn hy vọng sống sót.” Hồ Bát Nhất bất lực thở dài.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào Diệp Phi.

Dù sao ánh mắt của nữ hoàng không phải ai cũng có thể chịu được.

Hồ Bát Nhất như nghĩ đến điều gì, đột nhiên nhìn Diệp Phi.

Nữ hoàng này không phải là không nỡ giết Diệp Phi chứ?

Nếu không chỉ riêng những cảm xúc đó.

Đổi lại là người khác đã sớm bị ánh mắt giết chết rồi.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng phức tạp, tình cảm này là bị cuốn vào một cuộc tình tay ba à?

Trong phòng livestream của nước Lão Ưng.

Cư dân mạng Đại Việt thì đang rất nghiêm túc phân tích tình hình của nữ hoàng và Diệp Phi.

“Hai người nhìn nhau thế này đến bao giờ?” “Đừng nói nhảm nữa,

một lúc nữa mấy vị giáo sư thành người tuyết, cậu không thấy lính đánh thuê trên đài tế bây giờ ra sao rồi à?

Trên người toàn là tuyết, một lúc nữa là chết cóng hết.” “Vậy các người nói làm sao đây?

Cứu viện chúng ta cũng không giúp được, bây giờ chỉ có thể nhìn thôi.” “Cũng không biết nữ hoàng này rốt cuộc muốn làm gì?

Cứ thế này, mọi người đều sẽ chết ở đây, đội cứu viện bao giờ mới đến?” “Đến nơi thì cũng chỉ để nhặt xác cho họ thôi, vào được cũng cần thời gian, huống hồ bên ngoài còn đầy rẫy nguy hiểm, không dễ vào đâu.” “Đừng mà, Băng Băng của tôi, các giáo sư của tôi, không thể chết ở đây, làm sao bây giờ?” “Ai... bây giờ chỉ có thể phó mặc cho số phận thôi.” Tâm trạng của cư dân mạng lúc này rất nặng nề, chỉ lo lắng nhìn các giáo sư.

Đám lính đánh thuê trên đài tế, lúc này đã bị cóng đến không thể di chuyển, chỉ có thể run rẩy nhìn nữ hoàng và Diệp Phi.

Chân cũng như mọc rễ, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ chết.

Ngay lúc mọi người đã chuẩn bị chờ chết.

Bên tai nhẹ nhàng vang lên tiếng thở dài.

Mắt mọi người đột nhiên mở ra, trên người dường như cũng ấm lại không ít.

Chỉ thấy môi Diệp Phi khẽ mấp máy.

Giọng nói trầm thấp.

“Từ bỏ đi.” Lời vừa dứt, mọi người liền thấy trong mắt nữ hoàng lúc này bị màu đỏ rực thay thế.

Vẻ mặt vốn ai oán, đột nhiên biến thành hận ý và oán niệm, khí

đen trên người nồng đậm.

Bà ta đột ngột bay lên, định lao đến gần Diệp Phi.

Diệp Phi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, một luồng khí vô hình đang đè nén anh.

Mày nhíu lại, dòng máu Chân Long trên người được giải phóng không chút do dự.

Mắt thấy bàn tay của Nữ hoàng Tinh Tuyệt sắp nắm lấy cổ Diệp Phi.

Nữ hoàng Tinh Tuyệt như bị thứ gì đó đẩy lùi lại.

Vẻ mặt vốn hận ý và tức giận trong chốc lát bị hoảng sợ và không cam lòng thay thế.

Cả người lùi về phía sau.

Ngay lúc lùi lại, bóng dáng đang dần dần hư ảo hóa.

Chỉ còn lại một khuôn mặt chưa kịp tan biến.

Đôi môi đỏ rực đột nhiên mở ra.

Giọng nói cực kỳ chói tai.

“Ta không hối hận!!!

Chưa bao giờ hối hận!!!” Dường như còn có lời muốn nói, chỉ là không có cơ hội nói hết những lời phía sau.

Đôi mắt cuối cùng lưu luyến nhìn Diệp Phi một cái, cuối cùng hóa thành hư ảo.

Cả cung điện đều vang vọng giọng nói của Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Mọi người đã bị đông thành tảng băng, tảng băng trên người đã tan chảy.

Đang từng giọt từng giọt nước nhỏ xuống.

Không khí chìm vào yên lặng.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi.

Vừa rồi là Nữ hoàng Tinh Tuyệt bị anh đánh bại, cuối cùng còn nói ra những lời không hối hận?

Các giáo sư: ???

Lính đánh thuê: ???

Băng Băng: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Cư dân mạng: ???

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

So với sự xuất hiện của nữ hoàng, điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là Diệp Phi.

Tròng mắt của mọi người hận không thể rơi ra ngoài.

“Vãi.” Giáo sư Phương luôn có kiến thức văn hóa rất cao, nhưng trong tình cảnh này.

Thật sự muốn chửi thề một câu.

Cứ...

Chương 112

cứ thế chết rồi?

Nữ hoàng cứ thế biến mất?

Nếu không phải băng sương trên người đã tan chảy, đang nhắc nhở ông mọi chuyện vừa rồi.

Nếu không ông sẽ nghĩ mình đang nằm mơ.

Lão Vương và giáo sư Lý cùng mấy người nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc không thôi.

"Thân phận của Diệp Phi rốt cuộc là ai?

Sao lại lợi hại như vậy?" Giáo sư Lý nghĩ mãi không ra.

"Không biết, tôi đoán, chắc là nữ hoàng đã nương tay với cậu ấy, nói không chừng ở đây còn có mối quan hệ khác." Giáo sư Hà thì khẽ lắc đầu.

Lần này đúng là mở rộng tầm mắt, chuyện huyền ảo gì cũng gặp phải.

Chuyện này dùng khoa học giải thích thế nào?

Nói ra ai sẽ tin?

"Khụ khụ... lạnh quá, lạnh chết lão tử rồi." Vương Mập và Shirley Dương lúc này cũng tỉnh lại, liền thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Diệp Phi.

Hai người có chút ngơ ngác.

Hồ Bát Nhất liền kể lại mọi chuyện cho họ.

"Chết tiệt, bây giờ đều bá đạo thế này sao?

Anh Diệp đỉnh thật.” “Mập, hai người cứ từ từ nghỉ ngơi đã, lát nữa hẵng nói chuyện.” Hồ Bát Nhất im lặng một lúc, cuối cùng quyết định để họ giữ sức.

Băng Băng và nhân viên hai người nhìn nhau, lạnh đến răng va vào nhau lập cập.

Một câu hoàn chỉnh cũng nói không trôi chảy, chỉ có sự kinh ngạc trong mắt hồi lâu không tan.

Nhìn chằm chằm vào Diệp Phi, sợ rằng chỉ cần lơ là một chút là sẽ bỏ lỡ cảnh quay đặc sắc nào đó.

Lúc này trong phòng livestream.

Kênh livestream của nước Lão Ưng đã thông suốt, số người chỉ có tăng chứ không giảm, nhưng người trong phòng livestream không ai nói gì.

Một dòng bình luận màu đỏ rất bắt mắt lướt qua.

“Vãi... tôi vừa... không bị mù chứ?

Đại lão Diệp Phi chỉ nói ba chữ đã giải quyết được Nữ hoàng Tinh Tuyệt?” “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, mẹ nó, tôi nhất định là chưa ngủ tỉnh, tôi bị ảo giác rồi, cái quái này còn là người không?

Đó là nữ thi ngàn năm?

Còn là một nữ hoàng, cứ thế giải quyết xong???” “Anh Phi của tôi bá đạo rồi, cái quái này là nữ thi ngàn năm, cứ thế giải quyết xong?

Lẽ nào nữ hoàng cuối cùng từ bỏ đại lão Diệp Phi?

Đợi cả ngàn năm cuối cùng không hối hận?

Tôi có nghe thấy không?” “Khả năng này rất lớn, nhưng tôi rất muốn biết, Nữ hoàng Tinh Tuyệt cuối cùng tại sao không đến gần đại lão?

Làm sao làm được?" "Tôi cũng rất tò mò, là làm sao bị đẩy ra?

Tôi thậm chí còn nghi ngờ, đại lão Diệp Phi sở dĩ không cho chúng ta xem, là không muốn chúng ta biết bí mật thật sự của anh ấy, còn muốn che giấu mối quan hệ không thể cho người khác biết của họ?" "Lầu trên, tôi ủng hộ suy nghĩ của cậu, không phải là không có khả năng này, dù sao chuyện này rất huyền bí, ai có thể nghĩ đến đại lão Diệp Phi lại có quan hệ với Nữ hoàng Tinh Tuyệt?" "+1." "Tôi tán thành quan điểm của các cậu." Viện trưởng viện nghiên cứu quốc tế và các học giả nghiên cứu khác, trợn mắt há mồm nhìn vào máy tính.

Trong đầu mọi người ong ong.

Họ là người nghiên cứu sự kiện linh dị, nhưng chuyện này nên giải thích thế nào?

Nữ hoàng ngàn năm, nữ hoàng của tộc Quỷ Động, bây giờ bị Diệp Phi đẩy lùi lại, sau đó chết?

Còn ánh mắt của nữ hoàng, sự không nỡ đó, còn những lời cuối cùng đó.

Đối với Diệp Phi rõ ràng là tràn đầy tình yêu.

Đây là tình huống gì?

"Viện trưởng, chúng ta còn phái người đi cứu không?

Còn cần không?" Một học sinh vừa gọi điện thoại ở bên cạnh thấy cảnh này, cứng đờ quay đầu lại.

Trong lòng kinh ngạc hồi lâu không tan.

Kiều Minh thu lại cái miệng đang há hốc của mình, "Cái đó... chắc là không cần nữa đâu, ít nhất là bây giờ không cần nữa." "Diệp Phi này rốt cuộc là ai?

Lại có bản lĩnh lớn như vậy?

Lẽ nào những gì trên mạng nói đều là thật?" Một nhân viên nghiên cứu khoa học ở bên kia run rẩy giọng nói.

"Có lẽ vậy." Kiều Minh im lặng một lúc, cuối cùng cảm thấy, khả năng này thật sự rất lớn.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream đã chia sẻ, cắt ảnh đoạn video này, lan truyền khắp toàn cầu.

Cả thế giới đều chấn động.

Ban Tin tức Quốc tế: Nữ hoàng ngàn năm say ngủ, chỉ để đợi một chuyên gia ẩm thực???

Video Tencent: Mối tình tay ba giữa chuyên gia ẩm thực, nữ hoàng ngàn năm và nữ vu???

App Douyin: Mối tình tay ba tuyệt thế của chuyên gia ẩm thực, thân phận thật sự của anh là gì?

Ban Giật Tít IU: Chuyên gia ẩm thực và người phụ nữ ngàn năm tuổi rốt cuộc có liên quan gì???

Đối mặt với từng tin tức được đẩy lên, Diệp Phi lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Những cư dân mạng lúc trước không vào được phòng livestream của nước Lão Ưng, nhìn từng đoạn video đã được cắt ghép.

Bình luận dấy lên một cơn bão.

"Vãi, đại lão đúng là bá đạo, nữ hoàng cũng có thể động lòng với anh ấy?

Làm sao làm được?" "Thật si tình, chờ đợi ngàn năm, chỉ để gặp anh ấy một lần, chuyện gì thế này?" "Bất kể nói thế nào, đại lão chính là bá đạo, ai dám nói một chữ không, tôi sẽ đánh cho tổ tông cũng không nhận ra." Đối mặt với từng bình luận, cư dân mạng trong

phòng livestream Đại Việt lúc này cũng bàn tán sôi nổi.

Hoắc lão và quán chủ hai người ngây người.

Hai người giữ nguyên tư thế không động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào video.

“Tôi... sống đến từng này tuổi, lần đầu tiên thấy trên người một người đàn ông nhiều kỳ ngộ như vậy, đây là gặp quỷ sao?” Quán chủ run rẩy môi, dường như khó khăn lắm mới thốt ra được một câu như vậy.

“Tôi cũng là lần đầu tiên, tam quan của tôi bị chấn động, Diệp Phi này tuyệt đối không phải vật trong ao.” Hoắc lão cũng vậy, ôm lấy ngực mình, ngón tay cũng hơi run.

Bàn tay run rẩy, đã bán đứng cảm xúc của ông.

Cuối cùng, hai người nhìn nhau một cái, tiếp tục xem lại đoạn video Diệp Phi làm sao đẩy nữ hoàng ra.

Lúc này trong lăng mộ.

Những người bị đông cứng lúc trước lúc này cũng đã hồi phục lại sự ấm áp trước đó, đang không rời mắt nhìn Diệp Phi.

Ánh mắt thêm phần kinh ngạc và dò xét.

Như thể nhìn thấy một loài vật mới, dường như muốn nhìn thủng một lỗ trên người Diệp Phi.

Diệp Phi nội tâm cũng vô cùng uất ức, mấu chốt là tại sao nữ hoàng lại si tình với anh như vậy.

Anh thật sự không biết gì cả.

Đang định giải thích một phen, nhưng cũng không biết nên nói thế nào.

Không thể nói bà ta nhận nhầm người chứ?

Lý do này họ sẽ tin không?

Chương 113

Băng Băng run rẩy giọng nói, bảo đồng nghiệp bên cạnh mở camera của phòng livestream lên, đang định đem chuyện này.

Chuyện kinh thiên động địa, còn rất không hợp lẽ thường này nói cho mọi người biết.

Ít nhất cũng phải cho họ biết là họ an toàn.

Khi nhân viên mở miệng, liền thấy cư dân mạng Đại Việt lúc này đang nói chuyện rất hăng say.

Số người cũng từ mấy chục triệu, gần đến cả trăm triệu.

Trợn mắt há mồm nhìn màn hình bình luận trong tay.

Như thể là cuồng phong bão tố, hận không thể nhấn chìm người ta.

"Sao thế?" Băng Băng thấy cô ấy không động, chỉ nhìn vào màn hình, không khỏi tò mò.

Đi qua xem, các loại tin tức đẩy lên, còn có các loại diễn đàn.

"Tôi chỉ chờ xem đại lão Diệp Phi tự bào chữa thế nào, dù sao tôi cũng không tin, cảnh tượng vừa rồi tôi đã thấy rồi." "Giống nhau, tôi cũng muốn biết Diệp Phi sẽ giải thích thế nào." "Ha ha, mỗi lần nghĩ đến lại thấy buồn cười, thích nhất là xem vẻ mặt nhỏ bé của đại lão Diệp Phi khi giải thích, ha ha, nghĩ đến là thấy vui." .....

"Sao họ lại biết?" Băng Băng hít một hơi khí lạnh.

Nhân viên khóe miệng giật giật, ánh mắt nhìn vào camera của nước Lão Ưng.

Nhìn góc độ này, chắc là từ đó rồi.

Sau đó, ánh mắt của hai người chuyển sang Diệp Phi, ngoài kinh ngạc, còn thêm phần đồng tình.

Lần này... giải thích thế nào?

"Cái đó, mọi người nghe tôi giải thích, đây là một sự hiểu lầm, thật sự là một sự hiểu lầm." Diệp Phi chú ý đến ánh mắt của mọi người, vội vàng giải thích.

Giáo sư Phương lúc này đứng tại chỗ, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng lúc trước, trong lòng lại kinh ngạc không thể tự thoát ra được.

Tim như muốn nhảy ra ngoài.

"Cậu Diệp... thật ra cậu là người bất tử ngàn năm, đúng không?

Chuyện ở mộ Hiến Vương lúc trước thì thôi, nhưng lần này cậu định giải thích thế nào?" Lời của giáo sư Phương khiến Diệp Phi vô cùng bất lực.

"Giáo sư...

ông nghe tôi giải thích..." Không đợi Diệp Phi nói xong, đã bị lão Vương cắt ngang.

"Cậu không cần giải thích, câu hỏi này của giáo sư Phương hỏi quá hẹp hòi, bản lĩnh của cậu chúng tôi đã tận mắt chứng kiến, chuyện này chúng tôi đều biết cả rồi." Diệp Phi càng thấy cạn lời.

Mấy người biết cái quái gì chứ?

"Anh em Diệp Phi, cậu đỉnh thật, ngầu thật sự.

Mập này phục nhất là cậu đấy, lợi hại, quá ngầu." Vương Mập cười hì hì vỗ vai hắn, vẻ mặt đầy sùng bái.

Xung quanh, đám lính đánh thuê và Băng Băng đều tỏ ra như đã hiểu rõ mọi chuyện.

Diệp Phi chỉ biết ngửa mặt nhìn trời.

Mấy người hiểu cái gì chứ, thật sự không phải như mấy người thấy đâu.

"Anh em Diệp Phi, cậu và Nữ vương quen nhau thế nào vậy?" Sự tò mò của Shirley Dương đã bị khơi dậy.

"Tôi không quen biết, đây là lần đầu tôi gặp cô ấy mà." Diệp Phi vội vàng xua tay.

"Thôi đi, tôi nghe hết rồi.

Nếu cậu không quen biết cô ấy, sao Nữ vương lại đối tốt với cậu như vậy?

Còn lưu luyến không rời, hai người còn nhìn nhau đắm đuối một lúc lâu, sao nào, giao tiếp bằng ánh mắt à?" Vương Mập lại hỏi.

"Không phải, thật sự không phải, cô ấy nhận nhầm người rồi." Diệp Phi vội giải thích.

"Nhưng anh em Diệp Phi, tại sao cuối cùng Nữ vương lại bị bật ra?

Cậu đã làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất rất khó hiểu.

"Chắc là do con dao thái trên người tôi thôi, tôi cũng không biết nữa." Biết rằng bây giờ có giải thích cũng không rõ, Diệp Phi quyết định giả ngơ cho xong.

Lính đánh thuê của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa lần lượt quay về với 'chiến đội' của mình.

Họ băng bó cho nhau, thỉnh thoảng lại quan sát cảnh vật xung quanh.

Giáo sư William nhìn con rồng thứ mười trên tế đàn, đáy mắt lóe lên một tia sáng.

Rồi ông ta nhìn Diệp Phi.

Chuyện giữa hắn và Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc nãy ông ta đã thấy hết.

Trong lòng kinh ngạc, không ngờ Đại Việt lại có một nhân vật lợi hại như vậy.

Điều này có lợi nhất cho Đại Việt, vốn dĩ ông ta định giết tên chuyên gia ẩm thực này.

William nghĩ đến việc Nữ vương ngàn năm cũng không phải là đối thủ, liền dẹp bỏ ý định đó.

Nhưng bảo ông ta phải nịnh nọt hắn như một con chó thì không thể nào.

"Anh Diệp Phi, anh có biết tại sao cuối cùng Nữ vương lại chui ra từ thân rồng không?" Giáo sư William liếc nhìn giáo sư Sato đã bị chính mình bắn chết, không hề hối hận.

Thay vào đó, ông ta nhìn Diệp Phi với vẻ mặt khó coi.

Diệp Phi nghe vậy, thà trả lời câu hỏi của William còn hơn là bị hỏi có phải là người bất tử không.

"Số may mắn của rồng là chín, con rồng thứ mười này chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bà ta tự cho mình là vua của một triều, là chân long thiên tử, chỉ tiếc rằng, bàn long không phải chân long, cũng không được long tộc thừa nhận, chỉ là một con giao long mà thôi." "Con rồng này chỉ là do bà ta tự nhận định." Diệp Phi nói xong, ho nhẹ vài tiếng, phát hiện hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

Cung điện hoa lệ, thân rồng uy nghiêm, cuối cùng đều biến mất.

Chỉ còn lại một hang đá, vách đá xung quanh đầy những phù văn,

những phù văn này lại được tạo thành từ những cặp mắt.

Chính giữa còn có một chiếc quan tài bằng đồng, nằm ngang ở trung tâm.

Hoàn cảnh xung quanh thay đổi.

Mọi người lại một lần nữa cứng đờ.

Đây là ảo thuật?

Đây là ảo thuật sao?

Chỉ ho vài tiếng mà biến thành thế này?

Đây không phải là ảo thuật chứ?

Cư dân mạng từ trêu chọc cũng chuyển sang kinh ngạc.

"Vãi, đại lão còn có bản lĩnh này à?" "Khỉ thật, xem ra ông chưa từng thấy cảnh đời lớn rồi.

Đại lão đến Nữ vương còn 'ngủ' được, một chút ảo thuật cỏn con thì có là gì?

Không đúng, phải là đạo thuật, đúng, đạo thuật." "Vớ vẩn, đây là đạo thuật sao?

Đạo thuật nào có bản lĩnh như vậy chứ?" "Kệ đi, không hiểu thì hỏi đại lão Diệp Phi, ngài ấy chắc chắn sẽ biết." … "Đây…" Giáo sư Phương vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng xung quanh, còn đưa tay ra sờ vách đá.

Một cảm giác lạnh buốt truyền đến lòng bàn tay.

"Anh Diệp Phi, chuyện này là sao?

Là anh làm à?" Lão Vương vặn cổ, nhẹ giọng hỏi.

Một ngày này thật quá kích thích, bây giờ tim ông còn đập thình thịch.

“Không phải tôi làm, Tinh Tuyệt Nữ Vương chết rồi, ảo thuật ở đây cũng kết thúc.

Ngay từ đầu khi chúng ta bước vào, chúng ta đã lạc vào ảo thuật rồi.” Diệp Phi lắc đầu.

Nhưng dường như họ không tin.

Chương 114

“Anh Diệp Phi, anh thật sự không biết sao?” Băng Băng chớp đôi mắt ngây thơ nhìn hắn.

“Là thật mà.” Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Thôi thì cũng không giải thích nữa, càng nói càng rối.

Họ cho rằng mình là người bất tử, vậy thì cứ thế đi.

Giáo sư và sinh viên còn lại của nước Anh Hoa đau lòng nhìn giáo sư Sato và những lính đánh thuê đã chết.

Gần hai mươi người đã thiệt mạng.

“Giáo sư William, các người bây giờ phải cho chúng tôi một lời giải thích, tại sao lại giết giáo sư của chúng tôi?” Một sinh viên trong số đó lạnh lùng nhìn William.

“Mấy người mù à?

Là giáo sư của các người giơ súng định giết tôi.” Giáo sư William bây giờ nghĩ lại vẫn còn rất sợ hãi.

“Nhưng bây giờ là các người đã giết người của chúng tôi.” Lính đánh thuê còn lại của nước Anh Hoa lúc này cũng lạnh mặt chất vấn.

“Nước Anh Hoa các người còn cần mặt mũi không, người của nước Lão Ưng chúng tôi cũng chết, các người không thấy sao?” Lính đánh thuê nước Lão Ưng cũng không vui.

Nhìn người hai nước càng cãi càng hăng, người Đại Việt chỉ đứng xem.

Tuy lần này Đại Việt cũng có tổn thất, nhưng không nhiều như hai nước kia.

“Lúc trước còn mặc chung một cái quần, bây giờ lại trở mặt thành thù à?” Vương Mập sờ sờ đầu.

“Chứ sao?” Hồ Bát Nhất cười khẩy nhìn người hai nước.

Ngay lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, chuẩn bị động thủ, trong hang đá vang lên tiếng nứt vỡ.

Người hai nước đang cãi nhau nghe thấy tiếng, lập tức hoảng sợ nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trên quan tài xuất hiện những vết nứt.

“Tránh ra!” Hồ Bát Nhất thấy tình hình không ổn, hét lớn.

Mọi người nghe tiếng vội vàng né ra.

Rầm!

Chiếc quan tài đồng vỡ tan tành, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Bên trong đầy vàng bạc châu báu.

Mỗi món đều vô giá.

Dưới ánh đèn pin, những món châu báu quý giá và vàng ròng lấp lánh khiến người ta chói mắt.

Giáo sư Phương và lão Vương nhìn những thứ trước mắt, đã không thể dùng lời nào để diễn tả.

Đây đều là tài sản của Nữ vương, nhiều đến vậy sao?

“Mẹ kiếp, mụ này giàu thế à?” Đôi mắt Vương Mập sáng rực, lòng tham lóe lên.

“Mập, đây không phải của cậu.” Shirley Dương cũng bất ngờ, khẽ liếc qua.

“Lấy một hai món chắc cũng được mà.” Vương Mập lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy, thật sự mở mang tầm mắt.

“Cút đi, đừng làm mất mặt lão tử.” Hồ Bát Nhất nói rồi đấm cho gã một cái.

Băng Băng và đám lính đánh thuê cũng kinh ngạc, ngây người nhìn đống vàng bạc châu báu này.

Mặc dù không phải người tham lam, nhưng lần đầu tiên thấy nhiều tiền như vậy, nói không kinh ngạc là nói dối.

Người nước Lão Ưng và nước Anh Hoa thấy vậy, miệng há hốc.

Những bảo vật này, đều là của Đại Việt sao?

William không cam tâm đi tới, phát hiện mặt đất có một cái hố, bên trong toàn là vàng bạc châu báu.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đây đều là kho báu của Nữ vương, tùy tiện lấy ra một món cũng là vật vô giá.

Tay cầm đèn pin của giáo sư William hơi run rẩy, những cái hố bên dưới này, đều là vàng bạc châu báu sao?

Ít nhất cũng phải lên đến hàng trăm tỷ.

Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Cư dân mạng cũng rất bất ngờ.

“Chết tiệt, đây là kho báu của Nữ vương, sao nhiều thế?

Thời đó chắc cũng được coi là giàu ngang một nước rồi nhỉ?” “Còn phải nói sao?

Vàng ở đây không nói, trang sức cũng không cần nói, ông nhìn mấy món đồ đồng kia đi, lấy ra một món thôi cũng là cấp quốc bảo rồi.” “Đúng vậy, tôi chưa từng thấy, chết tiệt, sao mình không đi vào lăng mộ này, tùy tiện một món trang sức cũng đủ cho tôi ăn uống

không lo rồi.” “Ông đừng có mơ, cái này phải nộp cho nhà nước, mấy người đừng có mà nghĩ nữa.” “Haha, tôi lại thấy lần này có thể làm cho đám chó của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa sáng mắt ra.” … Người Đại Việt thấy William đi tới, cũng theo sát phía sau.

Mấy giáo sư và sinh viên còn sống sót của nước Anh Hoa cũng đi xuống dưới.

Nhìn những rương hòm chứa đầy vàng bạc châu báu, toàn bộ không gian đều là kho báu.

Lòng ghen tị càng thêm mãnh liệt.

Nếu mang những thứ này về nước Anh Hoa, kinh tế đất nước cũng sẽ tăng lên không ít.

Mọi người xung quanh kinh ngạc xem xét những thứ trong rương.

Chỉ có người Đại Việt là đứng từ xa quan sát.

Đội trưởng Lâm và mọi người phía sau, không ai động đậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Vương Mập và Hồ Bát Nhất liếc nhau.

“Nhìn người của chúng ta đi, thế nào gọi là tố chất, đây mới là tố chất.

Nhìn đám con rùa kia xem, cứ như tám đời chưa thấy tiền vậy.” Vương Mập vẻ mặt khinh bỉ.

“Lúc đầu cậu cũng giống bọn họ.” Hồ Bát Nhất lạnh lùng liếc một cái.

Vương Mập ngượng ngùng sờ mũi, cũng không động đậy.

Diệp Phi là người cuối cùng bước vào, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

Ánh mắt hắn không dừng lại quá lâu trên đống châu báu.

Khi thấy lính đánh thuê của nước Anh Hoa di chuyển những chiếc rương đang chất đống, Diệp Phi chú ý đến một dòng chữ.

Diệp Phi đi tới vài bước, dòng chữ trên vách tường lọt vào mắt hắn.

Trên vách đá hiện ra từng hàng chữ Hán triều.

Khi nhìn thấy dòng chữ trước mắt, hắn không khỏi sững sờ, rồi sắc mặt hơi thay đổi.

Chuyện quái gì thế này?

"Anh Diệp Phi, trên này viết gì vậy?" Băng Băng cầm micro, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Hồ Bát Nhất và các giáo sư cũng theo sát phía sau.

"Đây là một bức thư Tinh Tuyệt Nữ Vương viết cho một người họ Diệp." Diệp Phi nghiêm mặt lại, giải thích ý nghĩa trên đó.

Tinh Tuyệt Nữ Vương biết Diệp Phi sẽ đến, vẫn luôn ở đây chờ hắn.

Năm xưa người họ Diệp kia là quan viên của Đại Hán.

Hán Tuyên Đế biết Tinh Tuyệt Nữ Vương chém giết sứ thần Đại Hồng Lô, nhưng không hề nổi giận, mà lại rất tán thưởng tính cách của bà ta.

Cũng không xuất binh đánh Tinh Tuyệt, mà chỉ phái vị quan họ Diệp đến đàm phán.

Tinh Tuyệt Nữ Vương và ông ta chung sống một thời gian, quen biết rồi yêu nhau.

Vị quan họ Diệp sẽ chuẩn bị đồ ăn cho Nữ vương, làm những

món ngon của Đại Hán cho bà ta.

Hai người lâu ngày nảy sinh tình cảm.

Nữ vương tuy là quân chủ, nhưng cũng là một người phụ nữ, lần đầu tiên rung động trước vị quan họ Diệp.

Chương 115

Mãi cho đến nửa năm sau.

Vị quan họ Diệp biết Nữ vương tuyệt đối sẽ không quy thuận Đại Hán.

Bèn định trở về Đại Hán, diện kiến Hán Tuyên Đế để thuyết phục ngài từ bỏ ý định bắt nước Tinh Tuyệt thần phục.

Nữ vương biết vị quan họ Diệp quay về là vì mình, trong lòng vô cùng cảm động.

Vị quan họ Diệp để lại thư, bảo Nữ vương chờ ông ta trở về.

Nhưng lại nhận được tin, vị quan họ Diệp sau khi trở về Đại Hán đã cố gắng khuyên giải hoàng thượng.

Hán Tuyên Đế trong cơn thịnh nộ đã ra lệnh chém đầu thị chúng.

Trước khi chết, ông ta phái người gửi thư cho Nữ vương.

Nữ vương nắm chặt bức thư ông ta gửi đến, tự nhốt mình trong thư phòng.

Đến khi ra ngoài lần nữa, bà ta quyết định thần phục Đại Hán.

Chỉ vì Đại Hán mà vị quan họ Diệp đã bảo vệ.

Từ đó về sau, tính tình Nữ vương trở nên tàn bạo, vào khoảnh khắc hoàng lăng được xây xong, bà ta đã tự sát.

Đời người trăm năm, dù cho vị quan họ Diệp có chuyển thế luân hồi, bà ta cũng đã già nua xấu xí.

Bà ta bèn dùng thuật phong thủy, duy trì thân xác không bị phân hủy, để chờ quân vương trở về.

Nhưng cũng… Giọng Diệp Phi đột ngột dừng lại.

Mọi người lúc này đang nghe say sưa, thấy hắn không nói nữa, không khỏi tò mò.

“Phần chữ phía sau không còn nữa, chắc là do năm tháng quá dài, bị mài mòn rồi.” Ánh mắt Diệp Phi nhìn xuống phía sau dòng chữ.

Băng Băng đi tới, lấy đèn pin ra soi.

Ngoài những chỗ bị hư hại, ở góc dưới cùng còn có một dòng chữ.

“Phía sau này viết gì vậy?” “Đây là dòng lạc khoản cuối cùng, trên đó viết: Dâng tặng công tử Diệp Phi.” Diệp Phi liếc qua, buột miệng nói ra.

Lời vừa dứt, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Các giáo sư: …… Băng Băng: …… Hồ Bát Nhất: …… Đám lính đánh thuê: …… Lúc này, tất cả chìm vào im lặng.

Giáo sư nhìn bóng lưng của Diệp Phi, hồi lâu không nói nên lời.

Sự kinh ngạc trong mắt đã không thể diễn tả.

Giáo sư Phương cảm thấy tâm trạng của mình như bị sét đánh trúng.

Đã không thể dùng lời nào để diễn tả nội tâm của mình.

Tất cả cảm xúc đều hóa thành hai chữ.

Mẹ kiếp.

Băng Băng trước đó nghe câu chuyện tình cảm của Nữ vương, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Yêu một người không nên yêu, và người đàn ông đó vì bà ta cũng cam tâm đi vào chỗ chết.

Trong lòng cảm động không thôi.

Nhưng không ngờ người đàn ông đó lại là Diệp Phi?

Đôi mắt đẹp đẫm lệ giờ đây đã khô cạn, thay vào đó là sự kinh ngạc.

Bây giờ cô đã hiểu, tại sao khi Nữ vương nhìn anh Diệp Phi, vẻ mặt lại thay đổi như vậy.

Chắc là có oán trách phải không?

Oán trách Diệp Phi tự ý quyết định, còn chủ động từ bỏ tình cảm với bà ta.

Nghĩ đến đây, Băng Băng có chút không hiểu, rốt cuộc vị quan họ Diệp năm xưa có yêu Nữ vương không.

Hồ Bát Nhất và Vương Mập sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Lúc trước còn nói không quen biết, bây giờ Nữ vương còn để lại thư.

Vậy thì cũng quá trùng hợp rồi, tên người cuối cùng lại là Diệp Phi.

Nhìn khuôn mặt nghiêng của Diệp Phi, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Nói không phải là người bất tử, ai sẽ tin?

Ai có thể tin?

Bằng chứng đã bày ra trước mắt rồi.

Đội trưởng Lâm và mọi người há hốc mồm.

Thật sự là quá kinh ngạc, anh em Diệp Phi này rốt cuộc làm thế nào mà có hai người phụ nữ si tình với hắn như vậy?

Thật là huyền ảo.

Lúc này, cư dân mạng lại một lần nữa bị 'sét' đánh trúng.

Chỉ thiếu điều toàn thân bốc khói.

"Vãi chưởng, mấy lời giải thích trước đây của đại lão Diệp Phi coi như bỏ, giờ đã thừa nhận rồi, người tình của nữ vương chính là đại lão không còn nghi ngờ gì nữa???" "Nói như vậy, vị quan họ Diệp chính là đại lão, vì bảo vệ tấm chân tình của Nữ vương mà cam tâm đi vào chỗ chết chính là ngài ấy???

Chết tiệt, sao tôi không phát hiện đại lão Diệp Phi lại là một người si tình như vậy nhỉ?" "Vãi, hạnh phúc quá, nếu có người vì tôi mà chết, tôi cũng nguyện chờ đợi ngàn năm." "Điểm kinh ngạc của mấy người sai rồi thì phải?

Giờ là lúc nói chuyện này sao?

Thân phận của đại lão Diệp Phi mới là mấu chốt, giờ thì tự vỡ lở rồi còn gì." "Khỉ thật, đúng rồi, suýt nữa thì cảm động khóc mất, sao mình lại quên mất, đây mới là trọng điểm.

Giờ là chứng cứ rành rành, lần này đại lão làm sao chối được?" "Tôi thấy chưa chắc, trên đó không phải đã nói sao?

Nữ vương ở đây chờ đợi là vì vị quan họ Diệp luân hồi, không nhất định là nói đại lão Diệp Phi đâu." "Ngu à, đoạn văn này chỉ có đại lão biết, lỡ như ngài ấy không muốn chúng ta biết thì sao?" "Cũng đúng, nói không chừng chính là đại lão Diệp Phi cố ý bóp méo sự thật, phủi sạch bản thân, để tránh phải giải thích, tôi thấy điều đại lão không muốn nhất chính là giải thích." "Haha, nói không chừng, vị quan họ Diệp đó chính là đại lão, và có một mối tình thiên cổ tuyệt luyến với Nữ vương." Cư dân mạng lần lượt bày tỏ quan điểm của mình, trong một lúc, các ý kiến tranh cãi sôi nổi.

Thông tin về Diệp Phi vừa được tung ra, toàn bộ cư dân mạng trên

thế giới đều chấn động.

"Vậy tức là, chuyên gia ẩm thực này mới là người đàn ông Nữ vương yêu say đắm?" "Hình như vậy, dù sao lúc đó Nữ vương nhìn anh ta cũng không bình thường, các người nghĩ xem, trước đó không phải nói đôi mắt đó là cánh cửa dẫn đến địa ngục sao?

Nhưng tại sao Diệp Phi lại không sao?" "Có lý, vậy thì không cần giải thích nữa, chính là Nữ vương không nỡ ra tay với người đàn ông đó thôi." "Si tình quá, thân phận của người đàn ông này lại mạnh mẽ đến vậy, chẳng trách giáo sư của chúng ta không phải là đối thủ." "Nếu ông nói vậy, dường như cũng rất hợp lý." "Tôi còn tò mò hơn, người đàn ông này có phải là người bất tử không??" Cư dân mạng toàn thế giới đều đang bàn tán về chuyện này.

Hoắc lão và Quán chủ sững sờ, vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc kinh ngạc.

Ít nhất là chưa thể chấp nhận được sự thật.

Bây giờ lại thêm một cú sét đánh nữa, còn xác thực mối quan hệ giữa Diệp Phi và Nữ vương.

Bây giờ nói không có quan hệ, ai sẽ tin?

Ai sẽ tin?

"Hoắc lão, hay là tôi đến bệnh viện đi?

Tôi muốn đi trấn tĩnh lại, tim tôi hình như có chút không chịu nổi." Quán chủ cảm thấy sâu sắc rằng mình có uống hết tất cả thuốc trợ tim cũng không thể cứu vãn được sự kinh ngạc của ông.

"Cùng đi đi, tôi cũng cảm thấy tim không khỏe." Hoắc lão liền gọi 120, chỉ là lúc rời đi, mắt vẫn nhìn vào màn hình điện thoại.

Không hề rời đi một chút nào, chỉ sợ bỏ lỡ cảnh quay nào đó, cảnh

quay đặc sắc.

Trong lăng mộ.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi, khiến hắn bất lực.

“Đây là hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm, giống như lần trước ở lăng Hiến Vương, đều là trùng hợp thôi.” Diệp Phi vội vàng giải thích.

“Khụ khụ, tôi hiểu, chúng tôi biết đây là hiểu lầm.” Lão Vương là người hiểu ra đầu tiên.

Nếu thật sự là người bất tử ngàn năm, nói không chừng sẽ bị viện nghiên cứu đưa đi giải phẫu.

“Đúng vậy, chúng tôi hiểu đây là hiểu lầm, trùng hợp cũng có, trùng tên trùng họ cũng rất bình thường.” Giáo sư Phương cũng hiểu ý của lão Vương, dẹp bỏ sự kinh ngạc trong lòng, đổi giọng.

“Tôi đồng ý.” “Tôi cũng đồng ý với quan điểm của giáo sư.” Các giáo sư của Đại Việt lúc này cũng ngầm hiểu, trong nháy mắt đã hiểu được ý đồ của họ.

Dù sao Diệp Phi trên đường đi đã không ít lần bảo vệ họ.

Chương 116

Làm người cũng không thể vong ơn bội nghĩa.

Hơn nữa, các giáo sư có mặt ở đây đều là những nhân vật có tiếng nói ở Đại Việt, một câu nói đủ để xoay chuyển tình thế.

Cũng có thể giúp Diệp Phi giảm đi rất nhiều phiền phức.

Hồ Bát Nhất và Băng Băng, mọi người đều ngầm hiểu, cũng không nói nhiều.

Lúc này, người nước Anh Hoa và nước Lão Ưng bắt đầu tranh cãi.

"Đây là đồ của nước Anh Hoa chúng tôi, các người không được động vào." "Cái gì mà đồ của nước Anh Hoa các người?

Nước Lão Ưng chúng tôi cũng có phần, tôi xem ai dám động vào?" Giáo sư William nhíu mày, trên mặt cũng lộ vẻ tức giận.

"Đây là thứ mà các giáo sư nước Anh Hoa chúng tôi đã dùng mạng sống để đổi lấy, không ai được động vào, các người đã giết giáo sư của chúng tôi, món nợ này, nước Anh Hoa chúng tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng." Vị giáo sư còn lại của nước Anh Hoa lớn tiếng mắng nhiếc, đáy mắt đầy tức giận.

Trong tay còn cầm một đống trang sức châu báu, trông vô cùng nực cười.

Giáo sư Phương và lão Vương nghe thấy, sự kinh ngạc trong lòng biến mất, thay vào đó là tức giận đến run người.

Chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy.

"Đây là lịch sử của Đại Việt, cũng là thuộc về Đại Việt, các người không được lấy đi bất kỳ cổ vật nào." Giáo sư Lý ghét nhất là loại

người này, ông đã nhịn cả một đường rồi.

Trước đó không có chứng cứ chứng minh quyền sở hữu lịch sử ở đây, nhưng bây giờ đã biết rõ ràng.

Lịch sử ở đây là của Đại Việt, những người này lại dám cướp đoạt như vậy.

Có khác gì thổ phỉ?

Giáo sư Lý càng nghĩ càng tức giận.

"Ông im miệng, cái gì mà lịch sử Đại Việt các người, các người chỉ là bắt nạt chúng tôi không biết chữ, đều là các người bịa đặt, các người mới là kẻ trộm." Giáo sư nước Anh Hoa lời lẽ gay gắt, thái độ cực kỳ tệ.

"Ông… ông thật là vô liêm sỉ, vô liêm sỉ." Giáo sư Lý tức đến run người, mặt đỏ bừng.

Từ trước đến nay ông luôn là người có tố chất cao, bây giờ lại phải đối mặt với loại vô lại chợ búa này, thật sự không thể nói chuyện được.

Vương Mập thấy vậy, tức giận mắng lớn.

"Mẹ nó mày nói thêm một câu nữa xem, tụi mày không biết xấu hổ thì cứ nói là không biết xấu hổ, nhưng tao nói cho mày biết, mày đừng hòng mang đi bất cứ thứ gì." "Mày thử xem, xem chúng tao có mang đi được không." Lính đánh thuê nước Anh Hoa cũng mặt dày giơ súng lên, chĩa về phía người Đại Việt.

"Mày dám." Đội trưởng Lâm thấy vậy, anh em phía sau cũng rút vũ khí ra.

Người nước Lão Ưng cũng theo sát, ba nước đối đầu nhau.

Cư dân mạng bị tức điên.

Ai nấy đều tràn vào phòng livestream của nước Lão Ưng.

“Vãi, mấy người có biết xấu hổ không, định làm cái quái gì vậy?

Người cần mặt, cây cần vỏ, hiểu không?

Chúng tôi đã chứng thực đây là tài sản của Đại Việt, các người muốn thế nào?” “Ai nói là của các người?

Đều là các người ở đó nói bậy bạ, ai biết có thật hay không?

Nếu nói về mặt dày vô liêm sỉ, Đại Việt các người mới là số một, ngay từ đầu đã lên kế hoạch, lợi dụng những con quái vật này để tiêu diệt nước Lão Ưng chúng tôi.” “Vãi, não của người nước các người bị lừa đá rồi à?

Từ lúc vào đã giả chết là ai?

Bây giờ nói những lời này, các người còn là người không vậy.” “Tôi thấy không phải bị lừa đá, mà là mặt bị gấu chó tát rồi, lại còn bị cùng một con gấu chó tát, nên bọn họ mới không còn mặt mũi.” “Phì, Đại Việt các người còn là người à?

Những lời này đều là các người nói, các người nói gì thì là nấy à, cái tên Diệp Phi đó, ai biết có phải là âm mưu của các người, nhân cơ hội này giết giáo sư của chúng tôi không?” “Đúng vậy, người nước Anh Hoa chúng tôi sẽ không để yên cho các người đâu, chuyện này nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích.” “Vớ vẩn, giải thích cho ông nội mày, sớm biết các người là loại sói mắt trắng này, thì nên giết hết các người ở đây, sống cũng là một đống rác rưởi.” Cư dân mạng ba nước lúc này đang khẩu chiến, không ai chịu nhường ai.

Trong lăng mộ.

“Chúng tôi cứ mang đi đấy, mày làm gì được?

Ai dám cản, chúng tôi sẽ không khách khí.” Thái độ của giáo sư

nước Anh Hoa rất cứng rắn, đứng sau lưng lính đánh thuê.

"Mày dám… mày dám…" Lão Vương bị những lời này kích động, sắc mặt âm trầm.

"Tao nói cho mày biết, lão già, chúng tao đã nhịn Đại Việt các người lâu lắm rồi, người của hai nước chúng tao chết, Đại Việt các người phải chịu trách nhiệm, đều là các người từng người một đứng nhìn người của chúng tao chết thảm." Các giáo sư nước Anh Hoa để có được những món châu báu này, không ngần ngại đổ mọi tội lỗi lên đầu Đại Việt.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ở phía sau tức đến tái mặt.

"Nước Anh Hoa, mày nói thêm một câu nữa, ông đây gửi mày đi gặp giáo sư của mày, vinh quang của mày phải không, bây giờ vinh quang của mày chết trong tay nước Lão Ưng, lúc này mày lại đồng lòng với kẻ thù, sao lúc trước không động thủ đi?" Hồ Bát Nhất cũng tức điên, mắng lớn.

"Giáo sư William, ông đừng quá đáng, bây giờ cả thế giới đang nhìn bộ mặt xấu xí của các người, cho dù các người có mang về được, cũng không còn mặt mũi nào đâu." Shirley Dương tức giận, giọng nói đầy lạnh lùng.

"Đừng có nói nhảm nữa, nói thêm một câu, lão tử bây giờ bắn nát đầu tụi mày, tin không?" Vương Mập nói xong, liền rút súng ra, chĩa vào đầu con chó William.

Dường như chỉ cần nói thêm một câu, sẽ nổ súng ngay.

"Vậy thì thử xem." Lính đánh thuê phía sau William cũng rút vũ khí ra, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Đội trưởng Lâm thấy thái độ của họ quá tệ, định động thủ.

Nhưng lại bị Diệp Phi ngăn lại.

“Anh em Diệp Phi, sao cậu lại ngăn tôi?” Đội trưởng Lâm trong lòng sốt ruột, không thể nhìn họ mang đi bảo vật của Đại Việt được.

Đây đều là văn vật thời Hán, sao có thể để họ mang đi?

“Không đâu, họ không mang đi được.” Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên, giọng nói thờ ơ.

“Lời này của cậu có ý gì?

Chẳng lẽ cậu có cách gì?” Giáo sư Lý ở bên cạnh cũng vừa nghe thấy, nhỏ giọng hỏi.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương tính tình tàn bạo, làm việc cẩn mật, đâu đâu cũng để lại một tay.

Những kho báu này đã bị phát hiện, sao có thể dễ dàng bị chúng ta mang đi?” “Trên những kho báu này đã được bôi độc dược, may mà các người không động tay vào những thứ này, nếu không, các người cũng sẽ bị ăn mòn.” Diệp Phi cúi đầu nhìn con kiến đã chết, bây giờ đã không còn xương cốt.

Nó đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Giáo sư Lý nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, chỉ thấy trên đất có một con kiến vừa bò qua chiếc rương.

Kiến ở đây to hơn bên ngoài vài phần, bây giờ đã nằm trên đất.

Trên người nó đang bốc lên khói trắng, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Ai nấy đều tặc lưỡi, vậy là chết rồi?

Trong lòng còn một trận sợ hãi.

Đặc biệt là Vương Mập.

Lúc trước còn muốn trộm vài món, coi như là báo đáp.

May mà mình chưa động vào.

“Cậu thấy chưa, may mà kéo cậu lại, không thì cũng giống như con kiến kia rồi.” Shirley Dương lạnh lùng liếc một cái.

Vương Mập vội vàng nuốt nước bọt mấy lần, cuối cùng liếc nhìn người của hai nước đối diện.

Đội trưởng Lâm nghe vậy, chỉ đối mặt với họ, không có ý định ra tay.

Người nước Lão Ưng và nước Anh Hoa tưởng họ sợ, liền cất vũ khí, chuẩn bị mang rương rời đi.

Trong khi đó, Băng Băng thấy vậy, không khỏi nuốt nước bọt.

“Bây giờ cô cứ chĩa máy quay vào họ, lát nữa lỡ như thật sự bị độc chết, cũng không phải do người Đại Việt chúng ta làm.” “Có lý.” Nhân viên công tác gật đầu, hướng máy quay về phía họ.

Nhưng cư dân mạng Đại Việt lúc này lại rất ‘đồng tình’ với họ.

“Tôi cứ lặng lẽ xem họ làm thế nào để gặp Diêm Vương, tôi thật sự rất đau lòng, tin tôi đi, là thật, đau lòng.” “Khỉ thật, sao tôi không thấy ông đau lòng chút nào vậy?

Tôi thật sự rất muốn cười, những người này đáng phải nhận quả báo.” “Tục ngữ nói hay, làm người đừng quá tham lam, không tham thì sẽ không chết, nhìn họ đi, chính là ví dụ tốt nhất.” “Cũng chỉ có người Đại Việt, thấy những thứ này mà mặt không đổi sắc, không thì kết cục cũng giống như con kiến kia?” “Vậy thì ông nên cảm ơn đại lão Diệp Phi, nếu không phải nhờ ngài ấy, có lẽ những người này không phải đều phải bỏ mạng ở đây sao?” “Không phải có lẽ, là chắc chắn rồi, đều phải chết ở đây.” “Các người xem, hình như có tác dụng rồi, bước chân của những người đó không đúng rồi.” Một dòng bình luận màu xanh lam rất bắt mắt xuất hiện trên màn hình.

Ánh mắt của cư dân mạng lúc này đang nhìn vào những người nước Anh Hoa đang khiêng rương.

Diệp Phi và mọi người chỉ thấy một người đột nhiên ngã xuống đất, tiếp theo là một, hai người đều ngã xuống đất.

Chỉ có mấy người phía sau chưa kịp tiếp xúc với những chiếc rương này.

Họ chỉ biết đứng nhìn đồng đội của mình từng người một ngã xuống đất.

Chương 117

Giáo sư William miệng sùi bọt trắng, ánh mắt đang dần tan rã.

Ông ta cúi đầu nhìn tay mình, bây giờ đang từng chút một lóc xương.

Da thịt trên người cũng đang thối rữa, trong tay còn nắm chặt món trang sức vừa lấy được.

Giáo sư William trong lòng hoảng sợ, dần dần lộ ra trên mặt.

Trong mắt đầy vẻ cầu xin nhìn Diệp Phi.

"Cứu tôi, anh Diệp Phi, tôi biết anh có cách, cứu tôi." Giáo sư William kinh hãi muốn bò về phía Diệp Phi.

Khát vọng sống tràn ngập cả khuôn mặt.

"Tôi không cứu được ông, cũng không có cách nào cứu các người, trên kho báu này đều là độc dược, chính lòng tham của các người đã hại các người." Diệp Phi thờ ơ nhìn xuống giáo sư William trước mắt.

"Không thể nào, tôi biết anh có cách, anh nhất định có cách, cứu tôi." Có giáo sư William làm ví dụ, những người đã chạm vào kho báu lần lượt bò về phía người Đại Việt.

Vẻ mặt cầu xin nhìn họ.

Có người ở xa hơn một chút, trên người đã bị ăn mòn chỉ còn lại một cái đầu.

Sự tuyệt vọng, hy vọng sống đều khắc trên mặt, cuối cùng biến mất không thấy.

Hóa thành một đống xương trắng.

Thấy đã có người chết, những người còn sống sót trong lòng hoảng loạn.

Càng cố gắng bò về phía Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, chỉ cần anh cứu tôi, tôi nguyện ý trả lại đồ vật, cầu xin anh." Chân của giáo sư William cũng bắt đầu bị ăn mòn, một tay còn lại chưa bị ăn mòn, nắm chặt lấy mắt cá chân của Diệp Phi.

"Tôi đã nói tôi không có cách nào cứu ông, cho dù đội cứu hộ ở đây, cũng không có cách nào." Diệp Phi nói xong, lùi về sau một bước.

Nhưng giáo sư William vẫn không từ bỏ, tiếp tục cầu xin.

Mãi cho đến khi nửa thân dưới đều bị ăn mòn sạch sẽ.

Trên người tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

"A… cứ tưởng đây là món quà của Nữ vương, không ngờ lại là lời nguyền, trước khi chết còn nguyền rủa, không tiếc hạ độc để bảo vệ kho báu của mình…" Đáy mắt giáo sư William lóe lên sự hối hận, cầu xin, tuyệt vọng, cuối cùng đều hóa thành bình tĩnh.

Nói xong, cơ thể bị ăn mòn sạch sẽ.

Toàn bộ không gian bốc lên khói trắng.

Những người bị trúng độc từng người một bị tử khí bao trùm, đều nằm trên đất, tuyệt vọng chờ chết.

Trong đó có giáo sư của nước Anh Hoa, trong mắt lóe lên sự không cam tâm.

Dùng hết sức lực đứng dậy, ném món châu báu trong tay vào mặt Diệp Phi.

"Haha, tao có chết, cũng phải kéo mày theo làm đệm lưng." Nói xong liền nằm trên đất, thở hổn hển.

Người Đại Việt đứng bên cạnh cũng không ngờ vị giáo sư này lại làm như vậy.

Những người trước đó còn đầy lòng thương cảm lúc này mới biết mình ngu ngốc đến mức nào.

"Lão già này, mày thật độc ác." Vương Mập nhìn thấy món châu báu đụng vào Diệp Phi, tức giận mắng lớn.

"Haha, mày không phải thấy chết không cứu sao?

Vậy thì cùng nhau chờ chết đi, haha." Giáo sư nước Anh Hoa lúc này ngửa mặt lên trời cười lớn, chờ xem hắn chết.

Người Đại Việt lo lắng nhìn Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, anh sao rồi?

Hay là ra ngoài đến bệnh viện ngay đi?" Giáo sư Phương cũng hoảng hốt, không thể để hắn chết được.

Dù vì công hay vì tư đều không thể để hắn chết.

"Bây giờ đến bệnh viện có kịp không?" Băng Băng lo lắng hỏi.

"Chết tiệt, lão tử băm mày ra." Vương Mập trừng mắt, mặt đầy tức giận, định giơ súng lên.

"Mập, cần gì phải tức giận, cứ để hắn từ từ chờ chết, một phát súng bắn chết, chẳng phải là quá hời cho hắn sao?

Cứ để hắn từ từ chờ chết." Hồ Bát Nhất cũng tức không nhẹ, nhưng vẫn còn một chút lý trí.

"Nhưng anh em Diệp Phi thì sao?

Chẳng lẽ cứ nhìn cậu ấy chờ chết à?" Vương Mập rất ngưỡng mộ hắn, cũng muốn kết bạn với người này.

Người Đại Việt đều tiếc nuối nhìn Diệp Phi.

Cư dân mạng phẫn nộ không thôi.

“Chết tiệt, người nước Anh Hoa sao lại độc ác như vậy, đáng đời họ chết, lúc chết còn muốn kéo theo một người làm đệm lưng?” “Khốn kiếp, tôi muốn băm chúng ra cho chó ăn, đại lão của tôi.” “Nếu đại lão của tôi bị độc chết, tôi sẽ hack vào các trang web lớn của nước Anh Hoa, tôi sẽ bắt chúng phải viếng đại lão, lũ chết tiệt này.” “Không đúng, các người xem, hình như đại lão không sao.” Một cư dân mạng mắt tinh nhìn thấy biểu cảm của Diệp Phi.

Hắn chỉ thờ ơ đứng đó, không có dấu hiệu bị ăn mòn nào.

“Vãi, thật kìa, tình huống gì vậy?

Sao lại không sao?

Lúc này không phải nên ngã xuống sao?” “Là ném trúng đại lão Diệp Phi phải không?

Phải không???” “Phải mà…” Cư dân mạng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Trong lăng mộ.

“Ừm… may mà không đau lắm.” Diệp Phi sờ vào chỗ bị ném trúng.

Hắn không né là vì không muốn người phía sau gặp xui xẻo.

Nếu hắn né, chắc chắn sẽ trúng người khác, thứ này dính vào là chết, chạm vào là toi mạng.

Các giáo sư: ???

Hồ Bát Nhất: ???

Lính đánh thuê: ???

Băng Băng: ???

Chuyện gì vậy?

Anh ấy không sao?

“Vãi, anh em, cậu không sao à?” Tâm trạng nặng nề của Vương Mập lập tức tốt lên, nhìn bộ dạng của Diệp Phi, vui mừng khôn xiết.

Giáo sư Phương nhìn Diệp Phi, “Anh không sao?

Anh lại không sao?” Ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Rõ ràng những người kia đều đã ngã xuống, sao hắn lại không sao… Đây chính là sự lợi hại của người bất tử ngàn năm sao?

Giáo sư Phương nghĩ đến đây, không khỏi kích động.

Ý nghĩ này, lão Vương và mọi người cũng nghĩ đến.

Dù sao đi nữa, người không sao là tốt rồi.

“Ừm, không sao, chắc là độc dược này chỉ dùng được một lần, bị anh ta làm mất tác dụng rồi.” Diệp Phi thấy những người này quan tâm mình, nhàn nhạt giải thích.

Vị giáo sư nằm trên đất thấy Diệp Phi không sao, đồng tử trợn tròn.

Vô cùng không cam tâm nhìn hắn, cuối cùng bị ăn mòn sạch sẽ.

Cư dân mạng cũng kinh ngạc.

“Vãi, đây là lý do à?

Sao tôi không tin nhỉ?” “Chắc là vậy, dù sao đại lão Diệp Phi không sao, thì chắc là như vậy, dù sao thì tôi tin rồi.” “Đúng vậy, người trong cuộc đã nói vậy, thì chắc là vậy thôi, đại lão Diệp Phi không sao là tốt rồi, nước mắt tôi đã chuẩn bị sẵn, ai ngờ người ta lại không sao.” “Tôi cũng chuẩn bị sẵn nước mắt, kết quả không sao, trái tim tôi, không nói nên lời.” “Chẳng lẽ cơ thể của đại lão Diệp Phi có

cấu tạo đặc biệt?

Người khác dính vào là chết, chạm vào là toi mạng, chỉ có đại lão không sao???" "Các người cứ tin đi, anh ấy nói là vậy thì là vậy, đừng nghĩ đến những thứ vô dụng đó." … Mọi người thấy Diệp Phi không sao, cũng không còn quá băn khoăn về vấn đề này nữa.

Có lẽ thật sự là như hắn nói.

Chương 118

Trong khi đó, Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương đang đứng một bên trầm mặc nhìn đống châu báu, im lặng không nói.

“Cậu sao vậy?” Hồ Bát Nhất không hiểu.

“Tôi đang nghĩ, Nữ vương có yêu người đàn ông tên Diệp Phi đó không?

Nếu yêu anh ta, tại sao lại bôi đầy độc dược lên châu báu, rõ ràng biết anh ta sẽ xuất hiện trong lăng mộ này, tại sao lại làm như vậy?” “Chẳng lẽ không sợ anh ta chết sao?” Lời nói của Shirley Dương khiến Hồ Bát Nhất chìm vào suy tư.

“Câu hỏi này cậu nên hỏi Nữ vương, nhưng kiếp này, có lẽ là không có hy vọng.” Hồ Bát Nhất trầm mặc hồi lâu, từ từ mở miệng giải thích.

“Hoặc có lẽ không phải, có lẽ Nữ vương chính là đang đợi Diệp Phi, bà ta có thể biết Diệp Phi sẽ đến đây, đã không phải là người bình thường có thể làm được, nơi này nguy hiểm trùng trùng.” “Nếu không có Diệp Phi, chỉ ba chúng ta, cậu, tôi và Mập, ai có thể đến được đây?” Lời nói của Shirley Dương khiến lòng Hồ Bát Nhất trĩu nặng.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn xung quanh, xác định không ai chú ý đến mình, khẽ nói.

“Hoặc có lẽ, Nữ vương này sớm đã biết thân phận thật sự của Diệp Phi, những thứ này nói không chừng là dành cho anh ta, không muốn bị người khác dòm ngó.” “Khả năng này cũng không phải là không có, chỉ là không biết khả năng này lớn đến đâu.” Shirley Dương cũng vô cùng tò mò về thân phận của Diệp Phi.

Chỉ là không dám tiếp tục suy đoán.

Các giáo sư đang nghiên cứu độc dược trên đó, thì nghe thấy tiếng phá tường của đội cứu hộ.

Bây giờ Nữ vương đã chết, kiến trên sa mạc cũng không còn.

Nguy hiểm trong lăng mộ đã không còn.

Khi đội cứu hộ đến đây, đã đưa những người còn sống sót của nước Lão Ưng và nước Anh Hoa rời khỏi đây.

Vừa ra khỏi lăng mộ, Diệp Phi và mọi người liền thấy bầu trời sa mạc mây đen giăng kín.

Dường như sắp có mưa.

Đây là sa mạc, sao lại có mưa?

Đội cứu hộ đã mang một số châu báu về để nghiên cứu thành phần độc dược.

Dùng vật liệu đặc biệt để tẩy rửa châu báu, mang về Đại Việt.

Chỉ là trên đường vận chuyển, mưa lớn như trút nước, kéo dài nửa tháng.

Các khu vực khác, mưa còn thường xuyên hơn.

Dường như là để thương tiếc cho cái chết của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại dường như là để đặt dấu chấm hết cho tình yêu của bà.

Lúc này trên trường quốc tế.

Người dân nước Lão Ưng và nước Anh Hoa gây náo loạn khắp nơi, cuối cùng tự làm tự chịu.

Hai nước đã phải đích thân xin lỗi Đại Việt.

Diệp Phi và Hồ Bát Nhất sau khi ăn một bữa cơm trong sa mạc, liền chia tay nhau.

Nhìn những tin tức về mình trên mạng, liên tục được đẩy lên, không hề hạ nhiệt, còn có xu hướng ngày càng khoa trương.

Khi biết được những bình luận của cư dân mạng về mình, còn có những câu chuyện tình yêu bịa đặt lung tung.

Hắn vô cùng cạn lời.

Ánh mắt nhìn ra cơn mưa lớn ngoài cửa sổ.

Nội tâm có chút không yên.

Bất kể thế giới bên ngoài nói gì, đều chỉ là suy đoán.

Nhưng chỉ có hắn biết, tình cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương và nữ vu kia dành cho hắn là thật.

Hắn có thể cảm nhận được sự nhớ nhung đó.

Thế giới này và thế giới trước đây rốt cuộc khác nhau ở đâu.

Hay là thân phận của mình đã bị thay đổi?

Không thể nào kiếp trước của mình thật sự có liên quan gì đến họ chứ?

"Hệ thống, chuyện này có phải do ngươi làm không?" Diệp Phi hỏi hệ thống, nhưng đối phương không trả lời.

Sau đó hắn cười một tiếng, nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Mưa đã gần hai mươi ngày, Diệp Phi cảm thấy mình đã lâu không bồi bổ cho cái bụng.

Quyết định đi siêu thị mua nguyên liệu, làm một bữa no nê.

Diệp Phi nghỉ ngơi mấy ngày, hái một ít rau trong núi về, thì thấy trước cửa có mấy chiếc xe đậu.

Trong sân còn có hai người đang đứng.

Khi thấy một người trong đó mặc đồ đen, vẻ mặt lạnh lùng, sau lưng đeo một thanh đao đen.

Bước chân của Diệp Phi hơi khựng lại, trong lòng đã hiểu ra.

Chỉ là không biết tại sao họ lại đến đây.

"Anh là anh Diệp Phi phải không?

Tôi là Ngô Tà, vị này là Trương Khởi Linh, chúng tôi đến đây là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ." Ngô Tà thấy Diệp Phi trở về, vội vàng đứng dậy tự giới thiệu.

Diệp Phi gật đầu, liếc mắt nhìn Trương Khởi Linh, thấy vẻ mặt anh ta lạnh lùng tuấn tú.

Trong lòng thầm than, người này quả thật giống như trong sách kiếp trước đã nói, đúng là một Muộn Du Bình.

"Chuyện gì?" Diệp Phi không hiểu, liền mời họ ngồi xuống ghế đá trong sân.

"Gần một tháng nay trời mưa lớn liên tục, ở một hòn đảo tên Lạc Thanh thuộc quần đảo Nam Sa, một lăng mộ đã bị nước lớn cuốn trôi ra, xung quanh xuất hiện rất nhiều dị thú chưa từng thấy, thường xuyên tấn công người." "Đã gây ra không ít thương vong, ngư dân đánh cá xung quanh bây giờ đã không dám ra khơi, tôi và Tiểu Ca đoán rằng, lăng mộ này nhất định là một lăng mộ lớn." "Tôi đã xem livestream của anh, cộng thêm có người giới thiệu anh, tôi biết anh là một người có bản lĩnh, vì vậy tôi muốn mời anh giúp đỡ." Ngô Tà nói ngắn gọn súc tích ý định của mình.

Diệp Phi nghe xong, cũng không đồng ý ngay, mà im lặng.

"Chỉ có một mình tôi thì không bằng gọi thêm vài người, cũng có thêm sự giúp đỡ." Diệp Phi trầm mặc hồi lâu, quyết định gọi ba người Hồ Bát Nhất.

“Anh nói là anh Hồ phải không?

Tôi đã tìm anh ấy, nhưng không tìm được, tôi liên lạc với người quen, họ nói sau khi ra khỏi cổ thành Tinh Tuyệt, dường như đã phát hiện ra lăng mộ khác, lúc này chắc là đang xuống mộ rồi, còn giáo sư Phương và mọi người thì bây giờ họ cũng cần nghỉ ngơi.” “Hoắc lão và Quán chủ hiện đang ở bệnh viện, nhưng họ đều chủ động giới thiệu anh, hy vọng anh có thể cùng chúng tôi đến khu vực Nam Hải.” Ngô Tà nghe vậy, lập tức hiểu ý của hắn.

Diệp Phi ngạc nhiên, không ngờ lại xuống mộ nhanh như vậy?

“Nhập viện rồi?” Diệp Phi không hiểu, nghe nói cơ thể họ rất tốt mà?

Sao lại nhập viện?

Ngô Tà ho nhẹ vài tiếng, có chút ngượng ngùng.

“Nghe nói là lúc xem livestream bị kích động quá không chịu nổi, nên nhập viện rồi.” Lời nói của Ngô Tà có ý vị không rõ ràng.

Nhưng Diệp Phi đã hiểu, vẻ mặt thêm vài phần vô tội.

“Khi nào xuất phát?” “Tốt nhất là bây giờ, hiện tại có rất nhiều giáo sư đang chờ chúng ta.” Ngô Tà nghe vậy, biết là đã đồng ý, mắt sáng lên.

“Chờ một chút, tôi đi lấy một ít đồ.” Diệp Phi đứng dậy vào nhà, chưa đầy hai mươi phút, đã đeo một cái ba lô lớn ra ngoài.

Bên trong còn có không ít nồi niêu xoong chảo.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, thật sự chuẩn bị vào lăng mộ nấu cơm à.

Ba người lái xe mấy ngày, Ngô Tà cũng đã nói sơ qua tình hình.

Diệp Phi trong lòng cũng đã có suy đoán, còn cẩn thận xem xét bản

đồ xung quanh.

Khi đến bờ biển Nam Hải, đã là ba ngày sau.

Diệp Phi xuống xe, liền thấy một đám người đang đứng tụm năm tụm ba.

Chuẩn bị ra khơi.

Lúc này còn có một nữ MC trẻ tuổi đang giới thiệu trước ống kính.

Vẻ mặt tươi cười như hoa, thu hút rất nhiều ánh mắt của đàn ông.

"Tôi chỉ thấy Ngốc Tiểu Muội xinh đẹp, nhìn thế nào cũng thấy thích." "Chẳng lẽ, Băng Băng không xinh sao?" "Mỗi người một vẻ thôi, đều là mỹ nữ cả." "Các người có quên mục đích của mình không, tôi đến đây để xem đại lão Diệp Phi, các người nói ngài ấy có đến không?" "Ở đây có lăng mộ, lại có quái vật xuất hiện, chắc là sẽ đến thôi." "Tôi thấy rồi, hình như người vừa xuống xe chính là ngài ấy." Một dòng bình luận màu đỏ lóe lên.

Ngốc Tiểu Muội cũng chú ý đến bình luận, liền nhìn về phía Diệp Phi.

Chương 119

Dẫn theo nhân viên công tác đi tới.

Thấy Diệp Phi và Ngô Tà đi về phía các giáo sư, cô chỉ có thể đi theo sau, lặng lẽ quay phim.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh cùng dẫn Diệp Phi đi tìm các giáo sư.

"Anh em Diệp Phi, vị này là giáo sư Tiền, cùng danh tiếng với Hoắc lão, Tiền Tinh Vân." Diệp Phi nghe vậy sững sờ, danh tiếng của Hoắc lão trước đó đã nghe qua, thuộc dạng thành công muộn.

Vị Tiền Tinh Vân này ở Đại Việt cũng là một nhân vật có tiếng, thành danh khá sớm, mười mấy tuổi đã lấy được học vị tiến sĩ.

Nhận được giải thưởng danh dự cao nhất của Viện nghiên cứu khoa học Đại Việt, sau này vì rất có nghiên cứu về khảo cổ.

Hai mươi tuổi chuyển sang giới khảo cổ, ba mươi tuổi xuống mộ đã giúp lịch sử Đại Việt tiến thêm một ngàn năm.

Cũng là giáo sư khảo cổ trẻ tuổi nhất, bây giờ mới hơn năm mươi, giải thưởng danh dự cao nhất của Đại Việt.

Đã nhận đến mỏi tay.

Thường xuyên đại diện Đại Việt ra nước ngoài, phát dương văn hóa lịch sử Đại Việt.

Nghe nói học trò ông ta đào tạo, người kém nhất cũng là nhân vật có tiếng trong giới khảo cổ.

Không ngờ lần này lại là ông ta dẫn đội, không ngờ người Đại Việt lại coi trọng lăng mộ này như vậy, lại để ông ta đích thân ra tay.

Diệp Phi ngạc nhiên một chút, khẽ gật đầu với Tiền Tinh Vân.

Ngô Tà lần lượt giới thiệu các giáo sư phía sau cho Diệp Phi.

"Đây là giáo sư Quách, là học trò của giáo sư Tiền, vị này là giáo sư Hoàng, còn có giáo sư Dương." Lần này vì có quái thú xuất hiện, nên đều là những giáo sư có kinh nghiệm.

Còn có các trợ lý thường ngày.

Diệp Phi lần lượt chào hỏi.

"Giáo sư Tiền, vị này là Diệp Phi, lần này là do Hoắc lão đích thân giới thiệu." Ngô Tà thấy giới thiệu đã gần xong, liền giới thiệu Diệp Phi cho các giáo sư.

Tiền Tinh Vân nghe danh Diệp Phi, bây giờ nhìn thấy người thật, đáy mắt đầy vẻ tán thưởng.

"Danh tiếng của Diệp Phi tôi đã nghe như sấm bên tai, trước đó các tin tức lớn đều là tên của cậu, muốn quên cậu thật sự rất khó, Đại Việt có cậu, là phúc khí của Đại Việt." Tiền Tinh Vân cười hiền từ, nhìn Diệp Phi đầy vẻ tán thưởng.

"Giáo sư Tiền quá khen rồi." Diệp Phi khiêm tốn lễ phép, Tiền Tinh Vân cười càng thêm ôn hòa.

Người trẻ tuổi không nóng nảy, chính là chuyện tốt.

Các giáo sư phía sau cũng có thêm thiện cảm với Diệp Phi.

"Giáo sư Tiền, đừng thấy anh em Diệp Phi trẻ tuổi, sau khi xuống hai lăng mộ, không chỉ giúp lịch sử Đại Việt tiến thêm mấy ngàn năm, con người rất khiêm tốn, chưa bao giờ xa hoa." "Chưa bao giờ tự cao tự đại, những điều này đều là đánh giá từ Hoắc lão, còn có giáo sư Phương và các giáo sư khác, danh tiếng của cậu ấy luôn đứng đầu, trong giới khảo cổ đã trở thành tấm gương." Ngô Tà không phải là

khen ngợi Diệp Phi, mà là truyền đạt sự thật.

Lăng mộ lần này nói không chừng sẽ rất nguy hiểm, cần có sự phối hợp ăn ý cao độ.

Lỡ như Diệp Phi là một người có tâm tư không trong sáng, loại người này thật sự không thể hợp tác.

Cư dân mạng nghe vậy, thi nhau tán thành.

"Đại lão của tôi chính là khiêm tốn, tôi đã xem ngài ấy khiêm tốn từ đầu đến hôm nay, chưa bao giờ tự cao." "Không sai, chính là loại người âm thầm làm việc, bây giờ nghĩ lại, vĩ đại hơn tôi." "Ông và đại lão không cùng đẳng cấp, ông xem giáo sư Tiền là ai?

Nhân vật bá đạo cỡ nào, chỉ cần nhìn bộ dạng của đại lão, ánh mắt tán thưởng trong mắt ông ấy, ông có thể nhận được sự tán thưởng của giáo sư Tiền không?" "Nhưng mà, phải nói là, tôi thật không ngờ giáo sư Tiền lại đích thân ra tay, đây là lăng mộ gì vậy, quan trọng đến thế sao?" "Chắc là không giống như những gì chúng ta đã thấy trước đây, không thì cũng không rầm rộ như vậy, những giáo sư này bình thường gặp một lần cũng khó, huống chi là tụ tập lại?" "Có lý, tôi đột nhiên rất mong chờ, những giáo sư này có phát hiện ra lịch sử gì khác không." "+1." Tại hiện trường, lúc này, từ xa đi tới một người đàn ông mặc đồ bó sát, toàn thân màu đen, eo và chân đều có vũ khí nóng.

Sau lưng đeo một cái ba lô lớn.

"Giáo sư Tiền, tàu đã chuẩn bị xong, đều làm theo yêu cầu của ngài, đã bôi một lớp sơn đặc biệt, bây giờ có thể xuống biển bất cứ lúc nào." Giọng đội trưởng Triệu thô ráp, thái độ đối với giáo sư Tiền vô cùng cung kính.

Giáo sư Tiền trầm mặc một lát.

"Bây giờ mặt biển có thay đổi gì không?" Tốt nhất là phải xác

định tình hình thực tế, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

"Vừa rồi máy bay không người lái quan sát được, trên mặt biển hiện đang nổi lên một lượng lớn cá chết, theo thông tin trước đó, mỗi lần xuất hiện cá chết sau vài giờ, mặt biển sẽ yên tĩnh vài giờ." "Bây giờ cũng là thời điểm tốt nhất để xuống biển." Sắc mặt đội trưởng Triệu ngưng trọng.

"Có ai chú ý đến hình dạng cụ thể của quái vật không?

Hoặc có ai đã nhìn thấy bộ dạng của quái thú không?" Ngô Tà trầm mặc một lát, thăm dò hỏi.

"Hiện tại thì không, những ngư dân đã nhìn thấy đều đã chết, nhưng cái chết của những người này rất kỳ lạ, mắt đều không còn." Đội trưởng Triệu thất vọng lắc đầu, khi nghe tin này, cũng kinh ngạc không thôi.

"Chỉ có mắt thôi sao?

Những bộ phận khác trên cơ thể thì sao?" Ngô Tà trầm mặc một lát, không cam tâm truy hỏi.

"Còn có nội tạng bị moi rỗng, có rất nhiều cách chết kỳ lạ, nhưng điều duy nhất không thay đổi là mắt không còn." Đội trưởng Triệu vội vàng trả lời.

Ngô Tà cẩn thận nhớ lại những cuốn sách và ghi chép mình đã đọc trước đây.

Ăn não thì nhiều, nhưng ăn mắt thì thật sự là lần đầu tiên nghe nói.

"Cũng có thể mục đích không nhất định là ăn mắt, có lẽ là thứ khác, trong ghi chép tôi từng thấy một loại dị thú gọi là 'bằng', chúng thích ăn não, nghe nói là ăn gì bổ nấy." "Chẳng lẽ dị thú trong biển này rất thiếu mắt?" Ngô Tà theo thói quen nhìn Tiểu Ca, người sau vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, cũng không nói gì.

“Anh em Diệp Phi, cậu có ý kiến gì không?” Ngô Tà liền nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi sau khi nghe xong, trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn xung quanh, bố cục phong thủy ở đây quả thật là một lăng mộ lớn.

Chủ nhân của lăng mộ lớn thường thích nuôi ‘chó giữ cửa’, những con ăn mắt này… thật sự không dễ nói, dù sao cũng chưa thực sự nhìn thấy.

“Những con quái vật này chắc là ‘người giữ mộ’ mà chủ nhân lăng mộ nuôi, nhưng lăng mộ thường được xây trên đất liền, sao những thứ này lại xuất hiện dưới biển?” “Vậy thì có một khả năng, những con quái vật này có thể sống cả trên cạn và dưới nước, hoặc lăng mộ của chủ nhân chính là ở dưới biển.” “Những con quái vật như vậy thường là những loài không rõ nguồn gốc, đợi đến khi tận mắt nhìn thấy, mới có thể đưa ra kết luận.” Lời của Diệp Phi vừa dứt, mọi người sững sờ.

Giáo sư Tiền và mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

Quả thật, chỉ nghiên cứu tính công kích và đặc điểm của những con quái vật này.

Nguồn gốc cũng chỉ là suy đoán, lại bỏ qua bản chất.

Đáy mắt Ngô Tà lóe lên sự kinh ngạc, lập tức thông suốt.

Nếu thật sự như hắn nói, vậy thì con quái vật này thật sự không dễ đối phó.

Ngốc Tiểu Muội cũng kinh ngạc.

Nói như vậy, lăng mộ này chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Cư dân mạng nghe xong, cũng ngạc nhiên không thôi.

“Không hổ là đại lão của tôi, ra tay là tuyệt chiêu, vậy lăng mộ này có phải rất nguy hiểm không?

Vừa mở màn đã xuất hiện một con vật lưỡng cư?” “Vãi, nói như vậy, không phải rất nguy hiểm sao?” “Đây là lăng mộ gì vậy, còn có quái vật bá đạo như vậy?” “Bây giờ tôi lo nhất là đại lão của tôi và mọi người, nói không chừng mắt cũng không giữ được.” “Vãi, còn nói lời xui xẻo.” “Nếu lời của đại lão Diệp Phi không sai, vãi, vậy thì là đế vương cỡ nào, có thể xây lăng mộ trên biển?” “Thời cổ đại đã có kỹ thuật xây dựng bá đạo như vậy?

Có thể xây lăng mộ trên biển?

Vậy phải cần bao nhiêu nhân lực vật lực?” “Đây là suy đoán, nhưng nếu là thật, vậy thì vị đế vương này khá tàn bạo, khốn kiếp, đã thực hiện thủy táng rồi sao?” … Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc trước lời nói của Diệp Phi, một lính đánh thuê phía sau cầm một thứ đi tới.

Đưa cho giáo sư Tiền.

Giáo sư Tiền cúi đầu nhìn miếng ngọc bội hình tròn trong tay, trên đó còn có rất nhiều hoa văn, dường như là phù văn đặc biệt.

Nhưng nhìn kỹ lại, rất giống chữ viết.

“Cái này lấy từ đâu vậy?” Giáo sư Tiền đối với chữ viết cổ đại cũng có chút hiểu biết, chỉ là hoa văn này là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đây là do ngư dân gần đó phát hiện khi vớt thi thể, trong tay thi thể còn nắm chặt miếng ngọc bội này.” Lính đánh thuê vội vàng giải thích.

Ngô Tà nghe vậy, tò mò nhìn miếng ngọc bội trong tay giáo sư Tiền.

Giáo sư Tiền thấy vậy liền đưa miếng ngọc bội cho Ngô Tà, Ngô

Tà tự nhận mình đã xem qua không ít cổ vật.

Loại ngọc bội này rất thường thấy, nhưng phù văn trên đó, lại khá giống với thời Hán.

Chỉ là tương tự, nhưng cũng không chắc chắn lắm.

Bỗng nhiên nhớ ra Diệp Phi đối với văn hóa thời Hán, khá sâu sắc.

“Anh em Diệp Phi, cậu xem xem?” Ngô Tà đưa miếng ngọc bội trong tay cho hắn.

Diệp Phi nhận lấy, đưa tay cẩn thận sờ vào chất liệu trên đó, cộng thêm phù văn trên đó.

“Tôi từng nghe chú Ba nói qua, loại chữ này là chữ viết thời kỳ đầu của nhà Hán, chủ nhân của lăng mộ này rất có thể là lăng mộ của Vua Nam Hải.” Giọng Diệp Phi thờ ơ, nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Ngô Tà và mọi người nghe xong, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

Ngốc Tiểu Muội nín thở.

Chương 120

"Anh Diệp Phi, anh chắc chắn về chủ nhân của lăng mộ này như vậy sao?" Diệp Phi nhìn về phía giọng nói, liền thấy sự kinh ngạc trên mặt Ngốc Tiểu Muội.

"Tên của chủ nhân lăng mộ là 'Chức', là người của bộ lạc Bách Việt, trước đây là Nam Võ Hầu của nước Mân Việt, năm 195 trước Công nguyên, Hán Cao Tổ Lưu Bang đích thân phong làm Vua Nam Hải, lãnh thổ của vương quốc chính là khu vực gần đây." "Nhưng Vua Nam Hải này, con người âm trầm, tâm cơ cực sâu, có ý đồ lật đổ nhà Hán, chỉ là cuối cùng bị người nhà họ Lưu tiêu diệt, nghe nói Vua Nam Hải này trước đây không phải như vậy." "Mà là đã giao dịch với người của tà thuật, từ lúc đó bắt đầu, người dân khu vực của Vua Nam Hải sẽ đột nhiên mất tích, gây hoang mang lòng người." "Sau mấy năm, chuyện này mới dần dần lắng xuống, còn đi đâu thì không ai biết." "Sau khi Vua Nam Hải bị chém giết, những người dân mất tích đó cũng không tìm thấy hài cốt." "Nghe nói trong thời gian tại vị, ông ta thường xuyên không thấy bóng dáng, có khi nửa tháng không thấy người đâu, lúc đó rất nhiều người đều đoán rằng, những người mất tích đó chính là do ông ta làm." "Rốt cuộc vẫn là một bí ẩn." Diệp Phi bình thản lên tiếng giải thích, trước đó anh không chắc chắn lắm.

Nhưng khi nhìn thấy miếng ngọc bội hình tròn trên đó, anh đã khẳng định suy nghĩ của mình.

Nam Hải Vương luôn mang theo miếng ngọc bội này bên người, nó cũng là biểu tượng cho thân phận và quyền lực của ông ta.

Nhưng anh không hiểu lắm, tại sao miếng ngọc bội này không được đeo trên người mà lại xuất hiện từ trong mộ.

Lẽ nào đã từng gặp phải kẻ trộm mộ?

Giáo sư Tiền và mọi người nghe Diệp Phi nói vậy thì vô cùng kích động.

Đầu óc họ ong ong cả lên.

Mãi lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ dựa vào một miếng ngọc bội mà biết đây là lăng mộ của Nam Hải Vương ư?

Còn cả câu chuyện kia nữa.

Sao anh ta lại biết được?

Ngô Tà sững sờ, nhìn Diệp Phi với vẻ không thể tin nổi.

Chỉ vậy thôi sao?

Ánh mắt vốn bình lặng của Tiểu Ca thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Miệng của Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Triệu há hốc thành hình tròn, mãi không nói nên lời.

Chỉ liếc mắt một cái đã biết chủ nhân của lăng mộ là ai ư?

Dân mạng thì đắc ý không thôi.

"Vãi chưởng, chuyện của Nam Hải Vương cũng lôi ra được, thời Hán Cao Tổ à, trước cả Hán Tuyên Đế nữa, thời đó đã có thợ thủ công đỉnh cao như vậy, chế tạo ra được lăng mộ bá đạo thế này sao?" "Có gì đâu, lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương chưa đủ chấn động à?" "Đệt, cùng là người, người ta chết đi còn được ở nơi này, chúng ta chết đi chỉ có thể ở trong một cái hộp nhỏ chật chội." "Mẹ nó, chỉ cần tao muốn, tao sẽ bảo con trai tao rải tro cốt ra Nam Hải, xem mộ ai rộng hơn?" "Vãi, ông bạn đỉnh đấy, tôi thì chịu, văn không bằng đại lão Diệp Phi, võ cũng không bằng đại lão Diệp Phi, chết đi cũng chẳng

bằng một nửa Nam Hải Vương." "Tôi chỉ tò mò, các ông nói xem Nam Hải Vương giao dịch với ma quỷ, là giao dịch gì vậy?" "???

Vãi, vấn đề sâu sắc thế này mà tôi lại bỏ qua ư?" "Có gì đâu, đại lão Diệp Phi sẽ cho chúng ta biết thôi, đừng vội." … Lúc này, mọi người đều chìm vào im lặng.

Trên mạng thì dấy lên một làn sóng.

App Douyue: Chuyên gia ẩm thực lợi hại đến mức nào, chỉ một ánh mắt đã xác định được thân phận mộ chủ, lời này là thật hay giả?

Bộ Chấn Kinh IU: Thân thế chuyên gia ẩm thực lại được nâng tầm, rốt cuộc anh ta biết được những lịch sử không ai hay từ đâu?

Video Teng Teng: Chuyên gia ẩm thực sẽ mang đến lĩnh vực lịch sử như thế nào.

Những tin tức về Diệp Phi vừa lắng xuống, lúc này vì câu nói này mà một lần nữa chiếm lĩnh các trang đầu.

Một lúc lâu sau, giáo sư Tiền mới hít sâu vài hơi, ổn định lại tâm trạng.

"Cậu Diệp Phi, cậu nghe ai nói vậy?" Nghe kỹ còn có chút run rẩy.

"Chú Ba tôi đó, là ông lão lần trước tặng tôi con dao thái, ông ấy nói.

Ông ấy thường xuyên du ngoạn sơn hà, chắc là đã đến những nơi hẻo lánh và nghe được, tôi chỉ nghe như một câu chuyện, không ngờ lại là thật." Diệp Phi lúc này đã luyện được kỹ năng nói dối đến mức điêu luyện, không cần phải suy nghĩ.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhìn nhau.

"Đây là không muốn nói, hay là đang che giấu điều gì?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Thật hiếm thấy, Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại một chữ.

Giáo sư Tiền và nhóm của ông đã xem livestream, biết rằng Diệp Phi không muốn nói thật.

Vì vậy họ cũng không hỏi thêm nữa, dù có phải là không muốn nói thật hay không, chỉ cần đi xem là có thể chứng thực.

Chỉ có đưa ra bằng chứng mới có thể chứng minh sự thật sắt đá.

Cả nhóm thu dọn đồ đạc, gần trăm người lên chiếc tàu đã được chuẩn bị sẵn.

Ngốc Tiểu Muội cầm micro giới thiệu khung cảnh xung quanh trên boong tàu.

Diệp Phi ngồi trên boong tàu, hóng gió biển.

Ngô Tà thì đứng bên cạnh, vừa nói chuyện vừa muốn thăm dò người đàn ông này.

Chỉ là Diệp Phi dường như đã nhìn thấu ý đồ của cậu, nói năng trước sau bất nhất, chẳng hỏi ra được điều gì.

Ánh mắt Tiểu Ca lóe lên vẻ sắc lẹm, đứng bên cạnh Ngô Tà.

Diệp Phi hít hít mũi, ngửi thấy mùi máu tanh, mày hơi nhíu lại.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy từng mảng xác cá trắng bệch, gần như phủ kín mặt biển xung quanh.

Giáo sư Tiền và đội trưởng Triệu cũng chú ý đến mặt biển ở đây, và có vẻ như số lượng cá chết đang tăng lên.

“Không đúng, theo quan sát mấy ngày nay thì không thể nhanh như vậy được, ít nhất cũng phải vài giờ nữa những con quái vật đó mới xuất hiện.” Đội trưởng Triệu lo lắng, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Rõ ràng trước đó đã điều tra rồi.

Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, cũng chú ý đến hoàn cảnh ở đây, liền bảo đồng nghiệp quay lại cảnh những con cá chết này.

Dân mạng nhìn những con cá chết này mà hít một hơi khí lạnh.

“Cái thứ này bây giờ hung hãn vậy sao?

Sao lại chết nhiều cá thế, ít nhất cũng phải mấy tấn nhỉ?” “Vãi chưởng, tổ tiên tám đời nhà tôi cũng không ăn hết đống cá này, đây vừa là ăn vừa là tai họa mà.” “Kỳ lạ, trước đó đội trưởng Triệu kia nói, sau khi những con quái vật này tấn công, biển cả sẽ yên tĩnh vài giờ, sao bây giờ đã đến lúc rồi?” “Lẽ nào kết quả điều tra không đúng?

Là giả à?

Không thể nào?” “Đừng xàm nữa, nhìn kỹ con cá to hơn kia xem, hình như mắt cũng không có, có phải tôi nhìn nhầm không?” “Không phải, mẹ nó, đúng thật kìa.” “Đại lão Diệp Phi đâu...

Vãi, tôi thấy đại lão Diệp Phi nhíu mày, có phải sắp có chuyện không hay xảy ra không?” “Đừng nói nữa, các người nhìn xa xa xem, có phải cá mập không?” ...

Giáo sư Tiền và nhóm của ông đang nhìn những con cá dưới thuyền.

Họ bảo lính đánh thuê vớt một con lên, phát hiện mắt của những con cá này đều bị khoét đi một cách rất tròn trịa.

“Mục tiêu chính là mắt, thân cá không bị tổn thương.” Đội trưởng Triệu kiểm tra kỹ lưỡng.

Ngô Tà nghe vậy, im lặng hồi lâu.

Cậu đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

“Tiểu Ca, cậu kiến thức rộng, thấy cũng không ít hơn tôi, cậu có

biết đây là loài gì không?" Trương Khởi Linh im lặng một lát, trong lòng có suy đoán, nhưng không chắc chắn lắm.

Ngay lúc hai người đang khó xử, Diệp Phi ở phía sau thản nhiên lên tiếng.

"Loài giết những con cá này tên là 'Hố', chúng bẩm sinh không có mắt, dựa vào mùi để tìm thức ăn, khứu giác của nó nhạy hơn chó rất nhiều." "Đầu tiên chúng ăn mắt, cuối cùng sẽ ăn cả cơ thể, những con cá nổi trên mặt biển là do sau khi chúng ăn no, kích thích yếu tố bạo lực trong cơ thể, nhưng cũng là một loại tà thuật biến hóa mà thành." Mọi người nghe vậy, đều dừng công việc đang làm lại mà nhìn về phía Diệp Phi.

Trong mắt họ lóe lên vẻ khó hiểu và ngạc nhiên.

"Cậu chắc chứ?" Giáo sư Hoàng đứng sau cảm thấy không thể tin nổi, dường như ông chưa từng thấy qua thứ đó.

"'Hố' là do một loài rùa trong biển biến hóa thành, rất nhiều loại tà thuật đã bị cấm, trong đó loại tà thuật này là một trong những loại bị cấm." Giọng Tiểu Ca lạnh lẽo, không một chút hơi ấm, mặt không biểu cảm, đôi mắt lạnh lùng nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi mỉm cười, tỏ vẻ tán thành.

Thấy cả hai đều chắc chắn như vậy, giáo sư Tiền và những người khác ngoài kinh ngạc ra, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Ngốc Tiểu Muội nhìn vào màn hình bình luận, trên đó viết cá mập đến rồi.

Cô vội vàng nhìn ra biển, cũng không nghe kỹ cuộc đối thoại của Diệp Phi và mọi người.

"Không hay rồi, bầy cá mập đến rồi." Giọng nói vừa dứt, bầy cá mập đã tiếp cận con tàu.

Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn ra biển, xung quanh đã bị cá mập bao vây.

Chúng thỉnh thoảng tấn công chiếc tàu nhỏ.

Con tàu chỉ rung lắc nhẹ vài cái, không gây ra ảnh hưởng gì.

Chỉ là từng con cá mập liên tục va vào, thay phiên nhau húc, tuy không có ảnh hưởng gì, nhưng âm thanh này khiến người ta sợ hãi.

"Con tàu này đã được chuẩn bị vật liệu từ trước, vô cùng chắc chắn, không cần lo đám cá mập này sẽ húc lật đâu." Đội trưởng Triệu rất tự tin nói.

Các giáo sư và Ngốc Tiểu Muội thở phào nhẹ nhõm.

Chương 121

Ngô Tà thấy Diệp Phi đang nhìn mặt biển, vẻ mặt nghiêm trọng, liền tò mò.

“Anh Diệp Phi, anh sao vậy?” “Phía trước có nguy hiểm, rất nguy hiểm!!” Vẻ mặt Diệp Phi nghiêm trọng, đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm về phía trước.

Ngô Tà định hỏi là nguy hiểm gì thì bị Tiểu Ca kéo ra sau.

Sắc mặt Tiểu Ca nghiêm trọng, khuôn mặt vốn đã lạnh như băng giờ lại càng thêm ngưng tụ sương giá.

Các giáo sư và Ngốc Tiểu Muội nghe xong, đều tò mò nhìn về phía trước.

Dân mạng luôn chú ý đến sắc mặt của Diệp Phi, từ khuôn mặt anh đã đọc được vẻ trịnh trọng này.

“Vãi, xem bộ dạng đại lão kìa, sắp có chuyện xảy ra rồi.” “Bị bầy cá mập tấn công còn chưa đủ nghiêm trọng sao, lúc nào cũng có thể bị ăn thịt.” “Nhưng tôi thấy hướng họ nhìn không đúng, không phải là phía trước sao?” “Vãi chưởng, sao trong biển lại có cả đài phun nước???” “Mẹ kiếp, tôi không hoa mắt đấy chứ, suối Baotu chuyển đến đây rồi à?” ...

Lúc này, mặt biển đang cuộn trào, và có xu hướng ngày càng dữ dội.

Những con cá mập dưới nước va vào tàu càng mạnh hơn, dường như hoảng sợ, dường như cầu cứu.

“Đến rồi.” Tiểu Ca đột nhiên ánh mắt sắc lạnh, lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy những gợn nước cuồn cuộn tiếp cận bầy cá mập, rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của chúng.

Tiếp theo là mặt nước loang màu đỏ tươi, vây cá mập bị xé toạc ra một cách sống sượng.

Nó nổi lềnh bềnh trên mặt biển, tiếp theo là đuôi, nửa thân dưới, và cuối cùng là đầu.

Nội tạng của con cá, từng thứ một nổi lên mặt biển.

Ngốc Tiểu Muội ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, còn tỏa ra mùi hôi thối nhàn nhạt.

Cô tinh mắt nhìn thấy mắt của con cá mập bị khoét sống ra.

Hốc mắt chỉ còn lại một lỗ đen ngòm.

"A..." Tiếp theo, một con, hai con, ba con cá mập cũng bị xử lý theo cách tương tự và nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Chỉ trong vài phút, xung quanh con tàu đã bị nhuốm đỏ bởi máu tươi, xác cá mập trôi nổi khắp nơi.

Giáo sư Tiền mắt trợn tròn, không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

"Cái thứ gọi là 'Hố' này lại có tính công kích mạnh đến vậy, giết chết cá mập chỉ trong vòng hai phút?" Nghe kỹ, giọng ông còn có thêm chút run rẩy.

"Giáo sư, ông nên lùi lại vài bước." Vẻ mặt đội trưởng Triệu nghiêm trọng, lo lắng đám 'Hố' trong biển sẽ tấn công họ, anh tốt bụng nhắc nhở.

Không đợi giáo sư rời đi, đã nghe thấy tiếng động lạ.

Trong vài hơi thở, họ nhìn thấy những cái đầu tròn trĩnh lộ ra trên mặt biển.

Thoạt nhìn rất giống đầu thằn lằn, chỉ là vị trí vốn là mắt chỉ có một khe hẹp.

Không có tròng mắt hay con ngươi, miệng nhọn hoắt, để lộ những chiếc răng sắc bén, cổ thon nhỏ.

Mũi của chúng đang ngửi qua lại, dường như đang tìm kiếm mùi vị gì đó.

Khi ngửi thấy mùi, chúng đột nhiên nhảy vọt lên khỏi mặt biển, đáp xuống boong tàu.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ hình dạng của 'Hố'.

Đầu giống thằn lằn, có bốn móng vuốt, chỉ là móng vuốt sau giống chân vịt.

Móng vuốt trước sắc như dao, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Chiều cao cũng chỉ khoảng một mét.

Đội trưởng Triệu thấy chúng đang không ngừng ngửi không khí, theo phản xạ che chắn cho các giáo sư ở phía sau.

"Các giáo sư, mau quay lại khoang thuyền đi." Đội trưởng Triệu lấy vũ khí ra, cảnh giác quan sát đám 'Hố'.

Giáo sư Tiền chưa kịp hành động, đám 'Hố' trên boong đã phát ra tiếng kêu chói tai.

Âm thanh vô cùng nhức óc, ngay sau đó, từng con 'Hố' dưới biển nhảy vọt lên khỏi mặt nước, đáp xuống boong tàu.

Số lượng đang không ngừng tăng lên.

Đội trưởng Triệu thấy đám 'Hố' này nhe răng, dường như đang trong trạng thái chuẩn bị tấn công, "Mau đi đi." Những người lính đánh thuê phía sau vội vàng hộ tống các giáo sư trở lại khoang thuyền.

Đội trưởng Triệu cầm súng lên, bắn về phía đám 'Hố'. 'Hố' dựa vào thính giác và khứu giác kinh người, đột ngột nhảy lên, tấn công những người xung quanh.

Có một con ra tay trước, những con 'Hố' phía sau cũng theo sát.

Một trong những người lính đánh thuê bảo vệ giáo sư, thấy một con 'Hố' đang vồ về phía mặt giáo sư.

Anh ta giơ súng lên, bắn vào người nó như bắn vào tường đồng vách sắt.

Thậm chí còn tóe ra tia lửa, người lính đánh thuê thoáng kinh ngạc.

Thấy nó sắp đến gần giáo sư, anh ta liền đẩy giáo sư ra.

Giáo sư Hoàng bị đẩy ngã xuống đất, chỉ kịp thấy con 'Hố' cưỡi lên đầu người lính đánh thuê.

Móng vuốt sắc bén của nó cắm vào đầu người lính, hàm răng hôi thối cắn một phát vào đỉnh đầu, ngón tay còn cắm sâu vào hốc mắt.

"A..." Người lính đánh thuê hét lên một tiếng thảm thiết.

Giáo sư Hoàng và mọi người nhìn con 'Hố' moi mắt của người lính đánh thuê ra, sau đó cho vào miệng nhai.

Tiếp theo, nó tiếp tục cắn nát đầu người lính, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt anh ta.

Óc cũng theo đó chảy ra.

Cảnh tượng vừa đẫm máu, vừa kinh hoàng.

Đây là lần đầu tiên các giáo sư nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy.

Hoàn toàn khác với cách xử lý cá mập.

Các giáo sư sợ đến mức cứng đờ tại chỗ, một luồng khí lạnh chạy

từ xương cụt lên đến đỉnh đầu.

Trán đã đẫm mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Giáo sư Hoàng trong lòng vừa sợ hãi vừa tự trách, người vẫn còn run rẩy.

Ông đã xuống không ít lăng mộ, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một con quái vật hung tàn như vậy.

Nếu không phải vì người lính đánh thuê kia, người chết chính là ông.

Tiếng súng vang lên không ngớt, xung quanh cũng vang lên những tiếng la hét thảm thiết.

Xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Đội trưởng Triệu thấy anh em mình chết thảm như vậy, lửa giận trong lòng và trong mắt cuồn cuộn.

"Tao đệt tổ tông nhà mày." Đội trưởng Triệu hét lớn, lấy khẩu súng trường tấn công trên lưng ra.

Tiếng súng chói tai như muốn xé nát màng nhĩ, như để trút giận, báo thù cho anh em.

"A..." Ngốc Tiểu Muội lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hét lên thất thanh.

Cô sợ đến mức hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất la hét.

Ngô Tà rút súng lục, bóp cò, mắt nheo lại, nhắm vào đầu con 'Hố'.

Nhưng cơ thể con 'Hố' chỉ hơi khựng lại, rồi tiếp tục hành động.

Bị bắn đau, nó nhảy về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy vậy, vung thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chém mạnh về phía con 'Hố'.

Con ‘Hố’ lập tức bị chém đứt làm đôi, nằm trên boong tàu, mùi hôi thối bốc lên từ chỗ bị chém.

Ngô Tà thấy vậy, giơ ngón tay cái lên với Tiểu Ca.

Tiểu Ca sau đó lao về phía những con ‘Hố’ khác.

Trên mặt biển, số lượng ‘Hố’ tụ tập ngày càng đông, chuẩn bị nhảy lên tàu.

Chương 122

Ngô Tà đang định đi giúp thì bị Diệp Phi cản lại.

Sau đó cậu nhìn thấy con 'Hố' vừa bị chém làm đôi, lúc này hai nửa cơ thể đang từ từ nối lại.

Nếu Diệp Phi không kéo cậu lại, một chân của Ngô Tà đã bị kẹt vào cơ thể đang nối lại đó.

Dân mạng trước màn hình thấy cảnh này, vô cùng lo lắng.

Họ chỉ ước có thể xông lên giúp một tay.

"Vãi, cái gì thế này, còn có khả năng tự phục hồi nữa?" "Mẹ kiếp, sao lại có loại sinh vật này, nếu chúng nó đều ra ngoài rồi sinh sôi nảy nở, Đại Việt chẳng phải là toang rồi sao?" "Bớt xàm đi, bây giờ làm sao?

Mấy thứ này đao thương bất nhập, còn tự động phục hồi, phải làm sao đây?" "Đại lão đâu rồi?

Cứu mạng a." Dân mạng đều đã ngồi không yên.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca đang dùng Hắc Kim Cổ Đao tấn công, ngay sau đó lại thấy một con 'Hố' phía sau định đánh lén.

"Tiểu Ca..." Ngô Tà nhắc nhở, Tiểu Ca đột ngột nhảy lên, mặt không đổi sắc nhìn con 'Hố' vừa 'hồi sinh'.

Ánh mắt y ngưng lại.

Con ngươi đã xảy ra biến hóa, đang dần lộ ra ánh sáng đỏ.

Từ cổ y, những phù văn màu đen đột nhiên lan ra, hiện lên trên mặt.

Vẻ mặt Tiểu Ca lạnh lùng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một

đường trên lòng bàn tay mình, máu tươi đỏ thẫm bôi lên lưỡi đao.

Những đường vân trên mặt y dần biến thành hình dạng một con Kỳ Lân.

Toàn thân Tiểu Ca tỏa ra sát khí, y lại một lần nữa chém đứt đôi con 'Hố' vừa 'hồi sinh'.

Chỉ là lần này, cơ thể con 'Hố' muốn lành lại, nhưng mãi không thể hợp nhất.

Cách làm này không khác gì một sự trợ giúp lớn.

Thân hình Tiểu Ca quỷ dị, ra tay sắc lẹm, chỉ một lúc đã giảm bớt số lính đánh thuê thương vong.

Nhưng cũng có không ít lính đánh thuê và sinh viên chỉ còn lại nửa cái đầu nằm trên boong tàu, máu tươi chảy ròng ròng.

Đám 'Hố' nhận ra Tiểu Ca là một nhân vật nguy hiểm, liền đồng loạt xông lên tấn công y.

"Tiểu Ca, cẩn thận." Ngô Tà thấy vậy, liền rút súng lục, bắn chính xác vào móng vuốt của một con 'Hố'.

Tiểu Ca thấy thế, thanh đao trong tay vung lên càng thêm sắc bén.

Các giáo sư thấy Tiểu Ca có thể áp chế được đám này, đều sững sờ nhìn y.

"Cậu ta biến thân à?" Giáo sư Tiền không dám tin hỏi.

Trông y có vẻ khác với lúc trước.

"Chắc là vậy, nhưng đó là sư tử hay kỳ lân?" Giáo sư Quách dụi dụi mắt, ngón tay vẫn còn run.

"Là kỳ lân, tôi nghĩ tôi không nhìn nhầm đâu." Giáo sư Hoàng ở bên cạnh bổ sung.

Bây giờ là gì không quan trọng, quan trọng là có thể tìm ra phương pháp khống chế chúng.

Dân mạng thấy bộ dạng của Tiểu Ca, vô cùng kinh ngạc.

“Vãi chưởng, là kỳ lân à?

Trên mặt là kỳ lân?

Làm thế nào vậy, hình xăm còn tự chạy được à.” “Đây có phải là trọng điểm không?

Trọng điểm là đám ‘Hố’ này dường như rất sợ Tiểu Ca.” “Kệ đi, chỉ cần đối phó được là tốt rồi, vừa nãy thật sự dọa chết tôi rồi.” “Tôi cũng vậy, sợ toát mồ hôi, vừa nãy thật sự quá tàn bạo.” ...

Mọi người không có tâm trạng xem bình luận của dân mạng.

Họ chỉ chăm chú nhìn Tiểu Ca chém giết đám ‘Hố’.

Nhưng số lượng quá đông.

Tiểu Ca bị chúng bao vây.

Trên người y cũng bị móng vuốt sắc bén cào bị thương, cánh tay và lưng cũng xuất hiện vết cào.

Động tác cũng chậm đi không ít.

Những người lính đánh thuê khác thấy vậy, muốn giúp đỡ, nhưng không biết bắt đầu từ đâu?

“Tiểu Ca...” Ngô Tà thấy tình hình, định xông lên giúp.

Chưa kịp bước đi, đã thấy bóng dáng Diệp Phi lao vào trước một bước.

Trong tay Diệp Phi cầm một chiếc rìu lửa, anh khẽ chém vài cái, liền thấy trên người con ‘Hố’ bùng lên ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa.

Nhân cơ hội này, Diệp Phi kéo Tiểu Ca dậy, vác lên vai.

Từng bước một đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Bước chân cực kỳ vững vàng, sắc mặt lạnh lùng, ngọn lửa phía sau vô cùng nóng bỏng.

Hành động của Diệp Phi khiến Ngô Tà sững sờ.

Cậu thấy Tiểu Ca toàn thân đầy máu được đặt xuống đất, vội vàng ngồi xuống kiểm tra vết thương của y.

Diệp Phi cúi đầu liếc nhìn Tiểu Ca, hình xăm Kỳ Lân trên mặt y đang mờ dần.

Sắc mặt Tiểu Ca cũng tái đi.

Sau đó, anh quay người lại nhìn đám 'Hố' đang la hét thảm thiết, ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa cũng đang dần biến mất.

Ngay cả Diệp Phi cũng không khỏi tặc lưỡi.

Tam Muội Chân Hỏa này có thể tiêu diệt mọi tà linh, nhưng đám 'Hố' này lại không hề hấn gì.

Lăng mộ này còn kinh khủng hơn cả mộ Hiến Vương trước đây.

"Đám 'Hố' ở đây quanh năm dưới lòng đất, đã có ngàn năm, bị mắc kẹt trong lăng mộ, sau khi ra ngoài, chúng ẩn mình trong nước biển, bây giờ nước biển vì carbon dioxide mà thay đổi." "Tính axit trong nước cao hơn tính kiềm rất nhiều, chỉ cần..." "Cân bằng axit-kiềm là được rồi." Giọng nói bình thản của Diệp Phi vang lên, anh lấy ra một gói baking soda từ trong túi sau lưng.

Anh đổ ra lòng bàn tay, đi đến trước mặt một con 'Hố', nhẹ nhàng rắc lên một chút.

Liền thấy cơ thể con 'Hố' bắt đầu tan chảy, da thịt trên người bắt đầu bong ra, hàm răng đầy máu tanh đột nhiên há to, tiếng kêu trong miệng còn thảm thiết hơn trước.

Cuối cùng, nó hóa thành một vũng máu đặc.

Những con 'Hố' còn lại nghe thấy, toàn thân run rẩy, định quay người bỏ chạy.

"Muốn chạy?" Ánh mắt Diệp Phi lóe lên một tia lạnh lẽo, gói baking soda trong tay anh như thể không cần tiền.

Anh vung tay ném ra.

Những con 'Hố' định bỏ chạy, lưng bị dính baking soda, lúc này cũng hóa thành vũng máu đặc.

Chỉ trong vài phút, mọi người nhìn đám 'Hố' trên boong tàu như nhìn thấy ôn thần.

Chúng vội vã chạy trốn khỏi đây.

Mặt biển cũng trở lại vẻ yên tĩnh như trước.

Các giáo sư: ...

Ngô Tà: ...

Ngốc Tiểu Muội: ...

Lính đánh thuê: ...

Cảnh tượng chìm vào im lặng.

Không khí vẫn còn mùi máu tanh nồng nặc, óc trắng và máu hòa vào nhau.

Vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng, giáo sư Tiền là người phản ứng lại đầu tiên.

Vẻ kinh ngạc trong mắt ông mãi không tan.

Chương 123

Cứ thế mà kết thúc rồi sao?

Chỉ vì một gói bột soda?

Ông đột nhiên có chút không thể chấp nhận được sự thật này.

Nhưng sự thật chính là như vậy, không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Các giáo sư khác cũng hồi lâu không nói nên lời.

Chỉ ngây ngốc nhìn Diệp Phi.

Từ căng thẳng lúc trước, cuối cùng biến thành kinh ngạc.

Bây giờ đầu óc có chút hỗn loạn, vừa nãy còn nguy cơ tứ phía, bây giờ đã ổn rồi sao?

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn Diệp Phi, đánh giá anh.

Thân thủ và lòng dũng cảm lúc nãy không phải là người bình thường có được.

Ánh mắt Tiểu Ca lóe lên vẻ nghi ngờ.

Dòng máu Kỳ Lân trong người y lúc đó chưa phát huy đến cực hạn.

Đặc biệt là khi Diệp Phi vừa đến gần y, máu Kỳ Lân dường như bị áp chế.

Tại sao?

Ánh mắt vốn lãnh đạm của Tiểu Ca, vẻ nghi ngờ mãi không tan, chỉ là không biểu hiện ra ngoài.

Ngô Tà nhìn những vết thương trên người Tiểu Ca, nén lại sự

kinh ngạc trong lòng, vội vàng băng bó vết thương cho y.

Trong khi đó, Ngốc Tiểu Muội thấy nguy hiểm đã qua, mắt sáng lên như sao.

Trước đây khi xem livestream, trong lòng cô vẫn có chút không tin.

Nhưng bây giờ cô tin rồi, thật sự tin rồi, nói gì cũng tin.

Thật muốn chụp ảnh cùng anh ấy, lưu lại làm kỷ niệm được không?

Dân mạng trước màn hình thấy nguy hiểm đã qua, cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Có đại lão Diệp Phi ở đây, vạn sự vô ưu." "Đại lão Diệp Phi của tôi chính là văn võ song toàn, cảnh tượng vừa nãy đã cho tôi biết sâu sắc rằng, tri thức chính là sức mạnh, tôi vẫn phải nỗ lực học tập, phấn đấu trở thành một chuyên gia ẩm thực bụng đầy kiến thức." "Ha ha ha, không sai, nhưng ngoài kiến thức ra, còn có lòng dũng cảm, vừa nãy cậu sắp sợ đến tè ra quần rồi đúng không?" "Bớt đi, các người thấy cảnh đó, chẳng lẽ không thấy tàn bạo sao?

Con 'Hố' đó thật sự rất đáng sợ, giết người còn tàn nhẫn như vậy." "Tôi cũng thấy rất kinh khủng, rốt cuộc là bá chủ như thế nào mới nuôi ra được thứ này?" Dân mạng lúc này đang trao đổi cảm nhận sau khi bị kinh hãi.

Những người lính đánh thuê đã dọn dẹp sạch sẽ thi thể trên boong tàu.

Diệp Phi đi đến mạn thuyền, bình tĩnh nhìn những con cá trong biển.

"Anh Diệp Phi, em có thể chụp ảnh cùng anh không, vừa nãy anh thật sự quá ngầu." Ngốc Tiểu Muội cầm điện thoại, giọng điệu thương lượng.

Nhân viên công tác phía sau hướng ống kính về phía Ngốc Tiểu Muội.

Diệp Phi không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng thấy vẻ mặt của Ngốc Tiểu Muội, anh khẽ gật đầu.

Ngốc Tiểu Muội mãn nguyện nhìn bức ảnh trong điện thoại, cười rất vui vẻ.

"Trước đây xem chuyện của anh, em còn tưởng không phải thật, không ngờ anh lại lợi hại như vậy." Diệp Phi nghe vậy, chỉ khẽ mỉm cười, không giải thích nhiều.

Trong khi đó, dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy nụ cười của Diệp Phi.

"Tôi thấy mình sắp cong rồi, không biết tại sao, tôi nhìn thấy bộ dạng của đại lão Diệp Phi sao lại thấy đẹp trai thế này nhỉ?" "Đừng nói cậu, tôi cũng nghĩ vậy, nhìn bộ dạng của Băng Băng và Tiểu Muội đối với đại lão thì không cần phải nói nữa nhỉ, tôi thấy tiêu chuẩn chọn chồng phải như vậy." "Nấu được mỹ thực, đánh lại được quái thú?

Còn đẹp trai quyến rũ, kiếp này của tôi chắc là vô vọng rồi, đập đi xây lại cũng không kịp nữa." "Haha, tán thành, tôi tán thành lời của các người, thật sự cười chết bảo bảo rồi, haha." "Tôi cảm thấy nữ thần trong lòng tôi đều bị đại lão tên Diệp Phi này thu phục rồi." "Haha, kiếp này cậu không có hy vọng đâu, kiếp sau đi." Lúc này dân mạng đang cười rất vui vẻ.

Giáo sư Tiền bình tĩnh lại, đi đến bên cạnh Diệp Phi, thấy anh đang nhìn mặt biển.

"Cậu Diệp Phi, cậu đang nhìn gì vậy?" "'Hố' ở trong nước nhiều ngày như vậy, thể chất của chúng đã bị thay đổi, trong các lăng mộ

thông thường đều sẽ có các loài hoặc sinh vật tương sinh tương khắc." "Nếu 'Hố' đã ra ngoài, vậy thì cũng nên thu hút rất nhiều cá Lăng mới phải." Diệp Phi im lặng một lát, mắt nhìn mặt biển, dựa vào mùi vị, lẽ ra đã có thể tìm thấy.

Sao bây giờ vẫn chưa tìm thấy.

"Cá gì?

Cá Lăng, tôi lần đầu tiên nghe thấy." Giáo sư Tiền nghe vậy, hơi ngạc nhiên.

Trên đời này còn có loại cá này sao?

"Giáo sư, anh Diệp Phi nói thì nhất định là tồn tại." Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, cười nhẹ nói.

Ngô Tà vừa băng bó xong vết thương cho Tiểu Ca, từ trong khoang thuyền đi ra.

Thấy Diệp Phi đang đứng ở mạn thuyền, cậu bước tới.

"Loài cá này rất hiếm, cũng rất ít thấy, mùi vị chúng thích nhất chính là mùi của lăng mộ, vì vậy, bình thường trên mặt biển sẽ không thấy được, nếu không phải lăng mộ Nam Hải Vương xây ở đây." "Sẽ không dễ dàng xuất hiện, cá Lăng có thành phần kiềm trong cơ thể cao nhất, thịt cá cũng là ngon nhất, thông thường ở nơi 'Hố' xuất hiện, phía sau sẽ có loài cá này đi theo." Diệp Phi chắc nịch giải thích.

"Hử?

Còn có chuyện như vậy sao?" Giáo sư Tiền có chút bán tín bán nghi.

Ngô Tà cũng cảm thấy khả năng này không lớn, tình hình thực tế của Tiểu Ca người khác không biết, nhưng cậu thì biết.

Máu Kỳ Lân còn không áp chế được đám 'Hố' đó, chỉ là một loài

cá, sao lại có hứng thú với ‘Hố’ được?

Khi mắt cậu nhìn ra biển, phát hiện trong nước biển xuất hiện những luồng sáng màu xanh lục nhàn nhạt.

“Đây là cái gì?” Ngô Tà đưa tay chỉ vào thứ trong nước biển.

Diệp Phi mỉm cười.

“Đến rồi.” Nói rồi, anh buộc sợi dây vào chiếc thùng đã chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng múc một cái, trong thùng đầy ắp cá.

Trên vây cá còn có những đường sọc màu xanh lục, đang phát ra ánh sáng mờ ảo, chúng đang nhảy qua lại trên boong tàu.

Giáo sư Tiền và Ngô Tà sững sờ.

Loại cá này trông thật khó hình dung.

Chỉ có một mắt, bên mép còn có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt.

Mỗi lần hô hấp, mang lại rung lên.

Ngô Tà nhíu mày, “Cá này ăn được à?” “Cậu đừng xem thường mấy con cá này, hương vị của nó là ngon nhất, chữa trị vết thương ngoài da là tốt nhất, còn tốt hơn cả thuốc chữa thương.” Diệp Phi một hơi vớt lên năm thùng cá.

Anh lại từ trong túi lấy ra các loại rau củ đã chuẩn bị, dưa chua, hành gừng tỏi, và các loại gia vị khác.

Lấy ra cả nấm có tán màu đỏ đã phơi khô từ mộ Hiến Vương.

Từng thứ một được bày ra trên boong tàu.

Ngốc Tiểu Muội nhìn những con cá này, muốn tiến lên giúp đỡ.

“Để em giúp anh xử lý vảy cá.” Tay cô vừa chạm vào thân cá, phát hiện ra nó không có vảy, hơi ngạc nhiên.

“Cá này không có vảy, cũng không có nội tạng, đối với chúng,

bụng rỗng mới có thể ăn được món 'Hố' ngon nhất." Diệp Phi nói xong, liền xách một con lên, cho vào nồi, đảo vài cái.

Cả boong tàu đều ngập tràn mùi thơm của cá.

Giáo sư Tiền nhìn trong ba lô của Diệp Phi cái gì cũng có, giống như túi bảo bối, ông kinh ngạc đến sững sờ.

Đây là đi du lịch hay là xuống mộ?

Ngốc Tiểu Muội và Ngô Tà đứng một bên, nhìn kỹ năng dùng dao thành thạo của anh, còn lấy ra mấy cái nồi.

Tất cả đều được lấy ra để nấu cá.

Những người lính đánh thuê khác cũng ngửi thấy mùi thơm, cũng đứng một bên xem.

Diệp Phi vừa nấu cá, vừa giới thiệu cách làm cá này thế nào mới ngon.

Còn nên cho thêm rau gì để vị càng thêm tươi ngon.

Nhân viên công tác hướng ống kính về phía Diệp Phi.

Dân mạng lấy giấy bút ra, bắt đầu ghi chép.

"Trời, cá này còn có thể ăn như vậy sao?

Còn có kiểu uống nước là có thể ôm cá về?" "Theo đại lão là mở mang tầm mắt, loại cá này còn có thể ăn như vậy, trông có vẻ không tệ." "Vãi, tôi mê rồi, tôi nhất định phải học được, sau đó làm cho bạn gái ăn." "Tôi cũng vậy." "Cho tôi một suất." ...

Chương 124

"Cá này nhất định phải làm như vậy, còn phải thêm nước gừng và muối để ướp, tốt nhất là thêm các gia vị khác..." Mọi người nghe rất chăm chú, Diệp Phi để cho hương vị đậm đà, còn bắt thêm các loại cá khác trong biển, cùng nhau hầm canh uống.

Những người lính đánh thuê này cũng thường nấu cá, nhưng hương vị này là lần đầu tiên họ gặp.

Cũng là lần đầu tiên được uống.

Chẳng mấy chốc, từng bát canh cá, từng đĩa thịt cá đã được bày ra, ngay cả cá nướng cũng chuẩn bị mấy chục con.

Ngô Tà và các giáo sư kinh ngạc.

Họ biết anh sành ăn, cũng thích nấu mỹ thực, nhưng không ngờ tốc độ lại nhanh như vậy, nhanh thế đã nấu xong rồi.

"Mọi người thử xem." Diệp Phi đưa đồ trong tay cho Ngô Tà và giáo sư Tiền, phần còn lại để lính đánh thuê tự chia nhau.

Giáo sư Tiền ngửi mùi, cảm thấy ngon miệng hẳn lên.

"Thơm ngon quá." Giáo sư Tiền không ngừng giơ ngón tay cái, những năm qua ông cũng đã ăn không ít mỹ thực.

Nhưng lại cảm thấy một con cá này đã vượt qua tất cả những món ngon ông từng ăn.

Ngô Tà cũng không nhịn được mà nếm một ngụm, vị giác lập tức tràn ngập cảm quan, cậu không thể tin được mà nhìn anh.

"Ngon quá, là món canh cá ngon nhất tôi từng uống." Diệp Phi còn bảo họ thử các món khác.

Sau đó anh nhìn bếp lò bên cạnh vẫn đang hầm canh cá.

Dân mạng nhìn những người này ăn ngon lành mà muốn khóc không ra nước mắt.

“Tôi cũng muốn thử vị canh cá này, thật đáng tiếc.” “Tôi thấy bộ dạng của Ngốc Tiểu Muội, chỉ thiếu nước ăn luôn cả cái bát, vậy thì món canh cá này nhất định rất ngon.” “Chúng ta chỉ có thể nhìn họ ăn thôi sao?” “Chứ sao nữa?

Cậu bây giờ đi đuổi theo tàu của họ xem, xem có đuổi kịp không?” “Cậu có phải đang cà khịa không?

Đây không phải là nghĩ thôi sao?

Chẳng lẽ cậu không muốn ăn?

Nhìn bát canh cá đó, cậu không muốn sao?” “Sao tôi lại không muốn, nước miếng chảy đầy đất rồi, không được, tối nay ăn cá, không có loại cá hiếm đó, thì ăn loại khác vậy?

Tôi sẽ làm theo ý của đại lão Diệp Phi.” “Không sai, tôi đi mua cá ngay đây.” ...

Thấy mọi người ăn ngon lành, Diệp Phi vừa múc bát canh cá hầm xong, liền đi vào khoang thuyền.

Anh đi đến phòng của Tiểu Ca.

Tiểu Ca đang ngồi lạnh lùng trên giường, sắc mặt thờ ơ, không biết đang nghĩ gì.

Thấy Diệp Phi đi vào, sắc mặt y càng thêm nghiêm nghị.

Không nhìn ra vui giận.

“Cậu bị thương rồi, canh cá này có thể giúp cậu chữa thương.” Diệp Phi đưa bát canh trong tay cho y.

Tiểu Ca không nhận, mà lạnh lùng nhìn anh, cuối cùng đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

“Rốt cuộc cậu là ai?” “Tôi không hiểu ý cậu.” Diệp Phi thấy y không nhận, liền đặt lên chiếc tủ đầu giường, sau đó quay người định rời đi.

“Tại sao cậu lại biết Tam Muội Chân Hỏa?” Tiểu Ca ngồi trên giường nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra được, thân phận thực sự của người đàn ông này.

“Cậu nói cái này?” Diệp Phi từ trong túi lấy ra một cái rìu, sau đó ấn nút, liền bốc lên ngọn lửa.

Tiểu Ca thấy vậy, mặt không biểu cảm nhìn anh, cũng không nói gì.

“Trên người ‘Hố’ có dầu xác, cái gọi là Tam Muội Chân Hỏa mà cậu nói tôi không hiểu, lúc tôi cứu cậu chỉ dùng cái bật lửa này, nên đám ‘Hố’ đó mới tự bốc cháy.” Diệp Phi mỉm cười, rồi rời khỏi phòng.

Tiểu Ca nhìn bát canh cá bên cạnh, im lặng một lát, rồi uống cạn.

Chỉ trong vài phút, vết thương trên người y lành lại nhanh hơn trước rất nhiều, ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ca lóe lên vẻ khác thường.

Chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Con tàu dần dần di chuyển, càng đến gần hòn đảo, cá chết càng nhiều.

Thậm chí phủ kín cả mặt biển, toàn là cá trắng xóa.

Ngốc Tiểu Muội đang giới thiệu khung cảnh ở đây trước ống kính.

Dân mạng thấy những con cá này, không khỏi tặc lưỡi.

“Thật là bó tay, các người nói xem tại sao đám ‘Hố’ này lúc tấn công người thì như vậy, lúc tấn công cá thì lại khác?” “Tôi nghĩ là vấn đề chủng loài, cá và người vẫn có sự khác biệt, nên đối xử khác nhau.” “Có lý, có thể là chủng loài không giống nhau, tôi nghĩ là vậy, chỉ là không biết có phải thật không?” “Có phải hay không cũng không quan trọng, có đại lão Diệp Phi ở đây, tôi không sợ.” “Chân lý, tôi tán thành.” “Tôi cũng tán thành.” ...

Con tàu dần cập bờ, mọi người xuống khỏi tàu, dựa theo chỉ dẫn của bản đồ.

Cả nhóm đi vào giữa hòn đảo, xuất hiện một vách đá, chiều cao của vách đá tương đương với chiều cao của hòn đảo, ít nhất cũng phải cao mười mấy trượng.

Trước mắt họ xuất hiện một cánh cửa lớn có màu sắc gần giống với màu đất.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, nếu không phải trận mưa lớn đã cuốn trôi đất đá để lộ ra cánh cửa, thì sẽ không dễ dàng phát hiện ra.

Vô cùng kín đáo.

Giáo sư Tiền và giáo sư Hoàng đi đến trước cửa, cẩn thận quan sát.

Trên đó còn có rất nhiều phù văn, điêu khắc vô cùng quỷ dị, ẩn hiện còn mang theo mùi máu tanh.

Ngô Tà và Tiểu Ca ngẩng đầu quan sát môi trường xung quanh, không khỏi tò mò, đám ‘Hố’ này từ đâu ra.

“Giáo sư Tiền, ở đây hình như có khe hở.” Giáo sư Quách tinh mắt quét qua một lượt, phát hiện ở dưới đáy cửa lớn có một khe hở màu đen, ít nhất cũng dài hai mét, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

“Chắc là từ đây ra, chúng ta thử xem, có thể mở cửa được không.”

Giáo sư Tiền nhìn khe hở, lập tức hiểu ra, đám ‘Hố’ này chính là từ đây ra ngoài.

Cộng thêm thời gian gần đây mưa lớn thường xuyên, đất đai tơi xốp, bị đám ‘Hố’ này tìm được cơ hội.

Cánh cửa được đẩy ra nhẹ nhàng, trong không khí thoang thoảng mùi bụi bặm.

Còn có cả mùi máu tanh.

Đội trưởng Triệu đi vào trước, Ngốc Tiểu Muội và các giáo sư theo sau.

Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi đi cuối cùng.

Nhìn lối đi tối om, khiến người ta cảm thấy có chút rùng mình.

Xương sống cũng lạnh toát.

“Giáo sư Tiền, ông có cảm thấy hình như có thứ gì đó đang nhìn chúng ta không?” Giáo sư Quách cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra gì.

Tiền Tinh Vân cũng nhận ra, liền bảo tắt đèn chiếu, sau đó nhìn vách đá đã khác so với trước.

Trước đây đều là vách đá màu đen, còn có chút màu xám, nếu không nhìn kỹ sẽ không dễ phát hiện.

Nhưng bây giờ, hình như trên vách đá có thứ gì đó.

“Đây là giấy à?” Tiền Tinh Vân đưa tay sờ thử, không chắc chắn lắm, nhưng tờ giấy lại có cảm giác như sờ vào da thịt.

Cảm nhận được xúc cảm trong tay, Tiền Tinh Vân hơi ngạc nhiên.

Cái này có thể coi là giấy không?

Cho dù là giấy đi nữa.

Môi trường ở đây có chút khô ráo, còn truyền đến cảm giác nóng rát?

Tại sao ở đây lại có cảm giác nóng rát?

Nhiệt độ còn cao đến đáng sợ.

Một loạt câu hỏi đang xoay quanh trong đầu ông.

Ngô Tà lấy đèn pin ra, cẩn thận quan sát, những thứ này cao khoảng một mét.

Đều là những người giấy với hình thù kỳ dị.

Nhìn kỹ, chúng sống động như thật, ngay cả đôi mắt cũng rất linh hoạt.

Có nam có nữ, có già có trẻ.

Có người hiền từ, cũng có người hung thần ác sát.

Ngốc Tiểu Muội nhìn người giấy trên vách đá, là một người phụ nữ, trang điểm mắt mèo.

Chương 125

Trên mặt còn vẽ son phấn, trông như một mỹ nữ.

Đặc biệt là đôi mắt kia, càng thêm long lanh.

Ngay lúc Ngốc Tiểu Muội đang ngẩn người nhìn người giấy.

Đôi mắt của người phụ nữ trên vách đá khẽ chuyển động.

"A..." Ngốc Tiểu Muội bị dọa sợ, hét lên một tiếng, đột ngột lùi lại mấy bước, toàn thân run rẩy, chỉ tay vào vách đá trước mặt.

"Anh sao vậy?" Đội trưởng Triệu nghe thấy tiếng hét, vội vàng hỏi.

"Cái đó... mắt của người giấy..." Giọng Ngốc Tiểu Muội run rẩy, nói không thành câu.

Mọi người nghe vậy liền nhìn về hướng đó, thấy người giấy trên vách đá, cũng không có gì đặc biệt.

"Không có mà, không có động đậy." Một người lính đánh thuê còn đưa tay sờ thử, cũng không có gì đặc biệt, cũng không như cô nói là sẽ di chuyển.

"Chúng ta đi tiếp thôi, đừng ở đây nữa." Giáo sư Dương trong lòng có chút sợ hãi, liền thúc giục rời đi.

Cuối cùng mọi người quyết định đi vào trước.

Sau chuyện này, mọi người cảnh giác nhìn xung quanh, vô cùng cẩn thận.

Dân mạng trước ống kính bỗng cảm thấy căng thẳng.

"Sao tôi đột nhiên thấy hơi sợ, lỡ như chúng đột nhiên xuất hiện thì sao?" "Tôi tin vào mắt của Ngốc Tiểu Muội, sẽ không nhìn nhầm

đâu, những người giấy này nói không chừng cũng đang quan sát họ, tôi chỉ liếc một cái thôi mà đã cảm thấy như bị ai đó nhìn chằm chằm.” “Tôi cũng cảm thấy vậy, thật kinh khủng, đặc biệt là cái đèn chiếu này, lướt qua một cái cũng thấy sợ.” “Các người nói xem con ngươi của những người giấy này sẽ động, liệu chúng có tự chạy không?” “Vãi chưởng, không đúng, không đúng, tôi vừa nãy hình như thấy người giấy đó động đậy, cái người đang cười ngựa ấy.” “Anh nói bậy gì thế, làm hết cả hồn, người giấy này sao có thể động được, đó là đồ chết...

Vãi chưởng, có phải tôi hoa mắt không, sao tôi cũng thấy người giấy đang động?” Cả màn hình bình luận như bão tuyết, đều viết rằng người giấy sẽ động.

Nhân viên công tác cúi đầu nhìn một cái, rồi nhìn lên vách đá.

Anh ta cứ nhìn chằm chằm không chớp mắt, lại phát hiện người giấy đó đang vung thanh đại đao trong tay.

Nhân viên công tác kinh hãi thất sắc, “Động rồi, động rồi.” Mọi người nghe vậy nhìn sang, liền thấy người giấy đang di chuyển trên đó, như đang chạy.

Tiền Tinh Vân và những người khác hít một hơi khí lạnh.

Mặt họ đã bị kinh ngạc đến không nói nên lời.

Cái này... sao lại có thể di chuyển?

Giáo sư Quách và giáo sư Dương vội vàng nhìn vách đá phía sau.

Người giấy trên vách đá lúc này cũng đang di chuyển, giống như một chiếc máy chiếu hình.

Dân mạng trước màn hình thậm chí không dám xem.

“Tôi thật sự không dám xem, sau này ngay cả múa rối bóng tôi

cũng không muốn xem nữa, quá quỷ dị, tôi sợ quá." "Đừng nói cậu, tôi cũng sợ, tôi thật muốn móc mắt mình ra, tự dưng xem cái thứ này làm gì, sau này tôi còn dùng giấy đọc sách thế nào?" "Bây giờ trong đầu tôi toàn là những người giấy hung thần ác sát, cứ chạy qua chạy lại trong đầu tôi, thật quỷ dị." "Vãi, đại lão à, đại lão đâu rồi?" Dân mạng nghe vậy, vội tìm kiếm bóng dáng Diệp Phi, liền thấy anh đang quan sát người giấy.

Không có một chút lo lắng hay hoảng sợ nào.

"Anh Diệp Phi, anh có nhận xét gì không?" Ngô Tà trong lòng kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Diệp Phi.

"Những người giấy này đã bị hồn phách bám vào, cộng thêm nơi này trống trải ngàn năm, lại là rừng sâu núi thẳm, có những thứ này cũng không có gì lạ." "Nam Hải Vương biết rõ những quỷ hồn này muốn tìm một nơi nương náu, những người giấy này chính là lựa chọn tốt nhất, các người thấy chúng di chuyển chính là hồn phách trên đó đang di chuyển." "Nam Hải Vương quả là nhìn xa trông rộng, đầu tiên làm người giấy, cuối cùng lợi dụng những cô hồn không chủ này để canh gác lăng mộ cho ông ta." Diệp Phi nghiêm nghị giải thích.

Nhưng trong lòng mọi người lại dấy lên một dự cảm không lành.

Cũng có nghĩa là... vừa nãy họ sờ vào người giấy chính là đang sờ vào quỷ?

Nỗi sợ hãi trong lòng đang không ngừng lớn dần, bây giờ là bị quỷ bao vây rồi sao?

Trán của giáo sư Tiền và Ngốc Tiểu Muội lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng tái đi.

Cả trái tim đều treo lơ lửng.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng bây giờ trong lòng rất khó không

nghĩ đến.

Bây giờ trong đầu Ngốc Tiểu Muội đã hiện ra rất nhiều hình dạng của quỷ rồi.

Ngô Tà thì nhớ lại ghi chép trong bút ký.

"Có lẽ những người dân của vương quốc Nam Hải bị mất tích chính là những hồn phách này, nếu truyền thuyết là thật, vậy thì quỷ hồn trên những người giấy này chính là họ." "Đây cũng là điều Nam Hải Vương đã tính toán ngay từ đầu." Ngô Tà thong thả nói, rồi nhìn về phía Diệp Phi.

Người sau tán thưởng gật đầu.

Nhưng Tiểu Ca ở bên cạnh lại rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Không loại trừ khả năng những hồn phách này cũng không phải là hồn phách bình thường, mà là những hồn phách chết oan, tính công kích cực mạnh." Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Ca vang vọng khắp lối đi.

Dân mạng trước màn hình kinh hãi.

"Mẹ nó, cũng có nghĩa là, họ vừa có một cuộc tiếp xúc không khoảng cách với quỷ hồn?" "Không chỉ có họ, ngay cả chúng ta cũng thấy quỷ rồi, vãi chưởng, đều là oan hồn." "Đừng nói nữa, tôi đang ở một mình trong phòng trọ, bây giờ tôi lạnh hết cả người, tôi sợ quá." "Tôi cũng sợ, đừng nói là các giáo sư, bị một đám quỷ nhìn chằm chằm, nhưng không biết phải làm gì, thật sự rất kinh khủng." ...

Các giáo sư và đội trưởng Triệu nghe vậy, bước chân cũng nhanh hơn trước không ít.

Không ai có tâm trạng đi xem vách đá ở đây.

Tốc độ di chuyển của người giấy nhanh hơn, đến cuối cùng tất cả

người giấy đột nhiên không động đậy nữa.

Sau khi xác định vách đá xung quanh không còn người giấy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim đang treo lơ lửng cũng thả lỏng được phần nào.

Tiểu Ca và Ngô Tà đi sau cùng.

Bước chân của Ngô Tà dừng lại, khó hiểu nhìn vách đá.

"Không đúng, sao những người giấy này lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy?" "Rất giống sự yên tĩnh trước cơn bão." Tiểu Ca lạnh lùng nhìn vách đá, lạnh lùng đáp lại.

Tiền Tinh Vân ngồi xuống đất thở hổn hển, nhớ lại những người giấy và trang phục trên người chúng lúc trước.

"Các người có chú ý đến trang phục trên người những người giấy đó không?" "Tôi có chú ý, cậu Diệp Phi nói đây là lăng mộ thời Hán, nếu là người giấy bằng tiền tài, quần áo cũng nên là Hán phục, nhưng quần áo của một số người, không đúng lắm." Giáo sư Quách nhíu mày, cẩn thận nhớ lại, hình như còn có kiểu quần áo khác.

"Không phải là váy sao?" Ngốc Tiểu Muội nghi ngờ.

Trước đó cô thấy người giấy đó biết tự trang điểm.

Nhưng người giấy bên cạnh lại có chút giống quần áo hiện đại, chủ yếu là cái váy đó.

Trông gần giống quần áo hiện đại.

"Không phải đâu, tôi thấy là một người đàn ông, mặc quần áo thời Hán mới đúng." Giáo sư Hoàng cũng bổ sung.

Giọng nói vừa dứt, các giáo sư và lính đánh thuê có mặt đều rơi vào hoảng sợ.

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, niên đại hoàn toàn không khớp.

“Cực Thỏ?

Cực Thỏ?” Một người lính đánh thuê bên cạnh đội trưởng Triệu tìm kiếm anh em của mình khắp nơi.

“Sao vậy?” Đội trưởng Triệu nhíu mày.

“Đội trưởng, Cực Thỏ mất tích rồi, tôi không tìm thấy cậu ấy.” Người lính đánh thuê tên Tật Phong lo lắng giải thích.

Giọng nói vừa dứt, các giáo sư và những người khác đứng dậy, vội vàng kiểm tra số lính đánh thuê còn lại.

Bao gồm cả các sinh viên của viện nghiên cứu.

“Không cần tìm nữa, ở đây này.” Giọng Ngô Tà vang lên, mọi người nhìn theo hướng giọng nói, thấy trên vách đá có thêm một người giấy.

Quần áo trên người người giấy này giống hệt Cực Thỏ, còn có nốt ruồi đen ở khóe mắt, vô cùng nổi bật.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, Ngốc Tiểu Muội che miệng mình, không để mình hét lên.

Nhưng cơ thể run rẩy đã bán đứng cảm xúc của cô.

“Chuyện gì vậy?

Trước đó không phải vẫn đi cùng chúng ta sao?” Giáo sư Hoàng nuốt nước bọt, khó khăn lên tiếng.

Nhưng nhiều hơn là căng thẳng và sợ hãi, vừa nãy còn sống, bây giờ chỉ trong nháy mắt...

Chương 126

đã thành người giấy, nhất thời có chút không thể chấp nhận.

Ngô Tà cẩn thận nhớ lại ghi chép trong bút ký, đồng tử đột nhiên co lại.

"Lẽ nào đây là thuật phục chế người giấy trong truyền thuyết?" Ngô Tà không dám tin, những thứ này đều là cậu chỉ nghe nói trong bút ký.

Khi gặp phải thuật pháp này, một khi bị người giấy nhắm trúng, sẽ bị nuốt chửng hoặc đồng hóa.

Sẽ biến thành người giấy y hệt.

Không ngờ nó lại thật sự tồn tại.

"Đến rồi." Ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ca đột nhiên trở nên đầy sát khí.

Họ thấy người giấy trên vách đá đang di chuyển ra khỏi vách đá.

Chúng đang xếp thành hàng trong lối đi.

Hình thái trước đó đều biến thành một loại, đó là sát khí.

Mắt của mỗi người giấy đều lồi ra, như muốn nứt ra.

Ngay cả Cực Thỏ vừa mới biến thành người giấy, lúc này cũng trở nên hung ác.

Tiểu Ca nhíu mày, giơ con dao trong tay lên đâm về phía người đàn ông tên Cực Thỏ. 'Cực Thỏ' còn chưa phản ứng lại, đã bị Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm vào người.

Trên người người giấy lập tức chảy ra máu tươi đỏ thẫm, còn phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Cuối cùng ngã xuống đất, không động đậy.

Chỉ là số lượng người giấy phía sau lại nhiều hơn.

Trong đó có một người giấy cao hơn những người giấy khác gấp đôi, đang hung thần ác sát đi về phía Tiểu Ca.

Đội trưởng Triệu và nhóm của ông thấy vậy, che chắn các giáo sư ở phía sau, xả một tràng đạn về phía người giấy.

Chỉ là số lượng người giấy càng bắn càng đông.

Người giấy hung thần ác sát cầm đầu, vẻ mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Nó vung sợi dây tiên bằng giấy trong tay, quất về phía nơi đông người nhất.

Một người lính đánh thuê bị sợi dây giấy quấn vào eo, cả người đột nhiên bị kéo đi.

Ngay sau đó, họ thấy người giấy cao hai mét cho người lính đánh thuê vào miệng nhai.

Người lính đánh thuê chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi tắt thở, tiếp theo họ lại thấy trên vách đá xuất hiện thêm một người giấy.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Lẽ nào người giấy được sao chép như vậy?

Giáo sư Tiền sững sờ nhìn người giấy, và cả vết máu ở khóe miệng nó, trong lòng không nỡ.

Cuối cùng ông nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng.

Ngốc Tiểu Muội cầm micro, đứng sau giáo sư, sợ hãi đứng ở phía sau.

Cô sợ đến mức run lên bần bật.

Dân mạng trước màn hình lúc này cũng kinh ngạc.

“Bọn người giấy này hung hãn vậy sao?

Ăn sống luôn à?” “Mẹ kiếp, thật kinh khủng, còn cả khuôn mặt này nữa, sao lại trở nên chân thực hơn vậy.” “Không được rồi, tôi sắp lên cơn đau tim rồi, lần đầu tiên tôi phát hiện ra ngay cả một tờ giấy cũng có sức sát thương lớn như vậy.” “Đống đạn này có phải không có tác dụng không, sao trông có vẻ ngày càng nhiều hơn.” ...

Ngô Tà quan sát hình thái của những người giấy này.

Cẩn thận nhớ lại nội dung trong bút ký.

Tìm ra điểm yếu nhất, mới có một tia hy vọng sống sót.

“Tiểu Ca, mắt, tấn công mắt thử xem.” Ngô Tà quan sát những người giấy này, thấy mắt của chúng vẫn đang chuyển động linh hoạt.

Có lẽ đây mới là nơi yếu nhất.

Tiểu Ca nghe vậy, đột ngột nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm về phía mắt.

Người giấy chỉ hét lên một tiếng thảm thiết, vũ khí trong tay lập tức vung lên, định tấn công Tiểu Ca.

Tiểu Ca thấy vậy, thân hình né tránh trước một bước.

Mắt của người giấy đang chảy máu, nhưng cũng chỉ có vậy.

Ngô Tà trong lòng chấn động, lẽ nào suy đoán của cậu là sai?

Đạn của đội trưởng Triệu bắn vào người giấy, chỉ tạo ra những cái lỗ.

Hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Thấy người giấy sắp tiếp cận Ngô Tà.

Trên mặt Tiểu Ca lại hiện lên những hoa văn màu đen, mắt đỏ ngầu, tiếp tục lao về phía người giấy.

Khi Hắc Kim Cổ Đao chém về phía người giấy, bị người giấy cao hai mét dùng một tay nắm lấy.

Hoàn toàn không có vẻ sợ hãi.

Ngay sau đó, họ thấy Tiểu Ca bị người giấy xoay tròn, ném mạnh vào vách đá.

"Tiểu Ca cẩn thận, đây là người giấy lực sĩ, sức mạnh vô cùng, cậu đừng đối đầu trực diện với nó." Ngô Tà đứng một bên vội vàng giải thích.

Tiểu Ca đột ngột đứng dậy, lòng bàn tay nắm chặt lưỡi đao, vung cổ đao trong tay.

Chém về phía người giấy.

Các giáo sư nhìn mà vô cùng lo lắng, ai nấy đều nhíu chặt mày.

Muốn giúp cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ có thể đứng nhìn, và nhắc nhở đội trưởng Triệu không được làm bị thương người của mình.

Dân mạng nhìn còn lo lắng hơn.

"Làm sao bây giờ?

Đại lão cứu mạng." "Đúng vậy, đại lão đâu rồi?

Cứu mạng..." "Giết người rồi, đại lão cứu mạng." Lời của dân mạng vừa hay bị Diệp Phi nhìn thấy.

Anh liền hướng ống kính về phía mình, giải thích với đông đảo dân mạng.

"Đối với những người giấy này, phải tìm ra điểm yếu mới đúng, cậu Ngô Tà cũng đã nhìn ra điểm này, chỉ là tìm không đúng." "Môi trường và phương pháp chế tác của thuật phục chế người giấy đều ở

những nơi sạch sẽ khô ráo." "Vị trí hiện tại của chúng ta khác với trước đây, ở đây vẫn còn có chút ẩm ướt." "Cũng có nghĩa là, điểm yếu của những người giấy này, chính là nước." Diệp Phi từ trong túi lấy ra một chai nước, lao về phía người giấy lực sĩ cao hai mét đang định làm hại Tiểu Ca mà tạt tới.

Người giấy lực sĩ giơ thanh đại đao trong tay lên, lúc này trên người nó đang tỏa ra ánh sáng đỏ.

Nó đang từ từ dán vào vách tường.

Bất động, giống như một bức bích họa, sự linh động trong mắt trước đó cũng biến mất.

Những người giấy còn lại thấy vậy, bộ dạng vốn hung thần ác sát, lập tức biến thành kinh hoàng.

Diệp Phi thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, liền tạt chai nước trong tay lên người những người giấy khác.

Chỉ trong vài phút, lối đi vốn đầy ắp người giấy, lúc này đã trở nên trống trải.

Các giáo sư: ...

Ngô Tà: ...

Ngốc Tiểu Muội: ...

Lính đánh thuê: ...

Dân mạng: ...

Tròng mắt của Tiền Tinh Vân sắp lồi ra ngoài, chỉ muốn rơi ra khỏi hốc mắt.

Chương 127

Vậy là nguy cơ vừa nãy chỉ cần một chai nước là có thể giải quyết?

Bây giờ nghĩ lại, hình như đúng là như vậy... nhưng bây giờ ông vẫn không thể chấp nhận được, nguy hiểm vừa nãy cứ thế kết thúc rồi sao?

Giáo sư Dương và giáo sư Hoàng hai người nhìn nhau, đều đọc được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Miệng Ngốc Tiểu Muội có thể nhét vừa một quả trứng gà, thật là thần kỳ.

Anh ấy lại có thể quan sát tỉ mỉ đến mức này, môi trường xung quanh lại nhìn kỹ như vậy.

Thật lợi hại.

Chị Băng Băng nói đều là thật, người đàn ông này thật sự rất có cảm giác an toàn.

Ngô Tà đi đến bên cạnh Tiểu Ca, xác định y không bị thương, cuối cùng nhìn Diệp Phi.

"Anh phát hiện ra từ lúc nào?" "Là cậu nói, phải tìm ra điểm yếu của người giấy, người giấy dù lợi hại đến đâu, cuối cùng vẫn là giấy, cho dù bị hồn phách nhập vào, cũng vẫn là giấy." Diệp Phi bình thản giải thích.

Ánh mắt Tiểu Ca lạnh lùng liếc một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Như đang đánh giá.

Một câu nói khiến mọi người bừng tỉnh.

Đúng vậy, giấy dù có bá đạo đến đâu cũng chỉ là một tờ giấy, gặp nước cũng sẽ biến thành mảnh vụn.

Lúc này dân mạng cũng đã hiểu ra.

“Bây giờ tôi lại một lần nữa cảm thấy học kiến thức rất quan trọng.” “Không, điều tôi muốn biết là, Nam Hải Vương rốt cuộc nghĩ gì, lại dùng người giấy canh cửa, thật là hết nói nổi.” “Tôi cũng rất tò mò, nhưng bây giờ tôi đã quen với bản lĩnh của đại lão Diệp Phi rồi, dù sao kiếp này tôi cũng không thể vượt qua anh Phi, việc tôi cần làm bây giờ là âm thầm nhìn đại lão Diệp Phi thể hiện.” “Mẹ nó, nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng thủ đoạn của Nam Hải Vương này vẫn rất kín đáo, không như Nữ vương độc ác như vậy, trực tiếp giết luôn.” “Các người nói hồn phách ở đây?

Vậy thi thể ở đâu?” Dân mạng lúc này đang thảo luận sôi nổi.

Lúc này trên mạng đã đăng video này lên các trang web.

Video Teng Teng: Người giấy ngàn năm trước lại là nơi nương náu của hồn phách, ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì?

App Douyue: Người giấy ngàn năm lại sợ nước! !!!

Bộ Chấn Kinh IU: Người giấy canh cửa lăng mộ ngàn năm, rốt cuộc lăng mộ có bao nhiêu nguy hiểm chưa biết?

Các diễn đàn lớn trên mạng đều đang bàn tán về chuyện của Diệp Phi, còn cả những kiến thức anh đã đưa ra nữa.

Vẻ mặt của giáo sư Tiền, giáo sư Dương, và giáo sư Quách vô cùng đặc sắc.

Bản thân đã học bao nhiêu lý thuyết, thực hành bao nhiêu, cuối cùng lại không biết một đạo lý đơn giản như vậy.

Chỉ là không nghĩ tới mà thôi.

Sống nửa đời người, cuối cùng lại thua vì không đủ bình tĩnh.

Giáo sư Phương và Vương lão, những người vẫn luôn theo dõi livestream, nhìn cảnh tượng trong phòng trực tiếp mà nở nụ cười của mẹ hiền.

Tuy đã nghỉ hưu, nhưng đối với phương diện lăng mộ cổ, họ vẫn không ngừng theo đuổi, cũng không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc chứng kiến lịch sử.

"Cậu nhóc Diệp Phi chưa bao giờ làm tôi thất vọng." Giáo sư Phương cười ha hả nhìn màn hình, tay vẫn cầm ly nước.

"Ông không thất vọng, nhưng chẳng phải ông cũng toát mồ hôi lạnh sao?

Cảnh vừa rồi nguy hiểm biết bao?" Vương lão cười khẽ, liếc mắt qua vệt nước trên bàn, làm như ông đây không thấy chắc?

Lúc đó rõ ràng đã thấy ông ta căng thẳng đến mức cầm ly nước cũng không vững.

"Lão già này, chỉ cần tôi không thừa nhận thì ông coi như không thấy." Giáo sư Phương quay đầu đi, nghiêm túc đáp lại.

Vương lão: ...

Trong lăng mộ.

Giáo sư Tiền và mọi người nghỉ ngơi một lúc, Ngốc Tiểu Muội đang trò chuyện với cộng đồng mạng.

Diệp Phi thì nhìn Ngô Tà băng bó vết thương cho Tiểu Ca.

Ngay sau đó, hắn thấy những vết bầm và vết thương trên người Tiểu Ca đang dần dần lành lại.

Diệp Phi không khỏi thầm than, nếu trên người mình không có hệ thống, e rằng bản lĩnh của Tiểu Ca mới là thứ khiến hắn ngưỡng mộ nhất.

Nửa giờ sau.

Cả đoàn đã chỉnh đốn xong, sẵn sàng xuất phát, luôn cảnh giác mọi lúc.

Từ lúc vào đây đến giờ, gần như mỗi góc đều có nguy hiểm.

Không thể lặp lại lịch sử trước đó.

Đi qua một hành lang dài, họ nhìn thấy một cánh cửa màu đen, nhưng cánh cửa này không phải bằng đồng thanh.

Mà là một cánh cửa lớn màu đỏ thẫm, giống hệt cửa cung điện thời Hán, trên đó còn có những đường vân ngang lớn nhỏ.

Hai bên cửa là vách đá màu đen, hai màu sắc khác biệt trông vô cùng quái dị.

Giáo sư Tiền nhìn cánh cửa này, trong đầu không khỏi hiện lên hai chữ "miệng cọp".

Cảm giác như nó sắp ăn thịt người vậy.

"Thời nhà Hán chủ yếu dùng hai màu đỏ và đen, trang phục thời Hán phần lớn cũng là màu đen và đỏ, cánh cửa này khá phù hợp với thẩm mỹ thời đó." Giáo sư Quách đột nhiên nhớ tới cung điện nhà Hán từng xem qua trước đây, màu sắc rất tương đồng với hiện tại.

"Lăng mộ đế vương thông thường đều có cửa rất cao, ít nhất cũng phải hơn mười mét, xem ra lời đồn không sai." Giáo sư Dương cũng bổ sung bên cạnh.

Ngốc Tiểu Muội cũng đang giới thiệu cho cộng đồng mạng.

Cư dân mạng nhìn cánh cửa uy nghiêm.

“Ai nói tui rất kinh ngạc, nhưng tui hơi sợ, sao nhìn hai màu này tui lại thấy lạnh sống lưng thế nhỉ?” “Tui cũng thấy vậy, uy vũ bá khí thì có đấy, nhưng sao tui có cảm giác bước vào là chết chắc vậy, có phải tui nhạy cảm quá không?

Hay là tâm lý tui quá u ám?” “Lầu trên, không phải lỗi của bạn đâu, tui cũng có cảm giác này, tui thấy hình như cũng vậy á, tui sợ lắm, cứ như cánh cửa này biết ăn thịt người.” “Vãi, ông nói thế thì chuẩn cmnr.” ...

Đội trưởng Triệu thấy các giáo sư đã nói xong, liền định mở cửa.

Ngô Tà và Diệp Phi nhìn nhau, mơ hồ cảm thấy bên trong rất nguy hiểm.

Kétttt… Cửa bị đẩy ra.

Khi mọi người bước vào trong phòng, họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Căn phòng rộng đến mấy trăm mét, hoàn cảnh xung quanh khá giống với phòng trong cung điện nhà Hán.

Trong phòng treo đầy những trục gương, mỗi cái lớn khoảng một mét.

Từng chiếc gương đồng treo lơ lửng giữa không trung.

Ngọn nến hai bên cũng theo cánh cửa mở ra mà bùng cháy trong nháy mắt.

Gương đồng dưới sự phản chiếu của ánh nến, tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Giáo sư Tiền và họ có chút choáng váng, tại sao ở đây lại có nhiều gương như vậy?

Họ đã nghĩ đến nhiều cảnh tượng quỷ dị, nhưng chưa từng nghĩ

sẽ là những chiếc gương bình thường không có gì lạ.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê bên cạnh đang quan sát những trục gương đồng trống không.

Mắt của một lính đánh thuê nhìn chằm chằm vào trục gương đồng.

Bỗng nhiên, hình ảnh của một người lính đánh thuê xuất hiện, nhưng lại là bóng lưng, trên người có ba lô và dao găm.

Giống hệt như người thật.

Mọi người kinh ngạc nhìn chiếc gương đồng.

Theo lẽ thường, dù là gương thì cũng phải chiếu ra mặt người chứ không phải lưng.

Ngô Tà thấy vậy, mày khẽ nhíu lại.

Hắn cẩn thận nhớ lại những ghi chép trong bút ký.

"Xét trên phương diện phong thủy, gương có tác dụng rất lớn, giữ vai trò quan trọng, đặc biệt là những trục gương đồng lớn như thế này, chẳng lẽ Nam Hải Vương đang bày trận pháp gì sao?" Ngô Tà đột nhiên không hiểu lắm, cho dù là bày trận thì một chiếc gương là đủ rồi.

Chương 128

Không có lý do gì lại nhiều đến vậy.

“Nam Hải Vương thích gương, bởi vì sau khi giao dịch với ác ma, tính cách của ông ta thay đổi lớn, liền phái thợ thủ công chế tạo nhiều loại gương.

Ngô Tà huynh đệ nói đúng, nhưng có lẽ mục đích không chỉ là bố cục phong thủy.” Diệp Phi nghe xong, bổ sung một câu từ phía sau.

“Tại sao tính cách của Nam Hải Vương lại thay đổi?” Ngô Tà có chút không hiểu cách nói này.

“Tôi đoán, ác ma đó rất có thể là một người nữ, ‘con gái vì người mình yêu mà trang điểm’, nói không chừng là muốn soi gương, chứng kiến vẻ đẹp của mình.” Diệp Phi nhất thời cũng không chắc chắn lắm, nhưng hồi đó, sách ở kiếp trước nói như vậy.

Trước đây còn cảm thấy không đáng tin, nhưng bây giờ xem ra, cũng không phải là không thể tin.

Giáo sư Tiền và những người khác nghe cuộc đối thoại của Ngô Tà và Diệp Phi.

Họ cảm thấy cả hai khả năng này đều có thể xảy ra.

“Tôi cũng có chút nghiên cứu về Chu Dịch, chỉ là cục phong thủy nào lại dùng đến nhiều gương như vậy?

Tôi không hiểu lắm.” Tiền Tinh Vân thường xuyên xuống mộ, đối với một số chuyện khoa học không thể giải thích cũng có chút hiểu biết.

Nhưng trận pháp như thế này, quả thực là kiến thức nông cạn.

“Giáo sư, chẳng phải thầy từng nói, thế giới muôn màu, rất nhiều thứ không phải sách vở nào cũng có thể ghi lại được sao.” Giáo sư Quách là học trò của giáo sư Tiền, luôn ghi nhớ lời thầy dạy.

“Nhưng đột nhiên có nhiều gương như vậy, chắc chắn có mục đích khác, vậy cửa đâu?” Tiền Tinh Vân liếc nhìn giáo sư Quách, lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó, ông ta quan sát xung quanh, ngoài cánh cửa sau lưng ra, gần như không có lối ra nào khác.

“Giáo sư, nếu là trận pháp, vậy tác dụng của trận pháp này là gì?” Giáo sư Dương nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi.

Hơi thở của Tiền Tinh Vân ngưng lại, ông im lặng hồi lâu không nói gì.

Lúc này, cộng đồng mạng cũng đang bàn tán sôi nổi.

“Tôi thấy đại lão nói có thể đúng đó, chẳng lẽ thật sự là vì Nam Hải Vương sau khi giao dịch đã biến thành nữ?

Nên mới thích gương?” “Cách nói này biết đâu là thật, tôi thấy Nam Hải Vương này là một kẻ đầy tà ác, không chừng đang âm mưu chuyện xấu gì đó.” “Đúng vậy, còn những người dân vô tội nữa, đều chết trong tay ông ta, tôi thậm chí còn cảm thấy những chiếc gương này biết đâu cũng có điều kỳ quái.” “Tôi tin lời đại lão, nhưng bố cục phong thủy này biết đâu là thứ gì đó quỷ dị, không lẽ cũng để theo đuổi trường sinh bất tử sao?” “Thôi đi ông ơi, còn trường sinh nữa à?

Trường sinh cái quái gì mà cần gương?” ...

Giáo sư Phương và Vương lão nghe vậy, trong lòng cũng bắt đầu suy đoán.

“Vương lão, ông nghĩ sao về chuyện này?” Giáo sư Phương nhíu mày, im lặng một lúc lâu.

“Từ lần trước trở về từ Cổ Thành, tôi cũng đã nghiên cứu không ít sách đạo gia, gương dùng để bày trận pháp quả thực là có, nhưng nhiều đến thế này tôi cũng thấy rất lạ, liệu có thật như Diệp Phi nói không?” “Nam Hải Vương này có phải thật sự chỉ đơn thuần muốn sưu tập gương không?” Vương lão nhất thời cũng không đoán ra, nhưng phần lớn vẫn dựa theo lời của Ngô Tà và Diệp Phi để suy ngẫm.

“Chỉ tiếc là, đoạn lịch sử này không được lưu truyền lại, dù muốn điều tra cũng không có cơ hội.” Giáo sư Phương bất lực thở dài, có lẽ mọi chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Ngay khi mọi người đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Ngốc Tiểu Muội quan sát xung quanh.

Vừa hay nhìn thấy chiếc gương có hình lính đánh thuê lúc trước, lúc này bóng lưng đang dần dần biến mất.

Cư dân mạng trước ống kính cũng chú ý tới điều này.

“Đệt, ai tát tôi một cái đi, có phải tôi hoa mắt không?

Cái bóng người đâu rồi?” “Đây là yêu cầu gì vậy, muốn ăn đòn à?” “Không phải, bóng người ấy, cái bóng lính đánh thuê trong gương biến mất rồi.” “Không thể nào?

Nó không phải đang...

Vãi, thật sự mất rồi?” “Vãi, gặp ma rồi, bóng đâu?” “Mau báo cho họ biết đi, ở đây quỷ dị lắm, sao cái bóng lại biến mất được?” Trên màn hình đạn mạc tràn ngập dòng chữ ‘nhìn gương đi’.

Ngốc Tiểu Muội cũng không chắc chắn, dụi mắt rồi tiếp tục nhìn vào gương.

Nhưng trong gương không hề xuất hiện khuôn mặt của Ngốc Tiểu

Muội, vẫn là bóng lưng của người lính đánh thuê đó.

Chỉ là trên tay của bóng lưng đó có thêm một con dao găm.

Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc, vô thức há hốc miệng, sự kinh ngạc trên mặt biến thành kinh hoàng.

Bước chân cũng vô thức lùi về phía sau.

Nơi này không ổn, rất không ổn.

Mấy chiếc gương khác cũng lần lượt xuất hiện bóng của vài người.

Đội trưởng Triệu nhìn bản thân trong gương, hành động của người trong gương không giống với mình.

Tay hình như còn có thêm vũ khí.

Bóng người trong mấy chiếc gương và người thật có hình thái khác nhau.

Ngốc Tiểu Muội lắc đầu nhìn chiếc gương trước mặt, vẻ mặt đầy không thể tin nổi.

Cuối cùng, cô nhìn người lính đánh thuê trong gương biến mất, rồi lại xuất hiện lần nữa.

Chỉ lần này, khi xuất hiện, cái đầu trên vai đã không còn.

Trên quần áo còn đầy máu tươi, cái đầu bị mất lúc này đang được tay xách tóc.

Trên mặt vương vệt máu, khóe miệng còn treo một nụ cười quỷ dị.

Nụ cười đó dường như bị người ta cưỡng ép treo lên vậy.

Ngốc Tiểu Muội hít một hơi khí lạnh, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại.

Toàn thân run rẩy, muốn lên tiếng nhưng làm sao cũng không phát ra được âm thanh.

Chỉ có thể kinh hoàng nhìn vào gương, và nụ cười của người lính đánh thuê đang xách đầu mình.

Người lính đánh thuê trong gương nhìn thấy chính mình trong đó cũng kinh ngạc không kém.

Tay cầm vũ khí cũng run lên, cả người cứng đờ tại chỗ.

Đội trưởng Triệu và những người khác nhìn bản thân trong gương, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Ngay sau đó, những chiếc gương phía sau cũng dần dần xuất hiện bóng người.

Dần dần lấp đầy.

Ngô Tà nhìn bóng người trong gương, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Lúc trước còn chưa phản chiếu bóng của chúng ta, bây giờ chắc là đã ghi lại khuôn mặt của chúng ta rồi phải không?" "Chẳng lẽ cậu biết loại gương này?" Diệp Phi không có vẻ gì là hoảng sợ, như thể đang nói chuyện thường ngày.

"Trong bút ký có ghi lại, loại gương này gọi là Gương mặt người, nó sẽ ghi lại thần thái của người, khái niệm rất giống với quay video, nhưng cũng có một biệt danh khác, gọi là Gương dự đoán tương lai." "Loại gương này có thể dự đoán tương lai, tức là chuyện của mấy phút sau, vậy thì cảnh tượng trong gương sẽ biến thành sự thật." "Tôi cũng vừa mới nhớ ra, ban đầu tưởng là bố cục phong thủy, nhưng tôi đã sai rồi." Giọng Ngô Tà nặng nề.

Diệp Phi mỉm cười, không nói nhiều, cũng không phản bác.

Lời này vừa thốt ra, trong lòng giáo sư Tiền và các giáo sư khác vô cùng kinh hãi.

Vậy có nghĩa là, trong gương sẽ xuất hiện chuyện của mấy phút sau.

Phần lớn mọi người chọn lùi lại.

Có những thứ không muốn biết quá sớm.

Tiểu Ca nghe vậy, nhìn bản thân trong gương, đột nhiên tung nắm đấm, đập vào gương.

Gương vỡ tan tành, nhưng ngay sau đó, những mảnh gương vỡ lại khôi phục như cũ.

Trong gương vẫn là khuôn mặt của Tiểu Ca.

"Đừng đập nữa, vô ích thôi, trước khi sự việc xảy ra, chiếc gương này sẽ không vỡ đâu." Diệp Phi thấy Tiểu Ca còn định vung nắm đấm, nhẹ nhàng lên tiếng giải thích.

Lời vừa dứt, sắc mặt giáo sư Tiền và mọi người càng thêm tái nhợt.

Có phải điều đó có nghĩa là, chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra, và trước khi nó xảy ra, chiếc gương này sẽ luôn tồn tại.

Vậy chẳng phải là họ chết chắc rồi sao?

Nghĩ đến khả năng này, đầu óc Tiền Tinh Vân "ong" lên một tiếng.

Máu trong người như muốn đông cứng lại.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách mặt mày trắng bệch, mồ hôi trên mặt không ngừng nhỏ giọt.

Như vừa tắm xong vậy.

Chương 129

Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, vội vàng tìm kiếm chiếc gương của mình.

Cô thấy mình trong gương bây giờ, đang xuất hiện trong vẻ kinh hoàng, cuối cùng biến thành vẻ sụp đổ.

Còn ngồi bệt trên đất, ôm đầu, dường như đang gào thét.

Cư dân mạng nhìn ống kính cũng rung lắc theo, biết ngay là anh quay phim đang sợ hãi.

"Đệt, sau này tao không bao giờ soi gương nữa, đáng sợ vãi." "Mẹ kiếp, lúc trước nhìn cái đầu của tên lính đánh thuê kia còn đang cầm trên tay, giờ lại thấy nụ cười quỷ dị, tâm lý tao sụp đổ rồi." "Không được, tao sợ đến mềm cả chân, sắp biết được chuyện của mấy phút sau, vậy chẳng phải có nghĩa là... tên lính đánh thuê đó sẽ chết sao?" "Đệt, đừng nói nữa, tao sợ, tao sợ." ...

Đúng lúc này.

Người lính đánh thuê lúc trước xách đầu mình, lúc này đi đến trước gương.

Ánh mắt trống rỗng, từ trên người lấy ra con dao găm đó, kề vào cổ.

Sau đó cứng rắn cắt đầu mình xuống, rồi đưa tay xách đầu lên.

Khóe miệng còn mang theo nụ cười quỷ dị.

Mặt Ngốc Tiểu Muội còn bị máu bắn vào, sợ hãi hét lên một tiếng, cả người ngồi bệt xuống đất.

Biểu hiện của hai người giống hệt như trong gương, y như đúc.

Nhân viên công tác suốt theo Ngốc Tiểu Muội cũng bị dọa choáng váng, đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Hai chân run lẩy bẩy.

Tất cả đều là thật, vậy có nghĩa đây là thật sao?

Vậy mình có phải cũng sẽ chết không?

Nghĩ đến đây, ngay cả đứng cũng có chút không vững.

"Bạch Ảnh..." Đội trưởng Triệu nhìn người anh em của mình chết ngay trước mắt.

Trong lòng vừa đau xót, lại vừa kinh hãi.

Đều tại những chiếc gương này, đều tại chúng.

Nghĩ đến đây, anh ta liền giơ súng lên định bắn vào gương.

Nhưng dù bắn thế nào, những mảnh gương vỡ cũng sẽ tự liền lại.

Hình ảnh bên trong vẫn tồn tại.

"Đội trưởng, anh bình tĩnh lại, bình tĩnh lại." Đồng đội bên cạnh vội vàng ngăn cản.

Mất đi anh em, họ cũng đau lòng như vậy.

Sau đó, mấy người nữa cũng chết theo cách giống như trong gương.

Không chỉ lính đánh thuê, mà còn có cả sinh viên của học viện.

Có người dùng dao, có người cắn lưỡi, có người còn moi tim mình ra.

Mùi máu tanh lan tỏa trong không khí.

Kích thích thần kinh của mỗi người có mặt, hoảng loạn, sợ hãi, và cả sự run rẩy chờ đợi cái chết.

Trong nháy mắt, tất cả đều bao trùm tâm trí mọi người.

Các giáo sư nhìn những sinh viên và lính đánh thuê đã chết, trong mắt tràn đầy sự tiếc nuối.

Nhưng bây giờ chỉ có thể đứng nhìn, dù muốn giúp cũng không biết phải làm sao.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp không nỡ nhìn cảnh này.

“Lạnh quá, cảnh này kinh dị quá, tôi không dám xem.” “Những anh hùng của chúng ta lại chết trong tay những chiếc gương sao?

Tôi không thể chấp nhận được.” “Không chấp nhận thì làm sao, bây giờ những người này đều đã thấy cái chết của mình, tôi thật sự rất sợ, nếu họ đều bỏ mạng ở đây thì phải làm sao?” “Tại sao ở đây lại kinh khủng như vậy, bây giờ ra ngoài có được không?

Cứ thế này thì làm sao?” “Đại lão đâu rồi?

Cứu mạng, không thể để các giáo sư và các anh hùng đều chết ở đây được.” “Cứu mạng, đại lão ơi.” ...

Ngô Tà và Tiểu Ca bình tĩnh bước đến trước gương.

Cẩn thận quan sát.

Ngô Tà trong gương lúc này tay đang cầm một con dao, đâm vào tim mình.

Trên mặt còn có nụ cười quỷ dị.

Trong gương của Tiểu Ca, tay Tiểu Ca đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, trên chuôi đao còn có đầu của chính mình.

Nhìn chằm chằm vào ‘đầu lâu’ của mình hồi lâu, Tiểu Ca rõ ràng cảm nhận được một luồng tà khí.

Ngay trong mắt của Tiểu Ca trong gương, lóe lên một tia sáng đỏ.

Ngô Tà lúc này cũng chú ý tới.

"Tà khí..." "Không, không phải tà khí, nếu là tà khí, tôi không thể không cảm nhận được." Tiểu Ca nghe lời Ngô Tà, lạnh lùng phủ nhận.

Máu kỳ lân trên người cậu là khắc tinh của tà ma, cho dù có tà ma, chúng cũng không thể làm gì được cậu.

Ngô Tà cũng nghĩ đến tầng này, im lặng hồi lâu, cẩn thận nhớ lại nội dung trong bút ký.

Có một thứ khác cũng có thể điều khiển lòng người, đó chính là chấp niệm.

"Là chấp niệm, chỉ có chấp niệm là không thuộc về tà ma." Sắc mặt Ngô Tà càng thêm khó coi.

Chấp niệm là thứ khó nắm bắt và khó điều khiển nhất.

Ngay khi hai người đang trầm ngâm.

Tay không tự chủ được chuẩn bị rút dao găm ra, sắp đâm vào tim mình.

Hai người vẫn giữ bình tĩnh, đối kháng với chấp niệm.

Cố hết sức không để con dao đâm vào người.

Diệp Phi đứng một bên, nhìn thấy chính mình trong gương.

Cũng lộ ra nụ cười tà ác, chỉ là cách chết cũng không giống họ.

Diệp Phi trong gương lúc này đang tự mổ bụng mình, để lộ ra ruột.

Còn có cả ngũ tạng, vô cùng máu me.

Diệp Phi hết sức cạn lời nhìn hắn.

Sao chỉ có mình là khác biệt vậy, người khác chết sạch sẽ gọn

gàng.

Đến lượt hắn thì lại phải máu me thế này.

“Ngô Tà tiên sinh nói đúng, đây là chấp niệm, nhưng chấp niệm cũng không phải một sớm một chiều là có thể hình thành, lời nhắc nhở của cậu lại làm tôi nhớ ra một vài chuyện.” Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên, từ từ lên tiếng.

Người trong gương đều tự sát theo tâm tình của chấp niệm, những người chết trước đó đều là những người có chấp niệm rất sâu.

Tương truyền vào thời Nam Hải Vương, sau khi giao dịch với ác ma, Nam Hải Vương đi khắp nơi tìm kiếm gương, trong đó có một người thợ rất tự tin vào tay nghề của mình.

Chỉ là khi dâng lên cho Nam Hải Vương, chiếc gương của ông ta đã bị loại, sau khi về nhà lòng tự tin bị đả kích, bèn quyết tâm chế tạo ra chiếc gương tốt nhất, liền đi khắp nơi dò la.

Cuối cùng nghe theo lời đồn, để chế tạo chiếc gương tốt nhất cần có máu người, hơn nữa còn là máu của người chế tạo, người thợ tin là thật, về nhà chế tạo gương đồng.

Cuối cùng chết trước gương, dựa vào luồng chấp niệm trong lòng mà tiếp tục chế tạo, chấp niệm cũng bám vào trong gương, Nam Hải Vương nghe xong, liền muốn chiêm ngưỡng dung nhan thật của chiếc gương, cuối cùng lại ưng ý chiếc gương này.

Chỉ là ngày hôm sau nó đã không cánh mà bay, nghe nói chỉ có Nam Hải Vương mới có thể nhìn thấy.

“Ngô Tà tiên sinh, các cậu có để ý đến cách bài trí ở đây không?” Diệp Phi kể cho họ nghe về lai lịch của chiếc gương.

Mọi người còn đang kinh ngạc thì nghe thấy tiếng hỏi của Diệp Phi.

Ngô Tà bây giờ không thể phân tâm, “Không có.” “Chiếc gương ẩn này nằm ngay giữa những chiếc gương này, mục đích chính là lợi dụng những chiếc gương khác, để chấp niệm lang thang trong môi trường này.” Ánh mắt Diệp Phi nhìn vào vị trí trung tâm.

Các giáo sư lúc này cũng sắp mất kiểm soát, ánh mắt trống rỗng, từng bước tiến lại gần gương.

Chương 130

“Diệp Phi ca ca, mau cứu họ đi.” Ngốc Tiểu Muội thấy vậy, vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Phi, hai tay run rẩy.

Diệp Phi mỉm cười, từ trong túi mình lấy ra một cây cán bột, thuận tay đập vào khoảng không.

Cạch… cạch rắc… Trong phòng vang lên tiếng thủy tinh vỡ.

Chỉ thấy trên nền đất trống xuất hiện một đống mảnh gương vỡ.

Tiếng vỡ vừa dứt, những người đang thất thần lúc này đã tỉnh lại.

Mấy người lính đánh thuê nhìn con dao găm trong tay, mặt đầy ngơ ngác.

Lấy ra lúc nào vậy?

Sao không có chút ấn tượng nào?

Các giáo sư: ???

Lính đánh thuê: ???

Ngốc Tiểu Muội: ???

Cư dân mạng: ???

Có giáo sư còn đang cắn lưỡi, chỉ cần cử động nhẹ cũng đau thấu tim.

“Tôi bị sao thế này?

Tôi cắn lưỡi lúc nào?” Giáo sư Dương đau đớn hít một hơi khí lạnh.

“Dao của tôi từ đâu ra vậy?” Các sinh viên cũng vô cùng khó hiểu.

Ngốc Tiểu Muội nhìn họ tỉnh lại, rồi liếc nhìn khoảng đất trống,

nơi có một đống mảnh đồng vỡ.

Ánh mắt nhìn Diệp Phi tràn đầy sự sùng bái và kinh ngạc.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ dựa vào một khoảng trống không có gương, mà có thể khẳng định đó là chiếc gương ẩn sao?

Bây giờ đã huyền ảo đến mức này rồi à?

Tiểu Ca lãnh đạm thu lại Hắc Kim Cổ Đao, đuôi mắt liếc nhìn Diệp Phi.

Cư dân mạng kinh ngạc há hốc miệng.

"Vãi, không hổ là Phi ca của tôi, trong lúc như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh tìm ra vị trí, trâu bò thật." "Chuẩn rồi, không nói đến khả năng quan sát tinh vi này, chỉ riêng kiến thức này, ai biết được?

Ai có thể biết được?" "Dù sao thì tôi không biết, nói về học thức, tôi chịu thua, đoạn lịch sử không ai biết này, không lẽ cũng là ông ba của cậu ta nói sao?" "Còn phải hỏi à?

Đừng hỏi nữa, hỏi cũng không nói, nói rồi cũng là ông ba nói, mọi người trong lòng tự biết, chỉ cần biết Phi ca của bạn không phải dạng vừa là được rồi, Phi ca của bạn chính là uy vũ bá khí." "Đúng vậy, tôi đồng ý, tôi hoàn toàn đồng ý, tôi tin lời đại lão của tôi, thần tượng trong lòng tôi chính là anh ấy." "Không nói gì nữa, tôi bây giờ sẽ đi in ảnh đại lão, truyền lại cho con cháu, đây là anh hùng, anh hùng cứu các giáo sư, dù tôi chết cũng phải mang ảnh đại lão vào trong hũ tro cốt." "Đệt, ông đây là ngưỡng mộ hay sao?

Ông đây là muốn mang đại lão đi luôn à?" "Đúng thế, ông đây là muốn kiếp sau tìm lại đại lão à?" "Ông chính là fan cuồng trong truyền thuyết?" "Fan cuồng gì chứ, tôi đây là đang thể hiện sự sùng bái đối với Phi ca của tôi, kiếp này tôi không thể đạt đến trình độ đó rồi, biết

đâu ngày nào đó mồ mả tổ tiên nhà tôi bốc khói xanh, xuất hiện hậu duệ trâu bò như Phi ca thì sao?" "Ông đừng mơ nữa, ông bây giờ còn nghèo rớt mồng tơi, chưa nói đến đời thứ mấy của ông, có đời sau hay không còn là một vấn đề, ông đối với đại lão chỉ có thể ngước nhìn thôi." "Ha ha, chân lý, chuẩn không cần chỉnh." ...

Trong lăng mộ.

Bầu không khí chìm vào im lặng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Diệp Phi.

Diệp Phi lùi lại vài bước, liền thấy những chiếc gương còn lại xuất hiện vết nứt.

Cạch rắc… cạch rắc… Từng chiếc gương đều vỡ thành từng mảnh, những trục gương trống không treo lơ lửng giữa không trung.

Bầu không khí lại lần nữa chìm vào im lặng.

"Diệp Phi tiên sinh, vậy cửa mộ ở đâu?" Thái độ của Tiền Tinh Vân đối với Diệp Phi lúc này đã từ bán tín bán nghi ban đầu chuyển thành tin tưởng hoàn toàn.

Dù sao từ lúc vào đây đến giờ, đều là cậu ta dẫn dắt.

Ít nhất cũng là cậu ta đã cứu mạng bọn họ.

"Gương là vô hình, vậy thì cái này chắc cũng vậy thôi." Diệp Phi đi đến bên cạnh chiếc gương vô hình lúc trước, nhẹ nhàng nhấc chân lên, đạp một cái.

Một cánh cửa xuất hiện giữa không trung, đối diện là một cửa hang đen kịt.

Các giáo sư đứng hình, trong lòng vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Cửa ở ngay đây?

Miệng Ngô Tà há tròn, đơn giản vậy sao?

Vừa rồi hắn tìm cả một vòng, không phát hiện ra gì, hóa ra là ở ngay đây?

"Diệp Phi huynh đệ, làm sao cậu biết được?" Ngay cả Tiểu Ca, ánh mắt cũng dán vào người Diệp Phi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

"Tôi đoán thôi, chấp niệm của người thợ đó là muốn giữ người ta ở lại đây, mãi mãi chiêm ngưỡng những chiếc gương của ông ta, cửa chắc chắn sẽ không đặt ở chỗ dễ thấy, nên tôi đoán, cánh cửa này hẳn là ở cùng chỗ với chiếc gương thật." Diệp Phi đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Các giáo sư nín thở, tư duy này người bình thường thật sự không nghĩ ra được.

Ngốc Tiểu Muội chỉ ngây ngốc nhìn Diệp Phi, đáy mắt lóe lên sự sùng bái, vẻ mặt si mê nhìn anh.

Lòng những người lính đánh thuê đầy tiếc nuối, chỉ trong chốc lát mà đã chết mất mấy người anh em.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau, đối với lời của Diệp Phi, thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Ít nhất cậu ta còn tỉ mỉ hơn cả họ.

Cư dân mạng thì vui vẻ hơn nhiều.

"Ha ha ha, tôi chính là thích nhìn ánh mắt của các giáo sư, cái vẻ mặt cạn lời này, thật buồn cười." "Tôi cũng thấy vậy, mắt của đại lão Diệp Phi nhà ta đúng là không giống ai, người thường đúng là không thể so sánh được." "Hay thật, nhưng mà phải nói, tâm địa của Nam Hải Vương này thật độc ác, chuyện như vậy cũng có thể lợi dụng được." "Thời buổi này gương cũng lợi hại như vậy, đoạn đường sau này phải làm sao?" "Có đại lão ở đây, chúng ta không cần lo lắng, tôi

phải tin tưởng đại lão của chúng ta, chúng ta phải có một sự tự tin khó hiểu." ...

Mọi người thu dọn qua loa, đội trưởng Triệu đi đầu, sau lưng là các giáo sư và Ngốc Tiểu Muội.

Cuối cùng là Ngô Tà và Diệp Phi.

Ra khỏi cửa, đi vào hang đá, xung quanh có chút lạnh.

Càng đi càng lạnh, Ngốc Tiểu Muội bất giác xoa xoa cánh tay mình.

Ngay cả hơi thở cũng bốc ra sương lạnh.

"Ở đây lạnh quá." Giọng Ngốc Tiểu Muội run lên.

"Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?" Ngô Tà cũng không khỏi rùng mình một cái, tay cầm đèn pin cũng hơi run.

Tiểu Ca nghiêng người nhìn Ngô Tà, lại gần cậu thêm vài phân.

Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Diệp Phi lặng lẽ đi theo sau, sắc mặt không đổi, không có vẻ gì là lạnh cả.

Cuối cùng họ nhìn thấy một cánh cửa đá, trên đó phủ đầy băng sương.

Đội trưởng Triệu nhìn cánh cửa đá bị đóng băng trước mặt, có chút ngạc nhiên.

Tại sao ở đây lại có nhiều băng sương như vậy.

"Đội trưởng, chúng ta nên phá nó như thế nào?

Phía trên hình như là băng đông?" Đồng đội bên cạnh có chút khó xử, ngay cả nói chuyện cũng run rẩy.

"Không phải có súng phun lửa sao?

Hơ chảy nó ra.” Đội trưởng Triệu im lặng một lúc, rồi từ trong túi lấy ra súng phun lửa.

Những người lính đánh thuê khác tiến lên giúp đỡ.

Các giáo sư không ngừng run lên vì lạnh.

“Môi trường ở đây không đúng, rõ ràng Nam Hải thuộc vùng nhiệt đới, sao lại có nhiều băng sương như vậy?” Tiền Tinh Vân lắp bắp nói.

“Tôi cũng thấy không đúng, lăng mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị, việc ở đây lạnh như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tôi còn cảm thấy nơi này và bên ngoài là hai thế giới hoàn toàn trái ngược.” Giáo sư Dương cũng lắp bắp đáp lại.

Ngốc Tiểu Muội bị lạnh đến mức mặt đỏ bừng, cuối cùng trên vai còn có thêm một chiếc áo khoác.

Cô nghiêng người nhìn Diệp Phi, “Diệp Phi ca ca, anh không lạnh à?” “Thanh niên, hỏa lực mạnh.” Diệp Phi mỉm cười.

Ngốc Tiểu Muội nghe vậy ngẩn ra, cạn lời nhìn những sinh viên khảo cổ cũng còn trẻ tuổi.

Từng người một ôm nhau thành một cục.

Chương 131

Đây cũng là thanh niên mà...

Sao không thấy hỏa lực mạnh mẽ gì cả.

Nửa giờ sau.

Cửa đá được mở ra, một luồng sương lạnh từ trong cửa tuôn ra.

Ngay khoảnh khắc cửa đá mở ra, mọi người cảm thấy trên người không còn lạnh như vậy nữa.

Đội trưởng Triệu dẫn người đi vào trước.

Đèn chiếu sáng rọi sáng hang đá đen kịt, đầu tiên là một thoáng ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trong toàn bộ hang đá bày mấy bàn cờ.

Bên cạnh bàn là mấy khối băng, khối đá, hình dạng khác nhau ngồi ở cạnh bàn.

Giáo sư Tiền và mọi người theo sát phía sau, khi vào trong hang đá rộng khoảng bốn trăm mét.

Còn có rất nhiều đồ bài trí, không khỏi cảm thấy có chút rùng mình.

Tại sao ở đây lại có khối băng và khối đá, hơn nữa nhìn từ hình dạng, trông rất giống hình người.

Những khối đá và khối băng ngồi ở đây, không lẽ là người sao?

Giáo sư Tiền nghĩ đến đây, trán đầy mồ hôi.

Lưng cũng lạnh toát, sao lại quỷ dị như vậy.

Ý nghĩ này, các giáo sư khác cũng nghĩ tới, nhưng không ai nói ra.

Đây là đang livestream trực tiếp, lỡ nói ra sẽ gây hoảng loạn.

Các sinh viên phía sau cũng sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

“Giáo sư Tiền, đây có phải là...” Giáo sư Hoàng nhỏ giọng hỏi.

“Ừm.” Tiền Tinh Vân gật đầu, khẽ gật đầu.

Mấy vị giáo sư không khỏi nuốt nước bọt.

Ngốc Tiểu Muội không quan sát kỹ đến thế, vẫn phát huy tố chất nghề nghiệp của mình.

Nhưng những cư dân mạng tinh ý thì đã chú ý tới.

“Có phải tôi nhìn nhầm không?

Đây là phòng chơi cờ?

Thời nhà Hán đã có phòng chơi cờ rồi à?” “Chắc là không đâu nhỉ?

Lúc học lịch sử, chưa nghe nói người thời Hán lại hứng thú với việc chơi cờ như vậy.” “Nhưng đây rõ ràng là bàn cờ mà, còn bên cạnh bàn cờ tại sao lại có khối đá và khối băng?

Lại còn mỗi bàn chỉ có một cái, họ đang đấu với ai vậy?” “Vãi, ông nói thế, tôi lại nghĩ đến chuyện không hay, các ông xem mấy khối đá này, có giống dáng vẻ chúng ta ngồi trước máy tính không?” “Đừng nói nữa, tôi đặc biệt cảm thấy đây là thần thái, Nam Hải Vương rảnh rỗi điêu khắc mấy thứ này làm gì?” “Sao ông biết đây là điêu khắc?

Lỡ không phải thì sao?

Hay là lại gần xem thử?

Sao tôi thấy hình người trong khối băng kia không giống tượng băng nhỉ?

Hình như bên trong khối băng còn có màu của quần áo.” “Hay là... lại gần xem thử?” ...

Nhân viên công tác thu hết mọi thứ vào mắt, nuốt nước bọt, đi đến trước tượng băng.

Ngay bên trong khối băng, anh ta nhìn thấy một màu đen.

"Vãi..." Nhân viên công tác đột nhiên ngã ngồi trên đất.

Những lời cư dân mạng nói đều là thật, những khối băng này thật sự không phải tượng băng.

"Anh sao vậy?" Ngốc Tiểu Muội đi đến bên cạnh.

Nhân viên công tác ấp úng cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Chỉ dùng tay chỉ về phía tượng băng.

Ngốc Tiểu Muội đi qua xem xét một chút, liền nhìn thấy khuôn mặt trong khối băng.

Sắc mặt cô cũng lập tức trắng đi vài phần.

Sau đó cô nhanh chóng đi đến bên cạnh tượng đá, muốn nhìn cho rõ.

Ngược lại, các giáo sư bên cạnh, lúc này đang cố gắng bình tĩnh lại.

Giáo sư Dương không thể tin nổi nhìn hoàn cảnh ở đây, dựa theo lịch sử triều Hán đã nghiên cứu trước đây.

Rất ít nghe nói có người nghiên cứu về cờ.

Nếu lời Diệp Phi nói không sai, vậy thì, đây là đế vương thời kỳ đầu nhà Hán.

Khi giang sơn chưa ổn định, làm sao có thời gian chơi cờ?

"Vào thời nhà Hán, chưa nghe nói vị đế vương nào thích chơi cờ, cho dù là như lời Diệp Phi huynh đệ nói, Nam Hải Vương chỉ là một

vương hầu, chắc cũng không nghiên cứu về cờ nghệ." Giáo sư Dương phát biểu quan điểm của mình, chẳng lẽ đoạn lịch sử này là sai?

"Thời Hán Cao Tổ, người được gọi là Cao Tổ thường là người khởi đầu một triều đại, đế vị sẽ không có hứng thú với những thứ này." Giáo sư Quách cũng phát huy tư duy của mình.

Nhất thời, các giáo sư cũng không nắm chắc được.

Cư dân mạng cũng cảm thấy không đúng.

"Các ông nói xem vị đế vương nào lại si mê cờ đến thế?

Ngay cả trên tường cũng có?" "Vãi, tôi cũng chưa thấy ai chơi cờ mà dùng mạng để chơi, mạng còn không có, còn bị đông thành khối băng." "Đúng vậy, nếu nói theo lời các giáo sư, vị đế vương nào lại có thời gian rảnh chứ?

Đây là nói bậy bạ gì vậy?" "Không biết, các ông xem, các giáo sư hình như cũng không lạnh lắm, mấy khối băng này từ đâu ra?

Sao không tan?" "Câu hỏi này hay đấy, tôi cũng không biết, tôi chỉ cảm thấy phòng chơi cờ này rất quỷ dị, vào thời nhà Hán đã có phòng chơi cờ, còn được tạo ra riêng, thật không hiểu nổi." "Biết đâu là để ngăn cản những kẻ trộm mộ, cũng khó nói." "Cờ giết người?

Làm sao làm được?" ...

Cư dân mạng cảm thấy sâu sắc rằng não mình hình như không đủ dùng.

Ngô Tà cẩn thận quan sát hoàn cảnh ở đây.

"Cờ nghệ thời nhà Hán chắc sẽ không cao siêu đến vậy, tôi từng xem qua loại thế cờ này trên mạng, nghe nói rất khó giải, chỉ là thế cờ này xuất hiện từ khi nào cũng không có chỗ tra cứu." Ngô Tà ngắm

nghía thế cờ hồi lâu, từ từ lên tiếng.

"Thế cờ ở đây là để ngăn cản những kẻ trộm mộ vào chủ mộ thất." Tiểu Ca chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Cậu chỉ nói đúng một nửa, nơi này và căn phòng gương lúc trước là giống nhau, muốn ra ngoài rất khó." "Cờ đã có từ trước thời Xuân Thu Chiến Quốc, đến nay ít nhất đã hơn nghìn năm, nhưng vào thời Hán Cao Tổ, chưa đạt đến mức ai cũng biết chơi." "Đây là lăng mộ của Nam Hải Vương, chỉ là Nam Hải Vương trước khi giao dịch với ác ma rất có hứng thú với cờ nghệ, nhưng sau khi giao dịch với ác ma, gần như không có ai đấu cờ với ông ta nữa." "Nghe nói là đã biến mất, những người đấu cờ đều không thấy đâu nữa, còn biến mất như thế nào thì không ai biết." Diệp Phi tỏ ra đồng tình với lời của Ngô Tà, rồi tiếp tục giải thích.

"Vậy thì ván cờ đó, ai đã thua?" Ngô Tà nghe vậy, hơi nhíu mày.

"Người thua sẽ không phải là Nam Hải Vương, ông ta sẽ không cho phép mình thua." Diệp Phi im lặng một lúc, rồi lại liếc nhìn những khối đá và băng trên bàn.

"Nhưng cửa ở ngay đó, còn không ra được sao?" Ngô Tà chú ý đến bàn cờ trên tường.

Phía sau xuất hiện một khe hở mờ nhạt, cao khoảng ba bốn mét.

"Đôi khi không thể nhìn bề ngoài, các cậu không cảm thấy ở đây rất kỳ lạ sao?" Diệp Phi đưa tay sờ vào quân cờ trên bàn.

Trên đó không có một chút bụi bẩn nào, còn những quân cờ này, bình thường đều là đen trắng.

Nhưng ở đây lại là màu đỏ và đen giao nhau.

Trông vô cùng quỷ dị, màu đỏ đặc biệt nổi bật.

Thậm chí mỗi quân cờ đều bóng loáng như mới.

Các giáo sư nghe lời Diệp Phi, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lại còn có chuyện như vậy, chẳng lẽ cũng là ông ba kia nói?

Ông ba đó rốt cuộc là ai?

Không chỉ một lần nghe cậu ta nhắc đến người đàn ông này.

Chương 132

“Nơi này ít nhất cũng đã nghìn năm, tại sao lại không có chút bụi bẩn nào?

Còn những quân cờ kia, tại sao lại như vậy?” Ngô Tà ngạc nhiên hỏi Diệp Phi.

“Nơi này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị...” Diệp Phi vẻ mặt lạnh nhạt, cúi đầu nhìn quân cờ.

Ngốc Tiểu Muội gần như đã xác định được, những người đá và người băng này chính là người sống biến thành.

Trong lòng chùng xuống, còn định nói gì đó, đuôi mắt chú ý đến bàn cờ đã xảy ra biến hóa.

Ngốc Tiểu Muội còn tưởng mình nhìn nhầm, vội nhìn chằm chằm vào quân cờ.

Khi thấy quân cờ màu đỏ di chuyển một chút, mắt cô trợn tròn.

Đầu óc ong lên một tiếng, tim cũng tức khắc nhảy lên tận cổ họng.

Cư dân mạng thấy Ngốc Tiểu Muội như vậy, liền bảo nhân viên công tác chuyển ống kính đến bàn cờ.

“Vãi, quân cờ này tự di chuyển được?

Còn ăn mất quân đen nữa?” “Mẹ kiếp, đây là đấu cờ với ma à?” “Tâm lý vững vàng cái quái gì mà đấu cờ với ma, đây là ma sao?

Hay cũng là chấp niệm?” “Mau báo cho đại lão đi, không ổn rồi.” ...

Cư dân mạng vội vàng nhắc nhở nhân viên công tác báo cho Diệp Phi.

“Diệp Phi tiên sinh, quân cờ ở đây tự di chuyển được.” Giọng nhân viên công tác run rẩy.

Mọi người nghe xong, vội cúi đầu nhìn quân cờ bên cạnh mình, đều đang di chuyển cùng một lúc.

Cuối cùng, một quân đen sắp bị ăn đột nhiên bay lên, rơi xuống chân một sinh viên.

Mắt sinh viên đó trống rỗng, đột nhiên thất thần đi đến bên bàn, ngồi xuống ghế đá.

Tiền Tinh Vân thấy học trò của mình ngồi xuống, đáy mắt đầy kinh ngạc.

“Hoa Vân, em đang làm gì vậy?” Nói rồi định đưa tay ra kéo cậu ta đi.

Chỉ là cánh tay vừa chạm vào vai.

Mắt Hoa Vân bốc lên ánh sáng đỏ, hung thần ác sát nhìn Tiền Tinh Vân.

“Cút đi!” Giọng nói thô lỗ, còn có cả sự tức giận.

Sau đó cầm lấy quân cờ trên tay, bắt đầu đấu cờ.

Khi quân cờ được nắm trong tay.

Hoa Vân đột nhiên tỉnh táo lại, chính cậu cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy.

“Giáo sư, cứu em, em không biết chơi cờ.” Nói rồi định đứng dậy, nhưng khi mông vừa rời khỏi ghế.

Trong bàn cờ xuất hiện một ngăn tối, một mũi tên nhỏ sắc bén, đột nhiên bay ra, bắn vào trán của người tên Hoa Vân.

Mắt Hoa Vân trợn tròn, trên trán cắm một mũi tên sắc bén, còn

chảy ra máu tươi.

Cuối cùng ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Các giáo sư không thể tin nổi nhìn Hoa Vân.

Cứ... cứ thế chết rồi?

Sao lại như vậy?

Giáo sư Tiền nhìn học trò của mình chết, mắt tức khắc ươn ướt.

"Hoa Vân..." Ngô Tà cũng bị kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sao lại chết như vậy?

Trong đầu cẩn thận nhớ lại những ghi chép trong bút ký.

Đồng tử đột nhiên co rút lại.

"Đây là Thất Châm Thất Khuynh Trận mà bút ký nói đến sao?" Ngô Tà lẩm bẩm.

Loại trận pháp này được bố trí dựa trên bảy loại thế cờ khác nhau, trên tường là ba bàn cờ.

Dưới đất là bốn bàn cờ, có thể cho bảy người cùng chơi cờ.

Nhưng một khi có một người thua, sáu người còn lại sẽ có những cách chết khác nhau.

Những người này đều là người được thế cờ chọn trúng mới có thể chơi.

"Muốn ra ngoài, phải giải được những thế cờ này, nếu không... tất cả đều sẽ chết ở đây." Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng.

Lời vừa dứt, lòng các giáo sư tức khắc thắt lại, cả người đều không ổn.

Ngay cả những người lính đánh thuê cũng rất sợ hãi, lo lắng mình

sẽ bị chọn trúng.

Họ thà đối mặt với những người giấy lúc trước, cũng không muốn thấy loại kẻ thù vô hình này.

Bầu không khí lập tức rơi vào bế tắc.

Cư dân mạng cũng thấy được cảnh này.

"Mọi người ơi, tôi căng thẳng quá, đây là chơi với mạng à, không chơi cờ cũng không được sao?" "Vừa rồi tôi còn chưa kịp phản ứng, sinh viên kia đã chết rồi, nếu không qua được thì làm sao?" "Đừng mà, ở đây kinh khủng quá, xuống một cái lăng mộ mà cầm kỳ thư họa đều phải biết hết sao?" "Đệt, đừng nói nhảm nữa, làm sao bây giờ?

Không đi nữa được không?

Quay đầu lại được không?

Cứ thế này thì tất cả đều phải bỏ mạng ở đây." ...

Trước ống kính, trên màn hình đạn mạc đều là chữ 'mau chạy đi'.

Giáo sư Phương và Vương lão nhìn thấy tất cả, cũng lo lắng không yên.

"Giáo sư Phương, Diệp Phi có qua được cửa ải khó khăn lần này không?" Tay Vương lão cầm ly nước siết chặt, những nhân vật như Tiền Tinh Vân đều là cấp bậc quan trọng.

Không thể bỏ mạng ở đây, rất nhiều lịch sử đang chờ họ đi khai quật.

Phát huy văn hóa lịch sử Đại Việt, không thể cứ thế từ bỏ.

"Không biết, nhưng tôi tin cậu ta." Giáo sư Phương miệng nói vậy.

Nhưng trong lòng không có bao nhiêu tự tin.

Trong lăng mộ.

Ngay khi mọi người đang đứng hình tại chỗ, quân cờ trên bàn, lúc này đột nhiên bay lên.

Rơi xuống người lính đánh thuê và sinh viên.

Ba người lập tức ánh mắt thất thần đi đến bên bàn.

Đưa tay cầm lấy quân cờ.

Khi quân cờ được nắm trong tay, thần trí cũng hồi phục lại.

Ba người căng thẳng không thể tự chủ, tay cầm quân cờ cũng bất giác run rẩy.

"Nhất định phải đi, không thể không đi nước cờ." Ngô Tà mặt trầm xuống, nhớ lại sinh viên lúc trước, chính là vì không đi nước cờ nên mới bị bắn chết.

Ba người nghe xong, hít một hơi.

Run rẩy đưa tay đặt xuống bàn cờ.

Vừa mới đặt xuống một quân.

Quân cờ màu đỏ di chuyển.

Tay người lính đánh thuê run rẩy không thể tự chủ, mặt đã ướt đẫm mồ hôi.

Khi đặt quân cờ xuống lần nữa, từ dưới chân bắt đầu đóng băng.

Chương 133

Cuối cùng từ từ lan đến đầu gối và đùi.

“Hắc Hổ...” Đội trưởng Triệu thấy cảnh này, lo lắng định tiến lên.

“Đừng qua đây.” Hắc Hổ nghe tiếng quay đầu lại, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Khối băng trên người trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân.

Cả người đều bị khối băng đóng kết lại.

Một người khác thì biến thành đá, đang kinh hoàng nhìn các giáo sư.

“Giáo sư, cứu em, em không muốn chết, em không muốn chết.” Chân của sinh viên khảo cổ đã bắt đầu hóa đá, mắt đầy kinh hoàng nhìn Tiền Tinh Vân.

Tiền Tinh Vân thấy vậy, định tiến lên, lại bị giáo sư Dương giữ lại.

“Giáo sư Tiền, thầy không thể qua đó.” “Đó là học trò của tôi, học trò của tôi.” Tiền Tinh Vân nói rồi muốn giãy ra, mắt đỏ hoe, đầy tức giận.

Trước đó rõ ràng còn đang cùng mình xuống lăng mộ, nói là sẽ cống hiến cho đất nước.

Thân thể của sinh viên dần dần hóa đá.

“Giáo sư...” Cuối cùng, cậu ta vẫn với vẻ mặt kinh hoàng nhìn giáo sư, biểu cảm trên mặt còn bị khắc trên đá.

“Học trò của tôi, học trò của tôi.” Giáo sư Tiền thấy vậy, thở hổn hển, ngã ngồi trên đất, thất thần lẩm bẩm.

Sinh viên cuối cùng vẫn đang chơi cờ, mồ hôi trên trán rơi xuống bàn cờ.

Khi quân cờ được đặt xuống, cảm thấy nhiệt độ trên ghế đá rất cao.

Tiếng cầu cứu định phát ra cũng lập tức im bặt.

Cả người đột nhiên tự bốc cháy, nhưng mông không hề rời đi nửa phân.

Mọi tiếng cầu cứu đều biến thành tiếng la hét thảm thiết.

Giống như một cây đuốc, trơ mắt nhìn chính mình bốc cháy.

"Đừng...

đừng mà." Các sinh viên đội khảo cổ thấy bạn học của mình cứ thế chết đi.

Thực sự không thể chấp nhận được, muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Vừa la hét, vừa muốn đẩy cánh cửa đá phía sau.

Mấy sinh viên vô cùng kích động bám vào cửa đá, toàn thân run rẩy.

Ham muốn sống mãnh liệt đến mức đầu ngón tay đầy máu, muốn mở cửa ra.

"Tôi muốn ra ngoài, tôi muốn ra ngoài, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết." Giọng một sinh viên run rẩy, nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống.

Giáo sư Quách hiểu tâm trạng của những đứa trẻ này, đi qua muốn an ủi chúng.

"Đừng sợ, đừng sợ, sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu." Nói rồi

đi qua ôm vai cậu ta, an ủi.

“Giáo sư, em không muốn chết, muốn sống sót ra ngoài, không muốn giống như họ, ở đây chờ chết.” Sinh viên có cảm xúc kích động nhất đang run rẩy trong lòng giáo sư.

Đôi mắt đẫm lệ nhìn thế cờ trước mặt, chỉ có hoảng loạn, khiếp sợ.

Và cả sự run rẩy từ sâu trong tâm hồn.

Mắt giáo sư Tiền nhắm chặt, cuối cùng nhìn học trò bị lửa lớn nuốt chửng, hóa thành tro bụi.

Cuối cùng hình thành một đống tro bụi, rơi trên ghế đá.

Thế cờ không hề bị ảnh hưởng, chỉ là các quân cờ tự trở về vị trí cũ.

Dường như không có chuyện gì xảy ra, trở lại bình tĩnh.

Những người có mặt, trừ mấy sinh viên đang nức nở, thần kinh của mỗi người đều căng như dây đàn.

Giống như cừu non chờ bị làm thịt, chờ kẻ thù cầm dao tới.

Chọn ai thì người đó trở thành miếng thịt trên thớt.

Cư dân mạng sau khi chứng kiến cái chết của ba người vừa rồi, sợ đến mức không biết phải hình dung thế nào.

“Bây giờ là tình huống gì vậy, mẹ kiếp, tôi không dám xem, đây là cờ vây, cờ vây của nghìn năm trước.” “Bây giờ ai biết chơi cờ vây chứ?

Đây không phải là nhìn họ đi vào chỗ chết sao?” “Đúng vậy, ngay cả các giáo sư cũng không thể đảm bảo có thể qua được.” “Đừng nói những đứa trẻ đó sụp đổ, tôi cũng sắp sụp đổ rồi.” “Đệt, tôi có thể bỏ qua đoạn này không?

Tôi sợ quá.” ...

Ngay sau đó, liền thấy quân đen này bay ra ba quân cờ, rơi xuống người các sinh viên.

Còn một quân sắp rơi xuống người Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy vậy, động tác nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

Chém về phía quân cờ màu đen.

Quân đen lập tức bị chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

Trên đất còn chảy ra một vệt máu.

Ngô Tà thấy vậy, vừa định thở phào một hơi, quân đen trên bàn cờ lại bay lên lần nữa.

Tiểu Ca thấy vậy, sắc mặt ngưng lại, cây đao trong tay lại giơ lên.

Một quân đen trên bàn khác tức thì bay lên, nhân lúc Tiểu Ca không chú ý, rơi xuống người Ngô Tà.

Mắt Ngô Tà trống rỗng, từng bước đi đến bên bàn cờ.

Tiểu Ca thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, định tiến lên ngăn cản cậu ta.

Chỉ là chưa kịp có động tác, đã bị một bàn tay giữ lại.

“Cậu đi ngăn cản như vậy, sẽ hại cậu ta, cũng không ngăn cản được.” Giọng Diệp Phi từ phía sau truyền đến, Tiểu Ca đột nhiên nhìn Diệp Phi, vẻ mặt đầy lạnh lùng và sương giá.

Ngô Tà ngồi trên ghế, đã tỉnh táo lại, chú ý đến quân cờ đang nắm trong tay.

Sau đó bên cạnh bàn còn có một chiếc đồng hồ cát, bên cạnh hai người kia cũng vậy.

Trong khoảnh khắc cát chảy xuống, quân cờ trên bàn cũng di chuyển theo.

Ngô Tà trước đây cũng có chút nghiên cứu về cờ vây, biết mình không thể trốn tránh, vậy thì đối mặt trực diện.

Cầm lấy quân cờ, im lặng một lúc, đặt xuống bàn cờ.

Hai người còn lại tay run rẩy hạ cờ, chỉ là đi không đúng nước.

Cát trong đồng hồ cát chảy nhanh hơn gấp mấy lần so với trước đó.

Nhìn hai sinh viên càng thêm căng thẳng và khiếp sợ, cộng thêm việc bạn học của mình đều đã chết thảm.

Tâm lý càng thêm yếu đuối.

Cát trong đồng hồ cát trong nháy mắt đã chảy hết, trên người hai sinh viên bốc lên ngọn lửa.

Sau đó truyền đến tiếng la hét thảm thiết.

Các giáo sư và sinh viên, lúc này đều bị dọa không nhẹ.

Có sinh viên trốn sau lưng giáo sư, mắt nhắm chặt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Trên mặt Ngô Tà cũng có mồ hôi, nghe tiếng la hét thảm thiết bên tai.

Tay hạ cờ cũng hơi cứng lại giữa không trung.

Rất lâu không hạ xuống.

"Giáo sư, chúng ta có phải đều sẽ chết ở đây không?" Sinh viên sau lưng Tiền Tinh Vân, tâm trạng vừa mới ổn định lại, nhìn bạn học của mình lại chết.

Sợ đến mềm cả chân, giọng nói nghẹn ngào, còn có cả sự run rẩy.

“Sẽ không sao đâu, đừng lo lắng.” Tiền Tinh Vân nói câu này cũng không có chút tự tin nào.

Cư dân mạng thấy vậy, tự nguyện lên mạng tra cứu.

Chương 134

“Vãi, đây là thế cờ gì?

Tại sao không tìm thấy?

Chúng ta muốn giúp cũng không có cơ hội.” “Cơ hội cái gì, tôi học cờ vây mấy năm, cũng là lần đầu tiên thấy loại cờ vây này.” “Vậy làm sao bây giờ?” “Thầy của tôi chính là chủ tịch hiệp hội cờ vây quốc tế, Lâm Vĩ Đạt, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho thầy, biết đâu sẽ có cách.” “Cậu nói ai?

Lâm Vĩ Đạt?

Tôi không nghe nhầm chứ?” “Cậu không nghe nhầm, chính là ông ấy, nghe nói là thiên tài cờ vây nghìn năm khó gặp của Đại Việt, mười mấy tuổi đã vì nước tranh quang, mười mấy tuổi đã thách đấu rất nhiều cao thủ cờ vây quốc tế.” “Không chỉ vậy đâu?

Nghe nói còn là một kẻ si mê cờ, cả đời không kết hôn, chính là vì nghiên cứu cờ nghệ, bây giờ đã gần năm mươi, cả ngày chỉ nghiên cứu cờ vây.” “Thầy đối với loại thế cờ này, nhất định sẽ rất có hứng thú.” “Nhưng phải nhanh lên, ở đây có giới hạn thời gian, các cậu xem, thời gian của cái đồng hồ cát đó không còn nhiều.” Vài phút sau, cái tên Lâm Vĩ Đạt xuất hiện trong phòng trực tiếp.

Nhưng không hề nói gì.

Giáo sư Phương và Vương lão đang chú ý đến phòng trực tiếp cũng lo lắng cho Ngô Tà một phen.

“Thế cờ này, ông có biết không?” Vương lão vội vàng hỏi.

“Không biết, tôi chưa bao giờ nghiên cứu, bây giờ không phải đang chờ Lâm Vĩ Đạt sao?

Vậy thì chờ ông ta, có lẽ còn có hy vọng.” Giáo sư Phương trong lòng cũng không tự tin, đây là thế cờ của nghìn năm trước, cũng không biết có được không.

Nhân viên công tác nhìn Ngô Tà đang trầm ngâm, lúc này Lâm Vĩ Đạt đang nói chuyện trong phòng trực tiếp.

“Hàng bảy dọc tám.” Nhân viên công tác vội vàng lên tiếng truyền đạt.

Mắt Ngô Tà sáng lên, nhìn vào khoảng trống để hạ cờ, sau đó đặt quân.

Tốc độ của đồng hồ cát cũng chậm lại.

Mọi người có mặt cũng âm thầm thở phào một hơi.

Diệp Phi thì ánh mắt trầm xuống, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ của Ngô Tà, lúc này trong lòng cũng thở phào một hơi.

Lâm Vĩ Đạt lúc này cũng từ từ lên tiếng.

“Đây là Chân Long Câu Cục của nghìn năm trước, tôi có may mắn từng xem qua một bản tàn trong một cuốn sách cổ, chỉ là không đủ toàn diện, tôi cũng chỉ lĩnh ngộ được vài nước, tôi đã tìm kiếm mười mấy năm cũng không thể thấu hiểu được.” Đối mặt với lời của Lâm Vĩ Đạt, lòng cư dân mạng càng thêm không tự tin.

Ngay cả lên mạng tra cứu cũng không có một chút manh mối nào.

Ngô Tà chỉ đi theo các bước được vài nước, liền không biết nên đi thế nào.

Mắt thấy thời gian ngày càng ít, níu chặt trái tim của mọi người.

Ngay khi đồng hồ cát sắp cạn, các giáo sư thậm chí đã không dám nhìn.

Bản thân Ngô Tà cũng mồ hôi trên mặt tuôn như suối, mày nhíu chặt.

Tiểu Ca tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt sắc lẹm lóe lên không ngừng.

“Dọc chín hàng mười.” Giọng Diệp Phi đột ngột vang lên.

Ngô Tà nghe vậy, cũng không chần chừ, đặt quân cờ trong tay xuống.

Thời gian của đồng hồ cát ngừng lại.

Diệp Phi liên tục bấm tay tính toán, còn quan sát phương vị ở đây.

Quân cờ đỏ đối diện, rất lâu không có hành động.

Mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

“Diệp Phi tiên sinh, cậu biết chơi cờ?” Tiền Tinh Vân lên tiếng trước tiên, hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người có mặt.

“Tôi không biết chơi cờ, nhưng tôi biết một chút về tinh tượng, vị trí ở đây và thế cờ ở đây giống nhau, tôi đoán có lẽ thế cờ này và tinh tượng có liên quan trực tiếp?” “Cho nên tôi đã dựa vào vị trí của Ngô Tà để tính toán, vị trí của cậu ta chính là ở cung Văn Xương, quân cờ đỏ đối diện chính là ở Nội Giai, quy luật tung hoành giao nhau xung quanh chính là mấu chốt để giải.” Diệp Phi nhìn quân cờ đỏ di chuyển.

Dường như sớm đã biết nó sẽ đi nước này, tiếp tục lên tiếng.

“Hàng mười một, dọc mười tám.” Diệp Phi tiếp tục nói, vừa nói vừa giải thích vị trí tinh tượng.

Vài phút sau.

Cạch rắc một tiếng.

Toàn bộ bàn đá dường như đã kích hoạt cơ quan, từ từ hạ xuống.

Ngô Tà thở phào một hơi, ngẩng mắt nhìn Diệp Phi.

Lúc này không khí chìm vào yên tĩnh.

Mọi người ngỡ ngàng nhìn Diệp Phi.

Tay Tiền Tinh Vân hơi run, sự kinh ngạc trong mắt đã không thể hình dung.

Cứ như vậy... giải quyết rồi?

Một thiên tài cờ vây nghìn năm khó gặp, nghiên cứu mười mấy năm cũng không ra.

Lại bị một kẻ ngoại đạo giải được?

Hơn nữa còn trong thời gian ngắn ngủi chưa đến năm phút?

Điều này... làm sao khiến người ta tin được?

Ít nhất ông cũng cảm thấy đây là đang mơ.

"Đây là thế cờ nghìn năm, cứ thế giải quyết rồi?" Giáo sư Dương mắt như muốn lồi ra, giọng nói run rẩy, chủ yếu là vì kích động.

Lần đầu tiên thấy được nhân tài như vậy, đều là nhân tài cả.

"Chắc... là vậy, không phải ông đã thấy rồi sao?

Chính là giải quyết như vậy đó." Giáo sư Quách tự cho là mình rất bình tĩnh, nhưng bàn tay run rẩy bên cạnh đã bán đứng cảm xúc của ông.

Thôi được, ông thừa nhận, ông không bình tĩnh được nữa, đây còn là người sao?

Ông làm giáo sư bao nhiêu năm nay, cũng không có gan suy đoán như vậy.

Chơi cờ và tinh tượng sao lại trở thành tỷ lệ thuận được chứ?

Trong lòng Ngốc Tiểu Muội tràn đầy kinh ngạc, âm thầm véo vào

cánh tay mình, đây không phải là mơ.

Đây là thật.

Diệp Phi ca ca đẹp trai quá.

Tiểu Ca khi nhìn thấy Diệp Phi, trong mắt lóe lên vẻ khác thường, chỉ là trong nháy mắt đã biến mất.

Ngô Tà đi đến bên cạnh Diệp Phi, đưa tay vỗ vào vai cậu.

"Cảm ơn." Diệp Phi chỉ cười, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Trước đó, dựa vào tinh tượng để áp dụng vào thế cờ, may mà kiếp trước đã đọc qua rất nhiều sách.

Hắn còn cố ý ghi nhớ không ít, nếu không lần này chưa chắc đã thực sự giải quyết được.

Trước ống kính, các cư dân mạng thì không còn bình tĩnh nữa.

"Cho nên... bây giờ kỳ nghệ của đại lão có phải đã vượt qua đại sư Lâm rồi không?" "A...

Chắc là vậy rồi, nhưng tam quan của tôi sụp đổ rồi, kỹ năng mới của đại lão lại bị lộ ra nữa à?" "Vãi, có phải tôi hoa mắt không, cho nên đại lão bây giờ chính là người đàn ông thần thánh, cái gì cũng biết đúng không?" "Chết tiệt, bố mày muốn đuổi theo bước chân của đại lão, có phải lại xa vời hơn rồi không, nấu ăn đã không bằng, giờ lại thêm cả không biết chơi cờ." "Vãi chưởng, đại lão lại bá đạo nữa rồi, nhịp điệu này cả đời tôi cũng không đuổi kịp." "Năng lực của anh Diệp Phi đây còn trên cả tôi, tôi, Lâm Vĩ Đạt, cam bái hạ phong." Lời của Lâm Vĩ Đạt lướt qua trên màn hình bình luận của phòng livestream.

"Ôi đệt, tôi có nhìn nhầm không?

Đại sư Lâm vậy mà lại nói ra những lời như thế?" "Chắc là tôi

không hoa mắt đâu, đây là thật đúng không?" "Đại sư đã công nhận, điều này tương đương với sự chứng thực quốc tế rồi." "Mọi người ơi, bố mày không đuổi nữa, tiếp tục ngưỡng mộ đại lão thôi, tinh tượng với chả tinh tú gì đó, không học nữa, dù sao tao cũng có biết đâu." … Lúc này, người đàn ông trung niên trước màn hình máy tính tháo kính xuống, nhìn vào bàn cờ bên cạnh.

"Thầy ơi, thầy..." Cậu học trò bên cạnh thấy Lâm Vĩ Đạt đang mỉm cười nhìn thế cờ, nhất thời không đoán được ý thầy.

"Đi nói với mấy lão già ở quốc tế, thế cờ ngàn năm đã được giải rồi, chính là Diệp Phi của Đại Việt." "Ha ha, Đại Việt ta nhân tài lớp lớp, để xem đám lão già đó còn dám chế giễu người Đại Việt chúng ta là một lũ nhu nhược không, ha ha ha." Lâm Vĩ Đạt cười lớn mấy tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 135

Cậu học trò làm theo yêu cầu của Lâm Vĩ Đạt truyền tin tức ra ngoài, gây chấn động toàn bộ giới cờ vây.

Trên mạng lúc này đã bùng nổ, toàn bộ mạng lưới Đại Việt một lần nữa đẩy Diệp Phi lên đỉnh cao.

Video Teng Teng: Thế cờ ngàn năm bị chuyên gia ẩm thực phá giải, đại sư cờ vây nổi tiếng quốc tế đích thân thừa nhận!

App Douyue: Đại sư Lâm công nhận, chuyên gia ẩm thực gây chấn động!

Bộ Chấn Kinh IU: Hiệp hội Cờ vây Quốc tế công bố, thế cờ ngàn năm bị chuyên gia ẩm thực giải mã, các đại sư cờ vây quốc tế muốn được chiêm ngưỡng!

Bộ Tin Tức Quốc Tế: Thế cờ làm khó các đại sư cờ vây nhiều năm, cuối cùng lại bị một chuyên gia ẩm thực giải được, là trùng hợp hay trùng hợp??

Tin tức được đẩy đi khắp nơi, tràn ngập các trang mạng lớn, còn có cả video làm chứng.

Rất nhiều cư dân mạng Đại Việt đã sớm nghe danh Diệp Phi như sấm bên tai.

Khi xem đoạn video Diệp Phi dạy Ngô Tà phá giải thế cờ, các cư dân mạng thi nhau bình luận bên dưới.

“Lần trước đi thành cổ Tinh Tuyệt, đã lấy lại vinh quang thuộc về phu nhân Đại Việt chúng ta, bây giờ còn bá hơn, trực tiếp phá giải thế cờ ngàn năm, tôi đang gặp ma hay gặp thần vậy?” “Sao có thể là ma được?

Đương nhiên là thần rồi, cậu không nhìn xem, ma nhà ai mà đẹp trai lại còn đa tài đa nghệ như vậy?" "Tôi đoán lầu trên là con gái đúng không?

Cô định cướp chồng tôi à?" "Lầu dưới, có lẽ cô hiểu lầm tôi rồi, đó là chồng của tôi, không phải của cô, cho nên không tồn tại vấn đề cướp hay không cướp." "Cô im đi, đây là chồng của tôi." "Là của tôi." "Hai người phụ nữ lầu trên có bị điên không?

Đại lão Diệp Phi là người ai cũng cưới được sao?

Đây là người đàn ông mang lại vinh quang cho Đại Việt, là người ai cũng có thể lấy được chắc?" "Điểm này tôi đồng ý, bây giờ Diệp Phi là nhân vật hot, có rất nhiều người đang chú ý đến anh ấy." … Nhiệt độ phòng livestream không ngừng tăng lên, từ vài chục triệu lên đến gần một trăm triệu.

Hiện tại, hậu đài đang phải mở ba đường truyền để đảm bảo phát sóng mượt mà.

"Giám đốc, anh không phải lại bị sốc đến không nói nên lời rồi chứ?" Nhân viên hậu đài nhìn giám đốc đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn màn hình, bèn huých nhẹ vào người anh ta.

"Cậu nói bậy bạ gì đấy?

Tôi đây là cảm thấy rất vinh dự, đây là mang lại vinh quang cho Đại Việt mà, các cậu mau làm việc đi, nhất định phải để các cư dân mạng đều xem được livestream, đảm bảo thông suốt." Giám đốc nghiêm nghị nhìn màn hình máy tính, nhưng ánh mắt cũng không thèm liếc sang một cái.

Giáo sư Phương và Vương Lão đang xem cũng nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Vốn tưởng kiến thức về lăng mộ của cậu ta là đáng nể nhất,

không ngờ trình độ cờ vây cũng cao như vậy.” Giáo sư Phương hít một hơi, nhẹ giọng giải thích.

“Hậu sinh khả úy, Diệp Phi tuyệt đối không phải vật trong ao, ông cứ chờ xem, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản như chúng ta có thể tưởng tượng.” Vương Lão rất coi trọng năng lực của Diệp Phi.

“Tôi đồng ý với lời của ông, nhưng cánh cửa mộ này ở đâu?

Ông có nghĩ đến chưa, lỡ như cánh cửa này cần phải giải hết tất cả các thế cờ, ông nói xem Diệp Phi có giải được không?” Giáo sư Phương thấy cánh cửa phía sau bàn cờ hoàn toàn không có dấu hiệu nhúc nhích, bèn đưa ra một phỏng đoán táo bạo.

“Nếu mà cậu ta giải được hết, thì Diệp Phi đúng là danh tiếng vang dội.” Vương Lão kinh ngạc sờ sờ mũi mình, vẻ mặt tán thành.

Lúc này trong lăng mộ.

Mọi người không hề biết tình hình bên ngoài, mà đã hoàn hồn trở lại, nghiên cứu cánh cửa mộ, không hề có chút dấu hiệu lay động nào.

Diệp Phi im lặng một lát, ánh mắt lướt qua những thế cờ khác.

Liền thấy các quân cờ đột nhiên bay lên, sáu quân cờ, cùng bay về phía Diệp Phi.

Tiểu Ca thấy vậy, định chém văng mấy quân cờ đi.

Nhưng chưa kịp ra tay đã bị Diệp Phi giơ tay ngăn lại, khẽ lắc đầu.

Tiểu Ca nhìn thấy mặt hắn, trong đôi mắt không chút hơi ấm loé lên một tia kinh ngạc.

Thân thủ của hắn lại còn nhanh hơn cả y… Diệp Phi mặc cho sáu quân cờ rơi lên người.

Hắn không hề thất thần, mà đi đến bên cạnh một bàn cờ khác.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu…” Ngô Tà còn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, đã thấy Diệp Phi đi vào giữa các bàn cờ.

Lẽ nào cậu ta định một mình thách đấu sáu thế cờ ngàn năm còn lại?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà không khỏi ngỡ ngàng, dung lượng não có chút không đủ dùng.

Nhận thức này khiến các vị giáo sư cũng hoá đá.

Đùa chắc?

Cho dù là dựa vào tinh tượng để suy tính, cũng cần thời gian để nghiên cứu.

Lỡ như xảy ra sai sót thì phải làm sao?

Chẳng phải là có nguy hiểm đến tính mạng sao?

“Cậu Diệp Phi, cậu định thách đấu cả sáu thế cờ sao?

Như vậy sẽ rất nguy hiểm.” Tiền Tinh Vân, sắc mặt ngưng trọng nhắc nhở.

“Tôi biết, nhưng nếu không giải những thế cờ ở đây, chúng ta cũng không ra ngoài được.” Diệp Phi nói xong, đi đến trước một trong những bàn cờ.

Ngốc Tiểu Muội và đám lính đánh thuê đã bị sốc đến mức không biết nên nói gì, chỉ có thể đồng loạt đứng tại chỗ, mặt mày ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Lúc này, các cư dân mạng đang theo dõi lại một lần nữa chết lặng.

“Vãi, một mình phá sáu thế cờ liên tiếp, không được, tôi phải đi báo cho thầy tôi ngay.” “Không đùa đấy chứ?

Đây là cờ vây, không phải cờ caro, đừng nói là áp dụng tinh tượng, ngay cả chơi cờ vây bình thường cũng cần dùng não đấy." "Đại lão nhà tôi đúng là bá đạo, tôi học tiến sĩ để làm gì cơ chứ, não cũng không bằng một nửa của đại lão Diệp Phi, cái này thì đọc sách làm quái gì nữa?" "Gì gì?

Tao đang đi nặng dở thì nghe thằng cùng phòng gọi, đại lão muốn solo sáu thế cờ, có được không vậy?" "Mẹ nó, nói gì thế?

Đại lão mà lại không được à." "Mày mà còn nói đại lão không được, mày dám coi thường đại lão, mày tiêu rồi!" Sau khi tin tức của cư dân mạng được gửi đi, Lâm Vĩ Đạt và rất nhiều đại sư cờ vây quốc tế vội vã vào phòng livestream, chính là để chứng kiến bản lĩnh của Diệp Phi.

"Đây chính là người đàn ông bí ẩn mà ông Lâm nói tên là Diệp Phi sao?" "Đúng vậy, thế cờ trước đó chính là do cậu bạn nhỏ Diệp Phi giải được." "Chưa biết chừng là trùng hợp, đám lão già chúng ta nghiên cứu mười mấy năm còn không ra, một đứa trẻ làm sao làm được?" "Tôi đồng ý với lời của Vickers, biết đâu là trùng hợp." "Tôi không tranh cãi với các ông, các ông cứ chờ xem là được, nền văn hóa Đại Việt không đơn giản như các ông nghĩ đâu, sáu thế cờ còn lại này đều là những thế cờ ngàn năm rất khó giải." "Các ông dù sống cả đời cũng chưa chắc được thấy những thế cờ này, không tin thì cứ nhìn cho kỹ." Lời của Lâm Vĩ Đạt vừa dứt, ông liền bảo nhân viên quay ống kính vào bàn cờ, để cho các chuyên gia cờ vây quốc tế này được thấy rõ văn hóa cờ vây Đại Việt.

Nhân viên run rẩy đi đến bên cạnh Diệp Phi, livestream trực tiếp.

Chỉ có những người có mặt ở đây mới biết Diệp Phi hiện đang ở trong trạng thái nào.

Sơ sẩy một chút là sẽ bị trận pháp và cơ quan ở đây giết chết.

Diệp Phi thấy quân đỏ đi trước, tay cầm quân đen, đặt xuống bàn cờ.

Sau đó đi đến một chỗ khác bên cạnh, chỉ lướt nhìn qua loa.

Im lặng một lát, hắn hạ một quân cờ.

Các giáo sư và nhóm Ngô Tà căng thẳng nhìn Diệp Phi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ làm phiền đến hắn.

Chỉ có thể nắm chặt hai tay nhìn hắn chăm chú.

Trước ống kính, Lâm Vĩ Đạt và các cao thủ cờ vây khác dán mắt vào bàn cờ.

Chỉ một cái nhìn là họ biết thế cờ này gần như là thế cờ họ chưa từng thấy.

Ngay cả việc họ đi một nước cũng phải nghiên cứu rất lâu, thậm chí là mấy tháng.

Nhưng người đàn ông này… lại chỉ lướt nhìn một cái là đã biết đi như thế nào.

Trong khoảnh khắc, trong lòng mọi người ngoài sự kinh ngạc và bất ngờ ra, không thể nghĩ ra được từ ngữ nào khác.

Thời gian trôi đi từng chút một, Diệp Phi nhìn đồng hồ cát trước mặt.

Cuối cùng, quân cờ trong tay, hạ xuống.

Sáu bàn cờ dần dần lùi lại, biến mất không thấy.

Cánh cửa mộ như thể được lắp lò xo, lộ ra một khe hở.

Nghe thấy tiếng động, mọi người lại một lần nữa bị sốc đến không nói nên lời.

Đây còn là người không vậy?

Không nhầm chứ?

Tiền Tinh Vân trong lòng kinh ngạc, ngay sau đó là vui mừng khôn xiết, Đại Việt có thể xuất hiện một nhân tài như cậu.

Thật là phúc khí của Đại Việt.

Bất kể cậu ta có nghiên cứu về khảo cổ hay không, chỉ riêng cờ vây thôi cũng đủ đè bẹp những lão già tự cho là mình rất am hiểu cờ vây.

Ánh mắt của Ngốc Tiểu Muội gần như dán chặt vào, lúc này trong đầu có chút trống rỗng, chỉ lởn vởn một câu.

Chương 136

“Anh Diệp Phi giỏi quá.” Đội trưởng Triệu làm lính đánh thuê bao nhiêu năm, rất ít khi khâm phục ai.

Nhưng Diệp Phi lại là một trong số đó.

Người đàn ông này không đơn giản như anh ta nghĩ, không thể không nể phục.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu dựa vào tinh tượng rồi nghiên cứu ra à?” Ngô Tà mặc dù biết ý tưởng này, nhưng vẫn không thể chấp nhận được, việc này không phải cần thời gian sao?

Bây giờ não cậu ta đã vận hành nhanh đến mức này rồi ư?

“Đúng là như vậy, ở đây đều đối chiếu với tinh tượng, cho nên khi hạ cờ, phải tính toán ra mấy nước tiếp theo mà chúng sẽ đi.” Diệp Phi lại không cảm thấy có vấn đề gì.

Chơi cờ vây chính là phải tính toán ra mấy nước đi sau của đối thủ.

Nhưng điều này đối với hắn rất đơn giản, đối với người khác lại khó như lên trời.

Phòng livestream rơi vào im lặng.

“Mẹ nó, đây chính là thực lực của đại lão sao?

Chưa bao giờ làm tôi thất vọng, đây là thế cờ ngàn năm á?

Đây là cờ caro mà?” “Kia còn là đấu với máy nữa chứ, vãi chưởng, tôi phục rồi, tôi năm vóc sát đất mà phục.” “Tôi cũng say rồi, sinh ra làm người, đúng là khác biệt a.” “Đệt, tôi ghen tị rồi, tôi ghen tị rồi.” Lâm Vĩ Đạt thấy vậy cũng kinh ngạc không kém.

Những thế cờ này, chỉ một thế thôi ông cũng nghiên cứu không ra, chỉ nghiên cứu một nước thôi cũng cần rất lâu, đừng nói là phá giải.

"Lâm, người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Sao lại có kỳ nghệ cao siêu như vậy, tôi nhất định phải gặp cậu ta." "Tôi cũng muốn gặp." "Còn có tôi." Lâm Vĩ Đạt lập tức cảm thấy Diệp Phi là người Đại Việt, thật là may mắn.

Sắc mặt còn lộ vẻ đắc ý.

Lúc này trên mạng, các trang web lớn đều đang đưa tin về sự tích của Diệp Phi.

Bộ Chấn Kinh IU: Kỳ văn ngàn năm, thế cờ ngàn năm liên tiếp bị phá vỡ bảy ván, chuyên gia ẩm thực che giấu bao nhiêu năng lực phía sau???

Video Teng Teng: Các đại sư cờ vây không thể phá giải, chuyên gia ẩm thực một hơi phá liền bảy ván, xin hỏi diện tích bóng ma tâm lý của các đại sư!

App Douyue: Lại một lần nữa truyền đến tin chấn động, chuyên gia ẩm thực phá liền bảy ván, là trùng hợp hay năng lực???

Những người yêu thích và nghiên cứu cờ vây ở Đại Việt đều lưu lại video.

Trong một thời gian, cả thành phố đều xôn xao.

Thủ pháp phá giải của Diệp Phi cũng trở thành sách giáo khoa trong giới cờ vây.

Trong lăng mộ.

Tuy mọi người ngạc nhiên vì Diệp Phi có năng lực cờ vây cao siêu như vậy, nhưng họ cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

Nghỉ ngơi một lát liền chuẩn bị xuất phát.

Trước đó vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, bây giờ đột nhiên thả lỏng.

Các giáo sư và học sinh lúc này thân thể đều mềm nhũn như bùn.

Diệp Phi thấy vậy, nhìn lướt qua môi trường xung quanh, từ trong ba lô lấy ra một đống nguyên liệu, phần lớn là rau xanh.

Chuẩn bị cho họ một nồi canh rau để uống.

"Giáo sư, các vị vừa rồi bị hoảng sợ, rau ở đây có tác dụng trấn tĩnh, mọi người uống một ít đi." Diệp Phi chia đồ trong bát cho họ.

"Anh Diệp Phi, cờ vây của anh học từ ai vậy?

Giỏi quá đi." Ngốc Tiểu Muội nhận lấy bát, hỏi ra nỗi lòng của tất cả mọi người.

Mọi người cũng đều tò mò, vểnh tai lên chờ nghe.

"Không biết chơi cờ." Diệp Phi thản nhiên giải thích, không nói nhiều.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi múc canh, ánh mắt trầm xuống.

"Người đàn ông này không đơn giản như cậu thấy đâu, hắn đang che giấu điều gì đó." Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Ca truyền đến, không chút hơi ấm.

"Ai cũng có bí mật, chỉ cần cậu ta có, không phải là kẻ địch là được rồi." Ngô Tà không để ý, ít nhất bây giờ cậu ta đã cứu mình, nếu không ở thế cờ trước đó, anh đã bị thiêu chết.

Bất kể thân phận cậu ta là gì, cũng không quan trọng.

Ăn no uống đủ xong, mọi người thu dọn rồi rời khỏi đây.

Đi qua cửa mộ, đội trưởng Triệu dẫn người đi trước, rất cảnh giác.

Chỉ là lần này khoảng cách giữa các mộ đạo không dài lắm, chỉ mất khoảng hai mươi phút.

Khi nhìn thấy cánh cửa đồng trước mắt, đội trưởng Triệu và đám người có chút sợ hãi.

Nơi này đâu đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đội trưởng Triệu và mấy người nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Phi, muốn từ sắc mặt hắn biết được, có thật là không sao không.

Diệp Phi gật đầu, nơi này vốn dĩ có vấn đề, chỉ là hệ số nguy hiểm cao hay không mà thôi.

Đội trưởng Triệu nhận được sự khẳng định, cùng đồng đội đẩy cửa đá ra.

Nhìn vào gian tai thất rộng hơn hai trăm mét vuông, thứ đập vào mắt đầu tiên ở chính giữa là một bộ quách bằng đồng.

Trên quách còn có rất nhiều phù văn không rõ, bốn phương tám hướng trong tai thất đều là những phù văn khó hiểu.

Màu sắc của phù văn đỏ tươi, còn có mùi máu tanh thoang thoảng.

Hai bên đều treo những ngọn đèn hình dị thú, dị thú có tổng cộng hai cái đầu, đều đang há miệng.

Trên miệng còn có một cặp răng nanh.

Bốn cái móng vuốt, bám chặt vào vách đá.

Sắc mặt thần tình, vô cùng hung tợn.

Ánh nến sáng một cách khác thường.

Ngọn lửa cũng lập lòe trong miệng dị thú.

Phía đông nam còn có một bàn trang điểm, trên đó bày đầy các loại son phấn.

Ánh nến chập chờn, càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị trong phòng.

Tiền Tinh Vân đi vào gian tai thất này, sau lưng lập tức lạnh toát, ánh mắt nhìn quanh.

Ông ngồi xuống nghiên cứu phù văn dưới chân, và cả thứ chất lỏng màu đỏ không rõ.

"Đây là máu sao?" Tiền Tinh Vân còn đưa tay lên, đặt ở mũi ngửi ngửi, ngoài mùi tanh ra, còn có mùi đất thoang thoảng.

"Đây là chu sa và máu tươi trộn lẫn với nhau, chu sa trấn tà, máu tươi thúc tà." Ngô Tà sờ vào vách đá, không khỏi nhíu chặt mày.

Nam Hải Vương này có ý gì?

Tại sao lại làm một bố cục mâu thuẫn như vậy.

Các giáo sư khác thì đi xem xét khắp nơi, đi đến trước gương trang điểm, đánh giá chất liệu gỗ và vật liệu trên đó.

Ngốc Tiểu Muội phát huy sở trường của mình, giới thiệu cho cư dân mạng các đồ vật và môi trường ở đây.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách hai người nhìn bàn trang điểm và tấm gương đồng trên đó.

"Nơi này vậy mà không có một hạt bụi nào?

Còn nữa, ông xem này, đây là thứ gì cắn vậy?

Sao lại có nhiều dấu răng thế này?" Giáo sư Dương đưa tay sờ lên vết răng, để lộ ra chất gỗ bên trong.

Lông mày nhíu chặt, có chút đau lòng cho chiếc bàn trang điểm bằng gỗ nam mộc tơ vàng thượng hạng này.

“Ông xem dấu răng này và những cái hố kia có giống nhau không?” Giáo sư Quách cẩn thận quan sát, lại nhớ đến thứ mà họ gặp trên thuyền trước đó.

Hình như đúng là những thứ đó.

“Nhưng gian tai thất này kín như bưng, sao chúng lại vào đây được?

Thật đáng tiếc cho cây gỗ nam mộc tơ vàng thượng hạng này, xét từ cách trang trí của gian tai thất này.” “Trong quách chắc là một người phụ nữ, chỉ là người phụ nữ này là ai… thì không biết được.” Giáo sư Quách vẫn vô cùng khó hiểu.

Chương 137

"Nếu lời cậu Diệp Phi nói là đúng, vậy thì thời Hán có thể có loại gỗ nam mộc tơ vàng tốt như vậy, màu sắc và độ bóng trên đây đều là thượng hạng, người phụ nữ này tuyệt đối không phải là một thị thiếp bình thường." Giáo sư Dương trong lòng âm thầm suy đoán.

Ngón tay vô tình sờ vào vết răng, mảnh gỗ sắc nhọn đâm vào ngón tay.

Một giọt máu rơi xuống đất.

"Hiss…" Giáo sư Dương hít một hơi khí lạnh, vội vàng cho ngón tay vào miệng.

"Học sinh của tôi có băng cá nhân, hay là dán vào đi, nơi này nguy cơ tứ phía, vẫn nên cẩn thận một chút." Giáo sư Quách thấy vậy, đưa giáo sư Dương đi tìm học sinh.

Hai người vừa rời đi, giọt máu trên đất lập tức biến mất không thấy.

Phù văn trên đất tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, rồi cũng biến mất.

Cùng lúc đó, hai con dị thú trên vách tường, tròng mắt khẽ chuyển động.

Ngốc Tiểu Muội đang giới thiệu về môi trường ở đây.

Cư dân mạng xem rất chăm chú.

"Mẹ nó, tôi vừa mới nhìn nhầm cái gì phải không?" "Anh sao vậy, giật cả mình?

Có chuyện gì xảy ra?" "Các người xem con dị thú trên vách đá có giống lợn rừng không?

Tôi vừa mới nhìn rõ, đây là lợn rừng đúng không?" "Hình như là vậy, còn có cả răng nanh nữa." "Tôi vừa mới thấy mắt của con lợn rừng này, hình như nó động đậy." "Anh bớt xàm đi, đây là tượng điêu khắc, sao có thể động được?" "Không phải đâu, tôi cũng thấy, hình như thật sự cử động được." "Tôi cũng thấy, tôi còn tưởng mình hoa mắt, không ngờ là thật." … Bình luận của cư dân mạng quá nhiều, nhân viên cũng không nhìn quá rõ.

Ngốc Tiểu Muội vẫn đang đứng tại chỗ giới thiệu cho họ.

Lúc này, Ngô Tà đang nghiên cứu phù văn ở đây, thân hình cứng đờ.

"Tiểu Ca, cậu có ngửi thấy không?

Mùi máu tanh hình như còn nồng hơn trước." Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca lạnh lùng bên cạnh.

Tay người sau đang nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sắc mặt lạnh lùng, không chút hơi ấm, khẽ đáp.

"Ừ." "Nơi này có vấn đề." Ngô Tà nói xong, còn nhìn phù văn trên vách tường.

Trước đó còn cảm thấy chết chóc, bây giờ lại như sống động hẳn lên.

"Ừ." Tiểu Ca vẫn lạnh lùng đáp lại, bàn tay cầm đao cũng siết chặt hơn.

"Tôi đã xem ghi chép trong bút ký, những phù chú ở đây đều là để tập trung âm khí và tụ long oán hận, bây giờ trên vách đá đều là loại phù văn này, ngay cả sàn nhà cũng vậy…" "Vậy…" Ngô Tà đột nhiên nhìn về phía quan tài.

Vậy thì thứ nằm bên trong này tuyệt đối không phải là một thi thể bình thường, nói không chừng đã bị những âm khí và oán hận này

nhiễm vào.

Môi trường xung quanh, đồ dùng của phụ nữ chiếm đa số, lẽ nào đây là quách của phụ nữ??

"Nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn năm, đáp án có thể tưởng tượng được, mấy ngàn năm nuốt chửng, người phụ nữ trong quách này sẽ trở nên khó đối phó đến mức nào, không ai có thể lường trước được." Diệp Phi nghe xong phân tích của Ngô Tà, lại bổ sung thêm ở phía sau.

Ngô Tà đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, đáy mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Giọng của Diệp Phi không lớn, nhưng đủ để những người trong tai thất nghe rõ mồn một.

Các giáo sư, lính đánh thuê và cả Ngốc Tiểu Muội không khỏi nuốt nước bọt, cùng nhau nhìn về phía quách ở giữa.

"Giáo sư, thứ trong quách rất nguy hiểm, ông có thật sự chắc chắn muốn mở không?" Diệp Phi nhìn Tiền Tinh Vân đang ở bên cạnh quan tài, tay cầm chổi quét và kính lúp, nhẹ giọng hỏi.

Tiền Tinh Vân nhìn quan tài trước mắt, rồi nhìn các học sinh bên cạnh, đáy mắt thoáng qua vẻ do dự.

Trải qua sinh tử vừa rồi, trong lòng Tiền Tinh Vân lần đầu tiên xuất hiện sự nhút nhát.

"Trong số các em, nếu có ai muốn rút lui, bây giờ hãy ra ngoài, lát nữa có thể sẽ xảy ra nguy hiểm, thậm chí uy hiếp đến tính mạng, các em dù có rút lui, tôi cũng sẽ không nói thêm một lời." Tiền Tinh Vân vô cùng quý trọng tài năng, vừa rồi đã chết mấy học sinh.

Lần này đưa ra đều là những học sinh ưu tú của học viện.

Từ lúc vào đến giờ, đã mất hơn mười người, bây giờ không thể tiếp tục nữa.

Hiện tại, ông giao quyền lựa chọn cho họ.

Giáo sư Dương, giáo sư Quách, giáo sư Hoàng mấy người nhìn nhau.

Cả đời này dấn thân vào giới khảo cổ, chưa bao giờ hối hận.

Dù có chết, cũng phải nói cho mọi người biết về đoạn lịch sử này.

Các học sinh phía sau nhìn nhau, nhưng không ai rút lui, mặc dù họ đều rất sợ hãi.

"Thưa giáo sư, em không đi." "Em cũng không đi." "Em cũng vậy, em không muốn để giáo sư một mình ở lại đây." Đối mặt với thái độ của những học sinh này, cư dân mạng vô cùng cảm động.

"Vãi, tôi lại cảm thấy có chút cảm động, đổi lại là tôi, tôi cũng không biết có làm được đến mức này không." "Tôi cũng vậy, nơi này đâu đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị, vẫn nên cẩn thận một chút." "Tôi đột nhiên thấy cảm động quá, nhất định phải bình an trở về nhé." "Tin tưởng đại lão, nhất định sẽ có cách." "Đúng vậy, có đại lão ở đây." … Tiền Tinh Vân nhìn những học sinh này, trong lòng vẫn rất cảm động, cuối cùng nhìn Ngô Tà và Diệp Phi.

"Chúng tôi bây giờ muốn mở quan tài." Ngô Tà và Diệp Phi nhìn nhau.

Cuối cùng Ngô Tà cũng gật đầu, từ trong túi lấy ra nến sáp, nhẹ nhàng thắp lên, đặt trước quan tài.

Đội trưởng Triệu và mấy người vừa sờ vào nắp quan tài, nến sáp lập tức tắt ngấm.

Trên nến sáp lơ lửng một luồng sáng màu lục, không khí cũng hạ

xuống mấy độ.

Lưng Tiền Tinh Vân đổ mồ hôi, bây giờ lại cảm thấy lạnh thấu xương.

"Cái đó… còn mở không?" Người lính đánh thuê sau lưng đội trưởng Triệu, giọng nói có chút run rẩy, không chắc chắn hỏi.

Ngô Tà vừa định nói, bên tai truyền đến tiếng động lạ.

Rầm rầm rầm "Tiếng gì vậy?" Thần kinh của giáo sư Dương căng như dây đàn, tim như nhảy lên cổ họng, không chắc chắn hỏi, ánh mắt hoảng sợ nhìn Ngô Tà.

Các giáo sư và lính đánh thuê khác lúc này tay đang đặt trên nắp quan tài cũng bất giác run lên.

Đặc biệt là những học sinh kia, có người hai chân đã bắt đầu run rẩy.

Vẻ mặt hoảng sợ, cảnh giác nhìn môi trường xung quanh, bản năng lùi lại mấy bước.

Không dám thở mạnh, đứng ở phía sau, căng thẳng nắm chặt tay.

Đối với nguy hiểm chưa biết, mới là đáng sợ nhất.

"Là từ trong quan tài truyền ra." Trong lòng Ngô Tà cũng thêm phần căng thẳng, cúi đầu nhìn nến sáp trên đất.

Nến sáp bốc lên khói màu lục.

Mở quan tài thấy màu lục, la sát đòi mạng.

Đây là đại hung trong đại hung.

Trong bút ký ghi lại, nếu xuất hiện làn khói này, nhất định phải chạy thật nhanh, càng xa càng tốt, không cần lấy bất cứ thứ gì.

Ngô Tà trong lòng vô cùng khó hiểu.

Những làn khói này chỉ thấy trong bút ký, không ngờ bây giờ, đến lượt anh thực sự gặp phải.

Ngay lúc mọi người đang do dự, tiếng động trong quan tài ngày càng lớn.

Nắp quan tài cũng rung chuyển theo.

"Lùi lại." Diệp Phi thấy vậy, theo phản xạ kéo người bên cạnh, vội vàng lùi về phía sau.

Nắp quan tài cũng lập tức bị hất tung.

Một mùi hôi thối nồng nặc và làn sương đen từ trong quan tài bay ra.

Những người có mặt đều theo phản xạ bịt mũi mình lại.

Làn sương đen kịt che khuất ống kính, cư dân mạng không nhìn thấy gì cả.

"Vãi, đây là cổ vật ngàn năm gì xuất thổ vậy?

Lực mạnh thế." "Tôi đột nhiên có dự cảm không lành, đây là tình huống gì?

Bây giờ là tình huống gì?" "Đừng nói những chuyện đó nữa, trước đó thấy sắc mặt Ngô Tà không tốt, tôi lo bọn họ gặp phải nguy hiểm còn nghiêm trọng hơn trước." "Đừng xàm, sao tôi thấy trong sương đen hình như có thứ gì đó?

Hai điểm đỏ kia là gì?

Không đúng, sao lại là bốn điểm?" "Mẹ ơi, không đúng, đây là mắt đúng không." "Mẹ nó, quái thú, sao lại có bốn mắt." … Cư dân mạng vội vàng nhắc nhở họ cẩn thận trên màn hình bình luận.

Tiểu Ca che chắn cho Ngô Tà sau lưng, đôi mắt lạnh lùng nheo lại.

Sương đen dần tan đi, lộ ra bốn điểm đỏ, cuối cùng lộ ra chân dung thật.

Chương 138

"Khụ khụ… đây là cái quái gì vậy?" Đội trưởng Triệu bị sặc ho sù sụ, sau đó mới nhìn rõ con quái thú trong quách.

Một con lợn cao chưa đến hai mét, nhưng hai bên đều có đầu.

Lông gáy trên đầu như kiếm sắc dựng đứng trên lưng, miệng lộ ra răng nanh.

Ánh mắt tỏa ra ánh sáng đỏ, đang nhìn chằm chằm vào những người xung quanh.

Phía trên mắt có thêm lông màu đỏ, tổng cộng có tám chân.

Nhưng thân thể lại dính liền với nhau, như một đứa trẻ song sinh dính liền.

Toàn thân đều tỏa ra khí tức màu đen.

"Mẹ nó, đây là cái gì vậy." Đội trưởng Triệu lúc này mới nhìn rõ hình dạng, tròng mắt như muốn lồi ra.

Tiền Tinh Vân theo phản xạ che chắn cho học sinh sau lưng, lùi lại mấy bước.

Tròng mắt Ngô Tà trợn tròn, nhìn con quái thú trong quách.

"Đây là… Tịnh Phong?" Không phải, thứ này sao lại xuất hiện ở đây?

Là giả đúng không?

Ngô Tà gãi gãi da đầu, làm sao cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Không nên, sao lại xuất hiện ở đây?

“Không đúng, không phải Tịnh Phong, đây là dị thú bị oán hận và âm khí xâm thực.” Diệp Phi ở một bên bổ sung.

Ngốc Tiểu Muội theo phản xạ đứng sau lưng Diệp Phi, không dám nhìn thẳng vào con quái vật này.

Cư dân mạng bị chấn động.

“Vãi, đây là cái quái gì, lợn dính liền?” “Hình như là vậy, nhưng con lợn này có vẻ rất hung dữ.” “Cái tròng mắt kia chỉ hận không thể xé xác người ta ra, vãi chưởng.” “Mau chạy đi.” … Con lợn hai đầu hít một hơi thật sâu, liền thấy phù văn trên vách tường và mặt đất tỏa ra ánh sáng đỏ.

Từng luồng ánh sáng đỏ từ bốn phương tám hướng ùa đến, bị hút vào miệng con lợn hai đầu, màu sắc của đầu lợn cũng từ đen chuyển sang đỏ.

Màu sắc trên thân dần dần phai đi, trông càng thêm hung thần ác sát.

“Bắn.” Đội trưởng Triệu thấy tình hình không ổn, ra lệnh một tiếng.

Các lính đánh thuê bên cạnh lấy vũ khí trong tay ra bắt đầu bắn.

“Gào…” Con lợn hai đầu như bị chọc giận, gầm lên một tiếng, hung thần ác sát lao về phía đám lính đánh thuê.

Hai cái đầu lợn há to miệng cắn lấy lính đánh thuê, khẩu súng trước ngực cũng bị cắn nát.

“A…” Hai người lính đánh thuê, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ ngực, hét lên một tiếng.

“Đội trưởng, mau đi.” Một trong hai người lính đánh thuê lấy ra quả lựu đạn trên người, rút chốt.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, dẫn các giáo sư chạy về phía cửa.

Phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Chưa kịp đến cửa, một cỗ thi thể đột nhiên bị ném ra, chặn ngay cửa.

Cửa đá bị đóng lại từng chút một.

Mọi người nhìn người lính đánh thuê bị cắn chết, cứng ngắc quay đầu lại.

Quả bom vừa rồi không hề làm chúng bị thương chút nào, tròng mắt đỏ ngầu.

Càng thêm nồng đậm.

"Tao liều mạng với mày." Đội trưởng Triệu lấy vũ khí ra, nhìn người anh em đã mất của mình, mắt đỏ hoe.

Tiếng súng vang lên không ngớt.

Con thú hai đầu như bị kích động, lao vào đám người.

Ngay sau đó lao đến trước mặt Ngô Tà, há cái miệng rộng như vực sâu định cắn anh.

Ánh mắt Tiểu Ca nheo lại.

Y đẩy Ngô Tà sang một bên trước, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung mạnh lên.

Keng!

Lưỡi đao và răng va vào nhau.

Tiểu Ca thúc đẩy máu Kỳ Lân trong người, trên mặt dần dần hiện đầy những đường vân màu đen.

Mắt nheo lại, cổ tay dùng sức, đẩy con thú hai đầu lùi lại mấy bước.

Các giáo sư lần đầu tiên tiếp xúc gần với quái thú, mùi hôi trên người nó khiến người ta buồn nôn.

Thấy nó lùi lại, vội vàng chạy đến một góc.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca ra tay, lấy súng trong tay, định bắn vào mắt nó.

Mắt của con lợn hai đầu tương đối yếu ớt, bị Ngô Tà bắn trúng một phát, mắt trào ra mủ đen đặc.

Nó tức giận định tấn công Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy vậy, dùng cổ đao rạch phá lòng bàn tay, từ bên trong lộ ra máu tươi đỏ thẫm.

Y tiện tay vung một cái, máu rơi lên người con lợn hai đầu, bốc lên tiếng xèo xèo.

Tiếng gào thét cũng ngày càng dữ dội.

"Không thể nào, máu Kỳ Lân trên người Tiểu Ca sao lại không áp chế được loại tà túy này?" Ngô Tà thấy con lợn hai đầu vẫn đang tấn công, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Máu Kỳ Lân là cội nguồn của mọi tội ác, sao lại không có chút tác dụng nào?

"Đó là vì âm khí và oán hận ở đây đang không ngừng cung cấp cho nó." Diệp Phi nghe thấy, đứng một bên nhẹ giọng nói.

"Cậu…" Ngô Tà ngẩn ra, không dám tin nhìn Diệp Phi.

Thấy dáng vẻ của hắn, dường như đã sớm biết về máu Kỳ Lân của Tiểu Ca, sao hắn lại biết?

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca đang đối đầu với con lợn hai đầu, thấy y sắp không chống đỡ nổi, bèn lấy ra con dao phay từ trong túi.

Khi con dao phay được lấy ra, con lợn hai đầu như cảm ứng được điều gì đó.

Nó buông Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đang cắn ra, vẻ mặt lộ ra sự sợ hãi.

Tiểu Ca bôi máu trong lòng bàn tay lên cổ đao, đột nhiên nhảy lên, chém về phía một trong hai cái đầu lợn.

Diệp Phi cũng nhắm đúng thời cơ, thân hình lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt con lợn hai đầu.

Hắn cũng nhảy lên mạnh mẽ, giơ cao con dao phay trong tay, hai người thủ pháp dứt khoát, cùng lúc chém đứt đầu con lợn hai đầu.

Con lợn hai đầu ngay cả tiếng gầm rú cũng không có, đầu cũng lăn xuống đất, chỗ cổ tỏa ra mùi hôi thối và dịch nhầy màu đen.

Nằm trên đất không động đậy.

Tiểu Ca và Diệp Phi hai người đồng thời đáp xuống đất.

Nhìn nhau, ánh mắt Tiểu Ca như dao găm rơi trên người Diệp Phi.

Các giáo sư: ???

Ngốc Tiểu Muội: ???

Lính đánh thuê: ???

Cư dân mạng: ???

Hắn qua đó bằng cách nào?

Tiền Tinh Vân nhìn vị trí của mình, và vị trí Diệp Phi đang đứng.

Khoảng cách như vậy dù có chạy cũng cần hai phút.

Tốc độ của Diệp Phi dường như chỉ trong nháy mắt.

Nghĩ đến đây, mắt Tiền Tinh Vân lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chương 139

Trước đó căng thẳng đến đổ mồ hôi lưng, bây giờ hoàn hồn lại, từng đợt lạnh buốt.

Cảm thấy tim mình có chút không chịu nổi sự kích thích như vậy.

Theo phản xạ nhìn giáo sư Quách, "Tôi có nhìn nhầm không?" "Giáo sư, ông không nhìn nhầm đâu, là thật, tôi cũng thấy." Giáo sư Quách biết ông kinh ngạc vì điều gì, chính ông cũng đã dụi mắt một lúc lâu.

Đúng là thật.

"Giáo sư Tiền, ông không sao chứ?" Giáo sư Dương và giáo sư Hoàng thấy ông ôm ngực, từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại.

"Tôi không sao, chỉ là có chút không chịu nổi." Tiền Tinh Vân ôm tim, đột nhiên phát hiện, kiến thức khảo cổ mình học được, vậy mà không có chút tác dụng nào?

Ngốc Tiểu Muội nhìn bộ dạng của con lợn hai đầu, cuối cùng thực sự không nhịn được nữa, trốn sang một bên nôn mửa.

Nôn xong, mắt nhìn Diệp Phi, chưa nói đến thân thủ, chỉ riêng việc bây giờ có thể đứng một bên không đổi sắc mặt, điểm này thôi đã rất lợi hại rồi.

Đội trưởng Triệu và mọi người ngây người, uy lực của con dao phay đó họ đã được chứng kiến rồi, nhưng thân thủ này… ngay cả người chạy nhanh nhất trong đội của họ cũng không đạt đến tiêu chuẩn này.

Còn có độ cao này nữa, làm sao nhảy được cao như vậy.

Trong lòng đội trưởng Triệu không thể dùng từ chấn động để hình

dung nữa.

Bây giờ làm một chuyên gia ẩm thực, đều bá đạo như vậy sao?

Ngô Tà đứng một bên ngơ ngác nhìn Diệp Phi, bây giờ là tình huống gì đây.

Dường như chuyện gì hắn cũng biết.

Lại ẩn giấu sâu như vậy?

Trước đây sao không nghĩ ra còn có chiêu này.

Bây giờ não như không đủ dùng, rõ ràng hắn mới chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Phòng livestream lượng người xem cao ngất trời.

Chỉ là không ai nói chuyện.

Cuối cùng một dòng bình luận màu đỏ lướt qua.

"Vãi vãi vãi, anh Phi của tôi lại bá đạo nữa rồi, lại bá đạo nữa rồi, tâm lý của tao sụp đổ rồi." "Mẹ nó, bà nội nó, tao thật sự mở mang tầm mắt, đây là bản lĩnh gì?

Con dao phay kia tao không nói gì nữa, nhưng ai có thể nói cho tao biết, tao đã thấy cái gì không?

Ai có thể nói cho tao biết, đại lão làm sao bay qua đó được?" "Đệt, câu hỏi này, ai có thể trả lời tao một chút không?

Bây giờ chuyên gia ẩm thực đều biết bay rồi à?

Làm sao làm được?" "Các người có thể văn minh một chút được không, tôi biết các người rất muốn biết đại lão làm sao qua đó, đến mức phải văng tục à?

Nhưng mà phải nói, cái này thì làm sao làm được vậy?" "…" "Mày đúng là văn minh vãi." … Cuối cùng vẫn là Ngô Tà đi trước một bước

đến bên cạnh Tiểu Ca.

"Cậu không bị thương chứ?" "Không có." Tiểu Ca hoàn hồn, cất Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, tiếp tục lạnh lùng đứng một bên.

"Cái đó, anh bạn Diệp Phi, cậu chắc là thường xuyên luyện tập nhỉ?

Thân thủ nhanh nhẹn." Ngô Tà đổi một cách hỏi khác, cười nhẹ nhìn hắn.

"Để lên núi tìm nguyên liệu, đúng là cần thân thủ tốt, đây đều là kết quả của việc kiên trì luyện tập." Diệp Phi cười rất vô tội.

Suýt nữa thì quên mất, vừa rồi vội quá, để lộ thân thủ rồi.

Đội trưởng Triệu và đám người suýt nữa thì thổ huyết.

Họ là lính đánh thuê, mỗi ngày đều huấn luyện siêu cường độ.

Vậy mà cũng không đạt đến trình độ của hắn, điều này để mặt mũi của họ ở đâu?

Mẹ nó, lừa ai vậy?

Lúc này, cư dân mạng lại vui mừng khôn xiết.

"Ha ha, suýt quên, bản lĩnh của đại lão chính là giả vờ vô tội, còn biết mở mắt nói dối nữa chứ?" "Tôi thấy á, bộ dạng giả vờ vô tội của đại lão, hình như bây giờ lại nâng cao lên không ít." "Có thể nói là lô hỏa thuần thanh, dù sao hắn bây giờ như vậy rồi, còn có gì để nói nữa?" "Hết rồi, ha ha ha, tao tin hắn, tao tin anh Phi của tao." … Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi không muốn nói thật, cũng không miễn cưỡng, đi đến bên cạnh con thú hai đầu cẩn thận quan sát.

"Bố trí ở đây là của phụ nữ, tại sao trong quan tài lại là loại dị thú này?" Tiền Tinh Vân không hiểu, Nam Hải Vương đặt thứ này vào

trong quan tài để làm gì?

"Cái này không phải Nam Hải Vương nhốt ở đây, mà là bị âm khí và oán hận ở đây xâm thực diễn hóa thành, cũng là mặt tối trong nội tâm của người phụ nữ, biến cơ thể mình thành như vậy." Diệp Phi nghe lời của giáo sư Tiền, đi trước một bước giải thích.

"Tôi không hiểu lắm, tại sao lại biến thành bộ dạng của Tịnh Phong." Ngô Tà im lặng một lát, cúi đầu lướt nhìn con quái thú tám chân.

Cái chân này mọc cũng thật chen chúc.

"Tịnh Phong có bốn chân, không phải tám chân, cái này phải hỏi người phụ nữ này, có lẽ ấn tượng sâu sắc nhất trong đầu cô ta chính là hình dạng lợn rừng này, nhưng tại sao lại có lợn rừng…" Diệp Phi cũng không biết, có thể sử dụng một gian tai thất riêng, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Tại sao trong đầu lại xuất hiện cái này, thật sự không dễ hiểu.

Ngay sau đó hắn nghiêng đầu lướt nhìn bụng của con thú hai đầu, phát hiện trên bụng có một vết sẹo, sắc mặt ngưng trọng.

Ngốc Tiểu Muội luôn chú ý đến tình hình của Diệp Phi, thấy sắc mặt hắn không tốt lắm.

"Anh Diệp Phi, anh sao vậy?

Sắc mặt sao lại khó coi thế?" "Vết thương trên bụng này là do ai gây ra?" Diệp Phi vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng hỏi.

"Có phải là lúc đánh nhau với Tiểu Ca, không cẩn thận bị rạch phải không?" Ngô Tà cũng thấy rồi, nhưng đạn cũng không thể làm nó bị thương, chỉ có Tiểu Ca dùng dao, chắc là do cậu ta làm.

Tiểu Ca nghe vậy, lãnh đạm lướt nhìn con thú hai đầu trên đất,

lạnh lùng lên tiếng.

“Không phải tôi.” “Hả?

Không phải cậu?” Ngô Tà ngẩn ra, không dám tin nhìn y.

Nếu không phải y, vậy thì là ai làm?

“Có khi nào là tự mình làm bị thương không?” Giáo sư Tiền nhíu mày, trong lòng không hiểu.

Ngô Tà phủ nhận ý nghĩ này.

“Không thể nào là tự mình làm bị thương, da của nó có thể nói là da đồng xương sắt, người bên ngoài căn bản không thể làm nó bị thương, nói không chừng vết thương này nên là đã có trước khi ma hóa.” Ngô Tà trong lòng kiên định ý nghĩ này của mình, cũng chỉ có khả năng này.

Trong bút ký có ghi, thường khi xuất hiện ma hóa, đều là vì trong lòng có hận ý.

Cộng thêm sự gia trì của phù văn ở đây, oán hận và âm khí sẽ khuếch đại oán hận trong lòng cô ta.

Nhưng chuyện gì sẽ khiến cô ta có hận ý lớn như vậy?

Còn vết thương trên bụng này là từ đâu ra?

Trong đầu Ngô Tà xuất hiện một đống câu hỏi, bây giờ vẫn không thể giải thích rõ ràng.

“Cô ta là một phụ nữ mang thai.” Diệp Phi nghe lời của Ngô Tà, giọng nói lãnh đạm.

“Cậu nói gì?

Phụ nữ mang thai?” Giáo sư Tiền còn tưởng mình nghe nhầm, không dám tin nhìn hắn.

“Anh Diệp Phi, anh có nói nhầm không?” Trong lòng Ngốc Tiểu Muội thắt lại.

“Đây là một phụ nữ mang thai, trước khi chết, đứa con trong bụng người phụ nữ này bị moi ra một cách tàn nhẫn, sau đó bị nhốt ở đây, oán hận và âm khí ở đây ngưng tụ lại, trên thế giới này.” “Tình mẫu tử rất vĩ đại, khi một người mẹ bất lực, trơ mắt nhìn con mình mà không có cách nào cứu được, oán khí là nồng đậm nhất.” “Cô ta biến thành như vậy cũng không có gì đáng trách…” Lời của Diệp Phi vừa dứt, mọi người hít một hơi khí lạnh, trong lòng chấn động.

“Nam Hải Vương này rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?

Ngay cả phụ nữ mang thai cũng không tha?” Ánh mắt giáo sư Tiền lập tức tràn đầy sự đồng cảm.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách mấy vị giáo sư cũng từ chấn động biến thành than thở.

Ngô Tà trong lòng cũng đầy đồng cảm với cô ta, ngay sau đó như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt cũng thêm phần căng thẳng.

“Nếu là phụ nữ mang thai, đứa trẻ cũng nguy hiểm không kém.” Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Ca vang lên.

Lời này vừa nói ra, như một quả bom nổ trong lòng mọi người.

Vốn tưởng có thể thở phào nhẹ nhõm, lúc này trong lòng càng căng thẳng hơn.

Cũng có nghĩa là, rất có thể còn có hai con thú hai đầu như vậy nữa?

Chương 140

Hơn nữa còn là hai con?

Giáo sư Tiền và đám người khó khăn nuốt nước bọt.

Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cảnh giác nhìn xung quanh.

Cảm xúc của cư dân mạng cũng dao động rất lớn.

"Tôi vừa mới thấy Nam Hải Vương thật không phải là người, bây giờ xem ra, thật sự không phải là người, trước tiên moi con của người ta ra, ngay cả đứa trẻ cũng không tha?

Đây là người sao?" "Vãi, tôi thật sự vừa đau lòng vừa tức giận, đây còn là người không?" "Nam Hải Vương để giữ lăng mộ của mình mà chuyện gì cũng làm được sao?

Đây là điên rồi à?" "Quỷ mới biết chuyện gì xảy ra?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, các giáo sư bây giờ có vẻ đang gặp nguy hiểm." "Sao lại không nguy hiểm được?

Lát nữa có thể sẽ thấy hai con quái thú." "Hai con quái thú đó sẽ ở đâu?" "Các người xem, hình như phù văn này đỏ lên rồi?

Còn bắt đầu từ dưới thân nữ thi." "Vãi chưởng, các người nhìn hai con quái thú nhỏ trên đài đèn kia, tròng mắt sao lại thay đổi rồi?" "Chết tiệt, thứ này không phải chính là nó chứ?" "Không phải là không có khả năng đó, trước đây tôi còn tưởng mình hoa mắt khi thấy hai cái tròng mắt đó cử động." "Đừng xàm nữa, mau báo cho đại lão họ biết." Cư dân mạng phát hiện điều bất thường, bình luận như tuyết rơi lướt qua.

Trong lăng mộ, mọi người đang tìm kiếm, không hề chú ý đến sự

thay đổi của phù văn trên đất.

Đội trưởng Triệu đi đến vách đá, nhìn thấy mắt của hai ngọn đèn trên vách đá bắt đầu đỏ lên.

Con thú hai đầu trên vách đá đột nhiên biến thành thực thể, định cắn vào mặt đội trưởng Triệu.

Tiểu Ca vừa lúc thấy được, một tay tóm lấy cổ áo anh ta, giật về phía sau, rút cổ đao ra, chém tới.

Biến cố đột ngột, chỉ có mười mấy giây, trong lòng đội trưởng Triệu sợ hãi.

Con thú hai đầu thấy Hắc Kim Cổ Đao, thân hình lóe lên, đứng ở một góc, nhìn chằm chằm vào họ, có xu thế sắp bùng nổ.

Cùng lúc đó.

Con thú hai đầu trên vách đá còn lại cũng đột nhiên biến thành thực thể, lao về phía Ngô Tà, há cái miệng đầy răng sắc nhọn.

Diệp Phi liếc mắt qua, trở tay chính là một cái tát, đánh con thú hai đầu văng vào một góc.

Mắt nó đỏ ngầu, đang đứng ở góc, tám con mắt đang nhìn chằm chằm.

Trong lòng Ngô Tà sợ hãi, nhìn nghiêng mặt Diệp Phi.

"Đa tạ." Diệp Phi nhìn chằm chằm hai con thú hai đầu chưa đến một mét trước mặt, sau đó từ trên người lấy ra con dao phay.

Hai con thú hai đầu cảnh giác với con dao phay này, nhưng không thấy sợ hãi, mà càng hung dữ hơn nhìn hắn.

Diệp Phi nhướng mày.

Giáo sư Tiền và đám người nhìn con thú hai đầu này, liền cảm

thấy sợ hãi.

Con quái vật khổng lồ trước đó đã đủ dọa người, bây giờ lại có thêm hai con… "Tại sao lại là hai con?" Giáo sư Dương kinh ngạc nhìn hai con thú hai đầu trước mắt.

"Chắc là song sinh, nhưng ở thời cổ đại, song sinh là người không may mắn, lẽ nào Nam Hải Vương chính vì điều này mà nhốt người phụ nữ này ở đây?" Giáo sư Quách nhớ lại lịch sử cổ đại đã nghiên cứu trước đây, đối với song sinh cũng có những quy định.

Nghĩ đến đây, mọi người kinh hãi, cộng thêm việc thấy hai con thú hai đầu này, dường như thông minh hơn con lớn kia không ít.

Cư dân mạng lại một lần nữa không bình tĩnh.

"Sao tôi cảm thấy hai thứ này dường như đang lựa chọn đối tượng tấn công, tôi nhìn sao mà thấy sợ quá vậy?" "Tôi cũng thấy vậy, con thú hai đầu trước đó thấy dao phay của đại lão rõ ràng là sợ hãi, nhưng hai thứ này dường như không sợ lắm." "Lẽ nào bây giờ tăng cường rồi?

Không thể nào?" "Sao lại không thể, tôi thấy thân thủ này còn tốt hơn con lớn kia nhiều." … Trong lăng mộ.

Con thú hai đầu đột nhiên há to miệng, lao về phía Ngô Tà và đội trưởng Triệu.

Máu tươi trên tay Tiểu Ca bôi lên đao, ngay sau đó chém về phía nó.

Con thú hai đầu nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công, nhảy về phía Ngô Tà tấn công.

Ngô Tà thấy vậy, lấy súng trên người, nhắm vào mắt con thú hai đầu bắn tới.

Con thú hai đầu cảm thấy không ổn, theo phản xạ liền né tránh.

Đội trưởng Triệu thấy nó lao về phía mình, lo lắng sẽ làm bị thương giáo sư và đồng đội, phát huy sở trường huấn luyện thường ngày của mình, né về phía sau, chạy vào một góc.

Diệp Phi thấy vậy, sắc mặt lạnh lùng, bước chân nhẹ nhàng nhảy lên, bám sát phía sau, nhắm vào lưng con thú, nhấc lên chính là một nhát dao.

"Aooo…" Con thú hai đầu vì né không kịp, sau lưng liền truyền đến cơn đau nhói.

Vừa đáp xuống đất, liền thấy phù văn trên đất và xung quanh vách tường tỏa ra ánh sáng đỏ.

Lơ lửng ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Vết thương sau lưng con thú hai đầu đang phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ngô Tà thấy cảnh này, đáy mắt kinh ngạc không thôi.

"Phù văn ở đây có thể giúp nó phục hồi vết thương." Lời vừa dứt, con thú hai đầu trên đất lại một lần nữa tấn công.

Sắc mặt Tiểu Ca ngưng trọng, đột nhiên nhảy lên, không để chúng làm hại Ngô Tà một chút nào.

Các giáo sư được lính đánh thuê che chắn sau lưng, căng thẳng nhìn hai con thú hai đầu.

Vô cùng nhanh nhẹn, gần như sắp bị thương thì con thú hai đầu sẽ né tránh.

Các giáo sư và đám người đứng ở một góc, vô cùng căng thẳng, từng người nắm chặt tay, sợ chúng làm bị thương Tiểu Ca và đội trưởng Triệu.

“Ngô Tà, giải quyết phù văn ở đây.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Ngô Tà nghe vậy, cẩn thận nhớ lại ghi chép trong bút ký, nhưng không nói làm thế nào để thay đổi loại phù văn này.

Diệp Phi thấy tình thế bắt buộc, mục tiêu của con thú hai đầu này dường như chỉ có đội trưởng Triệu.

Cộng thêm thân thủ của đội trưởng Triệu, anh ta cầm cự một lúc vẫn được.

Hắn đi đến mặt tường, con dao phay trong tay vung lên, phá hủy phù văn trên tường, rồi khắc lại.

Ngay lúc đang điêu khắc, phía sau truyền đến tiếng la hét thất thanh.

“Mẹ nó.” Máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ vai đội trưởng Triệu, anh ta hét lên một tiếng.

Ngay sau đó nhìn về phía học sinh khảo cổ sau lưng, “Tránh ra.” Con thú hai đầu này vốn dĩ vẫn luôn đuổi theo anh ta, ai ngờ lại đột nhiên đổi hướng, tấn công các học sinh, bất đắc dĩ, anh ta phải chắn trước mặt những học sinh này, cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công của nó.

Ngô Tà lấy súng trong tay, nhắm vào một trong hai cái đầu của con thú, bắn vào trán.

Con thú hai đầu không để ý, cái miệng còn lại định cắn về phía Ngô Tà.

Diệp Phi thấy vậy, giải phóng dòng máu Chân Long trên người, con thú hai đầu đột nhiên buông vai đội trưởng Triệu ra, trốn sang một bên, lộ ra vẻ uy hiếp với Diệp Phi.

Chỉ là nó không tấn công Diệp Phi, dường như có chút kiêng dè.

Vết tích màu đen trên mặt Tiểu Ca, toàn bộ đều lặn mất, lông mày

nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Lại là cảm giác này, dòng máu Kỳ Lân trên người dường như bị áp chế.

Ngô Tà và mọi người mặt mày ngơ ngác nhìn con thú hai đầu, chỉ thấy nó hung hăng nhìn chằm chằm vào Diệp Phi, nhất thời không hiểu tại sao.

Cư dân mạng xem mà vừa căng thẳng vừa kích thích.

"Thật sự dọa chết tôi rồi, tôi chỉ thấy Tiểu Ca và đại lão nhảy qua nhảy lại, rồi thấy nó đuổi theo Ngô Tà và đội trưởng Triệu, cuối cùng định làm hại học sinh, căng thẳng ghê." "Ai mà không thế, tôi thật lo lắng con thú hai đầu đó lại còn đáng sợ hơn trước, còn biết tự mình phục hồi vết thương, đây đúng là huyền huyễn rồi, quá mẹ nó huyền huyễn." "Bây giờ không động đậy nữa, đây là tình huống gì?" "Sao tôi biết được, tôi ngay cả đại lão làm gì cũng không biết nữa." "Tôi cũng không biết." "+1." … Diệp Phi thấy chúng yên tĩnh rồi, tay nhanh chóng sửa đổi phù văn trên tường.

Chỉ mấy phút sau, liền thấy thân thể của con thú hai đầu đang dần dần biến thành ảo ảnh.

"Mọi người xem, hình như trong suốt rồi." Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nhìn hai con thú hai đầu đang ở đó, vui mừng nói.

"Những phù chú này đã bị anh bạn Diệp Phi sửa đổi rồi, không còn oán khí và âm khí ngưng tụ nữa, những thứ này sẽ không còn tồn tại." Ngô Tà cũng có chút bất ngờ, người đàn ông này vậy mà lại biết sửa đổi phù văn.

Sao cái gì cũng biết vậy, không có thứ gì không biết sao?

Cho đến khi quái thú biến mất không thấy, các giáo sư vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc.

Cứ thế… kết thúc rồi? ???

Phù văn này sửa đổi như thế nào?

“Anh Diệp Phi, sao anh lại biết sửa phù văn vậy?

Cũng là chú Ba kia dạy anh à?” Đáy mắt Ngốc Tiểu Muội đầy kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Chương 141

Trong nhận thức của cô, dường như bản lĩnh của Diệp Phi đều là do một người đàn ông tên là chú Ba dạy.

"Ừ, chính là vậy." Diệp Phi cũng không phủ nhận.

Giáo sư Tiền lúc này cũng không biết nên nói gì cho phải.

Từ lúc vào đến giờ, không biết phải hình dung Diệp Phi như thế nào nữa.

Ngoài chấn động ra thì vẫn là chấn động, gần như không có gì là hắn không biết.

"Sao tôi cảm thấy, cậu ta còn giống giáo sư hơn chúng ta, đến đây, chúng ta đến giờ dường như không có tác dụng gì." Tiền Tinh Vân tự giễu cười một tiếng, nhìn bộ dạng của Diệp Phi, thêm phần kinh ngạc và bất ngờ.

"Đừng nói ông, tôi cũng nghĩ vậy, tôi cảm thấy mình dường như lạc lõng, đến đây chỉ là một kẻ kéo chân." Giáo sư Dương cũng có tâm trạng tương tự.

Các giáo sư nhìn nhau, cuối cùng cùng cười một tiếng.

Đội trưởng Triệu bị thương, đồng đội bên cạnh vội vàng băng bó vết thương.

Còn Ngô Tà, đi đến bên cạnh Tiểu Ca, thấy y đang nhìn Diệp Phi, sắc mặt ngưng trọng.

"Cậu rốt cuộc là ai?

Tại sao lại áp chế được huyết mạch của tôi?" Tiểu Ca lạnh lùng chất vấn.

“Huyết mạch của cậu?

Cậu đang nói gì vậy?” Diệp Phi giả vờ không hiểu, vẻ mặt vô tội.

Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Phi, một tay nắm chặt cổ tay hắn, muốn từ trên cổ tay hắn xem ra điều gì đó, nhưng bên trong không có gì cả.

Gương mặt vốn đã lạnh lùng lúc này càng thêm lãnh đạm.

Rõ ràng từ trên người hắn cảm nhận được huyết mạch còn mạnh hơn, tại sao trên tay hắn lại không có vết tích.

“Tiểu Ca, cậu hiểu lầm rồi, tôi thật sự không biết cậu đang nói gì?” Diệp Phi biết y muốn tìm gì, vội vàng giải thích.

“Tại sao hai con thú hai đầu đó lại cảnh giác cậu?” Tiểu Ca vẫn tin vào năng lực nhạy bén của mình, sẽ không sai.

“Cậu có quên không, lúc đó tôi đã sửa đổi phù văn rồi, cho nên chúng sẽ kiêng dè tôi.” Diệp Phi tiếp tục giải thích, dường như đã sớm biết y sẽ hỏi.

“Tiểu Ca, cậu nhất định là hiểu lầm rồi, anh bạn Diệp Phi không phải như cậu nghĩ đâu.” Ngô Tà thấy không khí không đúng, vội vàng khuyên giải.

Cuộc đối thoại của ba người không bị những người khác nghe thấy.

Xem hết tất cả những điều này, cư dân mạng, trong lòng đã nâng Diệp Phi lên một tầm cao mới.

“Tôi quyết định đổi nghề, mẹ nó, không cùng một đẳng cấp, sao tôi dám tự xưng là một chuyên gia ẩm thực, không biết lăng mộ, không biết tinh tượng, cũng không uyên bác, bây giờ còn thêm một cái, sửa đổi phù văn.” “Anh Phi của tôi đúng là bá đạo rồi, chưa bao giờ

làm tôi thất vọng, bây giờ tôi thật sự tâm phục khẩu phục, tôi cảm thấy khả năng chịu đựng của mình bây giờ đã tăng lên mấy bậc." "Tôi cũng gần như vậy rồi, thật sự, tôi bây giờ không biết phải hình dung anh Phi của tôi như thế nào, thật quá chấn động." "Tôi quyết định, nhất định sẽ mang ảnh của anh Phi vào quan tài." … Giáo sư Phương và Vương Lão hai người xác định đã an toàn, thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ xuống một cái mộ cũng cần nhiều kỹ năng như vậy, tôi có lẽ sau này không thể xuống mộ nữa." Giáo sư Phương thấy tình cảnh này, đột nhiên hoài nghi nhân sinh.

"Ông tốt nhất là đừng đi, tim của ông chưa chắc đã chịu nổi." Vương Lão nghe thấy, thêm phần trêu chọc.

"Đây là hậu sinh khả úy, những người trẻ tuổi bây giờ đã không phải là những lão già như chúng ta có thể so sánh, ha ha." Giáo sư Phương có chút cảm khái.

Vương Lão cũng ở một bên tỏ vẻ tán thành.

Trong lăng mộ.

Giáo sư Tiền hỏi Diệp Phi, xác định bây giờ đã an toàn, những giáo sư này mới đi đến trước quách.

Phù văn vốn sáng rực giờ đã trở nên âm u chết chóc.

Khi bước vào trong quách, bên trong chỉ có một chiếc gối đầu bằng gỗ kim tơ nam mộc và một tấm chăn bông thêu hình rồng, ngoài ra không còn gì khác.

"Sao ở đây chẳng có gì cả?" Giáo sư Dương không khỏi thất vọng.

Ông đeo găng tay, nhấc tấm chăn bông trong quách lên định xem xét thì phát hiện mặt sau tấm chăn có một hàng chữ màu đỏ tươi.

“Mọi người xem, ở đây có chữ.” Giáo sư Quách tinh mắt phát hiện, vội vàng lật tấm chăn lại, sau đó trải ra đất.

Tiền Tinh Vân rất am hiểu văn tự thời Hán, vội vàng xem xét tấm chăn trên mặt đất.

“Giáo sư, trên đó viết gì vậy?” Một sinh viên đứng sau thấy hàng chữ trên đất, nôn nóng hỏi.

Ngô Tà và Diệp Phi đi tới liếc nhìn một cái rồi không nói gì.

Tiểu Ca vẫn đứng lạnh lùng sau lưng Ngô Tà, không quan tâm đến chuyện xung quanh.

Tiền Tinh Vân xem qua một lượt rồi bắt đầu thuật lại.

Người phụ nữ này là vợ cả của Nam Hải Vương, cũng là vương hậu.

Kể từ sau khi Nam Hải Vương mất tích rồi trở về, ông ta đã thay đổi hoàn toàn, bắt đầu chán ghét vương hậu.

Nhưng khi biết bà mang thai đôi, thái độ của ông ta đột nhiên thay đổi.

Hàng ngày, ông ta đều cho người mang đến cho bà rất nhiều thuốc sắc đen kịt.

Mãi cho đến khi bà sắp sinh, ông ta đã cho người rạch bụng bà, lấy cặp song sinh ra.

Sau khi trừ khử những đứa trẻ bị cho là điềm gở, ông ta lại nhốt bà ở đây.

Trước khi lâm chung, vương hậu đã hạ một lời nguyền lên Nam Hải Vương...

Nhưng những ký tự phía sau, Tiền Tinh Vân không nhận ra, nên cũng không biết lời nguyền đó là gì.

Mọi người có mặt tại hiện trường nghe xong đều vô cùng phẫn nộ, Nam Hải Vương này quả thật quá tàn nhẫn.

Sao có thể đối xử với vợ con mình như vậy?

Đó là con ruột của ông ta cơ mà, vậy mà lại có thể hạ một mệnh lệnh tàn độc như thế, thật khiến người ta tức giận.

Cộng đồng mạng cũng vô cùng phẫn nộ.

"Nam Hải Vương này đúng là một tên cặn bã, đến con ruột của mình cũng ra tay được, lại còn là con song sinh.

Sao lại có thể tàn nhẫn biến vợ con thành ra thế này?" "Đúng là không xứng làm chồng, làm cha, quá tàn nhẫn." "Tức chết đi được, chưa nói đến nỗi đau của người phụ nữ này, nhà mẹ đẻ của bà ấy cũng đau lòng biết bao?

Con gái ngoan ngoãn lại chết thảm trong tay chồng mình." "Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao ngôi mộ này lại tà dị đến vậy, hóa ra Nam Hải Vương vốn có bệnh, mà còn là bệnh nặng." "Lầu trên nói đúng." "Tôi cũng đồng ý." … Trong lăng mộ.

"Giáo sư Tiền, đoạn văn tự phía sau này có nghĩa là gì?" Giáo sư Hoàng vô cùng khó hiểu, chỉ vào phần chữ còn lại.

"Đoạn văn tự này, tôi cũng lần đầu gặp." Tiền Tinh Vân nói thật.

Các giáo sư khác nghe vậy cũng không nói gì thêm.

Lịch sử Đại Việt vốn đã không hoàn chỉnh, việc văn tự lịch sử có thiếu sót cũng là chuyện bình thường.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Phi.

Ánh mắt dò hỏi không cần nói cũng hiểu.

"Đây là văn tự phương ngữ của Nam Hải, đoạn này có nghĩa là: Nguyền rủa Nam Hải Vương giết vợ diệt con, ắt sẽ bị trời phạt, thân

thể bị lợn rừng cắn xé, thi thể bị vạn trùng ăn mòn.” “Ngày ngày không được yên ổn, chết đi cũng phải vĩnh viễn đọa địa ngục, vĩnh thế không được siêu sinh, ngày sau ắt sẽ có người báo thù cho bà ấy…” Diệp Phi nói xong, không khỏi ngẩn ra.

Báo thù cho bà ấy?

Sẽ là ai?

Lời nguyền này chẳng lẽ đang ám chỉ điều gì?

Giáo sư Tiền thấy anh trầm ngâm, thoáng chốc lại căng thẳng.

Chẳng lẽ lại có nguy hiểm gì sao?

Nếu không sao lại nhíu mày?

“Anh Diệp Phi, có phải sắp có chuyện gì xảy ra không?” Giáo sư Hoàng hỏi trước, vô cùng thấp thỏm bất an.

Diệp Phi thấy họ đều đang căng thẳng, trong lòng không hiểu.

“Hử?

Không có gì đâu, mọi người sao vậy?” Diệp Phi khó hiểu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi.

Cộng đồng mạng thì được một phen vui vẻ.

“Ha ha, giờ đại lão chỉ cần nhíu mày là các giáo sư sợ chết khiếp rồi, một biểu cảm cũng có thể dọa họ thành ra thế này, ha ha, cười chết mất.” “Ha ha, tuy tôi thấy cười như vậy không hay lắm, nhưng mà đúng là buồn cười thật, giờ thành ra con chim sợ cành cong hết rồi à?” “Ha ha, tôi thấy buồn cười thật đấy, nhưng tôi không cố ý đâu, thật sự không phải, chỉ vì đại lão nhíu mày mà họ đã sợ rồi, giờ đại lão đã ghê gớm đến mức này rồi sao?” “Chắc là bị dọa sợ quá rồi, giờ có chút động tĩnh cũng thấy sợ, tôi thì quen rồi, nhưng những người ở

hiện trường chắc chắn là không." … Vẻ mặt các giáo sư có chút ngượng ngùng, đúng là hơi mất mặt thật, cũng quá căng thẳng rồi.

Chương 142

Chủ yếu là vì những chuyện xảy ra từ lúc bước vào đây thật sự quá khó lý giải.

"Nếu đã xác định được thân phận, chúng ta có nên nghiên cứu xem lát nữa ra ngoài bằng cách nào không?" Đốc Tiểu Muội nhìn các giáo sư trước mặt, tốt bụng nhắc nhở.

Các giáo sư lúc này mới bừng tỉnh, bèn thu dọn đồ đạc trước, đợi người phía sau đến mang đi.

Chỉ là hiện tại nhĩ thất này toàn là phù văn, đến một khe cửa cũng không thấy.

Ngô Tà cẩn thận quan sát chiếc quách, trong đầu nhớ lại những ghi chép trong bút ký.

Cần phải quan sát kỹ môi trường xung quanh và các chi tiết.

Ngô Tà nhìn bức tường đá liền mạch không một kẽ hở, gần như đã từ bỏ ý định tìm cửa trên tường.

Thay vào đó, chiếc gương trang điểm ở đây lại trông rất đột ngột.

Chẳng lẽ yêu cầu trước khi chết của vương hậu là đặt gương trang điểm ở đây?

Ngô Tà đi đến trước gương, nhìn những hộp phấn son trên bàn.

Trong đó có một chiếc bình sứ màu đỏ, không một hạt bụi.

Diệp Phi chú ý đến hành động của Ngô Tà nhưng cũng không nói gì, chỉ đứng tại chỗ.

Trong lòng anh vẫn đang suy nghĩ, lời của vương hậu có ý gì?

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng cùng nhau, nghiên cứu chiếc bình sứ.

“Để tôi.” Tiểu Ca không muốn Ngô Tà mạo hiểm, nhanh hơn một bước đưa tay xoay chiếc bình sứ.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ngay khoảnh khắc bình sứ được xoay, đáy quan tài trong quách xuất hiện một lối đi.

Mọi người đang tìm công tắc, khi thấy cảnh tượng trước mắt, liền giơ ngón tay cái với Ngô Tà.

Ngô Tà sờ mũi, mình chỉ thử một chút thôi, không ngờ lại đúng là công tắc thật.

Đội trưởng Triệu băng bó qua loa vết thương, vẫn dẫn đội đi trước vào cầu thang.

Mãi đến mười phút sau mới xác nhận an toàn.

Các giáo sư đi theo sau một cách trật tự.

Diệp Phi đi cuối cùng, liền thấy Tiểu Ca ở phía trước liếc nhìn anh một cái lạnh lùng, rồi đi theo sát bên cạnh Ngô Tà.

Diệp Phi cảm thấy mình đang bị nhắm tới, rốt cuộc đã chọc phải ai cơ chứ?

Càng đi xuống, mọi người càng cảm thấy ẩm ướt.

Trên tóc còn đọng những giọt nước, âm thầm rơi xuống từ thái dương.

Những bức tường đá xung quanh cũng ướt sũng.

Đốc Tiểu Muội phát huy tinh thần nghề nghiệp, tay cầm micro bắt đầu giới thiệu về lối đi xung quanh.

Cư dân mạng cũng chú ý đến điều kỳ lạ trên người họ.

“Họ đang đổ mồ hôi à?

Tôi thấy Tiểu Muội đã lau mặt không chỉ một lần rồi.” “Chắc là không phải đâu, họ mới đi có hơn mười phút, không có lý do gì để nóng như vậy.” “Chắc là do ẩm ướt, môi trường ở đây nhất định rất ẩm thấp nên mới như vậy.” “Đúng vậy, mọi người nhìn tường đi, vừa nãy tôi thấy quần áo của Tiểu Muội, hình như cũng hơi ẩm.” “Mọi người không thấy lạ sao?

Đây là một mật thất, cho dù là do hơi ẩm từ lòng đất bốc lên cũng không thể có nhiều hơi nước như vậy, trừ khi ở đây có nước.” “Dù có là vậy, thì phải cần bao nhiêu nước mới tạo ra nhiều hơi nước như thế, không lẽ là cả một cái hồ?” “Cái này… khó nói lắm, Nam Hải Vương đến vợ mình cũng có thể giết để xây lăng mộ, nơi này lại gần bờ biển như vậy, ẩm ướt cũng là bình thường.

Hơn nữa, ở đây có chỗ nào bình thường đâu.” … Trong lăng mộ, mọi người đi gần một tiếng đồng hồ mới đến được đáy.

Giáo sư Tiền quan sát xung quanh, nơi này rộng ít nhất cũng phải mấy nghìn mét.

Ông không khỏi nhíu mày, sao ở đây lại rộng như vậy?

“Giáo sư Tiền, ông nghe xem, hình như là tiếng nước?” Giáo sư Dương nhỏ giọng hỏi.

Giáo sư Tiền đứng tại chỗ, vểnh tai lắng nghe, chỉ nghe thấy những âm thanh rất nhỏ.

“Giáo sư, ở đây có một cửa hang.” Một sinh viên phía sau đi đến bên vách đá, phát hiện một cửa hang chỉ cao khoảng một mét.

Chỉ là nơi này tối đen như mực, nếu không có đèn chiếu sáng thì khó mà phát hiện được.

Ngô Tà và Diệp Phi đứng ở phía sau cùng, nhìn về phía cửa hang.

Nơi này xây rộng như vậy, tại sao cửa hang lại nhỏ thế?

“Diệp Phi huynh đệ, cậu đoán xem, cửa hang phía sau sẽ như thế nào?” Ngô Tà không khỏi cười đầy ẩn ý.

“Lát nữa sẽ biết nó như thế nào thôi.” Diệp Phi cũng không nói nhiều, đáp lại không cần suy nghĩ.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, chủ động định đi trước xem có an toàn không, nhưng bị một đồng đội cản lại.

“Đội trưởng Triệu, anh bị thương rồi, hay là để tôi đi.” Không đợi đội trưởng Triệu nói gì, người đồng đội đã chui vào cửa hang trước.

Chưa đầy một phút, đã có tiếng vọng ra.

Xác định là an toàn, các giáo sư mới đi vào theo.

Giáo sư Tiền không ngờ hang đá này chỉ cách một bức tường.

Đốc Tiểu Muội ra khỏi cửa hang, quan sát môi trường xung quanh.

Cô phát hiện nơi này rộng đến mấy vạn mét, thậm chí còn rộng hơn.

Trước mắt còn có những hố sâu lớn nhỏ không đều, trước mỗi hố đều có một tấm bia.

Chỉ là phía sau quá rộng, đèn chiếu sáng cũng không nhìn rõ được, chỉ có thể thấy được khung cảnh trước mắt.

Các giáo sư đi đến bên cạnh một hố sâu, hơi sững người, bên trong đầy ắp xương cốt.

Họ liền đi sang một hố khác, cũng tương tự, chỉ là hình thể lớn hơn mấy phần.

Đi qua liên tiếp mấy hố sâu, bên trong đều là hài cốt.

Tiền Tinh Vân nín thở, mỗi hố sâu ít nhất cũng rộng từ ba đến bốn mét.

Chiều ngang ít nhất cũng gần trăm mét, đây là hố nhỏ nhất, hố lớn nhất còn chưa xem.

Đốc Tiểu Muội bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Những hài cốt này, đã chết bao nhiêu mới có thể lấp đầy hố sâu đến mức này.

Bình luận trên màn hình cũng liên tục hiện lên.

"Tôi có nhìn nhầm không?

Đây đều là hài cốt sao?

Là của động vật phải không?" "Chắc bạn không nhìn nhầm đâu, là của động vật.

Hố đầu tiên tôi thấy hình như là chó?

Đó là đầu chó phải không?" "Hình như vậy, hố thứ hai rất giống khỉ, còn hố thứ ba, tôi thấy giống công, tôi từng thấy ở sở thú rồi." "Tại sao Nam Hải Vương lại làm vậy?

Tôi thật sự không thể hiểu nổi, đây là tình huống gì?" "Nếu dùng người để bồi táng tôi còn có thể hiểu được, nhưng dùng động vật thì tôi thật sự không hiểu." "Cầu giải đáp…" … Tiền Tinh Vân đi hơn mười phút, nhìn những tấm bia trên đó, bên cạnh mỗi hố đều có một tấm bia ghi tên của từng loài động vật.

"Giáo sư, sắc mặt ông không tốt, có chuyện gì vậy?" Giáo sư Dương thấy vậy, vội vàng hỏi.

"Ở đây đều là động vật, hơn nữa, còn được phân loại theo cấp bậc, cộng thêm tuổi thọ dài ngắn để đối xử khác nhau, càng đi vào trong, đều là những động vật quý hiếm." "Còn có hổ, báo, sói, các loại

trăn, gấu, còn có rất nhiều động vật tôi thậm chí còn chưa từng nghe tên, cũng có nhiều loài đã tuyệt chủng rồi.” Tiền Tinh Vân trong lòng vô cùng đau xót, những động vật này mỗi loài đều là giống quý hiếm, cứ thế chết thảm, trở thành vật bồi táng.

Các giáo sư và sinh viên khác nghe vậy, đều hít một hơi lạnh, không thể tin được nhìn vào những hố sâu bên cạnh.

“Ai?

Ai gọi tôi?” Một sinh viên đang im lặng, bỗng nghe thấy tiếng gọi, liền quay phắt sang bên cạnh, vội vàng hỏi.

“Cậu sao vậy?

Ai gọi cậu?” Sinh viên bên cạnh khó hiểu nhìn cậu ta.

Chương 143

“Không phải cậu sao?

Sao tôi nghe thấy có người gọi tôi?” Sinh viên kia khó hiểu sờ cổ mình.

“Cậu nói gì vậy?

Sao tôi có thể gọi cậu được?” Một sinh viên khác lắc đầu.

Một sinh viên phía sau đang nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm gì đó.

“Cậu lại sao nữa?

Sao cứ quay tới quay lui, lén lút như vậy?” “Tôi vừa nãy hình như nghe thấy tiếng gì đó, chẳng lẽ tôi nghe nhầm?” “Ở đây toàn là người, đều đang nghe giáo sư nói chuyện, sao lại có tiếng động được, có phải cậu bị ảo giác thính giác không?” Ngô Tà cũng vội quay người lại, luôn cảm thấy ở đây có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình, hơn nữa ánh mắt không hề thân thiện.

“Sao vậy?” Tiểu Ca thấy Ngô Tà như vậy, lạnh lùng lên tiếng hỏi.

“Tôi cảm giác có người đang nhìn chằm chằm vào tôi.” Ngô Tà không muốn gây hoảng loạn, nhỏ giọng đáp.

Diệp Phi khẽ động tai, ánh mắt lướt qua những hố bồi táng, mí mắt hơi cụp xuống.

Ngay cả cư dân mạng trước màn hình lúc này cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Tôi hình như nghe thấy tiếng kêu của động vật nào đó?” “Chẳng lẽ là mấy con chó, hổ gì đó à?” “Mấy người có nghe nhầm không, sao

lại có tiếng động được?

Ở đây đến bóng ma cũng chẳng có." "Không phải đâu, tôi cũng nghe thấy, nhưng tôi chưa từng nghe âm thanh này, không biết miêu tả thế nào." "Mọi người nói xem, có khi nào gặp ma không?" "Chắc không đâu, tôi muốn xem hài cốt của những động vật tuyệt chủng này trông như thế nào." "Tôi cũng muốn." Một nhân viên công tác thấy vậy, chủ động đi đến trước hố mộ.

Đi vào trong hố, liền thấy hài cốt của một con vật to lớn dài mấy mét, hộp sọ còn hơi dài.

"Vãi chưởng, đây là thằn lằn lớn phải không?

Cái hố to như vậy mà chỉ để được vài con?

Còn cái răng kia nữa, trời ạ…" "Thằn lằn lớn mấy mét như thế này tôi mới thấy lần đầu, nhưng trên mạng có xem ảnh rồi, không ngờ có thật." "Vãi chưởng, đúng là phung phí của trời." Bình luận của cư dân mạng lướt qua.

Nhân viên công tác đang chuẩn bị quay địa điểm thứ hai, bên tai vang lên một âm thanh lạ.

Anh ta vội vàng nhìn xung quanh.

Chỉ có mình anh ta ở bên hố sâu này, cách các giáo sư một khoảng, có nói chuyện cũng không nghe thấy.

Bây giờ nghĩ lại, không khỏi thấy lạnh gáy, xung quanh chỉ có mình, vậy âm thanh này… Càng nghĩ càng sợ, nhưng nói ra ai sẽ tin?

Anh ta vội vàng chạy vào trong đám đông.

Các giáo sư tiếp tục đi, đến bên những hố sâu, nhìn những bộ hài cốt ngày càng to lớn, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Diệp Phi và Tiểu Ca vẻ mặt lạnh nhạt liếc nhìn một cái.

Càng đi vào trong, động vật dần biến thành sinh vật biển.

Hài cốt rùa biển trong đó ít nhất cũng phải lớn mười mấy mét, còn có các loại xương cá khác nhau.

Cá voi cũng nằm trong số đó, độ sâu của hố bồi táng có thể tưởng tượng được.

Càng đi càng thấy trong lòng chấn động.

"Nam Hải Vương này biến nơi đây thành sở thú à?

Còn có cả thủy cung nữa sao?

Sao cái gì cũng có vậy?" Ngô Tà nhíu mày, cẩn thận quan sát, lại có thể giết hại những sinh vật này.

Cả đoàn đi được vài bước, đội trưởng Triệu cảm thấy dưới chân ươn ướt.

Anh ta cầm đèn pin soi một cái, phát hiện dưới chân mình toàn là nước.

Anh ta dừng bước, cầm đèn pin cẩn thận quan sát, phát hiện trước mắt là một vùng nước mênh mông vô tận.

Trong không khí còn có vị mặn nhàn nhạt.

"Đây là nước biển?" Đội trưởng Triệu trong lòng chùng xuống, ánh sáng đèn pin có hạn, chỉ có thể nhìn thấy một chút.

Tiền Tinh Vân thấy anh ta không đi nữa, liền hỏi nguyên do.

Mọi người đều kinh ngạc.

"Xem ra, ông ta đã dẫn nước biển từ ngoài đảo vào đây, hơi nước lúc trước chắc là do thủy triều của nước biển này." Tiền Tinh Vân trong lòng chấn động, việc này cần bao nhiêu nhân lực vật lực?

"Nhưng nghe âm thanh này, hình như là tiếng nước biển, Nam Hải

Vương muốn làm gì?

Tại sao lại dời biển vào đây?" Giáo sư Quách không hiểu.

Mấy vị giáo sư rơi vào trầm tư.

Các sinh viên phía sau còn muốn đi nghiên cứu bộ xương cá sấu khổng lồ trong hố bồi táng lúc nãy.

Đang chuẩn bị chụp ảnh thì thấy vị trí của bộ xương di chuyển một chút.

Hai sinh viên còn tưởng mình nhìn nhầm, không chắc chắn dụi dụi mắt mình.

"Tôi có nhìn nhầm không?

Vị trí này là để cái đuôi mà?" Một người hỏi.

"Con cá sấu này có thể nói là thủy tổ rồi, ít nhất cũng phải lớn mấy chục mét, chỗ này chỉ có bấy nhiêu, còn có thể di chuyển đi đâu được?" Một sinh viên khác không để ý, đang định cầm điện thoại lên chụp ảnh thì phát hiện cái đuôi lại di chuyển thêm một lần nữa.

Điện thoại cũng lập tức rơi xuống đất, phát ra tiếng động giòn tan.

Sắc mặt hai sinh viên lập tức bị dọa đến trắng bệch, trân trối nhìn con cá sấu lớn trong hố.

Cơ thể nó đang từ từ di chuyển.

"A…" Hai sinh viên ngồi bệt xuống đất, kinh hãi nhìn con cá sấu lớn trong hố, hét lên.

Miệng cá sấu cũng phát ra tiếng gầm.

Các giáo sư và nhóm Ngô Tà ở phía trước nghe thấy tiếng động, vội vàng quay lại nhìn.

Họ phát hiện những bộ xương động vật trong các hố bồi táng phía

sau đang từ từ đứng dậy, có con còn đang cố gắng bò ra khỏi hố.

Các sinh viên đội khảo cổ bị dọa đến mặt mày tái mét, vừa lết vừa bò chạy đến bên cạnh các giáo sư, toàn thân run rẩy.

Đốc Tiểu Muội che miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn những bộ xương trong hố đang từ từ bò ra, trên người còn phát ra tiếng xương va chạm và ma sát.

"Trời ơi, cái này…" Đốc Tiểu Muội vội vàng trốn sau lưng Diệp Phi, không dám nhìn thẳng.

Nhìn những hài cốt động vật này bò ra khỏi hố, từng con một đứng đối diện với mọi người.

Lớn nhỏ không đều, nhiều không đếm xuể.

Ngô Tà rất nhạy bén phát hiện, những con di chuyển đều là những động vật cấp bậc tương đối cao, đều là những loài có linh tính.

"Chuyện gì thế này?

Sao chỉ còn là xương mà vẫn có thể di chuyển?" Giọng giáo sư Hoàng run rẩy, trán đầy mồ hôi.

"Nam Hải Vương rốt cuộc đang có ý đồ gì?

Những hài cốt động vật này không được chôn cất, là vì điều này sao?" Giáo sư Quách cũng căng thẳng không kém.

Những con vật này đều là động vật cỡ lớn, chỉ cần va vào một cái cũng đủ cho mấy lão già xương cốt này chịu đựng.

Tiểu Ca nhìn những con vật này chỉ đứng tại chỗ, tạm thời không có ý định tiến lại gần, ánh mắt trầm xuống.

Bình luận trước màn hình không ngừng trôi.

"Vãi chưởng, chuyện lạ ngàn năm có một, mấy cái xương sắp

thành hóa thạch này còn cử động được à?" "Mẹ kiếp, cái thân hình nhỏ bé của tôi, con voi kia một chân là có thể giẫm bẹp tôi rồi." "Tôi đã bảo là lúc trước tôi nghe thấy tiếng gì mà, hóa ra là do mấy bộ xương này phát ra, mấy người còn nói tôi nghe nhầm?" "Ai mà biết được mấy bộ xương này cũng phát ra tiếng động, thật quá quỷ dị, giờ tôi nổi hết da gà rồi." "Ai mà không thế, cái thứ này có phải đạn bắn cũng vô dụng không?" "Nhưng mà bây giờ tôi thấy vẫn nên hỏi Phi ca, đây là chuyện gì vậy?" … Nhân viên công tác nhớ lại âm thanh nghe được lúc trước, bây giờ vẫn còn thấy sợ hãi, lúc đó chỉ có một mình anh ta ở đó.

"Anh Diệp Phi, rất nhiều cư dân mạng muốn biết, đây là chuyện gì vậy?" Nhân viên công tác khó khăn lên tiếng hỏi, nếu nghe kỹ, giọng nói còn có chút run rẩy.

Diệp Phi còn chưa kịp nói, đã thấy những con vật này đang bước chân tiến lại.

"A…" Một sinh viên phía sau thấy vậy, sợ hãi hét lên, quay người định chạy.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, biết đạn không có tác dụng, hơn nữa ở đây đa phần đều là động vật đã tuyệt chủng.

Nếu làm hỏng, những thứ này làm sao mang về?

Làm sao để nghiên cứu?

Chương 144

Nghĩ đến đây, khẩu súng trong tay anh ta đã đổi thành dùi cui cảnh sát.

"Ngô Tà, tránh ra." Tiểu Ca rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nghênh chiến.

Đồng thời phóng thích huyết mạch Kỳ Lân, khóe mắt còn liếc nhìn Diệp Phi một cái.

Khi những đường vân màu đen trên mặt hiện ra đầy đủ, thân hình y lóe lên.

Y đi trước một bước, chặn con voi đang định tiếp cận Ngô Tà.

Còn chưa kịp tiếp xúc với những hài cốt động vật này, chúng nó thấy Tiểu Ca đến gần, liền bản năng lùi về phía sau.

Ngô Tà thấy vậy, ánh mắt nheo lại, lập tức hiểu ra.

Dòng máu Chân Long trên người cũng nhanh chóng thu lại.

Lúc này, Diệp Phi quay đầu lại liếc một cái, ánh mắt nheo lại, dường như nghe thấy âm thanh gì đó trong nước biển.

Thấy những hài cốt động vật này không động đậy nữa, các giáo sư nhìn Tiểu Ca, vội vàng ngăn lại.

"Trương tiên sinh, xin thủ hạ lưu tình." Tiền Tinh Vân vội vàng gọi.

Tiểu Ca vội vàng thu lại thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, dừng lại trước mặt chúng.

Chỉ trong vài giây, những bộ xương động vật này lập tức ngã xuống đất.

Các giáo sư: ???

Đội lính đánh thuê: ???

Cư dân mạng: ???

Đây là ý gì?

Lúc trước hung thần ác sát, bây giờ lại ngã xuống, đây là ý gì?

"Trương tiên sinh, chuyện này là sao?" Tiền Tinh Vân không biết Trương Khởi Linh đã làm gì, vô cùng kinh hãi và có chút xót xa nhìn những bộ xương trên đất.

Họ không biết, nhưng Ngô Tà là người biết rõ nhất.

"Có lẽ là không có máu thịt, nên đã ngã xuống." Ngô Tà thấy vậy, vội vàng giải thích.

Lượt xem trong phòng livestream không ngừng tăng lên.

"Mọi người có tin lời giải thích này không?" "Tôi không tin, nếu thật sự là như vậy, lúc chúng nó bò lên sao không thấy mấy bộ xương đó ngã xuống?" "Chân lý." "Tôi cũng đồng ý với lầu trên, cố gắng đứng dậy, cuối cùng lại ngã xuống, vậy là vì cái gì?" "Hết nước chấm, đúng là hết nước chấm." "Chẳng lẽ anh chàng cool ngầu này có bản lĩnh gì đó khác thường?" Cư dân mạng đoán mò.

Tiểu Ca thấy vậy, lạnh lùng cất thanh Hắc Kim Cổ Đao trên người đi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Phi ở một bên.

"A…" Một sinh viên trong đám đông lại hét lên.

"Nó làm gì cậu?" Sinh viên bên cạnh vốn đã bị những bộ xương này dọa sợ, còn chưa hồi phục, lại nghe thấy tiếng hét đột ngột, trong lòng bất mãn, còn có chút tức giận.

"Mặt của cậu, vừa nãy hình như biến thành mặt thằn lằn." Sinh viên hét lên lúc này mặt mày tái mét, kinh hồn chưa định.

“Cậu mới là mặt thằn lằn.” Sinh viên bị nói trong lòng không vui.

“A…” “A…” “Ma…” Tiếp theo đó là một loạt tiếng hét thảm thiết vang lên liên tiếp.

Tiền Tinh Vân và mấy vị giáo sư nhìn các sinh viên phía sau bị dọa không nhẹ, không hiểu chuyện gì.

Chuyện gì thế này?

“Mấy đứa la hét om sòm cái gì vậy?” Giáo sư Quách tính tình không được tốt lắm, lạnh lùng chất vấn.

“Giáo sư, em thấy mặt cậu ta có mặt rắn.” “Còn có mặt chó.” “Còn có mặt gấu.” Từng sinh viên một bị dọa đến giọng nói run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Nhưng khi các giáo sư nhìn, lại không có gì cả.

Diệp Phi nghe vậy, trong lòng đã hiểu.

Anh khẽ ho một tiếng, như thể cổ họng không thoải mái.

Trên không trung xuất hiện hình ảnh của đủ loại động vật, lơ lửng ở trên.

Ngô Tà trước đó đã cảm thấy có điều không lành, bây giờ càng cảm nhận rõ hơn.

Cậu nhìn theo tầm mắt, liền thấy một đám động vật đang lơ lửng trên không trung.

Chúng đang tức giận, đầy hận thù nhìn họ.

Ngô Tà từng thấy động vật, nhưng ánh mắt hận thấu xương như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cậu khó khăn nuốt nước bọt, thậm chí cảm thấy da đầu tê dại.

Những con vật này hận không thể xé xác người ra.

Những người khác thấy Ngô Tà đang ngẩng đầu nhìn lên trời, cũng nhìn theo tầm mắt của cậu.

Khi nhìn rõ, hai chân đều có chút mềm nhũn.

Giáo sư Hoàng vừa ngẩng đầu lên, một cái đầu hổ đầy hận thù đã hiện ra ngay trước mắt ông.

Cả người ông cứng đờ tại chỗ, nước bọt tiết ra trong miệng, tay bên cạnh cũng hơi run rẩy.

Những người bên cạnh nhìn con hổ này, thân hình lớn hơn hổ hiện tại mấy lần, còn có hàm răng sắc bén.

Khí chất vương giả bẩm sinh khiến người ta chùn bước, thậm chí khiến người ta thần phục.

"Đây là… hổ răng kiếm?" Giáo sư Tiền run rẩy nói, ánh mắt đầy kinh ngạc, giọng nói cũng cao hơn mấy phần.

Con hổ răng kiếm này thân hình lại cao hơn hổ bình thường mấy lần.

Chưa kể đến những động vật tuyệt chủng bên cạnh, đặc biệt đều là những loài cỡ lớn, đang nhìn họ chằm chằm.

Lại còn là kiểu mặt kề mặt.

Tiền Tinh Vân thậm chí còn lo lắng, lát nữa nó có há miệng ra ăn thịt giáo sư Hoàng không.

Con hổ chỉ hận thù liếc nhìn một cái, thấy giáo sư Hoàng không có ý định phát ra tiếng động, cuối cùng lơ lửng trên không trung, vẫn nhìn họ chằm chằm.

Xác định con hổ răng kiếm này đã đứng trên không trung, giáo sư Hoàng thở dài một hơi.

Cả lưng ông đã ướt đẫm mồ hôi, thậm chí gần như kiệt sức.

Giáo sư Hoàng cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Tim của cư dân mạng trong phòng livestream cũng theo đó mà căng thẳng.

“Vãi chưởng, tôi thật sự lo con hổ kia sẽ ăn giáo sư một miếng.

Thật quá quỷ dị.” “Tôi thấy ở đây chẳng có gì bình thường, vô cùng bất thường, con hổ lớn như vậy tôi mới thấy lần đầu, vừa nãy tôi còn tưởng mình sắp sợ chết rồi.

Thật may là giáo sư kia tâm lý tốt, đổi lại là tôi, chắc tè ra quần rồi.” “Thôi rồi, tôi phục, cái này quá đáng sợ, đây đâu phải lăng mộ, đây là nơi ăn thịt người phải không?

Người giấy biết giết người, vương hậu biết giết người, bây giờ đến những con vật này cũng có linh hồn rồi.” “Tôi cứ nghĩ mãi, Nam Hải Vương rốt cuộc muốn làm gì?

Tụ tập những loài động vật quý hiếm này lại với nhau, chẳng lẽ là để họp rồi tập thể giết chết?” “Cậu còn nói nhảm gì nữa, tôi chỉ lo những thứ này có làm hại các giáo sư không thôi.” “Chắc là không đâu, nếu làm hại thì đã ra tay từ lâu rồi, từ đầu hình như chỉ là dọa họ, bây giờ cũng vậy.” “Cái này tôi đồng ý, nhưng tại sao lại làm vậy, tôi có chút không hiểu.” … “Anh Diệp Phi, tại sao những thứ này không tấn công chúng ta, còn tại sao ánh mắt nhìn chúng ta lại không đúng, đầy hận thù như vậy?” Tiền Tinh Vân có chút không hiểu.

“Người có ba hồn bảy vía, động vật cũng có, đặc biệt là những loài có linh tính cao này cũng vậy.

Chúng không hận chúng ta mà là hận loài người, là con người đã đưa chúng từ thiên nhiên đến đây.” “Lại chôn vùi chúng ở đây, chúng căm hận loài người, chỉ là bây giờ chỉ còn là một hồn phách, không làm được gì khác, tạm thời chỉ là dọa chúng ta mà thôi.” Diệp Phi nhẹ

nhàng giải thích.

“Dọa?

Chỉ là để dọa chúng ta?

Vậy thì tốt rồi.” Đốc Tiểu Muội nghe xong, cả người thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn kinh hồn chưa định vỗ vỗ ngực mình.

“Tiểu Muội, có phải cô nghe nhầm không, đại lão nói là ‘tạm thời’, những linh hồn động vật này ‘tạm thời’ dọa chúng ta.” Nhân viên công tác nhỏ giọng giải thích.

Đốc Tiểu Muội nghe vậy, khó hiểu nhìn Diệp Phi.

Ục ục ục.

Mặt nước yên tĩnh đột nhiên sủi bọt khí, còn nổi lên những gợn sóng.

Mọi người nghe thấy tiếng động, liền nhìn về phía mặt nước.

Gợn sóng trên mặt nước lớn hơn trước mấy phần, cuối cùng lại trở về yên tĩnh.

Chương 145

Tiền Tinh Vân lập tức nhìn những tàn hồn động vật trên đầu.

Ánh mắt vốn đầy hận thù bây giờ lại đầy bất an và hoảng sợ, thậm chí là sợ hãi.

“Dưới nước biển này rốt cuộc có thứ gì?

Lại có thể khiến chúng sợ hãi như vậy.” Tiền Tinh Vân vừa dứt lời, lông tơ trên người đã dựng đứng.

Ông bản năng cảm nhận được sự sợ hãi và lạnh lẽo, trên người cũng bất giác rùng mình một cái.

“Sao tôi thấy lạnh vậy?” Giáo sư Dương bất giác xoa xoa cánh tay.

“Đừng nói ông, bây giờ tôi cũng có cảm giác da đầu tê dại.” Giáo sư Quách cũng vậy.

“Lùi lại!” Diệp Phi sắc mặt thay đổi, quát lên một tiếng.

Mọi người cũng không dám chần chừ, vội vàng chạy về phía sau.

Những con vật trên không trung cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Trên mặt biển yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Bộp!

Bộp!

Dường như có thứ gì đó đang đến gần.

Trái tim của các giáo sư lúc này cũng treo lên, căng thẳng nhìn chằm chằm vào phía trước tối đen.

Một luồng khí tanh hôi ập đến.

Một loại áp lực vô hình lập tức ập tới.

Khi đèn pin chiếu vào con quái vật khổng lồ trước mắt, mọi người đồng loạt hít một hơi lạnh, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài.

"Trời ơi…" Đốc Tiểu Muội không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một con quái vật khổng lồ cao mấy chục mét, đôi mắt uy nghiêm, cái miệng như sư tử.

Còn có bộ râu trên miệng, xúc giác trên đầu, và những chiếc vảy đen khổng lồ trên người.

Toàn thân mang khí chất vương giả, áp bức khiến nội tâm con người căng thẳng, thêm cảm giác không thể thở được.

Chỉ bị thứ này liếc nhìn một cái, hai chân đã run rẩy.

"Đây là… rồng?" Tiền Tinh Vân toàn thân run rẩy, giọng nói cũng thêm phần căng thẳng.

"Nam Hải Vương rốt cuộc đang làm gì?

Sao lại có rồng?" Giáo sư Dương căng thẳng nhìn con quái vật cao mấy tầng lầu trước mắt.

"Nhưng chân đâu?

Chân rồng đâu?" Giáo sư Quách một lúc lâu sau mới hoàn hồn từ cơn kinh ngạc, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng trước mắt tối đen một mảng, không nhìn thấy gì cả.

"Bây giờ có nên chạy không?

Ánh mắt của tên này nhìn chúng ta không ổn lắm." Đội trưởng Triệu mặt mày tái mét, bị dọa không nhẹ, không dám thở mạnh.

Đối mặt với kẻ thù anh ta có thể không đổi sắc mặt, nhưng đối mặt với sản phẩm không rõ nguồn gốc như thế này, nói không sợ là nói dối.

“Vẫn là nên chạy thôi.” Tiền Tinh Vân phát hiện đôi mắt kia từ uy nghiêm đã chuyển sang đầy bạo lực, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Ông nhắc nhở các sinh viên phía sau chạy trước.

Các sinh viên phía sau vừa quay đầu, định chạy về phía cửa hang lúc vào thì phát hiện cửa hang đã bị hài cốt của những con vật kia chặn lại.

“Tiêu rồi, bị chặn rồi, những con vật này muốn chúng ta chết ở đây.” Một sinh viên mặt mày đưa đám, thất thần ngồi bệt xuống đất.

“Đây là rồng sao?

Sao cảm thấy có gì đó không đúng?” Ngô Tà cẩn thận quan sát nó, trên người thứ này, hình như có một luồng tà khí.

“Cẩn thận.” Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, động tác nhanh chóng rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao, theo bản năng che chắn trước mặt cậu.

Con ‘rồng’ trước mặt há to miệng, phát ra tiếng gầm rú.

Cả không gian rung chuyển theo, tiếng gầm khiến mọi người phải bịt tai lại.

Có người vì không kịp bịt tai, trong tai thậm chí còn chảy ra máu tươi.

Đầu óc của giáo sư Tiền và những người khác đều ong ong, rơi vào trạng thái ngơ ngác trong chốc lát.

Tiểu Ca nheo mắt lại, thân hình lóe lên, động tác dứt khoát ra tay

trước.

Chỉ là con 'rồng' này dường như biết thân phận của y, hành động còn nhanh hơn y.

Nó bay lên không, tránh được đòn tấn công của Tiểu Ca, lao thẳng về phía nhóm giáo sư.

Nó há to miệng, một hơi nuốt chửng những người lính đánh thuê và sinh viên trước mặt vào miệng.

Một cái miệng lớn nuốt được năm người.

Trong đó có hai người lính đánh thuê thấy vậy, đã nhanh tay đẩy hai sinh viên trước mặt ra.

"Đội trưởng, mau đi." Hai sinh viên bị rớt ra từ miệng con quái vật ngã xuống đất, chỉ biết trơ mắt nhìn ba người kia bị nuốt chửng.

"Tiểu Bạch, Tá Minh." Đội trưởng Triệu bị cảnh tượng này làm cho ngây người, còn chưa kịp phản ứng thì đã mất đi hai đồng đội.

Nỗi sợ hãi trong lòng bị thay thế bởi lửa giận, anh ta tức giận nhìn con 'rồng' trước mặt.

Các đồng đội khác thấy hai sinh viên bị dọa ngốc, ngồi trên đất không động đậy, vội vàng kéo người sang một bên.

Hai người lúc này cũng lập tức hoàn hồn, tiếng khóc thoáng chốc vang lên.

"Hu hu, vừa nãy có phải tôi suýt chết không?" Họ vội vàng chạy đến bên cạnh các giáo sư, nắm chặt cánh tay của Tiền Tinh Vân, sợ đến toàn thân run rẩy, giọng nói cũng run theo.

Một giáo sư bên cạnh vội vàng an ủi.

Đội trưởng Triệu nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt, chỉ một miếng đã nuốt chửng đồng đội của mình.

Anh ta lấy lựu đạn trong tay ra, không nghĩ ngợi mà ném đi.

Chỉ là lớp vảy trên người nó vô cùng cứng rắn, sức công phá của lựu đạn không gây ra tổn thương gì.

“Mau chạy.” Đội trưởng Triệu thấy vậy, vội vàng hô lên.

Các giáo sư và sinh viên thấy con quái vật khổng lồ lại đến gần, hoảng loạn chạy sang một bên, sợ chạy chậm sẽ bị tha đi mất.

Đốc Tiểu Muội thấy Diệp Phi mặt mày lạnh nhạt, dường như đang trầm tư điều gì, theo bản năng chạy đến bên cạnh anh.

“Anh Diệp Phi, nghĩ cách đi.” Cư dân mạng đang xem cảnh này đều bị sốc.

“Vãi chưởng, đây là rồng à?

Còn sống, còn ăn thịt người nữa, là thật sao?” “Cuối cùng tôi cũng thấy rồng rồi?

Tôi không nằm mơ chứ?

Không phải nói rồng là điềm lành sao?

Sao lại ăn thịt người?” “Mẹ kiếp, bây giờ là lúc nói cái này sao?

Cậu không thấy các giáo sư và sinh viên đang gặp nguy hiểm à?” “Nhưng làm sao bây giờ?

Đại lão đâu?

Cứu mạng!” “Cái này hình như không phải rồng, rồng có móng vuốt mà, đây là rắn phải không?” “Bất kể là gì, bây giờ phần tử nguy hiểm chính là cái thứ này, tôi xem mà còn muốn vào giúp.” … Ngô Tà thấy con quái vật khổng lồ sắp làm hại các giáo sư, sắc mặt thay đổi.

Cậu rút súng ra, ánh mắt trầm xuống, nhắm vào mắt nó bắn.

Thông thường điểm yếu của loại quái vật này đều ở mắt.

Pằng!

Con ‘rồng’ đột nhiên hét thảm một tiếng, dường như tức giận, liền tấn công về phía Ngô Tà.

Chương 146

Tiểu Ca thấy vậy, liền che chắn trước mặt cậu.

“Tấn công mắt nó.” Ngô Tà thấy vậy, vội vàng hô lên.

Tiểu Ca trong lòng trầm xuống, huyết mạch Kỳ Lân trên người được kích hoạt.

Lúc trước chỉ có nửa mặt đầy đường vân, bây giờ cả khuôn mặt đều là đường vân.

Thân thủ phía sau cũng nhanh nhẹn hơn không ít.

Lúc này, con ‘rồng’ trong lòng đang đầy tức giận, thấy Tiểu Ca che chắn trước mặt mình, không chút do dự, há to miệng cắn tới.

Nhưng cắn mãi không trúng, có chút tức giận.

Nó dứt khoát không tấn công Tiểu Ca nữa, mà chuyển tầm mắt sang Ngô Tà, há to miệng định ăn thịt cậu.

Dường như nó biết người đàn ông này đang bảo vệ Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy vậy, liền rạch lòng bàn tay mình, để lộ máu Kỳ Lân.

Keng!

Hắc Kim Cổ Đao va vào răng của nó.

Tiền Tinh Vân và các sinh viên khác đứng bên cạnh Diệp Phi, luôn cảm thấy ở đây mới là nơi an toàn nhất.

“Anh Diệp Phi, đây là quái vật gì vậy?

Tôi tưởng là rồng, nhưng nhìn bộ dạng này, không giống lắm.” Tiền Tinh Vân luôn cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng lẽ là rắn?

Nhưng sao lại có rắn biến thành như thế này?

“Đây không phải rồng, mà là rắn, một con rắn đã thành tinh.

Lúc trước những con vật kia dọa chúng ta, chính là để đánh thức nó.” Diệp Phi hoàn hồn, tầm mắt nhìn Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn né tránh các đòn tấn công, hơn nữa rất có phương pháp, dường như đã có kế hoạch.

“Đánh thức nó?

Chỉ là để giết chúng ta?” Đốc Tiểu Muội đột nhiên hiểu ra ý đồ của những con vật này.

“Rắn thành tinh ít nhất cũng phải gần năm nghìn năm, con rắn này sao lại có bản lĩnh như vậy?” Ngô Tà nhíu chặt mày, nghĩ mãi không ra.

Cậu liền nhìn môi trường xung quanh.

Chẳng lẽ… Mắt Ngô Tà sáng lên, cậu đột ngột nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi khẽ gật đầu.

“Những hố bồi táng ở đây tuy một cái lớn hơn một cái, nhưng đây thực chất là một trận pháp, dẫn nước sống vào đây làm trận nhãn, cưỡng ép thúc đẩy tu vi của nó, mới có được thành tựu như vậy.” “Loại rắn này rất hiếm, cộng thêm có tu vi nhất định, ăn vào là món bổ dưỡng nhất, hơn cả mọi loại thuốc bổ.” Lời của Diệp Phi không khác gì một quả bom.

Trong mắt anh lóe lên một tia sáng tối.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu nghe thấy lời này, không khỏi cảm thấy cạn lời.

Giờ phút này rồi, họ đều căng thẳng không thôi, lo lắng mình trở thành thức ăn cho con rắn lớn này.

Anh ta lại đang nghĩ thứ này có ngon không?

Vậy những lo lắng trước đó của họ rốt cuộc là vì cái gì?

Cư dân mạng cũng kinh ngạc.

“Nam Hải Vương chơi lớn vậy sao?

Ban đầu làm sao mà đưa nó đến đây được?” “Tôi cũng thấy bất ngờ.” “Chẳng lẽ cũng là để đạt thành thỏa thuận nào đó?

Con rắn lớn này mới đồng ý?

Sao tôi không tin nhỉ?

Đây không phải là nói nhảm sao?” “Không phải, tôi đang nghĩ, tu vi của con rắn lớn này bây giờ là bao nhiêu năm?

Chắc phải sớm hơn cả thời Hán.” “Tôi chỉ hy vọng đại lão có thể giải quyết chuyện này, nếu không sẽ có người chết, dù có ăn nó cũng được, chỉ cần giải quyết phiền phức này là được.” … Ngô Tà nghe lời của Diệp Phi, vội vàng xem xét trận pháp ở đây, lập tức hiểu ra.

Chả trách môi trường ở đây nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị, là ‘Tụ Linh Trận’.

Khó trách những động vật ở đây lại có tư duy của riêng mình.

“Bây giờ đã đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, muốn đánh bại nó, quả thực là khó càng thêm khó.” Ngô Tà trong lòng không khỏi lo lắng cho an nguy của Tiểu Ca.

Lúc này, con rắn lớn đột nhiên hét thảm.

Chỉ thấy Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn, đã thắt một nút chết trên thân con rắn lớn.

Y bôi máu Kỳ Lân lên đao, vẻ mặt lạnh lùng và đầy sát ý, giơ cao con dao trong tay.

Y mạnh mẽ nhảy lên từ mặt đất, chém đứt đầu con rắn lớn.

Máu tươi đỏ thẫm như thác nước chảy xuống, cả không gian đều là mùi máu tanh.

Các giáo sư kinh ngạc nhìn Tiểu Ca đang từ từ rơi xuống từ không trung, lạnh lùng đứng trước xác con rắn lớn.

"Đây… không phải là đao thương bất nhập sao?" Tiền Tinh Vân cảm thấy dung lượng não của mình hình như không đủ dùng.

Nói là cứng không thể phá vỡ cơ mà?

Sao lại một nhát đứt?

"Thanh đao này… là gia truyền, nghe nói đã có lịch sử mấy nghìn năm, không phải là vật phàm, nên mới có thể làm bị thương con rắn lớn này." Ngô Tà nghe vậy, im lặng một lúc, cuối cùng tìm một lý do hợp lý, không thể nào nói ra thân phận thật sự của Tiểu Ca được.

Các giáo sư nghe xong: …Gia truyền thì ghê gớm à?

Thôi được, đúng là ghê gớm thật.

Đội trưởng Triệu hận thù nhìn con rắn lớn kia, chính là nó đã hại chết anh em của anh ta.

Trong lòng càng thêm cảm giác bất lực, lại không thể bảo vệ được anh em của mình.

Cư dân mạng trước màn hình ngây người.

"Anh chàng mặc đồ đen này thật là tàn nhẫn, người tàn nhẫn lời không nhiều, đúng là trâu bò." "Mẹ kiếp, khoảnh khắc vừa nãy sao mà đẹp trai thế?

Không kém gì đại lão." "Đẹp trai thì rất đẹp trai, nhưng không trâu bò bằng đại lão, đại lão là người học rộng tài cao mà." "Nói thì nói vậy, nhưng tôi thật sự không biết dùng từ gì để hình dung nội tâm của

mình, thật sự khó hình dung.” “Mẹ kiếp, quan tâm làm gì?

Ít nhất bây giờ đã an toàn rồi…” “Vãi chưởng, an toàn à?

Sao tôi thấy phía sau anh chàng mặc đồ đen kia có gì đó không ổn, máu kia có phải đang chảy ngược không?” “Cậu nhìn nhầm rồi, máu sao có thể chảy ngược được?

Định luật Newton cậu học thế nào vậy?” “Không phải, mắt của cái đầu rắn kia sao lại mở ra?

Còn cái đầu đó sao lại tự động vậy?” “Vãi chưởng, chưa chết à, mau nói cho họ biết đi.” … Toàn bộ màn hình bình luận lướt qua chữ ‘chưa chết’.

Muốn viết dài hơn một chút nhưng đều bị che mất, gần như không thấy được.

Nhân viên công tác cúi đầu nhìn một cái, nhưng quá loạn, không thấy gì cả.

Các giáo sư nhìn Tiểu Ca đang từng bước đi tới, trên mặt còn mang vẻ vui mừng.

Đang chuẩn bị nói chuyện thì thấy cái đầu rắn lớn sau lưng Tiểu Ca đang từ từ di chuyển, di chuyển đến bên cạnh thân rắn lúc trước.

Máu tươi xung quanh lúc này đang chảy ngược vào cơ thể.

Tiền Tinh Vân còn có thể cảm nhận rất rõ ánh mắt của con rắn lớn nhìn họ thêm phần trêu tức, nhiều hơn là chế giễu.

Đây là đang mỉa mai họ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con rắn lớn đang hồi sinh cơ thể của mình.

Ngay khoảnh khắc đầu và thân kết hợp, nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, đầy hận thù nhìn Tiểu Ca trước mắt.

Không nghĩ ngợi mà há to miệng, định ăn y vào bụng.

"Trương tiên sinh." "Cẩn thận." "Coi chừng." Tiền Tinh Vân và những người lính đánh thuê thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

Tim họ như nhảy lên đến cổ họng.

Tiểu Ca ánh mắt trầm xuống, còn chưa kịp chạm vào y, cả người đã mạnh mẽ né ra.

Con rắn lớn vồ hụt.

Chương 147

Nó lập tức tức giận, tiếp tục truy đuổi Tiểu Ca.

Ngô Tà lo lắng cho Tiểu Ca, định lấy súng ra giải cứu y, nhưng bị Diệp Phi cản lại.

"Vô dụng, nó là rắn lớn có tu vi, cộng thêm Tụ Linh Trận ở đây, tấn công như vậy không có ý nghĩa gì." Diệp Phi lạnh lùng lên tiếng.

"Anh Diệp Phi, anh vừa nãy có phải đã nghĩ ra cách rồi không?

Đúng không?" Đốc Tiểu Muội nghe vậy, vội vàng hỏi.

Lúc này, cả người Tiểu Ca bị đuôi rắn lớn quật vào tường, y cắn răng, hừ một tiếng.

Chỉ thấy y nằm trên đất, ôm lấy ngực mình.

Thấy con rắn lớn lại định tấn công, y vội vàng né ra.

Khi nhìn thấy thân rắn, ánh mắt lạnh lùng của y lóe lên kinh ngạc.

Nút thắt chết vừa mới thắt trên người nó, lại bị giải ra.

"Ngô Tà, cậu phá Tụ Linh Trận đi, nhanh." Diệp Phi biết bản lĩnh của Ngô Tà, một cái trận pháp vẫn có thể xử lý được.

Bây giờ còn thiếu một thứ, phải đợi sau khi Tụ Linh Trận được giải mới có thể phá.

Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, biết được ý nghĩ của anh, liền đi đến bên bờ biển.

Tụ Linh Trận pháp này, là loại bỏ trọc khí, toàn là thanh khí, mới có thể hình thành Tụ Linh Trận.

Chỉ cần thêm một ít vật ô uế vào nước biển trong trận nhãn này.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà ánh mắt có chút xấu hổ.

Trong bút ký có ghi lại nếu muốn phá giải Tụ Linh Trận, cần nước tiểu đồng tử hỗn hợp với một giọt máu đầu lưỡi.

Nước tiểu đồng tử này cậu có, nhưng trước mặt những người này… cậu thật sự có chút không tiện.

"Nhanh lên." Diệp Phi thúc giục.

Ngô Tà không nói nên lời, khóe miệng giật giật, cuối cùng cởi thắt lưng quần.

Con rắn lớn dường như biết Ngô Tà đang làm gì, từ bỏ truy sát Tiểu Ca, định lao về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy vậy, lòng bàn tay đẫm máu tươi, ngăn cản con rắn lớn đến gần.

Ngô Tà nhổ máu đầu lưỡi trong miệng ra, Tụ Linh Trận đã được phá.

Diệp Phi thấy vậy, đi đến vách đá, liền thấy một tảng đá lồi ra trên vách.

"Tránh ra." Diệp Phi hét với Tiểu Ca.

Anh mạnh mẽ ấn vào tảng đá trên tay.

Không gian vang lên một tiếng động lớn.

Thân hình con rắn lớn cứng lại, đôi mắt vốn uy vũ, lúc này thêm phần hoảng loạn.

Hành động của nó cũng thêm phần run rẩy.

"Mọi người nghe xem." Tai của Tiền Tinh Vân vang lên những âm thanh nhỏ, giống như tiếng nước chảy.

"Nước biển, nước biển không còn nữa." Đội trưởng Triệu nhìn

theo tiếng động, liền thấy nước biển đã ít đi, đang từ từ biến mất.

Thủy triều biến mất, xung quanh vách đá xuất hiện những cơ quan lớn nhỏ, nhiều như không cần tiền, bắn về phía con rắn lớn.

Tiểu Ca thấy vậy, cũng không dây dưa với con rắn lớn này nữa, vội vàng thoát khỏi nó.

Những vũ khí sắc bén như mặt trăng bán nguyệt, chỉ trong nháy mắt, đã cắt thân con rắn thành từng lát.

"Gào…" Thân thể đau đớn, con rắn lớn phát ra tiếng hét thảm thiết.

Diệp Phi lại đi thêm vài bước, đến trước hố bồi táng.

Bước chân của anh vô cùng quỷ dị, sau đó chân anh chạm vào cơ quan.

Chỉ thấy dưới đáy hố bồi táng xuất hiện những lưỡi dao sắc bén, như mưa điểm, không cần tiền mà bắn về phía con rắn lớn.

Ngô Tà thấy hướng của mũi tên không đúng, liền hét lớn với nhóm Tiền Tinh Vân.

"Nằm xuống, mau nằm xuống." Phản ứng của những người lính đánh thuê là nhanh nhất, vội vàng ấn các giáo sư và sinh viên bên cạnh xuống đất.

Đốc Tiểu Muội và nhân viên công tác hai người cũng vội vàng nằm xuống đất.

Trên đầu vèo vèo lướt qua từng mũi tên sắc bén, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Gào…" Đầu con rắn lớn rơi xuống đất, lăn vài vòng.

Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị cắt thành từng miếng.

Cuối cùng không cam tâm nhắm mắt lại, nằm trên đất, không động đậy.

Máu tươi lúc này cũng từ trên người chảy xuống, dần dần hình thành một dòng sông máu, mùi máu tanh lại một lần nữa lan tỏa.

Các giáo sư và Đốc Tiểu Muội nằm trên đất, nhìn cảnh này, trợn mắt há mồm.

Sau đó nhìn Diệp Phi.

Thấy anh đang đứng trên hố bồi táng, lạnh nhạt đứng đó, chân còn đang giẫm lên cơ quan đó.

Khi anh nhấc chân lên, cơ quan trên vách đá lúc này cũng thu lại, trở lại yên tĩnh, như thể lúc trước không có gì xảy ra.

Người đàn ông này về nhà rồi sao?

Sao ở đó lại có cơ quan, mà anh ta còn có thể tìm ra chính xác?

Đây là nhà của anh ta sao?

Trong đầu Tiền Tinh Vân lóe lên một đống câu hỏi.

Vị trí đó, ông cũng đã giẫm qua, tại sao không có cơ quan?

Giáo sư Dương và giáo sư Quách cũng không hiểu.

"Giáo sư Tiền, vị trí đó, có phải ông cũng đã đứng qua không?" Giáo sư Dương nuốt nước bọt, khó khăn lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, tôi cũng thấy rồi, tại sao ngài không kích hoạt cơ quan?" Giáo sư Quách cũng không biết chuyện gì.

Cuộc đối thoại của mấy người vừa hay bị Ngô Tà nghe thấy, cậu đỡ Tiền Tinh Vân dậy.

"Đó là vì chân anh ấy đang giẫm lên trận pháp, nên mọi người đứng không sao, còn anh ấy thì có thể kích hoạt cơ quan." "Nam Hải

Vương có thể chôn cơ quan ở đây, chắc cũng đã có ý định giết con rắn lớn này, có lẽ một khi con rắn lớn này không nghe lời, Nam Hải Vương sẽ săn giết nó." Ngô Tà nghĩ đến tầng này, mày nhíu chặt, trong ánh mắt nhìn Diệp Phi, thêm phần khâm phục.

Bây giờ nếu nói là kinh ngạc… sao cảm thấy hình như đã quen rồi, bất kể anh ta làm gì, đều là bình thường.

Đốc Tiểu Muội từ dưới đất đứng dậy, sự sùng bái trong mắt không cần nói cũng hiểu.

Bất kể anh Diệp Phi làm gì, đều rất đẹp trai.

Những người lính đánh thuê nhìn Diệp Phi im lặng nhìn con rắn lớn này, khóe miệng giật giật.

Vị Diệp Phi tiên sinh này, không lẽ đang nghiên cứu xem thứ này ăn như thế nào?

Cư dân mạng trước mắt lúc này đã sôi sùng sục.

"Bây giờ đại lão ra tay đã không cần tự mình động thủ nữa rồi?

Trực tiếp kích hoạt cơ quan là xong?" "Hình như là vậy không sai, hơn nữa còn phát hiện ra công năng ẩn, đại lão lại về nhà rồi?" "Lúc ở mộ Hiến Vương, với tư cách là một hướng dẫn viên, nói là quen thuộc còn có thể hiểu được, nhưng nơi này cách mộ Hiến Vương xa xôi vạn dặm, không lẽ ở đây cũng quen thuộc?" "Cậu đừng quên, đại lão là ai?

Thân phận gì?

Mọi người không biết sao?

Tôi bây giờ đã quen từ lâu rồi, cậu xem bộ dạng của đại lão đi, đại lão dù có chọc thủng trời ra một lỗ, tôi cũng có thể bình thản chấp nhận." "Tôi tò mò nhất là, Nam Hải Vương đã tạo ra con quái vật

phiền phức này để canh mộ cho mình, bây giờ lại nghiên cứu ra cơ quan chém giết rắn lớn, có chút tự mâu thuẫn." "Con rắn lớn này vừa nhìn là biết có linh tính, bây giờ Tụ Linh Trận không còn, vậy là sẽ không hồi sinh nữa, đã bị chém giết rồi, lỡ nó phản bội thì sao?

Ban đầu lúc xây lăng mộ, có rất nhiều công tượng." "Lỡ đều bị ăn hết, vậy phần còn lại của lăng tẩm ai đi xây?

Đơn giản nhất là tìm một phương pháp có thể khống chế trước, lỡ không thể sử dụng cho mình, đơn giản nhất là, giết nó." "Vãi chưởng, phân tích của cậu rất sâu sắc, nói không chừng đúng là như vậy, tâm tư của đế vương nói không chừng chính là như vậy." "Mọi người xem Phi ca đang nghĩ gì kìa?

Đứng đó không động đậy." "Tôi cá với cậu, tôi cược mười vạn, đại lão lúc này tuyệt đối đang nghiên cứu lát nữa ăn con rắn lớn này như thế nào." "Tôi tin, +1." … Tiểu Ca thu lại huyết mạch trên người, cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ.

Khóe mắt y liếc nhìn Diệp Phi đang đứng không xa, sau đó đứng sau lưng Ngô Tà, tiếp tục im lặng không nói.

Chương 148

Nhóm Ngô Tà thu dọn tâm trạng, liền đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Diệp Phi huynh đệ, cậu sao vậy?

Đang nghĩ gì thế?” Ngô Tà thấy vậy, vô cùng tò mò.

Lần đầu tiên thấy anh ta lộ ra vẻ mặt đau khổ như vậy.

Lại có vấn đề khó khăn gì sao?

“Ngô Tà, cậu nói con rắn lớn này, nên hầm canh, nướng, hay là hấp đây nhỉ?” Lời của Diệp Phi vừa dứt, nụ cười vừa mới nở trên mặt Ngô Tà đã cứng đờ.

Cậu không biết nên dùng biểu cảm gì để nhìn anh ta nữa.

Những người lính đánh thuê nghe vậy, bất giác ho khan vài tiếng.

Ý nghĩ của mình đã được chứng thực?

Đội trưởng Triệu không hiểu nhìn anh em của mình.

Sao vậy?

Đều bị cảm rồi à?

Sự sùng bái của Đốc Tiểu Muội cũng cứng đờ trên mặt.

Đây còn là người anh mà cô sùng bái sao?

Sao lại chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống?

Nhóm Tiền Tinh Vân nghe vậy, chỉ ngại ngùng sờ mũi.

Trước đây từng ăn món anh ta nấu, đúng là không chê vào đâu được.

Nhưng lúc trước đối mặt với bao nhiêu vấn đề khó khăn cũng

chưa từng nhíu mày.

Bây giờ lại vì nghiên cứu cách ăn mà nhíu mày, cái này… thật sự không thể nói nổi.

Cư dân mạng trước màn hình thì được một phen vui vẻ.

“Ha ha, thế nào?

Tôi cược thắng rồi nhé, ha ha tôi biết ngay đại lão nhất định sẽ nghĩ như vậy mà.” “Bây giờ cậu đã hiểu rõ đại lão đến mức này rồi sao?” “Mấy người không hiểu, với tư cách là một chuyên gia ẩm thực, tận dụng nguyên liệu tại chỗ mới là vương đạo, đây là bệnh nghề nghiệp.

Hơn nữa, đây là gì?

Đây là rắn có tu vi mấy nghìn năm, lỡ ăn vào kéo dài tuổi thọ thì sao.” “Đây đều là những chuyện khó nói.” “Thôi rồi, trong lúc chúng ta đang kinh ngạc, cậu đã dự đoán được mọi thứ rồi.” “He he, quen biết đại lão lâu như vậy, phải học được tinh túy trong đó, tin tôi đi, lát nữa con rắn lớn kia chắc chắn sẽ rất ngon, ít nhất cậu sẽ cảm thấy vô cùng ngon.” Cư dân mạng: … … Diệp Phi sờ bụng mình, cộng thêm lúc trước những người này chạy tới chạy lui chắc cũng đói rồi.

Cuối cùng quyết định, làm cùng một lúc.

Diệp Phi thấy thân rắn được cắt rất đều, không khỏi cảm thán.

Cơ quan này nắm bắt kích thước vừa vặn, kỹ thuật cắt này không tồi.

Chỉ một miếng, ít nhất cũng nặng mấy chục cân.

Diệp Phi lấy dao thái của mình ra, bắt đầu cắt thịt, còn đun nước.

Cả nhóm cứ thế đứng nhìn Diệp Phi bận rộn.

Vừa trải qua sinh tử, chân của nhiều sinh viên vẫn còn mềm nhũn,

trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Đặc biệt là hai sinh viên bị đẩy ra từ miệng rắn, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Nhưng nhiều hơn cả là sự cảm kích, nếu không có hai người lính đánh thuê kia, có lẽ lúc này họ đã chôn thân trong bụng rắn rồi chăng?

Cả hai nhìn nhau, không ai nói lời nào.

Diệp Phi luôn tay bận rộn, rắc bột ớt và tiêu lên phần thịt rắn đang nướng trên đống lửa.

Thịt rắn vốn tươi ngon, nay lại xèo xèo tươm mỡ, bốc lên từng làn khói trắng.

Một nồi khác đang đun nước, thịt rắn bên trong sôi lên sùng sục theo bọt nước. "Món canh này nhất định phải cho thêm rượu, sẽ có vị rất tươi ngon.

Còn đây là món rắn xào, phải có ớt, càng cay càng tốt, như vậy mới ngon được," Diệp Phi chủ động giải thích.

Những người có mặt tại hiện trường hít hít mũi, cơn thèm ăn sắp bị câu ra hết rồi.

Cư dân mạng trước màn hình cũng cảm thấy cơn thèm sắp không kìm được nữa. "Lại thèm chết tôi rồi, lại thèm chết tôi rồi, đủ thật đấy, tôi đang đói lắm đây." "Tôi cũng vậy, nhìn thôi đã thấy ngon rồi, nhưng mà tôi không ăn được, đại lão quá đáng thật, lại đi chọc tức cơn thèm của tôi." "Tôi cũng học làm thử, tối nay ăn món này luôn.

Giờ tôi đi mua một con rắn, không ai cản được bước chân tôi đến với món rắn xào đâu." "Vậy cậu phải cẩn thận đấy, lỡ bị rắn cắn thì sao?

Thế thì không vui đâu." "Mẹ kiếp, miệng chó nhà ngươi không

phun ra được ngà voi." "Hừ, thứ có thể phun ra ngà voi là voi, miệng chó không phun ra được đâu." ... ...

Diệp Phi thể hiện tay nghề siêu việt, các giáo sư có mặt tại hiện trường cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Lần này là bị thèm.

Nửa giờ sau. "Cái này cho các cậu, vừa mới hoảng sợ xong, món này có tác dụng trấn kinh bồi bổ, hợp với các cậu nhất," Diệp Phi bưng một bát canh đến cho hai sinh viên kia, giải thích một cách thờ ơ.

Hai người đưa tay nhận lấy, trước đó họ không hề có cảm giác thèm ăn, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy đồ ăn của anh, họ lại rất muốn nếm thử.

Ngay sau đó, mỗi người được chia một bát, Ngô Tà và Tiểu Ca cũng có một phần. "Uống đi, lúc trước cậu bị con rắn lớn đụng phải, chắc chắn đã bị thương rồi, cái này có thể giúp vết thương trên người cậu mau lành hơn," Diệp Phi nói xong, liền đưa bát thịt rắn cho y.

Tiểu Ca nhận lấy, vẻ mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Sau khi ăn uống no đủ.

Diệp Phi thấy số thịt rắn này vứt đi thì quá lãng phí, bèn gói một ít bỏ vào ba lô.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, đây là ăn xong rồi còn muốn gói mang về sao?

Sau đó, cậu kiểm tra môi trường xung quanh, cũng không biết cửa mộ ở đâu.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên người Diệp Phi.

Lúc trước, anh biết rõ cơ quan ở đây như lòng bàn tay, cứ như về nhà mình vậy, chắc lần này cũng thế thôi.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt đó, bèn đi đến lãnh địa của con mãng xà lúc nãy, phát hiện bên dưới mặt nước toàn là xương cốt.

Số lượng còn không ít.

Các giáo sư kinh hãi, thông thường, nếu rắn ăn thịt người thì đều là nuốt chửng một lần.

Sao lại có xương cốt ở đây? "Chắc là có người muốn xuống nước tìm lối ra, bị con rắn lớn dọa chết, hoặc là bị chết đuối thì nhiều hơn," Ngô Tà nhìn những bộ xương ở đây, nhưng phần lớn đều là toàn thây.

Tiền Tinh Vân cảm thấy khả năng này rất lớn và cũng không phủ nhận.

Đi đến giữa, Diệp Phi nhìn một tảng đá nhô lên, nhấc chân, dùng sức giẫm mạnh xuống.

Chỉ thấy một lối đi xuất hiện trên vách đá bên phải, mọi người đều vui mừng.

Đội trưởng Triệu vẫn đi đầu đội hình.

Bên trong vách đá xuất hiện một cầu thang đá, hướng đi lên.

Lòng mọi người có chút bất an, lúc trước thì đi xuống, bây giờ lại đi lên.

Lăng mộ Nam Hải Vương rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm?

Diệp Phi ung dung đi cuối đội, Ngốc Tiểu Muội phát huy sở trường nghề nghiệp của mình, giải thích về môi trường ở đây cho khán giả.

Đi đến cuối cầu thang, đội trưởng Triệu và đồng đội bên cạnh sững sờ.

Cảnh tượng trước mắt khiến họ ngây người.

Tiền Tinh Vân và mấy vị giáo sư đi từ phía sau lên, vừa ngẩng đầu lên, cả người liền cứng đờ tại chỗ.

Chương 149

Giáo sư Dương cũng hoàn toàn chết lặng.

Đây là rừng đá sao?

Trước mắt là những tảng đá có hình thù kỳ dị, tư thế cũng vô cùng quái đản, trông hệt như hình người.

Từng hình người như người sống, đang đi, ngồi xổm, ngồi nửa vời, thậm chí là trong tư thế đánh nhau.

Bên cạnh những tảng đá là từng cụm cây xanh.

Lá cây cực kỳ rộng, thân cây cứng cáp, cao đến năm sáu mét.

Ngay dưới tán lá có những sợi dây leo không nhỏ, trên đỉnh dây leo có một nụ hoa lớn chừng hai mét.

Tiền Tinh Vân sững sờ, ông đã thấy qua rất nhiều loài thực vật, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại này.

Tại sao nơi này lại có cảm giác quỷ dị như vậy?

Đặc biệt là những loài thực vật kia, luôn có cảm giác hơi rợn người. "Giáo sư Hoàng, ông cũng có chút nghiên cứu về thực vật, ông không nhận ra nó sao?" Tiền Tinh Vân khó hiểu nhìn giáo sư Hoàng. "Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, trông rất giống lá chuối, nhưng lại không phải," giáo sư Hoàng nhìn nụ hoa hình lồng đèn phía trên, bất giác cảm thấy da đầu tê dại.

Nụ hoa đó có màu đỏ tươi, một màu đỏ không bình thường chút nào.

Ngốc Tiểu Muội nhìn cảnh vật xung quanh, vội vàng giới thiệu cho cư dân mạng. "Mọi người nhìn nụ hoa này xem, sao tôi thấy màu

sắc này bất thường quá vậy?

Thường thì hoa cần lá xanh tô điểm, nhưng lá xanh to như vậy lại chỉ để làm nền cho một bông hoa nhỏ này." "Bông hoa này còn có thể nổi bật đến thế, bây giờ mới chỉ là nụ mà đã rực rỡ chói mắt, điều này không đúng lắm." "Đúng vậy, tôi học thực vật học, nhưng loài cây này tôi cũng thấy lần đầu.

Nụ hoa này, sao tôi nhìn mà thấy lạnh lẽo thế nhỉ?

Chẳng lẽ tôi nhạy cảm quá?" "Chắc cậu nghĩ nhiều rồi, chỉ là một nụ hoa thôi, cũng chẳng làm gì được.

Nếu nói quỷ dị, thì phải là mấy tảng đá kia, tượng đá thời đó đã đỉnh như vậy rồi sao?" "Đừng nói nữa, tôi thấy có gì đó không ổn rồi, sợ thật sự." "Lỡ lại xảy ra chuyện thì sao?" "Mẹ kiếp, nói câu nào nghe hay hay đi." ... ...

Đội trưởng Triệu và nhóm của anh đi trước, vô cùng cảnh giác.

Các sinh viên khảo cổ phía sau cũng đang quan sát khắp nơi. "Cậu có thấy môi trường ở đây rất đáng sợ không?

Tôi cứ có cảm giác như đang bị ai đó theo dõi vậy?" một sinh viên khảo cổ nhỏ giọng giải thích với bạn học bên cạnh. "Cậu có nghĩ nhiều quá không?

Ở đây không có ai, sao lại có người nhìn cậu được?" một sinh viên khác nhìn cậu ta với vẻ cạn lời, rồi đột nhiên phát hiện dây giày của mình bị tuột, liền ngồi xuống buộc lại. "Không phải đâu, tôi thật sự cảm thấy..." sinh viên đi phía trước phát hiện bạn học của mình biến mất, vội vàng tìm kiếm.

Quay đầu lại thì thấy cậu ta đang buộc dây giày, cũng không để ý nữa.

Buộc xong dây giày, cậu sinh viên phát hiện mình đã ở cuối đội.

"Đợi..." Lời còn chưa nói xong, mắt cậu ta đã tối sầm lại.

Đi được vài phút.

Giáo sư Hoàng định lấy cuốn sổ ghi chép trong người ra, liền chuẩn bị gọi học trò của mình, nhưng phát hiện người đã biến mất. "Tiểu Nghiêm đâu?

Sao Tiểu Nghiêm lại biến mất rồi?" giáo sư Hoàng tìm một vòng cũng không thấy. "Tiểu Nghiêm ở phía sau mà." sinh viên vừa nói chuyện nghe vậy liền đưa tay chỉ, nhưng phát hiện Tiểu Nghiêm đã biến mất. "Tiểu Nghiêm đâu?

Sao lại không thấy nữa?" sinh viên sững sờ, vội vàng đi ra sau đám đông, cũng không thấy bóng dáng đâu. "Hay là đi đâu đó rồi?" một sinh viên bên cạnh thấy vậy, khó hiểu hỏi. "Không đâu, nó sẽ không đi lung tung," giáo sư Hoàng quả quyết. "Vậy chúng ta tìm thử xem?" sinh viên đang định gọi lớn tìm người, thì nghe thấy một tiếng sột soạt rất nhỏ.

Âm thanh này vô cùng quen thuộc, sắc mặt sinh viên đó lập tức trở nên tái nhợt.

Cậu ta khó khăn nuốt nước bọt.

Từ lúc vào đây, âm thanh quen thuộc nhất chính là âm thanh này.

Lẽ nào...

Lòng mọi người lập tức thắt lại.

Ngốc Tiểu Muội nuốt nước bọt, tay cầm micro siết chặt.

Ngô Tà nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy nụ hoa trên cái cây phía sau đang khẽ động đậy.

Còn có tiếng nhai nuốt truyền đến.

Một giọt máu tươi rơi xuống đất, bắn tung tóe. "A..." Ngốc Tiểu

Muội nhìn thấy, liền che miệng hét lên một tiếng.

Cô trốn sau lưng Diệp Phi, không dám nhìn thẳng. "Tiểu Nghiêm..." giọng giáo sư Hoàng run rẩy, đáy mắt ngấn lệ. "Giáo sư Hoàng, ông bình tĩnh lại," giáo sư Quách nhìn ra ý định của ông, vội vàng kéo ông lại, không cho ông đến gần những cái cây đó. "Đó là học trò của tôi, học trò của tôi..." giáo sư Hoàng không cách nào chấp nhận được sự thật, liền muốn giãy ra.

Tiền Tinh Vân trước đó cũng đã mất đi học trò của mình, ông biết rõ cảm giác này. "Ông bình tĩnh lại, ông qua đó cũng không cứu được nó đâu," giáo sư Hoàng vẫn nghe lời Tiền Tinh Vân, ngẩng đầu nhìn học trò của mình bị nuốt chửng.

Khi bị nuốt xuống, nụ hoa lại nở ra thêm một chút, màu sắc càng thêm kiều diễm động lòng người, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, âm thầm tặc lưỡi. "Vãi, đây là hoa ăn thịt người à?

Bây giờ hoa ăn thịt người đều mọc trên cây sao?" "Hoa ăn thịt người không phải nên nở ra rồi mới ăn sao?

Đây vẫn còn là nụ hoa mà, sao lại lợi hại như vậy?" "Đúng vậy, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không phát ra được, tốc độ này quá nhanh rồi." "Đây rốt cuộc là loài gì, sao tôi thấy sợ quá." "Lông tơ của tôi dựng đứng cả lên rồi, cậu đừng nói nữa." ... ...

Ngô Tà im lặng, cẩn thận quan sát dây leo trước mắt. "Tôi từng thấy trong bút ký, đây là một loại hoa ăn thịt người, cũng là tiền thân của hoa ăn thịt người, tên là Thực vật Nhục Yến.

Loại thực vật này đều ăn thịt, hơn nữa còn có tư duy, sẽ chủ động tìm kiếm thức ăn." Lời của Ngô Tà vừa dứt, tâm trạng vốn đã căng thẳng của mọi người càng thêm căng thẳng.

Đội trưởng Triệu nhìn một sinh viên trẻ tuổi đã bỏ mạng trên con đường khảo cổ, trong lòng không khỏi xót xa.

Anh khẽ nhắm mắt, cuối cùng hít một hơi thật sâu. "Đội trưởng, anh đánh tôi làm gì?" một đồng đội bên cạnh đang cảnh giác nhìn những bông hoa Nhục Yến trên cây, đột nhiên cảm thấy mông đau nhói.

Nhưng bên cạnh chỉ có đội trưởng. "Cậu nói bậy bạ gì đó?

Tôi đánh cậu làm gì?" Đội trưởng Triệu nhíu mày, giờ là lúc nào rồi mà còn đùa cợt? "Đội trưởng, bên cạnh tôi chỉ có một mình anh thôi," người đội viên thấy anh không nhận, vội vàng nói.

Anh ta còn đưa tay sờ mông mình, vừa hay chạm phải một thứ gì đó thon dài.

Cầm lên xem, thì thấy đó là một sợi dây leo to bằng cánh tay.

Cư dân mạng vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Chương 150

"Vãi chưởng, cái gì thế?

Một đống thứ màu xanh lá cây là cái gì vậy?" "Hình như càng lúc càng nhiều, đây là rắn à?" "Rắn gì mà rắn, nhiều thế này, rắn nào lại có lá cây trên đầu?" "Là dây leo, nhưng sao lại nhiều thế này?" "Không ổn rồi, mau báo cho đại lão họ đi." ... ...

Cả phòng livestream đều tràn ngập hai chữ "nguy hiểm".

Chưa kịp để hai người phản ứng, dây leo đã ra tay trước, kéo người đội viên đi mất. "Đội trưởng..." Chuyện xảy ra quá đột ngột, đội trưởng Triệu còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy đồng đội của mình bị kéo đi.

Anh ta theo phản xạ rút dao găm, lao nhanh tới, cắt đứt dây leo.

Máu tươi chảy ra từ sợi dây leo màu xanh, vô cùng quỷ dị.

Phía trên không trung đột nhiên vang lên tiếng hét thảm thiết. "Mau đi!" đội trưởng Triệu kéo đồng đội vội vàng chạy ngược lại.

Tiếng hét trên không trung như một lời cổ vũ, những sợi dây leo xung quanh dường như nhận được mệnh lệnh, điên cuồng trườn xuống từ trên cây, men theo những tảng đá mà bò xuống, bao vây lấy mọi người. "Bảo vệ giáo sư!" đội trưởng Triệu vội vàng chạy đến, che chắn cho các giáo sư ở phía sau, tay cầm dao găm, cắt đứt những sợi dây leo đang tiến lại gần.

Những sợi dây leo này càng lúc càng nhiều, mùi máu tanh xộc vào mũi. "Anh Ngô Tà, một khi anh đã biết nguồn gốc của những sợi dây leo này, chắc anh cũng biết cách giải quyết chứ?" Tiền Tinh Vân nhìn những sợi dây leo như không cần tiền mà tiến lại gần, lo lắng nhìn

cậu. "Giáo sư, rất xin lỗi, tôi chỉ thấy nguồn gốc của loài thực vật này trong bút ký, nhưng cách giải quyết thì trên đó không ghi lại, chỉ nói là gặp phải tình huống này thì chỉ có cách nhanh chóng rời khỏi đây." Ngô Tà nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài.

Cậu rút súng lục từ phía sau ra, bắn rất chuẩn, mỗi phát đạn đều trúng vào dây leo.

Tiểu Ca đứng sau thấy vậy, cũng rút Cổ Đao ra, bắt đầu chém những sợi dây leo trên cao.

Giáo sư Tiền nghe vậy, sắc mặt xám xịt, chẳng lẽ không còn cách nào sao? "Giáo sư..." một sinh viên bên cạnh đột nhiên sợ hãi nắm chặt cánh tay ông.

Tiền Tinh Vân nhìn theo hướng giọng nói, thì thấy sinh viên bên cạnh đã bị nhấc bổng lên không.

Cậu ta đang nhìn ông với vẻ mặt kinh hoàng.

Tiền Tinh Vân thấy vậy, vội vàng đưa tay ra kéo cậu ta, tránh bị dây leo kéo đi. "Cậu nắm chặt lấy tôi!" Các giáo sư khác bên cạnh cũng vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Chỉ là những sợi dây leo càng lúc càng nhiều, quấn quanh mắt cá chân của sinh viên cũng ngày một dày đặc.

Tiền Tinh Vân cảm nhận được tay sinh viên mình đang nắm đã bắt đầu lỏng ra, trong mắt hiện lên vẻ hoảng hốt. "Nắm chặt lấy tôi, đừng buông tay!" Sinh viên dần dần đuối sức, đáy mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ và cầu xin. "Giáo sư, cứu em!" Giọng nói run rẩy, sắc mặt cũng trắng đi vài phần.

Diệp Phi liếc mắt qua, tiện tay lấy con dao phay trong túi ra, vung nhẹ một cái, liền chặt đứt dây leo.

Sinh viên nhờ đó mà được cứu.

Cậu ta níu chặt lấy Tiền Tinh Vân không buông, căng thẳng đến mức nước mắt rơi lã chã. "Giáo sư..." "Đừng sợ, không sao rồi," Tiền Tinh Vân cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Nhìn số lượng dây leo ngày càng nhiều, đã bắt đầu lan lên đến đỉnh đầu, lòng ông trĩu nặng. "Đây là muốn bọc hết chúng ta lại sao?" Ngô Tà thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cư dân mạng trước màn hình nhìn những sợi dây leo cao hơn cả người, sắp sửa bịt kín đỉnh đầu. "Mẹ ơi, lần này là bị diệt cả đoàn sao?

Cái đám to xác này muốn nuốt chửng tất cả cùng một lúc à?" "Không được, không thể chết hết ở đây được, đại lão ơi, cứu mạng!" "Đại lão đâu?

Đại lão Diệp Phi, cứu mạng!" "Đừng gọi đại lão nữa, các người nhìn xem, trên những sợi dây leo đó có phải bắt đầu có nụ hoa rồi không?" "Vãi, thật luôn, sao lại có nhiều nụ hoa thế này." "Tôi hiểu rồi, đám dây leo này là cố ý, chúng muốn dồn tất cả lại với nhau, sau đó ăn sạch một lượt." "Trước đó anh Ngô Tà đã nói rồi, những thứ này đều có tư duy, vậy có nghĩa là đám dây leo có tư duy này đã dùng mưu kế này." "Bịt kín tất cả các lối đi, chính là để úp sọt sao?" "Mẹ kiếp, vậy đại lão bọn họ phải làm sao?" ... ...

Cư dân mạng chỉ có thể sốt ruột trước màn hình máy tính.

Trong lăng mộ. "Tiểu Ca, nở hoa rồi!" Ngô Tà phát hiện đây không phải là nụ hoa, mà là sắp nở hoàn toàn, sắc mặt cậu trở nên khó coi.

Nếu tất cả đều nở hoa, vậy thì càng khó thoát ra khỏi đây. "Đội trưởng Triệu, không ổn rồi, dây leo càng lúc càng to, tôi không chặt đứt được nữa." "Đội trưởng, tôi cũng vậy." Các lính đánh thuê nhìn những sợi dây leo đang áp sát từng bước, cùng những bông hoa đang

hé nở từng chút một, bất giác lùi lại vài bước.

Không gian của mọi người ngày càng bị thu hẹp.

Sắc mặt đội trưởng Triệu khó coi đến cực điểm, lúc này anh mới nhìn rõ bộ dạng thật sự của hoa Nhục Yến.

Bên ngoài là những đóa hoa rực rỡ, kiều diễm đến nao lòng, nhưng bên trong lại toàn là những chiếc răng nhỏ li ti, vô cùng sắc bén, dày đặc, không có một kẽ hở nào.

Cuối cùng, anh chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Diệp Phi. "Anh Diệp Phi, anh có cách nào không?" Diệp Phi im lặng một lúc, ánh mắt dừng lại trên những sợi dây leo đang tiến lại gần. "Những bông hoa này, tuy là hoa Nhục Yến, nhưng có một nhược điểm, vạn vật tương sinh tương khắc, hoa Nhục Yến cũng vậy.

Rễ của hoa Nhục Yến sẽ ngày càng to, bên ngoài cũng sẽ ngày càng cứng rắn.

Lấy cứng đối cứng là không được, nhất định phải lấy nhu khắc cương," Diệp Phi nói xong, liền lấy một chiếc cọ từ trong túi ra, nhẹ nhàng quét lên dây leo một cái.

Ngay lập tức, dây leo đã lỏng ra không ít.

Mọi người vui mừng, lấy những chiếc cọ dùng để phủi bụi cổ vật trên người ra, nhẹ nhàng quét lên dây leo.

Trước đó, một bông hoa đang chuẩn bị há miệng ăn thịt người lính đánh thuê trước mặt, đột nhiên khép cánh lại.

Dây leo lỏng ra vài phần, lùi về sau mấy bước. "Đi ra ngoài," Diệp Phi tiếp tục dùng cọ chọc lét, dây leo dường như cảm thấy rất nhột, vội vàng rút rễ về.

Tiền Tinh Vân và nhóm của ông theo sau Diệp Phi, không dám lơ

là chút nào.

Mãi cho đến khi đến nơi an toàn, mọi người vẫn cảm thấy như đang ở trong sương mù.

Cứ... như vậy mà ra ngoài rồi sao?

Đơn giản như vậy sao? "Giáo sư, em không phải đang mơ đấy chứ?" một sinh viên còn nhẹ nhàng véo vào cánh tay mình.

Đau, thật sự không phải mơ.

Tiền Tinh Vân vốn tưởng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng nhìn bộ dạng của Diệp Phi, dường như không đơn giản như vậy.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy, hỏi: "Anh Diệp Phi, bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm chưa ạ?" "Chưa, đây chỉ là tạm thời, vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, cần phải tìm được hoa vương ở đây," Diệp Phi nhìn cái cây cao nhất trước mắt, bông hoa Nhục Yến trên đó là lớn nhất, nhụy hoa bên trong cũng đậm đặc nhất. "Tiểu Ca, cậu có thể phiền cậu giúp tôi một việc được không?" Diệp Phi quay sang nhìn Tiểu Ca, đáy mắt lóe lên một tia ôn hòa.

Tiểu Ca lạnh lùng nhìn anh, đáy mắt lóe lên một tia khó hiểu. "Lát nữa tôi đi hái bông hoa đó, cậu giúp tôi chặn rễ cây," Diệp Phi không đợi y trả lời, đã lấy con dao phay từ trong túi ra, lao vào giữa đám rễ cây trước tiên.

Hoa vương dường như cảm nhận được nguy hiểm, rễ cây dưới tảng đá đột nhiên trở nên náo động, trực tiếp lao về phía Diệp Phi, dường như muốn giết chết anh.

Tiểu Ca thấy vậy, liền chặn trước đám rễ, thanh Hắc Kim Cổ Đao vung lên.

Toàn bộ rễ cây đều bị chặt đứt, rơi xuống đất.

Đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân đứng bên cạnh, không khỏi cảm thán trước thân thủ như vậy. "Đây là người sao?" đội trưởng Triệu nhìn tốc độ chạy của Diệp Phi, cho dù là hai người cũng không phải đối thủ của anh.

Tiền Tinh Vân trong lòng kinh hãi, ánh mắt đầy lo lắng.

Ông trơ mắt nhìn Diệp Phi và anh chàng họ Trương kia bị dây leo bao bọc.

Chương 151

"Thật sự không có vấn đề gì sao?" Diệp Phi liếc mắt, nhìn Tiểu Ca đang theo sát phía sau, khóe miệng nhếch lên.

Tốc độ của anh cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã bỏ xa Tiểu Ca.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, rồi biến mất.

Lưỡi đao trong tay y vung lên càng lúc càng dày đặc.

Diệp Phi đứng dưới gốc cây, nhìn bông hoa cao mấy mét đang hé nhụy, dường như đang chờ anh đến gần, chuẩn bị một miếng nuốt chửng anh.

Diệp Phi đột ngột nhảy lên, dao phay trong tay vung lên, một bông hoa Nhục Yến khổng lồ bị chặt xuống.

Khoảnh khắc bông hoa rơi xuống, rễ cây đột nhiên ngừng chuyển động, như thể mất nước trong chớp mắt, khô héo, rơi xuống đất, rồi biến mất không tăm tích.

Khi nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngô Tà chỉ thấy Diệp Phi và Tiểu Ca đang đứng dưới cái cây đó.

Trên tay Diệp Phi còn đang ôm bông hoa Nhục Yến kia, vô cùng to lớn.

Ngô Tà vội vàng chạy qua, "Hai người không sao chứ?" "Chúng tôi rất ổn," Diệp Phi nói xong, liền bỏ hoa vương trong tay vào túi.

Các giáo sư: ???

Các lính đánh thuê: ????

Ngốc Tiểu Muội: ???

Tiền Tinh Vân đứng tại chỗ, chớp chớp mắt.

Cứ như vậy sao?

Tất cả những chuyện vừa rồi đều là do bông hoa Nhục Yến khổng lồ kia gây ra?

Trước đó đều nói Diệp Phi học rộng tài cao, bây giờ xem ra lời đồn không sai.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách nhìn nhau, bọn họ vào đây hình như có hơi thừa thãi.

Cảm giác có chút giống như đang cản đường.

Vừa chứng kiến sự nguy hiểm của những bông hoa ăn thịt người, những sinh viên vừa mới ra trường phía sau, lúc này sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, chỉ có thể ngơ ngác hoàn hồn.

Lúc này, trong lòng đội trưởng Triệu vô cùng cạn lời, cảm thấy mặt mình nóng ran, đây là chuyện quái gì vậy.

Bao nhiêu năm huấn luyện coi như bỏ đi.

Cư dân mạng nhìn vẻ mặt của Diệp Phi. "Tôi biết ngay mà, đại lão sẽ không làm chúng ta thất vọng, đám thực vật này có đỉnh đến đâu cũng không phải là đối thủ của đại lão." "Cậu đúng là biết chém gió thật, còn phải nói sao?" "Nhưng mà phải nói, môi trường ở đây đúng là quỷ dị thật, ngay cả một cái cây cũng ăn thịt người.

Mọi người nói xem những loài thực vật này có giá trị nghiên cứu khoa học không?" "Vậy cậu phải hỏi đại lão rồi, cậu không thấy đại lão đã mang bông hoa đi rồi sao?" "Sau này tôi sẽ tránh xa những loài thực vật không rõ nguồn gốc này, bây giờ tôi không dám nhìn nữa, lỡ sau này tôi bị thứ gì đó không rõ ăn thịt thì phải làm sao?" "Não cậu bị úng nước à?

Lời như vậy mà cậu cũng nói ra được?" "Đúng vậy, cậu tưởng đâu đâu cũng là lăng mộ Nam Hải Vương à?" ... ... "Anh Diệp Phi, bông hoa này..." Ngô Tà không hiểu lắm tại sao anh lại cất bông hoa đi. "Ngô Tà, đây là thứ tốt ngàn năm có một đấy, thứ này ngâm rượu là bảo bối khó tìm, giúp thư giãn gân cốt, kéo dài tuổi thọ, rất nhiều dược liệu đều không thể so sánh được," Diệp Phi khẽ cười nói. "Thật không vậy?" Ngô Tà sao lại cảm thấy chuyện này rất huyền ảo nhỉ?

Diệp Phi gật đầu chắc nịch, khóe miệng mỉm cười.

Cư dân mạng thấy thái độ chắc chắn của Diệp Phi. "Bông hoa này bao nhiêu tiền, tôi mua, bao nhiêu tiền cũng được." "Cậu bị sao vậy?

Muốn trường sinh bất lão à?" "Nói nhảm, muốn theo kịp bước chân của đại lão, thì phải kéo dài tuổi thọ, nếu không làm sao có thể học hỏi bản lĩnh từ đại lão được." "Nhưng mà không nói đến giá cả, xem ý của đại lão thì sẽ không bán đâu, cậu chết tâm đi." "Đúng vậy, thứ này e rằng bụng phàm nhân như cậu ăn không nổi đâu." ... ...

Nhân viên công tác nhìn những lời của cư dân mạng, khóe miệng giật giật, vẫn chuyển lời.

Diệp Phi nghe xong, sắc mặt cũng trở lại vẻ thờ ơ như trước. "Bông hoa này không phải ai cũng ăn được, người bình thường ăn vào sẽ hại nhiều hơn lợi, cần phải dùng loại rượu đặc biệt để ngâm, hơn nữa ít nhất cũng phải mất khoảng năm mươi năm mới có thể uống được." Diệp Phi cho họ một khoảng thời gian.

Những cư dân mạng muốn bỏ tiền ra mua, lúc này cũng dập tắt ý định. "Năm mươi năm?

Tôi bây giờ đã gần ba mươi, đợi thêm năm mươi năm nữa, tôi có sống được đến lúc đó không còn chưa chắc, thôi bỏ đi." "Tính theo năm mươi năm, cậu ít nhất cũng phải tám mươi tuổi, tám mươi tuổi uống một ngụm rượu, cho dù có kéo dài tuổi thọ cũng vô dụng." "Tôi

định chuẩn bị một ít cho ông nội, nhưng ông bây giờ đã hơn bảy mươi, dù có sống cũng không sống được đến năm mươi tuổi..." "Ha ha ha, thôi bỏ đi, xem cho vui thôi." ... ...

Tiểu Ca lạnh lùng đứng bên cạnh Ngô Tà, ánh mắt lạnh lẽo luôn nhìn vào những tảng đá quỷ dị bên cạnh.

Ngô Tà thấy vậy, cũng nhìn theo hướng đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cậu vội vàng đi đến bên tảng đá quỷ dị, đưa tay sờ thử.

Phát hiện đá ở đây khá mềm, dùng tay bóp nhẹ là vỡ thành bột.

Bột trong lòng bàn tay còn có màu hồng nhạt. "Đây là..." trong mắt Ngô Tà lóe lên niềm vui sướng tột độ. "Đá ở đây đã bị một loại vật chất đặc biệt xâm nhiễm, nên mới trở nên mềm như vậy," Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía đám dây leo đối diện.

Ở cuối đám dây leo, có một ít bột màu hồng nhạt.

Những loại bột này hẳn là có tác dụng ăn mòn, sự ăn mòn lâu năm mới khiến đá trở thành như vậy. "Tiểu Ca, cậu còn nhớ lần trước video call với chú Ba không?

Phía sau lưng chú ấy cũng có những tảng đá màu hồng quỷ dị như thế này," đáy mắt Ngô Tà tràn đầy vui mừng, có phải điều này có nghĩa là, chú Ba cũng ở đây?

Ngô Tam Tỉnh, kẻ trộm mộ thật sự cuối cùng của thế hệ Ngô gia, từ nhỏ đã rất yêu thương đứa con trai duy nhất của anh cả Ngô Nhất Cùng là Ngô Tà.

Mười mấy tuổi đã đi trộm mộ, kinh nghiệm phong phú, vốn là kẻ đầu đường xó chợ, sau này tham gia khảo cổ.

Từ lần trước dặn dò đơn giản một tiếng, chỉ nói là theo đội khảo cổ Tây Sa xuống mộ, sau khi xuống mộ thì không còn tung tích.

Kể từ lần video call đó, không còn tin tức gì về ông nữa, người nhà họ Ngô và họ Trương vẫn luôn tìm kiếm.

Đã tìm gần hai năm, đến bây giờ vẫn không có tin tức, sống chết không rõ.

Ngô Tà có được những kiến thức về trộm mộ này, đều là do cậu đã xem qua ghi chép trong bút ký.

Chú Ba cũng đã bổ sung không ít kinh nghiệm vào đó.

Lúc video call, Ngô Tà và Tiểu Ca đã phát hiện phía sau lưng chú Ba có những tảng đá quỷ dị, cũng có màu hồng nhạt.

Có phải điều này có nghĩa là, chú Ba cũng ở đây?

Nghĩ đến đây, đáy mắt cậu tràn đầy vui mừng. "Khả năng này không lớn lắm," Diệp Phi nghe vậy, giọng điệu rất chắc chắn. "Sao anh biết?" Ngô Tà cảm thấy một bầu nhiệt huyết trong lòng bị anh dội cho gáo nước lạnh. "Ở đây không có dấu vết của con người, từ lúc vào đến giờ cậu cũng đã thấy rồi, nếu có người, cũng sẽ không thể không để lại dấu vết.

Hơn nữa, loại đá màu hồng nhạt mà cậu nói, không chỉ có ở đây," lời của Diệp Phi vừa dứt, lòng Ngô Tà thắt lại.

Có phải điều này có nghĩa là, anh biết ở đâu có lăng mộ?

Đồng thời, trong lòng có chút thất vọng.

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên tia khác thường.

Y chỉ lạnh lùng đứng sau lưng Ngô Tà, cũng không nói gì.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Tiền Tinh Vân cũng ngồi không yên.

"Anh Diệp Phi, ý của anh là anh biết còn có một lăng mộ khác, phải không?" ông nắm chặt tay anh, vẻ mặt rất kích động, mắt cũng trợn tròn.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách cũng theo sát phía sau, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Còn có lăng mộ chưa biết, đây là một phát hiện lớn, một phát hiện vĩ đại.

Chương 152

Nếu có thể, rất có khả năng sẽ thúc đẩy tiến trình lịch sử.

Nghĩ đến đây, mắt giáo sư Dương càng thêm nóng rực.

Ngay cả giáo sư Hoàng cũng kích động không thôi, nguy hiểm gặp phải trước đó bây giờ đã quên sạch.

Vừa nghĩ đến sau này còn có những phát hiện trọng đại, liền vui mừng khôn xiết.

Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, cầm micro, muốn phỏng vấn Diệp Phi. "Anh Diệp Phi, làm sao anh biết ở đó có lăng mộ?

Và làm sao anh biết trong lăng mộ có gì ạ?" Diệp Phi đối diện với ống kính. "Tôi từng lang thang khắp nơi và phát hiện ra loại đá này, bây giờ lại thấy loại đá tương tự trong lăng mộ, vậy có nghĩa là loại đá tôi thấy trước đây chính là từ trong lăng mộ mà ra." Lời của Diệp Phi đã cổ vũ cho cư dân mạng. "Đây chẳng lẽ là vấn đề vận may trong truyền thuyết sao?" "Đi bừa một cái cũng có thể thấy được đồ từ trong lăng mộ, ngày mai tôi có nên đi đến một nơi xó xỉnh nào đó không?

Biết đâu lại tìm được lăng mộ." "Mẹ kiếp, cậu có bản lĩnh của đại lão không?

Với cái trình của cậu, chưa kịp vào, cậu đã bị gặm không còn một mẩu xương rồi." "Nhưng bây giờ có phải là lúc nói chuyện này không?

Không phải nên tiếp tục tìm lối ra sao?" "Cậu đừng nói nữa, bây giờ tôi nghĩ lại, vẫn thấy nơi này rất đáng sợ, con đường phía sau phải đi thế nào đây?" ... ...

Tiền Tinh Vân cả đời này hứng thú lớn nhất chính là khảo cổ, bây giờ biết còn có lăng mộ chưa được phát hiện, mắt ông đều nóng rực, vừa nghĩ đến khả năng này, trong lòng liền vui mừng.

Xác định ở đây đã không còn nguy hiểm, đội trưởng Triệu dẫn đội tiếp tục đi về phía trước.

Giáo sư Hoàng tuy đam mê khảo cổ, nhưng bây giờ học trò của mình đã mất.

Trong lòng không khỏi đau buồn.

Đi vào khu rừng đá quỷ dị, sự cảnh giác của đội trưởng Triệu không hề giảm bớt.

Trong lòng thậm chí còn khó hiểu.

Thực vật ở đây dựa vào cái gì để sinh tồn?

Nếu là ăn thịt người, vậy thì bao nhiêu năm nay, chúng dựa vào cái gì để sinh trưởng?

Thường thì thực vật đều quang hợp, cho dù không có ánh nắng, cũng phải có nước chứ?

Nước biển lúc trước cách xa như vậy, rễ cây cũng không thể vươn tới được.

Ở đây cũng không có nước? "Đội trưởng, anh nghe đi," một đồng đội bên cạnh cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Đội trưởng Triệu hoàn hồn, vểnh tai nghe, nhưng chẳng nghe thấy gì. "Nghe gì?

Tôi chẳng nghe thấy gì cả," đội trưởng Triệu nhíu mày, còn tưởng anh ta đang đùa. "Không phải đâu, tôi thật sự nghe thấy mà," người đồng đội vội vàng giải thích, vẻ mặt chân thành. "Cậu nghe thấy gì?" đội trưởng Triệu trong lòng dấy lên nghi ngờ. "Là..." người đồng đội

cũng là lần đầu tiên nghe thấy âm thanh này, nhưng anh ta không thể miêu tả được.

Nhất thời cũng không biết phải nói thế nào.

Tiền Tinh Vân đi sau lưng đội trưởng Triệu, cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người. "Đội trưởng Triệu, nơi này đâu đâu cũng quỷ dị, vẫn nên cẩn thận thì hơn," Tiền Tinh Vân nhắc nhở, khiến đội trưởng Triệu cũng nảy sinh tâm lý cảnh giác.

Mọi người đi xuyên qua khu rừng đá quỷ dị, đến một lối đi, phía trên vẫn đang tí tách nhỏ nước.

Ngốc Tiểu Muội nhìn những giọt nước trên đầu, tí tách rơi xuống người.

Chỉ một lát sau, mái tóc đen trên đầu đã bị ướt, như thể vừa gội đầu.

Ngốc Tiểu Muội đang định lấy khăn giấy lau nước trên người thì nhân viên công tác phía sau gọi một tiếng. "Tiểu Muội..." chỉ là giọng nói này căng thẳng, còn có phần a thé. "Sao vậy?

Gọi tôi có chuyện gì?" Ngốc Tiểu Muội quay đầu lại, mái tóc đen dính chặt vào má, trên mặt còn có giọt nước.

Nhưng trong mắt những người phía sau... "A... quỷ!" Nhân viên công tác và các sinh viên phía sau sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng lùi lại.

Mặt họ trong nháy mắt trở nên tái nhợt. "Mọi người la cái gì?" Ngốc Tiểu Muội lúc này mặt đầy máu, tóc đen cũng dính vào mặt, trông hệt như một nữ quỷ.

Trên người còn nhỏ từng giọt máu đỏ, rơi xuống đất.

Ngô Tà và Diệp Phi nhìn bộ dạng của Ngốc Tiểu Muội, không

khỏi chấn động trong lòng.

Họ nhìn cô đang nghi ngờ nhìn chằm chằm vào họ.

Cư dân mạng trước màn hình đột nhiên thấy cảnh này. "Mẹ kiếp, ôi trời ơi, cái gì thế này, tôi vừa mới ăn mì tôm, vừa ngẩng đầu lên đã thấy cái mặt quỷ của Tiểu Muội, tôi ngã ngửa khỏi ghế luôn, cái gì thế này." "Mẹ ơi, cái gì thế này, sợ chết tôi rồi, máu ở đâu ra vậy?" "Tim tôi sắp rớt ra ngoài rồi, tình hình gì đây, sao máu lại xuất hiện âm thầm như vậy?" "Đây là giọt nước phải không?

Lúc trước nghe thấy tiếng tí tách mà." "Không đúng, nếu là máu, chẳng lẽ họ không ngửi thấy mùi máu tanh sao?" "Đúng vậy, nơi này đúng là kỳ lạ, nếu là trước đây, họ nhất định sẽ ngửi thấy, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng của họ, hình như họ đều không biết." "Chẳng lẽ là loại nước đặc biệt nào đó?" "Nước gì mà có thể giống như máu, còn nữa, lúc các người đi, có nghe thấy gì không?" "Tôi có nghe thấy, nhưng tôi tưởng mình nghe nhầm, hơn nữa âm thanh đó tôi lại không thể miêu tả được, tôi cũng không biết phải nói thế nào." "Tôi cũng không biết miêu tả thế nào." ... ...

Diệp Phi và Ngô Tà đột ngột ngẩng đầu, liền thấy phía trên đầu toàn là những tia sáng đỏ dày đặc.

Sắc mặt hai người thay đổi, các sinh viên khảo cổ bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, tay cầm đèn pin cũng không ngừng run rẩy.

Chiếu lên độ cao hơn chục mét trên đầu, liền thấy từng đốm đỏ dày đặc.

Còn có những tia sáng trắng, đỏ trắng xen kẽ, càng thêm quỷ dị.

Những sinh viên bị dọa không nhẹ lúc trước, bây giờ hai chân lại

mềm nhũn. "Anh Diệp Phi..." một sinh viên đứng gần Diệp Phi nhất, mặt mày méo xệch, giọng nói cũng vô cùng quỷ dị.

Cậu ta trực tiếp trốn sau lưng anh, vừa nghĩ đến trên người mình cũng dính những giọt máu đỏ này, trong lòng liền cảm thấy buồn nôn không chịu được, còn sợ hãi không thôi, không biết có nên cởi quần áo ra không. "Đây là dơi thủ mộ, nước bọt chảy ra từ miệng chúng có màu đỏ, chủ yếu là do ở đây không có ánh sáng, nước bọt cũng không dính, không có mùi vị, nên không dễ bị phát hiện.

Cũng sẽ gây ra ảo giác cho người ta, cho rằng đây chỉ đơn thuần là hơi nước," Ngô Tà nhớ lại lời chú Ba từng nói, rất nhiều lúc, phần lớn các đế vương chọn lăng mộ đều ở nơi rất hẻo lánh.

Bên trong âm u ẩm ướt cũng thích hợp nhất để nuôi một số loài dơi, trải qua sự nuôi dưỡng của phong thủy, chúng sẽ canh giữ ở cửa lăng mộ, chống lại người ngoài, bây giờ xem ra, đúng là có thật. "Nhưng loài dơi này có một điểm không tốt, đó là khi nước bọt rơi vào người, người đó sẽ trở thành con mồi.

Chúng nhất định sẽ truy đuổi đến cùng," Diệp Phi cũng bổ sung thêm. "Nói như vậy..." lòng giáo sư Dương chùng xuống, cổ họng như bị thứ gì đó bóp nghẹt. "Trên người tất cả chúng ta đều có nước bọt này, vậy có phải nói là..." Tiền Tinh Vân cũng ý thức được vấn đề này, vội vàng mở miệng hỏi. "Gặp phải tình huống này, thì chỉ có chạy," Ngô Tà nhớ chú Ba từng nói, nếu thấy loại dơi này, thì nhất định phải chạy.

Càng nhanh càng tốt, nhất định phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lời vừa dứt, bầy dơi trên đầu đang vỗ cánh, chuẩn bị tấn công.

Những đốm sáng li ti lúc trước, lúc này cũng đột ngột mở ra. "Chạy!" Tiền Tinh Vân thấy tình hình không ổn, những đốm đỏ dày

đặc này đang tiến lại gần.

Da đầu ông cũng tê dại, kéo người bên cạnh lao về phía trước.

Cũng không quan tâm trên đầu là giọt nước hay nước bọt nữa.

Chương 153

Một nhóm người vội vàng chạy về phía trước, bầy dơi phía sau như tấm thảm bị lật lên, chồng chất lên nhau truy đuổi 'con mồi' trước mắt.

Nhân viên công tác đang chạy thục mạng, ống kính cũng lắc lư trái phải. "Loài dơi gì mà lại thích chảy nước miếng thế?" "Quỷ mới biết chuyện gì đang xảy ra, bây giờ trong lăng mộ này có thứ gì là bình thường không?

Ai có thể nói đây là bình thường?" "Cậu thấy dơi nhà ai miệng lại phun ra nước máu chưa?" "Vãi chưởng, Tiểu Muội, cẩn thận!" "Phải chạy đến bao giờ đây?" "Làm sao tôi biết được, bây giờ vẫn nên cầu nguyện không bị cắn, lỡ có độc thì sao?" "Cậu có thể đừng nói nữa được không, tôi xem mà cũng thấy căng thẳng theo, chỉ muốn lao vào giúp họ chạy thôi." ... ...

Tiền Tinh Vân và nhóm của ông cũng không màng đến những thứ khác, chạy suốt hai mươi phút, thể lực đã cạn kiệt, dần dần bị tụt lại phía sau.

So với những người lính đánh thuê kia thì kém xa. "Tôi không được rồi, mọi người mau đi đi, tôi chạy không nổi nữa," Tiền Tinh Vân dù sao cũng đã có tuổi, thể lực không theo kịp. "Mọi người xem, hình như đám dơi đó không qua được đây," một sinh viên cũng thở hổn hển, vội vàng quay lại nhìn bầy dơi phía sau.

Dường như chúng bị thứ gì đó chặn lại. "Chuyện gì thế này?" giáo sư Dương hai tay chống lên đầu gối, thở hổn hển.

Trong lòng nghi ngờ.

Đội trưởng Triệu hơi thở không ổn định, chắn trước mặt các giáo

sư, tay cầm vũ khí, đề phòng đám dơi này xông qua làm hại họ.

Dưới ánh đèn, lúc này anh mới chú ý đến hình dạng của đám dơi.

Chúng to hơn dơi bên ngoài, sải cánh rộng đến một mét rưỡi, đang há cái miệng lớn, để lộ hàm răng sắc nhọn và đôi mắt đỏ ngầu.

Từng con một nhìn chằm chằm họ với vẻ ác độc. "Ở đây có phải có thứ gì đó chúng sợ không?

Sao lại không dám đến gần?" giáo sư Hoàng hơi thở không ổn định, khó hiểu nhìn về phía sau.

Ngô Tà cũng mệt lử.

Một lúc sau mới ổn định lại. "Nhưng ở đây có thứ gì?

Đám dơi này đáng lẽ phải truy đuổi đến chết, bây giờ lại không dám đến gần..." Ngô Tà nói đến đây, sắc mặt lập tức trầm xuống. "Ở đây có thứ khiến chúng sợ hãi," giọng Diệp Phi thờ ơ, mang một vẻ lạnh lùng khó tả.

Mọi người vốn đã như chim sợ cành cong vì bị dơi đuổi cắn.

Bây giờ nghe được tin này, càng thêm lạnh sống lưng.

Sắc mặt Tiền Tinh Vân không tốt, thứ mà ngay cả đám dơi này cũng phải sợ hãi, chắc chắn là thứ rất nguy hiểm.

Chẳng lẽ vị trí họ đang đứng, chính là một nơi nguy hiểm? "Giáo sư Tiền, chúng ta bây giờ đúng là bước nào cũng gặp khó, vừa mới thoát khỏi đám dơi kia, bây giờ lại đến một mối nguy hiểm không rõ tên," sắc mặt giáo sư Hoàng lúc này khó coi không nói nên lời, nở một nụ cười cay đắng. "Đừng nói như vậy, có anh Ngô Tà và anh Diệp Phi ở đây, cho dù có nguy hiểm, chúng ta cũng sẽ bình an," Tiền Tinh Vân biết những lời này không có tác dụng gì nhiều với họ.

Cho dù có thể sống sót trở về, rào cản tâm lý này phải vượt qua

thế nào?

Về rồi cũng cần một thời gian mới có thể hoàn hồn. "Giáo sư Tiền, lỡ tôi không thể sống sót trở về, gia đình tôi nhờ ông giúp đỡ chăm sóc," giáo sư Hoàng nghe vậy, mặt mày đau khổ đáp lời. "Giáo sư... em sợ," một sinh viên bên cạnh Tiền Tinh Vân lúc này ngồi bệt xuống đất, giọng nói cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Bị dơi truy đuổi, bây giờ thấy dơi không đuổi nữa, lại nghe được lời của Diệp Phi.

Phòng tuyến tâm lý vốn đã căng như dây đàn lúc này lập tức sụp đổ, cậu ta ngồi trên đất khóc.

Mấy sinh viên bên cạnh cũng đỏ hoe mắt.

Chưa đợi Tiền Tinh Vân lên tiếng an ủi, bên tai đã truyền đến một âm thanh, chỉ là âm thanh này chính ông cũng không thể miêu tả được là gì. "Mọi người xem," bên tai Ngốc Tiểu Muội cũng vang lên âm thanh, ngay sau đó liền thấy bầy dơi như đang chạy trốn khỏi đây.

Ngô Tà nhìn bầy dơi bỏ đi, sắc mặt khó coi đến mức không thể tả. "Vừa rồi là âm thanh gì vậy?" đội trưởng Triệu nghi ngờ nhìn đồng đội bên cạnh.

Trên mặt người đồng đội đầy mồ hôi. "Đội trưởng, lúc trước tôi nghe thấy chính là âm thanh này." Nhìn bầy dơi đã đi hết, Ngốc Tiểu Muội lúc này mới dùng ánh đèn soi rọi môi trường xung quanh.

Một hang đá, xung quanh tối đen như mực, không khí còn có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Chỉ thấy một tấm bia đá to lớn, trên đó viết chữ màu đỏ.

Nhìn từ xa, trông như máu tươi, vô cùng quỷ dị.

Bên tai còn vang lên âm thanh không thể diễn tả bằng lời.

Ống kính quay lại cảnh tượng ở đây.

Cư dân mạng thấy vậy, căng thẳng không thôi. "Mọi người nghe thấy rồi chứ?

Lúc trước tôi cũng nghe thấy âm thanh này, sao tôi lại không thể miêu tả được nhỉ?

Giống như tiếng khóc, nhưng lại có cả tiếng cười?

Còn là loại luyến láy nữa." "Vãi, điều tôi quan tâm bây giờ không phải là cái này, mà là, đến cả dơi thủ mộ cũng không dám đến gần, thứ này rốt cuộc là cái gì?" "Tôi đột nhiên không dám xem nữa, đặc biệt là khuôn mặt của những sinh viên này, mọi người nhìn xem, từng người một trên mặt đều là vẻ hoảng sợ và bất an, tự nhiên thấy xót xa." "Ai mà không thế chứ, tôi cũng là một người cha, từ lúc vào đây đã chết không ít người, đây là dùng mạng sống để kể cho thế giới biết về đoạn lịch sử này sao?" "Thôi, chúng ta đừng lo lắng nữa, tôi tin tưởng đại lão, nhất định sẽ đưa họ trở về an toàn." "Đúng, đồng ý." ... ...

Tiền Tinh Vân cũng chú ý đến tấm bia đá này, nhìn mấy chữ lớn hiện ra dưới những vết máu đỏ sẫm, không khỏi hít một hơi lạnh.

Chỉ nhìn tấm bia đá này thôi đã cảm thấy rợn người.

Mấy chữ trên đó, ông lại không nhận ra, chẳng lẽ không phải là chữ viết thời Hán.

Nhưng chữ viết ở đây đều là thời kỳ nhà Hán.

Không lẽ là phương ngữ địa phương? "Giáo sư Tiền, ngài nhận ra loại chữ này không?" trong lòng giáo sư Hoàng khó hiểu. "Tôi cũng không nhận ra, nhưng lại rất giống với loại chữ của vị vương hậu trước đó," Tiền Tinh Vân chỉ nhớ mang máng, nhưng là chữ gì thì vẫn không nhận ra.

Cuối cùng, ông nhìn về phía Diệp Phi. "Anh Diệp Phi, anh nhận ra không?" Ngô Tà nhìn ra ý của giáo sư Tiền, quay sang nhìn Diệp Phi. "Bốn chữ này là 'Tiến nhập giả tử' (Kẻ đi vào sẽ chết), phía trước chắc chắn rất nguy hiểm, nếu không đám dơi kia cũng sẽ không qua đây.

Nhưng mà, từ âm thanh vừa rồi, tôi đã có thể xác định được âm thanh đó là do thứ gì phát ra," Diệp Phi chỉ nhàn nhạt liếc qua mấy chữ trên bia đá, nhẹ giọng giải thích. "Là thứ gì?" Ngô Tà nghe vậy, không khỏi tò mò. "Ngô Tà, cậu nên biết 'Nhã Cấm' là gì, thời cổ đại, vu bà được gọi là Nhã Cấm, cũng chính là Cấm Bà mà mọi người hay nói," lời của Diệp Phi vừa dứt, lòng Ngô Tà chùng xuống.

Cấm Bà... thứ thật sự tồn tại.

Nghe nói là do phụ nữ sau khi bị lăng nhục bị ném xuống nước, oán niệm của họ trước khi chết đuối hóa thành.

Oán khí xâm nhiễm lâu ngày, liền biến thành Cấm Bà.

Quan trọng nhất là thi thể, trên đó là một đống thịt thối rữa.

Nghe nói mỗi khi đến đêm rằm, Cấm Bà sẽ ra ngoài quyến rũ đàn ông, rồi kéo họ xuống nước dìm chết, để trả thù cho mối hận bị lăng nhục.

Nhưng đó đều là ghi chép trong bút ký, không ngờ lại thật sự tồn tại, còn xảy ra ngay bên cạnh mình.

Ngô Tà vô cùng cạn lời, đây là cái số gì vậy, con nào con nấy đều khó đối phó.

Chương 154

"Âm thanh vừa rồi là do Cấm Bà phát ra sao?" Tiền Tinh Vân không biết Cấm Bà là thứ gì, nhưng nhìn bộ dạng của Ngô Tà, liền biết nó còn nguy hiểm hơn cả đám dơi thủ mộ bên ngoài. "Tối nay là ngày rằm," Tiểu Ca đứng sau lưng Ngô Tà, lạnh lùng lên tiếng. "Toi rồi," Ngô Tà đột ngột nhìn Tiểu Ca, sắc mặt trắng bệch. "Phi Hổ, cậu đi đâu vậy?" Đội trưởng Triệu đang nghe Ngô Tà nói chuyện, vai liền bị va mạnh một cái.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy cậu ta thất thần đi vào bên trong bia đá.

Đội trưởng Triệu muốn kéo lại, nhưng lại không kéo được, chỉ thấy cậu ta như không cần mạng mà đi vào trong.

Phía sau còn có mấy sinh viên và lính đánh thuê cũng đi theo vào. "Kéo họ lại!" Ngô Tà thấy vậy, đột ngột lên tiếng.

Những người còn lại theo sau.

Mọi người đi theo đến một vùng nước.

Phát hiện nước ở đây lại có màu đỏ.

Thấy Phi Hổ sắp đến gần, đội trưởng Triệu bất đắc dĩ, đành đánh ngất cậu ta, cõng lên bờ.

Những người lính đánh thuê khác cũng đánh ngất những sinh viên đang thất thần, đặt cùng một chỗ.

Âm thanh trong nước vẫn không ngừng vang lên.

Các giáo sư nhìn cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt. "Đây là đã giết bao nhiêu người, mới có được vùng nước màu máu như thế này?" giáo sư Quách nuốt nước bọt. "Trong nước hình như có thứ gì đó," Tiền Tinh Vân nhờ ánh đèn, chú ý đến những gợn sóng xuất hiện ở

giữa vùng nước. "Hình như âm thanh kia cũng không còn nữa," giáo sư Hoàng cũng chú ý đến âm thanh lúc trước còn có thể nghe thấy, bây giờ đã không còn.

Ngô Tà và Diệp Phi đứng bên bờ, mắt híp lại, chăm chú nhìn cái đầu lộ ra giữa vùng nước.

Mắt trống rỗng, gầy như que củi, mái tóc đen rủ hai bên má, sau đó từ từ nổi lên.

Thân trên bán nude, mái tóc đen dài rủ trước ngực, che đi những bộ phận quan trọng.

Chỉ là những giọt nước trên tóc có màu đỏ, lại rơi xuống nước.

Từng khuôn mặt gầy gò như que củi, đối diện với hướng của các giáo sư.

Các giáo sư và những người khác bất giác lùi lại một bước.

Cảnh tượng khiến mọi người da đầu tê dại.

Tiền Tinh Vân theo bản năng che chắn cho các sinh viên phía sau, lo lắng học trò của mình lại bị những người phụ nữ này mê hoặc.

Tối nay vừa hay là ngày rằm...

đây là vấn đề vận may sao?

Giáo sư Dương và giáo sư Quách nhìn Cấm Bà trước mắt, lông tơ trên người đều dựng đứng.

Tuy ánh mắt trống rỗng, nhưng phương hướng này và bộ dạng nhe răng trợn mắt này, ai nhìn mà không thấy rợn người chứ. "Thứ này sẽ không lên bờ chứ?" Ngốc Tiểu Muội tay cầm micro có chút siết chặt, giọng nói cũng run rẩy.

Nếu nó lên bờ, thì không hay rồi, phía sau còn có đám dơi thủ mộ đang chờ...

Lúc này, cư dân mạng trước màn hình cũng hít một hơi lạnh. "Mấy cái mặt đầy tử khí này, sao mà đáng sợ thế, xương cụt của tôi cũng thấy lạnh." "Chỉ có một mình cậu lạnh thôi sao?

Tôi cũng thấy rợn người, còn có nước máu trong vùng nước này nữa, những người phụ nữ này bị ngâm trong máu lâu như vậy, đúng là lợi hại." "Đừng nói nữa, sau này tôi cũng không xem mấy bộ phim đó nữa, bây giờ tôi nhìn những tấm lưng trần này, trong lòng lại nghĩ đến cảnh này." "Vãi, cậu cũng đừng nói nữa, Nam Hải Vương này có suy nghĩ gì vậy, sao lại bắt người ta đến đây thủ mộ." "Gã đàn ông này còn độc ác hơn cả Tinh Tuyệt nữ vương, phụ nữ xinh đẹp lại bị làm thành ra thế này." "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, tiếp theo phải làm sao đây?

Không lẽ sẽ lên bờ làm hại các giáo sư họ sao?" "Không đúng, mọi người xem, hình như có gì đó không ổn, sao cơ thể của những sinh viên và lính đánh thuê bị đánh ngất lại đang di chuyển?" "Vãi, không phải đã ngất rồi sao?" ... ...

Nhân viên công tác sợ hãi nhìn Cấm Bà trong nước, không hề nhìn thấy bình luận trên livestream.

Những người lính đánh thuê và sinh viên vốn đã ngất, đột ngột đứng dậy, mắt nhắm nghiền.

Họ liền dùng sức đẩy người lính đánh thuê đứng trước nhất xuống nước.

Vì tốc độ quá nhanh, mọi người cũng không kịp phản ứng.

Chỉ thấy những người lính đánh thuê đã rơi xuống nước.

Cấm Bà phía sau như mèo thấy chuột, động tác nhanh chóng lao tới, há hàm răng sắc nhọn, không chút do dự cắn xuống.

Người lính đánh thuê rơi xuống nước hét thảm một tiếng, mùi máu

tanh nồng nặc kích thích những con Cấm Bà này.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, liền muốn tiến lên kéo đồng đội của mình. "Đội trưởng..." trong mắt mấy người lính đánh thuê lộ ra vẻ kinh hoàng, vừa bơi vào bờ, vừa cầu cứu.

Những người lính đánh thuê phía sau lấy vũ khí trong tay ra bắn, ngăn cản Cấm Bà phía sau tiến lại.

Cấm Bà dường như không có cảm giác, thấy đàn ông trong nước, vội vàng tiến lên. "A..." người lính đánh thuê trong nước bị Cấm Bà kéo xuống, hét thảm một tiếng. "Tao liều mạng với chúng mày, đội trưởng, mọi người mau đi đi," người lính đánh thuê bị kéo xuống nước lấy lựu đạn trên người ra, rút chốt. "Đừng..." đội trưởng Triệu thấy vậy, trong mắt đầy đau đớn.

BÙM!

Trong vùng nước dấy lên một cơn sóng lớn.

Nước máu cũng đột ngột vọt lên cao mấy mét. "Mau lên đây!" đội trưởng Triệu nén đau thương, vội vàng lao xuống nước, kéo đồng đội trong nước lên.

Sau đó liền ở trên bờ thở hổn hển.

Đợi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Cấm Bà trong nước vẫn không hề hấn gì.

Tiền Tinh Vân không khỏi sững sờ.

Sao ngay cả bom cũng không làm chết được? "Thứ này sao lại khó đối phó như vậy?" trong lòng ông không khỏi lo lắng.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách đang kéo những sinh viên hôn mê mà vẫn có thể di chuyển.

Trong lòng nghi ngờ. "Chuyện gì thế này?

Sao ngất rồi mà vẫn có thể hoạt động?" giáo sư Hoàng mặt đỏ bừng, dùng sức kéo. "Nếu Diệp Phi không nói sai, thì đây đều là do bị Cấm Bà mê hoặc, cho dù trong giấc ngủ cũng bị điều khiển," giáo sư Quách cũng không chắc chắn lắm, cũng chỉ là suy đoán, nếu nói như vậy, lát nữa lỡ chúng tiếp tục mê hoặc, thì những người này đều sẽ vô thức đi xuống nước.

Đến lúc đó đều chắc chắn sẽ chết. "Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngay cả chúng ta cũng không thoát được," sắc mặt Tiền Tinh Vân cũng âm trầm khó coi.

Ngô Tà tự nhiên đồng ý với lời của họ, ánh mắt dừng lại trên người Cấm Bà, liền thấy Cấm Bà há miệng, phát ra âm thanh, nghe mà người ta thấy bực bội khó chịu, chỉ muốn đi xuống nước. "Anh Diệp Phi, có phải anh có cách không?" Ngô Tà ôm ngực, quay sang nhìn Diệp Phi.

Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, không bị ảnh hưởng, nhưng tại sao anh lại không có chuyện gì?

Cư dân mạng cũng chú ý đến vấn đề này. "Mọi người nhìn đại lão xem, rõ ràng những người khác đều có vẻ mặt bực bội khó chịu, sao đại lão lại không có chuyện gì cả?" "Đúng vậy, còn có vẻ mặt lạnh lùng kia, có phải là không bị ảnh hưởng không?" "Không biết tại sao, tôi thấy đại lão như vậy, tôi liền cảm thấy ván này ổn rồi." "Tôi cũng đồng ý." "Bây giờ chỉ chờ xem đại lão biểu diễn thôi." ... ...

Diệp Phi im lặng một lúc, lấy dầu ăn trong túi ra.

Sau đó đi đến bên mép nước, đổ xuống nước, lấy ra chiếc rìu lửa.

Chương 155

Nhẹ nhàng châm một cái.

Toàn bộ mặt nước đều phủ đầy ngọn lửa màu vàng kim, Cấm Bà trong nước phát ra tiếng hét thảm thiết.

Đội trưởng Triệu nhìn ngọn lửa trước mắt, cảm thấy vô cùng nóng, cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được sức nóng.

Trong lòng kinh hãi.

Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác lúc này cũng không khỏi lùi về sau.

Khuôn mặt của Ngốc Tiểu Muội chỉ có thể dùng từ "chấn động" để hình dung, lần trước cô đã thấy anh dùng ngọn lửa vàng.

Bây giờ cuối cùng cũng đến lượt cô được thấy ngọn lửa như vậy.

Nhưng... cô cách Diệp Phi xa như vậy mà vẫn cảm thấy nóng, chẳng lẽ anh không thấy nóng sao?

Chú ý đến vấn đề này không chỉ có Ngốc Tiểu Muội, mà còn có Tiểu Ca.

Trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy hàn ý.

Chỉ trong vài phút, trên mặt nước đã không còn gì cả.

Thi thể Cấm Bà cũng bị đốt cháy thành tro.

Trên mặt nước còn lưu lại hơi nóng.

Hơi nước trong hang đá càng nặng hơn, nhiệt độ cũng tăng lên không ít.

Trong mắt Tiền Tinh Vân lóe lên vẻ kinh ngạc, miệng há tròn.

Diệp Phi lại có bản lĩnh như vậy, thật là hiếm có, nếu có thể vào đội khảo cổ thì tốt rồi.

Hay là... mời thử xem?

Nhưng trước đó thấy Vương lão và họ đã mời qua, ngay cả chức vị khách khanh cũng không đồng ý.

Mình mời liệu có được không?

Giáo sư Dương thu lại vẻ chấn động của mình, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc rìu trên tay Diệp Phi.

Thứ này lại thần kỳ như vậy sao?

Lúc đối phó với con hổ cũng là chiếc rìu như thế này.

Chẳng lẽ có gì khác biệt?

Diệp Phi dường như cảm nhận được ánh mắt của giáo sư Dương, khẽ mỉm cười.

Anh xoay người lấy chiếc rìu trong tay ra, dưới ánh mắt của mọi người nhẹ nhàng bấm một cái.

Đây chỉ là một cái bật lửa.

Nhân cơ hội này để xua tan nghi ngờ của họ.

Đội trưởng Triệu và các sinh viên khác chỉ có thể ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn ngọn lửa màu vàng kim vô cùng kích động. "Cuối cùng tôi lại được thấy rồi, không biết tại sao, nhìn thấy ngọn lửa màu vàng kim là lại thấy vô cùng kích động, đặc biệt là đại lão của tôi, nhìn sao mà đẹp trai thế không biết?" "Cậu nói đúng quá, tôi cũng nghĩ vậy, sao mà đẹp trai thế nhỉ?" "Tay nghề này tôi không học được, mà nói chứ, thứ này lại sợ lửa à." “Đúng vậy, cậu không nói tôi cũng quên mất, thứ này sợ lửa mà.” .....

“Giáo sư, tôi bị sao vậy?” Cậu sinh viên bị mê hoặc đã tỉnh lại, cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Cậu không sao, chỉ bị ngất thôi.” Tiền Tinh Vân áy náy nhìn đội trưởng Triệu, nếu nói sự thật, tinh thần của họ chắc chắn sẽ sụp đổ.

Chính họ đã hại chết người lính đánh thuê kia.

Những lính đánh thuê khác cũng ngậm miệng không nói nhiều.

Bầu không khí trong đoàn có phần nặng nề.

Tiền Tinh Vân im lặng hồi lâu, cuối cùng quyết định đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Kiến thức của cậu Diệp Phi đây thật uyên bác, lão Tiền tôi không thể so bì được.

Có thời gian hãy đến chỗ tôi ngồi chơi, tôi cũng muốn thỉnh giáo cậu một chút.” Tiền Tinh Vân cười ha hả vỗ vai hắn.

Đây không nghi ngờ gì là một lời mời.

Các giáo sư và lính đánh thuê khác đều hít một hơi khí lạnh.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Tiền Tinh Vân chủ động mời người ngoài đến làm khách, thật là hiếm có.

Ngốc Tiểu Muội cũng mắt chữ A mồm chữ O nhìn Diệp Phi, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái không cần nói cũng hiểu.

Diệp Phi không đáp lại, chỉ khẽ mỉm cười.

Cư dân mạng không bình tĩnh nổi nữa.

“Tôi chính là ngưỡng mộ cái khí chất bất kể vinh nhục của đại lão, chứ tôi là tôi không được rồi.

Cả đời này tôi cũng không có cơ hội được giáo sư Tiền mời đến nhà làm khách.” “Ông đừng có mơ nữa, thân phận của Tiền Tinh Vân

là gì ông không biết sao?

Chúng ta cứ xem đại lão khuấy đảo cổ mộ thế nào là được rồi.” “Chuẩn không cần chỉnh, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, giáo sư Tiền có thể chủ động mời, trong lòng tôi cũng có chút phấn khích.” “Tôi cũng vậy, tiếc cho cơ hội lần này quá.” .....

Đợi đến khi nhiệt độ nước dịu đi, đội trưởng Triệu tổ chức người mở bè cao su, chuẩn bị đi sang bờ đối diện.

Cả vùng nước vẫn còn phảng phất mùi tanh, sau khi được đun nóng, mùi tanh càng nồng nặc hơn.

Đội trưởng Triệu dẫn người cảnh giác xung quanh, không dám lơ là dù chỉ một chút.

Băng qua vùng nước, họ đi vào một lối đi tối om.

Bên trong tối đen như mực, còn có một cửa động.

Hai bên vách đá của cửa động còn điêu khắc hình dạng ác quỷ.

Nhìn mặt quỷ hung tợn, cùng với đôi mắt hung thần ác sát, tròng mắt được khắc sống động như thật.

Chỉ mới là một lối vào đã khiến người ta sởn gai ốc.

Ngốc Tiểu Muội tự giác phát huy sở trường của mình, vừa mới chĩa máy quay vào cửa động.

Cư dân mạng đã không còn tâm trạng nghe tiếp.

“Đây là lối vào địa ngục à?” “Chắc không đâu, nhưng hai ‘con quỷ’ gác cửa này trông thú vị thật.” “Lẽ nào là muốn dọa lui mấy kẻ trộm mộ này?” “Lý do này nhảm nhí quá, ai mà tin?” “Tôi không tin.

Cái gã Nanhai Vương này tôi xem như đã hiểu rõ rồi, làm bất cứ việc gì cũng là một người rất có quy củ, trước nay đều là thực tiễn tạo ra chân lý, tôi không tin chỉ là để dọa bọn họ.” .....

Đội trưởng Triệu ngẩng đầu nhìn cửa động, hình dạng ác quỷ trên đó là lần đầu tiên anh ta thấy.

Nhưng trông cũng không giống ác quỷ bình thường.

Cảm giác như trên người con quỷ này có một khí thế khiến người ta lạnh gáy.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ hai người cẩn thận quan sát ác quỷ này.

Trông như đã từng thấy hình vẽ này ở đâu đó.

"Giáo sư Tiền, cái này có giống với sứ giả địa ngục mà chúng ta thấy trong thư viện trước đây không?" Quách giáo thụ dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi.

Tiền Tinh Vân sáng mắt lên, như thể cũng nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt như bừng tỉnh ngộ.

"Bảo sao trông quen thế, tôi đã thấy nó trong một cuốn sách cổ.

Sách có kể không ít câu chuyện về ác quỷ, nghe nói con quỷ này là sứ giả địa ngục, chuyên dẫn dắt linh hồn con người xuống địa ngục." Tiền Tinh Vân nói đến đây, tim của mọi người tức thì treo lên.

Các sinh viên và lính đánh thuê phía sau cũng vô cùng căng thẳng.

Nanhai Vương là kẻ tà ác, nội tâm toàn là bóng tối.

Lúc này lại bày ra một sứ giả địa ngục, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ để dọa họ.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người bỗng dấy lên dự cảm không lành.

Bây giờ nghĩ lại chuyện làm thế nào để vào được đây cũng đã thấy sợ hãi.

Chương 156

Con đường phía trước phải đi như thế nào, bây giờ đều là nơm nớp lo sợ.

Càng nghĩ càng thấy sợ.

"Giáo sư..." Một sinh viên bên cạnh bất giác nắm lấy tay giáo sư, mắt đầy hoảng sợ và bất an.

Các giáo sư biết họ đang sợ, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi.

Nhưng con đường này vẫn phải đi.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn thứ gọi là ác quỷ địa ngục trước mắt, ánh mắt trầm xuống.

"Tiểu Ca, cậu có thấy sứ giả địa ngục này giống với trong bút ký không?" Ngô Tà nhớ lại ghi chép trong bút ký.

Thông thường những cánh cửa thế này đều có nghĩa là bên trong sẽ có ác quỷ xuất hiện.

Nhưng ác quỷ này từ đâu mà có, đến nay vẫn là một bí ẩn, chỉ là trong bút ký có ghi lại.

Còn bên trong là gì, không ai biết.

"Ừm." Tiểu Ca lạnh lùng gật đầu.

Khóe mắt y liếc qua Diệp Phi, vẫn là thái độ không mấy quan tâm.

Lòng y trầm xuống, chuyện Tam Muội Chân Hỏa trước đó hắn đã không nói thật.

Rốt cuộc người đàn ông này là ai?

Còn có thể áp chế dòng máu Kỳ Lân trên người y.

“Giáo sư, chúng ta có vào nữa không?” Đội trưởng Triệu không chắc chắn hỏi.

“Vào.

Đã đến bước này rồi, không thể rời đi, cũng không thể quay lại.” Tiền Tinh Vân im lặng một lúc, đám dơi bên ngoài có lẽ vẫn đang chờ họ.

“Đúng vậy, bây giờ không ra được nữa rồi, chỉ có thể tiến lên.” Dương giáo thụ cũng bổ sung.

Mọi người trong lòng lạnh gáy, nhưng cũng không thể không đi vào bên trong.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân của mọi người, không còn âm thanh nào khác.

Đội trưởng Triệu vẫn đi đầu, Ngô Tà và Diệp Phi theo sau cùng.

Tiểu Ca đi được vài bước, mày nhíu chặt.

Tử khí nặng quá.

“Sao vậy?” Cảm nhận được sự khác thường, Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca.

“Tử khí, rất nặng.” Tiểu Ca ánh mắt sắc bén liếc một vòng, không thấy thứ gì khác.

Chỉ là một lối đi.

Khoảng hai mươi phút sau.

Trước mắt xuất hiện một cây cầu đá, trên bia đá có viết ba chữ.

Phía dưới cầu là một vực sâu không thấy đáy.

Đội trưởng Triệu dừng lại ở đầu cầu, nhìn cây cầu đá dài khoảng một trăm mét.

Rộng hơn mười mét, dưới cầu dường như có gió lạnh thổi qua, còn có tiếng gió quỷ dị.

"Cây cầu này chắc đi được chứ?" Đội trưởng Triệu khó hiểu nhìn sang giáo sư Tiền, không biết có nên đi hay không.

"Bia đá trên này viết ba chữ Cầu Nại Hà." Tiền Tinh Vân cũng có chút không chắc chắn.

Người ta đều nói Cầu Nại Hà không dễ đi, không biết ở đây có nguy hiểm gì không.

"Quách giáo thụ, dưới cầu là tiếng gì vậy?" Nhóm sinh viên khảo cổ bây giờ như chim sợ cành cong, có chút động tĩnh cũng thấy sợ.

"Là tiếng gió thôi, em đừng sợ, ở đây vẫn có cửa thông gió." Quách giáo thụ nhìn sinh viên bên cạnh, vội vàng an ủi.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên tâm.

"Đi thôi, không vấn đề gì đâu." Ngô Tà nhớ lại ghi chép trong bút ký, cứ đi theo cách thức của địa ngục là được.

Đầu tiên phải đi qua Cầu Nại Hà.

"Lát nữa lúc đi đừng nhìn xuống dưới." Ngay khi đội trưởng Triệu chuẩn bị đi, Ngô Tà lại lên tiếng nhắc nhở.

Đội trưởng Triệu và đồng đội đi đầu, theo sau là Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác.

Nhưng lúc đi, hai chân họ đều mềm nhũn.

Khoảnh khắc đứng trên cầu, âm thanh dưới cầu lúc này mới thực sự nghe rõ.

Hóa ra bên dưới không phải tiếng gió, mà là tiếng quỷ khóc sói tru.

Một sinh viên nhát gan suýt nữa rơi xuống.

Mặt trắng bệch như tờ giấy, không dám thở mạnh.

May mà bên cạnh còn có người dìu, nên mới không bị rơi xuống.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ căng thẳng của các giáo sư và sinh viên.

Tim cũng thắt lại theo.

"Vãi, sao tôi cảm giác như mình đang đi trên đó vậy, đây là Cầu Nại Hà, chỉ có người chết mới đi được mà." "Ông đừng nói nữa, tôi sợ vãi ra rồi, tôi thật sự lo dưới đó sẽ chui ra thứ gì đó kinh khủng." "Ông đừng có nói bậy, đây cũng đâu phải mộ Hiến Vương, làm sao có thứ gì chui ra được?" "Thế âm thanh dưới đó là gì?" "Ai dà, ông cứ phải xoắn xuýt thế nhỉ, là tiếng gió không được à?

Chính là tiếng gió, cãi chết cũng là tiếng gió, không chạy đi đâu được." "Mẹ nó, bây giờ là lúc nghiên cứu mấy cái này à?

Không thấy cậu sinh viên kia suýt nữa thì rơi xuống rồi sao?

Tinh thần phải vững đến mức nào chứ?" "Thôi, tôi không dám xem, tôi không xem nữa." .....

Ngô Tà trong lòng có chút căng thẳng, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Sắc mặt cậu vẫn coi như bình tĩnh đi qua.

Diệp Phi và Tiểu Ca theo sau cùng.

Cho đến khi sang bờ bên kia, đội trưởng Triệu cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm.

Lúc hai chân Tiền Tinh Vân chạm đất, trong lòng ông thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng đến nơi.

Tay Ngốc Tiểu Muội vẫn đang nắm chặt tay nhân viên công tác, hằn cả vết móng tay.

Chân cô vẫn còn run.

"Có cần nghỉ một lát không?" Ngô Tà thấy chân của mấy sinh viên này đều mềm nhũn.

Tiền Tinh Vân quan sát xung quanh, phía trước là một cung điện giống như miếu thờ.

Trông vô cùng uy nghiêm, nhưng cũng thêm phần quỷ dị.

Còn có cảm giác âm u.

Tiền Tinh Vân không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Sao lại có cảm giác như mình đã chết vậy?

Quách giáo thụ nhìn theo tầm mắt của ông, cảm nhận sâu sắc thế nào là quỷ môn quan.

"Hay là vào trong đi." Âm thanh dưới cầu vừa rồi đáng sợ như vậy, sao có thể là tiếng gió được.

Chỉ là lời an ủi người khác mà thôi.

Các sinh viên phía sau vội vàng gật đầu, không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

Một nhóm người đi vào trong cung điện.

Vừa bước vào, liền thấy Ngưu Đầu Mã Diện, đang uy vũ đứng ở cửa.

Tay cầm xiên, vẻ mặt uy nghiêm đứng đó.

Chương 157

Càng đi vào trong, càng thấy mười pho tượng.

Mỗi pho tượng đều có hình thái khác nhau, đầu đội mũ miện đế vương.

Mỗi pho tượng đầu đội mũ miện.

Khí thế trên người còn nồng đậm hơn trước vài phần.

Ngô Tà thấy cảnh này, trong đầu nghĩ đến một từ.

Thập Điện Diêm La.

Đây là đến điện Diêm Vương sao?

Ngốc Tiểu Muội nhìn mười pho tượng trước mắt, lưng phát lạnh.

"Cậu có cảm thấy như bị ai đó theo dõi không?

Còn là ánh mắt rất độc ác đang nhìn chằm chằm chúng ta." Ngốc Tiểu Muội nhỏ giọng nói với nhân viên công tác bên cạnh.

Nhân viên công tác cũng cảm nhận được, kiên định gật đầu.

Ngô Tà đi đến trước một pho tượng đá, cẩn thận quan sát, phát hiện pho tượng này có chút quỷ dị.

Nhưng quỷ dị ở đâu thì không nói ra được.

Dương giáo thụ bất giác rùng mình một cái, lông tơ cũng dựng đứng lên.

"Mọi người có thấy lạnh không?" "Hơi lạnh, tôi còn cảm thấy cổ họng thắt lại, không dám thở mạnh, chuyện gì vậy?" Quách giáo thụ còn kéo cổ áo mình, giọng nói cũng có chút khác lạ.

"Tôi cũng có cảm giác này, cứ thấy ngột ngạt, nhưng ngột ngạt ở

đâu thì không nói được." Hoàng giáo thụ thậm chí không dám nhìn thẳng vào những bức tượng trước mắt, càng nhìn càng thấy cổ họng thắt lại.

"Ngô Tà, tử khí của mấy pho tượng này rất nặng." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt cảnh giác nhìn những pho tượng đối diện.

Ngô Tà định nói thì nghe thấy một tiếng hét thất thanh.

"A....." "Cậu la cái gì?" Một bạn học bên cạnh bị tiếng la đột ngột làm giật mình, có chút không vui.

"Tượng... biết động..." Cậu sinh viên khảo cổ run rẩy chỉ vào pho tượng trước mặt.

Đó là một Diêm Vương tay cầm ngọc khuê, đang hung thần ác sát nhìn về phía trước.

Vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

"Cậu nói bậy gì đó?" Quách giáo thụ không khỏi nhíu mày.

"Thật đó giáo sư, lúc nãy nó không như vậy, mà em còn nghe thấy tiếng động từ trên người pho tượng." Sắc mặt cậu sinh viên trắng bệch như giấy, không chút huyết sắc, lo lắng nói.

"Tiếng gì?" Hoàng giáo thụ nhíu mày.

"Chính là..." "A....." Một âm thanh vang lên trong điện đường, vang vọng khắp không trung.

"Chính là âm thanh này." Cậu sinh viên kia vội vàng nhìn lên trên.

Sắc mặt của tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đồng loạt thay đổi.

Họ đang dần dần xích lại gần nhau, lưng đối lưng.

"Ra ngoài trước đã." Đội trưởng Triệu thấy tình hình không ổn,

liền muốn dẫn họ xông ra ngoài.

Vừa đến cửa, cửa đá đã đóng sầm lại.

Tiếng cười lạnh trong phòng ngày càng lớn.

Nghe mà sởn cả gai ốc.

Đông đảo cư dân mạng trước màn hình đang chăm chú theo dõi tất cả.

“Tiếng gì vậy?

Sao nghe ghê rợn thế.” “Đừng nói là ông, tôi cũng thấy vậy, lông tơ dựng đứng cả lên.

Lúc nãy cậu sinh viên kia nói tượng ở đây biết động, không lẽ là thật?” “Chắc là vậy, cậu sinh viên đó sợ xanh mặt, xem ra là thật rồi.” “Nhưng mà cái này... tượng...” “Vãi, nó cử động thật kìa, sao tròng mắt cũng động đậy vậy?” .....

Trên màn hình bình luận nhanh chóng lướt qua dòng chữ ‘động rồi’.

Nhân viên công tác thấy vậy, bỗng ngẩng đầu nhìn pho tượng, phát hiện tua rua trên mũ miện đế vương.

Lại có thể cử động.

“Động thật rồi.” Nhân viên công tác mặt lộ vẻ kinh hãi, tròng mắt như muốn lồi ra ngoài.

Ngay sau đó, anh ta thấy pho tượng đang từ từ tiến lại gần, nhưng tiếng thở dường như cũng nặng nề hơn.

“Tôi biết rồi, đây là những Thủ Mộ Chủng.

Những người này đều bị tà thuật hại, tam hồn thất phách bị ép phong ấn vào trong cơ thể, trở thành một loại Thủ Mộ Chủng.

Chúng không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào mùi để tìm kiếm." "Mọi người nhất định phải cẩn thận.

Điểm khác biệt giữa chúng và cương thi là tốc độ của chúng rất nhanh, đừng đối mặt với chúng.

Tuy chúng không có mắt, nhưng các giác quan vẫn còn.

Chúng sẽ cướp đi giác quan của các bạn." "Khiến các bạn trở thành nô lệ của chúng, thay chúng giết chết những kẻ xâm nhập." Ngô Tà im lặng một lúc, vội vàng lên tiếng giải thích.

Sắc mặt cậu cũng âm trầm khó coi.

Tiểu Ca che Ngô Tà sau lưng, rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Đội trưởng Triệu cũng che các giáo sư sau lưng mình.

"Giáo sư, ông dẫn các sinh viên lùi về sau, cố gắng tìm một nơi kín đáo." Đội trưởng Triệu nhỏ giọng giải thích.

"Được, các cậu phải cẩn thận." Tiền Tinh Vân cũng không chần chừ, dẫn các sinh viên đến một góc trong cung điện.

Cung điện rộng đến mấy nghìn mét, chứa chừng này người rất thoải mái.

Diệp Phi cẩn thận nhìn pho tượng trước mắt, có vẻ đang suy tư.

"Bắn!" Đội trưởng Triệu giơ cao tay, liền nghe thấy âm thanh chấn động màng nhĩ.

Những viên đạn này như thể bắn vào đá.

Pho tượng không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục tiến lên.

Chúng đang từng bước tiến lại gần phía lính đánh thuê.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, trong mắt chợt lóe lên vẻ do dự, nơi này cao như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Anh ta lấy từ người ra một quả lựu đạn, rồi ném ra ngoài.

Tiếng nổ lớn vang dội khắp cung điện.

Bụi bặm tức thì bay lên, làm mờ mắt mọi người.

“Khụ khụ...” Đội trưởng Triệu ho nhẹ vài tiếng, dùng tay quạt đám bụi trước mặt.

Đợi đến khi nhìn rõ, pho tượng đã tiến gần anh ta thêm một bước.

Mũi nó vẫn không ngừng ngửi, mắt tuy đã mở nhưng vô hồn.

Ánh mắt đầy tử khí nhìn thẳng về phía trước.

Khi nhìn vào mắt chúng, đội trưởng Triệu phát hiện tầm nhìn của mình bắt đầu mờ đi.

Thính giác và khứu giác trên người cũng bắt đầu dần dần biến mất.

“Đừng nhìn vào mắt nó!” Ngô Tà thấy pho tượng trước mặt đội trưởng Triệu, liền hét lớn.

Thính giác của đội trưởng Triệu đã bắt đầu mờ đi, bên tai vang lên những âm thanh mơ hồ.

“Nhắm... mắt...

Chương 158

lại...” Âm thanh vang vọng, đội trưởng Triệu bỗng nhắm chặt mắt, không đối mặt nữa.

Pho tượng hấp thụ thính giác của đội trưởng Triệu, thính giác của nó cũng trở nên nhạy bén hơn nhiều.

Tầm nhìn trước mắt cũng từ bóng tối hiện ra những hình ảnh mờ ảo.

“Gầm...” Âm thanh tức thì vang lên, như thể phấn khích, còn thông báo cho những đồng bạn khác.

Chín đồng bạn còn lại nghe thấy tiếng, cũng trở nên phấn khích, mũi còn hưng phấn hơn trước.

“Không ổn, nó đã nếm được mùi ngon rồi.” Ngô Tà trong lòng chùng xuống, rút súng ra định bắn.

“Vô dụng thôi.” Tiểu Ca lạnh lùng giữ cậu lại, vẻ mặt không cảm xúc nhìn pho tượng đối diện.

Y rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mạnh mẽ nhảy lên chém về phía pho tượng.

“Tôi không tìm thấy điểm yếu của chúng, cậu phải cẩn thận.” Ngô Tà thấy Hắc Kim Cổ Đao cũng không thể làm hại Thủ Mộ Chủng, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Bút ký chỉ giới thiệu những con quái vật này, chứ không nói cho cậu biết phải đối phó thế nào.

Bây giờ xem ra cũng không biết là sợ nước hay sợ lửa nữa.

Pho tượng tuy cao lớn nhưng thân thủ không tồi, chưa đợi dao của

Tiểu Ca chém vào người, nó đã đoán trước được.

Thêm vào việc hấp thụ giác quan của đội trưởng Triệu trước đó, thân thủ cũng nhanh nhẹn hơn nhiều.

Các giáo sư trốn trong góc căng thẳng không yên, nhưng cũng chỉ có thể đứng nhìn lo lắng.

"Giáo sư Tiền, lẽ nào chúng ta cứ ngồi đây chờ chết sao?" Ngốc Tiểu Muội phía sau căng thẳng nhìn Tiểu Ca, mấy lần đều suýt bị pho tượng tóm được.

"Chúng ta bây giờ cũng không giúp được gì, một khi bị hấp thụ giác quan, chúng ta sẽ ra sao còn chưa nói, lại còn hại cả họ nữa." Tiền Tinh Vân cũng sốt ruột, lo lắng nhìn Tiểu Ca, nhưng vẫn nhớ lời của Ngô Tà.

"Đúng vậy, việc chúng ta cần làm bây giờ là không làm vướng chân họ, không để họ phân tâm, nếu không cũng sẽ hại họ." Quách giáo thụ dĩ nhiên hiểu ý của giáo sư Tiền, sắc mặt cũng rất căng thẳng.

Lúc này… "Mau chạy, giáo sư, chúng nó đến rồi." Một sinh viên đột nhiên lên tiếng.

Sắc mặt mọi người thay đổi, Thủ Mộ Chủng trước mắt đang lao tới, khuôn mặt hung thần ác sát đang tiến lại gần.

"A..." Các sinh viên sợ đến mềm nhũn cả chân, liền kéo người bên cạnh vội vàng chạy về hướng khác.

Phía sau còn có hai Thủ Mộ Chủng đang đuổi theo không dứt.

Cư dân mạng nhìn thấy Thủ Mộ Chủng trước mắt, không khỏi lo lắng.

"Vãi, chạy đi, mau chạy đi, thứ này sắp đuổi kịp rồi." "Mẹ kiếp,

thứ này còn đáng sợ hơn cả cương thi, chân cương thi còn không nhanh bằng chúng.” “Nói bậy, đi cà nhắc với chạy có giống nhau không?

Bây giờ là lúc nói chuyện này à?

Vãi, sao nó còn nhảy cao thế?” “Chạy đi, muộn là không kịp nữa, nó đuổi tới rồi.” “Tiểu Muội của tôi, các giáo sư của tôi ơi.” “Đại lão, cứu mạng, đại lão ơi.” .....

Đội trưởng Triệu và họ cũng đang nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn này.

Anh ta lấy ra một loại độc dịch có tính ăn mòn cực mạnh.

Nhưng tính ăn mòn của thứ này thực sự quá mạnh, cũng không biết có hiệu quả không.

“Anh Diệp Phi, cứu mạng!” Ngốc Tiểu Muội đang liều mạng chạy, khóe mắt liếc thấy Diệp Phi.

Cô vội vàng hét lên.

Đội trưởng Triệu và những người khác thấy vậy, cuối cùng quyết định thử, lao lên trước che chắn cho các giáo sư.

Bình sứ trong tay anh ta ném mạnh vào mặt Thủ Mộ Chủng.

“Gầm...” Tính ăn mòn quá mạnh, âm thanh đau đớn cũng truyền đến.

Tiểu Ca nhận thấy thân hình Thủ Mộ Chủng trước mắt cứng đờ, máu Kỳ Lân trên người y bỗng bùng lên ý chí chiến đấu.

Y rạch lòng bàn tay, bôi máu lên lưỡi dao, rồi chém mạnh một nhát.

Chém bay đầu của pho tượng.

Pho tượng cứng đờ tại chỗ, rồi ngã ngửa ra sau, nằm trên đất không cử động nữa.

Ngô Tà thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phi đột nhiên sáng mắt lên, như thể vừa nhớ ra điều gì đó.

Một lúc sau, thấy nhóm đội trưởng Triệu tay cầm chất lỏng không rõ.

Chỉ thấy trên người những pho tượng đó bốc lên khói trắng, thân hình chậm chạp, nhưng vẫn đang gắng sức đuổi theo các giáo sư.

Hắn lại lấy từ trong túi ra một cái tổ ong.

Ngô Tà bên cạnh thấy cái tổ ong thì mắt như muốn lồi ra.

Cậu không nhìn nhầm chứ?

Xuống hầm mộ mà mang theo một cái tổ ong?

Thứ đang bay trên đó là gì?

Ong mật à?

Cư dân mạng trước màn hình luôn chú ý đến đại lão.

"Vãi nồi, đại lão đỉnh thật, tôi quỳ luôn, đây là tổ ong à?

Anh ta mang theo tổ ong làm cái quái gì vậy?" "Lẽ nào ong không chích người?

Hay là mật ong vừa mới lấy ra sẽ ngon hơn?" "Vãi chưởng, đây là trọng điểm à?

Đây có phải là trọng điểm không?

Bây giờ đại lão lấy thứ này ra để làm gì?

Lẽ nào đám Thủ Mộ Chủng này thích ăn ong?" "Mẹ nó, suy nghĩ của ông, không có vấn đề gì, ít nhất thì tôi không nghĩ ra được." "Tổ cha nhà ông, ông đang mỉa mai tôi đấy à?" .....

“Đi đi.” Diệp Phi ném mạnh tổ ong trong tay ra, vừa vặn rơi trúng bên cạnh pho tượng.

“Giáo sư, mọi người mau lại đây.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng gọi.

Các giáo sư vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Phi.

Những pho tượng thấy đám ong mật, thân hình cứng đờ, còn có xu hướng lùi lại.

Chỉ thấy đám ong mật như thể tìm được mục tiêu tấn công, không ngừng tấn công các pho tượng.

“Đi, đến góc kia, đừng để bị thương.” Diệp Phi quay người nhìn các giáo sư và lính đánh thuê phía sau, rồi đi đến một góc.

Mười pho tượng cao mấy mét bị một đàn ong truy đuổi, đang chạy loạn khắp nơi.

Cảnh tượng vô cùng hài hước.

“Tiểu Ca.” Ngô Tà thấy đám ong sắp bay tới, vội vàng gọi.

Tiểu Ca nghe tiếng, thu lại Hắc Kim Cổ Đao, động tác nhanh chóng phi đến hướng của họ.

“Diệp Phi huynh đệ, sao cậu lại nghĩ đến việc dùng ong mật?” Ngô Tà khó hiểu nhìn hắn.

Các giáo sư và sinh viên phía sau đang thở hổn hển, mệt đến mức thở không ra hơi.

“Mặc dù đây là tượng, cũng đã bị tà thuật thay đổi, nhưng bên trong vẫn là thân người.

Chúng là những pho tượng không có giác quan, nhưng đối với những vật nhỏ như ong mật lại vô cùng sợ hãi, vì bên trong chúng...”
“Là vì ong mật rất thích phần thịt thối rữa bên trong đó, nên chúng sẽ

chui vào từ mắt, mũi, tai của chúng.” Lời của Diệp Phi vừa dứt, liền thấy những con ong đó như thể không cần mạng, chui vào từ lỗ mũi và tai của chúng.

Những pho tượng đó dường như rất đau đớn, lăn lộn qua lại trên mặt đất.

Giáo sư Tiền và các lính đánh thuê kinh ngạc, đây là nguyên lý gì vậy.

“Cái này dựa trên cơ sở khoa học nào?” Tiền Tinh Vân vô cùng khó hiểu nói.

“Ừm... không có cơ sở khoa học.

Tà thuật phong ấn tam hồn thất phách, nhưng mùi vị bên trong không phải là thối, mà là mùi thơm.

Mùi thơm này là thứ ong mật thích nhất.” Diệp Phi cố ý nghiêng đầu nói, còn về nguyên lý gì, thật sự không nói rõ được.

Chương 159

Hơn nữa, những thứ này vốn dĩ không thể diễn tả được.

Lời này vừa nói ra, mắt Tiền Tinh Vân đều là kinh ngạc.

Quách giáo thụ lại cảm thấy não mình như không đủ dùng, nhưng không phải vì đám Thủ Mộ Chủng này.

Mà là vì hắn mang theo tổ ong.

Người đàn ông này không có việc gì lại mang theo tổ ong làm gì?

Người kinh ngạc còn có Ngốc Tiểu Muội.

“Anh Diệp Phi, tại sao trong túi của anh lại có tổ ong?” Ngốc Tiểu Muội hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

“Tôi là vì ẩm thực.

Với tư cách là một nhà ẩm thực kỳ cựu, lấy nguyên liệu tại chỗ là một chuyện, nhưng cũng phải chuẩn bị nguyên liệu tươi mới, mật ong mới lấy ra là ngon nhất.” “Lúc đến, tôi thấy tổ ong trên đường nên tiện tay mang theo, không ngờ lại dùng đến.” Diệp Phi còn rất bình tĩnh giải thích một lượt.

Các giáo sư: .....

Các lính đánh thuê: .....

Ngốc Tiểu Muội: .....

Ngô Tà: .....

“Bảo sao lúc giữa đường cậu lại đòi xuống xe, tôi cứ tưởng cậu đi vệ sinh, hóa ra là cậu thấy tổ ong à?” Ngô Tà nhớ lại một chút, lúc này mới hiểu ra tại sao lúc đó lại đòi xuống xe.

Hóa ra là vì chuyện này.

Giáo sư Phương và Vương lão trước màn hình máy tính bị câu trả lời này làm cho bật cười.

“Đầu óc của cậu nhóc này, chúng ta thật sự không đoán được.

Cậu nói nó học rộng biết nhiều, nhưng có rất nhiều thứ không phải chỉ có kiến thức là được.” Giáo sư Phương dở khóc dở cười.

“Đúng vậy, giống như con đại xà tu vi trước đó, rồi pho tượng này, bao gồm cả Tinh Cấm Bà, chúng ta dù có lòng muốn học, cũng phải có cơ hội để học.” “Tôi vẫn luôn cảm thấy Diệp Phi này không đơn giản như chúng ta nghĩ.” Vương lão nói, còn ôm lấy ngực mình.

Cuối cùng ông cũng hiểu tại sao Hoắc lão và Quán chủ lại bị đưa vào bệnh viện.

Trái tim này của ông cũng có chút không chịu nổi rồi.

Cư dân mạng trơ mắt nhìn những Thủ Mộ Chủng này bị ong mật hành hạ.

Không khỏi tê cả da đầu.

“Tôi nghĩ đến cảnh mấy thứ này bị chích chết, lông tơ dựng đứng cả lên.” “Ông còn dựng đứng, tôi ngồi không yên rồi.

Nhưng nghĩ lại nếu không làm vậy, chắc các giáo sư đều phải bỏ mạng ở đây, tôi biết ngay đại lão chưa bao giờ làm tôi thất vọng.” “Chuẩn không cần chỉnh, tôi thấy câu này nói rất hay, rất chính xác.” “Mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ làm nhà ẩm thực đều phải mang theo nguyên liệu thô, ví dụ như tổ ong à?” “Vãi, bây giờ làm nhà ẩm thực nguy hiểm thế sao?

Lỡ bị ong chích chết thì sao?” “Chuyển nghề thôi, chắc tôi không làm được rồi, làm cái quái gì vậy, tôi cũng đâu có bản lĩnh như đại

lão.” .....

Nhân viên công tác nhìn cư dân mạng từ phấn khích ban đầu chuyển thành hoang mang về tương lai cuộc đời.

Nỗi sợ hãi khi bị truy đuổi lúc nãy đã biến mất không còn dấu vết.

Bây giờ lại thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng, thêm phần cảm thán, sống sót vẫn là tốt nhất.

Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi một cái, trong mắt lóe lên một tia sáng tối, tốc độ nhanh đến kinh người.

Thấy pho tượng không còn động đậy, các giáo sư đi đến trước mặt chúng, tiện thể nghiên cứu pho tượng bị Tiểu Ca chém chết.

Họ chú ý đến phần cổ của pho tượng có chút khác thường, bên trong cổ chảy ra máu đặc.

Còn là màu đen, trên đó còn có màu hồng nhạt.

“Đây là máu sao?

Sao lại có màu hồng?” Tiền Tinh Vân không hiểu, mùi vị còn có chút giống như hoa, cũng chẳng trách đám ong mật này lại thích.

“Chắc là bị tam hồn thất phách xâm nhiễm, giống như thịt bị nhốt lại, lâu ngày tự nhiên sẽ biến thành màu này.” Ngô Tà im lặng một lúc, nhẹ giọng giải thích.

“Thật không ngờ, bên trong lại là xương thịt, cảm giác giống như sô cô la nhân vậy.” Ngốc Tiểu Muội còn cố tình quay cận cảnh cho khán giả xem.

Những người này thật đáng thương, cuối cùng lại chết thảm như vậy.

Các giác quan của đội trưởng Triệu bắt đầu có dấu hiệu suy yếu, tầm nhìn cũng rất mờ.

“Đội trưởng, mắt của anh...” Một đồng đội nói rồi hươ tay vài cái trước mặt anh ta.

Phát hiện mắt anh ta không có tiêu cự.

Cả mặt đầy đau lòng nhìn anh ta.

“Thôi bỏ đi, ít nhất tôi vẫn còn một mạng, thế là đủ rồi.” Lúc nãy đội trưởng Triệu cũng dựa vào tầm nhìn mơ hồ mới ra tay được.

Nhưng bây giờ xem ra, mình chẳng khác nào một gánh nặng.

Diệp Phi thấy các giáo sư còn muốn nghiên cứu những pho tượng này một lúc, liền nhóm lửa, chuẩn bị nấu chút canh.

“Mọi người nghỉ ngơi một lát đi.” Diệp Phi nói rồi lấy miếng thịt rắn ra, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, từng thứ một cho vào nồi.

Các lính đánh thuê bên cạnh lúc này cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Chưa đầy hai mươi phút, một nồi canh rắn đã được hầm xong.

Hắn còn lấy tổ ong trên đất.

Đổ ra một ít mật ong, lấy ra bột mì, thái nhỏ thịt rắn, bên trong cho thêm mật ong.

Bọc trong bột mì, sau đó đun dầu, cho từng cái vào chảo rán.

Cư dân mạng nhìn hành động này.

“Thịt rắn còn có thể ăn như vậy sao?” “Sao tôi không biết thịt rắn còn có thể làm bánh nhân nhỉ?

Còn là bánh nhân thịt nguyên chất?” “Mở mang tầm mắt, tôi phải ghi lại ngay, nếu không sẽ không được ăn những món này.” “Ai mà gả cho đại lão Diệp Phi thì thật là có phúc, tay nghề này thật không còn gì để nói.” .....

Đội trưởng Triệu ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, khóe miệng

cũng tiết ra nước bọt.

Nhưng nghĩ đến tình hình sau này của mình, lòng tức thì như tro tàn, không còn tâm trạng gì nữa.

"Mọi người cũng vất vả rồi, vừa đi lâu như vậy, ăn chút gì đi." Diệp Phi chia canh và bánh trong tay cho mọi người.

Các lính đánh thuê nhìn món ngon trước mắt cũng không ăn nổi, chỉ lo lắng nhìn đội trưởng Triệu.

Không có chút khẩu vị nào.

Các giáo sư cũng cảm thấy nhạt như sáp, không phải thức ăn không ngon, mà là không có tâm trạng.

"Anh ăn đi, sẽ có thu hoạch bất ngờ đấy." Diệp Phi ngồi bên cạnh đội trưởng Triệu, đưa bát canh rắn trong tay cho anh ta, còn mỉm cười nhìn anh ta.

Thính giác của đội trưởng Triệu cũng đã giảm đi rất nhiều, không nghe rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe được hình như là bảo mình ăn.

Ngoài ra không nghe thấy gì khác.

Cuối cùng anh ta nhận lấy bát canh, uống một ngụm.

Diệp Phi từ đầu đến cuối đều nở nụ cười của "mẹ hiền".

Ngốc Tiểu Muội ăn một miếng bánh, vị rất tươi ngon, mắt tức thì sáng lên.

Ngon thật.

Giáo sư Tiền và đội trưởng Triệu không phải lần đầu hợp tác xuống hầm mộ, bây giờ anh ta gặp chuyện.

Tâm trạng ông cũng không tốt lắm.

Ông lơ đãng uống canh rắn.

Cư dân mạng luôn chú ý đến Diệp Phi thì lại không bình tĩnh nổi.

“Thường thì khi đại lão lộ ra nụ cười như vậy, đều là có chuyện xảy ra, cho nên, đại lão đang mưu tính gì?” “Tôi thấy hình như là vậy, lẽ nào món ăn này có gì tốt à?” “Đừng nói nữa, ông mà nói vậy, tôi lại tin thật, khó nói lắm.” “Vãi, tôi thấy là như vậy đó, thật sự có khả năng này, nếu không lúc mọi người đều đang phiền lòng, sao anh ta lại có tâm tư ăn uống?” .....

Đội trưởng Triệu ăn vài miếng, phát hiện tầm nhìn trước mắt bắt đầu rõ ràng, thính giác cũng cảm thấy rõ hơn nhiều.

Trong lòng tức thì vui mừng, anh ta mạnh mẽ nhìn Diệp Phi, cười rồi ăn hết bánh và canh rắn trong tay.

“Canh rắn này...” “Tôi đã nói con rắn này đã có tu vi, thịt của nó tự nhiên là bảo bối, mấy vấn đề trên người anh không thành vấn đề.” Diệp Phi chủ động giải thích.

Chương 160

Đội trưởng Triệu nghe vậy liền vội vàng cảm ơn.

Đồng đội thấy mắt của đội trưởng Triệu dường như đã khỏi, vội vàng ăn hết đồ ăn trong tay.

Tiền Tinh Vân không khỏi cảm thán sự thần kỳ của nơi này.

Ăn no uống đủ, mọi người tìm lối ra.

Phía sau pho tượng có một cánh cửa nhỏ, trông vô cùng chật chội và nhỏ bé trong cả cung điện.

Đội trưởng Triệu dẫn người đi vào cửa, xung quanh là lối đi tối om, rất chật hẹp.

Chỉ đủ cho hai người đi song song, họ đi cùng nhau, vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngô Tà thấy Diệp Phi vẻ mặt không quan tâm, thậm chí là không sợ hãi chút nào.

"Diệp Phi huynh đệ, tôi không hiểu sao những pho tượng lúc nãy lại sống lại được?" Ngô Tà đối với Diệp Phi thật sự rất tò mò.

"Ngô Tà, trong lòng cậu rất rõ, không phải sao?

Đừng có đến đây moi lời của tôi nữa, tôi không phải kẻ thù của cậu.

Những pho tượng đó sống lại là vì có sinh khí, cậu cần gì phải đến đây hỏi tôi?" Diệp Phi biết cậu ta giỏi nhất là dò xét lòng người, tốt nhất là không nên nói quá nhiều.

Đi được gần một tiếng.

Phía trước xuất hiện một luồng ánh sáng vàng kim.

Đội trưởng Triệu và những người khác tò mò, bước nhanh qua.

Khoảnh khắc mở cửa, họ bị những thứ bên trong làm cho lóa cả mắt.

“Đây là...” Đội trưởng Triệu mắt chữ A mồm chữ O nhìn đống vàng bạc châu báu trước mắt.

Tuy chỉ là một gian phòng, nhưng diện tích này còn lớn hơn cả Thập Điện Diêm La lúc nãy.

Bên trong bày đầy đủ các loại vàng bạc châu báu, các loại bảo vật đa dạng, phong phú.

Ngay cả các giáo sư đã quen thấy đủ loại cổ vật và bảo bối cũng phải kinh ngạc.

“Nơi này... lẽ nào là đồ tùy táng của Nanhai Vương?” Tiền Tinh Vân nín thở, một lúc sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

Nanhai Vương thời đó đã giàu đến vậy rồi sao?

Thực lực kinh tế đã cao đến thế rồi à?

“Chắc không phải là đồ tùy táng, đây cũng không phải nơi đặt quan tài, không thể coi là đồ tùy táng được.” Quách giáo thụ cũng bị những thứ trước mắt làm cho kinh ngạc.

Các sinh viên khác nhìn những bảo vật này đều bị sốc.

Cả đời này dù có nỗ lực phấn đấu, cũng chưa chắc phấn đấu được một món bảo vật.

Nhìn chất liệu này, thế nào cũng là hàng thượng hạng.

Cư dân mạng đang xem tất cả những điều này, âm thầm tặc lưỡi.

“Cả đời này tôi cũng không kiếm được những bảo vật này, dù là thời Hán, tôi nỗ lực cả đời cũng không phấn đấu nổi.” “Đừng nói nữa,

cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao bọn trộm mộ lại sẵn sàng xuống mộ, đây quả thực là phất lên sau một đêm." "Mẹ nó, cũng phải có mạng sống thì mới phất lên được, nếu mà giống như những bộ hài cốt lúc nãy, thì thật sự là tìm được một 'ngôi nhà' yên ổn." "Các ông nói cái này so với của thành cổ Tinh Tuyệt thì cái nào nhiều hơn?" "Ừm, ông lại nhắc tôi rồi, các ông nói mấy thứ vàng bạc châu báu này không có độc chứ?" "Chắc là không đâu nhỉ?

Họ không phải đều đeo găng tay sao?" .....

Sau chuyện ở thành cổ Tinh Tuyệt lần trước, giáo sư Tiền đã đặc biệt chuẩn bị sẵn găng tay.

Những đôi găng tay đã qua xử lý này đều để phòng độc dịch, cũng có thể bảo vệ văn vật tốt hơn.

Ngô Tà, Diệp Phi, và Tiểu Ca ba người vẻ mặt không cảm xúc nhìn đống châu báu trước mắt, không hề quan tâm.

Mà là lặng lẽ quan sát.

Căn phòng gần như bị châu báu lấp đầy.

Diệp Phi hờ hững liếc một cái, nhìn xung quanh.

Tiền Tinh Vân nhìn vào vị trí chính giữa, bên trong có một cái hộp.

Nhưng là một cái hộp gỗ.

Nơi này toàn là châu báu vô giá, sao lại có một cái hộp gỗ rẻ tiền như vậy?

Mang theo một bụng nghi vấn, ông lấy cái hộp gỗ ra.

Mở ra xem, bên trong là một tấm ngọc bài.

Trên đó viết hai chữ Thiên Khuyết.

"Thiên Khuyết?" Tiền Tinh Vân nhíu chặt mày, khó hiểu lẩm bẩm.

Ngô Tà vừa hay nghe thấy, liền nhìn theo, khi thấy hai chữ Thiên Khuyết, trong lòng không hiểu.

Cậu liền đi qua, bỗng nhớ ra điều gì đó.

Đồng tử đột nhiên co rút, lấy thứ bên trong ra.

"Thật sự có Thiên Khuyết?" "Cậu Ngô Tà, lẽ nào cậu biết ý nghĩa của Thiên Khuyết này?" Tiền Tinh Vân nghe vậy, liền biết cậu ta nhận ra.

Các giáo sư khác lúc này cũng nghe tiếng mà đến, chờ đợi lời giải thích của cậu.

"Ý nghĩa của Thiên Khuyết là chỉ thiên cung, nghe nói tấm bài Thiên Khuyết này chính là chìa khóa để đến cổng thiên cung." Ngô Tà nhớ lại ghi chép trong bút ký, nặng nề lên tiếng giải thích.

Thiên Khuyết được cho là một ngọn núi ở phương Đông, là một nơi huyền thoại.

Trên núi cây cối um tùm, trải dài ba trăm dặm, trên đó nhiều ngọc, dưới đó nhiều bích thanh.

Cây cối trong núi đa phần đều có linh tính, trăm năm trở lên có thể huyễn hóa thành thực thể, đó là linh vật giữ núi.

Nhưng trong bút ký đều là ghi chép, không biết có phải thật không.

Bây giờ thấy ngọc bài ở đây... lẽ nào là thật?

Sau khi Ngô Tà giải thích xong, Tiền Tinh Vân và những người khác lại nghĩ đến một quan điểm khác.

Ở đây, trước là nhân gian, sau đó xuất hiện Diêm La Điện, phía sau không lẽ chính là thiên cung sao?

"Chắc không phải là đến thiên cung rồi chứ?" Quách giáo thụ im lặng một lúc, không dám tin vào suy nghĩ của mình.

Thế giới này thật sự có sao?

"Có lẽ vậy?

Chỉ là không biết, con đường tiếp theo có nguy hiểm không?" Tiền Tinh Vân trong lòng lo lắng, nhân gian và địa phủ đã đáng sợ như vậy.

Vậy còn thiên cung thì sao?

"Mọi người đừng nghĩ lung tung nữa, không phải thiên cung đâu, dù có cũng không phải là bây giờ." Diệp Phi nghe thấy liền ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích.

Thiên Khuyết có giải thích này không sai, nhưng không phải chỉ thiên cung.

Có lẽ là chỉ một nơi nào đó, nếu không một phàm phu tục tử, sao có bản lĩnh xây dựng thiên cung?

"Cậu Diệp Phi, có phải cậu biết gì đó không?" Tiền Tinh Vân thấy suy nghĩ của mình bị phủ nhận, tò mò hỏi.

"Chỉ là một tấm ngọc bài Thiên Khuyết, có thật sự có thiên cung hay không, vẫn chưa thể biết được." Diệp Phi khẽ cười, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Nhưng trong lòng mấy vị giáo sư như Tiền Tinh Vân lại cảm thấy không phải là không có khả năng này.

Nếu có, có lẽ cũng không phải ở đây.

Mọi người chìm vào suy tư, hồi lâu không nói.

Ánh mắt Tiểu Ca nhìn quanh bốn phía, chú ý đến một cái túi vải.

Y nhíu chặt mày.

"Ngô Tà." Giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Hử?

Chương 161

Sao vậy?" Ngô Tà khó hiểu đi đến bên cạnh y.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ca rơi vào cái túi trong góc.

Ngô Tà nhìn theo, mày hơi nhíu lại, sao ở đây lại có túi vải thời Dân quốc?

Lòng đầy nghi hoặc, cậu đi qua định nhặt cái túi lên, lại bị Tiểu Ca cản lại, trong mắt y đều là không đồng tình.

"Sẽ không sao đâu, cái túi này không thuộc thời Hán, cũng sẽ không có độc.

Tôi đoán, đã có người đến đây, cái túi này cũng là cố ý để lại." Ngô Tà nói rồi lấy cái túi ra, bên trong có một lá thư.

Khi thấy phong thư bên trong, Ngô Tà sững sờ.

Giáo sư Tiền thấy sắc mặt cậu khác lạ, vẻ mặt không hiểu, "Cậu Ngô Tà, sao vậy?" "Thứ này là của Tề tiên sinh để lại, hầm mộ này đã có người đến." Ngô Tà trong lòng chấn động, từ lúc vào đến giờ, đã trải qua những gì, cậu là người rõ nhất, Tề Thiết Chủy làm sao đến được đây?

Đừng nói Ngô Tà kinh ngạc, ngay cả các giáo sư cũng kinh ngạc như vậy.

Nơi này nguy hiểm như vậy, có thể bình an vô sự đi đến đây...

Nhưng...

"Tề tiên sinh?

Ai là Tề tiên sinh?" Quách giáo thụ chưa từng nghe qua người này, nhưng có thể đoán được người đến đây đều là người có năng lực lớn.

Người đến được đây đều không phải là phàm nhân.

Ngô Tà đơn giản liếc nhìn phong thư, rồi cất đi.

Diệp Phi nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Không phải là Tề tiên sinh mà hắn nghĩ chứ?

Tề Thiết Chủy?

Biểu cảm này bị cư dân mạng luôn quan sát chú ý đến.

"Các ông nói biểu cảm này của đại lão có phải là có chuyện gì xảy ra không?" "Tôi đoán là đại lão quen biết Tề tiên sinh này, nhưng đây là đồ vật thời Dân quốc, lẽ nào đại lão cũng quen?" "Không phải là không có khả năng này, ông quên thân phận của đại lão rồi sao?" "Vãi, ông nói câu này không sai tí nào, thật sự là như vậy." "Nói như vậy thì một thời Dân quốc nhỏ nhoi có là gì?" "Đúng là không sai, tôi thấy anh ta quen biết đó." "Vậy vấn đề đến rồi?

Đại lão bao nhiêu tuổi?" .....

Ngô Tà nhìn Tiền Tinh Vân, chủ động cho biết.

Tề tiên sinh tên là Tề Thiết Chủy, là người thuộc hạ tam môn trong Lão Cửu Môn.

Tề gia tinh thông bói toán, quẻ nào quẻ nấy đều chính xác.

Trong Lão Cửu Môn cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Họ đã từng đến đây.

Và cũng chỉ đến được đây.

Con đường phía sau không đi tiếp nữa.

Công cốc trở về.

Họ có thể bình an vô sự đến đây, là vì Tề Thiết Chủy có thể tính toán được tương lai.

Nhưng sở dĩ phía sau không qua được, là vì ông ta cũng không thể đoán ra.

Tề Thiết Chủy đã nói, sẽ có hậu nhân công khai nơi này, cho thế nhân biết mọi thứ ở đây.

Ngô Tà nói đến đây, không khỏi nghĩ đến mình và Tiểu Ca.

Lẽ nào người được nói đến chính là cậu?

Tiền Tinh Vân và những người khác vẫn luôn nghiên cứu khoa học, đối với cái gọi là suy diễn và ngũ hành bát quái.

Trước nay đều cho là mê tín phong kiến, nhưng bây giờ xem ra, là họ đã sai.

Những người đó không phải là chém gió.

Nghĩ đến đây, Tiền Tinh Vân cảm thấy mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng.

Hoàng giáo thụ và Dương giáo thụ cũng vậy, bây giờ nghĩ lại.

Ở đây có thứ gì có thể dùng khoa học giải thích được?

Khóe miệng lộ ra nụ cười tự giễu.

"Hậu nhân, hậu nhân mà ông ta nói là ai?

Lão Cửu Môn lại là một sự tồn tại như thế nào?" Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, không nghĩ nhiều như các giáo sư, mà là tò mò.

Lão Cửu Môn này là một tổ chức như thế nào?

Ngô Tà nghe vậy, sắc mặt thoáng qua một tia lúng túng.

Sự tồn tại của Lão Cửu Môn chính là một tổ chức thuộc Mô Kim Hiệu Úy.

Nói trắng ra là trộm mộ, bất kể cuối cùng đồ vật thuộc về ai, chỉ là thủ đoạn không được tốt cho lắm.

“Đây là một tổ chức.

Thời Dân quốc đã có khái niệm khảo cổ, Lão Cửu Môn cũng được coi là một trong số đó.

Nơi đây quy tụ rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, chính là để đối phó với những nguy hiểm chưa biết trong hầm mộ.” “Tề Thiết Chủy là một thành viên trong đó, còn hậu nhân mà ông ta nói, chính là tôi.” Ngô Tà nghe vậy, nhàn nhạt giải thích.

Mọi người tức thì hiểu ra, bản lĩnh trộm mộ đều là gia truyền, chẳng trách lại biết nhiều thứ như vậy.

Sau đó họ lại nhìn Diệp Phi, lẽ nào hắn cũng vậy?

Tầm mắt lại rơi vào người Diệp Phi, Diệp Phi bị nhìn đến phát ngượng, trong lòng bất lực.

“Tôi chỉ là một nhà ẩm thực, mọi người đừng nghĩ nhiều.” Tiền Tinh Vân cũng là một con cáo già, nghe xong, tức thì hiểu ra.

Ông cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề Lão Cửu Môn này nữa.

Nói không chừng sẽ gây ra rắc rối gì.

“Trong này còn có đồ.” Tiểu Ca thấy trong túi còn một cuộn da dê, lạnh lùng lấy ra đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà nóng lòng mở ra, bên trong xuất hiện ba cái đầu người, trừ mình và Tiểu Ca ra.

Người còn lại chính là Diệp Phi.

Sự kinh ngạc trong mắt lại ập đến.

Quẻ tượng của Tề gia bây giờ đã chuẩn đến vậy sao?

Có thể dự đoán được cả tướng mạo của họ?

Hoàng giáo thụ đứng gần Ngô Tà nhất, liền chú ý đến bức họa

trước mắt, miệng há hốc.

Biểu cảm của hai người khiến mọi người có mặt tại hiện trường khó hiểu.

“Giáo sư Tiền... thật thần kỳ.” Hoàng giáo thụ quay sang nhìn Ngô Tà, “Tôi có thể cho họ xem không?” Ngô Tà gật đầu, đưa cuộn da dê trong tay cho ông ta, Hoàng giáo thụ liền công bố bức họa ra.

Ngay sau đó, ba gương mặt quen thuộc lộ ra.

Tiền Tinh Vân và nhóm đội trưởng Triệu hít một hơi khí lạnh.

Bên trong là Ngô Tà, Tiểu Ca, và Diệp Phi.

“Nói cách khác, mọi thứ ở đây chỉ có các cậu mới có thể giải khai?

Cũng chỉ có các cậu mới có thể nói cho mọi người biết về những thứ trong hầm mộ này?” Giọng của Tiền Tinh Vân cũng có phần run rẩy.

Không phải vì sợ hãi, mà là kích động.

Mắt của Ngốc Tiểu Muội cũng nóng lên mấy phần.

Cư dân mạng cũng bị sốc.

“Vãi nồi, đỉnh thật, đây là thần toán tử à, ngay cả mặt nhân vật cũng có thể nhìn ra được?

Chương 162

Bây giờ đã đỉnh đến vậy rồi sao?" "Đúng vậy, vẽ thật không tồi, nhưng Tề Thiết Chủy này, đỉnh đến vậy sao?

Có thể tính ra được cả đại lão?" "Đúng thế, nói hậu nhân là Ngô Tà tôi tin rồi, nhưng có quan hệ gì với đại lão, tôi thậm chí còn nghĩ đến một mối quan hệ khác, các ông nói đại lão có phải cũng là người trong Cửu Môn không?" "Vãi, có khả năng này đó, nói không chừng là thật." "Tôi không nghi ngờ thân phận đại lão, thân phận của đại lão là gì không quan trọng, quan trọng là năng lực, phía sau chỉ có đại lão mới giải quyết được, đây mới là người đỉnh cao." "Không phải còn có Ngô Tà và cậu trai ngầu lòi kia sao?" "Vấn đề là hầm mộ này chỉ có ba người họ mới có thể cùng nhau giải quyết, ông không phát hiện ra, từ lúc vào đến giờ đều là ba người họ hợp tác sao?" "Ha ha, không sai." Lúc này trên mạng internet Đại Việt, tức thì dậy sóng.

App Đẩu Ước: Cửu Môn là một sự tồn tại như thế nào?

Có quan hệ gì với nhà ẩm thực?

Tằng Tằng Video: Thân phận nhà ẩm thực lại được đào sâu, rốt cuộc là ai.

Bộ Kinh Ngạc IU: Lời tiên tri của thần toán tử đến từ thời Dân quốc, rốt cuộc là nhân vật lợi hại đến mức nào.

Trong một thời gian, cả Đại Việt đều bàn luận về tổ chức này, và thân phận của Diệp Phi.

Vương lão và giáo sư Phương hai người lại bị sốc.

"Giáo sư Phương, ông có gì muốn nói không?" Vương lão không chắc chắn hỏi.

“Tôi chỉ muốn nói, giáo sư Tiền thật sự lợi hại, ba người này tụ tập lại một chỗ cũng không dễ dàng.” Giáo sư Phương lấy lại sự kinh ngạc của mình, nhàn nhạt lên tiếng.

“Có lý.” Vương lão im lặng một lúc, cảm thấy đây cũng là duyên phận.

Trong hầm mộ.

Ngô Tà cẩn thận lật xem cái túi trong tay, chỉ có lá thư này và bức họa trên cuộn da dê.

Ngoài ra không còn gì cả.

Cậu không khỏi bất lực, đây là giao bài toán khó cho họ, ít nhất cũng phải có chút suy đoán và manh mối chứ.

Mọi người liền đi khắp nơi tìm lối ra.

Ngô Tà và Diệp Phi hai người nghiên cứu bức thư trên đó.

“Xem ra, tôi không thể thiếu sự giúp đỡ của cậu rồi, lúc đầu Hoắc lão tiến cử cậu, thật sự không tiến cử sai người.” Ngô Tà nhàn nhạt cười.

“Tôi chỉ là một nhà ẩm thực, nếu nói về sự giúp đỡ của tôi đối với cậu, cũng chỉ là nghe được không ít chuyện, đều là nghe lỏm, so với loại gia truyền như cậu thì không thể bì được.” Diệp Phi không để ý, nhàn nhạt giải thích.

Ngô Tà nghe vậy, cười một tiếng, không nói nhiều.

“Giáo sư, một cái giá nến ở đây tôi nhấc không nổi.” Một sinh viên dùng hết sức, cũng không thể nhấc ra được.

Trong lòng tức thì vui mừng.

Tiền Tinh Vân đi qua, cũng dùng sức nhấc không nổi, cuối cùng thử nhẹ nhàng xoay chuyển.

Phía sau truyền đến tiếng nổ vang, liền thấy ở vị trí trung tâm xuất hiện một ngăn tối, lộ ra bậc thang.

Từ bên trong truyền ra một mùi vị tươi mát.

“Thơm quá, đây là mùi hoa sao?” Một sinh viên còn cố ý hít hít mũi.

“Không phải là mùi thảo dược sao?

Sao tôi lại ngửi thấy mùi thảo dược rất thơm, mùi này rất thơm, sao tôi lại ngửi thấy mùi thuốc.” Một lính đánh thuê bên cạnh tò mò nói.

“Không phải đâu, rõ ràng là mùi hoa.” Cậu sinh viên vội vàng giải thích.

Ngô Tà hít hít mũi, không khỏi ghê tởm.

Đây không phải là mùi máu tanh sao?

Sao lại thành mùi hoa?

Diệp Phi cũng ghê tởm nhíu mày.

Ba người ngửi thấy ba loại mùi, nơi này thật sự rất quỷ dị.

“Mùi máu tanh rất nồng.” Đội trưởng Triệu và giáo sư Tiền đi vào trong lối đi bí mật.

Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng nói với Ngô Tà.

“Tôi ngửi thấy rồi, vào trong sẽ biết ở đây có ngưu quỷ xà thần gì.” Ngô Tà ánh mắt trầm xuống, nơi này nguy cơ tứ phía, thật là mệt.

Ba người đi sau cùng đội.

Đi vào lối đi tối om, rất chật chội.

Mùi máu tanh ngày càng nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Ngay cả vùng nước mà Tinh Cấm Bà ở.

Dù có mùi máu tanh, cũng không nồng, nhưng mùi máu tanh này rất nồng.

“Càng lúc càng nồng nặc.” Ngô Tà nhíu mày nói.

“Nhưng họ có vẻ rất thích.” Diệp Phi thấy các sinh viên và lính đánh thuê trước mắt dường như rất thích mùi này.

Các lính đánh thuê không ngừng hít mùi thảo dược này.

Nhưng các sinh viên lại cảm thấy mùi hoa rất tươi mát, rất thích.

Ngốc Tiểu Muội hướng về phía máy quay bắt đầu giới thiệu.

Cư dân mạng ban đầu nghe một lúc, nhưng sau đó lại cảm thấy rất kỳ lạ.

“Họ ngửi cái gì vậy?

Từng người một như thể bị mất khứu giác.” “Tiểu Muội không phải đã nói rồi sao?

Ngửi thấy mùi hoa mà?” “Hoa gì mà thơm thế, ông xem mấy người kia cứ như bị mê hoặc vậy, nhưng tôi thấy đại lão Diệp Phi hình như rất ghê tởm?” “Có lý, không phải lại có chuyện gì chứ?

Tôi thấy dáng vẻ của đại lão không ổn, có bị gì không?” “Miệng quạ, nói không chừng...” “Mộ của Nanhai Vương này chỗ nào cũng là nguy hiểm, còn mùi hoa, không phải mùi máu tanh là tốt lắm rồi, tôi sắp quen rồi.” “Thôi được, ông nói đúng.” .....

Mọi người đi đến cuối bậc thang, xuất hiện một cánh cửa đá.

Đội trưởng Triệu đẩy cửa vào, liền thấy một hang đá rộng mấy nghìn mét, thoạt nhìn giống như một vườn thuốc.

Các giáo sư không khỏi tò mò, còn tưởng là hoa, không ngờ lại là loại thực vật màu xanh này.

Đây là lần đầu tiên họ thấy loại thực vật này.

Các sinh viên rất thích mùi này, đi qua ngửi ngửi, chú ý đến những mùi hương này.

Đều là mùi hương từ lá cây truyền ra, khiến người ta vô cùng yêu thích.

"Sao ở đây lại có nhiều Tần Minh Thảo như vậy?" Ngô Tà nhíu mày, trong đầu nhớ lại ghi chép trong bút ký.

"Cậu Ngô Tà, cậu nhận ra loại thảo dược này?" Giáo sư Tiền nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngô Tà, quay người hỏi.

Ngô Tà khẽ gật đầu.

Tần Minh Thảo là một loại trung thảo dược, còn là một loại trung thảo dược rất quý hiếm, vô cùng bổ dưỡng.

Không thua kém đông trùng hạ thảo hiện nay, nhưng mấy trăm năm trước thứ này đã tuyệt chủng rồi.

Ngay cả phương pháp trồng trọt cũng gần như không còn, không ai biết trồng như thế nào.

Không ngờ ở đây lại có nhiều Tần Minh Thảo như vậy.

"Đây là trung thảo dược, có thể chữa bệnh không?" Dương giáo thụ hái một chiếc lá, ngửi thấy mùi thảo dược nhàn nhạt.

"Không, ngược lại.

Tuy nói đây là trung thảo dược, nhưng có một thành phần rất đặc biệt, nhưng tùy người mà khác nhau.

Các ông ngửi thấy là mùi thảo dược, nhưng tôi ngửi thấy là mùi máu tanh, còn là mùi máu tanh rất nồng." Lời của Ngô Tà vừa dứt, những sinh viên đang cẩn thận ngửi mùi hương lúc này dừng động tác lại.

Lá cây trong tay cũng như thể là virus, vội vàng ném ra ngoài.

Vẻ mặt đầy ghê tởm.

“Ý của cậu là có thành phần gây ảo giác?” Hoàng giáo thụ kinh ngạc nhìn cậu.

“Không phải, đây là tùy thuộc vào tâm cảnh của mỗi người, tùy người mà khác nhau.” Ngô Tà lắc đầu, phủ nhận cách nói này.

Trong lúc mấy người đang nghiên cứu, vẫn có sinh viên đang cẩn thận ngửi.

Gần như là mê mẩn.

Chương 163

“Này, nói không chừng có gì đó kỳ lạ, cậu còn ngửi gì nữa?” Một bạn học bên cạnh tốt bụng nhắc nhở.

“Không phải đã nói là tùy người mà khác nhau sao?

Họ ngửi thấy là mùi máu tanh, tôi lại không phải, cậu không tò mò à?” Cậu sinh viên đang ngửi mùi hương còn liếc nhìn các giáo sư.

“Tôi rất tò mò về cách trồng trung thảo dược ở đây, nếu có thể nghiên cứu được, đó cũng là một cống hiến cho lịch sử y học.” Nghe lời của bạn học, sinh viên bên cạnh cũng cảm thấy có lý.

“Nhưng như vậy có nguy hiểm không?

Sao tôi cũng cảm thấy từ mùi hoa chuyển sang mùi máu tanh vậy?” Cậu sinh viên kia vốn định đồng ý, nhưng lại có chút lo lắng.

“Cậu sợ thì tôi tự làm, cậu giúp tôi trông chừng mọi người là được rồi.” Nói xong, cậu ta lấy từ trong túi ra một cái xẻng nhỏ.

Từng nhát từng nhát đào lên.

Cư dân mạng trước màn hình vốn đang nghe rất chăm chú, trung thảo dược đã tuyệt chủng lại có công dụng như vậy.

“Không đúng, các ông xem, mấy cây thảo dược này có phải cao lên không?” “Ông nói bậy gì đó?

Đây là thảo dược, sao lại cao lên được, chúng ta mới đến đây chưa được mấy phút, sao lại cao lên được?” “Đúng vậy, còn cao lên rõ ràng như vậy, thực vật đều sinh trưởng vào ban đêm, hoặc là đêm khuya, sao mười phút đã thấy hiệu quả rồi.” “Vãi, không phải đâu, thật sự không đúng, hình như nó cao lên thật.” “Không đúng, sao lại cao lên một đoạn lớn vậy, ít nhất cũng phải hai mươi centimet, sao đột nhiên

lại cao lên?" "Mau báo cho đại lão bọn họ đi." Trên màn hình, bình luận của cư dân mạng lại bắt đầu hiện lên như tuyết rơi.

Chỉ có điều nhân viên công tác không để ý.

Cậu sinh viên đang chuyên tâm đào thảo dược cũng không hề nhận ra những cây thuốc đang mọc lên như điên.

Khi đào được một nửa, cậu sinh viên bỗng cứng đờ tại chỗ.

Máu trong người như đông cứng lại, sắc mặt tái nhợt.

Cây xẻng trong tay vẫn còn run rẩy.

Cậu... cậu đã thấy cái gì?

"Tiểu Hắc, cậu sao thế?" Một sinh viên khác ở bên cạnh thấy sắc mặt cậu ta tái mét thì quan tâm hỏi.

Tiểu Hắc run rẩy đưa tay chỉ vào cây Tần Minh Thảo đối diện.

Ngay sau đó, mọi người thấy một nửa khuôn mặt lộ ra, còn có cả lông mày.

"Đây là đầu người à?" Tiểu Hắc còn tưởng mình nhìn nhầm, vẫn không cam lòng, lấy hết can đảm tiếp tục đào.

"Cậu còn đào nữa à, không sợ sao?" Cậu sinh viên bên cạnh cũng đã sợ chết khiếp, vội vàng kéo cậu ta lại.

"Không, tôi không tin." Tiểu Hắc có chút không thể chấp nhận được, bên dưới cây thảo dược này lại chôn một cái đầu người.

Cậu sinh viên bên cạnh cũng tham gia.

Chỉ vài phút sau, một cái đầu người hiện ra, trên đỉnh đầu mọc đầy thảo dược.

Lúc này, mắt nó nhắm nghiền, vẫn giữ nguyên bộ dạng trước khi chết, cơ bắp cũng không hề thối rữa.

“Cái này...” Tiểu Hắc tay cầm xẻng, sắc mặt càng thêm trắng bệch đáng sợ, không thể tin nổi nhìn cái đầu người trước mắt.

“Tôi hiểu tại sao nó lại đột nhiên tuyệt tích rồi, những cây thảo dược này được… trồng từ đầu người?” Cậu sinh viên bên cạnh run rẩy nói.

Bỗng nhiên... cái đầu người chôn trong đất đột ngột mở mắt, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Á...” Hai người bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hồn bay phách lạc, hét lên những tiếng thảm thiết chói tai.

Sau đó, họ thấy những cây cỏ trên đầu người kia mọc lên như điên, tựa như không cần tiền.

Chỉ trong một hơi thở, chúng đã bao bọc lấy Tiểu Hắc.

“Á...

á...” Cậu sinh viên bên cạnh nhìn thứ giống như một cái kén tằm trước mặt, không ngừng la hét.

Mọi người nghe thấy tiếng động, đột ngột quay đầu lại, liền thấy một cái kén tằm màu xanh lục xuất hiện trước mặt một sinh viên.

Lính đánh thuê vội vàng lôi cậu sinh viên đó trở lại.

“Lui lại.” Đội trưởng Triệu thấy tình hình không ổn, đám cỏ này sắp không khống chế được nữa.

Anh vội vàng hộ tống các giáo sư đến cửa ra ở phía sau cùng.

“Chuyện gì vậy?” Giáo sư Dương nhìn cậu sinh viên, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Tôi không... không biết, tôi không biết.” Cậu sinh viên bị dọa đến mức hồn vía lên mây, đầu óc trống rỗng, sắc mặt tái nhợt lặp đi lặp lại câu nói đó.

“Bình tĩnh nào, con trai, con bình tĩnh lại đi, có phải con đã phát hiện ra điều gì không?” Tiền Tinh Vân thấy vậy, ôm cậu vào lòng, cảm nhận được cậu đang run lẩy bẩy.

“Giáo sư, là đầu người, dưới những cây Tần Minh Thảo này đều là đầu người, sau đó cái đầu đó mở mắt ra, Tiểu Hắc liền biến thành như vậy.” Cậu sinh viên nắm chặt cánh tay Tiền Tinh Vân, toàn thân run rẩy.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt cũng đồng loạt thay đổi, nhìn vùng đất rộng hàng nghìn mét, tất cả đều là đầu người...

Nghĩ đến đây, họ khó khăn nuốt nước bọt.

Đám lính đánh thuê muốn tiếp cận Tiểu Hắc, nhưng bị đám thảo dược chặn đường, không thể lại gần.

Ngay lúc mọi người đang lo lắng, Tiểu Hắc đã bị thảo dược bao bọc hoàn toàn.

“Á...” Tiếng hét thảm thiết chói tai vang lên, vọng khắp hang động.

Chỉ thấy những chiếc lá trên kén tằm bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thảo dược được máu tươi tưới tắm, dường như đã tìm thấy chất dinh dưỡng.

Chúng điên cuồng hấp thụ, chỉ một lát sau đã mọc cao bằng một người.

Ngốc Tiểu Muội đứng sau lưng Diệp Phi, mắt không thể tin nổi nhìn đám thảo dược này.

Giáo sư Tiền và đám lính đánh thuê cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Cư dân mạng trước màn hình cũng không còn bình tĩnh.

“Vãi, đây là thảo dược bổ dưỡng à?

Còn biết ăn thịt người nữa, lại còn được trồng từ đầu người, thằng nào nghĩ ra cái trò thất đức này vậy?” “Tên Nam Hải Vương này đúng là tàn bạo, chỗ này rộng tới mấy nghìn mét, toàn bộ dùng đầu người để trồng, ai mà ngờ được?” “Giờ phải làm sao?

Cậu sinh viên kia không dưng đi nghiên cứu thứ này làm gì, bây giờ mất cả mạng, khổ thế chứ?” “Bây giờ không phải lúc cảm thán đâu, đám thảo dược này điên rồi, đây là tiết tấu hút máu mà.” “Đại lão ơi, cứu mạng...” “Chết người rồi.” ...

Thấy đám thảo dược sắp xông tới, Ngô Tà lấy một chai axit sunfuric trong túi ra, đổ xuống đất.

Chỉ thấy đám Tần Minh Thảo bốc lên khói trắng.

Còn phát ra tiếng “xèo xèo”.

Tạm thời ngăn chặn được đám thảo dược này lại gần.

“Làm sao đây?

Cứ thế này không phải là cách, bây giờ có máu tươi nuôi dưỡng, chúng nó đã nếm được mùi ngon rồi.” Ngô Tà cau chặt mày, vẻ mặt căng thẳng.

Tiền Tinh Vân và những người khác được đội trưởng Triệu bảo vệ phía sau, chỉ có thể sốt ruột, trong lòng tiếc thương cho cậu học sinh đã bỏ mạng tại đây.

Ánh mắt ông thoáng qua vẻ hối hận.

Tiền Tinh Vân nhìn cậu sinh viên đang sợ hãi run rẩy phía sau, đưa tay vỗ nhẹ vào tay cậu.

Lần đầu tiên, ông chọn tin vào quẻ bói kỳ lạ của Tề Thiết Chủy.

Có Ngô Tà và Diệp Phi ở đây, chắc chắn sẽ có cách vượt qua.

Giáo sư Quách nhìn cậu sinh viên bị dọa sợ, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, lòng đầy lo lắng.

Những thứ này thật sự ngày càng đáng sợ, con đường phía trước rốt cuộc phải đi như thế nào?

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác đứng bên cạnh Diệp Phi, không dám nhìn đám thảo dược kia.

Chỉ thấy những cây thảo dược như bị ai đó nhổ lên, từng cái đầu người một trồi lên khỏi mặt đất.

Chương 164

Từng cặp mắt nhìn Diệp Phi và mọi người một cách quỷ dị.

Khóe miệng còn nở nụ cười khát máu, nhìn những người sống này, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Tựa như nhìn thấy món ngon nào đó.

Đám thảo dược trước đó bị Ngô Tà dùng axit sunfuric khống chế, lúc này cũng không thể kìm hãm được nữa.

Tiểu Ca che cho Ngô Tà phía sau, rút Hắc kim cổ đao ra, chắn ngang trước người.

"Đừng làm bừa, thứ này không giống đám dây leo trước đó, một khi bị quấn vào sẽ theo mạch máu lưu thông khắp cơ thể." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

"Không được chạm vào?

Chẳng lẽ dùng lựu đạn?" Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, trong mắt thoáng qua một tia khó hiểu.

"Không được, những thứ này đao thương bất nhập, lựu đạn chỉ làm tăng thêm thú tính của chúng, sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào." Diệp Phi lắc đầu, giọng nói bình tĩnh.

Ngô Tà chần chừ.

"Không ổn rồi, chúng đến rồi." Đội trưởng Triệu nhìn thấy những thứ trước mắt ngày càng đến gần, vũ khí đã chắn ngang trước người.

Anh chuẩn bị khai hỏa.

Nhưng chưa kịp chuẩn bị, đã thấy Diệp Phi bình tĩnh lấy một chai rượu từ trong túi ra.

Mùi rượu lập tức lan tỏa khắp nơi, rất nồng nàn, chỉ là bên trong còn có những mùi vị khác.

Đám thảo dược như bị kích thích, vội vàng lùi lại.

Những chiếc đầu lâu trên mặt đất lúc này cũng từ nụ cười quỷ dị chuyển sang vẻ kinh hãi.

Chúng muốn dùng lá cây để bảo vệ mình, tiện thể chôn đầu lâu của mình vào trong đất.

"Muốn chạy?" Diệp Phi nhìn những chiếc đầu lâu, lao vút qua.

Hắn đổ chai rượu trong tay lên đầu chúng.

"Gào..." Những chiếc đầu lâu đầy thảo dược phát ra tiếng hét thảm thiết, chỉ thấy cơ bắp đang nhanh chóng khô héo.

Ngay sau đó, cơ bắp trên mặt từ co rút biến thành thịt thối, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Thảo dược trên đầu lúc này cũng khô héo, cuối cùng trở thành cỏ khô, hơi ngả vàng.

Những cây thảo dược còn lại, lúc này cũng vội vàng muốn chôn mình vào trong đất.

Khi mới chôn được nửa cái đầu, đôi mắt vốn đỏ rực quỷ dị.

Trong nháy mắt từ quỷ dị biến thành kinh hãi và sợ hãi.

Còn mang theo ý cầu xin.

"Giữ lại các ngươi, chỉ hại người khác." Diệp Phi đọc hiểu ánh mắt của chúng, trong lòng dấy lên một tia không nỡ, nhưng cũng đành chịu.

Mệnh lệnh của đế vương thời cổ đại là thánh chỉ, bất kể là mệnh lệnh gì cũng phải tuân theo, đây là điều không ai có thể thay đổi.

Bây giờ đã trở thành người giữ mộ, thì phải tiêu diệt, không thể giữ lại.

Nghĩ đến đây, lòng thương hại vừa dấy lên lúc này cũng hóa thành sự kiên định.

Hắn nhẹ nhàng đổ rượu trong tay xuống đất, mùi rượu lan tỏa.

Thấy đám thảo dược xung quanh lúc này cũng biến thành cỏ khô, đầu người cũng từ ban đầu biến thành xương khô.

Đám thảo dược xanh mướt, trở thành cỏ khô, cuối cùng mục nát.

Mọi người chấn động.

Các giáo sư: ...

Lính đánh thuê: ...

Ngốc Tiểu Muội: ...

Ngô Tà: ...

Cư dân mạng: ...

Trong lòng Tiền Tinh Vân có chút phức tạp, chỉ một chai rượu là có thể giải quyết được ư?

Đây là rượu gì?

Lợi hại đến vậy sao?

Giáo sư Dương trong lòng kinh ngạc.

Lợi hại đến vậy sao?

Chỉ là một chai rượu?

Những thứ này lại sợ rượu?

Chưa từng nghe nói loại thực vật nào lại sợ rượu cả.

Dù có sợ rượu cũng sẽ không khô héo nhanh đến vậy.

Đội trưởng Triệu đối với Diệp Phi thì sùng bái không thôi, trước đó đã chữa khỏi giác quan cho anh.

Bây giờ lại giải quyết được nguy cơ trước mắt, đỉnh vậy sao?

Ngốc Tiểu Muội trực tiếp trợn mắt há mồm nhìn Diệp Phi, chỉ thiếu điều không soi ra một cái lỗ trên lưng hắn.

Ánh mắt quá nóng bỏng.

Cư dân mạng nhìn đám thảo dược biến thành cỏ khô, lúc này vô cùng ngạc nhiên.

“Ha ha, tôi biết ngay đại lão sẽ không làm tôi thất vọng mà, mọi người xem kìa, đây là giang sơn đại lão đánh xuống cho chúng ta.” “Tôi thấy rồi, tôi chỉ rất ngạc nhiên, những thứ này lại sợ rượu, tôi cảm thấy não tôi không đủ dùng nữa rồi.” “Nhưng rượu bình thường làm sao có công hiệu như vậy, cho dù là hủy diệt một đám thực vật, cũng không có hiệu quả nhanh như vậy, điều này là không thể.” “Cũng không xem đó là rượu gì?

Lúc trước còn ngâm mật rắn đấy.” “Còn ngâm rượu Nhục Yến Hoa nữa chứ, đỉnh chưa.” “Vãi, tôi hiểu rồi, ra là thế.” “Ha ha ha, không hổ là đại lão của tôi, tôi chỉ phục đại lão của tôi thôi.” ...

Trong lòng Tiền Tinh Vân nghi vấn ngày càng nặng, tuy kinh ngạc, nhưng không hiểu được nguyên do.

“Anh Diệp Phi, làm sao anh biết được điểm yếu của những thứ này?” Tiền Tinh Vân nghĩ mãi không ra.

“Tôi không biết, chỉ là thử thôi mà, Nhục Yến Hoa cái gì cũng ăn, nên thử xem thứ này nó có thể hấp thụ được không.” Diệp Phi vẻ mặt vô tội nhìn Tiền Tinh Vân, bất đắc dĩ nhún vai.

Lý do này rất hợp lý, đến Tiền Tinh Vân cũng không tìm ra được lý do để phản bác.

Thành phần của Nhục Yến Hoa đều có tính công kích, sau khi ngâm rượu thuốc, nói không chừng là có hiệu quả như vậy.

Nhưng... rốt cuộc vẫn có chỗ nào đó không đúng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngô Tà im lặng một lúc, nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Lời giải thích này thật sự không đáng tin, nhưng mình đã dò xét lâu như vậy.

Chẳng nói ra được chuyện gì, thật đáng tiếc.

"Giáo sư Tiền, tốt nhất là không nên hỏi, cậu ấy nói gì thì là nấy đi, có thể là không tiện nói." Giáo sư Quách là học trò của Tiền Tinh Vân, đối với Tiền Tinh Vân vẫn có chút hiểu biết.

"Cũng đúng, không có lý do gì để ép buộc người ta, chỉ là tôi thật sự rất tò mò." Tiền Tinh Vân cười nhẹ, có chút ngượng ngùng.

Giáo sư Quách đối với ân sư của mình vẫn có chút hiểu biết, tự nhiên là hiểu được tâm tư của ông.

Chính ông cũng tò mò, nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, không giống như tâm thái thử xem.

Mà là đã có sẵn kế hoạch...

Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi.

"Nơi này chỗ nào cũng quỷ dị, mọi người thấy gì cũng đừng tùy tiện ra tay, hoặc là chạm vào đồ vật ở đây, rất nguy hiểm." Ngô Tà vừa đi vừa giải thích.

Cậu sinh viên trước đó tuy đã chết, nhưng cũng là vì lòng tham của cậu ta đã hại chính mình.

Những sinh viên này bây giờ đã sợ chết khiếp, đâu còn dám manh động.

Chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau giáo sư, không dám chạm vào bất cứ thứ gì.

Chương 165

Đi hai mươi phút, họ tiến vào một lối đi.

Trong lối đi tối om, càng đi về phía trước, càng ngửi thấy mùi bụi bặm.

Mùi còn rất nồng.

“Khụ khụ...

đây là mùi gì vậy?

Sao lại có khói bụi?” Giáo sư Hoàng vừa ho nhẹ, vừa dùng tay quạt trước mũi, để cho mình một chút không khí trong lành.

“Có phải thứ gì đó bị đốt không, cảm giác giống như khói bụi gỗ vậy.” Tiền Tinh Vân nhíu mày, quả thật có chút ngột ngạt.

“Nơi này đã có mấy nghìn năm, sao còn có khói bụi, đáng lẽ phải lắng đọng xuống rồi chứ.” Giáo sư Dương cảm thấy mắt cay xè, bị khói làm cho nước mắt sắp chảy ra.

Nơi này thật quỷ dị, cho dù bây. giờ không lắng đọng, ai lại đi đốt lửa ở đây chứ.

“Khụ khụ...” Những sinh viên này chịu đựng khói bụi đi ra khỏi lối đi.

Ngô Tà và Tiểu Ca phía sau liếc nhìn nhau, trong lòng đã hiểu.

Diệp Phi không để ý mà đi theo sau, như thể không ngửi thấy gì.

Ngốc Tiểu Muội vừa ho vừa giới thiệu.

Cư dân mạng nhìn thấy Ngốc Tiểu Muội như vậy thì xót xa không thôi.

“Nhìn mà thấy thương thật.” “Tôi cũng vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao ở đây lại có khói bụi đốt gỗ, lẽ nào có vấn đề gì?” “Không thể nào, có phải ở đây có thứ gì đó tự bốc cháy không?” “Cậu nói nhảm à?

Ở đây làm sao có thứ gì tự bốc cháy được?” ...

Ra khỏi lối đi, đến một khoảng đất trống, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngôi nhà kiểu Hán.

Kiến trúc xung quanh hùng vĩ, vô cùng uy nghiêm.

Chỉ là càng đến gần, càng cảm thấy nhiệt độ cao hơn một chút.

“Đội trưởng, ở đây hơi nóng.” Một đồng đội bên cạnh đội trưởng Triệu không khỏi kéo cổ áo xuống.

Sao lại nóng như vậy?

“Có thể trong nhà có thứ gì đó.” Mồ hôi trên trán đội trưởng Triệu lăn xuống, rồi rơi xuống trước người.

Tiền Tinh Vân lấy bình nước ra, cảm thấy khô miệng khô lưỡi, vô cùng nóng, lưng đã ướt đẫm.

“Giáo sư, ở đây rõ ràng không có lửa, tại sao lại nóng như vậy?” Một sinh viên phía sau nhỏ giọng hỏi.

“Có lẽ là có thứ gì đó quỷ dị, lát nữa sẽ biết.” Tiền Tinh Vân nghe vậy, nhỏ giọng giải thích.

Cậu sinh viên cũng không dám nói nhiều, chỉ lo lắng sẽ gây ảnh hưởng và hoảng loạn cho họ.

Ngô Tà nhìn ngôi nhà trước mắt, khói xanh lượn lờ, trong lòng càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình.

Nhìn đội trưởng Triệu đẩy cửa đi vào, một luồng khí nóng ập vào mặt.

Sau đó liền biến mất, không khí xung quanh trong lành hơn không ít, nhiệt độ cũng không cao như trước.

Lập tức mát mẻ hơn nhiều.

“Hình như thoải mái hơn nhiều rồi, chuyện gì vậy?” Giáo sư Quách khó hiểu hỏi Ngô Tà.

“Vào trong sẽ biết, nơi này hẳn là nơi mà tất cả các đế vương đều muốn theo đuổi.” Ngô Tà cười một tiếng, đầy ẩn ý.

Đội trưởng Triệu cẩn thận đi vào bên trong, liền thấy một lò luyện đan khổng lồ.

Cao tới hơn mười mét, hình dạng hồ lô, ba chân bằng đồng xanh vững chãi một bên.

Vô cùng uy vũ, xung quanh đặt bàn ghế, đều là đồ đồng, trên đó còn có các loại bình sứ.

Trên lò luyện đan còn có sương trắng lượn lờ, thêm một chút tiên khí.

“Đây là... lò luyện đan?” Đội trưởng Triệu không thể tin nổi nhìn lò luyện đan trước mắt, thời cổ đại thật sự có quân vương có lò luyện đan.

Tiền Tinh Vân cũng có cùng suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ý của Ngô Tà.

Hóa ra anh đã sớm biết đây là lò luyện đan.

Giáo sư Dương và các sinh viên đang quan sát xung quanh, đây là lò luyện đan ư?

Lò luyện đan theo đuổi sự trường sinh bất lão?

Những sinh viên này rất muốn xem thử trong các bình sứ ở đây có đan dược hay không.

Giáo sư Dương cẩn thận quan sát lò luyện đan trước mắt, không khỏi tò mò, đi vòng quanh vài vòng.

Chỉ ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng, không có mùi vị nào khác.

"Ngô Tà, ngọn lửa ở đây không đúng." Tiểu Ca đứng sau lưng Ngô Tà lạnh lùng lên tiếng.

"Hả?

Sao lại không đúng?" Ngô Tà nghe vậy, khó hiểu nhìn y.

"Khí tức, huyết mạch Kỳ Lân trên người tôi có xu hướng bạo động." Tiểu Ca nói câu này rất ẩn ý, giọng điệu lạnh lùng.

Ngô Tà trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không nói nhiều.

"Đây là lò luyện đan thật, nghe nói mỗi vị đế vương đều muốn theo đuổi sự trường sinh, để có thể nắm giữ quyền lực trong tay mãi mãi, không ngờ Nam Hải Vương cũng không thoát khỏi thế tục." Tiền Tinh Vân ngẩng đầu nhìn lò luyện đan trước mắt, trong lòng rất chấn động.

"Giáo sư, ở đây liệu có đan dược không, và lò luyện đan này rất đặc biệt." Một sinh viên phía sau rất tò mò.

Tiền Tinh Vân cũng rất tò mò, chỉ là bây giờ không thể động vào, cũng không biết ở đây có gì kỳ quái không.

Ngốc Tiểu Muội nhìn lò luyện đan trước mắt, vẻ mặt phấn khích giới thiệu hoàn cảnh ở đây.

Nhưng cư dân mạng lại bị lò luyện đan này làm cho chấn động.

"Lò luyện đan lớn như vậy, đây là luyện thuốc hay luyện người vậy, lớn thế này, đừng nói là thuốc, đến người cũng nhét vào được." "Chứ sao, đừng nói là dược liệu, đến người cũng đủ rồi chứ?" "Cái

này cần bao nhiêu thuốc mới đủ?

Chẳng trách trước đó có một vườn thuốc, hóa ra nơi này chính là nơi tiêu hao dược phẩm?" "Vãi chưởng, điều khiến tôi kinh ngạc là, cuối cùng tôi cũng thấy được lò luyện đan, trước đây chỉ thấy trên phim truyền hình, bây giờ không ngờ lại có thật." "Tôi cũng chấn động, Nam Hải Vương này vì trường sinh cũng khá liều mạng, trước đó dùng đầu người trồng Tần Minh Thảo, bây giờ trực tiếp làm ra lò luyện đan lớn hơn mười mét, cái này cần bao nhiêu nhân lực vật lực chứ." "Mọi người không thấy lò luyện đan này có chút tiên khí phảng phất sao?

Có giống lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân không?" "Thôi đi ông, rõ ràng là khói đen lượn lờ, sao lại bốc ra tiên khí?" "Khói đen lượn lờ gì?

Không phải màu trắng à?" "Cậu tự xem đi, không phải màu đen à?

Tôi cũng không bị mù màu." "Không đúng, của tôi là màu trắng mà, lúc vào tôi thấy rồi, là màu trắng." "Tôi nhớ cũng là màu trắng, sao lại là màu đen?" "Vãi, càng ngày càng đen rồi, hình như không ổn." ...

Trên màn hình bình luận vội vàng hiện lên dòng chữ lò luyện đan có vấn đề.

Nhân viên công tác cúi đầu thấy vậy, vội vàng nhìn lò luyện đan.

"Mọi người nhìn lò luyện đan kìa, hình như không ổn." Các giáo sư đang nghiên cứu đồ vật lúc này nghe tiếng, vội vàng nhìn lò luyện đan.

Tiên khí trước đó không còn, chỉ có khói đen nhàn nhạt, đang dần dần cô đặc lại.

"Không ổn, đan dược ở đây có vấn đề." Ngô Tà thấy vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Chuyện gì vậy?” Tiền Tinh Vân nghe vậy, vội vàng đặt bình ngọc trong tay xuống, đi đến bên cạnh Ngô Tà.

“Ra ngoài rồi nói.” Ngô Tà thấy vậy, liền muốn quay người rời đi, nhưng chưa kịp ra ngoài, cánh cửa lớn đã bị đóng sầm lại.

Chặn đứng đường lui ở đây.

Nghe tiếng cánh cửa nặng nề đóng lại, lòng mọi người chùng xuống.

Họ đột ngột nhìn về phía lò luyện đan.

Khói đen từ lò luyện đan bay ra, không ngừng bao quanh toàn bộ lò.

Mùi thuốc cũng ngày càng nồng nặc.

“Anh Ngô Tà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiền Tinh Vân nhìn sắc mặt âm trầm của anh, lòng cũng lo lắng theo.

Ông không thể chờ đợi mà hỏi.

Chương 166

Giáo sư Dương và những người khác cũng ngạc nhiên nhìn anh.

“Luyện thuốc chú trọng thiên thời địa lợi nhân hòa, dược liệu và gỗ dùng để luyện đan đều phải là tinh hoa, đặc biệt là lửa luyện đan, rất quan trọng.” “Nhưng lửa luyện đan ở đây không đúng, không phải lửa gỗ, mà là dùng tà khí ngưng tụ thành, trước đó tôi đã nghi ngờ, lúc chúng ta vào, những làn khói đó từ đâu ra.” “Bây giờ tôi hiểu rồi, những tà khí này sau hàng nghìn năm thiêu đốt, đã gần cạn kiệt, những làn khói đó chính là do nó đốt ra.” Ngô Tà giọng điệu nặng nề.

Diệp Phi đứng phía sau yên lặng lắng nghe, trong mắt thoáng qua một tia cười.

Phải nói rằng, những thứ trong bút ký đúng là toàn diện, cái gì cũng có, thật sự là bách khoa toàn thư về trộm mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người nhìn nhau.

Sắc mặt cũng âm trầm khó coi.

Đặc biệt là Tiền Tinh Vân, nội tâm vô cùng kinh hãi.

Đan dược được luyện từ tà khí thì còn có thể là thứ tốt gì?

Đan dược này còn ăn được không?

Nhận thức này khiến lòng ông tràn ngập chấn động và ngạc nhiên.

“Vậy tại sao bây giờ ngọn lửa ngưng tụ từ tà khí lại biến mất?” Tiền Tinh Vân vội vàng nhìn lò luyện đan, bên dưới xuất hiện một cái hố, bên trong sạch như mới, không có gì cả.

“Đó là do tà khí ngưng tụ, đã cháy gần hết, ngay lúc chúng ta vào, sinh khí nồng đậm, đã thổi bay chút tà khí còn lại.” Ngô Tà cũng là

vừa mới nghĩ ra.

“Cháy nghìn năm, đan dược này có phải đã thành công rồi không?” Giáo sư Hoàng không thể tin nổi nhìn lò luyện đan, khói đen trên đó càng thêm nồng đậm.

Ngô Tà cũng không biết đan dược này có thành công hay không.

Trải qua nghìn năm tà khí xâm nhiễm, không biết sẽ biến thành dạng gì.

Đến anh cũng không thể đoán được.

Ngược lại, cư dân mạng nghe rất rõ ràng.

Mắt không chớp nhìn lò luyện đan.

“Sao tôi cứ cảm thấy đây giống như truyện thần thoại vậy?

Nhưng tôi lại không thể không tin.” “Ai nói không phải chứ, tôi tin đây là thật, dù sao lò luyện đan cũng đã xuất hiện, tin hay không cũng phải tin rồi, trong ngôi mộ bình thường, ai lại để lò luyện đan xuất hiện những lớp bụi này?” “Vẫn là tin đi, không thì khói đen trên đó giải thích thế nào?” “Vãi, cậu xem...” “Xem gì mà xem?

Cậu cứ giật mình thon thót làm gì thế?” “Tôi vừa thấy mấy luồng khói đen hình như đã thoát ra khỏi lò luyện đan.” “Cậu đùa à?

Chắc là cậu hoa mắt rồi, không thể nào.” “Không phải, tôi thật sự thấy rồi.” “Tên lính đánh thuê kia đang làm gì vậy?

Sao lại rút dao găm ra, vãi, tròng mắt sao lại bốc khói đen vậy.” “Là khói đen, tôi không nhìn nhầm, chính là khói đen, chắc chắn là khói đen đã bay qua đó.” ...

Không đợi cư dân mạng nhắc nhở.

Giáo sư Tiền đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của đồng đội phía sau.

Nhìn về phía âm thanh, liền thấy đồng đội của mình đang tàn sát lẫn nhau.

"Các người đang làm gì?" Đội trưởng Triệu cũng chú ý đến sự khác thường của đồng đội bên cạnh, chỉ là mệnh lệnh của mình, không còn chút tác dụng nào.

Đồng đội bị đâm trên người còn có vết thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Khói đen trên lò luyện đan đột nhiên thoát ra, luồng khí đen lao vào người lính đánh thuê bị thương.

Sắc mặt lính đánh thuê đờ đẫn, vẻ đau khổ trước đó lúc này cũng biến mất.

Hắn nhìn vệt máu trong lòng bàn tay, từng bước đi đến bên lò luyện đan.

Hắn bôi máu tươi trên tay lên lò luyện đan.

Lò luyện đan tiếp xúc với máu tươi, nhanh chóng hấp thụ.

Ngô Tà thấy vậy, lòng thắt lại.

"Đan dược còn bước cuối cùng, đó chính là máu người mới có thể hoàn thành..." Chết tiệt, tên Nam Hải Vương này lại tính toán tinh vi đến vậy, chuyện này cũng có thể tính toán ra được.

Đội trưởng Triệu nghe vậy, liền muốn kéo anh em của mình ra, nhưng chưa kịp chạm vào.

Đã bị một đồng đội khác chặn lại.

Còn có sinh viên khảo cổ, mắt cũng đầy tà khí, trong tay còn cầm một cái xẻng nhỏ.

Đang định tấn công những sinh viên còn lại.

“Giữ họ lại, đừng làm hại họ, anh Ngô Tà, xin anh hãy nghĩ cách, không thể tiếp tục như vậy.” Đội trưởng Triệu lo lắng họ sẽ làm hại các giáo sư, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Mặc dù họ còn nghĩ đến tình đồng đội, nhưng những người bị khống chế, chỗ nào cũng là sát ý.

Mỗi một đòn đều dùng hết sức, chỉ để giết những người lính đánh thuê.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ của mọi người, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Bây giờ vấn đề là ở lò luyện đan này, nhưng làm sao mới có thể giúp họ giải trừ khống chế?

Anh cũng không biết.

Nhìn lính đánh thuê bị thương ngày càng nhiều, mùi máu trong không khí ngày càng nồng.

Khói đen trên lò luyện đan cũng ngày càng đậm, lan ra cũng ngày càng nhiều.

Rơi vào người sinh viên và lính đánh thuê cũng ngày càng nhiều.

Thậm chí đã đến mức toàn là chiêu chí mạng.

“Tiểu Mặc, Tiểu Hào, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.” Giáo sư Dương nhìn mà lo sốt vó, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bị Tiền Tinh Vân chặn lại.

“Họ đang vô thức, bây giờ em đi, sẽ hại chính mình, cũng sẽ hại người khác.” Tiền Tinh Vân cũng thương xót học sinh của mình, nhưng bây giờ không thể lại gần.

Bây giờ là vô thức, nhưng khi tỉnh lại sẽ thế nào?

Làm hại bạn bè và người thân bên cạnh, khi tỉnh lại sẽ ra sao?

Giáo sư Hoàng và giáo sư Dương mấy người nghe vậy, lập tức sững sờ.

Đúng vậy, khi tỉnh lại sẽ thế nào?

Bây giờ nên làm gì?

Chẳng lẽ nhìn họ cứ như vậy tàn sát lẫn nhau?

Rồi dùng máu tươi của họ để lấp đầy viên đan dược tà ác này sao?

Cư dân mạng nhìn cảnh này cũng lo lắng theo.

"Đại lão Diệp Phi đâu rồi?

Bây giờ làm sao?

Tôi thấy đội trưởng Triệu lại bị thương rồi, còn không nỡ ra tay với đồng đội của mình." "Tôi nhìn cũng thấy đau lòng, những người này bây giờ đều đã giết đỏ mắt rồi." "Đúng vậy, đều là bạn học, sao tôi không biết những người này lại khỏe đến vậy." "Còn nói nữa, tôi cũng thấy kỳ lạ, những người này ra tay khá tàn độc." "Đại lão, cứu mạng, cứu mạng." "Đại lão Diệp Phi, anh Ngô Tà, cứu mạng." ...

Lông mày Ngô Tà nhíu chặt lại, cũng không biết phải làm sao.

Ngốc Tiểu Muội và các giáo sư đứng đó sốt ruột.

"Ngô Tà, tôi sẽ tạm thời áp chế tà khí trên lò luyện đan, cậu phải nhanh chóng tìm cách." Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

"Cậu duy trì được bao lâu?" Ngô Tà vội vàng hỏi.

"Vài phút." Sắc mặt Tiểu Ca âm trầm, vô cùng lạnh lùng.

"Cậu đợi tôi nghĩ ra cách, bây giờ tôi không có một chút manh mối nào." Ngô Tà cẩn thận nhớ lại mọi thứ trong bút ký, nhưng không có một chút manh mối nào.

"Nam Hải Vương quả thật là lão mưu thâm toán, viên đan dược

này sắp thành công rồi.” Ngay lúc Ngô Tà đang lo lắng, giọng nói của Diệp Phi ung dung vang lên.

Hắn vừa quan sát rất lâu, đã tìm ra một manh mối.

“Anh nói lão mưu thâm toán?

Là có ý gì?” Tiền Tinh Vân nghe vậy, vội vàng hỏi.

“Nam Hải Vương dùng tà thuật để luyện đan, chỉ là viên đan dược này ông cũng thấy rồi, nghìn năm sau mới luyện thành.” Diệp Phi gật đầu.

“Anh nói gì?

Thành rồi?

Chương 167

Viên đan dược trường sinh bất lão này thành rồi?" Ngô Tà còn tưởng mình nghe nhầm.

"Đã thành công rồi, cho dù chúng ta không đến đây, tà khí dưới đáy lò cũng sẽ biến mất, bây giờ bị gián đoạn giữa chừng, tà khí sẽ tự động tìm kiếm máu tươi." "Nam Hải Vương đã chuẩn bị hai phương án, viên đan dược này thành công hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có thể bảo vệ lăng mộ là đủ." Diệp Phi nhẹ nhàng giải thích.

"Chẳng lẽ ý của anh là, bây giờ điều khiển tất cả là viên đan dược?" Đôi mắt Ngô Tà tràn đầy chấn động.

Cả Tiền Tinh Vân và giáo sư Dương, giáo sư Hoàng, giáo sư Quách cũng trong lòng chấn động.

Ngốc Tiểu Muội chăm chú nhìn Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, ý của anh là, đan dược đã có ý thức rồi?" Không thể nào?

Ngốc Tiểu Muội bây giờ cảm thấy thật sự rất huyền huyễn.

Một viên đan dược mà có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Cư dân mạng cũng chấn động.

"Không thể nào, chỉ là một viên đan dược, mà có bản lĩnh lớn như vậy sao?" "Chắc là thật, tôi tin lời của đại lão, đại lão nói gì cũng là thật." "Nhưng viên đan dược này ngay lúc họ vào đã thành rồi sao?

Vậy Nam Hải Vương luyện đan để làm gì?

Không phải để ăn sao?" "Lúc này còn ăn gì nữa?

Nói không chừng tên Nam Hải Vương này muốn tu luyện đến đây,

nhưng bản thân không sống được đến lúc đó, nên chỉ có thể dùng để bảo vệ lăng mộ." "Cậu nói đúng, nói không chừng là như vậy không sai." ...

Tiền Tinh Vân vẫn cảm thấy không thể chấp nhận được, sao lại là một viên đan dược.

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, có cách nào không?

Cứ thế này, đội trưởng Triệu và họ sẽ gặp nguy hiểm." Giáo sư Dương nhìn học sinh của mình đang đánh nhau, chỉ hận không thể bóp chết đối phương, vô cùng lo lắng.

"Có, tôi vừa nghĩ ra cách rồi." Ngô Tà lấy dụng cụ nấu ăn từ trong túi ra, không có thứ gì phù hợp.

Rồi anh nhìn Hắc kim cổ đao trên tay Tiểu Ca.

"Dao của cậu có thể cho tôi mượn không?" Ngô Tà nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn Diệp Phi.

"Anh bạn Diệp Phi, anh vẫn nên từ bỏ ý định này đi, cây đao này..." Lời chưa nói xong, Tiểu Ca đã đồng ý trước.

Vô cùng lạnh lùng.

"Lấy được, thì cậu cứ lấy." Ngô Tà còn tưởng mình nghe nhầm, không thể tin nổi nhìn Tiểu Ca.

Cây Hắc kim cổ đao này luôn theo bên người Tiểu Ca, trọng lượng ít nhất cũng bốn năm trăm cân.

Ngoài y ra, gần như không ai có thể cầm nổi.

Diệp Phi cũng không khách khí, đưa tay ra nhận lấy.

Tròng mắt Ngô Tà sắp lòi ra ngoài.

Cứ thế... lấy đi rồi?

Diệp Phi làm sao làm được?

Trọng lượng ba bốn trăm cân, cứ thế dễ dàng lấy ra?

Anh không phải đang mơ chứ?

Không chỉ Ngô Tà kinh ngạc, ngay cả Tiểu Ca, trong đôi mắt lạnh lùng cũng thoáng qua một tia ngạc nhiên.

"Cảm ơn." Diệp Phi nói xong liền như cầm một con dao đồ chơi, xách nó đi đến bên lò luyện đan.

Thấy khói đen lượn lờ trong lò luyện đan, Diệp Phi nheo mắt lại, Chân Long Huyết Mạch trong người bị kích hoạt.

Tiểu Ca cảm nhận rất rõ một luồng khí tức mạnh mẽ, cưỡng ép áp chế huyết mạch Kỳ Lân trên người y.

Trong đôi mắt lạnh lùng thoáng qua sự kiên định.

Khói đen trên lò luyện đan lúc này dường như rất sợ hãi, khí thế cũng giảm đi mấy phần.

Diệp Phi nhếch mép, cầm cây đao đen trong tay đập mạnh vào lò.

Giữa thân lò luyện đan, lúc này bị Diệp Phi đập một cái lỗ.

Khói đen tan biến hết, những người đang tàn sát lẫn nhau, trước mắt tối sầm, cũng ngất đi.

Mọi người có mặt nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Tiền và giáo sư Hoàng nhìn học sinh của mình đều đã ngất đi, vội vàng qua xem.

Mấy học sinh bị đánh đến bầm dập mặt mày, có người trên người còn có vài vết thương.

Nhưng không đủ để chí mạng.

Những người lính đánh thuê kia đều là đánh nhau thật, mấy người đều bị thương, may mà không có nguy hiểm.

Đội trưởng Triệu cũng thở phào.

"Chỉ là ngất thôi, lát nữa sẽ tỉnh, bây giờ vẫn là băng bó vết thương." Ngô Tà đi qua xem một chút, trái tim treo lơ lửng cũng thả lỏng mấy phần.

Những người lính đánh thuê không bị mê hoặc, chủ động tiến lên giúp đỡ.

Tiền Tinh Vân đối với việc băng bó không thành thạo, ngược lại càng giúp càng rối, liền từ bỏ ý định giúp đỡ.

Khóe mắt ông chú ý đến Diệp Phi và Ngô Tà, Trương Khởi Linh ba người đang nhìn chằm chằm một viên đan dược đen kịt ở giữa lò luyện đan.

To bằng quả bóng bàn, trên đó khói đen bao quanh, trông còn nồng đậm hơn cả lò luyện đan trước đó.

Chỉ nhìn một cái, đã cảm thấy toàn thân phát lạnh.

"Đây là đan dược của Nam Hải Vương?" Tiền Tinh Vân trong mắt thoáng qua một tia chấn động.

Chính viên đan dược như vậy, đã khiến Nam Hải Vương hy sinh bao nhiêu người để trồng Tần Minh Thảo.

Còn suýt nữa hại chết học sinh của mình và những người lính đánh thuê đi cùng, đều do thứ này hại.

"Viên đan dược này thật sự hại người không ít, giữ lại cũng là một tai họa." Ngô Tà đối với những thứ bị tà khí xâm nhiễm, không có ấn tượng tốt đẹp gì.

"Cậu định làm gì?" Tiểu Ca hiếm khi chủ động hỏi.

Ngô Tà nhất thời không biết nên nói thế nào.

Ngốc Tiểu Muội mang theo nhân viên công tác quay toàn cảnh.

Cư dân mạng nhìn thấy viên đan dược lớn như vậy, thi nhau kinh ngạc.

"Đây chính là thuốc trường sinh bất lão sao?

Vãi, lại to như vậy," "Đây là viên đan dược đầu tiên được tìm thấy, lần đầu tiên tôi thấy đó, không được, nhất định phải chụp màn hình lưu lại, đây chính là vinh dự sau này." "Tôi cũng lưu lại, sau này cho con cháu tôi xem, tôi là người đã từng thấy đan dược trường sinh bất lão." "Vãi, ý tưởng của cậu không có vấn đề gì, tôi cũng nghĩ vậy, vậy quyết định thế đi, tôi cũng chụp màn hình." "Viên đan dược đầu tiên của Đại Việt, quá đỉnh, lại thật sự thành công." ...

Lúc này trên mạng Đại Việt đều là hình ảnh của viên đan dược này, nổi như cồn một thời.

Douyin APP: Đan dược nghìn năm trước ra đời, là trường sinh hay bất lão?

Bộ Kinh ngạc IU: Đan dược trường sinh, dược hiệu có thật sự trường sinh?

Tencent Video: Đan dược chấn động toàn cầu, Đại Việt có thật sự có thuốc trường sinh bất lão? ???

Toàn bộ mạng Đại Việt chủ đề đều là về viên đan dược này.

"Tôi trước đây đều nghĩ rằng trường sinh bất lão chỉ là một thần thoại, không ngờ là thật?" "Khỉ thật, ngọn lửa nghìn năm, tu luyện nghìn năm, đây là sản vật của nghìn năm trước, quá đỉnh." "Tiếc là Nam Hải Vương chết sớm, không thì viên đan dược này không phải là của ông ta rồi sao?" "Nhưng, đại lão nói viên đan dược này là dùng tà khí tu luyện ra, viên đan dược này thật sự ăn được không?" "Cái này...

chắc, có lẽ, có thể ăn được?" "Vẫn là tin đại lão đi, tôi cảm thấy chuyện này rất kỳ quái." Các diễn đàn lớn đều đang bàn luận về viên đan dược này.

Trong lăng mộ.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác đang quan sát đan dược, đôi mắt hai người thoáng qua vẻ kinh ngạc.

"Cậu thấy không?" Ngốc Tiểu Muội nhỏ giọng hỏi.

"Tôi thấy rồi, hình như nó di chuyển, tôi thấy nó hình như động đậy." Nhân viên công tác vẫn đang dùng camera quay viên đan dược trước mắt.

Ngay vừa rồi, viên đan dược rõ ràng đã động đậy một chút.

Chương 168

Còn là tự mình di chuyển.

“Tình hình này không ổn, nhất định phải nói rõ với anh Diệp Phi.” Trong lòng Ngốc Tiểu Muội dâng lên dự cảm không lành.

Khói đen của lò luyện đan trước đó là do viên đan dược này, nhưng bây giờ viên đan dược này lại tự mình cử động.

Thật quá quỷ dị.

Thứ này tuyệt đối không phải là loại lương thiện.

Ngô Tà và Diệp Phi liếc nhìn nhau.

“Giáo sư, tôi biết viên đan dược này đối với các ông có giá trị rất quan trọng, thậm chí rất có giá trị nghiên cứu.” “Nhưng viên đan dược này không thể giữ lại, thứ này rất nguy hiểm, nhất định phải hủy nó đi.” Ngô Tà im lặng một lúc, lên tiếng giải thích trước.

“Tôi biết thứ này có thể không phải là thứ tốt, nhưng đây là một phát hiện của Đại Việt, không thể hủy đi, tôi biết mấy vị đây đều là người có bản lĩnh.” “Có thể mang viên đan dược này ra ngoài không?” Tiền Tinh Vân nào đâu không muốn hủy đi thứ này, nhưng bây giờ là đang livestream toàn quốc.

Dù muốn hủy cũng không phải là bây giờ.

“Giáo sư, hay là hủy đi, viên đan dược này...” Ngốc Tiểu Muội nghe vậy, vội vàng ngắt lời Tiền Tinh Vân.

Cô đang định nói cho họ biết viên đan dược này sẽ tự di chuyển, thì thấy viên đan dược đang lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân tỏa ra khói đen.

Giáo sư Tiền và đội trưởng Triệu cùng mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Ngốc Tiểu Muội cũng không nói được những lời còn lại, chỉ cảm thấy mi tâm cứ giật liên hồi.

Bây giờ không cần nói gì nữa, mọi người đều thấy rồi, viên đan dược này rất quỷ dị.

Cư dân mạng cũng trợn mắt há mồm nhìn họ.

"Chẳng lẽ đan dược nghìn năm trước đều đỉnh như vậy sao?

Còn tự mình bay lên được?" "Nói nhảm gì thế?

Không cần nghĩ nữa, viên đan dược này có vấn đề, chính là có vấn đề, cậu còn đỉnh cái khỉ gì." "Anh Ngô Tà nói đúng, viên đan dược này quá tà tính, không thể giữ lại." "Bây giờ tôi càng lo lắng là viên đan dược định làm gì?

Trước đó nó còn có tư duy." "Động rồi động rồi, khói đen càng đậm hơn." ...

Viên đan dược hấp thụ hết khói đen xung quanh, thân hình cũng lớn hơn gấp đôi so với trước.

Nó nhẹ nhàng lượn một vòng trên không, rồi định đáp xuống người một sinh viên bên cạnh.

Vừa hay bị giáo sư Hoàng bên cạnh nhìn thấy.

"Cẩn thận." Giáo sư Hoàng vội vàng đẩy cậu ta ra, mặc cho viên đan dược xâm nhập vào cơ thể mình.

"Giáo sư..." Cậu sinh viên bị đẩy ngã xuống đất, mắt trơ trơ nhìn giáo sư Hoàng bị viên đan dược màu đen xâm chiếm.

Toàn thân bốc lên khói đen, khói đen trên mắt nồng đậm.

Cơ thể hơi lơ lửng trên không.

“Hừ, cuối cùng cũng tỉnh lại.” Giọng nói thô kệch, còn có chút âm trầm khàn khàn.

Tiểu Ca nheo mắt lại, lấy lại Hắc kim cổ đao từ tay Diệp Phi.

Y chắn trước mặt Ngô Tà, ánh mắt sắc bén nhìn giáo sư Hoàng trước mắt.

“Giáo sư Hoàng...” Tiền Tinh Vân rất muốn hỏi rõ, ông bị làm sao vậy, thì bị Ngô Tà kéo lại.

“Không được qua đó, giáo sư Hoàng đã bị đan dược chiếm hữu, bây giờ ông ấy không phải là ông ấy nữa.” Sắc mặt Ngô Tà ngưng trọng.

Anh cẩn thận nhớ lại ghi chép trong bút ký.

Loại đan dược được tà khí gột rửa này, đều có ý thức, chính là tương đương với bản thân tà khí.

Gặp phải tình huống như vậy, chỉ có thể chạy.

Nhìn cánh cửa bị đóng chặt, muốn chạy là không thể.

Chỉ có thể đối đầu trực diện.

Nhưng mà, đây là tà vật nghìn năm, không dễ đối phó.

Trong lòng Ngô Tà rơi vào lo lắng.

“Lũ kiến hôi các ngươi, lại dám đập vỡ lò luyện đan, đáng chết.” Giọng ‘Giáo sư Hoàng’ tràn đầy tức giận.

Toàn thân hắn đầy lửa giận, sau đó, khói đen trong lòng bàn tay lượn lờ.

Từng luồng khói đen cuộn trào, bắn vào người đội trưởng Triệu và những người khác.

Cảnh tượng tàn sát lẫn nhau vừa mới lắng xuống, lại một lần nữa tái diễn.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiểu Ca được kích hoạt, Hắc kim cổ đao trong tay vung lên, đánh tan khói đen.

Y đột ngột nhảy lên đối đầu với giáo sư Hoàng. 'Giáo sư Hoàng' khinh thường cười một tiếng, tùy ý vung tay, va chạm với cổ đao của Tiểu Ca.

Hai người thân thủ nhanh nhẹn, không ai thua ai.

"Tiểu Ca, đừng làm hại giáo sư." Ngô Tà thấy được Tiểu Ca đều dùng chiêu chí mạng, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

"Anh Diệp Phi, nghĩ cách đi, cứ thế này, mọi người đều sẽ chết." Giọng Ngốc Tiểu Muội lo lắng cấp thiết nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi đang quan sát lò luyện đan bên cạnh.

Trông có vẻ đăm chiêu.

"Đúng vậy, anh Diệp Phi, nghĩ cách đi, không thì chúng ta đều sẽ toàn quân bị diệt." Lời của Tiền Tinh Vân vừa dứt, đã thấy đội trưởng Triệu mắt bốc khói đen đi tới.

Trong tay còn cầm một con dao găm, xông thẳng tới.

Diệp Phi ngay sau đó dùng một cú chặt gáy, đánh ngất đội trưởng Triệu.

Rồi thân hình lóe lên, động tác nhanh chóng đánh ngất những người đang đánh nhau xuống đất.

Sau đó quay lại bên cạnh Ngô Tà.

Tiền Tinh Vân và Ngốc Tiểu Muội cùng nhân viên công tác, Ngô Tà mấy người ngơ ngác nhìn hắn.

Đây là thân thủ gì vậy?

Chỉ chưa đầy một phút, đã đánh ngất những người này?

Cư dân mạng cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

“Biết là đại lão nhà tôi thân thủ tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến vậy.” “Cảnh trước đó tôi đã thấy rất lợi hại rồi, hóa ra bây giờ vẫn đỉnh như vậy, còn có anh chàng cool ngầu kia thân thủ cũng rất lợi hại, đối đầu với tà vật nghìn năm, mà vẫn không sao.” “Vãi, đỉnh thật, nhưng bây giờ làm sao?

Giết hay giữ lại?

Tôi thật sự lo lắng.” “Tôi cũng vậy, dù sao cũng là giáo sư, cứ thế chết đi, thật sự rất đáng tiếc.” ...

“Anh bạn Diệp Phi, anh có cách không?” Ngô Tà luôn cảm thấy người đàn ông này quá bình tĩnh, là dáng vẻ đã có sẵn kế hoạch, nhất định là có chỗ nào đó không đúng.

“Ừm.” Diệp Phi đi đến bên lò luyện đan, căn nguyên vẫn là thứ này, trước đó cũng là do lò luyện đan này tạo ra.

Chỉ cần tiêu diệt tà khí là được, là tiêu diệt triệt để.

Hắn lấy một cây rìu lửa từ trong túi ra, Tam Muội Chân Hỏa xuất hiện dưới đáy lò.

Bụi bặm dưới đáy lò đang bị Tam Muội Chân Hỏa nuốt chửng.

Khói đen trong lòng bàn tay ‘Giáo sư Hoàng’ nồng đậm, đánh vào ngực Tiểu Ca.

Cả người Tiểu Ca bị đánh bay vào tường.

“Chỉ là một đứa trẻ, lại dám điều khiển Tam Muội Chân Hỏa?

Thật ngu ngốc, ngươi nghĩ, chút Tam Muội Chân Hỏa này thật sự

có thể làm hại ta sao?" 'Giáo sư Hoàng' cười khẩy, định ra tay với Diệp Phi.

"Ai nói chỉ có chút lửa này?" Diệp Phi cười một tiếng, khóe miệng khẽ động, Tam Muội Chân Hỏa vốn chỉ là những đốm lửa nhỏ, lúc này như được đổ thêm dầu.

Lửa bùng lên dữ dội.

Bao bọc toàn bộ lò luyện đan bằng Tam Muội Chân Hỏa.

Chương 169

“Như vậy có đủ chưa?” Trên khuôn mặt vô hại của Diệp Phi thêm một nụ cười.

Trong mắt ‘Giáo sư Hoàng’ lại là ý vị độc ác.

“Ta giết ngươi.” ‘Giáo sư Hoàng’ còn muốn tiếp cận Diệp Phi, lòng bàn tay Tiểu Ca rạch một đường, máu Kỳ Lân dính trên lưỡi đao.

Y đột ngột nhảy lên, đánh tan luồng khói đen đang lao về phía Diệp Phi.

“Á...” ‘Giáo sư Hoàng’ hét lên một tiếng thảm thiết, âm thanh vang vọng khắp phòng luyện đan.

Lò luyện đan dần dần bị luyện hóa, chỉ thấy khói đen trên người ‘Giáo sư Hoàng’ tuôn ra hết.

Từng chút một biến mất trong không trung.

Cuối cùng biến mất không còn tăm hơi, giáo sư Hoàng mắt nhắm lại, rơi xuống đất, ngất đi.

Tam Muội Chân Hỏa cuối cùng cũng từng chút một biến mất, lò luyện đan cũng theo đó bị luyện hóa.

Cuối cùng trở thành một cái vỏ rỗng.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Ca.” Diệp Phi cười một tiếng, nhìn Tiểu Ca đang chắn trước mặt mình.

Tiểu Ca chỉ lạnh lùng liếc một cái, rồi cất Hắc kim cổ đao đi.

Đứng sau lưng Ngô Tà, không nói một lời.

Diệp Phi cũng không nói nhiều.

Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Tiền sững sờ.

Ngay cả Ngô Tà cũng vậy, cẩn thận nhìn ‘cái bật lửa’ trên tay Diệp Phi.

Bây giờ bật lửa cũng có thể tùy tiện bán Tam Muội Chân Hỏa sao?

Từ một loại lửa hiếm, bây giờ đã đầy đường rồi sao?

Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi, từ kinh ngạc trước đó, biến thành khâm phục.

Trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đan dược hủy đi là tốt rồi.

Ngốc Tiểu Muội nắm chặt tay Diệp Phi, “Anh Diệp Phi, lợi hại quá.” Diệp Phi cười một tiếng, không đáp lại.

Nhưng cư dân mạng lại phát hiện một vấn đề.

“Tôi biết đại lão là đỉnh, nhưng đã đỉnh đến mức có thể điều khiển lửa rồi sao?” “Lần trước nói là do cái bật lửa, nhưng bây giờ bật lửa cũng đỉnh vậy sao?

Sao của chúng ta lại không được?” “Cậu nói thế, chủ yếu là vì cậu không phải đại lão, chỉ có đại lão mới có bản lĩnh như vậy, cậu không phải là không được.” “Khỉ thật, tôi so với đại lão, quả thật là không được, tôi nhận thua.” “Cậu đừng nói không giống đại lão, nhưng cậu so với anh chàng cool ngầu kia cậu cũng không bằng.” “Cậu...

đả kích người khác.” ...

Cư dân mạng lúc này vui vẻ hơn không ít.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi, “Anh vừa rồi có thể giết giáo sư đúng không?” “Tại sao phải giết?” Diệp Phi từ đầu đã không nghĩ đến việc giết giáo sư Hoàng.

Mặc dù giết ông ta dễ hơn nhiều so với diệt tà khí, tà khí cũng sẽ theo đó biến mất.

Chỉ là cái giá có hơi lớn.

"Giáo sư Hoàng cống hiến cả đời cho giới khảo cổ, luôn đóng góp cho văn hóa lịch sử Đại Việt, cứ thế chết đi, chẳng phải là đáng tiếc sao, cho dù không phải là giáo sư, cũng không thể cứ thế giết đi." Diệp Phi không muốn tay mình dính máu tươi.

Ngô Tà nghe xong cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

"Anh Diệp Phi, làm sao anh biết cách đối phó với tà khí này?" Tiền Tinh Vân nhìn lò luyện đan rất lâu, nghĩ mãi không ra tại sao nó lại liên quan đến tà khí.

"Tà khí trước đó là vì viên đan dược này, nhưng lại quên mất một điều, năng lực của tà khí mạnh như vậy, lò luyện đan bình thường không thể chịu đựng được sự xâm nhiễm nghìn năm của tà khí." "Lúc trước tôi đập lò luyện đan, chỉ là tạm thời khống chế được tà khí phát ra bên ngoài, thứ này mới là thủ phạm thực sự gây ra tà khí." "Lò luyện đan có thể bao bọc tà khí, và có thể luyện thành đan dược, sao có thể là phàm phẩm?" Diệp Phi ngược lại cảm thấy tên Nam Hải Vương này thật sự lợi hại, có thể tìm được lò luyện đan tà ác này.

Chẳng lẽ đây là lợi ích của việc giao dịch với ác quỷ sao?

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Tiền Tinh Vân nghe mà như lọt vào sương mù, chỉ biết rằng lò luyện đan này cũng không phải thứ tốt lành gì.

"Giáo sư Hoàng khi nào sẽ tỉnh?" Tiền Tinh Vân nhìn những người đang ngất, trong lòng lo lắng.

"Nghỉ ngơi một lát là được." Diệp Phi ước tính một chút, lúc này chỉ có thể đợi chức năng cơ thể tự phục hồi, đẩy tà khí trong cơ thể

ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn lò luyện đan đã hóa thành tro bụi.

“Cho dù trường sinh thì có thể thế nào?

Cuối cùng lại được cái gì?” Ngô Tà không hiểu được tâm tư của những vị đế vương này.

“Cô độc.” Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng đáp lại hai chữ.

Ngô Tà nghe xong, quay người nhìn y, nhẹ nhàng vỗ vai y.

Hai giờ sau.

Diệp Phi cảm thấy bụng đói cồn cào, liền chuẩn bị nhóm lửa nấu canh.

Thịt rắn trước đó có công hiệu chữa thương, lúc vào trong túi còn có mấy con cá.

Con đường tiếp theo không biết có dễ đi không, vẫn là nhanh chóng phục hồi vết thương thì tốt hơn.

Mùi thơm lập tức lan tỏa, khi mọi người tỉnh lại, ngửi thấy một trận hương thơm.

“Vừa hay mọi người tỉnh rồi, ăn chút gì đi.” Diệp Phi múc canh xong, đặt vào bát.

Ngốc Tiểu Muội và Ngô Tà cùng giáo sư Tiền chia đồ ăn cho mọi người.

Mọi người vẫn còn mơ màng, nhận lấy bát canh cá và canh rắn trong tay uống mấy ngụm.

Cư dân mạng đang xem say sưa.

“Mọi người xem, vết thương trên mặt những sinh viên và lính đánh thuê kia hình như lành rồi?” “Không thể nào, thần kỳ vậy sao?

Bây giờ canh cá cũng đỉnh thế này, còn có thể chữa lành vết thương?" "Tiếc quá, loại cá này không phải lúc nào cũng có, không thì dùng trong y học nhất định sẽ có ích rất lớn." "Như vậy cũng tốt, mọi người đều bị thương rồi, con đường sau này thế nào còn chưa biết." "Phải nói là, may mà có đại lão, không thì những người này đều phải chết trong tay đồng đội của mình." ...

Đội trưởng Triệu cảm thấy người rất nhẹ nhõm, cơn đau trước đó cũng biến mất, trong tay vẫn còn nắm chặt con dao.

"Giáo sư Tiền, tôi bị sao vậy?" Đội trưởng Triệu nhìn Tiền Tinh Vân, cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn.

"Các người bị trúng tà khí, may mà anh Diệp Phi cứu các người, không thì các người đã tàn sát lẫn nhau mà chết trong tay đồng đội của mình rồi." Tiền Tinh Vân chỉ sơ lược kể lại đại khái.

Vết thương của những người này đã khá hơn, họ đều tỏ ra vô cùng cảm kích Diệp Phi.

Họ định tiếp tục đi.

Ngô Tà chú ý thấy dưới lò luyện đan có một ngăn tối.

Anh liền mở ngăn tối ra, lộ ra một lối đi bí mật.

Đội trưởng Triệu vẫn đi ở phía trước.

Ngô Tà và Diệp Phi đi ở cuối cùng.

"Anh bạn Diệp Phi, anh cũng rất muốn hủy những viên đan dược đó phải không?" Ngô Tà tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu rất khẳng định.

"Viên đan dược đó không thể coi là thuốc trường sinh thật sự, chẳng qua là bị tà khí xâm nhiễm, cũng coi như là trường sinh biến tướng, chỉ là giống như 'Giáo sư Hoàng' trước đó, đều là mối quan hệ

bị ký sinh và lợi dụng.” Diệp Phi cười một tiếng, rồi không nói thêm nữa.

Mọi người đi qua lối đi, đến một phòng đá.

Đội trưởng Triệu đi đến cửa, chú ý thấy trên cửa không có một chút bụi nào.

Anh không khỏi ngạc nhiên.

“Sao ở đây lại không có một chút bụi nào?” “Đúng vậy, cái này thật kỳ lạ, những nơi đi qua trước đó nhiều như vậy, cũng không có chỗ nào trên cửa không có bụi.” Đồng đội bên cạnh cũng tò mò.

Chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, cửa đá rất dễ dàng mở ra.

Giống như đang chào đón họ vậy.

Trong lòng đội trưởng Triệu lập tức cảm thấy rất khó chịu.

Anh mơ hồ cảm thấy mình như một con cừu non đang lao đầu vào hang cọp chờ bị làm thịt.

Lại còn là con cừu non tự nguyện đi vào.

Chương 170

Hai người cẩn thận đẩy cửa đi vào, liền thấy bên trong rộng hơn tám trăm mét.

Sạch không một hạt bụi, ở giữa chỉ có hai bức tượng lớn.

Cao tới hai mươi mét.

Bệ đá dưới chân đã cao mười mét.

Hình dạng của tượng đá như thỏ, hai tai nhọn dài, lông như sư tử, móng trước như ưng, móng sau như hổ.

Chỉ là dáng vẻ trông vô cùng hung dữ.

Đặc biệt là đôi mắt kia, chỉ nhìn một cái, đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhìn kỹ có vài phần tương tự với kỳ lân, nhưng không hoàn toàn giống.

Trong phòng đá không còn vật gì khác.

Đội trưởng Triệu đến gần vài bước, suýt nữa trượt ngã.

"Sao ở đây lại mềm như vậy?

Không phải gạch xanh à?" Đội trưởng Triệu còn không chắc chắn mà dùng chân dẫm dẫm.

Cảm giác như đang dẫm trên bông gòn.

Mềm mại, còn có chút đàn hồi.

Màu sắc còn tươi hơn màu gạch xanh vài phần.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Dương phía sau dìu nhau, chỉ lo mình sẽ trượt ngã.

“Hình như tường đá cũng có màu này.” Giáo sư Quách đầy nghi vấn, đi đến bên tường, đưa tay ra sờ sờ.

Cũng mềm mại như vậy.

Ông lại ngẩng đầu nhìn lên trên, cũng là gạch đá màu nhạt.

“Chẳng trách ở đây không có bụi, bên trong sạch sẽ như vậy, trên tường còn ẩm ướt, sao có thể bám bụi?” Tiền Tinh Vân nhàn nhạt giải thích.

“Có khả năng này.” Giáo sư Dương cũng cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Tiểu Ca, cậu có thấy thứ này rất quen mắt không, hình như đã thấy ở đâu đó?” Ngô Tà đối với sàn nhà không có nhiều nghiên cứu, chỉ cẩn thận đi đến bên bức tượng.

Anh sờ cằm mình, luôn cảm thấy rất quen mắt, hình như đã thấy ở đâu đó.

“Trên mái nhà.” Tiểu Ca chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, lạnh lùng giải thích.

“Đúng rồi, đây là Hống?” Ngô Tà như nhớ ra điều gì đó, không thể tin nổi nhìn bức tượng trước mắt.

Trước đây đã từng xem trong bút ký, bây giờ lại được thấy thật.

Về hình thái thì có vài phần tương tự.

Đây không phải là hung thú sao?

Sao lại ở đây?

Ngô Tà thậm chí còn nghĩ, đây không phải là để thờ cúng chứ?

“Không nên.” Ngô Tà không thể tin nổi sờ cằm mình, lý do này không đủ thuyết phục.

“Anh Ngô Tà, chỗ nào không nên?” Ngốc Tiểu Muội khó hiểu nhìn anh, micro trong tay còn đặt trước mặt anh.

“Đây là một loại hung thú, tên là Hống, thời cổ đại được dùng trên mái nhà, nhưng cũng không nên trở thành hung thú, thuộc loại dị thú nửa chính nửa tà.” “Tôi chỉ không hiểu, tại sao nó lại ở đây?” Ngô Tà có chút không hiểu, đặt thứ này ở đây là để làm gì?

Cư dân mạng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này ở khoảng cách gần như vậy.

“Tôi hình như cũng từng thấy thứ này trên các kiến trúc cổ, hình như đã thấy ở đâu đó, thứ này gọi là Hống à?” “Nhưng thứ này không phải nên ở trên mái nhà sao?

Đặt ở đây để làm gì?

Lại còn lớn như vậy, trông thật hung thần ác sát.” “Vãi, cậu nói vậy tôi mới thấy thật kỳ lạ, bây giờ tâm tư của Nam Hải Vương rốt cuộc đang nghĩ gì, tôi thật sự không đoán được.” “Nhìn đại lão kìa, trông bình tĩnh ghê.” “Mọi người có thấy không, cái tượng này trông lạ thật.

Nhìn cái tượng giơ chân lên kìa, sao lại có ba móng?

Nếu là móng vuốt đại bàng thì không phải nên là bốn cái sao?” “Dị thú mà, lúc nào chẳng có điểm khác biệt.” “Nhưng sao cái còn lại lại là bốn cái?” “Vãi, không đúng, sao mờ thế nhỉ?” “Đúng vậy, cái thứ trắng xóa này là gì thế?” “Chẳng lẽ không phải là sương mù à?” .....

Nhận thấy sự khác thường trong thạch thất, Tiền Tinh Vân vội vàng rụt tay lại.

Ông ta nghiêng đầu nhìn các vị giáo sư khác cũng đang nghiên cứu.

Sắc mặt giáo sư Dương hơi thay đổi, chỗ dưới chân ông ta có cảm giác hơi cứng.

Lẽ nào đã giẫm phải cơ quan gì rồi?

“Hình như tôi giẫm phải thứ gì đó, chỗ này hơi cứng.” Ánh mắt giáo sư Dương thoáng qua một tia áy náy.

“Qua đây.” Ngô Tà vẫy tay, Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác vội vàng đi đến bên cạnh họ.

Đội trưởng Triệu bảo vệ các vị giáo sư này sau lưng.

Ánh mắt anh cảnh giác nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy làn sương mù màu trắng ngày càng dày đặc.

“Đeo mặt nạ phòng độc vào.” Diệp Phi hít hít mũi, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Đội trưởng Triệu và nhóm của anh ta vội vàng lấy ra mặt nạ phòng độc, những thứ này đều là đồ dùng cần thiết.

Họ lại lấy từ trong túi ra ba cái đưa cho Ngô Tà, Tiểu Ca và cả Diệp Phi.

Diệp Phi hoàn toàn không để tâm đến đám khí độc màu trắng này, nhưng để tránh gây nghi ngờ, hắn vẫn đeo lên mặt.

“Anh Diệp Phi, mọi người có nghe thấy tiếng gì không?” Đằn Tiểu Muội nghe thấy tiếng đá di chuyển, vô cùng tò mò.

“Tôi nghe thấy hình như là tiếng đá ma sát.” Một trong những lính đánh thuê lên tiếng.

“Không phải, là tiếng hít thở nặng nề, còn rất thô bạo.” Trong đám sinh viên cũng có người lên tiếng trước.

Trong vài phút ngắn ngủi, sương trắng trước mắt đã vô cùng dày đặc, tầm nhìn chưa tới một mét cũng không thấy rõ.

Cộng thêm âm thanh kỳ quái xuất hiện trước mặt, trái tim mọi

người như treo lên cổ họng.

Họ vô cùng căng thẳng, nép sát vào nhau.

Ánh mắt căng thẳng quan sát môi trường xung quanh.

Thậm chí có sinh viên còn tưởng tượng rằng, từ trong sương trắng đột nhiên xuất hiện thứ gì đó đáng sợ.

Bàn tay đang nắm chặt áo giáo sư cũng siết chặt hơn.

Còn có chút run rẩy.

Sắc mặt Tiền Tinh Vân xem như vẫn còn trấn tĩnh, nhưng trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Giống như chim sợ cành cong.

Lúc này, không biết ai đột nhiên chú ý tới, đám sương trắng này đang tuôn về một hướng.

"Sương trắng này hình như đã bớt đi không ít." Một sinh viên cảm thấy tầm nhìn đã rõ ràng hơn.

"Hình như đang lao về phía đối diện." Đội trưởng Triệu cũng chú ý tới.

Nhưng thứ ở đối diện... trong đầu đội trưởng Triệu hiện lên một ý nghĩ đáng sợ.

Trước đó có người nghe thấy tiếng đá bị di chuyển, lẽ nào... sau đó anh ta khó khăn nuốt nước bọt.

Chắc không phải như anh ta nghĩ đâu nhỉ.

Cư dân mạng cũng hồi hộp theo, mồ hôi túa ra trên thái dương.

"Tôi thật sự hy vọng mọi chuyện không phải như mình nghĩ, đối diện chẳng phải là thứ đó sao?" "Còn phải nghĩ à?

Chắc chắn rồi.

Chương 171

Tôi thật sự cảm thấy nơi này quá kinh khủng, đâu đâu cũng là nguy hiểm, một bức tượng cũng có thể xảy ra vấn đề sao?" "Có gì mà không thể?

Nam Hải Vương này đúng là có bệnh, bệnh không nhẹ, sao cái quái gì cũng có vậy." "Đây là Hống, tính công kích của nó có mạnh không?" .....

Sương trắng tan đi hết, chỉ thấy bức tượng trên cột đá lúc này đang há to miệng.

Số ít sương trắng còn lại đều bị nó hút vào.

Đôi mắt vốn đã hung thần ác sát, nay càng thêm sống động.

Nó hung hăng trừng mắt nhìn đám người trước mặt.

Đội trưởng Triệu và các vị giáo sư lập tức dựng tóc gáy, đầu gối bất giác mềm nhũn, rất muốn quỳ xuống đất.

"Giáo sư, mọi người từ từ lui ra ngoài, tạm thời đừng di chuyển." Đội trưởng Triệu nhỏ giọng giải thích.

"Không đi được nữa rồi, cửa đá đã bị đóng lại, nếu không thì lúc có sương mù đã nên ra ngoài rồi." Khóe miệng giáo sư Quách nở một nụ cười khổ sở.

"Đều tại tôi không tốt, đáng lẽ phải chú ý dưới chân." Trong lòng giáo sư Dương vô cùng tự trách.

"Không phải lỗi của ông, cho dù không phải ông thì Nam Hải Vương cũng nhất định sẽ để thứ này sống lại." Ngô Tà nghe thấy vậy vội vàng an ủi.

Ngược lại, Diệp Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bức tượng trước mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Anh Diệp Phi, anh đang nghĩ gì vậy?" Đản Tiểu Muội nhẹ giọng hỏi.

"Đây không phải là Hống." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù giống thần thú, nhưng tuyệt đối không phải, thứ này không thể nào tàn khuyết không hoàn chỉnh như vậy.

Ngay lúc này...

Hống đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, thân hình nhanh nhẹn lao đến trước mặt Ngô Tà.

Tiểu Ca đẩy Ngô Tà ra, rút Hắc Kim Cổ Đao, một người một thú lao vào đánh nhau.

Nhất thời khó phân thắng bại.

Nhưng con còn lại thì đang nhìn chằm chằm vào đội trưởng Triệu và mọi người.

Nó đột ngột nhảy lên, đội trưởng Triệu vội đẩy các giáo sư ra.

"Tránh ra." Một lính đánh thuê vì đẩy giáo sư mà không kịp né, bị móng vuốt của Hống đè xuống đất.

Sự sắc bén như móng vuốt đại bàng đã xé toạc đầu người lính đánh thuê, hút sạch não tủy bên trong.

"Thủy Điêu." Đội trưởng Triệu không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng lập tức dâng lên ngọn lửa giận dữ.

Anh ta cầm súng trường tấn công lên và bắn một tràng.

Tiếng súng vang lên ngay lập tức.

Đạn bắn vào người nó gần như không có tác dụng gì.

“Chạy đi, đội trưởng Triệu.” Một đồng đội nhìn thấy vậy vội vàng hét lên.

Nhưng Hống thân hình nhanh nhẹn, bình thường đều không bắt được.

Có chạy cũng không chạy nhanh bằng Hống.

Cư dân mạng xem vô cùng kích động.

“Chạy mau lên, nhanh lên, sắp đuổi kịp rồi.” “Mọi người xem con Hống đang đối đầu với Tiểu Ca kìa, tốc độ nhanh kinh người, tại sao con này lại chậm như vậy?” “Lẽ nào nó đang vờn họ chơi?” “Khả năng này không phải là không có, lúc ra tay trước đó nhanh hơn nhiều.” “Mẹ nó, đừng nói nữa, bây giờ là lúc nói chuyện này sao?

Đại lão đâu?

Đại lão đi đâu rồi?” “Tôi thấy đại lão đang ở trong góc hình như đang nghĩ gì đó, chắc là đang nghĩ đối sách.” “Vậy phải nhanh lên, những người này bây giờ không trụ được bao lâu đâu, tôi cảm thấy chính mình cũng sắp không chịu nổi rồi, đừng nói là họ.” “Hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc.” .....

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca, huyết mạch Kỳ Lân trên mặt được kích hoạt, thân thủ so với trước đó còn nhanh nhẹn hơn không ít.

Có gì đó không ổn.

Chắc chắn có chỗ nào đó không ổn.

Diệp Phi nhìn con ‘Hống’ đang đối đầu với Tiểu Ca, không khỏi bất lực cười một tiếng.

Nam Hải Vương thật đúng là không từ thủ đoạn nào, loại thần thú này cũng có thể lợi dụng sao?

Nghĩ đến đây, hắn lấy từ trong túi ra con dao phay đó.

Nhìn về phía giáo sư Tiền, con Hống phía sau đang theo sát.

"Giáo sư." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, vẫy tay với nhóm giáo sư Tiền, ý bảo họ qua đây.

Ánh mắt của đội trưởng Triệu và nhóm của anh ta sáng lên, nhanh chóng chạy qua.

Diệp Phi nhìn con 'Hống' phía sau, lao thẳng về phía trước, nhẹ nhàng vung dao phay, chém đứt một ngón chân của nó. 'Hống' lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết đến chói tai, đinh tai nhức óc.

Kích thích màng nhĩ người ta vô cùng đau đớn.

Cuối cùng nó từ từ biến mất.

Con Hống đang quyết đấu với Tiểu Ca cảm nhận được đồng bạn của mình gặp chuyện, đôi mắt vốn đã hung thần ác sát nay càng thêm hung ác hơn không ít, còn có cả oán hận.

Nó gầm lên với Tiểu Ca, móng vuốt sắc bén trên tay ra đòn càng tàn nhẫn hơn.

Tiểu Ca không ngừng giải phóng huyết mạch Kỳ Lân trên người, nhưng lại phát hiện nó đang bị áp chế một cách vô hình.

Lòng y thắt lại, mạnh mẽ nhìn về phía Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi đang cầm dao phay đứng yên tại chỗ.

"Không đúng, không phải hắn." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, không thể dùng hết toàn bộ bản lĩnh.

"Chém đứt một móng vuốt của nó đi." Diệp Phi tốt bụng nhắc nhở.

Tiểu Ca nghe vậy, cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, định chém đứt móng vuốt của nó. 'Hống' dường như hiểu được cuộc đối thoại của họ, há to miệng lao thẳng tới.

Nó chặn Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, con ngươi trầm xuống.

Huyết mạch Chân Long trên người mạnh mẽ tấn công.

Như thể tiện tay ném con dao phay ra.

Chính xác không sai sót chém đứt ngón chân của 'Hống'.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, cuối cùng thân thể nó từ từ biến mất.

Thấy vậy, các giáo sư lúc trước chạy đến thở hổn hển lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ ngồi thẳng xuống đất.

Lúc trước mặt đất ẩm ướt trơn trượt, không ít sinh viên đã bị ngã bị thương.

Cư dân mạng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, may mà họ không sao." "May mà đại lão nghĩ ra cách, không thì toang hết rồi." "Đối với lời tiên tri của Tề Thiết Chủy, tôi thật sự đã tin rồi, thật sự không thể thiếu sự hợp tác của họ." "Tôi cũng tin, may mà đại lão nghĩ ra cách, tôi xem mà tim đập chân run." "Tôi cũng vậy, thật sự quá đáng sợ." .....

"Tiểu Ca, cậu thế nào rồi?" Ngô Tà nhanh chóng bước qua, kiểm tra.

Tiểu Ca nghe vậy, lắc đầu, sau đó nhìn Diệp Phi, nhặt con dao phay dưới đất lên.

"May là tôi thường xuyên luyện tập ném rổ, không thì chưa chắc đã chém chuẩn như vậy." Vừa nói, hắn vừa xót xa con dao phay của mình, cất nó đi cẩn thận.

“Tại sao?

Tôi bị áp chế.” Tiểu Ca lạnh lùng chất vấn.

“Cậu thật sự không cảm nhận được sao?” Diệp Phi nhìn y một cách không hề ngạc nhiên.

“Con ‘Hống’ này, cùng huyết mạch Kỳ Lân trên người cậu là đồng tông, ít nhiều sẽ bị hạn chế.” Diệp Phi nói rất ẩn ý.

“Đây không phải là hung thú sao?

Chương 172

Dùng để xây dựng nhà cửa mà?

Có quan hệ gì với Kỳ Lân.” Ngô Tà nhíu mày, trong bút ký cũng từng ghi chép một số tài liệu liên quan đến dị thú như vậy.

Chưa từng nói đến giữa hai loại này có điểm gì tương đồng.

“Truyền thuyết nói Hống và Kỳ Lân là cùng một tổ tiên, đều là hậu duệ của Ứng Long, nhưng chuyện này cũng chỉ là truyền thuyết, căn bản không có cách nào tra chứng.” “Nhìn thấy cậu, tôi ít nhiều cũng tin rồi.” Diệp Phi nhẹ giọng giải thích.

Giọng nói cũng hạ thấp xuống mấy phần.

Không muốn bị người khác nghe thấy.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người kinh ngạc không thôi.

Nói như vậy, họ thật sự là đồng tông.

“Hống, cũng có một biệt danh, gọi là ‘Vọng Quân Quy’, thời xưa khi đế vương không ở trong triều, nó sẽ kêu gọi hoàng đế, vì thế có biệt danh này, dựng trên nóc nhà, chính là để chờ đợi quân vương trở về.” Diệp Phi bây giờ trong lòng có chút không hiểu, Vọng Quân Quy, lẽ nào Nam Hải Vương không ở đây?

Hay là còn có ý nghĩa sâu xa khác?

Tiền Tinh Vân nghe được lời giải thích như vậy, không khỏi chấn động.

Không ngờ dị thú này còn có tên gọi và ý nghĩa sâu sắc độc đáo như vậy.

“Cậu Diệp Phi, cậu làm sao tìm được điểm yếu của con ‘Hống’

này?" Giáo sư Dương vẫn không hiểu, làm sao hắn biết được?

"Hình dạng của nó là 'Hống', nhưng không phải là thật, nếu tính theo huyết mạch, máu trong người nó có một nửa là huyết dịch." "Là Nam Hải Vương dùng tà khí điêu khắc ra, 'Hống' cũng là dị thú vừa chính vừa tà." Diệp Phi từ lúc bước vào đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Mọi người nghe Diệp Phi giải thích, nghe say sưa.

Đồng thời trong lòng cũng rất chấn động.

Kiến thức của người đàn ông này vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Cư dân mạng cũng nghe say sưa.

"Nhìn dáng vẻ của Tiểu Muội kìa, vẻ mặt sùng bái đó, haiz... tôi cảm thấy vợ tôi lại bị cướp mất rồi." "Cậu hài hước thật, ai nói là của cậu." "Đúng đó, cậu nhìn xem Tiểu Muội trước đó sợ đến mức, mặt còn trắng hơn tường, tôi thật là... vãi chưởng, trên tường có thêm một cái mặt từ lúc nào thế?" "Cậu nói bậy bạ gì đó, trên tường làm sao có mặt được..." "Không phải, có thật, có thật, mà không chỉ một cái." "Mẹ ơi, đây là cái gì, sao trên tường lại mọc ra mặt người?" "Mau báo cho đại lão họ biết." "Cậu không thấy thân hình họ lúc này đang chao đảo sao?

Hình như sắp đứng không vững rồi?" "Vãi...

đừng nói nữa." .....

Trên màn hình bình luận lóe lên từng trận bão tuyết.

Tất cả đều là nhắc nhở họ cẩn thận.

Trong lúc đang nghe Diệp Phi giảng giải chuyện về 'Hống', mọi người đã nhập tâm.

Ngược lại, các sinh viên phía sau lại cảm thấy mình sắp đứng không vững.

Suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

"Tôi có chút đứng không vững, không biết tại sao tôi cứ nghe thấy có người đang cười." Một sinh viên nhíu mày, vô cùng khó hiểu.

"Tôi cũng nghe thấy, còn cảm thấy như bị người ta nhìn chằm chằm, mà không phải một đôi mắt, lẽ nào là ảo giác?" Sinh viên đang đỡ bạn học cũng bổ sung.

"Tôi cũng cảm thấy không ổn, tôi cảm nhận rất rõ ràng không phải một đôi mắt, nhưng..." Sinh viên lúc nãy suýt ngã nhìn xung quanh một vòng, liền thấy trên bức tường bên cạnh xuất hiện từng gương mặt người quỷ dị.

Con ngươi chỉ có màu trắng nhàn nhạt, còn lại đều là màu đen, miệng đỏ như máu đang lộ ra nụ cười rợn người.

Sắc mặt còn trắng hơn giấy trắng vài phần.

"Cậu... cậu nhìn kìa..." Sinh viên vội vàng kéo tay áo bạn học bên cạnh, run rẩy đưa tay chỉ vào bức tường.

Sắc mặt còn tái nhợt hơn cả khuôn mặt quỷ trên tường, bị dọa không nhẹ.

"Cậu làm gì thế..." Sinh viên bị kéo có chút khó chịu, nhìn theo hướng đó.

Đồng tử đột nhiên co rút, miệng há tròn, khó khăn nuốt nước bọt.

Muốn hét lên, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

Hai người dìu nhau, hai chân đều run rẩy.

"Giáo sư... giáo sư..." Hai sinh viên muốn gọi người, nhưng cổ

họng như bị thứ gì đó chặn lại.

Làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh, dù có lên tiếng cũng rất khó nghe.

"Giáo sư... mặt... mặt." Giáo sư Quách bị kéo áo, quay người nhìn lại, thấy hai đứa trẻ sắc mặt không được tốt lắm.

"Mặt gì?" Giáo sư Quách không hiểu, liền thấy họ chỉ vào bức tường.

Nhìn một cái, huyết sắc trên mặt ông cũng tan biến hết.

"Cậu Diệp Phi... cậu Ngô Tà... mặt, mặt kìa." Giáo sư Quách vội vàng lên tiếng gọi.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, nhìn thấy những khuôn mặt trên tường, vô cùng đáng sợ, đang phát ra tiếng cười "a a".

"A..." Đàn Tiểu Muội bị cảnh tượng như vậy dọa sợ, vội vàng trốn sau lưng Diệp Phi.

Ngay cả Ngô Tà đã từng thấy qua rất nhiều cảnh tượng, cũng chưa từng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Ực một tiếng.

Mọi người khó khăn nuốt nước bọt.

"Tường đá xung quanh đều là mặt, vậy thì trên đầu... có phải cũng vậy không?" Tiền Tinh Vân cảm thấy chân mình không ngừng run rẩy, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Vừa dứt lời, mọi người phía sau lúc này theo tiềm thức ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy từng gương mặt trắng bệch quỷ dị, đang nhìn chằm chằm vào họ không chớp mắt.

Trên khuôn mặt trắng bệch còn treo nụ cười quỷ dị, vô cùng đáng sợ.

“A...” Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, theo bản năng hét lên.

Đần Tiểu Muội hét xong, đột nhiên đầu óc chập mạch nghĩ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Chỉ thấy những gương mặt người quỷ dị tương tự, đang chuẩn bị phát ra tiếng cười quỷ dị.

“A...” Đần Tiểu Muội lúc này trong đầu kêu ong một tiếng, theo tiềm thức dùng chân đạp lên những khuôn mặt đó.

Không ngừng giậm chân.

Trong lòng vừa sợ hãi, vừa hoảng loạn.

“Chạy đi.” Ngô Tà cũng chú ý đến dưới chân, ngay lập tức da đầu tê dại.

Lông tơ sắp dựng đứng cả lên, vội vàng lên tiếng hét.

Nghe thấy tiếng, các giáo sư theo tiềm thức cùng nhau chạy đi.

Vừa mới chạy được mấy bước, chân trượt một cái.

Cả người ngã sấp trên mặt đất, vừa hay đối mặt với những gương mặt người quỷ dị trên mặt đất.

Trong nháy mắt cả thạch thất đều là tiếng hét.

Rất nhiều sinh viên bị dọa đến run lẩy bẩy, vừa lăn vừa bò lao về phía cửa.

Trong khoảnh khắc ngã sấp trên mặt đất, trên người và mu bàn tay bị những gương mặt người trên mặt đất cắn bị thương.

Chương 173

Lập tức máu tươi đầm đìa.

Nỗi sợ hãi chi phối, họ theo bản năng hướng về phía cửa.

Không ai còn để ý đến cơn đau trên người, trong đầu chỉ nghĩ đến việc rời khỏi nơi khiến người ta tê dại da đầu này.

Mười phút sau.

Mọi người loạng choạng bò ra ngoài, trên người còn có vết máu, vô cùng nhếch nhác.

Ngô Tà có Tiểu Ca bảo vệ, không hề bị thương.

Diệp Phi rất bình tĩnh đi ra từ trên những gương mặt người.

Bước chân vững vàng, không hề có chuyện gì.

Vừa chạm đất, bên tai giáo sư Tiền vang lên một âm thanh.

Như là âm thanh trơn trượt, ông ta mạnh mẽ nhìn những gương mặt quỷ dị từ mặt đất và tường bong ra.

Lúc này mới nhìn rõ thân thể.

Lại là thân cá... trừ khuôn mặt ra, đều là vảy cá, còn là vảy cá màu trắng, đuôi vô cùng trơn láng.

Tiền Tinh Vân lập tức hiểu ra, khó trách trước đó cảm thấy trên đất rất trơn, thì ra là giẫm lên thân cá.

Mùi tanh nồng của cá và mùi tanh của máu vô cùng xộc vào mũi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước ống kính, mắt sắp lòi ra.

“Mẹ ơi, sao tôi lại lạnh thế này?

Lông gà dựng hết cả lên, đây là tình huống gì?” “Tôi cũng vậy, sao

tôi lại sợ hãi thế này?

Sao lại ghê rợn thế, chứng sợ lỗ của tôi sắp tái phát rồi." "Vãi, bây giờ chân tôi mềm nhũn, nếu tôi ở hiện trường tôi đoán cũng không khá hơn được bao nhiêu, còn cái miệng máu đó nữa, vừa nãy cắn họ bị thương, vãi." "Chết tiệt, sao lại khó khăn thế này?

Đây là đi thỉnh kinh à?

Mỗi bước một kiếp nạn?" "Tôi muốn ói, thật sự muốn ói." .....

Giáo sư Phương và Vương lão hai người cũng bất giác nuốt nước bọt.

"Vương lão, tôi thật sự sợ hãi, nếu tôi ở đó, tôi đoán cũng không khá hơn được bao nhiêu." Giáo sư Phương lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

"Tôi cũng vậy, chúng ta tuổi đã cao, từ lúc vào, giáo sư Tiền đã không ngừng chạy, đổi lại là ông và tôi ở tuổi này, đoán chừng đã chết ở đó rồi." Vương lão cũng sợ hãi như vậy.

Hai người thở dài một tiếng, nơi này so với Tinh Tuyệt Cổ Thành trước đây còn nguy hiểm hơn.

Sao lại không có một chút cơ hội để thở.

Chỉ cần mệt thôi cũng đủ chết rồi.

"Bây giờ chỉ xem Diệp Phi làm thế nào, tất cả đều trông cậy vào cậu ấy." Giáo sư Phương thở dài một tiếng, may mắn thay, lần này Diệp Phi đi cùng, nếu không...

đoán chừng cửa lớn cũng không vào được.

Trong mộ huyệt.

Đám cá mặt người này vừa ăn máu tươi và thịt người, vừa nếm được vị ngọt.

Con ngươi đen đang phát ra ánh sáng đen quỷ dị, như muốn nhiều hơn nữa.

Chúng sắp đến gần Ngô Tà và mọi người, nụ cười trên khuôn mặt quỷ dị càng thêm nồng đậm.

"Chúng sắp đến rồi, làm sao bây giờ?" Giáo sư Dương chú ý đến những thứ này đang không ngừng đến gần.

Tiểu Ca thấy vậy, trực tiếp giải phóng huyết Kỳ Lân, số lượng quá nhiều, vẩy máu xuống đất.

Khi cá mặt người đến gần, trên mặt dính máu Kỳ Lân.

Lập tức bốc lên khói trắng, còn có tiếng xèo xèo.

Trên khuôn mặt cười quỷ dị, lúc này có thêm vẻ đau đớn và thống khổ, đám cá mặt người trước đó nối đuôi nhau.

Lúc này đã chậm lại bước chân, hồi lâu không đến gần.

"Anh Diệp Phi, có cách nào không?

Cửa sau bị chặn rồi, lát nữa đám cá mặt người này đến gần, chúng ta đều sẽ chết ở đây." Đàn Tiểu Muội mỗi lần nhìn thấy đám cá mặt người này, là lông tơ dựng đứng.

Sau này sẽ không bao giờ ăn cá nữa, thật sự quá kinh tởm.

"Bây giờ vẫn chưa phải lúc." Ánh mắt Diệp Phi dừng lại ở giữa đám cá mặt người, khẽ lắc đầu.

Thời cơ vẫn chưa đến.

"Diệp Phi huynh đệ, lời này có ý gì?" Ngô Tà và Tiền Tinh Vân không hiểu nhìn hắn, rất tò mò về câu nói như vậy.

Lẽ nào là đang chờ đợi điều gì sao?

"Tôi đột nhiên hiểu ra tại sao Nam Hải Vương lại đặt bức tượng

‘Hống’ vừa chính vừa tà này ở đây.” Diệp Phi nhìn Ngô Tà, khóe miệng nhếch lên.

“Ý gì?” Ngô Tà nhìn một trong những con cá mặt người đang chuẩn bị bay lên, lấy súng trong tay ra, bắn vào mắt con cá mặt người.

Cá mặt người bị bắn trúng mắt, chất lỏng màu đen không rõ, chảy trên mặt.

Còn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đội trưởng Triệu nhìn thấy vậy, lập tức vui mừng.

Đạn đối với chúng vẫn có hiệu quả, anh ta bảo vệ các giáo sư sau lưng.

“Chuẩn bị, ai dám đến gần, bắn.” Đội trưởng Triệu ra lệnh một tiếng, các lính đánh thuê bên cạnh cũng theo sát phía sau, chuẩn bị chiến đấu.

“Hống là thần thú vừa chính vừa tà, là hung thú cũng là thụy thú, hung thú trước đó là để đối phó với chúng ta, nhưng nó cũng có một tác dụng, đó là trấn áp đám cá mặt người này.” “Chúng ta vào đây nhất định sẽ giẫm phải cơ quan, đánh thức thần thú, nếu thất bại, chúng ta sẽ chết thảm ở đây, nếu thắng, vậy sẽ trở thành thức ăn cho đám cá mặt người này.” Lời của Diệp Phi vang lên, Tiền Tinh Vân và những người khác đều sững sờ.

Nam Hải Vương này thật sự lợi hại, lại có thể tính toán lòng người chính xác như vậy.

Từng bước một.

Chết rồi mà vẫn có thể tính toán rõ ràng như vậy.

“Cuối cùng tôi cũng hiểu, mưu sâu kế xa của đế vương đáng sợ đến mức nào.” Giọng Ngô Tà trầm xuống.

Tiền Tinh Vân lần đầu tiên ý thức được, sự đáng sợ của các đế vương cổ đại.

Đội trưởng Triệu toàn tâm toàn ý chú ý đến cá mặt người, thấy chúng sắp đến gần, lấy lựu đạn ra ném đi.

Cả thạch thất đều tràn ngập tiếng nổ.

Chất lỏng màu đen trên người cá mặt người chảy ra, vô cùng khó ngửi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng như vậy.

"Vãi, cuối cùng tôi cũng hiểu, cái gì gọi là não, cái gì gọi là trí tuệ." "Quan trọng là, tôi lại không có cái thứ đó." "Đừng nói nữa, tôi cảm thấy Nam Hải Vương này thật sự đáng sợ, tôi thật sự sợ rồi." "Bất kể đi thế nào cũng là đường chết, đám cá mặt người này nhiều như vậy, dù đạn có hết cũng chưa chắc ra ngoài được." "Vừa nãy đại lão nói còn phải đợi, có thể kiên trì đến lúc đại lão nói không?" "Chắc là có cách, tôi tin đại lão." "Tôi cũng tin." .....

Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt trầm xuống.

"Không kiên trì được bao lâu nữa đâu." Giọng Tiểu Ca lạnh lùng vang lên.

Vừa dứt lời, đám cá mặt người này như hạ quyết tâm, giống như thủy triều.

Không ngừng đến gần họ.

Đội trưởng Triệu và các lính đánh thuê khác lúc này lấy vũ khí trong tay ra, tiếng súng lập tức vang lên.

Tai Diệp Phi động đậy, ngay trong đám cá mặt người đông đúc xuất hiện một đôi mắt đỏ.

Khóe miệng nhếch lên.

Chỉ thấy con cá mặt người mắt đỏ đó, lúc này đang há miệng nói gì đó.

Đám cá mặt người này lúc này như đang nhận lệnh, không ngừng đến gần.

“Đội trưởng, đạn của tôi không đủ dùng.” Lính đánh thuê bên cạnh phát hiện súng đã hết đạn, vội vàng hét lên.

“Đội trưởng, tôi cũng hết rồi.” “Đội trưởng, tôi cũng vậy.” Đội trưởng Triệu im lặng một lúc, lấy lựu đạn trong tay ra.

Chương 174

Nếu ném hết ra, nơi này nhất định sẽ sập.

Nhưng như vậy, đừng nói cá mặt người sẽ chết, các giáo sư này cũng sẽ...

Trong lòng đội trưởng Triệu tràn đầy sự không nỡ.

Bây giờ thần thú trấn áp đã chết, những thứ này nhất định sẽ chạy thoát ra ngoài, một khi chạy thoát ra ngoài.

Vậy thì sẽ uy hiếp đến người dân xung quanh.

Điều này tuyệt đối không được...

Trong mắt lóe lên thái độ kiên quyết.

Suy nghĩ này, Tiền Tinh Vân cũng nghĩ đến.

Cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài não nề.

"Đội trưởng Triệu, cứ theo ý của anh đi." Tiền Tinh Vân ưu tiên lên tiếng, vẻ mặt như coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Giáo sư Dương và giáo sư Quách đối với vẻ mặt này, trong lòng đã hiểu rõ.

Cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Đần Tiểu Muội tuy không biết tại sao họ lại tuyệt vọng như vậy, nhưng trong lòng đối với Diệp Phi vẫn tràn đầy hy vọng.

Cô tin Diệp Phi, nhất định sẽ có cách.

Cư dân mạng lúc này ngây người.

"Thời cơ mà đại lão nói là lúc nào?

Sao tôi cảm thấy không khí này không đúng." "Còn không phải là

không đúng sao?

Những người này đều đã chuẩn bị chết rồi, vãi, đại lão sao còn chưa ra tay?" "Đúng vậy, lẽ nào những người này đều phải chết ở đây sao?" "Đại lão, cứu mạng." "Cứu mạng." .....

Ngay lúc cư dân mạng 'nghìn lời vạn gọi', bóng dáng Diệp Phi xuất hiện trong đám cá mặt người.

"Anh Diệp Phi." Đần Tiểu Muội nhìn hắn bước chân chuẩn bị đi qua.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn hắn đi vào, sắc mặt ngưng trọng.

"Diệp Phi huynh đệ, cậu quay lại đi." Ngô Tà nhìn thấy vậy, vội vàng hét lên.

Dù rất lợi hại, nhưng cũng không thể cứ thế đường đột đi vào.

Số lượng nhiều như vậy, làm sao đối phó.

Mỗi con một miếng là ăn thịt hắn rồi.

"Cậu Diệp Phi, quay lại đi." Giáo sư Quách thấy vậy, cũng ở phía sau hét lên.

Ngay lúc mọi người nhìn Diệp Phi đến gần cá mặt người.

Ban đầu tưởng rằng chúng sẽ xông lên, kết quả đám cá mặt người này lại chủ động nhường ra một con đường.

Giống như đang nghênh đón Diệp Phi.

Lông mày Tiểu Ca nhíu lại.

Lại là cảm giác này.

Cảm giác huyết mạch trên người bị áp chế, Diệp Phi này rốt cuộc đã làm gì?

Mắt của giáo sư Tiền và đội trưởng Triệu sắp lòi ra ngoài.

Cứ thế ngang nhiên đi vào?

Đây là tình huống gì vậy?

“Giáo sư, tôi không hoa mắt chứ?” Sinh viên phía sau không cam tâm dụi mắt mình.

“Chắc là không phải đâu.” Giáo sư Hoàng cũng cảm thấy rất khó chấp nhận.

Diệp Phi lạnh lùng đi vào giữa đám cá mặt người, huyết mạch Chân Long trên người đang áp chế.

Đám cá mặt người này lúc này từng con một cúi đầu xưng thần, hận không thể chôn mình trong đất bùn.

Không dám nhìn thẳng vào Diệp Phi.

Diệp Phi đi đến trước mặt con cá mặt người mắt đỏ.

Khuôn mặt người quỷ dị của cá mặt người lóe lên vẻ không cam tâm, còn có sự nhút nhát, cắn răng, ngoan cường ngẩng đầu.

Như thể đang cố chấp.

“Gan không nhỏ.” Diệp Phi lạnh lùng lên tiếng, khí thế trên người mạnh mẽ, “Trốn ở đây là tưởng ta không tìm thấy ngươi sao?” Nói xong, hắn từ ba lô của mình lấy ra chiếc rìu lửa đó.

Tam Muội Chân Hỏa rơi xuống người con cá mặt người, ngay sau đó liền thấy con cá mặt người mắt đỏ lúc này đang lăn lộn.

Trên người đều là lửa, còn có tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp thạch thất.

Diệp Phi thấy thời cơ đã gần đến, liền lùi về phía sau một bước.

Những con cá mặt người mắt đen khác bên cạnh cũng có vẻ mặt thống khổ.

Như thể ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa này đang thiêu đốt trên người chúng.

Chúng đang không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Không lâu sau, cả mặt người biến mất không thấy.

Ngay cả cả mặt người trên đầu lúc này cũng biến mất không thấy.

Tường đá xung quanh cũng khôi phục lại màu gạch đá xanh, chỉ là trên đó còn có những vệt nước ẩm ướt.

Không khí vô cùng yên tĩnh.

Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi trước mắt, bí mật trên người hắn thật sự nhiều.

Nếu không phải những giọt nước trên tường vẫn còn, họ suốt đều cho rằng đây là mơ.

Cư dân mạng cũng kinh ngạc.

"Thế là... biến mất rồi?" "Cơ hội mà đại lão nói đã đến rồi sao?

Đã xảy ra chuyện gì?

Sao tôi lại ngơ ngác thế này?" "Tôi còn mơ hồ hơn, tôi ngơ ngác đi vào, ngơ ngác đi ra." "Có phải đại lão đã tìm thấy cơ hội đó không, tôi nói cho các bạn nghe, ngay lúc đám cá mặt người này sợ đại lão, tôi thậm chí còn cảm nhận được khí chất vương giả, các bạn nói đây là tình huống gì?" "Tôi cảm thấy thân phận của đại lão không đơn giản, vốn dĩ cũng không đơn giản." "Nói không chừng đại lão chính là khắc tinh của những thế lực tà ác này, các bạn có thấy không, những thứ này ai mà không sợ?" "Có lý, tôi tin rồi." .....

"Cái đó, đây không phải là nói bắt giặc phải bắt vua trước sao?

Tôi vừa nãy suốt đang tìm cái 'vua' đó, may mà tôi tìm thấy rồi." Diệp Phi biết ánh mắt của mọi người đều đang nhìn mình, vội vàng

lên tiếng giải thích.

“Diệp Phi huynh đệ, điểm yếu của cá mặt người này cũng là Tam Thúc nói cho cậu biết?” Ngô Tà tự cho rằng những thứ trong bút ký đều là những thứ được ghi chép và truyền lại qua nhiều năm.

Không ngờ cuối cùng lại không bằng một chuyên gia ẩm thực.

Sao lại cảm thấy mình giống như một người mới vào nghề vậy?

“Ừm, là một câu chuyện thần thoại mà Tam Thúc đã kể, tình cờ chú ý đến, liền thử tìm con cá đầu đàn ở đây, kết quả lại thật sự tìm thấy.” Diệp Phi cười nhẹ gật đầu nói.

Ngô Tà đối với vị Tam Thúc này lại nảy sinh hứng thú.

“Vậy vừa nãy đám cá mặt người này tại sao không làm hại anh?

Chúng tôi đều bị những con cá đó làm bị thương.” Sinh viên phía sau vẫn cảm thấy không ổn, tại sao hắn không sao, mà họ đều có sao.

“Có lẽ là vì cái này.” Diệp Phi lấy thứ trong tay ra, là một chiếc rìu.

“Đây là bật lửa?” Ngô Tà tò mò.

“Cái này là bật lửa, chỉ để dọa người thôi, nhưng ở đây có dính máu của Tiểu Ca, có lẽ đám cá này sợ máu của Tiểu Ca.” Diệp Phi đưa ra một lý do hợp lý, mọi người cũng không hỏi thêm.

Dù sao thì hiệu quả của máu Tiểu Ca trước đó, mọi người đều đã chứng kiến.

Tiền Tinh Vân vô cùng không hiểu, trên thế giới sao lại có loại quái vật như vậy.

Chương 175

"Cá mặt người này hình thành như thế nào?" Giáo sư Dương cũng vô cùng tò mò.

Ngô Tà liếc nhìn Diệp Phi, Diệp Phi cũng không có ý định nói.

"Cấm thuật cổ đại có rất nhiều loại, chúng ta nhìn thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, đám cá mặt người này đều được nuôi dưỡng bằng người." Giọng Ngô Tà trầm trọng.

"Nuôi dưỡng?

Sao lại có từ nuôi dưỡng?" Giáo sư Tiền không hiểu, sao thứ này còn có thể nuôi dưỡng được sao?

"Đúng vậy, là nuôi dưỡng, cá mặt người thành công ra đời, cần hơn mười năm thời gian mới có thể nuôi ra một con cá mặt người, đám người này ít nhất cũng phải hơn mười vạn người." "Cá mặt người được dùng sọ người nhốt cá lại với nhau, bị ngạt chết sống, sau đó dùng cấm thuật dung hợp chúng lại, cuối cùng dùng nước giam cầm, mới có cái gọi là cá mặt người này." Ngô Tà hồi tưởng lại ghi chép trong bút ký, sắc mặt ngưng trọng giải thích.

"Không ngờ Nam Hải Vương này lại tàn nhẫn như vậy, chuyện như thế này cũng làm được?" Sắc mặt giáo sư Tiền không được tốt lắm, thủ đoạn tàn bạo như vậy, lại có thể là hoàng đế.

"Rất bình thường, đế vương sợ nhất chính là mộ địa bị người khác khai quật." Giáo sư Quách bên cạnh lại có thể hiểu được tâm tư của đế vương.

Mọi người nghe vậy, đối với cách làm của Nam Hải Vương vô cùng không đồng tình.

Nhưng nhiều hơn là sự bi ai cho người dân thời đó.

Không ai có cách nào thay đổi.

“Bây giờ mọi người nghỉ ngơi một lát, người bị thương băng bó vết thương, vừa nãy mọi người đều bị kinh hãi.” Đội trưởng Triệu nhìn thấy không ít sinh viên chân đều mềm nhũn, cuối cùng quyết định mọi người trước tiên xử lý vết thương.

Tiểu Ca nhìn mọi người đang bận rộn, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Huyết mạch trên người anh là sao vậy?” Tiểu Ca lạnh lùng chất vấn, giọng nói cũng không lớn lắm.

Ngay vừa nãy y đã xác định, tác dụng của huyết mạch Kỳ Lân rốt cuộc lớn đến đâu, y vô cùng rõ ràng.

Tuyệt đối không thể đạt được hiệu quả như với cá mặt người, nhất định có chỗ nào đó không đúng.

Trên người người đàn ông này cũng có một loại huyết mạch khác.

“Tiểu Ca, tôi thật sự không hiểu ý của cậu, cậu như vậy không phải là làm khó tôi sao?” Diệp Phi cười, vẻ mặt chân thành.

“Huyết mạch Kỳ Lân cố nhiên lợi hại, nhưng tôi cảm nhận rất rõ ràng, trên người anh có thứ áp chế huyết mạch của tôi, anh rốt cuộc là ai?” Tiểu Ca nắm lấy cổ tay hắn, ngón tay không ngừng siết chặt.

Sắc mặt ngưng trọng, từng bước ép sát.

Nhất định phải hỏi ra một lý do.

Ngô Tà thấy không khí giữa hai người rất căng thẳng, vội vàng qua kéo hai người ra.

“Tiểu Ca, có phải có hiểu lầm gì không.” Tiểu Ca không để ý đến Ngô Tà, mà tiếp tục lạnh lùng nhìn Diệp Phi, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Tôi thật sự không hiểu ý của cậu, tôi chỉ dùng máu của cậu thôi.” Diệp Phi như không thấy sắc mặt của Tiểu Ca, tiếp tục nói.

Tiểu Ca nheo mắt, rõ ràng là không tin.

“Tiểu Ca, đừng căng thẳng.” Ngô Tà thấy vậy, vội vàng an ủi.

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi, cuối cùng buông tay ra.

Khóe mắt còn liếc nhìn Diệp Phi một cái, trước đó trên tay y đã dùng không ít sức lực.

Cổ tay của người bình thường nhất định sẽ bầm tím, nhưng trên cổ tay hắn lại không có.

Lông mày nhíu càng chặt hơn.

“Tiểu Ca, tôi là thân phận gì cũng không quan trọng, tôi không phải là kẻ thù của cậu, mọi người đều cùng nhau xuống mộ, hà tất phải truy cứu đến cùng.” Diệp Phi cố ý hạ thấp giọng, liền thấy giáo sư Tiền đi tới.

Nói xong, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Ca nghe thấy tiếng bước chân, cuối cùng không nói gì.

Y lạnh lùng đứng sau lưng Ngô Tà, không nói một lời.

Tiền Tinh Vân nhạy bén nhận ra không khí ở đây không ổn, nhưng cũng không nói nhiều.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi, có thể xuất phát được chưa?” Tiền Tinh Vân đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Nhẹ giọng hỏi.

“Được, bây giờ có thể xuất phát rồi.” Ngô Tà gật đầu.

Mọi người thu dọn một chút, chỉnh trang chuẩn bị lên đường.

Thạch thất đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, chỉ thấy cửa đá đối diện.

Mọi người đi qua cửa đá, đi vào một hành lang.

Đi chưa đến hai mươi phút, mọi người cảm thấy bước chân của mình đang đi xuống dưới.

Người bên phải cảm thấy vô cùng nóng nực, người bên trái cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Thậm chí còn cảm thấy lạnh đến run rẩy.

"Đội trưởng Triệu, tôi lạnh quá?" Lính đánh thuê bên cạnh lạnh đến run lẩy bẩy, nói chuyện còn phả ra hơi lạnh màu trắng.

"Lạnh?

Tôi thì nóng đây, tôi sắp nóng chết rồi, hay là chúng ta đổi chỗ?" Đội trưởng Triệu nóng đến mức mặt đổ mồ hôi.

Mọi người phía sau cũng nóng lạnh xen kẽ, có người nóng không chịu nổi, có người thì lạnh không chịu nổi.

Thậm chí có người cảm thấy trên người một nửa lạnh một nửa nóng.

"Ở đây thật quỷ dị, sao tôi lại cảm thấy khó chịu thế này?" Đần Tiểu Muội cảm thấy trên người thật sự rất khó chịu.

"Tôi cũng vậy, bây giờ trên người không biết là lạnh hay là nóng." Tiền Tinh Vân nhíu chặt mày.

Khí hậu ở đây thật sự quá bất thường.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ của mọi người, cũng nhíu mày theo.

"Đây là tình huống gì, sao có người một nửa mặt có mồ hôi, mặt còn lại có sương giá?" "Đây là mùa xuân của băng và lửa trong truyền

thuyết??" "Nhảm nhí?

Còn mùa xuân, tôi thấy là sắp làm người ta chết cóng và chết cháy." "Nam Hải Vương này thật sự lợi hại, làm sao làm được vậy?" "Tôi cũng tò mò." "+1." .....

Mọi người đến trước một cánh cửa đá, một bên là băng sương, bên kia đỏ rực, còn rất nóng.

"Cánh cửa này, nên vào như thế nào?

Tôi cảm giác đi vào cánh cửa này, dù thế nào cũng không tốt." Đội trưởng Triệu quay đầu nhìn Ngô Tà và Diệp Phi.

"Vẫn là bên lạnh đi, ít nhất còn có thể chạm vào, bên nóng bỏng người, cũng không tiện." Ngô Tà im lặng một lát, nhẹ giọng giải thích.

Đội trưởng Triệu gật đầu, cởi áo trên người quấn quanh tay, mấy người hợp lực đẩy cửa ra.

Mọi người đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt có chút ngơ ngác.

"Đây là..." Tiền Tinh Vân đi vào, bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Trước mắt xuất hiện hai hồ nước, một hồ là dung nham, bên kia là băng khối.

Trên đó còn có rất nhiều sương lạnh và tuyết, ở giữa còn có một cái lồng băng.

Tiền Tinh Vân ngơ ngác.

Hai loại nhiệt độ cực đoan này, sao có thể cùng tồn tại?

Ông cúi đầu nhìn bệ đá trước mắt, bậc thang xuống dưới ít nhất cũng cao mười mấy mét.

“Giáo sư Tiền, đây là thật sao?” Giọng giáo sư Quách cũng run rẩy mấy phần.

Đây không phải là hoa mắt chứ?

Băng và lửa thật sự có thể cùng tồn tại?

Còn có thể bình yên vô sự như vậy sao?

Ở giữa chỉ cách một viên gạch đá xanh nhỏ để phân chia.

“Đây chính là sự thần kỳ của Nam Hải Vương, tôi cũng không biết làm thế nào.” Tiền Tinh Vân sâu sắc cảm thấy sách của mình đọc là vô ích, những gì mình học được, cơ bản là không dùng được chút nào, đây là gặp quỷ sao?

Ngô Tà và Diệp Phi đi cuối cùng, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lông mày nhíu lại.

Chương 176

Sau đó giãn ra.

Cư dân mạng nhìn sự 'hòa hợp' kỳ lạ của băng và lửa, kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

"Tôi thật sự mở rộng tầm mắt rồi, là ai nói băng hỏa không dung hòa?

Các bạn nhìn xem ở đây, hòa hợp đến mức nào?" "Quy luật tự nhiên của tôi nhất định là học sai rồi, đúng, không sai, nhất định là như vậy, nhất định là học sai ở đâu đó." "Mẹ nó, thầy giáo của tôi nhất định đã dạy cho tôi một bài học giả, ai nói nước lửa không dung hòa?

Là ai nói băng tuyết sẽ bị tan chảy?" "Khó trách trước đó ở đây lại kỳ quái như vậy, thì ra bên trong còn có thứ như thế này." "Đúng vậy, thật sự thần kỳ, nhưng Nam Hải Vương làm sao làm được?" "Cái này có thể hỏi đại lão, xem ngài ấy có biết không?" "Tôi đoán đại lão có thể biết." .....

Ngô Tà nhìn nơi này băng hỏa lưỡng trọng thiên, trên người càng thêm khó chịu.

Bên này là nóng, bên kia là lạnh, cứ thế này, nhất định sẽ sinh bệnh.

"Xuống xem thử." Tiền Tinh Vân vì tò mò, đi trước một bước.

Đàn Tiểu Muội theo sau giáo sư, quan sát gần băng và lửa ở đây.

Khi đi đến hồ lửa, Đàn Tiểu Muội cảm thấy mồ hôi trên người tăng gấp bội.

"Phần lượng ở đây đều ngang bằng nhau, khó trách sẽ duy trì cân

bằng.” Tiền Tinh Vân cẩn thận quan sát môi trường ở đây.

Một nơi rộng một nghìn mét, hai hồ mỗi hồ chiếm bốn trăm mét, mọi thứ đều ngang bằng nhau.

Khó trách sẽ bình yên vô sự.

Chỉ là, vào thời nhà Hán, đã có thể tính toán chính xác như vậy.

Đó thật sự là một nhân vật lợi hại.

Có sinh viên bên cạnh đang nghiên cứu hồ băng, cúi đầu nhìn khối băng trước mắt.

“Ở đây đóng băng như thế nào?” Một sinh viên nhẹ nhàng gõ vào mặt băng, độ dày trên đó vừa đủ để chịu được người.

Còn có người lấy nhiệt kế ra, chuẩn bị đến cái hố ở giữa băng, đo nhiệt độ của nước.

“Cậu cẩn thận một chút, đừng rơi xuống.” Bạn học bên cạnh có chuyện của Tần Minh Thảo trước đó, bây giờ đã xuất hiện ám ảnh.

Hơn nữa ở đây còn quỷ dị như vậy, ai biết ở đây rốt cuộc có thứ gì?

“Sẽ không có chuyện gì đâu, cậu cũng đừng chuyện bé xé ra to, tuy là khảo cổ, nhưng bất kỳ chi tiết nào cũng không thể bỏ qua, vẫn phải viết vào báo cáo.” Sinh viên muốn đi đến giữa khối băng nhẹ giọng an ủi.

Nhưng bạn học bên cạnh vẫn không yên tâm, tay vẫn nắm chặt tay cậu ta.

Vừa hay lúc cúi đầu, liền thấy dưới khối băng, hình như có thứ gì đó lướt qua.

Tốc độ rất nhanh, không rõ lắm.

Sinh viên còn tưởng mình hoa mắt, không nói gì nhiều.

“Cậu cẩn thận một chút.” Sinh viên vội vàng nhắc nhở.

Ngô Tà và Diệp Phi đang quan sát môi trường xung quanh.

“Tuy là hai nơi cực đoan, nhưng lại ẩn chứa huyền cơ.” Ngô Tà cẩn thận quan sát băng hỏa lưỡng trọng thiên trước mắt.

“Nơi này là một bát quái.” Diệp Phi nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

“Bát quái?

Cậu làm sao nhìn ra?” Ngô Tà tò mò, nơi này nhìn thế nào cũng không giống bát quái.

“Cậu cẩn thận nhìn xem vị trí Khảm, vị trí Càn là có thể biết chuyện gì xảy ra rồi.” Diệp Phi nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

Ngô Tà liền nhìn hai phương vị này, đi qua, cũng chính là trên hơn mười bậc thang phía sau.

Bố cục ở đây chính là một hình bát quái kính, chỉ là vấn đề góc độ.

Trong đầu bất giác nghĩ đến một trận pháp.

Bát Quái Phong Sát Trận.

Trong bút ký đã ghi chép, gặp phải loại trận pháp này, nhất định phải chạy, còn về nguyên nhân là gì.

Phía sau không ghi chép, chỉ nói là phải chạy.

Ngô Tà lúc đó khi xem phía sau bút ký, cũng không biết là đang nói gì.

Lẽ nào còn có chuyện khác xảy ra?

Ngô Tà chìm vào suy tư.

Dù muốn chạy, các giáo sư này cũng sẽ không đồng ý.

Cư dân mạng nhìn Ngô Tà và Diệp Phi đang nghiên cứu gì đó.

“Các bạn nói họ nghiên cứu cái gì vậy?

Sao nhìn sắc mặt khó coi thế?” “Có phải có nguy hiểm gì không, nơi này cũng không đơn giản như chúng ta thấy.” “Khó nói, nói không chừng là đại lão phát hiện ra điều gì đó.” “Các bạn nhìn xem, hai sinh viên trên mặt băng kia đang làm gì vậy?” “Hình như là đang nghiên cứu cái gì đó?

Nhưng sao lại múa may tay chân vậy?” “Đây là phát hiện ra cái gì rồi?

Hải bì?” “Không đúng, sao tôi lại thấy trên đầu họ hình như có cái gì đó đang bay?” “Vị trí đó hình như rất lạnh, sao lại có sinh vật gì?” .....

Đối mặt với sự nghi ngờ của cư dân mạng, nhân viên công tác còn cố ý đến gần hơn mấy phần.

“Chạy đi, mau lên.” Bạn học bên cạnh vội vàng nói, định kéo cậu ta vào bờ.

Đi được một nửa, phát hiện bạn học mình kéo càng lúc càng nặng.

Đến khi phát hiện ra, bạn học của mình lúc này đã biến thành tượng băng.

Trong tay vẫn cầm cái nhiệt kế đo nhiệt độ.

“A...” Sinh viên vội vàng hét lên, mọi người xung quanh nghe thấy tiếng vội vàng nhìn qua.

Thấy tình hình trước mắt không ổn.

Đội trưởng Triệu vội vàng đi qua, kéo sinh viên đang ở trên mặt băng trở về.

Trên đầu còn có mấy con vật đang bay, màu xanh nhạt, còn có

tiếng vo ve.

“Đây là cái gì?

Ong bắp cày?” Đội trưởng Triệu không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Đúng, chính là thứ này, vừa nãy Lưu Canh chính là vì bị thứ gì đó chích một cái, sau đó da trên người liền xuất hiện sương giá, tôi suốt đều kéo anh ta.” “Nhưng sau đó liền biến thành như vậy.” Sinh viên nói xong, toàn thân run rẩy, giọng nói còn mang theo tiếng nấc.

Đội trưởng Triệu nghe vậy, vội vàng kéo sinh viên này trốn sang một bên, đứng ở một bên hồ lửa.

Nhiệt độ cao, khiến đám ong bắp cày màu xanh nhạt trên đầu chùn bước, vo ve dừng lại ở bên cạnh.

Như thể không dám vượt qua.

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng trên mặt đất, nhìn đám ong bắp cày trước mắt.

Tiền Tinh Vân nhìn sinh viên bị dọa sợ, kinh ngạc nhìn đám ong bắp cày phía sau, bảo vệ sinh viên này sau lưng.

“Sao vậy?

Lưu Canh sao lại biến thành tượng băng?” Giáo sư Hoàng vội vàng truy hỏi.

“Là cậu ấy nói muốn biết độ dày của mặt băng và nhiệt độ nước, liền đến gần cái hố đó, sau đó tôi thấy dưới nước có thứ gì đó lướt qua.” “Tôi tưởng tôi nhìn nhầm, sau đó liền xuất hiện mấy con ong bắp cày, Lưu Canh không kịp né, liền bị chích, sau đó biến thành tượng băng, tôi suốt đều kéo anh ta...” Sinh viên chưa nói xong, nước mắt cũng không kìm được rơi xuống.

Mọi người nghe xong, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ong bắp cày dưới băng, ong bắp cày sao lại có thể sống dưới băng?

Lúc này cư dân mạng cũng cảm thấy mới lạ.

“Trước đó họ chính là đang đuổi ong bắp cày?” “Chắc là vậy, nhưng dưới băng sao lại có ong bắp cày.” “Điều tôi lo lắng không phải là cái này, tôi lo lắng hồ băng này có nguy hiểm, vậy thì hồ lửa này...” “Vãi, cậu nói vậy, tôi lại cảm thấy lông gà lại dựng lên rồi, hồ băng có nguy hiểm, vậy hồ lửa chắc chắn cũng có gì đó.” “Đến rồi, các bạn nhìn dung nham trong hồ lửa kìa, có phải đang sủi bọt không?

Còn có xu hướng lớn hơn?” “Lẽ nào trong hồ lửa còn có thứ gì đó khác?

Sắp ra rồi?” “Vãi, đây là cái gì, đây là mắt sao?

Sao nhìn quỷ dị thế?” .....

Cư dân mạng vội vàng nhắc nhở.

Chương 177

Nhân viên công tác vừa hay nhìn thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng, vội vàng nhắc nhở.

Các giáo sư nghe vậy, vội vàng quay người nhìn hồ lửa phía sau.

Bong bóng trong mắt dày đặc, từ bên trong hiện ra từng đôi mắt màu xanh lục.

Nhìn họ như thể là con mồi, hận không thể ăn thịt họ.

Tiền Tinh Vân lại bảo vệ sinh viên bên cạnh sau lưng.

Nhìn thứ dần dần lộ ra trong hồ lửa, thân hình to lớn.

Ít nhất cũng cao ba mét, trên bụng to và tứ chi đều cùng màu với dung nham.

"Đây là nhện?" Giọng giáo sư Quách run rẩy mấy cái, không dám tin nói.

Ngô Tà nhìn dị thú hai bên, hình thành sự đối lập rõ rệt.

Một con nhỏ đến đáng thương, một con lại to như vậy.

Còn có tơ dính trên miệng.

Trong lòng Ngô Tà chùng xuống, cuối cùng cũng hiểu tại sao lại gọi là Bát Quái Phong Sát Trận.

Căn bản là không có đường lui, chờ bị truy sát.

Đến hồ băng bị đông thành khối băng, đến hồ lửa chờ bị nhện ăn thịt.

Nếu trốn đi nơi khác, sẽ bị tấn công cùng lúc.

"Thật quá đáng, lại làm ra chuyện như vậy." Sắc mặt Ngô Tà khó

coi.

Đây là đang ép họ vào đường cùng.

Các giáo sư nhìn con nhện khổng lồ trước mặt.

Sắc mặt những người này sợ đến trắng như giấy, theo tiềm thức đi đến hồ băng.

Nhưng đột nhiên phát hiện hướng hồ băng đều là ong bắp cày.

Nhất thời rất khó quyết định.

"Đến cửa đi." Ngô Tà thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

Giáo sư và lính đánh thuê nghe xong, vội vàng đi đến hướng cửa.

Lính đánh thuê chạy cuối cùng vì chậm mấy bước.

Nhện lửa đột nhiên phun ra tơ nhện, quấn lính đánh thuê này bằng tơ nhện.

Cuối cùng miệng hơi đóng mở, bắt đầu ăn tơ nhện vào bụng.

"A...

đội trưởng, cứu tôi." Trên người lính đánh thuê quấn đầy tơ nhện, tơ nhện màu đỏ tỏa ra nhiệt độ.

Lính đánh thuê bị quấn, trên người đã bắt đầu nóng lên, ngay cả trên quần áo, đã xuất hiện vết cháy.

"A..." Lính đánh thuê thậm chí còn ngửi thấy mùi thịt da của mình.

"Hắc Mãng." Đội trưởng Triệu thấy vậy, vội vàng chạy về phía anh ta, từ trên người lấy ra dao găm, định chém đứt tơ nhện này.

Nhưng lại phát hiện tơ nhện này lại cứng vô cùng, không chém đứt được thì thôi, con dao quân đội Thụy Sĩ trên tay.

Sắc bén vô cùng, trên đó cũng bị tơ nhện màu đỏ đốt ra vết răng cưa.

“Sao vậy?” Đội trưởng Triệu kinh ngạc nhìn con dao găm trên tay.

“Đội trưởng, tôi khó chịu quá.” Hắc Mãng lên tiếng, trên người còn bốc khói đen, còn có mùi khét.

Sắc mặt vô cùng thống khổ.

Đội trưởng Triệu trong lòng lo lắng, đây đều là huynh đệ của mình, theo tiềm thức liền đưa tay ra.

Định xé đứt tơ nhện, chỉ là găng tay trên tay đều bị tơ nhện đốt tan.

“Đội trưởng, mau đi đi.” Trên người Hắc Mãng đều là mồ hôi, trên trán cũng không ngừng đổ mồ hôi, thúc giục nói.

Thân thể cũng đang bị con nhện phía sau kéo đi.

“Đội trưởng, đi đi.” Các đồng đội khác phía sau lúc này thấy vậy, vội vàng kéo đội trưởng Triệu.

Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.

Đội trưởng Triệu không muốn, liền bị đồng đội kéo đi.

Hắc Mãng lúc này vô cùng đau đớn, nhưng ngón tay vẫn có thể di chuyển.

“Mẹ mày, tưởng Hắc Mãng tao dễ bắt nạt à?” Sau đó kích nổ lựu đạn.

BÙM!

Một tiếng nổ lớn, con nhện lửa trước mắt, lúc này bị nổ thành từng mảnh.

Thi thể tàn dư rơi vào hồ lửa, bắn lên từng giọt dung nham rơi xuống đất.

“Hắc Mãng.” Trong mắt đội trưởng Triệu đầy sự không nỡ, mắt

đỏ hoe.

“Đội trưởng, anh bình tĩnh lại, bảo vệ giáo sư là quan trọng nhất, đám nhện và ong bắp cày sắp đến rồi, mau lui.” Đồng đội bên cạnh vội vàng kéo.

Ngô Tà nhìn phía sau, ong bắp cày trong hồ băng đang không ngừng tuôn ra.

Cậu vội vàng từ trong túi lấy ra bật lửa và bình ga.

Phun về phía đám ong bắp cày này.

Ngọn lửa ngay lập tức bùng lên, liền nghe thấy một trận tiếng xèo xèo.

Ong bắp cày màu xanh nhạt cuối cùng rơi xuống đất, trên người còn có khói đen nhàn nhạt.

“Không chết.” Tiểu Ca thấy vậy, lạnh lùng giải thích.

Đội trưởng Triệu trong lòng đầy lửa giận, liền định nổ súng, đột nhiên nhận ra đạn của mình đã hết.

Chỉ còn mấy quả lựu đạn.

Bây giờ đã là đạn hết lương cạn.

Tiểu Ca lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chém chết con ong bắp cày rơi trên mặt đất.

Giáo sư Tiền và nhóm của ông đứng ở cửa, đứng ở điểm cao nhất, liền thấy nhện trong hồ lửa như không cần tiền mà chui ra.

“Giáo sư, làm sao bây giờ?

Chúng ta bị bao vây rồi.” Sinh viên phía sau căng thẳng nắm lấy áo ông.

“Thật là khó xử, ở đây không bị đông chết thì cũng bị thiêu chết.”

Ngữ khí của Đần Tiểu Muội ngưng trọng, đứng sau lưng Diệp Phi, không dám nhìn con nhện lửa trước mắt.

Cư dân mạng lúc này cũng bàn tán xôn xao.

“Bây giờ làm sao đây?

Đi đâu cũng có nguy hiểm.” “Bây giờ không có đường để đi, làm sao đây, đại lão có cách nào không, vừa nãy đã chết một lính đánh thuê, tôi xem mà thật đau lòng.” “Tôi cũng đau lòng, nhưng phải nhanh chóng nghĩ cách, hai loại sinh vật này, làm sao có thể chung sống hòa bình?” “Vãi, nhện đến rồi, đám ong bắp cày đó hình như đã biến mất.” “Thế này thì chết rồi, đây là có não, chúng còn cùng nhau phạm tội tập thể?” “Mẹ nó, chiến thuật xa luân.” .....

“Ngô Tà, nhện lửa đến rồi.” Tiểu Ca thấy vậy, vội vàng bảo vệ cậu sau lưng.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chém đứt tơ nhện màu đỏ.

Tơ nhện bị chém đứt, như thể đã chọc giận con nhện.

Sắp đến gần, ong bắp cày chủ động lui ra, nhường chỗ cho nhện.

“Bình đông lạnh.” Đội trưởng Triệu đột nhiên nhớ ra, lần này xuống mộ, đã chuẩn bị một số thứ, chất trợ cháy và bình đông lạnh đều mang theo một ít.

Đội viên vội vàng lấy bình đông lạnh trong tay ra, phun về phía nhện lửa.

Ngô Tà nhìn con nhện dường như có chút e dè, lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng thấy nhện lùi lại, ong bắp cày lại lao lên.

Chương 178

“Như vậy không được, cứ thế này sớm muộn gì cũng sẽ làm chúng ta kiệt sức.” Ngô Tà nhìn cảnh này, lông mày nhíu chặt.

“Diệp Phi huynh đệ, cậu có đối sách gì không?” Ngô Tà bây giờ đã không biết phải làm sao.

Dù muốn phá trận pháp này, cũng không ra được.

“Phá trận.” Diệp Phi đứng một bên, lạnh nhạt lên tiếng giải thích.

“Trận nhãn ở đâu tôi vẫn chưa biết, tôi không biết trận pháp này nên phá như thế nào.” Ngô Tà khó ở chỗ này, bút ký đó chỉ nói là phải tự mình chạy.

Nếu không chạy được, thì phải tìm trận nhãn, chỉ là trận nhãn này nên tìm như thế nào.

Diệp Phi định nói, liền thấy phía sau Ngô Tà đột nhiên xuất hiện mấy con ong bắp cày.

Theo tiềm thức đẩy cậu ra, từ trong túi của mình lấy ra dao phay.

Ong bắp cày bị dao phay chém đứt cánh, rơi xuống đất, không ngừng vo ve.

“Đây chính là tủ lạnh di động tốt nhất, nếu mất đi, chẳng phải là đáng tiếc sao?” Diệp Phi nói rồi từ trong túi lấy ra một cái bình sứ, thu mấy con ong bắp cày lại cẩn thận.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Hoàng nhìn nhau.

Giữ lại nó để làm gì?

“Giáo sư, cẩn thận, lại đến rồi.” Bên tai Đần Tiểu Muội vang lên tiếng vo ve, liền thấy phía sau Tiền Tinh Vân lại xuất hiện mấy con

ong bắp cày.

Diệp Phi ra tay trước, lấy dao phay chém đứt cánh ong bắp cày.

Lại thu lại cẩn thận.

Ngô Tà bị Diệp Phi đẩy một cái, bước chân không vững, từ trên bậc thang lăn xuống.

Vừa hay rơi xuống chân con nhện lửa.

Tiểu Ca thấy vậy, một tay kéo cậu dậy.

Vết máu trên lòng bàn tay vẫn chưa khô, y bôi lên dao, chuẩn bị đối đầu trực diện với nhện lửa.

Ngô Tà xoa xoa cánh tay mình, không khỏi nhíu mày, vẻ mặt đau đớn nhìn Tiểu Ca.

“Cẩn thận, Tiểu Ca.” Ngô Tà nói xong, xoa xoa cánh tay mình.

Cúi đầu nhìn cánh tay mình, phát hiện nó đã bị cháy xém, da thịt cũng đen lại.

Cảm giác bỏng rát mơ hồ xuất hiện. "Anh Diệp Phi, có phải anh có cách không?" Ngô Tà nhìn Diệp Phi thản nhiên cất con ong bắp cày trong tay đi, ánh mắt khẽ nheo lại. "Có, nhưng bây giờ tôi cần tơ của Nhện Lửa." Diệp Phi nói xong liền cầm thái đao lên, liếc mắt nhìn Tiểu Ca.

Y đang đối đầu với Nhện Lửa, trên đất vương vãi đầy tơ nhện.

Nhện Lửa dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Nó không khỏi tức giận, tơ nhện trong miệng phun ra càng nhiều, thậm chí còn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trong dung nham, những đôi mắt màu xanh lục ngày càng nhiều, tất cả đều nhìn về phía Tiểu Ca.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi căng thẳng. "Vãi, đông hơn rồi, chuyện gì vậy?" "Tôi cũng để ý rồi, lẽ nào chúng nó gọi đồng bọn đến?" "Đúng là không biết xấu hổ, còn biết gọi viện binh nữa." "Đại lão đâu?

Đại lão đi đâu rồi?". .....

Diệp Phi thấy tơ nhện ngày càng nhiều, đều nhắm vào Tiểu Ca.

Thân hình hắn vô cùng nhanh nhẹn lao đến bên cạnh y.

Toàn bộ quá trình chưa đến một phút.

Chỉ thấy tơ nhện đang bắn về phía hai người.

Tiểu Ca và Diệp Phi vung vũ khí trong tay, chém đứt những sợi tơ này.

Diệp Phi nhân cơ hội này, đột nhiên nhìn về phía Đội trưởng Triệu. "Đội trưởng Triệu, lựu đạn." Đội trưởng Triệu không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo ý hắn, ném quả lựu đạn trong tay qua.

Diệp Phi thấy vậy, rút chốt lựu đạn, ném vào giữa hồ Băng Hỏa. "Nằm xuống!" Đội trưởng Triệu thấy thế, hét lớn một tiếng.

Các đội viên và giáo sư bên cạnh vội vàng nằm rạp xuống đất.

Tiểu Ca và Diệp Phi thấy vậy cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

Ầm!

Vách ngăn trong hồ Băng Hỏa lập tức bị nổ tung.

Dung nham và băng đá hòa vào nhau, lúc này đang bốc lên khói trắng.

Phát ra tiếng "xèo xèo".

Ngô Tà mắt chữ A mồm chữ O nhìn cái hồ, sau đó nhìn Diệp Phi.

Bây giờ toàn làm theo kiểu cứng rắn thế này à?

Mắt trận đã nói đâu?

Cứ thế này là kết thúc rồi sao?

Nhện và ong bắp cày cảm nhận được sự khác thường trong hồ, cơ thể đau đớn dữ dội.

Thậm chí còn tỏ ra bất an.

Thân thể ong và nhện đang dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Con ong bắp cày muốn quay về khối băng, nhưng phát hiện bên trong đã bị dung nham lấp đầy.

Cuối cùng nó biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi thứ trở lại bình lặng.

Các giáo sư: .....

Lính đánh thuê: .....

Ngô Tà: .....

Ngốc Tiểu Muội: .....

Mọi người đều sững sờ, cứ thế mà giải quyết xong rồi sao?

Trước đó không phải nói là mắt trận sao?

Bây giờ sao lại thay đổi rồi?

Mắt trận đâu?

Tiền Tinh Vân từ từ đứng dậy, chú ý đến khu vực hồ băng và hồ lửa.

Hai hồ hòa vào nhau, toàn là những khối đá màu xám, bên trên còn bốc lên khói đen.

Mùi vị vô cùng hăng nồng.

Ánh mắt ông rơi trên người Diệp Phi, không khỏi cảm thán, hậu sinh khả úy.

Giáo sư Dương trước tiên kiểm tra vết thương của các học sinh bên cạnh, xác định không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm. "Lý lẽ đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, thật là thất bại." Giáo sư Quách cũng không khỏi cảm thán. "Không phải lỗi của mọi người, thời gian gấp gáp, cộng thêm tình huống đó chỉ nghĩ đến việc né tránh đòn tấn công, căn bản không có cách nào để giải quyết vấn đề này." Ngô Tà rất hiểu những người này, bây giờ chắc họ đã hiểu ra một vấn đề.

Có lẽ Nam Hải Vương không ngờ rằng hậu thế lại có thể nghiên cứu ra thứ gọi là thuốc nổ.

Đơn giản và thô bạo đã phá được trận pháp, nếu không, lùi lại mấy trăm năm, những người này muốn tìm ra mắt trận sẽ rất khó.

Chương 179

Chỉ là, mắt trận này rốt cuộc ở đâu?

Ngô Tà đứng trên mặt đất trầm ngâm.

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi nhặt tơ nhện trên mặt đất lên, sau đó bỏ vào một cái lọ.

Hành động này khiến người ta phải lè lưỡi, trước đó họ chỉ chạm nhẹ một cái đã bị bỏng đến mức muốn lột cả da đi.

Bây giờ người ta lại như không có chuyện gì, cứ thế dùng tay không cầm lên?

Đây là người sao?

Chắc không phải người đâu nhỉ?

Cư dân mạng thấy dáng vẻ kinh ngạc của các giáo sư, cười không ngớt.

Thậm chí còn có chút nụ cười sống sót sau tai kiếp. "Haha, tôi chỉ thích nhìn dáng vẻ kinh ngạc của các giáo sư thôi, haha, cười chết mất." "Đại lão đúng là lợi hại, sao có thể dùng tay không cầm tơ nhện lên được?

Vừa rồi bọn họ suýt nữa bị thiêu thành than." "Đại lão không phải người thường, từ lúc vào đến giờ, bạn có thấy anh ấy hoảng bao giờ chưa?" "Cũng đúng, nhưng mà cảnh tượng vừa rồi đáng sợ thật, con Nhện Lửa này, nhìn là biết có độc rồi." "Chắc không có độc đâu nhỉ?

Nếu có độc thì giờ này chắc phát tác rồi chứ?" "Tôi cũng nghĩ vậy." "Nhưng mà đại lão cần tơ nhện này làm gì?" "Lẽ nào để xào nấu?". .....

Ngốc Tiểu Muội không khỏi ngạc nhiên nhìn Diệp Phi, đi mấy bước lại gần. "Anh Diệp Phi, anh cần tơ nhện này để làm gì?

Còn cả mấy con ong bắp cày kia nữa, anh có dùng vào việc gì không?" Diệp Phi cất sợi tơ nhện cuối cùng đi, mỉm cười. "Đây là mồi lửa thuần tự nhiên và tủ lạnh di động, sau này đồ ăn làm ra sẽ ngon hơn nhiều so với dùng củi thông thường." Diệp Phi cười, xử lý xong mọi thứ. "Cho nên... anh thu thập mấy thứ này, chỉ để nấu ăn thôi sao?" Ngốc Tiểu Muội cảm thấy não mình không đủ dùng, chỉ có vậy thôi à? "Ừ, không thì sao?" Diệp Phi khẳng định gật đầu.

Ngốc Tiểu Muội bị sốc đến ngoài giòn trong mềm.

Cô ngơ ngác nhìn Diệp Phi trước mắt, môi run lên mấy lần, cuối cùng không nói được lời nào.

Các giáo sư cũng bị lời nói này làm cho kinh ngạc, chỉ có vậy thôi sao?

Tiền Tinh Vân ho nhẹ mấy tiếng, tư duy của giới trẻ bây giờ, ông đúng là không theo kịp rồi.

Sau đó, ông liếc nhìn Giáo sư Quách bên cạnh.

Hai người đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiểu Ca lạnh lùng đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà lướt mắt nhìn qua môi trường xung quanh.

Hồ băng và hồ lửa lúc trước giờ đã hòa làm một.

Trận pháp này cứ thế mà bị phá rồi sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà nhìn mặt Diệp Phi. "Có phải cậu đã biết mắt trận từ lâu rồi không?" Đây là một câu khẳng định, không phải câu hỏi. "Hả?

Mắt trận gì?

Mắt trận ở đâu?

Tôi phá rồi à?" Diệp Phi tỏ vẻ không hiểu. "Không biết sao?" Ngô Tà bị vẻ mặt này làm cho ngớ người. "Tôi biết gì chứ?

Tôi chỉ biết hai loại hồ này dung hợp, chắc chắn sẽ triệt tiêu lẫn nhau." Diệp Phi đưa ra một lời giải thích cho mình.

Ngô Tà ngẩn ra, lúc trước nói phá trận, bây giờ lại nói không biết, thế này là không biết sao?

Nhưng cái lý do này lại khiến cậu không thể nào phản bác được.

Nói gì đây, nói ra thì cũng là người ta nói như vậy.

Vẫn là không hỏi nữa.

Ngô Tà nhìn mắt trận. "Nam Hải Vương đúng là tàn nhẫn, lại đặt mắt trận ở đây, may mà cậu ra tay chuẩn, nếu không mọi người đều phải bỏ mạng ở đây." Giọng Ngô Tà trầm xuống.

Diệp Phi nghe vậy chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Giáo sư Tiền nhìn môi trường xung quanh, đều là kiểu khép kín. "Nhưng cửa ở đâu?" Tiền Tinh Vân không khỏi nhíu mày, bây giờ đến cả cửa cũng không có, làm sao ra ngoài?

Ngô Tà sững sờ, nhìn quanh một vòng, quả thật là không có cửa.

Tiểu Ca đứng sau thấy vậy, "Diệp Phi biết." Giọng nói lạnh băng không chút hơi ấm, đẩy Diệp Phi ra tiền tuyến. "Hả?" Ngô Tà đột ngột quay người nhìn Tiểu Ca, cuối cùng lại liếc nhìn Diệp Phi.

Đội trưởng Triệu và Giáo sư Tiền cũng dồn ánh mắt về phía Diệp Phi.

Diệp Phi ho nhẹ một tiếng. "Cái đó, chắc là ở đây thôi, dù sao Nam Hải Vương cũng không muốn chúng ta vào, nên đặt cửa ở đáy hồ cũng có khả năng này." Diệp Phi vừa rồi cũng lướt qua một lượt, chỉ

có đáy hồ này là chưa xem.

Đội trưởng Triệu lập tức hiểu ra, lấy chiếc xẻng gấp ra bắt đầu đào lớp dung nham bên trong.

Nửa giờ sau.

Đội trưởng Triệu nghe thấy một tiếng va chạm của vật cứng, trong lòng Đội trưởng Triệu vui mừng.

Vội vàng dùng tay gạt lớp dung nham ra.

Chỉ thấy dưới đáy hồ có một cánh cửa đá màu đen, vô cùng kín kẽ.

Không chừa lại một khe hở nào. "Tìm thấy rồi." Đội trưởng Triệu lập tức vui mừng, trong lòng vô cùng phấn khởi.

Mọi người hợp sức mở cánh cửa đá ra. "Khụ khụ..." Tro bụi trên dung nham lúc này bay mù mịt, khiến mọi người không ngừng ho khan.

Một lúc sau mới nhìn rõ, Đội trưởng Triệu đi đầu.

Phía sau là Giáo sư Tiền và các giáo sư khác.

Ngốc Tiểu Muội tiếp tục làm tròn trách nhiệm của mình, giới thiệu cho khán giả.

Ngô Tà và Diệp Phi đi cuối cùng, nhìn bậc thang dưới chân đang dẫn xuống dưới. "Đây là đi đâu?

Ở đây lại còn có tầng hầm sao?" Ngô Tà nhíu mày, cảm thấy kinh ngạc trước cấu trúc của ngôi mộ này.

Diệp Phi nghe vậy cũng không nói nhiều.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hương, có chút giống mùi hương liệu thời cổ đại. "Sao ở đây lại có mùi hương?" Đội trưởng Triệu bất giác hít hít mũi, sắc mặt có thêm một vệt hồng nhuận. "Mùi

hương?" Trong lòng Tiền Tinh Vân đầy thắc mắc, bèn hít mũi một cái.

Quả thật có chút mùi son phấn thời cổ đại. "Sao ở đây lại có mùi hương?

Chương 180

Có phụ nữ sao?" Giáo sư Quách cảm thấy người hơi nóng lên, tưởng là do mình đi lại nhiều quá nên nóng.

Không để ý lắm. "Không thể nào, đã mấy nghìn năm rồi, làm gì còn có phụ nữ?

Sao có thể còn sống được?" Giáo sư Dương vội vàng phủ nhận, bây giờ vừa nghĩ đến phụ nữ là lại liên tưởng đến vị vương hậu kia, thật là khủng khiếp.

Mọi người đều nghi ngờ.

Ngược lại là cư dân mạng, cũng đang suy đoán. "Không lẽ lại xuất hiện vương hậu gì nữa chứ?

Lỡ lại xuất hiện thứ gì đó thì sao?" "Chắc không phải đâu, ở đây sao lại có mấy thứ linh tinh được?

Cậu chắc chắn là hiểu nhầm rồi, chắc chắn là vậy." "Cậu đây là tự lừa mình dối người à?" "Tôi đây là để tránh hoảng loạn, lỡ như không phải thì sao?

Đến lúc đó chẳng phải là tự dọa mình à." "Mọi người đừng nói nữa, đây là mùi hương gì vậy, sao sắc mặt ai nấy đều đỏ thế kia?" "Mặt đỏ gì?" "Mặt các giáo sư, còn cả lính đánh thuê nữa, sao đỏ thế?

Ở đây nóng lắm à?" "Vãi, không đúng, sắc mặt đỏ này sao giống như đang động lòng xuân thế nhỉ?" "...". .....

Đội trưởng Triệu cảm thấy toàn thân nóng ran, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Diệp Phi và Ngô Tà cũng nhận ra mùi hương ở đây không ổn.

Thậm chí là Ngô Tà, cũng cảm thấy cơ thể khó chịu, chỉ là không nghiêm trọng như họ.

Diệp Phi lấy con ong bắp cày đông lạnh từ trong túi ra, nhẹ nhàng đặt lên đầu Ngô Tà.

Một cảm giác mát lạnh lan tỏa, xua tan đi nhiệt độ trên cơ thể.

Tiểu Ca nhìn cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ sâu thẳm, nhưng không ngăn cản.

Diệp Phi sau đó liền đặt những con ong bắp cày vừa thu được lên đầu mọi người.

Cảm giác nóng nực trên người lập tức biến mất. "Vừa rồi tôi bị làm sao vậy?" Tiền Tinh Vân nghi ngờ nhìn Diệp Phi.

Vừa rồi lại động tình sao? "Mùi hương ở đây rất kỳ quái, mọi người đừng để bị mê hoặc." Diệp Phi vẻ mặt nghiêm trọng nhìn mọi người trước mắt.

Đội trưởng Triệu và đám người cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Không ai dám nói gì, tiếp tục bước đi.

Vẻ mặt mọi người có chút ngượng ngùng, chỉ có Ngốc Tiểu Muội là cảm thấy mờ mịt.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ của Ngốc Tiểu Muội, không nhịn được cười. "Tôi thật sự thấy Tiểu Muội đáng yêu quá đi." "Haha, cậu đừng làm ô uế Tiểu Muội." "Nhảm nhí, tôi không phải người như vậy, chỉ là môi trường ở đây là gì vậy, còn có cả thuốc kích dục nữa à?" "Câu hỏi này hay đấy, lát nữa sẽ biết, nhưng cậu đừng nói nhiều nữa, lát nữa bị Tiểu Muội thấy được thì không hay đâu." "Chuẩn không cần chỉnh." Đội trưởng Triệu và mọi người đi qua một hành lang đá, tiến

vào một cung điện.

Lúc này trong cung điện đâu đâu cũng là màn che, trên tường toàn là những bức họa phụ nữ không một mảnh vải che thân.

Vô cùng quyến rũ, trên bàn còn có yếm của phụ nữ, cả son phấn nữa.

Trên bàn đặt một lư hương, bên trên vẫn còn khói hương lượn lờ.

Toàn bộ cung điện đều thoang thoảng mùi hương.

Vị trí chính giữa còn đặt một pho tượng ngọc, chính giữa đặt một lư hương.

Hai bên còn có nến và lư hương ở giữa.

Trông giống như tế tự hoặc là cúng bái.

Đội trưởng Triệu và Giáo sư Tiền đang quan sát môi trường, mặt đỏ tai hồng nhìn những bức họa trên tường.

Cuối cùng không ai dám nhìn tiếp, ánh mắt né tránh.

Nếu không có con ong bắp cày trên đầu, có lẽ họ lại tiếp tục nóng ran. "Đây là đâu?

Sao trông có vẻ..." Đội trưởng Triệu không biết dùng từ gì để hình dung. "Nơi này rất kỳ lạ, lúc trước nguy hiểm như vậy, tại sao ở đây lại không có nguy hiểm gì cả." Ngô Tà cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, mày nhíu chặt.

Không phát hiện ra điều gì. "Đội trưởng, chúng ta có nên nghỉ ngơi một lát không?" Một trong số các đội viên cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, ngoài mệt mỏi còn có chút lạnh. "Đội trưởng, tôi cũng muốn nghỉ một lát, tôi mệt quá." Một người khác cũng cảm thấy cơ thể mệt rã rời, hai chân như mọc rễ, không muốn di chuyển chút nào.

Rất nhiều lính đánh thuê và học sinh cũng vậy.

Đội trưởng Triệu nghe vậy cũng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của Giáo sư Tiền.

Tiền Tinh Vân thấy vậy, khẽ gật đầu, những người này vừa rồi đã tốn không ít sức lực.

Trước là bị kinh hãi, bây giờ lại tiêu hao thể lực, ông khẽ gật đầu.

Các lính đánh thuê lúc này cũng chẳng quan tâm gì khác, chỉ muốn nằm xuống đất nghỉ ngơi ngay lập tức.

Mấy người lính đánh thuê dựa vào nhau, nhắm mắt nghỉ ngơi, cuối cùng chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngốc Tiểu Muội nhìn bức họa trên vách đá, vội vàng bảo nhân viên quay phim cất máy quay đi, tránh để khán giả nhìn thấy.

Các giáo sư và học sinh cũng vội vàng ngồi xuống đất, ngáp liên hồi, trông rất mệt mỏi.

Ngô Tà và Diệp Phi ngồi trong góc, trước tiên nhìn các lính đánh thuê ngủ thiếp đi.

Cuối cùng Ngô Tà cũng dựa vào tường.

Nhắm mắt giả vờ chợp mắt.

Tiểu Ca lạnh lùng liếc nhìn một cái. "Không khí ở đây không đúng." Giọng nói lạnh lùng, không một chút hơi ấm. "Tạm thời không có nguy hiểm, không cần lo lắng." Diệp Phi lạnh lùng liếc nhìn cung điện chưa đầy sáu trăm mét này, giọng nói thờ ơ. "Cậu chắc chắn như vậy sao?" Tiểu Ca khẽ nhíu mày, máu Kỳ Lân trên người hắn, dị thường bình tĩnh. "Ừ, chắc chắn." Diệp Phi lim dim mắt, khẽ mở miệng giải thích.

Cung điện chìm vào yên tĩnh.

Nhưng cư dân mạng lại vô cùng phấn khích. "Tôi vừa rồi có nhìn

nhầm không?

Ở đây lại diễm lệ như vậy?" "Tôi cũng thấy rồi, Nam Hải Vương này lại còn có sở thích như vậy, thích xem loại này à?" "Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho dù là Nam Hải Vương cũng vậy." "Nhưng mà nhìn họ kìa, có vẻ rất mệt, còn ngủ rất say, nhân viên kia còn ngáy lên rồi." "Tôi cũng thấy lạ, cho dù có bị dọa, lại còn tốn sức, cũng không đến nỗi mệt rã rời như vậy chứ?

Bọn họ không phải nên thường xuyên huấn luyện sao?" "Đúng vậy, vãi, không đúng, mặt tên lính đánh thuê kia sao lại đỏ lên rồi?" "Đây có phải là đang có mộng xuân không?" "Nhảm nhí!

Vừa mới trải qua sinh tử, ai lại có loại mộng này, không bị dọa chết đã là may lắm rồi, còn có tâm trạng mà mơ à?" "Nhưng mà không bình thường chút nào.". .....

Khuôn mặt Đội trưởng Triệu cũng dần dần đỏ ửng, trong mộng xuất hiện một người phụ nữ diễm lệ.

Cô ta không một mảnh vải che thân đang quyến rũ anh, dung mạo xinh đẹp, trên người mang theo mùi hương lạ.

Khiến người ta không nhịn được muốn lại gần. "Cô là ai?" Đội trưởng Triệu nhíu chặt mày, cố gắng không lại gần. "Anh lại đây, lại đây rồi em sẽ nói cho anh biết." Người phụ nữ cười vô cùng quyến rũ, Đội trưởng Triệu đột nhiên cảm thấy cơ thể như không thể kiểm soát mà tiến lại gần người phụ nữ.

Tất cả những người đang say ngủ đều như vậy.

Ngốc Tiểu Muội lại mơ thấy một đàn động vật lông trắng mềm mại, chỉ là không nhìn rõ, là hồ ly hay là gì?

Chương 181

Diệp Phi nhìn người phụ nữ trong mộng, không khỏi cười đầy ẩn ý.

Trong mắt người ngoài là một mỹ nữ, nhưng trong mắt Diệp Phi lại là một con hồ ly. "Ngươi tới đây." Diệp Phi cười, từng bước một lại gần, sau khi đến gần, giơ nắm đấm lên hung hăng đấm tới.

Ngay sau đó hắn tỉnh lại từ trong mộng, cùng lúc tỉnh lại còn có Tiểu Ca và Ngô Tà.

Mày nhíu chặt.

Nếu là Ngô Tà và những người khác thì thôi, tại sao hắn và Tiểu Ca cũng mơ thấy những thứ đó?

Tâm Diệp Phi trầm xuống.

Đúng là đã xem thường con hồ ly nhỏ này. "Không ổn, rất không ổn." Ngô Tà đột ngột đứng dậy, sắc mặt khó coi.

Trong mộng, nếu không phải ngửi thấy mùi hồ ly, cậu cũng sẽ không nghi ngờ.

Lúc này mới tỉnh lại từ trong mộng. "Mùi lư hương không đúng." Tiểu Ca lạnh lùng nhìn lư hương bên cạnh, đá đổ nó.

Lúc này mới phát hiện bên trong không phải hương liệu, mà là lông tóc màu trắng. "Những người này bị chúng mê hoặc, nên mới tiến vào mộng đẹp, phải gọi họ dậy mới được." Ngô Tà nghiêm nghị nhìn các học sinh và lính đánh thuê.

Trong đầu cậu chợt nhớ lại ghi chép trong bút ký, những thứ này đều là một loại cấm thuật.

Tương truyền đây là một loại hương vị được chiết xuất từ dầu xác chết của phụ nữ.

Rất giống với son phấn, nhưng lại có sức mê hoặc lòng người cực mạnh.

Những người lính đánh thuê này không phải mệt mỏi, mà là bị mê hoặc, không muốn rời đi.

Sắc mặt Ngô Tà trầm xuống, bây giờ phải làm sao để gọi họ dậy?

Nếu bỏ lỡ thời gian, sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. "Gọi dậy?

Rất dễ." Diệp Phi nghe vậy, nhướng mày, bước tới. "Anh Diệp Phi, anh định làm gì vậy?" Ngô Tà thấy thế, vội vàng hỏi. 'Chát' Ngô Tà trợn tròn mắt.

Ngay cả Tiểu Ca đứng sau cũng bị hành động này làm cho sững sờ.

Diệp Phi lúc này đang giơ cao bàn tay, một cái tát giáng xuống mặt Đội trưởng Triệu.

Đội trưởng Triệu lúc này đột nhiên tỉnh lại, mặt tê rần, một lúc sau mới hoàn hồn.

Diệp Phi làm một lèo, cả cung điện đều vang lên tiếng bạt tai.

Cư dân mạng cũng bị hành động này làm cho kinh ngạc. "Haha, phải nói là, tuy rất thô bạo, nhưng đây là một phương pháp rất hiệu quả." "Còn không phải sao, ngủ say như thế, bị đánh thức, ai nhìn cũng phải ngớ người." "Chuẩn không cần chỉnh, ít nhất là lúc này, họ đều sẽ tỉnh lại." "Nhưng mà cách này, thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Các giáo sư cũng phải chịu lễ rửa tội bằng bạt tai sao?". .....

Ngô Tà nhìn từng lính đánh thuê đều tỉnh lại, mắt chữ A mồm chữ

O nhìn hắn.

Đang định ngăn hắn không được đánh các giáo sư, thì bị Tiểu Ca cản lại. "Ngoài cậu ta, cậu không gọi tỉnh được đâu." Tiểu Ca lạnh lùng mở miệng, đặt tay lên vai cậu.

Ngay vừa rồi, máu Kỳ Lân trên người y lại bị áp chế.

Diệp Phi không chỉ đơn thuần là tát một cái mà thôi.

Ngô Tà nghe vậy, liền không ngăn cản nữa.

Chỉ một lát, mọi người đều tỉnh lại, Giáo sư Tiền và Đội trưởng Triệu, Giáo sư Dương, Giáo sư Quách và những người khác.

Mồ hôi đầm đìa.

Chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa là thật sự đến bên giường rồi.

May quá, may mà không sao, may mà đã tỉnh lại.

Tiền Tinh Vân không khỏi đỏ mặt, đã từng này tuổi rồi, sao lại còn...

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cả đời cống hiến cho khảo cổ, lại không ngờ bây giờ lại làm ra chuyện như vậy.

Suýt nữa thì làm ra chuyện gì đó mất mặt.

Đội trưởng Triệu cũng vậy, trong lòng cũng một phen sợ hãi.

Mọi người đều ngầm hiểu, không ai nói ra chuyện gì đã xảy ra trong mộng.

Nhưng cảm giác mệt mỏi trên người lập tức biến mất, còn rất có sức sống.

Không khỏi thấy kỳ lạ. "Em vừa mơ, một giấc mơ thật đáng sợ."

Ngốc Tiểu Muội cũng bị đánh thức, vội vàng nhìn Diệp Phi. "Đừng lo, không sao rồi." Diệp Phi nhẹ nhàng an ủi.

Mọi người đều có mộng xuân, sao cô ấy lại gặp ác mộng nhỉ?

Ngô Tà nghe xong, trong lòng nghi ngờ. "Nam nữ có khác." Diệp Phi biết suy nghĩ của cậu, trầm giọng giải thích.

Chuyện này không phải là chuyện vẻ vang gì, ba người ngầm hiểu không ai nhắc tới nữa. "Diệp Phi tiên sinh, chúng ta đây là..." Tiền Tinh Vân đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, khó hiểu hỏi. "Mọi người bị mê hoặc, lư hương ở đây có vấn đề." Diệp Phi nhẹ giọng giải thích. "Lư hương?" Đội trưởng Triệu và Giáo sư Quách nghe xong, đột nhiên nhìn về phía lư hương trên bàn.

Lúc trước còn có mấy cái lư hương, lúc này cũng không thấy đâu nữa. "Lư hương đâu rồi?

Sao lại biến mất rồi?" Đội trưởng Triệu trong lòng căng thẳng, khó khăn nuốt nước bọt.

Lúc trước rõ ràng thấy vị trí đó có lư hương, sao bây giờ lại không có gì cả. "Đội trưởng, ông xem cung điện này đi." Một lính đánh thuê vội vàng gọi.

Ngô Tà và mọi người ngẩng đầu nhìn cung điện trước mắt, mái nhà lúc trước còn sạch sẽ gọn gàng, lúc này lại đầy bụi bặm.

Có những mạng nhện lớn nhỏ, nhẹ nhàng treo trên mái nhà.

Bàn ghế lúc trước sạch bong không một hạt bụi, lúc này trên đó toàn là bụi.

Thứ duy nhất không có bụi chính là mặt bàn đặt pho tượng ngọc. "Pho tượng này hình như rõ hơn lúc trước không ít." Ngốc Tiểu Muội cẩn thận quan sát, lúc trước nhìn, cứ như có một lớp sương mù che phủ.

Căn bản không rõ, nhưng bây giờ hình như có thể nhìn thấy một hình dáng sơ bộ.

Ngay dưới sự chú ý của mọi người, hình dạng của pho tượng dần dần hiện ra.

Cư dân mạng vừa căng thẳng vừa mong đợi. "Sao tôi thấy căng thẳng thế nhỉ, ở đây thần kỳ vậy sao?

Tượng cũng tự động lột vỏ à?" "Đó là thần kỳ sao?

Đây là quỷ dị, tôi thấy đây là quỷ dị." "Mọi người nhìn xem tượng đó là gì?

Cái đó là đuôi à?" "Là đuôi?

Chương 182

Đuôi gì mà có mấy cái đầu?" "Hình như là năm... hay là sáu?" "Là sáu cái.". .....

Ngay dưới ánh mắt của mọi người, pho tượng dần dần hiện rõ.

Lộ ra một bức tượng hồ ly sáu đuôi màu xanh lục sẫm.

Trên mắt hồ ly có thêm hai viên bảo thạch màu đen.

Toát lên vẻ âm u và quỷ dị. "Đây là hồ ly?

Còn là hồ ly sáu đuôi?" Đội trưởng Triệu lần đầu tiên nhìn thấy một con hồ ly kỳ lạ như vậy, sao hồ ly lại có sáu đuôi?

Là hồ ly thật không?

Tiền Tinh Vân lúc này cũng không chắc chắn.

Vội vàng dụi dụi mắt mình. "Hồ ly sao lại có sáu đuôi?" Giáo sư Quách cũng tò mò nhìn pho tượng trước mắt.

Đột nhiên... trong mắt hồ ly phản chiếu một tia sáng đen nhạt, rồi lập tức biến mất.

Một trong số các học sinh ánh mắt đờ đẫn. "Giáo sư...

đây là cổ vật phải không?

Có thể nghiên cứu không?" Nói xong liền từng bước một lại gần pho tượng này.

Giọng nói cũng có chút thất thần. "Tiểu Cốc, em làm gì vậy?" Giáo sư Hoàng thấy vậy, vội vàng gọi.

Nhưng bất kể nói thế nào, cậu học sinh tên Tiểu Cốc này vẫn không ngừng lại gần pho tượng ngọc. "Đừng chạm vào." Diệp Phi đột

ngột lên tiếng.

Chỉ là đã không kịp.

Ngón tay của Tiểu Cốc đã chạm vào bức tượng ngọc, bức tượng trước mắt như thể tan chảy ra.

Bắt đầu xuất hiện chất lỏng dính nhầy nhạt màu.

Tiểu Cốc nhìn chất lỏng dính trong tay, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Tượng tan chảy, chất lỏng màu xanh lục sẫm không rõ chảy theo bàn xuống đất.

Hai chân Tiểu Cốc bị chất lỏng dính bao bọc. "Giáo sư, lùi lại." Đối với Đội trưởng Triệu, loại vật không rõ nguồn gốc này đều là nguy hiểm.

Không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Tiền Tinh Vân và Giáo sư Hoàng mắt dán chặt vào Tiểu Cốc. "Tiểu Cốc, quay lại." Lời vừa dứt, đã thấy chân Tiểu Cốc đột nhiên quỳ xuống đất.

Sau đó nằm rạp xuống, cả người bị chất lỏng màu xanh lục sẫm bao bọc, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Chỉ có một vệt máu nhạt nhắc nhở họ, trước đó ở đây còn có một người đã chết. "Tiểu Cốc." Giáo sư Hoàng vô cùng đau lòng. "Đừng tiếp xúc với chất lỏng dính này, sẽ bị hóa thành máu mủ." Ngô Tà cũng nhận ra điểm khác biệt của chất lỏng này, vội vàng nhắc nhở.

Mọi người vội vàng lùi về phía sau.

Né tránh những chất lỏng dính này. "Lên bàn đi, bây giờ cửa đã không ra được nữa rồi." Ngô Tà lúc này mới chú ý, không biết từ lúc nào, cửa đã bị đóng lại.

Chỉ có thể để mọi người nhảy lên bàn.

Nhìn chất lỏng dính ngày càng nhiều, sắc mặt Tiền Tinh Vân và Đội trưởng Triệu khó coi. "Ngô Tà tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại biến thành thế này?" Tiền Tinh Vân liếc nhìn Ngô Tà. "Lúc trước lư hương ở đây đã được thêm dầu xác chết, lợi dụng tà thuật để kích hoạt nó, mê hoặc lòng người, sẽ giết các vị trong giấc ngủ." "Nhưng bị anh Diệp Phi cắt ngang, con hồ ly sáu đuôi này cuối cùng không nhịn được nữa, định giết hết chúng ta." Sắc mặt Ngô Tà âm trầm, giọng điệu nghiêm trọng. "Con hồ ly này lại từ đâu ra?" Đội trưởng Triệu lần đầu tiên nhìn thấy một con hồ ly quỷ dị như vậy. "Thứ quỷ dị không phải là con hồ ly, mà là dược liệu này, con hồ ly sáu đuôi này chỉ là một pho tượng, nhưng khối ngọc thạch này lại có lai lịch lớn, không chỉ đơn giản là kết hợp với dầu xác chết." "Còn có một thứ nữa." Ngô Tà nói đến đây, không khỏi ngập ngừng, quên mất thứ gì đó trong bút ký trước đây, đó là gì nhỉ. "Là máu cuống rốn." Diệp Phi ở bên cạnh bổ sung. "Đúng rồi, sao cậu biết?" Ngô Tà sững sờ, đột nhiên nhìn Diệp Phi. "Là chú Ba nói." Diệp Phi đẩy chú Ba ra làm lá chắn.

Ngô Tà vô cùng cạn lời, lại là chú Ba. "Máu cuống rốn cộng với dầu xác chết của phụ nữ, qua tà thuật gia trì, sẽ xảy ra cảnh tượng chúng ta đang thấy, muốn giải quyết chỉ có một cách." Ngô Tà nói đến đây, càng cảm thấy khó như lên trời. "Cách gì?" Đội trưởng Triệu nóng lòng muốn biết. "Dưới đáy pho tượng này có một luồng tà khí, được phong ấn trong gương bát quái bên dưới, là nghịch vị trấn áp, chỉ là bây giờ căn bản không qua được, càng đừng nói đến việc xoay gương bát quái về đúng vị trí." Ngô Tà bây giờ cảm thấy thật là khó chồng thêm khó.

Trong giây lát, mọi người rơi vào im lặng.

Ngốc Tiểu Muội không hiểu họ đang nói gì.

Nhưng cũng biết bây giờ rất nguy hiểm, hiện tại toàn bộ sàn cung điện đều là chất lỏng dính màu xanh lục sẫm.

Đã bao phủ toàn bộ cung điện.

Trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Cư dân mạng đã nhận ra nguy cơ trước mắt. "Tình hình không ổn rồi, sao tôi thấy chất lỏng ở đây hình như đang tăng tốc độ?" "Tôi cũng thấy rồi, đây là đang tăng tốc độ tử vong à?" "Vãi, bây giờ làm sao?

Theo lời Ngô Tà tiên sinh, làm sao qua đó để xoay thứ đó về đúng vị trí?

Bây giờ toàn là chất lỏng màu xanh lục." "Theo tốc độ này, không đến một giờ, sẽ lan đến bàn, sao nhanh vậy?

Không phải mấy trăm mét vuông sao?

Tốc độ gì thế này." "Bây giờ làm sao?

Chạm vào sẽ hóa thành máu mủ, đại lão bây giờ chưa chắc đã làm được." "Thế chẳng phải là ngồi chờ chết sao?". .....

Nhìn chất lỏng màu xanh lục sẫm dưới chân đang từng chút một lại gần.

Tâm trạng mọi người vô cùng căng thẳng, nhiều học sinh sợ hãi đến mức mặt tái mét.

Cái chết của Tiểu Cốc vừa rồi họ cũng đã thấy, nói không sợ là giả.

Bây giờ nghĩ lại cứ như thấy chính mình.

Ai nấy mặt xám như tro. "Nếu tôi trượt qua bàn có được không?" Đội trưởng Triệu không phải là người ngồi chờ chết, chỉ cần có một chút hy vọng, cũng phải thử. "Ông trượt qua thế nào?

Ở đây bốn phía đều là vách đá, cho dù các ông dùng dây thừng, cũng chưa chắc qua được." Ngô Tà biết ý của ông, nhưng việc này thật sự không được, dù sao góc của xà nhà quá cao.

Chương 183

Cho dù thân thủ của họ có tốt đến đâu, cũng chưa chắc có thể vững vàng đáp xuống bàn.

Hơn nữa họ đi qua cũng vô dụng, căn bản không biết cách xoay gương bát quái về đúng vị trí.

Ngay cả chính cậu cũng không chắc chắn.

Trong bút ký quả thật có ghi chép này, chỉ là quá trình rất phức tạp, bây giờ đi qua đã là một vấn đề.

Tiểu Ca tuy có máu Kỳ Lân bên người, nhưng uy lực của thứ này lớn đến đâu, y cũng không biết.

Ngô Tà âm thầm thở dài, không thể để Tiểu Ca mạo hiểm.

Tiểu Ca dường như nhìn thấu tâm tư của cậu, vừa định mở miệng, đã bị Ngô Tà kéo lại.

Y đi qua cũng vô dụng, xoay gương bát quái về đúng vị trí, y cũng không biết.

Mọi người trong giây lát, trên đầu bao phủ một bầu không khí tuyệt vọng.

Cư dân mạng nhìn họ mặt mày ủ rũ, không khỏi cảm thấy bi thương. "Xong rồi, có phải điều này có nghĩa là tất cả đã kết thúc không?" "Bây giờ những thứ này bắt đầu dâng lên, độ cao của chiếc bàn này cũng không trụ được bao lâu nữa." "Bây giờ làm sao?

Đại lão đâu?" "Đừng gọi nữa, đại lão của cậu từ lúc đứng trên bàn đến giờ không hề động đậy, lúc này không biết đang nghĩ gì nữa?" "Đại lão mày nhíu chặt, có phải có chuyện gì không?" "Chắc là sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?" "Tôi cũng không biết nữa, tôi lo quá.".

.....

Trước màn hình, Giáo sư Phương và Vương lão cũng căng thẳng tột độ. "Bây giờ làm sao?

Diệp Phi có nghĩ ra cách nào không?" Vương lão lúc này nhìn vào màn hình máy tính, tay cầm cốc nước cũng siết chặt. "Sẽ có, nhất định sẽ có cách, tôi tin Diệp Phi, cậu ấy sẽ mang lại hy vọng cho những người đang tuyệt vọng." Giọng Giáo sư Phương nghiêm nghị, nhẹ nhàng mở miệng giải thích.

Chỉ là những ngón tay cầm cốc nước đã trắng bệch, bán đứng cảm xúc của ông.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhận ra môi trường ở đây không đơn giản như hắn nghĩ.

Liền giao tiếp với hệ thống. 【Ký chủ, dịch chuyển tức thời chỉ có thể sử dụng ba lần, mời ngài sử dụng cẩn thận.】 Giọng nói của hệ thống vừa dứt, lại chìm vào im lặng, không nói thêm lời nào.

Trong đầu Diệp Phi nảy ra một ý tưởng.

Có phải mình muốn đến phía đối diện, là sẽ đứng ở đó không?

Sau đó hắn nhìn mọi người bên cạnh, lúc này đang lòng như tro tàn nhìn chất lỏng không rõ dưới chân.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Diệp Phi từ từ di chuyển ra sau lưng họ.

Đội trưởng Triệu và các học sinh khác nhìn chất lỏng trước mắt đang lại gần. "Giáo sư, chúng ta sẽ chết ở đây phải không?" Một trong số các học sinh mặt mày ủ rũ. "Không đâu, đừng nói bậy." Tiền Tinh Vân nói câu này cũng không có chút tự tin.

Nói ra lần này là do mình dẫn đội, nhưng bây giờ thương vong thì

không nói làm gì.

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy rất buồn, chỉ có thể an ủi họ. "Giáo sư, em sợ lắm." Học sinh biết đây là lời an ủi. "Giáo sư, em không muốn cuối cùng chết không toàn thây." Một học sinh khác vội vàng nói. "Đừng nói bậy, sẽ không sao đâu, đừng lo lắng." Giáo sư Quách vội vàng mở miệng an ủi.

Các học sinh khác bên cạnh cũng mặt mày ủ rũ, thậm chí có người còn đang khóc nức nở trên đất.

Ngô Tà cuối cùng thở dài một tiếng, trong lòng nghĩ có nên thử theo cách Đội trưởng Triệu nói không. "Anh Diệp Phi..." Lời chưa kịp nói xong, định quay sang nhìn Diệp Phi bên cạnh, kết quả phát hiện đã bị đổi người. "Anh Diệp Phi đâu?" Ngô Tà lúc này đang tìm kiếm khắp nơi, bàn ở đây không nhiều, nhưng không hề nhìn thấy.

Lời vừa dứt, những người khác cũng đang tìm kiếm Diệp Phi.

Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác nhìn về phía đối diện. "Có phải ở phía đối diện không?" Ngốc Tiểu Muội đưa tay chỉ về phía Diệp Phi ở đối diện.

Nhìn theo hướng chỉ, Ngô Tà và Giáo sư Tiền, Đội trưởng Triệu và những người khác kinh ngạc đến mức mắt muốn lòi ra.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Làm sao qua được?

Mọi người sững sờ.

Trong lòng Tiền Tinh Vân đầy tò mò.

Vừa rồi không phải nói xà nhà quá cao, không qua được sao?

Ngay cả thân thủ của Đội trưởng Triệu cũng chưa chắc qua được.

Bây giờ Diệp Phi làm sao qua được?

Mà có qua được, cũng không ai để ý.

Ánh mắt của Đội trưởng Triệu càng thêm nhiệt huyết, còn có thêm sự sùng bái, đây là thần thủ quỷ mị gì vậy.

Cứ thế mà qua được?

Mà còn không ai biết?

Việc huấn luyện của họ đều là giả à?

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau. "Không biết làm sao qua được." Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, cuối cùng lắc đầu.

Ngô Tà âm thầm kinh ngạc, lẽ nào biết bay?

Các học sinh và giáo sư khác lại tràn đầy hy vọng.

Có phải điều này có nghĩa là, họ vẫn có thể sống sót?

Giáo sư Quách và Giáo sư Hoàng cũng vô cùng vui mừng, chỉ cần có hy vọng sống sót.

Tại sao lại không sống tiếp?

Nhưng cư dân mạng lại không bình tĩnh được nữa. "Mắt tôi có bị hoa không?

Mọi người thấy đại lão di chuyển lúc nào?" "Tôi thì không thấy, tôi chỉ thấy họ khóc rất thương tâm, còn có tâm trạng tôi cũng rất buồn, căn bản không hề nhìn thấy." "Vãi, đại lão lẽ nào biết bay?

Hay là dịch chuyển tức thời?" "Cậu nhảm nhí!

Còn dịch chuyển tức thời?

Trừ phi cậu gặp ma." "Nhưng mà đại lão đi lúc nào, tôi không hề để ý." "Lẽ nào đại lão biết ảo thuật?

Đây chính là thủy tổ của giới ảo thuật à?" Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream đều đang bàn luận về bản lĩnh của Diệp Phi.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đang đứng trên bàn, ngồi xổm xuống, liền thấy bên dưới nơi đặt pho tượng lúc trước, có một cái đế.

Bên trong còn có một cái gương bát quái.

Bên trên xuất hiện một bát quái nghịch hành, sắc mặt Diệp Phi nghiêm trọng.

Ngón tay ấn vào hai bên trên đó, mượn sức của tinh tượng, nhẹ nhàng xoay chuyển, đưa gương bát quái bên dưới về đúng vị trí.

Chữ trên gương bát quái đang từng chút một trở về vị trí.

Nhưng chất lỏng không rõ trên mặt đất, lúc này đang tăng tốc độ gấp đôi bắt đầu dâng lên.

Chương 184

"Không ổn, tốc độ nhanh hơn rồi." Ngô Tà nhận ra chất lỏng trên đất đang dâng lên nhanh chóng, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Các học sinh vừa mới nhen nhóm hy vọng, lúc này lại mặt xám như tro.

Chỉ có thể nhìn, nhưng lại bất lực.

Diệp Phi cũng nhận ra, sắc mặt trầm xuống, tốc độ trên tay đang tăng nhanh. "Không ổn rồi, đến mặt bàn rồi." Một trong số các lính đánh thuê lúc này đang hét lên. "Đừng...

đừng qua đây." "Tôi không muốn chết đâu." Lúc này trong cung điện lập tức vang lên tiếng khóc than.

Ngay cả cư dân mạng lúc này cũng căng thẳng tột độ. "Đại lão, nhanh lên, không thì tất cả đều phải chết ở đây." "Đại lão cứu mạng, cứu mạng, nhanh lên." "Sốt ruột chết mất, tôi thật sự lo chết đi được." "Tôi cũng vậy, không thì lát nữa các học sinh và giáo sư này đều phải bỏ mạng ở đây.". .....

Nhìn những chất lỏng này sắp ngang bằng với mặt bàn.

Cung điện vang lên một tiếng 'cạch'.

Chất lỏng đang dâng lên lúc này như thể bị cứng lại, ngừng không động đậy.

Diệp Phi đứng dậy, đứng trên bàn, nhìn chất lỏng trên đất.

Chúng đang dần dần biến mất, bên trên còn bốc lên khói trắng.

Chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi, những chất lỏng này đã biến mất không thấy đâu.

Ngô Tà và mọi người từ trên bàn xuống, khoảnh khắc chân chạm đất, trái tim treo lơ lửng cũng ổn định trở lại.

Cuối cùng nhìn về phía Diệp Phi.

Trong mắt chứa đầy sự khó hiểu và nghi ngờ.

Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi xuống, thở phào một hơi dài. "Diệp Phi tiên sinh, vừa rồi anh đã qua đó bằng cách nào?" Tiền Tinh Vân đối với vấn đề này vô cùng không hiểu.

Lúc đó Đội trưởng Triệu muốn đi, đều bị Ngô Tà ngăn lại.

Dù sao tình hình lúc đó quả thật không cho phép. "Mọi người biết ảo thuật không?

Tôi từng học qua ảo thuật." Diệp Phi biết họ sẽ hỏi như vậy, đã sớm nghĩ ra lời giải thích này.

Nếu để họ biết mình có thể dịch chuyển tức thời, chẳng phải sẽ bị bắt đi nghiên cứu sao? "Ảo thuật?" Ngô Tà khẽ nhíu mày.

Cái gọi là ảo thuật chính là một loại thuật che mắt, như vậy cũng có thể là một lý do.

Giờ khắc này, Ngô Tà đột nhiên hiểu ra, lời Tiểu Ca đã nói có ý nghĩa gì.

Diệp Phi này đúng là giỏi giả ngốc mà. "Đúng vậy." Diệp Phi khẽ gật đầu, không nói thêm.

Nhưng lời giải thích này, rõ ràng là họ đều không tin.

Ít nhất Tiền Tinh Vân sẽ không tin.

Còn về việc qua đó như thế nào, ông thật sự không chú ý.

Ngốc Tiểu Muội hỏi nhân viên quay phim. "Anh vừa rồi có quay lại không?" Giọng không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Nhân viên quay phim mặt mày khổ sở lắc đầu, lúc trước vẫn luôn nghiên cứu chất lỏng trên đất.

Căn bản không có cơ hội quay Diệp Phi.

Diệp Phi qua đó thế nào anh ta cũng không biết.

Trong lòng không khỏi than thở, vô cùng hối hận.

Nhưng Ngốc Tiểu Muội cũng không phải là người nản lòng, cuối cùng nói với giọng điệu sâu sắc. "Anh phải nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì, trừ khi là lúc đặc biệt nguy hiểm, còn lại, nhất định phải có hình ảnh của anh Diệp Phi xuất hiện trong ống kính." Nhân viên quay phim còn kiên định gật đầu, gật đầu lia lịa.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Các người làm vậy thật sự ổn sao?

Mà có nói những lời này, không phải nên nói sau lưng tôi à?

Ngô Tà sâu sắc cảm thấy, ý kiến này không tồi.

Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy ý kiến này không tồi, ít nhất có thể biết được anh ta đã làm như thế nào.

Nhưng cư dân mạng lại được một phen vui vẻ. "Haha, tôi cảm thấy con đường sau này của đại lão sẽ không dễ đi." "Còn không phải sao, tôi đã thấy rồi, tôi đoán sau này sẽ bị cái ống kính này nhìn chằm chằm." "Haha, tôi có thể hỏi diện tích bóng ma tâm lý của anh ấy được không?" "Tôi đoán bóng ma tâm lý này sẽ rất lớn, dù sao bây giờ trong lòng đang nghĩ cách né tránh ống kính phải không?" "Haha, không biết tại sao tôi vừa nhìn thấy vẻ mặt cạn lời của đại lão, lại cảm thấy vui vẻ lạ thường." "Tôi cũng thấy vậy, cuối cùng đại lão cũng có lúc cạn lời, thật là thú vị.". .....

Cư dân mạng lúc này đang vui vẻ nghiên cứu Diệp Phi.

Giáo sư Phương và Vương lão lúc này cũng thở phào một hơi dài. "Ông có tin lời của Diệp Phi không?" Giáo sư Phương liếc nhìn Vương lão. "Tin hay không không quan trọng, quan trọng là, họ an toàn, còn nữa, đối với sự bí ẩn trên người Diệp Phi, ông chắc cũng biết không ít, chuyện cậu ta không muốn nói, thì sẽ không nói." "Ông và tôi cũng không phải chưa từng thấy bản lĩnh giả ngốc của cậu ta, hà tất phải hỏi nhiều làm gì." Trên mắt Vương lão xuất hiện nếp nhăn, vẻ mặt cũng thả lỏng không ít.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi mừng thầm mình đã che giấu tốt, nếu không... chắc chắn sẽ bị bắt đi làm nghiên cứu khoa học. "Thôi đi đi, ở đây không thể ở lâu được." Diệp Phi ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở mọi người.

Ngô Tà lúc này mới đột nhiên tỉnh lại, bắt đầu tìm cửa mộ.

Giáo sư Tiền và Đội trưởng Triệu cũng giúp tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng không có kết quả.

Chỉ có thể dồn ánh mắt về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhận ra ánh mắt, "Kiểm tra hết rồi?" "Chỉ có chỗ cậu vừa đặt gương bát quái là chưa tìm." Ngô Tà cũng đã cẩn thận kiểm tra một lượt, nhàn nhạt giải thích.

Diệp Phi đi đến chiếc bàn lúc trước, ngẩng đầu liếc một cái, chú ý đến trên gương bát quái có một điểm lồi lên.

Nhẹ nhàng ấn một cái.

Những bức họa diễm lệ trên vách đá xung quanh lúc này bị thu lại, thay vào đó là những bức tường màu đen.

Xung quanh đều là những hố đen.

Chỉ có hướng chính diện, có một luồng gió nhẹ thoảng qua. "Đây

đều là cửa sao?" Tiền Tinh Vân nhất thời có chút không hiểu, luôn cảm thấy rất quỷ dị. "Phải, nhưng chỉ có một cái là cửa." Ngô Tà liếc nhìn một cái. "Cái nào?" Giáo sư Hoàng cũng ở bên cạnh bổ sung.

Ngô Tà im lặng một lúc, đi một vòng từng cái.

Chỉ có ở phía chính diện có một chút gió, còn có một mùi hôi thoang thoảng.

Mùi rất nhẹ, nhưng không nghiêm trọng. "Đây chính là cửa." Ngô Tà giọng điệu rất chắc chắn nói, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Bên trong lộ ra một vách đá màu đen.

Chương 185

Mọi người vui mừng, Đội trưởng Triệu đi đầu, Tiền Tinh Vân vẫn đi theo sau.

Mọi người nhìn bậc thang đá, từng chút một đi xuống.

Đi hơn mười phút.

Xuất hiện một cánh cửa đá lớn, xung quanh còn có những kiến trúc khác nhau. "Đây là kiến trúc thời Hán sao?" Tiền Tinh Vân mượn ánh sáng của đèn pin, cẩn thận quan sát.

Kiến trúc trước mắt không phải rất nguy nga, mà là trên đó treo rất nhiều chuông.

Nhưng hình dạng của chuông rất đặc biệt, trên đó dường như có thêm mấy cái phù văn.

Quan trọng nhất là, toàn bộ đường nét này, rất giống một cái địa cung.

Còn là một địa cung rất quỷ dị.

Đội trưởng Triệu đang định mở cửa, thì nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy nhè nhẹ.

Nhất thời có chút không chắc chắn. "Ngô Tà tiên sinh, Diệp Phi tiên sinh, bên trong này hình như có tiếng nước chảy." Đội trưởng Triệu vội vàng lên tiếng nói. "Tiếng nước?" Ngô Tà nhíu mày.

Diệp Phi cũng tò mò.

Nhìn qua vách đá xung quanh, nếu có nước, vách đá xung quanh nên sẽ ẩm ướt.

Không thể sạch sẽ như vậy được. "Không phải nước." Diệp Phi

thờ ơ lên tiếng nói.

Mọi người nghe xong, mặt đầy khó hiểu. "Vậy đó là gì?" Tiền Tinh Vân đối với lời nói của Diệp Phi luôn tin tưởng không nghi ngờ, chưa từng hoài nghi. "Lát nữa mở ra sẽ biết, nhưng trước khi mở, mọi người vẫn nên đeo mặt nạ phòng độc vào." Trong lòng Diệp Phi đã có suy đoán, vẫn tốt bụng nhắc nhở.

Tiểu Ca nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Phi, cuối cùng không nói gì.

Đội trưởng Triệu đối với lời nói của Diệp Phi cũng sẽ không hoài nghi, thậm chí đã không hỏi lý do nữa.

Lát nữa sẽ biết đáp án, đến lúc đó cũng sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Tiền Tinh Vân, các giáo sư và học sinh lấy mặt nạ phòng độc từ trên người ra đeo vào.

Chờ mở cửa.

Nhưng cư dân mạng lại kinh ngạc. "Bây giờ đại lão nói chuyện cũng có sức nặng như vậy rồi sao?" "Không thì sao?

Giống như chúng ta, đều tin tưởng đại lão." "Trước đây các giáo sư này còn hỏi nguyên nhân, bây giờ đến cả nguyên nhân cũng không hỏi nữa sao?" "Haha, tôi thấy thật thần kỳ, nhưng còn thần kỳ hơn chính là, đại lão có phải biết bên trong có gì không?

Không thì sao lại bảo họ đeo mặt nạ phòng độc?" "Chắc là vậy, mà nói, bên trong không phải nước, thì lại là gì?" "Aiya, nói nhiều thế, lát nữa sẽ biết thôi." "Chờ vén màn đáp án.". .....

Đội trưởng Triệu và mọi người chuẩn bị xong xuôi, nhẹ nhàng đẩy cửa đá ra.

Vừa đẩy cửa ra, một làn khói xanh nồng nặc ập tới.

Ánh đèn pin chiếu vào, liền nhận ra một luồng sáng chói lòa, kích thích nhãn cầu của mình.

Vô cùng chói mắt.

Một lúc sau mới thích ứng được với ánh sáng này, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ kinh hãi.

Đây là... thủy ngân?

Khuôn mặt dưới mặt nạ đầy kinh ngạc.

Đây là tình huống gì?

Sao lại có nhiều thủy ngân như vậy?

Tiền Tinh Vân và Ngô Tà cùng những người phía sau đi vào trong cửa, thấy mình đang đứng trên một bệ cao.

Bên dưới bậc thang là một hồ thủy ngân.

Địa cung rộng đến hai nghìn mét, toàn bộ mặt bằng đều là thủy ngân, vô cùng quỷ dị.

Giọng Tiền Tinh Vân run rẩy, còn có chút kích động. "Tiếng nước chảy nghe thấy lúc trước, chính là thủy ngân?" Khó trách, trước khi mở cửa Diệp Phi đã bảo họ đeo mặt nạ vào.

Nơi này đã có mấy nghìn năm lịch sử, không khí ở đây cũng sẽ bị thủy ngân xâm nhiễm.

Lúc vừa mở cửa, làn khói xanh ập tới lúc đó chính là khí độc.

Trong lòng Tiền Tinh Vân chấn động, Diệp Phi này lại có thể tiên tri?

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Diệp Phi cũng nhiệt huyết thêm mấy phần.

Giáo sư Hoàng và Giáo sư Dương, các giáo sư khác cũng cảm

thấy thần kỳ.

Chỉ nghe tiếng là có thể đoán được ở đây sẽ có khí độc?

Làm sao làm được?

Ngốc Tiểu Muội đứng bên cạnh Diệp Phi. "Anh Diệp Phi, anh đã biết từ sớm rồi phải không?" Đây là câu khẳng định. "Vừa mới biết." Diệp Phi quả thật là vừa mới biết ở đây có thủy ngân, trước đó chỉ đoán là không an toàn.

Nhưng không ngờ lại là thủy ngân. "Sao anh lại nghĩ đến việc đeo mặt nạ?" Ngô Tà im lặng một lúc, trước đó cũng đã quan sát, cậu cũng chắc chắn không phải nước.

Dù sao vách đá cũng khô khốc lạ thường.

Chỉ là không ngờ sẽ có khí độc. "Dưới vách đá ở cửa, tôi chú ý thấy có mấy xác kiến, nên tôi đoán ở đây có khí độc." Giọng Diệp Phi thờ ơ, ồm ồm đáp lại.

Ngô Tà sững sờ, quan sát kỹ đến vậy sao?

Chỉ trong chốc lát, đã biết rồi?

Mọi người nghe xong, lập tức bừng tỉnh.

Chỉ là bây giờ... làm sao qua được?

Bây giờ cả địa cung đều bị thủy ngân ngập, làm sao đây? "Bây giờ vẫn nên nghĩ cách qua đi đã." Tiền Tinh Vân thật sự muốn cười, đây đúng là một bước một hố mà. "Ở đây toàn là thủy ngân, dùng thuyền cao su cũng không qua được, cho dù có qua được, chúng ta cũng không có chỗ đặt chân." Giáo sư Hoàng cảm thấy đau đầu không thôi.

Đây toàn là thứ gì vậy?

Ngô Tà nghe vậy, đơn giản xem xét một lượt môi trường xung quanh.

Không phát hiện ra chỗ nào khác biệt.

Cuối cùng ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn vào trong thủy ngân.

Lại chú ý thấy trong thủy ngân có chỗ khác biệt, màu sắc không giống nhau. "Tiểu Ca, mượn Hắc Kim Cổ Đao của cậu dùng một chút." Trong đầu Ngô Tà nảy ra một ý tưởng, vội vàng quay người nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca đứng bên cạnh.

Chương 186

Hắc Kim Cổ Đao có vật liệu đặc thù, những thủy ngân này cũng sẽ không gây hại gì cho nó. "Cậu dùng dao chọc vào đây một chút." Ngô Tà nhìn vị trí trong vệt nước có màu sẫm hơn.

Tiểu Ca nghe vậy, cũng không chần chừ, đưa Hắc Kim Cổ Đao vào trong thủy ngân, khi xuống được một nửa.

Dưới lưỡi dao cảm nhận được một vật cứng. "Đây." Ngô Tà mắt sáng lên, giọng nói cũng có thêm vẻ vui mừng, chỉ vào chỗ không có vết đen.

Tiểu Ca nghe vậy, tiếp tục đưa xuống, cả thân dao đều bị ngập vào. "Tôi biết rồi, bên dưới có vật gì đó, nhưng cần phải loại bỏ thủy ngân đi, ở đây nhất định có cơ quan." Ngô Tà giọng vui mừng. "Vậy cơ quan ở đâu?

Ở đây toàn là thủy ngân, xung quanh đều là vách đá, cũng không dễ tìm." Tiền Tinh Vân trước tiên vui mừng, sau đó lại thấy khó khăn.

Ở đây toàn là thủy ngân, nồng độ thủy ngân nghiêm trọng vượt mức, muốn tìm kiếm lại càng khó khăn. "Xung quanh không có, nhưng ở dưới đáy thủy ngân có." Ngô Tà rất chắc chắn, nhất định có cơ quan, nếu không các công tượng đó cũng không thể bình an thoát thân. "Nhưng làm sao xuống đáy thủy ngân, chưa đến nơi đã ngộ độc thủy ngân rồi, cộng thêm thiết bị của chúng ta cũng không đủ toàn diện." "Có xuống được cũng rất nguy hiểm, cơ quan trông như thế nào, cũng không rõ ràng." Giáo sư Quách tin lời của Ngô Tà, chỉ là việc đi xuống này quả thật rất khó.

Chưa đến đáy, đã ngộ độc thủy ngân mà chết.

Vấn đề này quả thật rất khó giải quyết.

Ngốc Tiểu Muội và các lính đánh thuê cũng cảm thấy khả năng này không lớn.

Lẽ nào cứ thế từ bỏ?

Đã đến bước này rồi.

Cư dân mạng lại cảm thấy tiếc nuối. "Nam Hải Vương này đúng là lợi hại, thiết kế ngôi mộ này đúng là độc ác, làm sao qua được đây?" "Phải nói là, đầu óc của đế vương đúng là không phải chúng ta có thể hiểu được, thật là tuyệt, tôi không nghĩ ra được chiêu độc này." "Tôi cũng không nghĩ ra, ít nhất với IQ của tôi, có thể sống là đủ rồi, lẽ nào cứ thế quay về?

Khó khăn lắm mới đi đến đây." "Nhưng bây giờ làm sao?

Đại lão có thể nghĩ ra cách không, dịch chuyển tức thời lúc trước đâu?

Có thể tiếp tục sử dụng không?" "Tôi nói này lầu trên, IQ của cậu đúng là đáng lo ngại, dịch chuyển tức thời đến đâu?

Đi gặp Diêm Vương sớm à, đó là thủy ngân, sẽ ngộ độc, có thể di chuyển cũng không được di chuyển." "Đúng vậy, tư duy của cậu là gì vậy, sao lại nghĩ thế?" "Vậy cậu nói làm sao?

Tôi chỉ cảm thấy đại lão nhất định có cách, tôi tin đại lão." "Nhưng mà... làm sao qua đây.". .....

Cư dân mạng lúc này cũng lo lắng không yên, đi đến ngày hôm nay, trải qua sinh tử.

Cứ thế quay về, quả thật là đáng tiếc, nhưng không quay về, cũng là một con đường chết.

Diệp Phi im lặng một lúc.

Trong đầu xuất hiện một văn bản, kiểm tra tích phân của mình.

Vừa hay trong cột lựa chọn, có một viên Tị Thủy Châu.

Trong lòng vui mừng. 【Ký chủ, Tị Thủy Châu có công hiệu cách ly mọi loại chất lỏng, ngài có chắc chắn muốn lựa chọn không?】 "Có." Diệp Phi đang sầu não không biết làm sao xuống, may mà bình thường tích phân của mình không dùng bừa bãi.

Ting. 【Chúc mừng ký chủ, nhận được một viên Tị Thủy Châu.】 Diệp Phi rõ ràng cảm nhận được trong túi áo mình có thêm một thứ gì đó.

Lấy ra xem, là một viên thủy châu màu xanh nhạt, trên đó được buộc bằng một sợi dây đỏ.

Diệp Phi cầm lên, đeo vào cổ.

Ngay lúc mọi người đang bó tay chịu trói, Diệp Phi đột nhiên mở miệng. "Để tôi biểu diễn cho mọi người một tiết mục nhé." Giọng Diệp Phi đột nhiên vang lên, mọi người sững sờ. "Anh Diệp Phi, anh có ý gì vậy?" Ngô Tà không hiểu tại sao, lẽ nào anh ta có cách? "Tôi biết ảo thuật, tôi có thể khiến thủy ngân này nhường đường, mọi người tin tôi đi, và cơ quan ở đây tôi chắc sẽ mở được, dù sao tôi cũng nghe chú Ba nói không ít về những thứ này." Diệp Phi rất kiên định nhìn Ngô Tà, khẽ cười.

Sau đó ngay dưới ánh mắt của mọi người, từng bước một đi về phía hồ thủy ngân. "Anh Diệp Phi, rất nguy hiểm..." Lời chưa kịp nói xong, đã thấy thủy ngân như nhận được mệnh lệnh gì đó, chủ động tách ra một lối đi.

Lộ ra cây cầu gỗ đen sì bên dưới.

Thủy ngân đứng hai bên, như đang chờ đón Diệp Phi.

Diệp Phi từng bước một đi trên cây cầu gỗ, bước chân vững chãi.

Tiền Tinh Vân và Ngô Tà, Đội trưởng Triệu, Ngốc Tiểu Muội và

mọi người mắt chữ A mồm chữ O nhìn hắn.

Đây... sao lại có thể huyền ảo như vậy?

Đây là thật sao?

Tiền Tinh Vân còn tưởng mình nhìn nhầm, nhìn bóng lưng của Diệp Phi, còn có thủy ngân hai bên chủ động 'nhường đường'.

Ông nhất định là đang mơ phải không?

Giáo sư Tiền âm thầm véo vào cánh tay mình.

Cảm giác đau đớn kích thích ông.

Không phải mơ à?

Là thật?

Trong mắt Ngốc Tiểu Muội lóe lên một tia kinh ngạc, còn có sự nhiệt huyết, làm sao làm được vậy?

A... bây giờ ảo thuật đã đỉnh đến mức này rồi sao?

Đội trưởng Triệu nhìn cảnh này, trong lòng thật sự tràn đầy kinh ngạc. "Đội trưởng... tôi có phải đang mơ không?" Đội viên bên cạnh không chắc chắn hỏi, giọng nói thậm chí có chút run rẩy.

Chỉ có cảnh trong phim mà lại di chuyển ra ngoài đời thực?

Đội trưởng Triệu cứng nhắc quay đầu, liếc nhìn đội viên bên cạnh, giơ tay lên là một cú đấm. "Đau không?" "Đau, chắc là không phải mơ, đây là thật?" Đội viên ôm khóe miệng mình, giọng nói run rẩy mấy lần.

Cư dân mạng lúc này cũng chết lặng.

“Vãi, tôi học ảo thuật bao nhiêu năm rồi mà chưa từng thấy màn biểu diễn nào trâu bò đến thế...” “Tay nghề của đại lão nhà tôi ngày càng cao siêu, tôi cứ ngỡ mình đang xem phim điện ảnh.” “Đây là ảo

thuật gì vậy?

Sao lại có thủ đoạn đỉnh cao thế này?" "Tôi học ảo thuật nhiều năm, ngay cả sư phụ tôi cũng chưa chắc đạt được trình độ này.

Không được, tôi phải đi báo cho sư phụ." "Sư phụ cậu là ai?" "Hạ Minh Viễn." Cư dân mạng đồng loạt chấn kinh.

Hạ Minh Viễn là ai, cả nước Đại Việt không ai không biết.

Lúc mấy tuổi đã biết biểu diễn ảo thuật, mười hai tuổi danh tiếng vang dội, mười tám tuổi đại diện Đại Việt tham gia biểu diễn ảo thuật quốc tế.

Ông đã nhận được đủ loại công nhận quốc tế, trở thành người đứng đầu giới ảo thuật Đại Việt.

Năm hai mươi ba tuổi, trong một màn trình diễn vật rơi từ trên cao, ông đã thoát ra khỏi chiếc rương một cách ngoạn mục, nổi danh sau một đêm.

Tóm lại, ông chính là thủy tổ của giới ảo thuật.

Nhưng một nhân vật như vậy lại thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Chương 187

Lúc này, một người đàn ông trung niên đang nghiên cứu một thủ pháp ảo thuật mới.

Đang nghiên cứu được một nửa thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập.

“Sư phụ, sư phụ.” “Cậu la hét cái gì?

Có chuyện gì mà gấp gáp thế?” Hạ Minh Viễn đeo kính, không vui mở cửa.

“Thầy xem, đây có phải là ảo thuật không?” Đệ tử của Hạ Minh Viễn cầm điện thoại, đưa cho ông xem cảnh Diệp Phi đang đi trên cây cầu gỗ.

“Phim ảnh toàn là giả thôi.” Hạ Minh Viễn cau mày, có vẻ không hài lòng vì bị cắt ngang.

“Không phải đâu thầy, đây là livestream trực tiếp.

Thầy biết Diệp Phi chứ?

Đây là ảo thuật mà anh ấy biểu diễn, là thật đó.” Cậu học trò vội vàng giải thích.

Lúc này, Hạ Minh Viễn không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm vào điện thoại, mắt không chớp.

Ngay cả chính ông cũng chưa chắc làm được, và cũng đang nghiên cứu loại ảo thuật này.

Không ngờ cậu ta lại biết ư?

“Lập tức liên lạc với cậu nhóc này, tôi muốn gặp cậu ta ngay bây giờ.” Lòng Hạ Minh Viễn nóng như lửa đốt.

“Sư phụ, thầy làm khó con rồi, bọn họ đang ở trong lăng mộ Nam Hải Vương.” Cậu học trò mếu máo, vẻ mặt bất lực.

Hạ Minh Viễn: “...” Lúc này trong lăng mộ.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diệp Phi, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đây cũng là ảo thuật sao?

Một lúc sau, cậu mới định thần lại, chú ý đến bước chân của Diệp Phi.

Cây cầu gỗ đen kịt uốn lượn chín khúc mười tám vòng, trông rất bất quy tắc nhưng lại có vẻ tuân theo một quy luật nào đó.

“Đây cũng là trận pháp sao?” Ngô Tà trầm ngâm, bắt đầu lục tìm trong đầu nội dung của cuốn bút ký.

Diệp Phi đi đến điểm trung tâm, nhìn thấy một chiếc hộp gỗ đặt trên mặt đất ở cuối đường.

Trên hộp có khắc một con mãng xà nhỏ, đôi mắt nó đang phản chiếu ra ánh sáng đen nhàn nhạt.

Diệp Phi không khỏi thán phục tâm cơ của Nam Hải Vương.

Nếu là người khác, e rằng không chết trong thủy ngân thì cũng bị con mãng xà đen này nuốt chửng.

Trên chiếc hộp gỗ còn có thêm một tia tà khí, nếu là người thường, e rằng giờ đã bị khống chế.

Huyết mạch trên người hắn được kích hoạt, con mãng xà đen dường như bị dọa cho giật nảy mình.

Về mặt khí thế, nó đã bị áp chế hoàn toàn.

Con mãng xà cảm nhận được khí tức của dòng máu Chân Long,

trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Tiểu Ca đang đứng trên bờ, đột nhiên nhìn về phía Diệp Phi.

Lại là cảm giác này.

Diệp Phi nhìn chiếc hộp gỗ trước mặt, mở nắp ra, bên trong hiện ra một viên bảo thạch màu đỏ nhô lên.

Hắn nhẹ nhàng ấn một cái, liền nghe thấy một tiếng nổ vang vọng khắp địa cung.

Thủy ngân hai bên lúc này đang dần rút đi, hai bên địa cung xuất hiện một cái hố không lớn không nhỏ.

Toàn bộ thủy ngân đều chảy ra từ đó.

Nửa giờ sau, cả địa cung đã sạch sẽ gọn gàng, không còn thấy một giọt thủy ngân nào.

Tiền Tinh Vân: "..." Ngô Tà: "..." Đám lính đánh thuê: "..." Ngốc Tiểu Muội: "..." Vậy là xong sao?

Cứ thế là hết chuyện?

Một lúc lâu sau, mọi người mới hoàn hồn.

Ngô Tà và giáo sư Tiền đứng trên đài cao, nhìn rõ toàn bộ địa cung.

Ngay chính giữa cây cầu gỗ xuất hiện một quách đồng lớn.

Trên vách tường còn có một vài hàng chữ, phía chính diện còn có hình rồng bay lượn trên mây.

Xung quanh là những ngọn đèn đồng, bên cạnh còn có mấy cây cột.

Tiền Tinh Vân không thể chờ đợi được nữa, vội vàng đi xuống từ đài cao, bước nhanh đến bên cạnh Diệp Phi, quan sát môi trường xung

quanh.

Cuối cùng cũng nhìn thấy quách rồi.

Các giáo sư khác thấy vậy cũng vội vàng đi tới, nhìn những món cổ vật này.

Ai nấy đều vô cùng tò mò, dẫn theo học sinh của mình, bắt đầu nghiên cứu.

"Ảo thuật của anh em Diệp Phi thật là cao siêu." Lời này của Ngô Tà rõ ràng có ý khác.

"Là do chú Ba dạy tốt thôi." Diệp Phi nghe vậy, mỉm cười nhàn nhạt, sau đó quan sát chiếc quách trước mắt.

Cư dân mạng nhìn địa cung rộng lớn như vậy, bàn tán sôi nổi.

"Các người nói xem, Nam Hải Vương cũng được coi là người có tiền, chỉ nhìn kho báu vừa rồi là biết, nhưng tại sao địa cung này lại trông ọp ẹp thế nhỉ?" "Câu hỏi này có phải hơi thiển cận không?

Chỗ này mà ọp ẹp á, chỉ riêng chỗ thủy ngân này thôi, mấy địa cung bình thường làm gì có điều kiện?" "Tôi thấy đỉnh nhất vẫn là ảo thuật của đại lão, cái này còn hấp dẫn hơn cả kho báu trong địa cung." "Chứ còn gì nữa, chắc đại sư Hạ Minh Viễn mà thấy cũng phải kinh ngạc." "Tôi quả thực rất kinh ngạc, đợi khi nào anh bạn trẻ Diệp Phi ra ngoài, nhất định phải thỉnh giáo một phen." "Ông là ai vậy?" "Hạ Minh Viễn." "Vãi, thật sự là đại sư Hạ Minh Viễn à?" "Trời ơi, tôi vừa xem thông tin, đúng là ông ấy thật, tôi không nằm mơ chứ." "..." Tiền Tinh Vân đi lên đài, đầu tiên là nhìn chiếc quách đồng trước mặt.

Trên đó có khắc hoa văn rồng và mây lành.

Ông không khỏi trầm tư.

"Giáo sư Tiền, sao vậy?" Đội trưởng Triệu thấy ông không động

đậy, không khỏi tò mò.

“Không có gì.” Tiền Tinh Vân đang cẩn thận xem xét chiếc quan tài.

Chủ nhân của chiếc quan tài này là ai?

Tại sao không có một chút manh mối nào.

“Giáo sư Tiền, ông có nhận ra chữ trên vách tường không?” Đội trưởng Triệu thấy ông không nói cũng không tiện hỏi nhiều, quay người nhìn những dòng chữ trên vách đá.

Giáo sư Dương và giáo sư Hoàng nghe vậy, hai người đứng trước vách đá, cẩn thận xem xét những ký tự ở đây.

Nhận ra thì có nhận ra, nhưng cần thời gian để giải mã.

Ngô Tà cũng có chút hiểu biết về chữ cổ, chỉ là có mấy chữ không quen thuộc.

Cậu không khỏi tò mò nhìn Diệp Phi.

“Anh em Diệp Phi, anh có nhận ra không?” Ngô Tà rất tin tưởng vào bản lĩnh của hắn.

“Đây là lăng mộ của Nam Hải Vương, địa cung này cũng là nơi ông ta yên nghỉ, không có kho báu gì đâu.” Diệp Phi liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói.

Trong lúc mọi người còn đang nghiên cứu, Diệp Phi đã dịch xong đoạn văn tự này.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Dương nhìn nhau cười, suýt nữa thì quên mất, ở đây còn có một cuốn bách khoa toàn thư sống.

Theo thói quen cứ lao vào nghiên cứu, lại quên mất Diệp Phi cũng ở đây.

“Ý của ông ta là không muốn chúng ta làm phiền sao?” Ngô Tà nghe ra được sự lạnh lẽo trong đó.

“Có lẽ vậy.” Diệp Phi đưa ra một câu trả lời nước đôi.

Rốt cuộc, tâm tư của Nam Hải Vương không ai đoán được.

Nhưng đổi lại là bất kỳ vị đế vương nào, cũng không hy vọng có người làm phiền giấc ngủ của mình.

“Vậy cái quan tài này có mở không?” Ngốc Tiểu Muội bên cạnh nhất thời không chắc chắn.

Bây giờ nên mở hay không mở đây?

Cô chỉ biết ra hiệu cho nhân viên quay ống kính về phía mọi người.

“Vậy phải hỏi các vị giáo sư.” Diệp Phi ném vấn đề cho các giáo sư.

Chương 188

Dù sao bây giờ là yêu cầu của Nam Hải Vương, không muốn mở nắp làm phiền sự yên tĩnh.

Giáo sư Tiền bàn bạc một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định mở nắp.

Dù sao mục đích họ đến đây là để nghiên cứu bí mật của Nam Hải Vương.

"Nếu đã vậy, vậy thì mở nhé?" Đội trưởng Triệu nói rồi định hợp sức dịch chuyển nắp quan tài.

"Đợi đã." Ngô Tà không quên quy tắc, lấy từ trong ba lô ra ba cây nến, lần lượt thắp lên.

Nến cháy bình thường.

Ngô Tà khẽ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

Dù sao đây cũng là Nam Hải Vương, một bá chủ đã giao dịch với tà ác.

Chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Khoảnh khắc nắp quan tài được dịch chuyển, Ngô Tà vội vàng nhìn những ngọn nến, xác định chúng không có dấu hiệu sắp tắt mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người có mặt đều cảm thấy căng thẳng.

Trên đường đi đã gặp không ít nguy hiểm, nhưng bây giờ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy bộ mặt thật của Nam Hải Vương.

Ngay cả khán giả trước màn hình lúc này cũng vậy.

"Tôi thật sự rất căng thẳng, Nam Hải Vương đã làm nhiều chuyện

ác như vậy, cuối cùng tôi cũng được thấy bản tôn." "Tôi cũng vậy, thật sự rất hồi hộp." "Bình tĩnh, đừng căng thẳng, dù sao chúng ta cũng là người từng trải, đừng hồi hộp." "Dù có từng trải thì những lăng mộ trước đây không nói làm gì, làm sao so được với nơi này?

Các người xem, trên đường đi, có thứ gì kỳ lạ cổ quái mà chúng ta chưa gặp phải không?" "Tôi bây giờ căng thẳng muốn chết." Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê đặt nắp quan tài xuống đất.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng những người khác vội vàng đi đến bên cạnh quan tài.

Họ muốn biết Nam Hải Vương bên trong rốt cuộc là ai.

Ngô Tà và Ngốc Tiểu Muội cũng bước nhanh lên.

Khi nhìn thấy thứ bên trong quan tài, họ không khỏi sững sờ.

Tiền Tinh Vân còn tưởng mình nhìn nhầm.

Ông không chắc chắn mà dụi dụi mắt mình.

Sao lại trống rỗng?

Người đâu?

Sao không thấy thi thể, bên trong chỉ có một chiếc đế miện và một bộ long bào.

Ngoài ra không có gì cả.

Ngô Tà và Ngốc Tiểu Muội ngây người.

"Đây là mộ chôn quần áo sao?" Ngốc Tiểu Muội hoàn hồn, không chắc chắn hỏi.

"Không phải, đây chính là quách của Nam Hải Vương, nhưng tại sao không thấy thi thể..." Ngô Tà cũng không nói chắc được.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau, định xem ở đây còn có

thứ gì khác không, liền tìm kiếm khắp nơi.

Cư dân mạng có chút thất vọng.

“Sao tôi cứ cảm thấy Nam Hải Vương này đang trêu người ta vậy?

Làm ầm ĩ cả buổi, thi thể căn bản không ở đây, chẳng lẽ chôn ở nơi khác rồi?” “Chắc không phải đâu nhỉ?

Những thứ ở đây và đồ vật trấn mộ đều tốn không ít tâm tư, còn có những kim ngân châu báu kia, chẳng lẽ cũng là giả?” “Đúng vậy, nếu thế thì cứ làm một cái thành trống là xong rồi, đồ bồi táng cũng quá nhiều, đây không phải là rõ ràng tặng cho đám trộm mộ sao?” “Tôi thật sự không đoán được tâm tư của mấy vị đế vương này.” Diệp Phi nhìn bộ dạng của những người này, đột nhiên hiểu ra tác dụng của khúc hát kia.

Vọng Quân Quy.

Thực ra lúc đó đã nói cho họ biết, Nam Hải Vương căn bản không ở đây.

Tiểu Ca nhìn bộ dạng của Diệp Phi, cũng không nói nhiều.

“Giáo sư Tiền, ông xem ở đây.” Giáo sư Dương mắt tinh, phát hiện dưới chiếc gối ngọc lộ ra một vật màu trắng.

Ông vội vàng nhắc nhở giáo sư Tiền đang tìm manh mối, gọi một tiếng.

Tiền Tinh Vân nghe vậy, vội vàng lấy vật màu trắng dưới gối ngọc ra, đó là một miếng vải trắng.

Trên đó có chữ viết màu đỏ rất bắt mắt.

“Chữ viết trên này, có ai nhận ra không?” Tiền Tinh Vân nhìn một lúc, gần như không ai nhận ra.

Ông cũng coi như đã nghiên cứu sâu về chữ viết thời Hán, sao ở đây lại không có chút tác dụng nào.

Chẳng lẽ phương hướng nghiên cứu của mình đã sai?

Giáo sư Dương và giáo sư Quách cùng hai vị giáo sư khác lúc này cũng cẩn thận xem xét.

Không nhận ra một chữ nào.

"Khụ khụ, cậu Ngô Tà, cậu có nhận ra không?" Tiền Tinh Vân cuối cùng nhìn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà kiến thức rộng, cũng nhận biết không ít chữ cổ.

Chắc là sẽ nhận ra chứ?

Ngô Tà nhìn mấy lần, sắc mặt thoáng qua vẻ lúng túng.

Chẳng lẽ đây cũng là phương ngữ của Nam Hải Vương?

"Rất xin lỗi, có lẽ tôi tài hèn sức mọn, tôi cũng không quen thuộc với loại chữ này." Ngô Tà cuối cùng hướng ánh mắt về phía Diệp Phi.

Ánh mắt của các vị giáo sư cũng đổ dồn vào Diệp Phi.

Hắn đang quan sát môi trường xung quanh, cảm nhận được ánh mắt của mọi người, liền từ từ quay người lại nhìn họ.

"Anh em Diệp Phi, anh có nhận ra đoạn văn tự này không?" Ngô Tà lên tiếng trước, đưa vật trong tay cho hắn.

Diệp Phi nhận lấy, liếc nhìn qua một cái.

"Đây là lời tự thuật của Nam Hải Vương." Nam Hải Vương từ khi được Hán Cao Tổ phong làm vương, vẫn luôn sống ở vùng đất này.

Ngày qua ngày trôi qua rất bình lặng, thậm chí là nhàm chán.

Một ngày nọ, khi đánh bắt cá trên biển, ông ta bắt được một hòn

đá đen, trên đó có những hình khắc trông rất hung hãn.

Ngư dân lần đầu tiên bị những lời đồn như vậy làm kinh ngạc, bèn cho người đem hòn đá đến dâng cho ông ta.

Đêm đó, Nam Hải Vương mơ một giấc mơ, thấy hòn đá được dâng lên đang đối thoại với mình.

Nó nói sẽ cho ông ta một cuộc sống và địa vị khác, điều kiện tiên quyết là phải giao cơ thể cho nó.

Kể từ đó, tính cách của Nam Hải Vương đại biến, trở nên tàn bạo vô nhân, thậm chí nảy sinh lòng mưu phản, muốn ngồi lên vị trí cao hơn.

Một ngày nọ, ông ta gặp một vị đạo trưởng họ Diệp.

Vị đạo trưởng này đã nói chuyện với Nam Hải Vương, và nói rằng sẽ cùng ông ta khai phá một thiên hạ khác biệt.

Nam Hải Vương đã đồng ý.

Cùng lúc đó, Hán Cao Tổ đã biết được Nam Hải Vương có ý đồ mưu phản, liền phái người đi trừ khử kẻ khác lòng.

Lúc đó Nam Hải Vương đã hồi phục thần trí, được đạo trưởng Diệp trừ đi tà khí trên người.

Vị đạo trưởng đã nhốt bọn chúng trong lăng mộ này, một là để bảo vệ cổ mộ, hai là để giam cầm chúng.

Cuối cùng Nam Hải Vương không thấy tăm hơi đâu nữa.

Còn những thứ trấn giữ lăng mộ, đều là do bị tà vật khống chế mà làm ra.

Diệp Phi nói xong, chỉ thấy mọi người ngơ ngác nhìn hắn.

Tiền Tinh Vân cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Đạo sĩ họ Diệp?

Còn muốn khai phá một thiên hạ khác biệt?

Đó là ý gì?

Chương 189

Thiên hạ khác biệt là gì, còn vị đạo sĩ họ Diệp kia nữa?

Tại sao lại có suy nghĩ như vậy?

Người họ Diệp đó là ai?

Tiền Tinh Vân cảm thấy đầu mình đau nhức, sao lại hỗn loạn thế này?

Giáo sư Dương nhìn Diệp Phi, rồi lại nghĩ đến vị đạo sĩ họ Diệp này.

Không lẽ là hắn ta?

Trước đây đã xem qua video ở thành cổ Tinh Tuyệt, không phải nói hắn là người bất tử ngàn năm sao?

Nghĩ đến đây, tim ông như muốn nhảy ra ngoài.

Không lẽ là thật?

Ngốc Tiểu Muội thì ngây người ra, trong tiềm thức cô cho rằng vị đạo sĩ họ Diệp này chính là Diệp Phi.

Đội trưởng Triệu lúc này nhìn Diệp Phi với ánh mắt vừa kinh ngạc vừa thông tỏ.

Hắn là một người có bản lĩnh phi thường, nếu không thì cái chiêu vừa rồi ai mà làm được?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ có khả năng này.

Miệng Ngô Tà há hốc.

Tình cảm là vị đạo sĩ họ Diệp này chính là Diệp Phi?

Chẳng lẽ là thật?

Người bất tử ngàn năm?

Chẳng trách Tiểu Ca cũng không nhìn thấu được người đàn ông này, lại còn cổ quái như vậy.

Nghĩ đến đây, lòng mọi người bị chấn động sâu sắc.

Ánh mắt nhìn Diệp Phi cũng trở nên nóng bỏng hơn vài phần.

Tay nhân viên quay phim run nhẹ, ống kính cũng rung lắc không ngừng.

Nhưng cư dân mạng lúc này đã bị sốc nặng.

"Vậy ý là đại lão là một nhân vật trâu bò, lại còn là một đạo sĩ từ mấy ngàn năm trước?" "Không chỉ đơn giản là người bất tử, mà còn là người biết đạo thuật?" "Vậy nói như thế, những gì tôi thấy trước đây không phải là ảo thuật, mà là đạo thuật?" "Vãi nồi, tôi bị sốc rồi, đại lão còn thân phận nào chưa bị phát hiện không?" "Tôi cảm thấy sâu sắc rằng với tư cách là một chuyên gia ẩm thực, tôi biết quá ít, điều quan trọng nhất là tôi phải biết đạo thuật, loại đạo thuật nào có thể trường sinh." "Kệ đi, tôi phải uống chút canh rắn để trấn tĩnh, tình hình này không đúng, chắc chắn là có gì đó không đúng, cách tôi mở livestream không đúng rồi." Cả nước Đại Việt lúc này chấn động.

Tencent Video: "Thân phận khác của chuyên gia ẩm thực ngàn năm, rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật chưa được biết đến?" Douyin APP: "Khoảnh khắc đỉnh cao của chuyên gia ẩm thực, rốt cuộc là ảo thuật hay đạo thuật?" IU Shock Department: "Đạo sĩ họ Diệp ngàn năm, đã đi đâu cùng với Nam Hải Vương?" Một loạt các tin tức được đẩy lên mạng, một lần nữa bao phủ toàn bộ internet.

Số người trong phòng livestream không ngừng tăng lên.

Nhân viên hậu đài lúc này đang bận rộn không ngừng.

"Nhanh lên, đảm bảo video mượt mà, tuyệt đối không được xảy ra

tình trạng giật lag, bây giờ là thời điểm quan trọng nhất.” Vị quản lý vô cùng căng thẳng nhìn Diệp Phi, sợ bỏ lỡ bất kỳ cảnh quay nào.

Bất kể dùng kênh nào, nhất định phải giữ cho livestream thông suốt.

Giáo sư Phương và Vương lão lại một lần nữa kích động.

“Hóa ra thân phận của Diệp Phi chỉ là phần nổi của tảng băng chìm?” Giọng Vương lão kích động không thôi.

“Tôi đã đánh giá thấp Diệp Phi rồi, ban đầu tưởng là chuyên gia ẩm thực ngàn năm, là tôi đã hiểu lầm, còn biết cả đạo thuật nữa chứ?” Giáo sư Phương không khỏi mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Nhớ lại những chuyện trước đây, quả thực là mình đã xem nhẹ cậu ta.

Trong lăng mộ.

Lúc này Diệp Phi không biết người bên ngoài nghĩ gì, chỉ là rất nhạy bén cảm giác được người ở đây có vẻ không ổn.

“Cái đó...” Không đợi Diệp Phi nói gì, Ngốc Tiểu Muội đã đi tới trước, nắm lấy tay hắn.

Vẻ mặt cô rất kích động, nói năng cũng run rẩy, lòng bàn tay còn đổ mồ hôi.

“Anh Diệp Phi, anh có phải là vị đạo sĩ họ Diệp đó không?

Anh nói đi, có phải không?” Ngốc Tiểu Muội hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân ra vẻ nghiêm túc gật đầu.

Câu hỏi này hỏi đúng trọng tâm rồi.

Họ nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Phi, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

“Không phải, các người hiểu lầm rồi, người họ Diệp cũng đâu phải chỉ có mình tôi.” Trong lòng Diệp Phi dâng lên cảm giác bất lực, sao lại liên tưởng đến hắn được chứ?

“Họ Diệp, cộng thêm di ngôn của Hiến Vương Mộ và nữ vương Tinh Tuyệt trước đây, chẳng lẽ không phải là anh sao?

Còn ánh mắt của nữ vương Tinh Tuyệt lúc đó nhìn anh, chẳng lẽ không phải sao?” Ngốc Tiểu Muội nghiêng đầu, vẻ mặt tò mò truy vấn.

“Đó là hiểu lầm, tôi chỉ là một chuyên gia ẩm thực, không phải đạo sĩ Diệp gì mà các người nói.” Diệp Phi nghe vậy, vội vàng giải thích.

Ngô Tà ho nhẹ mấy tiếng, đột nhiên ý thức được hoàn cảnh ở đây.

Cậu liếc nhìn những người này, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Tại sao hắn lại không thừa nhận.

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi.” Diệp Phi nhìn bộ dạng của Ngô Tà, vô cùng cạn lời.

Cậu hiểu cái gì?

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, mi mắt cụp xuống, lạnh lùng đứng tại chỗ.

Sự cảnh giác trong mắt y đã giảm đi vài phần, không còn nồng đậm như trước.

Tiền Tinh Vân nhìn bộ dạng của Ngô Tà, trong lòng đã hiểu rõ, cũng không còn băn khoăn về vấn đề hắn có phải là đạo sĩ hay không.

Chỉ là cái gọi là thiên hạ mới trước đây...

“Giáo sư, ngài đang nghĩ gì vậy?” Cậu học sinh phía sau thấy Tiền Tinh Vân vẫn cau mày, khó hiểu nhìn ông.

“Tôi đang nghĩ về lời của Nam Hải Vương, nói là cùng người họ Diệp khai phá một thiên hạ mới, vậy thiên hạ này là thiên hạ gì?

Và họ đã đi đâu?” Tiền Tinh Vân chau mày, làm sao cũng không thể hiểu được họ đã đi đâu.

“Giáo sư, tại sao ngài không hỏi ngài Diệp Phi?” Cậu học sinh phía sau cũng cảm thấy tò mò.

Tiền Tinh Vân chỉ mỉm cười nhàn nhạt, cuối cùng liếc nhìn cậu học sinh sau lưng.

Thật là đơn thuần.

Bất kể Diệp Phi có phủ nhận hay không, vị đạo sĩ họ Diệp này vẫn sẽ bị liên tưởng đến hắn.

Nhưng một khi như vậy, sẽ gây ra sự chú ý của cấp trên, cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng không nhỏ.

“Cậu ta không phải đạo sĩ, làm sao có người bất tử ngàn năm được, cậu phải tin vào khoa học.” Tiền Tinh Vân cuối cùng lên tiếng giải thích, bảo vệ Diệp Phi.

Suốt chặng đường này đều là hắn bảo vệ họ, không có lý do gì để bán đứng hắn cả.

Có Tiền Tinh Vân bảo vệ, mọi người dù có suy nghĩ khác cũng không dám nói nhiều.

“Nhưng bây giờ vẫn chưa nói, rốt cuộc Nam Hải Vương đã đi đâu?” Giáo sư Quách không thể chấp nhận kết quả này.

“Tìm thêm xem, biết đâu còn có phát hiện gì khác.” Tiền Tinh Vân im lặng một lúc, tiếp tục tìm kiếm manh mối trong quan tài.

Ngô Tà lùi lại mấy bước, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Anh thật sự không phải sao?” Ngô Tà vẫn không từ bỏ truy vấn,

chỉ dựa vào biểu hiện của hắn từ khi vào đây, nói không phải cậu cũng không tin.

“Tôi thật sự không phải, tôi chỉ là một người nấu ăn, làm gì có thần kỳ như các người nói, đây là trùng hợp, thiên hạ họ Diệp nhiều như vậy, chẳng lẽ cứ phải là tôi?” Diệp Phi vội vàng giải thích.

“Không cần giải thích, chính là anh, huyết mạch trên người anh còn cao cấp hơn cả tôi.” Tiểu Ca lần này giọng điệu rất kiên định, cũng không có ý định vòng vo.

Diệp Phi cảm thấy một luồng bất lực sâu sắc, dứt khoát không giải thích nữa.

Nhưng tình hình như vậy, lại chính là biểu hiện của sự thừa nhận ngầm.

Các cư dân mạng khác thấy vậy, càng cảm thấy buồn cười không nhịn được.

“Haha, tôi có thể cảm nhận được sự bất lực của đại lão, haha.” “Lần này là có mười cái miệng cũng không giải thích rõ được, thật sự khó nói rõ, phải làm sao đây?” “Nói chứ, vị đạo sĩ họ Diệp này có phải là đại lão không?

Chương 190

Nếu phải thì đại lão đã đưa Nam Hải Vương đi đâu rồi?" "Tôi làm sao biết, có phải hay không cũng không quan trọng nữa, bây giờ đại lão chính là đại lão của chúng ta." "Không không không, không đúng, tôi cảm thấy vẫn không đúng, nếu đại lão là đạo sĩ họ Diệp, vậy Nam Hải Vương thì sao?

Nam Hải Vương đi đâu rồi?

Cho dù đại lão là một người bất tử, vậy Nam Hải Vương thì sao?" "Đúng vậy, Nam Hải Vương là thân phận gì, không có lý do gì ông ta cũng trường sinh theo." "Đúng vậy, cậu nói vậy cũng đúng, vậy Nam Hải Vương đâu?

Dù có chết thì thi thể đâu?" Các cư dân mạng đặt ra từng câu hỏi, rơi vào vòng nghi vấn.

Nhân viên công tác nhìn các câu hỏi trên màn hình, liền chuyển lời.

"Lát nữa sẽ biết thôi." Diệp Phi nghe vậy, không đợi các giáo sư khác nói, đã lên tiếng trước.

"Lát nữa?

Lời này của anh có ý gì?" Ngô Tà nghe thấy lời này, vô cùng khó hiểu nhìn hắn.

"Nam Hải Vương là một đế vương nhìn xa trông rộng, sẽ không đơn giản như hiện tượng bề mặt mà chúng ta thấy." Diệp Phi nhẹ giọng giải thích, vô cùng lãnh đạm.

Mọi người cảm thấy cũng có lý, cũng không hỏi nhiều nữa.

Tiền Tinh Vân nhìn những thứ trong quách không nhiều, ngoài long bào ra, còn có chiếc gối ngọc trên tay.

Trên tay truyền đến một cảm giác khác lạ.

Chiếc gối ngọc này sao lại lồi lõm không đều?

“Tiểu Triệu, mang kính lúp qua đây.” Tiền Tinh Vân vội vàng lấy kính lúp, cẩn thận quan sát chiếc gối trong tay.

Nhìn những ký tự được khắc trên đó, mắt Tiền Tinh Vân chợt sáng lên.

Biết đâu ở đây sẽ có phương hướng Nam Hải Vương đã rời đi.

“Ngài Diệp Phi, phiền anh giải thích một chút.” Tiền Tinh Vân hoàn toàn không nhận ra loại chữ này.

Cảm giác mình như một người mù chữ, đã xuống nhầm một ngôi mộ giả.

Diệp Phi nhận lấy, cẩn thận nhìn chiếc gối ngọc trên tay.

Đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi lập tức biến mất.

“Vài ngàn năm sau, sẽ có hậu nhân đến nơi này, ta đặc biệt để lại một phần kho báu.” Diệp Phi nhìn câu nói ngắn gọn, không khỏi cảm thấy Nam Hải Vương này quả thực không phải người thường.

Lại có thể đoán được sẽ có người đến đây, còn đặc biệt chuẩn bị một kho báu?

Những lời này khiến lòng mọi người khẽ gợn sóng.

“Còn có kho báu?” Tiền Tinh Vân nghĩ đến những kim ngân châu báu trước đó, nếu những thứ này được nộp cho quốc gia, sẽ làm phong phú thêm rất nhiều văn hóa và kiến thức lịch sử cho đất nước.

Trên trường quốc tế cũng sẽ nâng cao vị thế văn hóa của mình.

Giáo sư Dương, giáo sư Quách và giáo sư Hoàng ba người cũng

kích động không kìm được.

Không phải vì tham lam, mà là khi nghĩ đến việc đóng góp thêm nhiều giá trị văn hóa cho quốc gia, họ cảm thấy rất phấn khích, phấn khích đến mức không thể tự chủ.

Đội trưởng Triệu và Ngốc Tiểu Muội chỉ tò mò, không biết còn có bảo bối gì nữa.

Chỉ có Ngô Tà và Tiểu Ca là ánh mắt trầm xuống.

Nam Hải Vương lại có thể đoán được sẽ có người đến đây?

Kho báu này chẳng lẽ là đặc biệt chuẩn bị cho họ, là cho họ?

Hay là cho Diệp Phi?

Ngô Tà bây giờ có chút không chắc chắn.

Nhìn ánh mắt của Diệp Phi, không khỏi nóng lên vài phần.

Cư dân mạng cũng theo đó mà kích động.

"Có phải điều này có nghĩa là lát nữa sẽ còn được thấy rất nhiều bảo bối?

Thậm chí là những món đồ cổ đỉnh cao mà chúng ta chưa từng thấy?" "Câu hỏi này hay đấy, tôi cũng nghĩ vậy, tôi thật sự rất mong đợi, cả đời này tôi chưa từng thấy nhiều tiền như vậy." "Mong đợi ghê." "+1." "Nếu đã vậy, vậy thì tìm đi, Nam Hải Vương có thể chủ động nói cho chúng ta biết, hẳn là hy vọng chúng ta mang những thứ ở đây ra ngoài?" Tiền Tinh Vân im lặng một lúc, khôi phục lại sự bình tĩnh, thúc giục một tiếng.

"Nhưng ở đây còn có cơ quan khác sao?" Giáo sư Dương cũng tò mò không thôi, nơi này tuy rất lớn, nhưng cũng là một cái nhìn là thấy hết.

"Cơ quan ở ngay tại quan tài này." Diệp Phi đặt chiếc gối ngọc

trong tay xuống, đi đến trước quách, nhìn vào phía chính diện của quách.

Chỗ đặt gối ngọc có thêm một phù văn, chỉ là màu sắc gần giống với quan tài.

Nếu không nhìn kỹ thì căn bản không nhận ra.

Hắn cầm chiếc gối ngọc đặt lên rãnh lõm ở một bên, dùng sức ấn xuống.

Dưới đáy quách xuất hiện một cái hố đen ngòm.

Bên trong là một đống đá nhỏ.

Chúng rất tròn trịa, dưới ánh đèn chiếu vào, phản chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Dương cùng những người khác nhìn Diệp Phi.

Nam Hải Vương cũng không nói vị trí kho báu, sao hắn lại biết?

Chẳng lẽ hắn đã làm gì đó?

Hay là, vị đạo sĩ họ Diệp kia chính là hắn, cùng Nam Hải Vương chôn cất?

Khả năng này rất cao.

"Tôi chỉ đoán thôi, dù sao nơi đáng nghi nhất ở đây chính là quan tài." Diệp Phi dường như biết được suy nghĩ của những người này, vội vàng giải thích.

"Khụ khụ, anh em Diệp Phi nói đúng, quả thực có khả năng này, dù sao anh cũng quan sát rất tinh tường." Ngô Tà ho nhẹ một tiếng, chủ động giúp hắn giải thích.

Ngốc Tiểu Muội biết đây là đang bảo vệ Diệp Phi, mỉm cười.

“Anh Diệp Phi giỏi quá.” Ánh mắt cô tràn đầy sự sùng bái.

Tiền Tinh Vân thấy vậy cũng không nghĩ nhiều nữa, cầm lấy hòn đá trong quách, cẩn thận quan sát.

Vừa chạm vào, ông cảm thấy có gì đó khác lạ, nhưng cũng không để trong lòng.

“Đây chính là kho báu của Nam Hải Vương sao?” Giáo sư Dương nói rồi cầm lên một viên, dùng kính lúp nghiên cứu.

Một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, lan tỏa khắp tứ chi.

Cả người cũng cảm thấy ấm áp.

“Chắc là vậy, Nam Hải Vương nói ở đây có kho báu, chắc là cái này, những hòn đá này chắc có điểm gì đó đặc biệt.” Giáo sư Quách cũng cầm lên xem xét, cũng không nhìn ra có gì khác biệt.

Chỉ có thể cẩn thận nghiên cứu một chút.

Ngốc Tiểu Muội ra hiệu cho nhân viên quay ống kính về phía mọi người.

“Chẳng lẽ đá thời Nam Hải Vương đặc biệt hơn?” “Điểm đặc biệt có lẽ là tuổi của nó đủ làm tổ tông của mày.” “Vãi, câu trả lời của mày thật là thanh tao thoát tục, đây là lý do hả?

Tao say luôn rồi.” “Không đúng, không phải Nam Hải Vương vì một hòn đá mà giao dịch với ác ma sao?

Không lẽ chính là cái này?” “Nói bậy, nếu có nguy hiểm gì thì đại lão đã lên tiếng rồi, không thể nào thật sự có chuyện được.” “Vậy đây là đá gì vậy?” Đội trưởng Triệu cũng tò mò, cầm lên một viên, đặt trong tay cảm nhận.

Đột nhiên nhận ra vết thương trước đây và những vết thương cũ trên người đều biến mất, ngay cả hít thở cũng cảm thấy thoải mái hơn

nhiều.

“Đây là một bảo bối, giáo sư Tiền, các vị hãy cảm nhận kỹ tình trạng cơ thể của mình xem.” Đội trưởng Triệu chợt vui mừng, vội vàng lên tiếng.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Dương cùng mấy người nghe vậy, hít một hơi thật sâu, quả nhiên cảm thấy toàn thân thoải mái.

Thậm chí cảm giác tức ngực và khó chịu trước đây đều biến mất.

Ánh mắt họ tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

“Quả thực là một bảo bối, thật không tệ.” Tiền Tinh Vân không thể tin được mà nhìn hòn đá trong tay.

“Vết thương cũ trên người tôi đều hết rồi, đây là... chất liệu gì vậy.” Giáo sư Quách cũng kinh ngạc không thôi.

Diệp Phi lúc này đã hiểu, đây chính là kho báu, còn quý giá hơn bất kỳ kim ngân châu báu nào.

Ngô Tà cũng cầm lên một viên, cẩn thận quan sát.

Chương 191

Quả thực cảm nhận được một luồng hơi ấm.

"Đây là đá gì, sao lại có công hiệu như vậy?" Ngô Tà cẩn thận nhớ lại những ghi chép trong bút ký, nhưng không có một chút manh mối nào.

Hơn nữa, hòn đá này hình như đã thấy ở đâu đó.

Nhất thời cũng không nhớ ra được.

Diệp Phi nghe vậy, nhàn nhạt liếc nhìn một cái, thứ này, không thuộc về thời không này.

Nhưng tại sao thời nhà Hán lại có thứ như vậy?

Vị đạo sĩ họ Diệp kia rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là người nào?

Trông nó gần giống với thiên thạch ngoài không gian ở kiếp trước.

Chẳng lẽ ở đây cũng có?

Hay là xuất hiện sớm nhất vào thời nhà Hán?

Tiền Tinh Vân gửi ảnh của hòn đá này cho bộ phận nghiên cứu khoa học quốc tế, kèm theo cảm nhận và một số giới thiệu chi tiết, rồi ngồi chờ phản hồi ngay trong lăng mộ.

Trong tay ông vẫn mân mê hòn đá, yên lặng chờ kết quả, nhưng trong lòng lại có chút căng thẳng.

Ông có một cảm giác rất mạnh mẽ, thứ này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Thậm chí không nhất định là thứ tồn tại trong thời không này.

Cảm giác này rất mãnh liệt.

Ánh mắt Tiền Tinh Vân trầm xuống, nhìn vào khuôn mặt của Diệp Phi.

Trong lòng ông nảy sinh một suy nghĩ khác, hắn biết rõ như vậy.

Vị đạo sĩ họ Diệp kia, nhất định là hắn.

Cư dân mạng thì thầm kinh ngạc.

"Hòn đá này lại có công hiệu như vậy, đây có phải là sản vật của Đại Việt chúng ta không?" "Ai biết được, nhưng thứ thần kỳ như vậy có thể sánh ngang với dược liệu, không đúng, còn đỉnh hơn cả dược liệu." "Tôi đột nhiên cũng muốn đi vào lăng mộ cùng, có phải sẽ có cơ hội sờ vào những hòn đá này không?" "Suy nghĩ của cậu thật là độc đáo, nhưng tôi thích, tôi cũng nghĩ vậy." "Haha, hiểu rồi chứ?" "Nhưng vào thời đó đã có thứ đỉnh như vậy, tại sao Nam Hải Vương không mang đi, dù sao bây giờ Nam Hải Vương cũng đã biến mất không tăm tích." "Cậu thật là không hay, lúc nào cũng thích bắt bẻ, dù sao cũng là đế vương, đến không ảnh đi không tung, ai mà đoán được?" Trong lăng mộ mọi người đang chờ tin tức, tiện thể xem cư dân mạng tranh luận để giết thời gian.

Các giáo sư khác bắt đầu nghiên cứu những thứ như giá nến ở đây.

Tiền Tinh Vân nhìn tin tức từ viện nghiên cứu khoa học quốc tế gửi đến, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Tay cầm điện thoại của ông cũng run rẩy.

"Thứ này không phải là sản vật của Đại Việt chúng ta, nói chính xác thì không phải là của hành tinh này, mà là một viên thiên thạch." "Trong vũ trụ xuất hiện một loại linh thạch thần bí, chỉ từng xuất hiện một lần vào thời nhà Hán." Tiền Tinh Vân kích động đến mức không

thể tự chủ, giọng nói cũng run rẩy.

Mọi người nghe xong, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Linh thạch, đó là thứ gì?

Cả thế giới này cũng chưa chắc tìm được một viên.

Lại còn nhiều linh thạch như vậy.

Lúc này, cư dân mạng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

"Đây là linh thạch?

Còn là một sản vật trong vũ trụ, không phải của hành tinh chúng ta, điều này có phải quá huyền huyễn không?" "Huyền huyễn cái con khỉ!

Đây là một phát hiện để khám phá vũ trụ, hành tinh của chúng ta làm sao có những thứ này, nhất định là từ các hành tinh bên ngoài." "Tôi thật sự đã mở mang tầm mắt, thật đấy, tôi say luôn rồi, quá đỉnh, quá thần kỳ, tôi quả nhiên là một con người vô tri." "Điều này nhất định sẽ gây chấn động toàn cầu, đây thật sự là một kho báu lớn, một kho báu cực lớn." Cư dân mạng vô cùng kích động.

Lúc này trên mạng đã công bố hình ảnh của hòn đá này.

Tencent Video: "Linh thạch ngoài không gian xuất hiện từ hàng ngàn năm trước, có thật sự có công hiệu này không?" Douyin APP: "Sự tồn tại của linh thạch có mang lại hy vọng vô hạn cho các nhà nghiên cứu vũ trụ không?" IU Shock Department: "Nam Hải Vương và linh thạch rốt cuộc có liên quan gì, liệu loại linh thạch này có mang lại lợi ích không ngờ cho Nam Hải Vương không?" IC Shock Department: "Sự mất tích của Nam Hải Vương có liên quan gì đến linh thạch không?" Cả nước Đại Việt chìm trong chấn động.

Nhiều quốc gia ở nước ngoài sau khi xem xong, thi nhau muốn đến

thăm Đại Việt, muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp của linh thạch.

Giáo sư Quách sau khi kinh ngạc, trong đầu đột nhiên hiện lên đoạn văn mà Diệp Phi đã nói, khai phá một thiên hạ mới.

Thiên hạ này rốt cuộc là thiên hạ gì.

Ông không khỏi cảm thấy đau đầu.

Tác dụng chưa rõ của linh thạch này có thể khiến người ta trường sinh không?

Càng nghĩ càng kinh hãi.

Diệp Phi nghe xong, trong lòng đã hiểu rõ.

Chỉ có Ngô Tà im lặng không nói, cẩn thận xem xét những thứ ở đây.

Trong lòng Tiền Tinh Vân, việc Nam Hải Vương đi đâu đã không còn quan trọng nữa.

Khi khai phá một thiên hạ mới rồi cũng sẽ gặp lại, cho dù ông không gặp được, hậu nhân Đại Việt sau này cũng sẽ thấy.

Nút thắt trong lòng cũng được gỡ bỏ.

Ngốc Tiểu Muội lúc này kích động không thể tự chủ, phát huy tinh thần nghề nghiệp của mình, giới thiệu chi tiết những hòn đá này cho cư dân mạng.

"Thông báo xuống dưới, ở đây đã không còn chuyện gì nữa, công việc còn lại giao cho cấp trên xử lý là được rồi." Tiền Tinh Vân liếc nhìn một cái, nói với giáo sư Quách.

"Được, tôi liên lạc ngay bây giờ." Giáo sư Quách bên cạnh lúc này lấy điện thoại vệ tinh ra liên lạc.

Ngô Tà đang ngồi trên mặt đất, Diệp Phi cũng đơn giản thu dọn

một chút.

"Sao vậy?

Nghĩ gì thế?" Diệp Phi thấy cậu cứ nhìn chằm chằm vào hòn đá trên tay không động.

"Tôi đã từng thấy hòn đá này, tôi đã thấy nó trong một lăng mộ." Ngô Tà ngẩng đầu liếc nhìn xung quanh, nhìn Ngốc Tiểu Muội và các giáo sư khác, còn có đám lính đánh thuê đang nghiên cứu những hòn đá trong quan tài.

Cậu nhỏ giọng đáp.

Tay Diệp Phi đang thu dọn ba lô khựng lại, nghiêng người nhìn Ngô Tà.

"Lăng mộ nào?" "Tôi tìm thấy nó ở rìa một lăng mộ, lúc đó phía chính quyền cũng có phản hồi, nhưng không rõ ràng lắm, nước đôi, tôi tưởng chỉ có một viên, không ngờ ở đây lại có nhiều như vậy." Ngô Tà nói đến đây, cau mày.

"Tâm tư của Nam Hải Vương không ai đoán được, nói không chừng, viên linh thạch cậu thấy chính là từ đây mà ra." Diệp Phi cuối cùng im lặng một lúc, nhẹ giọng giải thích.

Ngô Tà cảm thấy có lý, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Mọi người đơn giản thu dọn một chút, chuẩn bị rời khỏi đây.

Còn những vấn đề sau đó, đó là chuyện của chính quyền, không liên quan gì đến họ.

Vừa ra khỏi cổng lăng mộ, điện thoại của Ngô Tà vừa hay có tin nhắn.

Ngay sau đó, trong mắt cậu hiện lên niềm vui.

Tay cầm điện thoại kích động vài phần.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Ca đứng sau lưng Ngô Tà, lạnh lùng hỏi.

“Vừa nhận được tin từ Cửu Môn, có tin tức của chú Ba rồi, tôi định quay về hỏi cho rõ, nghe nói là ở một nơi rất lạnh.” Ngô Tà rất kích động nhìn Tiểu Ca sau lưng.

Vẻ mặt không nói cũng hiểu.

Tiểu Ca im lặng, không nói nhiều.

Ngô Tà phấn khích một lúc lâu, sau đó nhìn Diệp Phi.

“Anh em Diệp Phi, sau khi ra ngoài anh làm gì?

Có dự định gì không?” Trái tim treo lơ lửng của Ngô Tà cuối cùng cũng hạ xuống, nghiêng người nhìn Diệp Phi.

“Tôi à?

Ra ngoài chơi vài ngày, rồi tiếp tục tìm kiếm mỹ thực, tôi cũng phải thư giãn một chút.” Diệp Phi hít một hơi thật sâu, nhìn ánh nắng rực rỡ trên đầu, tâm trạng cũng tốt lên không ít.

“Cũng tốt, vậy thì có cơ hội gặp lại.” Ngô Tà cười một tiếng, ba người chuẩn bị cùng lên thuyền rời đi.

Trên thuyền.

Tiền Tinh Vân thấy mọi người đều ở trên boong tàu, liền chủ động mời họ cùng ăn cơm.

Chương 192

Dù sao cũng coi như là những người đã cùng nhau vào sinh ra tử, tụ họp vui vẻ rồi chia tay.

Ngô Tà và Diệp Phi nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Trước ống kính, cư dân mạng nhìn hòn đảo xa dần, trong lòng không khỏi cảm thán.

Lúc vào, ít nhất cũng có cả trăm người, bây giờ còn lại chưa đến năm mươi người.

Nội tâm vô cùng nặng nề.

"Tôi thật sự cảm thấy sinh tử thật vô thường, cũng rất khâm phục các vị giáo sư và đại lão." "Đúng vậy, vì nghiên cứu lịch sử, không tiếc hy sinh những sinh viên và lính đánh thuê này, tôi cảm thấy thật vĩ đại." "Tôi lại cảm thấy có chút không nỡ rời xa họ." "Tôi cũng vậy, không biết khi nào mới có thể lại được thấy phong thái của đại lão Diệp Phi." "Cái này... chắc phải đợi đến lăng mộ tiếp theo, nhưng cũng không biết là khi nào, nói chứ, có phải họ sắp ăn cơm cùng nhau không?

Chúng ta cũng cùng nhau tụ tập đi?" "Đề nghị hay, chúng ta xem là được rồi." Đối mặt với yêu cầu của cư dân mạng, nhân viên công tác đã chuyển lời.

Các giáo sư tự nhiên là đồng ý, dù sao Ngốc Tiểu Muội và họ cũng đã chứng kiến không ít sinh tử.

Lúc này, giáo sư Phương và Vương lão đang không ngừng xem lại video về linh thạch.

Vô cùng kinh ngạc.

“Lần này tôi không đi, thật là một tổn thất, thứ này tôi thật sự lần đầu tiên nhìn thấy.” Gương mặt giáo sư Phương đầy hối hận.

Tại sao lại nghỉ ngơi chứ?

Có phải cũng có thể tận mắt chứng kiến những thứ này không.

Vương lão cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng, ông đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Tuổi của ông mà đi, chắc cũng chạy không nổi, nhảy cũng không xong.

“Tôi thì không có gì hối hận, tôi mà đi chắc là phải bỏ mạng ở đó.” Vương lão vuốt râu, vô cùng thản nhiên.

Sau đó ông theo dõi toàn bộ livestream.

Diệp Phi và mọi người xuống thuyền, tìm một khách sạn, trước tiên là tắm rửa.

Mãi cho đến tối.

Mọi người thay quần áo, đến phòng riêng.

Khi Diệp Phi và Ngô Tà bước vào, có thêm mấy gương mặt xa lạ.

Ngay cả Tiền Tinh Vân đối với họ cũng vô cùng kính cẩn.

“Ngài Diệp Phi.” Tiền Tinh Vân thấy hắn vào, vội vàng qua chào hỏi, giới thiệu cho hắn.

Người ngồi giữa là Phục Minh Kỳ, cũng là thầy của Tiền Tinh Vân.

Bây giờ ông đang làm việc tại viện nghiên cứu quốc tế.

Rất nhiều di sản lịch sử đều do họ nghiên cứu và xử lý, không chỉ là cổ vật của Đại Việt.

Ngay cả nhiều cổ vật nước ngoài, ông cũng có nhiều kinh nghiệm.

Ông cũng là một vị giáo sư lão làng được quốc tế công nhận.

Những người khác đều là thầy của Tiền Tinh Vân, địa vị cũng không thua kém Phục Minh Kỳ.

Mọi người đơn giản làm quen với nhau.

Đối với danh tiếng của Diệp Phi bây giờ, có thể nói là như sấm bên tai.

Không ai là không biết.

Phục Minh Kỳ quan sát Diệp Phi và Ngô Tà, ánh mắt đầy vẻ từ ái và tán thưởng.

"Chúng tôi đại diện cho Đại Việt cảm ơn sự giúp đỡ của các vị, đã mang lại cho Đại Việt nhiều văn hóa lịch sử như vậy." Phục Minh Kỳ cười ha hả nhìn Ngô Tà và Diệp Phi.

Hai người nhìn nhau cười, cũng không nói nhiều.

Cũng không có quá nhiều lời.

Loại cảnh tượng này, họ không thích lắm.

Ngốc Tiểu Muội nhỏ giọng nói chuyện với khán giả.

Cư dân mạng khi thấy Phục Minh Kỳ, vô cùng kinh ngạc.

"Cuối cùng tôi cũng thấy được Phục Minh Kỳ bằng xương bằng thịt, trước đây tôi chỉ nghe qua cái tên này, bây giờ cuối cùng cũng thấy được người thật." "Hồi hộp quá, nghe nói kiến thức của vị này rất đỉnh, không dễ gì nhận học trò, nhưng học trò mà ông ấy đào tạo ra đều là số một, ví dụ như giáo sư Tiền." "Chứ còn gì nữa, ngay cả nhiều giáo sư nước ngoài cũng muốn bái ông ấy làm thầy, rất hiếm thấy." "Hồi hộp quá, tôi bây giờ căng thẳng muốn chết." Ngốc Tiểu Muội nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Mấy cư dân mạng này kích động cái gì thế không biết?

Lúc này, điện thoại của một vị giáo sư vang lên, ông đứng dậy đi ra ngoài.

Phục Minh Kỳ và Diệp Phi, Ngô Tà thảo luận về mọi chuyện xảy ra trong lăng mộ.

Một cuộc trò chuyện kéo dài đến tận đêm khuya.

Sau khi ăn uống no say, mọi người chuẩn bị giải tán.

Thì thấy vị giáo sư vừa ra ngoài vẻ mặt nghiêm trọng, sắc mặt cũng không tốt lắm nhìn Phục Minh Kỳ và Diệp Phi cùng những người khác.

"Giáo sư, tôi vừa nhận được điện thoại từ cấp trên, có người phát hiện một lăng mộ thần bí, ở dãy núi Trường Bạch, còn nói đã chết không ít người, nhưng ngay cả cửa cũng chưa tiếp cận được." "Xem qua chương trình biết ngài Diệp Phi và ngài Ngô Tà ở đây, hy vọng có thể giúp đỡ." Giọng vị giáo sư rất nặng nề.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chưa đến gần cửa đã chết không ít người?

Phục Minh Kỳ chưa kịp nói, thì nghe thấy điện thoại reo.

Nhìn thấy số điện thoại trên đó, ông nhấn nút nghe.

"Giáo sư Phục, ngài Diệp Phi có ở cùng ngài không?" Giọng của giáo sư Lý trong điện thoại truyền đến, vô cùng lo lắng, còn có tiếng gió rít.

"Có, sao vậy?" Phục Minh Kỳ trước tiên liếc nhìn Diệp Phi, tiếp tục hỏi.

"Tôi muốn mời ngài Diệp Phi đến giúp đỡ, tình hình ở đây không ổn, rất quỷ dị, chúng tôi đang ở dãy núi Trường Bạch, tuyết rơi lớn đến kinh người." "Khi chúng tôi đến đây, phát hiện ở đây có rất nhiều

khối băng, từ trang phục trên đó mà xem, ít nhất cũng phải mấy ngàn năm, nhưng những người này rõ ràng đã bị đóng băng, mà mắt vẫn cử động được." "Còn có thể mỉm cười, bây giờ tôi căn bản không thể đến gần, một khi đến gần cửa, sẽ bị đông thành khối băng..." Giáo sư Lý nói ngắn gọn mục đích của mình, chính là muốn Diệp Phi giúp đỡ.

Phục Minh Kỳ nghe vậy, hướng ánh mắt về phía Diệp Phi, người sau nghe vậy, gật gật đầu.

Đối với điều này, Phục Minh Kỳ vô cùng vui mừng, chỉ bảo họ chờ đợi, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Giáo sư Lý lúc này mới yên tâm cúp điện thoại, chờ đợi Diệp Phi đến cứu viện.

Ngô Tà trong lòng vẫn luôn lo lắng cho an toàn của Ngô Tam Tỉnh, nhưng khi nghĩ đến cũng là núi tuyết, trong lòng nảy ra ý nghĩ.

Có lẽ lần này đến Trường Bạch Sơn xem, có thể tìm được ông ấy.

Ngô Tà chủ động đề nghị đi cùng.

Phía sau, Tiền Tinh Vân, giáo sư Hoàng và giáo sư Quách cũng chủ động đề nghị đi cùng.

Nhưng không định mang theo những sinh viên này, chỉ cần mang thêm người là được rồi.

Một cái cửa mộ còn chưa đến gần, đã xảy ra chuyện khó giải quyết như vậy, chắc chắn cũng sẽ rất nguy hiểm.

Ngô Tà im lặng một lúc.

"Dãy núi Trường Bạch cũng là nơi phát nguyên của long mạch, địa thế hiểm trở, rất ít người đến, nhưng các vị đế vương cổ đại rất cố chấp với long mạch." "Mỗi vị đế vương đều muốn con cháu mình phúc trạch miên man, nắm giữ thiên hạ, đời đời làm bá chủ, tôi đoán

lăng mộ ở đây không phải là một lăng mộ bình thường." Giọng Ngô Tà vang lên, nghiêng người nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi cũng tỏ vẻ tán thành, trong lòng đối với lăng mộ này có chút mong đợi.

"Nói như vậy, cũng có thể là loại lăng mộ mà chúng ta đã thấy trước đây, đều là của những bá chủ rất lợi hại sao?" Tiền Tinh Vân nghe vậy, không chắc chắn hỏi.

Chỉ một cái lăng mộ Nam Hải Vương đã khiến ông cảm thấy sợ hãi không thôi.

"Đến rồi sẽ biết." Diệp Phi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Các cư dân mạng trước đây còn có chút không nỡ, cũng lo lắng sẽ không thấy được phong thái của Diệp Phi.

Bây giờ thì tốt rồi, vẫn có thể tiếp tục xem bóng dáng tuyệt vời của đại lão.

"Tôi hồi hộp quá, lại được thấy đại lão, thật không dễ dàng." "Nhưng cũng có nguy hiểm đúng không?" "Chắc là có, cậu cũng nghe rồi đó, chưa đến cửa mộ đã có người chết, làm sao không có nguy hiểm được?" "Tôi tin tưởng đại lão, sẽ không có vấn đề gì đâu." "Dù sao đi nữa, tôi thật sự muốn tiếp tục thám hiểm cùng đại lão, kích thích kinh hiểm, nhưng cũng học hỏi được không ít kiến thức." "Haha, chính xác, tôi cũng vậy, học được không ít món ăn." "Vì lý do an toàn, lần này tốt nhất không nên mang theo người dẫn chương trình." Diệp Phi nghiêng người nhìn Ngốc Tiểu Muội, mức độ nguy hiểm bên trong rốt cuộc thế nào, không ai biết được.

Ngốc Tiểu Muội muốn phản bác, nhưng khi nghĩ đến lăng mộ trước đó, cuối cùng không nói gì.

Sáng sớm hôm sau.

Chương 193

Diệp Phi và những người khác đeo máy quay phim siêu nhỏ, ngồi trên máy bay, hướng về phía Trường Bạch Sơn.

Cư dân mạng với tâm trạng vô cùng kích động nhìn Diệp Phi và các giáo sư khác đang nghiên cứu địa hình ở đây.

Trong lòng Ngô Tà cũng vô cùng căng thẳng.

Tối hôm qua đã gọi điện cho Cửu Môn, xác định được một phương hướng.

Phương hướng cuối cùng chính là dãy núi Trường Bạch.

Mấy giờ sau.

Diệp Phi và những người khác đi tìm giáo sư Lý và những người khác để hội quân.

Lần này bên cạnh còn có đội trưởng Triệu, và một trăm lính đánh thuê đi theo.

Khi đến đỉnh núi, chỉ thấy hơn mười cái lều, và các vị giáo sư mặc áo bông dày cộm.

"Giáo sư Lý." Diệp Phi nhìn giáo sư Lý và giáo sư Hách mặt đầy sương giá, lông mày và lông mi của hai vị giáo sư đều phủ đầy băng sương.

Khi nhìn thấy Diệp Phi, mắt họ sáng lên, như thể nhìn thấy cứu tinh.

"Ngài Diệp Phi, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Giáo sư Lý bước nhanh qua, vội vàng nắm lấy tay Diệp Phi.

"Tình hình bây giờ thế nào?" Diệp Phi từ trên đường đến đã thấy

không ít tượng người bằng băng, ít nhất cũng phải mấy ngàn cái.

Hắn không khỏi cau mày.

“Bây giờ số người tôi và lão Hách mang đến đã giảm đi gần một nửa, đều trở thành tượng băng ở đây.” Giáo sư Lý nghĩ đến mà thấy đau lòng, còn có mấy người là học sinh của mình.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà nghe vậy, nhíu chặt mày.

“Vị này là?” Giáo sư Lý không quen thuộc lắm với Ngô Tà.

Diệp Phi đơn giản giới thiệu một chút, mọi người cũng coi như đã quen biết.

Giáo sư Lý chào hỏi xong, bắt đầu giải thích.

“Là cư dân ở đây khi đến đào sâm dại đã phát hiện ra nhiều tượng băng, sau đó nhặt được một chiếc bình đồng.” “Cư dân ở đây đã báo cáo với chính quyền địa phương, tôi và lão Hách liền đến đây xem.” “Tôi dựa vào chiếc bình này để đoán rằng ở đây có thể có một lăng mộ, tôi muốn hỏi người đã thấy chiếc bình, nhưng ngày hôm sau phát hiện người đó đã chết vì bệnh đột ngột, và chúng tôi cũng không ra ngoài được nữa.” “Nhưng sau khi đến đây, tuyết rơi không ngớt, muốn đến gần cửa mộ, liền bị đông thành khối băng, bất kể dùng cách nào cũng không thể giải được khối băng này, căn bản là không thể phá vỡ.” Giáo sư Lý nói đến đây, vô cùng thất bại, còn cảm thấy hoàn cảnh ở đây rất quỷ dị.

Bây giờ còn không ra ngoài được, càng nghĩ càng kinh hãi.

“Không ra ngoài được?” Tiền Tinh Vân nhíu mày, quay người nhìn lại, đột nhiên thấy dấu chân trên mặt đất đã biến mất.

Hơn nữa, ngọn núi sau lưng cũng biến mất, chỉ còn lại tuyết rơi vô

tận.

Ông không khỏi giật mình.

“Thật xin lỗi, tôi quên mất ở đây chỉ có thể vào mà không thể ra.” Giáo sư Lý lúc này mới nhận ra, vẻ mặt đầy áy náy.

“Giáo sư Lý nói vậy là nghiêm trọng rồi, chúng tôi đến đây cũng biết là có nguy hiểm, có ngài Diệp Phi ở đây, tôi không lo lắng.” Tiền Tinh Vân nghe vậy, mỉm cười, không để tâm.

Diệp Phi thấy mọi người đều nhìn mình, cảm thấy áp lực thật lớn.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi đến trước một tượng băng, nhìn vào người bên trong.

Nụ cười trên mặt lúc này vô cùng quỷ dị.

“Tiểu Ca, anh có thể chém vỡ bức tượng này không?” Ngô Tà rất chắc chắn người bên trong đã chết, nhưng tại sao mắt lại cử động, mặt lại cười.

Thật sự không biết.

Tiểu Ca gật đầu, rút hắc kim cổ đao chém về phía tượng băng, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Vẫn cứng như sắt.

“Băng ở đây không đúng.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Bây giờ vị trí hổ khẩu trên tay vẫn còn đau.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, lúc này đã kinh ngạc đến chết lặng.

“Vãi, thật là tàn nhẫn quá, tôi nhìn thôi đã thấy lạnh rồi, còn khối băng này, sao tôi lại nghĩ đến băng vạn năm không tan?” “Đây là tuyết và băng của Trường Bạch Sơn, nghe nói đều không tan chảy, không

ngờ lại đóng băng người cứng đến vậy?" "Ôi, thật đáng sợ quá, sao đột nhiên lại bị đông thành băng vậy." "Tôi cảm thấy quỷ dị hơn là người trong băng, mắt còn cử động, vãi, thật sự kinh khủng đến cực điểm." "Đừng nói nữa, tối nay tôi sẽ gặp ác mộng mất." Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Vô cùng rõ ràng.

"Tuyết ở đây đã có từ lâu đời, cũng không dễ dàng tan chảy, cộng thêm ánh nắng mặt trời ở đây căn bản không chiếu vào được, ở đây còn có trận pháp," Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng, muốn phá vỡ băng giá ở đây, bước đầu tiên là phải phá vỡ trận pháp.

Chỉ là trận pháp này rất khó tìm.

Cư dân mạng lúc này chợt hiểu ra.

Nếu hắn không nói, họ cũng không để ý đến vấn đề mặt trời.

Ngô Tà nghe vậy, đang định nói gì đó thì bên tai xuất hiện tiếng động lạ.

Cậu vội vàng nhìn về phía âm thanh, nhưng xung quanh đều là một màu trắng xóa, không nhìn thấy gì cả.

"Không ổn rồi, các người mau vào đây, lát nữa sẽ có tuyết lở, mỗi lần có tuyết lở, sẽ có người bị đông thành khối băng." Giáo sư Lý nghe thấy âm thanh, đôi mắt đục ngầu lóe lên một tia hoảng sợ và kinh hãi.

Ông vội vàng kéo giáo sư Tiền và Diệp Phi, quay người vào lều của mình.

Đội trưởng Lâm nhìn cảnh tượng trước mắt, liền bảo anh em của mình đưa người của đội trưởng Triệu vào lều.

Trong lều, mọi người lúc này yên lặng lắng nghe tiếng tuyết rơi

bên ngoài.

Diệp Phi đứng trong lều, nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài, tai khẽ động.

Cư dân mạng tinh ý đã nhìn thấy rõ.

"Các người nói xem, đại lão lộ ra vẻ mặt như vậy là có chuyện gì?" "Tôi cũng không biết, nhưng tôi cảm thấy sự việc nghiêm trọng rồi." "Đừng nói nữa, tôi vừa nghe thấy tiếng gió tây bắc này, đã cảm thấy lạnh cả người, lông tơ dựng đứng cả lên." "Các người nghe xem, sao tôi cứ cảm thấy không chỉ có tiếng tuyết rơi, mà còn có tiếng khác, giống như tiếng sột soạt." "Đừng dọa tôi chứ, tuyết ở đây lớn như vậy, làm sao có tiếng khác được?

Chẳng lẽ ở đây còn có thứ khác sao?" "Tôi thật sự nghe thấy rồi." "Ở đây dường như có thứ gì đó khác, Diệp Phi, anh có suy nghĩ gì không?" Ngô Tà đi đến bên cạnh hắn, nhíu chặt mày.

"Chuyện này cậu nên rõ hơn tôi, về trận pháp thì cậu là người rành nhất." Diệp Phi nghe thấy giọng nói, khẽ cười.

"Trận Bách Mẫu Băng Phong, nơi này trong phạm vi trăm dặm đều là băng tuyết, nhưng trận pháp này không nên có hiệu quả như vậy, nhất định là có vấn đề ở đâu đó." Ngô Tà nhất thời có chút không chắc chắn.

"Lát nữa sẽ biết thôi." Diệp Phi thản nhiên nói.

Giáo sư Lý và giáo sư Tiền nghe mà như lọt vào trong sương mù, không hiểu gì cả, nhưng cũng không nói thêm gì, ngại làm phiền.

"Trước đó chúng tôi đã chịu không ít thiệt thòi, cứ tưởng chỉ là gió tuyết bình thường, cuối cùng phát hiện mỗi lần gió tuyết này thổi qua, sẽ có tám đến mười người bị đông thành tảng băng." Giáo sư Lý thở dài một tiếng.

Giáo sư Tiền cũng cảm thấy tiếc nuối, mùi vị mất đi học trò của mình, ông đã thấm thía sâu sắc.

Nửa giờ sau.

Gió tuyết qua đi, Diệp Phi và Ngô Tà đi ra ngoài, nhìn băng tuyết trước mắt, còn dày hơn trước vài phần.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi đến bên cạnh tảng băng.

Người chết bên trong vẫn đảo tròng mắt, vẻ mặt vẫn quỷ dị như cũ.

"Tiểu Ca, thử máu Kỳ Lân xem." Ngô Tà quay lại nhìn Tiểu Ca.

Máu Kỳ Lân của Tiểu Ca là vật chí dương, có lẽ sẽ làm tan chảy được tảng băng ở đây.

Tiểu Ca cũng không do dự, rạch lòng bàn tay, máu tươi đỏ thẫm nhỏ giọt lên tảng băng.

Trước đó tảng băng cũng tan ra một ít, chỉ là sau đó lại khôi phục độ dày như cũ.

Chém không được, dùng máu cũng không xong.

Ngô Tà cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Diệp Phi ngồi xổm trên đất, cẩn thận quan sát dấu vết trong tuyết.

"Anh Diệp Phi, có phải anh đã phát hiện ra điều gì không?" Giáo sư Hoàng thấy anh không động đậy, không khỏi tò mò.

"Ở đây có thứ gì đó." Diệp Phi thản nhiên đáp.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao tảng băng ở đây lại đóng băng không tan, tại sao người trong tảng băng lại cử động.

"Ngô Tà, phá trận." Diệp Phi thúc giục một tiếng.

Trong đầu Ngô Tà hiện lên ghi chép trong bút ký, lại nhìn lướt qua

vị trí của những tảng băng này.

Chương 194

Dựa theo Ngũ hành Bát quái trên đó, cậu tìm ra trận nhãn trong trận pháp.

Đó là một tảng đá.

"Tiểu Ca, ở đây sẽ có một hòn đá màu đen, cậu nhớ dùng dao đập vỡ nó." Ngô Tà nói xong liền định di chuyển hòn đá.

Tiểu Ca liền giơ thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, dùng sức đập mạnh vào hòn đá đen.

Ngay khoảnh khắc hòn đá vỡ tan, cảnh vật xung quanh đã thay đổi, không còn lạnh lẽo như trước nữa.

Diệp Phi thấy trận pháp đã bị phá, liền lấy Rìu Lửa từ trong túi ra.

Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa màu vàng kim lập tức bùng lên.

Tuyết trên sông băng tức thì bị tan chảy, các tảng băng cũng tan ra.

Giáo sư Lý và giáo sư Tiền cùng mọi người nhìn những tảng băng này tan chảy.

Cư dân mạng thấy dáng vẻ của Diệp Phi.

"Tôi thấy đại lão Diệp Phi bây giờ ngầu quá, thật sự quá ngầu." "Tôi cũng có cảm giác này, đúng là quan sát tinh vi thật." "Mọi người có cảm thấy có gì đó không đúng không?" "Tôi để ý thấy băng ở đây đã tan rồi, nhưng sao mấy cái thi thể này lại không ngã xuống?" "Đúng vậy, nếu tảng băng chống đỡ thi thể, thì bây giờ đáng lẽ phải ngã xuống mới đúng, sao còn đứng nguyên tại chỗ?" "Anh nói vậy tôi cũng nhận ra rồi, lạ thật." "Vãi, không đúng, sao tôi thấy nó hình như cử động rồi?

Không phải nói là chết rồi sao?" …...

Diệp Phi thấy vậy, thu Tam Vị Chân Hỏa lại, tuyết trên mặt đất đã đóng băng, nhưng vẫn chưa thấy được lớp đất bùn thật sự.

Hắn híp mắt nhìn tảng băng trước mặt.

"Tiểu Hà, Tiểu Hà." Giáo sư Lý thấy thi thể học trò của mình đã lộ ra, liền muốn tiến lên.

Nhưng bị Ngô Tà cản lại.

"Giáo sư Lý, ông tạm thời không thể qua đó." Sắc mặt Ngô Tà ngưng trọng, nơi này không đúng, rất bất thường.

"Tại sao?" Giáo sư Lý không hiểu.

"Thi thể không đúng." Tiểu Ca đột nhiên đứng trước mặt Ngô Tà, rút con dao trong tay ra, cảnh giác nhìn thi thể quỷ dị trước mặt.

Lúc này, trên người thi thể, các khớp xương đang từ từ di chuyển, còn phát ra âm thanh xương cốt ma sát.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và giáo sư Lý đều kinh hãi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dẫn anh em của mình chắn trước mặt các giáo sư, tay cầm vũ khí.

Chỉ thấy những người băng này đang từ từ tiến lại gần, tốc độ di chuyển cũng ngày càng nhanh.

"Bắn!" Đội trưởng Lâm ra lệnh, liền nghe thấy tiếng súng vang trời.

Đạn bắn vào người chúng, nhưng cứ như bắn vào tảng băng, không có chút hiệu quả nào.

Ngay khi chúng sắp đến gần mọi người, Diệp Phi đột nhiên hô lên: "Tránh ra!" Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm không hiểu tại sao,

tiếng súng đã át đi giọng của Diệp Phi.

Ngay sau đó, họ nhìn những người chết kia, ngay khi sắp tiếp cận thì ngã xuống đất bất động.

Tiếp theo, từ trong cơ thể họ xuất hiện từng con ve trông như tảng băng, trên người mang theo hàn khí màu xanh nhạt.

Cánh của chúng có những đường vân lưới trong suốt màu xanh lam, đang bay tới từ bốn phương tám hướng.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều kinh ngạc.

"Cái gì đây, là ve à?" "Chắc vậy, trông giống ve, nhưng sao toàn thân lại phát ra ánh sáng xanh lam?" "Vãi nồi, không ổn rồi, chúng nó đang bay về phía các giáo sư." "Má ơi, tốc độ nhanh thật." …...

"Mau rời đi!" Diệp Phi đứng ở khoảng cách khá xa, vội vàng hét lớn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nghe thấy, liền bảo đồng đội đưa các giáo sư đi trước.

Một con ve băng đã đi trước một bước đến bên cạnh một tên lính đánh thuê, đứng dưới chân hắn.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, một tên lính đánh thuê bị nổ tan xác, cả người bị nổ thành từng mảnh vụn.

"Bạch Xà, Bạch Xà…" Đội trưởng Lâm chết lặng nhìn cảnh này, kích động muốn xông lên.

Bị đội trưởng Triệu cản lại.

"Đừng qua đó, bảo vệ giáo sư quan trọng hơn." Đội trưởng Triệu thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo đội trưởng Lâm lại.

Sắc mặt đội trưởng Lâm biến đổi, có chút không nỡ, nhưng cuối cùng đành phải đi theo.

Ngay lúc quay người, phía sau liên tiếp vang lên tiếng nổ.

Từng mảnh thịt vụn rơi xuống trước mắt họ.

Ngô Tà thấy vậy, lấy súng ra, thuật bắn súng cực kỳ chuẩn xác bắn vào những con ve băng.

Lũ ve băng lập tức nổ tung tại chỗ.

Tiểu Ca nhìn những con ve băng trước mặt, ánh mắt lạnh đi, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung lên, chém ve băng thành hai nửa.

"Diệp Phi, nghĩ cách đi." Ngô Tà cầm súng, bắn từng con một.

Diệp Phi đứng tại chỗ, cẩn thận quan sát những con ve băng trước mắt.

Nhưng cư dân mạng thì đã sốt ruột không chịu nổi.

"Thứ này tàn bạo quá, sao tôi thấy phía trước các giáo sư cũng có vấn đề vậy, không phải chúng nó đuổi tới rồi chứ?" "Vãi, không thể nào?

Thật sự đuổi tới rồi à?" "Không phải, là bị bao vây rồi." "Trời ơi, đại lão ơi, cứu mạng, lúc này đừng có bình tĩnh nữa, cứ bình tĩnh thế này thì chết hết cả đám đó." "Đúng vậy, đại lão à, nghĩ cách đi, sao cứ như đốt pháo thế này, đáng sợ quá, lát nữa là toàn quân bị diệt thật đó." …...

Diệp Phi nhìn thấy những con ve băng này, mắt đột nhiên sáng lên.

Hắn lấy một cái nồi từ trong túi ra, sau đó lại lấy tơ của con nhện lửa ra, đặt dưới đáy nồi.

Nước trong nồi bắt đầu sôi lên.

Tiếng nổ bên tai cứ như không cần tiền, chúng tự phát nổ, đồng quy vu tận với lính đánh thuê.

Ngô Tà biết Diệp Phi làm việc rất có kế hoạch, làm vậy nhất định có lý do của mình.

Chỉ là bây giờ đun nước để làm gì?

"Tiểu Ca, chặn lũ côn trùng này lại, cậu ấy đang câu giờ." Thuật bắn súng của Ngô Tà trước nay rất chuẩn, nhắm vào những con côn trùng trên mặt đất, tiện tay là một phát súng, không phát nào trượt.

Tiểu Ca cũng không do dự, cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay mình một lần nữa.

Máu tươi đỏ thẫm nhỏ xuống trước mặt con ve băng đang chuẩn bị tiếp cận lính đánh thuê.

Diệp Phi thấy nước đã sôi, liền lấy một miếng thịt rắn từ trong túi ra, lại cho thêm mấy con ong bắp cày vào.

Khói trắng lập tức theo gió Tây Bắc thổi về phía đám lính đánh thuê.

Cư dân mạng lúc này lòng như lửa đốt.

"Đại lão đang làm gì vậy?

Sao lúc này lại nấu canh uống?" "Đại lão không phải là người không có kế hoạch, nhất định là có nguyên nhân." "Nhưng bây giờ nguyên nhân gì còn quan trọng nữa sao?

Những con ve băng này đã giết không ít người rồi." "Đúng vậy, chỉ trong chốc lát, chỉ cần tiếp cận lính đánh thuê là đã chết hơn mười người, bây giờ còn có xu hướng bao vây các giáo sư, làm sao bây giờ?" "Không ổn rồi, chúng nó tới rồi, tốc độ của mấy con ve băng này hình như nhanh hơn trước vài phần." "Toang rồi, toàn bộ đều

hướng về phía các giáo sư.” …...

Trong lòng cư dân mạng dâng lên sự không nỡ, thậm chí không dám nhìn thẳng vào màn hình trước mắt.

Giáo sư Tiền và giáo sư Lý cùng mọi người nhìn những con ve băng trước mặt, dứt khoát không chạy nữa.

Đã đến nước này, chạy cũng vô ích.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm đi trước một bước, dẫn người chắn trước mặt mấy vị giáo sư.

Vũ khí trong tay cũng giơ ngang trước người, bắt đầu bắn vào lũ ve băng.

Dù có chết cũng phải chặn được chúng, ít nhất cũng phải bảo vệ các giáo sư.

Các giáo sư và sinh viên lúc này đã tuyệt vọng.

Số lượng ve băng này đủ để giết sạch bọn họ.

Ngay khi mọi người đang chờ chết, những con ve băng này không ngừng tiến lên, cứ thế lướt qua các giáo sư và lính đánh thuê, như thể không nhìn thấy, đồng loạt chạy về phía Diệp Phi.

Mọi người có chút ngơ ngác, trước đó còn là những vụ nổ tự sát, bây giờ sao vậy?

Chương 195

Sao lại không tự sát nữa?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đọc được sự khó hiểu và nghi ngờ.

Tiền Tinh Vân vẫn luôn nhìn những con ve băng này, tất cả đều chạy về phía Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi…" Giáo sư Lý muốn nhắc nhở Diệp Phi, nhưng bị Tiền Tinh Vân cản lại.

"Ông phải tin tưởng anh Diệp Phi." Tiền Tinh Vân nhỏ giọng nói.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy những con ve băng này đều đi về phía Diệp Phi, cũng ngừng tấn công.

"Cậu ấy có được không?

Đây đều là ve băng vạn năm, số lượng nhiều như vậy…" Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca.

"Không biết." Tiểu Ca vẫn lạnh lùng đáp lại.

Cư dân mạng thấy lũ côn trùng này kéo đến, lo lắng thay cho Diệp Phi.

"Không ổn rồi, tới rồi, đại lão." "Vãi, bây giờ nhìn kỹ mới thấy nhiều thế này, đại lão ơi, làm sao bây giờ?" "Đại lão, anh không chạy à?" "Chạy rồi thì còn là đại lão không?" …...

Diệp Phi thấy ve băng đã đến, đồ trong nồi cũng đã nấu xong, hắn múc canh ra đặt trên mặt đất.

Mùi canh rắn nồng nặc, đừng nói là ve băng thích, ngay cả những người đứng ở xa cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Lũ ve băng như thể rất có trật tự, từng con một nếm thử bát canh trước mặt.

Uống một ngụm, thân thể con ve băng lập tức bị băng bao phủ, sau đó cứng đờ trên mặt đất không động đậy.

Các giáo sư và lính đánh thuê ở không xa, ngay cả Ngô Tà cũng tò mò không thôi.

Đây là nguyên lý gì?

Canh gì mà có công hiệu lợi hại như vậy?

Bỏ qua người sống sờ sờ trước mặt, lại đi uống canh?

Thật quá quỷ dị.

Nhìn những con ve băng này từng con một bị đóng thành cầu băng, Tiền Tinh Vân và Ngô Tà cùng mọi người từ từ đi tới.

Họ thấy con ve băng cuối cùng uống cạn sạch bát canh, cuối cùng cũng đóng thành băng rơi xuống đất.

Tiền Tinh Vân nhặt một khối lên xem xét kỹ lưỡng, lúc này mới nhìn rõ con ve băng trong tay.

“Anh bạn Diệp Phi, đây là canh gì vậy?

Sao uống vào lại biến thành thế này?” Ngô Tà vô cùng khó hiểu.

“Đây là thịt rắn lấy được trong mộ Nam Hải Vương trước kia, còn có ong bắp cày băng.

Thịt rắn này là của một con rắn có tu vi, thứ này đối với ve băng mà nói là thứ tốt nhất.” “Chúng chắc chắn sẽ tranh nhau ăn, tôi đã cho thêm ong bắp cày vào, như vậy có thể gieo mầm băng vào cơ thể chúng, ngưng kết thành bệnh.” Giọng Diệp Phi vừa dứt, mọi người lập tức hiểu ra, thì ra là vậy.

Chẳng trách những thứ này lại đông thành tảng băng.

“Nhưng tại sao những thứ này lại đột nhiên tự nổ với người của chúng ta?” Ngô Tà im lặng một lúc, vẫn cảm thấy không đúng, tại sao những thứ này lại có suy nghĩ đó?

Chẳng lẽ những con ve băng này đã biết tình cảnh hiện tại của mình rất nguy hiểm?

Cho nên tập thể tự sát?

“Là vì môi trường.” Diệp Phi thản nhiên lên tiếng giải thích.

Tiền Tinh Vân nhíu chặt mày, không hiểu rõ lắm về môi trường sinh tồn của những con ve băng này.

“Những con ve băng này sinh tồn trong trận pháp, những người này trở thành tảng băng không tan là vì những con ve băng này.

Khi trận pháp bị phá hủy, môi trường sinh tồn sẽ bị phá vỡ cân bằng, chúng sẽ đưa ra quyết định cuối cùng.” “Đó là tự nổ, đây là tư duy của chúng.” Diệp Phi biết bọn họ bây giờ vẫn còn đầy nghi vấn, nhẹ giọng giải thích.

Mọi người nghe vậy lập tức hiểu ra.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý không khỏi cảm thán.

Trong lòng không nói nên lời, cảm giác mình còn không bằng một con rắn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn nhau, rồi lại nhìn những mảnh thịt đỏ tươi trên mặt đất.

Đó đều là những anh em đã cùng họ vào sinh ra tử.

Nhưng cư dân mạng lại cảm thấy kinh ngạc.

“Không ngờ những con ve băng này lại có chí khí như vậy, chết

cũng phải kéo theo một người làm đệm lưng?" "Đúng vậy, còn biết tự sát tập thể, làm sao chúng làm được nhỉ?" "Chắc là loại côn trùng có suy nghĩ, trước tiên đóng băng người ta, sau đó sinh tồn, cuối cùng tự sát tập thể, suy nghĩ này chỉ có ở con người, không ngờ lũ côn trùng này lại có khí phách như vậy." "Ngầu vãi, không hổ là thứ từ đại mộ chui ra, quả nhiên phi phàm." …...

Diệp Phi vừa hay nhìn thấy những đoạn đối thoại này, vô cùng cạn lời, khóe miệng giật giật.

Đầu óc của người bây giờ thật là bá đạo, đâu vào đâu cả.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm dẫn người chôn cất những mảnh thịt vụn.

Những người còn lại thu dọn lều trại, chờ để tiếp tục tiến lên.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng cùng nhau giúp đỡ.

"May mắn là anh Diệp Phi không làm tôi và ông thất vọng." Tiền Tinh Vân có chút cảm khái.

"Tôi vẫn luôn theo dõi các anh đến mộ Nam Hải Vương, khi đến đây tôi không nghĩ sẽ có những người này hy sinh, may mà có giáo sư Phục và các anh đi cùng." Giáo sư Lý cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ khi nhìn Diệp Phi.

"Diệp Phi mang lại cho tôi cú sốc thị giác rất lớn, tôi thậm chí đã nghĩ, liệu Diệp Phi này có phải là một người trường sinh bất lão không." Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhỏ giọng thì thầm.

Động tác trên tay giáo sư Lý đang dọn lều trại cứng lại.

"Tuy rằng ở bên ngoài tôi và lão Vương đã minh oan cho Diệp Phi, nhưng trong lòng tôi luôn cảm thấy cậu ấy chính là như vậy.

Trên thế giới này không có sự trùng hợp, mọi dấu hiệu của sự

việc…” “Còn cả những thứ trong đầu cậu ấy, còn rất nhiều thứ chúng ta không nghĩ tới, không thấy được, tôi tin cậu ấy tuyệt đối không đơn giản chỉ là một chuyên gia ẩm thực.” “Nhưng tôi cũng không lo lắng, nhân phẩm của người này ông đã thấy rồi, quan trọng nhất là cậu ấy là người Đại Việt, chỉ cần một điểm này là đủ rồi.” Giáo sư Lý khẽ cười bày tỏ quan điểm của mình.

Cậu ta có phải là người bất tử hay không không quan trọng, có phải là người tình của nữ vương nào đó cũng không quan trọng.

Chỉ cần cậu ta không làm chuyện có lỗi với Đại Việt, không để lọt văn hóa lịch sử Đại Việt ra ngoài, là đủ rồi.

Tiền Tinh Vân nghe vậy, cảm thấy có chút đạo lý.

“Không chỉ nhân phẩm tốt, đảm lược cũng hơn người, ngay lúc vừa rồi, tôi thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.” “Nói ra thì, tôi hình như cũng nợ không ít ân tình.” Tiền Tinh Vân bây giờ nghĩ lại những con ve băng trước đó, vẫn cảm thấy rất sợ hãi.

Mình quả thực đã nợ không ít ân tình.

Ánh mắt hai người rơi vào Diệp Phi đang ở một bên gom những con ve băng lại với nhau.

Diệp Phi lúc này không biết suy nghĩ của hai vị giáo sư, chỉ một lòng một dạ bỏ hết những con ve băng này vào ba lô của mình.

Ngô Tà thấy vậy, đưa quả cầu băng cho hắn.

“Cậu cần những thứ này làm gì?” Ngô Tà không hiểu.

“Rồi sẽ có lúc dùng đến, giống như tơ nhện lửa và ong bắp cày trước kia vậy, ai biết con đường phía trước sẽ thế nào, mang theo vẫn tốt hơn.

Dù sao thì đây cũng là những quả bom cỡ nhỏ.” Diệp Phi nói nửa

thật nửa đùa, có vẻ trêu chọc.

“Cậu thật sự biết nhiều thứ, tôi rất muốn có cơ hội cùng cậu gặp người tên Tam Thúc đó, cũng muốn làm phong phú thêm kiến thức của mình.” Lời này của Ngô Tà vô cùng chân thành.

“Có lẽ cậu phải đợi rồi, ít nhất là bây giờ thì không được.” Diệp Phi cười gượng gạo.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, liền dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Tại sườn núi Trường Bạch, một đoàn người gian nan đi trong núi tuyết.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm đi đầu, phía sau là các giáo sư và lính đánh thuê.

Cuối cùng là Ngô Tà, Diệp Phi và Tiểu Ca.

Chỉ là lần này Diệp Phi thay Băng Băng và Ngốc Tiểu Muội, thỉnh thoảng cho cư dân mạng xem phong cảnh phương bắc ở đây.

Cư dân mạng nhìn cảnh tuyết phương bắc trước mắt, ai cũng vui mừng khôn xiết.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy tuyết dày như vậy, trước đây chỉ xem trên mạng.” “Tôi cũng vậy, nhưng chắc là lạnh lắm nhỉ?” “Lạnh không à?

Chắc chắn lạnh rồi, nghe nói nhân sâm ở núi Trường Bạch là tốt nhất, còn có cả dã sâm vương nữa, haha.” “Nhưng có thật sự lạnh không?

Sao tôi thấy mấy người lính đánh thuê phía trước có vẻ nóng lắm.” “Đó là vì đi liên tục nên thấy nóng thôi.” “Không phải đâu, họ cởi cả áo rồi, nóng đến mức nào mà phải cởi áo vậy?” “Vãi, có phải tôi vừa

nhìn nhầm không?

Chương 196

Sao tôi thấy xung quanh có một cái cây xanh?

Đây không phải là núi Trường Bạch sao?" "Đúng vậy, nói là vạn dặm tuyết bay cơ mà?

Đi đâu mất rồi?" …...

Lúc này, đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cảm thấy trên người rất nóng, còn có chút mồ hôi nhễ nhại.

"Đội trưởng Lâm, anh có thấy nóng không?" Đội trưởng Triệu nhíu chặt mày, trước đó biết nơi này là núi tuyết quanh năm, cố ý mặc thêm áo dày, nhưng bây giờ không đúng rồi.

Cả môi trường xung quanh, trước đó còn là núi tuyết, sao bây giờ dưới chân lại hóa thành nước?

Tuyết ở đây sao lại tan rồi?

Càng đi lên cao càng phải lạnh mới đúng, sao lại thành ra thế này?

"Nơi này không ổn, rất không ổn." Lòng đội trưởng Lâm chùng xuống, sắc mặt cũng trở nên âm trầm khó coi.

Nhưng hiện tại cũng không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, Diệp Phi ở phía sau cũng không gọi lại.

Tạm thời vẫn an toàn.

Càng đi vào trong, Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác, cùng với các sinh viên do giáo sư Lý dẫn theo đều cảm thấy không ổn.

Môi trường ở đây lúc này lại cảm thấy một mảng sức sống dồi dào.

Băng tuyết trước đó lúc này đều là một màu xanh nhạt.

Trên mặt đất còn có những ngọn cỏ non vừa nảy mầm, không khí cũng mang theo hơi thở của mùa xuân.

Những chồi non trên cây cũng bắt đầu hé lộ.

Cách đó không quá mười mấy mét xuất hiện một cái hồ lớn, mặt hồ gợn sóng.

Ngô Tà và Diệp Phi đứng ở cuối cùng.

"Đi vào rồi, muốn ra ngoài rất khó." Ngô Tà thở dài một tiếng.

Chủ nhân ngôi mộ này không muốn bọn họ vào đến mức nào chứ.

Lại thêm một cái nữa rồi.

"Không định ra ngoài." Diệp Phi nghe vậy, nhẹ giọng giải thích.

"Cậu nói vậy là có ý gì?" Ngô Tà nhíu mày, vô cùng khó hiểu.

"Chẳng lẽ cậu muốn quay về à?

Bây giờ đã không quay về được nữa rồi." Diệp Phi nói xong, liền đứng yên tại chỗ, sau đó ngồi xuống đất.

Ngô Tà thấy vậy, cũng không nói nhiều, nhìn quanh môi trường ở đây, chỉ có bên tay phải mình là hồ nước.

Nhưng bên tay trái, vẫn là cơn gió lạnh buốt xương thổi qua.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi ngồi xuống đất, vô cùng khó hiểu.

"Đại lão sao thế?

Mệt rồi à?" "Nói nhảm, cậu thấy đại lão mệt bao giờ chưa?

Chắc là có chuyện xảy ra rồi." "Nhưng các giáo sư hình như vẫn đang đi, có nên báo cho họ một tiếng không?" "Hay là báo đi, biết đâu họ không biết." "Đừng báo, họ không đi được nữa đâu." "Tại sao?" "Nhìn đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm kìa, họ hình như đụng phải cái gì đó." …...

Cư dân mạng trơ mắt nhìn đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu ôm trán, lùi lại mấy bước.

Trước mắt xuất hiện một bụi cỏ cao bằng người.

"Cái gì thế này?

Cứng vậy?" Đội trưởng Lâm nói xong còn đưa tay ra sờ không khí trước mặt.

Dường như sờ phải thứ gì đó, giống như thủy tinh, chỉ có thể nhìn ra ngoài, nhưng không đi ra được.

"Anh Diệp Phi, anh Diệp Phi…" Đội trưởng Triệu cũng chú ý đến, vội vàng quay lại tìm Diệp Phi.

"Đừng vội, ngồi xuống nghỉ một lát đi, trời cũng sắp tối rồi." Diệp Phi ngước mắt nhìn mặt trời trên đầu, lúc này đã xuống đến chân núi, rất nhanh sẽ lặn.

"Giáo sư, cái này…" Nhìn dáng vẻ thờ ơ của Diệp Phi, trong lòng có chút không yên.

"Cứ làm theo ý của anh Diệp Phi đi." Tiền Tinh Vân im lặng một lúc, gật đầu đồng ý.

Diệp Phi làm việc luôn có lý do.

Ngô Tà nhìn vị trí ở đây, biết là có nguy hiểm, nhưng không biết nguy hiểm ở đâu.

Dứt khoát không nghĩ nữa, cũng ngồi xuống đất.

Nhưng ánh mắt lạnh băng của Tiểu Ca lại rơi vào trong bụi cỏ, thần sắc ngưng trọng.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cùng mọi người đốt đèn

chiếu sáng tại chỗ.

Quần áo trên người rất dày, mọi người đều toát mồ hôi.

“Giáo sư, chúng ta có thể thay quần áo không, em nóng quá.” Một sinh viên mồ hôi ướt đẫm lưng, không ngừng dùng tay quạt gió để giải tỏa hơi nóng trên người.

Trên mặt cũng xuất hiện vệt hồng không tự nhiên.

“Em cũng vậy, giáo sư, nóng quá.” Một sinh viên khác cũng nối gót.

“Bây giờ thay ra các em sẽ bị cảm, ráng chịu đi.” Giáo sư Hách cũng nóng không chịu nổi, nhưng không thể cởi ra.

Cư dân mạng cũng cảm thấy rất nhàm chán, nghe giáo sư Lý, giáo sư Tiền, giáo sư Hoàng và giáo sư Quách chia sẻ kinh nghiệm, vô cùng tẻ nhạt.

“Các ngươi nói xem đại lão đang làm gì vậy?” “Làm sao tôi biết, hình như đang đợi thứ gì đó?

Cũng không vội ra ngoài, tại sao vậy nhỉ?” “Cái này cậu phải hỏi đại lão, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy khí hậu xuân về trên núi tuyết.” “Đúng vậy, còn có cả đom đóm nữa, thật đặc biệt, tôi có cảm giác như đang ngắm đom đóm trên núi tuyết.” “Cậu nói bậy gì thế?

Ở đây làm sao có đom đóm?” “Cậu tự xem đi, ngay trên bụi cỏ đó, rất nhiều đom đóm, mà còn ngày càng nhiều.” “Đệt, không đúng, con côn trùng này sao quen thế?” “Cái này… không phải là con côn trùng xuất hiện ở mộ Hiến Vương sao, gọi là gì nhỉ?” “Đừng nói là gì nữa, mau nhắc nhở đại lão và các giáo sư đi.” …...

Bình luận của cư dân mạng xuất hiện trên màn hình.

Đội trưởng Triệu đang cảnh giác nhìn xung quanh, chú ý đến khóe

mắt có bóng dáng màu xanh nhạt xuất hiện.

"Đây là…" "Là nó?" Trong mắt đội trưởng Lâm lóe lên vẻ kinh hoàng, giọng nói cũng run rẩy.

Lần trước gặp con côn trùng này, nó vô cùng không thân thiện.

Nhìn số lượng cũng ngày càng nhiều.

"Rút lui, rút lui." Đội trưởng Lâm vội vàng hô lên.

Đội trưởng Triệu không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo ý anh ta.

Sự kinh hoàng trong mắt đội trưởng Lâm không phải là giả.

Giáo sư Lý và giáo sư Hách chú ý đến những con đom đóm sau lưng đội trưởng Lâm, sắc mặt cũng đồng loạt biến đổi.

"Thứ này là sao vậy?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Giáo sư Lý hoảng sợ không thôi.

Tiền Tinh Vân và những người khác không hiểu, nhưng cũng theo sát phía sau.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn thấy, ánh mắt lạnh đi.

Những con côn trùng màu xanh nhạt này chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Diệp Phi đứng dậy, nhìn các giáo sư đang chạy tới.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu bảo vệ các giáo sư phía sau.

Bây giờ chỉ có Diệp Phi mới có thể cứu họ, lần trước chính Diệp Phi đã dùng giọng hét lên một tiếng, những con côn trùng này mới chết.

Diệp Phi phóng ra Dòng máu Chân Long, nhưng phát hiện những con côn trùng này lại không giống như trước.

Không có chút ý sợ hãi nào, ngược lại càng có cảm giác càng dũng

mãnh.

Diệp Phi cũng cảm nhận được sự khác biệt của chúng so với trước kia.

Chương 197

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lấy lựu đạn ra, ném về phía Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Tiếng nổ dữ dội vang lên tức thì.

Nhưng những con côn trùng này không hề bị thương tổn.

"Anh Diệp Phi, nghĩ cách đi." Đội trưởng Lâm vội vàng quay lại nhìn Diệp Phi.

Đạt Phổ Quỷ Trùng dường như bị chọc giận.

Chúng tập hợp thành từng nhóm ba, năm, xếp hàng rất có quy luật, không ngừng vỗ cánh.

Ngay khi mọi người còn đang bắn, một luồng khí nóng ập đến, ngay sau đó là một biển lửa màu xanh lam.

Những lính đánh thuê bên cạnh đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu còn chưa kịp phản ứng, trên người đã bị ngọn lửa màu xanh nhạt bao trùm.

Ngay cả tiếng hét cũng không kịp phát ra, đã bị đốt thành tro bụi.

Khoảnh khắc này chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu còn chưa kịp phản ứng, anh em của mình đã hóa thành tro bụi.

"A…" Một sinh viên phía sau nhìn thấy những đống tro tàn, không khỏi sợ hãi mặt tái mét, căng thẳng che miệng hét lên một tiếng.

Mọi người cũng bừng tỉnh.

"Rút lui, rút lui." Giáo sư Lý nhìn cảnh này, lòng chấn động không thôi.

Những con côn trùng này không ổn, còn không ổn hơn cả trước kia.

Lính đánh thuê vừa bắn vừa lùi lại.

Lúc này mọi người đã không còn thời gian để đau buồn, chỉ có bản năng tự bảo vệ tính mạng trước.

Diệp Phi nhìn biển lửa vừa rồi, nhận ra những con côn trùng này không ổn.

Dòng máu Chân Long trên người lại không khống chế được, nhất định có gì đó không đúng.

Thuật bắn súng của Ngô Tà là chuẩn nhất, cũng lấy súng ra.

Một phát một con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Tiểu Ca híp mắt, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lập tức rút ra.

Cư dân mạng vô cùng căng thẳng.

"Vãi, không ổn rồi, côn trùng thời nay cũng biết nâng cấp à?

Sao trông không giống như trước vậy." "Chứ còn gì nữa?

Sao tôi thấy không đúng nhỉ?

Trước kia rõ ràng là dính vào là chết, sao bây giờ lại tự phun lửa được?

Còn là màu xanh lam nữa." "Làm sao bây giờ?

Trước kia tôi thấy đại lão hét một tiếng là dọa chết lũ côn trùng rồi, sao bây giờ lại thế này?" "Đại lão chưa hét mà?

Bây giờ hét một tiếng được không?" "Đại lão ơi, cứu mạng." …...

Diệp Phi không có tâm trí xem những lời của cư dân mạng trên màn hình bình luận, mà sắc mặt ngưng trọng.

Ánh mắt anh rất nhạy bén chú ý đến một vấn đề.

Những bụi cỏ kia tuy là màu xanh, nhưng lại rất khô ráo.

Đạt Phổ Quỷ Trùng dường như ở rất gần bụi cỏ, ở đó còn có rất nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng um tùm.

Dù bị Ngô Tà bắn ngã xuống đất, chúng cũng sẽ quay lại bụi cỏ… Chẳng lẽ trong bụi cỏ có thứ gì đó?

Diệp Phi híp mắt, thân hình lóe lên, vội vàng lao đến bên bụi cỏ, lấy Rìu Lửa ra đốt.

Trong bụi cỏ tức thì truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Ngay cả những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đang tấn công đội trưởng Triệu và các giáo sư cũng dường như yếu đi rất nhiều, rơi xuống đất.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với thân thủ nhanh nhẹn của Diệp Phi, họ cũng đã quen không còn thấy lạ.

Chỉ là vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, thân thủ này rốt cuộc là luyện ra như thế nào.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu giơ ngón tay cái lên.

Ngô Tà vừa định cất súng lại, thì bị Tiểu Ca cản lại.

"Tình hình không ổn." "Hả?" Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca, ý là sao?

Cư dân mạng trước đó cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa kịp tán thưởng thì lại thấy phía sau lại phát ra ánh sáng xanh nhạt.

"Không ổn, hình như lại ra rồi." "Sao vậy?

Không phải đã bị thiêu chết hết rồi sao?" "Đệt, không nên chứ, chẳng lẽ đại lão tính sai rồi?" "Không thể nào, đại lão không phải

người như vậy, nhất định có gì đó không đúng.” …...

Trong mắt Diệp Phi lóe lên vẻ thờ ơ.

Sau đó nhìn các giáo sư và Ngô Tà.

“Theo tôi.” Diệp Phi thu lại rìu, vội vàng chạy về phía hồ nước.

Vừa rồi chỉ là để chứng thực suy nghĩ của mình, bây giờ xem ra, mình đoán không sai.

Mọi người cũng không để ý đến những thứ khác, cũng chọn tin tưởng Diệp Phi.

Mức độ lợi hại của con Đạt Phổ Quỷ Trùng vừa rồi, mọi người đã được chứng kiến.

Ngay cả cơ hội la hét cũng không có đã chết, thật quá đáng sợ.

Bọn họ bây giờ chỉ có thể bám chặt vào cọng rơm cứu mạng Diệp Phi này.

Ngay khi mọi người chạy về phía bờ hồ, thì thấy Diệp Phi đã xuống nước trước.

Nước hồ chủ động rẽ ra một lối đi, như thể nghênh đón vương giả.

Những người theo sau Diệp Phi, ai nấy đều chết lặng.

Lần trước ở mộ Nam Hải Vương, Diệp Phi đã từng thể hiện chiêu này.

Nhưng không phải ai cũng đã được chứng kiến.

Từng người một đi vào con đường bùn lầy, đứng sau lưng Diệp Phi.

Nước hồ hai bên dựng đứng bên cạnh mọi người.

Lũ Đạt Phổ Quỷ Trùng ở trên bờ lúc này dừng lại ở mép bờ, hồi

lâu không hành động.

Chỉ là số lượng ngày càng nhiều, như thể đang rình rập nhìn chằm chằm vào đám người Diệp Phi ở đối diện, chờ họ lên bờ.

Đội trưởng Triệu và mọi người nhìn những con côn trùng trước mắt, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại nhìn Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, những con côn trùng này chẳng lẽ sợ nước sao?" Đội trưởng Triệu vẫn không hiểu.

"Ừm, tôi vừa đến bụi cỏ của chúng, nơi phát sinh ra những con côn trùng này rất khô ráo.

Bản thân thực vật xanh trong bụi cỏ sẽ có độ ẩm, nhưng ở đây không có, một chút độ ẩm cũng không có.

Cho nên tôi đoán, côn trùng ở đây sợ nước." Diệp Phi nghe vậy, thản nhiên lên tiếng giải thích.

"Nhưng tại sao ở đây lại có hồ nước?" Tiền Tinh Vân không hiểu lắm.

Nếu những con côn trùng này sợ nước, tại sao lại có một điểm yếu lớn như vậy đặt ở đây.

"Ở đây toàn là tuyết, nước này có phải là nước hồ hay không còn chưa biết, chỉ cần chúng ta dùng được là tốt rồi, cứ coi như là hợp cảnh." Diệp Phi nghe vậy, trước đó cũng đã nghĩ qua, ở đây sẽ xuất hiện một môi trường như vậy.

Điều đó chứng tỏ đây là một trận pháp, trận pháp tuy là một thứ rất thần kỳ, nhưng cũng không phải vạn năng, nhiều yếu tố quan trọng về địa lý căn bản là không thể thay đổi.

Chương 198

Tiền Tinh Vân không tin lắm vào lời giải thích của Diệp Phi.

Rất nhiều chuyện ông ta đều hiểu, nhưng không muốn nói ra.

Giáo sư Lý và giáo sư Hách nghe vậy, chỉ nhìn nhau, ai cũng không nói nhiều.

Ngô Tà cẩn thận nhìn môi trường trước mắt, trong đầu nhớ lại ghi chép trong bút ký.

Có một loại trận pháp, gọi là Tứ Quý Khốn Long Trận.

Loại trận pháp này chỉ có các phương sĩ cổ đại mới có thể bố trí, trận pháp rất mạnh mẽ, cần hơn mười phương sĩ mới có thể bố trí hoàn chỉnh.

Hơn nữa trận nhãn cũng sẽ di động theo, muốn giải quyết vấn đề từ gốc rễ, gần như là không thể.

Chỉ có thể dựa vào vận may, còn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề nan giải khác nhau.

"Tiểu Ca, vận may của tôi đúng là không còn gì để nói, gặp phải vấn đề nào cũng khó nhằn hơn vấn đề trước." Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca, cười khổ.

"Không cần lo lắng." Tiểu Ca nghe xong, tự nhiên hiểu ý của cậu, nhưng cũng không nói nhiều.

Ngô Tà nhìn những con Đạt Phổ Quỷ Trùng ở đối diện, số lượng ngày càng nhiều.

"Chúng ta ở đây cũng không phải là kế lâu dài, chẳng lẽ ở đây cả đời sao?" Ngô Tà nhìn Diệp Phi, nhẹ giọng nói thầm.

Diệp Phi nghe vậy, ánh mắt khẽ lướt qua đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cùng mọi người, đều đang ở trong trạng thái căng thẳng, tiềm thức bảo vệ các giáo sư và sinh viên phía sau.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, trong lòng cũng căng thẳng theo.

"Tôi nhìn lũ côn trùng này, cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là rình rập, nhưng bây giờ làm sao đây?

Không thể cứ thế này mãi được chứ?" "Tôi tin đại lão, bây giờ lại thấy đại lão thể hiện chiêu này, tôi thật sự cảm thấy quá ngầu." "Bây giờ không phải lúc khâm phục đại lão, mà là bây giờ phải nghĩ xem, nên làm thế nào để ra ngoài, bên ngoài bây giờ là biển lửa màu xanh, sẽ chết người đó." "Có đại lão ở đây, mọi thứ OK, tôi tin đại lão." "Tôi cũng vậy." "+1." Diệp Phi nhìn phản hồi của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Đúng là yên tâm về hắn thật.

"Hệ thống, bây giờ tôi có thể đổi được gì?" Diệp Phi hỏi trong lòng.

Hệ thống chủ động mở ra giao diện chính. 【Ký chủ, đây là thứ duy nhất ngài có thể đổi.】 Chỉ thấy bên trong có thêm một cuốn sách nhỏ, trên đó viết ba chữ lớn: Ngự Thủy Quyết.

Diệp Phi vui mừng, nhấn vào lựa chọn.

Khẩu quyết của Ngự Thủy Quyết liền quanh quẩn trong đầu.

"Anh bạn Diệp Phi?

Anh bạn Diệp Phi?" Ngô Tà thấy hắn không động đậy, nhẹ nhàng đẩy một cái.

"Tôi nghĩ ra cách rồi." Giọng Diệp Phi không lớn không nhỏ, đủ để truyền đến tai mỗi người.

Tiền Tinh Vân, đội trưởng Triệu, đội trưởng Lâm, giáo sư Lý và những người khác lập tức vui mừng, vội vàng nhìn hắn.

“Thật không?” Giọng Tiền Tinh Vân đầy vui mừng.

“Cậu định làm thế nào?

Chẳng lẽ từng chút một vận chuyển nước ở đây ra ngoài?” Ngô Tà không hiểu lắm ý của hắn.

“Tôi vừa học ảo thuật, cậu có muốn xem không?” Diệp Phi không để ý nhìn cậu.

Ngô Tà và mọi người đều sững sờ.

Trong đầu Diệp Phi hiện lên một câu khẩu quyết.

“Vạn thiên thế giới, thủy quân thính lệnh…” Môi khẽ mấp máy, nước hồ xung quanh vốn chủ động rẽ ra lúc này cũng có dị động.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý phát hiện sự thay đổi ở đây, không khỏi có chút căng thẳng.

Sau đó không thể tin được nhìn Diệp Phi, chẳng lẽ đây cũng là ảo thuật?

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cũng kinh ngạc nhìn nước hồ bên cạnh.

Lúc này như thể đang từ từ di chuyển, ngăn cách những con Đạt Phổ Quỷ Trùng trước mắt với họ.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy cảnh này, mắt trợn tròn.

Cư dân mạng lúc này kinh ngạc.

“Vãi nồi, vãi nồi, đây là ảo thuật mới à?

Đây là ảo thuật mới sao?” “Tin mày cái con quỷ, tao không tin đây là ảo thuật, nếu là ảo thuật, tao trồng cây chuối ăn ***.” “Tôi cũng

không tin, đây là đạo thuật mà, nhất định là đạo thuật, đạo sĩ họ Diệp kia nhất định là đại lão." "Chỉ với chiêu này thôi, phút mốt nghiền nát tất cả các ảo thuật gia, dù sao tôi cũng không tin đây là ảo thuật." "Đủ để chấn động thế giới rồi, thật đó, thật đó." …...

Cư dân mạng chết lặng nhìn chiêu thức mà Diệp Phi thể hiện, kích động không thôi.

Cái này cũng có thể là ảo thuật sao?

Tiền Tinh Vân nhìn bức tường nước lớn trước mắt, đang đẩy về phía trước.

Diệp Phi thấy những con côn trùng này đang lùi lại, biết là chúng đã sợ hãi.

Khóe miệng cong lên.

Ngay khi chúng chưa đi xa.

Bất chợt.

Bức tường nước khổng lồ đổ ập về phía trước.

Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đó như bị sương giá đánh, bị đập xuống đất.

Hòa vào nước hồ, biến thành dung dịch màu xanh lam.

Nước hồ còn lại đổ xuống bụi cỏ.

Chỉ trong vài giây, từ trong bụi cỏ xuất hiện dung dịch màu xanh nhạt.

Các giáo sư: …… Ngô Tà: …… Lính đánh thuê: …… Cư dân mạng: …… Từng người một chết lặng nhìn cảnh tượng như vậy.

Cứ thế giải quyết xong rồi?

Chỉ một bức tường nước đập chúng xuống đất?

Rồi không có rồi nữa?

Đây là tình huống gì vậy?

Cứ thế kết thúc rồi?

Tiền Tinh Vân khó khăn nuốt nước bọt.

Trước đó hắn có thể khiến thủy ngân né tránh đã là một hành động rất bá đạo rồi.

Bây giờ chơi lớn thế này sao?

Cứ thế giải quyết xong?

Thật là… Giáo sư Lý biết Diệp Phi lợi hại, nhưng bây giờ xem ra, hình như còn lợi hại hơn trước không ít.

Chỉ với chiêu này thôi đã đủ để đứng trên tất cả.

Ánh mắt đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lóe lên, chỉ thiếu điều nhìn Diệp Phi thủng một lỗ.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi, tròng mắt chỉ hận không thể rớt ra ngoài.

"Cậu chắc chắn đây là ảo thuật không?" Ngô Tà cuối cùng vẫn chết lặng hỏi.

"Tam Thúc dạy tôi đó." Diệp Phi không có chút dáng vẻ chột dạ nào.

Cư dân mạng nhìn cảnh này.

Ai cũng nuốt nước bọt.

"Vậy là những con côn trùng lợi hại lúc nãy chỉ sợ nước thôi à?" "Đúng vậy, đại lão còn rất chu đáo đổ phần nước còn lại vào bụi cỏ, một mẻ hốt gọn?" "Vậy vấn đề là, khoảng cách này làm sao mà tới được?" "Tôi cũng thấy thần kỳ, khoảng cách này cũng tới được à?" "Haha, tôi đã nói đây là đạo thuật mà." "Tôi tán thành." "Tôi cũng tán

thành.” …...

Trên mạng, chiêu ‘ảo thuật’ vừa rồi của Diệp Phi, lúc này đã lan truyền khắp cả nước.

Video Tencent: Thủ pháp của chuyên gia ẩm thực, là ảo thuật hay đạo thuật?

App Douyin: Chuyên gia ẩm thực thể hiện chiêu thức kinh diễm, vả mặt bao nhiêu ảo thuật gia?

Chương 199

Bộ Chấn Kinh: Chuyên gia ẩm thực Đại Việt vả mặt thường ngày, các ảo thuật gia kiêu ngạo trong và ngoài nước!

Mỗi nội dung được đẩy lên đều kèm theo video chiêu thức vừa rồi của Diệp Phi.

Cả quốc tế cũng theo đó mà xôn xao.

Rất nhiều ảo thuật gia nước ngoài đều muốn kết giao với Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi để mọi người lên trước, còn mình thì đi cuối cùng.

Ngay lúc Diệp Phi lên bờ, hồ nước vốn tách làm hai trước đó, lại hợp lại.

"Khụ khụ, là ảo thuật, tuyệt đối là ảo thuật." Diệp Phi rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của những người này nhìn mình, vội vàng giải thích.

Tiền Tinh Vân hoàn hồn, ho nhẹ mấy tiếng.

"Đúng, lần trước tôi đã được chứng kiến tài nghệ của anh Diệp Phi, phải nói là, ảo thuật của anh thật sự xuất thần nhập hóa." "Vậy sao?

Cái này cũng cần nhiều năm công phu nhỉ?

Vậy thì lợi hại thật." Giáo sư Lý cũng ở bên cạnh phụ họa.

Hai người một xướng một họa, nói chuyện phiếm.

Giáo sư Quách, giáo sư Dương, giáo sư Hoàng và giáo sư Hách nghe vậy, nhìn nhau.

Lòng biết rõ nhưng không ai nói nhiều.

Đạt Phổ Quỷ Trùng đã được giải quyết, nhiệt độ ở đây bắt đầu giảm mạnh.

Mấy người lính đánh thuê trước đó toát mồ hôi đã bắt đầu run rẩy.

Một nóng một lạnh khiến họ có lúc không chịu nổi.

"Đi thôi, lát nữa sẽ rất lạnh." Ngô Tà cũng cảm thấy trên người có chút se lạnh, thúc giục mọi người.

Chỉ thấy xung quanh, thảm thực vật xanh tươi của mùa xuân trước đó lúc này cũng biến mất.

Vẫn bị thay thế bởi gió tuyết lạnh lẽo.

Ngô Tà không ngờ, trận nhãn của trận pháp này lại chính là những con quỷ trùng đó.

Nếu không phải Diệp Phi tiêu diệt hết lũ côn trùng, chỉ sợ họ vẫn còn bị kẹt trong trận pháp.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đi đầu.

Cư dân mạng vẫn đang thảo luận về chiêu thức vừa rồi của Diệp Phi.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm đi không quá vài phút, liền cảm thấy có chút khát.

Lấy bình nước bên người ra, vội vàng uống mấy ngụm.

"Đội trưởng Lâm, anh có thấy rất khát không?" Đội trưởng Triệu nghiêng đầu nhìn đội trưởng Lâm, giọng điệu ngưng trọng.

"Tôi cũng có cảm giác này, bây giờ môi tôi khô nứt, sao lại thế này?" Đội trưởng Lâm không ngừng liếm môi, vừa mới ẩm ướt, lại biến mất không thấy.

Vẫn là khóe miệng khô khốc.

Mồ hôi trên người còn nhiều hơn trước.

Hạt mồ hôi như không cần tiền, rơi xuống đất.

Những người khác phía sau cũng như vậy.

"Ở đây rõ ràng là băng thiên tuyết địa, sao lại nóng thế này?" Tiền Tinh Vân lấy khăn giấy ra lau mồ hôi, còn dùng tay quạt gió, chiếc áo bông dày trên người, bên trong đã bị mồ hôi thấm ướt.

Lời vừa dứt, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Cảnh băng thiên tuyết địa, lúc này biến thành cây xanh um tùm, trong bụi cỏ cũng truyền đến tiếng côn trùng kêu.

Còn có từng cụm hoa tươi, trên đó còn có mấy con bướm xinh đẹp bay lượn.

Ong mật cũng ở trên đó vo ve.

Một bên còn xuất hiện con suối nhỏ, nước chảy chầm chậm.

Đặc biệt là mặt trời trên đầu, lúc này đang tỏa ra nhiệt độ của mình, vô cùng nóng bức.

"Mặt trời ở đây sao thế?

Trước đó không phải trời đã tối rồi sao?

Sao bây giờ còn lớn thế này?" Giáo sư Lý nói đến đây, còn lau mồ hôi lung tung, không thể tin được nhìn cảnh vật trước mắt.

"Đây là mùa hè, đương nhiên sẽ nóng, tôi đoán, tiếp theo cũng không cần đi, cũng không ra được." Bước chân Ngô Tà dừng lại, hơi thở cũng không ổn định lắm.

Diệp Phi và Tiểu Ca hai người dường như không bị ảnh hưởng, thờ ơ đứng ở cuối cùng.

“Không ra được nữa sao?” Một sinh viên cuối cùng mồ hôi ướt đẫm, vừa hay nghe thấy câu này, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Liệu có giống như trước, gặp phải những con côn trùng quỷ dị đó không?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Nơi này thật quá quỷ dị, mùa đông sao lại có nhiệt độ và thời tiết như vậy.

Giọng của sinh viên không nhỏ, truyền đến tai của mấy người đi đầu là Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý.

Bước chân cũng dừng lại.

Nếu đã không ra được, vậy thì đừng đi.

Càng đi càng nóng, mồ hôi trên người càng nhiều, người toàn là nhớp nháp.

Mọi người cũng nghỉ ngơi tại chỗ.

Mấy người đã cởi áo bông, lưng đã bị mồ hôi thấm ướt.

Mặt đỏ bừng, môi khô khốc, từng người một thất thần ngồi trên đất.

Mấy sinh viên ngồi trên đất cũng như ngồi trên đống lửa.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, trong lòng xót xa.

“Nhiệt độ này cao quá, những sinh viên này đã bao giờ chịu khổ thế này đâu?” “Đúng vậy, tôi thấy họ hình như ngồi không yên?

Sao ai cũng nhúc nhích mông vậy?

Nóng lắm à?” “Cậu nói xem?

Cậu nói có nóng không?” “Sao lại thế này?

Nhiệt độ trên núi Trường Bạch có thể làm người ta nóng đến ngồi

không yên?

Điều này vi phạm quy luật tự nhiên rồi.” “Khi trên núi Trường Bạch xuất hiện mộ huyệt, đã vi phạm quy luật tự nhiên rồi, ai lại rảnh rỗi xây mộ ở đây chứ?” “Bây giờ làm sao đây?

Không ra được, cứ ở đây chờ à?

Đến lúc ra được, chắc thành người khô rồi.” …...

Tiền Tinh Vân cầm bình nước lên phát hiện đã hết, liếm khóe miệng khô khốc.

“Giáo sư, ông uống của tôi, tôi đi lấy nước về là được.” Một sinh viên bên cạnh chủ động đưa bình nước cho Tiền Tinh Vân, còn mình thì đi đến bên suối lấy nước.

Đây là núi Trường Bạch, dù là nước cũng là nước tuyết tự nhiên, chắc sẽ không bị ô nhiễm.

Nhưng khi đi đến bên suối, phát hiện con suối trước mắt lại cạn khô, đưa tay ra sờ lại là cát.

Còn rất nóng tay.

Trong lòng lập tức tràn ngập tuyệt vọng.

Lúc này bên tai còn có một tiếng động lạ, giống như tiếng vỗ cánh.

Khẽ nghiêng đầu nhìn, thì thấy một con ruồi.

Ít nhất cũng lớn bằng mười centimet.

Chương 200

Sinh viên không khỏi tò mò, sao ở đây lại có con muỗi lớn như vậy?

Chẳng lẽ là loài vật gì khác?

Nghĩ đến đây, cậu ta muốn đi bắt nó.

Diệp Phi và Ngô Tà hai người đứng tại chỗ, nhìn môi trường xung quanh.

"Đây là trận pháp, tôi không tìm được trận nhãn." Ngô Tà nói thật, sắc mặt ngưng trọng.

"Trận nhãn sẽ di động, chúng không giống như những con ve băng trước kia." Diệp Phi cũng tán thành giải thích.

"Ngô Tà, có tiếng động." Tiểu Ca đứng tại chỗ, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Sắc mặt ngưng trọng nhìn vào rừng cây phía trước.

"Tiếng gì vậy?" Tiền Tinh Vân đang uống nước đột nhiên nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu nhìn rừng cây xanh um tùm phía trước.

Bỗng dưng cảm thấy có chút quỷ dị.

Rõ ràng rất nóng, nhưng lông tơ sau gáy lại dựng đứng lên.

Cảm giác này thật quen thuộc, bây giờ đã quen đến không thể quen hơn được nữa.

Ông ta vội vàng nhìn Diệp Phi.

Thấy Diệp Phi đang nhìn vào rừng cây, sự bất an trong lòng không ngừng khuếch đại.

Cư dân mạng cũng thấy sắc mặt Diệp Phi không tốt.

"Toang rồi, có phải sắp xảy ra chuyện không?

Sao tôi thấy dáng vẻ của đại lão không ổn lắm." "Tôi cũng có cảm giác này, hơn nữa, tôi hình như nghe thấy tiếng gì đó, các người nghe thấy không?" "Tôi nghe thấy rồi, hình như là tiếng vỗ cánh, còn có tiếng vo ve?

Chẳng lẽ là ong mật?" "Ong mật gì mà động tĩnh lớn thế?" "Vãi, các người nhìn kìa, nhìn rừng cây đó đi, tôi hình như thấy cái gì đó?" "Đừng có làm tôi giật mình, ở đó có gì đâu?" "Trong rừng cây hình như có thứ gì đó lóe lên, các người nhìn đi, nhìn đi." …...

Ngay khi cư dân mạng đang chăm chú nhìn.

Một tia sáng đỏ lóe lên.

Tiếng vỗ cánh cũng ngày càng lớn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lúc này mắt có chút choáng váng.

Uống nước cũng không bù lại được lượng nước đã mất.

Họ vẫn đứng dậy, bảo vệ các giáo sư phía sau.

Lúc này – "A…" Sinh viên vừa đi lấy nước ở suối phát ra tiếng hét thảm thiết.

Ngay sau đó, từ phía đối diện của rừng cây ném ra một thi thể.

Chỉ là thi thể lúc này đã thành xác khô, mắt lồi ra.

Trên người toàn là da khô quắt, như vỏ cây.

Sự kinh hoàng và bất an trong đáy mắt vẫn còn rõ.

"Đây là đứa trẻ lúc nãy." Mắt Tiền Tinh Vân bị mồ hôi che mờ, mãi đến khi nhìn thấy bộ quần áo này mới xác định đây là sinh viên đã

đưa bình nước cho mình trước đó.

Nước mắt tức thì tuôn ra.

Trước đó còn để lại nước cho mình, còn nói là mình đi lấy nước ở suối.

Bây giờ lại cứ thế không còn nữa.

"Tiểu Tùng…" Lòng giáo sư Lý lập tức đau nhói, đây là học trò của ông.Anh ta ôn hòa lễ phép, đối xử với người khác cũng rất tốt, bây giờ lại cứ thế không còn nữa.

Nhưng không đợi mọi người hoàn hồn, lá cây trong rừng đột nhiên rung động, ngày càng nhanh.

Lông tơ trên người cũng đột nhiên dựng đứng, bản năng trong lòng hoảng hốt.

Liền phát hiện trong rừng cây lộ ra đôi mắt đỏ, đang dần dần phóng đại, vô cùng tròn trịa.

Từ trong rừng cây xuất hiện một con muỗi lớn.

Mũi nhọn hoắt, còn có đôi cánh đang không ngừng vỗ.

Từng luồng khí nóng ập đến.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý và những lính đánh thuê khác nhìn con muỗi lớn trước mắt.

Nỗi đau thương trước đó bị thay thế bởi sự kinh ngạc.

"Đây là… muỗi?" Đội trưởng Lâm lau mồ hôi trên mặt, giọng nói cũng run rẩy.

Tiền Tinh Vân tức thì hiểu ra, tiếng động nghe thấy trước đó, đều là do nó tạo ra.

Đây là một con muỗi lớn?

Cái chết của sinh viên lúc nãy cũng là vì thứ này?

Nhìn con muỗi đang từ từ bay lên trên đầu.

Mỗi chân muỗi đều có độ rộng bằng một mét.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Vãi, đây là muỗi?

Con muỗi lớn này, phải ăn bao nhiêu người, uống bao nhiêu máu mới có thể lớn như vậy.” “Bây giờ quan trọng không?

Quan trọng là giải quyết thế nào?

Bây giờ vấn đề này phải giải quyết thế nào đây.” “Đệt, con muỗi lớn này, đời này cuối cùng tôi cũng được mở mang tầm mắt, lần đầu tiên thấy con muỗi lớn như vậy, không phải phải hơn mười mét à.” “Chính xác là hai mươi mét.” “Đại lão, cứu mạng.” …...

Diệp Phi và Ngô Tà ngước mắt nhìn con muỗi lớn này.

Mùa hè xuất hiện những thứ này cũng có thể hiểu được, chỉ là… nó quá lớn.

“Các giáo sư, lùi lại, nhanh lên, lùi lại.” Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm hoàn hồn, vội vàng lùi lại.

Con muỗi trước mắt nhìn ‘con mồi’ đang di chuyển trên mặt đất, dường như không hài lòng, cái vòi dài của nó đâm vào một người lính đánh thuê.

Chỉ trong vài phút, người lính đánh thuê đang chạy trốn lúc nãy, lúc này đã biến thành xác khô.

Sự lo lắng trong mắt vẫn còn rõ.

“Phi Long?” Đội trưởng Lâm nhìn anh em của mình chết, mắt kinh ngạc, từ trong túi lấy ra một quả lựu đạn, sau đó ném vào con muỗi

phía sau.

Tiếng nổ và cơn đau dường như khiến nó không vui.

Cái vòi dài và mỏng, tốc độ còn nhanh hơn trước, một hơi hút cạn máu của ba người.

Hành động như vậy cũng chọc giận Ngô Tà.

Cậu lấy súng ra, nhắm vào mắt nó bắn tới.

Con muỗi đau đớn, nhãn cầu cũng bị một tia đỏ thẫm thay thế, mục tiêu cũng nhắm vào Ngô Tà.

Tần suất vỗ cánh cũng nhanh hơn trước.

Tiểu Ca thấy hướng của nó chuyển sang Ngô Tà, ánh mắt lóe lên, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Chỉ một nhát dao, đã chém đứt cái vòi phía trước.

Vòi của con muỗi lập tức máu tươi đầm đìa, tiếng vo ve cũng ngày càng lớn.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý vội vàng bịt tai, âm thanh này thực sự chói tai.

Tiểu Ca nhân lúc còn nóng, vọt lên từ mặt đất, tiếp tục dùng Hắc Kim Cổ Đao, chém vòi muỗi thành mấy mảnh.

Máu của con muỗi ngày càng nhiều, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhân cơ hội này, vội vàng đưa các giáo sư đến nơi an toàn.

Diệp Phi nhìn thân thủ sắc bén của Tiểu Ca, không khỏi cảm thán.

Người của nhà họ Trương không phải là hư danh, thân thủ này không phải người bình thường có được.

"Cái này không phải trận nhãn." Ngô Tà nhìn con muỗi lớn trên đất, Tiểu Ca đã chế ngự được nó.

Chương 201

Nhưng môi trường xung quanh vẫn không thay đổi.

“Muỗi sao lại chỉ có một con?” Diệp Phi rất hiểu về tập tính sinh hoạt của muỗi, sao ở đây lại chỉ có một con muỗi.

“Ý của cậu là…” Sắc mặt Ngô Tà lập tức trở nên khó coi.

Nói vậy không phải chỉ có một con này?

Tiền Tinh Vân nhìn thấy Tiểu Ca đã xử lý con muỗi này, mọi người vừa mới thở phào một hơi.

Lúc này nụ cười trên mặt vừa mới hé, chưa kịp nở rộ, thì đã nghe thấy tiếng động còn lớn hơn.

Âm thanh này tần suất còn dày đặc hơn trước.

Sau đó liền thấy ba con muỗi lớn tương tự xuất hiện, đang rình rập nhìn chằm chằm vào mọi người.

Thấy đồng loại của mình không còn, chúng lao về phía họ.

Tiểu Ca thấy vậy, vung đao chém xuống, chỉ có thể đánh rơi được một con.

Hai con còn lại, lao về phía Ngô Tà và các giáo sư.

Lính đánh thuê của đội trưởng Lâm, cầm vũ khí trong tay không ngừng bắn, chỉ là không thấy chút hiệu quả nào, chỉ tạm thời ngăn cản sự tiếp cận của muỗi.

Nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt, các sinh viên phía sau sợ hãi không nhẹ.

Trốn sau lưng giáo sư Lý và giáo sư Hách.

“Giáo sư… em sợ.” Giọng của sinh viên đầy sợ hãi, người run lẩy bẩy.

Người lính đánh thuê vì không dám uống quá nhiều nước nên giọng nói cũng khàn đặc.

Giáo sư Lý vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh ta, che chở anh ta sau lưng rồi lùi lại. "Cậu Diệp Phi sẽ cứu chúng ta thôi." Giáo sư Lý thở dài, lại liếc nhìn Diệp Phi ở phía trước.

Diệp Phi lấy một viên đá băng từ trong túi ra, đưa lên miệng hà hơi.

Ngay sau đó, hắn ném nó qua.

Lập tức có tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, con muỗi lớn đã bị đông thành một khối băng.

Diệp Phi tiếp tục lấy ra một viên khác, hà một hơi nóng lên miệng rồi tiện tay ném đi.

Con muỗi đang định hút máu đội trưởng Lâm đột nhiên bị đông cứng thành băng, đứng im bất động.

Tiểu Ca chém giết hết lũ muỗi trên mặt đất, không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Ở giữa còn có hai tác phẩm điêu khắc bằng băng hình con muỗi, đứng sừng sững.

Đội trưởng Lâm nhìn cái vòi muỗi chỉ cách mình vài centimet, mặt mày sợ đến trắng bệch, ngã ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Dù không phải người sợ chết, nhưng đứng ngay bên bờ vực tử thần, nói không sợ là nói dối.

Ngô Tà nhìn hai tác phẩm điêu khắc bằng băng. "Cậu đã làm gì vậy?" Cậu ta quay đầu nhìn Diệp Phi. "Đây là băng thiền từ trước đó,

môi trường của chúng bị thay đổi sẽ tự nổ, nhưng khi tự nổ, thành phần nọc ong bắp cày trong cơ thể chúng vẫn còn lại." "Loại ong bắp cày đó cậu cũng biết mà." Diệp Phi thản nhiên cười.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý từ phía sau đi tới, mặt ai nấy đều đỏ ửng.

Vừa hay nghe được lời của Diệp Phi, họ không khỏi thán phục sự nhìn xa trông rộng của hắn.

Nếu không thì lũ muỗi khổng lồ này thật sự khó giải quyết. "Tại sao ở đây lại có loại muỗi đáng sợ như vậy?

Lại còn to thế này nữa?" Giáo sư Hách không tài nào hiểu nổi, nơi này rõ ràng là núi tuyết.

Khí hậu kỳ lạ thì thôi đi, sao lại còn có thứ kinh khủng đến thế. "Đây là trận pháp, trong này tự nhiên sẽ xuất hiện rất nhiều thứ kỳ quái, sau này còn có gì nữa, không ai biết được." Diệp Phi đi đến bên cạnh con muỗi lớn, chỉ nhẹ nhàng đá một cước.

Con muỗi lớn như thể bị đập nát, vỡ thành nhiều mảnh.

Giáo sư Lý và Tiền Tinh Vân nhìn nhau.

Không biết đây là một ngôi mộ thì không sao, nhưng bây giờ đã biết đây là một ngôi mộ, dù nguy hiểm đến đâu cũng nhất định phải vào xem.

Đây là lịch sử của Đại Việt, không thể cứ thế mà từ bỏ.

Cư dân mạng thấy vậy. "Tôi thấy ngầu thật sự, không ngờ băng thiền lại có tác dụng lớn như vậy." "Cũng khó trách đại lão lại thu thập những thứ đó, giờ lại có thể dùng được." "Chẳng lẽ đại lão biết trước tương lai?

Sao có thể biết nhiều như vậy?" "Vãi, ông nói vậy tôi thấy nghĩ kỹ

mà sợ thật, sao tôi không nghĩ ra nhỉ." "Ông nghĩ ra cái gì, suy nghĩ của đại lão mà các người đoán được sao?

Giống như trước đây thu thập tơ nhện lửa và lũ ong bắp cày đó, nói không chừng là dùng để thay thế tủ lạnh và nhóm lửa nấu cơm đấy." "Chết tiệt, ông nói đúng thật, đại lão còn là một chuyên gia ẩm thực nữa, tôi suýt thì tưởng đây là một chương trình đạo mộ chuyên nghiệp rồi." ...

Ngô Tà cúi đầu vừa hay đọc được những lời của cư dân mạng, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Anh Diệp Phi, anh mang theo nhện lửa và ong bắp cày là để..." "Tủ lạnh di động và than củi, tiện hơn nhiều so với việc tôi phải vác than củi theo." Diệp Phi cười.

Nhưng điều đó lại khiến Ngô Tà vô cùng cạn lời, thật sự bị đám cư dân mạng này đoán trúng phóc. "Bây giờ làm sao đây?

Có đi tiếp không?" Tiền Tinh Vân hoảng loạn uống một ngụm nước, muốn hỏi ý kiến của họ, nếu tiếp tục đi về phía trước, liệu có còn nguy hiểm không? "Lũ muỗi này không phải là trận nhãn, trận pháp này tạm thời chưa thể phá giải, chỉ có thể đi tiếp thôi." Ngô Tà quan sát môi trường xung quanh, ở lại đây chỉ có chờ chết. "Cũng được." Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu gật đầu, rồi dẫn người đi tiếp.

Đi được một lúc.

Vài sinh viên bắt đầu cảm thấy toàn thân vô lực, trên người cũng bắt đầu nhỏ nước xuống đất.

Thậm chí có người còn nằm bò ra đất không động đậy.

Hơi thở cũng yếu ớt.

Ngay sau đó, vài người nằm trên đất bất tỉnh. "Em sao rồi?" Sắc mặt giáo sư Lý không tốt, giọng nói cũng yếu ớt, vội vàng hỏi. "Giáo

sư... em có lẽ không về được nữa rồi." Sinh viên nói xong liền nhắm mắt, tắt thở.

Giáo sư Lý nhìn sinh viên trong lòng, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Đôi môi khô khốc nứt nẻ, máu tươi cũng khô lại trên đó. "Giáo sư..." Vài sinh viên khác cũng lần lượt tắt thở.

Mắt họ vẫn chưa nhắm lại.

Giáo sư Lý và giáo sư Hách nhìn mà đau lòng không thôi.

Đây đều là học sinh của mình, sao lại ra nông nỗi này?

Ngô Tà và Diệp Phi nhìn thấy cảnh đó, nước trên người họ cũng có hạn.

Chỉ có thể tiếc nuối.

Cư dân mạng nhìn giáo sư Lý khóc thương tâm, cũng thấy đau lòng theo. "Khi nào họ mới rời khỏi đây được, tôi nhìn mà cũng đau lòng cho mấy sinh viên đã chết, đã lâu không được uống nước rồi, những người này đều chết vì mất nước." "Tôi cũng vậy, nhìn mà đau lòng, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy, kỳ dị thì thôi đi, còn nóng như thế này, rốt cuộc khi nào mới ra ngoài được?" "Phiền thật sự, cứ thế này thì tất cả đều sẽ chết ở đây mất." "Hình như có gió rồi, như vậy có đỡ hơn không?" "Đỡ cái con khỉ, ở đây nóng như vậy, gió cũng là gió nóng.

Nhưng mà không đúng, sao cơn gió này lại có cả hơi nước màu trắng, không phải lại xuất hiện thêm mấy con muỗi nữa chứ?" "Phỉ phui, đừng nói bậy, đây là luồng khí nóng." ...

Cư dân mạng nhìn vào màn hình, bàn tán sôi nổi.

Tiểu Ca và Diệp Phi nhạy bén cảm nhận được có điều khác thường.

Sắc mặt trầm xuống.

Chương 202

Trong không khí có mùi máu tanh, mùi rất nhạt. "Nằm xuống!" Diệp Phi đột nhiên hét lên.

Tiểu Ca đã đi trước một bước, đè Ngô Tà xuống đất.

Đối với những người lính đánh thuê, phản xạ của cơ thể luôn nhanh hơn não bộ khi nghe mệnh lệnh.

Tiền Tinh Vân và mấy vị giáo sư cũng vội vàng làm theo.

Chỉ có vài sinh viên vì nóng đến choáng váng, ý thức không rõ ràng, không kịp nằm xuống, liền bị một luồng khí nóng quét qua.

Mấy sinh viên đó đang biến thành xác khô với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nước và máu trong cơ thể đã bị luồng khí nóng cuốn đi hết.

Khi ngã xuống đất, thi thể cũng biến thành như đất bùn, vỡ thành nhiều mảnh.

Mọi người thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoàng.

Chỉ một luồng khí nóng đã gây ra cảnh tượng như vậy, trong lòng mấy vị giáo sư và lính đánh thuê tràn ngập sự sợ hãi.

Đây rốt cuộc là nơi nào, tại sao lại quỷ dị như vậy?

Sao lại có thể như thế?

Ngô Tà cũng bất giác nuốt nước bọt, cổ họng bắt đầu khô rát.

Vừa rồi nếu không phải nhờ Tiểu Ca, có phải mình cũng đã nằm trong hàng ngũ những xác khô đó rồi không. "Tiểu Ca, cậu ngửi thấy không?" Giọng Diệp Phi đột nhiên vang lên. "Là mùi máu tanh." Tiểu Ca đứng dậy, lạnh lùng đáp. "Ngô Tà, trong bút ký của cậu chẳng lẽ

không ghi lại sao?" Diệp Phi kéo Ngô Tà dậy, có thể thấy cậu ta có triệu chứng mất nước, liền đưa cho cậu ta nửa bình nước còn lại của mình.

Ngô Tà đầy cảm kích uống vài ngụm, cũng không dám uống nhiều.

Trong đầu cậu ta lại hiện lên những thứ trong bút ký, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Trong bút ký có ghi lại, có một loại luồng khí phi tự nhiên, trong không khí có mùi máu.

Đây là một vấn đề còn sót lại trong trận pháp, cũng là một thiếu sót của trận pháp.

Nghe nói trận pháp này được tạo ra bởi một hòn đá.

Hòn đá này tương truyền được tìm thấy từ trong núi lửa, cộng thêm sự gia trì của trận pháp, nên mới gây ra ảnh hưởng như hiện tại.

Nhưng mà... làm sao để phá giải, đến nay vẫn chưa ai tìm ra.

Ngô Tà lúc này nhíu mày, trong lòng trở nên căng thẳng.

Vấn đề nan giải ngàn đời đều bị cậu ta gặp phải. "Còn một cách nữa." Diệp Phi cụp mắt xuống, giọng điệu ngưng trọng. "Cậu muốn truy tận gốc rễ?" Ngô Tà nghĩ đến một cách ngốc nghếch, nhưng cũng là hiệu quả nhất. "Nhưng dù sao nó cũng là một luồng khí nóng, muốn tìm được rất khó." Ngô Tà cảm thấy cách này không khả thi lắm.

Ít nhất là hiện tại không thực hiện được. "Chưa chắc đã khó đến vậy." Diệp Phi vẫn rất khẳng định. "Tôi đi cùng cậu." Tiểu Ca im lặng một lúc, rồi lên tiếng trước tiên.

Ngô Tà cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Nhưng chưa kịp nói gì, trong không khí lại truyền đến luồng khí nóng. "Mọi người nằm xuống đất, đừng dậy." Diệp Phi cảm nhận

được luồng khí nóng đang đến, liền nằm xuống trước, chờ luồng khí nóng trên đầu đi qua.

Tiểu Ca và Diệp Phi nhìn làn sương mù trắng, tốc độ cực nhanh đuổi theo.

Chỉ trong vài hơi thở, hai người đã ở cách đó vài mét.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nằm trên đất, kinh ngạc nhìn thân thủ của hai người.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cảm thấy mình chắc chắn là huấn luyện chưa đủ, chỉ có thể nằm yên trên đất không động đậy.

Họ chuyển ống kính của camera mini trên người, như vậy cũng có thể thấy được tình hình của Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca với tốc độ cực nhanh, ống kính rung lắc khiến họ hoa cả mắt. "Vãi, tốc độ gì thế này, sao tôi chóng mặt thế, tôi muốn nôn quá." "Tôi cũng vậy, trước đây nghe qua một câu chuyện thần kỳ, Khoa Phụ đuổi mặt trời, bây giờ thấy đại lão đuổi theo không khí, đúng là tuyệt vời." "Ông hiểu cái gì, đây là vì các giáo sư, vì lịch sử, nếu không thật sự tất cả đều sẽ chết ở đây mất." "Họ đang chạy đi đâu vậy?

Đã xa thế rồi, đại lão không hổ là đại lão, thật là trâu bò." "Không được rồi, tôi hơi hoa mắt." ...

Diệp Phi và Ngô Tà đuổi theo đến đây thì phát hiện luồng khí nóng màu trắng đã biến mất, hai người dừng bước.

Họ nhìn quanh môi trường xung quanh.

Xung quanh toàn là cỏ dại, còn có suối nhỏ, bao quanh là rừng cây xanh mướt.

Diệp Phi đứng tại chỗ, quan sát môi trường xung quanh. "Nơi này

không đúng." Tiểu Ca lên tiếng trước. "Đúng là không đúng." Diệp Phi tán thành.

Ánh mắt hắn nhìn khắp nơi.

Cư dân mạng quan sát kỹ, cũng phát hiện ra điểm khác thường. "Hình như có tiếng gì đó?" "Có tiếng động, bên trái đại lão hình như lại có một con muỗi lớn lướt qua, mắt nó vẫn đỏ như vậy." "Vãi, thật kìa, sao vẫn còn vậy?" Bình luận của cư dân mạng đồng loạt lướt qua.

Khóe mắt Diệp Phi chú ý đến lời của cư dân mạng, nhìn sang bên cạnh, vừa hay thấy một vật khổng lồ.

Chỉ là nó không thấy họ, mà đi về hướng khác, dáng vẻ vội vã. "Con suối này có vấn đề." Mắt Tiểu Ca trầm xuống, y đi đến bên bờ suối.

Diệp Phi nhìn thấy nước suối ở đây không hề chảy, trong lòng đã hiểu rõ.

Hắn thản nhiên đi đến bên bờ suối, tìm đến đầu nguồn.

Liền thấy hòn đá ở chính giữa có màu đen, ẩn hiện có hơi nước màu trắng lưu động.

Diệp Phi định lấy nước từ trong túi ra.

Nhưng chưa kịp lấy ra, đã thấy Tiểu Ca rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trên người ra, mạnh mẽ chém về phía Diệp Phi.

Diệp Phi rất nhạy bén cảm nhận được sát ý.

Hắn đột ngột quay đầu, nhìn thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đang chém về phía mình.

Diệp Phi không hề ra tay, mà chỉ nhìn Tiểu Ca.

Nhanh như chớp, con dao trong tay Tiểu Ca đột nhiên thay đổi

hướng, chém vào một con kiến vừa được phóng to.

Chỉ thấy con kiến ngã xuống đất.

Ngô Tà và đội trưởng Lâm đang theo dõi qua màn hình, trái tim đang treo lơ lửng của họ cũng được thả lỏng.

Họ thở phào một hơi dài.

Vừa rồi còn tưởng y sẽ làm hại Diệp Phi.

Vẻ mặt đó thật sự quá nghiêm túc, quá đáng sợ.

Diệp Phi thấy thi thể trên đất, "Cảm ơn." Sau đó lấy ra chai nước chỉ còn một ngụm do Ngô Tà uống, đổ lên hòn đá đen đó.

Hòn đá đen bị nước đổ lên, đang xèo xèo bốc hơi nước màu trắng.

Môi trường xung quanh lúc này trở nên lạnh lẽo, cảnh vật cũng thay đổi.

Cây xanh tươi tốt, suối nước trong veo, cả những con muỗi đang bay và kiến trên mặt đất, thậm chí cả tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ lúc này đều biến mất.

Chương 203

Cư dân mạng kinh ngạc. "Đây là trận pháp?

Trận pháp thời cổ đại?

Lợi hại đến vậy sao?

Giây phút đưa bạn trải nghiệm sự chuyển đổi không khoảng cách giữa nóng và lạnh?" "Đây là trận pháp hay phim kinh dị vậy?

Tình huống gì đây, trước đó còn chuyển đổi từ từ, bây giờ là không khoảng cách luôn." "Vừa rồi còn mồ hôi như tắm, bây giờ lại hết chuyện như vậy?

Có lạnh lắm không?" "Ông nói xem?

Chắc chắn là lạnh rồi." Ngô Tà cảm thấy môi trường xung quanh bắt đầu lạnh đi, liền biết trận pháp đã bị phá, chú ý thấy trước đó mình nằm trên cỏ, nhưng bây giờ đã biến thành tuyết.

Các giáo sư và sinh viên nhìn thấy tuyết, không nghĩ ngợi gì mà bốc ăn ngay trên đất.

Bây giờ cơ thể đang thiếu nước trầm trọng, cũng không quan tâm là lạnh hay nóng.

Ngô Tà ăn vài miếng, từ từ đứng dậy, liền thấy Tiểu Ca và Diệp Phi đang ở không xa.

Trong lòng kinh ngạc, họ rõ ràng đã chạy xa như vậy, nhưng thực ra hoàn toàn không hề rời khỏi nơi này.

Vẫn ở đây.

Cậu ta từ từ đứng dậy, đi qua đó. "Tiểu Ca." Ngô Tà đi qua liền thấy tay Diệp Phi đang cầm một hòn đá.

Chính là hòn đá núi lửa màu đen đó. "Đây là nguồn cơn sao?" "Ừ, bây giờ nó không còn tác dụng nữa, mấy con quái thú lớn lúc trước nhìn thấy chính là vì hòn đá này mới biến thành như vậy." Diệp Phi khẽ gật đầu.

Hắn đi đến bên cạnh các giáo sư, thấy họ đang mặc quần áo dày.

Còn có sinh viên và lính đánh thuê đang ăn tuyết, bổ sung nước cho cơ thể. "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, vừa rồi đều bị mất nước, nghỉ ngơi nhiều một chút." Diệp Phi lấy chiếc nồi trên người ra, cho tuyết bên cạnh vào nồi, bắt đầu đun nước.

Trước đó cực nóng, bây giờ cực lạnh, sự thay đổi nóng lạnh đột ngột này, ai cũng không chịu nổi.

Đun nước xong lại chia cho mọi người.

Tiền Tinh Vân uống vài ngụm, người cũng ấm lên. "Cậu Diệp Phi, may mà có cậu." Tiền Tinh Vân chân thành cảm ơn. "Giáo sư Tiền khách sáo rồi, tôi cũng chỉ là tay mơ thôi, may mà tôi nhớ lời chú Ba, cộng thêm có Ngô Tà và Tiểu Ca ở đây giúp đỡ, nếu không tôi cũng không tìm ra trận nhãn nhanh như vậy." "Lúc nãy là Tiểu Ca đã cứu tôi." Diệp Phi nói đến đây, khẽ cười. "Dù nói thế nào đi nữa, vẫn phải cảm ơn các cậu, nếu không chúng tôi có lẽ đều đã chết ở đây rồi." Tiền Tinh Vân vô cùng cảm kích.

Diệp Phi đối với lời cảm ơn của Tiền Tinh Vân, cũng chỉ thản nhiên cười, không nói gì thêm.

Nhưng trong lòng giáo sư Lý và những người khác lại vô cùng khó chịu, ngay vừa rồi, ông đã mất mấy người học sinh.

Ông ngồi một mình trên đất đau buồn.

Tiền Tinh Vân rất hiểu tâm trạng khi học sinh của mình chết thảm là như thế nào, muốn an ủi nhưng không biết phải an ủi ra sao.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lúc, dìu dắt nhau rời khỏi nơi này.

Họ đi về phía lăng mộ, chỉ là bước chân chậm chạp.

Càng đi càng lạnh, trên đất còn có vài chiếc lá rụng, trong cái lạnh lại thêm chút se sắt.

Cái lạnh này không giống cái lạnh trước đó, đều là cái lạnh thấu xương, khiến người ta răng va vào nhau lập cập, thậm chí là run lẩy bẩy.

Đi được vài bước, nhiệt độ lại tăng lên vài phần, hơi ấm trở lại.

Đi được vài bước, trên người còn có chút mồ hôi, nhưng một lúc sau, người lại lạnh trở lại.

Lúc nóng lúc lạnh, khiến nội tâm phiền não, người cũng vô cùng khó chịu.

Ngay cả những người lính đánh thuê cũng có chút không chịu nổi, vài người đã bắt đầu có hiện tượng kiệt sức.

Họ ngồi trên đất, thở hổn hển.

Hơi thở thở ra đều mang theo sương trắng. "Đội trưởng, chúng ta có nên nghỉ một lát không, thật sự đi không nổi nữa rồi." Một người lính đánh thuê sắc mặt không tốt, giọng nói cũng yếu ớt.

Vừa trải qua mất nước, bây giờ lại đi xa như vậy.

Cơ thể vốn đã yếu lại càng thêm yếu.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cũng không chịu nổi, đứng tại chỗ thở hổn hển.

Xương cốt trên người bắt đầu đau nhức.

Mỗi bước đi, cơ thể như bị kim châm.

Thấy sắc mặt mấy vị giáo sư cũng có vẻ bệnh tật. "Hay là ngồi xuống nghỉ một lát đi, chúng ta đã đi được hai tiếng rồi, đừng nói cơ thể chúng ta khó chịu, ngay cả các giáo sư cũng không chịu nổi." Trên người đội trưởng Triệu đã phủ đầy sương lạnh, còn có vết băng giá. "Cũng được." Đội trưởng Lâm nói xong liền ngồi phịch xuống nền tuyết.

Mọi người phía sau cũng ngồi xuống theo. "Tình hình không ổn." Ngô Tà nheo mắt, nhìn bộ dạng của mọi người, trong lòng nghi hoặc.

Khí hậu ở đây thật sự bất thường.

Vừa mới đi, cơ thể nóng đến đổ mồ hôi, bây giờ lại lạnh thấu xương.

Trước và sau chênh lệch chưa đến năm phút. "Đúng là không ổn, nơi này dung hợp cả mùa thu và mùa đông." Diệp Phi đứng đó, mặt không đỏ hơi không gấp, thản nhiên liếc nhìn môi trường xung quanh.

Hắn nhìn Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý và các giáo sư khác lúc này đang run cầm cập trên đất.

Giọt mồ hôi trên trán cũng bị đông lại.

Sắc mặt ngưng trọng.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, trong lòng thắt lại. "Không phải nói càng đi càng nóng sao?

Sao trông họ có vẻ càng đi càng lạnh vậy." "Tôi cũng nghĩ vậy, kỳ lạ thật, lúc đến tôi thấy trên đất thỉnh thoảng xuất hiện vài chiếc lá rụng, trên cây cũng không hẳn là có tuyết, nhưng một lúc sau lại không có lá cây nữa." "Quỷ dị quá, theo quy luật, xuân hạ qua rồi, có phải đến lượt thu đông không?" "Còn đông cái gì nữa?

Ở núi tuyết lớn này không phải là mùa đông sao?" "Các người nhìn kìa, hình như còn có người khác nữa." "Sao ở đây lại có người khác

được?

Cậu hoa mắt rồi." "Không phải đâu, thật sự có, cậu xem đi." "Xem cái gì mà xem, đó không phải là cái cây sao?" ...

Cư dân mạng đang tranh cãi với nhau.

Ý thức của Tiền Tinh Vân bắt đầu hỗn loạn.

Không khí ở đây thật sự bất thường.

Giáo sư Quách và giáo sư Hoàng ý thức có vấn đề, cuối cùng trước mắt tối sầm rồi ngất đi. "Giáo sư?" Người lính đánh thuê bên cạnh thấy họ ngã xuống đất, vội vàng qua đỡ. "Đội trưởng Triệu, bây giờ làm sao đây?" Lính đánh thuê lúc này cũng hết cách, nhưng bây giờ cũng không ra ngoài được.

Đội trưởng Triệu vội vàng đi đến bên giáo sư Quách, thấy ông đang run cầm cập.

Anh ta đút nước tuyết mà Diệp Phi đã đun cho giáo sư Quách và giáo sư Hoàng.

Vốn đã lạnh run, lúc này trời lại bắt đầu có tuyết băng, trong tuyết còn lẫn cả những hạt băng nhỏ, đập vào mặt người ta đau rát, gió tây bắc cũng nổi lên theo.

Không nghi ngờ gì chính là họa vô đơn chí.

Các sinh viên phía sau lúc này lộ vẻ tuyệt vọng.

Lúc này còn có tuyết băng, đây là đang dồn họ vào chỗ chết mà.

Chương 204

Đúng lúc này.

Những người lính đánh thuê khác đang cảnh giác quan sát môi trường xung quanh chú ý thấy sự khác thường ở hai bên.

Hình như có tiếng động gì đó. "Anh có nghe thấy tiếng gì không?

Giống như tiếng bước chân giẫm trên tuyết vậy." Một người lính đánh thuê nghiêng đầu hỏi. "Tôi cũng nghe thấy, nhưng sao ở đây lại có tiếng bước chân, hơn nữa người của chúng ta đều ở đây cả mà." Người lính đánh thuê bên cạnh cũng nghiêm mặt đáp.

Nhưng tuyết băng ở đây lớn đến mức người ta không mở nổi mắt, muốn nhìn cũng không nhìn rõ.

Đợi một lúc, cũng không thấy người anh em bên cạnh trả lời. "Sao anh không nói..." Lời còn chưa nói hết, liền thấy người anh em bên cạnh, lúc này ánh mắt đã mất đi tiêu cự.

Khóe miệng còn có máu tươi đỏ sẫm, vết máu ở ngực phải đã bị đông cứng lại. "Phó Tề, Phó Tề?" Người lính đánh thuê vội vàng gọi.

Đi tới vài bước, lúc này mới phát hiện tim của anh ta không biết đã bị lấy đi từ lúc nào.

Những người lính đánh thuê khác thấy vậy, cũng vội vàng đến xem. "Chỗ này không ổn, mau báo cho đội trưởng và cậu Diệp Phi." Một người lính đánh thuê đang định đứng dậy, đột nhiên đứng im tại chỗ.

Tim cũng bị thứ gì đó cách không lấy vật, lơ lửng giữa không trung, cuối cùng biến mất.

Còn có tiếng nhai nuốt.

Những người lính đánh thuê còn lại mặt lộ vẻ kinh hãi.

Ngay trước mặt mọi người mà bắt đầu giết người, lại còn không một tiếng động.

Cảnh này vừa hay bị cư dân mạng nhìn thấy. "Vãi, tôi đã thấy cái gì vậy?

Tôi lại thấy tim bị lấy đi, đối phương là ai mà không biết." "Chết tiệt, cứu người đi, sao không gọi đại lão bọn họ?" "Tuyết băng ở đây đập vào người không mở nổi mắt, còn có gió tuyết này nữa, ai mà nghe thấy được." "Làm sao bây giờ?

Ông nói làm sao bây giờ?" "Mau báo cho đại lão đi." ...

Diệp Phi lúc này vừa hay cúi đầu nhìn bình luận trên người mình, thu hết lời của cư dân mạng vào mắt.

Hắn đột ngột nhìn về phía những người lính đánh thuê xung quanh. "Có người đến." Tai Tiểu Ca khẽ động, y đột ngột nhảy lên, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém vào không khí.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Còn có tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Cuối cùng nhìn thấy một bóng trắng như tuyết. "A..." Một người lính đánh thuê khác cũng kêu lên thảm thiết.

Tim cũng bị lấy đi.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm trong lòng cảnh giác, lấy vũ khí ra, nhưng bản thân họ lại không nhìn thấy gì.

Tai Ngô Tà không nhạy bén bằng Tiểu Ca, cộng thêm gió tuyết ở đây lớn như vậy, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gì.

Diệp Phi lấy con dao phay trên người ra, chém một nhát ra sau lưng Ngô Tà.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng vật nặng ngã xuống đất.

Trên mặt đất vốn bằng phẳng xuất hiện một cái hố sâu, trên đó còn có một hình thù. "Đây là thứ gì vậy?

Tại sao không nhìn thấy?" Ngô Tà nhíu mày, cúi đầu nhìn thứ trước mặt. "Đây là tuyết quái, nơi này một màu trắng xóa, đương nhiên không nhìn thấy được, cộng thêm thị giác cũng gây ảnh hưởng cho chúng ta." Diệp Phi nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

Cơn bão tuyết này chính là để che giấu tiếng bước chân của lũ tuyết quái. "Phải nhanh chóng nghĩ cách, nếu không mọi người đều sẽ chết ở đây." Ngô Tà im lặng một lúc, nhưng không có cách nào hay.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm lo lắng những thứ này sẽ làm hại các giáo sư.

Họ gọi tất cả lính đánh thuê lại, che chắn cho các giáo sư và sinh viên phía sau, không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ các giáo sư.

Lính đánh thuê lúc này cũng không quan tâm đến chuyện khác, chỉ có một suy nghĩ, bảo vệ giáo sư.

Ý thức của Tiền Tinh Vân cũng bắt đầu lơ mơ, mở miệng, cuối cùng không nói được lời nào.

Giáo sư Lý và giáo sư Hách một lần nữa cảm thấy mình thật vô dụng.

Ngay cả an toàn của bản thân cũng không bảo vệ được. "Lũ tuyết quái này có một điểm tốt duy nhất là đạn vẫn có thể giết chết." Ngô Tà nhìn tuyết quái trên đất, trong lòng ít nhất cũng có chút an ủi. "Tiểu Ca, mượn máu kỳ lân của cậu dùng một chút." Diệp Phi thấy mấy người lính đánh thuê bị moi tim, nhíu mày. "Ừm." Tiểu Ca lạnh lùng đáp.

Y rất hào phóng rạch lòng bàn tay, để lộ máu tươi đỏ sẫm.

Tai y nhạy bén lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Đội trưởng Lâm và mọi người thấy vậy, cũng không dám thở mạnh.

Không khí nhất thời chìm vào tĩnh lặng.

Ngoài tiếng gió tây bắc ra, không có âm thanh nào khác.

Cư dân mạng nhìn bầu không khí này, cũng theo bản năng nín thở. "Chết tiệt, đừng làm tôi nghẹt thở, tôi cảm thấy hơi thở của mình cũng sẽ ảnh hưởng đến các đại lão." "Tôi cũng vậy, tôi thấy thật đáng sợ, đây đúng là giết người vô hình, lại còn là loại không nhìn thấy được." "Đừng nói họ nữa, tôi nhìn tuyết trắng xóa này, tôi cảm thấy nhìn cái gì cũng là màu trắng, hoa cả mắt." "Tôi cũng vậy, nhưng sao bây giờ không có tiếng động gì nữa?

Vừa rồi tôi còn nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ." "Không đúng, tôi thấy rất kỳ lạ, nếu là tuyết quái chẳng lẽ đều trắng xóa sao?

Mắt đâu?

Tuyết quái không có mắt à?" "Tôi bây giờ cũng không biết, tôi tin tưởng đại lão, anh ấy nhất định sẽ có cách." "Đúng, đại lão có cách." ...

Tiếng gió tuyết không ngừng lớn hơn, còn lớn hơn trước.

Diệp Phi nhận ra một manh mối, liền đi vài vòng.

Phát hiện gió tuyết đã nhỏ đi vài phần.

Trong lòng lập tức hiểu ra. "Tôi sẽ di chuyển, cậu phải nhanh lên." Diệp Phi nhàn nhạt giải thích, rồi cất bước rời đi.

Tai Tiểu Ca khẽ động, máu tươi trong lòng bàn tay tức thời phun ra.

Ngô Tà thấy vệt máu đang lơ lửng trong không trung, liền lấy súng

trong tay ra, bắn về phía vệt máu.

Tay Diệp Phi cầm dao phay, vừa đi vừa chém giết.

Tuyết quái lần lượt ngã xuống đất.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm cảnh giác nhìn môi trường xung quanh.

Chỉ nghe thấy tiếng súng của Ngô Tà vang lên.

Khi nhìn quanh, liền thấy những bóng người xuất hiện ở không xa. "Đội trưởng Lâm, anh xem, hình như có người đến?" Đội trưởng Triệu thấy bóng người xuất hiện trong gió tuyết, không khỏi tò mò.

Đội trưởng Lâm nhíu chặt mày, bóng người đang đi tới, bước chân thật sự quỷ dị.

Giống như bị thứ gì đó kéo đi vậy. "Nhưng ở đây nguy hiểm như vậy, sao lại có người đến đây?" Đội trưởng Lâm vô cùng không hiểu, cơ thể đã bắt đầu yếu đi.

Chương 205

Giọng nói cũng run rẩy theo.

Ngay khi tiếng súng của Ngô Tà vang lên, gió tuyết đã ngừng lại.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng thở phào một hơi.

Bây giờ khó khăn chính là các giáo sư và lính đánh thuê, trạng thái của họ không tốt lắm.

Cư dân mạng thấy Ngô Tà và đại lão thở phào một hơi. "Vẫn là phải chung sức hợp tác, tôi vẫn thấy đại lão lợi hại, bình thường giẫm vào đống tuyết còn có thể xác định được vị trí của tuyết quái." "May mà có Ngô Tà và Tiểu Ca kia giúp đỡ, không thì đại lão có mệt chết không?" "Chắc chắn rồi, tôi thấy số lượng này cũng không ít đâu." "Nhưng sao tôi thấy bộ dạng của đại lão không đúng lắm, không có vẻ gì là vui mừng cả." "Đại lão nhà ông lúc nào vui mừng qua?

Từ trước đến nay đều là không biểu lộ cảm xúc." "Cũng đúng." ... "Ngô Tà, cẩn thận." Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng lên tiếng. "Hả?

Sao vậy?" Ngô Tà nhíu mày, liền thấy Tiểu Ca đang nhìn bóng đen đi tới đối diện.

Sắc mặt lạnh lùng.

Ngô Tà nhìn theo hướng đó, liền thấy bóng người càng đi càng gần, khi nhìn thấy mặt, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc. "Những người này..." Ngô Tà không dám tin nhìn họ.

Diệp Phi đứng ở không xa, thản nhiên liếc nhìn một cái.

Nhưng đội trưởng Lâm lại sợ hãi không thôi, tay cầm vũ khí còn hơi run rẩy, không biết là do sợ hãi hay do sương lạnh làm đông cứng. "Anh sao vậy?" Đội trưởng Triệu nhìn bộ dạng của anh ta, trên mặt

còn có mồ hôi. "Đây là... là những người chết cóng trên núi lúc trước, đều là anh em của tôi." Ánh mắt đội trưởng Lâm nhìn người lính đánh thuê mặc quần áo lính đánh thuê trước mặt.

Lúc này trên mặt họ còn mang theo nụ cười quỷ dị, giống hệt như lúc bị đóng băng.

Y hệt.

Chỉ là trên tay còn cầm một con dao.

Đang từ từ đi về phía họ.

Mà lúc này, gió tuyết vừa mới ngừng lại tấn công trở lại.

Bên tai Diệp Phi vẫn truyền đến tiếng bước chân.

Con dao phay trong tay lại một lần nữa giơ lên, chém chết con tuyết quái ngã xuống đất. "Anh Diệp Phi, tình hình bây giờ không ổn, nghĩ cách đi." Trong lòng Ngô Tà chùng xuống, dâng lên một dự cảm không lành.

Bây giờ không chỉ có tuyết quái, mà còn có những người bị đóng băng lúc trước.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu thấy vậy. "Bắn!" Những người lính đánh thuê bên cạnh, giơ vũ khí trong tay lên, bắn một loạt về phía họ.

Chỉ là sức tấn công của đạn đối với những người băng này gần như vô dụng.

Bắn vào người họ giống như bắn vào cọc gỗ, không có chút hiệu quả nào. "Nhanh, mang theo giáo sư và sinh viên, lùi về phía sau." Đội trưởng Lâm vội vàng nói.

Đội trưởng Triệu cũng theo sát phía sau.

Gần như đã hôn mê quá nửa số sinh viên và giáo sư bị lính đánh

thuê lôi kéo về phía sau.

Những người băng quỷ dị này, tốc độ cực nhanh tiếp cận họ.

Cộng thêm bây giờ đã thể lực không còn, không còn sức lực gì để ôm họ.

Đi được vài bước, mấy người lính đánh thuê và sinh viên đã bị moi tim.

Vừa hay bị Ngô Tà nhìn thấy.

Một cơn tức giận vô cớ dâng lên, những thứ này thật sự quá đáng.

Súng trong tay bắn rất nhanh, như muốn trút hết cơn giận của mình.

Lòng bàn tay Tiểu Ca đầy máu tươi, Ngô Tà nhìn thấy dấu tay màu đỏ trên người tuyết quái.

Tiếng súng trong tay vang lên rất lớn.

Đội trưởng Lâm nhìn những người băng này đang đến gần, nụ cười trên khóe miệng vô cùng quỷ dị.

Nhưng thân thủ lại vô cùng nhanh nhẹn.

Đột nhiên nhảy lên, chém bay đầu một người lính đánh thuê.

Máu tươi lập tức chảy ra, nhưng cũng kích thích thần kinh của đội trưởng Lâm.

Cơn tức giận trong lòng lập tức bị kích lên.

Đó đều là anh em của mình, cứ như vậy bị giết, sao có thể không giận.

Anh ta lập tức bỏ súng xuống, lấy dao găm từ trên người ra.

Xông về phía một người băng.

Ghì con dao vào cổ hắn. "Đội trưởng..." Mấy người lính đánh thuê

phía sau thấy vậy, cũng lấy dao găm ra và chiến đấu với chúng.

Cũng có mấy vết thương.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, cũng có thể hiểu được tâm trạng của anh ta, nhưng bây giờ vẫn là bảo vệ giáo sư quan trọng hơn.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, nội tâm cũng căng thẳng theo. "Tôi lo những con tuyết quái đó sẽ làm hại các giáo sư, cũng lo đội trưởng Lâm và họ sẽ bị thương, sao lại khó nhằn như vậy." "Đây chính là biến thái, cái này làm sao bây giờ?

Bây giờ đâu đâu cũng là nguy hiểm, đi đâu cũng không an toàn." "Đại lão, cứu mạng." ...

Diệp Phi vừa hạ gục một con tuyết quái, liền thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng. "Tuyết quái và những người băng này là tương hỗ lẫn nhau, thực ra chúng ta hoàn toàn chưa hề rời khỏi vị trí ban đầu, vẫn ở tại chỗ." "Những người băng này chính là chờ đợi khoảnh khắc này, để dễ bị điều khiển." "Chỉ là số lượng chiếm ưu thế, cộng thêm đội trưởng Triệu và các giáo sư bây giờ đều đang ở trạng thái cơ thể yếu nhất, bây giờ chính là phe yếu thế." Diệp Phi thấy đội trưởng Lâm bị thương, dựa vào chính là ý chí và cơn giận trên người, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. "Trận pháp này thật vô sỉ, cho đến bây giờ, trước tiên là tiêu hao thể lực của chúng ta, còn có cả ý chí, chính là thịt trên thớt, chờ bị chúng nó tàn sát." Ngô Tà vừa hay nghe được, sắc mặt cũng âm trầm khó coi. "Không thể cứ để bị tiêu hao thể lực." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Đáy mắt Diệp Phi trầm xuống, sờ sờ ba lô của mình. "Đội trưởng Lâm, quay lại." Diệp Phi nhìn đội trưởng Lâm ở phía trước, hét lớn một tiếng.

Sau đó đi đến bên cạnh giáo sư Tiền và đội trưởng Triệu.

Đội trưởng Lâm và lính đánh thuê nghe tiếng, chém bay đầu thi thể gần nhất, quay người chạy về phía sau.

Nhưng những binh sĩ phía sau rõ ràng không muốn tha cho họ như vậy, bám sát theo sau.

Ngô Tà thấy vậy, lấy lựu đạn từ trên người ra, không nghĩ ngợi gì mà ném đi.

Ném nát bét cái thi thể bám riết không tha phía sau.

Giảm bớt áp lực cho những người lính đánh thuê phía sau.

Diệp Phi lấy chiếc rìu lửa ra, bôi rượu ngâm hoa thịt yến lên đầu rìu.

Hắn đột nhiên rất muốn xem thử hiệu quả như vậy, có quyến rũ không.

Nghĩ đến đây, khóe miệng lộ ra một tia lạnh lẽo.

Những cư dân mạng luôn chú ý đến cảm xúc của Diệp Phi tỏ ra kinh ngạc trong lòng. "Tôi đột nhiên rất đồng cảm với những thi thể đó, tôi cảm thấy tình huống này không ổn, trong nụ cười của đại lão tôi đọc được sự kinh hoàng." "Đã lúc này rồi, ông còn nói nhảm?" "Tôi không lo cho đại lão, tôi tin tưởng đại lão, chỉ cần ra tay nhất định sẽ giải quyết tất cả mọi thứ." "Tuy tôi tán thành, nhưng tôi vẫn rất mong đợi." "Tôi cũng vậy." ...

Trên người đội trưởng Lâm có vết thương, đứng bên cạnh đội trưởng Triệu, thở hổn hển, sắc mặt cũng không có chút huyết sắc nào.

Chương 206

Nhưng vẫn kiên trì với cương vị của mình, bảo vệ giáo sư.

Diệp Phi đứng trước mặt mọi người, chiếc rìu lửa trong tay nhẹ nhàng chém một nhát.

Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa màu vàng kim như lửa cháy lan ra đồng cỏ, tỏa ra xung quanh.

Diệp Phi miệng niệm khẩu quyết, Tam Muội Chân Hỏa, như thể nghe được mệnh lệnh, tỏa ra bốn phía.

Hành động này, làm giảm bớt rất nhiều cái lạnh trên người mọi người, băng sương trên người Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác bắt đầu tan chảy.

Cơ thể cũng bắt đầu ấm trở lại.

Mấy học sinh đang hôn mê lúc này trên mặt cũng phục hồi huyết sắc.

Ngô Tà, đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và mọi người nhìn ngọn lửa đối diện, cả người như đang mơ.

Tam Muội Chân Hỏa nuốt chửng những thi thể này, trên khuôn mặt quỷ dị vẫn là nụ cười.

Ngay cả khi bị lửa lớn nuốt chửng.

Những con tuyết quái phía sau lúc này không chịu nổi nhiệt độ cao, lần lượt lộ ra nguyên hình.

Lúc này, những người tuyết đang tan chảy từng chút một, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Cả ngọn núi tuyết vang vọng tiếng kêu thảm thiết của người

tuyết.

Nghe mà trong lòng mọi người vô cùng hả dạ.

Chính chúng nó đã moi tim những người anh em đó.

Nhưng đội trưởng Triệu quan tâm không phải là con tuyết quái này, mà là những thi thể bị lửa lớn bao vây vẫn đang đến gần. "Những thi thể này dường như không sợ ngọn lửa lớn này." Ngô Tà nhìn thi thể trước mắt, khẽ nói. "Đúng vậy." Diệp Phi không để ý, ra vẻ gật đầu.

Nhưng khóe miệng nhếch lên, mãi không hạ xuống.

Ngay khi Ngô Tà đang tò mò.

Đột nhiên... thấy một đóa hoa lớn xuất hiện, ăn mất thi thể đang đến gần.

Những người lính đánh thuê bị chấn động.

Sao ở đây lại có hoa ăn thịt người?

Lại còn ở trong đống lửa?

Trong lòng đội trưởng Triệu lóe lên một tia kinh ngạc.

Làm sao nó lại hòa nhập được với ngọn lửa lớn này.

Nhìn những đóa hoa nở ra từ trong đống lửa Tam Muội Chân Hỏa, một miệng một thi thể nuốt chửng.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi còn có bản lĩnh như vậy, trợn mắt há mồm. "Nếu thi thể này biết nói, chắc cũng cảm thấy cạn lời." "Tôi đoán cũng vậy, sự kiện cạn lời nhất, mơ mơ hồ hồ đã thành thức ăn." "Nhưng đại lão làm thế nào được vậy?

Ngọn lửa này sao lại có hoa thịt yến?" "Đợi lát nữa hỏi sẽ biết, chỉ

cần giải quyết được vấn đề nan giải này là đủ rồi, nếu không chúng ta sẽ còn mất rất nhiều lính đánh thuê." "Đúng vậy, lính đánh thuê của chúng ta không phải dạng vừa đâu, chết cũng sẽ kiên định với cương vị của mình." ...

Thấy thi thể đã bị ăn sạch, Diệp Phi thu lửa lại, môi trường xung quanh vẫn sạch sẽ.

Nhiệt độ cũng khác hẳn so với trước, tuy lạnh, nhưng cũng không lạnh thấu xương như trước.

Khi Diệp Phi quay người lại, liền thấy những người lính đánh thuê đang trợn mắt há mồm nhìn hắn.

Cứ như vậy... kết thúc rồi?

Chuyện khó giải quyết như vậy đã được giải quyết xong. "Cậu Diệp Phi, ngọn lửa vừa rồi là..." Đội trưởng Triệu rất quen thuộc với loài hoa thịt yến đó, chỉ là... ngọn lửa đó được điều khiển như thế nào?

Chẳng lẽ đây cũng là ma thuật? "Đây là ma thuật, tôi đã học rất lâu mới học được." Diệp Phi cười nhẹ nhìn anh ta, vẻ mặt vô tội.

Những lời tiếp theo không tài nào nói ra được, mọi lời đều bị chặn lại, còn nói ra thế nào nữa?

Ngô Tà và Tiểu Ca sớm đã quen với sự ngụy trang của hắn, nên cũng không hỏi nữa.

Trận pháp này đã bị phá, tuy lạnh, nhưng cũng tốt hơn cái lạnh thấu xương trước đó.

Lúc này, "Giáo sư?

Giáo sư?

Thầy sao rồi?" Một sinh viên nhìn giáo sư Lý, thấy sắc mặt ông tái

nhợt, mãi không ấm lại.

Sờ vào tay chân thấy lạnh như băng.

Ngay cả giáo sư Tiền, giáo sư Quách, giáo sư Hoàng cũng không khá hơn là bao.

Lúc tỉnh lúc mê, ý thức hoàn toàn không tỉnh táo. "Đội trưởng Lâm, làm sao bây giờ?

Giáo sư bây giờ toàn thân lạnh như băng, làm sao bây giờ?" Sinh viên lúc này hoảng sợ, nhất thời không biết phải làm sao.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu tiến lại xem, dù sao cũng là những người đã trải qua huấn luyện lâu dài, rất rõ về tình huống này.

Đây là do thời tiết cực lạnh cực nóng gây ra, trước đó đã mất nước, cơ thể vẫn chưa phục hồi.

Bây giờ cơ thể lại bị hàn khí xâm nhập.

Đừng nói các giáo sư không chịu nổi, ngay cả những người trẻ tuổi khỏe mạnh như họ cũng không thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ cần đưa đến bệnh viện, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. "Vẫn là nên đến bệnh viện." Đội trưởng Lâm vẻ mặt ngưng trọng.

Anh ta cảm nhận được rất rõ, vết thương trên vai đã bắt đầu đóng băng.

Thể lực cũng bắt đầu suy giảm.

Ngay cả những người lính đánh thuê khác sắc mặt cũng không tốt lắm. "Về sao?

Các giáo sư chưa chắc đã đồng ý về." Là sinh viên đội khảo cổ, đã chịu nhiều khổ cực như vậy, sao có thể nói về là về.

Nhưng nếu không về, các giáo sư sẽ mất mạng.

Diệp Phi nhìn bộ dạng của những người này, lấy nồi và tơ nhện lửa từ trong túi ra, bắt đầu đun nước.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy Diệp Phi đang nấu canh gừng, không khỏi tò mò. "Cậu không muốn các giáo sư rời khỏi đây sao?" Khóe miệng Ngô Tà cũng khô nứt. "Không cần về." Diệp Phi thản nhiên đáp, lại nấu thịt rắn lần trước thành canh.

Sau đó thêm gia vị, mùi thơm lập tức lan tỏa khắp núi tuyết. "Ngô Tà, gọi đội trưởng Triệu họ qua đây, uống chút canh rắn, sẽ giúp vết thương của họ hồi phục nhanh hơn." Diệp Phi nếm thử hương vị, thấy cũng không tệ, liền ngẩng đầu thúc giục. "Được." Ngô Tà không biết câu nói đó của Diệp Phi có ý gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đội trưởng Triệu biết hiệu quả của loại thịt rắn này, rất cảm kích nhìn Diệp Phi, gọi đội trưởng Lâm và mọi người đi uống canh.

Khi Diệp Phi nấu canh gừng, hắn đổ một ít rượu từ chai rượu đó vào.

Canh gừng nấu với rượu, mùi vị đậm đà, lại đủ cay nồng, thích hợp nhất để giải hàn khí trên người.

Chương 207

Thêm vào đó còn có một chút thịt rắn, đủ để phục hồi chức năng cơ thể.

Diệp Phi bưng bát canh đi đến bên cạnh giáo sư Tiền và giáo sư Lý.

Từng muỗng một đút cho họ uống.

Không bao lâu sau.

Tiền Tinh Vân mở mắt, người cũng ấm lên.

Giáo sư Lý cũng vậy, cơ thể lạnh lẽo trước đó lúc này cũng được sự ấm áp thay thế, toàn thân đều nóng hổi.

Lúc này có thể mở mắt ra, liền thấy các sinh viên đang nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt mờ mịt. "Tôi sao vậy?" Giọng giáo sư Lý khàn khàn, người cũng cảm thấy ấm áp, vô cùng thoải mái. "Thầy tỉnh rồi, giáo sư, thầy thật sự làm em sợ chết khiếp, chúng em đều định đưa thầy đến bệnh viện rồi." Sinh viên mừng đến phát khóc, mặt mày hớn hở. "Tôi không sao, tôi rất khỏe." Giáo sư Lý hít một hơi thật sâu, cảm thấy người còn thoải mái hơn nhiều.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người khác sau khi uống canh gừng, cũng cảm thấy người thoải mái hơn nhiều.

Triệu chứng hàn khí và mất nước trước đó cũng biến mất.

Họ khó hiểu nhìn Diệp Phi. "Tôi sao vậy?" Tiền Tinh Vân nghi hoặc.

Sinh viên bên cạnh liền kể lại tình hình vừa rồi cho ông nghe.

Lời kể cũng đầy vẻ thần kỳ.

Nhưng bát canh gừng này lại được cư dân mạng vô cùng yêu thích. "Vãi, tôi đã thấy cái gì?

Mấy vị giáo sư vừa rồi còn hấp hối bây giờ đã khỏe mạnh ngồi trên đất rồi?" "Về lý thuyết là vậy không sai, nhưng thực tế cũng là vậy không sai, chỉ là tôi rất tò mò, đã thêm những gì vào mà lại có hiệu quả trâu bò như vậy?" "Đây là canh gừng gì vậy, tôi có nấu nát cái nồi cũng không nấu ra được hiệu quả này." "Nhân tiện hỏi, canh gừng này bao nhiêu tiền?

Tôi mua một nồi được không?" "Biến đi, đại lão thiếu tiền sao?

Nhưng công thức này có thể cho biết một chút không, tôi rất muốn học." "Các ngươi sợ là học không được đâu, lúc trước tôi thấy đại lão cho rượu vào canh rồi." "Thế là xong, thế này không phải là xong rồi sao?" ...

Khi cư dân mạng đang cảm thấy tiếc nuối, lúc này trên mạng Đại Việt đã dấy lên một làn sóng.

Kênh video Teng Teng: Canh gừng là thuốc cứu mạng, rốt cuộc là thật hay giả?

App Douyue: Cách giải mới cho canh gừng, chuyên gia ẩm thực ra tay giải mã.

Ban Chấn động IU: Xem chuyên gia ẩm thực làm chủ canh gừng, làm thế nào để kéo các giáo sư đang nguy kịch từ cửa tử trở về? ??

Từng thông báo đẩy lên mạng đã dấy lên một làn sóng.

Không ít cư dân mạng cũng làm theo cách của Diệp Phi.

Kết quả hiển nhiên, món canh gừng đó thật sự khó nuốt.

Họ lần lượt bình luận trong đoạn video đó của Diệp Phi. "Chẳng lẽ chỉ vì tôi không phải là chuyên gia ẩm thực?

Nên tôi không làm ra được?" "Rõ ràng là cùng một loại nguyên liệu, tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Ai có thể cho tôi biết đây là tại sao?" "Chết tiệt, tôi nghiêm trọng nghi ngờ sự khác biệt giữa tôi và đại lão có phải là một thân phận không?

Sao tôi cũng không quên được biểu cảm của em gái tôi khi uống bát canh gừng này, đúng là không thể đẹp hơn được nữa." "Lầu trên, ông và đại lão không phải là khác nhau một thân phận, mà là khác nhau ở nguyên liệu, ông phải tin tôi, ông làm ra tuyệt đối không bằng đại lão, đừng hỏi tôi tại sao biết." "Tôi cảm thấy bây giờ ngưỡng cửa của chuyên gia ẩm thực cao quá, nhưng lúc tôi vừa đi xem mắt, nhắc đến tôi là chuyên gia ẩm thực, ánh mắt cô gái đó nhìn tôi đã khác rồi." "Haha, ông phải cảm ơn đại lão đã gây dựng giang sơn cho ông rồi, ông phải giữ cho chắc đấy." ...

Bình luận dưới video đã từ canh gừng nâng lên thành chuyện đại sự đời người.

Xuất hiện một chuỗi phản ứng rất vô lý nhưng cũng rất hợp lý.

Dù sao thì, những cuộc đối thoại này, Diệp Phi cũng không biết.

Giáo sư Phương luôn chú ý đến động tĩnh của Diệp Phi, nhìn bình luận dưới video, trong lòng âm thầm kinh ngạc vì Diệp Phi.

Hiệu quả này thật sự không phải người thường có được.

Trên núi tuyết.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lát.

Lại phải tiếp tục lên đường.

Bây giờ trận pháp đã bị phá, nhiệt độ hiện tại đã trở lại như cũ.

Lạnh cũng không có cảm giác thấu xương như trước.

Tiền Tinh Vân và mọi người lên đường, đi về phía sườn núi Trường Bạch.

Lúc này đội ngũ đã không còn hùng hậu như trước.

Trong lòng mỗi người đều mang tâm sự. "Giáo sư Lý, tôi rất hiểu cảm nhận của ông, nhưng bây giờ đã như vậy rồi, chỉ có thể chấp nhận thôi." Tiền Tinh Vân vừa đi vừa giải thích. "Tôi chỉ cảm thấy tiếc, những đứa trẻ này đều mới ngoài hai mươi, còn cả một quãng đời dài chưa đi hết." Giáo sư Lý sao lại không hiểu tâm tư của họ, nhưng như vậy thì có thể làm gì?

Nói không buồn là nói dối.

Tiền Tinh Vân đưa tay ra vỗ vỗ vai ông, cuối cùng không nói gì.

Diệp Phi đi cuối cùng, nhìn phong cảnh phương bắc, không khỏi cảm thán nơi đây là một thế cục phong thủy không tồi.

Đi được nửa tiếng.

Liền thấy trước mắt có một ngọn núi sừng sững, chỉ là ở cửa núi, xuất hiện một hang động.

Dựa vào thế cục ở đây mà xem, rất giống long mạch long nhãn.

Ngô Tà thấy vậy, đáy mắt lóe lên niềm vui, trước khi chú Ba mất tích, cậu ta đã thấy một bức ảnh chú ấy gửi qua.

Nó giống hệt nơi này.

Chú Ba nhất định ở đây. "Nơi này có lẽ là lối vào." Giáo sư Lý nhìn thấy một cửa động trước mắt, nhưng cũng không chắc chắn lắm.

Người dân làng trước đó đã nói, đó là một cánh cửa rất lớn, nhưng ở đây hình như không có cửa.

Chỉ có một cửa động.

Nhưng nhìn ra xa, chỉ có một cửa động ở đây.

Cũng không thấy cửa động nào khác, càng đừng nói là cửa. "Có phải hay không vào trong sẽ biết, ở đây vẫn rất lạnh." Tiền Tinh Vân nhìn môi trường ở đây, chiếc áo bông trên người trước đó đã ướt sũng.

Đến bây giờ vẫn chưa khô, người cũng lạnh không chịu nổi.

Đội trưởng Triệu đi vào trước một bước.

Khi vào trong hang động, nhiệt độ lập tức ấm lên, cái lạnh trên người cũng bớt đi nhiều.

Khi giáo sư Lý và Tiền Tinh Vân đi vào, không khỏi ngây người.

Trước mắt lại xuất hiện bốn cánh cửa đồng.

Trên đó phủ đầy bụi, màu sắc còn khác nhau.

Trên cửa còn có hai chữ, chỉ là chữ viết này không phải là chữ thanh tú. "Sao ở đây lại có nhiều cửa như vậy?" Giáo sư Lý kinh ngạc nói. "Giáo sư, ở đây hình như còn có mấy loại đồ dùng." Một sinh viên đứng bên cạnh thấy bên cạnh cửa còn có mấy loại dụng cụ.

Trông cũng tương tự như những thứ mà người kia đã tìm thấy.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý chăm chú quan sát.

Chương 208

Ba người Ngô Tà và Tiểu Ca phía sau đi vào.

Thấy các giáo sư đang nghiên cứu dụng cụ ở đây, tạm thời không làm phiền.

Trên người mỗi người đều có camera mini, những cuộc đối thoại này đều có thể nghe rõ. "Các bạn cư dân mạng thân mến, chúng ta đã đến cửa lăng mộ rồi, rất thần kỳ là, bây giờ có bốn cánh cửa đồng, các bạn đoán xem, cái nào mới là cánh cửa dẫn vào bên trong lăng mộ?" Diệp Phi thấy các giáo sư đều đang nghiên cứu ở đó, liền chủ động đảm nhận vai trò người dẫn chương trình, giới thiệu môi trường ở đây cho cư dân mạng.

Cư dân mạng lúc này thật sự được chiều mà lo, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, lại rất ra dáng. "Tôi phát hiện đại lão có cơ hội phát triển nghề thứ hai, chỉ với khuôn mặt này đủ để đè bẹp quần hùng, trong giới dẫn chương trình khuấy đảo thiên hạ." "Ông đừng có nổ nữa, đại lão cứ yên ổn nấu ăn không thơm sao?

Không có việc gì thì đừng có chuyển nghề, tôi sẽ mất cơ hội học được rất nhiều món ngon, ông đền nổi không?" "Chết tiệt, nói như thể ông biết nấu vậy." "Nhưng phải nói là, nơi này thật sự hùng vĩ, chỗ này ít nhất cũng cao mấy chục mét chứ nhỉ?" "Tôi rất hứng thú với chữ trên cửa, đó có ý nghĩa gì vậy." ...

Diệp Phi vẫn luôn xem cuộc đối thoại của cư dân mạng, khi nói đến cánh cửa ở đây.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn một cái. "Đây là tên của tứ đại thần thú trấn giữ bốn phương thời thượng cổ, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, cũng là dựa vào phương vị này để tạo ra các cánh

cửa đồng." Giọng Diệp Phi không lớn, nhưng đủ để mọi người nghe rõ.

Giáo sư Lý, Tiền Tinh Vân, giáo sư Hoàng và giáo sư Hách nghe Diệp Phi nói một cách nhẹ nhàng như vậy đã đọc ra được chữ viết, không khỏi khóe miệng giật giật.

Nhưng cũng cảm thấy rất bình thường.

Ai bảo người ta học rộng tài cao chứ. "Khụ khụ...

Cậu Diệp Phi vẫn kiến thức uyên bác như vậy." Giáo sư Lý ho nhẹ một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Trước đó ông đã xem một lúc, cũng không chắc chắn chữ này đọc là gì.

Chỉ nhẹ nhàng liếc một cái đã nhận ra, thật là... làm sao để hình dung đây?

Cư dân mạng trong lòng thì cười toe toét, bộ dạng lúng túng của giáo sư, thật sự thú vị. "Haha, tôi không biết nên nói gì cho phải." "Tôi cũng vậy, nhìn bộ dạng của giáo sư, thật là...Đúng là không thể vui hơn được nữa." "Hết cách, ai bảo đại lão nhà tôi lại trâu bò như vậy, lại còn học rộng tài cao, khiến người ta kinh ngạc." "Tôi cũng tán thành, thật sự là kinh ngạc không thể kinh ngạc hơn." "Haha, nhưng các người nói xem cửa nào mới là cửa thật?" "Tôi cũng không biết nữa." ...

Các giáo sư nhìn đồ đồng trước mắt, bây giờ cũng không xác định được là thời kỳ nào.

Chỉ có thể tạm thời gác lại.

Giáo sư Quách thì cho rằng chữ viết trên đó, có lẽ có thể nhờ Diệp Phi xem.

Mọi người đều tỏ vẻ tán thành.

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng một bên quan sát những cánh cửa đồng ở đây, thậm chí muốn tìm kiếm manh mối.

Xem có thể tìm được manh mối của chú Ba không.

Dù sao ở đây có bốn cánh cửa, cũng không biết rốt cuộc là cái nào.

Diệp Phi đang giới thiệu cảm giác khi sờ vào cửa đồng cho cư dân mạng, thì thấy mấy vị giáo sư đi tới. "Cậu Diệp Phi, cậu có thể xác định được văn vật này là từ thời kỳ nào không?" Tiền Tinh Vân lần đầu tiên nhìn thấy vật phẩm như vậy.

Diệp Phi liếc nhìn một cái, cuối cùng im lặng lắc đầu. "Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đồ đồng rất nhiều thời kỳ đều có, chỉ nhìn thấy một chút, thật sự không dễ xác định, nhưng phải đợi đến cuối cùng mới biết được." Lời của Diệp Phi khiến các vị giáo sư trong lòng có chút thất vọng.

Nhưng nghĩ lại, cũng không có lý do gì để bắt anh ta cái gì cũng biết.

Sự thất vọng trong lòng cũng bớt đi vài phần.

Họ lấy cây cọ nhỏ đặt những đồ đồng đó ngay ngắn, còn quét rất sạch sẽ.

Chờ bên chính quyền sau này mang đi là được.

Hai nhóm lính đánh thuê của đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm đứng tại chỗ. "Cậu rõ ràng biết tại sao không nói?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Tại sao tôi phải nói, họ mới là giáo sư, có rất nhiều thứ từ từ tiếp xúc sẽ thú vị hơn." Diệp Phi chắc chắn rằng những cư dân mạng này không nghe thấy, liền từ từ giải thích. "Nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, bốn cánh cửa dù sao cũng phải chọn một." Diệp Phi không để ý nói một tiếng.

Ngô Tà nói đến đây không khỏi cảm thấy đau đầu, dù sao cũng là môi trường xa lạ.

Trước khi cậu ta đến đây đã gặp phải trận pháp quỷ dị như vậy rồi.

Bên trong những cánh cửa sau này rốt cuộc có gì vẫn chưa thể biết. "Cậu có biết dùng la bàn không?" Diệp Phi không phải là chuyên gia hạ mộ, nhưng họ thì có.

Bản lĩnh của Cửu Môn cậu ta là rõ nhất, la bàn càng là thứ mang theo bên người. "Cậu cần cái này làm gì?" Ngô Tà nói xong liền lấy la bàn từ trong túi ra. "Lúc tôi ở ngoài cửa, tôi đã chú ý đến hướng của lăng mộ, long mạch này là một nơi phúc địa." "Muốn tìm được vị trí thực sự của lăng mộ, cũng không phải là chuyện gì khó." Diệp Phi nhàn nhạt nói. "Hướng đông bắc." Ngô Tà nghe thấy hướng đông bắc, liền bắt đầu cầm la bàn so sánh.

Kết quả phát hiện cửa Bạch Hổ có thể đi vào.

Vừa định nói, liền bị Tiểu Ca nhắc nhở. "Đi thử những cái khác nữa." Giọng nói lạnh lùng không có chút ấm áp của Tiểu Ca, đã đánh thức cậu ta.

Ngô Tà lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng đi qua. "Hả?

Sao vậy?" Ngô Tà đột ngột nhìn về phía cửa Chu Tước đối diện, đáy mắt viết đầy vẻ không thể tin.

Sau đó lại đi đến cửa Huyền Vũ, còn có cửa Thanh Long.

Kim chỉ nam trên đó hoàn toàn không hề động đậy. "Thế nào?" Tiểu Ca nhìn bộ dạng kinh ngạc của cậu ta, trong lòng đã hiểu rõ. "Các cánh cửa ở đây đều có thể đi đến hướng đó, nói cách khác, bốn cánh cửa này đều có thể dẫn đến lăng mộ cuối cùng." "Nhưng tôi không hiểu lắm." Ngô Tà trong lòng đầy thắc mắc.

Nếu tất cả đều dẫn đến mộ huyệt, tại sao lại có bốn cánh cửa?

Hay là bốn cánh cửa này có công dụng gì khác nhau?

Nghĩ đến đây, cậu chau mày.

Diệp Phi nghe vậy cũng không nói nhiều, chỉ cẩn thận quan sát.

Các giáo sư xử lý xong đồ đạc, vừa hay nghe thấy lời của Ngô Tà.

"Vậy bây giờ chúng ta nên đi lối nào?" Giáo sư Lý nghi hoặc hỏi.

"Tôi..." Ngô Tà chưa kịp nói hết thì đã nghe thấy giọng Tiền Tinh Vân vang lên.

"Anh Diệp Phi, anh có nhận ra đoạn văn tự này không?" Mọi người nghe tiếng, nhìn về phía cửa, ở phía dưới cánh cửa đồng có một đoạn văn tự nhỏ.

Nhưng đoạn văn tự này cũng giống như đoạn bên trên, họ vẫn không nhận ra.

"Đây là lời cảnh báo, chỉ muốn nói cho người ngoài biết rằng bên trong rất nguy hiểm, không được lại gần, nếu không sống chết có số, chớ tùy tiện mở cửa." Diệp Phi chỉ liếc qua rồi lạnh lùng nói.

Mọi người nghe vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Chưa đến gần mộ huyệt mà đã gặp phải vấn đề khó khăn như vậy.

Hiểm nguy phía sau có thể tưởng tượng được, bây giờ nghĩ lại cũng thấy lạnh sống lưng.

"Vậy nên, các vị giáo sư, mọi người có muốn suy nghĩ lại không, con đường sắp tới có thể sẽ rất khó đi đấy." Diệp Phi nhìn các giáo sư bên cạnh, không chắc chắn hỏi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý bàn bạc với nhau.

Bây giờ đã đi đến bước này, nếu lùi lại thì chẳng phải là có lỗi với những sinh viên đã chết sao.

Còn có cả những người lính đánh thuê nữa.

“Anh Diệp Phi, chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này liên quan đến vấn đề đứt gãy văn hóa lịch sử, chúng tôi đã quyết định phải vào xem thử.” Tiền Tinh Vân thấy giáo sư Lý cũng có ý này, liền lên tiếng giải thích trước.

Chương 209

“Nhưng bây giờ nên mở cửa nào?

Mở cửa nào thì hợp lý hơn?” Ngô Tà cũng không chắc chắn lắm.

“Bất kể là cửa nào cũng như nhau cả, nếu nguy hiểm thì đều nguy hiểm như nhau.” Diệp Phi nghe vậy, thản nhiên đáp.

“Vậy thì mở đại một cái đi, đằng nào cũng có nguy hiểm cả.” Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn nhau.

Dù sao cũng như nhau cả.

“Vậy thì chọn Thanh Long đi, nghe ít nhất cũng có vẻ may mắn hơn một chút.” Diệp Phi nhìn cánh cửa đồng bên cạnh, nhìn kỹ những hoa văn trên đó, đều là hình rồng.

Ngô Tà không khỏi giật giật khóe miệng, đã nguy hiểm rồi mà còn nghe hay cái gì?

Thế này mà cũng gọi là hay à?

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm nghe vậy, dẫn người đến mở cánh cửa Thanh Long.

Những người phía sau lòng vô cùng căng thẳng, cũng ở trong trạng thái cảnh giác.

Cửa đồng từ từ hé ra một khe hở.

Trước mắt xuất hiện một luồng sáng màu vàng nhạt.

Diệp Phi nhíu mày.

Cảm giác này thật sự không giống bình thường.

Bên tai còn vang lên âm thanh hành quân đánh trận.

Luồng sáng vàng dần dần biến mất.

Diệp Phi mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một lều trại.

Lều trại mang đậm vẻ cổ kính, bên cạnh còn có một người đàn ông mặc áo giáp.

Thân hình cao lớn, mặt đầy râu quai nón, trên người còn đeo một thanh đao.

Lưỡi đao còn được khảm mấy viên bảo thạch, trông vô cùng sang trọng, quý phái.

Giữa hai hàng lông mày của người đàn ông tràn đầy sát khí, khí thế giết chóc trên người nồng đậm.

Đầu đội mũ nỉ, trông vô cùng uy vũ bá khí.

"Diệp chân nhân, Thiếp Ca đã đến Mông Cổ rồi phải không?" Giọng người đàn ông thô kệch, ngữ khí mang theo sự tàn nhẫn và trầm thấp.

Nếu nghe kỹ, còn có thêm chút không nỡ và bất đắc dĩ.

Diệp Phi thấy ông ta nhìn chằm chằm mình, trong lòng đầy thắc mắc.

Hắn lập tức cúi đầu nhìn trang phục trên người mình.

Đã biến thành đạo bào.

Hắn khẽ chau mày.

Lẽ nào ông ta chính là Bồ Tiên Vạn Nô?

Nghe nói Bồ Tiên Vạn Nô là đại tướng triều Kim, hậu duệ của tộc Nữ Chân.

Năm 1214 nhận lệnh tấn công Da Luật Lưu Ca, sau đó chiếm được Hàm Bình.

Tự lập làm vua, quốc hiệu Đại Chân, cũng là quốc chủ tương lai của nước Đông Hạ.

Nhìn trang phục trên người, quả thực có chút giống, rất phù hợp với bối cảnh lúc đó.

Chỉ là Thiếp Ca...

Thiếp Ca là ai?

Con trai của Vua Vạn Nô sao?

Diệp Phi đột nhiên nhớ ra.

Vào năm thứ hai sau khi kiến quốc, Mông Cổ lúc đó rất hùng mạnh, căn bản không thể chống lại ngoại xâm.

Ông ta đã giao con trai mình cho Mông Cổ, chủ động làm con tin để kiềm chế nước Đông Hạ.

Lẽ nào đây chính là lúc con trai của Vua Vạn Nô vừa rời khỏi Đông Hạ?

Vậy hiện tại mình đang ở một phần trong dòng chảy lịch sử sao?

"Diệp chân nhân?

Sao không nói gì?" Vua Vạn Nô có vẻ không vui, lại lên tiếng chất vấn.

"Đại Hãn, hoàng tử Thiếp Ca nhất định sẽ đến nơi an toàn." Diệp Phi dùng giọng điệu vô cùng cung kính giải thích.

"A...

Diệp chân nhân, lần trước ngươi nói, con người có thể trường sinh bất tử, đúng không?" Vua Vạn Nô đứng dậy, tay vẫn nắm chặt thanh đao, đi đến trước lều trại, dường như đang cảm thán.

Diệp Phi nghe xong, vô cùng cạn lời.

Hắn tự dưng nói cái này làm gì?

Trường sinh làm quái gì.

“Cái này thì...” Diệp Phi rất muốn nói lảng sang chuyện khác, nhưng chưa kịp nói xong đã nghe thấy tiếng thở dài của Vua Vạn Nô.

“Diệp chân nhân, A Sơn bị gửi đến Mông Cổ là việc bất đắc dĩ, đây cũng là việc bất đắc dĩ để kéo dài thời gian cho Mông Cổ, trong lòng bản Đại Hãn vẫn luôn không cam tâm.” “Mông Cổ, Kim quốc, Liêu quốc, ba nước đối xử với bộ lạc của bản Đại Hãn như thế nào, đến nay vẫn còn nhớ như in, bản Đại Hãn sao có thể cam tâm?” Vua Vạn Nô nắm chặt nắm đấm, sự không cam lòng cũng hiện rõ trên mặt.

“Đại Hãn, chuyện này...” Diệp Phi cũng không biết nên nói thế nào, nước Đông Hạ của ông ta tồn tại trong lịch sử không được bao lâu.

Nhưng hắn phải nói thế nào đây?

Vương vị của ông ngồi không được bao lâu nữa đâu?

Nói xong câu này, chẳng phải ông ta sẽ chém mình luôn sao?

Nghĩ đến đây, cuối cùng hắn quyết định im lặng, quan sát tình hình.

Chắc chắn có nguyên nhân gì đó ở đây.

“Đại Hãn, Tá Khách Ly và A Vô đã trở về.” Giọng của thị vệ trầm thấp vang lên từ ngoài lều.

“Để họ vào đi.” Vua Vạn Nô quay lại vương tọa, phía sau là một tấm da gấu đen to lớn, nguyên vẹn không hư hại treo sau lưng ông ta.

Diệp Phi đang ở bên cạnh, khi thấy hai người từ ngoài cửa bước vào, không khỏi kinh ngạc.

Đậu má!

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu tạo hình gì thế này?

Sao lại thành thị vệ ở đây rồi?

Không đúng, chắc là thiên phu trưởng.

“Diệp chân nhân, bản Đại Hãn có chuyện cần bàn, ngươi về nghỉ ngơi đi.” Vua Vạn Nô thấy họ hành lễ đi vào, lạnh lùng nhìn Diệp Phi bên cạnh.

Diệp Phi hành lễ rồi đi về phía cửa.

Khóe mắt hắn luôn chú ý đến sắc mặt của đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm.

Dường như họ hoàn toàn không nhận ra hắn.

Diệp Phi trở về lều của mình, không ngừng suy nghĩ về tình hình ở đây.

Từ lúc vào cửa Thanh Long thì biến thành thế này, còn trở thành nhân vật trong lịch sử.

Không nên như vậy, trong lịch sử kiếp trước, Diệp Phi không hề tồn tại.

Một lúc sau, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Trong đoạn lịch sử này, mọi thứ đều mơ hồ, cụ thể là chuyện gì, không ai biết rõ.

Hiện tại Vua Vạn Nô có thể nói là bị kẻ địch bao vây, không thể không tạm thời liên minh với Mông Cổ, để cho tộc nhân của mình được sống yên ổn.

Nhưng tình hình hiện tại, tại sao lại đưa họ đến đây?

Chương 210

Lẽ nào là để chứng kiến thời khắc huy hoàng của ông ta?

Đúng lúc này, Ngô Tà và Tiểu Ca vừa vặn từ ngoài cửa bước vào.

"Diệp chân nhân, Khả Hãn nói ngài hãy mau chóng luyện xong đan dược." Ngô Tà mặc trang phục của tộc Nữ Chân, mũ nỉ trên đầu cũng vô cùng xa hoa.

Nhưng Tiểu Ca phía sau vẫn giữ thái độ lạnh như băng, đứng đó không chút biểu cảm.

Diệp Phi liếc nhìn Tiểu Ca, cuối cùng gật đầu.

Ngô Tà dẫn binh lính quay người rời đi, còn Tiểu Ca thì đứng yên tại chỗ.

Phía sau y còn có mấy người tùy tùng.

Mấy người này Diệp Phi đã gặp, đều là người của đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu, còn có cả sinh viên của đội khảo cổ.

Nhưng các giáo sư đâu?

Các giáo sư đã đi đâu?

"Diệp Phi." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng chất vấn.

"Cậu quả nhiên không giống họ, vẫn còn lý trí." Diệp Phi từ lúc y bước vào, lúc y đang đánh giá mình, đã nhìn ra.

Tiểu Ca không hề quên hắn.

Huyết mạch Kỳ Lân, không phải thứ gì cũng có thể áp chế được.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Tiểu Ca đuổi binh lính phía sau ra ngoài, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Vừa vào cửa đồng đã biến thành đại thần của Vua Vạn Nô, lại còn là đại thần quân sự.

“Ngôi mộ mà chúng ta đang ở chính là của hậu duệ tộc Nữ Chân, mộ của Vua Vạn Nô.

Về phần vị trí hiện tại của chúng ta, chính là lịch sử của Vua Vạn Nô, bây giờ chỉ có thể làm theo ý của ông ta thôi.” “Còn về việc làm sao để ra ngoài, bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Diệp Phi cũng không che giấu, nói thẳng sự thật.

Tiểu Ca nghe vậy, cũng không hỏi thêm nữa.

“Tại sao cậu lại không sao?

Vẫn giữ được tỉnh táo.” Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, những thứ này căn bản không thể ảnh hưởng đến y.

Tại sao hắn cũng vậy?

“Đó là vì trên người tôi cũng có dòng máu giống như cậu, nói vậy cậu hiểu chứ?” Diệp Phi biết bây giờ không thể giấu được nữa, nên cũng không cần phải che đậy.

“Tôi tin cậu sẽ giữ bí mật cho tôi, đúng không?” Diệp Phi thấy đáy mắt y kinh ngạc, cuối cùng lên tiếng hỏi.

Tiểu Ca lạnh lùng nhìn hắn, dường như đang ngẫm nghĩ câu nói này.

Cuối cùng y không nói gì, quay người rời đi.

Diệp Phi thấy bóng lưng y biến mất, ngồi xuống ghế.

Đối với cái miệng của Tiểu Ca, hắn rất tin tưởng.

Nhưng... luyện đan dược?

Hắn không biết làm.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Phi bị tiếng luyện binh ồn ào đánh thức, thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Vừa hay thấy giáo sư Tiền và giáo sư Lý đang cưỡi ngựa đi tuần tra qua lại, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn đám binh lính huấn luyện.

"Diệp chân nhân, Đại Hãn mời ngài đến lều trại cùng thương nghị việc tấn công nước Liêu." Giáo sư Quách mặc một thân áo giáp, giọng điệu coi như cung kính.

"Hả?

Nước Liêu?" Diệp Phi chau mày, lúc này làm sao có năng lực đi tấn công nước Liêu được?

Hiện tại Vua Vạn Nô đang rất gian nan, cả Kim quốc, Mông Cổ và Tây Liêu ai cũng có thể bắt nạt.

Lẽ nào Mông Cổ đã đồng ý xuất binh?

Mang theo một bụng nghi vấn, hắn đi vào lều trại.

Chỉ thấy bên trong đều là các giáo sư, còn có rất nhiều lính đánh thuê, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cũng ở trong đó.

Đã đông đủ cả.

"Diệp chân nhân, bản Khả Hãn hiện tại muốn tấn công Tây Liêu, ngươi thấy thế nào?" Vua Vạn Nô dùng ngón tay mân mê viên bảo thạch trên thanh đao bên cạnh, dường như đang hỏi ý kiến.

Diệp Phi nhìn mọi người bên cạnh, mấp máy môi, cuối cùng không dám lên tiếng.

"Cứ nói thẳng không sao." Vua Vạn Nô thấy hắn khó xử, thản nhiên giải thích.

“Dám hỏi Đại Hãn, Mông Cổ có bằng lòng xuất binh không?

Xuất bao nhiêu?” Diệp Phi lập tức cung kính hỏi.

“Mông Cổ quả thực đã đồng ý xuất binh, số lượng là mười vạn người.

Bản Khả Hãn chỉ muốn đuổi người Tây Liêu ra ngoài, không muốn tộc nhân của ta bị người ta sỉ nhục.” Vua Vạn Nô rất căm ghét Tây Liêu.

Diệp Phi rất rõ hoàn cảnh của Vua Vạn Nô, hiện tại là ai cũng có thể bắt nạt.

Kim quốc tạm thời đang hồi phục nguyên khí.

Trước đây Vua Vạn Nô là một đại tướng của Kim quốc, bây giờ không có ông ta, Kim quốc e là không dễ sống, tạm thời cố thủ trong thành.

Nhưng Liêu quốc hiện tại đang ở trạng thái nào, thật sự không dễ nói.

“Nếu Đại Hãn đã quyết định, vậy thì cứ chờ binh lính Mông Cổ đến là được, chỉ là những binh lính này bản lĩnh ra sao...” Diệp Phi còn chưa nói hết, Vua Vạn Nô đã hiểu ra.

“Các ngươi lui ra đi.” Vua Vạn Nô phất tay, đuổi những người này ra ngoài.

Chỉ để lại một mình Diệp Phi trong lều.

“Diệp chân nhân, bản Khả Hãn chưa bao giờ xem ngươi là người ngoài, trong lòng bản Khả Hãn, ngươi là một sự tồn tại khác biệt, cũng xem ngươi như cánh tay trái phải của bản Khả Hãn.” “Đưa Thiếp Ca đến Mông Cổ là ý của ngươi, bản Khả Hãn chưa từng do dự, nhưng bây giờ... bản Khả Hãn rất cần ngươi, ngươi tuy là đạo sĩ,

nhưng ngươi có bản lĩnh gieo đậu thành binh." "Bản Khả Hãn hy vọng ngươi có thể đích thân dẫn mười vạn đại quân Mông Cổ đi đuổi bọn chó Liêu, để chúng biết bản Khả Hãn không phải ai cũng có thể bắt nạt." Vua Vạn Nô dùng bàn tay chai sần vỗ lên tay Diệp Phi.

Diệp Phi chớp chớp mắt, có chút choáng váng.

Là hắn đưa ra ý kiến gửi Thiếp Ca đến Mông Cổ?

Vấn đề là Vua Vạn Nô còn nghe theo?

Cứ thế nghe theo?

Trong lịch sử có nhân vật như vậy sao?

Có thể khiến Vua Vạn Nô nghe lời đến thế?

"Diệp chân nhân, ngươi sẽ không làm bản Khả Hãn thất vọng, phải không?" Đôi mắt đầy sát khí của Vua Vạn Nô nhìn chằm chằm vào hắn.

"Vâng, tôi sẽ không làm ngài thất vọng." Diệp Phi bây giờ ngay cả khi muốn từ chối cũng không có cơ hội.

Chỉ có thể chờ binh lính Mông Cổ đến, rồi đi đuổi người Tây Liêu ra ngoài.

"Diệp chân nhân, đan dược mà ngươi nói có tiến triển gì chưa?" Vua Vạn Nô thấy hắn đồng ý thì khẽ gật đầu, rồi đi đến ghế ngồi.

Tiếp tục truy hỏi chuyện đan dược.

"Đang tiến hành." Diệp Phi gật đầu, vẻ mặt kiên định.

Vua Vạn Nô nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng cho hắn ra ngoài.

Ngay khi Diệp Phi rời đi, một con côn trùng to bằng con chuột từ ngoài lều bò vào.

Đợi đến khi Diệp Phi quay đầu lại, con côn trùng đã biến mất.

Diệp Phi quay người lại, trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Cuối cùng trở về lều của mình.

Chương 211

Vừa vào đã thấy một người đàn ông mặc trang phục của tiểu đồng.

"Chân nhân, ngài cuối cùng cũng về, lửa trong lò sắp tắt rồi, bây giờ có cần tiếp tục thêm lửa không ạ?" Tiểu đạo sĩ nói giọng rất non nớt.

Diệp Phi nhìn cậu sinh viên của viện khảo cổ, khóe miệng giật giật.

Đúng là ai cũng có thể dùng được.

"Thêm lửa, tiếp tục thêm lửa." Diệp Phi phất tay, bảo cậu ta ra ngoài.

Vừa lúc đó, Tiểu Ca từ ngoài lều đi vào.

"Tôi cảm nhận được một luồng tà khí." Tiểu Ca nói ngắn gọn nguyên nhân.

"Hoàn cảnh ở đây vốn được tạo ra bởi tà khí, cảm nhận được cũng là chuyện bình thường." Diệp Phi cụp mắt xuống, trong lòng đang tính toán trận chiến sắp tới phải đánh thế nào.

Ba ngày sau.

Binh lính Mông Cổ đã đến, trong đó có một vị thiên phu trưởng.

Gã nhìn Vua Vạn Nô với vẻ mặt kiêu ngạo.

Một Đại Hãn có thể gửi con trai mình cho Mông Cổ thì chẳng có gì đáng tôn trọng cả.

"Vua Vạn Nô, bản phu trưởng phụng lệnh Đại Hãn của ta, giao mười vạn binh sĩ cho ngươi, ngươi đừng làm Đại Hãn thất vọng."

Thái độ của gã thiên phu trưởng quá kiêu ngạo, sắc mặt của giáo sư Tiền, giáo sư Lý và Ngô Tà đều không tốt.

Nhưng vì thân phận khác biệt, lại thêm việc phải cúi đầu trước Mông Cổ, họ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Gã thiên phu trưởng thấy vẻ mặt Diệp Phi thờ ơ, trong lòng lập tức khó chịu.

Mình đến đây đại diện cho Mông Cổ, nhưng thái độ không khiêm nhường cũng không kiêu ngạo của người đàn ông này thật khiến người ta không thoải mái.

"Vị này là?" Thái độ kiêu ngạo của gã thiên phu trưởng rõ ràng là đang chất vấn.

Vua Vạn Nô trong lòng không vui, nhưng cũng không dám nói nhiều.

"Huynh đệ của bản Đại Hãn, là một người tu đạo." "Huynh đệ?

Tu đạo?

Chẳng lẽ Vua Vạn Nô còn muốn tu luyện thành tiên sao?" Gã thiên phu trưởng chế nhạo.

Mọi người có mặt đều biết tâm tư của Vua Vạn Nô, dù có thấy buồn cười cũng không thể để một tên thiên phu trưởng nhỏ nhoi chế giễu được.

Ngay lúc họ định ra tay thì bị Vua Vạn Nô dùng ánh mắt ngăn lại.

Giáo sư Tiền và giáo sư Quách không cam lòng thu lại dao trong tay.

"Dẫn thiên phu trưởng về nghỉ ngơi, tìm một nơi sắp xếp cho mười vạn binh sĩ này." Vua Vạn Nô lên tiếng trước.

"À đúng rồi, những binh lính này chưa ăn gì, Vua Vạn Nô, phiền

ngươi chuẩn bị chút lương thực cho họ, không ăn no, làm sao có sức mà đánh trận.” Gã thiên phu trưởng nói xong, đắc ý rời đi.

Diệp Phi thì nhìn ra rồi, gã người Mông Cổ này đang chờ Vua Vạn Nô nuôi quân cho gã.

Mọi người trở về lều trại, ai nấy đều tức giận không thôi.

Trước đây chuyện của Diệp Phi đã khiến quần thần không hài lòng.

Bây giờ Vua Vạn Nô còn nói trước mặt mọi người rằng vị đạo sĩ này là huynh đệ của ông ta.

Dù trong lòng họ kinh ngạc, nhưng đa số là không tán thành.

Đang yên đang lành lại nói gì mà tu đạo, cầu trường sinh.

Bây giờ thì hay rồi, thật mất mặt Đại Chân.

“Đại Hãn, một tên thiên phu trưởng nhỏ nhoi mà dám kiêu ngạo như vậy, xin Đại Hãn cho phép mạt tướng giết hắn.

Loại người xấu xa này, thật sự là quá đáng.” Giáo sư Quách biết Diệp Phi là cục cưng của Vua Vạn Nô nên không động được, nhưng gã thiên phu trưởng Mông Cổ này... thật sự quá đáng.

Hoàng tử Thiếp Ca của họ đã bị gửi đến Mông Cổ rồi, lẽ nào như vậy còn chưa đủ sao?

Lại còn muốn sỉ nhục họ?

“Dù có giết cũng không phải bây giờ.

Vừa mới kết minh đã chết trong tay bản Đại Hãn, ngươi bảo bản Đại Hãn ăn nói làm sao?” Vua Vạn Nô nào đâu không muốn giết gã ngay lúc đó, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Giáo sư Quách nghe vậy, còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại

không nói ra lời nào.

"Các ngươi đi phái người cho mười vạn binh sĩ ăn no trước đi." Sắc mặt Vua Vạn Nô không được tốt lắm, nhưng cũng không nói gì nhiều.

"Vâng." Mọi người rời khỏi lều, chỉ còn lại một mình Diệp Phi.

"Diệp chân nhân, ngươi có nhận định gì về Mông Cổ không?" Vua Vạn Nô trước nay chưa bao giờ giấu giếm suy nghĩ của mình với Diệp Phi.

"Đại Hãn, có phải ngài đã từng nghĩ sẽ giữ lại toàn bộ số binh sĩ này ở đây?" Diệp Phi khá hiểu tâm tư của đế vương.

Trận chiến với Tây Liêu, ở kiếp trước không có ghi chép lại, nhưng nhìn vào thái độ của Vua Vạn Nô, vị Vua Vạn Nô này không muốn để đại quân Mông Cổ sống sót trở về.

Trong đó bao gồm cả gã thiên phu trưởng kia.

"Diệp chân nhân quả nhiên giỏi đoán lòng người, bản Khả Hãn quả thực có suy nghĩ như vậy, ngươi có cách nào không?" Vua Vạn Nô dù sao cũng là vua, đã sáng lập nên nước Đại Chân, sao có thể để một tên thiên phu trưởng nhỏ nhoi sỉ nhục như vậy.

"Nếu đã như vậy, thì nên giao cho người Tây Liêu xử lý." Diệp Phi trầm mặc một lúc, giọng điệu thờ ơ.

Vua Vạn Nô thở dài một tiếng, đi ra ngoài cửa lều, vừa hay thấy đám binh lính Mông Cổ kia.

Chúng đang vừa uống rượu vừa ăn cừu nướng nguyên con.

Vô cùng thoải mái và dễ chịu, thật khiến người ta khó chịu.

"Bản Khả Hãn không muốn thấy những người này còn sống trở về." Tay Vua Vạn Nô nắm chặt thanh đao cong, đầu ngón tay trắng

bệch.

Trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia sắc lạnh.

Diệp Phi thấy vậy cũng không nói nhiều.

Những người này đều chết, Mông Cổ cũng sẽ không nghi ngờ, biết đâu còn đối đầu với Tây Liêu.

Chỉ là phải giả làm cháu ngoan trước mặt Mông Cổ.

Không thể không nói, Vua Vạn Nô quả thực có bản lĩnh làm đế vương.

Dù sao có thể tìm được vị trí của mình trong lúc bị bắt nạt, thật rất hiếm có.

Diệp Phi lấy cớ luyện đan, cuối cùng trở về lều của mình.

Sau khi Diệp Phi rời đi, Vua Vạn Nô trở lại lều, nhìn con côn trùng quen thuộc.

"Bản Khả Hãn không tin lời của ngươi." Sắc mặt Vua Vạn Nô âm trầm.

Diệp Phi trở về lều, đã thấy Tiểu Ca đang đợi sẵn.

"Tiếp theo cậu định đánh trận sao?" Giọng Tiểu Ca chất vấn.

"Không tiếp tục đi, làm sao biết được sau này sẽ thế nào?" Diệp Phi trầm tĩnh, vẫn thản nhiên đáp lại.

"Cần tôi làm gì?" Tiểu Ca trầm mặc một lát.

"Cậu chỉ cần trông chừng Ngô Tà là được rồi.

Tôi nghe Vua Vạn Nô nói, lần này để người Mông Cổ tin rằng nước Đại Chân đã dốc sức, chính là Ngô Tà đánh trận đầu, cậu tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Tiểu Ca nghe xong, mặt không biểu cảm bước ra ngoài lều.

Diệp Phi thấy thời gian còn sớm, định ra ngoài đi dạo, để xem phong thái của nước Đại Chân này.

Khi đi đến một lều trại, hắn vừa hay thấy mấy người đang lén lút ở phía sau lều.

"Đại nhân, ngài chắc chắn muốn làm vậy sao?

Lỡ như bị Đại Hãn biết là tiểu nhân giết Diệp chân nhân, cả nhà tiểu nhân không giữ được mạng đâu ạ." Một binh sĩ mặt mày khổ sở nói.

"Ít nói nhảm đi, nếu ngươi không làm, ta sẽ giết ngươi trước.

Và ngươi phải thành công." Giọng của giáo sư Quách vang lên từ phía sau lều.

Chương 212

Diệp Phi sâu sắc cảm thấy, vị giáo sư Quách này đúng là một kẻ tàn nhẫn, lại muốn mình chết đến thế sao?

Nhưng không thể không nói, ông ta thật biết lo cho Vua Vạn Nô, thật hiếm thấy.

Diệp Phi coi như không nghe thấy, chờ đợi hành động tiếp theo của họ.

Hắn đi đến bên lò lửa, thấy cậu sinh viên khảo cổ đang quạt gió châm lửa, lò đan bốc lên một làn khói.

Vua Vạn Nô là một tồn tại bất tử, nhưng ý nghĩ trường sinh xuất hiện từ khi nào, dường như chưa được giải thích.

Sao lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy.

Diệp Phi nhìn lò đan, chỉ bảo cậu sinh viên kia trông coi lò cho cẩn thận, không được đi đâu cả.

Khi trở về lều, hắn phát hiện rương gỗ của mình đã bị di chuyển.

Khóe miệng hắn nhếch lên.

Sáng sớm hôm sau.

Thiên phu trưởng do Mông Cổ phái đến đột ngột chết trong lều.

Trong lòng bàn tay còn nắm chặt một mảnh đạo bào.

Chuyện này khiến toàn bộ binh lính Mông Cổ nổi giận.

Họ la ó đòi tìm Vua Vạn Nô để lấy lại công bằng.

Còn đòi Diệp Phi đền mạng.

Dù sao thiên phu trưởng bị độc chết, trong tay còn có một mảnh

vải màu xanh.

Trong cả nước Đại Chân, chỉ có Diệp Phi mặc y phục màu xanh.

Diệp Phi nghe những lời này, thật là...

“Đại Hãn, tôi yêu cầu được đến lều của thiên phu trưởng xem xét, dù sao chuyện này cũng liên quan đến sự trong sạch của tôi.” Diệp Phi nhìn Vua Vạn Nô, chủ động yêu cầu đến lều.

Vua Vạn Nô gật đầu đồng ý.

Lúc này, cư dân mạng xem mà tức giận không thôi.

Sau khi mở cửa đồng, cư dân mạng thấy các giáo sư và lính đánh thuê đều đang ngủ.

Sau đó, cảnh tượng họ thấy là thân phận của Diệp Phi và mọi người đều đã bị thay đổi.

“Vãi chưởng, đây là giáo sư đang vu khống đại lão à?

Có phải ý này không?” “Chắc vậy rồi, dù sao lúc đó đại lão cũng biết hết rồi mà?

Tôi thật là tức quá, lát nữa đại lão sẽ làm gì đây?” “Giờ làm gì cũng không quan trọng nữa, tôi tin đại lão sẽ dùng cách đơn giản nhất để thoát tội.” “Như vậy có khó không, dù sao cũng không thể liên lụy đến nước Đại Chân, lỡ như thật sự có chuyện, giao dịch với Mông Cổ cũng kết thúc rồi còn gì.” “Chắc là không đâu, đừng nói Vua Vạn Nô không vui, ngay cả tôi cũng không vui, gã thiên phu trưởng đó chết là đáng đời.” “Đúng vậy, đừng nói không phải đại lão giết, cho dù là đại lão giết thì sao chứ, thật tức chết người.” “Ha ha, tôi rất muốn biết sau này sẽ thế nào?” “+1.” … Diệp Phi đi vào lều, mở rương gỗ ra, bên trong đều là các loại y phục màu xanh.

Trong đó có một bộ giống hệt mảnh vải trong tay thiên phu

trưởng.

Điều này khiến vị bách phu trưởng Mông Cổ vô cùng kinh ngạc.

“Đây...

đây là chuyện gì?

Sao thiên phu trưởng lại có thứ này.” “Cái này phải hỏi các người rồi.” Diệp Phi cười.

Hắn đi đến bàn, vừa hay thấy trên bàn có rượu sữa ngựa đang uống dở và một ít thịt khô.

Diệp Phi trước đó đã thấy thi thể của thiên phu trưởng, mặt mày đều đỏ bừng, chắc là ngộ độc thực phẩm.

Trên thảo nguyên, rượu sữa ngựa đương nhiên rất thịnh hành, nhưng họ lại thích cho thêm một loại cỏ gọi là thanh tâm thảo vào lúc ướp thịt khô.

Thứ này vốn không thể ăn nhiều, một khi ăn nhiều sẽ gây ngộ độc.

E là giáo sư Quách đã sớm biết điều này, nên cố ý làm vậy.

Bách phu trưởng nhìn bộ y phục trong tủ, trên đó còn thiếu một góc.

Vừa hay khớp với mảnh vải trong tay thiên phu trưởng.

Sắc mặt gã có chút khó coi.

“Thiên phu trưởng đại nhân...” Giọng bách phu trưởng nghẹn lại.

Vua Vạn Nô thấy thái độ của Diệp Phi, liền cho thầy thuốc của thảo nguyên đến kiểm tra.

Cuối cùng xác định là do ăn phải thực phẩm kỵ nhau nên mới ngộ độc.

Người Mông Cổ trong lòng bất bình, nhưng cũng không thể tiếp

tục truy cứu.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ tự tin của Diệp Phi, xem mà mắt tròn mắt dẹt.

“Làm lúc nào thế nhỉ?

Sao lại nhét được bộ quần áo đó vào?” “Tôi cũng không biết nữa, lẽ nào tôi đã nhìn nhầm cái gì?” “Tôi vẫn luôn nhìn mà, đại lão ra tay lúc nào vậy?” “Cái này chắc cũng giống như hình ảnh thôi, nhưng nhiều thứ cũng không toàn diện, nói không chừng.” “Mà phải công nhận, chiêu này hay thật, đại lão mặc đạo bào thì cũng cho gã thiên phu trưởng một bộ y chang, ha ha ha ha, giáo sư Quách phen này công cốc rồi.” “Cũng không hẳn, ít nhất cũng giải quyết được cái gai trong mắt này rồi còn gì.” … Giáo sư Quách biết Diệp Phi không bị hạ bệ, tức giận không nhẹ.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ của đám binh lính Mông Cổ, cũng không thể tiếp tục, chỉ có thể tạm thời đè nén lại.

Vua Vạn Nô gọi Diệp Phi vào lều.

“Là ngươi làm?” Câu này tuy là nghi vấn, nhưng phần lớn là khẳng định.

“Không phải tôi.” Diệp Phi lắc đầu, vẻ mặt thờ ơ.

“Nhưng bộ quần áo là do ngươi làm.” Vua Vạn Nô khẳng định.

Diệp Phi không lắc đầu cũng không từ chối.

“Thôi bỏ đi, đây là tuyến báo, ngươi xem đi.” Vua Vạn Nô đối với Diệp Phi thật sự là không có cách nào.

Ai bảo bây giờ ông ta rất cần bản lĩnh của Diệp Phi, hắn làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Diệp Phi chỉ liếc qua, người Tây Liêu đã cướp bóc không ít thôn

làng của nước Đại Chân, còn đánh giết cướp của.

Tàn sát gần năm trăm người.

Diệp Phi cuối cùng cũng hiểu được cái khó của Vua Vạn Nô, chuyện này thật sự là quá đáng.

Nhưng mà hắn không biết đánh trận.

"Ngày mai cứ đợi chúng ở thôn làng tiếp theo, phần còn lại giao cho ngươi." Vua Vạn Nô vỗ vai hắn, rồi rời khỏi lều.

Diệp Phi cảm thấy mật báo trong tay thật là nóng bỏng.

Khi trở về lều, hắn thấy giáo sư Quách và giáo sư Tiền đang đợi hắn ở đây.

"Diệp chân nhân, Đại Hãn ra lệnh cho chúng tôi cùng ngài xuất chinh." Thái độ của giáo sư Tiền đối với Diệp Phi coi như là được, nhưng sắc mặt giáo sư Quách không tốt lắm.

"Ừm, các người đi điểm binh đi." Diệp Phi lờ đi giáo sư Quách, quay về lều.

Tiền Tinh Vân quay đầu nhìn giáo sư Quách.

"Dù sao cũng là người của Đại Hãn, không thể hành động lỗ mãng." Trong lời nói đều là sự cảnh giác.

Tiểu Ca đến lều, nhận lấy mật báo của Diệp Phi, sắc mặt lạnh lùng.

"Ngô Tà tối nay sẽ đi, cậu vẫn nên đi theo." Diệp Phi ngồi trên ghế uống trà.

"Khi nào mới ra ngoài được." Tiểu Ca chau mày.

"Cứ chờ đi." Diệp Phi không chịu nói nhiều.

Tiểu Ca mặt lạnh quay người rời đi, để lại một mình Diệp Phi.

Cư dân mạng lúc này đang bàn tán sôi nổi.

"Tôi đột nhiên rất mong chờ xem đại lão có biết đánh trận không?" "Tôi cũng rất mong chờ, nhưng thời đại vũ khí lạnh cổ đại này sẽ như thế nào nhỉ?" "Cứ chờ xem là được." "Nhìn kìa, nhìn kìa, hình như cảnh đã đổi rồi, ra chiến trường rồi." … Lúc này cảnh tượng trên máy tính đã thay đổi.

Diệp Phi đang ngồi trên ngựa, nhìn giáo sư Tiền, giáo sư Quách và Ngô Tà đang chiến đấu.

Binh lính trong đội ngũ đa số là người Mông Cổ.

Võ tướng Tây Liêu thấy Mông Cổ ra tay, sắc mặt khó coi.

Chương 213

Lẽ nào Mông Cổ và Đại Chân đã trở thành đồng minh?

Ý nghĩ này không ngừng quanh quẩn trong đầu gã.

Nhưng nhìn thấy ở đây toàn là binh lính Mông Cổ, còn người của Đại Chân gần như không có, gã lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Như vậy không giống kết minh.

Rốt cuộc là chuyện gì?

"Tướng quân, hay là mau rút lui đi, người của chúng ta bây giờ còn lại không bao nhiêu, người của Vua Vạn Nô đã sớm chuẩn bị rồi." Một phó tướng vội vàng lên tiếng.

Nghe vậy, chủ tướng liền muốn rời đi.

Diệp Phi từ phía sau chậm rãi đến, lúc đến nơi thì thấy Ngô Tà và giáo sư Tiền đang cầm chân địch.

Giáo sư Quách đang trên ngựa, tay cầm cung tên, nhắm vào người đưa tin.

Sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng khoảng cách cũng phải gần trăm mét.

Binh lính Tây Liêu bảo vệ chủ tướng rất chặt chẽ.

Muốn đến gần gần như là không thể.

Cư dân mạng tinh ý cũng đã chú ý đến.

"Khoảng cách này quả thực không thể đến gần, hơn nữa lực cánh tay và lực cổ tay đều có hạn, không thể so sánh với vũ khí nóng hiện đại được." "Tôi cũng thấy vậy, lẽ nào cứ thế bỏ qua sao?

Đây là cơ hội tốt để giết địch mà." "Đúng vậy, tôi thấy ý của đại lão, chỉ cần giết tên tướng quân này là có thể khiến Mông Cổ và Tây Liêu đối đầu nhau, cơ hội này rất hiếm có, chỉ là cơ hội này cũng khó quá đi?" "Tôi thấy giáo sư có lẽ không được, nhưng đại lão chắc là không có vấn đề gì." "Vãi chưởng, nhìn kìa, đại lão lấy cung tên ra rồi." … Diệp Phi nhìn bộ dạng của giáo sư Quách, liền biết ông ta không nắm chắc.

Hắn lấy cung tên trên tay ông ta qua.

"Ngươi chỉ là một đạo sĩ quèn, lẽ nào cũng biết bắn cung sao?

Lão phu theo quân nhiều năm, cũng chưa chắc có thể bắn chết tên giặc đó." Giáo sư Quách rất khinh thường Diệp Phi, chỉ là một tên đạo sĩ xấu xa mê hoặc quân chủ.

Lại có gan nhận lấy cung tên trong tay ông ta.

Diệp Phi cười.

Hắn lấy mũi tên từ sau lưng, nheo mắt, nhắm vào tướng quân Tây Liêu rồi bắn tới.

Lực bắn kinh người, vô cùng chính xác.

Giáo sư Quách đang xem náo nhiệt lúc này kinh ngạc đứng hình.

Khoảng cách xa như vậy, lại có thể dễ dàng bắn chết như thế?

Kinh ngạc còn có cả những cung thủ khác.

Họ đều là những xạ thủ tinh nhuệ của nước Đại Chân, bây giờ lại không bằng một đạo sĩ?

Cần phải có lực cánh tay lớn đến mức nào chứ?

Ngô Tà, giáo sư Tiền và Tiểu Ca thấy võ tướng đã chết, lại còn bị Diệp Phi giết.

Sự kinh ngạc trong mắt họ không cần nói cũng biết.

Khi cư dân mạng nhìn thấy cảnh này qua màn hình, trong mắt họ cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

"Trước đây tôi cứ nghĩ đại lão là người học thức uyên bác, lại còn thân thủ nhanh nhẹn, nhưng tài bắn cung này cũng đỉnh vậy sao?" "Đệch, tôi thấy để làm một chuyên gia ẩm thực đạt chuẩn cần nhiều kỹ năng thật đấy, chưa nói đến nấu ăn, còn phải trộm mộ, biết cả trận pháp và tinh tượng, giờ còn phải biết bắn cung nữa à?" "Tôi tin, nếu đại lão biết được suy đoán của chúng ta, nhất định sẽ nói, đây là một sự hiểu lầm, thân là chuyên gia ẩm thực phải đấu lại được với hổ báo dã thú, nên lực cánh tay cũng phải tăng cường." "Ha ha, chân lý, đúng là như vậy không sai." … Chủ tướng vừa chết, binh lính Tây Liêu đã tan tác, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng bách phu trưởng Mông Cổ trong lòng không cam tâm, vẫn còn ấm ức.

Là xạ thủ tài giỏi nhất trong quân đội Mông Cổ, bây giờ lại thua một đạo sĩ.

Sao có thể cam tâm được?

Gã dẫn theo toàn bộ binh lính Mông Cổ, đuổi theo những người Tây Liêu kia.

Lần này không một người nào của Đại Chân ngăn cản.

"Diệp chân nhân không định ngăn cản sao?

Lần này người Mông Cổ đi có lẽ không có cơ hội trở về." Giáo sư Quách ngồi trên ngựa, nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, đáy mắt đầy vẻ khinh miệt.

"Lẽ nào ông hy vọng họ trở về sao?" Diệp Phi thản nhiên đáp lại, không hề để ý đến thái độ của ông ta đối với mình.

Giáo sư Quách chỉ mong những người này đừng trở về nữa.

Cuối cùng, dọn dẹp chiến trường xong, Diệp Phi dẫn mọi người quay về.

Tây Liêu tuy thích sỉ nhục Đại Chân, nhưng không phải là kẻ không có não.

Chắc chắn đã chuẩn bị hậu thủ, lần này Mông Cổ phái mười vạn binh lính ra, nhưng chỉ có ba vạn xuất hiện.

Lương thảo của Đại Chân không đủ để chu cấp cho nhiều binh lính như vậy.

Ba vạn ra trận đã là giới hạn.

Diệp Phi trở về lều.

Ngô Tà, giáo sư Tiền, giáo sư Quách và Tiểu Ca đều đang đợi trong lều.

"Diệp chân nhân, Đại Hãn bảo ngài nhân cơ hội này tiêu diệt mười vạn binh sĩ Mông Cổ, bây giờ chỉ có ba vạn, số còn lại ngài định làm thế nào?" Tiền Tinh Vân lạnh lùng chất vấn.

"Bây giờ mới chết ba vạn, muốn diệt bảy vạn còn lại cũng cần thời gian, không thể vội được." Diệp Phi không để ý.

"Hừ, không vội được?

Ba vạn người này bị giết, tin tức sẽ nhanh chóng truyền đến binh lính Mông Cổ, một khi bị Đại Hãn của Mông Cổ biết, ngài có biết Đại Hãn của chúng ta sẽ phải đối mặt với cái gì không?" Giáo sư Quách tuy kinh ngạc về thân thủ của Diệp Phi, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự căm ghét của ông ta đối với hắn.

"Tối nay, người Tây Liêu sẽ tấn công." Giọng Diệp Phi thờ ơ.

"Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Sao ngươi biết tối nay người Tây Liêu sẽ tấn công?" Giáo sư Quách chế nhạo.

Diệp Phi đã quá quen với sự chế giễu của ông ta, thân phận của giáo sư Quách hiện tại thật khiến người ta tức giận.

"Tôi không hiểu về chiến tranh, nhưng tôi rất hiểu người Tây Liêu." Diệp Phi nói đến đây, liền gọi giáo sư Tiền đến lều riêng, chuẩn bị sắp xếp chuyện tiếp theo.

Tây Liêu là một kẻ thù dai, bây giờ chủ tướng đã chết, lại còn là do Đại Chân và Mông Cổ hợp mưu.

Chỉ có người Đại Chân là dễ ra tay nhất, vậy nên tiếp theo chỉ cần để người Mông Cổ lên là được.

"Diệp chân nhân." Giáo sư Tiền đi vào lều, giọng điệu coi như cung kính.

"Tối nay cho bảy vạn binh sĩ ăn no, buổi tối còn chờ họ ra tay, còn nữa, rắc thuốc mê lên mỗi đống lửa, nhớ kỹ phải rắc thuốc mê." "Ngoài ra, mỗi lối ra vào đều phải bố trí người Đại Chân, không được quên." Diệp Phi dặn dò cẩn thận.

Tiền Tinh Vân không khỏi kinh ngạc, làm vậy thật sự không có vấn đề gì sao.

Kế hoạch bắt rùa trong chum này cũng không tệ, nhưng... liệu có không hợp quy củ không, dù sao đây cũng được coi là đánh lén sau lưng.

Cư dân mạng nghe thấy lời của Diệp Phi, âm thầm lè lưỡi.

"Chiêu này hay thì hay thật, nhưng có hơi thất đức." "Sao lại thất đức, đây là thủ đoạn bình thường, hoàn cảnh của Đại Chân bây giờ cậu cũng không phải không biết, con trai cũng gửi sang Mông Cổ làm con tin rồi, người Mông Cổ phái đến toàn là loại gì?" "Đúng vậy,

không thể không nói, chiêu này của đại lão thật sự không tồi, gieo họa cho người khác, nếu Mông Cổ biết binh lính của mình bị người Tây Liêu tiêu diệt sạch, xem họ có sốt ruột không." "Chắc chắn là sốt ruột, Mông Cổ và Tây Liêu vốn như nước với lửa, bây giờ Mông Cổ ra mặt rồi, còn không nể mặt Mông Cổ, Tây Liêu này đúng là tìm chết." "Tôi đột nhiên rất muốn xem buổi tối, những binh lính này sẽ thế nào, mặc dù bây giờ chiến tranh rất ác liệt." "Đây chắc cũng là lịch sử, lịch sử các triều đại đều trải qua như vậy mà." … Cư dân mạng không khỏi cảm thán.

Tối đến.

Đám binh lính Mông Cổ vừa ăn no uống say lúc này đang ngủ say sưa.

Tiếng bước chân ngoài lều dồn dập.

Chủ tướng Tây Liêu dẫn theo mười vạn binh sĩ chuẩn bị đột kích.

Cưỡi trên ngựa, họ châm lửa vào từng mũi tên, nhìn những chiếc lều bị đốt cháy từng cái một.

Trong chốc lát, lửa cháy ngút trời, khói đen nghi ngút.

Vô cùng cay mắt.

Binh lính Mông Cổ trong lều bị khói nồng làm cho tỉnh giấc, hoảng hốt chạy ra ngoài, thì thấy binh lính Tây Liêu.

"Binh lính Tây Liêu đến rồi." "Binh lính Tây Liêu đến rồi." Binh lính Mông Cổ lớn tiếng la hét.

Chương 214

Họ phát hiện không biết từ lúc nào, người Đại Chân đều đã biến mất, chỉ còn lại binh lính Mông Cổ.

Bây giờ thiên phu trưởng và bách phu trưởng đã chết, người Đại Chân cũng chết.

Chỉ có thể liều mạng xông lên.

"Anh em, giết!" Binh lính Mông Cổ đều là những trang nam tử, rút dao trên người ra, định đối đầu trực diện với chúng.

Trong bóng tối, Diệp Phi và Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhìn cuộc tàn sát này, Tiểu Ca nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, khuôn mặt cương nghị tuấn tú được ngọn lửa lớn chiếu vào.

Nửa khuôn mặt bị lửa nhuộm đỏ.

Lúc này không khí nồng nặc mùi máu tanh, còn có cảnh tay chân và đầu người bay loạn xạ.

"Cậu có từng hối hận không, chỉ một câu nói của cậu đã giết chết những người này." Giọng Tiểu Ca rất nhỏ, nhưng lại lạnh hơn cả sương đêm.

"Tiểu Ca, người đưa ra quyết định này là tôi, mà cũng không phải là tôi.

Cậu và tôi đều là một phần của đoạn lịch sử này, chuyện như vậy dù không có tôi thì vẫn sẽ xảy ra." Diệp Phi nghe thấy lời này, khẽ thì thầm.

Đáy mắt Tiểu Ca lóe lên một tia kinh ngạc, rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

“Thời gian sắp hết rồi, lát nữa binh lính Tây Liêu sẽ rời đi, bảo người Đại Chân chuẩn bị.” Diệp Phi thờ ơ nói.

Khi cư dân mạng nhìn thấy dáng vẻ ngầu lòi của đại lão, họ bị mê hoặc không thôi.

“Lần đầu tiên tôi cảm thấy đại lão mới là đàn ông đích thực, câu nói này không sai, chiến tranh chính là tàn khốc như vậy.” “Tôi đồng ý, nhưng lúc đại lão vừa ra lệnh, tôi lại cảm thấy khoảnh khắc đó có chút đẹp trai, tôi còn muốn gả cho đại lão.” “Mày là đàn ông, đừng có sỉ nhục đại lão của tao, nếu không tao sẽ xử mày.” “Tôi chỉ muốn biết, bây giờ đại lão có phải lại biết được diễn biến của lịch sử không, và con đường mà anh ấy đi có phải là một phần của lịch sử không.” “Câu hỏi này của bạn rất sâu sắc, tôi nghĩ đó là một phần của lịch sử, đại lão không phải là người giết người bừa bãi.” “Vậy thì vấn đề là, đoạn lịch sử này rốt cuộc là lịch sử gì, vị quân chủ này rốt cuộc muốn làm gì?” “Bây giờ chúng ta chỉ là những người qua đường chứng kiến đoạn lịch sử này, chờ đại lão ra ngoài có lẽ sẽ biết.” … Binh lính Mông Cổ bị giết sạch không còn một mống, người Tây Liêu lúc này tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng.

Mất đi chút phòng bị, họ đang trên đường trở về.

Giáo sư Quách, giáo sư Tiền và Ngô Tà mỗi người đứng ở vị trí của mình, chờ đợi những binh lính Tây Liêu này xuất hiện.

“Bắn tên.” Giáo sư Tiền ra lệnh, các cung thủ phía sau lập tức bắn tên.

Binh lính Tây Liêu vốn định phản kháng, tướng lĩnh của mấy vạn binh sĩ đang định chống cự, thì lại cảm thấy trước mắt tối sầm.

Ý thức cũng đang hỗn loạn.

“Chuyện gì vậy?” Tên tướng lĩnh ôm trán, trong lòng kinh hãi.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy binh lính của mình lần lượt ngã xuống đất.

Lúc này hắn mới biết mình đã trúng kế, đang định chửi rủa người Đại Chân vô sỉ, thì trên người đã trúng một mũi tên.

Cuối cùng khóe miệng chảy máu, ngã xuống với vẻ không cam lòng.

Chưa đầy nửa khắc.

Người Tây Liêu đã bị xử lý gần hết.

"Để lại một người sống, về báo cho vua Tây Liêu." Diệp Phi nói với giáo sư Tiền.

Giáo sư Tiền thấy cứ thế dễ dàng tiêu diệt mười vạn binh sĩ, lại còn đổ tội cho Tây Liêu.

Ông ta lại cảm thấy Diệp chân nhân này có lẽ không vô dụng như mình nghĩ.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Người này thật sự là đạo sĩ sao?

Thủ đoạn này dùng đến, còn lợi hại hơn cả tướng quân.

Ông ta thầm kinh ngạc trong lòng.

Giáo sư Quách và Ngô Tà cũng vậy.

Họ đều đã đánh giá thấp hắn.

Chỉ dùng kế bốn lạng đẩy ngàn cân đã diệt được mười vạn đại quân Mông Cổ.

Lại còn châm ngòi chiến tranh giữa hai nước, quả là đã xem thường hắn.

Cư dân mạng nhìn binh lính Tây Liêu bị khiêng đi, lúc này mới hiểu ra.

“Chiêu này chơi ác quá, tên binh lính kia chắc đến giờ vẫn nghĩ nguyên nhân chết thảm là vì Mông Cổ?” “Hình như là vậy, dù sao ít nhất trước khi hắn ngất đi, thứ hắn nhìn thấy chính là binh lính Mông Cổ.” “Má, tôi nói sao đại lão lại đi hạ thuốc mê, hóa ra là vì cái này à?

Không thể không nói, thao tác này tôi cho điểm tối đa.” “Ha ha, đại lão của tôi đỉnh quá, như vậy thì chắc Tây Liêu và Mông Cổ sắp đánh nhau rồi nhỉ?” “Chắc vậy rồi, ha ha, không hổ là đại lão của tôi, lúc nào cũng đỉnh như vậy.” … Sáng sớm hôm sau.

Vua Vạn Nô nhận được tin chiến thắng, đã sớm đợi họ trên con đường thảo nguyên.

Diệp Phi và các binh sĩ khác cưỡi ngựa cùng nhau, trông vô cùng đột ngột.

Chỉ là khí thế thì vẫn nồng đậm không giảm.

Trong tin chiến thắng đã nói rõ quá trình, Vua Vạn Nô rất hài lòng với việc làm của Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi lại không nghĩ vậy.

Trong mắt Vua Vạn Nô lóe lên một tia sáng đỏ, dù chỉ thoáng qua, vẫn bị Diệp Phi phát hiện.

Đôi mắt lạnh lùng của hắn lập tức trầm xuống, cuối cùng không nói một lời đi đến bên cạnh Vua Vạn Nô.

“Đại Hãn.” “Diệp chân nhân, bản Đại Hãn biết, ngươi sẽ không làm bản Đại Hãn thất vọng.” Vua Vạn Nô vừa nói vừa cười mỉm vỗ nhẹ vào vai hắn.

Diệp Phi cụp mắt, cũng không nói gì.

Cuối cùng Vua Vạn Nô dẫn mọi người trở về, buổi tối khao thưởng ba quân.

Trước đống lửa trại.

Các tướng sĩ đang uống rượu ăn thịt, vô cùng thoải mái.

Chỉ có Diệp Phi chậm rãi ăn, nhai như sáp.

"Diệp chân nhân, lần này ngươi lập công lớn, quốc dân và tướng sĩ nước Đại Chân nhất định sẽ cảm tạ ngươi." Vua Vạn Nô đã uống ba tuần rượu, ngồi trên ghế da hổ, cười nhẹ nhìn Diệp Phi.

"Đại Hãn nói đùa rồi." Diệp Phi vẫn thản nhiên đáp lại.

"Nay ngươi lập đại công này, lần này các tướng sĩ cũng sẽ không còn ý kiến gì với ngươi nữa, ngươi có thể yên tâm ở bên cạnh bản Đại Hãn." Hành động này của Vua Vạn Nô tự nhiên là có mục đích.

Bây giờ Diệp Phi đã làm được yêu cầu của mình, sau này tu luyện đan dược cũng sẽ yên ổn hơn nhiều.

Cư dân mạng nghe thấy những lời này, không khỏi cảm thấy tức giận.

"Hóa ra để đại lão đi liều mạng cho ông ta là để đại lão có thể danh chính ngôn thuận đi luyện đan?" "Tính toán hay thật, lỡ như thua thì sao?

Lẽ nào không sợ đại lão chết trên chiến trường?" "Đúng là đế vương đa nghi, lúc nào cũng vậy, nhưng tôi tò mò hơn là, đại lão có biết luyện đan không?" "Ê, cậu nói vậy tôi cũng tò mò thật, đại lão có biết luyện đan không nhỉ?" "Bất kể có biết hay không, Vua Vạn Nô này tính toán hay thật." … Diệp Phi nghe vậy, cũng không trả lời.

Lặng lẽ nhìn đống lửa trước mắt.

Mắt Vua Vạn Nô lại lóe lên tia sáng đỏ, rồi biến mất trong nháy mắt.

Tai Tiểu Ca khẽ động, đã nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Vài ngày sau.

Vua Vạn Nô nhận được tin, người Mông Cổ và Tây Liêu đang tập hợp binh mã, chuẩn bị khai chiến.

Nước Đại Chân tạm thời được yên ổn.

Năm thứ hai.

Vua Vạn Nô đổi quốc hiệu Đại Chân thành Đông Hạ.

Diệp Phi chú ý thấy sắc mặt Vua Vạn Nô ngày càng kỳ lạ.

Còn cơ bắp trên người, dường như còn phát triển hơn trước rất nhiều.

Một năm nghỉ ngơi, binh lực của Đông Hạ cũng tăng lên không ít.

Vua Vạn Nô vẫn luôn quan tâm đến chiến tranh giữa Mông Cổ và Tây Liêu, trong lòng nảy sinh những suy nghĩ khác.

Cư dân mạng nhìn vào máy tính.

“Thời gian ở đây là sao vậy?

Tôi rõ ràng thấy họ đã trải qua một năm, mà thời gian của chúng ta mới có năm phút.” “Đúng vậy, tôi cũng thấy kỳ lạ, còn tưởng mình lại già thêm một tuổi, ngôi mộ ở núi Trường Bạch này sao lại kỳ lạ vậy?” “Thật quỷ dị, tôi thật sự cảm thấy rất quỷ dị, giống như xem phim vậy.” “Tôi thấy đại lão làm sao để trở thành đại sư luyện đan rồi, mặc dù chưa thành công lần nào.” “Bị ngáo à?

Chương 215

Cậu không nhìn ra sao?

Đây là cố ý, cố ý không muốn thành công." "Tôi thấy ánh mắt Vua Vạn Nô nhìn đại lão càng ngày càng không đúng." "Tôi cũng chú ý rồi, chỉ thiếu điều giết đại lão thôi." "Tôi đang nghĩ, lịch sử tiếp theo sẽ như thế nào?" "Lịch sử tiếp theo, chúng ta chỉ có thể xem thôi, bây giờ cũng không nói trước được." … Diệp Phi tính toán thời gian, bây giờ chắc là đến bước tiếp theo rồi.

Hiện tại Liêu quốc và Mông Cổ đang đánh nhau không dứt, Đại Chân lúc này lại sống khá tốt.

"Diệp chân nhân, Đại Hãn gọi ngài." Giọng thị vệ vang lên từ ngoài lều.

Diệp Phi trong mắt hiện lên vẻ đã hiểu, theo thị vệ rời khỏi lều.

Vừa đi đến cửa lều của Đại Hãn, hắn đã thấy một con côn trùng lớn xuất hiện từ phía sau lều, rồi biến mất trong nháy mắt.

"Diệp chân nhân..." Thị vệ cũng nhìn thấy, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, vừa rồi không nhìn nhầm, phải không?

"Muốn sống thì phải giả mù." Diệp Phi lạnh lùng giải thích.

"Vâng, vâng, vâng." Thị vệ bị dọa không nhẹ, vội vàng đáp lời.

Diệp Phi đi vào lều, vừa hay thấy lưng của Vua Vạn Nô.

Trên lưng có mấy vết ấn màu đỏ, trên đó dường như còn ẩn hiện vết máu.

Diệp Phi chau mày, giả vờ không thấy.

Nhưng cư dân mạng thì nhìn rất rõ.

“Vừa rồi tôi có hoa mắt không, tôi đã thấy cái gì vậy?” “Bạn không nhìn nhầm đâu, đó là vết thương à?

Còn có vết ấn màu đỏ, đó là cái gì vậy?” “Lẽ nào bị thương rồi?

Không thể nào?

Nhưng không phải là Khả Hãn sao?

Sao lại bị thương được?” “Không thể nào?

Có phải chúng ta nhìn nhầm rồi không?” “Bị ngáo à?

Cậu nhìn nhầm thì thôi, mấy chục triệu cư dân mạng chúng ta đều mù hết à?” … “Đại Hãn.” Diệp Phi đứng một bên, giọng điệu thờ ơ.

“Ngươi đến đúng lúc lắm, bản Đại Hãn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngươi.

Hiện tại Tây Liêu và Mông Cổ đang đánh nhau như lửa với nước, binh lực của Đại Chân chúng ta cũng đã mạnh lên không ít.” “Ta nhận được thư của Thiếp Ca, ở Mông Cổ sống không tốt.

Ta bây giờ muốn đưa Thiếp Ca trở về, ngươi thấy thế nào?” Giọng điệu của Vua Vạn Nô tuy là thương lượng, nhưng lại mang theo sự không thể nghi ngờ.

Diệp Phi nghe vậy, trầm mặc một lúc.

Bây giờ đã một năm trôi qua, chắc cũng sắp đến lúc khởi binh tạo phản rồi.

“Đại Hãn quyết định là được.” Diệp Phi thờ ơ đáp lại.

“Nhưng trước đó, bản Đại Hãn muốn đổi quốc hiệu cho nước Đại Chân.” Vua Vạn Nô lúc này nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, dường như đang chờ câu trả lời của hắn.

“Mọi chuyện nghe theo Đại Hãn.” Diệp Phi cảm nhận được ánh

mắt, âm thầm thở dài.

“Ngươi thấy nên gọi là gì?” Vua Vạn Nô có ý dò xét.

“Trong lòng Đại Hãn đã có đáp án rồi còn gì?” Diệp Phi không hề tiếp lời, đây là một phần của lịch sử, hắn sẽ không can thiệp, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của Vua Vạn Nô.

Vua Vạn Nô nhìn bộ dạng của Diệp Phi, trong lòng rất hài lòng.

Ông ta là vua, không cho phép ai đi ngược lại ý mình.

“Mặt trời mọc ở phương đông, bản Đại Hãn hy vọng sẽ tỏa sáng rực rỡ như mặt trời, tồn tại mãi mãi.

Diệp chân nhân, Đông Hạ Quốc có được không?” Diệp Phi nghe thấy quốc hiệu của Vua Vạn Nô, trong mắt lóe lên một tia đã hiểu, cũng không nói gì.

“Diệp chân nhân, đan dược tiến triển thế nào rồi?” Vua Vạn Nô không thích tính cách của hắn lắm, đối với những chuyện không muốn nói, hắn sẽ không nói gì cả.

“Đan dược trường sinh bất lão cần thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu thật sự có thể dễ dàng luyện thành như vậy, chẳng phải ai cũng có thể trường sinh bất lão sao?” Diệp Phi vẫn dùng lý do cũ.

Trong một năm qua, đều dùng lý do này, Vua Vạn Nô mỗi lần nghe thấy đều cảm thấy có chút tức giận cuộn trào, nhưng mãi không thể phát tiết ra được.

Nếu là người khác đã sớm bị giết, nhưng Diệp Phi thì không được.

“Nếu đã vậy, Diệp chân nhân vẫn nên luyện chế ra sớm thì tốt hơn.” Vua Vạn Nô cuối cùng phất tay, để Diệp Phi rời đi.

Không khí rơi vào băng điểm.

Cư dân mạng nhìn thấy không khí này cũng cảm thấy áp lực lớn.

"Vừa rồi tôi thật sự toát mồ hôi lạnh thay cho đại lão, dù sao đây cũng là đế vương, lại còn là quốc chủ của nước Đại Chân, lỡ như sơ sẩy một chút bị giết thì sao?" "Tôi càng ngày càng cảm thấy đại lão thật đỉnh, đối mặt với đế vương mà vẫn có thể mặt không đổi sắc nói nhảm một cách nghiêm túc, nói toàn là thiên thời địa lợi nhân hòa." "Thực ra thời gian còn lại của đại lão đều dành để nghiên cứu cách ăn uống, trong một năm này, đại lão ngày nào cũng tự nấu cơm ăn, tôi xem mà thèm." "Đừng nói nữa, chỉ cần như vừa rồi, nếu tôi là đại lão tôi cũng phải quỳ, lỡ như Vua Vạn Nô không thuận mắt, chém tôi thì làm sao?

Tôi thì chẳng dám nói gì cả." "Vậy nên cậu không phải là đại lão, vẫn nên xem tiếp đoạn lịch sử này đi, tôi thì cảm thấy rất vinh hạnh, ít nhất là chúng ta được tận mắt chứng kiến, chứ không phải học trên những trang sách lạnh lẽo." "Cậu nói đúng, nhưng khi nào mới kết thúc đây?" "Tôi tò mò hơn là, Vua Vạn Nô cuối cùng có bất tử không." "Ha ha, tôi cũng tò mò lắm." … Diệp Phi trở về lều, tính toán thời gian.

Chắc là sắp kết thúc đoạn lịch sử này rồi.

Vài ngày sau.

Nước Đại Chân đổi quốc hiệu thành Đông Hạ.

Vua Vạn Nô phái giáo sư Quách và giáo sư Tiền mấy vị tướng quân đi huấn luyện binh lính, định lén đến Mông Cổ, đưa Thiếp Ca trở về.

Hành động này không khác gì phá vỡ minh ước giữa hai nước.

Diệp Phi cũng không ngăn cản, thuận theo diễn biến của lịch sử.

Chỉ là Vua Vạn Nô... tình hình hiện tại sao lại không giống như

mình nghĩ.

Tiểu Ca từ ngoài cửa bước vào.

“Vua Vạn Nô đã đổi quốc hiệu, giáo sư Quách và giáo sư Tiền đã vào nội bộ Mông Cổ, bây giờ bảo tôi và cậu cùng đi tiếp ứng họ.” Giọng Tiểu Ca lạnh lùng, không có chút hơi ấm.

“Tôi chỉ là một đạo sĩ, ngoài luyện đan ra không biết gì cả, tôi đi làm gì?” Diệp Phi sâu sắc cảm thấy Vua Vạn Nô này bắt đầu âm thầm giở trò sau lưng.

“Không biết.” Tiểu Ca vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

Tâm tư của Vua Vạn Nô y không muốn biết.

Diệp Phi nhìn thái độ của Tiểu Ca, khóe miệng giật giật, bây giờ hắn mới thực sự hiểu tại sao y lại được gọi là Muộn Du Bình.

Nhưng đành bất lực, chỉ có thể đi cùng.

Trong một bụi cỏ trên thảo nguyên có Diệp Phi và Tiểu Ca, còn có Ngô Tà, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu.

Tất cả đều đang nhìn chằm chằm về phía trước, chờ họ đưa Thiếp Ca trở về.

Mãi đến đêm khuya, mọi người vẫn không động đậy.

Lúc này, họ nghe thấy tiếng vó ngựa, và những ngọn đuốc đang dần tiến lại gần.

“Là hoàng tử Thiếp Ca.” Ngô Tà nhìn thấy Thiếp Ca, mắt lập tức sáng lên.

“Còn không mau đi nghênh đón.” Cậu ta liền nói với đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu.

Hai người vội vàng dẫn người tiến lên nghênh đón.

Nhưng chỉ thấy một mình Thiếp Ca trở về, không thấy bóng dáng của giáo sư Quách và giáo sư Tiền đâu.

Điều này khiến trong lòng Diệp Phi dấy lên một dự cảm không lành.

“Hai vị tướng quân còn lại đâu?” Diệp Phi đi mấy bước đến bên cạnh Thiếp Ca, lạnh lùng chất vấn.

“Họ đã cứu bản hoàng tử, bây giờ đang chiến đấu với người Mông Cổ, các ngươi mau đi cứu viện.” Thiếp Ca thấy vậy, liền cưỡi ngựa rời đi, sợ đi chậm sẽ bị binh lính Mông Cổ phía sau đuổi kịp.

Tiểu Ca nhìn bóng lưng trước mắt đi xa, mày nhíu chặt.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu thấy vương tử Thiếp Ca làm vậy, trong lòng không vui, nhưng dù sao gã cũng là vương tử, nên không dám nói nhiều.

Nhưng cư dân mạng thì không chịu nổi.

“Vãi chưởng, gã này chó thế nhỉ?

Thế này mà là vương tử sao?

Chẳng có chút cốt khí nào cả.” “Cứu một kẻ như vậy để làm gì?

Chương 216

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền liệu có về được không?" "Chắc là không sao đâu nhỉ, chỉ là tôi thấy tiếc quá, nếu bỏ mạng ở đây thì phải làm sao?" "Chắc không sao đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Sao lại không, đó là lính Mông Cổ đấy, lần trước mười vạn đại quân kia cậu không thấy à, chết rồi còn phải kéo theo vài người làm đệm lưng." "Thế thì toang rồi, đại lão cứu mạng." "Đừng kêu nữa, đại lão không thấy được đâu." .....

"Dẫn người đi cứu họ." Diệp Phi im lặng một lát rồi xoay người lên ngựa.

"Diệp chân nhân, việc này rất nguy hiểm, để chúng tôi đi là được rồi." Đội trưởng Lâm thấy Diệp Phi như vậy, trong lòng không tán thành.

Diệp Phi là người được Vạn Nô Vương trọng dụng, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao?

"Đi." Diệp Phi nói rồi lật mình lên ngựa, phi đi.

Trong đầu Diệp Phi hiện ra một danh sách. [Ký chủ, điểm tích lũy của ngài hiện tại chỉ có thể chọn mua mấy loại này.] Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên.

Diệp Phi vừa cưỡi ngựa, vừa xem các lựa chọn.

Khi thấy kỹ năng Bách bộ xuyên dương, mắt hắn sáng lên.

"Chọn nó." [Chúc mừng ký chủ học được Bách bộ xuyên dương, có thể bắn trúng kẻ địch trong phạm vi ngàn mét.] [Chúc mừng ký chủ nhận được Cung Băng Ngàn Năm.] Diệp Phi lập tức cảm thấy cánh tay mình lúc này tràn đầy sức mạnh.

Hai mươi phút sau.

Diệp Phi và mọi người nghe thấy tiếng binh khí va chạm.

“Là họ.” Ngô Tà nhìn thấy một đám người đang giao chiến phía trước.

Chỉ thấy trên người giáo sư Quách và giáo sư Tiền đã có thêm vài vết thương.

“Giết!” Ngô Tà giơ cao loan đao trong tay, quất mạnh vào mông ngựa rồi xông về phía đối diện.

Giáo sư Quách thấy có viện quân đến, lòng vui mừng khôn xiết.

Lúc trước nếu không phải Thiếp Ca đột nhiên lên tiếng, họ cũng sẽ không bị phát hiện.

Bọn họ còn tưởng mình sẽ chết ở đây.

Không ngờ lại có người đến đây cứu họ.

Lính Mông Cổ lúc này cũng từ nơi không xa kéo đến chi viện.

Người dẫn đầu chính là Cát Cát Đặc.

“Bọn Đại Chân chúng mày gan to thật, dám phá vỡ hiệp nghị?

Bọn mày muốn tạo phản à?” Cát Cát Đặc gầm lên một tiếng.

Sau đó, gã rút cung tên ra định bắn về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca còn định ngăn cản thì phát hiện đã không kịp.

Lúc này, một mũi tên đột nhiên bắn ra từ trong bóng tối, phá tan mũi tên của Cát Cát Đặc.

Cuối cùng, một mũi tên khóa yết hầu.

Mắt Cát Cát Đặc trợn tròn, từ từ ngã xuống ngựa.

Ánh mắt gã vẫn nhìn chằm chằm về hướng mũi tên bay tới.

Chỉ là một màu đen kịt, không thấy gì cả.

Nhưng cư dân mạng thì thấy rất rõ.

“Trời tối thế này, có phải tôi nhìn nhầm không?

Mũi tên vừa rồi là do đại lão bắn ra à?” “Đúng, cậu không nhìn nhầm đâu, chính là đại lão làm, nhưng làm thế nào được nhỉ?

Ngầu vậy sao?

Khoảng cách này ít nhất cũng phải mấy trăm mét chứ?” “Đúng là đại lão của tôi, lúc nào cũng tỏa sáng rực rỡ, vậy vấn đề là, mắt của đại lão là mắt gì vậy?

Lợi hại thế sao?” “Tôi cũng biết bắn một chút, nhưng với khoảng cách xa như vậy, cộng thêm ánh sáng xung quanh, có thể bắn vỡ mũi tên của đối phương một cách chính xác như thế, rồi còn bắn chết người, đây là Hỏa nhãn kim tinh à?” “Thôi không nói nữa, trước đây tôi định bái sư học nghệ để kiếm vợ, nếu tôi học được chiêu này của đại lão thì chẳng phải ngầu bá cháy rồi sao?

Đừng nói là vợ, địa vị cũng sẽ có thôi?” “Mẹ kiếp, không nói nữa, tôi đi đến núi Trường Bạch đợi đại lão về đây.” .....

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi ngồi trên ngựa, tay còn cầm một cây cung.

Vô cùng anh tuấn.

“Báo thù cho thiên phu trưởng của chúng ta.” “Giết!” Lính Mông Cổ ngày càng đông, thấy tướng lĩnh của mình đã chết, vô cùng căm phẫn.

Nhìn đám lính nước Đại Chân trước mặt, chúng đã sớm đỏ mắt vì giết chóc, ra tay cũng tàn độc hơn trước.

“Rút lui.” Ngô Tà thấy tình hình không ổn, nếu bây giờ còn chần chừ thì đừng hòng sống sót trở về.

Mọi người nghe vậy cũng không ham chiến, vội vã rút về phía sau.

Diệp Phi nhìn đám lính Mông Cổ phía sau, giương vũ khí trong tay lên.

Từng mũi tên được bắn ra, không hề có ý định dừng lại.

Chỉ thấy lính Mông Cổ phía sau sắp đuổi kịp lính Đại Chân thì lập tức ngã xuống đất, trên người cắm một mũi tên.

Lính Đại Chân không dừng bước, chạy thục mạng về hướng cũ.

Mỗi mũi tên của Diệp Phi đều không trượt phát nào.

Chẳng mấy chốc, hắn đã giết gần trăm lính Mông Cổ, câu giờ cho giáo sư Quách và giáo sư Tiền.

"Diệp chân nhân." Giáo sư Tiền không ngờ tài bắn cung của hắn lại giỏi đến vậy.

"Rời đi ngay, tôi bọc hậu." Diệp Phi cụp mắt nhìn thoáng qua, rồi bắn mũi tên trong tay đi.

Giáo sư Tiền và giáo sư Quách nghe vậy, liền theo đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu rời khỏi đây.

Diệp Phi ở lại sau cùng.

Một lần bắn ra ba mũi tên.

Cảnh tượng này càng khiến cư dân mạng chết lặng.

"Vãi, ba mũi tên, tôi chỉ thấy trên tivi thôi, không ngờ là thật." "Tôi cảm thấy tam quan của mình lại bị làm mới, đúng là tuyệt vời." "Chiêu này đủ để xưng bá cả thảo nguyên, xứng danh 'Tiểu xạ thủ thảo nguyên'." "Đó mà là tiểu xạ thủ à?

Đó là đại xạ thủ đấy.

Tôi thấy đại lão dù không làm dưới trướng Vạn Nô Vương cũng

đủ để xưng bá cả thảo nguyên.” “Đừng có nói nhảm nữa, bọn chúng kéo đến rồi kìa, không chạy là bị bao vây đấy.” “Đại lão, mau chạy đi.” .....

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi mà lòng lo như lửa đốt.

Diệp Phi thấy tình hình không ổn, quay người cưỡi ngựa rời đi.

Vừa rồi Diệp Phi bắn chết đều là kỵ binh Mông Cổ, chỉ cần chúng không có ngựa, sẽ không đuổi kịp nhóm giáo sư Quách.

Khi quay về lều, trời đã hửng sáng.

Tiểu Ca, Ngô Tà, đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và những người khác đang đợi hắn bên ngoài lều.

“Cuối cùng anh cũng về rồi, Diệp chân nhân.” Ngô Tà thấy Diệp Phi trở về, trong lòng vô cùng vui mừng.

Diệp Phi còn định nói gì đó thì thấy thị vệ bên cạnh Đại Hãn đi tới, cung kính nhìn hắn.

“Diệp chân nhân, Đại Hãn cho mời.” Ngô Tà, Tiểu Ca và đội trưởng Lâm đều không hiểu.

Lúc này gọi anh ta đến là vì chuyện gì?

“Tôi biết rồi.” Diệp Phi bình tĩnh gật đầu.

Hắn cùng người đó đi đến lều lớn.

Vừa bước vào lều, hắn đã thấy Thiếp Ca đang đứng bên cạnh Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương có nhiều con, nhưng chỉ có một vương tử, nên trước nay vẫn rất cưng chiều nó.

Vừa bước vào, hắn đã chú ý đến ánh mắt không thiện cảm của Thiếp Ca.

Diệp Phi trực tiếp lờ đi.

Sau đó ngồi xuống ghế, cũng không hành lễ.

“Phụ hãn, Diệp chân nhân này thật quá đáng, thấy người mà cũng không hành lễ.” Thiếp Ca vẫn chưa quên, chính hắn đã xúi giục Vạn Nô Vương, đưa gã đến Mông Cổ làm con tin.

Chương 217

Trong lòng gã luôn ghi hận Diệp Phi, một năm qua đều sống bằng hận thù, chỉ chờ một ngày có thể quay về dạy dỗ hắn.

Bây giờ gã chỉ muốn tìm mọi cách gây khó dễ cho hắn.

Nhưng cảnh này, đông đảo cư dân mạng đã thấy rất rõ.

"Thằng mặt dày vô sỉ này, có phải đàn ông không?

Lúc trước chạy trối chết, nếu không có đại lão, người Đông Hạ bọn họ không biết đã chết bao nhiêu rồi, bây giờ lại dám cắn ngược một phát." "Đúng vậy, thật là mặt dày vô sỉ, còn vô sỉ hơn cả người nước Anh Hoa và nước Phiêu Lượng." "Tôi hiểu rồi, thằng nhóc này thù dai, hận đại lão đã đưa nó đến Mông Cổ, đúng không?

Sao thằng đàn ông này lại đáng ghét thế nhỉ?" "Không phải câu hỏi nghi vấn đâu, chắc chắn là câu khẳng định.

Thằng nhóc này chắc chắn thù dai, bản thân tham sống sợ chết mà còn dám tự nhận mình là vương tử." .....

Hình tượng của gã đàn ông này trên toàn mạng xã hội đã sụp đổ tan tành.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy cảnh này, không khỏi nhíu chặt mày.

Họ vô cùng không hài lòng với hành vi của Thiếp Ca, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Vạn Nô Vương đối mặt với sự lạnh nhạt và thản nhiên của Diệp Phi, chỉ khẽ liếc mắt một cái.

"Con ta mệt rồi, về nghỉ ngơi đi." Vạn Nô Vương nghe xong, khẽ phất tay, không để ý đến chuyện này nữa.

Thiếp Ca thấy thái độ của ông ta, cũng không dám làm càn, chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy cũng rời khỏi đây.

Trong lều chỉ còn lại Diệp Phi và Vạn Nô Vương.

Hai người không ai nói lời nào.

"Diệp chân nhân vất vả rồi." Khóe miệng Vạn Nô Vương nở một nụ cười.

Diệp Phi híp mắt, thấu hiểu sâu sắc cái gì gọi là "bên vua như bên hổ".

Hóa ra người ta biết hết cả.

"Đại Hãn nếu không có việc gì, tôi xin lui." Diệp Phi không muốn tiếp tục nói chuyện với người đàn ông này.

"Bản đại hãn biết tay nghề của Diệp chân nhân cao siêu, văn tài võ lược đều không thua kém bất kỳ nam tử nào trên thảo nguyên, lần này đối đầu với Mông Cổ, hy vọng ngài có thể ra tay." Vạn Nô Vương thấy bóng lưng của hắn, vội vàng lên tiếng.

Diệp Phi nghe vậy, quay đầu lại nhìn Vạn Nô Vương.

"Đại Hãn, tôi chỉ là một đạo sĩ, đánh trận tôi không rành." "Diệp chân nhân, ta đối với ngươi thế nào trong lòng ngươi rõ, ta vẫn luôn có ý gả con gái cho ngươi, chỉ là khổ vì thân phận, ta chỉ hy vọng ngươi có thể có một thân phận danh chính ngôn thuận." Vạn Nô Vương trong lòng hiểu rõ, cho dù Diệp Phi không thể luyện được thuốc trường sinh bất lão, thì lòng can đảm và tài hoa của hắn là những dũng sĩ Đông Hạ quốc không có được.Chi bằng giữ lại bên mình.

"Công chúa?" Diệp Phi giả vờ không hiểu.

Rồi hắn nhìn tướng mạo của Vạn Nô Vương, cộng thêm dáng vẻ thô kệch của phụ nữ trên thảo nguyên.

Công chúa này có thể đẹp đến đâu chứ?

Diệp Phi bất giác nuốt nước bọt.

“Thập nhất công chúa của bản đại hãn tuổi tác tương đương với ngươi.” Vạn Nô Vương có vẻ rất hài lòng nói.

Diệp Phi chỉ cười gượng một tiếng rồi rời khỏi lều.

Nhưng cư dân mạng thấy bộ dạng của Diệp Phi thì cười không ngậm được mồm.

“Haha, chẳng lẽ đại lão sắp lấy vợ sinh con?

Còn làm phò mã nữa à?” “Cũng không phải là không có khả năng, bây giờ chẳng phải đang trên đường làm phò mã sao?” “Đừng nói nữa, tội nghiệp đại lão của tôi, tôi thấy rồi, tỳ nữ ở đây còn đô con hơn cả tôi, đừng đùa.” “Chắc là cả thảo nguyên này, những người có nhan sắc cao như đại lão, Tiểu Ca và Ngô Tà đã không còn nhiều nữa rồi.” “Nhan sắc của cả thảo nguyên đều dựa vào họ cả.” .....

Mấy ngày sau.

Diệp Phi bị buộc phải ra chiến trường.

Không vì gì khác, chỉ vì không muốn nhìn thấy bộ mặt của Thiếp Ca.

Cả ngày cứ nhìn chằm chằm vào mình, lúc nào cũng muốn tìm cớ gây phiền phức.

“Anh hoàn toàn không cần thiết phải đến đây.” Tiểu Ca cưỡi trên ngựa, nhẹ giọng hỏi.

“Các cậu đều không ở đây, tôi ở đó cũng chẳng có gì vui.” Diệp Phi nghe xong, thản nhiên giải thích.

Tiểu Ca im lặng một lát, cũng không nói nhiều.

Buổi tối, mọi người dựng trại, Diệp Phi ngồi trên ghế một bên.

Hắn nghe thấy giáo sư Quách và giáo sư Tiền đang xem tin báo.

Mông Cổ tuy đang đại chiến với người Tây Liêu, nhưng vẫn không coi Vạn Nô Vương ra gì.

Binh lực vẫn rất hùng hậu.

Bây giờ đang điều binh khiển tướng.

"Viện quân Mông Cổ không quá năm ngày sẽ đến đây, bây giờ chúng ta phải đặt bẫy ở đây." Giáo sư Tiền chỉ tay vào bản đồ bố phòng.

"Tôi không tán thành, ở đây toàn là cây cối không thể che chắn cho người của chúng ta, ít nhất phải tiêu diệt năm vạn binh sĩ này trước." Ngô Tà lắc đầu.

"Đây là một thung lũng, rất thích hợp để mai phục." Ngô Tà chỉ tay lùi về phía sau một chút.

"Nghe nói lần này là Lư Lan Qua kiêu dũng thiện chiến, vị tướng quân này không thể xem thường, khoảng cách này có hơi gần quá không?" Giáo sư Quách nhíu mày.

"Không phải có Diệp chân nhân ở đây sao?

Chúng ta phụ trách giết địch, để Diệp chân nhân giết Lư Lan Qua, thế nào?" Ngô Tà rất tin tưởng vào bản lĩnh của Diệp Phi.

"Nhưng bản lĩnh của Lư Lan Qua này không thể xem thường, tôi lo cho Diệp chân nhân..." Giáo sư Tiền vẫn lo lắng.

"Được hay không, thử là biết." Tiểu Ca thản nhiên lên tiếng giải thích.

Suốt quá trình không ai hỏi ý kiến Diệp Phi.

Diệp Phi: .....

Các người làm vậy có ổn không?

Không cần hỏi ý tôi sao?

Cư dân mạng không khỏi mong chờ.

"Có phải tôi lại sắp được thấy bản lĩnh bá đạo của Diệp Phi đại lão không?" "Chắc là vậy rồi, tôi vẫn muốn xem đại lão làm thế nào, sức tay đó, cả đời này tôi cũng không theo kịp." "Tôi thì học không nổi, chỉ có thể chờ xem đại lão làm thế nào để một mũi tên khóa yết hầu thôi." .....

Đêm khuya.

Lính Mông Cổ đang đi tuần thì chú ý thấy có đuốc lửa xuất hiện xung quanh.

Họ vội thổi tù và, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lư Lan Qua nghe tiếng tù và, mặc nguyên bộ áo giáp, mặt đầy râu quai nón, đang không vui nhìn những người xung quanh.

"Mẹ kiếp, đúng là vô sỉ, dám đánh lén lúc nửa đêm, lão tử còn chưa ra tay, chúng nó đã ra tay trước rồi." "Chuẩn bị, giết cho lão tử." Lư Lan Qua rút đao trong tay, lật mình lên ngựa, chuẩn bị xông lên giết địch.

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền cầm đao, dẫn binh sĩ xông lên.

Hai bên giao chiến, sa vào cuộc chiến đấu ác liệt.

Chẳng mấy chốc, mùi máu tanh đã lan tỏa trong không khí.

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền thấy vậy, dẫn binh sĩ rút lui.

Binh sĩ phía sau định đuổi theo.

Lư Lan Qua thấy vậy, chần chừ một lúc, cuối cùng không đuổi theo.

Đêm hôm sau.

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền lại dẫn quân ra, quấy rối binh sĩ Mông Cổ.

Liên tục ba ngày, binh sĩ Mông Cổ không được ngủ một giấc ngon lành.

Mặt mày có chút phờ phạc.

Nhưng trong lòng cũng dâng lên một ngọn lửa giận vô cớ.

Cư dân mạng nhìn bộ dạng của những binh sĩ này, không khỏi cảm thấy đại lão thật lợi hại.

Chương 218

“Phải nói là, đại lão đúng là lợi hại, chiêu này thật đủ thâm, nhưng cũng là hiệu quả nhất.” “Cậu nói vậy không đúng, bây giờ binh lực của Đông Hạ không đủ, không làm vậy, không biết sẽ chết bao nhiêu người, làm vậy cũng là quyết định tốt nhất.” “Nghĩ đến là thấy buồn cười, đám lính Mông Cổ này có phải đang muốn chửi mẹ không?” “Haha, tôi nhìn đôi mắt đỏ ngầu của đám lính Mông Cổ này là thấy buồn cười rồi, haha.” “Tôi thật sự thấy rất thú vị.” .....

Lúc này, lính Mông Cổ thầm mắng người Đông Hạ vô sỉ, ra tay cũng tàn độc hơn trước.

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền thấy vậy, thấy thời gian cũng gần đủ, liền dẫn người rời đi lần nữa.

Lúc này trong lòng Lư Lan Qua đã bị lửa giận thay thế, ban ngày phải bố trận luyện binh, ban đêm lại ngủ không ngon, ai cũng sẽ bực mình.

Cuối cùng hắn quyết định đuổi theo.

Giáo sư Quách thấy lính Mông Cổ phía sau đã đuổi theo, trong lòng thầm vui mừng.

Ông dẫn chúng vào trong thung lũng.

Diệp Phi và mọi người đã sớm đợi trong thung lũng.

Xác định lính Mông Cổ phía sau đã tiến vào, họ đã chặn đường lui của thung lũng.

“Lăn đá!” Ngô Tà ra lệnh, những tảng đá lớn trong thung lũng lăn xuống.

Lư Lan Qua nghe thấy tiếng động, biết đã trúng kế.

Hắn định dẫn quân rời đi thì phát hiện mưa tên từ xung quanh bắn tới.

Trong chốc lát, tiếng mũi tên găm vào da thịt vang lên bên tai.

Lư Lan Qua trong lòng tức giận, vung đao trong tay, mưa tên không hề làm hắn bị thương.

Ngô Tà thấy cảnh này, nói: "Diệp chân nhân." Diệp Phi rút một cây cung tên từ sau lưng, mũi tên nhắm vào Lư Lan Qua.

Vút!

Mũi tên bắn ra, Lư Lan Qua nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm, theo tiềm thức né tránh.

Nhưng vẫn bị thương ở vai.

Cư dân mạng kinh ngạc.

"Khoảng cách này ít nhất cũng phải tám trăm mét rồi chứ?

Ánh mắt này, trình độ này, thật sự mỗi lần xem đều khiến người ta phấn khích." "Đại lão rất lợi hại, nhưng vị tướng quân Mông Cổ kia cũng rất ghê gớm, mũi tên của đại lão mà cũng né được chỗ hiểm." "Dù sao cũng là tướng quân trăm trận, khả năng nhận biết nguy hiểm vẫn có." "Tôi đang nghĩ một chuyện, đại lão không dễ gì thất thủ, các cậu nói có khả năng này không, đại lão nương tay?" "Cậu nói vậy cũng không phải không có lý, nhưng tại sao đại lão lại làm vậy?" .....

Diệp Phi lại rút một mũi tên từ ống tên sau lưng, đầu tên vẫn nhắm vào Lư Lan Qua.

Diệp Phi có biết đôi chút về Lư Lan Qua trong lịch sử, nhưng cũng chỉ là nghe nói.

Vị tướng quân này tuy có bản lĩnh, nhưng nhân phẩm không ra gì.

Cướp bóc, hãm hiếp, không việc ác nào không làm, loại người này không cần phải khách khí.

Sau đó hắn bắn vào vai còn lại của gã.

Cuối cùng là chân, cả hai chân.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu kinh ngạc trước tài bắn cung của Diệp Phi.

Khoảng cách xa như vậy, thật sự là khó càng thêm khó.

Ít nhất họ không làm được.

Lư Lan Qua ngã từ trên ngựa xuống, tứ chi đều đẫm máu tươi.

Dưới ánh đuốc, Lư Lan Qua nhìn Diệp Phi.

Trong mắt đầy hận thù.

"Lư Lan Qua là dũng sĩ Mông Cổ, người đàn ông này ở Mông Cổ có địa vị rất quan trọng, có lẽ có thể dùng hắn để giao dịch, đổi lấy sự yên ổn tạm thời." Diệp Phi không chủ trương chiến tranh, hễ có thể tránh được thì hắn sẽ tránh.

"Đại hãn chưa chắc đã đồng ý." Ngô Tà cũng không tán thành đánh trận, không chỉ tốn người tốn của mà còn ảnh hưởng đến bá tánh Đông Hạ.

"Tôi sẽ nói rõ với Đại hãn, các người tạm thời cứ canh giữ ở đây, đừng để hắn chết." Diệp Phi chủ động xin đi, theo lịch sử hắn nghe được, bây giờ vẫn chưa phải lúc trở thành phản quân.

Hiện tại Mông Cổ và Tây Liêu đang giao chiến, tạm thời không rảnh để ý đến họ.

Nếu thật sự chọc giận, ai sống ai chết khó mà nói.

Cho dù tộc Nữ Chân có hỗ trợ, cũng không phải là đối thủ của họ.

Diệp Phi suốt đêm quay về lều, cùng Vạn Nô Vương trò chuyện thâu đêm.

Hôm sau, Vạn Nô Vương quả thực đã động lòng.

Ông ta liền rút lại kế hoạch.

Nhưng bên Mông Cổ và Tây Liêu đang đánh nhau như lửa với nước.

Thêm vào đó Lư Lan Qua bị bắt làm tù binh, chiến tuyến phía trước căng thẳng, họ đồng ý yêu cầu không truy cứu.

Ngoài ra cũng cần Đông Hạ quốc xuất binh, giúp Mông Cổ cùng đánh Tây Liêu.

Mông Cổ không biết Vạn Nô Vương rốt cuộc muốn làm gì, bây giờ chỉ muốn đưa ra yêu cầu này.

Binh lực cũng là thứ không thể thiếu.

Vạn Nô Vương chỉ phái ba vạn binh sĩ tượng trưng, tỏ lòng thành.

Khi thả Lư Lan Qua đi, ánh mắt gã nhìn Diệp Phi vô cùng tức giận.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại." "Ngươi sẽ không có cơ hội đó đâu." Diệp Phi cười, nhếch mép nhìn Lư Lan Qua rời đi.

Giáo sư Tiền đem công lao của trận chiến này đều quy cho Diệp Phi.

Giáo sư Quách cũng đồng tình.

Vạn Nô Vương hài lòng gật đầu.

Ngay tại chỗ quyết định gả Thập nhất công chúa cho Diệp Phi, còn có Ngô Tà và Tiểu Ca.

Đều ban thưởng phụ nữ cho họ.

Còn quyết định ba ngày sau thành hôn.

Giáo sư Quách và những người khác vội vàng tạ ơn.

Chỉ có Diệp Phi đứng tại chỗ, mặt không biểu cảm.

Nhưng nội tâm của cư dân mạng lúc này đã không lời nào diễn tả được.

“Vậy là đại lão bị ban hôn?

Trở thành phò mã?” “Các cậu có thấy lạ không?

Tại sao Vạn Nô Vương lại làm vậy?

Quá gượng ép rồi.” “Không chỉ chúng ta thấy gượng ép, mà cả Vạn Nô Vương cũng vậy, cứ thế quyết định luôn cho đại lão Diệp Phi?

Ai có thể nói cho tôi biết đây có phải là mơ không?” “Tôi vẫn luôn nghĩ một nhân vật tầm cỡ như đại lão thì ai mới xứng đôi, bây giờ tôi đã hiểu, hóa ra là công chúa, chỉ có công chúa mới xứng.” “Cái này thì đỉnh rồi, vậy vấn đề là, đại lão có còn ra ngoài nữa không?

Đây là khảo cổ mà?

Giờ đã làm phò mã rồi.” “Vãi, cậu không nói tôi cũng quên, tôi còn tưởng đang xem phim, thế đại lão phải làm sao?

Khi nào mới về được.” “Chắc là không đâu, đại lão làm việc trước nay luôn có kế hoạch.” “Tôi luôn có một cảm giác rất mãnh liệt, Vạn Nô Vương này chỉ muốn giữ đại lão lại.” “Chuẩn rồi.” .....

Ba ngày sau.

Công chúa của Vạn Nô Vương xuất giá, mặc một bộ trang phục cưới Mông Cổ, đầu đội trang sức đặc trưng của Mông Cổ.

Sau khi bái biệt Vạn Nô Vương, mọi người ai về lều nấy.

Trong lều cũng sạch sẽ, gọn gàng và đầy không khí hỷ sự chưa từng có.

“Diệp chân nhân...” Thập nhất công chúa Mông Cổ, Hách Lạp Cách, đang e thẹn nhìn hắn.

Dung mạo của nàng thuộc hàng thượng thừa, đôi mắt long lanh ngấn nước, môi hồng răng trắng, chỉ là gương mặt không giống những cô gái yếu đuối.

Thêm vào đó một chút hoang dã và anh khí.

Diệp Phi đứng tại chỗ, không động đậy.

Chương 219

Hắn có vẻ im lặng.

Nhưng cư dân mạng thì từng người một đang xoa tay chờ đợi.

“Các cậu nói xem tiếp theo có diễn ra cảnh giới hạn độ tuổi không?” “Đó là cậu thôi, đại lão không làm vậy đâu.” “Nếu động phòng rồi thì thật sự không về được nữa, đừng mà, vạn lần đừng mà.” “Đúng vậy, ở đây cũng không có gì đáng để lưu luyến cả.” .....

Ngay lúc mọi người đang căng thẳng.

Diệp Phi bước tới.

Từng bước, từng bước tiến lại gần.

Khi chỉ còn cách một bước, hắn dừng lại.

Cúi đầu nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Đến lúc kết thúc rồi.” Diệp Phi đột nhiên nói một câu không đầu không cuối, người phụ nữ bỗng ngẩng đầu lên.

“Diệp chân nhân, tôi không hiểu ý ngài lắm.” Người phụ nữ nghe vậy, hơi thở ngưng lại.

“Không hiểu sao?

Tay cô bây giờ không phải đang cầm dao găm sao?” Giọng Diệp Phi đầy vẻ lạnh lùng, hắn thản nhiên lấy rìu lửa từ trên người ra.

“Diệp chân nhân, anh muốn làm gì?

Anh...” Thập nhất công chúa thấy cây rìu, kinh hãi thất sắc, bản năng lùi lại một bước.

“Kết thúc thôi.” Diệp Phi nói rồi vung rìu xuống.

Tam Muội Chân Hỏa cũng bùng lên trong chốc lát.

Thập nhất công chúa thấy vậy, sự hoảng loạn trong mắt biến mất, chỉ còn lại sự âm hiểm vô hạn.

“Chết trong vòng tay dịu dàng, chẳng phải tốt hơn sao?” Thập nhất công chúa nói ra giọng đàn ông.

Cư dân mạng nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

“Tình hình gì đây?

Sao Thập nhất công chúa lại là đàn ông?

Còn giọng nói này, sao quen thế nhỉ?” “Quen chứ sao không, đây là giọng của Vạn Nô Vương.” “Vãi chưởng, thời đó đã có chuyện bá đạo thế này rồi sao?

Còn biết giả gái nữa à?” “Đừng nói nhảm nữa, tôi thấy tình hình ở đây không ổn, đại lão hình như biết hết mọi chuyện.” .....

“Vạn Nô Vương, ngài hà tất phải làm vậy.” Diệp Phi thản nhiên nói.

“Ngươi quả thật không thay đổi chút nào, bất kể lúc nào, ngươi cũng khó kiểm soát như vậy.” Vạn Nô Vương nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, bóng dáng dần dần biến mất.

Xung quanh như một bức màn rơi xuống, biến thành một khung cảnh khác.

Diệp Phi mở mắt, thấy mình đang tựa vào vách tường.

Giáo sư Lý, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đều đang nằm trên đất.

Bên cạnh vẫn là cánh cửa đồng đó, chỉ là cánh cửa đồng trước mắt đã không còn là cánh cửa đồng lúc trước.

Từ Thanh Long, đã biến thành Bạch Hổ.

Hắn cúi đầu liếc nhìn cuộc trò chuyện của cư dân mạng.

“Đại lão, anh về rồi, chúng tôi còn tưởng anh sẽ cưới công chúa thật.” “Đúng vậy, thật sự dọa chết chúng tôi rồi.” “Công chúa gì chứ, đó là một yêu nhân.” “Đại lão, đó là chuyện gì vậy?

Sao các anh lại trở thành nhân vật trong lịch sử?” .....

Đối mặt với câu hỏi của cư dân mạng, Diệp Phi ngẩn người.

Không cần hỏi nữa, cảnh tượng mình ở trong lịch sử, họ cũng đã thấy rồi.

“Đây là một loại ảo thuật, đưa chúng ta vào trong lịch sử, trở thành một phần của lịch sử.

Muốn thoát ra thì phải đi cùng lịch sử đến cuối cùng.” Đôi môi Diệp Phi khẽ mấp máy, nhẹ nhàng giải thích.

Cư dân mạng chết lặng.

“Hóa ra anh vẫn luôn biết tình cảnh của mình???” “Đúng là đại lão, tuyệt thật, tôi thấy các giáo sư khác hình như đều không biết, cứ nghĩ mình là thần tử của Vạn Nô Vương.” “Tôi cũng vậy, tôi còn lo anh sẽ trở thành phò mã nữa.” “Chứ sao, thật sự dọa chết tôi rồi.” “Chẳng lẽ chỉ có mình tôi lo cho các giáo sư sao?

Bây giờ các giáo sư vẫn còn trong lịch sử, vẫn chưa tỉnh lại.” “Đại lão có cách nào không?” .....

“Cách thì tự nhiên là có.” Diệp Phi thấy lời của cư dân mạng, lại liếc nhìn các giáo sư bên cạnh.

Hắn lấy nồi và rượu từ trong túi ra.

Đốt Tam Muội Chân Hỏa lên.

Mùi rượu lập tức lan tỏa khắp nơi.

“Đại lão, anh đang nấu cái gì vậy?” “Đúng vậy, sao hơi nước bốc lên từ rượu lại có màu hồng, tại sao lại như vậy?” “Tôi thích uống rượu nhất, tôi thật muốn thử xem rượu này vị thế nào.” .....

Đối mặt với câu hỏi của cư dân mạng, Diệp Phi chỉ cười nhạt.

“Rượu này đã ngâm qua Nhục Yến Hoa, Nhục Yến Hoa tuy là tiền thân của hoa ăn thịt người, nhưng lá hoa lại có tác dụng giải trừ ảo cảnh.” “Thêm vào đó dùng lửa để đun sôi, hiệu quả tự nhiên là làm ít công to.” Diệp Phi sau đó ngồi xuống đất, dùng quạt quạt hơi nước vừa đun về phía các giáo sư.

Chỉ vài phút sau, ngón tay của giáo sư Tiền và giáo sư Lý khẽ động đậy.

Còn phát ra tiếng rên rỉ.

Những cư dân mạng tinh ý đã chú ý đến cảnh tượng trước mắt.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi, thật sự tỉnh rồi.” “Lợi hại quá, đơn giản vậy mà đã gọi họ dậy rồi sao?” “Tôi còn lo sẽ giống lần trước, tát một phát cho họ tỉnh.” “Ha ha ha, tôi cũng nghĩ vậy, tôi thật sự lo anh ấy sẽ làm thế.” .....

Cư dân mạng lúc này bàn tán sôi nổi, vô cùng thích thú.

Mấy phút sau.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý, và Ngô Tà cùng những người khác mở mắt.

Khi thấy cảnh vật xung quanh, họ không khỏi kinh ngạc.

Lúc trước không phải đang ở trong lều sao?

Sao bây giờ lại ở đây?

Trong đầu thoáng qua một tia khó hiểu.

Họ từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, thấy Diệp Phi đang ngồi trên đất, trong nồi còn đang nấu gì đó.

"Diệp Phi tiên sinh, chúng ta bị sao vậy?

Sao lại nằm trên đất?" Tiền Tinh Vân cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

Ngô Tà cũng đứng dậy, dụi mắt, thấy Tiểu Ca vẫn còn nằm trên đất.

Cậu vội vàng bước qua xem.

Còn chưa kịp đến gần, đôi mắt đang nhắm chặt của y đột nhiên mở ra, vô cùng lạnh lùng.

"Cậu tỉnh rồi, cậu thế nào?

Không sao chứ?" Ngô Tà bước tới, lo lắng hỏi.

"Ừm." Tiểu Ca gật đầu.

Diệp Phi thấy họ đều đã tỉnh, liền tắt lửa trước mặt.

Và kể lại toàn bộ sự việc cho họ.

"Vậy ý của anh là chúng ta đều bị đưa vào ảo cảnh, không phải thật?" Ngô Tà nghe xong, không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ở trong ảo cảnh, mình suýt chút nữa là vào động phòng rồi.

Mấy vị giáo sư của Tiền Tinh Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa là mất tiết tháo cuối đời.

Sau đó lại như nghĩ đến điều gì đó.

"Vậy những gì chúng ta tham gia vào trước đây đều là thật sao?" Tiền Tinh Vân vẫn cảm thấy lịch sử này quá chân thực, và tại sao trong lăng mộ này lại xuất hiện những hình ảnh như vậy.

“Đúng vậy, nếu tôi không đoán sai, chủ nhân của lăng mộ này chính là Vạn Nô Vương, những gì chúng ta thấy cũng là một phần trải nghiệm của Vạn Nô Vương, cũng là thật, còn về sau...” “Dù sao cũng là ảo cảnh.

Chương 220

Đây cũng là lăng mộ của ông ta, sẽ không thật sự tha cho chúng ta đâu." Diệp Phi mặt mày nghiêm trọng, giọng nói cũng nặng nề không kém.

Tiền Tinh Vân và những người khác kinh ngạc, vậy là họ đã tham gia vào một sự kiện chứng kiến lịch sử?

"Ý của anh là, đây là lăng mộ của Vạn Nô Vương, nên ông ta muốn chúng ta ở đây chứng kiến mặt anh dũng của ông ta, cuối cùng khi chúng ta lơ là, sẽ giết chúng ta?" Giáo sư Lý trong lòng kinh hãi, không dám tin nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi gật đầu.

"Trong lịch sử sau này, Vạn Nô Vương cuối cùng sẽ thất bại, cả nước Đông Hạ cũng sẽ không còn tồn tại." Giọng Diệp Phi vô cùng chắc chắn.

"Vậy thì nguy hiểm thật, tôi suýt chút nữa là chết ở đây rồi." Đội trưởng Lâm cũng một phen hú vía.

"Vậy sao anh không sao?

Anh phát hiện ra bằng cách nào?" Ngô Tà vô cùng khó hiểu hỏi dồn.

Cho dù Diệp Phi có lợi hại, cũng không thể biết hết mọi thứ được chứ?

"Có lẽ là vì trên người tôi có rượu, nên tôi luôn đối mặt với mọi chuyện bằng tâm thái của một người ngoài cuộc." Diệp Phi nhẹ nhàng giải thích.

Tiền Tinh Vân và những người khác vô cùng cạn lời, hóa ra anh ta

biết hết mọi thứ, chỉ đứng nhìn họ giãy giụa ở đây?

Không biết tại sao, trong đầu lại hiện ra một từ.

Không phúc hậu.

Tiền Tinh Vân im lặng một lúc.

"Nhưng tại sao lại muốn giết chúng ta?" Suy nghĩ rất lâu, không có lý do gì cả, muốn giết họ, hà tất phải tốn công tốn sức như vậy?

Trực tiếp giết họ lúc mới vào là xong rồi mà?

"Đó là vì, giết các người, linh hồn của họ mới được giải thoát, đoạt xá các người, như vậy mới có thể rời khỏi đây, những người phụ nữ các người cưới trong mơ, thực ra đều là quỷ hồn." "Họ bị nhốt ở đây nhiều năm như vậy, đã sớm muốn ra ngoài, chỉ là không có cơ hội." Diệp Phi nhẹ nhàng giải thích.

Mọi người nghe vậy, bừng tỉnh ngộ, đồng thời sau lưng lập tức túa ra một lớp mồ hôi hột.

Không khỏi sợ hãi.

Suýt chút nữa đã trở thành một trong những quỷ hồn ở đây.

Diệp Phi dọn dẹp đồ đạc, đeo ba lô lên vai.

"Bây giờ chúng ta nên đi rồi." Diệp Phi nhìn cánh cửa đồng trước mặt.

Nhưng các giáo sư dường như nhớ ra điều gì đó, không hề nhúc nhích.

"Diệp Phi tiên sinh, trong lịch sử, anh vẫn giữ được sự tỉnh táo, vậy biểu hiện của anh trên chiến trường cũng là thật sao?" Giáo sư Quách nhớ rất rõ, thuật bắn cung đó không phải là giả, ít nhất cũng có thể bắn trúng từ cả trăm dặm.

Điều này tuyệt đối không hợp lý, tuyệt đối không phải như vậy.

"Cái đó... tôi thường xuyên luyện tập sức tay, tôi cần phải đảo chảo, cộng thêm tôi vốn rất có hứng thú với bắn súng, nên mới bắn chuẩn như vậy." Diệp Phi nghe thấy tiếng, mỉm cười, thái độ rất thành khẩn.

Nhưng lời giải thích như vậy, mọi người thật sự không thể tin được.

Cư dân mạng cười như được mùa.

"Tôi thật sự cảm thấy tài bịa chuyện của đại lão ngày càng lợi hại, bây giờ nói mà mặt không đỏ tim không đập." "Chứ sao, ngày càng điêu luyện, tôi bây giờ còn thấy mặt đại lão dày hơn rồi." "Đúng vậy, đây là đang lừa ai chứ?

Tôi là một đầu bếp, tôi ngày nào cũng đảo chảo mà còn không nói có thể luyện được bản lĩnh như vậy, còn bắn xa trăm mét nữa?

Tôi mười mét còn bắn không tới." "Cậu sao có thể giống đại lão được, thân phận của đại lão là gì các người không biết à?" "Đúng vậy, người ta là Diệp chân nhân..." "Không đúng, Diệp chân nhân, trong lịch sử chúng ta còn có một Diệp chân nhân nữa?" "Mẹ kiếp, cậu không nói tôi cũng quên, hình như có chuyện như vậy, đây là tình huống gì vậy?" .....

Câu hỏi của cư dân mạng, các giáo sư khác cũng thấy được.

Họ cũng đột nhiên bừng tỉnh, không dám tin nhìn Diệp Phi.

Ngô Tà mím môi, trong lòng kinh ngạc.

Sao ở đâu cũng có Diệp chân nhân này?

"Diệp Phi huynh đệ, trong lịch sử thật sự có nhân vật Diệp chân nhân sao?

Lần trước ở chỗ Nam Hải Vương đã nhắc đến Diệp chân nhân, tại sao ở chỗ Vạn Nô Vương lại có Diệp chân nhân nữa?" "Năm tháng của hai người này dường như cách nhau rất nhiều năm chứ?

Diệp chân nhân này bây giờ bao nhiêu tuổi?" Ngô Tà tiếp tục truy vấn.

"Cái này... có lẽ vì tôi họ Diệp, nên mới bị coi là một phần của lịch sử, giống như thân phận tướng quân của các cậu vậy." Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Các giáo sư nghe vậy, cũng cảm thấy khả năng này rất hợp lý, có lẽ đều là trùng hợp.

Nhưng có thật sự là trùng hợp hay không thì không biết được.

Mang theo một bụng nghi vấn, họ chuẩn bị đi về phía cánh cửa đồng Bạch Hổ.

Còn người dân bên ngoài thì đang tò mò về thân phận của Diệp Phi.

Sông băng xuất hiện sinh vật nguy hiểm như vậy, cũng đã chết rất nhiều người, rất nhiều cư dân mạng Đại Việt đều đang theo dõi sát sao.

Video Teng Teng: Nhà ẩm thực có tài bắn cung siêu phàm, rốt cuộc đã luyện thành như thế nào??

APP Douyue: Trong lịch sử cũng xuất hiện một Diệp chân nhân, có phải là cùng một người với Diệp chân nhân của Nam Hải Vương không?

Bộ Kinh ngạc IU: Diệp chân nhân trong lịch sử và nhà ẩm thực rốt cuộc có quan hệ gì?

Từng tin tức đẩy Diệp Phi lên đầu sóng ngọn gió, một lần nữa trở

thành đối tượng bàn tán của cư dân mạng.

“Lần trước ở chỗ Nam Hải Vương tôi đã thấy Diệp chân nhân đó chính là đại lão, bây giờ không ngờ là thật?

Đã được chứng thực rồi sao?” “Chắc là vậy, dù sao khả năng này vẫn tồn tại, tôi thật sự say rồi.” “Haha, tôi đỉnh quá, đại lão, nói không chừng thật sự là Diệp chân nhân đó, còn là người đã mang Nam Hải Vương đi.” “Vậy vấn đề là, mang đi đâu?” Nếu chính Diệp Phi mà thấy được những cuộc đối thoại này của cư dân mạng, chắc hẳn nội tâm sẽ vô cùng cạn lời.

Trong lăng mộ.

Giáo sư Tiền và những người khác nghe anh ta nói vậy, còn có thể nói gì nữa, cũng không tiện tiếp tục truy vấn.

Thay vào đó họ nhìn vào văn tự trên cửa đồng.

Trên đó là Bạch Hổ, trước đó rõ ràng là Thanh Long.

“Đây là... chúng ta đi từ một cánh cửa đến một cánh cửa khác?” Ngô Tà thấy vậy, không khỏi kinh ngạc, nói vậy thì chẳng phải tiếp theo sẽ phải đi vào bốn cánh cửa sao?

Nguy hiểm sau cánh cửa rốt cuộc là gì, bây giờ vẫn không ai biết?

Sẽ không lại giống như trước chứ?

Nghĩ đến đây, cậu không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, còn có chút đau đầu.

“Có thể nói như vậy, nhưng bắt buộc phải đi.” Diệp Phi gật đầu.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kể là nguy hiểm gì cũng phải đi.

Bây giờ còn có Diệp Phi ở đây, càng không có gì phải sợ hãi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dẫn người đẩy cửa đồng ra.

Không xuất hiện ánh sáng trắng như lần trước, Tiền Tinh Vân trong lòng có chút căng thẳng.

Thật sự lo lắng lỡ như lại có một màn trở thành một phần của lịch sử, nói không chừng sẽ không may mắn như vậy.

Cửa đồng được mở ra, một mùi hương tình dục phả vào mặt.

Mùi hương này khiến người ta cảm thấy khó chịu và quỷ dị.

Đây là lăng mộ, sao lại có mùi hoan ái?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn vào lối vào tối om trước mặt, còn có bậc thang.

Họ bịt mũi đi xuống theo hướng bậc thang.

Càng đi xuống, mùi hương càng nồng nặc.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đều đã ngoài năm mươi, tuổi tác lớn như vậy mà ngửi thấy mùi này.

Thật sự là...

Chương 221

rất khó nói.

Tiểu Ca nhíu mày, chỉ khẽ nhíu một cái, chẳng mấy chốc lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước.

Ngô Tà mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại vô cùng căng thẳng.

Không khí ở đây không đúng.

Diệp Phi chủ động đảm nhận trách nhiệm của Băng Băng và Ngốc Tiểu Muội, chủ động giới thiệu hoàn cảnh ở đây cho cư dân mạng.

"Thưa quý vị khán giả, vách đá ở đây không phải là vách đá bình thường, trên đây đã được rắc một lớp chu sa, chỉ là không dễ nhìn ra." Diệp Phi vừa dứt lời, Ngô Tà đột nhiên nhìn vào vách đá.

Cậu đưa tay ra sờ, trên ngón tay quả thật có màu đỏ.

Chu sa trấn tà?

Chẳng lẽ ở đây còn có tà vật gì sao?

Cư dân mạng thì thấy được sắc mặt khó coi của Ngô Tà, ai nấy đều tò mò.

"Chu sa không phải để trừ tà sao?

Bôi chu sa lên vách đá là để làm gì?" "Còn phải hỏi à?

Bên dưới nói không chừng có thứ gì đó tà ác." "Cũng đúng, Vạn Nô Vương này trông rất kỳ quái, tôi còn nhớ lúc ở trong lều, dấu ấn màu đỏ sau lưng ông ta, tôi bây giờ vẫn thấy kỳ lạ." "Vạn Nô Vương nói không chừng chính là thứ kỳ quái đó." .....

Mọi người đi được mười phút thì thấy một hồ nước, ngay bên

dưới bậc thang.

Nước trong vắt.

Giống như người ta đã đào một cái hố sâu giữa vách đá, rồi đổ nước vào.

Giữa hồ nước, có một người phụ nữ đang nằm.

Mái tóc đen như mực xõa ra trong nước, dung mạo xinh đẹp, da trắng như tuyết, hàng mi dày.

Đôi môi hồng nhạt, trên má còn có chút ửng hồng.

Cả người như đang ngủ, trôi nổi trong nước.

Trên người còn mặc trang phục của nước Đông Hạ.

Trên vạt áo, đặt một chuỗi vòng tay.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng mọi người đều ngẩn người.

Trước đó Diệp Phi nói ở đây có chu sa, họ còn tưởng ở đây có thứ gì tà ác.

Nhưng không ngờ lại là một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.

Trong chốc lát cũng không biết phải làm sao.

Ngô Tà cũng ngơ ngác, đây là chuyện gì?

Mùi hoan ái vừa rồi, chẳng lẽ là từ trên người cô ta phát ra sao?

Cư dân mạng thấy người phụ nữ như vậy không khỏi động lòng.

“Tôi lần đầu tiên thấy một người phụ nữ đẹp như vậy, ít nhất cũng phải mấy trăm năm rồi chứ?

Vẫn có thể giữ được vẻ đẹp như vậy.” “Oa, tôi thật sự say rồi, phụ nữ tộc Nữ Chân đều là vai hổ lưng gấu, lần đầu tiên thấy một người phụ nữ đẹp như vậy, thật đẹp, tôi thật muốn mang về nhà.”

“Tôi cũng muốn, thật sự đẹp quá, mẹ tôi mà thấy tôi cưới được người phụ nữ đẹp như vậy, nằm mơ cũng cười tỉnh.” “Mẹ tôi đã chết rồi, nhưng nếu biết tôi có thể cưới được người phụ nữ như vậy, chắc cũng phải báo mộng nói cho tôi biết là bà rất hài lòng.” “Mấy ông đàn ông các người có não không vậy?

Đã mấy trăm năm rồi, nữ thi này vẫn còn nguyên vẹn, các người có thể nghĩ xem đây là người gì không?” .....

Diệp Phi thấy trên màn hình đạn mạc vẫn còn người lý trí, hài lòng gật gù.

“Diệp Phi huynh đệ, anh kiến thức rộng rãi, có phải anh biết gì rồi không?” Ngô Tà thấy sắc mặt Diệp Phi, nhỏ giọng hỏi.

Giáo sư Lý đứng bên cạnh cũng tò mò nhìn hắn.

“Đây là con gái của Vạn Nô Vương, cũng là Thập nhất công chúa lúc trước định gả cho tôi, tôi nghe Tam thúc nói qua, vị công chúa này tính tình hung dữ, lòng báo thù cực nặng, nghe nói cuối cùng bị Vạn Nô Vương tự tay chém giết.” “Chỉ vì vị công chúa này có ý định ngồi lên ngôi vua, ngấm ngầm thông đồng với Mông Cổ, bán nước.” “Vạn Nô Vương trong cơn tức giận đã chém giết cô ta.” Diệp Phi không hiểu, rõ ràng là bị chém giết, sao đầu vẫn còn nguyên vẹn?

Điểm này thật sự không nghĩ ra.

Tiền Tinh Vân và những người khác nghe xong, ánh mắt vẫn luôn nhìn người phụ nữ trong nước.

Giáo sư Lý thì tò mò.

“Không phải nói là bị chém giết sao?

Sao bây giờ thi thể vẫn còn nguyên vẹn?” Nghĩ đến đây, giáo sư Lý đứng trên hồ nước, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên!

Ngón tay của nữ thi đột nhiên động đậy.

Giáo sư Lý còn tưởng mình hoa mắt, không dám tin dụi mắt.

Ông vội vàng hỏi học sinh bên cạnh.

"Tiểu Triệu à, cậu có thấy ngón tay của người phụ nữ này động không?" Học sinh nghe xong, quan sát một lúc, cũng không thấy động đậy.

"Giáo sư, chắc chắn là ngài nhìn nhầm rồi, hoa mắt thôi." Học sinh an ủi.

Tiền Tinh Vân nghe xong, cũng suốt nhìn nữ thi, liền thấy khóe miệng nữ thi nở một nụ cười.

"Không đúng, nữ thi cười rồi, thật sự cười rồi." Giọng Tiền Tinh Vân kích động, vội vàng giải thích.

"Giáo sư Tiền, ngài có phải cũng giống giáo sư Lý, hoa mắt rồi không?" Giáo sư Quách cảm thấy khả năng này không lớn lắm.

Cư dân mạng thấy mấy vị giáo sư đều có thái độ như vậy, cũng cảm thấy tò mò.

Họ cứ nhìn chằm chằm vào nữ thi.

Ban đầu còn tưởng sẽ thấy khóe miệng động, hoặc ngón tay động.

Kết quả.....

"Mẹ ơi, không ổn rồi, không phải nói miệng động sao?

Sao lại thành mở mắt?" "Vãi chưởng, dọa tôi giật mình, tình hình gì đây?

Sao tỉnh rồi???" "Không ổn rồi, đại lão, tỉnh rồi, con mụ đó tỉnh rồi." .....

Diệp Phi chú ý đến cuộc đối thoại của cư dân mạng, liền chuyển tầm mắt sang nữ thi.

Lúc này, mắt của nữ thi một nửa màu bạc, một nửa màu xanh lục, trên má phải xuất hiện hoa văn màu bạc, má trái xuất hiện hoa văn màu xanh lục.

Vô cùng quỷ dị, cuối cùng cô ta từ từ ngồi dậy, mái tóc đen cũng biến thành màu xanh lục.

Như chuồn chuồn lướt nước, cô ta đứng trong nước, đôi mắt quỷ dị đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Đôi mắt như vậy khiến người ta bất giác dựng tóc gáy.

Theo tiềm thức muốn lùi lại.

"Âm Dương Nữ Thi?" Ngô Tà chết lặng, khẽ lẩm bẩm.

Cậu có chút căng thẳng.

"Âm Dương Nữ Thi là gì?" Giáo sư Hách đứng gần Ngô Tà nhất, vừa hay nghe được lời cậu nói.

"Âm Dương Nữ Thi trong bút ký có ghi lại, loại này chính là âm dương đồng thể, nữ sinh nam mệnh, Diệp Phi huynh đệ nói ra hành vi lúc sinh thời của cô ta, tôi cũng có thể hiểu được." "Vị công chúa này có một trái tim đàn ông, sau khi bị chém đầu, có người dùng vu thuật dung hợp lại, chắc hẳn linh hồn trong cơ thể người phụ nữ này, có một phần là của vu sư." Ngô Tà mặt mày nghiêm trọng giải thích.

Trong bút ký cũng có ghi lại, gặp phải loại Âm Dương Nữ Thi đồng thể này, còn là vu sư biết kỳ hoàng chi thuật, càng phải nhanh chóng rời đi.

"Đi, chúng ta rời khỏi đây ngay lập tức." Ngô Tà vừa dứt lời, mọi người định quay người rời đi.

Người phụ nữ trong hồ đột nhiên hét lên một tiếng, lối vào sau lưng đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn.

Chặn kín lối vào.

Cuối cùng cô ta từ từ bay lên khỏi mặt nước.

Móng tay từ màu đen biến thành màu đỏ.

Đôi mắt hai màu bạc-lục như đắc ý nhìn họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

"Gào....." Tiếng hét vang vọng khắp động đá, chỉ thấy sương mù màu đỏ hiện ra từ xung quanh.

Chương 222

Tiền Tinh Vân và mọi người nghe thấy tiếng hét này, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Trên người dường như có thứ gì đó đang bị rút ra.

Trong đó có mấy sinh viên ngã xuống đất, từ trong cơ thể họ hiện ra những bóng người y hệt.

Nhẹ nhàng thoát ly khỏi thể xác.

Ngay sau đó, những bóng người này bay vào miệng của nữ thi.

Cư dân mạng thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi.

“Vãi, đó là cái gì vậy?

Sao lại chui vào miệng nữ thi?” “Mẹ kiếp, đây là Âm Dương Nữ Thi gì vậy, kinh khủng quá, còn có tiếng hét này, sao nghe mà tim tôi đau thế?” “Tôi cũng vậy, khó chịu đến cực điểm, tôi cảm thấy mình như bị bệnh tim vậy.” “Chúng ta đều như vậy, vậy các giáo sư thì sao?” “Sao tôi thấy bóng người của giáo sư Lý cũng chui vào rồi.” .....

Cư dân mạng xem mà tim đập chân run.

Cũng lo lắng không thôi.

Hận không thể xông lên cứu họ.

“Tiểu Ca... ngăn cô ta lại, không thể tiếp tục nữa, thứ cô ta ăn là hồn phách.” Ngô Tà đau đớn ôm đầu, giọng nói vô cùng thống khổ.

Tiểu Ca không nói hai lời, liền bật người lên, rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay, định xông lên.

Còn chưa kịp tiếp xúc với nữ thi, trong nước đã sủi bọt.

Hồ nước trong vắt, bọt khí ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Đột nhiên từ trong nước hiện ra một đống thi thể.

Đều là thi thể đàn ông, da bị ngâm đến trắng bệch, trong tay còn cầm một con dao găm bằng đồng sắc bén.

Trên người còn có giọt nước nhỏ xuống hồ, sau đó xông lên, nhắm thẳng vào Tiểu Ca.

Tiểu Ca bị đám người đột ngột xuất hiện bao vây, cả người lùi về phía sau.

Rơi trở lại mặt đất.

Tiểu Ca thấy vậy, nội tâm lạnh lùng, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, liền rạch lòng bàn tay.

Nhắm vào đám thi thể đang xông tới mà quét ngang một đường.

Trên người đám thi thể bốc lên khói trắng, rơi trở lại xuống nước.

Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác lúc này đã hôn mê.

Nằm bất động trên đất.

Chỉ có Ngô Tà, Diệp Phi và Tiểu Ca ba người còn đứng.

Nhưng bộ dạng của Ngô Tà vô cùng đau đớn, ôm đầu, thống khổ không chịu nổi.

Linh hồn trên đầu lúc này cũng đang ẩn hiện.

Tiểu Ca thấy vậy, huyết mạch kỳ lân trên người đột nhiên nổi lên, trên mặt xuất hiện những hoa văn màu đen.

Nước trong hồ vẫn không ngừng sủi bọt.

Bên dưới hồ nước xuất hiện những vật màu trắng, lúc này đột nhiên mở mắt.

Miệng còn đang nhả bong bóng.

Cư dân mạng thấy cảnh này liền không bình tĩnh được nữa.

"Vãi, lúc trước tôi còn tưởng hồ nước này sạch sẽ, nên mới trong như vậy, hóa ra tôi đã sai, hóa ra bên dưới toàn là thi thể?" "Còn là thi thể bị ngâm đến trương phình, không còn chút huyết sắc nào, đây là chuyện gì vậy?" "Vừa rồi chắc chắn là do góc quay, nên không nhìn rõ thứ trong nước, chỉ tưởng là đá cuội trắng, hóa ra không phải à?" "Đừng nói nhảm nữa, nếu màu trắng đều là thi thể, hồ nước này chết ít nhất cũng phải mấy chục mét, không lẽ ở đây toàn là thi thể?" "Mẹ kiếp, cậu nói vậy tôi mới nhớ ra, hình như có khả năng đó, trời ơi, thật đủ rồi, nếu nói như vậy, ít nhất cũng phải mấy ngàn người rồi chứ?" "Đại lão cứu mạng, đại lão đang làm gì vậy?" .....

Cư dân mạng nhắc nhở như vậy, mọi người mới nhớ ra.

Họ lần lượt chuyển tầm mắt sang Diệp Phi.

Chỉ thấy Diệp Phi đang nghiền thứ gì đó trên đất, nghiền đi nghiền lại.

"Đại lão lại chuẩn bị gì nữa vậy?

Giờ này là giờ nào rồi?" "Kệ đi, bây giờ đại lão làm gì tôi cũng thấy rất hợp lý." "Nhưng đây là đang nghiền cái gì?

Đây là thứ gì vậy?" "Lát nữa sẽ biết, chúng ta cứ mở to mắt ra xem là được." .....

Diệp Phi liếc nhìn Ngô Tà bên cạnh, thấy cậu đau đớn, liền dùng cạnh tay đánh một cái.

Ngô Tà ngã xuống đất bất động.

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca đang chiến đấu với đám thi thể trong nước.

"Cố lên." Diệp Phi nói rồi cầm bát trong tay lên, đi đến bên hồ nước.

Hắn đổ thứ trong tay vào.

Chỉ trong vài giây, nước trong hồ đã đóng băng.

Những thi thể còn chưa kịp ra khỏi nước cũng bị đóng băng trong nước.

Tiểu Ca giải quyết xong đám thi thể trước mặt, liền nhìn về phía nữ thi.

Lúc này trên đầu nữ thi đã mọc ra một cặp sừng.

Một chiếc màu xanh lục, một chiếc màu bạc, vô cùng quỷ dị.

Thấy hồ nước của mình bị đóng băng, cô ta trong lòng tức giận.

Nhắm thẳng hướng Diệp Phi mà lao tới.

Cư dân mạng xem mà một phen kinh hãi.

"Không ổn rồi, nó đến rồi." "Mẹ kiếp, đây là quái vật gì vậy, còn mọc sừng nữa?" "Tốc độ cũng khá nhanh, bây giờ làm sao?

Đại lão mau chạy đi." "Chạy đi đâu?

Bây giờ chạy đi đâu được?" .....

Diệp Phi nhìn nữ thi đến gần, mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên.

Tiểu Ca đột nhiên bật người lên, đặt ngang Hắc Kim Cổ Đao trước mặt Diệp Phi.

Nữ thi dường như có chút sợ hãi Hắc Kim Cổ Đao, còn chưa kịp chạm vào, cả người đã bay lùi lại.

"Nhanh nghĩ cách đi." Tiểu Ca khẽ quay đầu nhìn Diệp Phi, sau đó liền lao vào đánh với nữ thi.

Hắc Kim Cổ Đao chém lên người nữ thi, nghe như chém vào đồng thiếc.

Phát ra tiếng keng keng.

Diệp Phi im lặng một lúc, rơi vào trầm tư.

“Đừng làm cô ta bị thương, nếu không những sinh hồn cô ta ăn vào sẽ không giữ được.” Diệp Phi đứng trên bậc thang nói.

Bây giờ cả nước Đại Việt đều đang theo dõi tình hình lăng mộ này.

Thấy Diệp Phi lộ vẻ khó xử, họ thầm nghĩ việc này e rằng có vấn đề nan giải rồi.

Giáo sư Phương và Hoắc lão cũng đang theo dõi động thái của lăng mộ này.

“Hoắc lão, xem ra bây giờ, Diệp Phi bọn họ đã gặp phải vấn đề nan giải rồi.” Giáo sư Phương liếc nhìn Hoắc lão.

“Phải tin tưởng Diệp Phi, nhất định sẽ có cách.” Hoắc lão nghe vậy, thản nhiên giải thích.

“Nhưng nghe ý của Diệp Phi, nếu nữ thi này bị thương, linh hồn của các giáo sư khác cũng sẽ bị ảnh hưởng.” Nghĩ đến đây, giáo sư Phương ít nhiều vẫn không yên tâm.

“Ông xem Diệp Phi đang làm gì kìa?” Hoắc lão không nói gì, mà chỉ nhìn Diệp Phi.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi rất bình tĩnh nghiền băng thiền thành bột, thêm vào băng mã phong đông lạnh nhanh, trộn lại với nhau.

Nữ thi cảm nhận được một tia lạnh lẽo, cơ thể cứng đờ.

Chương 223

Cô ta đột nhiên nhìn Diệp Phi.

Sau đó gầm lên một tiếng, trên người bắt đầu bốc lên sương mù màu đỏ.

Lớp băng trong hồ nước bị phá vỡ lần nữa.

Xuất hiện từng vết nứt, một nửa người cô ta bốc lên ánh sáng trắng, nửa còn lại là màu xanh lục.

Lớp băng vỡ ra, chỉ thấy những thi thể dưới nước, lúc này đột nhiên nhảy ra khỏi nước.

Con dao găm sắc bén trong tay chúng nắm chặt.

Sắc mặt vốn thất thần, lúc này từng người một trở nên hung tợn.

Hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Ca thấy vậy, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không thể làm tổn thương nữ thi dù chỉ một chút.

Diệp Phi thấy những thứ này, sắc mặt lạnh nhạt.

Lúc trước ở nhà, những lúc rảnh rỗi hắn thường xem những thứ trong hệ thống.

Hắn rất có hứng thú với Bát Tuyệt Hương của hệ thống.

Lúc đó thấy thú vị nên đã chọn một cái.

Bây giờ vừa hay dùng được.

Nghe nói nó có tác dụng khắc chế đối với tất cả nguồn gốc của tà ác.

Để đốt Bát Tuyệt Hương này cần một loại lửa rất đặc biệt.

Đó là cần phải dùng Tam Muội Chân Hỏa.

Ngọn lửa màu vàng kim đốt cháy nó, những thi thể đang định tấn công Diệp Phi.

Như bị trúng tà, lũ lượt ngửi mùi Bát Tuyệt Hương trước mặt.

Dao găm trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra âm thanh trong trẻo.

Nữ thi thấy 'nô lệ' của mình lúc này đã không còn chịu sự kiểm soát của mình.

Sắc mặt vô cùng tức giận.

Sau đó là một tiếng gầm giận dữ, những thi thể đang hít Bát Tuyệt Hương.

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ như vậy, đều ôm tai, cuối cùng biến mất.

Diệp Phi thấy vậy, bình tĩnh dập tắt Bát Tuyệt Hương bên cạnh.

Tiếp tục nghiền thứ trong tay.

Nữ thi thấy Diệp Phi như vậy, sừng cũng ngày càng dài ra.

Tiểu Ca lạnh lùng rơi xuống đất, bôi máu kỳ lân lên lưỡi đao.

Nhắm thẳng vào nữ thi mà chém tới.

Vai của nữ thi bốc lên khói trắng.

Phát ra tiếng xèo xèo.

Đôi mắt màu bạc và xanh lục của nữ thi lóe lên một tia sáng đỏ, nhắm vào Tiểu Ca mà cào tới.

Cô ta hận không thể xé xác người đàn ông này ra thành trăm mảnh.

Tiểu Ca cũng không ngờ nữ thi này lại có thân thủ tốt đến vậy.

Y né được một tay, nhưng không ngờ móng vuốt tay còn lại của nữ thi đã chờ sẵn.

Liền bị móng tay sắc bén của nữ thi cào bị thương.

Trên người Tiểu Ca lập tức rỉ ra máu tươi đỏ thẫm.

Nữ thi thấy có cơ hội, liền tung một cước về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca bị đập vào vách đá.

Y ôm ngực phun ra một ngụm máu.

Tiểu Ca lạnh lùng nhìn nữ thi, định tiếp tục ra tay.

Nhưng một cơn đau nhói tim truyền đến từ lồng ngực.

Y không dám hành động.

Nữ thi thấy kẻ ngáng đường đã được giải quyết.

Cái sừng trên đầu đã mọc thành hình, cô ta vội vã lao về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng chỉ thấy một bóng đen đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

Mắt thấy sắp đến bên cạnh Diệp Phi.

Diệp Phi bình tĩnh cho tay vào trong bát, sau đó vốc ra một nắm bột, ném về phía nữ thi.

Cư dân mạng và Tiểu Ca đều sững sờ.

Móng vuốt đã đổi màu lúc này chỉ còn cách Diệp Phi vài centimet.

Nữ thi như bị điểm huyệt, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Đôi mắt dị sắc của cô ta lóe lên vẻ giận dữ.

Rõ ràng cô ta đã nhận ra cái sừng trên đầu bị băng đông cứng lại.

Những đường vân trên mặt cũng bắt đầu mờ dần. "Ngươi không

cử động được, đến lượt ta." Diệp Phi đột nhiên ra tay, ấn nữ thi xuống đất.

Hắn đấm túi bụi vào mặt cô ta.

Cư dân mạng còn chưa hoàn hồn sau cú sốc trước đó, đã nghe thấy tiếng quyền đấm vang vọng khắp không gian. "Đại lão vừa ném cái gì thế?

Sao cái sừng trên đầu nó lại đóng băng được vậy?" "Chắc là mấy con ve băng và ong bắp cày đó.

À mà, bây giờ đại lão đang làm gì vậy?

Dù sao cũng là một nữ thi, sao có thể ra tay nặng như thế?" "Cậu nói nhảm gì thế?

Nó biến phụ nữ và các giáo sư thành cái dạng gì rồi?

Còn cần nương tay à?" "Nhưng tại sao đại lão lại làm vậy?

Giết thẳng luôn là được rồi, với lại nữ thi này hình như bị đánh không có đất chống trả." "Đợi lát nữa đại lão xong việc rồi hỏi là được, tôi tin đại lão làm gì cũng có nguyên tắc của mình." "Tôi cũng vậy.".....

Giáo sư Phương và lão Hoắc thấy Diệp Phi ra tay nặng như vậy, liền cau mày. "Diệp Phi đang làm gì vậy?" "Ông nhìn kỹ xem, tôi hình như thấy trong miệng người phụ nữ đó nhả ra thứ gì đó." Lão Hoắc rất nhạy bén cảm nhận được trong miệng nữ thi lộ ra một bóng trắng.

Giáo sư Phương nhìn kỹ vào màn hình, phát hiện trong miệng nữ thi lộ ra bóng dáng của giáo sư Quách.

Hai người lập tức hiểu ra, đây là đang đánh cho hồn phách bị nữ thi ăn vào văng ra ngoài.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đang ra tay tàn nhẫn với khuôn mặt của nữ thi.

Nữ thi chỉ phát ra những tiếng gầm gừ, cũng không có khả năng chống cự.

Cái sừng trên đầu đang dần bị băng nuốt chửng.

Ngay sau đó, từng linh hồn một tuôn ra ào ạt từ miệng nữ thi.

Trở về với cơ thể của chính mình.

Chương 224

Cho đến khi linh hồn cuối cùng bị đánh văng ra.

Diệp Phi xách nữ thi lên, sau đó ném ngược về hồ nước.

Hắn cũng lấy chiếc rìu lửa trong tay ra, đốt lên Tam Muội Chân Hỏa.

Cả hồ nước bốc lên ánh sáng vàng rực.

Chỉ nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết của nữ thi, cuối cùng bị ngọn lửa vàng nuốt chửng.

Ngay cả những thi thể trong hồ nước lúc này cũng biến mất không dấu vết.

Nước hồ vẫn trong vắt sạch sẽ.

Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt thờ ơ, đi đến bên cạnh Tiểu Ca. "Có thể khiến cậu chảy máu không ngừng, nữ thi này thật không đơn giản." Tiểu Ca ôm lấy vết thương của mình, nhưng nó mãi không chịu lành lại.

Y không khỏi cau mày.

Diệp Phi thấy vậy, liền chuẩn bị nấu canh.

Những người này linh hồn rời khỏi cơ thể, cũng gây tổn thương rất lớn cho thân thể.

Đúng là cần phải bồi bổ thật tốt.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi nấu canh, vui mừng khôn xiết. "Lần này đến đây, tôi học được không ít món ngon, nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi." "Giờ tôi hơi ghen tị với mấy vị giáo sư rồi, được ăn đồ do chính tay đại lão làm." "Tôi thì xin kiếu, dù có thích ăn đến mấy cũng

không thể đi theo nộp mạng được, nguy hiểm thật sự quá cao." "Nói thật chứ, sao chỗ này kỳ quái thế, trong nước còn có thứ gì à?

Sao tôi lại nghe thấy tiếng sủi bọt nữa rồi." "Chắc chắn là anh nghe nhầm rồi, làm sao có tiếng sủi bọt được?" "Thật mà, tôi cũng nghe thấy, nhưng giờ lại không có nữa rồi."".....

Diệp Phi đang dùng tơ nhện để nấu đồ ăn, bỏ phần thịt rắn lần trước vào nồi hầm.

Dùng gia vị nướng bí truyền để ướp, cuối cùng đặt lên trên nướng.

Ngô Tà ngửi thấy mùi thơm, sờ lên cổ mình, đau nhức vô cùng.

Cậu nhíu mày mở mắt, liền thấy Diệp Phi đang nấu canh ở một bên.

Cậu xoa xoa đầu, rồi thấy Tiểu Ca mang theo vết thương đi tới. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nữ thi đâu rồi?" Ngô Tà thấy nơi này đã trở lại yên tĩnh, vô cùng khó hiểu.

Tiểu Ca bèn kể lại mọi chuyện cho cậu nghe. "Anh Diệp Phi, sao anh biết cái sừng của nữ thi có vấn đề vậy?" Ngô Tà nghe xong, tò mò nhìn hắn. "Nữ thi hấp thụ những linh hồn này mới mọc ra sừng, đó cũng là khởi đầu của việc ma hóa, chỉ có đóng băng nó trước, mới có thể cứu được linh hồn của các giáo sư ra ngoài, nếu manh động ra tay." "Thì các giáo sư cũng sẽ bị tổn thương." Diệp Phi nói xong, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề.

Ngay cả Ngô Tà cũng có vẻ mặt không mấy tốt đẹp.

Bầu không khí lại rơi xuống điểm đóng băng.

Sắc mặt Ngô Tà vô cùng khó coi.

Chỉ nghe thấy trong hồ nước quỷ dị có thêm tiếng bọt khí nổi lên. "Tôi có nghe thấy gì không?" Ngô Tà không chắc chắn nhìn Diệp Phi. "Cậu không nghe nhầm đâu." Sắc mặt Diệp Phi ngưng trọng, ba người đứng dậy, nhìn vào giữa hồ nước, không biết từ lúc nào.

Lại xuất hiện một cỗ quan tài màu đen.

Trên đó còn có từng bộ xương khô gắn trên quan tài.

Vô cùng đáng sợ.

Mỗi một bộ xương khô lúc này trong miệng đang nhả ra bọt khí.

Quan tài vẫn đang từ từ nổi lên từ mặt nước.

Ba người nhìn cỗ quan tài này, ánh mắt trầm xuống.

Nhiệt độ cũng giảm đi không ít.

Quan tài nhô lên khỏi mặt nước, trong lòng Ngô Tà dấy lên một dự cảm không lành. "Lưỡng tính đồng thể, xem ra đây chính là cỗ quan tài của vu sư kia, lại ở ngay sau nữ thi sao?" Trong lòng Ngô Tà kinh ngạc, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. "Vu sư có lẽ có ý đồ khác, chưa chắc đã như chúng ta nghĩ." Diệp Phi im lặng một lúc, hờ hững nói. "Vậy là vì cái gì?" Ngô Tà có chút không chắc chắn. "Từ xưa đến nay hồng nhan họa thủy, sao cậu biết vu sư này không thích vị công chúa kia chứ?" Diệp Phi thờ ơ nói. "Nếu anh nói vậy thì tôi tin, nhưng giờ phải làm sao?" Ngô Tà giật giật khóe miệng, cuối cùng giơ ngón tay cái lên. "Rất kỳ lạ, vừa rồi anh dùng Tam Muội Chân Hỏa, vì sao hắn lại không sao?" Tiểu Ca cau mày, lạnh lùng hỏi. "Tuy là vu sư, nhưng cũng là người chính nghĩa, bất kể nhân phẩm thế nào, đạo thuật luôn là chính nghĩa." Diệp Phi nghe vậy, hờ hững giải thích. "Vọng tưởng trở thành âm dương sư, mà cũng dám tự nhận là chính nghĩa chi sĩ." Ngô Tà cảm thấy vấn đề này đáng để suy ngẫm.

Cư dân mạng nghe xong, tiếng bàn tán không thể ngừng lại được.

"Vãi, nói vậy là sau lưng nữ thi này còn có một vu sư nữa à?

Giờ chơi lớn thế sao?" "Hình như là vậy, nhưng theo lời đại lão thì chính là anh hùng khó qua ải mỹ nhân." "Quả nhiên, phụ nữ đẹp thật sự rất được săn đón, bất kể là nghề gì." "Haha, cậu nói đúng, tôi thật sự cảm thấy anh hùng không hỏi xuất thân." "Đừng có tào lao, tôi thấy đáng sợ thật đấy, trên cỗ quan tài này còn có nhiều xương khô như vậy, tôi nhìn thôi đã đủ rồi." "Không đúng, hình như nó động đậy rồi kìa, mọi người xem." Cư dân mạng nhìn cỗ quan tài đang từ từ di chuyển.

Con ngươi sắp lồi cả ra ngoài, tay cầm chuột cũng thấy run rẩy.

Có người không dám nhìn nữa, lỡ như bên trong xuất hiện thứ gì đó kinh khủng thì phải làm sao?

Giáo sư Phương và lão Hoắc đang theo dõi sự việc này.

Trong lòng cũng có chút lo lắng. "Lão Hoắc, tôi thật sự thấy rất căng thẳng, ở đây có nguy hiểm gì không?" Giáo sư Phương không yên tâm nhìn lão Hoắc. "Bọn họ lúc nào mà không ở trong nguy hiểm?

Vẫn luôn ở trong nguy hiểm, bây giờ còn có gì để nói nữa?" Lão Hoắc vẻ mặt ngưng trọng nhìn màn hình máy tính.

Giáo sư Phương nghe vậy, khóe miệng giật giật, hình như đúng là vậy thật.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi và Ngô Tà nhìn cỗ quan tài trước mắt đang từ từ mở ra, bên trong lộ ra một thứ đội lông vũ trên đầu.

Cuối cùng là một khuôn mặt tuấn mỹ, trên người còn mặc quần áo sặc sỡ.

Trong tay còn cầm một thứ giống như cờ chiêu hồn.

Xương khô trên nắp quan tài vẫn đang phát ra những tiếng la hét thảm thiết.

Vô cùng chói tai.

Ngay sau đó liền thấy vu sư đột nhiên mở mắt, con ngươi màu xanh lục.

Khi mở mắt ra, hắn vừa hay đối diện với Diệp Phi.

Khi nhìn thấy Diệp Phi, con ngươi màu lục lóe lên ánh sáng xanh, còn xen lẫn cả hận ý.

Hắn đột ngột bay ra khỏi quan tài, lơ lửng giữa không trung, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Diệp Phi trước mặt.

Nhưng con mắt còn lại, lại xoay ba trăm sáu mươi độ không góc chết, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trong hồ nước trong vắt không hề có bóng người mà hắn muốn tìm.

Trên người hắn còn mang theo khí tức màu lục, càng lúc càng đậm đặc.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhìn nhau.

Đặc biệt là Ngô Tà, con ngươi hận không thể lồi ra ngoài.

Con mắt này còn có thể chơi như vậy à?

Chương 225

Thật sự đã làm mới tam quan của cậu, đây là chuyện gì vậy. "Hắn dường như nhận ra anh, và có vẻ rất hận anh." Tiểu Ca thấy vậy, giọng điệu đầy vẻ lạnh lùng. "Sao mà không hận tôi được?

Vạn Nô Vương tin tưởng tôi, tự nhiên sẽ lạnh nhạt với hắn, đương nhiên hắn sẽ hận tôi, trách tôi đã cướp đi địa vị của hắn.

Đây là chấp niệm, không ngờ đã lâu như vậy rồi." "Mà vẫn còn thù dai như vậy?" Diệp Phi nói đến đây, không khỏi bất lực lắc đầu.

Ngô Tà nhìn vu sư trước mặt, đặc biệt là thứ trong tay hắn, không khỏi tái mặt. "Đây là cờ chiêu hồn, lại còn là cờ chiêu hồn cổ vu thuật, tôi chỉ từng thấy trong bút ký, không ngờ lại có thật." Lời của Ngô Tà vừa dứt, liền thấy vu sư vung vẩy cờ chiêu hồn trong tay.

Ngay sau đó liền nghe thấy từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào.

Chỉ thấy vô số quỷ hồn từ vách đá xuyên qua, lơ lửng giữa không trung, đang nhìn chằm chằm vào Ngô Tà và Diệp Phi.

Chỉ trong vài phút, cả hang động đã đầy ắp quỷ hồn.

Đủ các loại quỷ hồn đều đang hung thần ác sát nhìn bọn họ. "Tiểu Ca, cậu dùng huyết mạch trên người áp chế một chút." Diệp Phi quay lại nhìn Tiểu Ca phía sau.

Trên mặt Tiểu Ca xuất hiện những đường vân nhàn nhạt, một áp lực vô hình xuất hiện trước mắt.

Quỷ hồn trên không trung cảm nhận được áp lực của huyết mạch Kỳ Lân, liền ôm đầu đứng trên không.

Vô cùng đau đớn.

Vu sư thấy cảnh tượng trước mắt, cờ chiêu hồn trong tay phất mấy cái.

Chỉ thấy đám quỷ hồn trước mắt như được tăng cường, áp chế từ huyết mạch Kỳ Lân đã giảm đi không ít.

Cuối cùng chúng lao về phía họ.

Tiểu Ca lại rạch lòng bàn tay, một tay đẩy Ngô Tà ra, trên người còn mang theo vết thương, liền chém về phía đám quỷ hồn.

Đám quỷ hồn thấy Tiểu Ca trước mắt, liền xông lên.

Lao về phía y. "Phá hủy cờ chiêu hồn đi." Ngô Tà thấy Tiểu Ca vất vả như vậy, liền hét về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn vu sư trên không, ánh mắt trầm xuống. "Ngươi không nên đi ngược lại ý trời." Diệp Phi hờ hững giải thích.

Vu sư cũng không nói gì, nhưng con ngươi màu lục tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Cờ chiêu hồn trong tay hắn lật qua lật lại.

Xung quanh đều là quỷ hồn, càng lúc càng dày đặc.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, sững sờ. "Mẹ nó chứ tôi thật sự được mở mang tầm mắt rồi, đủ các loại quỷ hồn đều tụ tập đông đủ." "Tôi cũng vậy, cao thấp béo gầy gì cũng có đủ, đúng là một mớ hỗn độn." "Hỗn độn cái gì, đây là đại hội quỷ hồn, giờ phải làm sao đây?

Tiểu Ca bây giờ sắp không trụ nổi rồi." "Nhưng phải làm sao?

Cờ chiêu hồn đó phải nhanh chóng phá hủy, đại lão nên làm gì, bây giờ nên làm gì đây?" "Tôi cũng không biết, nó lơ lửng trên không, cũng không với tới được."".....

Diệp Phi thấy vẻ khinh bỉ trong mắt hắn, cũng không tức giận, mà rất bình tĩnh lấy ve băng trên người ra.

Trên mình nó đã kết thành tinh thể băng.

Hắn lại lấy rìu lửa ra, truyền Tam Muội Chân Hỏa vào trong ve băng.

Sau đó ném con ve băng trong tay ra.

Huyết mạch Chân Long trên người đột nhiên phóng thích.

Cả không gian dường như bị áp chế, hành động của Tiểu Ca cũng bị hạn chế.

Đám quỷ hồn như bị thứ gì đó đè nén.

Vẻ mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Cuối cùng biến mất không dấu vết, cả không gian lập tức sạch sẽ hơn nhiều.

Hành động của vu sư bị hạn chế, cứng đờ.

Hắn trơ mắt nhìn con ve băng trước mặt rơi xuống cờ chiêu hồn.

Vừa định né tránh, nhưng phát hiện ve băng đã rơi lên cờ chiêu hồn, cuối cùng bùng lên ngọn lửa lớn.

Ngọn lửa vàng rực nuốt chửng cờ chiêu hồn.

Đôi mắt lạnh lùng của vu sư lộ vẻ kinh ngạc, muốn dập tắt ngọn lửa trên tay.

Nào ngờ trên người cũng bị dính không ít lửa.

Hắn vội vàng ném cờ chiêu hồn trong tay đi, cố gắng dập tắt Tam Muội Chân Hỏa trên người.

Nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa nuốt chửng mình.

Tiếng gào thét vang vọng khắp hang động.

Không lâu sau liền biến mất không dấu vết, quan tài trong nước cũng theo đó chìm xuống.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn cảnh này, không khỏi kinh ngạc. "Anh ném cái gì qua đó vậy?" Ngô Tà vô cùng tò mò. "Ve băng, tôi đã thêm Tam Muội Chân Hỏa vào bên trong, cho nên, đã thiêu chết hắn." Diệp Phi nói xong, liền quay người đi xem nồi canh của mình, canh quan trọng hơn.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy hắn lo lắng cho nồi canh của mình như vậy, không khỏi cạn lời. "May mà mình đi xa, nếu làm hỏng nồi canh của mình, mình sẽ liều mạng với hắn." Diệp Phi đang lẩm bẩm một mình.

Ngô Tà nghe thấy, khóe miệng giật giật.

Tình cảm là nồi canh quan trọng hơn.

Tiểu Ca đột nhiên ngồi phịch xuống đất, ôm lấy vết thương của mình.

Máu tươi không sao cầm lại được, sắc mặt tái đi một tầng.

Nhưng cư dân mạng lại không hiểu. "Vậy là..... vu sư đó cứ thế bị giải quyết rồi sao?" "Tình cảm là vu sư đó chỉ ra để lộ mặt, chẳng có tác dụng gì à?" "Sao lại không có tác dụng?

Cậu không thấy sao?

Vừa rồi không phải đã lôi hết gia sản ra rồi sao?

Đủ các loại quỷ, từ các thời kỳ khác nhau đều có." "Cũng đúng, người khác cả đời cũng không thấy được một con quỷ, tôi đây là xem hết cả bách quỷ đại toàn rồi, thật sự là đủ các kiểu chết, gần như có thể coi là phát triển toàn diện." "Phải nói là, đại lão chưa bao giờ làm tôi thất vọng, tôi thật sự cảm thấy đại lão ngày càng lợi hại." "Vừa rồi để vu sư kia ra vẻ một trận, cuối cùng bị hạ gục trong một nốt nhạc, thật là tuyệt vời."....

Đối mặt với lời khen ngợi của cư dân mạng, Diệp Phi chỉ hờ hững liếc nhìn một cái.

Trong lòng Ngô Tà lo lắng cho Tiểu Ca, cũng không có tâm tư xem mọi thứ trong phòng livestream.

Ngược lại, giáo sư Phương và lão Hoắc hai người khóe miệng giật giật.

Bọn họ biết Diệp Phi lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này, còn cả thái độ của cư dân mạng nữa.

Đây là nhìn thấy thần minh rồi sao, đâu giống như nhìn thấy người sống.

Còn vu sư kia, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là ra để ra vẻ thôi sao?

Thật sự nghĩ mãi không ra.

Trong mộ huyệt.

Lúc này Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách, còn có giáo sư Lý, giáo sư Hách và mọi người đã từ từ tỉnh lại.

Chương 226

Mắt cũng đột ngột mở ra, ý thức bắt đầu dần dần rõ ràng.

Tiền Tinh Vân ngồi tại chỗ, xoa xoa cái trán đang đau nhức của mình.

Trước đó nhớ là đã tỉnh lại, nhưng sau đó mơ mơ màng màng, lại không biết gì nữa.

Ngược lại còn cảm thấy hơi đói.

Vừa hay ngửi thấy một mùi thơm. "Các vị tỉnh đúng lúc lắm, tôi vừa nấu xong canh, mọi người uống đi." Diệp Phi cười, đưa bát canh trong tay cho các giáo sư.

Phần còn lại để đội trưởng Lâm và đội trưởng Bạch chia cho mọi người.

Chính hắn đi đến bên cạnh Tiểu Ca. "Ăn đi, ăn xong là có thể hồi phục vết thương rồi." Tiểu Ca nhìn hắn hồi lâu, rồi uống cạn bát canh trong tay.

Ngược lại là các giáo sư và lính đánh thuê ở một bên, trước đó còn cảm thấy choáng váng, bây giờ cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Cả người đều cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cuối cùng đội trưởng Lâm hỏi Ngô Tà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này cậu mới kể lại toàn bộ sự việc.

Tiểu Ca thấy các giáo sư đều đang lắng nghe, không để ý đến họ.

Đôi môi mỏng khẽ mấp máy. "Tại sao vu sư lại nhận ra anh, Tam Muội Chân Hỏa anh đã dung nhập vào như thế nào?" Tiểu Ca bây giờ

thật sự có rất nhiều câu hỏi. "Chắc là tôi giống với Diệp chân nhân kia, cho nên hắn mới cảm thấy tôi rất đáng ghét.

Vạn Nô Vương ban đầu muốn tu luyện thuốc trường sinh bất lão, nhưng vì sự xuất hiện của tôi nên đã bị Vạn Nô Vương vứt bỏ." "Cũng chính vì vậy, nên mới hận tôi như vậy." "Còn về Tam Muội Chân Hỏa dung nhập vào như thế nào..... chính là như cậu thấy đó." Diệp Phi không đưa ra giải thích cụ thể, cuối cùng là để y tự đoán.

Tiểu Ca nhớ lại lúc trước trong lịch sử, đúng là có vài vu sư khác biệt.

Nhìn ánh mắt của Diệp Phi cũng thật sự có chút không đúng.

Thôi thì cũng không nói thêm gì nữa.

Ngược lại là Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý ở bên cạnh nghe mà như lọt vào sương mù, tình cảm là những gì mình thấy đều là thật sao?

Trong lòng không khỏi sững sờ sợ hãi, suýt chút nữa đã thành thức ăn cho nữ thi.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc, liền chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng ở đây đều là vách đá, còn có hồ nước, cũng không thấy lối ra.

Tiền Tinh Vân và mọi người đối với việc nghiên cứu cổ vật thì có thể, nhưng đối với cơ quan thời cổ đại thì lại không biết gì.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào Diệp Phi.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt, khóe miệng giật giật, bây giờ là lười suy nghĩ luôn sao?

Cứ thế tin rằng hắn sẽ tìm được à? "Anh Diệp Phi, có phải anh biết lối vào ở đâu không?" Ngô Tà đi đến bên cạnh Diệp Phi, nhẹ

giọng hỏi. "Tôi đúng là biết, ngay dưới chân cậu đó, vừa rồi lúc tôi mang canh cho Tiểu Ca thì đã biết rồi, tiếng bậc thang đá xanh ở đây không giống nhau, bậc thang đá xanh dưới chân cậu tương đối rỗng." Diệp Phi nói xong, còn dùng chân gõ gõ.

Vừa hay nghe thấy tiếng rỗng bên trong.

Tiền Tinh Vân còn có chút không cam tâm giẫm lên hòn đá dưới chân, đúng là không giống nhau. "Nhưng làm sao để mở?" Giáo sư Lý không kịp chờ đợi hỏi.

Ký ức ở đây thật sự không tốt đẹp chút nào.

Suýt chút nữa đã bị giết chết.

Diệp Phi đưa tay gõ ba cái lên phiến đá xanh, cuối cùng biến thành ba dài một ngắn.

Nước trong hồ đột nhiên vơi đi, còn có tiếng xả nước.

Giống như tiếng nước chảy từ vòi rồng.

Ngay sau đó ở phía dưới hồ nước xuất hiện một khe hở. "Đây là lối vào sao?" Giáo sư Lý nhất thời không khỏi kinh ngạc.

Nếu không giải quyết hai con cương thi kia, thật sự khó mà phát hiện ra nơi này.

Chắc cũng sẽ không dễ dàng phát hiện ra cánh cửa ở đây đâu nhỉ? "Ừm ừm." Diệp Phi sau đó xử lý xong dụng cụ nấu nướng phía sau.

Cư dân mạng nhìn thấy cánh cửa này. "Tôi thật sự cảm thấy bây giờ không biết nên nói gì cho phải, nếu đại lão không ở đây, bọn họ chắc chắn đều phải chết ở đây." "Cho dù giết được cương thi, chắc cánh cửa này cũng không dễ dàng bị tìm thấy." "Đúng vậy, tôi thấy cách gõ này thật sự đặc biệt, giống như một mật mã vậy, thật sự quỷ dị đến cực điểm." "Đúng vậy, tôi cũng thấy rất kỳ lạ, giống như mật

mã trong phim vậy." "Vậy vấn đề là, đại lão làm sao biết được?" "Haha, giải đáp đi, giải đáp đi."....

Diệp Phi nhìn bình luận của cư dân mạng, không khỏi giật giật khóe miệng. "Mọi người thật sự nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là nghe Tam Thúc từng nói qua, cho nên tôi mới biết, nếu không một chuyên gia ẩm thực như tôi, sao lại biết những chuyện này?" Cư dân mạng nghe vậy, liền giơ biểu tượng ngón tay cái, phủ kín cả màn hình.

Nhưng họ có tin hay không thì không biết.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu hai người đi trước, gõ mở khe hở.

Bên trong có một tấm vải dầu che phủ, sau tấm vải dầu có hai cái vòng kéo.

Hai người dùng sức kéo một cái, bên trong xộc ra một mùi máu tanh.

Khiến trong dạ dày không ngừng cuộn trào.

Hai người nén lại cảm giác muốn nôn, di chuyển tảng đá ra.

Ngay sau đó liền thấy một lối đi.

Từng bậc thang hiện ra trước mắt.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm hai người vẫn đi đầu.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Từng bước từng bước đi xuống dưới.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn hoàn cảnh xung quanh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trên đầu treo một đám thứ nhầy nhụa, còn có những thứ màu trắng sữa. "Đây là thứ gì vậy?

Sao mà ghê tởm thế?" Trong dạ dày giáo sư Lý vẫn cảm thấy muốn buồn nôn. "Tôi thấy sao giống nhau thai quá, trước đây tôi từng thấy trong bệnh viện, rất giống nhau thai bị xé ra vậy." Giáo sư Hách nhíu mày, dường như nghi ngờ nhìn cảnh tượng trên đầu. "Khoan đã, nhau thai?

Ở đây thật sự có nhau thai sao?" Giáo sư Quách đi cuối cùng dường như nghe nhầm, vội vàng hỏi. "Cái này.....

ông hỏi tôi, chi bằng hỏi Diệp Phi, có lẽ cậu ấy biết, huống hồ tôi cũng chỉ cảm thấy giống, không chắc chắn lắm." Trên mặt giáo sư Hách lóe lên một tia ngượng ngùng, dù sao bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Chỉ là cảm thấy rất quen mắt, nhưng bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Trước đây chỉ là lúc đi bệnh viện thăm đồng nghiệp của mình.

Chỉ nhìn thấy nhau thai bị xé nát, hình như chính là như thế này.

Mùi máu tanh trong không khí vô cùng nồng nặc và khó chịu.

Ngô Tà và Diệp Phi đi cuối cùng. "Trên này đúng là nhau thai, còn có các mô cơ khác dính liền với nhau." Ngô Tà quét qua hoàn cảnh xung quanh, trên tảng đá trên đầu treo những thứ màu trắng sữa.

Chương 227

Trên đó còn có máu tươi đỏ thẫm, thỉnh thoảng rơi xuống đất, hoặc là lơ lửng giữa không trung.

Diệp Phi nhìn hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng thu lại ánh mắt. "Lát nữa có thể sẽ có phiền phức rồi." Diệp Phi thở dài một tiếng, không khỏi cảm thán về Vạn Nô Vương này.

Ngôi mộ này đâu đâu cũng là nguy hiểm, sợ mộ của mình bị người khác đào đến mức nào vậy.

Đi một lúc, vẫn chưa đến cuối.

Rất nhiều học sinh và lính đánh thuê không khỏi cảm thấy chân đã bắt đầu mỏi nhừ.

Chỉ là mọi người vẫn luôn nhẫn nhịn, không ai lên tiếng.

Lại đi thêm mấy tiếng nữa, bọn họ vẫn luôn đi xuống dưới, ngay cả Ngô Tà cũng có chút không chịu nổi nữa. "Nơi này không đúng." Bước chân của Ngô Tà dừng lại, đứng tại chỗ thở hổn hển.

Lời vừa dứt, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng với Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng sắc mặt đỏ bừng.

Trên thái dương cũng đều là mồ hôi nhễ nhại.

Hơi thở cũng không ổn định. "Ngô Tà tiên sinh, đây là chuyện gì vậy?

Lối đi ở đây sao lại dài thế?

Đến giờ vẫn chưa đến cuối?" Tiền Tinh Vân thở hổn hển đứng tại chỗ, lấy một chai nước từ trong túi ra.

Uống mấy ngụm lớn. "Chúng ta gặp phải quỷ đả tường rồi." Ngô

Tà vẻ mặt ngưng trọng, hít một hơi thật sâu.

Quỷ đả tường thông thường đều nhắm vào một người, nhưng bây giờ là một nhóm người, sao lại có thể vây tất cả bọn họ lại?

Chuyện này không đúng. "Nghỉ ngơi một lúc đi đã." Diệp Phi nhìn mọi người mặt mày mệt mỏi, liền thúc giục nói.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng mọi người cũng không quan tâm hoàn cảnh thế nào, đặt mông ngồi xuống đất.

Xoa xoa đôi chân mỏi nhừ, sau đó Tiền Tinh Vân liếc nhìn bức tường phía sau.

Không khỏi kinh ngạc thất sắc. "Tôi vừa mới làm dấu, sao lại ở đây?

Chẳng lẽ trước đó chúng ta chỉ đi vòng quanh ở đây?" Lời của Tiền Tinh Vân vừa dứt, giáo sư Lý cũng vội vàng nhìn qua.

Lúc làm dấu, ông ấy đang đứng bên cạnh nhìn, sao lại ở đây?

Chẳng lẽ mấy tiếng trước chỉ đi vòng vòng ở đây sao?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng với các học sinh phía sau nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi.

Cư dân mạng cũng chú ý đến cảnh này. "Vãi, đây là quỷ đả tường trong truyền thuyết sao?

Có phải không?" "Nhưng quỷ đả tường đều là vào buổi tối, hoặc là lúc một mình, nghe nói còn là lúc cơ thể yếu hoặc vận khí không tốt mới gặp phải, giống như bây giờ, thật sự là lần đầu tiên gặp." "Nhưng bây giờ phải làm sao?

Có thể một hơi nhốt tất cả những người này lại ở đây, đó là thứ gì vậy?" "Tôi vừa nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tôi tưởng con gái tôi khóc, nhìn lại không phải, mọi người có nghe thấy không?" "Nghe

thấy gì?

Con gái anh có khóc hay không sao tôi biết được?" "Không phải, tôi nghe thấy rồi, tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tôi còn tưởng mình nghe nhầm." "Tôi nghe thấy rồi, tôi cũng tưởng mình nghe nhầm."....

Lúc này cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi, không ai chịu nhường ai.

Đều nói là nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Giáo sư Phương và lão Hoắc cũng nhìn nhau. "Lão Hoắc, ông có nghe thấy không?" Giáo sư Phương nghiêng đầu hỏi. "Tôi không nghe thấy, ông có nghe thấy không?" Lão Hoắc lắc đầu. "Tôi nghe thấy, chỉ là không chắc chắn." Giáo sư Phương còn tưởng là mình nghe nhầm. "Chắc là từ trong mộ huyệt truyền đến." Giọng điệu của lão Hoắc bình tĩnh, đã không còn là người dễ bị kích động như trước nữa.

Ngôi mộ bây giờ đã không phải là ngôi mộ mà mình từng xuống lúc đầu.

Giáo sư Phương khóe miệng giật giật.

Bây giờ ngài đã có thể tin tưởng Diệp Phi đến vậy rồi sao?

Giọng điệu và khẩu khí bình tĩnh này là sao vậy?

Cứ thế tin tưởng Diệp Phi?

Như vậy thật sự tốt sao?

Trong mộ huyệt.

Một trong những học sinh có chút khát nước, muốn xin một ít nước từ bạn học của mình. "Có nước không?

Tôi uống hết rồi." "Không có, cậu đi tìm người khác đi, tôi cũng hết rồi." Học sinh bên cạnh sờ sờ bình nước của mình, đã cạn rồi.

Học sinh nghe xong cũng có chút thất vọng.

Liền định đi xin người khác một ít nước uống.

Bên tai của học sinh không cho cậu ta mượn nước lúc trước truyền đến tiếng khóc. "Tôi nói này Triệu Cương, cậu có đến mức đó không?

Tôi thật sự không có nước nữa, không phải không cho cậu, cậu khóc cái gì?

Trước đây sao không biết cậu thích khóc như vậy, còn khóc khó nghe nữa." Lưu Vũ bất lực nhìn Triệu Cương, trong lòng cạn lời. "Cậu nói linh tinh gì vậy?

Tôi khóc lúc nào?

Không phải chỉ là một chai nước thôi sao?

Tôi cũng không đến mức phải khóc, cậu có nghe nhầm không?" Triệu Cương nghe vậy, mày nhíu lại, vô cùng khó hiểu. "Tôi không nghe nhầm, tôi rõ ràng nghe thấy tiếng khóc, còn là tiếng khóc rất nhỏ, chẳng lẽ không phải cậu sao?" Lưu Vũ nghi ngờ nhìn cậu ta. "Tôi không khóc, cậu thấy tôi rơi nước mắt bao giờ chưa?

Còn tiếng khóc nhỏ nữa, cậu có bị ảo giác không?" Triệu Cương còn tặng cho cậu ta một ánh mắt 'cậu là đồ thần kinh'.

Lưu Vũ thậm chí đã bắt đầu tự nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ thật sự là ảo giác?

Nhưng cậu ta rõ ràng đã nghe thấy mà.

Ở một bên khác, hai lính đánh thuê cũng vì một chuyện mà nhỏ tiếng tranh cãi. "Anh cười cái gì?" Một lính đánh thuê không khỏi có chút tức giận nhìn đồng đội bên cạnh. "Tôi thật sự say rồi, tôi cười lúc nào, đừng nói tôi không cười, cho dù cười thì đã sao?" Một lính

đánh thuê khác bị chất vấn lúc này đã không vui rồi. "Anh vừa mới đánh tôi, còn chế giễu tôi, anh có bị bệnh không?" Lính đánh thuê nhíu mày, có chút tức giận nhìn cậu ta. "Anh mới bị bệnh, sắp mệt chết rồi, ai có công phu đánh anh?" Lính đánh thuê bị chỉ trích trong lòng tức giận vô cùng, cũng phản bác lại.

Bầu không khí giữa hai người bây giờ đã đến mức căng như dây đàn.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm hai người nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng dậy đi qua.

Thấy hai người sắp đánh nhau, liền vội vàng tiến lên kéo đồng đội của mình. "Lưu Thiến, cậu đang làm gì vậy?" "Thanh Thủy, sao cậu có thể động thủ?" Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đồng thanh nói. "Đội trưởng, thằng này thật đáng đánh, lại dám đối xử với tôi như vậy, tôi nhất định phải dạy cho nó một bài học nhớ đời." Trong mắt Thanh Thủy tràn đầy tức giận.

Chương 228

"Mày nói bậy, mẹ nó mày động thủ đánh tao, tao không tính toán với mày mày còn không biết điều, mày có phải đáng đánh không?" Giọng của Lưu Thiến to hơn mấy lần, cả người đều lộ rõ sự tức giận. "Cút mẹ mày đi, ai đánh mày?

Tao rảnh rỗi đánh mày làm gì?

Mày có bị điên không?" Thanh Thủy nhìn Lưu Thiến, chỉ thiếu chút nữa là rút dùi cui trong tay ra.

Đội trưởng Lâm và đồng đội của đội trưởng Triệu vội vàng tiến lên kéo. "Thôi thôi, đều là cùng nhau đến đây bảo vệ giáo sư, đừng kích động như vậy." "Đúng vậy, đây đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm, đừng vì chút chuyện này mà tranh cãi không ngừng, không đáng." "Tình hình bây giờ thì đừng nội chiến nữa, dù sao cũng không đánh đau anh, chúng ta đều là lăn lộn mà ra, chút chuyện này cũng không tính là gì." Đồng đội kéo Lưu Thiến vội vàng an ủi. "Không phải vấn đề đau hay không đau, mà là vấn đề thái độ, đánh tôi rồi còn dám nói vô tội?" Lưu Thiến cũng không phải là người nhỏ nhen, nhưng bị đánh rồi mà không thừa nhận thì trong lòng không cân bằng. "Mày nói bậy, tao rảnh rỗi đánh mày làm gì?

Mày nghĩ mày là ai?" Thanh Thủy cũng tức giận theo, rõ ràng là không làm, tại sao phải chịu tiếng oan? "Mày nói bậy, chỉ có hai chúng ta gần nhất, không phải mày thì chẳng lẽ là quỷ à." Lưu Thiến nói xong liền định xông lên cho cậu ta một quyền.

Chỉ là khi chưa chạm vào người Thanh Thủy, đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

Dễ dàng hóa giải cú đấm và sức lực trên tay.

Lưu Thiến cảm thấy bất ngờ nhìn Diệp Phi trước mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Vừa rồi dùng sức lực lớn bao nhiêu, cậu ta biết, cứ thế nhẹ nhàng hóa giải cú đấm?

Đây là chuyện gì vậy? "Đừng cãi nữa, vừa rồi đánh cậu chính là quỷ, còn tiếng khóc và tiếng cười kia đều là tiếng của quỷ." Diệp Phi nhẹ nhàng giải thích. "Diệp Phi tiên sinh, ngài nói có thật không?" Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu liếc nhìn nhau, cấp thiết nhìn hắn. "Là thật, chỉ là bây giờ chúng ta cần hồi phục thể lực, nếu không quỷ đả tường vô hạn này sẽ kéo chúng ta đến chết mệt." "Lát nữa không cần biết nghe thấy gì, nói gì, hoặc làm gì với các người, đừng hành động cũng đừng tiêu hao thể lực của mình." Diệp Phi buông tay Lưu Thiến, đi về vị trí của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi. "Bây giờ các cậu nghe thấy rồi, đây là hiểu lầm, mau buông tay ra, giữ gìn thể lực, nghe thấy chưa?" Đội trưởng Lâm không vui nhìn đồng đội của mình, kéo cậu ta rời khỏi đây, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Các học sinh và giáo sư xung quanh nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tinh thần và cảm giác mệt mỏi trên người đều ập đến, muốn ngủ cũng không thể ngủ ngon được.

Vừa mới ngủ được một lúc, bên tai đã bị tiếng cười hoặc tiếng khóc làm cho tỉnh giấc.

Căn bản là không ngủ được, còn luôn cảm thấy sau gáy thỉnh thoảng bị một luồng gió lạnh thổi qua.

Từng trận từng trận toát mồ hôi lạnh.

Ngô Tà dựa vào một bên, trong lòng tức giận không thôi.

Mấy thứ này sao lại đáng ghét như vậy, thật sự phiền lòng không chịu được, sao lại khiến người ta tức giận như vậy. "Tiểu Ca, tôi thật

muốn bắt bọn chúng lại đánh cho một trận, quỷ đả tường thì thôi đi, bây giờ còn muốn hành hạ tôi." Ngô Tà dù có tính tình tốt đến đâu cũng không chịu nổi nữa.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng nhận ra những lính đánh thuê và học sinh này lúc này cũng lộ vẻ không kiên nhẫn. "Không biết có phải ảo giác không, mọi người thấy không, tôi hình như thấy trên mặt họ có chút kỳ lạ." "Tôi cũng chú ý rồi, trên mặt rất rõ ràng là dấu vết màu đỏ." "Không phải dấu vết, là sương mù màu đỏ, còn bay lên trên, đây là chuyện gì vậy?" "Vãi, không lẽ là do mấy con tiểu quỷ kia làm à?

Bây giờ phải làm sao?

Tôi cứ cảm thấy sắc mặt của những người này đều rất kỳ lạ, từng người một không có khí sắc thì thôi, bây giờ sao sắc mặt lại khó coi như vậy." "Không phải lại sắp xảy ra chuyện gì nữa chứ?".....

Tất cả bình luận của cư dân mạng đều lướt qua màn hình.

Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại trên màn hình bình luận. "Đây là quỷ đả tường, vốn chỉ nghĩ chờ là được, bảo tồn thể lực, nhưng e là bây giờ không được nữa rồi, thứ này lại thích ăn nộ khí." Ánh mắt Diệp Phi lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó liền ho nhẹ một tiếng, lấy hết nước trong túi ra. "Xin hỏi các vị ai là trai tân vậy?" Diệp Phi đột nhiên mở lời, khiến những người đang nghỉ ngơi mặt đỏ bừng.

Bây giờ đang livestream mà, cứ thế trực tiếp hỏi, có phải không tốt lắm không? "Khụ khụ, cái này..... anh hỏi cái này làm gì?" Tiền Tinh Vân ho nhẹ mấy tiếng, có chút ngượng ngùng hỏi. "Tất nhiên là có việc, bây giờ ai là trai tân thì qua đây lấy nước uống." Diệp Phi biết bọn họ bây giờ đều rất khát, liền đặt nước trước mặt.

Đầy đủ các loại bình nước.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đối với Diệp Phi vô cùng hiểu rõ.

Biết hắn không phải là người làm bừa, liền chủ động đi qua lấy bình nước.

Đồng đội phía sau cũng theo sát, nhưng cũng có người không phải, đã thành gia lập thất.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người nhìn những bình nước còn lại, liền cầm lấy.

Ngược lại là những học sinh kia, gần như không ai lên lấy nước, mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Cả không gian đã rơi vào sự ngượng ngùng.

Chỉ có tiếng uống nước.

Diệp Phi đứng dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh, trong tay còn cầm một cây gậy leo núi.

Hắn gõ gõ lên vách đá, thỉnh thoảng lại gõ vào tường.

Sau đó dùng sức vẽ một vòng tròn lên đó.

Mãi đến nửa tiếng sau, mới dừng lại. "Các người bây giờ có phải đã có cảm giác muốn đi tiểu không?" Diệp Phi thấy vẻ mặt không tự nhiên của họ, hờ hững hỏi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia không tự nhiên. "Các cậu theo tôi." Diệp Phi nói xong liền dẫn họ đi mấy nơi.

Cư dân mạng một mặt nghi ngờ nhìn Diệp Phi dẫn họ đi đi lại lại. "Đây là chuyện gì vậy?

Sao lại đi đi lại lại?" "Đại lão làm gì cũng có lý do, mọi người nghĩ xem, đại lão làm việc lúc nào mà vô cớ gây rối chưa?" "Nhưng tôi thật

sự không hiểu, tại sao chứ?" "Chắc là dùng nước tiểu đồng tử rồi?

Nếu không sao lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này." "Cậu nói đúng, tôi tin, không chừng thật sự là như vậy." "Vãi, cậu nói vậy tôi thật sự tin rồi." "Nhưng bây giờ dùng quỷ đả tường, cần dùng nhiều nước tiểu đồng tử như vậy để phá giải quỷ đả tường này sao?" "Ừm..... vậy thì chỉ có một kết luận, năng lực của quỷ đả tường này quá trâu bò, chỉ có thể dùng nhiều nước tiểu đồng tử, chỉ có kết luận này thôi." Cư dân mạng nghe xong, liền giơ ngón tay cái lên.

Suy nghĩ này không có vấn đề gì.

Diệp Phi phân công xong nhiệm vụ, "Ngô Tà, Tiểu Ca, hai người đứng ở đây." Nói xong liền bảo họ đứng ở đây.

Hai người làm theo chỉ thị của hắn, đứng ở vị trí mà hắn chỉ định.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhìn nhau, không hiểu tại sao.

Người Ngô Tà đã ướt đẫm mồ hôi, đứng ở nơi Diệp Phi chỉ định.

Không biết tại sao, khi đứng ở đây, mồ hôi trên người đột nhiên ngừng chảy.

Sau lưng còn có chút lạnh, giống như có thứ gì đó đang thổi khí lạnh vào gáy mình, lại còn từng đợt.

Thỉnh thoảng còn có mấy tiếng cười của trẻ con.

Nghe mà người ta sởn cả da gà. "Bây giờ được rồi, tôi cần nước tiểu đồng tử của các cậu." Diệp Phi đứng tại chỗ, nhẹ giọng giải thích.

Ngô Tà và mọi người khóe miệng giật giật, vậy là họ đứng ở đây là để đi tiểu sao?

Nhưng trong lúc này, ai có thể tiểu ra được. "Các người có phải không tiện không?

Vậy chúng ta quay lưng đi." Diệp Phi nói xong liền quay người đi, các lính đánh thuê khác phía sau và các thành viên đội khảo cổ cũng theo đó.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhìn nhau, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu phía sau hai người cũng hít một hơi thật sâu.

Ngay sau đó, cả lối đi vang lên tiếng 'xả nước'.

Chương 229

Cư dân mạng trong phòng livestream khi nghe thấy âm thanh này. "Tôi không muốn cười lắm, nhưng tôi không nhịn được, thật đấy." "Bây giờ tôi rất muốn biết diện tích bóng ma tâm lý của những người này, trước mặt toàn bộ cư dân mạng mà như vậy, thật sự ổn chứ?" "Câu hỏi này hay đấy, không tiện cũng không có cách nào khác, nếu không họ bây giờ đều phải chết ở đây rồi." "Mọi người nghe kìa, hình như tôi nghe thấy tiếng gì đó, các vị có nghe thấy không?" "Tôi cũng nghe thấy, hình như là tiếng trẻ con khóc, trước đó tôi nghe là tiếng cười, nhưng bây giờ sao lại thành tiếng khóc?" "Vãi, mọi người xem, hoàn cảnh ở đây hình như thay đổi rồi, không đúng."....

Vách đá trong mộ huyệt trước đây đều đen kịt, bây giờ trên đó đều là chất lỏng nhầy nhụa màu đỏ.

Còn ở phía sau chất lỏng nhầy nhụa, còn có từng đứa trẻ khoảng năm mươi centimet.

Đầu to hơn trẻ con bình thường rất nhiều, tròn vo, đôi mắt như đang cố gắng mở to.

Con ngươi còn là màu xanh lục, trong miệng còn có chất lỏng nhầy màu xanh.

Đang trần truồng treo trên vách đá, trên tay và chân còn có chất lỏng nhầy.

Đôi mắt màu xanh lục tràn đầy ác ý.

Đang nhìn chằm chằm vào Diệp Phi và Tiền Tinh Vân cùng giáo sư Lý một hàng.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

Tiểu Ca theo bản năng bảo vệ Ngô Tà sau lưng, đôi mắt lạnh lùng vẫn luôn nhìn những đứa trẻ trên vách đá.

Sắc mặt giáo sư Lý và Tiền Tinh Vân thay đổi, vội vàng kéo quần lên.

Cuối cùng lùi lại mấy bước.

Vẻ mặt hoảng sợ, vẻ hồng hào đã hoàn toàn biến mất. "Chúng ta không ra được là vì những đứa trẻ này sao?" Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý lùi lại mấy bước.

Nhìn những đứa trẻ trông hung thần ác sát này. "Sao lại có những đứa trẻ này, bây giờ là chuyện gì vậy?" Giáo sư Lý vẻ mặt hoảng sợ nhìn vách đá xung quanh.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng các lính đánh thuê bảo vệ các giáo sư sau lưng.

Vũ khí trong tay giơ ngang trước ngực, cảnh giác nhìn những đứa trẻ xung quanh.

Bây giờ những đứa trẻ này đang từ từ bò xuống từ vách đá.

Từng đứa trẻ mắt xanh đang nhìn họ.

Nhe răng, nhìn chằm chằm vào Diệp Phi và mọi người. "Anh Diệp Phi, có phải anh biết những đứa trẻ này là thứ gì không?" Ngô Tà nhíu mày, trong tay còn cầm khẩu súng của mình. "Đây chẳng phải là con của vu sư và nữ thi kia sao?

Nơi này đã tồn tại mấy nghìn năm, cho dù một trăm năm một đứa thì cũng phải có ngần này rồi, lúc các người đến đây không phải đã ngửi thấy mùi lạ sao?" Diệp Phi nhìn đứa trẻ đang từ từ bò trên đất.

Giọng điệu thờ ơ, giống như đang nhìn một chuyện bình thường. "Nhưng bọn họ bây giờ là cương thi, sao còn có thể sinh con?

Vậy những đứa trẻ này sao lại biến thành như vậy?" Giáo sư Hách ngửi thấy mùi máu tanh này, còn có chất lỏng nhầy của những đứa trẻ này.

Axit trong dạ dày đang không ngừng cuộn trào, bây giờ nghĩ lại thật sự ghê tởm đến cực điểm. "Cương thi cũng có thể giao phối tinh thần, huống hồ kẻ kia còn là vu sư, chuyện này đối với hắn cũng không phải là việc gì khó khăn." Sắc mặt Diệp Phi bình tĩnh, không có vẻ gì là ghê tởm cả.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn những đứa trẻ này đang không ngừng tiến lại gần. "Bắn." Đội trưởng Lâm ra lệnh, các lính đánh thuê phía sau liền bắn vào mấy chục đứa trẻ.

Nhưng đạn bắn vào người chúng giống như bắn vào tường đồng vách sắt.

Còn có mấy đứa trẻ bị bắn vào mặt, cuối cùng dùng hàm răng sắc nhọn ăn viên đạn vào miệng.

Giống như đang ăn món gì ngon vậy, ánh mắt hung thần ác sát trước đó, dấy lên một tia vui mừng.

Tốc độ bò về phía trước còn nhanh hơn trước mấy phần.

Đội trưởng Lâm và bọn họ đang không ngừng lùi lại, thấy đạn vô hiệu, thôi thì cũng không bắn nữa. "Cho chúng mày nếm thử hàng khủng." Đội trưởng Lâm nói xong liền ném quả lựu đạn trong tay ra. "Này." Ngô Tà vừa định ngăn lại, liền thấy đội trưởng Lâm đã ném lựu đạn ra rồi.

Ném đến trước mặt một trong những đứa trẻ.

Đứa trẻ đó đưa bàn tay đỏ hỏn dính đầy chất nhầy ra, nhìn quả lựu đạn màu xanh nhạt.

Không nghĩ ngợi gì liền ném vào miệng.

Hành động này khiến Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý sững sờ.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người đứng tại chỗ, trong mắt Ngô Tà tràn đầy kinh ngạc và chấn động.

Con của cương thi sinh ra đều trâu bò như vậy sao?

Lựu đạn cũng có thể ăn như đồ ăn vặt?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng các lính đánh thuê cũng ngây người.

Mẹ nó chứ cũng quá ảo rồi.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng sững sờ nhìn những đứa trẻ này. "Tôi thật sự gặp ma rồi, đây là thứ gì vậy, lại ăn lựu đạn như đồ ăn vặt?

Vãi, giống loài gì vậy?" "Trời ơi, tôi thật sự được mở mang tầm mắt rồi, cương thi biết sinh con thì thôi đi, sinh ra đứa con lại còn vô địch như vậy?" "Giờ phải làm sao đây, đạn và lựu đạn bây giờ đều vô dụng rồi, phải làm sao?" "Tôi thì không lo lắng, dù sao đại lão cũng ở đây, tôi còn có gì phải lo?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, các người xem đại lão lúc nào hoảng sợ chưa?" "Cũng đúng, nhưng mà, lúc này nên làm sao đây?

Còn nữa, quả lựu đạn này sao còn chưa nổ?".....

Đội trưởng Lâm và bọn họ cũng tò mò nhìn chằm chằm vào đứa trẻ này.

Giây tiếp theo.

Chỉ nghe thấy trong miệng đứa trẻ đó phát ra một tiếng nổ.

Cuối cùng tiếng nổ giống như tiếng pháo hoa, chỉ thấy trong miệng đứa trẻ đó bốc lên một làn khói xanh.

Đứa trẻ đó dường như cảm nhận được một cơn đau, con ngươi màu xanh lục từ vui mừng chuyển thành kinh hãi.

Còn có hàn ý đậm đặc, ác độc nhìn về phía đội trưởng Lâm và mọi người. "Oa oa oa." Đứa trẻ cảm thấy trên người đau, liền khóc thét lên.

Những đứa trẻ xung quanh dường như cảm nhận được ác ý của những người này, liền từng đứa một khóc lên.

Tiếng khóc lúc trầm lúc bổng, khóc đến mức người ta trong lòng phát hoảng. "Sao tôi lại có cảm giác phiền lòng thế này, thậm chí còn có ý nghĩ muốn tự bóp chết mình nữa." Tiền Tinh Vân bịt tai, mày nhíu chặt, hét về phía giáo sư Lý bên cạnh. "Tôi cũng có cảm giác như vậy, nhưng tôi cũng không biết tại sao?

Tôi rất muốn bóp chết mình, hoặc là bóp chết những đứa trẻ đó." Giáo sư Lý nói với Tiền Tinh Vân, thậm chí còn có ý định động thủ với Tiền Tinh Vân.

Các lính đánh thuê khác phía sau, và các sinh viên đội khảo cổ, đều đang bịt tai.

Vẻ mặt đau đớn.

Ngô Tà bịt tai, cuối cùng dường như nhớ ra điều gì đó, lấy từ trong túi ra một chiếc máy ghi âm.

Cuối cùng nhấn nút phát.

Ngay sau đó là một tràng Phật âm vang lên, cả hang động đều là tiếng Tâm Kinh.

Âm thanh đã át đi tiếng khóc trước đó.

Tiếng khóc của những đứa trẻ này vì tiếng Tâm Kinh mà trở nên ồn ào không chịu nổi.

Tiếng khóc cũng càng thêm đậm đặc, ẩn chứa ý đồ so bì.

Một chính một tà thậm chí còn có xu thế muốn phân cao thấp.

Lòng người bị làm ồn đến mức phiền lòng.

Chương 230

Bịt tai lại, ít nhất ý nghĩ muốn tự bóp chết mình trong lòng đã giảm đi không ít.

Cư dân mạng trong phòng livestream sau khi nghe thấy âm thanh này.

Cũng bịt tai lại.

Cả phòng livestream rơi vào im lặng, trên màn hình bình luận vô cùng yên tĩnh.

Giáo sư Phương và lão Hoắc hai người nhìn livestream trên máy tính.

Vẫn là lão Hoắc nhanh tay tắt âm thanh trên máy tính.

Hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vẻ mặt vẫn còn kinh hãi. "Thật kinh khủng, những đứa trẻ này sao lại kinh khủng như vậy?

Tiếng khóc lại có thể khiến người ta tâm phiền ý loạn, tôi lại nảy sinh ý định giết người." Lão Hoắc nói xong còn sờ sờ ngực mình, tần suất tim đập vẫn còn nhanh hơn mấy phần. "Ngôi mộ này thật sự rất quỷ dị, nếu không có Diệp Phi, không chừng giáo sư Lý và giáo sư Hách bọn họ đều sẽ chết ở đây." Trong lòng giáo sư Phương cũng có cảm nhận tương tự.

Bây giờ trên mặt hai người đều là mồ hôi, có thể thấy trước đó đã nhẫn nhịn khổ sở đến mức nào. "Nhưng tiếp theo phải làm sao?

Tôi thấy những người này bây giờ rất khổ sở." Ánh mắt giáo sư Phương nhìn về phía máy tính đối diện, sắc mặt có chút khó coi. "Khổ sở sao?

Ông có chắc là họ đều khổ sở không?

Tôi thấy Diệp Phi và Trương tiên sinh kia hình như không có vấn đề gì." Ánh mắt của lão Hoắc chú ý đến Diệp Phi và Tiểu Ca hai người.

Thấy họ dường như không bị ảnh hưởng, vẻ mặt vẫn rất thờ ơ.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng vội vàng tắt âm thanh máy tính. "Tắt tiếng đi, mau tắt tiếng đi, nếu không chúng ta cũng sẽ trở nên rất cuồng loạn." Một bình luận lướt qua.

Các cư dân mạng khác đều thi nhau học theo. "Vừa rồi tôi lại muốn tự bóp chết mình, đây là đứa trẻ gì vậy?

Tiếng khóc khó nghe thì thôi đi, còn có thể làm nhiễu loạn tâm trí người khác." "Tôi cũng vậy, bây giờ nghĩ lại thật sự sợ hãi, lúc tôi vừa ý thức được, trong tay lại còn có dao." "A.....

đây là quái vật gì vậy, bây giờ trẻ con sao lại phiền phức như vậy." "Vãi chưởng, tôi thật sự đủ rồi, tôi không thích trẻ con chút nào, một chút cũng không thích." "Mọi người nhìn đại lão kìa, hình như đại lão không sao cả, mọi người thấy không?" "Tôi cũng thấy rồi, không chỉ là đại lão, ngay cả Tiểu Ca kia hình như cũng không sao, hai người này đều không phải là người à?" "Mẹ kiếp, ý định bái đại lão làm sư phụ trong tôi lại bùng cháy, mọi người đừng ai cản tôi." "Vãi, nói cứ như tôi không có suy nghĩ đó vậy, tôi nói cho cậu biết nhé, tôi cũng có quyết tâm này." "Không biết tại sao bây giờ tôi thấy có đại lão ở đây, trong lòng tôi lại an tâm, chẳng lẽ đây là sự tin tưởng bí ẩn trong truyền thuyết?" "Tôi cũng tin tưởng đại lão, tôi tin anh ấy sẽ không sao đâu."".....

Cả phòng livestream lướt qua những dòng chữ cổ vũ.

Trong mộ huyệt.

Tiếng khóc của lũ trẻ cuối cùng đã át cả tiếng Tâm Kinh, thiết bị của Ngô Tà cũng bị tiếng khóc của chúng làm vỡ nát.

Ý niệm giết người trong lòng Ngô Tà và mọi người càng thêm mãnh liệt.

Tiểu Ca nhìn đôi mắt của những đứa trẻ này ngày càng xanh, con ngươi đen trước đó đã bị màu xanh thay thế.

Tiếng khóc càng khiến người ta phiền lòng.

Ánh mắt Tiểu Ca trầm xuống, liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém về phía những đứa trẻ này.

Đứa trẻ đang khóc lóc bị Tiểu Ca chém thành hai nửa, chất nhầy màu xanh lá bắn tung tóe lên vách tường.

Không lâu sau, liền thấy chất nhầy màu xanh lá lại tụ tập lại với nhau.

Đứa trẻ khóc lóc trước đó lại hợp thành một.

Tiểu Ca nhìn đứa trẻ đang hợp lại trước mắt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chỉ trong chớp mắt liền biến mất. "Tiểu Ca, quay lại." Diệp Phi nhận ra ý đồ của đứa trẻ đó, vội vàng hét về phía Tiểu Ca.

Lời vừa dứt, liền thấy đứa trẻ đó đang há to miệng.

Nhằm vào chân Tiểu Ca mà cắn tới.

Chỉ là vừa mới hạ miệng, đã bị dao của Tiểu Ca chặn lại.

Hàm răng sắc nhọn cắn vào Hắc Kim Cổ Đao.

Phát ra âm thanh giòn tan.

Diệp Phi thấy vậy, thân hình lóe lên, mấy bước đã đến bên cạnh Tiểu Ca.

Sau đó liền lấy rìu lửa trên người ra, chém về phía những đứa trẻ này.

Ngay sau đó liền thấy đứa trẻ đó toàn thân bốc lên ngọn lửa vàng rực.

Còn phát ra những tiếng la hét thảm thiết, đang lăn lộn trên đất.

Những đứa trẻ khác bên cạnh nhìn đứa trẻ trước mắt biến thành như vậy.

Quay người định chạy về phía sau.

Nhưng bị Diệp Phi lần lượt chặn lại, bắt đầu ra tay với những đứa trẻ bên cạnh.

Một trong những đứa trẻ bị bắt lúc này thu lại lệ khí trên người.

Chất lỏng nhầy màu đỏ trên mặt và trên người cũng biến mất không dấu vết, biến thành một đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu.

Đôi mắt màu xanh lục lúc này đã trở nên long lanh, đang dùng đôi mắt to tròn nhìn Diệp Phi.

Hy vọng có thể lợi dụng lòng nhân từ của Diệp Phi để tha cho mình. "Ngươi lại có thể mê hoặc lòng người, giữ lại ngươi chính là một tai họa." Diệp Phi nhếch mép, giọng nói kiên định, rìu lửa trong tay liền chém xuống đứa trẻ này.

Ngay sau đó liền thấy đứa trẻ bị ngọn lửa vàng rực đốt cháy.

Những đứa trẻ khác phía sau thấy đồng bạn của mình đã chết thảm.

Trong mắt tràn đầy hận ý, cuối cùng ôm quyết tâm phải chết, lao về phía Diệp Phi định cắn.

Ánh mắt Diệp Phi lạnh lùng, chiếc rìu trong tay liền chém về phía đứa trẻ.

Chỉ trong vòng một phút, đã chém hơn mười đứa trẻ.

Khi đi đến đứa trẻ cuối cùng, khóe miệng đứa trẻ đó lộ ra một nụ cười tà ác.

Ngay sau đó liền thấy cái đầu to của đứa trẻ đột nhiên tách khỏi cơ thể, chất lỏng nhầy màu xanh trong miệng mang theo ánh sáng xanh.

Nhằm vào Diệp Phi mà phun tới. "Diệp Phi tiên sinh....." "Anh Diệp Phi....." Ngô Tà và đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu phía sau mấy người thấy hành động của đứa trẻ này.

Vội vàng lên tiếng hét.

Diệp Phi nhìn đứa trẻ trước mắt, không thèm để ý, sau đó liền vung tay.

Dường như rất tùy ý vung tay.

Ngay dưới ánh mắt của mọi người, hắn đã đánh cái đầu đó rơi xuống đất.

Đứa trẻ rơi trên đất lăn lộn vài vòng, đôi mắt xanh biếc đầy hận thù.

Nó định há cái miệng rộng ngoác một lần nữa để bay về phía Diệp Phi.

Diệp Phi tiện tay lấy cây rìu lửa ra, Tam Muội Chân Hỏa bao trùm lên người đứa bé.

Đứa trẻ cuối cùng cũng bị ngọn lửa lớn nuốt chửng sạch sẽ.

Đám người Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý cùng các sinh viên đội khảo cổ và lính đánh thuê đứng sau lưng đều trợn mắt há mồm.

Cứ thế này là giải quyết xong rồi sao?

Thân thủ này xem ra còn giỏi hơn cả đội trưởng Lâm và đội

trưởng Triệu rất nhiều lần.

“Mấy đứa trẻ này cứ thế mà biến mất, chỉ bằng một cây rìu sao?

Chương 231

Tôi chưa bao giờ hỏi, đó là loại rìu gì vậy?" Hách giáo thụ nhỏ giọng hỏi giáo sư Lý bên cạnh.

"Đây là lần đầu ông thấy bản lĩnh của Diệp Phi à?

Tôi quen rồi, dù sao thì Diệp Phi có quá nhiều thân phận, dù cậu ấy có làm ra bao nhiêu chuyện kỳ quái hơn nữa, tôi cũng thấy rất bình thường," giáo sư Lý nghe vậy liền lên tiếng giải thích.

Hách giáo thụ suy nghĩ kỹ lại, từ lần đầu tiên ở mộ Hiến Vương đã biết người đàn ông này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lập tức trong lòng cũng bình thản trở lại.

May mà Diệp Phi đi cùng, nếu không bọn họ e rằng cũng chẳng khác gì những người bên ngoài sông băng, đều phải bỏ mạng ở đây.

Ngô Tà ngày càng khâm phục thân thủ của Diệp Phi, ngoài Tiểu Ca ra, anh là người cậu ngưỡng mộ nhất.

Hắn là người duy nhất có thể sử dụng Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh này, ai nấy đều kinh hô.

"Oa, đại lão đúng là trâu bò, ba chân bốn cẳng đã giải quyết xong, vẫn đẹp trai như mọi khi, cũng trâu bò như mọi khi." "Đừng nói nữa, tôi bị đứa trẻ này dọa cho sợ chết khiếp, giật cả mình.

Phải nói sao nhỉ, tôi nên hình dung thế nào đây?" "Hơi giống chuyện ma mẹ tôi kể, một đứa trẻ bị bóp chết trong nhà vệ sinh, haha, trước đây còn chẳng thèm tin, nhưng bây giờ lại được thấy hàng sống, thật thần kỳ." "Haha, đúng là vậy thật, hồi nhỏ tôi cũng từng

nghe.

Vãi, tôi đột nhiên nhận ra một vấn đề, lát nữa tôi đi vệ sinh, sẽ không gặp phải thứ này chứ?" "..." "Mày không nói thì có chết không hả?" ...

Phương giáo thụ và Hoắc lão thấy nguy hiểm đã qua, cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp Phi quả nhiên không bao giờ làm người ta thất vọng," Phương giáo thụ nghiêng đầu nhìn Hoắc lão bên cạnh, nhưng trong mắt Hoắc lão vẫn còn chút khó hiểu.

Lông mày ông nhíu chặt.

"Hoắc lão, ông không khỏe ở đâu à?" Phương giáo thụ thấy ông không nói gì, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hoắc lão vừa mới xuất viện mà.

"Tôi không sao, tôi chỉ đang nghĩ, con cương thi này sinh sản thế nào?

Lại còn có thể sinh ra mấy đứa trẻ này," Hoắc lão khẽ lắc đầu, đầu óc đầy nghi vấn.

Khóe miệng Phương giáo thụ giật giật, tình cảm là ông chỉ quan tâm đến điểm này thôi sao?

Cả mạng Đại Việt lúc này đều chấn động vì lời bình luận này.

Teng Teng Video: Cương thi ngàn năm lại có thể sinh con, đây là khởi đầu của truyện huyền huyễn sao???

App Douyue: Cương thi ngàn năm trăm năm sinh một đứa trẻ, vấn đề sinh sản được nâng lên một tầm cao mới???

Bộ Chấn Kinh UC: Giao lưu thần kỳ giữa nữ thi ngàn năm và vu sư đã phát triển như thế nào. ....

Diệp Phi bình tĩnh nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng trong phòng livestream.

Khóe miệng anh khẽ giật giật.

Suy nghĩ của đám cư dân mạng này... quả thực độc đáo đến một mức độ nhất định.

"Các bạn cư dân mạng, mọi người đừng gộp chung những câu chuyện ma mà cha mẹ kể với chuyện ở đây nhé, đây là hai phiên bản khác nhau, nên tuyệt đối đừng sợ hãi, cũng đừng tự tạo gánh nặng tâm lý cho mình," Diệp Phi nhìn vào camera, chủ động lên tiếng an ủi.

Cư dân mạng thấy hành động này, cả màn hình đều hiện lên biểu tượng giơ ngón tay cái.

Tiền Tinh Vân và những người khác thấy sự việc đã được giải quyết, liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Bạch đi ở phía trước, Diệp Phi và Ngô Tà vẫn đi ở phía sau cùng.

Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, bình tĩnh đi theo sau.

"Anh bạn Diệp Phi, tôi vẫn luôn tò mò, con cương thi này sinh sản thế nào?

Lại còn có thể sinh ra nhiều đứa trẻ như vậy?" Ngô Tà đã suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không thông.

Trong bút ký cũng chưa từng ghi chép về những thứ này.

"Vu sư dùng một loại tà thuật, cứ mỗi trăm năm sẽ giao hợp với nữ thi, từ lúc giao hợp đến lúc sinh con chỉ mất năm phút." "Thời gian họ ở bên nhau rất ngắn, cứ mỗi trăm năm mới gặp một lần, còn thảm hơn cả Ngưu Lang Chức Nữ," Diệp Phi nhẹ giọng giải thích.

Ngô Tà không khỏi cạn lời, chỉ vậy thôi sao?

Ngưu Lang Chức Nữ sẽ không làm ra chuyện ghê tởm như vậy.

Tiểu Ca bình tĩnh đi theo sau, gương mặt lạnh lùng.

Dường như những lời họ nói không hề ảnh hưởng đến y.

Nửa tiếng sau.

Mọi người đi đến trước một hang đá.

Lối vào hang đá trông như một cái miệng, phía trên còn có hai lỗ tròn hệt như hai con mắt.

Nhìn từ xa, nó giống như một bộ xương khô màu đen đang há to miệng chờ đợi bọn họ.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý và những người khác ngẩng đầu nhìn bộ xương trước mắt.

Cộng thêm bên trong tối om, không thấy được gì.

Tiền Tinh Vân không khỏi nuốt nước bọt.

"Sao nhìn chỗ này tôi lại thấy lạnh sống lưng thế nhỉ, đây là tình huống gì vậy?" Giáo sư Lý vừa nói vừa xoa xoa cánh tay mình, ngẩng đầu nhìn hang đá trước mặt.

"Tôi cũng vậy, hơn nữa nhiệt độ ở đây sao lại khác với bên trên?

Sao tôi thấy lạnh thế này?" Quách giáo thụ nhíu mày, kéo chặt quần áo trên người, lại quấn thêm chiếc khăn quàng trên người vào cổ.

Bây giờ trông ông vô cùng cồng kềnh.

"Nơi này, sao tôi có cảm giác đã từng thấy ở đâu đó?" Trong đầu Tiền Tinh Vân dường như đã thấy qua ở đâu đó, vô cùng quen thuộc.

Cả cảnh vật xung quanh, tuy đều là vách đá.

Nhưng những thứ được điêu khắc trên đó, rất quen mắt.

“Nơi này hình như là nơi chúng ta đã ở trong dòng chảy lịch sử, cả những cái lều Mông Cổ này nữa, giống hệt những cái chúng ta đã ở trước đây,” Ngô Tà im lặng một lúc, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nghe vậy cũng bừng tỉnh.

Đúng vậy, trong dòng chảy lịch sử, hình như đó là nơi họ đã ở.

Nhưng sao thứ này lại ở đây?

Diệp Phi đang quan sát hoàn cảnh trên vách đá.

Âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu. [Keng, chúc mừng ký chủ đã giúp đội khảo cổ giải quyết thành công quái anh đầu to, phần thưởng là ‘Quỷ Thần Phù’] [Quỷ Thần Phù: Vạn vật trên đời đều sẽ tránh xa.] Diệp Phi nghe thấy phần thưởng mà hệ thống chủ động gửi đến, trong lòng lập tức vui mừng.

Đây là một món đồ tốt, tiện lợi hơn nhiều so với những dụng cụ kia.

“Anh bạn Diệp Phi, anh sao vậy?

Có chuyện gì mà vui thế?” Ngô Tà nhìn ra được niềm vui trong mắt Diệp Phi.

“Chỉ là nghĩ đến một chuyện vui thôi,” Diệp Phi thu lại niềm vui, rồi nhìn Ngô Tà, bắt đầu nói qua loa.

Cư dân mạng không hiểu được cảm xúc của Diệp Phi.

“Các người nói xem đại lão Diệp Phi đã thấy gì mà vui thế?” “Câu hỏi này hay đấy, lẽ nào đại lão nghĩ đến chuyện mình lấy vợ?” “Thôi đi ông ơi, sao có thể là lấy vợ được?

Các người nói xem, liệu đại lão có biết bên trong có thứ gì rồi không?” “Cái này có hơi xàm không, đại lão dù có trâu bò đến mấy cũng không thể đứng ở cửa là biết bên trong có gì được chứ?” “Đúng

vậy, tôi cũng thấy không thể nào." "Các người nói xem, đại lão đang nghĩ gì?" "Thích nghĩ gì thì nghĩ, các người bây giờ đã rảnh rỗi đến mức này rồi sao?" "Vãi, ông nói vậy tôi lại thấy không còn gì để nói." ...

Tiền Tinh Vân cứ nhìn chằm chằm vào lối vào hình đầu lâu phía trước.

Bỗng nhiên, một khuôn mặt lướt qua trước mắt, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến mất.

Tiền Tinh Vân tưởng mình hoa mắt, vội dụi mắt.

"Mình có nhìn nhầm không?" "Sao vậy?" Giáo sư Lý thấy Tiền Tinh Vân lẩm bẩm, tò mò hỏi.

Chương 232

“Tôi vừa rồi hình như thấy có người lướt qua, không biết có phải nhìn nhầm không,” Tiền Tinh Vân vừa nói vừa nhìn kỹ vào bên trong cửa.

Hoàn toàn không thấy khuôn mặt nào cả.

“Chắc ông nhìn nhầm rồi, sao tôi chẳng thấy gì cả?” Giáo sư Lý nghe xong, thấy rất buồn cười.

Nơi này đã tồn tại lâu như vậy, ít nhất cũng phải mấy ngàn năm, sao lại có người lướt qua được?

Chắc chắn là ông ấy hoa mắt rồi.

Nếu ở đây có người lướt qua, không phải yêu tinh thì cũng là gặp ma.

Giáo sư Lý nói xong, còn liếc mắt nhìn vào bên trong cửa, tối đen như mực không thấy gì.

Đúng lúc không để ý, ông liền thấy một khuôn mặt đầy tức giận, đột nhiên lướt qua.

Hơi thở của giáo sư Lý chợt ngừng lại, mắt ông đầy kinh ngạc nhìn vào cửa.

Chẳng lẽ ông cũng hoa mắt rồi sao?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

“Giáo sư Lý?

Ông cũng thấy rồi phải không?” Tiền Tinh Vân thấy sắc mặt của giáo sư Lý, cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy, có phải tôi cũng hoa mắt rồi không?

Nếu không sao tôi lại thấy thứ này?" Giáo sư Lý vẫn tưởng mình hoa mắt, cũng giống như Tiền Tinh Vân.

Nhưng dụi mãi, ngoài việc mắt tóe sao vàng ra, chẳng thấy gì cả.

Thấy hai vị giáo sư cứ nhìn chằm chằm vào cửa trước mặt.

Quách giáo thụ, Hách giáo thụ cùng các sinh viên phía sau cũng cứ nhìn vào trong cửa.

Ngô Tà thấy vậy, khó hiểu nhìn chằm chằm hồi lâu.

"Sao vậy?" Ngô Tà quay lại nhìn Tiểu Ca.

"Bên trong có thứ gì đó," giọng Tiểu Ca trầm thấp, nhưng ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Diệp Phi thấy bộ dạng của họ, liền tiến lại gần cửa vài phần.

Cư dân mạng thấy đám người này như đang xem trò vui gì đó.

"Đang xem gì thế?

Sôi nổi vậy?" "Tôi vừa rồi hình như nghe các giáo sư nói, bên trong có thứ gì đó lướt qua, hình như là có người." "Vậy thì các giáo sư chắc chắn là hoa mắt rồi, sao lại có người được?

Nơi này không phải yêu tinh thì cũng là cương thi, người sao mà sống sót được?

Có người thì cũng sớm bị gặm không còn xương rồi." "Đúng thế... tôi... vãi chưởng, tôi thấy gì thế này?

Mẹ nó tôi không hoa mắt chứ?

Tôi thấy gì thế này?

Đúng là gặp ma rồi." "Mày dọa tao giật mình, làm gì mà la lối om sòm thế?" "Không phải, thật sự có người, tôi vừa thấy mặt người, tôi thật sự thấy mặt người." "Mày cũng hoa mắt à, sao lại có mặt người?

Vãi.” “Không phải đâu, thật sự có.” Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cửa.

Chờ đợi khuôn mặt lướt qua trước cửa.

Diệp Phi thấy vậy, lặng lẽ đứng sau mọi người.

Cả lăng mộ chìm trong tĩnh lặng.

Phương giáo thụ và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước màn hình, cả hai cũng bất giác cảm thấy căng thẳng.

“Sao tôi lại có cảm giác như đang xem phim kinh dị vậy?” Hô hấp của Hoắc lão có phần dồn dập.

“Tôi cũng có cảm giác như vậy,” hơi thở của Phương giáo thụ cũng dồn dập hơn, cả người cảm thấy nặng nề đi không ít.

Trong lăng mộ.

Đúng lúc mọi người đang đổ dồn ánh mắt, họ liền thấy một khuôn mặt.

Tất cả mọi người có mặt lúc này đều cảm thấy kinh hãi.

Đây là một khuôn mặt người, sao ở đây lại có mặt người?

Không phải là gặp ma rồi sao?

“Tôi đã nói là tôi không nhìn nhầm mà, các người cũng thấy rồi phải không?” Tiền Tinh Vân cố tỏ ra bình tĩnh nhìn mọi người xung quanh.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng vài người khác đều trợn mắt há mồm.

Cứng đờ nhìn các giáo sư bên cạnh.

Bọn họ đã thấy, hơn nữa còn không chỉ một.

“Vừa rồi tôi hình như thấy hai người,” đội trưởng Lâm nhỏ giọng

lẩm bẩm.

“Không phải, là ba người, tôi thấy ba người...” đội trưởng Triệu lắc đầu, phủ nhận suy nghĩ này.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn về phía trước.

Ngô Tà im lặng hồi lâu, như đang nhớ lại điều gì đó.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Không thể nào, không phải như tôi nghĩ chứ?” Giọng nói lẩm bẩm của Ngô Tà đột nhiên vang lên.

“Ngô Tà tiên sinh, anh có nghĩ ra điều gì không?” Một lính đánh thuê bên cạnh nghiêng đầu nhìn Ngô Tà, thấy bộ dạng kinh ngạc của cậu, liền nổi lòng tò mò.

“Tôi đúng là đã nghĩ ra rồi, tôi đã xem ghi chép này trong bút ký, quả thực ngàn năm trước đã xuất hiện một loại chim lạ có mặt người, gọi là Nhân Diện Quái Điểu.” “Nghe nói là do một loại tà thuật biến hóa thành, loại chim này rất có địch ý với con người,” giọng nói của Ngô Tà vang vọng trong hang động, khiến mọi người nghe mà lạnh gáy.

“Vậy ý của cậu là... thứ vừa thấy chính là loại chim mặt người đó?

Cậu chắc chứ?” Tiền Tinh Vân kinh ngạc nhìn Ngô Tà, vậy tức là, đó là một con chim?

“Chắc chắn, tôi đã thấy trong bút ký,” Ngô Tà nói những lời này với ngữ khí vô cùng kiên định.

Nhưng trong lòng giáo sư Lý không khỏi lo lắng, số lượng loại chim này nhiều hay ít, không ai chắc chắn, còn mức độ hung hãn của

chúng rốt cuộc mạnh đến đâu, bọn họ cũng không biết.

"Chúng ta vào đi, không vào sao biết nó thế nào?" Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, cuối cùng đưa ra một quyết định.

Dù sao cũng không còn cách nào khác, đây là lối ra duy nhất.

"Được, chúng ta vào xem sao," Diệp Phi nghe lời Ngô Tà, cũng không phản bác, mà liếc mắt nhìn một góc bên cạnh.

"Ngô Tà, cậu qua đây," Diệp Phi gọi Ngô Tà đến bên cạnh, đưa tay chỉ vào góc đối diện.

"Đây là?" Ngô Tà đi theo Diệp Phi vào góc, liền thấy một dấu chân trong góc.

Phía trên là dấu giày, cỡ 42.

Đôi mắt Ngô Tà lóe lên niềm vui lớn.

"Đây là... dấu giày này, hình như là giày leo núi, dấu răng cưa trên đó sâu quá." "Liệu có phải là chú Ba không?

Chú Ba có ở đây không?" Ngô Tà không chắc chắn lẩm bẩm.

"Rất có khả năng, nói không chừng chú Ba của cậu đã xuất hiện ở đây, có lẽ đã đi vào trong, có thể đã giao chiến với chim mặt người rồi." Diệp Phi giải thích với vẻ mặt thờ ơ, nhưng ngữ khí lại vô cùng chắc chắn.

"Vậy thì vào xem, không vào sao biết chuyện gì đã xảy ra?" Ánh mắt Ngô Tà nhuốm màu vui mừng, có chút nóng lòng muốn đi vào.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đi ở phía trước, theo sau là Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý.

Lần lượt là Quách giáo thụ và Hách giáo thụ cùng những người khác đi theo sau.

Chương 233

Diệp Phi và Ngô Tà đi cuối cùng, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Chỉ thấy ở đây toàn là những chiếc lều Mông Cổ, giống hệt như những gì đã thấy trong dòng chảy lịch sử trước đây.

Thậm chí còn nhiều lều Mông Cổ hơn trước rất nhiều.

"Rõ ràng lúc nãy thấy chim mặt người, sao bây giờ không thấy con nào cả?" Đội trưởng Lâm căng thẳng nhìn xung quanh, trong lòng như có một cây kim treo lơ lửng, lúc nào cũng có thể đâm vào tim.

Cộng thêm không khí ở đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta bất an.

Đã không biết dùng từ ngữ nào để hình dung.

"Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không thể tả, bây giờ không biết nên miêu tả thế nào nữa," trong lòng đội trưởng Triệu cũng rất căng thẳng nhìn những chiếc lều Mông Cổ xung quanh.

"Liệu chúng có đang trốn trong bóng tối không?

Nếu không sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện?" Lòng Tiền Tinh Vân luôn trong trạng thái căng thẳng, mắt còn nhìn quanh tứ phía.

Trước đây cũng đã thấy không ít loài vật nguy hiểm, nhưng loại này...

Bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt, tim ai cũng không chịu nổi.

Thà rằng trực tiếp nhìn thấy một cảnh tượng ghê tởm, còn hơn là cứ bất thình lình xuất hiện một khuôn mặt ma quái.

"Tôi cũng vậy, tôi cũng cảm thấy tim mình có chút không chịu nổi,

lát nữa phải uống thuốc trợ tim thôi," giáo sư Lý nói đến đây, còn sờ lên ngực mình.

Kế đó, xung quanh im phăng phắc, chỉ có tiếng bước chân.

Cư dân mạng trong phòng livestream đối mặt với hoàn cảnh xung quanh, trong lòng cũng cảm thấy bất an.

"Vãi chưởng, tim tôi, tôi chịu không nổi, chỉ sợ đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt, mà còn là một khuôn mặt đầy máu me, thật quá đáng sợ." "Nói như thể tôi không sợ vậy, tôi cũng sợ chứ, đây mới là cái đáng sợ nhất, trời ơi, còn mấy cái lều Mông Cổ này, sao trông cứ như mấy cái nấm mồ vậy." "Vãi, ông đừng nói nữa, đủ rồi, tôi thấy phim ma còn hay hơn cái này, xem còn đã hơn nhiều." "Các người nói xem mấy con chim mặt người này đi đâu rồi?

Lúc nãy còn thấy một hai con, sao bây giờ chẳng có gì cả?" "Liệu có ở trong lều Mông Cổ không?

Ngoài lều Mông Cổ ra cũng chẳng thấy gì khác." "Hay là ở trên cây, chim không phải đều thích ở trên cây sao?" "Mày mù à, ở đây làm gì có cây?" ...

Diệp Phi vừa hay đọc được bình luận của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Đừng nói, trí tưởng tượng của đám cư dân mạng này không phải dạng vừa, thật không phải người thường có thể bì được.

Đi được một tiếng, họ thấy một hàng lều Mông Cổ chắn ngang phía trước, chặn mất lối đi.

Diệp Phi và Ngô Tà liếc nhìn nhau, trong lòng đã hiểu.

"Nếu lều Mông Cổ này chặn đường đi, chúng ta cứ đi vào từ lều Mông Cổ đi, chắc là đi được chứ?" Đội trưởng Lâm không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy lều Mông Cổ, lại có cảm giác như bị rất nhiều

người nhìn chằm chằm.

“Sao tôi có cảm giác như đang bị chú ý vậy, hình như có rất nhiều người đang nhìn tôi,” một sinh viên trong đội khảo cổ, căng thẳng nhìn xung quanh.

Cậu ta còn nép vào người bạn học bên cạnh, có chút lo lắng.

“Cậu nhát gan quá đấy, ở đây làm gì có ai nhìn cậu, còn bị chú ý nữa chứ, một bóng ma cũng không có,” người bạn học bên cạnh rất cạn lời nhìn cậu ta.

Vừa nói còn lườm cậu ta một cái.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu quyết định vào xem trước, nhưng bị Ngô Tà ngăn lại.

“Vẫn là không nên vào một cách mù quáng, như vậy sẽ rất nguy hiểm, chi bằng xem trước trong cái lều Mông Cổ này rốt cuộc có gì,” Ngô Tà vừa nói vừa đi đến bên cạnh đội trưởng Lâm và đội trưởng Bạch.

Sau đó, cậu dùng lửa đốt lều Mông Cổ.

Ngay sau đó, chiếc lều Mông Cổ bị lửa lớn nuốt chửng.

Khi lều Mông Cổ bị đốt, thứ bên trong liền lộ ra.

Sắc mặt đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đồng loạt thay đổi.

Vội vàng kéo các giáo sư lùi lại vài bước.

Nhìn thấy bên trong lều Mông Cổ xếp đầy những khuôn mặt người, đang nhắm chặt mắt chen chúc vào nhau.

Giống như đang xếp chồng lên nhau.

“Đây... những thứ này... lại ẩn náu ở đây sao?” Trong mắt Tiền Tinh Vân thoáng qua vẻ hoảng sợ, khóe miệng còn run rẩy mấy phần.

Cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm lúc nãy, đều không phải là ảo giác.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn cảnh tượng hiện tại, lông tơ trên người đã dựng đứng cả lên.

"Những thứ này, không sợ lửa sao?" Triệu đội thấy chiếc lều trước mắt đã bị đốt trụi, run rẩy giải thích.

Các giáo sư khác phía sau, cùng các sinh viên đội khảo cổ mặt mày sợ hãi đến tái mét.

Sau lưng từng đợt lạnh buốt.

Cảnh tượng như vậy, ai nhìn mà không thấy lạnh sống lưng chứ.

Ngay cả cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, cũng đồng loạt lạnh gáy.

"Vãi, đây là cái gì?

Đây là cái gì vậy?" "Mẹ ơi, đây là đầu người sao?

Tôi thật sự bị dọa chết rồi, lông tơ dựng đứng cả lên." "Đây không phải là chim mặt người sao?

Tôi đột nhiên có một ý tưởng táo bạo, trong lều Mông Cổ này đều là chim mặt người, vậy những lều Mông Cổ khác..." "Vãi, không dám nghĩ nữa, nếu đều có thứ này, thì cần bao nhiêu con chim mặt người chứ." ...

Đúng lúc mọi người đang kinh hãi.

Những con chim mặt người đang nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra.

Lộ ra đôi mắt đỏ rực, thoạt nhìn rất giống vẻ đầy hận thù.

Hít...

Cục cục...

Cục cục...

Mọi người thấy từng cặp mắt đang hung hăng nhìn chằm chằm vào họ.

Vô cùng căng thẳng.

Các sinh viên đội khảo cổ phía sau càng sợ đến mức hai chân mềm nhũn.

Đội trưởng Lâm nhìn thấy những con chim mặt người này.

Bây giờ muốn đi qua, nhất định phải giết hết chúng, nếu không không ai qua được.

Dứt khoát trong lòng quyết một phen, giơ vũ khí trong tay lên.

"Chuẩn bị, kẻ nào dám đến gần, bắn!" Đội trưởng Lâm đột nhiên hét lớn.

Lời hét này lại cổ vũ tinh thần cho đám lính đánh thuê phía sau.

Nội tâm đám lính đánh thuê cũng kiên định hơn vài phần, giơ vũ khí lên trước người.

Triệu đội thấy vậy, dứt khoát cũng liều theo.

"Mười người lùi lại, bảo vệ giáo sư," Triệu đội ra lệnh một tiếng, gọi mười người từ đám lính đánh thuê phía sau, đứng sau lưng Tiền Tinh Vân.

Ánh mắt vô cùng kiên định.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý bọn họ lùi lại mấy bước.

Hành động này dường như đã chọc giận đám chim mặt người.

Đôi mắt vốn đã hung thần ác sát, đột nhiên há to miệng về phía các giáo sư.

Chỉ thấy miệng của chim mặt người đột nhiên biến thành mỏ

chim.

Miệng kéo dài đến tận mang tai, trong miệng toàn là răng nanh sắc nhọn.

Cùng với đôi mắt đỏ rực, cũng đang không ngừng phóng to.

Con ngươi như thể lúc nào cũng có thể trợn lồi ra ngoài.

Chương 234

Dọc theo khóe mắt còn chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn thấy cảnh này.

Cảm thấy mắt mình cũng đau nhói.

Đúng lúc mọi người còn đang kinh ngạc trợn mắt há mồm chưa kịp hoàn hồn.

Từ trong lều Mông Cổ, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn chim mặt người.

Chúng đang phát động tấn công về phía họ.

"Bắn!" Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đồng thanh nói.

Ngay sau đó là một tràng tiếng súng.

Đám chim mặt người này dường như có chút e sợ những viên đạn bắn ra.

Ngô Tà nheo mắt.

"Sao thế này?

Đám chim mặt người này dường như có chút e sợ những viên đạn này, còn biết né tránh," Ngô Tà nhíu mày, bây giờ chim mặt người, lẽ nào đã biết uy lực của đạn?

Hay là chúng từng tiếp xúc với thứ này?

"Chắc là đã tiếp xúc với thứ này rồi, nếu không sẽ không biết uy lực của đạn," một trong những lính đánh thuê vừa hay nghe được câu này, liền bổ sung.

Ngô Tà nghĩ đến dấu giày ở cửa, trong lòng lập tức vui mừng.

Vậy tức là, chú Ba thật sự đã đến đây?

Trong lòng cậu ngày càng tin chắc vào suy nghĩ này.

Chắc là chú Ba đã giao chiến với chúng rồi, nếu không sao đám chim này lại biết uy lực của đạn?

"Không ổn, số lượng ngày càng nhiều," đám lính đánh thuê bảo vệ các giáo sư, lúc này đang nhìn những con chim xuất hiện từ những lều Mông Cổ khác.

Viên đạn trong tay lập tức bắn ra.

"Giáo sư, như thế này không được, chúng tôi hộ tống các vị ra ngoài," thấy chim mặt người đã bị bắn trúng rơi xuống đất.

Lính đánh thuê bên cạnh Tiền Tinh Vân thấy tình hình ngày càng tồi tệ.

Thúc giục Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý mau chóng rời khỏi đây.

Chưa đi được mấy bước, một con chim mặt người đã há to miệng, cắn vào cánh tay của một lính đánh thuê.

Lập tức một miếng thịt trên người anh ta cũng bị rớt ra, cả cánh tay lập tức máu me đầm đìa.

Người lính đánh thuê còn phát ra tiếng hét thảm thiết.

Khiến mọi người không khỏi tê dại da đầu.

Dù có phải mặt người hay không, đến lúc nào cũng không thể thay đổi được đặc tính của loài chim.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu này, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Đây quả thực là tra tấn.

Sống sờ sờ bị xé rách thịt, nhìn thôi cũng thấy đau.

“Đây là người làm ra được sao?

Đau đến mức nào chứ?

Sao ở đây lại máu me thế này?” “Vãi, không dám nhìn, tôi nhìn thôi cũng thấy đau, huống hồ là cảm giác của họ.” “Nhưng số lượng những thứ này nhiều quá, làm sao đây?

Cứ thế này, các giáo sư và đội trưởng Lâm họ cũng không đủ cho đám này gặm.” “Vãi, ông nói vậy cũng đúng... bây giờ làm sao đây?

Chẳng lẽ nhìn các giáo sư chờ chết sao?” “Sẽ không đâu, không phải có đại lão ở đó sao?

Đại lão đâu?

Đại lão đang làm gì?” Một trong những cư dân mạng đang chú ý đến Diệp Phi.

Chỉ thấy Diệp Phi đang ung dung không vội vã lấy ra một cây nhang.

“Vãi, đại lão đang làm gì vậy?” “Suy nghĩ của đại lão ai mà đoán được, cậu đừng hỏi nữa thì hơn, dù sao cậu cũng không hiểu được tâm tư của ngài ấy đâu.” “Tôi tin đại lão, chắc chắn đang nghĩ cách.” ...

Đội trưởng Lâm nhìn đám chim mặt người đang bay lượn ở đây.

Số lượng cũng ngày càng nhiều.

Đạn trên người cũng chỉ có thể cầm cự được một lúc.

Anh ta sờ sờ vị trí đặt lựu đạn trên người.

“Hay là để tôi,” Triệu đội nhìn thấy ý đồ của anh ta, sau đó rút chốt lựu đạn, ném về phía đám chim mặt người.

Đám chim mặt người dường như rất quen thuộc với thứ này, theo

bản năng né tránh.

Bùm!

Lựu đạn nổ vào khoảng không.

Triệu đội và Lâm đội đều cảm thấy bất ngờ.

"Vãi, đây là chim gì vậy?

Còn có não nữa à, còn biết né lựu đạn?" Triệu đội tức đến chửi thề, đây là cái quái gì vậy.

Hung hãn thì thôi đi, bây giờ còn biết né tránh?

"Cẩn thận!" Đội trưởng Lâm thấy Triệu đội tức giận, nhất thời sơ suất, liền bị chim mặt người chớp thời cơ.

Anh ta đẩy Triệu đội ra, vai liền bị chim mặt người há to miệng hung hăng cắn một miếng.

Máu tươi chảy xuống từ vai.

Tiếng hét của đội trưởng Lâm lập tức vang lên, sau đó anh ta cầm lấy khẩu súng lục trong tay, bắn một phát vào con chim mặt người.

Con chim mặt người lập tức ngã xuống đất, đôi mắt đỏ rực đầy hận thù nằm trên đất.

Không còn hơi thở.

Triệu đội thấy vậy, trong lòng xúc động, che chở cho đội trưởng Lâm phía sau, vũ khí trên người cũng lập tức vang lên.

"Số lượng quá nhiều, chúng ta mau rời khỏi đây, nếu không mọi người đều sẽ chết ở đây," trên mặt đội trưởng Lâm toàn là mồ hôi, sắc mặt còn tái nhợt, trên vai toàn là máu tươi đỏ thẫm.

Thấy số lượng ngày càng nhiều, chỉ có thể lùi lại.

"Được," Triệu đội nói rồi dẫn đội trưởng Lâm chuẩn bị rút lui.

Lúc này, đám lính đánh thuê bên cạnh nhìn con chim mặt người sắp đến gần mình.

Đang há to miệng chuẩn bị tấn công.

Lại phát hiện những con chim lớn này đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi.

Trước đó, con ngươi hận không thể trợn lồi ra ngoài.

Bỗng nhiên biến thành kinh hãi, còn có chút e sợ.

Tất cả những con chim, đều như thể nhìn thấy ma, cả người đều cảm thấy không ổn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác nhìn đối phương.

Chuyện gì thế này?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao đang yên đang lành lại biến dạng thế này?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng các sinh viên đội khảo cổ đang chuẩn bị chạy.

Cũng ngơ ngác nhìn đối phương, bây giờ là ý gì đây.

Chương 235

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên sợ hãi?

Còn những kẻ chuyên nghiệp trốn chạy kia, đều tranh nhau quay trở lại lều Mông Cổ.

Chuyện gì thế này?

Ngô Tà và Tiểu Ca không khỏi kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt Tiểu Ca thoáng qua rồi biến mất.

Trở lại vẻ lạnh lùng như thường ngày, y lại liếc nhìn Diệp Phi bên cạnh.

Ánh mắt rơi vào cây nhang trong tay Diệp Phi.

Cây nhang này màu đỏ, đây là nhang gì?

Ngô Tà cũng chú ý thấy, trước đó chính là thấy Diệp Phi ở đó thắp nhang xong.

Đám chim này trước đó còn chuẩn bị ra tay độc ác, sao bây giờ lại bỏ đi hết?

Tiền Tinh Vân: ???

Giáo sư Lý: ????

Lính đánh thuê: ???

Đội trưởng Lâm: ???

Tất cả mọi người cuối cùng đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi.

Chỉ thấy dưới chân Diệp Phi còn đang đốt một cây nhang.

"Anh bạn Diệp Phi, anh đang làm gì vậy?" Ngô Tà rất muốn biết tại sao lúc này lại thắp nhang?

Còn màu của cây nhang này, sao lại quái dị thế này?

“Thắp nhang,” Diệp Phi rất bình tĩnh đáp.

Đối mặt với câu trả lời của Diệp Phi, đừng nói là Ngô Tà bọn họ cạn lời, ngay cả cư dân mạng cũng kinh ngạc.

“Xin hãy tha thứ cho tôi đã cười không phúc hậu, đám chim mặt người ở đây lại có tư duy, lúc đó tôi rất lo cho đám lính đánh thuê, nhưng bây giờ tôi lại thấy rất buồn cười.” “Đừng nói là cậu, tôi nghĩ lại cũng thấy rất buồn cười, tôi rất muốn biết diện tích bóng ma tâm lý của Ngô Tà tiên sinh và các giáo sư, câu trả lời này của đại lão thật là... tuyệt.” “Haha, đúng vậy, ai cũng thấy được đây là thắp nhang, còn cần đại lão nói sao?” “Các người nhìn xem, sao cây nhang này lại bốc khói màu đỏ vậy, đây là nhang gì, sao lại có loại nhang màu này?” “Đúng vậy, tôi cũng thấy rất kỳ lạ, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy loại nhang như vậy, thật là tuyệt.” “Liệu có phải là loại nhang làm từ chất liệu đặc biệt gì không, dù sao với thân phận của đại lão, đồ dùng nhất định không đơn giản.” Diệp Phi nhìn những lời nói của đám cư dân mạng này, khóe miệng giật giật.

Đối mặt với trí tưởng tượng của cư dân mạng, Diệp Phi đã có kinh nghiệm sâu sắc.

Diệp Phi còn định nói gì đó để giải thích, thì bị Ngô Tà cắt ngang.

“Tôi biết anh đang thắp nhang, nhưng tại sao anh lại thắp nhang?” Ngô Tà tiếp tục truy vấn.

“À cái này, tôi thắp cho mình thôi.

Tôi đoán là chúng ta rất có thể sẽ bị đám chim mặt người này ăn thịt, nên thắp trước một nén nhang, không thì chết rồi.” “Chúng ta cũng không có người nối dõi, đến lúc đó ai thắp nhang cho chúng ta?

Nên tôi quyết định thắp trước cho mình một nén, tiện thể thắp cho

cả đám chim mặt người này luôn," Diệp Phi bình tĩnh tự nhiên giải thích.

"Hả?

Thắp cho mình, còn thắp cho chim mặt người?

Tại sao?" Tiền Tinh Vân trong lòng vô cùng khó hiểu.

Diệp Phi sẽ không nói thật, trong lòng ông ấy đã không còn hy vọng rồi.

Lý do này có chút gượng ép, nhưng đối với chim mặt người thì thật là...

"Ngô Tà, cậu có biết chim mặt người hình thành như thế nào không?" Diệp Phi không trực tiếp trả lời Tiền Tinh Vân, mà nhìn Ngô Tà.

"Cái này... tôi chỉ biết chim mặt người ở đây là dùng tà thuật thay đổi, cụ thể thì thật sự không rõ lắm, còn nhắc nhở tôi, khi gặp chim mặt người, nhất định phải cẩn thận, còn phải tránh xa chúng," Ngô Tà im lặng một lúc, trong bút ký quả thực cũng không ghi chép, dù sao thứ ở đây quả thực hiếm thấy.

Chỉ là nhắc nhở cậu, không thể cứng đối cứng mà thôi.

"Cái này quả thực là dùng tà thuật tu luyện, nhưng những khuôn mặt của chim mặt người này, các vị thật sự không thấy quen thuộc sao?

Quách giáo thụ, ông nghĩ lại xem, có quen thuộc không." Quách giáo thụ bị gọi tên, đầu tiên là sững sờ, cẩn thận nhớ lại.

Trước đó quả thực có một con chim mặt người muốn làm hại ông.

Nhưng sau đó hình như đã xảy ra chuyện gì, con chim mặt người đó đột nhiên không ra tay với ông nữa.

Bây giờ nghĩ lại, khuôn mặt của con chim mặt người đó, quả thực có cảm giác quen quen.

"Tôi nhớ ra rồi, con chim mặt người muốn tấn công tôi hình như là một lính gác cổng tôi gặp trong dòng chảy lịch sử, lúc đó nó nhìn thấy tôi, còn sững sờ." "Chỉ là lúc đó tình hình quá khẩn cấp, tôi căn bản không nghĩ nhiều," Quách giáo thụ nghĩ đến đây, thân hình chấn động.

"Vậy tức là... những con chim mặt người sống trong lều Mông Cổ này đều là những binh sĩ chúng ta đã thấy trong dòng chảy lịch sử?" Tiền Tinh Vân đột nhiên nghĩ đến tầng này, không dám tin nhìn Diệp Phi trước mắt.

Lúc đó, binh sĩ của Vạn Nô Vương ít nhất cũng có mấy chục vạn.

Sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại biến mấy chục vạn binh sĩ thành bộ dạng như hôm nay?

"Tà thuật sẽ khiến người biến thành chim mặt người, nhưng cần một vật chủ, vật chủ này, chính là những binh sĩ này, những binh sĩ này cũng tự nguyện trở thành chim mặt người." "Chủ động bảo vệ lăng mộ cho Vạn Nô Vương," Diệp Phi nghe vậy, kiên định gật đầu.

Những tà thuật này cũng không đảm bảo trăm phần trăm có thể biến người thành chim mặt người.

Dù là chim mặt người cũng có tư duy độc lập và riêng của mình, trí thông minh hoàn toàn không thua kém bộ não con người.

Nếu không phải vì những cây nhang này, e rằng đám chim mặt người này đã triển khai chiến thuật tấn công rồi.

Đến lúc đó, những thứ này sẽ ăn hết bọn họ, không chừa lại một mẩu xương.

Tiền Tinh Vân và những người khác nghe xong, trong mắt kinh

ngạc không thôi.

Vậy tức là, những con chim mặt người này đều là do những binh sĩ đó biến thành.

Vạn Nô Vương rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại làm như vậy?

Tiền Tinh Vân không hiểu, giáo sư Lý và Quách giáo thụ cũng không hiểu.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn Diệp Phi đang bình tĩnh cất cây nhang trong tay đi.

Vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Tiểu Ca, cậu tin không?" Ngô Tà khẽ dùng khuỷu tay huých Tiểu Ca, nhỏ giọng hỏi.

"Không tin," Tiểu Ca vô cùng bình tĩnh đáp.

"Tôi cũng không tin," giọng Ngô Tà không lớn không nhỏ, nhưng đủ để truyền đến tai những người này.

Đặc biệt là Diệp Phi, khóe miệng giật giật.

Các người nói những lời này, có thể không nói trước mặt tôi được không???

Như vậy rất bất lịch sự, biết không hả?

Diệp Phi thấy ánh mắt của Tiền Tinh Vân bọn họ đều đang đổ dồn vào mình.

Khẽ ho một tiếng.

"Sao cây nhang này lại có khói màu đỏ?" Ngô Tà thấy vẻ lúng túng của Diệp Phi, tiếp tục truy vấn.

"Đó là vì cây nhang này làm từ chu sa, nên khi đốt khói sẽ có màu

đỏ," Diệp Phi tùy tiện bịa một lý do.

Còn tin hay không là chuyện của họ.

"Chu sa?" Ngô Tà nghe vậy, trầm giọng lẩm bẩm.

Anh ta vô duyên vô cớ mang theo nhang chu sa làm gì?

Lông mày Tiểu Ca cũng khẽ nhíu lại, nhưng cũng không nói gì.

"Chu sa?

Diệp Phi tiên sinh, chu sa không phải là để trấn tà sao?

Sao anh lại mang theo thứ này bên người?" Quách giáo thụ vẫn không hiểu, dù có nói theo ý của Diệp Phi.

Chương 236

Ai lại dùng nhang chu sa để cúng tế mình hoặc người khác, đây không phải là nói bậy sao?

“Đây là một hiểu lầm đẹp đẽ, vốn dĩ tôi định dùng nhang chu sa để đuổi muỗi, nên mang theo một cây bên người.

Sau đó lúc cần thắp nhang thì chỉ còn lại mỗi cây này.” “Rồi sau đó thì không có sau đó nữa,” Diệp Phi nghiêm túc nhìn bọn họ.

Tiền Tinh Vân và những người khác tuy đã già, nhưng không ngốc.

Cách nói này, cùng với những lời như vậy, sao họ có thể tin được chứ?

Mọi người đều cạn lời nhìn Diệp Phi.

Nhìn anh ta ở đó nghiêm túc nói nhảm.

Cư dân mạng trong phòng livestream cười không nhặt được mồm.

“Haha, khoảnh khắc vui vẻ nhất của tôi đã đến, đó là nhìn thấy đại lão nghiêm túc nói nhảm, nghe có vẻ có lý có cứ, nhưng nghe kỹ lại, haha, thật là cười chết tôi.” “Vừa rồi tôi đốt chu sa, cũng là thứ nghiên cứu từ chu sa, sao tôi đốt ra lại có mùi thuốc súng, suýt nữa thì tiễn tôi đi luôn.” “Nhảm nhí, cậu có thể so với đại lão được không?

Có thể so được không?

Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” “Đúng vậy, đúng vậy, cây nhang này của đại lão có thể là thần hương, dù sao thân phận của đại lão ở đó, nhang cũng chưa chắc là phàm phẩm, dù sao tôi nghĩ vậy.” “Lầu trên, trâu bò.” ...

Phương giáo thụ và Hoắc lão nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, lúc này thật không biết nên hình dung thế nào cho phải.

"Hoắc lão, ngài thấy lời này có thể tin được không?" Phương giáo thụ nhìn Diệp Phi trên máy tính, đối với cách nói này, thật khó hình dung.

"Thân phận của Diệp Phi không đơn giản, không phải là thứ mà anh và tôi có thể nhìn thấy đơn giản như vậy, chuyện này, cũng đừng tiếp tục truy vấn, đối với ai cũng không có lợi," Hoắc lão thấy Diệp Phi không muốn nói, họ cũng không hỏi nhiều.

Dù sao ai cũng có bí mật không muốn nói, điều này có thể hiểu được.

Phương giáo thụ trong lòng tỏ vẻ tán thành.

Trong lăng mộ.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, đây là vấn đề may mắn sao?

Sao lại trùng hợp như vậy, vừa hay chỉ còn lại một cây này?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nghe vậy, liếc nhìn nhau, hai người không ai nói gì.

Cùng mỉm cười.

Sau đó, nội tâm có chút cảm khái.

Những binh sĩ này lại trung thành với Vạn Nô Vương đến vậy, không tiếc bị tà thuật tấn công.

Trở thành một người giữ mộ, điều này... có đáng không?

Nhưng nghĩ đến việc trước đây Vạn Nô Vương đối xử tốt với họ cũng là điều họ thấy được.

Có lẽ vì Vạn Nô Vương mà bán mạng, cũng là vì nguyên nhân này.

Mọi người đi được mấy tiếng, chuẩn bị ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng...

"Giáo sư, chúng ta đi được không?

Rời khỏi đây rồi nghỉ, được không?

Chúng ta ngồi ở đây, hình như vẫn bị người khác nhìn chằm chằm," một sinh viên hoảng sợ bất an nhìn xung quanh, vô cùng căng thẳng.

"Đúng vậy, chúng ta đi thôi, tôi thật sự lo lát nữa lại xuất hiện một khuôn mặt..." sinh viên khác cũng căng thẳng như vậy.

Chỉ là lo lắng sẽ đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt.

Tiền Tinh Vân rất muốn kêu họ rời đi, nhưng đây không phải là sinh viên của ông.

Cũng không tiện tùy tiện đưa ra kết luận.

"Cũng được, chúng ta bây giờ rời khỏi đây, không biết đám chim mặt người này có đột nhiên xuất hiện không, huống hồ, chúng ta bây giờ cần một nơi hoàn toàn yên tĩnh, để cung cấp một nơi an toàn cho những người này." "Còn cần trị thương," giáo sư Lý thấy Tiền Tinh Vân không nói gì, liền biết ý của ông.

Chủ động mở miệng đề nghị rời khỏi đây.

Mọi người dìu nhau, rời khỏi nơi này.

Tiểu Ca đi theo sau, cất Hắc Kim Cổ Đao trong tay vào vỏ.

Lặng lẽ đi theo sau Ngô Tà, nhưng ánh mắt lại rơi vào người Diệp Phi.

Cây nhang chu sa anh ta vừa lấy ra, tuyệt đối không phải là một

loại nhang đơn giản.

Vượt qua lều Mông Cổ, họ đi đến một hang đá.

Vượt qua hang đá, xuất hiện một bậc thang đá dài, chỉ là bậc thang này hướng lên trên.

Đi được hai mươi phút.

Sắc mặt đội trưởng Lâm tái nhợt, trên mặt cũng vì đau đớn mà mồ hôi chảy ròng ròng.

Ý thức cũng bắt đầu dần dần lơ mơ, cuối cùng trước mắt tối sầm.

Ngã xuống đất, bất động.

"Đội trưởng Lâm?

Đội trưởng Lâm?" Trong mắt đội trưởng Triệu đầy lo lắng và tự trách.

Nếu không phải vì anh ta, người bị thương đã là anh ta rồi.

"Bây giờ vẫn là mau băng bó đi, trên người tôi có nước đường glucose, bổ sung cho anh ấy," đám lính đánh thuê phía sau thấy đội trưởng của mình đã ngất.

Vội vàng lục lọi trong túi của mình lấy đồ ra.

Chuẩn bị cứu chữa.

Diệp Phi phía sau thấy cảnh này, bình tĩnh lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong túi ra.

Lần này đến tuy vội vàng, nhưng đồ trong mộ Nam Hải Vương lần trước thì đầy đủ cả.

Lấy tơ nhện lửa ra, lại bỏ xương cốt của con đại xà có tu vi mang theo trước đó vào hầm canh.

Thêm một ít bột tiêu và gia vị.

Không lâu sau, mùi thơm đã rất nồng nàn.

Diệp Phi lại đổ một ít rượu mật rắn mang theo trước đó vào.

Mùi thơm cũng vô cùng đậm đà.

Đám lính đánh thuê đang băng bó không khỏi nuốt nước bọt.

Còn có một ít cá, đã bắt đầu đặt lên giá dùng lửa nướng.

Mùi cá và mùi xương đã bắt đầu lan tỏa.

Cả lối đi bậc thang đều ngập tràn mùi thơm.

"Các vị khán giả, khi hầm canh xương, nhất định phải thêm loại bột thơm đặc chế này, có thể nâng mùi thơm của canh xương cá lên một tầm cao mới." "Còn món cá nướng này, nhất định phải thêm loại gia vị bí chế này, còn cách pha chế thế nào, tôi sẽ viết công thức trên Douyue của tôi, đến lúc đó, các bạn đều sẽ học được," Diệp Phi vẻ mặt thờ ơ giải thích tay nghề của mình.

Cư dân mạng đang xem livestream nhìn nồi canh trước màn hình.

Đã bắt đầu nuốt nước bọt.

"Con cá này quen quá, đây không phải là cá Nam Hải sao?

Sao vẫn còn?

Còn có thể giữ được tươi như vậy à?" "Tôi thấy những con cá này hình như bị đông thành đá, sở dĩ trở nên tươi như vậy, chắc là bị con ong bắp cày đó đông lại rồi." "Vãi chưởng, đại lão chính là đại lão, bây giờ đã trâu bò đến mức này rồi sao?

Lại còn lợi dụng những bảo bối này, tủ lạnh di động sao?" "Không không không, tôi chỉ tò mò, các người có để ý đến ba lô của đại lão không?

Những thứ này rất nặng, chưa nói đến nồi niêu xoong chảo, chỉ

riêng đồ ăn này, sao lại giống như túi thần kỳ của Doraemon vậy?" "Vãi, ông không nói tôi lại không để ý, hình như đúng là vậy." Đối mặt với câu hỏi của cư dân mạng, khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Không có việc gì lại chú ý đến anh ta kỹ như vậy làm gì?

"Đó là vì không gian ba lô của tôi tương đối lớn, nên mới chứa được những thứ này," Diệp Phi nói xong, liền bắt đầu dùng muỗng múc canh uống.

Chương 237

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý rất lo lắng cho đội trưởng Lâm và đám lính đánh thuê này.

Bây giờ nghe Diệp Phi hầm canh uống rồi, tâm trạng lo lắng cũng tốt hơn không ít.

Canh của Diệp Phi còn tốt hơn nhiều so với thuốc của bất kỳ bệnh viện nào.

Chỉ là họ cũng không tiện chủ động mở miệng nhờ Diệp Phi nấu ăn.

Ngô Tà thấy vậy, không khỏi nuốt nước bọt.

Cậu đối với việc ăn uống quả thực không có gì cố chấp, nhưng đối mặt với tay nghề của Diệp Phi.

Luôn có một loại cảm giác không nhịn được muốn ăn.

"Cái này cho cậu, Ngô Tà," Diệp Phi thấy bộ dạng của Ngô Tà, chủ động đưa cho cậu một bát canh.

Mắt Ngô Tà sáng lên, vội vàng cảm ơn.

Đội trưởng Lâm đang hôn mê uống một ngụm canh của Diệp Phi.

Vết thương trước đó vẫn chảy máu đã cầm lại.

Sắc mặt cũng lập tức hồng hào trở lại.

Đám lính đánh thuê bị thương sau khi uống canh, trên người cũng không còn đau nữa.

Máu ở vết thương cũng đã cầm lại.

Trên mặt cũng lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Trên người không còn đau nữa, họ vẫn có thể chiến đấu.

Nửa tiếng sau.

Đội trưởng Lâm lúc này đã từ từ tỉnh lại.

Cơn đau trên người cũng đã biến mất, vừa hay đối diện với ánh mắt lo lắng của Triệu đội và giáo sư Lý.

"Giáo sư, đội trưởng Triệu, tôi sao vậy?" đội trưởng Lâm vừa nói vừa liếc nhìn vết thương trên người.

Máu tươi trên đó đã đông lại.

"Trước đó anh bị thương hôn mê, là Diệp Phi tiên sinh đã cứu anh," Triệu đội thấy tinh thần của đội trưởng Lâm rất tốt, trái tim treo lơ lửng cũng thả lỏng vài phần.

Đội trưởng Lâm nhìn Diệp Phi đang dọn dẹp dụng cụ nấu ăn, vẻ mặt cảm kích nhìn Diệp Phi.

Người sau chỉ bình tĩnh gật đầu.

Tất cả đều không cần nói ra lời.

"Anh bạn Diệp Phi, tại sao canh này lại có công hiệu thần kỳ như vậy?" Ngô Tà uống một ngụm, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.

"Đó là vì con rắn có tu vi kia, đối với con người mà nói, là thuốc chữa thương và thuốc bổ tốt nhất." "Còn những con cá này, công năng các cậu cũng biết rồi, thêm vào chính là hiệu quả gấp đôi," Diệp Phi vô cùng bình tĩnh nói cho họ biết.

Ngô Tà nghe vậy, khẽ gật đầu.

Trong lòng có chút chấn động, loại rắn có tu vi này lại còn có công hiệu thần kỳ.

Trước đây sao lại không biết nhỉ?

Đúng là đã lãng phí không ít đồ tốt.

Cư dân mạng nghe đến chủ đề này, ai nấy đều tiếc nuối.

“Sớm biết con rắn này tốt như vậy, mỗi người đều mang về một ít thì tốt rồi, con rắn lớn như vậy cứ để đó, thật là đáng tiếc.” “Cậu vẫn là nên nghĩ thôi đi, con rắn lớn như vậy, cũng chỉ có đại lão mới có chỗ để, người khác trên người còn chỗ nào nữa?” “Tôi vẫn cảm thấy ba lô của đại lão có chút khó tin, sao lại lớn như vậy?” “Tôi cũng tò mò.” “Không biết ngài có thể cho xem không?” Diệp Phi thấy lòng tò mò của cư dân mạng.

Nội tâm cảm thấy cạn lời.

Quyết định không để ý.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi rồi,” Diệp Phi thấy những người này đều đã hồi phục, liền thúc giục.

Mọi người đi lên hai trăm bậc thang, xuất hiện một cánh cửa đồng khổng lồ.

Ít nhất cũng cao hơn mười mét.

Cánh cửa đồng này lớn như vậy, không gian bên trong cũng đủ cao lớn.

Nhưng bên trong nơi nào cũng quỷ dị, vẫn phải cẩn thận.

“Giáo sư, chúng ta bây giờ có nên mở cửa vào không?” Vết thương trên người đội trưởng Lâm đã lành lại.

Toàn thân còn rất nhiều sức lực.

“Có nguy hiểm cũng phải vào xem,” giáo sư Lý im lặng một lúc, vẫn quyết định tự mình vào xem.

“Cũng được, dù có nguy hiểm hay không, lịch sử của Vạn Nô Vương này, chúng ta vẫn phải khai quật, hơn nữa, tôi rất muốn biết,

sau khi chúng ta rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiền Tinh Vân nhíu chặt mày, vô cùng tò mò.

"Tôi cũng muốn biết tình hình ở đây, rốt cuộc là như thế nào?" Trong lòng Hoàng giáo thụ cũng có suy nghĩ giống Tiền Tinh Vân.

Dù sao tình hình sau đó vẫn rất muốn biết chi tiết một chút.

"Mở cửa đi," giáo sư Lý nhìn cánh cửa đồng trước mắt, cuối cùng quyết định mở cửa.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng đám lính đánh thuê hợp lực đẩy cánh cửa lớn này ra.

Sau khi đẩy cửa ra, họ ngửi thấy mùi ẩm ướt nồng nặc.

Ngay khoảnh khắc không khí lưu thông, tất cả nến trong hang đá đều lập tức được thắp sáng.

Không gian tối đen, lập tức đèn đuốc sáng trưng.

Thắp sáng cả không gian tối đen.

Tiền Tinh Vân và những người khác đứng ở cửa, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Giữa không gian rộng lớn là một đài đá xanh.

Ở chính giữa có bốn thân rồng quấn quanh.

Ở trung tâm nhất còn có một quan tài đồng, nhưng trên đó khắc họa toàn là hình ảnh binh sĩ.

Cùng với hình người của cả bộ tộc Nữ Chân.

Quan tài ít nhất cũng dài hai mươi mét.

Ngoài đài ở giữa, xung quanh đều là đất bùn đen kịt.

Vô cùng đen, thậm chí là đen một cách bất thường.

"Đất ở đây sao lại đen như vậy?

Còn có mùi ẩm ướt này, từ đâu ra?

Ở đây hình như không có nước?" Quách giáo thụ hít hít mũi, ngửi mùi ở đây, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Liệu có phải là mùi đất ở đây không, các vị không thấy mùi này rất đặc biệt sao?

Giống như mùi ẩm ướt trong đất," trong đầu Hoàng giáo thụ đang không ngừng suy đoán.

"Đúng, chính là mùi này, tôi cũng thấy mùi này rất quen thuộc, rất giống mùi đất sau cơn mưa," Tiền Tinh Vân nói với ngữ khí rất chắc chắn.

"Lẽ nào đất ở đây rất ẩm ướt sao?

Sao lại có mùi như vậy?" Giáo sư Lý không hiểu rõ môi trường ở đây lắm.

"Muốn biết thì xem là biết," Triệu đội nói rồi bước đi qua.

Vừa bước một bước, cả người đã ngã xuống nước.

Khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Cuối cùng vẫn là đội trưởng Lâm đưa tay ra, kéo anh ta lên.

Trên người Triệu đội dính đầy bùn đen.

Trong miệng còn có bùn đen.

"Khụ khụ...

Chương 238

đây là cái quái gì vậy?" Triệu đội cảm thấy trong miệng toàn là mùi hôi thối.

Còn nhổ ra một con sâu màu đen từ trong miệng.

Thân hình thon dài, vô cùng nhỏ.

Cũng chỉ dài vài milimét.

Triệu đội thấy trong miệng toàn là sâu, trong bụng càng cuộn trào dữ dội.

"Đây là sâu gì, sao lại hôi thế?" Bộ dạng của Triệu đội khiến Lâm đội không nhịn được cười.

Các giáo sư bên cạnh biết rằng cười lúc này là không phúc hậu.

Nhưng thật sự rất buồn cười.

"Trên này lại là bùn đen, không ngờ bên trong lại có điều bất ngờ," Tiền Tinh Vân ho nhẹ một tiếng, ánh mắt thêm phần khó hiểu.

"Trong nước rất sâu, còn có những con sâu này," Triệu đội nói rồi lấy con sâu trên người xuống.

Nhưng con sâu này không giống với những con sâu trước đây.

Hình dáng giống nhau, nhưng trên người lại có thêm hoa văn so với con sâu trước.

Hoa văn này giống như hoa văn vảy cá.

Đây là sâu gì vậy?

Sao lại có vảy cá?

Là cá con sao?

Đội trưởng Triệu quả thực là lần đầu tiên thấy loại cá này.

Ngô Tà và Diệp Phi quan sát môi trường xung quanh.

Đi đến bên cạnh Triệu đội, nhìn con sâu trước mắt.

Ngô Tà im lặng một lúc, đối với con sâu này, hình như đã thấy ở đâu đó.

Chỉ là nhất thời không nghĩ ra.

"Sao vậy?" Tiểu Ca thấy bộ dạng im lặng của Ngô Tà, trong lòng không hiểu.

Lạnh lùng hỏi.

"Tôi thấy con sâu này rất quen thuộc, hình như đã thấy trong bút ký, chỉ là tôi nhất thời không nghĩ ra," Ngô Tà nhỏ giọng đáp.

Diệp Phi nghe vậy, mày khẽ nhíu lại, chỉ là trong thoáng chốc đã biến mất.

Nhưng vẻ mặt đó, lại bị cư dân mạng nhìn thấy rõ ràng.

"Vẻ mặt của đại lão không đúng, vừa rồi đã nhíu mày, tuy chỉ trong thoáng chốc." "Lần nhíu mày trước, hình như là lúc nào nhỉ?

Dù sao thì cũng là lúc có thứ lợi hại sắp xuất hiện." "Lẽ nào con sâu này có vấn đề gì?

Không thể nào?" "Đất ẩm ướt sẽ sinh ra các loại sâu khác nhau, cũng rất bình thường." "Nhưng sâu gì lại có vảy cá?" "Tôi thấy bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, bây giờ nên nghĩ, làm sao để đi qua thì tốt hơn, bây giờ vẫn nên nghiên cứu một chút đi." "Đương nhiên là dùng thuyền cao su rồi, không thì qua sao được?" ...

Diệp Phi nhìn những câu hỏi của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Không có việc gì lại nghiên cứu biểu cảm của anh ta làm gì?

Ngô Tà thấy bộ dạng của Diệp Phi, vẻ mặt cười nhạt.

“Anh bạn Diệp Phi, anh có phải biết gì không?” Câu nói này của Ngô Tà là khẳng định, không phải nghi vấn.

Diệp Phi nghe vậy, còn định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng kinh ngạc.

Mọi người đều nhìn về phía Triệu đội.

Tay của Triệu đội bị loại sâu này làm bị thương.

Một giọt máu rơi xuống đất, vừa hay rơi trúng con sâu trên đất.

Thân hình con sâu lớn hơn một vòng, vảy cá trên người cũng lớn hơn vài phần.

Tiền Tinh Vân và bọn họ đều ngơ ngác.

Đây là thứ gì?

Sao dùng máu lại có thể lớn lên gấp mấy lần?

“Tôi nhớ ra rồi, đây là tiền thân của giao long, gọi là Tứ Giác Giao, tứ giác giao này trước khi trở thành giao có chân lớn hơn giao vài phần,” Ngô Tà vỗ đầu cuối cùng cũng nhớ ra, trước đây đã thấy trong bút ký.

Bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

“Giao?

Không phải rắn mới biến thành giao sao?

Sao tiền thân của giao lại không phải là rắn?” Tiền Tinh Vân nhíu mày, dựa theo câu chuyện ông nghe được thì không phải như vậy.

Lẽ nào những gì nghe được trước đây là sai? "Không phải thế, giao long là do mãng xà biến hóa thành, nhưng thứ này là do Tứ giác

giao trực tiếp sinh ra, nghe nói một quả trứng có thể nở ra một ngàn con Tứ giác giao." Nơi này đã có lịch sử hai ngàn năm... e rằng Tứ giác giao ở đây...

Ngô Tà còn chưa nói hết, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi.

Lòng Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đều thắt lại.

Nói như vậy, ở đây có rất nhiều Tứ giác giao? "Chúng ta dùng thuyền cao su qua đó được không?" Đội trưởng Lâm nghĩ rất đơn giản, chỉ cần không tiếp xúc với máu là được.

Dù sao ở đây cũng có máu, chỉ cần không có máu là ổn.

Cũng không cần lo chúng có lớn lên hay không. "Không kịp nữa rồi." Không đợi Ngô Tà nói, Diệp Phi đột nhiên lạnh nhạt giải thích.

Mọi người nghe vậy đều tỏ ra tò mò. "Tại sao lại nói vậy?" Tiền Tinh Vân thầm thấy khó hiểu.

Nhưng Tiểu Ca đã đi trước một bước, che cho Ngô Tà ở sau lưng.

Trong đôi mắt lạnh lùng của y lóe lên một tia sát khí.

Y đột ngột nhìn vào vũng bùn đen đối diện.

Ngay sau đó, họ thấy trong vũng bùn đen vốn tĩnh lặng không gợn sóng đột nhiên hiện ra hai con mắt trắng dã.

Con ngươi màu trắng lóe lên, rồi một khuôn mặt giao long khổng lồ xuất hiện.

Toàn thân nó bốc lên mùi bùn đất nồng nặc.

Ánh mắt nó cứ nhìn chằm chằm vào đám người, cuối cùng há to cái miệng khổng lồ.

Từ bên trong tuôn ra một đàn côn trùng nhỏ li ti.

Chính xác mà nói, đó là Tứ giác giao.

Lũ Tứ giác giao con dường như đã ngửi thấy mùi máu tanh từ trước, khi nhìn thấy đám người trước mặt.

Bất kể rơi xuống đâu, chúng liền há miệng với hàm răng sắc nhọn, cắn phập một cái.

Tiền Tinh Vân và những người khác đang dùng tay gạt những thứ này xuống.

Ngô Tà muốn dùng súng cũng không có cơ hội, mục tiêu quá nhỏ.

Khi dòng máu Kỳ Lân trên người Tiểu Ca được kích hoạt, lũ trùng này liền rơi lả tả xuống đất.

Những người còn lại thì không may mắn như vậy.

Cả người đều cảm thấy đau nhói.

Hơn nữa, những con trùng nhỏ trên người họ bây giờ đã lớn lên gấp mấy lần.

Chương 239

Thứ lúc nhúc dày đặc này thật sự khiến người ta tê cả da đầu.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, ai nấy đều thấy lạnh sống lưng. "Vãi, cái quái gì thế, sao mà ghê vậy, tôi xem mà da đầu tê dại, lông lá dựng đứng cả lên rồi." "Ai mà không thế?

Tôi cũng thấy sởn gai ốc rồi, chưa nói đến việc bị thứ này cắn có đau không, chỉ nhìn thôi đã thấy không ổn rồi." "Chịu hết nổi rồi, thật sự không chịu nổi nữa, kinh khủng quá, hội chứng sợ lỗ của tôi sắp tái phát rồi." "Làm sao bây giờ, có bị hút thành xác khô không?" "Đại lão đâu?

Đại lão có sao không?

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Không đâu, đại lão sao mà có chuyện được?

Chết tiệt, không ổn rồi, con quái vật đó đến rồi, đó là giao long phải không?

Nó tới rồi." ... ...

Diệp Phi nghe thấy tiếng nước vỗ, đuôi mắt liếc nhìn mặt nước đen, ánh mắt hướng thẳng về phía Tiểu Ca.

Diệp Phi nheo mắt lại.

Hắn đeo Tị Thủy Châu lên người, liền thấy một lối đi xuất hiện trong làn nước đen trước mắt.

Diệp Phi bình tĩnh đi xuống đáy làn nước đen bên cạnh, liền nhìn thấy con Tứ giác giao kia.

Chân của nó đã biến mất, chỉ còn lại thân mình.

Không có nước đen, con giao long này không thể di chuyển.

Cả thân hình nó chúi về phía trước, cuối cùng nằm bẹp trên mặt đất, không động đậy.

Đôi mắt trắng dã của nó tràn đầy oán hận nhìn Diệp Phi.

Cư dân mạng rất khó hiểu trước hành động của Diệp Phi.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Diệp Phi chủ động như vậy. "Chuyện gì thế này?

Đây đúng là lần đầu tiên đại lão chủ động ra tay đấy." "Mẹ kiếp, điểm chú ý của ông không nên ở đây, mà nên là con Tứ giác giao kia kìa, chân nó đâu rồi?

Sao lại biến mất?" "Đúng vậy, tôi cũng tò mò, chân của con Tứ giác giao này đâu, hơn nữa tác dụng của nó là gì?

Sao lại ở đây?" "Câu hỏi này của ông hay đấy, tôi cũng rất tò mò, nhưng từ cảm giác lúc trước, tác dụng của con Tứ giác giao này giống như một bảo mẫu, chuyên cho lũ Tứ giác giao con uống máu." "Vãi, ông quan sát kỹ thật đấy." "Đại lão đang làm gì vậy?

Sao còn thắp hương?

Lại còn là loại ba nén, định làm gì vậy?" ... ...

Giáo sư Phương và Hoắc Lão nghe tiếng la hét thảm thiết của từng sinh viên trong đội khảo cổ.

Cực kỳ đáng sợ. "Thật hy vọng cậu Diệp Phi có thể kết thúc sớm, cứ thế này có xảy ra chuyện gì không?" Giáo sư Phương lo lắng nhìn các sinh viên khảo cổ.

Lũ Tứ giác giao trên người họ ngày càng lớn, lượng máu hút cũng sẽ ngày càng nhiều.

Đến lúc đó, máu tươi của con người có bao nhiêu cho chúng hút?

"Đừng lo, đã chọn Diệp Phi thì chỉ có thể tin tưởng cậu ấy thôi, đúng không?" Hoắc Lão miệng thì nói vậy, nhưng nghe tiếng la hét của bọn trẻ.

Cuối cùng vẫn không đành lòng. "Haiz..." Giáo sư Phương cuối cùng thở dài một tiếng, cũng không còn cách nào khác.

Trong lăng mộ.

Tiểu Ca đang giúp Ngô Tà gỡ những con Tứ giác giao trên người xuống.

Nhưng thấy sắc mặt Ngô Tà không tốt lắm, trong lòng y vẫn có chút lo lắng.

Đuôi mắt y luôn chú ý đến tình hình của Diệp Phi.

Lông mày nhíu chặt.

Nhanh lên đi.

Diệp Phi nhìn con giao long ngay phía trước, ánh mắt sắc lạnh.

Hắn mặc cho mùi hương lúc trước tùy ý lan tỏa.

Khi Tứ giác giao ngửi thấy mùi hương, mắt nó tràn đầy kinh hoàng.

Nhưng sau sự kinh hoàng, còn có sự kiên định, ánh mắt kiên định đó khiến Diệp Phi sững sờ. "Tại sao?

Ngươi rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn không muốn gọi chúng rời khỏi đây?" Diệp Phi khẽ lẩm bẩm.

Tứ giác giao ngửi mùi hương, sự kinh hoàng ngày càng bất an. "Làm một giao dịch thì sao?

Ngươi vì muốn để con cháu mình uống được máu tươi mà không tiếc ở đây chờ đợi hàng nghìn năm." "Nếu ngươi không muốn chúng

nó cùng chết với ngươi, tốt nhất là gọi chúng quay lại ngay lập tức, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu không..." Diệp Phi đầy uy hiếp đưa nén hương trong tay về phía trước một chút.

Ánh mắt Tứ giác giao từ hận thù lúc trước chuyển thành trầm mặc.

Dường như đang suy ngẫm. "Con cháu ngươi đã uống không ít máu rồi, những con mắt này đủ để chúng nâng cao tu vi." Diệp Phi tiếp tục bổ sung.

Rồi hắn liếc nhìn những người trên bờ, ai nấy đều bị Tứ giác giao bám đầy người.

Chúng đã to bằng nắm tay.

Nếu còn hút máu nữa, thật sự sẽ có người chết.

Tứ giác giao nghe vậy, cuối cùng khẽ gật đầu, há to miệng, hút lũ ấu trùng trở về.

Tiền Tinh Vân và đám lính đánh thuê thở phào nhẹ nhõm.

Trên người họ vẫn còn cảm giác đau nhói âm ỉ, nhắc nhở họ vừa trải qua chuyện gì.

Bây giờ không còn nữa, cả người đầy máu tươi rơi xuống đất. "Sao vậy?

Chuyện gì thế này?" Giáo sư Lý vẫn còn hơi ngơ ngác nhìn xung quanh.

Mấy chuyện này đột nhiên xảy ra, nhưng bây giờ lại không còn gì nữa, đây là tình huống gì?

Đừng nói là giáo sư Lý, ngay cả Tiền Tinh Vân cũng vậy.

Vừa rồi là sao?

Sao trên người đột nhiên lại nhẹ bẫng?

Chuyện gì thế này? "Bây giờ, mọi người đi theo tôi." Diệp Phi quay người lạnh nhạt nhìn mọi người phía sau.

Trong lúc họ còn đang ngẩn người, hắn đã đưa họ đến chỗ gạch đá xanh.

Tiền Tinh Vân đứng trên nền gạch đá xanh dưới chân.

Đến giờ trong đầu ông vẫn còn mông lung, cứ thế qua được rồi sao?

Tình huống gì đây?

Sao mặt lại ngơ ngác thế này!

Cả người đều mơ màng.

Ngây ngốc nhìn Diệp Phi. "Chúng ta cứ thế qua được rồi à?" Tiền Tinh Vân không chắc chắn nhìn giáo sư Lý.

Chương 240

"Chắc là vậy." Giáo sư Lý liền đi đến bên cạnh Diệp Phi. "Cậu Diệp Phi, vừa rồi cậu đã làm gì?

Tại sao con Tứ giác giao này lại dễ dàng bỏ qua cho chúng ta như vậy?" Giáo sư Lý tỏ vẻ không hiểu. "Con Tứ giác giao này không có nước thì không sống được, nên lúc trước tôi đã dùng ma thuật để tách nước ra, sau đó tôi tiến hành đàm phán, chính là bộ dạng mà các vị đã thấy." Diệp Phi có chết cũng không nói cho họ biết.

Chuyện này có liên quan đến nén hương của hắn. "Nhưng tại sao con Tứ giác giao này lại không có chân?

Chuyện gì thế này?" Ngô Tà ôm vết thương, vô cùng khó hiểu nhìn Diệp Phi.

Rõ ràng có chân mới gọi là Tứ giác giao, nhưng con này lại không có chân...

Tính công kích của Tứ giác giao rất mạnh, sao lại bị người ta chặt chân?

Sao lại thế được? "Là do Vạn Nô Vương phái người làm, mục đích là để nhốt nó ở đây, trở thành một kẻ canh giữ lăng mộ." Giọng điệu của Diệp Phi rất chắc chắn. "Con Tứ giác giao này là con cái, trải qua hàng nghìn năm lắng đọng, ít nhất cũng có vài chục triệu con Tứ giác giao con." "Chỉ là suốt không có máu người cung cấp, nên suốt duy trì hình dạng trước khi sinh." Diệp Phi thấy họ vẫn còn vẻ mặt khó hiểu, liền tiếp tục bổ sung.

Tiền Tinh Vân và những người khác lập tức hiểu ra, gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Giáo sư Lý và giáo sư Quách nhìn nhau.

Trên người họ vẫn còn những vết máu đỏ au.

Ai nấy thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ mặt đau đớn, thỉnh thoảng lại hít một hơi khí lạnh.

Có thể thấy là đau đến mức nào.

Đám lính đánh thuê lấy thuốc mỡ trên người ra, chuẩn bị bắt đầu bôi thuốc.

Tiểu Ca bôi thuốc cho Ngô Tà, nhưng Ngô Tà cứ nhíu chặt mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cư dân mạng trong phòng livestream lại cảm thấy bất ngờ trước lời nói của đại lão. "Sao tôi cứ cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó nhỉ?

Nhưng lại không nhớ ra là gì." "Tôi cũng có cảm giác này, Vạn Nô Vương nhốt một con Tứ giác giao cái ở đây đúng không, sau đó chờ nó đẻ trứng, cuối cùng dùng để ấp ra Tứ giác giao con." "Vậy vấn đề đến rồi, Tứ giác giao này là loài lưỡng tính à?

Tự mình có thể làm mình mang bầu sao?" "Vãi, ông nói thế sao tôi thấy nó cứ sai sai thế nào ấy?" "Ở đây có con cái, thì nhất định phải có con đực, đã có con đực, vậy con đực ở đâu?" "Vãi, ông đừng nói nữa, tôi lại có dự cảm không lành, tôi không dám nghĩ sâu hơn, Tứ giác giao cái vì con của mình còn có thể đàm phán, vậy nếu là con đực thì sao?" "Ông không thể dùng vợ con nó để uy hiếp nó được chứ?" "Các ông nhìn kìa, bức tượng đá sau lưng họ có phải đang động đậy không?

Có phải tôi nhìn nhầm không?" "Ông không nhìn nhầm đâu, tôi cũng thấy rồi." "Sao tôi lại không thấy, các ông có phải nghĩ nhiều quá không." "Vẫn nên báo cho đại lão thì hơn." Ngay sau đó, cả màn hình bình luận đều là những lời 'cẩn thận phía sau' của cư dân mạng.

Diệp Phi cũng liếc thấy lời của cư dân mạng, nhưng không nói gì.

Thay vào đó, hắn nhìn về phía Ngô Tà. "Đang nghĩ gì vậy?" Tiểu Ca thấy lông mày Ngô Tà ngày càng nhíu chặt, liền bôi thuốc mỡ trong tay lên. "Tôi đang nghĩ về con giao cái này, đã có con cái thì có phải có con đực không, vậy con đực ở đâu?" Lòng Ngô Tà không khỏi thắt lại, ánh mắt nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên người Diệp Phi.

Khi đối mặt với Diệp Phi, lòng Ngô Tà chùng xuống.

Dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Đuôi mắt cậu khẽ liếc nhìn bức tượng bên cạnh.

Bên tai còn có một tiếng động lạ.

Các giáo sư khác đang bôi thuốc thì động tác trên tay cứng đờ.

Khó khăn nuốt nước bọt, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch.

Có phải họ đã nghe nhầm không. "Tôi có nghe nhầm không?

Vừa rồi là tiếng hít thở phải không?" Tiền Tinh Vân không chắc chắn hỏi giáo sư Lý bên cạnh. "Chắc... chắc là vậy, tôi chắc là không nghe nhầm." Sắc mặt giáo sư Lý cũng không tốt lắm, không chắc chắn giải thích. "Tôi hình như cũng nghe thấy, chắc là tiếng hít thở, nhưng... ai lại thở nặng như vậy chứ?" Sắc mặt đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cũng không tốt.

Không biết là do mất máu quá nhiều, hay là bị cảnh tượng quỷ dị này dọa sợ. "Tiếng thở nặng như vậy, chắc phải là của một vật khổng lồ mới có, nếu không ai lại có tiếng thở lớn như thế." Giáo sư Hoàng nuốt nước bọt trước.

Ánh mắt ông lại nhìn vào con giao long đá bên cạnh.

Chắc không phải là thật đâu nhỉ?

Có phải mình nghĩ nhiều quá không?

Vật khổng lồ?

Ánh mắt của mọi người cuối cùng đều đổ dồn vào bức tượng bên cạnh. "Chắc không phải đâu nhỉ?

Đây không phải là tượng đá sao?" Một lính đánh thuê bên cạnh bất giác cảnh giác, quan sát kỹ lưỡng.

Khi nhìn thấy thân thể bức tượng bên cạnh đang thở dốc, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lại có thể hô hấp?

Còn có thể thở dốc...

Bước chân của mọi người bất giác lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn bức tượng trước mặt.

Giáo sư Hoàng vẫn không từ bỏ hy vọng nhìn bức tượng, vừa hay đi đến trước mặt con giao long đá.

Trong lúc đang quan sát kỹ lưỡng, ông thấy bức tượng đột ngột mở mắt.

Đáy mắt đỏ rực một màu. "A..." Giáo sư Hoàng đột nhiên bị dọa sợ, vội vàng lùi lại mấy bước.

Sắc mặt còn trắng hơn cả giấy trắng.

Máu trong người như muốn đông cứng lại. "Gầm..." Tiếng Tứ giác giao đồng loạt vang lên, gầm lên một tiếng, bốn con Tứ giác giao bên cạnh tức thời đứng dậy.

Bay vút lên không trung.

Khí thế trên người chúng vừa nhìn đã không thua kém gì Chân Long.

Chỉ nhìn một cái, đã có xu thế khiến người ta phải cúi đầu thần phục.

Đầu gối cũng có xu hướng muốn quỳ xuống.

Tiểu Ca theo bản năng che cho Ngô Tà ở sau lưng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Diệp Phi nhìn bộ dạng của mấy con Tứ giác giao này, trong lòng đã hiểu.

Chúng không muốn để người khác tiếp xúc với cỗ quan tài này.

Tại sao?

Nơi này rốt cuộc có bí mật gì? "Giáo sư, mau quay lại." Đội trưởng Lâm thấy giáo sư Hoàng cả người ngây ra, liền kéo ông lại.

Vũ khí trên người chắn trước ngực, họng súng nhắm thẳng vào Tứ giác giao trước mặt.

Tứ giác giao trước tiên chỉ đơn giản tuần tra bốn phía.

Không nhìn thấy thân thể con giao cái, đáy mắt đỏ rực càng thêm nồng đậm, dường như thêm cả sự tức giận.

Chương 241

Cư dân mạng thấy mấy con Tứ giác giao này đều tỉnh rồi, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng. "Bây giờ làm sao đây?

Bốn con đều tỉnh rồi, trông có vẻ rất tức giận, vừa rồi có phải đang tìm vợ chúng không?" "Vấn đề là vợ nó chẳng sao cả, nó tức giận cái gì chứ?" "Có lẽ nguyên nhân nó tức giận không phải là chuyện này, mà là vì chuyện khác." "Đúng vậy, mấy con giao long này là để bảo vệ lăng mộ, các giáo sư cũng được coi là kẻ xâm nhập, cho dù thân phận hợp pháp, nhưng đối với chúng thì vẫn là kẻ xâm nhập." "Vậy các giáo sư không phải là rất nguy hiểm sao, mẹ kiếp, bây giờ làm sao?

Chạy có kịp không?

Đây là bốn con đấy." "Ông sợ gì, không phải vẫn còn đại lão ở đó sao?

Chỉ cần đại lão ở đó, còn có gì phải lo." "Đại lão đâu?

Đại lão làm gì rồi?" Lúc này, tất cả ánh mắt của cư dân mạng đều đổ dồn vào Diệp Phi.

Bản thân Diệp Phi thì đang treo máy. 【Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến khuyên giải Tứ giác giao, phần thưởng là một con dao găm Trảm Long Đao.】 【Trảm Long Đao: Lưỡi đao chém giết ác long, không gì không phá vỡ được.】 Mắt Diệp Phi sáng lên.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, thật tốt quá.

Trong lúc Diệp Phi đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình và vui mừng, thì nghe thấy tiếng la hét thảm thiết.

Đến khi hắn hoàn hồn, thì thấy đội trưởng Lâm đang bị Tứ giác giao dùng đuôi quấn lấy.

Cả người bị ném ra ngoài, vừa vặn đập vào cửa đá.

Miệng phun ra máu tươi, ôm lấy ngực mình.

Đau đớn không cử động được một lúc lâu.

Nhưng ánh mắt vẫn rất lo lắng nhìn đội trưởng Triệu và những người khác.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tiểu Ca lập tức nổi lên, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay rút ra khỏi vỏ.

Khí thế trên người nồng đậm, y xông về phía một trong những con Tứ giác giao.

Tứ giác giao đối mặt với máu Kỳ Lân tuy có sợ hãi, nhưng chỉ ngây ra một thoáng.

Không lâu sau, cả không gian vang lên tiếng vũ khí va chạm.

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Tứ giác giao.

Đội trưởng Triệu và những người khác rất muốn lên giúp, nhưng đạn gần như không có tác dụng gì.

Trong lòng còn lo lắng cho đội trưởng Lâm, bây giờ cũng không biết ra sao rồi.

Chỉ có thể nhìn Tiểu Ca và Tứ giác giao đang chiến đấu một bên.

Đội trưởng Triệu vì sự an toàn của các giáo sư, cuối cùng đưa họ đến bên cạnh quan tài.

Vừa đến gần quan tài, các thành viên đội khảo cổ bên cạnh lúc này mới chú ý đến phía trên quan tài.

Những hình người của bộ lạc Nữ Chân được khắc họa trên quan

tài... hiện đang di chuyển trên đó.

Dường như sống động như thật, thân hình không ngừng phóng to.

Cuối cùng bước ra từ trên quan tài.

Ngay sau đó, họ thấy từng binh sĩ một bước ra từ trong quan tài.

Trong tay còn có đao đang vung vẩy. "Vãi, tôi đã nói sao trên này lại khắc hình như vậy, hóa ra ở đây còn có trời đất riêng." Đội trưởng Triệu tức đến chửi thề.

Bây giờ xuất hiện những thứ này, phải làm sao mới tốt. "Anh em, liều mạng với chúng nó, nhất định phải bảo vệ giáo sư." Đội trưởng Triệu và một nhóm người lấy vũ khí trong tay ra, bắt đầu bắn về phía những binh sĩ trước mặt.

Nhưng sau khi bắn, họ phát hiện ra không có chút hiệu quả nào.

Nhưng vũ khí trong tay chúng thì lại là thật.

Đội trưởng Triệu lấy ra một con dao găm từ trên người. "Giết." Đội trưởng Triệu và những người này được huấn luyện lâu dài, thân thủ nhanh nhẹn.

Cộng thêm đã ăn thịt rắn có tu vi, toàn thân đều là sát khí.

Ngô Tà đứng một bên, lấy súng lục ra.

Mắt thấy một lưỡi đao sắp chém xuống người đội trưởng Triệu.

Viên đạn trong tay cũng tức thời bắn ra.

Cả vũ khí cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Diện tích của bệ gạch đá xanh chỉ rộng khoảng vài trăm mét.

Tiền Tinh Vân và họ đứng ở vị trí góc nhất, chỉ có thể căng thẳng nhìn Tiểu Ca và Tứ giác giao chiến đấu.

Còn có đội trưởng Triệu và họ đang tử chiến với những binh sĩ từ

trên quan tài xuống.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Ngô Tà đang chuẩn bị cầu cứu Diệp Phi, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy một bóng đen.

Lao về phía Tiểu Ca.

Dòng máu Chân Long trên người được giải phóng.

Cư dân mạng chỉ thấy trước ống kính lóe lên một cái, sau đó liền xuất hiện khuôn mặt to lớn của Tứ giác giao. "Vãi, vừa rồi nhìn ống kính tôi đã muốn nôn rồi, sao giờ lại thấy mặt Tứ giác giao vậy?

Đại lão bay qua đó à?" "Đối với hành động của đại lão, các ông nên cảm thấy bình tĩnh, các ông cũng không nghĩ xem đại lão bây giờ là thân phận gì sao?

Đương nhiên không đơn giản như chúng ta thấy rồi." "Tốc độ này đã vượt qua con người rồi phải không?

Có phải đã vượt qua con người không?" "Đại lão là Diệp đạo sĩ đó, đó là đạo thuật, các ông phải tin tưởng đại lão, lát nữa sẽ xử lý con Tứ giác giao này thôi." ... ...

Dòng máu Kỳ Lân trên người Tiểu Ca bây giờ đã không thể giải phóng được nữa, không cần nghĩ cũng biết.

Chuyện này có liên quan đến Diệp Phi, bây giờ dòng máu trên người y đã hoàn toàn không thể giải phóng được nữa.

Tiểu Ca rất thông minh chọn cách lùi lại, nhường con Tứ giác giao này cho Diệp Phi.

Thân hình nhanh nhẹn xông đến bên cạnh đội trưởng Triệu, khi đến bên cạnh đội trưởng Triệu.

Cổ đao rạch qua lòng bàn tay, rồi quét ngang một cái.

Những binh sĩ từ quan tài bước ra giống như một cơn gió.

Tan biến không thấy đâu.

Những hình khắc trên quan tài cũng biến mất.

Đội trưởng Triệu và các giáo sư nhìn cảnh này, mắt chữ A mồm chữ O.

Không ngờ bản lĩnh của cậu Trương này lại lợi hại như vậy. "Gầm..." Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc, đã nghe thấy tiếng kêu của Tứ giác giao.

Ánh mắt lại đổ dồn vào Diệp Phi.

Chỉ thấy trên tay Diệp Phi cầm một con dao, trên tay còn có vết máu màu trắng bạc.

Một cái đầu lâu Tứ giác giao nằm dưới chân Diệp Phi.

Chính Diệp Phi cũng kinh ngạc.

Con dao này còn có thể co dãn, tự mình phóng to.

Cuối cùng, hắn lại liếc nhìn con giao long Tứ giác bên cạnh.

Con Tứ giác giao bên cạnh dường như bị bộ dạng của Diệp Phi dọa sợ.

Chương 242

Cộng thêm đồng bạn của mình cũng đã chết.

Sự hận thù lúc trước dường như đã giảm đi không ít, nảy sinh ý định rút lui.

Ngay lúc Diệp Phi còn định ra tay, thì nghe thấy tiếng gầm nhẹ của con giao cái trong nước.

Âm thanh này có thêm ý vị cầu xin.

Bóng dáng Diệp Phi cũng cứng lại vài phần.

Hắn từ từ quay người lại, thì thấy con giao cái phía sau đang từ từ nổi lên mặt nước.

Đáy mắt màu trắng bạc tràn đầy ý vị cầu xin. "Muốn ta tha cho chúng có thể, lập tức quay về trong nước, không được phép ra ngoài, nếu không..." Diệp Phi giơ con dao nhỏ trong tay lên.

Ý tứ rất rõ ràng.

Khi con ngươi của giao cái nhìn thấy con dao nhỏ, đáy mắt tràn đầy kính sợ, còn có cả kinh hoàng.

Nó vội vàng gật đầu, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng với ba con giao bên cạnh.

Tứ giác giao nghe xong, vội vàng xông vào trong nước, không một chút bọt nước nào nổi lên.

Khiến khóe miệng của Tiền Tinh Vân và Ngô Tà giật giật.

Cứ thế... xong rồi?

Tiểu Ca sau khi giết chết binh sĩ Nữ Chân tộc cuối cùng, lặng lẽ đứng tại chỗ.

Y thấy ánh mắt của Diệp Phi đang nhìn vào trong làn nước đen.

Rồi lại đi sang phía đối diện, vác đội trưởng Lâm qua.

Cảnh tượng làn nước đen hai bên chủ động rẽ ra, thật là... khó mà hình dung.

Nhưng cư dân mạng thì lại kinh ngạc. "Con dao vừa rồi của đại lão là dao gì vậy?

Lợi hại thế sao?

Nhìn thì cũng bình thường thôi mà." "Đúng vậy, so với con dao của tiểu ca ca kia, quả thực là một trời một vực, rõ ràng lúc đó, tôi thấy dao của Tiểu Ca hình như còn không chém được con Tứ giác giao này." "Ông cũng đừng nói vậy, đây là thân thủ nhanh nhẹn, đổi lại là người khác, chắc đã chết làm mồi cho Tứ giác giao rồi." "Nhưng dao của đại lão là dao gì?

Sao lại trâu bò thế?

Trang bị mới à?

Sao trước đây tôi chưa thấy qua." "Lát nữa hỏi thử?" ... ...

Cuộc đối thoại của cư dân mạng đều bị Diệp Phi thu vào mắt. "Dao của tôi chỉ là dao thái thịt bò bình thường thôi, không thần kỳ như các bạn nói đâu.

Về việc tôi chém được đầu nó, chắc là do Tiểu Ca đã chém trúng trước đó." "Tôi chỉ may mắn hớt tay trên thôi." Diệp Phi nói xong, liền đi đến bên cạnh con Tứ giác giao, lấy dao thái ra bắt đầu xẻ thịt nó.

Hắn lấy nồi và gia vị trên người ra, tiếp tục hầm canh và nướng thịt.

Con Tứ giác giao này là đồ bổ cho mấy ngày tới, không ăn thì tuyệt đối đáng tiếc.

Đội trưởng Triệu nghe Diệp Phi giải thích, khóe miệng giật giật.

Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại trên người Tiểu Ca.

Tiểu Ca không phải là người thích tranh công, sự im lặng của y cũng coi như là ngầm thừa nhận.

Ngô Tà thấy vậy, "Đúng thế mà, vận khí của anh Diệp Phi thật tốt, anh đang làm gì vậy?" Ngô Tà vừa nói vừa định đi qua hỏi thăm.

Dùng lời nói đùa để lái sang chuyện khác. "Hầm canh uống." Diệp Phi vừa nói vừa bắt đầu thái thịt Tứ giác giao trong tay.

Những người lính đánh thuê do đội trưởng Lâm mang đến vội vàng kiểm tra vết thương trên người anh ta.

Đội trưởng Lâm bây giờ rất muốn ngất đi, chỉ mong ngất đi thì sẽ không còn đau nữa.

Bây giờ mỗi đốt xương trên người đều đang gào thét, ngực như bị một vật khổng lồ đè lên.

Không thể diễn tả được cảm giác trên người.

Bây giờ đau đớn, cảm giác hồn sắp lìa khỏi xác.

Thật khó chấp nhận.

Đội trưởng Lâm nghiến răng, nhưng mồ hôi trên mặt và sắc mặt trắng bệch đã bán đứng cảm xúc của anh ta.

Dù anh ta không nói gì.

Đội trưởng Triệu nhìn bộ dạng của đội trưởng Lâm, đáy mắt tràn đầy vẻ lo lắng. "Làm sao bây giờ?

Có cần ra ngoài bệnh viện không, cứ thế này không ổn đâu." "Không được, không thể làm chậm tiến độ của mọi người." Đội trưởng Lâm một lúc lâu sau mới mở miệng giải thích.

Giọng nói lại vô cùng yếu ớt.

Diệp Phi đang nướng thức ăn, thấy bộ dạng của đội trưởng Lâm.

Hắn im lặng một lúc. "Ngô Tà, cậu trông lửa giúp tôi." Diệp Phi nói xong liền đi đến trước đầu con giao long.

Nhìn vào chiếc sừng non vừa mới mọc trên đỉnh đầu nó.

Tuy nói là Tứ giác giao, nhưng tác dụng của nó vẫn có chút hữu ích.

Ít nhất là để chữa thương vẫn có tác dụng.

Nghĩ đến đây, hắn lấy ra con dao Trảm Long lúc trước, nhẹ nhàng lướt qua chiếc sừng non.

Chiếc sừng non rơi vào tay Diệp Phi.

Máu tươi đỏ au, nhỏ giọt vào tay Diệp Phi.

Cư dân mạng lại một lần nữa kinh ngạc. "Đầu con giao long đó yếu ớt vậy sao?

Cứ thế là xuống rồi à?" "Aiya, đại lão không phải đã nói rồi sao?

Người ta là hớt tay trên, nếu không sao có thể dễ dàng lấy được như vậy?" "Lời này các ông tin không?" "Không tin cũng phải tin thôi, ai bảo người ta là đại lão, còn các ông thì không phải?

Anh ấy nói gì thì là cái đó, đừng nói gì nữa, cứ tin là xong." "Khốn kiếp, tin cũng phải có tư duy chứ, không thể tin một cách mù quáng, mặc dù bây giờ tôi đã không còn não rồi." "Ông vẫn nên tin đi, đừng hỏi nữa, tin là đúng rồi." ... ...

Ngô Tà nhìn những lời của cư dân mạng trong phòng livestream, khóe miệng đã giật đến không thể giật hơn nữa.

Đây có phải là fan não tàn trong truyền thuyết không?

Bây giờ đã mù quáng theo đuôi đến mức này rồi sao?

Diệp Phi không để ý đến những lời của đám cư dân mạng này, mà cầm chiếc sừng non đi đến bên cạnh đội trưởng Lâm. "Uống đi, anh sẽ khỏe lại." Đội trưởng Lâm thấy vậy, không nghĩ ngợi gì liền uống cạn chiếc sừng non trong tay.

Mùi tanh tràn ngập khoang miệng, khiến người ta buồn nôn.

Trong vài hơi thở, đội trưởng Lâm cảm thấy những chỗ đau trên người bây giờ đã không còn đau nữa.

Hô hấp cũng thuận lợi hơn nhiều.

Sắc mặt lập tức trở nên vui mừng.

Chương 243

"Cảm ơn cậu, cậu Diệp Phi." Diệp Phi chỉ cười nhạt, không nói nhiều, mà quay lại chặt nốt chiếc sừng non còn lại, bỏ vào trong bình rượu.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng đang mơ màng.

Một chiếc sừng non sao lại có năng lực lợi hại như vậy? "Cậu Diệp Phi, chiếc sừng non này có tác dụng gì sao?

Sao lại như vậy?" Tiền Tinh Vân giữ vững nguyên tắc không biết thì phải hỏi, khẽ hỏi. "Con giao long này nói thế nào cũng có tu vi mấy nghìn năm, hơn nữa tinh hoa của nó đều nằm trong máu ở sừng non." "Đối với con người, đó là thánh dược chữa thương, vừa hay thịt con rắn kia đã ăn hết, bây giờ lại có thêm một con giao long, đủ ăn rồi." Khóe miệng Diệp Phi cong lên.

Trông có vẻ tâm trạng không tệ. "Cái này cũng là chú ba của cậu nói à?" Giáo sư Lý nhớ lần trước có một người tên là chú ba đã giải thích cho anh ta một đống chuyện khó hiểu. "Đúng vậy." Diệp Phi không muốn tiếp tục chủ đề này, dứt khoát đẩy hết cho chú ba.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý lại tỏ ra tò mò về người chú ba này.

Lời nói của Diệp Phi đã gây ra một làn sóng sôi nổi ở Đại Việt.

Teng Teng Video: Sừng non của Tứ giác giao nghìn năm có công năng chữa trị, thành phần của sinh vật thần kỳ này rốt cuộc là gì?

App Douyue: Tứ giác giao có thật sự hiểu được tiếng người?

Tại sao chuyên gia ẩm thực đối thoại chúng đều có thể nghe hiểu?

UC Kinh Ngạc Bộ: Đội trưởng lính đánh thuê đột nhiên chuyển nguy thành an, sừng non Tứ giác giao nghìn năm rốt cuộc thần kỳ đến

mức nào?

Những tin tức này đã đẩy lời nói của Diệp Phi lên đến đỉnh điểm.

Tất cả mọi người ở Đại Việt đều đang bàn tán xôn xao. "Tôi lại động lòng rồi, tôi đột nhiên cũng muốn đi trộm mộ, chặt cái sừng non Tứ giác giao đó xuống, một chút máu là đủ để tôi trở thành người trên người." "Ông đừng có mơ nữa, ông nghĩ Tứ giác giao đó ai cũng động vào được à?

Đến lúc đó, ông mà không lấy được sừng non, lại bị Tứ giác giao ăn thịt, thì không đủ nhìn đâu." "Khốn kiếp, ông nói đúng, dù sao Tứ giác giao cũng là sinh vật nghìn năm, đại lão cũng không phải người thường, nếu không sao có thể dễ dàng bị khuất phục?

Ông đừng có nghĩ nữa." "Đúng vậy, có trở thành người trên người hay không thì không biết, nhưng ông sẽ trở thành người dưới người, nói không chừng còn thành hồn ma dưới đao nữa." Nhiều cư dân mạng nói đùa.

Nhưng cũng có một số người thật sự nghe lọt tai.

Nghĩ xem làm thế nào để đến sông băng, lấy được sừng non của Tứ giác giao này.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nướng xong thịt Tứ giác giao trong tay, còn làm cả canh. "Giáo sư Tiền, các vị cũng ăn chút đi, những thứ này sẽ giúp các vị hồi phục tinh thần." Diệp Phi đưa canh trong tay cho Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý và giáo sư Hoàng.

Mọi người vừa ăn không ít đồ, nhưng không biết tại sao trong bụng lại không cảm thấy khó chịu.

Cũng không cảm thấy ăn no căng.

Lẽ nào là vì đây là những sinh vật rất trâu bò?

Tiền Tinh Vân và những người khác xoa bụng, đã có thể ăn thì cứ ăn.

Dù sao cũng không có hại.

Với tâm thái như vậy, họ nhận lấy canh và thịt nướng mà Diệp Phi đưa tới.

Ăn ngấu nghiến.

Ăn rất ngon.

Cả không gian đều là tiếng ăn canh và thịt nướng.

Tiểu Ca và Ngô Tà hai người ăn uống rất tao nhã.

Vị rất ngon, Ngô Tà không nhịn được ăn thêm mấy miếng.

Cư dân mạng trong phòng livestream chỉ có thể nhìn mà thèm. "Tôi thật muốn học được thuật dịch chuyển tức thời, như vậy có phải tôi cũng có thể ăn được tay nghề của đại lão không?" "Lầu trên, tôi thấy ông vẫn nên bò theo đường dây mạng vào thì hơn, như vậy mới có thể nhanh hơn thưởng thức được tay nghề của đại lão, ít nhất tôi nghĩ vậy." "Huhu, đừng nói nữa, bây giờ muốn sửa nguyện vọng của tôi còn kịp không?

Tôi muốn thi vào học viện khảo cổ, ít nhất còn có cơ hội cùng đại lão tham gia khảo cổ, có phải là có thể ăn được những món ngon như vậy không?" "Tôi nói này, ông là muốn đi học khảo cổ, hay là đi ăn?

Điều này cũng quá lạc đề rồi đi?" "Tôi chỉ thích cả hai, hai chuyện này không xung đột mà, không ăn no sao đi khảo cổ, ông nói đúng không?" "Haha, chân lý chân lý, nhưng tôi rất muốn biết trong cỗ quan tài này có phải là thi thể của Vạn Nô Vương không???" "Tôi cũng muốn biết." "Lát nữa sẽ biết, vội gì?" ... ...

Giáo sư Phương và Hoắc Lão nhìn họ ăn ngon, mỉm cười. "Hoắc Lão?

Ông có nghĩ rằng bên trong sẽ có thi thể của Vạn Nô Vương không?" Giáo sư Phương không có hứng thú gì với việc họ ăn uống, mà rất tò mò nhìn cỗ quan tài này. "Tôi cũng không biết, nhưng nhìn từ bên ngoài, có Tứ giác giao bảo vệ lăng mộ, rất phù hợp với phòng hộ của lăng mộ đế vương, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn." Hoắc Lão im lặng một lúc, rồi lên tiếng giải thích.

Trước đây Vạn Nô Vương ép buộc Diệp Phi luyện thuốc trường sinh bất lão cho hắn.

Sau đó Diệp Phi cứ lảng tránh, cũng không chịu luyện đan dược trường sinh bất lão.

Từ xưa đến nay, sự cố chấp của đế vương đối với trường sinh không dễ bị xóa bỏ.

Chỉ là trong dòng chảy dài của lịch sử, vẫn chưa thấy được kết quả cuối cùng.

Điểm này lại cảm thấy đáng tiếc.

Dù biết Vạn Nô Vương đã thất bại, nhưng thất bại như thế nào thì vẫn không rõ. "Chúng ta cứ chờ xem, tin tưởng Diệp Phi, sẽ không để chúng ta thất vọng đâu." Giáo sư Phương biết suy nghĩ của Hoắc Lão, cuối cùng cười nhẹ một tiếng.

Nếu là trước đây có lẽ sẽ lo lắng, cũng sẽ nghĩ đến rất nhiều vấn đề.

Nhưng bây giờ biết được bản lĩnh của Diệp Phi rồi, cũng không có gì phải lo lắng. "Ông nói đúng." Hoắc Lão im lặng một lúc, rồi mỉm cười.

Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân đặt đồ trong tay xuống đất, đứng dậy đi đến bên cạnh quan tài.

Đang định chạm vào quan tài, thì nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

Tiếng gầm nhẹ này còn có chút... sợ hãi.

Còn có, một chút quật cường.

Nhìn về phía âm thanh, liền thấy con Tứ giác giao trong nước, mắt cứ nhìn chằm chằm vào tay ông. "Đây là sứ mệnh của Tứ giác giao, nó là người bảo vệ trong quan tài của Vạn Nô Vương, cho nên..." "Nó không hy vọng ông chạm vào cỗ quan tài này mới đúng." Diệp Phi không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Tiền Tinh Vân. "Ý của cậu là đây rất có thể là quan tài của Vạn Nô Vương?

Chúng ta đã đến phòng mộ chính rồi sao?" Tiền Tinh Vân nghe đến đây, mắt sáng lên.

Nóng lòng truy hỏi. "Lát nữa mở ra sẽ biết." Diệp Phi nói xong, còn lạnh lùng liếc nhìn con Tứ giác giao đang nhìn chằm chằm Tiền Tinh Vân.

Khi bốn mắt nhìn nhau, liền thấy đáy mắt Tứ giác giao lộ ra vẻ kinh hoàng.

Cuối cùng chìm vào trong nước.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, hai người nhìn nhau một cái.

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ lạnh lùng, còn Ngô Tà thì đáy mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Thân phận của Diệp Phi này thật là... khó mà hình dung.

Mọi người ăn no xong, liền đến bên cạnh Tiền Tinh Vân, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng những người khác từ từ đẩy

nắp quan tài ra.

Các sinh viên khảo cổ bên cạnh và rất nhiều lính đánh thuê.

Chương 244

Đều đang háo hức mong chờ nhìn vào quan tài.

Muốn biết ở đây có thi thể của Vạn Nô Vương hay không.

Rầm rầm.

Tiền Tinh Vân nhìn nắp quan tài từ từ được mở ra, khi nhìn thấy bên trong.

Mọi người đồng loạt sững sờ.

Bên trong không thấy một cỗ thi thể nào, mà là một cỗ quan tài lớn bằng một con... rết? "Đây là rết sao?

Sao nhiều chân thế?

Còn đây là loài biến dị gì sao?

Loài biến dị này lại lớn như vậy?" Giáo sư Hoàng quan sát rất lâu, cuối cùng cũng không nhìn ra được gì. "Sao mấy nghìn năm trước rết đều to như vậy à?

Bây giờ đều trâu bò thế sao?" Giáo sư Quách cũng cẩn thận quan sát bộ hài cốt này.

Chân tay rết sao lại có nhiều như vậy? "Đây là cái gì?

Sinh vật mới à?" Tiền Tinh Vân cảm thấy đầu mình rất đau.

Thứ mà Tứ giác giao bảo vệ sao lại là một con rết lớn?

Vậy Vạn Nô Vương đâu?

Hắn đi đâu rồi?

Sao lại biến mất?

Mọi người trong lăng mộ lúc này chìm vào im lặng.

Cẩn thận quan sát những bộ hài cốt này.

Cư dân mạng trong phòng livestream bây giờ đã ngơ ngác. "Tôi vừa thấy cái gì vậy?

Tôi có nhìn nhầm không?

Tại sao trong quan tài lại có một con rết lớn?

Lẽ nào người được chôn ở đây là con rết lớn này?" "Không không không, ý tôi là...

Vạn Nô Vương đâu?

Vạn Nô Vương đi đâu rồi?

Đây không phải là lăng mộ của hắn sao?

Không phải là nhìn nhầm chứ?" "Không đâu, lời đại lão nói không thể sai, ở đây nhất định có vấn đề gì đó, nói không chừng con rết lớn này có lai lịch gì đó." "Tôi đồng ý, nhưng đây có phải là rết không?

Đầu rết hình như không phải như vậy đúng không?

Các ông nhìn kỹ xem, chân của con rết này có phải còn có một rãnh lõm không?" "Đúng vậy, ông quan sát thật kỹ, hình như mỗi chân đều có, đây là bẩm sinh à?" "Nhưng sinh vật nào lại có một rãnh lõm mọc trên chân chứ?" "Bây giờ không phải ông đã thấy rồi sao?

Bây giờ có thể hỏi đại lão, nói không chừng anh ấy biết." Cư dân mạng cuối cùng đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi.

Trong lăng mộ.

Ngô Tà nhìn thứ trước mắt, ký ức trong đầu không ngừng hồi tưởng.

Một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng. "Không, đây không phải là rết, đây là Du diên, mặc dù rất giống rết, nhưng lại có sự khác biệt rất

lớn." "Nhưng...

Du diên không dễ dàng chết như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Tà nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là chuyện gì?

Tiểu Ca đứng bên cạnh, đôi mắt lạnh lùng cứ nhìn chằm chằm vào bộ xương này.

Trên đó dường như có thứ gì đó. "Ngô Tà, xem hài cốt đi." Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Ca truyền đến.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nghe xong, lấy kính lúp ra, cẩn thận xem xét hài cốt.

Trên thi thể xuất hiện một đống văn tự.

Hơn nữa, họ đều không nhận ra.

Cuối cùng chỉ có thể đổ dồn ánh mắt vào Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, đi đến bên cạnh quan tài.

Cẩn thận xem xét văn tự trước mắt.

Diệp Phi sững sờ, không ngờ còn có lịch sử như vậy.

Sau khi Diệp Phi và họ quay về thực tại, Vạn Nô Vương cuối cùng đã thất bại.

Nhưng sau khi bị quân Mông Cổ tấn công thành, hắn đã biến mất.

Rất nhiều người đều không tìm thấy Vạn Nô Vương.

Chỉ có một số ít thân tín biết được địa điểm của Vạn Nô Vương.

Trước khi Mông Cổ công thành, Vạn Nô Vương đã đạt được thỏa thuận với Du diên, sẽ có được sự bất tử sau cánh cửa đồng.

Nhưng cũng sẽ phải trả một cái giá tương ứng.

Về cái giá đó là gì, trên đó không nói rõ.

Mọi người sau khi nghe xong, trước tiên là sững sờ một lúc. "Du diên, rết lớn... sao tôi cứ cảm thấy mình đã thấy ở đâu đó rồi nhỉ?" Giáo sư Quách xoa cằm, cảm thấy con trùng này rất quen thuộc. "Ông đương nhiên quen thuộc rồi, có một lần chúng ta đi tìm Vạn Nô Vương, trên người hắn có một số điểm khác thường, các ông không nhớ sao?" Giáo sư Hoàng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hình như đã thấy ở đâu đó. "Trước đây tôi nghe một vệ sĩ gác cổng nói qua, chỉ nói là đã thấy một con trùng rất lớn, nhưng lúc đó tôi nghĩ anh ta nhìn nhầm, nên không để ý." Đội trưởng Lâm cũng như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên vỗ trán.

Bây giờ nghĩ lại, thật là đáng sợ.

Lẽ nào lúc đó, Vạn Nô Vương đã cấu kết với con Du diên này rồi? "Có phải là vì Vạn Nô Vương biết anh Diệp Phi sẽ không chuẩn bị đan dược cho hắn, nên mới cấu kết với con Du diên này không?" Ngô Tà lại nghĩ ra điều gì đó, và ngày càng chắc chắn về mối quan hệ này. "Ừm, xem ra đây là một màn che mắt, cũng không phải là phòng mộ chính thật sự." Diệp Phi đứng tại chỗ, kiên định gật đầu.

Mọi người lúc này kinh ngạc.

Bây giờ đã đi xa như vậy rồi, vẫn chưa đến phòng mộ chính?

Còn một chuyện nữa. "Bây giờ đã qua mấy nghìn năm rồi, có lẽ Vạn Nô Vương đã được tái sinh rồi." Tiền Tinh Vân đột nhiên có một suy đoán táo bạo trong lòng.

Dù sao người biết được địa điểm và thân phận của Vạn Nô Vương chỉ có mấy thân tín.

Trong cỗ quan tài này đáng lẽ phải là Vạn Nô Vương mới đúng, bây giờ đã biến thành Du diên.

Không có sự cho phép của Vạn Nô Vương, ai có thể dễ dàng đổi

người trong quan tài thành Du diên?

Vậy những thân tín này, rốt cuộc biết bao nhiêu? "Có khả năng này, nói không chừng hoàn cảnh xung quanh cỗ quan tài này đều là để che mắt người khác, mục đích là muốn chúng ta nản lòng mà lui, những kẻ trộm mộ bình thường có lẽ còn không đi được đến đây." Giáo sư Lý trong lòng rất tán thành lời của Tiền Tinh Vân.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ tìm cánh cửa đồng cũng cảm thấy vất vả, người bình thường bây giờ đã không thể có tâm tư đó nữa.

Chương 245

Có thể đến được bước này, nếu không có Diệp Phi, họ đều đã thành mồi cho sâu bọ rồi. "Điều này cũng đúng, nhưng bây giờ chúng ta cũng phải nghiên cứu bộ hài cốt này." Tiền Tinh Vân nói xong liền đeo găng tay vào, chuẩn bị nghiên cứu hài cốt Du diên này.

Ngô Tà và Diệp Phi ba người đứng ở bên rìa. "Ngô Tà, cậu biết bao nhiêu về Du diên?" Diệp Phi đi đến bên cạnh Ngô Tà, nhỏ giọng truy hỏi. "Tôi chỉ dựa vào ghi chép trong bút ký, Du diên này nghe nói là thật sự có được sự bất tử, nghe nói cũng có chút quan hệ với Tây Vương Mẫu, nhưng là quan hệ gì, tôi cũng không rõ lắm." Ngô Tà cũng nhỏ giọng đáp lại. "Cậu biết được một nửa, còn một nửa là không biết, về sự bất tử của Du diên, không phải là sự bất tử truyền thống, trong đó có ẩn ý." Diệp Phi nghe xong lời của Ngô Tà, trước tiên là gật đầu, cuối cùng bổ sung một câu. "Ẩn ý gì?" Tiểu Ca nghe thấy lời này, lạnh lùng truy hỏi. "Ẩn ý này, đợi cuối cùng Vạn Nô Vương sẽ nói cho các cậu biết, tiếp theo chúng ta cần làm là tìm Vạn Nô Vương." Diệp Phi biết họ đang vội, nhưng bây giờ chưa phải là lúc để nói.

Định nghĩa về trường sinh có rất nhiều loại và cũng được phân thành nhiều loại.

Không phải chỉ có một loại.

Lời nói của Diệp Phi khiến Ngô Tà và Tiểu Ca hai người nhìn nhau.

Đặc biệt là Ngô Tà, khóe miệng giật giật.

Trường sinh còn cần truyền thống và không truyền thống?

Gặp ma rồi sao?

Có thể sống lâu đã rất đáng kinh ngạc, lẽ nào trường sinh còn cần phương thức phương pháp?

Còn có lựa chọn sao?

Những lời này, Ngô Tà không hỏi nhiều.

Lời mà Diệp Phi không muốn nói thì không ai có thể hỏi ra được.

Nhưng những lời này đã bị cư dân mạng nghe rất rõ. "Tôi có phải đã nghe được thông tin gì rất quan trọng không?

Theo ý của đại lão, có phải trường sinh còn có sự lựa chọn không?" "Tôi vẫn là lần đầu tiên phát hiện, hóa ra trường sinh thật sự phân cấp bậc à, có thể trường sinh đã rất trâu bò rồi, hóa ra còn có lựa chọn?" "Đại lão chính là đại lão, suy nghĩ cũng khác, cũng không lạ khi có thể trở thành đại lão, nói đi nói lại, đại lão cũng là như vậy trở thành người trường sinh đúng không?" "Ông không nói tôi lại quên mất, đại lão cũng không phải người thường, nói không chừng đối với trường sinh còn có kiến giải." "Nhưng tôi bây giờ còn có rất nhiều vấn đề, vậy nói như vậy, Vạn Nô Vương có phải đã tìm được phương pháp trường sinh rồi không?" "Xem ra chắc là vậy, nhưng trường sinh thì tôi có thể hiểu, vậy thân thể đi đâu rồi?

Lẽ nào sống hai nghìn năm rồi trốn đi rồi?" Đối mặt với câu hỏi của cư dân mạng, Diệp Phi và Ngô Tà thấy vậy, khóe miệng giật giật.

Tư duy của đám cư dân mạng này thật sự không dám khen ngợi.

Diệp Phi đã nghĩ thông suốt rồi, rất nhiều lời đã chuẩn bị không nói ra.

Muốn nói thế nào thì nói đi, bây giờ không muốn giải thích nữa.

Giáo sư Phương và Hoắc Lão hai người nghe được thông tin này đã mắt chữ A mồm chữ O.

Trong trường sinh còn có lựa chọn truyền thống và không truyền thống sao? "Hoắc Lão, tôi có phải đọc sách đến ngốc rồi không, những kiến thức này lại đảo lộn nhận thức của tôi." Giáo sư Phương trong lòng đã bị kinh ngạc, bây giờ đã là một bộ mặt ngơ ngác. "Chắc là vậy, nhưng bây giờ những gì Diệp Phi nói luôn đúng, dù sao muốn phủ nhận cũng khó." Hoắc Lão bây giờ cũng không biết nên nói thế nào.

Ông cũng không phải là người trường sinh, chuyện cụ thể không ai biết.

Phát ngôn của Diệp Phi đã gây ra một làn sóng sôi nổi ở Đại Việt.

Teng Teng Video: Chuyên gia ẩm thực tự thuật, trường sinh không chỉ có một lựa chọn, điều này rốt cuộc có thật không?

App Douyue: Trường sinh còn phân truyền thống hoặc không truyền thống, sự trường sinh của Vạn Nô Vương rốt cuộc có bí mật gì.

UC Kinh Ngạc Bộ: Thân phận của chuyên gia ẩm thực rốt cuộc là gì, tại sao lại biết nhiều như vậy?

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều bị phát ngôn của Diệp Phi làm cho kinh ngạc. "Thật là mở mang tầm mắt, tôi đột nhiên nhận ra, mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng, thời buổi này, trường sinh còn phân biệt giống loài và chủng loại?" "Tôi cũng là lần đầu tiên nghe thông tin này, tôi thật kỳ lạ, đây là tình huống gì vậy, bây giờ trường sinh ở thời cổ đại đã như vậy rồi sao?" "Vãi, nếu ông nói vậy, hy vọng của rất nhiều đế vương không phải là thành công rồi sao?" "Nhìn bộ dạng của Vạn Nô Vương, cũng không giống như đã thành công, giống như con Du diên này, cũng nên là thế lực tà ác, chắc sẽ không thành công đâu nhỉ?

Nhưng mục đích hắn làm vậy là gì?" "Cái này... tôi không nghĩ ra,

vẫn là đợi xem ý của đại lão đi, tin rằng anh ấy sẽ cho chúng ta câu trả lời." Lúc này trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý sau khi nghiên cứu xong, cẩn thận quan sát cỗ quan tài này.

Mơ hồ nhìn thấy ở phần dưới của quan tài, xuất hiện một điểm sáng màu đỏ, mơ hồ đang trôi nổi. "Các vị xem, đây là cái gì?" Giáo sư Quách còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt.

Sao ở đây lại có điểm đỏ?

Ngô Tà và Tiểu Ca ba người cũng đến gần. "Chắc là một cái công tắc, nhưng ở đây cũng không thấy lỗ khóa." Ngô Tà nói, mắt nhìn khắp nơi tìm lỗ khóa.

Tìm một vòng cũng không thấy lỗ khóa. "Đây không phải là khóa." Diệp Phi đứng phía sau, nhìn chằm chằm vào điểm sáng màu đỏ, im lặng một lúc lâu, mới u u lên tiếng. "Vậy đó là gì?" Ngô Tà không hiểu truy hỏi. "Đây là chấp niệm, là chấp niệm của Du diên, bây giờ nhục thân của nó đã thành hài cốt, chỉ là chấp niệm vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt." Diệp Phi nói, liền đưa tay ra, đặt điểm sáng màu đỏ này vào lòng bàn tay.

Điểm sáng màu đỏ lơ lửng trong lòng bàn tay Diệp Phi, ánh sáng cũng đang từ từ biến thành màu nhạt.

Đang định biến mất, thì đột nhiên ánh sáng màu đỏ lơ lửng ở vị trí trong vũng nước.

Dường như đang dẫn đường cho cái gì đó, cuối cùng biến mất dưới con mắt của mọi người.

Cùng lúc đó, hài cốt Du diên trong quan tài cũng biến mất.

Mọi người bị hành động này làm cho ngơ ngác.

Đây là tình huống gì.

Không phải nói là chấp niệm sao?

Chấp niệm đâu?

Bây giờ đi đâu rồi? "Anh Diệp Phi, không phải anh nói đây là chấp niệm sao?

Sao bây giờ chấp niệm biến mất rồi?" Ngô Tà bị hành động này làm cho ngơ ngác, đây là thao tác gì? "Chấp niệm của nó không phải vì trường sinh, mà là muốn rời khỏi cỗ quan tài này." Diệp Phi đứng một bên, nhàn nhạt giải thích. "Nhưng chấp niệm này đứng trong nước là vì sao?" Tiền Tinh Vân có chút không hiểu vấn đề này. "Bởi vì cửa ở đó." Giọng điệu của Diệp Phi rất chắc chắn.

Bây giờ hắn đột nhiên tỉnh ngộ, từ đầu những con Tứ giác giao này đã bị lợi dụng.

Chúng ở đây bảo vệ lăng mộ, thực ra trong quan tài căn bản không có thi thể của Vạn Nô Vương.

Lẽ nào thật sự chỉ là để chống lại những kẻ trộm mộ?

Ngô Tà nhìn vào làn nước đen, chìm vào suy tư.

Trong đầu cũng xuất hiện một suy nghĩ rất đáng sợ.

Thao tác này của Vạn Nô Vương, rốt cuộc là vì những kẻ trộm mộ, hay là vì Diệp Phi? "Tiểu Ca... có phải Vạn Nô Vương này không muốn anh Diệp Phi vào không?" Ngô Tà nhỏ giọng phát biểu ý kiến của mình. "Ừm." Thái độ của Tiểu Ca vẫn lạnh lùng.

Chỉ là ánh mắt suốt đều nhìn vào vũng nước đen.

Dường như đang suy ngẫm.

Lời của Ngô Tà lại nhắc nhở cho Tiền Tinh Vân và mọi người.

Nói không chừng có khả năng này.

Chương 246

"Giáo sư Lý, ông thấy vấn đề này thế nào?" Tiền Tinh Vân trong lòng nhất thời cũng không nghĩ thông suốt.

Tại sao phải đề phòng cậu Diệp Phi?

Rốt cuộc tại sao lại làm vậy? "Tôi cho rằng lời của cậu Ngô Tà nói không chừng là thật, dù sao bản lĩnh của cậu Diệp Phi ông cũng biết, nói không chừng Vạn Nô Vương chính là đang đề phòng cậu Diệp Phi đó." Giáo sư Lý cũng tỏ ra tán thành. "Lẽ nào Vạn Nô Vương lo lắng bản lĩnh của cậu Diệp Phi sẽ tìm được đến đây?" Giáo sư Quách cũng ở phía sau nhỏ giọng lẩm bẩm. "Không phải, vấn đề tôi nghĩ là...

Vạn Nô Vương sao lại biết Diệp Phi sẽ xuất hiện ở đây?" Giáo sư Lý và Tiền Tinh Vân đồng thanh nói.

Lời vừa dứt, mọi người lập tức hiểu ra.

Nếu nói như vậy, thì lại hợp lý rồi.

Dù sao lúc đó bên cạnh Vạn Nô Vương, Diệp Phi là thân phận Diệp đạo sĩ.

Cư dân mạng trong lòng đã không còn gì để hình dung. "Nói như vậy, Vạn Nô Vương sớm đã đoán được đại lão sẽ đến?" "Xem ra chắc là vậy, dù sao bây giờ bằng chứng đã bày ra trước mắt rồi." "Đúng vậy, trước đây đại lão không thừa nhận thì thôi, nếu không các giáo sư và đội trưởng Lâm họ sao chỉ là bách phu trưởng gì đó, mà không phải là đạo sĩ mà Vạn Nô Vương yêu thích nhất." "Haha, có lý." ... ...

Diệp Phi bây giờ đang nhìn vào vũng nước đen, không để ý đến

cuộc đối thoại của đám cư dân mạng này.

Ngô Tà và những người khác trong lòng đã kiên định với suy nghĩ của mình.

Đã không cần phải thông qua sự đồng ý của Diệp Phi, chỉ đơn thuần cho rằng chính là như họ nghĩ. "Anh Diệp Phi, anh đang xem gì vậy?" Ngô Tà đi đến bên cạnh Diệp Phi nhỏ giọng hỏi. "Tôi đang nghĩ, lát nữa chúng ta phải đi vào, mới là cánh cửa đồng thật sự." Giọng điệu của Diệp Phi ngưng trọng.

Ghi chép trong sách ở kiếp trước, Du diên không chỉ có một, Du diên vương cũng sẽ thay thế.

Đây chính là con Du diên đã thấy trong dòng chảy dài của lịch sử.

Và con Du diên đã đạt được giao dịch với Vạn Nô Vương cũng nên là con Du diên này. "Bên trong nhất định sẽ rất nguy hiểm." Ngô Tà dường như cảm khái, còn có cả lo lắng.

Từ lúc vào đến giờ, đã chết mấy người, bất kể là người của đội trưởng Lâm hay đội trưởng Triệu.

Cũng có sinh viên khảo cổ, những người còn lại không biết có thể bình an đến đích cuối cùng hay không.

Diệp Phi thấy vậy, cười nhạt. "Trong lòng cậu chắc là rất lo lắng cho chú ba của cậu đúng không." Diệp Phi nói xong liền vỗ nhẹ vào vai cậu. "Ở đây không có dấu vết của chú ba, cũng không thấy thi thể, bản lĩnh của chú ba tôi vẫn biết, tôi tin chú ba chắc là ở sau cánh cửa đồng, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì." "Tôi thấy chân của Tứ giác giao đã bị chặt xuống, chắc là do chú ba làm." Giọng điệu của Ngô Tà rất chắc chắn giải thích.

Diệp Phi nhạt nhẽo không nói gì, nhìn Tiền Tinh Vân và họ đều đang đợi ở phía sau, liền thu dọn đồ đạc trên người.

Sau đó đeo ba lô lên, lợi dụng Ngự Thủy Quyết, di chuyển làn nước đen sang một bên.

Mọi người tuy biết đây là đạo thuật, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy cảnh tượng này rất chấn động.

Đều không biết nên nói gì cho phải.

Tứ giác giao nhìn thấy nước không còn nữa, cộng thêm thấy Diệp Phi đang đứng một bên.

Sắc mặt còn không tốt lắm, trong lòng không hiểu sao lại chùng xuống.

Trong mắt giao long xuất hiện sự kinh hoàng và bất an. "Đừng lo, chúng ta chỉ đi ngang qua thôi." Diệp Phi cố gắng làm cho giọng điệu của mình ôn hòa một chút, nhưng bây giờ trong mắt Tứ giác giao.

Lúc này Diệp Phi giống như một tên đồ tể, bất cứ lúc nào cũng có thể chặt chúng ra.

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Một trong những con Tứ giác giao đang dùng sức cắn sừng non của con giao cái.

Ra sức kéo nó đến một bên trong nước.

Giấu nó đi.

Hai con còn lại thì đối mặt với Diệp Phi.

Đột nhiên nằm bẹp trên đất, trong tư thế cầu xin tha thứ.

Nhóm người ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Cuối cùng, ánh mắt họ dừng lại trên người hắn.

Ánh mắt như thể đang muốn nói, cậu đã làm cái gì vậy?

Tại sao mấy con giao bốn sừng này lại trực tiếp quy phục thế này?

Nói khó nghe một chút, đây là bị dọa vỡ mật rồi.

Diệp Phi ho nhẹ một tiếng.

Trong lòng hắn vô cùng oan ức, chỉ đơn thuần là muốn mượn đường đi qua chứ không hề có ý định giết chúng.

Đây là làm cái gì vậy chứ?

“Tôi chỉ đi ngang qua, các ngươi tránh ra.” Diệp Phi cuối cùng đành bất lực nhìn con giao bốn sừng trước mặt.

Lũ giao bốn sừng dường như nghe hiểu, vội vàng giấu thân hình to lớn của mình vào trong dòng nước đen.

Tốc độ này cực nhanh, có thể gọi là hoàn hảo.

Cứ như là những kẻ trốn chạy chuyên nghiệp lâu năm vậy.

Trên đầu Tiền Tinh Vân và những người khác, chỉ thiếu một đàn quạ bay qua nữa thôi.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Diệp Phi quả thật không thể xem thường.

Ngô Tà thấy bộ dạng vô cùng cạn lời của Diệp Phi, chỉ thiếu chút nữa là bật cười thành tiếng.

Cậu phải cố gắng nín nhịn.

Nhưng các cư dân mạng thì đã cười không ngóc đầu lên được.

“Ha ha, cười chết bảo bảo rồi, đây đúng là sự kiện cạn lời nhất mà tôi từng thấy, bây giờ tôi chỉ muốn biết diện tích bóng ma tâm lý của đại lão Diệp Phi có lớn đến mức nào thôi...” “Ha ha, tôi cũng có thể cảm nhận sâu sắc sự bất lực của đại lão, đúng là tuyệt vời, sao có thể hoàn hảo đến thế, thân thủ của mấy con giao bốn sừng này cũng nhanh nhạy thật.” “Bây giờ làm sao đây?

Tôi thấy sắc mặt các giáo sư và ông Ngô Tà đang cố nín cười, chắc là vất vả lắm nhỉ?" "Giao bốn sừng: Thằng nhóc đó lại đến rồi, mau chạy thôi." "Ha ha, lầu trên, tôi ủng hộ cậu." ...

Đối mặt với sự ồn ào của cư dân mạng, Diệp Phi thông minh lựa chọn phớt lờ.

Hắn bình tĩnh đi đến phía dưới hồ nước, dựa theo hướng chỉ điểm của chấm đỏ trước đó.

Hắn cẩn thận quan sát lớp bùn đất dưới chân.

"Nơi này rất giống một cánh cửa." Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý thu lại tâm trí, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Họ cúi đầu nhìn xuống chân mình, ngoài một lớp bùn mỏng.

Còn có một lớp rêu xanh nhạt, nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không thấy được những đường vân mờ nhạt.

"Sao tôi không thấy tay nắm cửa đâu cả?" Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đi một vòng, cũng không nhìn thấy tay nắm cửa.

Cánh cửa này mở như thế nào?

"Ở đây có một cái rãnh, hình dạng rất... sao trông kỳ lạ thế nhỉ?

Hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi." Đội trưởng Lâm quan sát một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía dưới cánh cửa đồng.

Anh ta thấy một cái rãnh có hình dạng rất đặc biệt, trên đó còn có các góc cạnh.

Đội trưởng Triệu và những người khác nhìn chằm chằm một lúc lâu, chẳng phải là rất quen mắt sao?

"Cái sừng giao long mà cậu vừa uống không phải có hình dạng này sao." Ánh mắt đội trưởng Triệu vẫn luôn nhìn vào chiếc sừng giao bốn sừng trong tay đội trưởng Lâm.

Chương 247

Tiền Tinh Vân và những người khác lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Họ nhìn nhau.

Chẳng trách tại sao mấy con giao bốn sừng còn lại đột nhiên trở nên sợ hãi như vậy.

“Chúng nó sớm đã biết chìa khóa của cánh cửa đồng này chính là sừng của chúng, có phải sợ anh Diệp Phi sẽ ra tay giết chúng không?” Tiền Tinh Vân khẽ giọng giải thích.

“Chẳng phải sao, bây giờ tôi đã hiểu ra rồi, đổi lại là tôi thì tôi cũng sẽ rất sợ.” Giáo sư Lý cũng tán thành gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Có nên mở cửa không?” Đội trưởng Lâm nhìn về phía Diệp Phi, dường như đang trưng cầu ý kiến của hắn.

Bây giờ đã có chìa khóa, chỉ còn thiếu việc mở cửa nữa thôi.

“Mở.” Diệp Phi khẽ gật đầu.

Sau khi nghe được thông tin này, Tiểu Ca theo tiềm thức rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

Nguy hiểm phía sau cánh cửa rốt cuộc là gì, không ai biết rõ.

Mọi người lùi lại vài bước, đội trưởng Lâm đặt chiếc sừng giao vào trong cái rãnh đó.

Hình dạng và kích thước vừa khít.

Khi chiếc sừng được đặt xuống, liền nghe thấy một tràng âm thanh ầm ầm.

Họ trơ mắt nhìn cánh cửa đồng to lớn này.

Đang dần dần lộ ra một khe hở.

Cuối cùng khe hở ngày càng lớn, toàn bộ cánh cửa đồng bị đẩy ra từng chút một.

Lộ ra một cánh cửa đen kịt.

Từ bên trong tỏa ra một mùi hương màu xanh nhạt thoang thoảng.

Vô cùng dễ chịu.

Khiến Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cảm thấy có thiện cảm với nơi phía sau cánh cửa này.

"Sự việc bất thường ắt có yêu ma." Tiểu Ca hít hít mũi, lạnh lùng lên tiếng.

Ngô Tà và Diệp Phi nghe vậy, liền nhìn nhau.

Hai người không nói gì.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cầm đèn pin chiếu vào, lúc này mới nhìn thấy cảnh tượng phía sau cánh cửa, không ngờ lại là một lối vào dạng cầu trượt.

Phía trên còn có vài giọt nước.

Trên đó còn có những vết xước mờ nhạt.

"Cho nên bây giờ chúng ta phải trượt xuống?" Đội trưởng Triệu khẽ hỏi đội trưởng Lâm.

"Chứ sao nữa?

Cậu còn lựa chọn nào khác sao?" Đội trưởng Lâm nghiêng đầu cười, nhẹ giọng giải thích.

"Tôi đi trước, vết thương của cậu vừa mới lành, tôi xuống trước." Đội trưởng Triệu nói xong, liền trượt xuống cầu trượt trước một

bước.

“Này, đợi tôi với.” Đội trưởng Lâm cũng theo sát phía sau.

Phía sau là các giáo sư và sinh viên, cùng với những lính đánh thuê còn lại cũng theo sát.

Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi đi ở phía sau cùng.

Sau khi Diệp Phi đi, mặt nước lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Toàn bộ mật thất lại trở về sự yên tĩnh vốn có.

Đội trưởng Triệu và đội trưởng Lâm trượt xuống theo cầu trượt.

“Mẹ kiếp, cậu nhẹ chút.” Đội trưởng Triệu vừa trượt xuống dưới, lưng liền bị đội trưởng Lâm đá cho một cước.

Đau điếng người.

“Mau dậy đi, lát nữa là cả hai chúng ta đều bị đá đấy.” Đội trưởng Lâm đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Anh ta thúc giục cậu ta mau đứng dậy.

Ngay khi hai người vừa đứng dậy, liền thấy Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng đã xuống.

Ngay sau đó là những tiếng kêu la.

“Ái ui, nhẹ chút.” “Chết tiệt, đau chết tôi rồi.” “Mau dậy đi, người phía sau đến rồi.” Giống như trò xếp chồng lên nhau, từng người một bị kẹt ở cửa ra.

Khi Diệp Phi và Ngô Tà xuống cuối cùng, liền thấy Tiền Tinh Vân và những người khác đang ôm eo của mình.

Không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Phi mím môi, cuối cùng không nói một lời nào.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý mượn ánh sáng đèn pin, cẩn thận

quan sát xung quanh.

Trước mắt họ là từng cây xanh, cỏ dại và hoa dại.

Không khí tràn ngập mùi hương cây cỏ thoang thoảng.

Vô cùng trong lành.

Trên lá cây xanh còn có những giọt nước mờ nhạt.

"Nơi này không có ánh nắng cũng không có nước, sao lại có thể mọc ra những thực vật tốt như vậy?" Tiền Tinh Vân còn đưa tay ra sờ thử, giống hệt như cây cối bên ngoài.

Còn có rất nhiều loại thực vật gần như chưa từng thấy qua.

"Ngôi mộ này vốn dĩ đã kỳ quái, xảy ra chuyện như vậy cũng rất bình thường." Giáo sư Lý ban đầu cũng rất kinh ngạc, nhưng bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi.

Mọi thứ trong ngôi mộ này đều trái với lẽ thường.

Còn có gì đáng để ông ta phải suy nghĩ nữa chứ?

"Giáo sư Quách, ông có cảm thấy cây cối ở đây rất kỳ lạ không, sao tôi lại cảm thấy lông tơ trên người mình đều dựng đứng cả lên." Giáo sư Hách nói rồi còn sờ sờ cánh tay mình, mày nhíu chặt.

"Còn rất âm u nữa." Giáo sư Quách nhíu chặt mày.

Tiểu Ca và Ngô Tà cũng đang cẩn thận quan sát xung quanh.

"Cẩn thận một chút." Ánh mắt Tiểu Ca nhìn chằm chằm về phía trước, giọng nói lạnh lùng.

Ngô Tà nghe vậy, khẽ gật đầu.

Diệp Phi suốt quá trình đều đứng ở một bên với vẻ mặt lạnh lùng, mắt hơi cụp xuống, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cư dân mạng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

“Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nơi không cần quang hợp mà vẫn có thể mọc ra cây cối, lại còn ở trong mộ huyệt.” “Đúng vậy, còn lợi hại hơn cả Nam Hải Vương, dù sao đó cũng là những loài từ thời cổ đại, nhưng đây là những chiếc lá thật sự, Vạn Nô Vương bây giờ đã lợi hại đến mức này rồi sao?” “Nhưng tại sao lại làm như vậy?

Nơi này có thể còn có thứ gì đó đang ẩn giấu không?” “Tự tin lên, nơi này chắc chắn có vấn đề, tôi lấy đầu mình ra cược.” “Chẳng phải sao, tôi tin thật rồi, các người nhìn kìa, trong rừng cây có phải xuất hiện những chấm đỏ không.” “Vãi chưởng, thật sự có, đây là thứ quái gì vậy?” “Mẹ kiếp, không phải lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?” ...

Tâm trạng lo lắng của cư dân mạng không cần nói cũng biết.

Ngô Tà nhìn vào những lời của cư dân mạng trong phòng livestream.

Theo lời họ nói, cậu nhìn thấy trong rừng cây xanh, có những ánh sáng đỏ lóe lên.

Chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy đâu.

“Không có tà khí.” Tiểu Ca lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Không có tà khí?

Vậy thứ vừa rồi là gì?” Ngô Tà vừa rồi nhìn không rõ lắm, nhất thời cũng không thể đưa ra kết luận.

“Là sinh vật, là một sinh vật rất cổ xưa.” Giọng điệu của Diệp Phi rất chắc chắn giải thích.

“Sinh vật gì mà mắt lại màu đỏ?” Đội trưởng Lâm bên cạnh tò mò.

Chương 248

“Lát nữa sẽ biết.” Diệp Phi không nói nhiều.

Lời vừa dứt.

Liền thấy trước mắt lóe lên một bóng hình rất nhanh.

Một trong những lính đánh thuê theo bản năng nổ súng, nhưng viên đạn đã bắn hụt.

Tiếng súng vang vọng khắp khu rừng sâu.

“Giáo sư, các ông có cảm thấy không?

Hình như bị ai đó theo dõi.” Sinh viên phía sau giáo sư Quách khẽ thì thầm bên tai.

Giọng nói còn có chút run rẩy.

Nghe kỹ còn có sự hoảng sợ và sợ hãi.

“Không phải cảm thấy, mà là nhìn thấy rồi, lần này chúng ta bị bao vây rồi.” Giáo sư Quách thở dài một hơi, giọng nói còn có chút bất lực.

Sinh viên nhìn thấy giọng điệu chắc chắn của giáo sư Quách, vội vàng nhìn xung quanh.

Ánh sáng đỏ trong rừng cây ngày càng nhiều.

Còn kèm theo những âm thanh liên hồi.

“Đây là khỉ sao?

Có phải là tiếng khỉ không?” “Hình như là tiếng khỉ, tôi có nghe nhầm không?” Những lính đánh thuê phía sau lúc này đang bàn tán xôn xao.

Ngay khi mọi người đang nghi ngờ, liền thấy một con khỉ cao một mét đang hung hăng bước ra.

Phía sau còn có một đàn khỉ, mắt đều đỏ rực.

Chúng đang từng bước tiến lại gần các giáo sư.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu theo bản năng bảo vệ các giáo sư phía sau.

“Đây là khỉ sao?

Sao miệng khỉ lại không phải là răng lệch, mà chỉ có một khe hở vậy?” “Đúng vậy, miệng đâu rồi?

Sao lại chỉ là một đường thẳng vậy.” Lính đánh thuê lúc này đang bàn tán xôn xao.

Nhưng giọng nói rất nhỏ, không dám lớn tiếng.

Diệp Phi nhìn những con khỉ này.

Trong đầu vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh, chúc mừng ký chủ, đã mở cửa đồng, nhận được phần thưởng Tam Bộ Đảo.】 Mắt Diệp Phi sáng lên.

Tam Bộ Đảo?

“Đó là cái gì?

Tam Bộ Đảo là gì?” 【Tam Bộ Đảo là một loại pháo hoa, bên trong chứa một lượng lớn thuốc mê.】 Diệp Phi hiểu ra, đây đúng là một thứ tốt.

Lũ khỉ này đông như vậy, lát nữa có thể sẽ dùng đến.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Diệp Phi đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không chú ý đến tình hình bên ngoài.

Đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và những người khác đang nhìn chằm chằm vào lũ khỉ trước mặt.

"Đây là Khẩu Trung Hầu, nhưng đáng lẽ chúng phải ở cùng với Nhân Diện Điểu, sao lại ở đây?" Ngô Tà trong lòng kinh hãi, nghĩ mãi không ra.

Trong bút ký không nói như vậy, rõ ràng Khẩu Trung Hầu ở cùng với Nhân Diện Điểu.

Sao bây giờ lại ở đây?

Lẽ nào chúng có mâu thuẫn?

Hay là cạch mặt nhau?

Chia tay rồi?

"Mùa." Ngay khi Ngô Tà nghĩ mãi không thông, Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Mắt Ngô Tà lập tức sáng lên, như thể đột nhiên tỉnh ngộ.

"Đây là mùa giao phối, lũ khỉ này bây giờ bị đột ngột làm gián đoạn..." Ngô Tà đã không dám nghĩ tiếp.

Làm gián đoạn người khác giao phối là rất vô đạo đức.

"Sẽ rất hung bạo." Tiểu Ca đã nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, mắt cảnh giác nhìn chúng.

Mắt của lũ khỉ này bây giờ đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn được nữa.

Miệng chỉ có một đường kẻ đang dần dần mở ra.

Liền thấy bên trong lộ ra những chiếc răng sắc nhọn.

Diệp Phi thấy lũ khỉ này sắp tấn công họ, liền định lấy ra Tam Bộ Đảo.

Chỉ là vừa định ra tay, liền bị lính đánh thuê chặn lại.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu định bắn vào chúng.

Tốc độ của những con Khẩu Trung Hầu này cực nhanh, rất dễ dàng né tránh những đòn tấn công này.

Gần như tất cả đạn đều bắn hụt.

"Lùi lại, tốc độ của lũ khỉ này thật sự rất nhanh." Sắc mặt đội trưởng Lâm thay đổi, vội vàng lên tiếng nói.

Còn chưa kịp để lính đánh thuê phía sau hành động.

Khẩu Trung Hầu đột nhiên từ trên thân cây nhảy xuống, lần này nhằm vào cánh tay của một lính đánh thuê mà cắn tới.

Lính đánh thuê cũng không phải dạng vừa, theo tiềm thức rút con dao găm trong tay ra đâm mạnh vào đầu con khỉ.

Máu bắn lên mặt, mùi máu tanh lập tức xộc vào mũi.

Khẩu Trung Hầu nhìn thấy đồng bạn của mình đã chết, tiếng kêu chít chít càng thêm dữ dội.

Cuối cùng từng con một như không màng đến tính mạng lao về phía đội trưởng Lâm.

Việc đầu tiên là cướp lấy súng trong tay họ.

Rất thông minh, còn biết lên đạn và bắn.

Khi con khỉ bắn viên đạn vào người lính đánh thuê, mọi người đều sững sờ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng trố mắt kinh ngạc nhìn những con Khẩu Trung Hầu này.

Đây là... do khỉ làm?

Khỉ lại biết bắn súng?

Biết nổ súng?

Ngay cả Ngô Tà và Tiểu Ca cũng sững sờ.

Đây là tình huống gì vậy.

Tam quan của cư dân mạng đã sụp đổ.

“Vãi chưởng, chuyện lạ ngàn năm có một, khỉ thời nay cũng biết nổ súng rồi sao?” “Chết tiệt, đúng là sống lâu mới thấy chuyện lạ, năm nay tôi cũng được mở mang tầm mắt, thời nay, khỉ cũng biết nổ súng, còn biết lên đạn nữa.” “Tôi biết khỉ thông minh, nhưng không ngờ lại thông minh đến mức này, đây là gặp ma sao?” “Mẹ kiếp, đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, thật thần kỳ.” “Cái đó... trên người lính đánh thuê có mặc áo chống đạn đúng không?” “Chắc vậy, tôi thấy lính đánh thuê trúng đạn kia bây giờ vẫn chưa ngã xuống, chắc là không sao.” “Bây giờ làm sao đây?

Tốc độ nhanh như vậy, khả năng học hỏi lại mạnh như vậy, bây giờ đã lợi hại đến thế rồi sao?” “Biết bắn súng không có nghĩa là cận chiến cũng giỏi, đội trưởng Lâm họ vẫn có cơ hội thắng.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão hai người nhìn mà trố mắt kinh ngạc.

“Bây giờ khả năng học hỏi của khỉ đều mạnh mẽ như vậy sao?

Chương 249

Đã đạt đến tiêu chuẩn học và dùng ngay lập tức rồi sao?" Giọng giáo sư Phương đầy kinh ngạc.

Khỉ bây giờ đã lợi hại đến thế rồi sao?

"Chắc vậy, nhưng con khỉ này sao lại..." Hoắc lão bây giờ có chút không chắc chắn.

Đối với sự thông minh của con khỉ này, ông ta thật sự rất tò mò.

Trí thông minh cũng phải trên một trăm tám mươi rồi chứ?

Học và dùng ngay lập tức đã lợi hại đến thế rồi sao?

Hầu như tất cả mọi người đều bị màn trình diễn này của con khỉ làm cho kinh ngạc.

Các diễn đàn lớn đều bị loài vật mới này làm cho khiếp sợ.

Tencent Video: Khỉ ngàn năm trước rốt cuộc thông minh đến mức nào, lại có thể sử dụng linh hoạt.

Douyin APP: Khỉ ngàn năm trước bây giờ lại có thể thông minh đến mức này, trải qua ngàn năm tiến hóa, sự khác biệt giữa khỉ và khỉ lại có thể lớn đến vậy.

Bộ phận Kinh ngạc của UC: Khả năng học hỏi nhận thức vượt qua tư duy con người, trí thông minh của khỉ rốt cuộc cao đến mức nào?

Toàn bộ người dân Đại Việt đều đang chú ý đến con khỉ này.

Trong mộ huyệt.

Lính đánh thuê bị bắn ngẩn người đến bây giờ vẫn chưa phản ứng lại.

Ngơ ngác cúi đầu nhìn vào bộ quần áo đang bốc khói xanh trên người.

"Đây là...

đây là ý gì?

Tôi vừa rồi có phải bị khỉ bắn không?" "Ừm." Sắc mặt đội trưởng Lâm cảnh giác, nhưng trong giọng nói lại đầy vẻ đồng tình.

Anh ta một người sống sờ sờ lại bị một con khỉ bắn?

Đây là gặp ma sao?

Còn chưa kịp ra tay, ngay sau đó liền nghe thấy những tiếng súng đinh tai nhức óc truyền đến.

Đội trưởng Lâm và những người khác may mắn trên người có mặc áo chống đạn.

Những viên đạn này mới không làm họ bị thương.

Đội trưởng Lâm và họ cầm trong tay những chiếc khiên nhỏ, chặn lại những viên đạn trước mắt.

Mãi cho đến khi hết đạn, mới có được sự yên tĩnh tạm thời.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu kinh ngạc không thôi.

Thủ đoạn của con khỉ này thật đáng khâm phục.

Còn biết bắt chước.

Súng trong tay họ đều bị chúng cướp đi.

"A... bây giờ hết đạn rồi, đến lượt chúng ta." Đội trưởng Lâm từ trên người rút ra một con dao găm, lạnh lùng nhìn lũ khỉ này.

Anh ta dẫn đầu một đám người xông vào giữa bầy khỉ, tiến hành tàn sát.

Đội trưởng Triệu và đồng đội của mình cũng bắt đầu ra tay, dù sao

cũng không thể chỉ để đội trưởng Lâm ra tay được.

Lũ khỉ này vô cùng thông minh và lanh lợi.

Ngay khi đội trưởng Lâm giết được vài con khỉ, liền phát hiện lũ khỉ này cũng đã học được cách phản công.

Dù sao răng của khỉ rất sắc nhọn, ngay cả những con dao quân đội Thụy Sĩ cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đứng tại chỗ trơ mắt nhìn, muốn giúp nhưng không giúp được.

"Lũ khỉ này còn biết cận chiến?

Đây là khỉ sao?" Giáo sư Quách nhìn con khỉ cướp lấy con dao găm trên người lính đánh thuê.

Thủ pháp và lính đánh thuê gần như là y hệt nhau.

Đơn giản là sao chép và dán.

Ngô Tà nhìn thấy vậy, liền rút súng lục ra, nhắm vào đầu con khỉ mà bắn một phát.

Đội trưởng Lâm cảm thấy đầu nóng lên, mùi máu tanh xộc tới.

Quay đầu lại liền thấy khẩu súng trong tay Ngô Tà đang bốc khói xanh.

Còn có con khỉ đã ngã xuống đất, trong tay đang cầm một cây gậy gỗ rất sắc nhọn.

Mũi nhọn đang chĩa về phía anh ta.

Ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Ngô Tà.

Nếu không phải cậu ta, lúc này đã bị con khỉ hại chết rồi.

Lũ khỉ nhìn thấy đồng bạn của mình đã chết, còn cảm nhận được nguy hiểm từ phía sau.

Mắt đỏ rực lao về phía các giáo sư.

Ngô Tà thấy vậy, tốc độ bắn súng trong tay cũng ngày càng nhanh.

Gần như phát nào cũng trúng mục tiêu.

Tiểu Ca không nói nhiều lời, vung thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, quét ngang một đường.

Ba cái đầu khỉ đồng loạt rơi xuống đất.

Lũ khỉ này sau khi trải qua cái chết, đột nhiên lĩnh ngộ được thủ pháp của Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhất thời cũng bị rơi vào tình thế khó khăn.

May mắn Ngô Tà ở phía sau giúp đỡ, giảm bớt không ít trở ngại.

"Mấy thứ này giống như sao chép và dán vậy, sao khả năng học hỏi lại nhanh như vậy?" Tiền Tinh Vân đối với bản lĩnh của Tiểu Ca cũng có chút hiểu biết.

Thân thủ phi phàm, tốc độ cũng không thể xem thường.

Nhưng bây giờ lũ khỉ này lại có thể đuổi kịp thân thủ của Tiểu Ca.

"Nhất định phải nhanh chóng giải quyết chúng, nếu không thể lực sẽ bị chúng từ từ tiêu hao, số lượng của lũ khỉ này chúng ta còn không biết." Lý giáo sư trong lòng không khỏi lo lắng.

Ngô Tà đang bắn, phát hiện đã hết đạn.

Trơ mắt nhìn Tiểu Ca bị những con khỉ cao một mét này bao vây.

Cuối cùng đành phải nhìn về phía Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, anh có cách nào không?" "Có, nhưng bây giờ cần phải gọi đội trưởng Lâm họ quay lại, tôi không thể cứ thế ra tay được, cho các người xem thử thứ tôi mới nghiên cứu ra." Diệp Phi còn sờ sờ chiếc ba lô trên người.

Trong mắt có thêm sự mong đợi.

Hắn còn chưa thấy qua nữa.

Thứ mà hệ thống đưa ra đều là đồ tốt tuyệt vời.

“Việc này dễ thôi.” Ngô Tà từ trên người lấy ra bộ đàm.

“Đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu, rút lui.” Ngô Tà nói xong, lại nhìn về phía Tiểu Ca.

“Tiểu Ca, mau quay lại.” Ngô Tà lớn tiếng hét.

Tiểu Ca và đội trưởng Lâm nghe thấy tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy về.

“Rút lui, mau lên, rút lui, ngay lập tức.” Đội trưởng Lâm nhìn thấy anh em của mình có không ít người bị thương, vội vàng lên tiếng.

Trên cánh tay còn có những vết răng lớn, máu tươi chảy ròng ròng, thịt còn bị lật ra.

Có thể thấy con khỉ này đối với họ đã ra tay chết chóc.

Chương 250

Bây giờ nhận được mệnh lệnh của đội trưởng, lính đánh thuê cũng không ham chiến.

Nhưng lũ khỉ phía sau đuổi theo không rời.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, từng người một đều căng thẳng không thôi.

“Vãi chưởng, mau chạy đi, nhanh lên nữa, nhanh lên nữa, lát nữa là bị đuổi kịp rồi.” “Mẹ kiếp, sao lại âm hồn không tan thế này, cứ bám theo mãi.” “Mẹ nó, đây là học được rồi sao?

Đây là dán vào sao?

Sao lại giống hệt đội trưởng Lâm họ vậy.” “Trời ơi, mau lên, trong tay con khỉ kia còn cầm dao găm đấy, nếu chậm một bước, là bị đâm rồi.” “Tốc độ này quá nhanh rồi, đội trưởng Triệu họ vẫn còn quá chậm, trước đó còn có chút khoảng cách, nhưng bây giờ sắp đến nơi rồi.” “Chết tiệt, đuổi kịp rồi, đuổi kịp rồi.” Đội trưởng Lâm và những người khác liều mạng chạy, lũ khỉ phía sau liều mạng đuổi theo.

Dần dần thể lực không còn, đội trưởng Lâm bắt đầu lực bất tòng tâm.

“A...” Lính đánh thuê cuối cùng bị đâm một nhát.

Bước chân của đội trưởng Triệu hơi khựng lại, định quay lại cứu anh ta.

“Đội trưởng Triệu, đừng quay lại, anh em phía sau đưa cậu ấy về.” Ngô Tà nhìn ra ý đồ của đội trưởng Triệu, lớn tiếng hét.

Ngay sau đó tốc độ cực nhanh nạp đạn vào khẩu súng lục.

Bắn về phía lũ khỉ phía sau.

Kéo dài thời gian cho đội trưởng Triệu và những người khác.

Diệp Phi thấy mọi người đã quay về, từ trong túi lấy ra pháo hoa.

Ngô Tà và Tiểu Ca đều ngơ ngác.

Không phải nói là đối phó với lũ khỉ này sao?

Sao lại lấy pháo hoa ra vậy?

Đốt pháo hoa?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng bị kinh ngạc, đây là chuyện gì vậy?

Lẽ nào lũ khỉ này rất sợ pháo hoa?

Không thể nào.

Diệp Phi khóe miệng nhếch lên, định kéo vòng kéo trên pháo hoa ra.

Còn chưa kịp có hành động tiếp theo.

Lũ khỉ phía sau dường như cảm thấy có điềm chẳng lành.

Chúng lần lượt dừng bước, sau đó vội vàng chạy về hướng ngược lại.

Chỉ trong chốc lát, trên thân cây trước đó còn có rất nhiều mắt đỏ.

Bây giờ đã không còn gì cả.

Chỉ còn lá cây treo trên cây, vô cùng tiêu điều.

"Vậy...

đây là tình huống gì?

Cứ thế đi rồi?" Ngô Tà bây giờ có chút không nắm bắt được suy nghĩ của lũ khỉ này.

Vừa rồi không phải còn rất hung hăng sao?

Còn muốn thừa thắng truy kích, bây giờ là sao đây?

Chuyện gì vậy.

Đừng nói Ngô Tà và các giáo sư ngẩn người.

Ngay cả Diệp Phi cũng vậy, mơ hồ.

Tình huống này không đúng.

Hắn còn chưa phóng Tam Bộ Đảo mà.

Lẽ nào con khỉ này đã dự cảm được nguy hiểm rồi sao?

Diệp Phi trong lòng trầm xuống.

Suy nghĩ của Khẩu Trung Hầu quả thực rất thông minh, nhưng tuyệt đối không thể có khả năng dự đoán cao như vậy.

Tình huống này không đúng.

Tiểu Ca thấy bộ dạng của Diệp Phi không ổn, đôi mắt vốn đã lạnh lùng lại càng thêm lạnh lẽo vài phần.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý hoàn hồn, nhất thời cũng khó quyết định.

Có nên đi tiếp không?

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Phi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu băng bó vết thương cho anh em bị thương.

Đội trưởng Triệu thở phào nhẹ nhõm.

Cành cây sắc nhọn này đâm vào vị trí dưới nách.

Thịt ở đây là mềm nhất.

Cũng là đau nhất.

Cư dân mạng nhìn thấy ánh mắt của Tiền Tinh Vân và họ dừng lại trên người Diệp Phi.

Bàn tán xôn xao.

"Các người đoán xem, lũ khỉ này rốt cuộc tại sao lại đột nhiên rút lui?" "Tôi đoán là do đại lão làm, bây giờ đã không cần ra tay cũng có thể giải quyết được, thật là lợi hại." "Mẹ kiếp, cậu nói thật thú vị, fan não tàn cũng không bằng cậu lợi hại, lời thoại này, không có vấn đề gì." "Không phải vậy chứ?

Tôi thấy sắc mặt đại lão hình như không đúng, không giống như tư thế chiến thắng." "Tôi thấy ánh mắt của lũ khỉ kia, không có hoảng sợ và sợ hãi, nơi này nhất định có vấn đề." "Có thể là có bẫy gì không?

Dù sao lũ khỉ này thật sự quá thông minh." "Nhưng thông minh mấy cũng chỉ là một con khỉ, không thể giống như người, còn biết dùng kế sách gì chứ?" ...

Cư dân mạng bây giờ cũng không biết nên giải thích thế nào.

Giáo sư Phương và Hoắc lão hai người nhìn bộ dạng của lũ khỉ này, rơi vào trầm tư.

"Bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước, tôi cảm thấy lũ khỉ này có vấn đề." Hoắc lão một lúc lâu mới lên tiếng giải thích.

"Không phải là có vẻ, mà là thật sự có vấn đề, lũ khỉ này lúc đi, ánh mắt cũng không tốt lắm, tôi nghi ngờ đây là một cái bẫy." Giáo sư Phương từ trong mắt của con khỉ không hề nhìn thấy sự hoảng sợ và sợ hãi.

"Vậy thì xem Diệp Phi thôi." Hoắc lão nhìn ra, Diệp Phi có cách giải quyết lũ khỉ này.

Chỉ là lũ khỉ này quá thông minh, còn chưa kịp giải quyết chúng.

Trong mộ huyệt.

“Anh Diệp Phi, bây giờ nên làm thế nào?” Tiền Tinh Vân là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

“Đi vào, không đi vào cũng rất khó tiêu diệt.” Diệp Phi trước đó chỉ muốn làm lũ khỉ này ngất đi, nhưng bây giờ xem ra.

Lũ khỉ này muốn giết chết họ.

“Cũng được, đi vào mới biết chuyện gì xảy ra.” Giáo sư Lý cũng tỏ vẻ tán thành.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đi đầu, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ lo lắng từ trên cây nào đó đột nhiên xuất hiện một con khỉ.

Ngô Tà nhìn những cây cối xung quanh, vô cùng âm u còn tỏa ra một luồng khí lạnh rợn người.

“Anh Diệp Phi, anh nói xem lũ khỉ này có thể thiết kế một số cơ quan gì đó không?” Ngô Tà nghĩ đến đây, liền phủ nhận quan điểm này.

Mặc dù con khỉ này rất thông minh, nhưng cũng cần có người dẫn dắt.

“Có.” Diệp Phi nghe xong, giọng điệu rất chắc chắn.

Loài khỉ vốn là một loài rất thông minh, cộng thêm đã có tâm trí hàng ngàn năm.

Bản lĩnh suy một ra ba vẫn có.

Chương 251

Còn chưa kịp để Ngô Tà hỏi, liền nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân.

Ngô Tà và Diệp Phi nghe tiếng nhìn qua, liền thấy một tấm lưới khổng lồ.

Nhốt họ lại.

"Các người mau rút lui." Đội trưởng Lâm thấy tình hình không ổn, liền nói với anh em phía sau.

Lính đánh thuê phía sau cũng hoàn hồn.

Vội vàng kéo các giáo sư và sinh viên phía sau rút lui.

"Lũ khỉ này lại biết thiết kế bẫy?

Làm sao chúng làm được?" Ngô Tà không ngờ những gì Diệp Phi nói đều là thật, bây giờ suy nghĩ đã lợi hại đến vậy sao?

"Cẩn thận." Giọng Tiểu Ca lạnh lùng, một tay rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trên người ra.

Một tay đẩy Ngô Tà và Diệp Phi ra, chém đứt cành cây sắc nhọn bắn tới.

Bên tai còn kèm theo tiếng khỉ.

"Ở đây." Mắt Tiểu Ca lạnh lùng, đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên.

Đứng trên cành cây, một tay chém đứt chân con khỉ.

Ngay sau đó liền thấy con khỉ rơi xuống đất.

Con khỉ rơi xuống đất rất đau đớn, những chiếc răng sắc nhọn

trong miệng cũng lộ ra.

Nó đang nhe răng trợn mắt với Tiểu Ca.

Lông của con khỉ cũng có sự thay đổi.

“Màu sắc của con khỉ này không đúng.” Đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca lóe lên một tia kinh ngạc.

Con khỉ này không phải là con khỉ trước đó.

Ngô Tà và Diệp Phi cũng chú ý đến.

“Đây chắc là khỉ cái, chắc là lúc anh nói giao phối.” Ngô Tà ép mình bình tĩnh lại.

Khỉ cái lại còn thông minh hơn khỉ đực.

“Nói như vậy, chúng ta phải đối mặt không chỉ với lũ khỉ trước đó, mà còn có một đàn khỉ cái?” Giọng một sinh viên có chút sợ hãi.

“Có thể nói như vậy, bây giờ tốc độ của lũ khỉ này rất nhanh nhẹn, chúng ta muốn bắt cũng không thể.” Trong tay lính đánh thuê còn nắm chặt dao găm, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Khỉ và Nhân Diện Điểu tuy là tương hỗ tương thành nhưng trong bầy khỉ cũng cần có người lãnh đạo.” Ngô Tà trong lòng có một ý tưởng.

“Cậu muốn tìm con khỉ đầu đàn?” Diệp Phi đã nghe ra manh mối.

“Ừm, chỉ là có chút khó khăn.” Ngô Tà không biết lũ khỉ này thích ăn gì.

Dù có biết, con nào mới là thủ lĩnh bầy khỉ, cũng không biết.

“Hầu vương và vương hậu sẽ không dễ dàng xuất hiện, nhưng cũng không phải không có dấu vết.” Diệp Phi từ trong túi lấy ra một chai rượu.

Lộ ra một nụ cười nhạt.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau.

“Các người đưa họ lùi lại, tôi ở đây một mình, giáo sư Tiền, đội trưởng Lâm, phiền các người ở trên đó một lúc.” Diệp Phi ngước mắt nhìn đám người trên đầu, lại bảo Ngô Tà và họ trốn sau cây.

Chỉ một lát sau, chỉ có Diệp Phi đang ngồi trên mặt đất, trong tay còn cầm một ly rượu.

Mùi rượu nồng nàn, chỉ một lát đã lan tỏa khắp khu rừng.

Ngay cả Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý trên cây, ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng.

Cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tiền Tinh Vân đang treo trên cây, liền nghe thấy tiếng kêu chít chít bên tai.

“Chúng đến rồi.” Đội trưởng Lâm nhìn thấy những đôi mắt đỏ trên cây, đang không ngừng tiến lại gần.

Vẻ mặt vui mừng.

Diệp Phi như không nghe thấy gì, tiếp tục rót rượu.

Mùi rượu này đối với sinh vật ngàn năm trước có sức hấp dẫn rất lớn.

Đặc biệt là những sinh vật chưa từng thấy qua những thứ mới mẻ.

Đột nhiên... những con khỉ trên cây như bị điểm huyệt, đứng yên trên cây không động đậy.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Lâm ngơ ngác.

“Đây là chuyện gì vậy?

Tại sao không đến gần?" Giáo sư Lý tò mò.

"Chắc là hầu vương không cho, tôi vừa nghe thấy một tiếng kêu." Giọng đội trưởng Lâm chắc chắn.

"Xem ra, con hầu vương này thật có uy lực, chỉ một tiếng đã quản được lũ khỉ này tốt như vậy." Đội trưởng Triệu không khỏi cảm thấy khâm phục.

"Hình như có một đôi mắt lớn hơn đang đến, có phải hầu vương đang đến gần không." Tiền Tinh Vân nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngày càng đến gần.

Ngay sau đó liền thấy một con khỉ cao hai mét, đang từ từ từ trong rừng cây xông ra.

Từng bước muốn đến gần Diệp Phi.

Đặc biệt là đôi mắt đó, ngày càng đỏ.

Thân hình hầu vương lóe lên, còn nhanh nhẹn hơn những con khỉ trước đó.

Chỉ trong vài hơi thở đã đến trước mặt Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi và hầu vương bốn mắt nhìn nhau, không khí lập tức rơi xuống đáy vực.

"Tôi căng thẳng quá, con hầu vương đó thông minh như vậy, không phải sẽ đột nhiên ra tay với đại lão chứ?" "Cậu nên tin tưởng đại lão, sẽ không có cơ hội cho nó ra tay, không phải sao?" "Đúng vậy, đúng là như vậy, nhưng họ còn phải nhìn nhau bao lâu nữa?" "Sao tôi biết được, nhưng sao tôi thấy con khỉ này ngày càng hung dữ, còn ánh mắt đó, thật sự ngày càng khó coi." "Không phải sẽ tấn công bất ngờ chứ?" "Tôi đột nhiên có một ý tưởng táo bạo, con hầu vương này có phải say rồi không?" "Chỉ là một ly rượu, còn chưa uống đã say?

Cậu thật là nói nhảm.” ...

Cư dân mạng bây giờ đối với việc Diệp Phi có gặp nguy hiểm hay không đã không còn quan tâm nữa.

Dù sao bản lĩnh của đại lão sẽ không có vấn đề gì.

Trong mộ huyệt.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Lâm trong lòng không khỏi căng thẳng.

Bây giờ đã gọi được hầu vương đến rồi, vậy thì sao?

Dù sao bây giờ không ai biết con khỉ này rốt cuộc muốn làm gì.

Không ai có thể đảm bảo.

Diệp Phi thấy đôi mắt của con khỉ tràn đầy tức giận, không có chút sợ hãi nào.

“Thử đi.” Nói rồi đưa ly rượu trong tay cho nó.

Hầu vương trước tiên sững sờ, rất muốn hất đổ ly rượu này.

Nhưng mùi vị này rất khó để nó từ chối.

Đưa tay ra cầm ly rượu, cuối cùng học theo bộ dạng của Diệp Phi, uống cạn ly rượu trong tay.

Vừa mới vào miệng, hầu vương vì thể lực không chống đỡ nổi, cuối cùng ngã xuống đất.

Lũ khỉ xung quanh thấy hầu vương ngã xuống, cũng không quan tâm có nguy hiểm hay không.

Cũng không quản là khỉ đực hay khỉ cái đều vội vàng chạy đến.

Từng con một trừng mắt giận dữ, định dang tay về phía Diệp Phi, lao về phía hắn.

Diệp Phi thấy vậy, nhanh chóng phóng pháo hoa trong tay ra.

Chương 252

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng nổ vang.

Từ trên không trung rơi xuống những tia sáng đỏ nhạt.

Khi rơi xuống người con khỉ, thân thể con khỉ cứng lại, bước chân tiến về phía Diệp Phi cũng dừng lại một chút.

Đôi mắt đỏ rực của con khỉ nhắm lại.

Thẳng tắp ngã về phía sau.

Cuối cùng không động đậy.

Ngay cả Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý trên cây nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Không biết nên hình dung nội tâm của họ như thế nào.

Trong pháo hoa còn có thuốc mê?

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng sau cây, nhìn thấy cảnh này, không biết trong lòng là tư vị gì.

"Cái pháo hoa này... rất độc đáo." Ngô Tà suy đi nghĩ lại, phản ứng đầu tiên vẫn là cảm thấy cái pháo hoa này thật sự tốt.

Dù sao người bỏ thuốc vào pháo hoa, hắn là người duy nhất.

"Ừm." Tiểu Ca cũng ở bên cạnh khẽ gật đầu.

Như thể phối hợp.

Lính đánh thuê và sinh viên càng thêm tò mò, cái này thiết kế như thế nào.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

"Chưa nói đến những cái khác, cái pháo hoa này thật sự không tệ,

nhưng cái này cũng là đại lão làm?" "Tôi đoán, chắc là vậy, nói không chừng chính là đại lão làm, nếu không ai lại bỏ thuốc vào pháo hoa chứ." "Không thể không nói, đây là cách đơn giản nhất, trực tiếp một lưới bắt hết." "Ha ha, thiết kế này rất tốt, những tia sáng đỏ này sẽ không gây ra ảnh hưởng xấu gì chứ, còn có cảm giác bỏng rát không?" "Chắc là không, cậu xem các giáo sư đều không sao, nếu thật sự có cảm giác bỏng rát, sao có thể có vẻ mặt như vậy?" "Có lý, sau này đại lão nếu không làm chuyên gia ẩm thực, thì đi bán pháo hoa, tôi là người đầu tiên đăng ký mua, chính là loại này." "Ha ha tính tôi một suất." ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn vào máy tính.

Trong lòng hai người đã không biết nên hình dung thế nào, vậy bây giờ là tình huống gì rồi.

Chỉ một cái pháo hoa đã giải quyết được rồi sao?

"Ha ha, tôi bây giờ đã không biết nên nói gì nữa, Diệp Phi thật sự chưa bao giờ làm tôi thất vọng." Giáo sư Phương không ngờ bản lĩnh của Diệp Phi lại vô cùng tận, bản lĩnh lại lớn đến vậy.

"Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi chưa bao giờ lo lắng cho sự an nguy của cậu ấy, chỉ là không ngờ cậu ấy sẽ dùng cách này." Khóe miệng Hoắc lão nhếch lên, trong đôi mắt đục ngầu lóe lên một tia cười.

Trong mộ huyệt.

Lính đánh thuê nhìn cảnh tượng trước mắt, lặng lẽ đi đến chỗ sợi dây.

Nói là sợi dây, không bằng nói là dây leo.

Lính đánh thuê không khỏi cảm thán thứ trong này lại chắc chắn đến vậy.

Chỉ một sợi dây leo lại có thể chắc chắn như vậy.

Khi đội trưởng Lâm và những người khác được thả xuống, rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng đi được ba bước, mấy người trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

Ngô Tà và Tiểu Ca vội vàng tiến lên kiểm tra.

Lo lắng các giáo sư bị thương.

"Không sao, ngất rồi." Tiểu Ca cẩn thận kiểm tra, không thấy vết thương.

Lạnh lùng lên tiếng giải thích.

Ngô Tà và các lính đánh thuê khác nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi cất kỹ chai rượu trong tay.

Không hiểu hỏi.

"Anh Diệp Phi, lũ khỉ này anh làm thế nào để hạ gục chúng?

Anh có dự định gì?" Ngô Tà rất tò mò.

"Tôi đã bỏ thuốc mê vào pháo hoa, ít nhất cũng phải một ngày mới tỉnh lại, còn về lũ khỉ này, tạm thời không cần quan tâm." Diệp Phi cất chai rượu vào túi.

"Anh biết làm pháo hoa?

Còn nữa, tại sao anh lại bỏ thuốc mê vào pháo hoa?" Ngô Tà nghĩ mãi không thông, là một chuyên gia ẩm thực, cần phải mang theo thuốc mê bên người sao?

"Tôi là một chuyên gia ẩm thực, đôi khi thấy rất nhiều động vật sống mà không bắt được, liền lợi dụng pháo hoa để làm chúng ngất đi." Giọng Diệp Phi không chút gợn sóng, rất bình tĩnh.

Ngô Tà cảm thấy cạn lời.

Tình cảm là hắn làm những chuẩn bị này chỉ để ăn?

Chỉ vậy thôi sao?

Lính đánh thuê và sinh viên đội khảo cổ bên cạnh cũng cạn lời.

Vì ăn mà cũng liều mạng, chỉ để bắt được một số động vật, nên đã hạ thuốc mê.

Khán giả xem livestream không nhịn được cười.

"A ha ha, với thân thủ của đại lão, còn cần sao?

Còn cần dùng thuốc mê sao?" "Đúng vậy, với thể chất và tế bào vận động như vậy, còn cần dùng đến thuốc mê, lại còn dùng cách pháo hoa nữa." "Không thể không nói, bây giờ đại lão đã thay đổi, trước kia còn phải vắt óc suy nghĩ để tìm cớ, bây giờ đã không cần nghĩ nữa, muốn thế nào thì thế đó?" "Ha ha, đúng vậy, đúng vậy, thật sự là thế nào cũng được." "Dù sao tôi là tin rồi, việc rải thuốc mê trên diện rộng này thật sự lợi hại." ...

Khóe mắt Diệp Phi nhìn thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng, trong lòng cạn lời.

Lẽ nào lời giải thích này không đủ hợp lý sao?

Quá hợp lý rồi.

"Anh Diệp Phi, đội trưởng họ bây giờ làm sao?

Làm thế nào để tỉnh lại?" Một lính đánh thuê nhẹ nhàng vỗ vào mặt đội trưởng Lâm.

Không có một chút phản ứng nào.

Nếu theo lời của đại lão Diệp Phi, chẳng phải là phải một ngày sau mới tỉnh lại sao?

“Cho họ một tát là được.” Diệp Phi liếc nhìn lính đánh thuê, thờ ơ đáp.

“A?” Đừng nói lính đánh thuê ngơ ngác, ngay cả Ngô Tà cũng có chút ngơ ngác, đây là tình huống gì?

“Anh Diệp Phi, anh có đang đùa không vậy?” Ngô Tà còn tưởng mình nghe nhầm.

“Bộ dạng của tôi có giống đang đùa không?” Diệp Phi nghiêm túc nói.

Ngô Tà cũng bị nghẹn họng, theo tiềm thức nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Đều là giải quyết một cách đơn giản thô bạo như vậy sao?

Lính đánh thuê thấy vậy, trước tiên có chút khó xử, cuối cùng khó khăn nuốt nước bọt.

Tát vào mặt đội trưởng Lâm một cái.

Tiếng tát giòn tan vang vọng trong rừng cây, vô cùng vang dội.

Sinh viên đứng sau khóe miệng giật giật.

Cảnh tượng này thật quen thuộc, trước kia anh Diệp Phi hình như cũng từng tát họ.

Khi nhìn thấy mắt đội trưởng Lâm từ từ tỉnh lại, khóe miệng đồng loạt giật giật.

Đừng nói, cách này thật sự có hiệu quả.

Dù sao bây giờ đội trưởng Lâm thật sự đã tỉnh.

Đội trưởng Lâm cảm thấy mặt tê tê, ôm lấy một bên má.

“Tôi sao vậy?

Mặt tôi sao lại đau thế này?” Đội trưởng Lâm một bụng thắc mắc.

Chương 253

Lính đánh thuê cũng không tiện nói là mình đánh, chỉ cười gượng.

Ngay sau đó liền thấy người bên cạnh đội trưởng Triệu tát đội trưởng Triệu một cái.

Liền thấy đội trưởng Triệu từ từ tỉnh lại.

Đội trưởng Lâm bây giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao mặt lại tê rồi.

Cái tát này thật sự đau.

Khi Tiền Tinh Vân và những người khác tỉnh lại, từng người một trên mặt đều có chút sưng đỏ, còn có những vết tát mờ nhạt.

"Bây giờ chúng ta mau đi thôi, lát nữa lỡ lũ khỉ này tỉnh lại, thì không ổn." Tiền Tinh Vân ôm mặt, không hề tính toán, mà nhìn vào những con khỉ trên mặt đất.

"Còn thiếu một con." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

"Thiếu một con, là vương hậu khỉ cái." Diệp Phi gật đầu theo, rất tán thành giải thích.

"Nhưng vương hậu khỉ cái ở đâu?" Giáo sư Lý sốt ruột hỏi.

Lũ khỉ này thật sự quá thông minh, không làm chúng ngất đi, luôn là một mối đe dọa tiềm tàng.

Ngay khi mọi người đang nghi ngờ, tiếng gầm rú từ sâu trong rừng truyền đến.

Âm thanh rất chấn động lòng người.

"Âm thanh này sao nghe có chút chói tai?

Hình như rất đau đớn." Tiền Tinh Vân từ bên trong nghe ra một

hương vị khác.

“Đúng vậy, hình như là tiếng rên rỉ đau đớn.” Giáo sư Lý cũng từ bên trong nghe ra một âm thanh khác.

Diệp Phi thu dọn ba lô, đeo lên rồi đi theo hướng âm thanh.

“Đi xem thử.” Diệp Phi nhìn con hầu vương hung bạo, đã biết được một số thông tin.

Khẩu Trung Hầu và Nhân Diện Điểu tách ra, ngoài việc giao phối, còn có một nguyên nhân nữa.

Đó chính là sinh sản.

Bây giờ vương hậu khỉ cái nhất định đang trong quá trình sinh sản.

Bây giờ hầu vương mãi không quay về, vương hậu khỉ cái chắc chắn đã biết chuyện gì đó.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng đoàn người theo sát phía sau.

Âm thanh cũng ngày càng gần.

Khi đi đến một cây to lớn, nhìn thấy trên đó có một ngôi nhà cây.

Chính xác mà nói là một ngôi nhà được tạo thành từ một đống gỗ và cành cây.

Chiều rộng của nó ít nhất cũng phải hơn năm mét.

Tiếng khỉ chính là từ đó phát ra.

“Chúng ta lên xem thử.” Đội trưởng Lâm vừa định lên, ngôi nhà cây đột nhiên bị nổ tung.

Liền thấy một con khỉ đang hai mắt đỏ ngầu, rất đau đớn nhìn về phía Diệp Phi và họ.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu vội vàng kéo các giáo sư lùi lại, tránh để ngôi nhà cây làm họ bị thương.

Khỉ cái cảnh giác nhìn Diệp Phi và mọi người, lo lắng họ sẽ làm hại con của nó.

Cư dân mạng nhìn rất rõ ánh mắt của vương hậu khỉ cái.

“Con khỉ này lo lắng đại lão họ sẽ làm hại nó sao?” “Tôi cũng thấy vậy, nói đi cũng phải nói lại, con khỉ này sao lại bị nhốt ở đây, Vạn Nô Vương này làm sao làm được?” “Nhìn tâm trí của con khỉ này còn lợi hại hơn cả người, có thể nào lũ khỉ này bị Vạn Nô Vương uy hiếp đến đây không?

Hoặc là do giao dịch?” “Có khả năng này, có thể nào lũ khỉ này bị Vạn Nô Vương đưa đến đây để giữ mộ không?” ...

Vương hậu khỉ cái kêu thảm một tiếng, bụng cũng bắt đầu dần dần xẹp xuống.

Một con khỉ từ trong cơ thể nó chui ra.

Nó đang phát ra những tiếng kêu chít chít.

Thân thể vương hậu khỉ cái yếu ớt, nhưng vẫn cảnh giác nhìn Diệp Phi, bảo vệ con khỉ con sau lưng.

“Chúng tôi chỉ đi ngang qua, không có ý làm hại các người, cô có biết lối ra ở đâu không?” Diệp Phi cố gắng làm cho giọng nói của mình ôn hòa một chút.

Vương hậu khỉ cái nghe vậy, trước tiên sững sờ, ý định hung ác trong mắt có chút giảm bớt.

Cuối cùng khóe mắt nhìn về phía bên phải khu rừng.

Nó đưa tay chỉ.

Diệp Phi thấy vậy, khóe miệng nhếch lên.

“Người ta đều nói khỉ cái thông minh hơn khỉ đực, không ngờ tâm tư của cô còn sâu sắc hơn cả con người, đúng là xem thường cô rồi.”

Diệp Phi cười một tiếng, liền định dẫn đội trưởng Lâm và những người khác đi về phía bên trái.

Khỉ cái thấy họ đi, tức giận gầm lên.

Huyết mạch Thần Long trên người Diệp Phi đột nhiên bộc phát.

Khỉ cái cảm nhận được áp lực, nhất thời cũng không dám làm càn.

Chỉ có thể trốn trong tổ, ôm con khỉ con, run rẩy.

Đôi mắt lạnh lùng của Diệp Phi lóe lên.

Không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý có chút ngơ ngác.

Diệp Phi này đã làm gì vậy?

Nhưng không thấy ra tay mà.

Tiểu Ca trong lòng rất rõ, Diệp Phi đã làm gì.

Nhưng cư dân mạng nhìn ánh mắt của Diệp Phi.

Đột nhiên phát hiện ra đại lão của mình thực ra không phải là một người ôn hòa.

“Lần đầu tiên tôi phát hiện ánh mắt của đại lão rất đáng sợ, đây là chuyện gì vậy?” “Tôi cũng vậy, tôi suốt cho rằng đại lão rất dịu dàng, còn rất ôn hòa, bây giờ xem ra tôi đã sai.” “Tôi cũng nghĩ như vậy, đừng nói con khỉ cái kia sợ hãi, tôi cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng tại sao đại lão lại đi về phía bên trái, lẽ nào con khỉ cái nói dối sao?” “Có khả năng này, nếu không đại lão không thể nói những lời đó.” “Quả nhiên, đại lão chính là đại lão, không phải hạng tầm thường, có thể phản ứng nhanh như vậy, đổi lại là tôi, nói không chừng thật sự đã tin lời của con khỉ đó rồi.” “Tính tôi một suất, tôi cũng vậy, nhưng tại sao con khỉ này lại nói dối?” “Lát nữa hỏi đại lão sẽ biết thôi.” Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi cuối cùng lạnh lùng liếc nhìn con khỉ cái đang run rẩy.

Liền định xoay người rời đi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu vẫn không yên tâm bọc hậu.

Bây giờ đạn dược đều bị lũ khỉ kia phá hoại hết rồi.

Trên người chỉ có dao găm mang theo.

Vẫn duy trì trạng thái bảo vệ đối với con khỉ cái phía sau.

Mãi cho đến khi bóng dáng con khỉ cái biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm.

Khả năng bắt chước của lũ khỉ này thật sự quá mạnh mẽ.

Còn lợi hại hơn cả não người, không thể không phòng bị.

Tiền Tinh Vân cũng xác định không có nguy hiểm, quay người nhìn Diệp Phi phía sau.

“Anh Diệp Phi, sao anh biết con khỉ cái nói dối?” Tiền Tinh Vân trong lòng không hiểu, rõ ràng lúc đó con khỉ cái đã chịu thua.

Yếu ớt không chịu nổi, sao cơ thể trong tình huống đó, còn có thể nói dối?

Tại sao?

“Đương nhiên là vì hầu vương đực, vương hậu khỉ cái tưởng hầu vương đực đã chết, vì con cái nên đành phải chịu thua, nhưng trong lòng đối với chúng ta rất căm hận.” “Cho nên định mượn dao giết người, tôi đoán ở bên phải khu rừng, còn có nguy hiểm chưa biết.” “Dù sao bây giờ chúng ta đã đạn hết lương cạn, trong tay đội trưởng Lâm đã không còn đạn, muốn tự vệ cũng thành vấn đề, không thể gặp phải đối thủ khó nhằn hơn nữa.” Suy nghĩ của Diệp Phi rõ ràng, trong lời nói còn tràn đầy sự chắc chắn.

Ngay cả Tiền Tinh Vân họ cũng không khỏi cảm thấy khâm phục.

Rõ ràng thiếu niên này tuổi không lớn, nhưng suy nghĩ lại lão luyện như vậy, thật sự không thể xem thường.

Giáo sư Lý và giáo sư Quách nhìn nhau, cuối cùng bất lực cười khổ.

Chương 254

Về bản lĩnh, họ không bằng Diệp Phi, bây giờ ngay cả trí thông minh dường như cũng bị đại lão nghiền ép.

Cư dân mạng nghe Diệp Phi giải thích.

Từng người một lộ ra ánh mắt tán thưởng.

“Không thể không nói, đại lão chính là khác biệt, suy nghĩ thật sự toàn diện, đủ mọi mặt.” “Chẳng phải sao, tôi thì không nghĩ đến tầng này, nhưng nghĩ lại cũng đúng là như vậy, con khỉ cái này thấy đại lão họ đã đến gần nó, chắc cũng sẽ theo tiềm thức cho rằng chồng mình đã chết rồi?” “Chắc chắn sẽ, nhưng cũng không thể nói chồng nó chỉ bị ngất, vậy chẳng phải càng thêm không kiêng nể sao.” “Không sai, đại lão chính là khác biệt.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão hai người nhìn vào màn hình máy tính, cuộc đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng đồng loạt giật giật.

“Không thể không nói, đầu óc Diệp Phi quay rất nhanh, ít nhất tôi là nghĩ như vậy.” Giáo sư Phương rất muốn biết trí thông minh của Diệp Phi cao bao nhiêu.

“Tôi càng tò mò về bộ não của lũ khỉ này, nếu có thể nghiên cứu một chút thì tốt rồi.” Hoắc lão trầm mặc một lúc lâu, trong lòng đối với con khỉ này rất có hứng thú.

“Vậy có cần liên lạc với giáo sư Tiền, mang vài con khỉ ra không?” Giáo sư Phương nói rồi định cầm lấy bàn phím gõ lên màn hình.

“Thôi đi, nơi này nguy hiểm trùng trùng, tâm tư của Vạn Nô Vương sâu sắc như vậy, nói không chừng phía sau còn có nguy hiểm

gì, mang theo lũ khỉ này nói không chừng sẽ có nguy hiểm.” Hoắc lão rất tò mò về bộ não của lũ khỉ này, nhưng càng lo lắng cho sự an toàn của Diệp Phi và họ.

Giáo sư Phương nghe vậy, mới thôi.

Trong mộ huyệt.

Mọi người đi đến cuối khu rừng, liền thấy một cánh cửa đá khổng lồ.

Chính xác mà nói là một tảng đá rất lớn, chặn ở cửa hang.

Không có một khe hở nào.

Cứ như thể tảng đá và cánh cửa đá này đã hòa làm một.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Lâm ngước mắt nhìn tảng đá khổng lồ trước mắt.

Ít nhất cũng phải cao năm mươi mét.

Nhưng với chiều cao và trọng lượng này, muốn đẩy ra sẽ rất khó phải không?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu khó khăn nuốt nước bọt.

Lặng lẽ quay đầu nhìn anh em phía sau.

Chỉ với bấy nhiêu người, có thể đẩy ra được không?

“Có thể nào sẽ có một cơ quan gì đó không?” Ngô Tà luôn cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu không tảng đá lớn như vậy, đừng nói là đẩy ra, chỉ cần đặt ở đây, cũng cần thời gian.

Đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca lướt qua một lượt, muốn leo lên từ phía trên.

Cũng rất khó khăn.

Mày hơi nhíu lại.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đến gần cánh cửa đá này, cẩn thận quan sát.

Cũng không thấy có vấn đề gì.

"Nơi này sẽ không có cơ quan." Diệp Phi chỉ đơn giản liếc qua một cái, không thấy có gì đặc biệt.

Có thể thấy, Vạn Nô Vương này đã quyết tâm không muốn cho họ vào.

Cũng không muốn cho hắn vào.

Nhưng... có thể còn có ý đồ khác không?

"Có lẽ, không nhất định là để chặn chúng ta, cũng có thể là để không cho thứ bên trong ra ngoài." Ngô Tà trầm mặc một lúc lâu, khe khẽ lên tiếng giải thích.

Tiểu Ca nghe vậy, đột nhiên nhìn sang Ngô Tà bên cạnh, trong đôi mắt lạnh lùng dường như đang trầm ngâm.

Cẩn thận suy ngẫm lời của cậu.

Diệp Phi với vẻ mặt đầy tán thưởng nhìn Ngô Tà.

Lời này nói cũng không phải không có lý.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý trong lòng chùng xuống.

Nói như vậy, bên trong có thể có nguy hiểm không?

Nói không chừng còn là thứ rất nguy hiểm.

Nếu không sao lại chặn cửa chặt như vậy.

"Giáo sư, bây giờ chúng ta làm sao?

Có cần đi vào không?

Nếu đi vào, chúng ta cần phải khảo sát địa hình, sau đó tiến hành phá nổ.” Đội trưởng Lâm thấy bộ dạng của Tiền Tinh Vân có vẻ muốn mở cửa.

Liền chủ động đề xuất ý kiến.

“Được, vậy phiền cậu rồi.” Tiền Tinh Vân đã quyết định, bây giờ đã đến bước này, cũng không còn gì để nói nữa.

Chỉ có thể tiến lên, không thể quay đầu.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đang nghiên cứu ở đây.

Tiền Tinh Vân và những người khác nghỉ ngơi tại chỗ.

Dù sao chuyện khảo sát, họ cũng không giúp được gì.

Chỉ có thể đứng một bên nghiên cứu những thứ bên trong hang đá này.

Ngô Tà đi đến bên vách đá, đưa tay sờ vào vách đá.

Rơi vào trầm tư.

“Cũng không thể nói quá chắc chắn, cánh cửa đá này không phải từ đầu đã như vậy.” Thấy Ngô Tà một mặt nghi vấn, Diệp Phi chủ động đi qua an ủi.

“Ý của anh là gì?” Ngô Tà có chút không hiểu lời của hắn.

“Tôi có thể rất chắc chắn, chú Ba của cậu đã đi qua đây, bụi trên hang đá này không nhiều lắm, chắc là đã bị người khác di chuyển qua, tôi đoán, cánh cửa đá này là một lần.” “Là có người chạm vào cơ quan, mới làm cho cửa đá bị chặn lại.” Diệp Phi biết trong lòng cậu ta rất lo lắng cho chú Ba của mình.

Liền chủ động lên tiếng an ủi.

“Thật sao?” Ngô Tà nghe vậy, mắt sáng lên.

Vội vàng lên tiếng hỏi.

"Ừm." Giọng Diệp Phi rất chắc chắn.

Tiểu Ca nghe vậy, vẫn là bộ dạng lạnh lùng.

Chỉ là khí lạnh dưới đáy mắt, hơi tan ra vài phần.

Ngược lại, Tiền Tinh Vân và Lý giáo sư thì cứ nhìn đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu mà lắc đầu không ngớt.

Trong lòng họ cũng dấy lên dự cảm không lành.

Họ đành phải chủ động đi tới hỏi kết quả.

"Đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu, chỗ này có thể cho nổ được không?" Hai người đang chau mày ủ rũ nghe thấy lời của Tiền Tinh Vân, đáy mắt liền lóe lên một tia áy náy.

Cả chặng đường này đều là Diệp Phi và anh em Ngô Tà hộ tống bảo vệ, họ chẳng làm được gì cho mọi người.

Bây giờ ngay cả việc mở một cái hang đá cũng không làm nổi.

Nghĩ lại thì bọn họ đúng là vô dụng thật.

"Lẽ nào không còn cách nào khác sao?" Lý giáo sư cũng đi tới, vừa hay nghe được lời của Tiền Tinh Vân, lòng ông chùng xuống.

"Trên người chúng ta vẫn còn dụng cụ mang theo, một khi không thể cho nổ, đành dùng cách ngốc nghếch nhất vậy." Đội trưởng Triệu trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng quyết định dùng cách thô sơ nhất.

Bọn họ đông người, đồng tâm hiệp lực chắc chắn có thể đẩy tảng đá này ra.

Dù chỉ là lộ ra một khe hở cũng tốt.

"Vậy cũng được, mấy bộ xương già chúng tôi cũng có thể góp một phần sức lực." Lý giáo sư biết đây là cách cuối cùng, nhưng vẫn

sẵn lòng góp sức.

Chương 255

Dân mạng đang qua ống kính thấy cảnh các giáo sư và lính đánh thuê vất vả, tiếng bàn luận cũng nổi lên sóng lớn hơn.

“Cách ngốc mà anh ta nói không phải là dùng sức người sao?

Tảng đá lớn như vậy, cần bao nhiêu sức lực chứ?” “Bọn họ bây giờ cũng có tám chín mươi người, chắc là đủ rồi nhỉ?” “Nhưng cái này chắc không tính bằng cân được, phải tính bằng tấn chứ?

Liệu có được không?” “Tôi đột nhiên có một ý tưởng, các ông nói xem, đại lão có bản lĩnh đẩy được nó ra không?” “Lầu trên, tôi tin tưởng đại lão vô cùng, trung thành tuyệt đối, nhưng cái suy nghĩ mù quáng của ông thì tôi không hiểu nổi.” “Đúng vậy, đại lão thì bá đạo thật, nhưng... tảng đá nặng cả tấn này có hơi khó không?

Dù sao không phải ai cũng có bản lĩnh đẩy được, chỉ dựa vào số lượng hơn chín mươi người thôi.” “Tôi tin đại lão sẽ không làm tôi thất vọng, các ông có để ý không, ba lô của đại lão ấy.” “Ba lô của đại lão thì sao?” “Trong túi của đại lão cứ như túi thần kỳ của Doraemon vậy.

Thịt rắn lúc trước ít nhất cũng phải trăm cân, cộng thêm mấy cái chai lọ kia, cái túi đó ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, nhưng đại lão chưa bao giờ than mệt.” “Vãi chưởng, đúng là càng nghĩ càng sợ.

Phải nói là ông quan sát kỹ thật, tôi thế mà không nghĩ tới.” Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại của dân mạng, khóe miệng giật giật.

Vấn đề này quả thực đã bị họ phát hiện.

Sau này e là khó mà che giấu được nữa.

Một giờ sau.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dùng dây thừng buộc vào tảng đá, chuẩn bị cùng nhau dùng sức kéo nó sang một bên.

Khi tất cả mọi người đã nắm lấy dây thừng, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng hô khẩu hiệu.

Mọi người đồng lòng dùng sức, kết quả là tảng đá không hề nhúc nhích.

Ngô Tà và các giáo sư cũng tham gia giúp đỡ.

Diệp Phi đứng ở cuối cùng, đưa tay ra nắm lấy eo Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn bàn tay trên eo mình, rồi quay đầu lại.

“Tôi biết cậu có năng lực này.” Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, Diệp Phi chỉ cười nhạt.

Tất cả đều không cần nói ra lời.

Khi đội trưởng Lâm và mọi người hô khẩu hiệu lần nữa, Diệp Phi dùng sức ở cánh tay, cả không gian vang lên tiếng nổ lớn.

Dân mạng thấy tảng đá bị dịch chuyển, ai nấy đều chết lặng.

“Làm được thật à?

Cứ thế mà dịch chuyển được sao?” “Vừa rồi còn không nhúc nhích tí nào mà.” “Chắc là do đại lão tham gia vào phải không?

Đúng là trâu bò thật.” “Nhưng lúc trước đâu chỉ có mình đại lão, còn có Ngô Tà và các giáo sư nữa mà, biết đâu là đông người sức mạnh lớn thì sao.” “Haha, ông có tin lời đó không?” “Haha, tôi không tin.” Dân mạng trêu chọc nhau.

Cảm thấy vị trí đã dịch chuyển kha khá, mọi người cũng dừng lại.

Nhìn vào cửa động đen ngòm, đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và những người khác đều vui mừng.

Mở được thật rồi.

Ngô Tà cũng lộ vẻ vui mừng.

Chỉ có Tiểu Ca, mày nhíu chặt.

Sức mạnh vừa rồi của Diệp Phi không phải là của người bình thường.

Tuy biết thân phận của hắn không đơn giản, nhưng rốt cuộc Diệp Phi là ai, y vẫn không thể nghĩ ra.

Đội trưởng Lâm và những người khác mồ hôi nhễ nhại, mặt mày hớn hở.

Họ không thể chờ đợi được nữa, lập tức dẫn người xông vào.

Đèn chiếu sáng rọi về phía trước.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dẫn đầu đi vào một con đường đá chật hẹp.

Không khí thoang thoảng mùi tanh hôi.

Mùi vị ngày càng nồng nặc, thậm chí đã đến mức buồn nôn.

Diệp Phi đi theo sau, như thể không hề ngửi thấy gì.

Đi được nửa giờ, đèn chiếu sáng đột nhiên tắt ngấm, cả không gian chìm trong bóng tối.

“Sao lại tắt?

Hết điện rồi à?” Đội trưởng Lâm định lấy đèn pin ra.

Nhưng đèn pin vừa bật lên, chỉ nhấp nháy vài cái rồi tắt hẳn.

Một lần nữa chìm vào bóng tối.

“Giáo sư, đèn pin của các vị có bật được không?” Trong bóng tối, đội trưởng Lâm nuốt nước bọt.

Cho dù đèn chiếu sáng hết điện, đèn pin cũng không thể hết điện được.

Cộng thêm bóng tối và không gian kín mít xung quanh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của mọi người, và cả những tiếng sột soạt khi họ mò mẫm tìm đèn pin.

Nhưng đèn pin chỉ lóe lên vài cái yếu ớt rồi cũng chìm vào bóng tối.

Mọi người tại hiện trường nhìn cảnh đen kịt trước mắt.

Ngoài ánh sáng yếu ớt từ camera siêu nhỏ trên cánh tay, dân mạng đang nhìn vào màn hình màu xanh lục.

"May là thiết bị ở đây có thể nhìn được trong đêm, không thì chúng ta chỉ thấy một màu đen kịt." "Lạ thật, ở đây có từ trường gì à?

Sao các thiết bị điện tử lại nhạy cảm thế?" "Đúng vậy, đèn chiếu sáng không dễ gì bị tắt, sao lần này lại tắt nhỉ." "Nhưng camera siêu nhỏ này không phải cũng là sản phẩm điện tử sao?" "Chắc là không, cái này chắc là loại đặc biệt, không thuộc dòng sản phẩm điện tử." "Chúng ta thì nhìn rõ, nhưng đại lão và mọi người thì không, tiếp theo phải làm sao đây?

Lỡ gặp nguy hiểm, các giáo sư và đại lão cũng không thể chống trả." Dân mạng không khỏi lo lắng.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu theo bản năng rút dao găm ra, giữ tư thế cảnh giác.

Họ chỉ có thể bước từng bước về phía trước.

"Ngô Tà, chỗ này không ổn." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, bàn tay nắm thanh Hắc Kim Cổ Đao cũng bất giác siết chặt.

"Tôi biết." Ngô Tà vẫn nắm chặt khẩu súng trong tay, chỉ có thể

dựa vào thính giác để cảm nhận nguy hiểm nơi đây.

Diệp Phi vẫn giữ vẻ thản nhiên, như thể không hề bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Mọi người cẩn thận bước từng bước, tai vẫn cảnh giác lắng nghe xem có sinh vật lạ nào đến gần không.

Họ thận trọng đi được hai mươi phút.

"Các vị có nghe thấy tiếng gì không?" Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dừng bước, quay lại nhìn Tiền Tinh Vân, cẩn thận hỏi.

"Chúng tôi có nghe thấy, hình như là tiếng chuông, lại rất giống tiếng ma sát." Giọng Tiền Tinh Vân rất chắc chắn.

Lý giáo sư gật đầu, rồi mới nhận ra là họ không nhìn thấy.

"Tôi cũng nghe thấy, chỉ là không nhìn thấy, cũng không biết vị trí cụ thể ở đâu." Lý giáo sư cũng bổ sung.

"Chúng ta bây giờ phải cẩn thận, không thì lát nữa có thứ gì xuất hiện, chúng ta thật sự toi đời." Đội trưởng Lâm vẫn không yên tâm dặn dò.

Ngô Tà nghe thấy tiếng chuông, mày nhíu chặt.

Nhưng vì môi trường tối đen, động tác nhíu mày của cậu không dễ bị phát hiện.

"Chỗ này không ổn, hình như tôi nhớ ra rồi." Ngô Tà đột nhiên nói, dường như trong bút ký có ghi lại, đây không phải là tiếng chuông.

Hơn nữa...

Lời của Ngô Tà chưa nói xong, đã nghe thấy đội trưởng Lâm và mọi người hít một hơi khí lạnh.

Mấy người cũng nhìn về phía trước, nhưng bị những người này

che khuất, không thấy được gì.

Dân mạng thì lại thấy rất rõ.

Ngay vừa rồi, họ đã thấy rõ một vật thể khổng lồ lướt qua.

“Mẹ ơi, vừa rồi tôi thấy cái gì vậy?

Cái quái gì thế, chỉ thấy một chuỗi những thứ màu đỏ lướt qua, tình hình gì đây?” “Tôi cũng không nhìn kỹ lắm, chỉ thấy một chuỗi như chùm nho đỏ lướt qua, còn có tiếng leng keng, vãi, đó có phải là quái vật không?” “Còn phải hỏi à?

Chắc chắn là quái vật rồi, nhưng nó là cái quái gì vậy.” “Hình ảnh rất mờ, chỉ thấy được đường nét đại khái.” “Tạm không nói chuyện khác, bất kể là cái gì, bây giờ các giáo sư gặp nguy hiểm rồi, chuyện này chắc chắn.” Giáo sư Phương và Hoắc lão ở bên kia đang chết lặng.

Chương 256

“Tôi hình như vừa thấy một con rết lớn, nhưng đây là loại rết gì?” Giáo sư Phương lần đầu tiên bị một con rết lớn như vậy làm cho kinh ngạc.

“Ông không thấy thứ này rất quen mắt sao?

Hình như đã từng thấy ở đâu đó.” Hoắc lão luôn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

“Hình như có chút quen thuộc, nhưng tôi cũng không nhớ ra.” Giáo sư Phương cũng bắt đầu lục lại ký ức.

Hai người ngồi trước máy tính, suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không ra được kết quả.

Trong lăng mộ.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lùi lại vài bước.

Vừa rồi chắc chắn không nhìn lầm, không biết là vật thể khổng lồ gì đã đi qua.

“Đội trưởng Lâm, chúng ta phải làm sao đây?” Đội trưởng Triệu bây giờ có chút không chắc chắn.

Không có vũ khí là một chuyện, cộng thêm bây giờ ở đây còn tối như vậy, đừng nói là tấn công kẻ địch, ngay cả chạy cũng không biết chạy đi đâu.

“Chúng ta đợi thêm chút nữa?” Đội trưởng Lâm cũng không nghĩ ra được kế sách hay.

Dù biết rõ có nguy hiểm, cũng phải biết đó là thứ gì.

Lúc này mọi người đều rơi vào trạng thái căng thẳng.

Các giáo sư và sinh viên khảo cổ phía sau đều đang căng mắt nhìn về phía trước.

Quả nhiên, âm thanh như tiếng chuông lại vang lên.

Ngô Tà và Diệp Phi lúc này cũng đã nhìn rõ, một con quái vật khổng lồ màu đỏ xuất hiện.

Ánh sáng đỏ chiếu lên mặt mọi người, phản chiếu ra những vệt sáng đỏ.

Thời gian kéo dài khoảng một phút.

"Tôi biết rồi, đây không phải là con Du Diên đã thấy trước đó sao?" Ngô Tà kinh ngạc giải thích.

Những người xung quanh nghe thấy, sắc mặt ai nấy đều hiện lên vẻ kinh hoàng.

Du Diên, không phải là thứ đã thấy trong quan tài sao?

Sao ở đây lại có?

Còn là một con lớn như vậy.

Thứ này còn có thể lớn lên được à.

"Lần này không dễ đối phó rồi." Giọng Diệp Phi cũng trở nên nghiêm trọng.

Khả năng sinh sản của loài Du Diên này cực kỳ mạnh mẽ, trừ khi bị giết chết, nếu không số lượng của chúng phải dùng đến hàng vạn để hình dung.

"Tại sao lại nói vậy?

Có chuyện gì sao?" Một sinh viên trong đội khảo cổ đứng phía sau nghe được lời Diệp Phi, cố gắng trấn tĩnh bản thân rồi hỏi dồn.

Lắng nghe kỹ, giọng nói vẫn còn hơi run rẩy.

Từ cảnh tượng vừa rồi, cộng với bầu không khí xung quanh, đặc biệt là trong cảnh tối đen như mực, sự bất an càng bị khuếch đại.

"Số lượng Du Diên này đã không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được.

Một năm chúng có thể sinh sản ra hơn một vạn con non, huống hồ nơi này đã tồn tại mấy nghìn năm, số lượng có thể tưởng tượng được." "Cộng thêm con Du Diên lớn như vậy, chúng ta muốn đi qua đây càng khó hơn." Sắc mặt Ngô Tà vô cùng khó coi, cậu chủ động tiếp lời Diệp Phi.

"Lẽ nào không còn cách nào sao?" Cậu sinh viên gần như sắp khóc, tình hình gì đây, không phải nói đã chết rồi sao?

Sao bây giờ lại xuất hiện một con còn lớn hơn cả con bên ngoài?

Đây là chọc vào ai chứ.

"Diệp Phi, cậu nói xem chú Ba có thể..." Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, lòng không khỏi lo lắng.

"Bản lĩnh của cậu đều do chú Ba dạy, tôi tin ông ấy sẽ không dễ dàng gặp chuyện đâu." Diệp Phi đảo mắt, chậm rãi giải thích.

"Hình như có thứ gì đó đang đến gần." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Mọi người liền thấy một đám ánh sáng đỏ dày đặc đang không ngừng tiến lại gần.

Môi trường xung quanh bây giờ đã được ánh sáng chiếu rọi.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Hóa ra lối đi chỉ cách đó chưa đầy mười mét.

Nhưng những thứ này đang đến gần, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

“Đội trưởng Lâm, anh nói xem những thứ này có sợ lửa không?” Đội trưởng Triệu phát hiện con dao găm trong tay mình thật vô dụng.

“Chắc là có, trong tay vẫn còn chất dễ cháy.” Đội trưởng Lâm nói rồi đổ chất lỏng dễ cháy trong tay xuống đất, tạo thành một vệt ngang trên mặt đất.

Ngay sau đó, anh ta bật chiếc bật lửa trong tay.

Ngọn lửa lập tức chiếu sáng cả lối đi, tạm thời chặn đám Du Diên ở bên ngoài.

Chúng tạm thời không tiến lên.

“Cứ như vậy cũng không cầm cự được bao lâu.” Tiền Tinh Vân chỉ có thể quay lại tìm Ngô Tà và Diệp Phi.

Những thứ trong lăng mộ, bây giờ chỉ có họ mới biết.

“Anh Diệp Phi, hai người có biết cách giải quyết thứ này không?” Tiền Tinh Vân lo lắng hỏi dồn.

“Những thứ này không sợ lửa đâu, còn tại sao chúng không xông tới, chắc là vì chưa nhận được chỉ thị.

Về nguyên nhân thì tôi cũng không đoán ra.” Ngô Tà nhìn đám Du Diên đang chờ đợi ở đó, giọng điệu chắc nịch.

“Chỉ lệnh, ý của cậu là những thứ này nghe theo lệnh của con Du Diên lớn kia sao?” Tiền Tinh Vân bây giờ đã hiểu ra.

“Đúng vậy, nhưng tại sao nó không trực tiếp ra lệnh giết chúng ta, có lẽ cần phải điều tra thêm.” Ngô Tà cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh.

“Còn điều tra cái gì nữa, con quái vật lớn đến rồi.” Một sinh viên đứng phía trước vừa nghe thấy lời này, vội vàng nói.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy những con Du

Diên nhỏ bé đã biến mất.

Thay vào đó là con Du Diên khổng lồ, đang trợn đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào họ.

"Đây là đang đùa giỡn sao?" Lý giáo sư dường như đọc được ánh mắt của con Du Diên lớn.

Một cái xúc tu to lớn, và hàm răng sắc nhọn.

Trong cái miệng to lớn của nó tỏa ra mùi hôi thối, Tiền Tinh Vân và những người khác suýt nữa thì nôn ra.

Hóa ra mùi hôi ngửi thấy trước đó đều là từ miệng của tên này sao?

Càng nghĩ càng thấy ghê tởm.

"Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải đi qua." Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu vừa bịt mũi vừa nói.

"Thân thủ của tôi không tệ, lát nữa tôi sẽ ra ngoài dụ nó.

Đội trưởng Lâm, anh phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm lối ra." "Tôi chắc có thể cầm cự được một lúc, tạo điều kiện thuận lợi nhất cho các anh!" Thái độ của đội trưởng Triệu rất kiên quyết.

"Hay là để tôi đi, các anh như vậy quá nguy hiểm!" Đội trưởng Lâm không muốn đội trưởng Triệu tự mình ra ngoài mạo hiểm, không có lý do và sự cần thiết phải làm vậy.

"Hai người đừng tranh cãi nữa, cứ để Tiểu Ca đi, thân thủ của hai người đều không bằng Tiểu Ca." Ngô Tà vừa hỏi ý kiến Tiểu Ca, cũng là đã hỏi ý của y.

Khi biết Tiểu Ca sẽ ra tay, trong lòng Tiền Tinh Vân và những người khác cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao y ra tay, hệ số nguy hiểm cũng sẽ giảm đi một chút, không

cần phải hy sinh.

Khí chất lạnh như băng toát ra từ người Tiểu Ca, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay y nắm chặt.

Y nhắm thẳng vào mắt của con Du Diên mà đâm tới.

Con Du Diên phát ra tiếng kêu thảm thiết, theo bản năng lùi đầu lại.

Dòng máu Kỳ Lân trong người Tiểu Ca bùng phát, động tác nhanh chóng lao đến chỗ cửa.

Con Du Diên tức giận đến điên cuồng, tất cả chân của nó đều lao về phía Tiểu Ca.

Chương 257

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu thấy thời cơ, vội vàng lao đến lối ra.

Ánh sáng đỏ trên người con Du Diên vô cùng chói mắt, cả hang đá đều bị nó chiếu sáng.

Khắp nơi đều là một màu đỏ rực.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu nhất thời cũng bị ánh sáng đỏ này làm choáng váng.

Muốn tìm được lối ra càng khó hơn, huống hồ ở đây còn có một bầy Du Diên bao vây.

Cộng thêm một trận bụi bặm do đá va chạm tạo ra.

"Lối ra ở đâu vậy, sao tôi không thấy gì cả." Đội trưởng Lâm vừa nói, vừa dùng tay quạt để ngăn bụi trước mặt.

"Nhanh lên." Tiểu Ca vừa né tránh, vừa thúc giục.

Mặc dù có dòng máu Kỳ Lân, nhưng đối mặt với con quái vật khổng lồ này, cũng rất tiêu hao thể lực.

Dân mạng nghe tiếng nổ lớn vang lên, và cảnh tượng đỏ rực trước mắt, vô cùng chói mắt.

"Vãi, tính công kích của thứ này sao lại lớn thế?

Còn cái ánh sáng như hồng ngọc này thật là..." "Bây giờ đừng nói nhảm nữa, nghĩ xem lát nữa ra ngoài thế nào đi.

Bây giờ đừng nói là đội trưởng Lâm, ngay cả tôi nhìn xung quanh hang đá cũng thấy chóng mặt." "Cửa hang lúc trước đã bị bịt kín rồi, bây giờ ở đây nếu có lối ra nào thì cũng phải bị bịt kín chứ?" "Chết

tiệt, nếu lại có một tảng đá tính bằng tấn nữa thì làm sao đây?

Ra ngoài thế nào?" "Chết rồi, đám Du Diên đó ra rồi, đại lão, cứu mạng!" Dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng nhắc nhở Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, lấy ra nén hương trong tay, rồi châm lửa.

Ngay vừa rồi, hệ thống đã tặng cho hắn một bảo bối, đối với Du Diên thì là một thứ tuyệt vời.

Đám Du Diên đang định tiến lại gần Tiền Tinh Vân và những người khác, nhưng khi thấy nén hương trong tay Diệp Phi đang cháy lan ra, chúng liền dừng bước.

"Mọi người cứ ở đây, tuyệt đối đừng ra ngoài, chúng sẽ không đến gần nén hương này." Diệp Phi dặn dò xong, liền rút ra một cây roi từ trong ba lô.

Cây roi này vô cùng sắc bén, dưới ánh sáng đỏ của Du Diên phản chiếu, nó phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Khi di chuyển, còn có tiếng xích sắt va vào nhau.

Ngô Tà dụi mắt, không dám tin nhìn cây roi trước mắt.

Đây...

đây không phải là hoa mắt chứ?

Thứ này còn quý hơn cả Tam Muội Chân Hỏa.

Hóa ra những thứ ghi trong bút ký đều là thật.

Thế giới này thật sự tồn tại Văn Vương Tiên sao?

Đệt, mẹ nó chứ, đúng là mở mang tầm mắt.

Tiền Tinh Vân và Lý giáo sư chỉ nghe tiếng thôi cũng có thể cảm nhận được cây roi này không nhẹ.

Thứ nặng như vậy, lẽ nào cũng có thể vung lên được?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu gần như rơi vào trạng thái ngơ ngác.

“Tiểu Ca, tôi đến giúp cậu.” Diệp Phi nói xong, chân như có gió, lao đến bên cạnh Tiểu Ca.

Tiểu Ca đang dùng Hắc Kim Cổ Đao để chống lại những cái chân đang lao tới, sắc mặt nghiêm trọng nhìn con Du Diên trước mắt.

“Tránh ra.” Sắc mặt Tiểu Ca cứng lại, dường như đang cắn răng kiên trì.

Sau đó một nhát đao, đã chém đứt một chân của con Du Diên.

Con Du Diên mất một chân, máu đỏ chảy ra, tiếng kêu cũng làm rung chuyển cả hang đá.

Ánh mắt nó nhìn Tiểu Ca cũng thay đổi, nó định há to miệng, chuẩn bị ra tay với y.

Ánh mắt vốn đã lạnh lùng của Tiểu Ca lóe lên một tia băng giá, thân hình lóe lên, né được đòn tấn công của Du Diên.

Diệp Phi thấy Tiểu Ca đã thoát khỏi sự khống chế của Du Diên.

Cây Văn Vương Tiên trong tay hắn di chuyển cùng với tiếng xích sắt, Diệp Phi vung mạnh cây roi trong tay lên người con Du Diên.

“Gàoooo!” Cái miệng khổng lồ của Du Diên mở ra, phát ra tiếng gầm thê lương, càng giống như một tiếng hét thảm thiết từ tận linh hồn.

Âm thanh đinh tai nhức óc, Tiền Tinh Vân và những người khác phải bịt tai lại.

Nghe thôi cũng thấy đau.

Tiểu Ca sững người, nhìn chằm chằm vào cây roi trong tay Diệp Phi.

Y có cảm giác, cây roi trong tay hắn không thua kém gì thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Không ngờ uy lực của nó lại lớn đến vậy.

Trong lòng Diệp Phi cũng có chút kinh ngạc, không ngờ cây Văn Vương Tiên này lại có uy lực lớn như vậy.

Thấy con Du Diên có vẻ sợ hãi, khóe miệng Diệp Phi cong lên.

Cây roi trong tay hắn sau đó vung lên, quất mạnh vào người con Du Diên. *Bốp!

Bốp!

Bốp!* Liên tiếp quất ba roi, con Du Diên bây giờ nằm bẹp dưới đất, gần như muốn kêu cũng không kêu nổi.

Dân mạng nhìn thấy bộ dạng của Diệp Phi thì ngây ngẩn cả người vì quá ngầu.

"Vãi, đại lão quả nhiên không làm tôi thất vọng, vẫn đẹp trai như mọi khi, cây roi này múa lên chỉ có một chữ: đỉnh!" "Phải nói là, đại lão chính là trâu bò, nhưng cây roi này là thứ gì vậy, chỉ quất nhẹ vài cái mà đã khuất phục được con quái vật này, đúng là đỉnh thật." "Chứ sao nữa, lúc trước nhìn con Du Diên vênh váo thế, bây giờ lại ngoan như cún, haha, không hiểu sao lại thấy sảng khoái thế nhỉ." "Còn đám Du Diên nhỏ phía sau nữa kìa, các ông xem, cũng không dám hó hé." "Nhưng cây roi này là cái gì, trông có vẻ nặng lắm." "Nặng mấy thì đối với đại lão cũng dễ như bỡn, các ông đừng lo." Dân mạng rất tò mò về cây roi trong tay Diệp Phi.

Tiểu Ca thấy con Du Diên đang thoi thóp, bị thương mà vẫn ngoan cường muốn đứng dậy.

Ánh mắt Tiểu Ca nheo lại, thanh Hắc Kim Cổ Đao giơ cao.

"Tiểu Ca, tạm thời đừng giết nó." Diệp Phi nhìn thấu suy nghĩ của Tiểu Ca, đi trước một bước ngăn cản y.

"Cậu muốn làm gì?" Tiểu Ca thu lại cổ đao, đôi môi mỏng mấp máy.

"Con Du Diên này và Vạn Nô Vương là cùng một mạch.

Bây giờ cậu giết nó, Vạn Nô Vương chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, bây giờ chưa phải là lúc giết nó." Diệp Phi vội vàng giải thích, ngay từ lúc nhìn thấy con Du Diên trong quan tài, hắn đã đoán ra rồi.

Từ lúc đầu, cái gọi là trường sinh không nhất định là bất lão bất tử, cũng rất có thể là dời hoa nối cây.

Tiền Tinh Vân, Ngô Tà và mọi người xác định đám Du Diên sẽ không tấn công người, liền vội vàng đi tới.

Các sinh viên và giáo sư Quách, giáo sư Hách phía sau cũng đến gần nhìn con Du Diên, cũng cho dân mạng một cảnh quay cận cảnh.

Toàn bộ dân mạng Đại Việt nhìn con Du Diên, kinh ngạc không thôi.

"Anh Diệp Phi, tại sao anh lại làm vậy?

Thứ này sẽ không biến thành tai họa chứ?" Tiền Tinh Vân vẫn không yên tâm.

"Không đâu, uy lực của cây roi này mọi người cũng đã thấy rồi, bây giờ con Du Diên đã bị thương đến tận xương tủy, sẽ không di chuyển được nữa." Giọng Diệp Phi rất chắc chắn.

"Anh Diệp Phi, nguyên nhân anh làm vậy là gì?" Lý giáo sư nhìn Diệp Phi, giọng điệu vô cùng khó hiểu.

"Lý giáo sư, thuật trường sinh đã nói trước đây, ông còn nhớ

không?” Diệp Phi cười nhạt.

Lời vừa dứt, mắt mọi người sáng lên.

Ngay cả giáo sư Quách và giáo sư Hách đang nghiên cứu con Du Diên cũng từ một bên đi tới, muốn nghe lời của Diệp Phi.

Nhiệt độ của cả phòng livestream tăng cao không ngừng.

Tất cả đều đang chờ nghe lời của Diệp Phi, trường sinh là chủ đề nóng nhất năm nay.

Ai mà không muốn trường sinh bất lão, huống hồ là đế vương.

Dân mạng ai nấy đều đang mong chờ nhìn vào màn hình, vẻ mặt đầy háo hức.

“Có phải sắp tiết lộ bí mật này không?

Chương 258

Có phải không?

Có phải không?" "Hồi hộp quá, hồi hộp quá, đây là thứ mà tất cả các đế vương đều mơ ước." "Haha, các ông nói xem chúng ta có cơ hội có được vĩnh sinh hay trường sinh không?" "Ông đi tắm rồi ngủ đi, tôi thấy khả năng này không lớn, ông xem Tinh Tuyệt nữ vương, còn có Hiến Vương, cuối cùng biến thành cái dạng gì, không phải cũng là người không ra người, quỷ không ra quỷ sao." "Cũng đúng, nhưng cứ học hỏi đi, biết đâu sau này có thể dùng đến?" "Ông quả nhiên 'lòng lang dạ thú'." Đối mặt với sự trêu chọc của dân mạng, Diệp Phi quyết định chọn cách lơ đi, trực tiếp phớt lờ.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn dân mạng suy nghĩ lung tung, đột nhiên hiểu được cảm giác của Diệp Phi.

Tư duy của những người này đúng là không dám khen ngợi.

"Hoắc lão, ông thấy Vạn Nô Vương và Du Diên này có mối quan hệ như thế nào?" Giáo sư Phương vừa nghĩ rất lâu, chỉ biết rằng sự trường sinh của Vạn Nô Vương có liên quan đến nó, nhưng cụ thể là mối quan hệ gì thì vẫn chưa rõ.

"Lát nữa sẽ biết thôi.

Hiến Vương muốn trường sinh là vì Mộc Trần Châu, Tinh Tuyệt nữ vương muốn trường sinh là vì con mắt quỷ của bà ta, còn Vạn Nô Vương này, tôi cũng rất tò mò." Hoắc lão có thể hiểu được con đường cầu sinh của các đế vương này, chỉ là Vạn Nô Vương dựa vào tình huống gì mà lại có suy nghĩ như vậy.

Trong lăng mộ.

“Anh Diệp Phi, anh mau nói đi, chúng tôi rất muốn biết là vì sao.” Tính tình giáo sư Quách rất nóng nảy, vội vàng hỏi dồn.

“Đó là vì cái gọi là trường sinh chính là ký ức.

Giao dịch giữa Du Diên và Vạn Nô Vương là vì ký ức.

Du Diên sống ký sinh vào con người, chỉ cần Vạn Nô Vương có thể sống, chúng cũng sẽ sống.” “Chẳng qua là di chuyển ký ức lúc còn sống sang một cơ thể khác.” Lời Diệp Phi vừa dứt, Tiền Tinh Vân và những người khác chết lặng nhìn con Du Diên.

Chỉ một con quái vật như thế này mà có thể chuyển dời ký ức của con người sao?

Chỉ vì con Du Diên này.

Cả hội trường xôn xao.

Cả lăng mộ đều là tiếng hít khí lạnh.

“Ý của anh là, thực ra cái gọi là trường sinh chính là vì nguyên nhân này?

Cho nên Vạn Nô Vương chỉ là một ký ức?” Tiền Tinh Vân không thể nào chấp nhận được, phương pháp này tuy rất thần kỳ, nhưng cũng thực sự đáng tin hơn những cách khác.

Ít nhất hắn ta đã thành công.

Lý giáo sư cũng kinh ngạc nhìn con Du Diên bên cạnh, chỉ một loài vật như thế này mà có thể rút đi ký ức.

Nhưng mục đích làm vậy, đối với nó có lợi ích gì?

“Nhưng làm như vậy, Vạn Nô Vương cũng được lợi, vậy đối với Du Diên thì lợi ích của nó là gì?” Đội trưởng Lâm bây giờ cũng không hiểu rõ.

“Du Diên ký sinh vào con người, giao dịch thành công, có thể có được năm nghìn năm tuổi thọ, tại sao lại không làm.” Diệp Phi cười nhẹ, đi đến bên cạnh con Du Diên, ngồi xuống trên người nó.

“Năm nghìn năm tuổi thọ thì sao, không phải vẫn bị nhốt trong lăng mộ tối tăm này sao?

Làm vậy có ý nghĩa gì?

Con cháu đời sau của ngươi đều là vật thay thế cho ngươi, ngươi đúng là đủ tàn nhẫn.” Diệp Phi nhìn bộ dạng của con Du Diên, khóe miệng nhếch lên.

Đôi mắt của con Du Diên tràn đầy hận ý nhìn Diệp Phi, đều là do tên đàn ông này phá hỏng chuyện.

Cũng là vì hắn mà nó mới biến thành thế này.

Nhưng cùng với sự phẫn nộ, trong lòng nó còn có chút sợ hãi.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi đâu.” Diệp Phi không có ý định giết nó.

Bây giờ nó đã bị thương nặng, động một cái là toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Cả lăng mộ chìm vào yên tĩnh, mọi người đang tiêu hóa lời của Diệp Phi.

Chẳng trách trước đây hắn nói trường sinh truyền thống không giống, quả thật không giống.

Dân mạng cũng bị sốc.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu ý của đại lão về trường sinh truyền thống là gì rồi, đúng là khác với trường sinh truyền thống.” “Người ta là đi thẳng một đường đến chết, thi thể vẫn là của mình.

Vạn Nô Vương này thì không, chỉ có ký ức và tư duy là của mình,

đúng là không thể xem thường." "Cái này có được tính là trường sinh không, hay là trường sinh biến tướng?" "Tất nhiên là tính rồi, ông thử nghĩ xem, người phụ nữ bên cạnh ông bây giờ là người ông đang thấy, khi ông nhìn thấy lại lần nữa, ông có ấn tượng, nhưng cơ thể đã là của người khác, cũng giống vậy thôi." "Nói như vậy, đúng là càng nghĩ càng sợ.

Trong lòng tôi luôn có một thắc mắc, tuổi thọ của Du Diên là năm nghìn năm, vậy Vạn Nô Vương cần bao lâu để thay đổi ký ức một lần?" "Chuẩn không cần chỉnh, tôi cũng tò mò." Cả Đại Việt đều bị lời giải thích này làm cho chấn động. [Tencent Video]: Cái gọi là trường sinh chính là trường sinh biến tướng, chỉ vì một ký ức? ??? [Douyin App]: Chuyên gia ẩm thực tiết lộ sự thật về trường sinh, lời nói rốt cuộc có thật không? [UC Shock Department]: Bí mật của trường sinh là cấy ghép ký ức vào người khác, cái gọi là trường sinh rốt cuộc có được tính là trường sinh không? ??

Khi video trong lăng mộ được phát ra, các diễn đàn lớn đều đăng tải.

Rất nhiều dân mạng xem video này, thảo luận vô cùng sôi nổi.

"Phải nói, thời đó mà có thiết bị trâu bò như vậy, thật là hiếm có." "Đệt, thế này cũng được à, sau này công nghệ Đại Việt phát triển, có phải cũng có thể làm như vậy không?

Đến lúc đó tôi cũng có thể có được vĩnh sinh?" "Ông tỉnh lại đi, đây là suy nghĩ không thực tế.

Cho dù có thay đổi ký ức, vậy thì người được chọn có phải cũng có yêu cầu không?

Ai cũng có thể vĩnh sinh, vậy thì chẳng phải loạn hết cả lên sao?" Dân mạng rơi vào cuộc thảo luận kịch liệt.

Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân nhìn con Du Diên to lớn, trong lòng dấy lên dự cảm không lành, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

"Đợi đã, anh Diệp Phi, anh nói Vạn Nô Vương và Du Diên tương trợ lẫn nhau, bây giờ Du Diên vẫn còn, có phải có nghĩa là Vạn Nô Vương hiện tại vẫn còn sống?" Dù sao bây giờ đã qua mấy nghìn năm, nếu bây giờ vẫn còn sống, vậy thì sự trường sinh này, đã có thể coi là thành công.

"Tất nhiên." Diệp Phi mím môi, cuối cùng vẫn phải nói cho họ biết tin tức này.

Dựa theo tính cách của Vạn Nô Vương, có lẽ hắn đang chờ đợi họ.

Có lẽ đã đợi mấy nghìn năm rồi.

Đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và những người khác khó khăn nuốt nước bọt, lát nữa có thể sẽ gặp một lão quái vật mấy nghìn năm tuổi, cảm giác đó sẽ như thế nào?

Đáp: Trong lòng vô cùng thấp thỏm bất an.

Đám Du Diên nhỏ bên cạnh thấy lão đại của mình đã bị đánh gục, đâu còn dám hó hé.

Chúng vội vàng trở về hang của mình, chỉ hận không thể đào sâu ba thước để chôn mình xuống.

Trong phút chốc, cả hang động chìm vào bóng tối.

Chiếc đèn chiếu sáng đặt một bên, lúc này cũng sáng rực.

Trong bóng tối lại một lần nữa thấy được ánh sáng.

"Tiếp theo chúng ta tìm lối ra là được rồi." Diệp Phi không định giết con Du Diên này.

Ngô Tà không phải là người hiếu sát, chỉ là bây giờ rất muốn biết tình hình của chú Ba mình.

"Ở đây không có dấu vết." Tiểu Ca không thấy hài cốt, từ đó có thể suy đoán, Ngô Tam Tỉnh không chết ở đây.

Cho dù thi thể bị ăn mất, cũng nên để lại đồ trong ba lô.

"Ừm." Trái tim căng thẳng của Ngô Tà cũng thả lỏng một chút.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đang tìm kiếm lối ra.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy Diệp Phi đang ngồi bệt xuống đất, cũng chủ động ngồi xuống bên cạnh.

"Diệp Phi huynh đệ, cây roi này là ai đưa cho cậu?" Ngô Tà thấy xung quanh không có ai nhìn họ, chủ động hỏi.

"Đây là cây roi chú Ba đưa cho tôi, còn là roi gì thì tôi chưa từng hỏi." Diệp Phi nói xong, đưa tay sờ vào cây roi trong tay, cười nhẹ giải thích.

Ngô Tà thấy bộ dạng 'chân thành' của Diệp Phi, khóe miệng giật giật.

Cái kiểu nói bừa của tên này, đúng là khiến người ta ngứa tay.

"Chú Ba của cậu tốt với cậu thật, chỉ một bữa ăn mà có thể tặng cho cậu một bảo vật hiếm có như vậy, thật là khó được." Ngô Tà hít sâu một hơi.

"Cái này hiếm lắm sao?

Lúc đưa cho tôi, tôi còn thấy nó nặng quá, không muốn lấy, nhưng bây giờ tôi rất cảm kích, nếu không có cây roi này, chúng ta có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi." Diệp Phi còn tỏ vẻ kinh ngạc nhìn thứ trong tay mình, có chút ngạc nhiên.

Chương 259

“Đây là Văn Vương Tiên, trước đây chỉ nghe nói qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, không ngờ lại ở trong tay cậu, sau này cậu phải cẩn thận.” Trong lòng Ngô Tà không có suy nghĩ gì, nhưng người trong Cửu Môn không phải là người tuân theo nhân nghĩa đạo đức.

Thứ này, người thèm muốn thật sự quá nhiều.

Diệp Phi chỉ cười nhạt, đối với sự quan tâm của Ngô Tà, trong lòng hắn vẫn rất cảm kích.

“Tôi biết, cảm ơn.” Những lời này, Tiền Tinh Vân và những người khác không nghe thấy, nhưng dân mạng lại nghe rất rõ.

“Văn Vương Tiên là cái gì?

Sao trông có vẻ rất trâu bò vậy?

Các ông có biết không?

Cái quái gì đây?” “Hình như là một câu chuyện thần thoại, lúc nhỏ tôi có nghe bà nội kể câu chuyện này, nhưng tôi chỉ cho rằng đó là thần thoại, không để ý.” “Nghe nói vào thời nhà Thương, Chu Văn Vương cũng chính là Tây Bá của Ân Thương, nghe đồn cây roi trong tay ông ấy, chém yêu trừ ma, không phải là vật phàm, cho đến khi Chu Văn Vương qua đời, cây roi cũng biến mất.” “Hóa ra là ở chỗ đại lão?” “Cũng khó nói, dù sao đại lão cũng được coi là người trường sinh, biết đâu đại lão cũng quen biết Chu Văn Vương, cây roi này nếu là ông ấy tặng thì sao?

Cũng khó nói lắm.” “Hahahaha, suy đoán của ông rất thâm sâu.” Giáo sư Phương và Hoắc lão nghe cuộc đối thoại của mấy người, trong lòng cũng chìm vào suy tư.

“Diệp Phi thực sự quá phô trương rồi, nếu những gì họ nói đều là thật, cũng sẽ khiến người ta ghen tị, đến lúc đó hai lão già chúng ta cũng không trấn áp được đâu.” Sắc mặt Hoắc lão lộ vẻ lo lắng.

“Hoắc lão, ông yên tâm đi, Diệp Phi đã dám lấy thứ này ra, chắc hẳn cũng đã có kế sách vẹn toàn, ông cũng đừng quá lo lắng.” Giáo sư Phương miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Ngay lúc này, một băng nhóm trộm mộ đang theo dõi livestream thấy được bảo bối của Diệp Phi, mặt ai nấy đều tràn đầy tham lam.

“Lão đại, cây roi này chắc chắn giá trị không nhỏ phải không?” Một người đàn ông mặc áo xanh lam, vẻ mặt tham lam nhìn vào phòng livestream.

“Mày muốn à?

Có chút khó khăn, dù sao bản lĩnh của Diệp Phi chúng mày cũng biết, muốn lấy được thứ gì từ tay nó, càng khó hơn.” Lão đại cầm đầu cũng động lòng, chỉ là e ngại bản lĩnh của Diệp Phi.

“Lão đại, rồi sẽ có cơ hội thôi, chúng ta chỉ cần sớm ở nhà chờ là được, nhiều bảo bối như vậy không thể mang theo người chứ?

Đợi bọn họ ra ngoài, chúng ta sẽ có cơ hội ra tay.” “Lão Ngũ nói đúng, chúng ta cũng phải thử, nhỡ đâu thành công thì sao.” Lão đại nghe mấy người anh em đều tỏ ra tự tin, trong lòng cũng được cổ vũ.

“Được, thu dọn đồ đạc, chúng ta đến nhà Diệp Phi chờ.” Trong lăng mộ.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đang sờ soạng khắp nơi, ở cuối hang đá xuất hiện một dấu tay to bằng bàn tay.

Hai người nhìn nhau, đội trưởng Lâm hít sâu một hơi, nhưng vẫn đưa tay ra, đặt lên tảng đá, vừa khít với dấu tay.

Ngay sau đó là một tiếng ầm ầm.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa màu đen.

Hai người lập tức vui mừng, vội vàng gọi giáo sư Tiền và giáo sư Lý đến.

Các giáo sư nhìn cánh cửa, trong lòng vui mừng.

Mọi người đơn giản thu dọn một chút, rồi đi ra khỏi cửa.

Diệp Phi lúc sắp đi, còn quay lại nhìn con Du Diên không thể động đậy phía sau.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi theo sau, tiến vào lối đi đen kịt này.

Dân mạng đối với chuyện của Du Diên đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, vẫn đang bàn luận không ngớt.

Mọi người đi được nửa giờ.

Chú ý thấy phía trước không phải là đen kịt, mà là phát ra ánh sáng màu vàng ấm áp, vô cùng dịu dàng.

Càng đến gần, càng cảm thấy ấm áp, tâm trạng cũng bất giác bình tĩnh lại.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu tay nắm chặt dao găm, trước đó tâm trạng luôn căng thẳng.

Càng đến gần ánh sáng màu vàng ấm, sự cảnh giác của hai người bất giác biến mất.

Nhận thức này khiến người ta vô cùng khó chịu.

“Sao tôi cảm thấy tâm trạng hình như không giống nữa, rõ ràng nên là cảnh giác mới đúng.” Đội trưởng Lâm không hiểu hỏi đội trưởng Triệu, giọng nói cố gắng hạ thấp.

“Tôi cũng vậy, không biết tại sao, bây giờ tôi không hề sợ hãi.”

Đội trưởng Triệu cũng cảm thấy cảm giác này không ổn, rõ ràng không nên như vậy.

Là một lính đánh thuê, trong tình huống nguy hiểm chưa biết, luôn phải giữ cảnh giác.

Đây nên là bản năng, chứ không phải là đi lại tùy tiện ở đây.

Tiền Tinh Vân và Lý giáo sư cũng cảm thấy mình dường như không còn thấy nơi này đáng sợ nữa.

Ngược lại có cảm giác, ánh sáng này rất giống cảm giác Phật quang phổ độ, khiến tâm cảnh bình hòa, ngay cả muốn tức giận cũng thấy rất khó.

Luôn cảm thấy ánh sáng này chính là cảm giác phổ độ thế nhân.

"Môi trường ở đây không ổn." Tiểu Ca dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua ánh sáng phía trước, sau đó mày nhíu chặt.

Cảm giác này thật khiến người ta khó chịu.

"Đúng là khiến người ta cảm thấy tâm tình bình tĩnh, tôi thậm chí còn sinh ra ảo giác, cho dù phía trước có nguy hiểm gì, giết tôi tôi cũng cảm thấy đó là điều rất nên làm." Trong đầu Ngô Tà xuất hiện suy nghĩ như vậy, lập tức trong lòng căng thẳng.

Suy nghĩ này không ổn chút nào.

Trên mặt cậu cũng lấm tấm mồ hôi, dường như đang cố gắng kiềm chế suy nghĩ này.

Diệp Phi sắc mặt bình tĩnh, như thể không hề để ý đến môi trường xung quanh.

Ngược lại, dân mạng trong phòng livestream nghe thấy, bắt đầu có chút lo lắng.

"Đây không phải là một khởi đầu tốt, cứ thế này không có tâm tư

cảnh giác, bị ăn thịt cũng sẽ cam tâm tình nguyện." "Nhưng nhìn bộ dạng của đại lão, hình như tạo thành một sự đối lập rõ rệt với anh Ngô Tà, có phải tôi đã nhìn nhầm gì không?" "Không phải, tôi cũng thấy rồi, đại lão chính là đại lão, chính là trâu bò như vậy, tâm cảnh này cũng khác với những người đó." "Cho dù đại lão không sao, những người khác thì sao?

Các giáo sư có gặp nguy hiểm không?" "Chắc chắn có rồi, còn phải nói sao?" Giáo sư Phương và Hoắc lão đáy mắt đầy lo lắng, nhưng cũng không nói gì.

Đây là một khởi đầu không tốt, nhưng có khả năng con đường phía sau không khó đi như vậy.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Trong lăng mộ.

Mọi người đi qua khúc quanh của con đường đá này, lúc này mới nhìn rõ ánh sáng màu vàng là gì.

Từng khối đá to lớn màu vàng ấm đặt ở giữa.

Bên trong tảng đá còn có vật thể màu đen không xác định, được đặt trong khối đá trong suốt.

Mơ hồ có thể thấy được đường nét đại khái, rất giống một đứa trẻ, còn đang cuộn tròn.

"Đây là hổ phách?" Đội trưởng Lâm nhìn những tảng đá phát ra ánh sáng màu vàng trước mắt, kinh ngạc nhìn những thứ này.

Hổ phách, lại còn là hổ phách tự nhiên, có thể có khối hổ phách cao bằng một người.

Hổ phách tự nhiên ở Đại Việt đã là bảo vật hiếm thấy, nhưng bây giờ lại có thể có thứ lớn như vậy, càng hiếm có hơn.

“Sao ở đây lại có hổ phách lớn như vậy?

Ánh sáng lúc trước là từ những khối hổ phách này phát ra sao?” Tiền Tinh Vân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hổ phách lớn như vậy.

Trước đây trong tay ông cũng có vài viên đá hổ phách, nhưng cũng chỉ là đồ chơi cầm trong lòng bàn tay.

Nhưng lớn như vậy thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, chuyện gì đây?

Lý giáo sư và các giáo sư Quách, giáo sư Hoàng phía sau lúc này đang chết lặng nhìn những khối đá hổ phách.

Dân mạng trong phòng livestream cũng được mở mang tầm mắt.

“Vãi chưởng, đây là hổ phách sao?

Đây là hổ phách sao?

Tôi lần đầu tiên thấy hổ phách trâu bò như vậy, lại còn là hổ phách tự nhiên trong suốt thế này.” “Ở đây ít nhất cũng có mấy vạn khối nhỉ?

Hổ phách đặt ở đây làm gì?

Lẽ nào có thể canh giữ lăng mộ?” “Biết đâu là để tẩy sạch tà niệm trong lòng con người, sau đó gột rửa linh hồn, không thì sao các giáo sư lại có cảm giác bình hòa như vậy.” “Lầu trên, ông có phải chưa ngủ tỉnh không?

Vạn Nô Vương tính tình thế nào ông cũng không phải mù, còn gột rửa linh hồn, sao ông không nói là tẩy sạch các giáo sư rồi từng người một đút vào miệng Du Diên đi?” “Chứ sao nữa, ông đúng là dám đoán, sự dũng cảm và ngu xuẩn của ông khiến tôi mở mang tầm mắt rồi.” Dân mạng thấy vậy, không khỏi trêu chọc.

“Những khối hổ phách này là bị cưỡng ép ngưng tụ thành hình.”

Ngô Tà đi đến bên cạnh khối hổ phách, đưa tay sờ vào chất liệu trên đó, trên đó có mùi tanh của máu.

Cậu nhớ lại ghi chép trong bút ký, đối với loại hổ phách được tạo thành sau này thì có một cách.

“Anh Ngô Tà, thứ này, lẽ nào còn có thể ngưng tụ?

Chương 260

Không phải là nên được hình thành do môi trường tự nhiên sao?" Lý giáo sư nghe vậy, trong lòng kinh hãi.

"Giáo sư, đá hổ phách này thường cần linh khí của trời đất để ngưng tụ.

Nơi này không phải là nơi tốt nhất để ngưng tụ thành hổ phách, nhưng lại có thể mọc ra hổ phách lớn như vậy, các vị không thấy rất kỳ lạ sao?" Ngô Tà cười, rút tay lại.

Cậu còn ngửi mùi trên tay, chỉ sờ nhẹ một cái mà vẫn có mùi tanh nhàn nhạt, khiến người ta buồn nôn, muốn rũ cũng không rũ đi được.

Lý giáo sư và Tiền Tinh Vân lúc này nhìn nhau, cuối cùng không nói gì thêm.

Nhìn những khối đá hổ phách xung quanh, sự nghi ngờ trong lòng đều biến thành sự an nhàn.

Đột nhiên trong đầu lại cảm thấy đây là chuyện bình thường.

Xuất hiện hổ phách thì sao chứ?

Họ đều không ý thức được, nhận thức như vậy là không đúng.

Ngược lại là Ngô Tà, sự cảnh giác trong mắt chỉ nhiều không ít.

Đội trưởng Lâm và những người khác đi đến phía trước, dao găm trong tay vẫn đặt ngang trước người.

Chỉ là khí thế trên người đã thay đổi, không còn là bộ dạng trước đó nữa.

Sự cảnh giác trong mắt dần dần biến mất.

"Tiểu Ca, Diệp Phi huynh đệ, môi trường ở đây không ổn, hình

như có thể làm mòn đi góc cạnh trên người.” Ngô Tà nhìn mọi người đi về phía trước, còn mê mẩn nhìn những khối đá hổ phách xung quanh, nhỏ giọng giải thích với Tiểu Ca và Diệp Phi.

“Hổ phách ở đây có khả năng mê hoặc lòng người, nhất định phải cẩn thận.” Diệp Phi lên tiếng nhắc nhở cậu.

“Tôi thậm chí còn nghĩ đến những đứa trẻ đã thấy trước đây, từng đứa một đúng là đủ đáng sợ.” Ngô Tà nghĩ lại cũng thấy dựng tóc gáy.

Tay Tiểu Ca nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao chưa từng buông lỏng.

Mọi người đi xuyên qua những khối đá hổ phách cao bằng một người.

Một sinh viên cuối cùng đang nhìn khối hổ phách bên cạnh, rất muốn biết khối hổ phách này làm sao lại phát ra ánh sáng.

Do đó cậu ta bị tụt lại phía sau.

Cậu ta cẩn thận nhìn khối đá hổ phách.

“Hehe...” Một tiếng cười của trẻ sơ sinh đột nhiên vang lên bên tai.

Cậu sinh viên còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nhìn xung quanh.

Không thấy đứa trẻ nào, mà tiếp tục nhìn khối đá hổ phách.

Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng bây giờ dưới ảnh hưởng của những khối đá hổ phách này, nỗi sợ hãi trong lòng đã biến mất, trong đầu chỉ có ý nghĩ tò mò.

Đang lúc cẩn thận nhìn vào bóng đen ở giữa khối hổ phách, bóng hình đứa trẻ bên trong hổ phách, lại từ từ mở ra.

Cái bóng đen đang dần dần phóng đại, cuối cùng từ trong hổ phách bắn ra một cánh tay thô ráp.

Nó nắm lấy đầu cậu sinh viên, kéo cậu ta hòa vào trong khối đá hổ phách.

Cậu sinh viên còn chưa kịp kêu lên, đã bị kéo vào trong hổ phách.

Cuối cùng, chỉ còn lại tiếng xương cốt bị nhai gặm.

Cảnh tượng này những người xung quanh không hề chú ý đến.

Giáo sư Hoàng cố ý đi chậm lại, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Đợi Ngô Tà và mọi người đi đến bên cạnh mình.

"Anh Ngô Tà, tôi muốn hỏi anh một chút, anh nói những khối hổ phách này là bị cưỡng ép ngưng tụ thành, vậy là dùng cái gì để ngưng tụ?" Giáo sư Hoàng rất tò mò.

"Đây là tinh huyết của thai nhi chưa thấy ánh mặt trời." Ngô Tà im lặng một lúc, cuối cùng vẫn nói ra.

Tinh huyết của thai nhi chưa thấy ánh mặt trời, đây là thứ gì?

Giáo sư Hoàng sững người.

"Tôi không hiểu lắm anh nói đây là cái gì?" Giáo sư Hoàng nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra được.

Diệp Phi nghe thấy, chủ động lên tiếng.

"Cái gọi là thai nhi chưa thấy ánh mặt trời, chính là đứa trẻ mang thai tám tháng, bị moi ra từ bụng mẹ, dung nhập tinh huyết, trải qua thời gian biến đổi, sẽ ngưng tụ thành đá hổ phách." "Còn về mùi mà Ngô Tà vừa ngửi thấy, chính là mùi tinh huyết của thai nhi, loại mùi này nếu không ngửi kỹ sẽ không dễ phát hiện, nhưng mùi rất lâu phai." Diệp Phi vừa giải thích xong, liền thấy sắc mặt giáo sư Hoàng rất bình tĩnh.

Sắc mặt Tiểu Ca và Ngô Tà không được tốt lắm, nếu là người

bình thường, nên là đau lòng, hoặc là tiếc nuối.

Cũng sẽ xuất hiện kinh hãi và không nỡ, tuyệt đối không phải là bình tĩnh như vậy.

"Sự việc còn nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ." Ngô Tà thở dài.

"Hồ Hiểu?

Hồ Hiểu?" Lý giáo sư muốn lấy kính lúp ra xem thứ bên trong hổ phách, nhưng kính lúp ở trên người cậu ta, bây giờ muốn tìm người lại không tìm thấy.

"Kỳ lạ, vừa rồi nó nói muốn nghiên cứu đá hổ phách, sao giờ lại không thấy người đâu?" Một sinh viên bên cạnh tò mò giải thích, rồi bước chân quay lại.

"Lý giáo sư, ở đây hình như có vết máu." Cậu sinh viên bình tĩnh đưa tay chỉ vào khối đá hổ phách.

Mọi người vội vàng đi qua, liền phát hiện đứa trẻ bên trong khối đá hổ phách dường như đã lớn lên không ít, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn nhiều.

Sắc mặt mọi người vẫn bình tĩnh, không có một chút lo lắng hay đau lòng nào.

Diệp Phi và Tiểu Ca đột nhiên bảo vệ Ngô Tà ở phía sau, vẻ mặt cảnh giác.

"Sao vậy?" Ngô Tà vẻ mặt khó hiểu nhìn khối đá hổ phách.

Ngay lúc này, khối đá hổ phách đột nhiên đưa tay ra, định kéo cả giáo sư Hoàng đang đứng gần nhất đi.

Diệp Phi thấy vậy, sắc mặt ngưng lại.

Hắn lấy ra Văn Vương Tiên, tiến lên đập vỡ khối đá hổ phách.

Hổ phách bị Văn Vương Tiên đập thành hai nửa, từ bên trong tỏa ra mùi hôi thối, còn có chất lỏng màu vàng nhạt.

Từ trong chất lỏng màu vàng còn thấy một thi thể quen thuộc, chỉ là một nửa khuôn mặt đã lộ ra xương sọ.

Mọi người nhìn thấy, dạ dày không ngừng cuộn trào, lý trí cũng bị mùi hôi thối làm cho tỉnh táo lại.

"Vãi, đây là Hồ Hiểu?

Sao lại biến thành thế này?" Cậu sinh viên tỉnh táo lại bịt miệng, suýt nữa thì nôn ra.

Vừa nghĩ đến đồ ăn của Diệp Phi đều là thực phẩm quý giá, không thể nôn ra được.

Trong mắt Tiền Tinh Vân, Lý giáo sư và những người khác lóe lên vẻ sợ hãi và kinh ngạc.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn thấy, lúc này mới hiểu ra, chỉ có chất lỏng hổ phách ở đây mới có thể phá giải được sự mê hoặc của chúng.

Dân mạng nhìn cậu sinh viên cứ thế mà chết, không khỏi tặc lưỡi.

"Mẹ ơi, đây là đá sao?

Đây là đá ăn thịt người chứ?

Cũng quá đáng sợ rồi." "Đệt, chứ sao nữa?

Còn bộ dạng của các giáo sư lúc trước đúng là đáng sợ, tôi thấy tóc gáy cũng dựng đứng lên, cuối cùng họ lại như không có chuyện gì." "Bây giờ trông mới bình thường nhất, may mà có roi của đại lão." "Chứ sao nữa, nhưng tôi thật không hiểu, tại sao các giáo sư lại bị mê hoặc, lẽ nào là do mùi?" "Chắc là không, nhìn bộ dạng của họ, thấy chính là ánh sáng.

Mà nói, hổ phách này làm sao lại phát sáng được?

Các ông có biết không?" "Ông nói vậy, tôi cũng tò mò." Dân mạng bây giờ đang suy nghĩ về vấn đề hổ phách này phát sáng.

Hoắc lão và giáo sư Phương không nỡ nhìn một sinh viên đội khảo cổ chết thảm như vậy, nhưng cũng không thể làm gì được.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn câu hỏi của dân mạng.

"Vị dân mạng này nói không sai, các giáo sư bị mê hoặc chính là vì ánh sáng.

Còn tại sao hổ phách này lại phát sáng, đó là vì bản thân những thai nhi này mang ánh sáng." Giọng nói lãnh đạm của Diệp Phi vang lên, ánh mắt hắn còn lướt qua từng khối đá hổ phách.

Dân mạng lập tức hiểu ra.

Chương 261

Đáy mắt Tiền Tinh Vân lóe lên một tia nghi ngờ.

“Nhưng tại sao những khối hổ phách này lại di chuyển, tôi có chút không hiểu.” “Đó là vì, những thai nhi này sở dĩ được chọn ở tháng thứ tám là vì chúng đã có linh hồn.

Mỗi thai nhi có thể đầu thai chuyển thế vốn đã là điều khó khăn.” “Có một số ác anh, chính là chờ đợi cơ hội đầu thai, nhưng cơ hội này bị Vạn Nô Vương tước đoạt, oán hận trong lòng còn nồng đậm hơn những thai nhi khác, chúng ta nhìn thấy chính là một trong số đó.” Ngô Tà đột nhiên nhớ lại ghi chép trong bút ký, đây cũng là lý do tại sao thai nhi này lại biến thành quái vật ăn thịt người.

Chỉ là đáng tiếc, những thai nhi này sẽ không bao giờ có cơ hội trở thành con người nữa.

Mọi người tại hiện trường nghe được tin tức này, trong lòng không khỏi tiếc nuối, ai nấy đều cảm thấy hành động của Vạn Nô Vương quá đáng.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đau lòng nhìn những khối hổ phách này, cuối cùng ngàn lời vạn chữ đều hóa thành tiếng thở dài.

Trong lúc hai người đang thất thần, một khối đá hổ phách di chuyển một chút, tốc độ rất chậm.

Khóe mắt đội trưởng Lâm, dường như có thứ gì đó lướt qua, liền nhìn theo hướng đó, nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Đội trưởng Triệu luôn cảm thấy có thứ gì đó đang di chuyển.

Ngay khi khóe mắt cảm nhận được có dấu hiệu di chuyển, anh vội vàng nhìn về hướng đó, phát hiện vị trí của khối đá hổ phách dường

như đã bị dịch chuyển.

“Chết tiệt...

Đội trưởng Lâm, anh có chú ý không?

Đá ở đây biết di động.” Đội trưởng Triệu không nhịn được buột miệng chửi thề.

Không phải là thứ bên trong di động, mà là cả tảng đá tự nó di động.

“Tôi chắc là không hoa mắt, vị trí lúc trước thật sự không phải như vậy.” Đội trưởng Triệu để cho đội trưởng Lâm tin, vội vàng giải thích.

“Anh không cần nói nữa, tôi cũng thấy rồi.” Sắc mặt đội trưởng Lâm cũng không tốt lắm.

Nhưng những người lính đánh thuê phía sau nhìn thấy hai đội trưởng nghiêm túc đề phòng, trong lòng không hiểu, cũng không nghĩ nhiều, vẫn luôn giữ cảnh giác.

Dân mạng nhìn vẻ mặt của những người lính đánh thuê.

“Vừa rồi tôi nghe họ nói hổ phách di động rồi, có thật không?” “Chắc là vậy, không thì sao đội trưởng Lâm lại như vậy?

Nhưng đá làm sao di động, có thể đứng được, lẽ nào không phải là chôn dưới đất sao?” “Vậy thì khối đá hổ phách này có chân.” Ngay khi dân mạng này nói xong, tầm mắt của mọi người đều đổ dồn vào khối hổ phách.

Liền thấy bên dưới khối hổ phách xuất hiện một bàn chân không lớn không nhỏ.

“Đệt, mẹ nó, thứ này có thật à??” “Vãi, có thật không vậy, thời này đá hổ phách cũng mọc chân rồi à?

Đỉnh thế cơ chứ?" "Khoan đã, trọng điểm của chúng ta không phải cái này chứ?" "Đại lão, đá hổ phách di chuyển được kìa, mọi người cẩn thận." "Cẩn thận!!!" Hàng loạt chữ "cẩn thận" hiện lên.

Diệp Phi và Ngô Tà cũng chú ý đến tình hình xung quanh, trong lòng đã hiểu rõ.

Bây giờ đám hổ phách này không thể kìm nén được nữa.

Chúng đã không thể chờ đợi để ăn thịt họ.

Tiểu Ca ánh mắt lạnh lùng, rạch lòng bàn tay, vẩy máu lên những viên đá hổ phách.

Khi máu kỳ lân nhỏ lên đá, những viên đá hổ phách bốc lên từng làn khói xanh.

Tiếng "xèo xèo" vang lên, kèm theo đó là tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Âm thanh vô cùng chói tai và phiền lòng.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và đám sinh viên phía sau nghe thấy âm thanh này, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nỗi sợ hãi và bất an trong lòng không ngừng khuếch đại.

Trông thấy những viên đá hổ phách này bắt đầu tiến gần chúng.

Hàng vạn viên đá vây thành một hình tròn, vây kín các giáo sư đến nỗi không lọt.

Hổ phách thạch lý chính tái nhất điểm điểm đích thân xuất thủ lai, chuẩn bị đối lâm đội tha môn đẳng nhân hạ thủ.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca bị đám đá này bao vây, trong lòng lo lắng.

Anh lấy từ trên người ra viên đạn đã ngâm máu chó mực, bắn về phía đá hổ phách.

Sau khi viên đạn găm vào, có tiếng động truyền ra từ một viên đá hổ phách.

Nhưng nó không hề làm chậm tốc độ tấn công Tiểu Ca.

Đội trưởng Lâm và những lính đánh thuê khác thấy vậy, tay cầm dao găm, chém về phía những cánh tay thò ra.

Dịch nhầy màu xanh lục cũng bị văng lên những viên đá hổ phách.

Dưới đất cũng xuất hiện những chi bị chặt đứt, vừa chém xong, bên trong lại có cánh tay khác thò ra.

Diệp Phi đứng tại chỗ, mắt hơi cụp xuống, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Cậu Diệp Phi, xin cậu hãy giúp một tay, cứ thế này họ sẽ không trụ được đâu." Giáo sư Tiền Tinh Vân nhìn đội trưởng Lâm và những người khác đều đã có chút kiệt sức.

Bất kể chém bao nhiêu cánh tay, chúng cũng sẽ mọc lại, cứ thế này, họ chắc chắn sẽ bị mệt chết.

"Giáo sư Tiền, tôi đang tìm thứ gì đó, tạm thời đừng làm phiền tôi." Diệp Phi giải thích với giọng điệu ôn hòa.

Ánh mắt hắn đang tìm kiếm thứ gì đó xung quanh, muốn giải quyết thứ này, phải tìm ra kẻ cầm đầu ở đây.

Trong đám Anh linh hổ phách, cũng sẽ có một kẻ dẫn đầu, nếu không nhận được mệnh lệnh, chúng sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng bây giờ muốn biết kẻ cầm đầu của đám đá hổ phách thật sự là khó càng thêm khó.

Cư dân mạng đang chăm chú nhìn vào màn hình.

Bỗng nhiên: "Vãi, có phải tôi hoa mắt không, vừa rồi tôi có thấy một thứ gì đó vàng vàng lướt qua không?" "Tôi cũng thấy, ngay sau

lưng đội trưởng Lâm, tôi thấy rồi, tốc độ nhanh lắm." "Thứ gì vậy, sao di chuyển nhanh thế, nếu không phải trên người có màu, tôi cũng không thấy được." "Ở đây toàn là đá hổ phách, sao lại có thứ khác nữa?" "Vừa nãy thấy đại lão nhìn quanh, có phải đang tìm gì không?" "Không lẽ là thứ này sao?

Có nên báo cho đại lão một tiếng không?" …...

Diệp Phi lướt mắt qua từng nơi, vừa hay chú ý đến cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Thấy một vật màu vàng chạy về phía bên phải.

Hắn đột ngột nhìn về hướng đó, liền thấy vật màu vàng đang di chuyển rất nhanh.

"Giáo sư, mọi người đừng đi lung tung." Diệp Phi nói rồi lao về phía bên phải.

Giáo sư Lý và giáo sư Tiền Tinh Vân thấy động tác của Diệp Phi nhanh nhẹn, còn dễ dàng nhảy qua những khối hổ phách cao bằng người.

Cuối cùng biến mất sau những tảng đá hổ phách.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn theo bóng lưng đã khuất.

Mỗi người đều chìm vào trầm tư.

Thân thủ này hình như còn giỏi hơn trước?

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lúc này đã kiệt sức, không biết đã chém bao nhiêu cánh tay.

Làm thế nào cũng không hết, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

"Lui lại." Đội trưởng Lâm sờ vào quả lựu đạn bên hông, vội vàng gọi những lính đánh thuê bên cạnh lùi lại.

Ngay sau đó rút chốt an toàn.

Ném về phía đám đá hổ phách đối diện.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên.

Đội trưởng Lâm và mọi người nhìn những tảng đá hổ phách xám xịt trước mặt bị nổ thành bột mịn.

Ho nhẹ vài tiếng.

Nhưng lại thấy những tảng đá hổ phách bên cạnh đang dần dần áp sát.

Sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi.

Súng của Ngô Tà đã hết đạn, chỉ có thể nhìn Tiểu Ca đang đơn độc chiến đấu.

“Cố lên, lát nữa anh Diệp Phi sẽ giải quyết chúng.” Ngô Tà thấy được vẻ mệt mỏi trong mắt đội trưởng Lâm và những người khác.

Câu nói này như một liều thuốc kích thích, đội trưởng Lâm và mọi người nghiến chặt răng.

Chương 262

Nhất định phải trụ đến khi Diệp Phi quay lại, không thể để chúng làm hại các giáo sư.

Một khi bị bắt vào trong hổ phách, sẽ bị ăn sạch, không bao giờ ra ngoài được nữa.

Nhìn những khối hổ phách đang đến gần, đội trưởng Lâm và những người khác tay cầm dao găm, giơ ngang người, trong trạng thái cảnh giác mọi lúc.

Trên mặt đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu lộ vẻ nghiêm trọng, mồ hôi trên thái dương chảy dài xuống má.

Nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Nhìn những tảng đá hổ phách đang áp sát.

Cư dân mạng nhìn bộ dạng của đội trưởng Lâm và những người khác, cùng với đám đá kia.

"Vãi, đánh lâu thế này, đừng nói đội trưởng Lâm mệt, tôi xem còn thấy mệt nữa, thế này không phải là chờ chết sao?

Đại lão sao còn chưa về." "Đúng vậy, cứ thế này, đám lính đánh thuê kia không phải đều bỏ mạng ở đây sao?" "Phì, không đâu, đại lão sẽ về thôi, phải tin tưởng đại lão, nhất định sẽ về." "Tôi cũng biết sẽ về, nhưng có thể nhanh hơn không, muộn một chút nữa, tôi lo các giáo sư sẽ bị đám đá này ăn mất." "Xem mà căng thẳng quá, mồ hôi túa ra rồi." …...

Nhìn những viên đá hổ phách sắp đến gần, đội trưởng Lâm giơ cao con dao găm trong tay.

Ngay khi chuẩn bị lao lên chém, những viên đá hổ phách trước

mặt dường như bị tan chảy.

Từ thể rắn dần biến thành dung dịch, thứ chất lỏng màu vàng sền sệt chảy xuống đất.

Đội trưởng Lâm chém vào không khí.

Anh ta đột ngột nhìn những viên đá hổ phách xung quanh, lúc này chúng như không có xương, mềm nhũn tan chảy trên mặt đất.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, trước là ngẩn ra, sau đó là mừng rỡ.

Ngô Tà thấy vậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiểu Ca, thấy y không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra anh Diệp Phi đã tìm được cách giải quyết rồi." Ngô Tà nói xong, ánh mắt nhìn xung quanh, liền thấy Diệp Phi đang xách sợi roi.

Trong tay dường như đang cầm thứ gì đó.

"Anh Diệp Phi, trong tay anh là gì vậy?" Ngô Tà nhìn vào lòng bàn tay hắn, vẻ mặt khó hiểu.

"Đây là tinh hoa của đá hổ phách, lát nữa tôi sẽ cho vào thức ăn, chia cho mọi người ăn." Diệp Phi cười nhạt, búng viên đá màu vàng trong tay ra.

Bên trong xuất hiện một chất lỏng màu vàng trong suốt.

Trên đó còn có ánh sáng vàng mờ ảo bao quanh.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đi tới, vừa hay nghe được lời của Diệp Phi, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn hắn.

"Cậu Diệp Phi, cậu vừa nói gì?

Ý cậu là thứ này ăn được sao?" Giáo sư Tiền Tinh Vân nhớ rằng

những thứ này không phải là những đứa trẻ sơ sinh chưa thành hình sao?

Thứ này mà cũng ăn được à.

"Được chứ, sao lại không, vị rất ngon, đây là thành quả tiến hóa hàng ngàn năm, mọi người ăn vào sẽ có lợi." Diệp Phi nói xong, liền đặt ba lô xuống, lấy ra "trang bị" của mình, chuẩn bị nấu ăn ngay tại chỗ.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu vừa đi một quãng đường dài, lại thêm chiến đấu không ngừng.

Bây giờ quả thực đã kiệt sức.

Cả đám ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Trong lòng đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu kinh hãi, chuyện gì thế này?

Trước đây khi huấn luyện, rõ ràng thể lực không yếu như vậy.

Sao bây giờ lại yếu thế này?

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng thực sự đói, thấy Diệp Phi đang bận rộn.

Chính là món thịt Giao bốn chân lần trước đang được nướng trên lửa.

"Cậu Diệp Phi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cậu vừa đi tìm cái gì?

Còn tinh hoa kia nữa…" Giáo sư Lý vẫn không hiểu nổi.

"Giáo sư Lý, vừa rồi tôi đi truy đuổi kẻ cầm đầu của đám đá hổ phách, viên đá hổ phách đó đã có linh trí, có thể điều khiển các Anh linh ở đây, cho nên, muốn giải quyết đám đá hổ phách này." "Thì nhất

định phải bắt được thứ đó." Diệp Phi nhìn thứ trong tay, sau đó cho tinh hoa đá hổ phách vào nồi.

Thêm rượu làm từ máu Giao bốn chân, cho vào nồi nấu chung.

Hương rượu và hương thịt ngay lập tức lan tỏa khắp hang động.

Giáo sư Lý và giáo sư Tiền Tinh Vân ngửi thấy mùi vị, bỗng cảm thấy dạ dày trống rỗng đi nhiều.

"Tinh hoa này lại từ đâu ra?" Giáo sư Tiền Tinh Vân đè nén cơn thèm ăn, ngồi bên cạnh Diệp Phi hỏi nhỏ.

"Đá hổ phách có linh thức có thể sinh ra những viên hổ phách nhỏ từ trên người nó, loại hổ phách này mới là hổ phách tinh khiết nhất, chỉ là viên hổ phách này chưa ngưng tụ, ăn vào cũng có thể kéo dài tuổi thọ." Ngô Tà nhìn chằm chằm nồi canh trước mặt, lúc này đã chuyển thành màu vàng kim.

Anh chợt nhớ lại ghi chép trong bút ký, hình như có nói về chuyện này.

Không ngờ Diệp Phi cái gì cũng biết.

"Nhưng tốc độ của viên hổ phách này rất nhanh, anh làm sao bắt được nó?" Ngô Tà nhớ lúc đó bên cạnh đúng là có một bóng vàng lướt qua.

Nhưng tốc độ rất nhanh, chưa kịp nhìn rõ đã biến mất.

"Tốc độ của sợi roi Văn Vương vẫn nhanh hơn hổ phách." Diệp Phi lấy nấm từ trong túi ra, dùng dao thái thành lát.

Cuối cùng bỏ vào nồi.

Ngô Tà nhướng mày, không khỏi cảm thán thân thủ của Diệp Phi.

Năng lực của sợi roi Văn Vương có lẽ chính mình còn chưa quen thuộc lắm.

Tiểu Ca thu Hắc Kim Cổ Đao lại, lạnh lùng đứng một bên.

Đối với cuộc nói chuyện của họ, y dường như không nghe thấy gì.

Cư dân mạng biết được hiệu quả của món canh này, thèm đến chảy nước miếng.

"Nhìn nồi canh này thật có sức hấp dẫn, tôi bây giờ đi còn kịp không?" "Cậu thấy món canh này ngon, hay là công năng của nó hấp dẫn cậu hơn?" "Đương nhiên là về sau, kéo dài tuổi thọ, ai mà không muốn chứ, trang bị tiêu chuẩn của đại lão tôi đã không theo kịp rồi, nhưng tôi có thể sống đến trăm tuổi cũng được, ai mà không muốn sống chứ." "Đúng vậy, chết rồi thì còn gì thú vị nữa?

Gái xinh trai đẹp làm sao mà ngắm, quan trọng nhất là không được xem đại lão nữa à?" "Vãi, nói thật là thận hư, cậu cứ nói thẳng là muốn bám đùi đại lão đi." …...

Giáo sư Phương và lão Hoắc nhìn tay nghề của Diệp Phi, cả hai bỗng cảm thấy hộp cơm trong tay không còn thơm nữa.

"Ông đã nếm thử tay nghề của Diệp Phi chưa, vị thế nào?" Lão Hoắc đột nhiên có chút ghen tị với giáo sư Phương.

"Ừm… quả thực rất ngon, ít nhất tôi sống từng này tuổi, lần đầu tiên được ăn thứ ngon như vậy, lại còn là nguyên liệu hiếm có." Giáo sư Phương bây giờ nhớ lại, thức ăn trong tay nhạt như sáp, vô vị.

Nói cũng lạ, rõ ràng là cùng một loại nguyên liệu, sao lại không ngon bằng Diệp Phi làm.

Lão Hoắc nghe vậy, cầm cốc nước lên uống một ngụm, cũng không còn muốn ăn nữa.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi múc canh xong, đưa cho Ngô Tà và Tiểu Ca, cùng các

giáo sư.

Đội trưởng Lâm và những người khác muốn đứng dậy nhận, nhưng phát hiện cả người không còn chút sức lực.

Nhận thức này khiến họ hoảng sợ.

Chuyện gì thế này?

Diệp Phi thấy họ không động đậy, chủ động bưng nồi qua.

"Các anh bị máu của những đứa trẻ sơ sinh này ảnh hưởng, nên mới toàn thân vô lực, sự kiệt sức trước đó cũng là vì nguyên nhân này." Diệp Phi nhìn chất dịch nhầy màu xanh trên người họ, liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Những đứa trẻ này vốn là tà vật, thứ trong máu chúng tự nhiên cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

"Cảm ơn cậu." Đội trưởng Lâm và mọi người nghe xong, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cơ thể thật sự có vấn đề gì.

Con đường tiếp theo chẳng phải là không thể đi tiếp sao.

"Uống đi, uống xong sẽ khỏe lại." Diệp Phi lần lượt đưa canh trong tay cho họ.

Đội trưởng Lâm và những người khác ngửi thấy mùi canh thịt, không khỏi thèm thuồng.

Chương 263

Vừa rồi còn chưa thấy đói, nhưng bây giờ lại rất muốn ăn.

Diệp Phi lại chia cho họ những xiên thịt đang nướng trên lửa.

Cả hang động đều là tiếng ăn uống của mọi người.

Ngô Tà nhìn những viên đá hổ phách trước mắt, sau khi tan chảy, bên trong là những đứa trẻ chưa lớn bằng bàn tay.

Trong lòng dâng lên nỗi bi thương.

"Những đứa trẻ này đều là những người đáng thương, chỉ là sinh ra không đúng lúc, nếu không cũng sẽ không chưa chào đời đã bị Vạn Nô Vương cưỡng ép đưa ra khỏi bụng mẹ." Ngô Tà thực sự không thể đồng tình với cách làm của Vạn Nô Vương.

"Cậu định làm gì?" Diệp Phi nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, mà nhìn sang Ngô Tà bên cạnh.

"Chôn cất chúng đi." Ngô Tà nói rồi lấy từ trên người ra một chiếc xẻng gấp, ở một góc hang động, bắt đầu đào hố.

Tiểu Ca thấy vậy, gom những thai nhi trên mặt đất lại một chỗ.

Những lính đánh thuê và sinh viên đội khảo cổ ở một bên, cùng các giáo sư cũng chủ động giúp đỡ.

Mãi hai tiếng sau mới xong xuôi.

Giáo sư Quách lau mồ hôi trên thái dương.

Cả người tràn đầy sức lực, trước đó vận động lâu như vậy, sớm đã mệt không chịu nổi.

Bây giờ lại không có cảm giác gì.

Chắc là do đã ăn tinh hoa kia, cả người đều ấm áp.

Cư dân mạng thấy những đứa trẻ này chết thảm ở đây, lòng không nỡ.

“Trước đây thấy Vạn Nô Vương là bá chủ, tôi thực sự không hiểu, không phải nói là yêu thương dân chúng sao?

Bây giờ hành động này là sao?” “Là sao không quan trọng, dù sao cũng là đế vương, có lẽ có sự cân nhắc của riêng mình, nhưng sự cân nhắc này thực sự quá kích động, thật là bó tay.” “Tôi là một người cha, nhìn những đứa trẻ này chưa chào đời đã bị biến thành thế này, thật sự không thể chấp nhận được.” “Tuy tôi đã biết bộ dạng của Vạn Nô Vương, nhưng bây giờ tôi càng muốn biết Vạn Nô Vương bây giờ trông như thế nào?” “Tôi cũng vậy.” …...

Diệp Phi và mọi người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục tiến lên.

Mọi người đi qua khu vực đá hổ phách, xuất hiện một cửa ra.

Đi vào lối đi tối om.

Không khí thoang thoảng mùi hương xanh nhạt.

Vô cùng sảng khoái dễ chịu.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu bây giờ ngửi thấy mùi đặc biệt liền rất căng thẳng.

“Bây giờ tôi ngửi thấy mùi máu tanh còn thấy bình thường, nhưng ngửi thấy mùi cỏ xanh, tôi lại không thể chấp nhận được.” Đội trưởng Lâm nhỏ giọng giải thích.

“Tôi cũng vậy, thà đối mặt với thứ gì đó hung dữ, cũng không muốn vắt óc suy nghĩ vấn đề.” Đội trưởng Triệu bây giờ nghĩ lại cũng thấy rất kinh tởm.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý ngửi thấy mùi hương, trước

tiên cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Càng đi càng có sức.

"Giáo sư Lý, mọi người ngửi thấy mùi cỏ xanh phải không?" Giáo sư Tiền Tinh Vân bây giờ rất nhạy cảm, nghĩ đến con đường đã đi qua liền thấy sợ hãi.

"Đúng vậy, lẽ nào phía trước là rừng cây?" Giáo sư Lý gật đầu.

"Nhưng nếu là rừng cây, ở chỗ con khỉ đã có rồi, chắc không xuất hiện lần nữa đâu nhỉ?" Giáo sư Quách trong lòng vẫn cảm thấy khả năng không lớn, lẽ nào Vạn Nô Vương muốn dời cả rừng cây vào đây?

"Chắc là không đâu, lẽ nào là đồng cỏ?

Nếu không sao lại có mùi cỏ xanh?" Giáo sư Hoàng lắc đầu phủ nhận, khả năng này không lớn lắm.

"Dù là gì cũng sẽ đi vào, lát nữa sẽ biết." Giáo sư Tiền Tinh Vân dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao nghĩ cũng vô ích.

Có nhìn thấy cũng không nhận ra, đây đều là những loài mới, cứ đoán tới đoán lui làm gì?

Lát nữa nhìn thấy sẽ biết là gì.

Lời của giáo sư Tiền Tinh Vân vừa dứt, mọi người cũng cảm thấy có lý, dứt khoát không nghĩ nữa.

Đi được nửa tiếng.

Xuất hiện một cửa hang.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đi đầu, chưa kịp ra khỏi cửa hang.

Đã nghe thấy tiếng động của một vật khổng lồ, rất giống tiếng vật

nặng rơi xuống đất.

Hai người nghe tiếng, vội vàng đi qua.

Chỉ thấy một đống cột đá hình người, trên đó khắc đầy phù văn.

Trông chúng như những tòa tháp, sừng sững trên bãi cỏ.

Một không gian rộng lớn vô tận và bãi cỏ xanh mướt hiện ra.

Chỉ là bãi cỏ đối diện vô cùng cao lớn, ít nhất cũng cao vài chục mét.

Không thể gọi là bãi cỏ, thậm chí còn cao hơn cả những cây cối đã thấy trước đó.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu ngây người.

Mùi cỏ xanh ngửi thấy trước đó, lẽ nào là từ đây tỏa ra?

Còn nữa, đây là cỏ sao?

Đây là cỏ biến dị à?

Lại còn to như vậy.

"Đây là??" Thấy đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đang đứng sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý vội vàng đi lên từ phía sau.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ bị chấn động sâu sắc.

Thứ này còn cao hơn cả cây đại thụ.

"Cỏ ở đây sao có thể lớn như vậy?" Giáo sư Tiền Tinh Vân lẩm bẩm.

"Vạn Nô Vương đã làm thế nào?

Bãi cỏ này sao lại biến thành thế này?" Giáo sư Quách và giáo sư Hách bên cạnh cũng nhỏ giọng hỏi.

Giáo sư Hách lắc đầu, ông cũng không biết.

Ngô Tà và Diệp Phi đi lên từ cuối cùng, thấy cảnh tượng này.

“Thôi xong, không ra được rồi.” Ngô Tà ngửi thấy mùi cỏ xanh nhàn nhạt, đột nhiên quay lại.

Phát hiện cửa ra phía sau đã biến mất.

Chỉ còn lại những tảng đá xám xịt, như thể chưa từng có hang động nào.

“Chúng ta đã rơi vào trận pháp.” Diệp Phi nhìn những tháp đá trước mắt, trên đó còn treo rất nhiều dải vải và vải bạt.

Vị trí của các tháp đá được sắp xếp rất kỳ quái, trên những tháp đá đó đã phủ đầy bụi.

Lời vừa dứt.

Những tấm vải bạt trên tháp đá lúc này cũng khẽ bay lên.

Trên bãi cỏ yên tĩnh, bên tai còn có tiếng những dải vải cuộn lên.

Mọi người cẩn thận bước trên cỏ.

Cảnh giác nhìn xung quanh.

“Ngô Tà, đây là trận pháp gì?” Tiểu Ca đi theo sau, lạnh lùng hỏi.

“Tạm thời chưa nhìn ra, lát nữa tôi đi xem sẽ biết.” Ngô Tà lắc đầu, tạm thời chưa thể kết luận.

Nhưng cư dân mạng thấy cảnh này, bàn tán sôi nổi.

“Tôi thấy cỏ ở đây cũng không tệ, nếu có động vật ăn cỏ xuất hiện ăn nó tôi còn tin.” “Cỏ to thế này, thì động vật phải to cỡ nào?” “Biết đâu là thỏ khổng lồ thì sao?

Chương 264

Nhỡ có thì sao?" "Sao cậu không nói ở đây còn có chuột khổng lồ?

Bãi cỏ tốt thế này, ai biết có hay không?" "Vãi, các người nói nhảm gì vậy?

Nếu thật sự có thỏ và chuột to như vậy, đại lão và mọi người còn sống yên được không?" "Đúng vậy, các người đừng nói nữa." "Tôi nói là nhỡ, nhỡ thì sao?" "Làm gì có nhiều nhỡ như vậy, cậu đừng nói nữa, nói nữa, đại lão mà gặp nguy hiểm, cũng là do cái miệng của các người hại." …...

Diệp Phi nhìn những lời của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Quả nhiên đầu óc và tư duy của quần chúng, không phải người như hắn có thể hiểu được.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi đến bên cạnh tháp đá.

Lấy la bàn ra, xem phương vị cụ thể.

Tiểu Ca lạnh lùng đứng một bên, tay vẫn cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Y liếc nhìn xuống chân tháp đá, phát hiện phần dưới cùng không phải là đá, mà là những chiếc đầu lâu.

"Đây là kiệt tác của một vu sư nào đó, dùng đầu lâu để bố trí trận pháp, biết đây là trận pháp gì rồi." Diệp Phi nhìn Tiểu Ca đang đứng cùng mình, nhàn nhạt giải thích.

"Là trận pháp gì?" Tiểu Ca quay lại.

"Là Huyền Minh Tuyệt Sát Trận." Ngô Tà lúc này từ một bên quay lại, tay đã cất la bàn đi.

Giọng điệu rất chắc chắn.

Diệp Phi thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia ôn hòa, cũng không nói nhiều.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý ngơ ngác nhìn Ngô Tà.

"Cậu Ngô Tà, trận pháp này có gì đặc biệt không?" Giáo sư Tiền Tinh Vân nghe tên này thấy rất hù dọa.

"Tôi chỉ nghe chú Ba nói qua, Huyền Minh Tuyệt Sát Trận này, là dựa vào suy nghĩ của con người để điều khiển, trận pháp này vô cùng hung hiểm, nghiêm trọng nhất chính là người bố trí trận pháp." "Trận pháp ở đây có thể tùy ý chi phối, chỉ cần hắn nghĩ, thì ở đây sẽ xuất hiện thứ đó, và trong đầu chỉ có thể xuất hiện những suy nghĩ tà ác." "Nếu người điều khiển không còn, những thứ không tốt mà chúng ta nghĩ đến, sẽ xuất hiện trong trận pháp." Lời của Ngô Tà vừa dứt, đầu óc mọi người có chút mông lung.

Nói cách khác, từ bây giờ, không thể tùy tiện nghĩ đến những chuyện không tốt.

Một khi nghĩ đến chuyện không tốt, sẽ biến thành hiện thực?

Đội trưởng Lâm, các sinh viên đội khảo cổ, và các giáo sư trước mặt lúc này trong lòng cũng kinh ngạc như nhau.

Mọi người đều cảm thấy sợ hãi, may mà, may mà, trước đó họ không nghĩ gì cả.

Trên mặt mọi người đã bắt đầu đổ mồ hôi, có sinh viên tay còn run lên.

Nhưng cư dân mạng bắt đầu không ngồi yên được nữa.

"May mà người điều khiển không còn, nếu không, nếu vu sư đó còn sống, bây giờ có lẽ đã tiêu diệt cả nhóm đại lão rồi." "Cậu ngậm miệng lại đi, cái miệng quạ đen, sao cậu còn nói nữa?" "Nhỡ thành thật thì sao?" "Không đâu nhỉ, chúng ta chỉ là khán giả bên ngoài,

không phải ở hiện trường, chắc sẽ không xuất hiện tình huống cậu nói đâu." "Vẫn nên cẩn thận thì hơn, nhỡ vu sư đó lại xuất hiện thì sao?

Đại lão và mọi người không phải sẽ rất nguy hiểm sao?" …...

Ngay khi cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi.

Cả không gian vang lên một tiếng động lớn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu căng thẳng nhìn xung quanh.

"Chuyện gì vậy?

Trong đầu các người có nghĩ gì không?" Đội trưởng Lâm quay lại, nghiêm giọng hỏi đám lính đánh thuê phía sau.

"Đội trưởng, chúng tôi không có, vào đây cái gì cũng không biết, sao lại nghĩ lung tung được?" "Đúng vậy, chúng tôi cũng không dám nghĩ linh tinh." "Các người?" Đội trưởng Triệu tiếp tục truy hỏi.

"Chúng tôi cũng không có, càng không dám nghĩ." "Tôi cũng vậy, bây giờ đầu óc trống rỗng." Đám lính đánh thuê vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng vội vàng hỏi han.

Nhìn thấy tiếng động lớn đang dần dần đến gần.

Mọi người căng thẳng nhìn về phía nguồn âm thanh.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Ngô Tà suýt nữa thì văng tục.

Mẹ kiếp, cái quỷ gì đây?

Từ trong đám cỏ khổng lồ xuất hiện một đàn thỏ cao vài chục mét, con nào con nấy mắt đỏ ngầu.

Răng nanh dài nhọn, đang lăm le nhìn họ.

Đừng nói Ngô Tà kinh ngạc, những người khác cũng kinh ngạc

không kém.

Ở đây sao lại có thỏ to như vậy?

"Mẹ nó, thằng chó nào lại nghĩ ra cái này?

Sao lại có thỏ khổng lồ?" Đội trưởng Lâm không thể nhịn được nữa, chửi một tiếng.

Lại còn không phải một con, phải làm sao đây?

"Là cư dân mạng, là những người đang xem trực tiếp, vừa rồi có người nói ở đây có thể xuất hiện thỏ không." Diệp Phi nhìn con thỏ lớn trước mắt, giọng điệu bình tĩnh.

Không nghe ra vui giận.

Mọi người trong lòng vô cùng cạn lời.

"Chúng ta ở trong trận pháp này đã đành, sao lại có thể điều khiển từ xa được?" Giáo sư Tiền Tinh Vân trong lòng càng kinh ngạc hơn về mức độ lợi hại của trận pháp này.

Cách xa như vậy mà cũng được sao?

"Chắc là những ai đã xem qua trận pháp ở đây đều sẽ bị ảnh hưởng." Diệp Phi nói, mắt cụp xuống nhìn chiếc camera mini trên tay.

"Các người đừng nghĩ lung tung nữa, nếu không sẽ hại các giáo sư." Giọng Diệp Phi nhàn nhạt.

Những cư dân mạng nói nhảm trước đó bây giờ đã chìm trong tự trách.

"Cậu xem đi, một câu của cậu hại chết họ rồi." "Đúng vậy, chuyện không tốt thì đừng nói lung tung chứ." "Làm sao tôi biết nói bừa lại mang đến nguy hiểm cho họ." "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, tôi lo đại lão và mọi người sẽ gặp nguy hiểm, đám thỏ lớn này phải làm sao?" "Tin tưởng đại lão nhà tôi, sẽ không sao đâu,

chỉ là thỏ thôi mà.” “Chỉ là thỏ?

Đây là thỏ gì?

Đó là thỏ khổng lồ, sẽ chết người đấy.” “Được rồi, chúng ta bây giờ đừng nghĩ đến những thứ đó nữa, như vậy là giúp đỡ đại lão rồi, cũng đừng đăng những suy nghĩ không tốt lên bình luận nữa.” “Được.” …...

Giáo sư Phương và lão Hoắc cũng sững sờ, lần đầu tiên thấy trận pháp như vậy.

Dù họ bây giờ cách xa ngàn dặm, cũng có thể cảm nhận được nguy hiểm.

“Thật không ngờ, lại còn có bản lĩnh như vậy, mong là họ sẽ không sao.” Lão Hoắc thở dài một tiếng, như đang cảm thán.

“Lão Hoắc, tin tưởng Diệp Phi và mọi người, nhất định sẽ không sao, hai chúng ta vẫn là đừng nghĩ lung tung thì hơn, dù sao bây giờ nghĩ nhiều quá, giáo sư Tiền và Diệp Phi sẽ rất nguy hiểm.” Bây giờ giáo sư Phương cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng không dám nghĩ.

“Ừm.” Lão Hoắc gật đầu.

Trong mộ huyệt.

Con thỏ đầu tiên nhìn đám người này, sau đó đột ngột nhảy lên.

Thân hình khổng lồ bay qua đầu giáo sư Tiền Tinh Vân và những người khác.

Vật thể to lớn đen ngòm cuối cùng rơi mạnh xuống đất.

Những con thỏ khác phía sau thấy vậy cũng theo sát.

“Giáo sư, chạy đi.” Đội trưởng Lâm nói rồi kéo giáo sư Tiền Tinh Vân và những người khác chạy về phía sau.

Không gian ở đây đủ lớn, có thể dùng từ "bao la vô tận" để hình dung.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn những con thỏ đuổi theo họ, ai nấy đều chạy như bay.

May mà trước đó đã nghỉ ngơi và ăn không ít đồ.

Nếu không bây giờ làm gì có sức mà chạy tới chạy lui.

Đây không phải là nói đùa sao?

Cư dân mạng nhìn những người này đang bị thỏ đuổi.

Có thể nói là mắt chữ O mồm chữ A.

"Chết tiệt, tôi thật sự không cố ý, làm sao mà chạy lại đám thỏ này chứ?" "Cậu ngậm miệng lại đi, không chạy được cũng phải chạy, không thì chờ chết à?" "Đúng vậy, còn không phải do cái miệng quạ đen của cậu hại." "Kỳ lạ, sao tôi không thấy đại lão đâu?

Đại lão đâu rồi?" "Đúng vậy, chỉ thấy Ngô Tà và Tiểu Ca, đại lão đâu?" "Các người xem, trước mặt đại lão là gì kìa?" Một cư dân mạng rất tinh ý nhìn vào bóng dáng Diệp Phi.

Chương 265

Phát hiện trên cổ một con thỏ dường như có thêm một chiếc vòng cổ.

“Đây là vòng cổ?

Con thỏ này được nuôi à?” “Cút đi, cậu mù à, đó là sợi roi Văn Vương của đại lão, đại lão đã tròng sợi roi vào cổ con thỏ.” “Các người xem, đại lão hình như đã trèo lên đầu con thỏ rồi.” Cư dân mạng lúc này đều đang tập trung nhìn Diệp Phi.

Chỉ thấy tay Diệp Phi cầm sợi roi, lúc này đang oai phong lẫm liệt đứng trên đầu con thỏ.

Sắc mặt nghiêm trọng, toàn thân tỏa ra sát khí.

Đột nhiên, sợi roi trong tay giật mạnh.

Con thỏ đang chạy đầu tiên bỗng nhiên hô hấp không thông.

Bước chân cũng lập tức dừng lại.

Những con thỏ phía sau cũng theo sát.

Đối với việc phía trước phanh gấp đột ngột, chúng nhất thời không phản ứng kịp.

Diệp Phi thấy thời cơ.

Nhảy xuống từ đầu con thỏ.

Toàn bộ camera mini chỉ thấy tốc độ rơi xuống của Diệp Phi.

Cuối cùng Diệp Phi đáp đất an toàn.

Cú sốc thị giác này khiến cư dân mạng cảm thấy như chính mình đang tham gia vào đó.

Cả trái tim như bị treo lơ lửng.

“Vãi, tôi vừa cảm thấy như chính mình rơi từ trên xuống vậy.” “Tôi cũng vậy, thật dọa chết người, đại lão thật là đỉnh, nhưng độ cao này ít nhất cũng phải cao bằng mấy tầng lầu chứ?

Cứ thế nhảy xuống à?” “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, các người xem đám thỏ phía sau kìa.” “Không ổn, quán tính và va chạm đang tiến về phía trước, mau chạy đi.” …...

Ngô Tà nghe thấy tiếng đồ vật đổ sập, đột ngột quay đầu lại.

Liền thấy Diệp Phi đang nhanh chóng đuổi theo từ phía sau.

Con thỏ lớn phía sau đã bị đâm ngã xuống đất.

“Tản ra, đừng chạy thẳng hàng.” Diệp Phi đột nhiên hét lớn, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đều là những người có phản xạ nhanh hơn não.

Không cần suy nghĩ, họ kéo các giáo sư chạy sang hai bên.

Ầm!

Con thỏ bị va chạm mạnh xuống đất, trượt về phía trước hơn mười mét.

Cuối cùng nằm im trên đất, không động đậy.

Đã bị ngất đi.

Ngô Tà, Tiểu Ca và mọi người đứng tại chỗ, thở hổn hển.

Nhìn con thỏ lớn bất động, Ngô Tà cảm thấy đầu óc mình như không đủ dùng.

Cứ thế này sao?

“Không ổn, chúng dậy rồi, đám thỏ kia dậy rồi.” Đội trưởng Lâm đứng trên đất thở hổn hển, nhìn con thỏ trước mặt lại định đứng dậy.

“Hôm nay tôi mời các vị ăn món thỏ kho tàu.” Diệp Phi bình tĩnh đi đến bên bãi cỏ, lấy ra chiếc rìu lửa từ tay.

Tam Muội Chân Hỏa như một đốm lửa nhỏ thiêu rụi cả cánh đồng, đốt cháy toàn bộ bãi cỏ.

Nhiệt độ nóng bỏng khiến người ta cảm thấy mặt nóng ran, ngay cả đám thỏ cũng bất giác sợ hãi.

Ngay sau đó, chỉ thấy đám thỏ như không cần mạng, con nào con nấy chật vật chạy về phía sau.

Chẳng mấy chốc đã biến mất không dấu vết.

Đối mặt với biển lửa mênh mông, không ai muốn bị thiêu chết, dù là sinh vật được tưởng tượng ra trong trận pháp.

Diệp Phi hoạt động gân cốt, rồi xách con thỏ đã ngất bên cạnh lên.

Sau đó ném vào đống lửa.

Tiếp theo là một tiếng hét thảm thiết.

Không khí còn lan tỏa mùi thịt thơm.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu trước đó chạy bán sống bán chết, từng người ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Thậm chí không hiểu tại sao lại phải thiêu chết con thỏ đó.

“Anh Diệp Phi… anh… anh làm gì vậy?” Ngô Tà đứng tại chỗ thở không ra hơi.

Trong khi đó, Tiểu Ca đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước.

Hơi thở cũng đã ổn định lại.

“Lát nữa còn có sinh vật khác đến.” Diệp Phi bây giờ nghĩ lại lời của cư dân mạng trước đó, khóe miệng giật giật.

Đây là chuyện gì vậy chứ.

Trên thảo nguyên xuất hiện chuột lớn, nói ra ai mà tin?

"Ý gì?" Ngô Tà hít một hơi thật sâu, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Diệp Phi liền thuật lại lời của cư dân mạng.

Ngô Tà nghe xong muốn cười mà không cười nổi, không có chuyện gì sao lại nghĩ đến chuột lớn chứ.

Đây là tư duy gì vậy.

Ngay khi mọi người đang cạn lời, một loạt tiếng nhảy "bình bịch" vang lên.

Nhìn về phía âm thanh, liền thấy một đám chuột lớn đang nhảy tới.

Trên tay còn đeo găng boxing.

Giáo sư Tiền Tinh Vân, giáo sư Lý, cùng đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu phía sau.

Vẻ mặt như táo bón.

Cái quái gì đây?

Ai có thể cho tôi biết đây là thứ gì không?

Chuột nhà ai lại đeo găng boxing?

Chuột boxing à?

Cư dân mạng nói đến chuột lớn lúc đó mặt đỏ bừng.

"Lúc đó cậu nghĩ gì vậy?

Cậu nói xem, tại sao chuột ở đây lại đeo găng boxing?" "Cái đó, lúc đó tôi nghe anh em kia nói xuất hiện thỏ, trong đầu tôi liền hiện ra hình ảnh chuột lớn đeo găng boxing, làm sao tôi biết nó sẽ thật sự xuất hiện chứ?" "Cậu… đỉnh thật, đây là cái quái gì vậy, tôi thật sự bó tay." "Chứ còn gì nữa, đầu óc cậu sao không đi vẽ truyện tranh đi, còn có cả chuột đeo găng boxing, cậu thật là có trí tưởng tượng phong

phú.” “Làm sao tôi biết, tôi chỉ nghĩ bừa thôi.” “Thôi được rồi, bây giờ nói những chuyện này vô ích, may mà con chuột này không lớn lắm, nếu không chạy cũng không nổi.” …...

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn những con chuột này, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất không phải là con thỏ lớn lúc trước.

Ngay khi mọi người thở phào, một con chuột nhắm vào người lính đánh thuê đứng ngoài cùng.

Đấm mạnh một quyền.

“Mẹ kiếp, mày dám đánh tao?” Người lính đánh thuê nắm chặt con dao găm trong tay.

Sau đó ra tay đánh lại con chuột.

Chưa kịp chạm vào người con chuột, đã bị nó né được.

Sau đó lại giơ nắm đấm lên.

Lực rất mạnh, đầu người lính đánh thuê trúng một quyền, mắt hoa lên.

“Bạch Nga.” Đội trưởng Triệu thấy cảnh này, vội vàng lên giúp, kéo anh em của mình lại.

Chương 266

Đội trưởng Lâm thấy vậy, tiến lên đá một cú, đá con chuột một cái.

Con chuột dường như vì bị đánh, sinh lòng tức giận.

Nó kêu lên một tiếng, đám chuột phía sau ồ ạt xông lên.

"Các giáo sư, mọi người chạy về phía sau, đừng quay đầu lại." Đội trưởng Triệu lo họ sẽ bị thương, rút ra một con dao găm khác bên hông.

Hai con dao găm trong tay, trái phải cùng lúc ra đòn.

Đội trưởng Lâm giữ hai tay con chuột đều bị rạch bị thương.

Vốn tưởng nó sẽ không tấn công người nữa, kết quả bụng truyền đến một cơn đau.

"Vãi." Đội trưởng Lâm cảm thấy bụng mình như bị lệch đi, đau không chịu nổi.

Lùi lại vài bước, mới phát hiện, trong bụng con chuột lớn, còn có một con chuột nhỏ.

Trên tay con chuột nhỏ cũng là găng boxing.

Mặc dù thân hình không lớn, nhưng sức lực không nhỏ.

"Không cần nương tay, giết cho tôi." Đội trưởng Lâm lúc này cũng nổi giận, sát khí trong mắt vô cùng nồng đậm.

Trước đó bị thỏ đuổi, bây giờ bị chuột bắt nạt.

Cơn giận trong lòng bây giờ lớn như ngọn lửa trên bãi cỏ.

Hận không thể thiêu chết đám chuột này.

“Rõ.” Những người lính đánh thuê bị đánh đau bây giờ cũng đầy tức giận.

Chiêu nào chiêu nấy đều là đòn chí mạng.

“Ngô Tà, cẩn thận.” Tiểu Ca nhìn con chuột đang lao tới, Hắc Kim Cổ Đao trong tay giơ ngang trước người.

Nhưng chưa đợi Tiểu Ca ra tay.

Con chuột đó dường như cảm nhận được nguy hiểm, quay người chạy vào giữa đội lính đánh thuê.

Ngô Tà ngẩn ra, chớp mắt.

“Chuyện gì thế này?

Sao lại đi rồi?” “Không đánh nữa à?” Ngô Tà vẻ mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

“Đám chuột này không tự phụ như thỏ, chúng cảm nhận được Tiểu Ca là người nguy hiểm, nên chọn không gây sự.” Diệp Phi đi đến bên cạnh Ngô Tà, lạnh lùng liếc nhìn những người lính đánh thuê đang giết chuột.

“Bây giờ làm sao đây?

Số lượng chuột này không ít, xem ra kỹ thuật boxing này rất chuyên nghiệp.” Ngô Tà không ngờ đám chuột này lại thông minh như vậy.

“Rất đơn giản, chúng ăn no là được.” Diệp Phi miệng lẩm bẩm, dập tắt ngọn lửa đang cháy.

Chỉ thấy một con thỏ khổng lồ đã được nướng chín, còn có mùi thịt thơm nhàn nhạt.

Đám chuột ngửi thấy mùi, con nào con nấy cũng không tấn công nữa, mà ngẩng đầu lên, dường như đang tìm kiếm mùi vị.

Đội trưởng Lâm và những người khác thấy chuột không động đậy, liền ra tay dứt khoát.

Những con chuột còn lại ngửi thấy mùi thơm, cũng không màng đến chuyện khác, liền chạy về phía con thỏ vừa nướng xong.

Khi ăn thịt thỏ, chúng lại ăn rất ngấu nghiến.

"Sao chuột lại ăn thịt à?" Giáo sư Tiền Tinh Vân có chút mông lung, sao sinh vật ở đây lại bất thường như vậy?

Là ông bất thường, hay là chuột điên rồi?

Sao lại không ăn cỏ mà chuyển sang ăn thịt?

"Đúng vậy, con chuột này hình như rất thích ăn thịt thỏ, nhưng thịt thỏ thơm đến vậy sao?

Thơm hơn cả cỏ xanh à?" Giáo sư Lý nhớ lại khi học, không phải nói chuột thích ăn cỏ xanh sao?

"Có phải là do cư dân mạng kia cố ý thiết lập như vậy không?" Lời của giáo sư Quách vừa dứt, mọi người lại nhìn vào màn hình bình luận trực tiếp.

Cư dân mạng bị réo tên trong lòng căng thẳng.

"Tôi chỉ nói bừa thôi, không biết con chuột này ăn thịt đâu." Cư dân mạng bị réo tên vội vàng giải thích.

Nhưng những cư dân mạng khác lại không nghĩ vậy.

"Cậu còn nghĩ ra được chuột đeo găng boxing xuất hiện, còn có gì là không thể, chuột nhà ai mà đeo găng boxing?

Cũng chỉ có chúng ta mới thấy." "Đúng vậy, đừng nói chuột có thích ăn thịt thỏ hay không, chỉ riêng kỹ thuật boxing của chuột đã đủ khiến tôi kinh ngạc rồi." "Chứ sao, cậu nghĩ như vậy chúng tôi cũng có thể hiểu được, may mà cậu nghĩ như vậy, nếu không các giáo sư và

đại lão không phải rất nguy hiểm sao?" "Nhưng tam quan của tôi đã bị làm mới, chuột lại thích ăn thịt thỏ, không thích ăn cỏ xanh?" "Sau này không thể cho trẻ con xem được, nếu không chẳng phải sẽ bị hiểu lầm sao?" …...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Giáo sư Phương và lão Hoắc nhìn màn hình trước mặt, sau khi chuỗi thức ăn của chuột bị sai lệch.

Tam quan của họ đã sụp đổ, chỉ không ngờ chuột lại thích ăn thịt thỏ.

Dù đây là trận pháp, vậy thì vấn đề đến rồi.

Diệp Phi làm sao biết được?

"Lão Hoắc, ông đoán xem Diệp Phi hiểu bao nhiêu về trận pháp này?" Giáo sư Phương cũng nghĩ đến vấn đề này, có chút khó nắm bắt.

"Vấn đề này ông nên hỏi Diệp Phi, có lẽ cậu ấy sẽ cho ông câu trả lời, từ khi Diệp Phi thấy lời của cư dân mạng, cậu ấy đã chuẩn bị rồi." Lão Hoắc trước đó nhìn rất rõ, Diệp Phi từ đầu đã đang chuẩn bị.

Con thỏ bị thiêu chết trước đó chính là để dụ đám chuột này.

Cậu ấy thực ra đã sớm biết tập tính của đám chuột này, tại sao lại như vậy?

Sau đó, làn da già nua đặt lên bàn phím, gõ qua lại trên bàn phím.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy một cư dân mạng tên lão Hoắc gửi một câu hỏi.

"Cậu Diệp Phi, có phải cậu đã sớm biết tập tính của đám chuột này, nên từ đầu đã nướng chín con thỏ này." Vấn đề này, không chỉ

Diệp Phi thấy, mà giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cũng vậy.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng nhìn Diệp Phi bên cạnh.

"Huyền Minh Tuyệt Sát Trận có một điểm yếu, đó là sinh vật xuất hiện sẽ trái ngược với thực tế." "Thỏ thích ăn cỏ, nhưng ở đây lại ăn thịt, chuột cũng vậy, nên tôi đã chuẩn bị trước." Diệp Phi liếc nhìn đám chuột đã ăn no.

Chúng đã bắt đầu rời khỏi đây.

Ngô Tà, giáo sư Lý và những người khác nhìn bóng lưng xa dần của đám chuột.

Lại một lần nữa kinh ngạc.

Thật sự đi rồi à??

"Anh Diệp Phi, xem ra anh quả thực kiến thức rộng, những ghi chép trong bút ký cũng không rõ ràng bằng anh biết." "Ít nhất đặc tính sinh vật ở đây tôi thật sự không biết." Trong mắt Ngô Tà thoáng một tia cười khổ.

Lại không bằng một người ngoại đạo.

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Tiểu Ca nhìn đám chuột đi xa, sắc mặt còn nghiêm trọng hơn trước.

"Tại sao lại nói vậy?

Còn chuyện gì nữa sao?" Giáo sư Tiền Tinh Vân nghe vậy, tim thắt lại.

Lẽ nào còn có nguy hiểm gì?

"Đúng vậy, chuột đi rồi, nhưng lát nữa vu sư đó chắc sẽ đến." Giọng Diệp Phi bình tĩnh, không có chút sợ hãi nào.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đột nhiên có dự cảm không

lành.

Nói như vậy… lát nữa người bố trí trận pháp, vu sư đó sẽ xuất hiện sao?

Sắc mặt đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu sững lại.

Chết tiệt, lần này tiêu rồi.

Cư dân mạng nghe lời của Diệp Phi, tim cũng đập thình thịch.

“Không phải chứ, tôi chỉ nói bừa thôi, không đến mức vu sư đó cũng xuất hiện chứ?” “Cậu còn nói nữa, lần này bị cậu hại thảm rồi, trước là thỏ, sau là chuột, bây giờ tốt rồi, xuất hiện một vu sư.” “Vu sư không đáng sợ, quan trọng là, trận pháp này do vu sư bố trí, vậy ở đây không phải vu sư nói là được sao?” “Vãi, cậu không nói tôi cũng quên mất chuyện này, vậy đại lão và mọi người không phải rất nguy hiểm, đây không phải là rơi vào tay vu sư rồi sao?” “Các người nghe, hình như có tiếng động.” “Đúng vậy, hình như là tiếng sói tru?” “Không đúng, là tiếng quỷ gào, sao nghe giống tiếng cương thi lúc trước vậy.” “Các người xem, hình như có thứ gì đó bay tới kìa.” …...

Chương 267

Trong mộ huyệt, Diệp Phi và mọi người nghe thấy tiếng động, liền nhìn về phía đó.

Thấy một người đàn ông mặc áo đỏ trắng xen kẽ đang bay từ trên đám cỏ khổng lồ tới.

Tay vẫn cầm một lá cờ chiêu hồn.

Đầu còn đội một dải vải đỏ, mặt đã khôi phục lại vẻ tuấn mỹ như xưa.

"Đến rồi, đến rồi." Các sinh viên đội khảo cổ nhìn thấy vu sư này liền không rét mà run.

Trước đó chính là gã này hận không thể gọi hết tất cả quỷ đến.

Đúng là mở hội bách quỷ.

Cư dân mạng nhìn vu sư này, đã khác xa với bộ dạng kinh khủng trước đây.

Bây giờ dung mạo gần như ngang ngửa đại lão.

Nhưng đại lão vẫn nhỉnh hơn một chút.

"Dung mạo của vu sư này so với đại lão thật sự không chênh lệch nhiều, thảo nào không chịu thua đại lão." "Nhảm nhí, đại lão rõ ràng mới là người đỉnh nhất, không ai có thể so sánh." "Bây giờ là lúc nói về dung mạo à?

Bây giờ lão đại của trận pháp này đến rồi, làm sao đây?

Trận pháp này không phải do hắn quyết định sao?" "Không đâu, phải tin tưởng đại lão, nhất định phải tin tưởng đại lão." "Chết tiệt, sớm biết tôi đã không nói đến vu sư này, ai biết hắn sẽ thật sự đến

chứ?" "Bây giờ đừng nói nữa, đến cũng đã đến rồi, bây giờ chúng ta chỉ cần chú ý lời nói, đừng nói linh tinh nữa, đừng gây thêm phiền phức cho đại lão." …...

Đội trưởng Lâm và những người khác theo bản năng bảo vệ các giáo sư sau lưng.

Ngẩng đầu nhìn vu sư đang đứng trên tháp đá.

Hắn đang đắc ý nhìn đám người này.

Khi ánh mắt rơi vào người Diệp Phi, sự hận thù trong mắt càng không thèm che giấu, trừng trừng nhìn hắn.

"Đừng nhìn nữa, nhìn nữa tròng mắt rơi ra bây giờ." Diệp Phi đã cảm nhận được ánh mắt của vu sư này.

Nhưng với thân phận một "Diệp chân nhân", một vu sư như vậy.

Không cần phải để vào mắt, vì hoàn toàn không cần thiết.

Ngô Tà, các giáo sư và đội trưởng Lâm.

Cứng ngắc quay đầu lại, nhìn Diệp Phi.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, mọi người không hiểu sao trong lòng lại yên tâm hơn nhiều.

"Anh Diệp Phi, anh nói vậy có phải không thích hợp không?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

"Có gì không thích hợp, hắn cũng sẽ không tha cho chúng ta, còn cần giữ thể diện sao?" Diệp Phi đối với câu hỏi của Ngô Tà, vô cùng khó hiểu.

Ngô Tà bị nghẹn lời.

Hình như cũng đúng.

Bây giờ có lẽ vu sư này hận họ đến xương tủy.

Vợ con đều bị diệt, có thể không tức giận sao?

Thêm vào đó là thù cũ kiếp trước, muốn tha cho họ gần như bằng không.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng cảm thấy rất có lý.

Cuối cùng mọi người lại nhìn về phía vu sư.

“Diệp Phi, ngươi vẫn đáng ghét như ngày nào.” Vu sư trong lòng tức giận.

Trước đây khi chưa có Diệp Phi.

Hắn mới là vu sư được Vạn Nô Vương tin tưởng nhất.

Ngay cả việc luyện đan trường sinh bất lão cũng do hắn tự tay luyện.

Nhưng từ khi Diệp Phi xuất hiện, hắn không còn địa vị nữa.

Đều bị người đàn ông này cướp đi.

Người đàn ông này thật đáng ghê tởm.

“Ngươi vẫn đáng khinh như ngày nào, bất kể là lúc sống hay sau khi chết, ngươi vẫn đáng ghét như vậy.” “Ta không hiểu, Vạn Nô Vương chỉ đang lợi dụng ngươi, tại sao ngươi vẫn cam tâm tình nguyện ở đây làm người giữ mộ.” Giọng Diệp Phi lạnh lùng.

Dường như tùy ý hỏi.

“Ngươi câm miệng, ta đối với Đại Kinh trung thành tuyệt đối, há có thể so với kẻ vong ân phụ nghĩa như ngươi?

Chính ngươi đã cướp đi công lao của ta, bây giờ ta cuối cùng cũng đợi được ngươi, tên tiểu nhân này.” “Hôm nay sẽ để ngươi chết trong trận pháp của ta, để trút bỏ cơn giận ngàn trăm năm của ta.” Vu sư nói xong, vẻ mặt càng thêm đắc ý.

Ngay sau đó, lá cờ chiêu hồn trong tay tùy ý vẫy.

Vẽ ra những vệt đỏ nhạt trong không trung.

“Cậu Diệp Phi, vu sư đang làm gì vậy?” Giáo sư Tiền Tinh Vân khó hiểu nhìn vu sư.

“Đang khuếch đại công năng của trận pháp lên mức tối đa.” Diệp Phi cũng không giấu diếm, nói thật.

Ngay sau đó, bên tai cảm nhận được một tiếng nổ vang.

Âm thanh càng lúc càng lớn.

Mặt đất cũng khẽ rung chuyển.

“Chuyện gì vậy?

Sao lại thành thế này?” “Sao tôi nghe thấy tiếng nước?” “Tôi cũng nghe thấy.” Các sinh viên và lính đánh thuê phía sau căng thẳng nhìn xung quanh.

Cư dân mạng đang chú ý màn hình, tim cũng thắt lại.

“Thứ này không phải sẽ gọi ra thứ gì đó linh tinh chứ?” “Các người nghe, âm thanh này có giống tiếng nước không?” “Vãi, cái gì mà giống hay không, đây chính là tiếng nước, không ổn rồi, hắn dẫn nước đến.” “Đây là muốn dìm chết đại lão à, không thể dung thứ.” “Đừng lo, các người quên rồi sao, đại lão biết ảo thuật, sẽ không sao đâu.” …...

Diệp Phi nghe thấy tiếng nước phía sau, đột ngột quay lại, liền thấy trận hồng thủy đối diện.

“Các người qua đây.” Diệp Phi gọi các giáo sư và lính đánh thuê đến sau lưng mình.

Sau đó sử dụng Ngự Thủy Quyết và Tị Thủy Châu, ngay khi hồng thủy nhấn chìm, dẫn toàn bộ nước sang bãi cỏ bên cạnh.

Vu sư thấy hồng thủy bao phủ đám người này, mặt lộ vẻ đắc ý.

Chỉ thấy hồng thủy cao vài mét.

Hắn tin chắc sẽ dìm chết họ.

Dù sao ở đây đều do hắn quyết định.

Mặc dù không biết ai đã đánh thức hắn.

Nhưng bây giờ đã ra ngoài, nhất định phải giết Diệp Phi.

Dưới nước.

Giáo sư Tiền Tinh Vân nhắm chặt mắt.

Khi hồng thủy ập đến, ông đã chuẩn bị tinh thần bị nước nhấn chìm.

Nhưng đợi một lúc lâu, cũng không có cảm giác ngạt thở chết người đó.

Khi từ từ mở mắt ra, liền thấy trận hồng thủy trước mặt đang hóa thành những dòng suối nhỏ.

Từ từ chảy về phía bãi cỏ.

Nhưng trên đầu vẫn có nước cuồn cuộn.

Đừng nói giáo sư Tiền Tinh Vân ngơ ngác, ngay cả Ngô Tà và đội trưởng Lâm cũng vậy.

“Anh Diệp Phi, anh…” Ngô Tà biết Diệp Phi biết “ảo thuật”, nhưng không ngờ còn có thể làm như vậy.

“Trận pháp ở đây đều do hắn thiết lập, hắn có thể tùy ý lợi dụng những thứ trong trận pháp để làm hại chúng ta.” “Vậy thì chúng ta cũng phải học cách bảo vệ mình.” “Ngô Tà, vu sư này cũng là trận nhãn của trận pháp, muốn rời khỏi đây phải diệt hắn.” Diệp Phi cuối cùng nhìn Ngô Tà.

“Trên người vu sư còn có vu thuật, đạn của tôi không thể đến gần, muốn giết hắn không dễ.” Ngô Tà tự nhiên biết đây là trận nhãn, nhưng bây giờ muốn dùng súng giải quyết hắn.

Thực sự rất khó.

Chương 268

“Dùng máu Tiểu Ca là tốt nhất, cậu phải nhớ nắm chắc thời cơ, nhất định phải bắn vỡ thái dương của hắn, nhớ kỹ.” Diệp Phi biết đạn thường không thể đến gần, nhưng phải tìm được thời cơ.

Hắn sẽ chơi đùa với vu sư này một chút.

“Được.” Ngô Tà gật đầu.

Cư dân mạng đối với chiêu này của Diệp Phi tuy chấn động, nhưng phần lớn vẫn không hiểu.

“Đại lão giữ nước lại làm gì?

Trực tiếp tách ra không phải được rồi sao?” “Cậu hiểu cái gì, đây là kế mưu, cũng là mưu lược, cậu tưởng đều đơn giản như cậu nghĩ à?” “Đúng vậy, ai biết vu sư kia có làm gì nữa không, vẫn là phòng bị một chút, chỉ riêng thủ đoạn này của đại lão, biết đâu cuối cùng ai dìm chết ai.” “Vãi, có lý, đầu óc tôi đúng là chậm thật, tôi quả nhiên là đơn thuần.” …...

Bây giờ Diệp Phi và mọi người đang trong nguy hiểm, không ai chú ý đến cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Vu sư đứng trên tháp đá, tâm niệm vừa động, trận hồng thủy lúc này đột nhiên biến mất không dấu vết.

Nhưng thấy trên người Diệp Phi và những người khác vẫn khô ráo.

Cơn giận trong lòng chỉ có hơn chứ không kém.

Lại vẫn khó đối phó như vậy.

“Diệp Phi, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi.” Vu sư không cho

Diệp Phi và mọi người cơ hội, lá cờ chiêu hồn trong tay lúc này đang không ngừng vẫy.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và mọi người cảm thấy trên người nóng lên.

Đặc biệt là mặt đất, hơi nóng bốc lên từ mặt đất.

"Đây là chuyển sang dùng lửa à?" Đội trưởng Triệu kéo cổ áo.

Chưa đợi họ phản ứng, đã cảm nhận rõ ràng mặt đất bốc lên ngọn lửa.

Xung quanh mọi người đều bị biển lửa nuốt chửng.

Cảm giác nóng rát vô cùng nồng đậm.

Mồ hôi trên người không sao cầm được.

"Đây là muốn thiêu sống chúng ta à?" Giáo sư Tiền Tinh Vân nhìn khói đặc, không nhịn được ho nhẹ vài tiếng.

Khói đặc hít vào phổi, cổ họng như muốn ho vỡ ra.

"Khụ khụ… ráng nhịn một chút." Giáo sư Lý ho vài tiếng, đột nhiên hiểu ra tại sao Diệp Phi lại giữ nước lại.

Hóa ra là đã sớm biết vu sư này sẽ dùng lửa.

"Thảo nào anh lại giữ nước lại." Ngô Tà không khỏi cảm thán tâm tư của người đàn ông này, lại có thể đoán được suy nghĩ của vu sư.

"Vu sư này bây giờ không phải là người, vu thuật trên người so với lúc sống kém xa, những vu thuật có thể dùng vẫn còn kém." Diệp Phi nói rất uyển chuyển.

Miệng còn lẩm bẩm, liền thấy dòng nước chảy trên cỏ.

Từ từ dập tắt ngọn lửa.

Vu sư không ngờ Diệp Phi còn có chiêu này.

Cơn giận trong lòng càng nồng đậm hơn.

“Diệp Phi, không ngờ đạo thuật của ngươi lại tinh tiến hơn nhiều.” Vu sư trong lòng ghen tị, còn có một sự khó chịu.

“Đây là ảo thuật, không phải đạo thuật.” Diệp Phi không muốn khoe khoang, liền nói bừa.

Vu sư nghẹn thở, đối với từ “ảo thuật” này thật sự là lần đầu tiên nghe thấy.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhau, nhìn vẻ do dự của vu sư.

Hai người khẽ gật đầu.

Tiểu Ca từng bước lùi lại.

Giáo sư Tiền Tinh Vân và đội trưởng Lâm thấy vậy, chủ động yểm trợ.

Để sự tồn tại của Tiểu Ca giảm xuống mức thấp nhất.

Diệp Phi liếc mắt chú ý tình hình của họ.

Trong lòng đã hiểu.

“Ngươi bị giam ở đây mấy ngàn năm, thế giới bên ngoài ngươi sẽ không biết đâu, thứ này gọi là ảo thuật, là thứ mà ai cũng biết.” “Nơi này đã không còn là thế giới ngươi thấy, ngươi vẫn nên sớm nhận thua đi.” Diệp Phi cười khẩy.

Dù giọng điệu bình thản, nhưng trong mắt vu sư, đây rõ ràng là một sự khiêu khích.

Ánh mắt của vu sư tràn ngập hận ý.

“Cho dù thế giới bên ngoài đã khác, nhưng bây giờ ngươi đang nằm trong tay ta, đó là sự thật không thể chối cãi.” “Ta muốn ngươi chết, ngươi phải chết.” Vu sư nói rồi định tiếp tục lật động chiêu hồn

phiên trong tay.

“Ngươi tỉnh lại đi, năm xưa ngươi không bằng ta, bây giờ ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta.” Diệp Phi thấy hắn còn muốn ra tay, bèn lạnh lùng nói.

“Diệp Phi, năm xưa thuốc trường sinh bất lão vốn là do ta luyện, ngươi cướp công của ta thì thôi đi, tại sao không biết trân trọng thành quả của ta?” “Ngươi còn hại chết Thập Nhất công chúa, tất cả đều là lỗi của ngươi, Vạn Nô Vương năm xưa không nên tin ngươi.” Vu sư khi nói đến Thập Nhất công chúa, vẫn còn mang theo ý ái mộ đậm đặc.

“Cho nên ngươi đã tiến cử Du Diên cho Vạn Nô Vương, ý đồ mưu hại bá tánh, biến tất cả bá tánh thành người giữ mộ, phải không?” Diệp Phi nhớ lại những người dân trước đó, còn có cả những đứa trẻ.

Lông mày hắn nhíu chặt.

“Làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, Vạn Nô Vương cả đời bảo vệ tộc Nữ Chân, lẽ nào hy sinh một vài người lại là chuyện gì to tát sao?” Vu sư không hề cảm thấy có vấn đề gì.

Ngược lại, gã còn cho rằng đây là vinh quang đối với bá tánh.

Gã không hề cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì.

Ánh mắt Diệp Phi trầm xuống, trên người toát ra vẻ không vui.

Tiền Tinh Vân và Ngô Tà ở phía sau nhìn thấy khí tức của Diệp Phi có vẻ không ổn.

Cả hai đều tự giác không dám thở mạnh.

Đây có phải là điềm báo của cơn giận không?

Cư dân mạng cũng thấy được sắc mặt của Diệp Phi, khóe miệng

còn hơi mím lại.

“Tôi có cảm giác mãnh liệt rằng đại lão Diệp Phi hiện đang ở bên bờ vực của sự tức giận, loại có thể bùng nổ bất cứ lúc nào ấy.” “Vô nghĩa, tôi cũng thấy rồi, ông nói xem nguyên nhân đại lão tức giận là gì?

Có phải vì tên vu sư này không?” “Không phải, là do hành vi của tên vu sư này.

Trước đó chúng ta thấy những khối hổ phách, còn có rất nhiều quỷ, đều là do gã này giở trò.” “Gã này thuộc loại giết người vô tội vạ, trong lòng đại lão dù sao cũng rất đồng cảm với bá tánh của Vạn Nô Vương, bây giờ biết tất cả là do gã này làm, đừng nói đại lão tức giận, tôi cũng muốn giết gã.” “Còn không phải sao, tên vu sư này vừa nhìn đã thấy một bộ dạng tà ác, thật là kinh tởm.” ...

Vu sư thấy Diệp Phi không nói gì, ngón tay âm thầm bấm khẩu quyết.

Gã không tiếc lấy ra máu từ tim của chính mình.

Ngay sau đó, xung quanh vang lên tiếng quỷ khóc sói gào.

Ngô Tà nhạy bén cảm nhận được tiếng quỷ khóc sói gào này truyền đến từ dưới đất.

Sắc mặt cậu đột nhiên biến đổi.

“Ngươi vậy mà lại bố trí trận pháp trong hố vạn người?” Ngô Tà không ngờ người đàn ông này lại dám làm như vậy.

Bên dưới chính là thần dân của Vạn Nô Vương.

“Vậy thì sao, Vạn Nô Vương bảo vệ bá tánh, bây giờ là lăng mộ Vạn Nô Vương, họ nên canh giữ ở đây.” Vu sư nói đến đây, máu trong tim trong tay cũng nhỏ giọt xuống đất.

“Cho dù đạo thuật của ta giảm sút, nhưng bây giờ ta vẫn có năng lực giải phóng ác quỷ và oán hận ở đây, Diệp Phi, ta xem ngươi làm thế nào.

Ha ha ha.” Vu sư nói xong, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Từ dưới đất xuất hiện đủ loại quỷ hồn, còn có những vầng sáng phát ra ánh lục.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng các lính đánh thuê khác thấy vậy, liền nhỏ máu đầu ngón tay lên con dao găm trong tay.

Đây là điều Ngô Tà vừa mới nói cho họ.

Máu ở đầu ngón tay giữa có chính khí mạnh nhất, hy vọng có thể cầm cự được một lúc.

Ngô Tà liếc mắt nhìn qua, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

Cậu không khỏi âm thầm lo lắng.

“Giết cho ta.” Vu sư ra lệnh một tiếng, những oan hồn và oán niệm bên dưới liền ồ ạt xông tới.

Chương 269

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng những người khác được lính đánh thuê vây quanh.

Họ hoàn toàn không thấy được tình hình bên ngoài.

Chỉ nghe thấy những âm thanh này vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc vu sư đang đắc ý, huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiểu Ca bùng nổ.

Y chém về phía vu sư.

Diệp Phi đốt nén hương trong tay rồi đưa cho Ngô Tà.

Trước đó hắn không muốn ra tay với vu sư này, chỉ vì gã vẫn chưa đủ tư cách.

Nhưng bây giờ nếu không ra tay, những oan hồn của bá tánh này làm sao siêu thoát?

Nghĩ đến đây, hắn không chút do dự lấy ra Văn Vương Tiên.

Roi quất một tiếng, vang vọng khắp không gian.

Tiếng roi của Văn Vương Tiên khiến đám quỷ bên dưới rùng mình một cái.

Cộng thêm khí tức trên người Diệp Phi, không ai dám lại gần.

Vu sư vẫn còn ấn tượng với Tiểu Ca, trước đó chính là gã này.

Phá hỏng chuyện tốt của gã.

Gã liền gọi mấy oán niệm đến chặn y lại.

"Ngươi ở cùng Diệp Phi, ngươi cũng phải chết." Đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca nheo lại, con dao trong tay vung lên một cách sắc

bén.

Chỉ trong vài chiêu, Hắc Kim Cổ Đao dính máu Kỳ Lân đã đánh tan oán hận.

Tiểu Ca chém về phía vu sư, nhưng cơ thể của gã lại như trong suốt.

Gã không hề sợ hãi, ngược lại còn chế nhạo.

"Chỉ một con dao quèn, cũng xứng làm ta bị thương sao?" Giọng điệu của vu sư vô cùng đắc ý.

Ngay lúc gã đang dương dương tự đắc, thân thể bỗng nhiên bị siết chặt.

"Y không thể, nhưng ta có thể." Diệp Phi vung chiếc roi trong tay, kéo vu sư từ trên tháp đá xuống.

Vu sư ngã xuống đất, không hề cảm thấy đau đớn.

Gã nhìn chằm chằm vào chiếc roi trong tay Diệp Phi.

Vẻ đắc ý trong mắt bị thay thế bằng sự kinh ngạc.

"Văn Vương Tiên... ngươi lấy nó từ đâu ra." Vu sư không thể chấp nhận được sự thật này, Văn Vương Tiên, gã chỉ từng nghe nói qua.

Sao hắn lại có được?

Không, chắc chắn là giả, hắn không xứng.

"Ngươi không xứng để biết." Diệp Phi lạnh lùng vung chiếc roi trong tay, quất vu sư văng ra ngoài.

Tiện tay hắn cũng quất luôn những oan hồn đang định lại gần các giáo sư.

Những oan hồn tiếp xúc với Văn Vương Tiên, trong khoảnh khắc

hóa thành khói xanh.

Cuối cùng biến mất không thấy, như thể chưa từng tồn tại.

Vu sư cảm thấy trên người rất đau, cảm giác bỏng rát cũng ngày càng mạnh.

Nhưng Văn Vương Tiên không hề có ý định nới lỏng.

Gã chỉ có thể mặc cho Diệp Phi vung roi, quật qua quật lại.

Một cảm giác nhục nhã lập tức dâng lên.

Tại sao, mình ở đâu cũng không bằng Diệp Phi?

Ngay cả Thập Nhất công chúa năm xưa cũng ái mộ Diệp Phi.

Nếu không phải mình dùng chút thủ đoạn, cũng sẽ không được chôn cùng Thập Nhất công chúa.

"Diệp Phi, ta hận ngươi." Vu sư ngã xuống đất, mặt đỏ bừng.

Không biết là vì tức giận hay vì xấu hổ.

Đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn Diệp Phi.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cùng những người khác nhìn đôi môi mím chặt của Diệp Phi.

"Diệp Phi chắc là tức giận rồi, nếu không cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn với vu sư như vậy, phải không?" Tiền Tinh Vân nhẹ giọng hỏi.

"Chắc là vậy, với thủ đoạn của Diệp Phi tiên sinh, muốn diệt tên vu sư này chắc là dễ như trở bàn tay, sở dĩ Diệp Phi tiên sinh làm vậy là để xả giận." Giáo sư Lý cũng đồng tình với cách nói này.

"Tên vu sư này chắc là ghen tị với Diệp Phi tiên sinh, Diệp Phi tiên sinh bây giờ là đang dạy dỗ hắn." Giáo sư Hoàng cũng nhìn ra, Diệp Phi làm vậy là cố ý.

Cố ý sỉ nhục vu sư như vậy.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu thu lại dao găm trong tay, ngây ngốc nhìn Diệp Phi dạy dỗ vu sư.

Diệp Phi tiên sinh làm sao vậy?

Lẽ nào đây là tức giận?

Nhìn tên vu sư này bị quật qua quật lại mà cũng thấy đau.

Chỉ trong vài phút, đã thấy Diệp Phi xoay tên vu sư đến mặt đỏ bừng.

Vị trí eo trên người, dường như không được hài hòa cho lắm.

Các cư dân mạng tinh ý phát hiện ra một vấn đề.

“Tôi có nhìn nhầm không, sao tôi thấy cơ thể của tên vu sư này có vẻ không ổn nhỉ?

Sao nhìn không được hài hòa vậy?” “Còn không phải sao, tôi cũng thấy không ổn, sao phần eo và phần thân dưới trước đó có vẻ gầy đi, chuyện gì vậy?

Văn Vương Tiên này còn có thể giảm cân sao.” “Ông nói nhảm đấy à, có phải vì tên vu sư này không phải là người, nên mới biến dạng không?” “Chưa chắc đã không phải như vậy.” ...

Diệp Phi mặt không đỏ, thở không gấp, lạnh lùng nhìn vu sư.

“Ngô Tà.” Diệp Phi lạnh lùng lên tiếng.

Ngô Tà nghe tiếng, liền lên đạn, chĩa súng vào thái dương của vu sư.

“Đừng, Diệp Phi ta thừa nhận ta sai rồi, nhưng bây giờ ngươi không thể giết ta, một khi giết ta, ta sẽ hồn bay phách tán, ngươi đã có lỗi với ta, bây giờ còn muốn ta hồn bay phách tán sao?” Vu sư thấy vậy vội vàng giải thích.

“Diệp Phi ta chưa từng có lỗi với bất kỳ ai, lúc còn sống ngươi là một vu sư tâm thuật bất chính, trước đây bào chế thuốc trường sinh bất lão, mục đích là dùng máu tim của hàng vạn người làm thuốc dẫn.” “Cuối cùng lại xúi giục Vạn Nô Vương giết mẹ lấy con.” “Lợi dụng vu thuật hợp nhất thi cốt với Thập Nhất công chúa, bất chấp nguyện vọng của người khác.” “Âm thầm xúi giục Vạn Nô Vương giao dịch với Du Diên, mới gây họa cho bá tánh, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không biết những chuyện ngươi âm thầm làm sao?” Giọng Diệp Phi đanh thép, vang vọng khắp không gian.

Hắn kể rành rọt từng tội ác của vu sư.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đã chứng kiến không ít lịch sử.

Đấu tranh lịch sử họ cũng đã từng thấy, nhưng loại như bây giờ... thì thật sự là chưa từng.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này, lại là một vu sư.

Nghe những lời của Diệp Phi, ngọn lửa giận trong lòng mọi người cũng bị khơi dậy.

Nghĩ đến những thai nhi chưa kịp nhìn thấy thế giới, còn có hố vạn người đang chôn dưới chân.

Thật sự rất đáng căm phẫn.

Các cư dân mạng cũng tức giận không thôi.

“Mẹ kiếp, đừng do dự nữa, giết quách gã đi, thứ này hại bao nhiêu người, giết bao nhiêu người, thật vô liêm sỉ.” “Đệt, giết gã đi, sống hại người, chết rồi còn muốn hại người, không thể để gã sống.” “Đúng vậy, giết gã đi, đừng để gã hít thở thêm không khí ở đây, đó là một sự sỉ nhục.” “+1.” “++1111.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn vào màn hình máy tính trước mặt.

Trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Chương 270

Loại người không coi mạng người ra gì này, không nên sống trên thế giới này.

"Đây là lần đầu tiên tôi đồng tình với việc một người xử quyết một con quỷ như vậy." Hoắc lão nhắm mắt lại một lúc lâu, cố gắng kìm nén cơn giận của mình.

"Hoắc lão, đừng nói là ngài, tôi cũng vậy, thật sự hận không thể chém gã này ra làm trăm mảnh." Giáo sư Phương cũng có cùng suy nghĩ, hận không thể đâm chết gã.

"Yên tâm đi, Diệp Phi sẽ báo thù cho những người đó." Hoắc lão cười khẽ, cầm ly nước lên uống một ngụm.

Trong lăng mộ.

Tay Ngô Tà cầm súng nổi lên một màu trắng nhàn nhạt.

Cậu bóp cò.

Bắn thẳng vào thái dương của vu sư.

"Đừng..." Vu sư muốn rút lui đã không thể.

Văn Vương Tiên trói chặt gã, muốn chạy cũng không chạy được.

"A..." Thân thể vu sư lúc này hóa thành từng làn khói trắng.

Những quỷ hồn và oán hận xung quanh cũng đồng loạt biến mất không thấy.

Khoảnh khắc vu sư biến mất, cả không gian chìm vào yên lặng.

Tiểu Ca thu lại Hắc Kim Cổ Đao, tiếp tục làm người vô hình.

Y lạnh lùng đứng sau lưng Ngô Tà.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cùng những người khác đi đến bên cạnh Diệp Phi.

"Diệp Phi tiên sinh, làm sao ngài biết được tên vu sư này đã làm những chuyện đó?" Tiền Tinh Vân nhớ rằng mình cũng đã tham gia vào đoạn lịch sử đó.

Nhưng ấn tượng về vu sư này không sâu lắm.

Lẽ nào là vì thời gian tiếp xúc lúc đó quá ngắn?

"Tôi đã ở trong đoạn lịch sử này một năm, từ lúc tôi tiếp xúc với đan dược, đã biết thành phần của nó." "Vạn Nô Vương rất muốn có được sự vĩnh sinh, nhưng hắn ta suốt không có cơ hội, cũng nhận ra tôi sẽ không luyện đan dược cho hắn." "Cuối cùng không thể không đồng ý giao dịch với Du Diên." "Tất cả những chuyện này đều do tên vu sư này âm thầm giở trò." Diệp Phi thu lại chiếc roi trong tay, nhàn nhạt giải thích.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng những người khác nghe xong, lập tức hiểu ra.

Trong lăng mộ đầy rẫy nguy cơ này, quả thật cần một người hiểu vu thuật.

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu tức giận như vậy." Ngô Tà cười khẽ nói.

"Chỉ là cảm thấy những bá tánh đó không nên chết thảm như vậy thôi." Diệp Phi vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Tiền Tinh Vân còn định hỏi thêm thì phát hiện mặt đất dưới chân đang có biến hóa.

Mọi người đồng loạt rơi xuống dưới.

Phịch!

“Khụ khụ...

đau chết tôi rồi.” “Cậu đừng đè lên người tôi, nặng chết đi được.” “May mà có cậu, không thì cái lưng bị thương này của tôi không khá lên được rồi.” “Chết tiệt, cái gì thế này, cấn quá.” Đội khảo cổ lấy ra thứ đang cấn ở eo.

Khi nhìn thấy thứ trong tay, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi.

“A...” Một sinh viên bị bộ xương khô trong tay dọa cho hết hồn, vội vàng ném nó đi.

Cậu ta bị dọa không nhẹ.

Những người xung quanh nghe tiếng hét vội vàng nhìn cậu.

Mặt cậu sinh viên này sợ đến trắng bệch, theo bản năng níu lấy cánh tay giáo sư.

“Giáo sư, xương khô...” Cậu ta ấp úng một lúc lâu, mới nói được một câu hoàn chỉnh.

“Chúng tôi biết ở đây có xương khô, không phải chân cậu đang giẫm lên đó sao?” Giáo sư Hoàng biết cậu ta sợ hãi, lên tiếng an ủi.

Nhưng lời an ủi này còn tệ hơn là không an ủi.

Cậu sinh viên bị lời nói của ông dọa cho sợ, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Thấy dưới chân mình toàn là hài cốt, cậu ta sợ đến chết khiếp.

Tiền Tinh Vân nhìn bộ dạng của giáo sư Hoàng, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Để một đứa trẻ chấp nhận hiện thực cũng cần có quá trình.

Cách này quá thẳng thắn rồi.

“Dưới chân chúng ta chính là nơi đặt trận pháp, hay là rời khỏi đây đi.” Ngô Tà đã từng nghĩ đến cảnh tượng ở đây, nhưng không ngờ lại là bộ dạng như bây giờ.

Xung quanh toàn là thi cốt, cần bao nhiêu người mới biến thành như vậy.

Cậu sinh viên nhát gan phía sau vội vàng gật đầu lia lịa.

Nơi này thật sự không thể ở lâu được.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu vẫn đi ở phía trước.

Phía sau vẫn là Ngô Tà, Diệp Phi và Tiểu Ca ba người đi cuối.

“Diệp Phi huynh đệ, vu sư và Du Diên có quan hệ gì?

Tại sao họ lại quen biết nhau?” Ngô Tà vẫn rất e ngại sự tồn tại của Du Diên.

Sinh vật này từ đâu đến, vẫn chưa biết, trong bút ký cũng chưa từng ghi chép qua.

“Tên vu sư này lúc còn sống là một vu sư cấp cao, trong cấp bậc của pháp sư Shaman, vu sư cấp cao có thể thông qua tà thuật triệu hồi tà linh.” “Du Diên chính là sản vật mà hắn triệu hồi ra, tên vu sư này để có thể đánh bại ta, không tiếc bán đi linh hồn của mình, mục đích là để hạ bệ ta.” “Cuối cùng cũng trở thành vật hy sinh của Du Diên, thật là đáng thương.” Diệp Phi như thể cảm thán.

Lòng người mới là kẻ thù lớn nhất.

Ngô Tà nghe xong, cũng cảm thấy tên vu sư này mới là kẻ đáng thương nhất.

“Vạn Nô Vương đã điên rồi, vì sự vĩnh sinh của mình mà không tiếc hy sinh thần dân và bá tánh, như vậy có thật sự đáng không?” Ngô Tà đột nhiên cảm thán một câu.

“Có đáng hay không cũng không còn quan trọng nữa, sự thay đổi của các triều đại đế vương cổ đại không ai có thể thay đổi được.” Diệp Phi lạnh lùng đáp lại.

Tiếng xương cốt vỡ vụn dưới chân, kích thích màng nhĩ của mọi người có mặt tại đây.

Các cư dân mạng trong phòng livestream vẫn đang hồi tưởng lại phong thái vừa rồi của Diệp Phi.

“Tôi phát hiện đại lão càng đẹp trai hơn rồi có ai thấy không, đặc biệt là cú vung roi đó, vung thật là đẹp.” “Tôi cũng nghĩ vậy, thật quá đẹp trai, sao lại có thể đẹp trai như vậy chứ.” “Tôi muốn gả cho đại lão quá, không chỉ bác học đa tài, còn có bản lĩnh thông thiên, thật quá đẹp trai.” “Cô đi tắm rồi ngủ đi, như vậy nhanh hơn đấy, nửa kia của đại lão đâu phải là hạng bá tánh như các cô có thể mơ tưởng?” “Còn không phải sao, đó là đại lão của mọi người, không phải của riêng cô, cô đi tắm rồi ngủ đi.” “Tôi chỉ nghĩ thôi cũng không được sao.” Cuộc đối thoại của các cư dân mạng không sót một chữ nào lọt vào mắt Ngô Tà và Diệp Phi.

Tiểu Ca cũng thấy được, chỉ là trực tiếp phớt lờ.

“Diệp Phi huynh đệ, cậu thật là đắt hàng đấy.” Ngô Tà thấy các cư dân mạng này đều đang trêu chọc, cộng thêm bây giờ nguy cơ đã không còn.

Cậu không nhịn được cũng lên tiếng trêu theo.

“Chỉ là nói đùa thôi, cần gì phải coi là thật.” Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Tư duy của đám cư dân mạng này đúng là đỉnh, thật sự dám nghĩ.

“Tôi cũng rất tò mò, cậu sẽ cưới người như thế nào làm vợ.” Trong lòng Ngô Tà cũng có cùng suy nghĩ với đám cư dân mạng này.

“Duyên phận tự có trời định.” Diệp Phi không muốn nói về chủ đề này.

Bây giờ mình là thân bất tử, nếu cưới vợ.

E là cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Giờ nghĩ lại, đến lúc đó có phải sẽ rất cô đơn không?

Nghĩ đến đây, Diệp Phi quyết định từ bỏ ý nghĩ này.

Mọi người đi đến một vách đá.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu dùng dao găm leo lên, cuối cùng thả dây thừng xuống.

Kéo từng giáo sư một lên.

Sau khi mọi người từ dưới lên, mới nhìn rõ được.

Cái gọi là hố vạn người nói còn là ít.

Chương 271

Đây đâu phải là hố vạn người, mười mấy vạn người cũng có rồi.

“Đây có phải là giết hết cả người nước Đông Hạ không, sao thi hài lại nhiều như vậy.” Tiền Tinh Vân còn dụi mắt mình.

Điều này quả thực không thể tin được.

“Chưa biết chừng có khả năng đó, Vạn Nô Vương này bị người ta mê hoặc rồi.” Giáo sư Lý cũng cảm thấy có khả năng này.

Chẳng lẽ là người trong quân đội sao?

“Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa đi tiếp, vừa rồi mọi người cũng vất vả rồi.” Ngô Tà thấy mấy sinh viên này chân đều mềm nhũn, bèn đề nghị.

“Ừm.” Các sinh viên và lính đánh thuê ngồi xuống đất, lấy bình nước ra uống.

Từ lúc nãy đến giờ suốt đang chạy, đầu tiên là bị thỏ đuổi.

Sau đó bị chuột lớn đánh, lại còn nước rồi lửa, cũng bị giày vò đủ rồi.

Diệp Phi ngồi xuống đất, lấy gừng từ trong túi ra.

Chuẩn bị đun nước, nấu một ít canh gừng uống.

Mọi người uống canh gừng xong, trên người cũng cảm thấy ấm áp.

Trước đó suốt đổ mồ hôi, bây giờ trên người sớm đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Từng cơn từng cơn toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ uống một ít canh gừng, cảm thấy đỡ hơn nhiều.

“Diệp Phi tiên sinh, theo phỏng đoán của ngài, bây giờ còn bao xa nữa mới đến chủ mộ của Vạn Nô Vương?” Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi trước mặt, chủ động hỏi.

“Sắp rồi, rất nhanh sẽ đến.” Diệp Phi đang loay hoay với bát canh gừng trong tay, múc cho mình một bát.

Tiểu Ca đứng bên cạnh họ, im lặng hồi lâu.

“Vạn Nô Vương cố ý bố trí Huyền Minh Trận ở đây, có phải muốn trừ khử vu sư không?” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng hỏi.

“Lòng nghi kỵ của đế vương là nặng nhất, tuyệt đối sẽ không dung túng có người lại nghiên cứu ra thuốc trường sinh, vu sư cũng là một phần bị lợi dụng.” Diệp Phi nghe xong, động tác uống canh dừng lại.

“Diệp Phi huynh đệ, Vạn Nô Vương từ đầu đã chôn tên vu sư này cùng Thập Nhất công chúa, lúc đó đáng lẽ đã hồn bay phách tán rồi, nhưng sao lại xuất hiện ở đây?” “Có phải là cố ý không?

Hay là nói sớm đã biết có người sẽ nhắc đến tên vu sư?” Trong đầu Ngô Tà hiện lên một ý nghĩ.

Không lẽ lại tính toán lòng người chuẩn xác đến vậy sao?

Diệp Phi uống cạn bát canh trong tay, nghiêng đầu nhìn Ngô Tà.

“Đây là bản năng, trận pháp này là do vu sư đó bố trí, vậy thì tự nhiên cũng sẽ nghĩ đến người này, đây là bản năng.” Ngô Tà và các giáo sư lập tức hiểu ra, cũng khó trách lại nghĩ đến gã.

Đổi lại là ai cũng sẽ nghĩ đến tên vu sư này.

Cư dân mạng trước đó nói tên vu sư cuối cùng cũng tìm được một lời giải thích hợp lý.

“Các ông xem đi, chính là vì trận pháp này do tên vu sư đó bố trí, tôi mới nghĩ đến đây.” “Thôi đi ông ơi, đừng tìm cớ cho mình nữa, nói thì cũng nói rồi đâu phải chuyện gì to tát, hơn nữa bây giờ đã giải quyết xong.” “Đúng vậy, lời của ông nói cũng nói rồi, giải thích cũng vô nghĩa, nhưng cũng không quan trọng nữa rồi.” “Các người đúng là một lũ vuốt đuôi, vừa rồi các người dám nói các người không nghĩ đến tên vu sư này sao?” “Chúng tôi nghĩ đến, nhưng không nói ra.” ...

Trong lăng mộ.

Các giáo sư và lính đánh thuê nghỉ ngơi một lát.

Tiếp tục lên đường.

Đi một giờ, mới đến một cửa.

Trước mắt xuất hiện một cánh cửa đồng khác.

Phía trên khắc hoa văn Chu Tước.

“Sao lại có một cánh cửa đồng nữa?” Đội trưởng Lâm nghĩ đến cánh cửa trước đó, đã đi qua hai cái.

Còn hai cái nữa sao?

Không thể nào?

Thế này thì đến bao giờ mới đến được phòng mộ chính.

“Đây là cánh cửa đồng cuối cùng.” Giọng điệu của Tiền Tinh Vân rất chắc chắn khi nhìn vào biểu tượng Chu Tước trên đầu.

“Giáo sư, đây không phải là cái thứ ba sao?” Đội trưởng Lâm nhớ là ba cái mà.

“Không phải, đây là cái thứ tư, ngay trước khi chúng ta vào Huyền Minh Trận đã xuất hiện cửa đồng Huyền Vũ.” “Đây là cánh cửa đồng cuối cùng.” Giáo sư Lý trước khi đi đến đây, còn đặc biệt chú ý đến cánh cửa trước đó.

Lúc đó còn tưởng là nhìn nhầm, lúc đó định hỏi họ có nhìn thấy không thì.

Lại xuất hiện một số nguy hiểm, căn bản không kịp hỏi.

"Không phải nói là cửa đồng sao?

Sao cánh cửa đó cũng tính à?" Đội trưởng Lâm là một người thô lỗ, đột nhiên không hiểu ý nghĩa trong đó.

"Cửa của bốn thần thú đều là cửa đồng, những cái khác cậu không cần phải nghĩ." Ngô Tà im lặng một lát, lên tiếng giải thích.

"Vậy có phải nghĩa là, sau cánh cửa này có thể là phòng mộ chính không?" Mắt đội trưởng Triệu sáng lên, không thể chờ đợi được hỏi.

Ngô Tà nghe xong, đầu tiên là sững sờ, cuối cùng lắc đầu phủ nhận.

Bây giờ cũng khó nói rõ, rốt cuộc sau cánh cửa có phải là phòng mộ chính hay không.

"Tôi cũng không biết, lát nữa mở ra sẽ biết." Ngô Tà bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Diệp Phi nhìn vào cánh cửa đồng cuối cùng.

Tâm tư của Vạn Nô Vương đã không còn là một kẻ lỗ mãng như ban đầu, làm người xử thế đều rất cẩn thận.

Vô cùng thận trọng.

Sau cánh cửa này, rốt cuộc là thứ gì, bây giờ vẫn khó nói.

Ngược lại... trong lòng Vạn Nô Vương rốt cuộc đang nghĩ gì?

Bây giờ không ai có thể đoán được.

Trong đầu Diệp Phi hồi tưởng lại cảnh ban hôn trước đó, Vạn Nô Vương lúc đó... dường như là hận ý?

Tại sao lại hận hắn?

Trong lòng Diệp Phi lóe lên một tia nghi ngờ.

Lẽ nào Vạn Nô Vương này quen biết hắn.

“Hệ thống, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Diệp Phi âm thầm hỏi hệ thống trong lòng. 【Túc chủ, sau khi ngài đổi hết phần thưởng ở đây, ngài sẽ biết.】 Lần này hệ thống hiếm khi nể mặt trả lời Diệp Phi.

Nhưng trong lòng Diệp Phi vô cùng cạn lời.

“Hệ thống, lời này của ngươi chẳng khác nào không nói, đây có được coi là trả lời không?” Diệp Phi tức giận. 【Túc chủ, xin ngài cho tôi một câu trả lời tiêu chuẩn.】 Diệp Phi: ...

Ngươi được lắm.

Ngay lúc Diệp Phi đang 'đấu trí đấu dũng' với hệ thống.

Ánh mắt của mọi người đã đổ dồn vào Diệp Phi.

Dường như đang chờ hắn ra lệnh.

Diệp Phi mới là chủ lực.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt xung quanh, đột nhiên hoàn hồn.

“Tạm thời đừng mở cửa.” Diệp Phi nhìn cánh cửa đồng trước mắt, nhìn chằm chằm hồi lâu.

Cuối cùng lên tiếng nói.

Chương 272

“Tại sao?

Có phải cánh cửa này có vấn đề gì không?” Tiền Tinh Vân nghe vậy, vội vàng hỏi.

“Quả thực có chút vấn đề, trong cánh cửa này có thứ gì đó.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Trong lòng Ngô Tà và đội trưởng Lâm cùng những người khác chùng xuống.

Một cánh cửa đồng, bên trong đó sẽ có thứ gì?

“Đội trưởng Lâm, anh có thể dùng dao găm đặt lên cửa, yên lặng đợi một phút là được.” Diệp Phi thấy bộ dạng do dự của những người này, lạnh lùng lên tiếng.

Tiền Tinh Vân và các giáo sư khác cùng lính đánh thuê, còn có các sinh viên đều đang chờ đợi.

Cư dân mạng cũng đang bàn luận.

“Các ông đoán xem trong cánh cửa này sẽ có thứ gì?” “Thứ gì không quan trọng, quan trọng là, ông chỉ cần nghe theo lời đại lão là được, đây là sự giác ngộ của một fan cứng như tôi.” “Thôi đi ông ơi, còn fan cứng nữa, ông suýt nữa còn hại cả giáo sư và đại lão, ông còn có mặt mũi nói chuyện này sao.” “Không phải đã nói rồi sao, không nói chuyện này nữa?

Đó là suy nghĩ bình thường của tôi được không?” “Bây giờ chúng ta tập trung vào cánh cửa này, các ông đừng lạc đề nữa, tôi càng tò mò hơn về thứ bên trong cánh cửa này.” “Tôi cũng vậy, tôi cũng tò mò, đây là tình huống gì?” “Lát nữa sẽ biết thôi, chỉ cần đợi một phút

không phải là đủ rồi sao?" ...

Cả nước Đại Việt và những người trong lăng mộ đang nhìn vào cánh cửa đồng này.

Ngay lúc đội trưởng Lâm đặt dao găm lên cửa.

Khi dao găm đặt trên cửa được một phút.

Con dao găm đột nhiên gãy.

Ngay sau đó liền thấy một cái mỏ chim không lớn không nhỏ.

Nó đang há cái miệng đầy răng cương thi, cắn đứt con dao găm của đội trưởng Lâm.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu hai người nhìn cái miệng chui ra từ trong cửa.

Không khỏi kinh hãi trong lòng, vội vàng lùi lại mấy bước.

Theo bản năng rời xa cánh cửa đồng.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng những người khác nhìn nhau.

Đang định tiến lên hỏi thì.

Ngay sau đó liền thấy một bên cánh cửa truyền đến tiếng kêu kít kít.

Mọi người nhìn lên cửa, liền thấy trên cửa là những cái miệng.

Đang giương nanh múa vuốt như thể đang gào thét.

Còn có hàm răng sắc bén đó.

Trên răng còn có màu xanh nhàn nhạt.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng xanh lục lấp lánh.

"Đây là thứ gì?

Sao lại ở trong cửa?" Trong mắt Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý tràn

ngập kinh ngạc.

Ở đây toàn là những thứ quỷ dị thì thôi đi, sao trên cửa cũng giở trò?

Còn để người ta sống không?

Các lính đánh thuê nhìn những cái miệng chi chít khắp cánh cửa.

Hội chứng sợ lỗ sắp phát tác rồi.

Đây là thứ gì vậy, sao lại kinh khủng thế.

Tiếng kêu kít kít, kích thích màng nhĩ của mọi người có mặt.

Các cư dân mạng đang xem trực tiếp bây giờ cũng cảm thấy da đầu tê dại.

"Vãi chưởng, đây là cái quái gì vậy?

Côn trùng hay là chim, sao nhìn đáng sợ thế." "Đừng nói ông thấy đáng sợ, tôi còn cảm thấy lông tóc trên người dựng đứng hết cả lên, đây là thứ gì?" "A a, hội chứng sợ lỗ của tôi sắp phát tác rồi, đây là chuyện gì?

Sao trên cửa toàn là thứ này, đây là tình huống gì?" "Sao chỉ thấy miệng thôi, ngũ quan đâu?

Ngũ quan đi đâu rồi?" "Đúng vậy, lát nữa có phải sẽ lộ ra mắt không?" ...

Ngay lúc các cư dân mạng đang chờ xem.

Thì chú ý đến bên trong cửa bắt đầu lộ ra những đôi mắt đỏ rực.

Từng đôi mắt một giống như quả chuông đồng.

Trợn to đến mức khiến người ta cảm thấy nhức mắt.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn vào sinh vật mới xuất hiện.

Tam quan của hai người đã bị chấn động.

“Trong lăng mộ Vạn Nô Vương thật sự có thể gọi là bách khoa toàn thư động vật, những thứ nên xuất hiện và không nên xuất hiện đều có đủ cả.” Hoắc lão là người đầu tiên hoàn hồn.

Đối với sự an nguy của Diệp Phi và họ, ông không còn lo lắng gì nữa.

Chỉ tò mò, thứ này có điểm gì đặc biệt.

Giáo sư Phương nhìn bộ dạng của Hoắc lão, lập tức kinh ngạc.

“Hoắc lão, ngài có lo lắng không vậy?

Sắc mặt ngài trông như đang xem kịch vậy.” Giáo sư Phương bây giờ có chút không hiểu.

“Bản lĩnh của Diệp Phi còn cần phải lo lắng sao?

Ông bây giờ nên lấy giấy bút ra ghi chép lại, ghi lại những thứ ở đây, sau này đây đều là một phát hiện trọng đại trong nghiên cứu sinh vật học.” Hoắc lão vô cùng thong dong giải thích.

“Đúng đúng đúng, ông không nói tôi cũng quên mất.” Giáo sư Phương lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng lấy giấy bút ra.

Ghi lại từng thứ một vào hồ sơ.

Sau này đều sẽ dùng trong sách giáo khoa.

Trong lăng mộ.

“Đây là thứ gì vậy, sao lại...” Tiền Tinh Vân nhìn mà cảm thấy mắt mình cũng đau.

“Còn không phải sao?

Mắt tôi cũng đau rồi, tôi còn lo mắt của thứ này có rơi ra khỏi hốc mắt không.” Giáo sư Lý phía sau nói, còn dụi mắt mình.

Nhìn mà cũng thấy mắt mỏi.

“Không ngờ tôi thật sự đã nhìn thấy, tôi suốt cho rằng cả đời này sẽ không gặp được.” Ngô Tà thấp giọng lẩm bẩm.

Sự kinh ngạc trong mắt không cần nói cũng biết.

Tiểu Ca lạnh lùng đứng sau lưng Ngô Tà.

Ánh mắt lạnh lùng vô tình suốt đều nhìn vào cánh cửa đồng đối diện.

Thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Ngô Tà tiên sinh, ngài có biết thứ này không?” Tiền Tinh Vân vừa hay nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngô Tà, không thể chờ đợi được hỏi.

Kể từ khi đến đây.

Các giáo sư như họ đều ở trong trạng thái vô dụng.

Lần đầu tiên phát hiện kiến thức văn hóa của mình, vậy mà lại không có chút tác dụng nào.

Không khỏi cảm thán bản lĩnh của mình học uổng phí rồi sao?

“Đây là một loại chim, loại chim này gọi là Huyết Thần Điểu, được tạo ra bằng cách dung hợp linh hồn của những thị vệ trung thành với tà thuật.” “Những thị vệ này đáng lẽ là những vệ binh trung thành của Vạn Nô Vương, để bảo vệ Vạn Nô Vương, không tiếc dùng một phương thức khác mới biến thành như vậy.” “Diệp Phi huynh đệ nói không sai, tên vu sư này quả thực không thể để lại, tên vu sư này thật sự là một kẻ tâm thuật bất chính.” Trong lòng Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà.

“Loại chim này có tác dụng gì?” Giáo sư Lý tiếp tục hỏi.

Chương 273

“Bảo vệ cửa mộ, không ai có thể lại gần, nếu không phải Tiểu Ca và Diệp Phi huynh đệ phát hiện sớm, lúc này chúng ta đã chạm vào cửa mộ, lúc này e là cũng giống như con dao găm kia.” “Cho dù không bị cắn chết cũng sẽ bị độc chết.” Ngô Tà mặt mày nghiêm trọng nhìn vào cửa mộ.

“Có cách nào không?” Giáo sư Quách thấy những con Huyết Thần Điểu này đã có xu hướng xông ra.

Trong lòng âm thầm lo lắng.

“Trên bút ký ghi là bảo tôi chạy nhanh lên, nhưng tình hình bây giờ, giáo sư Quách hỏi tôi còn không bằng hỏi Diệp Phi huynh đệ.” Ngô Tà rất không phúc hậu đẩy Diệp Phi ra, dù sao bây giờ Diệp Phi cũng sẽ giải thích rõ ràng.

Diệp Phi bị đột nhiên gọi tên, đầu tiên là sững sờ.

Cuối cùng bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ngô Tà này thật biết chuyển chủ đề.

Cứ như vậy đẩy hắn ra sao?

Không đợi Diệp Phi nói gì.

Tiếng của đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu đột nhiên truyền đến.

“Ra rồi, mau chạy.” Đội trưởng Lâm đột nhiên chạy qua, đẩy họ chạy về phía sau.

“Không đúng, không nên ra nhanh như vậy, chuyện gì vậy?” Ngô Tà thấy Huyết Thần Điểu lao tới, không khỏi kinh ngạc.

“Đừng nói nữa, mau chạy đi,” Các lính đánh thuê bên cạnh kéo Ngô Tà bắt đầu chạy.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, không chút do dự rạch lòng bàn tay.

Khi máu Kỳ Lân dính vào người Huyết Thần Điểu, tác dụng gần như là vô dụng.

Huyết Thần Điểu không hề bị thương, Tiểu Ca cũng ngây người một lúc.

Chuyện gì vậy?

“Huyết Thần Điểu tuy là do tà thuật tu luyện mà thành, nhưng bản tâm thật sự không thể coi là tà thuật.” “Không chỉ như vậy, còn là một đám người chính nghĩa, máu Kỳ Lân của cậu đối với tà vật có tác dụng, đối với chúng là vô dụng.” Diệp Phi thấy Tiểu Ca ngây người, chủ động giải thích.

“Không thể làm hại Ngô Tà.” Tiểu Ca đối phó tà vật thì được, nhưng đối phó với những người trung thành này.

Quả thực không có cách nào.

“Lùi lại mười mét, chúng sẽ không tiếp tục đuổi theo.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng hét.

Các giáo sư và sinh viên đội khảo cổ vội vàng chạy về phía sau.

Các cư dân mạng nhìn những con Huyết Thần Điểu mắt đỏ ngầu.

Cảm thấy đau đầu.

“Cái này tôi cũng không biết nên nói thế nào cho phải, nói chúng đáng thương đi, ngoại hình này thật sự khiến người ta không thích nổi.” “Tôi cũng thấy vậy, Huyết Thần Điểu không phải thuộc loài chim sao?

Sao trên người không có lông vậy?

Đây là tình huống gì?" "Không phải, bây giờ chúng ta nên băn khoăn là làm sao để qua được cánh cửa này chứ?

Bây giờ là lúc băn khoăn về ngoại hình sao?" "Bây giờ tôi không lo, tôi cảm thấy đại lão nhất định sẽ giải quyết được, đại lão là sự tồn tại như thần vậy." "Vãi, ông thật lười động não, được rồi, tôi cũng thấy đại lão sẽ xử lý tốt, chỉ là không ngờ Vạn Nô Vương đã làm ra những chuyện đó rồi, mà vẫn có binh sĩ đi theo hắn, không tiếc biến mình thành như vậy." ...

Mười mét bên ngoài.

Diệp Phi và Tiểu Ca là những người cuối cùng đứng ở nơi cách đó mười mét.

Lối đi trước đó đã bị Huyết Thần Điểu lấp đầy.

Hầu như đã chặn hết tất cả lối đi.

"Vậy phải làm sao bây giờ?

Dao găm của chúng ta căn bản không có sức sát thương, dao của Trương tiên sinh cũng vô dụng, vậy chúng ta phải qua đó bằng cách nào?" Đội trưởng Lâm bây giờ bắt đầu có chút lo lắng.

Cứ như vậy thì làm sao đây?

Lẽ nào cứ bị những thứ này chặn lại.

Nhất thời những người này đều chìm vào suy tư.

Mà những con Huyết Thần Điểu này đều đang nhe răng trợn mắt với họ, nhìn chằm chằm.

Nhưng lại không có ý định xông vào đại khai sát giới.

Điều này khiến các giáo sư không khỏi cảm thấy tò mò.

Cẩn thận quan sát những con Huyết Thần Điểu trước mắt.

Miệng giống như dơi, mắt tròn xoe trợn rất to.

Tai nhọn, vểnh ra sau.

Sau lưng còn có một đôi cánh, đều đang tỏa ra ánh sáng đỏ.

"Giáo sư Lý, mọi người xem trên người những con Huyết Thần Điểu này đều là ánh sáng đỏ, nhưng trên bụng lại không có." Tiền Tinh Vân cẩn thận quan sát trên người những con Huyết Thần Điểu này.

Ngay trên bụng chúng, lại là màu trắng nhàn nhạt.

Trên màu trắng còn có một hàng chữ màu đỏ.

Nhưng không nhìn rõ trên đó viết gì.

"Đây chắc là văn tự thời Đông Hạ, đoạn văn tự này, dường như chỉ có Diệp Phi tiên sinh mới đọc hiểu." Giáo sư Lý nhìn chằm chằm những con Huyết Thần Điểu hồi lâu.

Văn tự này giống hệt như văn tự đã thấy trước đó.

"Vậy thì hỏi Diệp Phi tiên sinh đi." Giáo sư Quách và giáo sư Hoàng hai người chủ động đề nghị.

Dù sao tất cả ở đây đều là một phần của lịch sử, không thể bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để phát huy lịch sử.

Những văn tự này cũng rất quan trọng.

Lúc này Diệp Phi đang giao lưu với hệ thống.

Bây giờ điểm tích lũy và độ hot đã tính bằng trăm triệu, mọi thứ đều kịp. 【Ting, chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ phụ, siêu độ trung hồn.】 【Có thể nhận được phần thưởng, ba viên Trấn Hồn Thạch.】 【Túc chủ có cần đổi đạo cụ nhỏ không?】 Diệp Phi không

khỏi cảm thấy cạn lời.

Siêu độ trung hồn, hắn cũng phải có bản lĩnh đó chứ, nếu không dùng gì để siêu độ?

"Đương nhiên là cần, không thì tôi dùng gì để siêu độ." Nhưng khi Diệp Phi nhìn thấy số điểm đổi, lưỡi cũng muốn rớt ra.

"Hệ thống ngươi đang chơi ta phải không?

Đổi một bộ kinh văn cần một trăm triệu?

Ngươi đùa ta à?" Nhưng hệ thống không hề trả lời.

Diệp Phi vô cùng cạn lời, đây là giả chết sao?

Nhưng không đổi thì cũng không qua được.

Máu Kỳ Lân cũng không có cách nào giải quyết được những trung hồn chính nghĩa.

Những thứ của mình quả thực không có cách nào giải quyết được những trung hồn này.

Suy nghĩ một lát, những thứ trong tay đều là những thứ đối phó tà vật.

Dường như thiếu một vài thứ hướng thiện của đạo nhân.

Diệp Phi không thể không gật đầu đồng ý đổi.

Không thì làm sao bây giờ?

"Được được được, ta đồng ý." Lời của Diệp Phi vừa dứt, kinh văn trong cột tùy chọn liền tỏa ra ánh sáng.

Từng chữ từng câu kinh văn xếp hàng tiến vào đầu óc của hắn.

Phát hiện ngoài Vãng Sinh Chú ra, còn có rất nhiều thứ dùng để trừ ma.

Còn có ẩn thân chú các loại.

Nhìn qua thì có vẻ có đủ cả.

Trong lòng Diệp Phi lúc này mới có một chút bình tĩnh.

Chương 274

Nếu thật sự có tác dụng, bỏ ra một trăm triệu cũng đáng.

Ngay lúc chuẩn bị tiêu hóa những kinh văn này.

Thì bị giáo sư Quách cắt ngang.

“Diệp Phi tiên sinh, chúng tôi có chuyện muốn hỏi một chút.” Trên mặt giáo sư Quách và giáo sư Hoàng hai người mang theo một tia ôn hòa.

Diệp Phi nhìn bộ dạng của hai người liền biết là có việc cầu xin hắn.

“Chuyện gì?” “Chúng tôi thấy trên bụng của những con Huyết Thần Điểu này có khắc văn tự, chúng tôi rất muốn biết những văn tự này có ý nghĩa gì, cho nên chúng tôi muốn biết nội dung của những văn tự đó.” Giáo sư Quách ôn hòa giải thích.

Diệp Phi nghiêng đầu nhìn những con Huyết Thần Điểu này, quả thực trên bụng thấy được một số văn tự.

“Trên bụng con chim này viết chữ Cáp Hàn Nhi, một con khác tên là Trát Lâm.” Diệp Phi dịch từng chữ một trên đó ra.

“Ngài nói gì?

Trát Lâm?” Giáo sư Quách còn tưởng mình nghe nhầm, không chắc chắn hỏi lại.

Diệp Phi có chút ngạc nhiên nhìn giáo sư Quách.

Các cư dân mạng thấy bộ dạng của giáo sư, tò mò.

“Sao vậy?

Nhìn bộ dạng của giáo sư Quách, lẽ nào quen biết Trát Lâm này?”

“Hình như vậy, trước đó không phải nói là tâm phúc của Vạn Nô Vương sao?” “Chưa biết chừng Trát Lâm này cũng là một trong số đó.” “Phải nói là, rất có khả năng, có phải tên trên bụng này, chính là tên lúc còn sống của những con Huyết Thần Điểu này không?” “Chắc là vậy, đây đều là trung hồn, sau khi chết đều sẽ được ghi tên trên bia công đức, nếu thật sự được hậu nhân biết đến, những người này đều là anh hùng.” “Điều đó thì đúng, nếu không phải lịch sử Đại Việt của chúng ta bị đứt gãy nghiêm trọng như vậy, chưa biết chừng những binh sĩ trung can nghĩa đảm này đã được khắc vào sách giáo khoa rồi.” ...

Tiền Tinh Vân thấy bộ dạng của giáo sư Quách, như thể không nỡ, như thể đang hồi tưởng.

“Ông quen biết Trát Lâm này sao?” Câu này là câu khẳng định.

“Khi tôi dung hợp lịch sử, dưới trướng tôi có một thập phu trưởng, tên là Trát Lâm.” “Vừa rồi Diệp Phi tiên sinh đọc những người này đều là địa vị thập phu trưởng, xem ra muốn trở thành Huyết Thần Điểu cũng cần có cấp bậc, không phải ai cũng có thể trở thành Huyết Thần Điểu.” Giáo sư Quách còn nhớ cậu thiếu niên tên Trát Lâm đó, trước đó chính cậu ta nói muốn trở thành.

Tướng quân giống như ông.

Suốt đang phấn đấu.

Nhưng không ngờ lại có kết cục như bây giờ.

“Giáo sư Quách nói đúng, Huyết Thần Điểu quả thực không phải người bình thường đều có thể làm được, cần có đủ sự trung thành và dũng khí.” “Linh hồn cũng phải chịu không ít sự dày vò và đau khổ mới có thể thành tựu một con Huyết Thần Điểu.” Ngô Tà cũng ở một bên bổ sung.

Nhưng bây giờ quả thực đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Bây giờ muốn đi vào thì phải giải quyết những thứ này trước.

Nhưng đều là những người chính nghĩa, muốn đi qua gần như là khó càng thêm khó.

Phải làm sao bây giờ?

Khóe mắt nhìn Diệp Phi tiếp tục đứng ngây người tại chỗ.

Chính xác mà nói đây là đang trầm ngâm.

Diệp Phi vừa tiêu hóa xong những thứ trong đầu.

Nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần, nghiêng đầu nhìn Ngô Tà đi tới.

"Diệp Phi huynh đệ, cậu có cách nào hay không?

Cứ như vậy chẳng phải là lãng phí thời gian của mọi người sao?" Ngô Tà luôn cảm thấy người đàn ông này có cách.

"Đây đều là những binh sĩ tốt trung thành vì nước, sau khi chết trở thành Huyết Thần Điểu đã rất thê thảm." "Chúng ta bây giờ cũng không cần thiết phải đuổi cùng giết tận, tôi quả thực có một cách." Diệp Phi nhàn nhạt nhìn những con Huyết Thần Điểu đang nhìn chằm chằm bên cạnh.

Chúng đang giương nanh múa vuốt nhìn chằm chằm họ.

"Ý của cậu là siêu độ?" Trong đầu Ngô Tà hiện ra một từ.

Diệp Phi khẽ gật đầu.

"Nhưng cậu có biết không?" Ngô Tà không biết những thứ này.

"Chú Ba có dạy tôi một chút, hy vọng có tác dụng." Lời này của Diệp Phi nói rất khiêm tốn.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng những người khác nhìn

bộ dạng của Diệp Phi.

Khóe miệng giật giật.

Rõ ràng sớm đã nghĩ ra cách rồi, còn ở đây giả vờ khó xử.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng những người khác thì không nghĩ như vậy.

Nếu có thể siêu độ được những trung hồn này, cũng là một chuyện tốt.

Các cư dân mạng thấy những người trong lăng mộ đều có sắc mặt khác nhau, cười không ngớt.

"Ha ha, tôi cá, đại lão thực ra sớm đã biết cách rồi." "Cú cá cược này của ông không thành lập, tôi cũng tán thành." "Tôi cũng nghĩ vậy, ông xem bộ dạng giả vờ khó xử của đại lão kìa, còn là kỹ năng diễn xuất non nớt như vậy, thật cười chết tôi." "Ha ha ha, tôi vẫn thấy đại lão nói nhảm một cách nghiêm túc là đáng yêu nhất." "Tôi cũng tán thành." ...

"Nam mô a di đa bà dạ, đát tha già đa dạ..." Diệp Phi ngồi xuống đất, giọng nói trầm thấp truyền đến.

Từng tiếng Vãng Sinh Chú vang lên.

Những con Huyết Thần Điểu trước đó đang giương nanh múa vuốt lúc này vẻ mặt hung tợn đã bị thay thế bằng sự mê mang.

Con ngươi trợn to muốn lồi ra ngoài cũng đang từ từ thu lại.

Trên mặt và trên người cũng xảy ra những thay đổi khác nhau.

"Đừng nói, tôi nghe mà cũng thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều." Trong lòng Tiền Tinh Vân bây giờ vô cùng ôn hòa.

Tâm trạng bực bội và căng thẳng trước đó cũng biến mất không thấy.

“Tôi cũng vậy, có một cảm giác được thanh tẩy.” Giáo sư Lý cảm thấy trên người một trận sảng khoái.

Các lính đánh thuê quanh năm đều bị máu tanh xâm thực.

Giữa hai hàng lông mày đều là sự bạo ngược, rõ ràng chỉ là Vãng Sinh Chú.

Vậy mà lại cảm thấy trên người xuất hiện cảm giác rất nhẹ nhõm.

Từng người một nhắm mắt lại, cảm nhận sự thanh tẩy từ giọng nói của Diệp Phi.

Cả phòng livestream các cư dân mạng cũng cảm thấy tâm hồn được thanh tẩy.

Như thể được rửa tội vậy.

“Vãi, tôi đột nhiên cảm thấy linh hồn mình được thăng hoa, đây là tình huống gì?” “Tôi cũng có cảm giác này, tôi cảm thấy chửi bậy cũng là một tội lỗi, tôi bị sao vậy?” “Vãng Sinh Chú tôi cũng nghe không ít, nhưng có thể chấn động lòng người cũng chỉ có đại lão thôi, các ông nói xem đại lão có phải là người từ tu viện nào ra không?” “Có lý, ông nói cũng không phải không có lý.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nghe tiếng này.

Trong lòng vô cớ an định.

Những tên trộm mộ đang ở nhà Diệp Phi chờ hắn về.

Nghe thấy giọng Diệp Phi xong, xấu hổ cúi đầu.

Cho rằng việc mình làm không đúng lắm.

“Lão đại, có phải chúng ta làm sai rồi không?” Một trong số đó đầy vẻ áy náy nhìn lão đại bên cạnh.

“Mày có phải uống nhầm thuốc không, cái quái gì mà sai?” Người

đàn ông cầm đầu ban đầu cũng cảm thấy áy náy, khi giọng của Diệp Phi dừng lại.

Cảm giác tội lỗi cuối cùng đó đã biến mất không thấy.

Không khỏi khinh bỉ nhìn người đàn ông trước mắt.

"Đúng vậy, ta buồn cái gì?" "Còn không phải sao, vừa rồi tôi còn cảm thấy tất cả đều là lỗi của tôi, tôi còn sinh ra cảm giác tội lỗi, Diệp Phi này thật không phải người thường." "Bớt nói nhảm, nhớ mục đích của chúng ta, là lấy đi Văn Vương Tiên của hắn." Một đám trộm mộ đang củng cố nội tâm của nhau.

Trong lăng mộ.

Khi giọng của Diệp Phi đột ngột dừng lại.

Những con Huyết Thần Điểu trước mắt lúc này đã biến thành những vầng sáng nhàn nhạt.

Gương mặt đã khôi phục lại dáng vẻ con người trước đó.

Trát Lâm khi nhìn thấy giáo sư Quách, đầu tiên là vui mừng.

Cuối cùng nhìn vào trang phục trên người họ, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu.

Chương 275

“Diệp Phi huynh đệ, tiếp theo thì sao?

Làm sao để tiễn họ đi?” Ngô Tà không ngờ sức mạnh của Diệp Phi lại lớn đến vậy.

“Mười phút sau, họ sẽ đến nơi họ nên đến, bây giờ chỉ là chút thời gian cuối cùng họ lưu luyến trần thế.” Diệp Phi nói đến đây, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt.

Những trung hồn này đang quan sát xung quanh.

Trong lòng họ chỉ nhớ một ý nghĩ.

Là vì Vạn Nô Vương giữ mộ, nhưng bây giờ là tình huống gì?

Sao lại thay đổi?

“Tướng quân...” Trát Lâm nhìn giáo sư Quách, định quỳ xuống đất hành lễ.

Cuối cùng lại dời ánh mắt lên người Diệp Phi.

“Diệp chân nhân, không phải ngài đã đi rồi sao?

Sao ngài lại ở đây?” Một trong những thập phu trưởng nhìn thấy Diệp Phi, đầu tiên là sững sờ.

Cuối cùng lên tiếng hỏi.

“Thời gian của các ngươi không còn nhiều, hãy nhìn kỹ những người anh em của mình, sau này sẽ không có cơ hội gặp lại nữa.” Diệp Phi không hề để ý đến câu hỏi của họ.

Trát Lâm và những người khác lúc này hơi thở ngưng lại.

Nhìn nhau.

Chợt nhớ lại những việc mình đã làm trước khi chết.

Cộng thêm thấy Diệp Phi cũng ở đây.

Không cần nghĩ cũng biết, Huyết Thần Chú đã bị phá giải.

Bây giờ họ rất nhanh sẽ tan biến.

Những binh sĩ phía sau nghe vậy, nhìn nhau một cái.

Cuối cùng ôm nhau.

Trong mắt đều là vẻ lưu luyến không nỡ.

Sinh tử nhiều năm, bây giờ sắp phải chia ly, ít nhiều đều không nỡ.

Thân thể đang dần dần tan biến.

Những binh sĩ này hành lễ với cửa đồng, từng người một hóa thành khói trắng.

Biến mất không thấy.

Giáo sư Quách nhìn Trát Lâm đi, trong lòng vậy mà lại dâng lên cảm thán và vui mừng.

Kiếp sau hãy làm người tốt, đừng tham gia vào đấu tranh nữa.

Cả lăng mộ chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Các cư dân mạng thấy những binh sĩ này đều đã đi.

“Sao tôi lại cảm thấy đau lòng thế này?

Những binh sĩ này đều là vì Vạn Nô Vương.” “Đều là những binh sĩ tốt nhất, xem mà tôi muốn khóc, Vạn Nô Vương đối với bá tánh thì tàn bạo vô nhân, nhưng đối đãi với binh sĩ thì không tệ.” “Đúng vậy, thật đáng tiếc cho những binh sĩ anh dũng này, cứ như vậy chết thảm.” “Đừng nói nữa, tôi thật sự cảm động muốn khóc, lần đầu tiên thấy trung hồn trung thành như vậy, bây giờ siêu độ rồi cũng là một

nơi tốt để đi.” Cả phòng livestream đều là những chủ đề liên quan đến những trung hồn này.

Trong lăng mộ.

Bây giờ những con Huyết Thần Điểu trên cửa đã biến mất không thấy.

Bất cứ lúc nào cũng có thể mở cánh cửa này.

Tiền Tinh Vân thấy tâm trạng của giáo sư Quách không tốt.

Nhẹ nhàng vỗ vai ông, như thể an ủi không lời.

“Thời đại khác nhau, con đường lựa chọn cũng khác nhau, ông vẫn là đừng có suy nghĩ khác thì hơn.” Tiền Tinh Vân sao lại không biết suy nghĩ của giáo sư Quách.

Nhẹ giọng an ủi.

“Ừm.” Giáo sư Quách thu lại tâm tư, nhàn nhạt gật đầu.

Ngô Tà đi đến trước mặt Diệp Phi.

“Diệp Phi huynh đệ, chú Ba của cậu còn dạy thứ gì hay nữa không?

Công dụng thật là nhiều.” “Nói ra thật xấu hổ, thứ này là do chú Ba đó ép tôi học, không thì tôi cũng sẽ không học, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.” Diệp Phi không chút hoảng loạn, nhàn nhạt cười một tiếng.

“Có cơ hội tôi thật sự muốn gặp chú Ba đó, cũng muốn thỉnh giáo một chút.” Giọng Ngô Tà có thêm sự mong đợi.

“Sẽ có ngày đó, nhưng chú Ba là người quen sống tự do tự tại, theo lời ông ấy, đây cũng là nói về duyên phận.” Diệp Phi mặt mày lạnh nhạt giải thích.

Trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Đi đâu tìm chú Ba chứ, nằm mơ còn nhanh hơn.

Đây là bịa ra, đi đâu tìm?

Cứ hỏi đi đâu tìm.

“Bây giờ chúng ta có thể mở cửa được chưa?” Tính tình của đội trưởng Lâm tương đối nóng nảy, bây giờ nguy hiểm không còn, có phải nên đi vào rồi không?

“Đội trưởng Lâm, mọi người cũng vất vả rồi, tôi đi nấu canh cho mọi người, làm món hồng thiêu giao nhục cho mọi người ăn.” Diệp Phi nhìn đội trưởng Lâm trước mặt, vội vàng ngăn lại, bây giờ vẫn chưa phải lúc mở cửa.

Nên bảo tồn thể lực.

Ai biết phía sau còn có thứ gì.

“Diệp Phi tiên sinh, lời này của ngài có ý gì?

Lẽ nào sau cánh cửa này còn có nguy hiểm gì sao?” Đội trưởng Triệu thì nghe ra ý trong đó.

Nhưng Diệp Phi không hề trả lời, mà lấy những thứ trên người ra, sắp xếp gọn gàng.

Tiền Tinh Vân thấy bộ dạng của đội trưởng Triệu còn muốn hỏi, vội vàng ngăn lại.

“Diệp Phi tiên sinh làm vậy chắc chắn có lý do của ngài ấy, hơn nữa, trên cánh cửa này đều có những thứ này canh giữ, nếu thật sự đến phòng mộ chính.” “Bên trong còn có nguy hiểm gì vẫn chưa biết được.” Tiền Tinh Vân là một người nhìn xa trông rộng.

Hơn nữa tình hình bây giờ, vẫn là nên cẩn thận thì hơn.

Đội trưởng Triệu nghe vậy cũng từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Ngô Tà, bình thường các cậu ai nấu cơm?” Diệp Phi thấy Ngô Tà đang ngồi bên cạnh, một vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Như thể đang tán gẫu một cách tùy ý.

“Có lúc là tôi, có lúc thì gọi đồ ăn ngoài, sao vậy?” Ngô Tà thật thà nói.

“Tôi dạy cậu cách nấu ăn.” Diệp Phi vừa nói vừa lấy tơ nhện đỏ ra, bắt đầu thái thịt trong tay.

Cuối cùng ướp với gia vị bí chế của mình.

Không bao lâu, thịt nướng trên đó bắt đầu xèo xèo ra mỡ.

Còn tỏa ra khói trắng và mùi thơm.

Các lính đánh thuê đang đứng một bên ngửi mùi.

Không ngừng nuốt nước bọt.

Miệng đều bị chiều hư.

“Cậu phải nhớ, lúc này, nhất định phải phết thêm một lớp trứng, còn thêm hành lá phơi khô.” “Còn phải nghiền thành bột.” Diệp Phi rất có kiên nhẫn dạy Ngô Tà.

Các cư dân mạng đang nghe thì đang dùng bút ghi chép lại.

“Độ lượng của đại lão không phải là hạng người như chúng ta có thể so sánh được, dạy người ta cũng tỉ mỉ như vậy, lần trước tôi làm theo cách đại lão dạy đã làm được một số món ngon, đừng hỏi thơm đến mức nào.” “Lần trước tôi cũng trổ tài, mẹ tôi còn hỏi tôi có phải gọi món ở nhà hàng không, tôi nói là tôi nấu không ai tin tôi.” “Tôi cũng vậy, bây giờ ai cũng sẽ không tin.” “Bây giờ tôi chỉ muốn ăn được món do chính tay đại lão làm có được không?

Bao nhiêu tiền cũng được.” “Ông nói nhảm à, đây là thứ có thể mua được bằng tiền sao?

Nếu có thể, tôi cũng sẵn sàng bỏ tiền mời đại lão ăn một bữa, lần trước ở trong dòng sông lịch sử, đại lão nấu cơm một năm, tôi thèm chết đi được.” “Ha ha, vậy thì tôi cân bằng rồi.” ...

Chương 276

Các nhà phê bình ẩm thực Đại Việt và rất nhiều đầu bếp, đều đang dùng bút ghi lại quá trình nấu ăn của đại lão.

Rất nhiều khách sạn và nhà hàng chính là vì học theo những món ngon Diệp Phi dạy.

Rất nhiều khách sạn và nhà hàng đều khách ra vào nườm nượp.

Rất nhiều người đều kiếm được một khoản lớn.

Bây giờ Diệp Phi hiếm khi có tâm trạng tiếp tục dạy họ.

Cơ hội này không thể dễ dàng bỏ qua.

Nửa giờ sau.

Diệp Phi đã làm xong ba mươi cân thịt.

Liền để đội trưởng Lâm họ chia đồ ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca mỗi người cầm mấy xiên thịt trong tay.

Còn bưng thịt hồng thiêu và thịt nướng.

Ngửi mùi thôi đã khiến người ta chảy nước miếng không ngừng.

"Nếm thử đi, mùi vị thế nào?" Với tư cách là một chuyên gia ẩm thực, ngoài việc nấu những món ngon để thỏa mãn chiếc bụng của mình, Diệp Phi còn thích nhìn biểu cảm của người ăn.

Cảm giác thỏa mãn đó là thứ khiến người ta vui vẻ nhất.

Ngô Tà và Tiểu Ca ăn một miếng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, quả thực rất ngon.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đứng sau ăn một miếng cũng cất lời khen ngợi.

“Mùi vị này còn ngon hơn cả món lần trước.” “Tôi cũng thấy vậy, quả là không tệ chút nào.” “Làm thế nào mà cậu làm được vậy?” Những lính đánh thuê còn lại cũng không hề che giấu sự tán thưởng dành cho Diệp Phi.

Sau khi ăn no uống đủ, Diệp Phi cũng không vội mở cửa mà để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

“Tại sao không cho chúng tôi vào?” Đội trưởng Lâm vẫn tò mò.

“Giúp tiêu hóa.” Diệp Phi vừa nói vừa thu dọn đồ đạc, cất từng thứ một vào túi của mình.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi cứ lần lữa mãi thì tỏ ra không hiểu.

“Đại lão sao thế?

Cứ như không muốn mọi người vào trong vậy.” “Đúng vậy, lẽ nào sau cánh cửa có thứ gì đó?” “Nhưng dù là thứ gì đi nữa, đại lão đều có cách giải quyết mà.” “Cứ chờ xem sao, đại lão làm gì cũng có lý do của mình, chúng ta cứ chờ là được.” “Có lý, bây giờ giữ gìn thể lực là quan trọng nhất.” … Giáo sư Phương và Hoắc lão cũng không hiểu hành vi của Diệp Phi.

“Diệp Phi làm việc trước nay luôn rất có chừng mực, làm vậy chắc chắn là có lý do của cậu ấy.” Giáo sư Phương đã từng xuống mộ cùng Diệp Phi nên khá hiểu cách làm việc của anh.

“Có người nói Diệp Phi có thể giải quyết rất nhiều vấn đề nan giải, đối với cậu ta thì đúng là rất lợi hại, nhưng đối với các giáo sư và lính đánh thuê mà nói, chưa chắc đã là chuyện dễ dàng.” Hoắc lão đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Lẽ nào Diệp Phi đã sớm biết chuyện gì ở sau cánh cửa rồi?

Sao cái gì cậu ta cũng biết vậy?

Trong lăng mộ.

Sở dĩ Diệp Phi không vội hành động là vì hệ thống.

Bây giờ những trung hồn kia đã được siêu độ, tự nhiên phải đòi phần thưởng từ hệ thống.

"Hệ thống, tôi muốn đổi phần thưởng ngay bây giờ." Diệp Phi sốt ruột nói. 【Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ siêu độ trung hồn, nhận được phần thưởng: ba viên Trấn Hồn Thạch.】 Khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, Diệp Phi cảm thấy trên người có thêm vật gì đó nặng trĩu.

Bây giờ đã có Trấn Hồn Thạch, đối phó với Vạn Nô Vương sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Đội trưởng Lâm, bây giờ có thể mở cửa rồi." Diệp Phi nói, rồi nhìn sang đội trưởng Lâm và nhóm của anh ta đang sốt ruột nhìn chằm chằm vào cửa.

Biết là họ không ngồi yên được nữa.

Nghe tin có thể mở cửa, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng người của mình nóng lòng muốn mở cửa ngay lập tức.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, một luồng không khí trống trải ập vào mặt.

Đội trưởng Lâm và những người khác nhìn không gian khổng lồ trước mắt, không khỏi sững sờ.

Bọn họ đang đứng ở vị trí cao nhất ngay cửa, bên phải dưới chân là bậc thang đá.

Ở phía dưới cùng có một thứ gì đó trông rất giống tế đàn.

Do có không khí tràn vào, những ngọn đuốc xung quanh lập tức bùng cháy, soi sáng toàn bộ hang động.

Ngay chính giữa xuất hiện một tế đàn Thái Cực, trên đó đặt hai chiếc lều Mông Cổ một đen một trắng.

Phía sau cùng của chiếc lều là một bức tượng khổng lồ trên vách đá.

Trên mặt nó đeo một thứ giống như mặt nạ màu đen, mình mặc áo giáp của tộc Nữ Chân.

Phía sau lưng còn có mười hai cánh tay, toát lên vẻ quỷ dị.

Phía trước bức tượng có một chiếc bàn thờ, trên đó có hai cây nến đã phủ một lớp bụi dày.

Hai bên động đá còn có đủ loại tượng khác nhau.

Hình dáng khác biệt, tuy là thân người nhưng đầu lại là tượng các loài động vật khác nhau, tổng cộng có sáu bức.

Sau khi Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý đi vào, họ nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh ngạc.

Nơi này hoàn toàn không giống một ngôi mộ, mà giống một nơi tiến hành giao dịch hắc ám nào đó hơn.

"Thi thể của Vạn Nô Vương có ở đây không?" Giáo sư Lý hạ giọng giải thích.

"Lát nữa sẽ biết, chúng ta xuống xem thử đi." Tiền Tinh Vân bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Đội trưởng Lâm và những người khác cảm thấy có lý, liền đi trước một bước.

Khi Ngô Tà và Tiểu Ca bước vào, họ nhìn quanh một lượt trước, không thấy dấu vết của người nào khác.

"Lẽ nào chú Ba chưa từng đến đây?" Trong lòng Ngô Tà lóe lên vài khả năng.

“Đừng vội, xuống dưới tìm xem.” Tiểu Ca chủ động lên tiếng, hiếm khi trong giọng nói có ý an ủi.

Ngô Tà mỉm cười, đi theo sau các giáo sư, men theo bậc thang đi xuống.

Diệp Phi bắt đầu giới thiệu cho cư dân mạng.

Cư dân mạng nhìn thấy môi trường ở đây.

“Bây giờ tôi nên nói gì đây, nơi này hoàn toàn không giống một ngôi mộ, mà giống nhà ma hơn, mấy bức tượng ở đây cũng quái dị thật.” “Thứ quỷ dị không phải là bức tượng ở phía sau kia sao?

Cái quái gì vậy, sao lại có mười hai cánh tay?

Thiên Thủ Quan Âm à?” “Đừng nói bừa nữa, nhìn là biết không phải tượng chính thường rồi, nhưng thứ này lại làm tôi nghĩ đến một người.” “Ai cơ?” “Vạn Nô Vương chứ ai, trong dòng sông lịch sử, chúng ta không phải đã thấy sau lưng Vạn Nô Vương sao?

Lúc đó vết hằn màu đỏ sau lưng ông ta cũng là mười hai cái.” “Vãi, ông quan sát kỹ thật đấy, thế mà cũng bị ông phát hiện ra, tôi cũng có chút ấn tượng, nhưng không để ý là mấy vết.” “Phía sau là mỗi bên năm cái, cộng với hai tay của Vạn Nô Vương là vừa tròn mười hai.” “Nhưng đó đều là trùng hợp, cũng chỉ là phỏng đoán của ông thôi, chưa chắc đã là thật, không ai dám chắc đây là Vạn Nô Vương.” “Đúng vậy, dẫu sao Vạn Nô Vương cũng là một quốc chủ, không phải nên được an táng đàng hoàng sao?

Sao lại biến mình thành thế này, làm thành tượng, ông nói trong hai cái lều Mông Cổ kia có một cái là của ổng thì tôi còn tin.” “Lầu trên nói chuẩn.” … Diệp Phi liếc nhìn những dòng chữ trên màn hình đạn mạc, ánh mắt cụp xuống, chìm vào suy tư.

Còn Ngô Tà và Tiểu Ca, hiện đang tìm kiếm dấu vết của Ngô Tam

Tỉnh.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý thì đang nghiên cứu kỹ thuật điêu khắc ở đây và niên đại của chúng.

Ngay bên dưới các bức tượng, mỗi bức đều có một chiếc đỉnh đồng, còn có cung tên làm từ da lông của vài loại động vật.

Dựa theo đồ vật thời Nữ Chân, mặc dù đã phủ đầy bụi, nhưng những vũ khí sắc bén trên đó vẫn không hề giảm đi sự bén nhọn.

"Giáo sư Tiền, mọi người xem, bức tượng này có phải khác với mấy bức tượng còn lại không?" Giáo sư Lý đang quan sát bức tượng ngay phía trước, lấy đèn pin ra soi.

Lúc này mới nhìn rõ hơn một chút.

Bức tượng này giống hệt con Huyết Thần Điểu gác cổng lúc trước, chỉ là thần sắc trên tượng có phần ảm đạm hơn, thêm một luồng tử khí.

Bức tượng bên cạnh trông rất giống Du Diên, khác với Huyết Thần Điểu là trên tượng không có vẻ tử khí nặng nề như trước, nhưng tổng thể lại có cảm giác như đại thế đã qua.

"Xem những bức khác xem sao." Tiền Tinh Vân trong lòng có chút nghi ngờ, chỉ là chưa chắc chắn mà thôi.

Hai người lại đi đến một bức tượng khác, liền chú ý thấy trên bức tượng này chỉ có một bông hoa, là một loài hoa tên Tịch Nhan Hoa.

Trên đỉnh đầu của một bức tượng hình người lại mọc ra một bông hoa.

Chương 277

Trên tượng có Du Diên hay Huyết Thần Điểu lúc trước đều có thể chấp nhận được, nhưng ở đây lại xuất hiện một bông hoa… có phải là quá đột ngột không?

Hơn nữa còn rất quỷ dị.

Giáo sư Lý và Tiền Tinh Vân nhìn nhau, rồi lại nhìn sang những bức tượng khác.

Khi thấy con khỉ đã gặp trước đó, còn có cả Nhân Diện Điểu cũng ở trong đó, chỉ có bông hoa đó và một loại côn trùng, nhưng trên trán lại có thêm một bức tượng hoa này.

Những bức còn lại đều mang vẻ tử khí nặng nề.

Điều này khiến sắc mặt hai vị giáo sư đồng loạt thay đổi.

"Giáo sư Tiền, ông có cảm thấy ngoài hai bức tượng kia chưa gặp ra, những bức còn lại chúng ta đều đã gặp rồi không?" Giáo sư Lý khó khăn nuốt nước bọt.

"Hơn nữa đều là những thứ chúng ta đã trải qua khi vào đây, chỉ có…" Ánh mắt Tiền Tinh Vân dừng lại trên bức tượng Tịch Nhan Hoa kia.

Lời chưa kịp nói xong, giọng ông đã đột ngột dừng lại.

Ánh mắt ông tràn đầy kinh ngạc nhìn vào bức tượng lúc trước.

Giáo sư Quách đứng sau cũng nhìn theo, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt tương tự.

"Đây…" Giáo sư Lý thấy dáng vẻ của hai người, cũng nhìn theo.

Trong lòng kinh hãi.

Rõ ràng lúc nãy bức tượng chỉ có một bông hoa, sao bây giờ lại thành ba bông?

Ngay trong tầm mắt của đội khảo cổ, bức tượng lại 'rất có sức sống' mà 'mọc' thêm một bông hoa nữa.

Bây giờ là bốn bông hoa, chen chúc mọc ra từ cổ của bức tượng.

Cảnh tượng này được cư dân mạng nhìn thấy rất rõ.

"Đây là ảo thuật à?

Thời buổi này đá cũng biết nở hoa sao?" "Chứ còn gì nữa, lại còn tự mọc ra được nữa chứ?

Lẽ nào Vạn Nô Vương thích hoa?

Chưa nghe nói bao giờ." "Ông đi đâu mà nghe, Vạn Nô Vương này cũng là lần này mới xuất hiện thôi." "Không phải đâu, các ông còn nhớ trong dòng sông lịch sử, lúc ở trong doanh trại của Vạn Nô Vương, hình như có xuất hiện một loại hoa, mà còn là sau khi đại lão làm Diệp chân nhân được một năm." "Chết tiệt, trí nhớ của ông đúng là trâu bò thật, quá trình chi tiết như vậy mà ông cũng nhớ, tôi quên béng mất rồi." "Ông nói vậy tôi cũng có chút ấn tượng rồi, hình như đúng là có chuyện như vậy." "Có phải là bông hoa này không?" "Rất có khả năng." … Trong mộ thất.

Diệp Phi đứng sau bức tượng khổng lồ, chăm chú nhìn nó, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc lều Mông Cổ.

Nơi này thực sự quá yên tĩnh.

Đang lúc trầm ngâm, Diệp Phi nghe thấy tiếng của giáo sư Tiền.

"Cậu Diệp Phi, cậu xem bức tượng này đi." Tiền Tinh Vân không nói hai lời liền kéo anh đến bên một bức tượng, đưa tay chỉ vào nó.

"Lúc trước là một bông, nhưng bây giờ lại là năm bông." Tiền

Tinh Vân vội vàng giải thích ngọn ngành sự việc.

Thế nhưng khi Diệp Phi nhìn vào, chỉ có một bông hoa.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý còn không chắc chắn mà dụi dụi mắt mình.

Rõ ràng là năm bông, sao lại thành một bông rồi?

"Giáo sư, có phải hai vị hoa mắt rồi không?" Diệp Phi liếc mắt nhìn, cuối cùng cười khẽ.

Tiền Tinh Vân cảm thấy sâu sắc như thể mình bị một bông hoa đùa giỡn.

Rõ ràng không phải như vậy.

Ngô Tà và Tiểu Ca men theo vách tường tìm dấu vết của Ngô Tam Tỉnh nhưng không có manh mối gì.

"Ngô Tà, nhìn kìa." Tiểu Ca đột nhiên dừng bước, lạnh lùng lên tiếng.

Ngô Tà quay lại, thấy ánh mắt của y cứ nhìn chằm chằm vào thứ gì đó trong góc.

Nhìn theo ánh mắt của y, ngay góc vách đá xuất hiện một bông Tịch Nhan Hoa màu tím.

"Không khí ở đây không thích hợp cho hoa tươi sinh trưởng, sao lại có Tịch Nhan Hoa xuất hiện?" Ngô Tà nhíu mày, thật là quỷ dị.

"Lùi lại." Ngay lúc Ngô Tà đang thất thần, Tiểu Ca đột nhiên kéo cậu một cái, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay đột nhiên vung lên.

Chỉ thấy Tịch Nhan Hoa bị phá hủy, bên dưới còn có một con bọ nhỏ mang hoa văn Tịch Nhan Hoa.

Răng của nó ánh lên sắc tím.

“Mau đi.” Bên tai Ngô Tà nghe thấy những tiếng lạo xạo, kéo Tiểu Ca chạy về phía Diệp Phi và mọi người.

“Anh Diệp Phi, không ổn rồi, xung quanh đều là…” Lời của Ngô Tà chưa kịp nói xong, đã thấy xung quanh toàn là côn trùng, đang từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Các giáo sư và lính đánh thuê cũng tụ tập lại với nhau, đối mặt với những con bọ màu tím này trong trạng thái cảnh giác.

Cư dân mạng nhìn những con bọ chi chít, vô cùng yêu diễm.

“Con bọ này thật sự rất… dễ thương?

Khỉ thật, đây là giống gì vậy.” “Ai biết được, chúng ta cũng không biết là thứ gì, hoa văn trên lưng nó giống hệt bông hoa lúc trước.” “Mọi người mau nhìn kìa, Tịch Nhan Hoa trên bức tượng kia hình như có biến đổi, màu sắc cũng không đúng nữa rồi.” “Đúng vậy, chết tiệt, bức tượng bên cạnh cũng không ổn rồi, sao trên tượng lại phát ra ánh sáng đỏ vậy.” “Không ổn rồi, mọi người xem, trong đám bọ tím kia có phải còn có bọ đỏ không?” Cư dân mạng đều không chớp mắt nhìn vào màn hình máy tính.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi và Ngô Tà nhìn đàn bọ trước mắt.

“Anh Diệp Phi, bây giờ phải nhờ vào hương của anh rồi, thứ này chỉ có anh mới giải quyết được.” Ngô Tà theo bản năng nhìn vẻ mặt thờ ơ của Diệp Phi, biết rằng anh đã có cách đối phó, sự bất an lúc trước cũng dịu đi không ít.

“Hương này tạm thời có thể khống chế, nhưng không thể giải quyết vấn đề từ gốc rễ.” Diệp Phi cũng không giấu giếm, liền đốt nén hương trên người.

Những con bọ này hoàn toàn khác với những con bọ trước đó.

Chúng chỉ sợ hãi, chứ không hề lùi bước, mà tạm thời lăm le nhìn họ.

“Gốc rễ?

Gốc rễ là gì?” Giáo sư Lý vừa hay nghe được lời của Diệp Phi, khó hiểu hỏi lại.

“Loài bọ màu tím có hoa văn gọi là Tịch Nhan Giáp Trùng, nghe nói Tịch Nhan Hoa là loài hoa của lời thì thầm, nhìn thấy Tịch Nhan Hoa cũng đồng nghĩa với việc nhìn thấy cái chết.” “Dùng cái tên này, loài bọ có hoa trên đầu gọi là Tử Yến Thượng Hải, loài hoa này có thể tỏa ra mùi hương, khiến Tịch Nhan Giáp Trùng nghe theo mệnh lệnh của nó.” “Nhưng cả hai loại bọ này đều có một điểm yếu chung, đó chính là thủ lĩnh của chúng.

Sở dĩ những con bọ này chống lại kẻ thù bên ngoài là vì có thủ lĩnh này.” “Thủ lĩnh này hiện tại đang ở trạng thái của một con bọ bình thường, nhưng ẩn nấp rất kỹ.” Ngô Tà sắc mặt nghiêm trọng giải thích.

“Nhưng muốn tìm ra một con thủ lĩnh khác biệt ở đây, chẳng phải là rất khó sao?” Tiền Tinh Vân nhìn đám bọ đang bao vây mình, mắt nhìn đến hoa cả lên, đừng nói là tìm trong đó.

“Đúng là rất khó, cho nên, Tiểu Ca, cần cậu giúp một tay.” Diệp Phi quay sang nhìn Tiểu Ca đang nghiêm túc nhìn mình.

“Làm thế nào?” Tiểu Ca cũng không dài dòng, lạnh lùng hỏi.

“Trong đám bọ chỉ huy, trên người chúng không có hoa văn cũng không có hoa.

Thị lực của cậu tốt hơn họ nhiều, đối với cậu hẳn là rất dễ dàng.” “Quan trọng nhất là, máu của cậu.” Diệp Phi đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhỏ giọng giải thích.

“Vậy còn anh thì sao?” Ngô Tà vẫn không yên tâm để Tiểu Ca đi mạo hiểm.

“Tôi sẽ mở đường cho cậu ấy, nhưng thời gian rất gấp.” Diệp Phi nói xong liền lấy Roi Văn Vương từ trên người ra, ý tứ rất rõ ràng.

“Được.” Tiểu Ca cũng không do dự.

Hương ở đây cũng không duy trì được bao lâu, nhất định phải càng nhanh càng tốt.

Diệp Phi nắm chặt Roi Văn Vương trong tay, cuối cùng dùng sức quất ra.

Chỉ thấy đám bọ bị đánh văng sang một bên, tạo thành một con đường.

Tiểu Ca thấy vậy, nhanh chân bước vào.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nhìn đám bọ vừa bị đánh dạt ra đang dần dần áp sát lại.

Tim họ cũng đập thình thịch, nhưng chỉ có thể căng thẳng nhìn họ.

Diệp Phi híp mắt, Roi Văn Vương trong tay dùng sức quất mạnh, phát ra âm thanh tựa như tiếng xích sắt.

Đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca đang quan sát tứ phía, muốn tìm ra thủ lĩnh trong đó.

Diệp Phi một hơi mở ra ba lối đi.

Ngô Tà lo lắng nhìn Tiểu Ca.

“Không ổn rồi, hương sắp tàn rồi.” Đội trưởng Lâm nhìn nén hương trên đất, đã sắp cháy hết.

Chương 278

Nhưng hiện tại Diệp Phi không thể phân thân.

Nén hương này cần Tam Muội Chân Hỏa mới có thể đốt cháy.

Nếu muốn đốt, Tiểu Ca sẽ gặp nguy hiểm, nhất định sẽ bị đám bọ này bao vây.

"Còn cầm cự được bao lâu?" Diệp Phi lên tiếng hỏi.

Ngô Tà nhìn nén hương một cái, ước tính cũng chưa đến năm phút.

"Chưa đến năm phút." Sắc mặt Ngô Tà rất nghiêm trọng.

"Tiểu Ca, trong vòng năm phút, phải nhanh lên." Ngô Tà vội vàng lên tiếng gọi.

Tiểu Ca nghe thấy, sắc mặt ngưng trọng, càng thêm tập trung tinh thần.

Trong vòng ba phút, Diệp Phi đã giết chết một mảng lớn bọ muốn tiếp cận Tiểu Ca.

"Còn hai phút." Ngô Tà đã chú ý thấy đám bọ ở đây bắt đầu không còn yên tĩnh như trước, mà có xu hướng bạo động, dường như không thể kìm nén được nữa.

Tiểu Ca híp mắt, đã đi gần hết một vòng xung quanh Diệp Phi và mọi người.

"Có khi nào không ở đây, mà là ở góc tường không?" Giáo sư Hách nghe được lời của Ngô Tà, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Trong đầu nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Lỡ như chúng không ở đây, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

“Không đâu, chúng sẽ không ở quá xa, nếu không sẽ không dễ điều khiển.” Ngô Tà không nghĩ ngợi mà lắc đầu phủ nhận ý nghĩ này.

“Bọ, đến rồi.” Một sinh viên đội khảo cổ thấy đám bọ như được tái sinh, đang không ngừng tiến lại gần bọn họ, cậu ta cũng sợ hãi không thôi, nép chặt vào người giáo sư, vô cùng căng thẳng nhìn chúng.

“Giáo sư, làm sao bây giờ?” “Em sợ quá, làm sao bây giờ?” Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu là lính đánh thuê, phải đảm bảo an toàn cho các giáo sư.

Cho dù có chết, cũng phải chết trước các giáo sư.

Đội trưởng Lâm nhìn Tiểu Ca đang tìm kiếm lũ bọ, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán.

“Anh em, chuẩn bị sẵn sàng, luôn bảo vệ các giáo sư.” Đội trưởng Lâm vừa nói vừa cầm ngang con dao găm trước người, sẵn sàng chiến đấu.

Nhìn hai loại bọ đang không ngừng áp sát, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cùng mọi người chăm chú nhìn chúng.

Ngay khi chúng sắp đến gần thì đột nhiên… đám bọ như bị điểm huyệt, đứng im tại chỗ, không con nào nhúc nhích.

Lúc mọi người đang nghi ngờ, thì thấy đám bọ như mất phương hướng.

Ngô Tà và Diệp Phi đột nhiên nhìn về phía Tiểu Ca, thấy trên thanh Hắc Kim Cổ Đao của y đang găm hai con bọ, một con đầu đội hoa, một con lưng có hoa văn.

Trong lòng họ lập tức vui mừng.

“Tiểu Ca, cậu tìm thấy rồi.” Ngô Tà nhìn Tiểu Ca trước mặt, khóe

miệng nhếch lên một độ cong.

Diệp Phi híp mắt, rồi nhìn đám bọ trước mặt.

Hiện tại chúng như mất phương hướng, vội vã chạy về phía sau, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Toàn bộ không gian chìm vào yên tĩnh.

Các giáo sư và lính đánh thuê lúc này đã chìm vào tĩnh lặng.

Cư dân mạng cũng bị sốc.

"Chuyện gì vậy?

Rõ ràng lúc nãy sắp tấn công các giáo sư rồi, sao bây giờ lại đột ngột dừng lại?" "Chắc là do Tiểu Ca kia, tôi thấy trên thanh Hắc Kim Cổ Đao có găm thứ gì đó, có phải con bọ đó đã bị tìm thấy rồi không?" "Tự tin lên, không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, tôi cũng thấy rồi, trên thanh Hắc Kim Cổ Đao kia đúng là có thứ gì đó." "May quá, tôi thật sự sợ muốn vỡ mật, suýt nữa thì dọa chết tôi rồi." "Nói đi cũng phải nói lại, thời điểm này căn chuẩn thật, bây giờ tôi đã biết phải diễn tả nội tâm mình như thế nào rồi." "Bây giờ cuối cùng cũng kết thúc rồi, coi như là kết thúc, nếu không tôi thật sự không muốn thấy các giáo sư đều chết ở đây." … Giáo sư Phương và Hoắc lão hai người thở phào một hơi dài, bây giờ coi như là ổn rồi, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

"Hoắc lão, lúc nãy tôi suýt nữa thì tưởng giáo sư Tiền và mọi người sẽ chết ở đây rồi." Giọng giáo sư Phương vẫn còn hơi run, tay cũng run theo.

"Sẽ không đâu, Diệp Phi sẽ không thật sự để các giáo sư xảy ra chuyện, ông yên tâm đi." Ánh mắt Hoắc lão nhìn chằm chằm vào Diệp Phi trước mặt, thấy Diệp Phi đã làm ra một động tác, đó là tư thế chuẩn bị tác chiến.

Nói không chừng Diệp Phi này đã chuẩn bị một nước cờ sau.

Nước cờ sau này rốt cuộc là gì, ông vẫn chưa biết. … Trong lăng mộ.

Những sinh viên kia thấy nguy cơ đã qua, liền ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

“May mà cậu tìm thấy, Tiểu Ca.” Ngô Tà cũng thở phào một hơi, lúc trước còn tưởng mình chết chắc rồi.

“Là cậu nhắc nhở tôi.” Tiểu Ca lạnh lùng lau thanh Hắc Kim Cổ Đao dính máu Kỳ Lân trên tay, ném hai con bọ xuống đất.

Khi chúng rơi xuống, liền hóa thành một làn khói bụi, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

“Hả?

Lời này nói thế nào?” Diệp Phi nghi ngờ liếc mắt một cái, tỏ ra tò mò.

“Ngô Tà vừa nói, lũ bọ không thể ở quá xa nhau, hai con này nhất định sẽ ở cùng nhau.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng giải thích.

“Cho nên, cậu cứ tìm hai con bọ đi cùng nhau, đó nhất định sẽ là vị trí của chúng.” Diệp Phi cảm thấy Tiểu Ca quả thực rất thông minh.

“Ừm.” Tiểu Ca cuối cùng khẽ gật đầu.

Tiền Tinh Vân thấy vậy, liền nhìn sang bức tượng bên cạnh.

Bông Tịch Nhan Hoa lúc trước, và bức tượng con bọ đội hoa lúc trước, bây giờ cũng giống như những bức tượng khác, đã biến thành vẻ tử khí nặng nề.

Mấy bức tượng hiện giờ, chỉ còn bức tượng Du Diên là còn thoi thóp treo ở đó.

“Những bức tượng này đại diện cho những thứ canh giữ ngôi mộ, ai chết, bức tượng đó sẽ biến thành vẻ tử khí nặng nề.” Ngô Tà thấy Tiền Tinh Vân đang nhìn bức tượng bên cạnh, chủ động lên tiếng giải thích.

“Đúng vậy, cũng chỉ có con Du Diên này còn đang ngắc ngoải, vì cậu Diệp Phi nhất niệm chi sai, không ra tay với nó.” Giáo sư Lý lúc này mới như tỉnh mộng, đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Hiện tại những thứ canh giữ ngôi mộ đều đã chết, bây giờ nên tìm kiếm quan tài của Vạn Nô Vương.

“Giáo sư Tiền, ông nói xem trong mấy cái lều này có quan tài không?” Giáo sư Lý lại chuyển ánh mắt sang mấy cái lều trên đài, tổng cộng có hai cái, vừa hay tạo thành hai điểm trên Thái Cực Đồ.

“Hay là xem thử đi?” Giáo sư Quách rất tò mò nhìn cái lều này.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu hai người đi trước một bước.

Họ vô cùng cảnh giác nhìn cái lều trước mặt.

Khi mở lều ra, nhìn thấy bên trong trống không, họ không khỏi sững sờ.

“Đội trưởng Lâm, chỗ anh có gì không?” Đội trưởng Triệu rời khỏi lều, vừa hay thấy đội trưởng Lâm từ bên kia đi ra, nóng lòng hỏi.

“Bên trong trống không, không có gì cả, chỉ có một cái hố đen ngòm.” Đội trưởng Lâm nói thật, nhàn nhạt giải thích.

“Chỗ tôi cũng vậy, chỉ là cái hố không lớn, tôi cũng không vào được, bên trong không thấy gì cả.” Đội trưởng Triệu nói thật.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu hai người kể lại những gì mình thấy cho Tiền Tinh Vân.

“Quan tài Vạn Nô Vương không ở đây, vậy thì ở đâu?” Giáo sư Lý nhìn cái lều Mông Cổ trước mắt, nhất thời cũng không nghĩ ra quan tài ở đâu.

“Có khi nào không ở đây không?” Giáo sư Quách quan sát môi trường xung quanh, cũng không thấy có gì đặc biệt.

Ngô Tà cũng cẩn thận xem xét, lại thấy trong góc có những mảnh vỡ bị phá hoại.

Lúc trước khi tìm kiếm chú Ba đã thấy, chỉ là chưa kịp nghĩ đến nguyên do của chuyện này thì đã bị đám bọ kia cắt ngang.

“Không đâu, nhất định là được giấu ở đâu đó, chỉ là chúng ta không thấy mà thôi.” Ngô Tà không nghĩ ngợi mà lên tiếng giải thích.

“Không phải không thấy, mà là các người chưa nhìn kỹ thôi.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh không gợn sóng.

Lời vừa dứt, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Phi.

Nhưng ánh mắt của Diệp Phi lại luôn nhìn vào bức tượng khổng lồ đối diện.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cẩn thận nghiền ngẫm câu nói này.

Nội tâm cư dân mạng đã dậy sóng ngàn lớp.

“Không phải thật sự như tôi nghĩ chứ, không thể nào?” “Chúc mừng ông, ông đoán đúng rồi, bức tượng này chắc chắn chính là quan tài của Vạn Nô Vương.” “Khỉ thật, huyền ảo đến thế rồi à?

Bây giờ thi thể còn thịnh hành treo ở bên ngoài?

Lại còn bị làm thành tượng?” “Cái này tôi thật sự không thể hiểu nổi, Vạn Nô Vương tại sao lại làm như vậy?” “Điều ông không thể hiểu nổi chính là, bây giờ Vạn Nô Vương còn sống hay đã chết, lúc trước chúng ta đã thấy rất nhiều vị vua cầu trường sinh, nhưng cuối

cùng đều chết, bây giờ chắc có thể thấy người sống rồi." "Ông nói vậy, tôi lại có chút mong đợi rồi." … Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn Diệp Phi đang nhìn chằm chằm vào bức tượng, ánh mắt cũng khóa chặt vào đó.

Chương 279

Ngay lúc nãy, họ đã thấy cánh tay của Vạn Nô Vương khẽ động một chút.

"Không đúng, tượng động rồi, Vạn Nô Vương thật sự chưa chết." Hoắc lão còn tưởng mình hoa mắt, vội vàng dụi mắt, lúc nãy vô cùng chắc chắn.

"Không thể nào, thật sự bị đám cư dân mạng kia đoán trúng rồi, quan tài thật sự ở đây sao?" Giáo sư Phương trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Vạn Nô Vương này thật sự điên rồi, vì trường sinh mà không tiếc không để mình nhập thổ vi an.

Không phải nói mỗi đế vương đều thích được chôn cất sao?

Trong lăng mộ.

"Cậu Diệp Phi, vậy ý của cậu là Vạn Nô Vương đã đặt thi thể của mình vào trong tượng sao?" Tiền Tinh Vân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

"Giáo sư, có lẽ ông hiểu lầm rồi, không phải Vạn Nô Vương đặt mình vào trong tượng, mà bức tượng này chính là Vạn Nô Vương." Diệp Phi thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Tiền Tinh Vân bên cạnh.

Lời này vừa thốt ra, mọi người liền nhìn chằm chằm vào bức tượng, đáy mắt viết đầy kinh ngạc.

"Cậu Diệp Phi, đây…" Giáo sư Quách thực sự không thể chấp nhận được.

"Ông nhìn kỹ đi." Diệp Phi biết điều này rất khó để người ta chấp nhận, nhưng sự thật chính là như vậy.

Ngay lúc giáo sư Quách đang cẩn thận nhìn bức tượng trước mắt, ông phát hiện bức tượng thật sự đã động đậy một chút, không khỏi kinh hô.

Ngay sau đó, ông thấy cơ thể của Vạn Nô Vương đang từ từ hiện ra từ trong bức tượng.

Tấm vải đen trên mặt che kín cả khuôn mặt.

Thân cao mười mấy mét, mình mặc áo giáp, dường như đang cúi đầu nhìn Diệp Phi và mọi người.

Giáo sư Quách và Tiền Tinh Vân nhìn Vạn Nô Vương đã xuất hiện, miệng há hốc, không nói nên lời vì kinh ngạc.

Thật sự ra rồi.

Ngô Tà và Tiểu Ca thì nhíu chặt mày nhìn Vạn Nô Vương trước mắt, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Vãi, đây mới là vương giả thật sự, không hổ là người từng làm hoàng đế, khí chất này, thật là trâu bò." "Chết tiệt, cuối cùng tôi cũng thấy hoàng đế sống, nói không kích động là giả, đây là hoàng đế đó, hoàng đế đó." "Bây giờ tôi kích động là một chuyện, nhưng bây giờ tôi lo lắng hơn là sự an toàn của họ, bây giờ Vạn Nô Vương chắc chắn đang nổi điên rồi." "Vãi, ông nói đúng, đúng là như vậy không sai." "Bây giờ Vạn Nô Vương đối với đại lão chắc chắn là hận đến tận xương tủy, đây có được coi là kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt không?" "Khỉ thật, có lý." … "Bản Đại Hãn cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi." Giọng Vạn Nô Vương bình tĩnh, không nghe ra hỉ nộ.

Diệp Phi nghe vậy, mắt híp lại, không hề đáp lại.

"Diệp chân nhân, bây giờ Bản Đại Hãn đã là kẻ bất tử, ngươi có

phải rất vui mừng không?" Lời này của Vạn Nô Vương nghe kỹ có thêm vẻ đắc ý.

"Đây không được tính là cơ thể của ngươi, chỉ là trong đầu có ký ức của ngươi thôi." Diệp Phi im lặng một lúc rồi thản nhiên nói.

"Diệp chân nhân ngươi vẫn thích dội gáo nước lạnh như vậy." Trong giọng nói của Vạn Nô Vương đã ẩn chứa sự tức giận.

"Vạn Nô Vương, ngươi có phải là Vạn Nô Vương thật không, hay ta nên gọi ngươi là Du Diên?

Ngươi lợi dụng cơ thể của Vạn Nô Vương đã làm những gì?" Diệp Phi cũng không khách khí vạch trần.

Xem ra Vạn Nô Vương đã bị nói trúng tim đen, không nói gì nữa.

Vị trí đôi mắt dưới tấm vải đen đã xuất hiện ánh sáng đỏ, đây là biểu hiện của sự tức giận.

Ngay sau đó, dưới chân Vạn Nô Vương bắt đầu có biến hóa.

Nửa thân dưới lại giống như Du Diên, đều là rết.

Mười cánh tay sau lưng đang qua lại huơ huơ, vô cùng quỷ dị, móng tay trên mỗi ngón đều vô cùng sắc bén.

"Mau đi." Ngô Tà đột nhiên thấy Vạn Nô Vương trước mắt biến dạng, vội vàng đẩy các giáo sư chạy về phía sau.

Vạn Nô Vương này bây giờ đã điên rồi.

"Lúc đầu ta nên giết ngươi." Giọng Vạn Nô Vương thay đổi, rồi định quất đuôi của mình về phía Diệp Phi.

Diệp Phi bất chợt nhảy lên, Vạn Nô Vương đuôi quất hụt.

Tiểu Ca là người đi sau cùng, cảm nhận được nguy hiểm phía sau, liền cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người. *Keng!* Hai thứ

va chạm vào nhau, phát ra âm thanh giòn giã.

Diệp Phi nhìn Vạn Nô Vương trước mắt, mày hơi nhíu lại.

Anh lấy ra Trấn Hồn Thạch từ trên người.

Viên Trấn Hồn Thạch này có thể trấn áp Du Diên trên người Vạn Nô Vương, nhưng phải đặt nó lên đỉnh đầu của Vạn Nô Vương.

Bây giờ trên đầu hắn đang đội mũ giáp, có chút khó khăn.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca cũng chủ động tiến lên giúp đỡ, liền đưa các giáo sư và lính đánh thuê đến hướng cửa.

Thân thể của Vạn Nô Vương này rất lớn, một cái đuôi quét qua cũng rất dễ làm họ bị thương, vẫn nên ở xa một chút thì tốt hơn.

Tiểu Ca ra tay, quả thực đã giúp Diệp Phi giải quyết không ít vấn đề.

"Nghĩ cách, đánh bay mũ giáp trên đầu hắn." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, Tiểu Ca nghe vậy, men theo đuôi của Du Diên, bắt đầu bò lên.

Còn chưa kịp ra tay với Vạn Nô Vương, đã bị mấy cánh tay khác của hắn chặn lại.

Sắc mặt Tiểu Ca lập tức thay đổi, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lập tức lóe lên, chém đứt tay của Vạn Nô Vương, tiếp tục chém về phía mũ giáp của hắn.

Vạn Nô Vương rất kinh ngạc nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca.

Con dao có thể làm hắn bị thương, tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

Chỉ là… "Chết tiệt, tại sao lại có thể mọc lại?" Giáo sư Quách không nhịn được mà văng tục một câu.

Ông trơ mắt nhìn cánh tay đã rơi xuống đất, lại có thể tự động nối lại?

"Thật là không thể tin được." Tiền Tinh Vân cũng không ngờ lại như vậy.

Ngô Tà luôn căng thẳng chú ý đến cảnh tượng trước mắt.

Bên tai còn truyền đến những tiếng sột soạt.

Quay lại nhìn, thấy xung quanh có thêm rất nhiều Du Diên.

Những con Du Diên nhỏ này lúc này đang có cùng một mục tiêu, chạy về phía Vạn Nô Vương.

Chúng trực tiếp lờ đi Ngô Tà và nhóm giáo sư bên cạnh.

Các sinh viên đội khảo cổ nhìn thấy Du Diên, từng người một sợ đến không dám thở mạnh.

Xác định những thứ này không làm hại mình, lúc này mới thở phào một hơi.

Chỉ thấy đám Du Diên này đều xông về phía Vạn Nô Vương.

Diệp Phi nhìn thấy Du Diên xông ra bảo vệ Vạn Nô Vương, trong mắt lóe lên.

Thấy Tiểu Ca đang đối đầu với Vạn Nô Vương, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì.

Dòng máu Chân Long trên người Diệp Phi được giải phóng.

Một luồng áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng ập đến.

Sức lực trên người Tiểu Ca và Vạn Nô Vương như bị rút cạn, chỉ là hai người vẫn đang kiên trì chống đỡ lẫn nhau.

Đám Du Diên trên mặt đất bị Diệp Phi khống chế, từng con một nằm rạp trên đất, không dám động đậy.

“Cút.” Diệp Phi hét lớn một tiếng, giọng đầy nội lực và tức giận.

Đám Du Diên trên mặt đất như những con rối nghe lời, từng con một cũng không còn quan tâm đến việc bảo vệ Vạn Nô Vương, liền quay người rời khỏi đây, sợ mình chạy chậm sẽ bị họ đè xuống đất giết chết.

Ngô Tà nhìn thấy uy lực của Diệp Phi, thật sự dở khóc dở cười.

Sớm biết có bản lĩnh như vậy, lúc trước nên sớm dùng ra rồi.

Vạn Nô Vương thấy ‘viện quân’ của mình đã đi, sắc mặt lập tức thay đổi, không dám tin nhìn Diệp Phi.

“Xem ra ta đã coi thường các ngươi.” Vạn Nô Vương sau đó dùng sức, đánh văng Tiểu Ca sang một bên.

Nửa thân dưới dài ngoằng như một con rắn độc, qua lại trườn bò.

Diệp Phi thu lại dòng máu Chân Long trên người, lấy ra Roi Văn Vương.

Tiểu Ca thấy Vạn Nô Vương sắp ra tay, dòng máu Kỳ Lân trên người bùng phát, rạch rách lòng bàn tay, động tác rất nhanh chóng chém đứt ‘cái đuôi’ phía sau của Vạn Nô Vương.

Chương 280

Vạn Nô Vương đau đớn, trong lúc hơi sững sờ, chiếc mũ trên đầu đã bị Diệp Phi dùng Roi Văn Vương quất bay.

Lúc này mới lộ ra dung mạo thật sự.

Gương mặt tuấn tú uy vũ trước đây, bây giờ đã bị độc dịch của Du Diên ăn mòn đến mức không còn nhận ra.

Miệng cũng khác xa trước đây, để lộ ra những chiếc răng sắc nhọn.

"Ngươi dám động đến ta?" Giọng nói này không giống giọng của Vạn Nô Vương, mà là giọng của Du Diên.

Cư dân mạng nghe thấy giọng nói chói tai này, theo bản năng bịt tai lại.

"Chuyện gì vậy?

Giọng Vạn Nô Vương hình như khác trước rồi, chuyện gì vậy?" "Tôi bây giờ có chút mơ hồ rồi, đây là tình huống gì?

Sao trong cơ thể Vạn Nô Vương lại như có hai người vậy." "Chứ còn gì nữa, thay đổi thất thường, cũng không biết là suy nghĩ gì, lúc âm lúc dương." "Tôi thật sự không hiểu rồi, đây là tình huống gì vậy?" "Lát nữa sẽ biết thôi, phải nói là, đại lão thật sự rất đẹp trai." … Diệp Phi lấy ra một viên Trấn Hồn Thạch từ trong ba lô.

Đột nhiên bất chợt từ trên đất nhảy lên, định đập viên đá lên đầu hắn.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, Vạn Nô Vương theo bản năng muốn bảo vệ đỉnh đầu của mình.

Tiểu Ca nhìn ra ý đồ của hắn, bất chợt ra tay, lấy Hắc Kim Cổ Đao chém đứt tay của Vạn Nô Vương.

Diệp Phi liếc mắt nhìn Tiểu Ca đối diện, đáy mắt đầy tán thưởng.

Cuối cùng dùng sức đập mạnh viên Trấn Hồn Thạch trong tay lên đỉnh đầu Vạn Nô Vương.

Trên mặt Vạn Nô Vương trở nên vô cùng đau đớn.

Trên người còn có vầng sáng đỏ từ trong người thoát ra.

Nửa thân dưới giống như Du Diên, lúc này đang không ngừng quằn quại.

Toàn bộ không gian vang lên tiếng hét thảm của Vạn Nô Vương.

Khi vầng sáng đỏ biến mất, dáng vẻ của Vạn Nô Vương cũng thay đổi.

Đã không còn là Vạn Nô Vương trước đây, bây giờ trên người và trên mặt đều là bộ xương khô màu đen, đang yên tĩnh nằm trên đất.

Toàn bộ cơ bắp trên người đã biến thành xương trắng.

Mọi thứ đều trở lại vẻ yên tĩnh như xưa.

Bức tượng Du Diên đang giãy giụa hấp hối lúc trước bây giờ cũng đã không còn tiếng động.

Cư dân mạng nhìn trận chiến kinh tâm động phách này, toàn bộ phòng livestream đều chìm vào yên tĩnh.

"Đại lão giết Vạn Nô Vương rồi?" "Vãi, trâu bò, không hổ là đại lão của tôi, ai dám nói đại lão của tôi không được?" "Đó là vương giả mấy nghìn năm, là đế vương đã trường sinh đó, cứ thế bị giết rồi sao?

Làm thế nào vậy?

Dùng thứ gì làm được vậy." "Bây giờ không phải nên biết một

chuyện sao?

Cho dù Vạn Nô Vương muốn trường sinh, nhưng ký ức này bây giờ là sao?

Còn dáng vẻ này, sao lại thay đổi lớn như vậy?" "Chứ còn gì nữa, giống hệt Du Diên, lẽ nào đây chính là cái gọi là Du Diên phụ thể?" "Không thể nào?" … Giáo sư Phương và Hoắc lão lúc này không biết nên diễn tả tâm trạng hiện tại như thế nào.

Vạn Nô Vương cứ thế bị giải quyết rồi?

Hơn nữa Vạn Nô Vương không phải đã trường sinh sao?

Sao lại biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ, đây là tình huống gì?

Video Diệp Phi giết Vạn Nô Vương đã được lan truyền ra ngoài, bây giờ cả Đại Việt đều đã biết.

Video Tencent: Chuyên gia ẩm thực PK Vạn Nô Vương bất tử, dễ dàng đối quyết, rốt cuộc ai mới là vương giả thật sự.

Ứng dụng Douyin: Bản lĩnh của chuyên gia ẩm thực, bộ dạng bất tử của Vạn Nô Vương rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì không ai biết.

Bộ phận Chấn Kinh UC: Người bất tử đầu tiên gây chấn động Đại Việt, bí mật của sự bất tử rốt cuộc là gì? ???

Các diễn đàn đều đã chìm vào thảo luận.

"Đại lão chính là đại lão, tôi thật sự cảm thấy trâu bò, bộ dạng hiện tại của Vạn Nô Vương thật không nỡ nhìn thẳng." "Không phải nói là trường sinh theo hình thức ký ức sao?

Sao cuối cùng lại biến thành thế này." "Lẽ nào những suy đoán trước đây là sai lầm?

Cái gọi là trường sinh chỉ là một con yêu ma bị Du Diên chiếm lĩnh

cơ thể?" "Ông đang nghi ngờ lời của đại lão à?" "Cũng không tính là nghi ngờ, chỉ là cảm thấy rất tò mò, bây giờ chúng ta thấy và lúc trước thấy hoàn toàn không giống nhau." "Tôi cũng cảm thấy rất tò mò, đây là chuyện gì vậy?" … Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý cùng mọi người từ trên bậc thang đi xuống, nhanh chân đi đến bên cạnh Vạn Nô Vương.

Nhìn Vạn Nô Vương đã trở thành xương trắng, nội tâm ngũ vị tạp trần.

Một đại vương giả vì trường sinh mà cuối cùng lại có kết cục như vậy.

"Cậu Diệp Phi, lúc trước cậu không phải đã nói, cái gọi là trường sinh của Vạn Nô Vương, chỉ là thay đổi ký ức thôi sao?

Bây giờ đây là chuyện gì?" Tiền Tinh Vân bây giờ vô cùng khó hiểu nhìn anh.

"Trao đổi ký ức là một chuyện, nhưng tôi đã đánh giá thấp dã tâm của Du Diên, muốn trường sinh không chỉ có Vạn Nô Vương, mà Du Diên cũng vậy." "Nó cũng không muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng Vạn Nô Vương, chi bằng và Vạn Nô Vương hợp hai làm một, rồi để những Du Diên khác bảo vệ nó." Diệp Phi không ngờ Du Diên bảo vệ Vạn Nô Vương lại nảy sinh tâm tư khác, hơn nữa còn thành công thay thế linh hồn của Vạn Nô Vương, quả là đã xem thường nó.

"Nói như vậy, là Du Diên tự nảy sinh tư tâm, và đã thành công sao?" Tiền Tinh Vân nhìn thi hài trên đất, khó hiểu hỏi.

"Đúng, đã thành công rồi." Diệp Phi gật đầu.

Giáo sư Quách và giáo sư Lý thấy Vạn Nô Vương bây giờ đã trở thành hài cốt, không còn gì đáng để nghiên cứu nữa.

Ngược lại, bức tường phía sau Vạn Nô Vương lúc trước, xuất

hiện một cái hố đen cao một mét.

Dưới ánh đuốc, thấy bên trong có thứ gì đó màu vàng.

Hai người cầm đèn pin, lấy hết can đảm đi qua xem.

Phía sau, đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu theo sát.

Ngô Tà nhìn Vạn Nô Vương, thất thần nhìn thi hài trên đất.

"Tiểu Ca, cậu nói chú Ba có khi nào…" Ngô Tà nghe tiếng bước chân, quay sang nhìn Tiểu Ca mặc đồ đen.

"Không đâu, ở đây không có dấu vết của chú Ba cậu." Tiểu Ca không đợi cậu nói xong đã lên tiếng ngắt lời.

Diệp Phi thu lại Roi Văn Vương trong tay, quay sang nhìn Ngô Tà, chủ động lên tiếng an ủi.

Đội trưởng Lâm và đội trưởng Triệu cầm đèn chiếu sáng đi vào động đá phía sau.

Khi nhìn thấy kim ngân châu báu trước mắt, không khỏi sững sờ.

Châu báu ở đây trông cũng không kém gì Nam Hải Vương, xưa nay chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

Đầy ắp kim ngân châu báu, bây giờ các giáo sư chỉ có vui mừng, không có kinh ngạc, đùa sao, đã thấy nhiều kim ngân châu báu như vậy rồi, một hai lần thì thôi đi.

Dù sao cũng là người đã từng trải, không nên ngạc nhiên vì những chuyện nhỏ nhặt.

Những thứ này đều phải giao nộp cho quốc gia.

Sau khi Ngô Tà và Tiểu Ca đi vào, nhìn vào động đá rộng mấy trăm mét.

Ngoài những kim ngân châu báu trên đất, xung quanh còn có một

số cuộn tranh, còn có da hổ, và các loại vũ khí.

Đủ các loại, phần lớn là vũ khí.

Ở một bên còn có một cuộn tranh dày, cuộn lại đặt ở một bên.

Ngô Tà rất tò mò, mở ra xem.

Trên đó vẽ rất nhiều bức chân dung, trong đó có cả hình ảnh của Diệp Phi.

Bên cạnh còn có chữ viết kèm theo.

“Anh Diệp Phi, đây không phải là anh sao?” Giọng Ngô Tà vang lên, giáo sư Hoàng và giáo sư Quách bên cạnh vội vàng đi tới.

Khi nhìn thấy cuộn tranh, cũng kinh ngạc một chút.

Đối với bản lĩnh của Diệp Phi, họ cảm thấy kinh ngạc.

Bây giờ thân phận cơ bản đã được xác định.

Chương 281

Nếu nói người bất tử chính là Diệp Phi.

Chỉ là không ngờ, mấy ngôi mộ lớn này lại đều có liên quan đến cậu Diệp Phi, rốt cuộc lúc đầu Diệp Phi là ai?

"Trên này viết gì vậy?" Tiền Tinh Vân cũng từ phía sau đi tới, nhìn những văn tự trên đó, hoàn toàn không nhận ra, chỉ có thể cầu cứu Diệp Phi.

Diệp Phi trong lòng tỏ ra vô cùng cạn lời, lờ mờ cảm thấy bên trong chuyện này dường như không thể thiếu quan hệ với mình.

Theo những gì đã xảy ra trước đây, đám cư dân mạng này bây giờ nói không chừng không nghĩ như vậy.

"Đây là thủ bút của Vạn Nô Vương, kể về những chuyện sau khi chúng ta tham gia vào dòng sông lịch sử." Diệp Phi bị ép vào đường cùng, đành phải làm vậy.

Vạn Nô Vương vừa mới thành lập Đông Hạ quốc không lâu, Thập Nhất công chúa đối với hành vi của Thiếp Ca vô cùng khinh bỉ, cho rằng người đàn ông này không thể làm quốc chủ, liền nảy sinh tâm tư khác.

Thiếp Ca lại vừa hay phát hiện ra âm mưu của Thập Nhất công chúa, ngầm giao dịch với Mông Cổ, giúp hắn lên ngôi vua, nguyện ý dốc hết sức giúp Mông Cổ diệt trừ Kim quốc.

Mông Cổ tự nhiên là vui mừng thấy thành.

Mà 'Diệp chân nhân' đã nhìn ra Đông Hạ quốc đại thế đã qua, quyết định rời khỏi đây, lại bị Vạn Nô Vương và vu sư kia phát hiện.

Cuối cùng Vạn Nô Vương niệm tình công lao hắn đã giúp đỡ

mình, trong lòng nhân từ, chỉ nhốt hắn trong địa lao.

Trước khi đại quân Mông Cổ xông vào, Thập Nhất công chúa trong lòng nảy sinh ý định giết cha cướp ngôi.

Cuối cùng dưới sự trợ giúp ngầm của Thiếp Ca, Vạn Nô Vương đã bị giết thành công.

Lúc này Vạn Nô Vương đã đạt được thỏa thuận với Du Diên, chỉ là trước khi chết hy vọng Thiếp Ca có thể làm theo di nguyện của mình.

Ngày thứ hai sau khi Vạn Nô Vương được mai táng, đại quân Mông Cổ xông vào Đông Hạ quốc.

Còn Diệp Phi không biết từ lúc nào đã không cánh mà bay.

Cuộn da dê ghi lại là do Vạn Nô Vương ghi lại trước khi bị Du Diên nuốt chửng.

Ở cuối cùng, còn có một đoạn văn tự, trên đó viết rõ mấy chữ 'Diệp Phi thân khải' (Diệp Phi tự tay mở).

Mấy chữ này Tiền Tinh Vân và mọi người vẫn nhận ra, đây là chữ viết gần giống với chữ hiện đại nhất.

Đối với bút tích lịch sử cận đại, là môn học bắt buộc của đội khảo cổ.

"Cậu Diệp Phi, cái này hình như là cố ý để lại cho cậu." Giáo sư Lý cũng nhìn thấy, nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp Phi liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt lại có chút khác thường.

Mọi người có mặt trong lòng vô cùng tò mò đây là nói gì.

Đông đảo cư dân mạng đối với dáng vẻ của Diệp Phi tiến hành suy đoán.

“Các ông nói xem đại lão sao thế?” “Không biết, chắc là trong phong thư này có chuyện gì ghê gớm lắm, tôi chỉ cảm thấy cảm khái, Vạn Nô Vương cuối cùng lại bị con cái của mình bán đứng.” “Tôi cũng cảm thấy rất thê thảm, rõ ràng là một vị vua không tồi, kết quả lại chết trong tay người của mình?” “Nhưng tôi thấy Thiếp Ca kia dường như không phải là một người rất tinh ranh, sao lại có bản lĩnh giật dây mọi thứ phía sau, tôi cảm thấy phía sau dường như có người ngầm thao túng tất cả.” “Không cần nghi ngờ, phía sau nói không chừng chính là Mông Cổ, nếu là các ông, chuyện tốt dâng đến tận cửa, các ông có từ chối không?” “Khỉ thật, có lý.” “Các ông xem, đại lão nhướng mày một cái, có vấn đề rồi.” … “Anh Diệp Phi, trên này có phải đã nói gì không?

Anh nói ra đi.” Ngô Tà thấy anh đã cất cuộn giấy trên tay đi, vội vàng hỏi.

“Đây là thư Vạn Nô Vương gửi cho tôi, ông ta đã sớm biết tôi sẽ đến đây.” Giọng Diệp Phi thờ ơ, cất kỹ cuộn tranh, đặt lên chiếc hòm gỗ bên cạnh.

“Vạn Nô Vương trước khi bị Du Diên thay thế, đã có năng lực dự đoán tương lai rồi sao?” Ngô Tà trong lòng kinh ngạc, không thể nào?

Chắc là không phải.

“Không phải ông ta có năng lực dự đoán tương lai, theo những gì trên này nói với tôi, là có người đã nói với ông ta, tôi sẽ xuất hiện ở đây sau mấy nghìn năm nữa.” Diệp Phi lúc trước khi nhìn thấy đoạn này cũng rất ngạc nhiên.

Rốt cuộc là ai có năng lực như vậy.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Lý nghe vậy, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Lẽ nào phía sau Vạn Nô Vương còn có cao nhân nào đó?

Có thể dự đoán được chuyện của mấy nghìn năm sau?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ai lại có bản lĩnh lớn như vậy.

"Vậy trên đó có nói là ai đã nói như vậy không?" Tiền Tinh Vân nóng lòng.

"Trên đó không nói, nhưng có nhắc đến Tinh Tuyệt Nữ Vương và Nam Hải Vương, xem ra họ nên quen biết nhau." Diệp Phi lắc đầu, những người này đều biết anh, nhưng tại sao anh lại không có chút ấn tượng nào?

"Có khi nào phía sau còn có ngôi mộ nào đó không thể cho ai biết không?" Giáo sư Lý trong lòng cũng âm thầm suy đoán.

Nói không chừng phía sau còn có ngôi mộ nào đó cũng không chừng.

Có thể đối thoại với đế vương, còn có thể là ai?

"Không nói chắc được, chúng ta bây giờ tìm xem, nói không chừng còn có thể tìm được manh mối gì đó." Giáo sư Quách cũng nghĩ đến khả năng này, liền khuyến khích mọi người xung quanh đi tìm.

Đối với điều này, Diệp Phi không giải thích.

Ngô Tà nhìn thần sắc của Diệp Phi, đáy mắt lóe lên vẻ thấu hiểu.

"Anh Diệp Phi, anh không nói thật, bên trong có phải còn có chuyện khác không?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

Diệp Phi cười, đầu tiên là cúi đầu liếc nhìn màn hình đạn mạc trên cánh tay.

Bây giờ không thể nói.

"Đúng là có một chút, chủ yếu là vì ký ức của Vạn Nô Vương này

bị Du Diên thay thế, rất nhiều chuyện đều trái với ý muốn." Ngô Tà thấy vậy, cũng không nói nhiều, cuối cùng kéo Tiểu Ca đi tìm manh mối của Ngô Tam Tỉnh.

Cư dân mạng thấy hai người Diệp Phi đối thoại.

"Tôi cảm thấy đại lão không muốn nói thật." "Chứ còn gì nữa, ánh mắt nhỏ này gọi là một cái liếc mắt, tôi cũng thấy rồi, đây là không muốn chúng ta biết." "Ha ha, bây giờ đại lão nói gì là nấy, bây giờ chỉ có anh ấy nhận ra chữ viết này." "Các ông nói xem, có khi nào thật sự có người đã nói với Vạn Nô Vương, Diệp Phi sẽ xuất hiện ở đây không?" "Ước chừng suy nghĩ của các giáo sư là đúng, nói không chừng giữa đế vương và đế vương vẫn có giao tiếp, điều này rất khó nói." "Giao tiếp thế nào, cách nhau mười vạn tám nghìn dặm, thế mà cũng giao tiếp được à?

Thần giao cách cảm à?" "Khó nói, bản lĩnh của Vạn Nô Vương và Tinh Tuyệt Nữ Vương đều là mọi người đều thấy, tôi thậm chí còn nghi ngờ có khi nào là Nam Hải Vương thông báo không?

Dù sao trong mộ Nam Hải Vương không có thi thể." "Ồ, nghĩ kỹ mà sợ, các ông không nói tôi cũng quên mất chuyện này." … Giáo sư Phương và Hoắc lão bây giờ nhìn cảnh tượng trước màn hình máy tính.

"Diệp Phi không nói thật, đợi họ ra chúng ta phải gặp cậu ta." Trong mắt Hoắc lão lóe lên vẻ kiên định.

"Ông chắc chắn như vậy, Diệp Phi còn biết ngôi mộ nào khác sao?

Nhưng nếu có, thì cứ nói thẳng ra là được rồi." Giáo sư Phương trong lòng tán thành lời của Hoắc lão, nhưng trong lòng vẫn không hiểu.

Nếu có ngôi mộ, tại sao không thể nói?

Đây không phải đều là lịch sử của Đại Việt sao?

"Có lẽ là chưa đến lúc nói, hoặc là có nguyên nhân khác, đến lúc đó sẽ biết." Hoắc lão cười, một chút cũng không vội.

Giáo sư Phương lúc này cũng hiểu được tâm tư của Hoắc lão, cũng không nói thêm gì nữa.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi thấy Ngô Tà đang nhìn môi trường xung quanh, chủ động đi tới hỏi.

"Tìm thấy chưa?" Diệp Phi nhìn vẻ thất vọng của Ngô Tà, liền biết là không có manh mối.

"Nếu chú Ba ở đây, chắc chắn sẽ có manh mối, hoặc là có dấu vết trốn thoát, nhưng…" Ngô Tà trong lòng vô cùng lo lắng.

Rõ ràng đã tìm đến đây rồi, bây giờ sao lại không thấy đâu nữa.

"Có khi nào đã trốn thoát rồi không?" Tiểu Ca hiếm khi chủ động lên tiếng.

"Không đâu, nếu người trốn thoát, sẽ có dấu vết, sẽ không ở đây mà đứt manh mối." Ngô Tà phủ nhận quan điểm này.

"Có lẽ họ chưa từng xuất hiện ở đây, lúc trước các cậu không phải đã thấy trong góc có những mảnh vỡ nát sao?

Có lẽ đó chính là lối ra." Trong đầu Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến những thứ trong góc bên ngoài, nói không chừng bây giờ chính là như mình nghĩ.

"Ý của anh là chú Ba bây giờ có thể đã trốn thoát rồi?" Mắt Ngô Tà sáng lên.

"Ở đây cậu cũng không thấy thi cốt phải không?

Nếu thật sự xảy ra chuyện, sao lại không có dấu vết đánh nhau, bản lĩnh của chú Ba cậu, cậu không biết sao?" Diệp Phi dựa vào ký ức kiếp trước mà nghĩ đến, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng nên là mất tích mới đúng, không nên là đã chết.

Cộng thêm bây giờ quả thực không có thi cốt, khả năng tử vong không lớn lắm.

"Anh nói đúng, nhưng bây giờ chúng ta làm sao đây?

Cũng không có lối ra, nên ra ngoài thế nào?" Ngô Tà trong lòng cũng ổn định không ít, bây giờ đã bắt đầu phiền não.

"Rất đơn giản, lát nữa gọi đội cứu viện là được rồi, họ sẽ dò được vị trí của chúng ta, sẽ không vào từ chỗ ban đầu đâu." Diệp Phi cười nhạt.

Chương 282

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn những kim ngân châu báu này, cũng không tìm thấy manh mối gì, đành bỏ cuộc.

Giáo sư Lý lấy điện thoại vệ tinh ra, gửi tín hiệu cho viện nghiên cứu chờ cứu viện.

Bây giờ chỉ cần yên tĩnh chờ đợi là được rồi.

Khoảnh khắc Diệp Phi và Ngô Tà từ trong đường hầm đi ra, trong lòng đầy cảm khái.

"Anh Diệp Phi, tôi phải về Cửu Môn một chuyến, anh về nhà đợi tôi, đợi tôi xong việc, nhất định phải nếm thử tay nghề của anh." Lời này của Ngô Tà nói rất ẩn ý.

Diệp Phi chỉ cười nhạt, khẽ gật đầu, làm một động tác gọi điện thoại, rồi đi trước một bước xuống núi rời đi.

Giáo sư Lý và giáo sư Tiền thì trở về viện nghiên cứu, viết báo cáo của mình, nhất thời bận tối mắt tối mũi.

Diệp Phi đi xe về đến nhà đã là đêm khuya.

Vừa đi vào trong sân, bước chân hơi khựng lại, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Bây giờ chức năng cơ thể của anh đã lợi hại hơn người bình thường gấp nhiều lần.

Cho dù là đêm khuya, tầm nhìn của anh cũng như ban ngày.

Bây giờ trong sân có mấy người đang trốn sau đống củi.

Đây là coi mình là người mù sao?

Diệp Phi giả vờ bình tĩnh trở về phòng, vừa đóng cửa lại, trên trán

đã xuất hiện một khẩu súng, đang chĩa vào trán mình.

“Là Diệp Phi phải không?

Chúng tôi chỉ cần tiền, chỉ cần cậu đưa đồ cho tôi, tôi sẽ tha cho cậu.” Người đàn ông phía sau lạnh lùng lên tiếng.

“Tôi chỉ là một chuyên gia ẩm thực, là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, tôi lấy đâu ra tiền tài?” Diệp Phi không hề có vẻ sợ hãi, mà quay người lại.

Lúc này mới nhìn rõ mặt của người đàn ông này.

Gã cao khoảng một mét tám, trên mặt có một vết sẹo dài vắt qua sống mũi.

Nhìn vào vết sẹo, trông giống như bị lưỡi lê đâm phải.

Diệp Phi không khỏi thầm cảm thán, bị thương như vậy mà vẫn không bị đồng hóa.

Đây không phải là đám trộm mộ thông thường.

“Chúng tao không cần tiền của mày, chúng tao biết mày có một món bảo bối, đưa Văn Vương tiên đây, tao sẽ cho mày đi.” Gã đàn ông mặt sẹo nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Các người không lấy được đâu.” Diệp Phi nhếch mép, cũng không khách sáo, thản nhiên bật đèn trong phòng lên.

Cuối cùng, hắn lấy Văn Vương tiên từ hệ thống ra, ném xuống đất.

“Nếu các người lấy được thì cứ lấy đi.” Diệp Phi hoàn toàn không để ý đến những người trong phòng, quay lại ghế ngồi.

Hắn bình tĩnh rót cho mình một ly nước và uống.

Hành động này khiến những người trong phòng sửng sốt.

Sao hắn có thể bình tĩnh như vậy, không sợ bọn họ giết hắn sao?

"Mày không sợ chúng tao giết mày à?" Gã mặt sẹo nhìn hắn với ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Các người không có bản lĩnh đó đâu.

So với Vạn Nô Vương, các người còn chưa đủ trình." Diệp Phi uống một ngụm nước, vẻ mặt lạnh lùng.

Gã mặt sẹo nín thở, đúng vậy, so với Vạn Nô Vương, bọn họ đúng là chưa đủ trình.

Dù sao cũng là cầu tài, lấy được Văn Vương tiên là được rồi.

Nghĩ vậy, gã cúi xuống định nhặt Văn Vương tiên lên.

Nhưng... rõ ràng trông không lớn lắm, tại sao lại không nhấc lên được?

"Đại ca, anh làm gì vậy?

Sao không nhặt lên?" Mấy tên đàn em bên cạnh sốt ruột.

"Mẹ kiếp, nếu tao nhấc lên được thì đã lấy ra từ lâu rồi." Mặt gã đàn ông sẹo đỏ bừng lên.

Hơi thở của gã không ổn định, rõ ràng đã dùng hết sức nhưng không có chút hiệu quả nào.

Ba người xung quanh nhìn nhau, lần lượt thử nhặt lên.

Nhưng không ai có thể nhấc nổi.

"Xem ra món Văn Vương tiên này, các người không lấy đi được rồi." Diệp Phi đặt ly nước xuống, thản nhiên bước đến trước mặt bọn họ.

Hắn dễ dàng nhặt Văn Vương tiên lên, sau đó cất vào hệ thống.

Gã mặt sẹo tức đến điên người.

Nếu đã không lấy được thì giết hắn.

Nhưng chưa kịp ra tay, đàn em bên ngoài đã phá cửa xông vào, ghé vào tai gã thì thầm điều gì đó.

Thính giác của Diệp Phi vô cùng nhạy bén.

Mắt hắn lóe lên một tia sáng.

"Đại ca, bản lĩnh của Diệp Phi tạm thời chưa rõ, hay là lợi dụng hắn một chút rồi giết cũng chưa muộn?" Một gã đàn ông lùn tịt bên ngoài nói với vẻ mặt gian xảo.

Trước mắt, phát tài vẫn quan trọng hơn.

Đợi tiền vào tay rồi giết hắn cũng không muộn.

"Mày nói không sai." Gã mặt sẹo như bừng tỉnh, mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Ba ngày sau.

Diệp Phi bị bọn họ đưa lên xe.

Nhìn cảnh sắc trên đường, Diệp Phi cảm thấy vô cùng cạn lời.

Đây mà gọi là bị bắt cóc sao?

"Tao đi mua đồ ăn, chúng mày trông chừng nó, đừng để nó chạy thoát." Gã mặt sẹo xuống xe, không yên tâm dặn dò.

Diệp Phi nhắm mắt giả vờ ngủ, trong lòng đang giao tiếp với hệ thống. 【Ký chủ, ngài đã hoàn thành thành công nhiệm vụ Cửa Đồng Xanh, có muốn nhận phần thưởng không?】 "Tạm thời không cần, đợi đến nơi của bọn họ rồi nói." Diệp Phi nhìn vào danh sách vật phẩm, có quá nhiều lựa chọn.

Hắn vẫn chưa biết ngôi mộ phía sau là dạng gì.

Hiện tại tạm thời chưa rõ, nên cứ để đó là tốt nhất.

Diệp Phi lẩm nhẩm khẩu quyết Ẩn Thân Thế Hoán.

Chỉ thấy thế thân của Diệp Phi đang ngồi trong xe, còn thực thể của hắn đã đi đến nơi khác.

Ngô Tà, Tiểu Ca, Tiền Tinh Vân cùng Quách giáo sư đang trên đường lái xe cùng đội của Triệu đội và đám lính đánh thuê.

Ngô Tà sau khi trở về Cửu Môn đã báo cho mọi người về sự mất tích của chú Ba.

Đúng lúc đang tìm Diệp Phi thì nhận được điện thoại của hắn.

Bây giờ hắn biết một đám trộm mộ đã tìm được một ngôi mộ và đang lôi hắn đến khu vực phía Bắc.

Hắn cũng đã thông báo cho các giáo sư và đám lính đánh thuê.

Nếu thật sự là một ngôi mộ, không có lý do gì để đám trộm mộ này được như ý.

"Anh Diệp Phi, những gì anh nói tôi đều đã sắp xếp xong, cũng đã xác định được vị trí của anh, chúng tôi sẽ bám sát ngay sau anh." "Vậy cậu nhất định phải cẩn thận, đám trộm mộ này không có võ đức, lợi dụng xong cậu chắc chắn sẽ giết cậu." Ngô Tà đã sớm nghe nói về đám trộm mộ này.

Bọn chúng là một đám không có giới hạn, trong Cửu Môn rất khinh thường bọn chúng.

Nhưng người của Hạ Tam Môn thì lại có liên hệ với những kẻ này.

Diệp Phi và Ngô Tà trao đổi ngắn gọn một lúc rồi đi đến bốt điện thoại ven đường.

Chương 283

Hắn lấy ra đồng xu đã gắn camera siêu nhỏ.

Đã xuống mộ rồi thì không thể bỏ qua cơ hội đổi điểm được.

Chẳng phải là lãng phí sao?

Khi các cư dân mạng nhìn thấy mặt Diệp Phi, tất cả đều kích động.

"Đại lão, tôi thật sự quá cảm động, tôi còn tưởng trong thời gian ngắn sẽ không được gặp anh, nhớ chết đi được." "Bạn lầu trên, có thể bớt giả tạo một chút không, mới có mấy ngày không gặp thôi mà, có đến mức đó không?" "Sao lại không đến mức đó, tôi đã nghĩ rằng trong thời gian ngắn sẽ không được gặp Đại lão, bây giờ cuối cùng cũng gặp được rồi, tôi thật không dễ dàng mà." "Nhưng cách xuất hiện này đặc biệt thật, lại bị đám trộm mộ bắt đi, thật là vô sỉ quá." "Đây là kế hoạch của Đại lão đó, nếu không sao có thể bị mấy tên này tóm được?

Vạn Nô Vương còn không thèm để vào mắt, lại để mấy tên tép riu này bắt nạt sao?" "Ha ha, có lý, có lý lắm, bây giờ chắc mấy tên đó không biết mình đã trở thành người nổi tiếng ở Đại Việt rồi nhỉ?" "Nếu để bọn chúng biết, e rằng Đại lão cũng sẽ gặp nguy hiểm." … Diệp Phi nhìn những lời nói vớ vẩn của cư dân mạng mà khóe miệng giật giật.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy thú vị một cách kỳ lạ.

Vẫn là lúc được bàn tán thì thú vị hơn.

Buổi tối, Diệp Phi bị đưa lên núi.

Môi trường xung quanh vô cùng tĩnh lặng, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cư dân mạng thông qua đồng xu nhìn khung cảnh xung quanh, bàn luận sôi nổi.

"Nơi này yên tĩnh quá, yên tĩnh đến mức hoàn toàn không giống cảnh tượng nên có trong một ngọn núi." "Muộn thế này rồi, động vật chắc là đã đi nghỉ hết rồi chứ, sao lại không ra ngoài?" "Động vật không ra ngoài, nhưng côn trùng thì có, bây giờ là giữa hè, các bạn có nghe thấy tiếng côn trùng kêu không?

Chỗ này không ổn rồi." "Anh nói vậy tôi mới để ý, chuyện gì thế này?

Tình hình bình thường sao lại không có côn trùng?" "Cái này… tôi cũng không biết, tôi cũng thấy lạ lắm, lát nữa hỏi Đại lão xem sao." … Diệp Phi đi ở phía trước, cũng thấy được cuộc đối thoại trên màn hình bình luận.

"Đó là vì ở đây đã xuất hiện một thứ khiến người ta kinh hãi, một thứ mà ngay cả côn trùng cũng sợ hãi." Giọng Diệp Phi rất nhỏ, hắn gắn micro ẩn vào răng mình.

Chỉ cần một âm thanh nhỏ, các cư dân mạng đều có thể nghe thấy.

"Không thể nào, còn chưa vào trong mộ mà đã xuất hiện thứ đáng sợ như vậy rồi sao?" "Vãi chưởng, không thể không nói đám trộm mộ này mang theo Đại lão đúng là phúc đức mười đời tu lại, nếu không chưa kịp vào mộ đã chết chắc rồi." "Câu này tôi tin, đừng nói nữa, đúng là như vậy thật, không thể không nói, anh nghĩ thật là toàn diện." "Tôi tò mò hơn là thứ gì có thể khiến côn trùng ở đây sợ hãi đến vậy." "Tôi cũng vậy…" … Diệp Phi nhếch mép, không trả lời.

Cứ chờ xem là được.

Ngô Tà và Tiểu Ca cùng mọi người vẫn luôn đi theo phía sau.

Ánh mắt họ vẫn đang dán vào phòng livestream.

Đây là kênh duy nhất để biết tình hình của Diệp Phi.

Tiền Tinh Vân vừa mới nói chuyện điện thoại với Phương giáo sư, Hoắc lão và họ rất coi trọng sự an nguy của Diệp Phi.

Người duy nhất biết về giai đoạn lịch sử đứt gãy chỉ có Diệp Phi, tuyệt đối không thể để hắn xảy ra chuyện.

"Bây giờ Phương giáo sư và những người cấp trên đều rất coi trọng sự an toàn của Diệp Phi, mọi thứ đều phải ưu tiên sự an toàn của Diệp Phi." Tiền Tinh Vân nghiêng đầu nhìn Triệu đội và những người khác.

"Được." Triệu đội khẽ gật đầu.

Diệp Phi đối với họ có ơn cứu mạng, nhất định phải bảo vệ hắn.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Cậu Ngô Tà, cậu có biết tại sao lại biến thành như vậy không?

Hay là thứ gì đã khiến những động vật và côn trùng này cảm thấy sợ hãi?" Quách giáo sư vô cùng tò mò.

"Tạm thời không biết, nhìn từ đây không rõ lắm." Ngô Tà bây giờ vẫn chưa lợi hại như Diệp Phi.

Nếu chỉ nghe thôi mà đã biết được thứ gì ở đây thì đúng là nói nhảm.

Tiểu Ca nhìn thẳng về phía trước, dường như có thứ gì đó vừa lướt qua.

"Có thứ gì đó đang đến gần Diệp Phi." Giọng Tiểu Ca lạnh nhạt.

Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn vào phòng livestream trên đồng hồ đeo tay.

Cư dân mạng cũng đã chú ý tới.

“Vãi, đó không phải là cương thi chứ?

Sao lại phát ra ánh sáng đỏ, còn đang tiến lại gần.” “Sao ở đây lại có cương thi?

Còn chưa đến gần cửa mộ mà, có phải chúng ta nhìn nhầm không?” “Mày mù chứ chúng tao không mù, ánh sáng đỏ lớn như vậy, mày không thấy à.” “Thấy rồi, nhưng không có nghĩa đó là cương thi.” “Các người nghe xem, hình như là tiếng bước chân.” Cư dân mạng lắng tai nghe.

Gã mặt sẹo là đại ca ở đây, khi thấy ánh sáng đỏ đang tiến lại gần, vũ khí trong tay đã giơ lên trước người, chuẩn bị sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

Nhưng khi nhìn thấy bóng người, gã mặt sẹo đã kinh hãi.

Trước mắt chính là em trai của gã, lúc này trên mặt treo một nụ cười gian xảo.

Đôi mắt đỏ rực, trong đêm tối phản chiếu ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Nhưng nửa thân dưới lại ướt sũng.

Hắn từng bước một tiến lại gần gã mặt sẹo.

Diệp Phi lập tức hiểu ra, lẳng lặng đứng một bên chờ xem diễn biến tiếp theo.

“Tiểu Ngũ, mày bị sao vậy?” Gã mặt sẹo rất yêu thương em trai mình.

Vừa nói gã vừa định tiến lên xem xét.

Nhưng lại bị Lão Nhị phía sau kéo lại.

“Đại ca, không được đi.” Lão Nhị kéo mạnh, rồi nhắm vào Tiểu Ngũ bắn một loạt đạn.

Tiếng súng vang vọng khắp ngọn núi, gã mặt sẹo thấy em trai mình bị bắn ngã.

“Lão Nhị, mày làm gì vậy?” Gã mặt sẹo vô cùng tức giận nhìn Lão Nhị bên cạnh.

“Đại ca, anh hồ đồ rồi, anh nhìn Tiểu Ngũ xem.” Lão Nhị nói đến đây, còn đưa tay chỉ vào Tiểu Ngũ đang nằm trên đất.

Trên người dính mấy vết đạn, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười gian xảo.

“He he… mỹ nhân.” Gã mặt sẹo bất giác lùi lại mấy bước, sự kinh hãi trong mắt không cần nói cũng biết.

“Sao lại thế này?” Gã mặt sẹo nhìn Tiểu Ngũ trên đất với vẻ mặt đầy bất ngờ.

“Chuyện này anh nên hỏi Diệp tiên sinh, anh ta là người rõ nhất.” Lão Nhị nhìn vẻ mặt thờ ơ của Diệp Phi, trong lòng cảm thấy rất tức giận.

Người đàn ông này đang xem kịch sao?

“Đạn của ngươi bắn trượt rồi, tốt nhất là bắn nát đầu hắn, nếu không lát nữa sẽ rất nguy hiểm.” Diệp Phi không đáp lại họ mà lên tiếng nhắc nhở.

“Ngươi…” Gã mặt sẹo chưa kịp nói hết thì tiếng cười dâm đãng của Tiểu Ngũ đột ngột dừng lại.

Con mắt vốn đã đỏ rực, bây giờ chỉ thiếu điều lồi ra ngoài.

Hắn đột ngột đứng dậy từ trên đất, mặt đầy vẻ tức giận.

“Mày dám cướp người phụ nữ của tao?” Ngay sau đó, Tiểu Ngũ ra tay với gã mặt sẹo, muốn bóp chết gã.

Gã mặt sẹo thấy vậy, không còn nghĩ đến tình anh em, dí súng vào

trán hắn, bắn một phát.

Trên đỉnh núi lại vang lên tiếng súng.

Trán Tiểu Ngũ văng ra thứ chất lỏng trắng đỏ lẫn lộn.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, bị chấn động sâu sắc.

“Vãi, chết thế à?

Trước đó tôi còn tưởng hắn sẽ không ra tay.” “Tôi cũng vậy, tình hình gì đây?” “Qua đó có thể thấy, trước ngưỡng cửa sinh tử, khát vọng sống sót là điều ai cũng muốn.” “Nhưng người đàn ông này bị sao vậy?

Sao lại biến thành như thế?” “Vấn đề này không chỉ chúng ta tò mò, người khác cũng vậy.” … Ngô Tà và Tiểu Ca cùng mọi người nhìn sự việc trong phòng livestream.

Ngô Tà dường như nghĩ ra điều gì đó.

“Tôi biết rồi, người đàn ông này đã trúng phải một thứ gọi là Khiếu Hồn Hoa.” “Loài hoa này chỉ phát huy tác dụng vào giữa hè, người đàn ông này nhất định đã tiếp xúc với Khiếu Hồn Hoa.” Giọng Ngô Tà vang vọng trong lòng mọi người.

“Sao ở đây lại có thứ này?

Lẽ nào có người cố ý làm vậy?” Quách giáo sư hỏi với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Khiếu Hồn Hoa, đúng như tên gọi, vì loài hoa này sẽ có tác dụng với người khác giới, linh hồn cũng sẽ bị tách rời, chìm vào ảo tưởng của chính mình.

Một khi hít phải loại hoa này,” “sẽ mất phương hướng, cách giải duy nhất là bắn nát đầu.” “Hơn nữa, loài hoa này được nuôi dưỡng bằng… kinh nguyệt của phụ nữ, con người ngửi thấy rất thơm,

nhưng đối với động vật và côn trùng lại là mùi rất hôi thối." "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao ở đây không có côn trùng, chính là vì mùi vị này, khiến côn trùng hoàn toàn không thích mùi này." Ngô Tà giải thích với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 284

Nhưng phương pháp nuôi trồng này chỉ có ở ngàn năm trước.

Lẽ nào ngôi mộ ở đây là mộ từ ngàn năm trước sao?

“Hình như số lượng nhiều hơn rồi.” Đám lính đánh thuê và các giáo sư phía sau đã bị màn thao tác này làm cho kinh ngạc.

Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Ca như một dòng suối, đánh thức họ dậy.

Mọi người vội vàng nhìn vào phòng livestream.

Gã mặt sẹo và những người khác thấy người xung quanh đang không ngừng tiến lại gần.

Tất cả đều là người của mình, trong lòng tức giận.

“Diệp Phi, cậu mau nghĩ cách đi.” Gã mặt sẹo không thể không cầu cứu Diệp Phi.

“Đây là chuyện của các người.” Diệp Phi quyết định không ra tay giúp đỡ.

“Các người bây giờ ra tay vẫn còn kịp, nếu không lát nữa xảy ra chuyện gì thì khó nói lắm.” Diệp Phi vẫn rất ‘tốt bụng’ nhắc nhở họ.

Lát nữa sẽ không khống chế được nữa.

Gã mặt sẹo nghiến răng, cuối cùng không thể không ra tay với người của mình.

Một loạt tiếng súng vang lên.

Khi người đàn ông cuối cùng ngã xuống đất, Lão Nhị và Lão Tam lúc này đã nổi giận.

Nòng súng chĩa vào Diệp Phi.

“Ngươi thấy chết không cứu, hại ta mất nhiều huynh đệ như vậy, thật vô sỉ.” Lão Tam chĩa súng vào Diệp Phi, hung hăng nói.

“Tôi bị các người ép mang đến đây, sống chết của các người có liên quan gì đến tôi?” “Còn nữa, ngươi nói chuyện tốt nhất nên khách sáo một chút, lát nữa trong mộ muốn sống thì tốt nhất nên đối xử với tôi khách sáo một chút, nếu không…” Diệp Phi không nói hết câu, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Cuối cùng, hắn đi trước một bước lên núi.

Lão Tam phía sau định nổ súng, nhưng bị đại ca ngăn lại.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc giết hắn.

“Đại ca…” Lão Tam không vui.

“Đợi chuyện kết thúc, tùy ngươi xử lý.” Giọng gã mặt sẹo kiên định, bây giờ vẫn chưa thể làm vậy.

Lão Tam tức đến điên người, nhưng cũng không thể không nghe lời.

“Đi thôi, người của chúng ta sắp đến rồi.” Gã mặt sẹo thu lại tâm tư, cất súng đi, theo sau Diệp Phi.

Cả nhóm đi chưa đầy nửa giờ thì thấy một vách đá.

Dưới vách đá, có hai người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Họ chắp tay sau lưng.

Trên mặt còn đeo mặt nạ phòng độc.

Diệp Phi nhướng mày, không ngờ ở đây còn có người biết nơi này nguy hiểm.

Đúng là đã xem thường những người này.

Cư dân mạng nhìn những người trước mắt, ai nấy đều kinh ngạc.

"Vãi, tôi vừa nghe Ngô Tà nói, tưởng xung quanh sẽ không có ai nữa, giờ mới biết mình nghĩ nhiều rồi, thật sự có người đứng được ở đây." "Không phải là đang đeo mặt nạ phòng độc sao, nên mới không sao." "Nhưng người này là ai, lẽ nào cũng cùng một phe với gã mặt sẹo kia?" "Chắc là vậy, ít nhất tôi thấy giống." … Ngô Tà và Tiểu Ca vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hai người trước mắt.

Chính xác hơn là nhìn vào miếng ngọc bội trên eo họ.

"Ngô Tà." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

"Cần phải điều tra rõ, không thể xác định là người trong Cửu Môn, ngọc bội của Thượng Tam Môn và Bình Tam Môn không giống thế này, chắc là người của Hạ Tam Môn, nhưng…" Ngô Tà có chút thắc mắc.

Người của Hạ Tam Môn lẽ ra sẽ không làm như vậy.

Nhưng… vẫn cần điều tra rõ ràng.

Diệp Phi đứng cách đó không xa, ánh mắt cũng rơi vào miếng ngọc bội.

Ngọc bội trong Cửu Môn hắn đã thấy qua, nhưng loại ngọc bội này không giống ngọc bội chính tông.

"Tại sao các người không sao?

Tại sao huynh đệ của tôi lại xảy ra chuyện?" Gã mặt sẹo đi đến trước mặt người đeo mặt nạ.

Sắc mặt đột nhiên thay đổi, vô cùng khó coi.

"Đó là do người của ngươi không nghe lời, có liên quan gì đến ta?" Một trong hai người, một người đàn ông mặc đồ trắng, giọng ồm ồm giải thích.

Gã mặt sẹo và đám huynh đệ phía sau cũng lấy mặt nạ ra đeo lên mặt.

Chỉ có Diệp Phi đang đứng một bên.

Dường như mùi hoa ở đây không gây ảnh hưởng gì đến hắn.

"Người Đại Việt đều nói ngươi là một chuyên gia ẩm thực trường sinh, bây giờ xem ra đúng là thật." Người đàn ông mặc đồ trắng nhìn Diệp Phi với vẻ trêu chọc.

Diệp Phi không muốn để ý đến họ, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào cửa vào ở vách đá.

Vách đá ở đây thật không dễ bị phát hiện.

Cây cỏ um tùm, cộng thêm không khí ở đây âm u như vậy.

Chắc sẽ không có ai đến đây.

"Hừ, bớt nói nhảm đi, cửa mộ đâu?

Không phải các ngươi đã tìm được lối vào rồi sao?" Gã mặt sẹo lạnh lùng hừ một tiếng, lớn tiếng chất vấn.

"Sư phụ của ta đã sớm tính toán ra, cửa mộ này ở góc đông bắc, trong góc đông bắc có một tảng đá, chỉ cần di chuyển tảng đá đó là có thể vào được." Người đàn ông mặc đồ trắng sau đó quay người rời đi.

Gã mặt sẹo theo sau.

Khi thấy cửa mộ trước mắt đã hiện ra, tất cả đều sững sờ.

"Người của ngươi đâu?

Không lẽ chỉ có mấy người chúng ta xuống mộ?" Lão Tam nhìn xung quanh, chỉ có hai người sao?

"Người của ta sẽ đến ngay sau, chúng ta đi trước là được rồi, đã là quan hệ hợp tác, ta sẽ không bạc đãi ngươi." Người đàn ông mặc đồ

trắng nói xong liền đi trước một bước vào trong.

Diệp Phi đi vào vị trí chính giữa, như thể sợ hắn chạy mất.

Vừa vào trong cửa mộ, liền xuất hiện một lối đi dài lát gạch đá xanh.

Xung quanh còn có mùi hương thoang thoảng, và mùi Nữ Nhi Hương nhàn nhạt.

“Đây là nơi nào, sao lại có mùi Nữ Nhi Hương?” “Ngôi mộ này là của ai?” Lão Nhị phía sau nhỏ giọng hỏi.

“Vấn đề này chi bằng ngươi hỏi Diệp Phi đi.” Người đàn ông mặc đồ trắng đầy hứng thú quay lại nhìn Diệp Phi.

“Tôi chưa có bản lĩnh lớn đến mức đứng ở cửa đã nhận ra chủ nhân ngôi mộ.” Giọng Diệp Phi lạnh nhạt, không nghe ra vui giận.

Nhưng trong mắt họ, lại nghe ra vẻ không vui.

Cư dân mạng nhìn những hành động của bọn người này, tỏ ra không hài lòng.

“Đây là đang thẩm vấn phạm nhân à?

Vãi, thật sự coi Đại lão là bách khoa toàn thư sao?” “Chứ còn gì nữa, đám trộm mộ này sao lại không có võ đức như vậy, Đại lão không muốn nói thì ai cũng không thể hỏi.” “Vãi chưởng, cho tôi một khẩu pháo tên lửa, tôi xử bọn chúng tin không?” “Tin, cậu đi đi, việc giải cứu Đại lão giao cho cậu đó, cưng à.” “Đừng nói nhảm nữa, các người nhìn xem phía sau hình như có người đến.” “Đến thì đến thôi, không phải đã nói rồi sao?

Là những người mặc đồ trắng, chắc là đuổi kịp rồi.” “Các người không tò mò về mối quan hệ này sao?

Kẻ trộm mộ này tìm người giúp đỡ là ai?” “Tò mò chứ, nhưng lát

nữa sẽ biết thôi.” … Ngô Tà chăm chú nhìn những người này, luôn cảm thấy rất quen thuộc.

“Ngô Tà, nghĩ ra gì rồi?” Tiểu Ca thấy cậu ta trầm ngâm, chủ động hỏi.

“Hắn lúc trước nói sư phụ của hắn tính ra?

Ngọc bội này là của Cửu Môn, tôi nghĩ đến một người.” Trong lòng Ngô Tà nghĩ đến Tề Thiết Chủy.

Nhưng bản lĩnh của Tề Thiết Chủy không phải ai cũng học được.

Chương 285

Hơn nữa con trai của Tề Thiết Chủy không phải đã sớm… Ai có thể tính toán chính xác vị trí cụ thể như vậy.

Tề Thiết Chủy không phải đã mất từ lâu rồi sao?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này.

“Ngươi nghi ngờ là người của Tề Thiết Chủy?” Tiểu Ca không khách sáo vạch trần.

“Tôi chưa từng nghe nói ông ta có hậu duệ.” Ngô Tà bây giờ có chút mơ hồ.

“Cậu Ngô Tà, chúng ta nên vào trong rồi.” Triệu đội đưa mặt nạ phòng độc cho Ngô Tà và Tiểu Ca.

Họ bám sát theo sau.

Phương giáo sư và Hoắc lão vẫn đang chăm chú quan sát Diệp Phi.

Thấy Diệp Phi và họ đi đến một cửa mộ, trong lòng lo lắng.

“Đừng lo, đám trộm mộ này sẽ không giết Diệp Phi bây giờ đâu.” Hoắc lão nhìn dáng vẻ của Phương giáo sư, không khỏi cười nhẹ.

“Tôi không lo cho Diệp Phi, tôi đang nghĩ đến sự nguy hiểm của ngôi mộ này, những người trộm mộ này đã không hài lòng với việc Diệp Phi thấy chết không cứu trước đó, tôi lo những người này sẽ hại Diệp Phi.” “Diệp Phi chưa chắc là đối thủ của họ, xét về tâm cơ, chưa chắc là đối thủ của họ đâu.” Phương giáo sư chủ yếu lo lắng Diệp Phi chưa trải sự đời.

Mặc dù đôi lúc có chút lanh lợi, nhưng những người xuống mộ cùng hắn không thật sự muốn hại hắn.

Những người này sẽ không nghĩ như vậy.

“Ông cũng già rồi, sao chuyện nhỏ này cũng không hiểu?” Hoắc lão nghiêng đầu nhìn Phương giáo sư.

Không khỏi cười một cách đầy ý vị.

“Ý gì vậy?” Phương giáo sư nghi ngờ.

“Ông vẫn chưa nhìn ra sao?

Bây giờ là Diệp Phi đang chủ đạo tất cả mọi chuyện, người chịu thiệt chỉ có thể là họ, không phải là Diệp Phi, ông cứ yên tâm đi.” Hoắc lão cầm bình giữ nhiệt lên uống một ngụm.

Trong mộ.

Mọi người đến bên ngoài một cánh cửa đá.

Lão Cửu và Lão Thập nhìn cánh cửa trước mắt, định đưa tay ra sờ.

Nhưng bị ngăn lại.

Người của gã mặc đồ trắng cũng từ phía sau đuổi tới, đứng thẳng sau lưng hắn.

“Đeo găng tay vào, lỡ trên đó có độc thì sao?” Gã mặc đồ trắng tốt bụng nhắc nhở.

Lão Cửu và Lão Thập đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lấy găng tay trong túi ra.

Diệp Phi đứng phía sau lẳng lặng quan sát họ.

Ầm ầm!

Cánh cửa đá đang từ từ mở ra.

Một luồng hương thơm Nữ Nhi Hương ập vào mặt.

Hai người ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của Nữ Nhi Hương,

trong lòng lại cảm thấy ngứa ngáy.

Còn cảm thấy rất thoải mái.

Những người phía sau cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng.

Bên trong cánh cửa đá trước mắt là một khuê phòng của nữ tử.

Đồ dùng của phụ nữ bên trong có đủ cả.

Gương đồng, tủ quần áo chạm khắc hoa bằng gỗ tử đàn, trên đó còn có các loại son phấn.

Còn có một chiếc giường, trên đó trải đầy màn che.

Bên cạnh son phấn còn có một chiếc đỉnh lưu ly thượng hạng.

Trên đó khắc hoa văn.

Không gian ít nhất cũng phải rộng hơn trăm mét.

Bên cạnh chiếc giường gỗ còn treo một bức tranh.

Chỉ là chưa được mở ra.

"Đại ca, các anh xem, ở đây có châu báu trang sức, còn là phỉ thúy thượng hạng." Lão Bát và Lão Tứ hớn hở đi đến trước bàn trang điểm.

Vội vàng nhìn những món trang sức trước mắt, vô cùng phấn khích.

Trong mắt tràn đầy lòng tham.

Diệp Phi nhìn người đàn ông mặc đồ trắng và người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh.

Hoàn toàn không có ý định ra tay.

Chỉ là trên mặt mang vẻ chế giễu, nhìn những kẻ không biết điều này.

Mắt Diệp Phi lóe lên một tia cười.

Chuyện này thú vị đây.

Đến đây không phải vì tiền sao?

Bây giờ là vì cái gì?

“Mau bỏ vào đi, đây đều là bảo bối.” Lão Nhị ngay lập tức đưa ba lô cho họ.

Gã mặt sẹo rất hài lòng nhìn người đàn ông mặc đồ trắng bên cạnh.

“Những thứ này đợi sau khi ra ngoài, tôi sẽ quy đổi cho anh.” Người đàn ông mặc đồ trắng liếc nhìn gã mặt sẹo, cuối cùng lắc đầu.

Không có ý định giải thích.

Cư dân mạng nhìn bộ mặt của những người này, vô cùng phẫn nộ.

“Đây là đồ của quốc gia, sao lại cho bọn chúng, tức chết người đi được.” “Đúng vậy, còn từng người một ăn uống khó coi như vậy, nhìn đã thấy ghét.” “Đại lão, anh cứ đứng nhìn họ lấy à?” “Chứ còn gì nữa, ít nhất cũng giữ lại vài món chứ, nếu cho họ hết thì thật đáng tiếc.” Diệp Phi đứng trong góc, giao tiếp với các cư dân mạng.

“Bọn họ không mang những thứ này đi được đâu, các bạn yên tâm đi.” Giọng Diệp Phi bình tĩnh, cũng không hề tỏ ra vội vã.

“Đại lão, tại sao lại nói vậy?

Là vì sao?” “Đúng vậy, tại sao lại nói vậy?

Lẽ nào ở đây có nguy hiểm sao?” Thấy cư dân mạng hỏi, Diệp Phi thản nhiên nhìn xung quanh.

“Ở đây có Nữ Nhi Hương, che lấp đi mùi hôi thối ở đây, thứ họ

cầm không phải là châu báu đâu.” Diệp Phi không nói rõ, mà là không biết phải hình dung thứ trong tay họ như thế nào.

Điều này càng khiến cư dân mạng tò mò.

Ngô Tà và các giáo sư càng thêm mơ hồ về lời nói của Diệp Phi.

“Tiểu Ca, cậu hiểu không?” Ngô Tà thấy Tiểu Ca mặt không biểu cảm, liền biết có vấn đề.

Tiểu Ca không nói một lời, cắn rách ngón tay mình, nhẹ nhàng chấm lên mí mắt Ngô Tà.

Khi Ngô Tà mở mắt ra lần nữa, nhìn những thứ trong tay bọn người kia đâu phải là vàng bạc châu báu.

Đều là… “Ọe… đây là nội tạng?

Sao còn nóng hổi thế này?” Ngô Tà suýt nữa thì nôn ra.

Những người này đều bị mê hoặc rồi sao?

Lại có thể coi những thứ ruột gan và tim người này là bảo bối.

Còn có thể đưa lên miệng hôn?

Mẹ kiếp, suy nghĩ của chủ mộ thật đặc biệt.

Đây là sở thích gì vậy?

“Cậu Ngô Tà, cậu bị sao vậy?

Chương 286

Sao sắc mặt khó coi thế?" Quách giáo sư thấy vậy, quan tâm hỏi.

"Giáo sư, mọi người cũng xem đi." Ngô Tà sau đó chấm máu kỳ lân trên mí mắt lên mí mắt của Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư.

Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân một mắt nhìn thấy là vàng bạc châu báu.

Nhưng mắt còn lại nhìn thấy là một đống ruột và nội tạng máu me.

Trên tay và mặt của đám trộm mộ đều là máu.

"Ọe…" Tiền Tinh Vân cuối cùng không nhịn được, nôn ra.

Trong mộ.

"Đại ca, bức tranh này có phải là đồ cổ không?" Lão Tam ngay lập tức muốn đưa tay ra sờ thử.

Thì nghe thấy tiếng cười khẩy phía sau.

"Các người trộm mộ kiểu gì vậy?

Sống được đến bây giờ đúng là hiếm có." Lời chế giễu của người đàn ông mặc đồ trắng khiến họ không hài lòng.

Nhưng cũng không nói nhiều.

Mà là nén giận nhìn họ.

"Lời này của ngươi có ý gì?" Lão Cửu không vui.

"Sư phụ trước khi ta vào đã dặn, lúc vào, cố gắng đừng động vào đồ đạc ở đây, tốt nhất là cẩn thận." "Nơi này đã trống không lâu như vậy, các ngươi không tò mò tại sao ở đây không có bụi, còn nữa, mùi

hương chết tiệt này từ đâu ra?" Người đàn ông mặc đồ trắng quay lại nhìn Diệp Phi.

"Ngươi nhất định là biết đúng không?" Diệp Phi bị gọi tên đột ngột, không chút bất ngờ.

"Sư phụ của ngươi không nói cho ngươi biết, đừng dễ dàng tháo mặt nạ phòng độc xuống sao?" Giọng nói bình tĩnh, thờ ơ của Diệp Phi khiến người đàn ông mặc đồ trắng và những người khác trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

Cuối cùng Diệp Phi nhìn về phía lư hương bên cạnh.

Lư hương vốn đã im lìm từ lâu, lúc này đang từ từ bốc lên khói trắng.

Mùi hương trong phòng càng thêm nồng nặc.

Những người trong phòng thấy lư hương đột nhiên bốc khói trắng.

Sắc mặt lập tức thay đổi.

Cửa đá cũng bị đóng lại.

Vang lên một tiếng ầm ầm.

Vì tâm trạng quá căng thẳng.

Lão Tam muốn đứng sau lưng gã mặt sẹo.

Quên mất trong tay còn cầm cuộn tranh.

Ngay sau đó, cuộn tranh lộ ra.

Bên trong vẽ một mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ thấy người phụ nữ trên người mặc y phục cổ.

Đầu cài trang sức, một tay đặt trên ngực.

Một tay khác đặt trước người, mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Mắt phượng long lanh, như hoa hàm tiếu.

Nhìn mà lòng người xao xuyến.

“Oa… đẹp quá.” Lão Tam nhìn cuộn tranh trước mắt.

Vẻ mặt đầy kinh diễm.

Đặc biệt là đôi mắt đó, thật sự khiến người ta yêu thích không thôi.

Khi mắt Lão Tam nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ trên cuộn tranh.

Lòng trắng mắt đã bị khí đen bao phủ.

Ngay sau đó liền muốn đưa tay ra sờ lên cuộn tranh.

Nhưng bị người khác ngăn lại.

“Đừng dùng tay bẩn của ngươi chạm vào tranh của ta.” Lão Cửu tức giận nhìn tam ca của mình.

Những người phía sau người đàn ông mặc đồ trắng nhìn bức tranh này.

Vẻ mặt vô cùng si mê nhìn bức tranh trước mắt.

Không màng đến người đàn ông mặc đồ trắng trước mặt, thất thần đi đến bên cạnh Lão Tam và Lão Cửu.

Ngay sau đó giơ nắm đấm lên.

“Đó là tranh của ta, không phải của ngươi.” “Khốn kiếp, mày dám đánh tao, tao liều mạng với mày.” “Tam ca, dừng tay, đừng đánh nữa.” “Các ngươi làm gì vậy?

Đừng động thủ đánh nữa.” Gã mặt sẹo thấy huynh đệ của mình bị đánh, liền muốn tiến lên ngăn cản.

Người đàn ông mặc đồ đen thấy vậy, liền muốn tiến lên giúp đỡ.

Nhất thời cả căn phòng đều là tiếng nắm đấm đánh vào người.

Từng tiếng một vô cùng trầm đục.

Cư dân mạng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

"Tôi thừa nhận tôi thấy người phụ nữ trên tranh rất đẹp, thậm chí có thể nói là sống động như thật, nhưng có cần thiết phải như vậy không?" "Đúng vậy, đây là thù gì, oán hận gì, chỉ vì một bức tranh mà ra tay đánh nhau." "Thật là gặp quỷ, chuyện gì thế này?" "Các ngươi xem, người phụ nữ trên tranh hình như cười còn nồng đậm hơn trước, còn đẹp hơn nữa." "Chuyện gì thế này?

Các ngươi xem mắt của người phụ nữ này như đang xem bọn họ đánh nhau." "Đây là biến thái gì vậy, thích xem người ta đánh nhau sao?" "Ngươi sai rồi, đây là vì cô ta mà đánh nhau nên cô ta mới vui." … Ngô Tà và Tiểu Ca cũng cảm thấy bức tranh này vô cùng tà môn.

Nhưng nhìn họ đánh nhau qua lại cũng rất thú vị.

"Chuyện gì thế này?

Tự dưng sao lại đánh nhau." Tiền Tinh Vân không hiểu.

"Bức tranh trong phòng này không ổn, bây giờ họ đều bị bức tranh này mê hoặc rồi, còn có mùi hương trong lư hương kia nữa." Ngô Tà chủ động giải thích.

Trong mộ.

"Ngươi có phải biết cách giải quyết không?

Mau ra tay, nếu không ta sẽ giết ngươi." Trên mặt người đàn ông mặc đồ trắng hiện lên vẻ tức giận.

"Ngươi sẽ không giết ta, ta chết rồi con đường phía sau các ngươi cũng không có mạng mà đi vào." Thần sắc Diệp Phi lạnh nhạt và cũng rất chắc chắn.

“Ngươi… ta có sư phụ của ta, không có ngươi ta vẫn có thể vào được.” Người đàn ông mặc đồ trắng từ trong túi lấy ra khẩu súng.

“Ngươi giải quyết xong chuyện trước mắt rồi hãy nói với ta.” Khóe mắt Diệp Phi chú ý đến người đang định tấn công lén hắn.

Sau đó lùi lại một bước, đứng trong góc nhìn họ đánh nhau.

Người đàn ông mặc đồ trắng còn muốn nói gì đó, cổ đã bị siết chặt.

Cư dân mạng không bình tĩnh được nữa.

“Đại lão, anh không định ra tay sao?” “Đúng vậy, đánh nhau như vậy cũng không có ý nghĩa gì.” “Chứ còn gì nữa, không thì báo cảnh sát đi, bắt hết bọn họ đi.” Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, lắc đầu.

“Bây giờ vẫn chưa thể bắt đi được, thân phận của người đàn ông mặc đồ trắng này vẫn cần điều tra, đánh nhau như vậy cũng rất thú vị.” Ánh mắt Diệp Phi nhìn về phía cuộn tranh đối diện.

Bây giờ hắn có một ý tưởng khác.

Nếu những người này biết thứ mình để trong túi là một đống nội tạng, liệu có thú vị không?

Sau đó thầm niệm khẩu quyết.

Thế thân đứng tại chỗ, thực thể đã dùng thuật ẩn thân lật đổ lư hương đang bốc khói.

Cuối cùng hoàn thành trong một hơi.

Khoảnh khắc lư hương bị lật đổ.

Chương 287

Gương đồng bên cạnh đột nhiên động đậy một chút.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Người phụ nữ trên cuộn tranh lúc này lộ ra vẻ không vui, còn có cả sự tức giận.

Bố trí trong phòng cũng thay đổi.

Căn phòng vốn sạch sẽ gọn gàng giờ đã xuất hiện bụi bặm.

Đồ vật trên bàn trang điểm cũng phủ đầy bụi.

Trừ cuộn tranh trên đầu giường và chiếc gương.

Những người đang đánh nhau lúc này cũng đã tỉnh táo lại.

Từng người một ôm mặt mình, trên mặt đều là vết máu.

"Mẹ mày đánh tao làm gì, khốn nạn." "Nói bậy, là mày động thủ trước, đừng tưởng tao quên rồi." "Khốn, mày đừng có lải nhải, nói nữa tao bắn mày, thật là lắm lời." "Mày nói nữa, tao giết mày." Gã mặt sẹo và huynh đệ của người đàn ông mặc đồ trắng bây giờ đang không ngừng tranh cãi.

Lão Cửu và Lão Tứ thấy ba lô của mình bị bung ra, lo lắng châu báu vừa mới bỏ vào bị hủy hoại.

Khi định kiểm tra, mới thấy trong túi lại là nội tạng người.

"A…" Lão Tứ hét lên một tiếng.

Cuối cùng muốn nôn ra.

Trước đó hắn còn hôn lên nó, bây giờ nghĩ lại cũng thấy ghê tởm không chịu được.

Lông trên người đều dựng đứng lên.

Những người khác bên cạnh thấy châu báu trước đó đã thay đổi, những người đã hôn qua cũng có phản ứng tương tự.

“Ngươi sớm đã biết đúng không?” Người đàn ông mặc đồ trắng có chút nhếch nhác.

Hung hăng nhìn Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi không đáp lại, thản nhiên đứng tại chỗ.

“Ngươi…” Gã mặt sẹo thấy người đàn ông mặc đồ trắng trước mắt sắp động thủ, vội vàng kéo hắn lại.

“Diệp tiên sinh, chúng ta trước đó đã nói rồi, chỉ cần anh có thể giúp tôi lấy được đồ trong mộ, tôi sẽ chia cho anh một phần ba.” “Anh cũng đã đồng ý rồi không phải sao?

Tại sao không giúp?” Gã mặt sẹo vẻ mặt không vui.

“Chúng ta thuộc về quan hệ hợp tác, nhưng các người có coi tôi là đối tác không?” Diệp Phi còn cố ý để lộ chiếc còng trên chân.

“Các người không có thành ý, tôi lại tại sao phải mạo hiểm tính mạng cứu các người.” Sắc mặt gã mặt sẹo thoáng qua vẻ ngượng ngùng.

Chỉ là lo lắng hắn sẽ không đồng ý mà thôi.

“Lão Nhị, tháo còng chân cho hắn.” Gã mặt sẹo im lặng hồi lâu, cuối cùng ra hiệu cho huynh đệ của mình ra tay.

Lão Nhị trong lòng không cam tâm, nhưng cũng không thể không nghe lời.

Ngược lại, người đàn ông mặc đồ trắng trước đó trên mặt có một vết bầm, trong mắt lóe lên một tia ác ý.

Diệp Phi này hắn đã nghe nói qua.

Trước đó chính là cố ý không muốn ra tay, nếu không với bản lĩnh của hắn.

Sao có thể để họ đánh nhau.

Diệp Phi được giải thoát khỏi còng chân, còn hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng đông đảo cư dân mạng lại không đồng ý.

“Khốn, đối xử với Đại lão như vậy, những người này có bị bệnh không?” “Đây là lo Đại lão sẽ chạy sao, nhưng đây không phải là nói nhảm sao?

Đại lão nếu muốn chạy, ai có thể cản được hắn?” “Đúng vậy, vừa nhìn đã biết chẳng là gì, thật sự coi Đại lão là người thường rồi.” “Ha ha ha, tôi rất mong chờ, Đại lão tiếp theo sẽ làm gì, nói không chừng là đang ở đây chờ xem những người này rốt cuộc đang nghĩ gì.” “Đại lão đây là thân ở Tào doanh nhưng lòng hướng Hán, thật là quá thiệt thòi cho Đại lão.” “Tôi đối với ngôi mộ này thật sự rất tò mò.” … Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn phòng livestream trước mắt.

Trong lòng cảm thấy cạn lời.

“Anh Diệp Phi chắc là muốn biết chủ nhân của ngôi mộ này là ai.” Ngô Tà im lặng một lúc, quay lại nhìn Tiền Tinh Vân.

“Nói không chừng Diệp Phi bây giờ trong lòng đã biết rồi.” Tiền Tinh Vân cảm thấy khả năng này không phải là không có.

“Có khả năng này.” Quách giáo sư cũng ở bên cạnh tán thành.

Trong mộ.

Diệp Phi được tự do, liếc nhìn người phụ nữ đang tức giận trên tranh.

Khóe miệng nhếch lên.

“Lúc mới vào, tôi đã ngửi thấy mùi Nữ Nhi Hương, nhưng sau khi vào, Nữ Nhi Hương đã bị mùi hương của Khiếu Hồn Hoa thay thế, hai loại hỗn hợp lại với nhau.” “Liền gây ra ảnh hưởng và ảo giác cho các người, mục đích là hy vọng các người tự tàn sát lẫn nhau, đây là một loại hương liệu rất lâu đời, không ngờ lại có thể thấy ở đây.” Giọng nói thờ ơ của Diệp Phi truyền đến.

Sắc mặt người phụ nữ trên tranh càng thêm khó coi.

“Ý của ngươi là, chúng ta thấy những thứ này là châu báu cũng là vì loại hương liệu này?” Gã mặt sẹo vừa nói vừa chỉ vào đống ruột trên mặt đất.

Bây giờ nghĩ lại trong dạ dày vẫn còn một trận cuộn trào.

Diệp Phi gật đầu.

“Hừ, lại là ngươi, bây giờ ngươi còn dám xuất hiện ở đây?” Người phụ nữ trên tranh vẫn luôn nhìn Diệp Phi, nhìn chằm chằm hắn hồi lâu mới u uất lên tiếng.

Giọng của người phụ nữ ồm ồm, đầy vẻ tức giận.

Vẫn luôn nhìn Diệp Phi.

Lời này vừa nói ra, những người có mặt đều sững sờ.

Ai nấy đều nhìn Diệp Phi, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ quen nhau sao?

Diệp Phi này rốt cuộc là ai?

Sao đi đến ngôi mộ nào, người trong mộ cũng quen biết.

Đừng nói là họ ngơ ngác, ngay cả Diệp Phi cũng choáng váng.

Họ quen nhau sao?

Họ biết nhau sao?

"Vị tiểu thư quỷ này, chúng ta quen nhau sao?" Diệp Phi trong lòng muốn chửi thề.

Đây là xuyên không vào thân thể của ai vậy, đây là món nợ phong lưu trong truyền thuyết sao?

"Hừ, ngươi quả nhiên là một kẻ phụ tình, ta phải thay tiểu thư nhà ta giết ngươi." Mắt người phụ nữ đỏ lên, môi trường xung quanh cũng thay đổi.

Nhiệt độ đột ngột giảm xuống, trong lòng mọi người không khỏi căng thẳng.

Diệp Phi thờ ơ liếc nhìn môi trường xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào chiếc gương đồng bên cạnh.

Bên trong hiện ra một bộ xương.

"Đây mới là chân thân của ngươi." Diệp Phi thờ ơ lên tiếng, lấy chiếc rìu lửa trong tay ra.

Định đốt chiếc gương đồng.

Người phụ nữ trên tranh nhạy bén nhận ra ngọn lửa trên chiếc rìu lửa này.

Không phải là ngọn lửa bình thường.

Trong lòng xuất hiện sự hoảng loạn.

"Dừng tay, ta cho các ngươi vào." Giọng nữ quỷ đột nhiên mềm xuống, điều này khiến họ không khỏi kinh ngạc.

Trong lòng gã mặt sẹo đột nhiên rất may mắn, may mà đã mang Diệp Phi đến.

Nếu không chuyện như vậy thật sự không biết phải làm sao.

Người đàn ông mặc đồ trắng nhìn bóng lưng Diệp Phi, trong mắt lóe lên một tia phẫn hận không cam lòng.

Chương 288

Trước khi đến đây, sư phụ của hắn đã đặc biệt dặn dò.

Nếu Diệp Phi tham gia, nhất định phải bám sát theo bước chân của hắn.

Như vậy mới có thể sống sót ra ngoài.

Nhưng không biết tại sao, nhìn dáng vẻ của Diệp Phi.

Trong lòng lại tức giận một cách khó hiểu.

Dựa vào đâu mà người đàn ông này lại có bản lĩnh như vậy, dựa vào đâu mà khiến tất cả mọi người đều xoay quanh hắn.

Cư dân mạng đối mặt với sự thay đổi của nữ quỷ này, không khỏi cảm thấy ghê tởm.

“Đây là tư duy thần tiên gì vậy, tôi thật sự say rồi, đây là nữ quỷ có khát vọng sống sót nhất mà tôi từng thấy.” “Nhưng tôi thấy dáng vẻ trước đó của nữ quỷ này, hận không thể ăn tươi nuốt sống Đại lão, nhưng bây giờ nói bỏ cuộc là bỏ cuộc?

Trung thành đâu rồi.” “Đúng vậy, tình hình gì đây?

Tôi thật sự gặp quỷ rồi.” “Anh không phải là gặp quỷ rồi sao?

Tôi chỉ cảm thấy thứ này nói không chừng đang có ý đồ xấu xa gì đó.” “Ha ha, chứ còn gì nữa.” … Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nữ quỷ trước mắt, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Hai người sao vậy?

Bây giờ nữ quỷ không phải nói cho họ đi sao?

Sắc mặt của hai người sao không được tốt lắm.” Tiền Tinh Vân đối với sắc mặt không tốt của họ, không khỏi tò mò.

“Lời của nữ quỷ mà tin được, heo mẹ cũng có thể leo cây.” Ngô Tà im lặng hồi lâu, đột nhiên lên tiếng giải thích.

Quách giáo sư: ???

Tiền Tinh Vân: ????

Triệu đội: ???

Đây là ý gì?

Trong mộ.

“A… ta chưa bao giờ tin lời của quỷ.” Diệp Phi nhếch mép, Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy chiếc gương đồng.

Gương mặt nữ quỷ trên tranh lập tức hiện lên vẻ hoảng hốt và phẫn nộ.

“Ngươi, đồ đàn ông vô sỉ, lúc nào ngươi cũng là kẻ lừa đảo.” Cuộn tranh của nữ quỷ cũng giống như chiếc gương đồng, bị Tam Muội Chân Hỏa nuốt chửng.

Ngay sau đó là tiếng hét thảm thiết.

Không lâu sau, ngọn lửa biến mất.

Căn phòng cũng chìm vào im lặng.

Gã mặt sẹo và người đàn ông mặc đồ trắng ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Cứ như vậy mà giải quyết xong.

Đơn giản như vậy.

“Diệp Phi, làm sao ngươi biết chiếc gương này và cuộn tranh kia có liên quan?” Trong lòng gã mặt sẹo vẫn không hiểu.

“Bởi vì lúc nói chuyện, giọng của người phụ nữ này không dùng thuật nói bụng, nên tôi biết.” “Hơn nữa, chiếc gương này sẽ chuyển

động theo, là do các ngươi không chú ý, chỉ lo nhìn đống ruột kia." Diệp Phi thậm chí còn có một suy nghĩ tà ác.

Quả nhiên, ngay khi những người này nghe xong, sắc mặt đều đã biến thành màu gan lợn.

Người đàn ông này nhất định là cố ý.

Người đàn ông mặc đồ trắng hít sâu một hơi, "Nếu xong rồi thì đi thôi." "Đi?

Cửa ở đâu còn không biết, đi đâu." Gã mặt sẹo nhìn người đàn ông mặc đồ trắng này mà tức không chịu được.

Nếu không phải vì sư phụ sau lưng hắn, ai lại muốn đi cùng người đàn ông thích làm màu này?

Từ lúc vào cửa đến giờ chỉ toàn làm màu.

"Ngươi không biết, nhưng Diệp Phi thì biết rõ." Người đàn ông mặc đồ trắng nhìn hắn với ánh mắt đầy ác ý.

"La Phi, ta bảo ngươi đến đây là để giúp chúng ta, không phải để các ngươi đứng xem náo nhiệt." Trong lòng gã mặt sẹo bây giờ là một sự khó chịu không nói nên lời.

"Lý Đạt, ngươi tốt nhất nên phân biệt rõ ai mới là người của mình." Trong mắt La Phi lóe lên tia lạnh lẽo.

Diệp Phi thản nhiên đứng một bên, nhìn họ đấu võ mồm.

Thấy thú vị một cách khó hiểu.

Người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh nhìn ra thần sắc của Diệp Phi, cuối cùng kéo La Phi lại.

"Không cần thiết phải nội bộ lục đục, việc cấp bách bây giờ là mau chóng rời khỏi đây." Người đàn ông mặc đồ đen vừa nói vừa đi đến trước mặt Diệp Phi.

“Diệp tiên sinh, tôi tên La Hàn, hiện tại tạm thời chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, đã cùng nhau xuống mộ thì là một gia đình, hà tất phải phân biệt anh tôi?” La Hàn đi đến trước mặt Diệp Phi, nhẹ nhàng giải thích.

Diệp Phi thấy dáng vẻ của hắn, cũng không nói nhiều, đi đến bên chiếc giường treo cuộn tranh.

Nhẹ nhàng gõ mấy cái, liền thấy ván giường xuất hiện một ngăn tối.

Một lối đi bí mật hiện ra trước mắt.

Lý Đạt và đám huynh đệ của mình, mắt tròn xoe nhìn Diệp Phi.

Cứ như vậy mà kết thúc rồi?

Cứ như vậy mà tìm được rồi.

“Không khó lắm.” Diệp Phi trực tiếp chặn họng họ, định đi trước.

Nhưng bị Lão Nhị ngăn lại.

“Lão Tam, ngươi đi trước mở đường, Diệp tiên sinh là nhân vật cốt lõi của chúng ta, nhất định phải bảo vệ an toàn cho anh ấy.” Lão Nhị là một người có tâm tư khá nặng.

Lời này nói ra thật hoàn hảo.

Diệp Phi thờ ơ đứng một bên.

Cư dân mạng tỏ ra không vui.

“Khốn, nói câu đó, thật khiến người ta tức giận, đây là không tin Đại lão sao?” “Chứ còn gì nữa, tâm địa đều để cho hắn hết rồi, đây là đang chửi xéo ai vậy?

Thật ghê tởm.” “Bây giờ tôi thật hy vọng Đại lão cho bọn họ một gậy, thật đáng ghét.” “Thực lực của Đại lão, muốn giết họ rất dễ

dàng, không cần ra tay.” “Anh nói đúng.” “Nhưng điểm chú ý của các người không phải nên là lời của nữ quỷ kia sao?

Nữ quỷ đó có biết gì không?

Sao lại có vẻ như quen biết Đại lão vậy.” “Chứ còn gì nữa, một câu kẻ phụ tình, hai câu kẻ phụ tình, chuyện này thú vị lắm.” Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Hai người rơi vào trầm tư.

“Cậu thấy thế nào?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Thân phận của Diệp Phi không đơn giản, quen biết người xưa không phải là chuyện khó.” Tiểu Ca im lặng hồi lâu.

“Nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, có vẻ như không quen biết nữ quỷ này, có phải là hiểu lầm không?” Ngô Tà cũng cảm thấy lời của Tiểu Ca không có vấn đề.

Nhưng nhìn Diệp Phi như vậy, có vẻ như thật sự không quen biết.

“Không thể không nói, duyên với người xưa của Diệp tiên sinh thật là không tồi, tôi bây giờ đã được mở rộng tầm mắt.” Ngô Tà cười khổ.

Triệu đội và đám lính đánh thuê phía sau thấy những người này đều đã đi.

Có thể vào được rồi.

Một nhóm người bám sát theo sau.

Phương giáo sư và Hoắc lão, luôn chú ý từng cử chỉ của Diệp Phi.

“Hoắc lão, tôi sao lại cảm thấy, Diệp Phi này có phải là một người nổi tiếng đã du hành qua các triều đại không?

Sao đi đến đâu, ở đó đều là người quen.” Trong đầu Phương giáo

sư xuất hiện rất nhiều câu hỏi.

Nhưng đều cảm thấy không thực tế.

“Ông bây giờ là giáo sư rồi, nói chuyện phải chú ý lời lẽ, đừng nói bậy.” Hoắc lão nhìn ông, giọng điệu thờ ơ.

Chương 289

“Hoắc lão, ông không nghi ngờ sao?” Phương giáo sư cũng cảm thấy khả năng này không lớn lắm, nhưng cũng không phải là không có khả năng này.

“Nghi ngờ, nhưng tôi tin Diệp Phi sẽ nói cho chúng ta biết.” Hoắc lão bây giờ vô cùng bình tĩnh.

Cho dù là thật, cũng rất bình thường.

Ai bảo Diệp Phi không phải là người bình thường.

Phương giáo sư: ???

Trong mộ.

Lão Tam và Lão Cửu đi ở phía trước, đi vào một lối đi hẹp.

Cảnh giác nhìn lối đi trước mắt.

Trên vách đá đen xung quanh đều ướt sũng, không khí còn có mùi ẩm ướt.

Trong lối đi tối đen, chỉ có tiếng bước chân và tiếng thở.

Càng làm nổi bật sự quỷ dị của lối đi.

Diệp Phi vẻ mặt thờ ơ đi theo sau những người này.

La Phi và La Hàn hai người đi theo sau Lý Đạt.

“Lý Đạt, ngươi phải cẩn thận với Diệp Phi.” La Phi vẫn không từ bỏ dặn dò.

Ít nhất bây giờ vẫn không thể không dùng người đàn ông này.

Lý Đạt là một kẻ vũ phu, nhưng lại là một kẻ vũ phu rất tham tài.

Hắn rất cần loại người này, vì tiền mà cái gì cũng làm.

Nhưng cũng tuyệt đối không cho phép bị Diệp Phi dắt mũi.

“La Phi, ngươi tốt nhất đừng coi ta là kẻ ngốc, từ đầu ngươi đã giấu giếm, đừng tưởng ta không biết.” Lý Đạt miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại không thật sự nghĩ như vậy.

Diệp Phi tuy rất giảo hoạt, nhưng tên này còn giảo hoạt hơn.

Trước đó đã muốn bảo toàn thực lực, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lỡ như huynh đệ của mình chết hết, bọn họ chẳng phải là chiếm được lợi rồi sao.

“Ngươi tránh xa ta ra, ngươi rất hôi.” La Phi thấy người đến gần mình, mày nhíu chặt.

Còn che mũi mình.

“Ngươi mới hôi.” Lý Đạt nói xong còn che miệng mình.

Cả lối đi đều tràn ngập mùi hôi thối.

Đi một giờ đồng hồ cũng không ra được.

Lão Tam đi ở phía trước thỉnh thoảng lại nôn khan vài cái.

Không khỏi cảm thấy người mỏi nhừ.

“Kỳ lạ, sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa ra ngoài?” Lão Cửu nhíu mày, dứt khoát ngồi xuống đất thở hổn hển, lấy nước trong tay ra.

Uống mấy ngụm lớn.

“Đúng vậy, ở đây lạ quá, chuyện gì vậy?” Lão Tam cũng lấy bình nước ra uống mấy ngụm.

“Tam ca, chuyện này không ổn, đây là lối đi bí mật gì vậy, sao lại lâu như vậy, còn nữa ở đây sao lại hôi thối như vậy?” Lão Cửu che mũi, không hiểu hỏi.

Lý Đạt và La Phi cùng những người khác đi ở phía sau, thấy phía trước không đi nữa, lớn tiếng chất vấn.

"Đại ca, tình hình ở đây không ổn." Lão Tam giải thích tình hình của mình.

Lý Đạt im lặng một lúc cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi.

"Anh Diệp Phi, có phải anh biết gì không, rốt cuộc ở đây là chuyện gì?" Lý Đạt nói với Diệp Phi với giọng điệu khá khách sáo.

"Tại sao các ngươi không hỏi La Hàn và La Phi phía sau?" Diệp Phi hơi dừng lại, thần sắc lạnh nhạt.

"Chuyện gì cũng hỏi ta, cần ngươi để làm gì?" La Phi không thích Diệp Phi, nói chuyện cũng không có thái độ tốt.

Diệp Phi nghe vậy cũng cảm thấy nên giữ im lặng.

Không định nói.

Không tin là không ép được hắn ra tay.

Ngọc bội trên người họ chỉ có người trong Cửu Môn mới có.

Ở kiếp trước, đã nghe nói về Tề Thiết Chủy của Hạ Tam Môn.

Lẽ nào đây là hậu duệ của Tề Thiết Chủy?

Thật là quá gian xảo.

Bây giờ chọn truyền nhân cũng không xem nhân phẩm sao?

Lý Đạt ở giữa, trong ngoài đều không phải là người.

"Chúng ta đến đây để phát tài, đừng tính toán những chuyện này." Trong lòng Lý Đạt dấy lên một ngọn lửa vô danh.

Diệp Phi và La Phi hai người không ai có ý định lên tiếng.

Ngay lúc không khí vô cùng ngượng ngùng.

Từ trên đầu rơi xuống một giọt chất nhầy nhụa lên người La Phi và La Hàn.

Còn tỏa ra mùi hôi thối nhầy nhụa.

“Đây là thứ gì?

Chuyện gì vậy?” Lý Đạt cũng thấy quần áo trắng của La Phi bây giờ đã bị chất dịch đen dính vào.

Mùi vị càng thêm nồng nặc.

Ngay sau đó liền thấy môi trường xung quanh bắt đầu thay đổi.

Trên vách đá trơn nhẵn ẩm ướt lúc này xuất hiện những hình vẽ có đường nét rõ ràng.

Một đường chính, còn xuất hiện từng đống nhánh nhỏ.

Ngay sau đó xuất hiện một đống chất dịch nhầy.

Cục cục… Cục cục… Ngay lúc Lý Đạt và những người khác đang tò mò, bên tai truyền đến âm thanh.

Nhưng phía trên tối đen một mảng, không thấy gì cả.

Cư dân mạng đối với âm thanh này, không khỏi cảm thấy tò mò.

“Đây là tiếng tim đập sao?

Sao nghe lạ thế?” “Lẽ nào đây là tiếng tim đập của Đại lão?

Lớn quá.” “Nói nhảm!

Anh đang nói nhảm đấy, tim ai mà đập to thế?” “Nhưng đây không phải là tim người, thì là của ai?

Động tĩnh lớn như vậy?” “Không phải là như tôi nghĩ chứ?” “Chắc là không phải đâu?

Không lẽ xuất hiện quái vật gì đó, còn là quái vật cỡ lớn, nếu không tim ai mà đập to thế?” … Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn màn hình máy

tính, trong lòng có chút căng thẳng.

“Ngô Tà, không ổn.” Tiểu Ca đứng ở cửa, mắt nhìn về phía cửa đối diện.

Một luồng mùi hôi thối ập vào mặt.

Trước mắt còn có những khối thịt, đang không ngừng chen chúc.

“Diệp Phi và họ không phải là gặp quái vật, mà là đang ở trong cơ thể của quái vật.” Ngô Tà nhìn cánh cửa thịt trước mắt, sắc mặt khó coi.

“Lời này có ý gì?

Quái vật gì mà lớn như vậy?

Chương 290

Còn có cái này…" Tiền Tinh Vân còn chưa nói hết câu.

Đã không nhịn được muốn nôn khan vài cái.

Đặc biệt là nhìn những khối thịt trước mắt, thật sự khiến người ta ghê tởm không chịu được.

"Nhưng làm sao mà nó nối liền được với nhau?

Vậy Diệp Phi và họ không phải là rất nguy hiểm sao?" Quách giáo sư bây giờ trong lòng rất lo lắng cho Diệp Phi.

Trước đó gặp quái vật còn có thể tính toán.

Cũng có thể né tránh, nhưng bây giờ người đã ở trong cơ thể rồi, phải làm sao?

"Hãy tin vào anh Diệp Phi, các người nhìn dáng vẻ hiện tại của anh ấy đi, không giống như đang gặp nguy hiểm." Mắt Ngô Tà vẫn luôn dán vào phòng livestream.

"Diệp Phi sẽ không sao đâu." Tiểu Ca cũng hiếm khi mở miệng an ủi bọn họ.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi bình tĩnh nhìn chất lỏng sền sệt màu đen trên mặt đất.

Hắn lại lấy ra một chiếc áo mưa từ trong túi.

Chiếc áo mưa này vừa mới đổi từ hệ thống.

Nó được làm từ tơ tằm băng, có thể miễn nhiễm với bất kỳ thứ gì có tính ăn mòn.

Dù sao thì chất lỏng này cũng có tính ăn mòn.

Tuy không thể làm hắn bị thương, nhưng cũng không có lý do gì để quần áo bị ăn mòn hỏng cả.

Chuyện này đúng là không đáng.

Hắn không có thói quen chạy khoả thân.

Lý Đạt, La Phi và những người khác thấy quần áo trên người bắt đầu xuất hiện những lỗ nhỏ, trên người cũng truyền đến cảm giác nóng rát, vội vàng né tránh.

Chỉ là lối đi chật chội, muốn né cũng không có cơ hội.

Chỉ có thể mặc cho những thứ này rơi lên người.

"Đây là thứ gì vậy?

Sao lại dính thế này, còn có tính ăn mòn nữa." Lý Đạt định đưa tay ra sờ, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Lỡ như làm tay mình bị thương thì không đáng.

"Anh bạn Diệp Phi, cậu mau nghĩ cách đi, cứ thế này chúng ta đều sẽ chết ở đây, lúc đó còn nói chuyện tiền bạc gì nữa?" Lý Đạt vội vàng hỏi.

Diệp Phi vẫn im lặng không nói, cũng không có ý định lên tiếng.

Ngay lúc mọi người đang sợ hãi, tiếng tim đập trong không gian cũng ngày càng lớn, càng dồn dập.

Chất lỏng sền sệt cũng đang không ngừng nhỏ xuống.

"Đây là axit dạ dày, chúng ta đang ở trong bụng một con quái vật, những thứ này sẽ coi chúng ta là thức ăn mà ăn mòn hết." La Phi cẩn thận ngửi ngửi, cuối cùng cũng hiểu ra mùi này là mùi gì.

Trong lòng kinh hãi.

"Vậy phải làm sao?

Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách ra ngoài mới được, không thì mọi người đều sẽ chết ở đây." Lão Cửu nghe vậy, lớn tiếng chất vấn.

Ngay lúc đang lo lắng, nhìn chất lỏng màu đen dưới chân, cứ như không cần tiền vậy, không ngừng lao về phía bọn họ.

"Mau, quay lại, mau." Lão Cửu nhìn thứ trước mắt, sắc mặt đại biến.

Vội vàng đẩy mấy anh em sau lưng, lùi về phía sau.

Người phía sau không hiểu chuyện gì.

Lão Cửu vì trượt chân, cả người ngã nhào vào trong chất lỏng màu đen phía sau.

"Lão Cửu!" Lão Tam thấy anh em mình ngã vào, định đưa tay ra kéo một cái.

Vừa nắm lấy tay gã, liền thấy Lão Cửu trước mắt.

Trừ cánh tay đang nắm trong tay mình, những chỗ còn lại đã biến thành xương trắng hếu.

Tốc độ ăn mòn cực nhanh.

"Đại ca, Lão Cửu chết rồi, chúng ta mau đi thôi." Lão Tam nhìn bàn tay trong tay mình, trong lòng sợ hãi không thôi.

Vội vàng ném bàn tay trong tay ra.

Không bao lâu sau đã bị ăn mòn hết.

Chất lỏng sền sệt màu đen phía sau hiện đang không ngừng tăng lên.

"Diệp Phi, tôi đã xem ảo thuật của anh rồi, không phải anh có thể tách những chất lỏng này ra sao?

Bây giờ còn không mau tách ra?" La Phi thấy tình hình nguy cấp,

dùng giọng điệu ra lệnh chất vấn hắn.

Diệp Phi nhíu mày, không nói gì.

Mà chỉ trơ mắt nhìn những tên trộm mộ này đang dần dần bị nuốt chửng.

Tình hình khẩn cấp, nhưng cư dân mạng nhìn thấy người đàn ông này đối xử với Diệp Phi như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Thằng chó này, dám nói chuyện với đại lão như thế, nó ra lệnh cho ai vậy?" "Quỷ mới biết ai cho nó dũng khí, đám người này đào mộ tổ tiên người ta thật quá đáng, còn muốn phát tài trên người chết, càng quá đáng hơn, bây giờ tôi lo nhất là đại lão.

Chỉ cần đại lão không sao là được." "Vãi, lầu trên, ông ngầu đấy, điểm này tôi thấy không có vấn đề gì." "Nói nhảm, chủ đề của tôi là xem đại lão, không thì tôi xem cái gì?" "Ha ha, có lý, có lý." … "Anh bạn Diệp Phi, mọi người đều vì tiền, nếu chết rồi thì số tiền này cũng không còn cơ hội, cậu giúp một tay đi." Lý Đạt bây giờ mọi thứ đều trông cậy vào Diệp Phi, không thể không hạ mình.

Diệp Phi vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy.

Ánh mắt nhìn chất lỏng màu đen đang lao tới.

Mắt thấy sắp đến gần bọn họ.

Chất lỏng màu đen đột nhiên dừng lại.

Tiếng tim đập cũng theo đó biến mất.

Điều này khiến mọi người rất ngơ ngác.

"Chuyện gì thế này?

Sao lại dừng rồi." Lý Đạt trợn mắt há mồm, hơi thở cũng dồn dập hơn không ít.

Miệng cũng sắp dọa đến trắng bệch.

“Đó là vì con quái vật này hiện đang tìm vị trí của chúng ta, nên tạm thời sẽ không hành động.” Diệp Phi nhàn nhạt đáp.

“Vậy khoảng thời gian này sẽ dừng lại bao lâu?” Lý Đạt trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

“Chỉ có năm phút, bây giờ muốn phá giải con quái vật này, phải tìm ra nơi yếu nhất, sau đó xông ra ngoài.” La Phi đưa ngón tay qua lại tính toán.

Đã tính ra được.

Diệp Phi nghe vậy, nhướng mày.

Đúng là đã xem thường hắn, người đàn ông này cũng có vài chiêu trò.

“Anh cũng đã tính ra vị trí rồi, vậy anh đi đi.” Diệp Phi biết ý đồ của hắn, đi trước một bước chặn đường.

La Phi không ngờ người đàn ông này lại giảo hoạt như vậy.

“Tôi thấy được, vị trí cụ thể nên để anh đi, như vậy có thể tìm được vị trí chính xác.” Lý Đạt không biết những mưu mô của đám người này, chỉ cho rằng Diệp Phi nói đúng.

La Phi bị tức đến thở ra một hơi dài.

Cũng không biết nên nói gì cho phải.

Lập tức lấy ra một con dao găm nhỏ từ trên người.

Được chế tạo từ bạc nguyên chất.

Ở cuối còn có một hoa văn hoa mai nhỏ.

Chương 291

Vừa tính toán, vừa đi đến bên vách thịt.

Cuối cùng hung hăng đâm vào vách thịt.

Ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng gầm thấp.

Liền thấy trước mắt xuất hiện một vách thịt khác.

Còn có một lối vào.

La Phi và La Hàn dẫn theo người phía sau đi vào trước.

Lý Đạt nhìn Diệp Phi, thúc giục hắn vào.

Cuối cùng là Lão Tam bọc hậu.

Ngay khoảnh khắc cửa động trên vách thịt khép lại, chất lỏng sền sệt màu đen đã ồ ạt tràn vào.

Mọi người đều sợ hãi đứng tại chỗ.

Đặc biệt là Lão Tam, hai chân đều run rẩy.

Nếu đối mặt với Đại Tống Tử còn có thể chấp nhận, thứ này… La Phi và La Hàn thấy vậy, quan sát xung quanh.

Vẫn là vách thịt, thịt trên vách thịt cũng rung chuyển theo.

Rung động theo nhịp tim.

"Nơi này rất gần vị trí của tim, chúng ta bây giờ nên đi tìm vị trí của tim." La Phi nghe tiếng tim đập, muốn tìm vị trí của tim.

Định phá vỡ nó.

"Anh bây giờ nên giải quyết chuyện trước mắt đã." Diệp Phi rất tốt bụng nhắc nhở bọn họ.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Lời vừa dứt, La Phi liền cảm thấy dưới chân rung chuyển một trận.

Vách thịt xung quanh cũng rung lên.

“Diệp Phi, có phải anh đã biết từ sớm rồi không?” La Phi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tính toán đơn giản thì hắn còn tính ra được, quá cao siêu thì hắn cũng không tính ra nổi.

“Đây không phải là anh đưa chúng tôi đến sao?

Anh nên biết mọi thứ ở đây.” Diệp Phi mặt không cảm xúc đứng một bên.

“Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa, bây giờ vẫn nên nghĩ cách ra ngoài đi.” Lý Đạt nhìn bộ dạng đấu võ mồm của bọn họ, nghĩ thôi đã thấy cạn lời, đã thế này rồi thì đừng cãi nữa.

“Đại ca, vách thịt ở đây đang tiến lại.” Lão Bát và Lão Tứ phía sau hoảng hốt không thôi, đưa tay ra vội vàng chống vào vách thịt.

Muốn ngăn cản, nhưng phát hiện không có chút tác dụng nào.

Người La Phi mang đến, theo bản năng cũng đưa tay ra chống vào vách thịt phía sau.

“Các người mau nghĩ cách đi.” Lý Đạt sốt ruột, đã lúc nào rồi, cứ thế này sẽ bị ép thành bánh thịt mất.

La Phi sắc mặt âm trầm giơ tay lên, đơn giản tính toán một chút.

Đang tìm sinh môn ở đây, tầm mắt rơi vào hướng chính bắc.

“Tôi chỉ biết sinh môn ở phía bắc, nhưng làm sao ra ngoài thì tôi không biết.” La Phi giọng điệu chân thành, rồi lắc đầu.

Lý Đạt nhìn sắc mặt La Phi không giống như đang nói dối.

Cuối cùng không thể không đặt hy vọng vào Diệp Phi.

Diệp Phi bình tĩnh đi đến phía bắc, chân hơi dùng lực.

Dòng máu Chân Long trên người đang được phóng thích.

"Gàooo…" Mọi người nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, sợ đến vội vàng lùi lại, đây là tình huống gì, chuyện gì vậy?

Lão Tứ và Lão Tam nhìn vách thịt xung quanh đột nhiên mở rộng ra phía sau, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Đại ca, anh xem, vách thịt lùi lại rồi." Lão Tứ vui mừng không thôi, giọng nói cũng mang theo sự hân hoan.

Nhưng La Phi và Diệp Phi lại không nghĩ như vậy.

"Mau chạy đi!" La Phi đột nhiên lên tiếng, cắm đầu chạy.

La Hàn phía sau cũng không nghĩ nhiều, cơ thể còn nhanh hơn não.

Vội vàng đuổi theo sau.

Hắn cảm nhận được một loại áp lực, cảm giác này khiến hắn trong lòng không thoải mái.

Thậm chí cảm thấy loại áp lực này còn nồng đậm hơn cả con quái vật này.

Lý Đạt thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ là có chút nghĩa khí hơn La Phi, ít nhất còn kéo Diệp Phi một cái.

Ngay lúc mọi người liều mạng chạy, vách thịt phía sau như nhận được mệnh lệnh.

Đang dần dần dung hợp, chặn đứng lối đi phía sau.

Vị trí bọn họ đứng trước đó, đã bị vách thịt chặn lại, hoàn toàn không thấy dấu vết.

Cư dân mạng thấy cảnh này, có chút ngồi không yên.

“Vãi, đại lão nhanh lên nữa, vách thịt phía sau đuổi tới rồi.” “Mọi người không thấy đại lão rất ngầu sao?

Sao tôi cứ thấy đại lão cố ý trêu bọn họ chơi vậy, mọi người xem vách thịt phía sau kìa, mỗi lần đều bị đại lão căn chỉnh vừa đúng lúc, khoảng cách gần như không quá ba ly.” “Vãi, thật là nghĩ kỹ mà sợ, ông không nói tôi cũng không biết, suýt nữa không để ý.

Đây là tình huống gì vậy?” “Cho nên nói, đại lão là cố ý, cố ý làm như vậy?

Nhưng vì sao?” “Vì sao?

Chuyện này còn phải hỏi sao?

Không phải là dắt lũ ngốc chơi à, ông xem đám ngốc kia kìa, chạy hăng hái chưa, đúng là một cảm giác chua cay sảng khoái.” “Ha ha ha ha ông nói đúng, đừng có chuyện gì cũng Diệp Phi, Diệp Phi, tự mình không động não, còn muốn đợi đồ ăn sẵn à?

Đúng là vô sỉ đến cực điểm.” “Mà nói, bọn họ đi đâu vậy?” … Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn Diệp Phi dắt bọn họ chơi, thật là thú vị.

“Đừng nói, anh bạn Diệp Phi đúng là bình tĩnh thật, nhưng mà, đây là đi đâu vậy?” Triệu đội trưởng tò mò nhìn bọn họ đang chạy như điên.

“Theo tính toán của La Phi kia, bọn họ bây giờ hẳn là ở sinh môn, sinh môn chính là vị trí của tim, nhưng con quái vật này thông minh như vậy, vị trí của tim không dễ tìm.” Đối mặt với nguy hiểm, giấu đi điểm yếu của mình, đây là chuyện bình thường, bọn họ cũng vậy thôi?

Như vậy, độ khó cũng sẽ tăng lên, muốn tìm được tim, càng khó như lên trời.

Đổi lại là hắn, cũng chưa chắc tìm được.

Nhưng Diệp Phi sẽ không có vấn đề gì.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn Diệp Phi trong máy tính.

“Diệp Phi thật là nghịch ngợm.” Hoắc lão bất đắc dĩ cười.

Đúng là một người thú vị.

Mặc dù vẫn chưa tiếp xúc với hắn.

“Đúng vậy, tâm tư của đám cư dân mạng này thật là tinh tế, có thể nhìn rõ như vậy.” Giáo sư Phương xác định Diệp Phi sẽ không xảy ra chuyện gì, cũng yên tâm rồi.

Trong mộ huyệt.

Tiếng tim đập bên tai Diệp Phi và mọi người đều rất rõ ràng, càng nghe càng rõ.

Thậm chí đã đến mức đinh tai nhức óc.

Màng nhĩ đau nhói.

Máu tươi đỏ thẫm chảy xuống từ bên tai.

Nhưng đám người này cũng không để ý đến những chuyện đó.

Diệp Phi rất nhạy bén nghe thấy tiếng tim đập.

Nếu bọn họ đã muốn tìm vị trí của tim đến vậy, vậy thì không cần khách sáo nữa.

“Lý Đạt, không muốn chết thì nghe tôi, tôi đưa các người đến vị trí của tim.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Chương 292

Lý Đạt nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng.

Chỉ cần người đàn ông này ra tay, bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

“Mọi người nghe đây, lát nữa hãy cẩn thận nghe lời tôi, chúng ta mới có thể thoát ra được.” Những lời này cũng là nói với anh em của mình.

Còn về đám La Phi, tin hay không thì tùy.

Diệp Phi vểnh tai.

“Phía trước năm mét, rẽ phải.” Lý Đạt nhìn xung quanh đều là vách thịt, cũng không có lối ra.

Nếu rẽ, chẳng phải sẽ đâm vào vách thịt sao?

Lúc đó không phải sẽ bị thứ phía sau đuổi kịp sao?

“Tin hay không?” Diệp Phi biết hắn đang nghi ngờ, bình tĩnh hỏi.

“Lão Bát, rẽ phải.” Lý Đạt nhìn Lão Bát ở phía trước nhất, đột nhiên hét lên.

Lão Bát cũng không nghĩ nhiều, dù sao Lý Đạt cũng sẽ không hại hắn.

Không nghĩ ngợi gì liền rẽ phải.

Cả người biến mất trong vách thịt.

Những người phía sau nhìn thấy đường sống xuất hiện, mắt sáng lên.

Chặt chẽ đi theo sau.

Diệp Phi và Lý Đạt là người cuối cùng đi vào.

Cả đám người đang đứng một bên thở hổn hển.

Thở dốc từng ngụm lớn.

“Mẹ ơi, thật dọa chết tôi rồi, suýt nữa thành thịt băm rồi.” “Đúng vậy, suýt nữa.” “May mà đại ca lên tiếng, không thì chúng ta không bị thứ phía sau đuổi kịp, cũng sẽ bị mệt chết.” Lão Bát ngồi bệt xuống đất, hồn vía chưa định.

“Chúng ta đến đâu rồi?” Lý Đạt bên cạnh cũng đã lấy lại hơi, hỏi Diệp Phi.

“Các người không phải muốn tìm tim sao?

Bây giờ không phải đến rồi sao?” Diệp Phi đứng một bên, giọng điệu bình tĩnh.

Không thấy một chút chật vật nào.

So với bọn họ, quả thực là một trời một vực.

La Phi và La Hàn hai người liếc nhau, vội vàng quan sát xung quanh.

Xung quanh đều là vách thịt màu đỏ, xương cốt trên đó vô cùng rõ ràng.

Trên vách còn có những mạch máu xanh tím đan xen treo lơ lửng.

Tiếng tim đập vô cùng có nhịp điệu, mạnh mẽ hữu lực.

La Phi từng bước đi đến vị trí của tim.

Nhìn trái tim màu xanh biếc, đang từng chút một nhảy lên, La Phi đáy mắt nhanh chóng biến thành kích động.

“Trái tim này ít nhất cũng có ngàn năm tu vi, mang thứ này về, nhất định sẽ có ích cho sư phụ.” La Phi si ngốc nhìn trái tim này.

Từ trong túi lấy ra một ống tiêm định lại gần.

Trái tim đột nhiên đập cực nhanh.

Những mạch máu treo xung quanh lúc này như có sinh mệnh, hóa thành những vũ khí sắc bén, thẳng tắp lao về phía La Phi.

Diệp Phi bình tĩnh đứng ở phía sau cùng, ánh mắt nhìn La Hàn.

Suốt chặng đường này đều là La Phi ra tay, La Hàn này là người thế nào?

"Cẩn thận." La Hàn nhạy bén nhận ra nguy hiểm, theo bản năng đẩy La Phi ra.

Từ trên người lấy ra một con dao găm nhỏ.

Con dao găm này rất nhỏ nhắn, nhưng lại vô cùng sắc bén.

"Hệ thống, đây là vũ khí gì?

Sao trông lợi hại vậy?" 【Túc chủ, đây là Ngư Tràng kiếm.】 Giọng nói của hệ thống truyền đến trong đầu.

"Hệ thống, tôi muốn đổi vật phẩm." Diệp Phi một lúc lâu sau mới lên tiếng. 【Túc chủ muốn phần thưởng gì.】 Diệp Phi lướt qua đơn giản, liền nhìn trúng một cái hồ lô lưu ly.

"Hồ lô Bát Bảo." Diệp Phi trong đầu nhấp vào Hồ lô Bát Bảo.

Đây là hồ lô hấp thu mọi tà khí.

Trong túi cảm thấy nặng trĩu.

Lập tức nhìn La Hàn trước mắt, không thể không nói, thân thủ này quả thực không tồi.

Đội trưởng Lâm và Triệu đội trưởng hai người cũng chưa chắc là đối thủ của La Hàn này.

Những mạch máu xung quanh trước tiên bảo vệ vị trí của tim.

Cuối cùng lại lao về phía đám người Lý Đạt.

“Không ổn rồi, đại ca.” Lão Tứ nhìn mạch máu lao tới, theo phản xạ đưa tay ra cản lại mạch máu đang đến gần mình.

Vừa cản được mạch máu trước mắt, liền bị mạch máu phía sau đâm xuyên tim.

Trái tim bị mạch máu lấy ra.

Lão Tứ nhìn trái tim của mình đang treo trước mặt, vô cùng không cam lòng nhìn.

Cuối cùng chết không nhắm mắt.

“Lão Tứ.” Lão Tam thấy anh em mình lại chết, trong lòng đầy lửa giận.

Lấy lựu đạn ra ném đi.

Ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ vang.

Những mạch máu xung quanh cũng co rúm lại.

La Phi mang đến hơn hai mươi người, bây giờ đã chết ba người.

Nhìn trái tim trước mắt, trong lòng lửa giận nồng đậm.

“Diệp Phi, anh còn không ra tay sao?

Có phải muốn nhìn chúng tôi đều chết ở đây không?” La Phi tức giận.

Khóe mắt nhìn Diệp Phi bình tĩnh đứng một bên.

Mạch máu phía sau không hề có ý định tấn công Diệp Phi.

“Là anh muốn tấn công trái tim, bây giờ bị trái tim tấn công rất bình thường, đây là hình phạt anh đáng phải nhận.” Diệp Phi nói xong còn sờ sờ mạch máu trên vách thịt.

Nhịp đập cuồng bạo của những mạch máu này, lúc này đã yên tĩnh

lại.

Lý Đạt và La Phi nhìn hành động của Diệp Phi có thể trấn an những mạch máu cuồng bạo này.

Lại liếc nhìn những anh em đã chết bên cạnh.

Lửa giận trong lòng không ngừng dâng lên.

“Anh đã biết từ sớm tại sao không nói?” Đối mặt với sự phẫn nộ của La Phi, Diệp Phi nhíu mày.

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi nhíu mày cộng thêm thái độ của La Phi, đã thành công chọc giận những cư dân mạng này.

“Mẹ nó, thật sự coi mình là ông nội, là nó tham lam muốn lấy máu tim, bây giờ còn dám nói người khác?” “Đúng vậy, thằng này đúng là kẻ ác cáo trạng trước, còn dám nói chuyện như vậy?” “Chết tiệt, cung tên của tao đâu?

Tao thật muốn bắn nổ con mắt của nó.” “Tao cũng muốn, cho tao một suất, tao thật muốn phế nó.” “Thằng này là ai, sao không có con quái vật nào ăn nó đi.” … Lý Đạt thấy Diệp Phi không vui, nghĩ đến phía sau còn cần Diệp Phi.

Chỉ có thể nén lửa giận.

Chương 293

“Mẹ nó, mày từ lúc vào đã nhắm vào trái tim, mày muốn làm gì?” Lý Đạt lên tiếng chất vấn.

La Phi không nói gì, La Hàn thủ pháp nhanh gọn chém đứt những mạch máu này.

Cả không gian đều là mùi máu tanh.

Buồn nôn.

Trên người La Hàn đều bị máu tươi nhuốm đỏ.

Thấy nguy hiểm đã không còn, đứng bên cạnh La Phi.

“Có thể lấy máu rồi.” La Hàn nhàn nhạt lên tiếng.

La Phi hừ lạnh một tiếng, hung hăng liếc nhìn Diệp Phi một cái.

Rồi lấy ống tiêm ra lấy máu từ hướng trái tim.

Máu màu xanh biếc chảy vào ống tiêm, trong mắt La Phi lóe lên một tia đắc ý.

Diệp Phi lẳng lặng nhìn bọn họ.

Ngay lúc La Phi đang chìm đắm trong niềm vui, bên tai truyền đến tiếng róc rách.

Nhìn về phía âm thanh, những mạch máu bị La Hàn chém đứt đang không ngừng chảy ra máu tươi.

Không bao lâu, đã bao phủ toàn bộ mu bàn chân.

Mùi máu tanh vô cùng nồng đậm.

“Chuyện gì thế này?” Lão Tam nhìn máu xung quanh như thác đổ.

Đang không ngừng nhấn chìm bọn họ.

Thi thể của Lão Tứ đã bị máu nhấn chìm.

"Máu của tim là nơi chứa máu tổng, máu bên trong cũng là để duy trì sự cân bằng của toàn bộ bình chứa." "Bây giờ sự cân bằng của bình chứa đã bị phá vỡ, những máu này không thể quay trở lại, sẽ tìm một lối thoát để giải phóng máu của mình." "Các người ngay cả tình hình cũng không hiểu rõ, còn dám xuống mộ?" Giọng điệu của Diệp Phi rất bình tĩnh, nhưng trong tai La Phi, đó là sự khiêu khích.

"Mọi người mau tìm nơi yếu nhất." Mắt La Phi híp lại, cuối cùng quay người ra lệnh.

Trong tay vẫn không ngừng bấm đốt, muốn tính ra sinh môn.

Lý Đạt và những người khác cũng theo sát phía sau.

Sờ soạng khắp nơi trên vách thịt.

Bản năng cầu sinh được thể hiện một cách trọn vẹn nhất.

Trên mặt xuất hiện sự hoảng sợ.

Máu đã đến đầu gối, thời gian không còn nhiều nữa.

Cư dân mạng thấy bộ dạng hoảng sợ của đám người này, không nhịn được cười.

"Đám người này chẳng lẽ không biết nên hỏi đại lão sao?

Không nhìn ra đại lão mới là con đường sống duy nhất sao?" "Có lẽ là lòng tự trọng tác quái, không muốn dễ dàng cầu xin." "Hừ, chết đến nơi rồi, còn có tâm tư nghĩ những chuyện này." "Tôi tin chắc đại lão sẽ không xảy ra chuyện gì, các người xem bộ dạng bình tĩnh của đại lão kìa." "Ha ha, điểm này tôi rất khâm phục." … Ngô Tà và Tiểu Ca một nhóm người đang đợi ở cửa.

"Tiên sinh Diệp Phi có gặp chuyện gì không?

Máu này cũng sẽ nhấn chìm anh ấy." Tiền Tinh Vân vẫn không

yên tâm về Diệp Phi.

“Không đâu, anh bạn Diệp Phi sẽ không sao đâu, bản lĩnh của anh ấy giáo sư ngài đã thấy rồi.” Mắt Ngô Tà đầy vẻ kiên định.

Tiểu Ca trầm mặc hồi lâu, suốt nhìn chằm chằm vũ khí trong tay La Phi, chìm vào trầm tư.

Máu trong mộ huyệt đã đến eo.

Trong lòng đám người này đầy sự hoảng sợ.

Trước đó còn có chút thời gian, nhưng bây giờ thời gian càng ngắn hơn.

Trái tim trên đầu bắt đầu dần dần lớn lên.

Có khả năng nổ tung bất cứ lúc nào.

“Tiên sinh Diệp Phi, xin ngài ra tay giúp chúng tôi, chúng tôi chết rồi ngài cũng sẽ gặp chuyện.” Lý Đạt không thể không cầu xin.

“Lý Đạt, các người muốn sống, thì yên lặng một chút, đừng tùy tiện cử động, không thì lần sau tôi sẽ không cứu các người nữa.” Diệp Phi giọng điệu lạnh lùng giải thích.

“Được được được, tôi đồng ý, tôi đều đồng ý với anh.” Lý Đạt không nghĩ ngợi gì liền gật đầu đồng ý.

“Anh thì đồng ý rồi, nhưng…” Diệp Phi ý vị không rõ nhìn La Phi.

“Anh yên tâm, chuyện này sau này sẽ không xảy ra nữa.” Lý Đạt đáy mắt lóe lên vẻ kiên định.

Hắn coi như đã hiểu rõ.

Trước đó là coi trọng bản lĩnh của La Phi.

Nhưng bây giờ có Diệp Phi rồi, không cần tên này nữa.

Tên khốn này, chỉ biết ở đây làm ra vẻ.

Chút bản lĩnh quèn cũng không có, còn vì tư lợi cá nhân, suýt nữa hại chết bọn họ.

Thật là đáng ghét.

Trong lòng đã nảy sinh một ý nghĩ, bất cứ lúc nào cũng sẽ bỏ rơi bọn họ.

Diệp Phi thấy vậy cũng không nói nhiều.

Trước tiên liếc nhìn La Phi đang toát mồ hôi.

Chân dẫm lên phương vị, đi đến phía sau trái tim.

Dùng tay nhẹ nhàng đẩy một cái.

Xuất hiện một cánh cửa.

"Đi." Lý Đạt nhìn thấy lối ra, vung tay, dẫn theo anh em của mình xông ra ngoài.

Còn về La Phi, yêu thế nào thì thế.

Người phía sau La Phi thấy bọn họ đều đã rời đi.

Máu trên người đã rút đi không ít.

"La Phi, đi." La Hàn thấy vậy, một tay kéo hắn đi về phía cửa.

Sau khi mọi người chạy ra ngoài, cảnh vật xung quanh thay đổi.

Không phải là vách thịt mềm mại trước đó, mà là thứ cứng như thép.

Thỉnh thoảng tỏa ra nhiệt độ.

"Anh bạn Diệp Phi, bây giờ đã an toàn rồi phải không?

Có thể nghỉ ngơi một chút không?" Lý Đạt thật sự rất mệt.

Từ lúc vào đã gặp đủ loại nguy hiểm.

Bây giờ nghĩ lại chân cũng mềm nhũn.

Bước chân của Diệp Phi dừng lại, quay người nhìn đám người này.

Vô cùng chật vật dựa vào lớp giáp sắt bên cạnh.

“Lý Đạt, anh ra ngoài tại sao không nói cho tôi biết?” La Phi đầy tức giận nhìn hắn.

“Nói cho anh?

Mẹ nó những chuyện anh làm anh có nói cho tôi biết không?

Nếu không phải anh muốn máu của trái tim đó, sao anh em của tôi lại chết?” Lý Đạt bây giờ bị hỏi rất tức giận.

“Anh nói bậy, chẳng lẽ chỉ có người của anh chết?

Người của tôi chẳng lẽ không chết sao?

Chương 294

Bây giờ anh nói những lời vớ vẩn gì vậy.” Giọng La Phi đầy tức giận.

Nắm đấm trong tay siết chặt, hận không thể đập nát đầu bọn họ.

“Đây là anh tự tìm, đều là anh tự chuốc lấy, là anh chuyện gì cũng không thương lượng với tôi, cái kết của việc tùy tiện hành động.” Lý Đạt tức giận mắng lớn.

La Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời nghẹn lời, cũng không phản bác.

Mà là muốn trút giận lên người Diệp Phi.

“Anh rõ ràng biết trái tim căn bản không thể giải quyết con quái vật này, anh tại sao không nói?” La Phi tức đến muốn nhảy dựng lên.

“Là anh nói anh muốn đi tìm vị trí của tim, từ đầu tôi chưa từng nói làm tổn thương tim là có thể giải quyết con quái vật này, tôi đưa anh đi tìm tim, có vấn đề gì?” Diệp Phi không để ý nói.

“Anh…” “La Phi, đừng quên sư phụ dặn dò.” La Hàn nhìn bộ dạng nhảy dựng của La Phi, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

La Phi nghe vậy, nén lửa giận, cũng không nói nhiều nữa.

Bầu không khí rơi vào im lặng trong chốc lát.

“Anh bạn Diệp Phi, bây giờ nên làm gì đây?

Chúng ta phải đi thế nào?” Lý Đạt ngồi trên đất thở dốc.

“Điểm yếu của con quái vật này không phải là tim, mà là não tủy trong đầu, nhưng thứ đó rất khó tìm, cũng sẽ không dễ dàng bị chúng ta tìm thấy.” “Bây giờ đi đến chỗ đầu là tốt nhất, nhưng trong cơ thể

con quái vật này sẽ rất nguy hiểm.” Lời của Diệp Phi vừa dứt.

Trong lòng Lý Đạt và mọi người đều treo lên.

“Còn cần anh nói, bây giờ đều đã thấy rồi.” La Phi nghe thấy giọng nói này, không khỏi cười khẩy.

Diệp Phi chỉ nhàn nhạt liếc một cái, không nói gì.

Ngay lúc mọi người đang nghỉ ngơi, nghe thấy một loạt tiếng sột soạt.

Rất giống tiếng bò của động vật.

“Đây là tiếng gì vậy?” “Hình như số lượng rất nhiều.” “Vãi, không phải xảy ra chuyện gì chứ?” Anh em phía sau La Phi nhìn hoàn cảnh trước mắt, đáy mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Từ trên người lấy ra súng mang theo bên mình.

Cư dân mạng cũng nghe thấy âm thanh này.

“Âm thanh này quả thật quen thuộc đến một mức độ nhất định rồi.” “Đúng vậy không?

Âm thanh này vẫn là công thức và hương vị quen thuộc của chúng ta.” “Các người đoán đây là thứ gì?” “Quan tâm nó làm gì, dù sao cũng không phải thứ gì tốt đẹp, mà nói, các người nói lần này đại lão sẽ chuẩn bị món gì ngon ra đây?” “Không biết, lát nữa sẽ biết, ha ha.” “Tôi đột nhiên rất mong chờ.” … Ngô Tà nhìn đối thoại của đám cư dân mạng này, khóe miệng giật giật.

Lần đầu tiên biết cái gì gọi là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

“Xuất hiện rồi.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Tiền Tinh Vân và mọi người chăm chú nhìn vào phòng live stream trước mắt.

“Là rết sao?

Sao trông dài vậy?” Tiền Tinh Vân nheo mắt nhìn bọn họ.

“Có phải rết không tôi không biết, nhưng nhìn bộ dạng Diệp Phi, hình như là thứ rất ngon.” Giáo sư Quách trước đó còn lo lắng, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng Diệp Phi, tâm tư lo lắng đã bị sự bất đắc dĩ thay thế.

Thật là đến lúc nào cũng không quên ăn.

Tiền Tinh Vân đột nhiên rất muốn biết những thứ này có vị gì.

“Hời cho đám trộm mộ này, còn có thể ăn được tay nghề của anh bạn Diệp Phi.” Triệu đội trưởng thấp giọng lẩm bẩm.

Ngô Tà không biết tại sao, lại nghe thấy một chút giọng điệu oán trách.

Diệp Phi nhìn những con rết này, đáy mắt lóe lên ánh sáng.

Những thứ này nếu xào cay, nhất định rất ngon.

“Khai hỏa.” La Phi thấy trước sau đều bị côn trùng bao vây, trong lòng căng thẳng.

Bắt đầu bắn vào những con rết trước mắt.

Nghe thấy tiếng súng đinh tai nhức óc truyền đến, không hề làm giảm sự tiến công của những con rết này.

Lý Đạt và những người khác cũng hoảng sợ, cùng nhau chống lại kẻ thù bên ngoài.

“Sao lại có những con rết này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lý Đạt bây giờ đầu óc đầy dấu chấm hỏi.

Trộm mộ thì hắn rành, đối phó với những con quái vật này hắn là kẻ ngoại đạo.

“Đây là cơ thể mẹ của rết, những con rết nhỏ này xuất hiện cũng rất bình thường.” Diệp Phi bình tĩnh tháo ba lô trên người ra.

La Phi thấy con rết đến gần mình, theo phản xạ lùi lại một chút.

Ngay sau đó liền thấy con rết bò qua chân mình.

Vừa hay rơi vào người một anh em bên cạnh.

Không bao lâu sau, liền thấy mặt của người anh em đó dần dần đen lại, cuối cùng mất đi hơi thở.

La Phi trợn mắt há mồm.

Tốc độ này sao lại nhanh như vậy?

Sau vài giây tắt thở, trên da mặt đen kịt bắt đầu xuất hiện những nốt mụn nhỏ.

Ngay sau đó liền thấy những nốt mụn nhỏ ngày càng lớn.

Liền thấy cả người mọc ra những chiếc răng đen kịt.

Từng con rết như không cần tiền, từ trong cơ thể chui ra.

Gia nhập vào đội ngũ vây công.

“Mẹ kiếp, đây là cái quái gì vậy?

Sao còn đồng hóa nữa?” “Đại ca, sau lưng anh, cẩn thận!” Anh em phía sau Lý Đạt căng thẳng nhìn Lý Đạt trước mắt, còn đẩy một cái.

“Lão Thất.” Lý Đạt loạng choạng đứng dậy từ trên đất, liền thấy Lão Thất đã bị rết bao vây.

“Đại ca, tôi chết rồi thì giúp tôi chăm sóc tốt cho ba mẹ tôi.” Mắt Lão Thất lóe lên vẻ quyết tuyệt.

Từ trên người lấy ra lựu đạn, chuẩn bị đồng quy vu tận với bọn chúng bất cứ lúc nào.

Mắt thấy những con rết này sắp đuổi tới.

Những con rết này như nhận được mệnh lệnh gì đó.

Đồng loạt chạy về một hướng.

Lão Thất sững sờ, ngây ngốc nhìn những con rết đang bò về phía Diệp Phi.

Trong tay Diệp Phi cầm một bình rượu, mùi rượu không ngừng xộc vào mũi.

Những con rết này từng con một lao về phía mùi rượu.

Diệp Phi rất hài lòng gật đầu, trong rượu này đã thêm không ít vật phẩm quý giá.

Coi như là có thành quả, vị không tồi.

Cuối cùng đổ ra một ít rượu, rơi xuống đất.

Những con rết này tranh nhau muốn ăn rượu.

Thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng cắn xé lẫn nhau.

Không bao lâu sau, liền thấy không ít con rết chết trên đất, cuối cùng mất đi hơi thở.

Chỉ có một con rết chiến thắng, nhưng sau khi ăn rượu xong, nằm trên đất không động đậy.

Diệp Phi đưa ra ngón tay trắng nõn.

"Rết say là ngon nhất, như vậy cũng không tồi." Nói xong, đặt con rết trong tay xuống.

Lấy ra chảo sắt và tơ nhện từ trong túi.

La Phi và Lý Đạt ngây ngốc nhìn hành động của Diệp Phi.

Chương 295

Trước tiên là kinh ngạc, cuối cùng ổn định lại.

Đặc biệt là Lão Thất, cả người mềm nhũn trên đất.

Vừa từ cửa tử trở về, bắp chân đều chuột rút.

Ngửi mùi rết, bây giờ đã không biết nên nói gì.

Là nên sợ hãi?

Hay là nên nói, lúc này còn có tâm tình ăn uống?

Lão Thất cảm thấy cả người không ổn.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi bắt đầu nấu ăn, còn đổi một cách làm khác.

Lấy bút và giấy ra bắt đầu ghi chép.

"Ha ha, cuối cùng cũng thấy đại lão ra tay rồi, tôi còn tưởng không thấy được nữa chứ." "Đúng vậy không, lần trước đã làm một loại rồi, bây giờ tôi xem đại lão còn có thể làm ra món gì?" "Bắc chảo đun dầu, đây là muốn chiên ăn sao?" "Hình như là vậy, còn có bột ớt nữa, trông không tồi." "Ha ha, kệ đi, ghi lại trước, sau này cần dùng đến thì có thể ăn được." … Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nhìn đồ ăn của Diệp Phi.

Lại liếc nhìn bánh mì trong tay, lập tức cảm thấy hình như không ngon lắm.

"Tiểu Ca, tôi muốn ăn đồ Diệp Phi nấu." Ngô Tà liếc nhìn Tiểu Ca mặt không cảm xúc đang ăn bánh mì trong tay.

"Ừ, tôi cũng muốn." Tiểu Ca rất nể mặt đáp.

Ngô Tà: … Trong mộ huyệt.

Diệp Phi vừa mới gắp rết ra khỏi chảo, liền thấy đám người này đang nhìn chằm chằm mình.

"Lý Đạt, anh có muốn thử không?" Diệp Phi lập tức đặt đĩa trong tay trước mặt hắn.

"Được." Lý Đạt thấy hắn ăn, không nghĩ ngợi gì liền ăn.

La Phi và La Hàn đám người đó chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Đạt và những người khác cùng Diệp Phi ăn.

Mà bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trong lòng không vui, cũng không biểu hiện ra ngoài.

Chỉ khô khốc ăn bánh mì trong tay.

Lý Đạt nhìn thấy tâm tư muốn ăn của La Phi và những người khác, nhưng thì sao chứ?

Cùng nhau hợp tác, cũng không nói là cùng nhau hợp tác ăn uống.

Rết được chiên giòn thơm, còn có mùi rượu thoang thoảng.

Vị này thật sự là lần đầu tiên ăn.

"Anh bạn Diệp Phi, tay nghề của cậu thật không chê vào đâu được." Lý Đạt không khách khí khen ngợi.

"Ừ." Diệp Phi mặt không cảm xúc gật đầu đáp ứng.

Ăn no uống đủ xong, liền thu dọn đồ đạc. 【Ting, chúc mừng túc chủ ăn được một trăm con rết độc, xin hỏi có cần một đạo cụ nhỏ không?】 "Đạo cụ nhỏ gì?" Trong đầu Diệp Phi xuất hiện giọng nói của hệ thống, đúng là tò mò. 【Túc chủ, đạo cụ nhỏ là một con gà trống Điểm Tình.】 Diệp Phi nghe thấy lời này, chén bát trong tay suýt nữa ném ra ngoài.

Cái gì?

Có nghe nhầm không?

Đây là tình huống gì vậy?

“Hệ thống, mày chơi tao à, gà trống, mày còn dám nói?” 【Túc chủ, gà trống Điểm Tình là cực phẩm trong các loại gà trống, đây là phần thưởng cho ngài.】 Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến, mình không phải đang ở trong cơ thể mẹ của rết sao?

Đây cũng coi như là tận dụng triệt để.

“Miễn phí à?” Diệp Phi hỏi xong.

Liền nghe thấy tiếng gà gáy.

Diệp Phi rất cạn lời.

Bây giờ không phải là trên người có một con gà trống đi theo rồi sao?

Ngay lúc Diệp Phi đang trầm ngâm, bên tai truyền đến tiếng chế nhạo.

“Sao anh không nói gì nữa?

Chẳng lẽ sợ rồi?” La Phi bên cạnh cười khẩy nói.

Diệp Phi trước tiên ngơ ngác, cuối cùng nhìn về phía Lý Đạt.

“Anh bạn Diệp Phi, trước đó chúng ta cứ xông bừa như vậy đã xảy ra không ít vấn đề, vẫn cần ngài dẫn đường.” Lý Đạt nói rất uyển chuyển.

Diệp Phi liếc mắt nhìn La Phi, nhìn mặt là biết tên này không nói lời gì tốt đẹp.

“Đúng vậy, không phải anh có cách giải quyết con quái vật này sao?

Vậy anh dẫn đường đi.” La Phi bây giờ đã hiểu chuyện, nếu hắn

có bản lĩnh, thì để hắn dẫn đường.

Diệp Phi nghe xong, bình tĩnh lấy ra một con gà trống từ trong túi.

Khi con gà trống xuất hiện, mọi người đều ngớ ra.

Cả cư dân mạng cũng ngớ ra.

"Trời đất ơi, đại lão mang một con gà trống vào từ lúc nào vậy?" "Không phải, mang gà trống vào làm gì vậy?

Đây là tình huống gì?" "Bây giờ xuống mộ cũng phải mang gà trống sống à?

Như vậy được không?" "Chắc là vậy, tôi nghĩ có thể là đại lão đói rồi, nói không chừng sẽ trực tiếp giết, rồi ăn tại chỗ?" Nói không chừng thật sự là như vậy, khó nói lắm. … Khi con gà trống xuất hiện, Ngô Tà lại nhìn ra manh mối.

"Gà trống Điểm Tình?" Tiền Tinh Vân nghe vậy, vẻ mặt tò mò.

"Gà trống Điểm Tình là gì?

Đây không phải là gà trống sao?" "Gà trống Điểm Tình là kiệt xuất trong các loại gà trống, thời khắc sinh ra cũng là thời khắc đỉnh cao nhất, bây giờ gà trống rất nhiều, nhưng đạt đến cấp bậc gà trống Điểm Tình thì rất ít." Ngô Tà chủ động giải thích.

"Diệp Phi dùng con gà trống này làm gì?

Chẳng lẽ muốn dùng con gà trống này dẫn đường sao?" Giáo sư Quách bây giờ đã không biết nên hình dung nội tâm của mình như thế nào.

"Gà trống và rết là thiên địch, bây giờ chúng có thể đối đầu nhau, đối với anh bạn Diệp Phi mà nói, là có lợi." "Nhưng không thể không nói, anh bạn Diệp Phi có thể tìm được gà trống Điểm Tình, thật không dễ dàng." Ngô Tà cảm thấy tò mò về Diệp Phi, những thứ này đều lấy

từ đâu ra.

Còn con gà trống này suốt chặng đường đều không lên tiếng.

Làm thế nào vậy?

Thật là thú vị.

Bên trong, La Phi nhìn thấy con gà trống lớn xuất hiện, không nhịn được cười.

"Diệp Phi, anh lấy con gà trống này ra làm gì?

Không phải nghĩ rằng con gà trống này có thể giúp anh chứ?" La Phi nhìn con gà trống lớn trước mắt, không khách khí ôm bụng cười lớn.

Diệp Phi nhướng mày.

Theo sách ghi chép, gà trống Điểm Tình này không phải là loại bình thường.

Nghe nói linh tính rất mạnh, cũng sẽ hiểu được tiếng người.

Tên này thích chế nhạo như vậy, lát nữa nếu con gà trống này tức giận, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì.

Quả nhiên.

Đúng như hắn nghĩ, gà trống Điểm Tình gáy vài tiếng, liền bay về phía La Phi.

Mỏ nhọn mổ về phía La Phi.

La Phi không ngờ con gà trống này lại đột nhiên ra tay.

Trên mặt cũng bị nó mổ một cái, máu tươi chảy ra.

Chương 296

“Cút đi, cút đi.” La Phi lập tức lấy dao ra, định ra tay với con gà trống.

“Anh nghĩ kỹ đi, chỉ có con gà trống này mới có thể đưa anh rời đi, bây giờ anh giết nó, con đường phía sau anh tự đi.” Diệp Phi thấy vậy, nhàn nhạt giải thích.

“Diệp Phi, anh cố ý phải không?” La Phi nắm chặt con dao trong tay, chần chừ không ra tay.

Lại là La Hàn ra tay trước khống chế con gà trống này.

“Điểm Tình, quay lại đi, chính sự quan trọng.” Diệp Phi không để ý đến lời của La Phi, đi đến bên cạnh gà trống Điểm Tình.

Nhận lấy từ tay La Hàn.

Đặt Điểm Tình xuống, đi theo sau.

Gà trống Điểm Tình quay mặt đi, không nhìn La Phi.

Hình như là giận rồi.

Cư dân mạng nhìn con gà trống kiêu ngạo này, cười không ngớt.

“Ha ha, đừng nói, con gà trống này đúng là thú vị, còn có cá tính nữa.” “Đúng vậy không, con gà trống này làm thật là đẹp.” “Ra tay… không đúng, là ra mổ thật là ác, mổ nào cũng ra máu, máu còn tươi nữa.” “Phải nói là, rất hả giận.” … Gà trống Điểm Tình, bước những bước nhỏ đi đến phía trước.

Diệp Phi đi theo sau, nhìn con gà trống dẫn đường.

La Phi sờ sờ vết thương trên mặt, đáy mắt đầy hận ý.

“Tôi muốn xem xem, con gà trống này có bản lĩnh lớn đến đâu.” La

Phi tức giận không nhẹ, đi theo sau.

Gà trống Điểm Tình dẫn bọn họ đi hơn mười phút.

Xuất hiện một ngã rẽ.

Bước chân của gà trống Điểm Tình dừng lại.

Nhất thời do dự không quyết.

Diệp Phi cũng không vội, chờ đợi bước tiếp theo của nó.

Lúc này bên tai lại truyền đến tiếng sột soạt.

Gà trống Điểm Tình nghe thấy, nhìn những con rết còn muốn đến gần, tiếng gáy vang vọng khắp lối đi.

Những con rết nghe thấy tiếng gà gáy, lập tức hoảng sợ không thôi, từng con một như thủy triều rút đi.

La Phi và Lý Đạt thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc.

Cứ thế này đã kết thúc rồi sao?

Quá ngầu rồi.

"Đi thôi." Diệp Phi thúc giục.

Gà trống Điểm Tình chọn con đường bên phải đi xuống.

Trong lòng La Phi nghĩ ra một cách, quay người nhìn anh em của mình.

Liền phái hai người đi con đường bên trái.

"Nhưng… chúng ta hai người đi, lỡ gặp nguy hiểm…" Hai người phía sau không muốn đơn thương độc mã đi một bên khác.

"Đây là bùa chú sư phụ cho tôi, các người mang theo." La Phi biết bọn họ sẽ không đồng ý, cuối cùng đưa đồ trong tay cho họ.

Hai người thấy vậy, liền đi về hướng bên trái.

Diệp Phi nhạy bén phát hiện thiếu hai người.

Không nói nhiều.

Đám người này không cần phải đồng tình.

Năm phút sau.

Từ trong không gian truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Sắc mặt La Phi trong nháy mắt sợ đến trắng bệch.

Hai giọng nói này quá quen thuộc, chính là anh em của hắn.

La Hàn nhìn sắc mặt La Phi không được tốt, lặng lẽ vỗ vai hắn, an ủi.

Lý Đạt và những người khác cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, nói câu không hay.

Chết rồi thì sao chứ?

Cũng không phải người của bọn họ.

Nửa tiếng sau.

Trước mắt xuất hiện một đám dịch lỏng màu trắng sữa.

Còn có mùi tinh khí thoang thoảng.

Mùi này vô cùng khó ngửi.

"Anh bạn Diệp Phi, đây là não tủy anh nói sao?" Lý Đạt bịt mũi khẽ hỏi.

"Đúng vậy, nhưng đừng vội mừng." Diệp Phi không tin con rết này sẽ dễ dàng để bọn họ vào.

Lý Đạt và những người khác ở trong trạng thái căng thẳng.

Đợi một lúc lâu, cũng không có động tĩnh gì.

Anh em phía sau Lý Đạt đã buông lỏng cảnh giác.

Liền dựa vào một bức tường bên cạnh.

Vừa tiếp xúc, liền bị bức tường nuốt chửng.

Toàn bộ quá trình không một tiếng động.

Biến mất không dấu vết.

Không ai phía sau phát hiện.

Lại có một cư dân mạng tinh mắt nhìn thấy những dung dịch màu trắng sữa này đang được chứa trong những bình chứa trong suốt.

Số lượng nhiều hơn trước một chút.

"Các người xem, có phải nhiều hơn không?

Tôi không hoa mắt chứ?" "Chắc không phải, tôi cũng thấy rồi, có phải chỉ cần chết một người thì dung dịch ở đây sẽ nhiều hơn một chút?" "Xem ra là vậy, kỳ lạ, sao lại nhiều hơn rồi?

Ai chết vậy?" "Vãi, lại chết rồi." "Hình như là người của Lý Đạt, lúc này hình như từ hơn mười người biến thành chín người." "Vãi, đây là ra tay thế nào vậy?

Tôi còn không thấy." "Các người xem, cánh tay của người đàn ông đó, có phải bị ai đó kéo không." "Chẳng lẽ đây là người tàng hình?" "Không phải chứ, đây là phim khoa học viễn tưởng à, không phải thật chứ." "Cứ tình tiết đại lão gặp phải, phim khoa học viễn tưởng cũng không diễn như vậy đâu." … Diệp Phi luôn theo dõi con gà trống Điểm Tình này.

Cái đầu nhỏ đang không ngừng ngó nghiêng, như đang tìm kiếm gì đó.

Đột nhiên, nó vỗ cánh.

Bay đến sau lưng Diệp Phi.

Hung hăng mổ một cái.

Giữa không trung liền xuất hiện một thứ đẫm máu.

Lượn lờ trong không trung.

Lý Đạt tinh mắt nhìn thấy, lấy súng trong tay ra, bắn tới.

Tiếng đạn găm vào thịt rất rõ ràng.

Chức năng trong suốt biến mất, xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Chỉ là trên mặt có thêm hoa văn và đường nét, còn có hình xăm rết.

Miệng đã không phải là miệng của người bình thường.

Người này, La Phi rất quen.

Chương 297

“Tiểu Nhị, sao lại là nó?” La Phi kinh ngạc nhìn thi thể trên đất.

“Đây là người bị rết đồng hóa, trước đó là anh bảo họ đi một mình con đường bên trái, những người này lòng mang oán hận, sẽ quay lại tìm anh.” Diệp Phi quay người liếc nhìn La Phi.

“Tìm tôi?

Tìm tôi làm gì?

Những người này gặp nguy hiểm chết, cũng không phải tôi hại chết.” La Phi trong lòng đột nhiên rất căng thẳng, vô cớ chột dạ.

“Vậy sao?

Bùa chú trên người người này là thứ gì?

Là anh đưa phải không?” Diệp Phi đi đến gần La Phi vài bước.

“Thứ anh đưa rốt cuộc là gì?” Lời này chỉ có hai người nghe thấy.

Không đúng, không phải hai người.

Mà là cả mạng đều biết rồi.

“Mẹ kiếp, lời này có ý gì?

Chẳng lẽ là tên này cố ý?” “Có khả năng đó, nghe ý của đại lão, La Phi này cố ý lừa hai anh em kia.” “Tôi cũng thấy có khả năng, nghĩ đến hai người đó thật là thê thảm, cứ thế bị lừa chết.” “Bùa chú này chẳng lẽ có vấn đề gì?

Hay là sao?” “Chắc là giả phải không?

Không thì cũng không nói chuyện như vậy.” … Bên ngoài, Ngô Tà cố ý đưa ống kính lại gần người đàn ông đã chết.

Bùa chú trên cổ vẽ lung tung.

Màu sắc trên đó còn là màu hồng nhạt.

Điều này rất thú vị.

“A… ánh mắt của anh bạn Diệp Phi thật không thể xem thường, nhanh như vậy đã biết bùa chú này có vấn đề.” Ngô Tà cười khẩy.

“Tại sao lại nói vậy?” Tiền Tinh Vân không hiểu.

“Bùa chú này có ý nghĩa gì tôi không biết, nhưng tôi biết chu sa trên đó không phải như vậy.” “Chú Ba từng nói, chu sa trộn với máu đầu ngón tay mới phát huy công hiệu lớn nhất, nhưng màu sắc này thật là… hơi nhạt, hơn nữa, ở đây đều là rết, mang bùa chú có tác dụng gì?” “Còn không bằng con gà trống lớn này hữu dụng.” Ngô Tà cảm thấy hai người này chết thật là oan uổng.

Cứ thế bị La Phi lừa chết.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người đã không biết nên nói gì cho phải.

Đây là người mình lừa người mình, lừa chết?

Hai tên ngốc này nghĩ gì vậy, bản lĩnh của Diệp Phi ở đó.

Chỉ cần đi theo hắn sẽ không thiệt, đơn thương độc mã đi thế này là sao?

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, bây giờ ở đây xuất hiện người tàng hình, làm sao bây giờ?

Diệp Phi có giải quyết được không?” Bây giờ giáo sư Quách vẫn lo lắng cho sự an toàn của Diệp Phi.

“Ông cứ yên tâm đi, không phải có con gà trống lớn ở đó sao?

Sẽ không sao đâu, chắc chỉ có hai người, giải quyết một người

còn một người nữa.” Ngô Tà nói.

Tiểu Ca nghe những lời này, liếc nhìn Ngô Tà bên cạnh.

“Ngô Tà, sao cậu biết, chỉ có hai người này?” Tiểu Ca nhàn nhạt hỏi.

Ngô Tà: … Giáo sư Quách: … Tiền Tinh Vân: … Lính đánh thuê: … Anh bạn Tiểu Ca, cậu nói câu này, có thể không nói không?

Muốn tự an ủi một chút cũng không được sao?

Hy vọng cuối cùng cũng bị dập tắt.

Bên trong mộ huyệt.

Trên mặt La Phi đều là mồ hôi, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Nếu bị anh em phía sau biết mình đã làm gì, vậy thì nhất định sẽ không dễ dàng tha cho hắn, hắn còn làm sao đứng vững ở đây?

Không thể không lớn tiếng, che giấu sự chột dạ của mình.

“Anh nói bậy gì vậy?

Bùa chú này là sư phụ tôi cho, có thể trừ tà, anh là kẻ ngoại đạo, anh biết gì về bùa chú sao?” Diệp Phi lộ ra ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc một cái.

Sau đó từ trong túi lấy ra roi Văn Vương.

Vung vào không khí, liền nghe thấy tiếng hét thảm thiết.

Một thi thể khác xuất hiện trước mắt mọi người.

Lý Đạt và anh em phía sau đều ngơ ngác.

Trong suốt cũng có thể nhìn thấy?

Đây là mắt gì vậy?

Không đợi Lý Đạt hỏi kỹ xảo, liền thấy con gà trống dưới chân

như xù lông.

Lông trên người đều dựng lên, đôi mắt sắc bén khóa chặt vị trí cửa, sau đó vỗ cánh bay lên.

Không khí xuất hiện vết máu, Lý Đạt cũng không chần chừ, nhắm vào không khí bắn một loạt.

Liền xuất hiện một người mặc quần áo triều đại khác, mặc áo vải đen.

Mắt trống rỗng nhìn lên trời, miệng và trước đó giống hệt nhau, chỉ là trên mặt còn có những lỗ máu.

Lý Đạt trong lòng kinh hãi.

Sao còn có nữa?

Không phải chỉ có hai người?

"Anh tưởng chỉ có anh muốn trộm mộ sao?" Diệp Phi nhìn ra tâm tư của hắn, lạnh lùng nói.

Lý Đạt bị nghẹn một cái.

Đúng vậy, muốn phát tài không chỉ có bọn họ.

Gà trống Điểm Tình bây giờ như con gà tây xù lông, khắp nơi mổ người, không trung đều là những đốm máu đỏ.

Lý Đạt và La Phi bắt đầu dần dần bắn, tiếng súng đinh tai nhức óc.

Cư dân mạng xem cảnh này đúng là kinh tâm động phách.

"Tôi thấy được sự căng thẳng của những người này rồi, cũng đúng, cứ lặng lẽ không tiếng động bị giết chết, thật là quá kinh khủng." "Đúng vậy không?

Anh xem bộ dạng hoảng sợ của những người này kìa, khiến tôi

nảy sinh nghi ngờ, những người này có phải là trộm mộ chuyên nghiệp không, chút cảnh tượng nhỏ này đã bị dọa rồi." "Vãi, đây không phải là cảnh tượng nhỏ nữa rồi, nếu không phải chúng ta theo đại lão mở mang kiến thức, chỉ riêng cái gọi là người trong suốt này, đủ để chúng ta kinh ngạc đến rớt cằm." "Đúng vậy, chúng ta thật là nhờ ơn đại lão, không thì chúng ta cũng là những kẻ nhà quê chưa từng thấy đời." "Đừng nói nhảm nữa, các người xem não tủy trên đó kìa, hình như có gì đó không đúng." "Vãi, sao lại nhiều thế này, lại là ai chết rồi?

Sao lại tăng nhiều thế này." "Những người này sao yếu thế, không phải có con gà trống lớn giúp rồi sao?" … Roi trong tay Diệp Phi nhẹ nhàng vung.

Ánh mắt luôn nhìn não tủy trên không.

Số lượng quả là kinh người.

Lập tức từ trong túi lấy ra Hồ lô Bát Bảo đã đổi trước đó.

Miệng niệm khẩu quyết.

"Thu." Hồ lô trong tay Diệp Phi lơ lửng trong không trung, hơi nghiêng.

Não tủy như bị thứ gì đó hấp dẫn.

Đều bị hồ lô này hấp thu vào.

Ngay sau khi não tủy bị thu đi, rết mẹ truyền đến tiếng kêu.

Gà trống Điểm Tình suốt dùng miệng mổ vào thân thể con rết bên cạnh.

Tựa như có bảo bối gì đó, không ngừng dùng mỏ mổ.

Những người trong suốt đã không còn tấn công.

Chương 298

Từng người một từ trong suốt dần dần khôi phục nguyên hình, nằm trên đất không còn hơi thở.

Gà trống Điểm Tình mổ ra một cái lỗ, còn có ánh sáng lấp lánh.

La Hàn thấy vậy, lấy ra Ngư Tràng kiếm, cùng gà trống Điểm Tình phá hủy lớp vỏ ngoài của con rết này.

Xuất hiện một cái lỗ cao bằng người.

"La Phi, anh em theo tôi đi, mau lên." La Hàn đi trước một bước ra ngoài.

La Phi và anh em phía sau theo sát.

Lý Đạt và Lão Tứ cũng không dám ở lâu.

"Tiên sinh Diệp Phi, mau đi thôi." Lý Đạt lúc đi còn không quên gọi Diệp Phi.

Diệp Phi không để ý, mà là hồ lô vẫn đang hấp thu, không khỏi tò mò.

"Các người đi trước đi." Lý Đạt và Lão Tứ liền bước đi.

Cả trong cơ thể rết chỉ còn lại Diệp Phi, và con gà trống lớn này.

"Mày không ra ngoài?" Diệp Phi trong lòng suýt nữa chửi thề.

Con gà trống này có linh tính đến vậy sao?

Còn có nghĩa khí nữa?

Gà trống Điểm Tình gáy một tiếng, không hành động.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật, dứt khoát không nói gì.

Khi nhìn thấy miệng hồ lô xuất hiện một viên bảo thạch màu trắng

sữa, mắt sáng lên.

Thật là hiếm có, còn có thể nhìn thấy tinh hoa của rết.

Thứ này ăn vào, có lợi cho cơ thể.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng đã nhìn thấy.

“Đây là thứ gì?” Tiểu Ca bình thản hỏi, chỉ là giọng nói hạ thấp.

“Đây chắc là tinh hoa của rết, chú Ba từng nói, bất kỳ yêu quái núi rừng nào cũng sẽ có tinh hoa của mình, thứ này tuy là gốc rễ của tà ác.” “Nhưng đối với con người mà nói lại là bảo vật hiếm có, không thể không nói, anh bạn Diệp Phi này thật là may mắn.” Ngô Tà nghĩ thôi cũng thấy ghen tị.

Cũng chỉ có tên ngốc La Phi đó, sẽ chọn máu của tim.

Máu tim so với tinh hoa, quả thực là quá nhỏ bé.

“Các người xem, hình như hoàn cảnh sắp sụp đổ rồi.” Tiền Tinh Vân bên cạnh nhìn thấy hoàn cảnh trong phòng live stream bắt đầu rung chuyển.

Có chút ngồi không yên.

Lòng mọi người như bị thắt lại.

Lo lắng nhìn Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

“Thu.” Diệp Phi đưa tay ra, Hồ lô Bát Bảo quay trở lại tay hắn.

Ngay sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đến chỗ gà trống Điểm Tình.

Ôm gà trống Điểm Tình xông ra ngoài.

Diệp Phi lúc này mới nhìn rõ toàn bộ tình hình bên ngoài.

Con rết lớn đen kịt, như giáp sắt.

Ngoài vỏ giáp đều là chân, còn là những cái chân cao mười mấy mét.

Gà trống Điểm Tình trong tay lúc này không ngừng vỗ cánh.

Giãy giụa muốn thoát khỏi tay Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, buông con gà trống trong tay ra.

"To như vậy, mày ăn thế nào?" Rết và gà trống là thiên địch, bây giờ bộ dạng này.

Con gà trống này là muốn nghịch thiên à.

Con gà trống kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, đứng trước mặt con rết khổng lồ.

Ngay sau đó gáy một tiếng với con rết.

Con rết khổng lồ như bị kinh hãi.

Cơ thể dần dần nhỏ lại.

Cư dân mạng kinh ngạc.

"Vãi nồi, thế này cũng được à?" "Chết tiệt, đây là tình huống gì?

Đại lão ngầu thì thôi đi, sao thú cưng mang theo bên mình cũng ngầu như vậy, không phải, là gà à?" "Vãi, có phải tôi chưa tỉnh ngủ không?

Nhất định là tôi chưa tỉnh ngủ, không đúng, chuyện này quá không đúng." "Vãi, giờ này mà còn nói chuyện đó sao?

Vấn đề là con gà trống này, con gà trống kia…" "Tôi hiểu rồi, đại lão đã không phải người thường thì con gà trống này chắc chắn cũng không phải gà thường.

Vãi, cuối cùng tôi cũng thông suốt rồi, rõ ràng quá mà." "Mẹ kiếp, lầu trên nói đúng chân lý rồi đấy, tôi xem như đã hiểu.

Cậu đúng là một fan não tàn chính hiệu, đến lý do này cũng nghĩ ra được, đại lão đỡ phải suy nghĩ.” “Đây là gà thần mà, đúng là một con gà đỉnh của chóp.” … Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều bị con gà trống làm cho choáng váng.

Báo Teng Teng: Gà trống tùy thân của chuyên gia ẩm thực rốt cuộc là loại gà gì?

Tại sao lại khác biệt với những con gà trống khác?

Ứng dụng Douyue: Thân phận của chuyên gia ẩm thực là từ ngàn năm trước, liệu con gà trống này có phải là giống loài từ ngàn năm trước không?

Trang tin tức IU Sốc Hàng: Gà trống của chuyên gia ẩm thực có phải là giống loài ngàn năm tuổi không?

Các diễn đàn lớn đều đang sôi sục.

“Mọi người nói xem có thật là giống loài ngàn năm trước không?” “Chắc là vậy rồi, dù sao thì con gà trống này không phải loại gà thường có thể so sánh được.

Đổi lại là con gà khác, chắc giờ này đã toi đời rồi.” “Cùng là gà trống mà sao khác biệt lớn thế nhỉ.” “Tôi thấy cả đời này mình sống còn không bằng một con gà trống.” … Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nhìn những cuộc đối thoại này của cư dân mạng.

Cộng thêm biểu hiện của con gà trống, đúng là đã làm mới lại tam quan của họ.

Diệp Phi lợi hại còn có thể hiểu được, nhưng con gà trống này… “Ngô Tà tiên sinh, con gà trống này thật sự có bản lĩnh như vậy sao?” Tiền Tinh Vân vẫn không từ bỏ mà hỏi dồn.

“Chắc… chắc là vậy.” Ngô Tà cũng không biết có phải thật không.

Chuyện này đã vượt quá tầm hiểu biết rồi.

“Con gà trống này, có phải nó muốn ăn con rết không?” Quách giáo sư đã nhìn ra ý đồ của con gà trống.

“Không phải là muốn, mà là thật sự muốn ăn.

Con rết này dù đã thu nhỏ lại cũng to bằng nắm đấm, một bữa là no rồi.” Triệu đội nghe vậy, nhẹ nhàng giải thích.

Trong mộ huyệt.

Lý Đạt và La Phi đứng ở một góc, mắt trừng trừng nhìn con gà trống.

Nó đã ăn hết con rết to bằng nắm đấm kia.

Trong lòng đám người La Phi vô cùng ghen tị.

Một con gà trống lợi hại như vậy lại thuộc về Diệp Phi.

Khi con gà trống ăn xong con rết lớn, đột nhiên cả người nó cứng đờ, rồi ngã ngửa ra sau.

Không khí rơi vào im lặng.

Cư dân mạng trước đó còn ra sức ca ngợi, bây giờ nó đã bất động.

“Đây là trúng độc?

Hay là ăn no quá?” “Tôi đoán là no quá, con rết to thế cơ mà.” “Chắc là no căng bụng thôi, không thể trúng độc được.” “Haha, sao có thể trúng độc được chứ?” … Diệp Phi đi đến bên cạnh con gà trống, thấy nó đang nhắm chặt mắt.

Chương 299

Nhìn con gà trống lớn đang thở đều đều, khóe miệng anh giật giật.

“Nó mệt quá, ngủ rồi.” Diệp Phi nói xong, liền bỏ con gà trống vào trong túi.

Cư dân mạng đồng loạt cạn lời.

Lý Đạt quan sát hang đá khổng lồ này, ngay phía sau còn có một cánh cửa đá.

“Diệp Phi huynh đệ, chúng ta có thể đi rồi.” Lý Đạt thúc giục.

Diệp Phi đứng dậy, đi ở phía trước, hoàn toàn lờ đi ánh mắt của La Phi.

Diệp Phi nhìn cánh cửa đá đang hé ra một khe hở, nhẹ nhàng dùng chân đá một cái, để lộ ra lối đi phía sau.

Diệp Phi đi tiên phong.

Không khí lưu thông, những ngọn lửa trên vách đá xung quanh lập tức bùng cháy, chiếu sáng toàn bộ lối đi.

Diệp Phi đi được hơn mười phút thì nghe thấy âm thanh ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Có tiếng cười, nhưng cũng có tiếng khóc, còn có cả tiếng nói chuyện.

Lý Đạt và La Phi cũng nghe thấy âm thanh đó.

Sắc mặt mọi người không được tốt cho lắm.

Những người họ gặp trước đó đã đủ đáng sợ rồi, chẳng lẽ phía sau còn có quái vật gì nữa?

“Diệp Phi huynh đệ, cậu có nghe thấy gì không?

Cái âm thanh này…” Lý Đạt trong lòng không yên, muốn tìm chút động viên từ Diệp Phi.

“Âm thanh gì?

Mọi người nói gì vậy?” Diệp Phi giả vờ không hiểu.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lý Đạt và những người khác càng thêm khó coi.

Tay cầm súng của họ run lên từng đợt.

Tại sao mình lại nghe thấy chứ?

Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên một đường cong.

Cư dân mạng đều bật cười.

“Đại lão học thói xấu rồi, dọa họ như vậy sao?” “Haha, tôi thấy cũng thú vị mà, dù sao những người này đối xử với đại lão không tôn trọng, dọa họ một chút cũng tốt.” “Mặc dù đại lão dọa họ như vậy, nhưng tôi cũng nghe thấy tiếng rất náo nhiệt, giống như tiếng tổ chức đám cưới vậy.” “Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, chẳng lẽ trong mộ huyệt này còn có quỷ kết hôn à?” … Diệp Phi thấy những lời này của cư dân mạng, khóe miệng nhếch lên.

Mấy cư dân mạng này nói chuyện thật thú vị.

“Tiểu Ca, chúng ta đi thôi.” Ngô Tà thấy họ đã đi, vội vàng theo sau.

Lính đánh thuê đi ở phía trước, Ngô Tà và những người khác theo sát phía sau.

Bước chân của Diệp Phi dừng lại trước một cánh cửa đá.

Chính xác hơn, nó giống như cổng của một phủ đệ.

Phía trên còn có hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, trên cửa còn dán lụa đỏ, đã phủ đầy bụi.

Diệp Phi đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn lên.

Những chiếc đèn lồng đầy bụi bỗng chốc trở nên sáng rực.

Lý Đạt thấy vậy không khỏi kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?

Sao đèn lồng lại tự sáng vậy?" La Phi khinh bỉ nhìn Lý Đạt: "Là do có hơi người, đồ ngốc." Lý Đạt bị chế nhạo, nhưng vì quan hệ hợp tác nên không để tâm.

Nếu không phải nể mặt sư phụ của gã, anh ta đã sớm ra tay rồi.

Ngay khi mọi người còn do dự có nên mở cửa hay không, thì nghe thấy tiếng cửa đá bị đẩy ra.

Ánh sáng màu vàng ấm áp từ bên trong chiếu ra.

Hai người phụ nữ mặc áo vải, eo thắt đai lưng đỏ, tóc cài hoa đỏ sau tai, cười tủm tỉm nhìn mấy người trước mặt.

"Lão gia nói các vị là khách quý, nên bảo chúng tôi chờ ở đây." Một người phụ nữ lên tiếng trước, vẻ mặt nhiệt tình kéo cả đám Diệp Phi vào trong.

Lý Đạt và La Phi lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác.

Ngay sau đó, trước mắt họ hiện ra một phủ đệ, khung cảnh như một khu vườn hoa.

Những ngôi nhà mang đậm nét cổ kính.

Trong sân, khách khứa ngồi đầy bàn, đang nâng ly cạn chén.

Thỉnh thoảng lại có tiếng cười đùa, còn có một đám người đang ôm phụ nữ trêu ghẹo.

Nha hoàn, người hầu đều đang cẩn thận phục vụ những người này.

Ai nấy đều mang vẻ mặt vui mừng.

"Công tử, mời các vị ngồi ghế trên, lão gia của chúng tôi đã chuẩn bị rượu riêng cho các vị." Người phụ nữ nói xong, làm động tác mời, rồi dẫn Diệp Phi và những người khác vào phòng trong.

Diệp Phi ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời phía trên, phát hiện có cả mặt trời chói chang.

Anh khẽ nhíu mày.

Mọi người cùng nhau đến phòng khách, nơi có hai chiếc bàn bày đầy mỹ vị giai hào.

Người phụ nữ vội vàng sắp xếp cho mọi người vào chỗ.

"Diệp Phi tiên sinh, chuyện gì thế này?

Sao ở đây lại có người tổ chức hỷ sự?" Lão Tứ trong lòng có chút hoảng sợ.

"Tổ chức hỷ sự thì là tổ chức hỷ sự thôi, cần phải hỏi sao?" Diệp Phi cúi đầu nhìn rượu trước mặt.

Mùi thơm nồng nàn, ngửi qua thì thấy không tệ.

Anh liền cầm lên uống một ngụm.

"Diệp Phi huynh đệ, nơi này chỗ nào cũng quỷ dị, thứ này mà cậu cũng ăn được sao?" Lý Đạt trợn mắt muốn lồi ra ngoài.

Sao mà nuốt trôi được chứ?

"Tại sao không ăn được?

Chẳng phải là chuẩn bị cho chúng ta sao?

Không ăn, chẳng phải là lãng phí tâm tư của họ à?" Diệp Phi cũng

không khách sáo, nói xong liền cầm đũa, chuẩn bị ăn.

La Phi và La Hàn cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Bàn ghế đều làm từ gỗ quý, chủ yếu là gỗ hoàng hoa lê.

Trên đó bày đủ loại đồ cổ quý giá.

Có thể thấy, vị lão gia này là một người giàu có.

“La Phi, có cảm thấy điều gì không ổn không?” La Hàn lo lắng hỏi.

“Không, tôi tưởng là quỷ, nhưng không phải, lá bùa sư phụ cho tôi không có cảm giác gì cả.” La Phi nhỏ giọng đáp.

“La Phi lão đại, thứ này ăn được không?

Nhìn hấp dẫn quá.” “Đúng vậy, không biết tại sao, tôi thấy đói quá.” “Thứ này, chúng ta có ăn được không?

Tôi đói quá.” La Phi thấy Diệp Phi ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn nhìn về phía mình.

Ánh mắt đó như đang nói: không dám ăn à?

“Chắc là ăn được, nhưng các cậu vẫn nên ăn ít thôi.” Lời của La Phi còn chưa nói xong, đã thấy đám anh em của mình bắt đầu động đũa, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Cư dân mạng thấy cảnh này, không biết phải hình dung thế nào.

“Mọi người nói xem chúng ta có phải gặp ma rồi không?

Chương 300

Sao trong mộ huyệt lại có người sống?" "Sao cậu biết đó là người?" "Tôi thấy người phụ nữ lúc nãy có bóng, còn một vấn đề nữa, ma không phải sợ mặt trời sao?

Sao mấy con ma này không sợ?" "Vậy có phải là cương thi không?

Cũng không đúng, vãi, sao tôi nghĩ không ra vậy." "Điều khiến tôi khó hiểu nhất là tại sao trong mộ huyệt lại có mặt trời?" "Vãi, cậu nói đúng, quỷ dị đến tận nóc rồi." … Ngô Tà và Tiểu Ca thấy Diệp Phi và những người này ăn ngon lành, cảm thấy vô cùng cạn lời.

"Chuyện này thật kỳ lạ, rốt cuộc là sao đây?" Triệu đội khó hiểu hỏi Ngô Tà.

Đồ ở đây có thể ăn tùy tiện được sao?

"Diệp Phi không ăn, là bọn họ đang ăn." Tiểu Ca tinh mắt nhận ra.

Y lại cắn đầu ngón tay mình, nhỏ máu lên mắt Ngô Tà.

Ngô Tà lại nhìn vào cảnh trong phòng livestream, trong dạ dày một trận cuộn trào.

Đâu phải là ăn thịt, toàn là một đám rắn, côn trùng, chuột bọ, còn có cả giun đất nhầy nhụa.

Gã tên Lão Tứ vẫn đang ăn.

"Ọe… cái này còn kinh tởm hơn lần trước, gia chủ ở đây thật không khách sáo, bắt được đám rắn rết chuột bọ này cũng vất vả lắm nhỉ." Ngô Tà thực sự không thể chịu nổi, lại nhỏ máu kỳ lân lên mắt Tiền Tinh Vân.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư sau khi thấy, sắc mặt cũng không

khá hơn là bao.

Những người này ăn trông rất ngon miệng, dường như không thể kiểm soát được việc ăn uống.

“May mà chúng ta không vào trước, nếu vào trước, chắc cũng giống như họ.” Triệu đội không cần nhìn cũng biết những thứ này không phải là đồ tốt.

“Tiểu Ca, cậu đoán xem chủ nhân ở đây là ai?” Ngô Tà quay đầu đi, không muốn nhìn những người này ăn uống.

Dù họ cũng đã từng ăn những thứ tương tự, nhưng không đến mức ăn sống nuốt tươi như vậy.

“Lát nữa sẽ biết thôi.” Tiểu Ca vẫn kiệm lời như cũ.

Ngô Tà: “…” Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đặt đũa xuống, thấy người hầu đưa khăn lau miệng tới.

Anh đơn giản lau khóe miệng.

“Ăn no uống đủ rồi, lão gia của các người cũng nên ra mặt rồi chứ.” Diệp Phi nhìn tỳ nữ xinh đẹp, nhàn nhạt nói.

Tỳ nữ nghe vậy, mặt lộ vẻ e thẹn, rồi lui xuống.

“Công tử, lão gia chúng tôi sắp xếp cho các vị một vở kịch hay, chờ kịch tan lão gia sẽ ra.” Tỳ nữ nói xong liền lui xuống, không nói thêm gì nữa.

Diệp Phi nghe vậy cũng không nói nhiều, chờ đợi sân khấu được dựng lên trong vườn hoa.

Các vị khách cũng đã đặt đũa xuống, ngồi nói chuyện với người bên cạnh, tay cầm ly rượu, trong lòng ôm một người phụ nữ, mặt mày hớn hở.

“Diệp Phi huynh đệ, ở đây có… có nguy hiểm gì không?” Lý Đạt vẫn không yên tâm hỏi.

“Cơm cũng ăn rồi, bây giờ nói chuyện này còn có ý nghĩa gì?” Diệp Phi lắc đầu, anh rất tò mò về vị lão gia này, càng mong chờ vở kịch sắp diễn ra.

Tiếng trống chiêng đột nhiên vang lên.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về sân khấu ngoài sân.

Các loại kép trẻ, kép già với trang phục sặc sỡ đã đứng trên sân khấu.

Tiếng hát í a vang lên.

Các vị khách trong sân nghe rất say sưa.

Nhưng những người trong phòng lại có chút ngồi không yên.

Tiếng hát khiến người ta phiền lòng, bực bội, thỉnh thoảng lại muốn nôn ọe.

Lý Đạt thấy trong miệng Lão Tứ lòi ra một cái chân rết.

Trước đó đã bị rết dọa cho phát khiếp, bây giờ nhìn thấy rết liền cảm thấy mẫn cảm.

“Lão Tứ, trong miệng cậu…” Chưa nói hết lời, đã thấy Lão Tứ che miệng, đang nôn khan.

Nôn ra toàn là rết và giun đất, còn có rất nhiều rễ cây, vỏ cây.

Lý Đạt thực sự không chịu nổi nữa, cũng bắt đầu nôn mửa.

Ngay sau đó là một phản ứng dây chuyền.

Lý Đạt và những người khác đều ôm bụng, cùng nhau nôn thốc nôn tháo.

Cả phòng khách toàn là tiếng nôn mửa.

Chỉ có Diệp Phi đang bình thản xem kịch, sắc mặt ngưng trọng.

Vở kịch này… chẳng lẽ là ông ta?

Ánh mắt Diệp Phi suốt dán chặt vào sân khấu.

Khoảnh khắc binh sĩ giương binh công thành, trong lòng anh lập tức hiểu ra.

Chủ nhân ngôi mộ này lại là ông ta sao?

Không phải đã mất tích rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Khi vở kịch kết thúc.

Các vị khách trong sân vẫn nhìn lên sân khấu, chỉ là đã không còn tiếng cười nói vui vẻ.

Họ vô cảm nhìn sân khấu, như đang chờ đợi điều gì đó.

Lý Đạt và những người khác đã nôn xong, chỉ có Diệp Phi không sao.

La Phi nếu lúc này còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì đúng là đồ ngốc.

"Diệp Phi, ngươi cố ý, ngươi cố ý để chúng ta ăn, phải không?" Trong miệng La Phi toàn là mùi thịt thối rữa.

"La Phi, tôi không có cầm tay cậu ép ăn, tôi ăn phần tôi, cậu ăn phần cậu, liên quan gì đến tôi?

Bây giờ đừng có ép tôi ra tay." Diệp Phi đang suy nghĩ, bị một người cắt ngang, lại còn là người mình ghét, thật sự không vui nổi.

"Ngươi làm gì được ta?

Tin ta giết ngươi không?" La Phi rút súng ra, muốn bắn chết anh.

Diệp Phi đột nhiên ánh mắt trầm xuống, nhấc chân đá một cước.

La Phi bị đá văng vào bức tường đối diện.

Bàn ghế bị hất đổ xuống đất.

Một nha hoàn bên cạnh vô cảm dựng lại đồ đạc, tiếp tục đứng ở vị trí của mình, như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Diệp Phi, ngươi…” La Phi lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ngực đau rát.

Diệp Phi còn không thèm liếc nhìn gã, mà nhìn các vị khách bên ngoài.

Anh đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàn toàn coi thường.

Cư dân mạng xem đến đây cảm thấy vô cùng hả hê.

“Đáng đời, sao không đá chết nó đi, cái thứ chó má, đúng là kinh tởm, bản lĩnh thì không có, một cái bình dầu cù là cũng dám lên tiếng?” “Còn không phải sao, đúng là tự tìm chết, nhìn mà hả dạ.” “Mà nói đi cũng phải nói lại, chúng ta rõ ràng thấy đại lão ăn mà, sao đại lão không sao?” Diệp Phi thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng cong lên.

“Đó là vì tôi vốn dĩ không ăn.” Ngay sau đó, anh lấy ra một túi đựng thực phẩm từ trước ngực.

Bên trong chứa đầy côn trùng và lá cây, những món ăn ngon trước đó đã biến mất.

“Vãi, đây là ảo thuật à?

Vừa nãy rõ ràng thấy ăn ngon lành mà.” “Còn không phải sao?

Haha, cũng phải thôi, chúng ta ở gần thế này còn không nhìn ra bản lĩnh của đại lão, mấy tên ngốc kia sao mà thấy được?” “Haha, cảnh vừa rồi hơi máu me, nhưng xem mà sướng.” … Diệp Phi lướt nhanh

qua màn hình bình luận trên cổ tay.

Anh đi đến bên bàn.

Chương 301

Những vị khách ồn ào lúc nãy đều đã biến thành người giấy.

Quay đầu lại, nha hoàn phía sau cũng biến thành người giấy.

Còn có nha hoàn bưng khay, dừng lại ở phòng trong.

"Ra đi, kịch đã xem xong, ông cũng nên nói ra mục đích của mình rồi." Diệp Phi hướng ánh mắt về phía cửa thiên điện.

Chỉ thấy một ông lão mặc áo vải gai thô.

Phía sau còn có một người phụ nữ, cũng mặc áo vải gai thô, trên mặt lộ vẻ hiền từ.

"Ha ha, tiểu hữu ăn có ngon miệng không?

Ở đây không có gì để đãi khách, những thứ này đều là chúng ta tằn tiện dành dụm lại." Ông lão nói xong còn vuốt bộ râu bạc trắng.

La Phi được La Hàn dìu dậy, ôm lấy ngực.

Vô thức trốn sau lưng La Hàn.

Ánh mắt đầy kinh hãi.

Phía sau lưng ông lão này… lại không có gì cả, còn có một bộ xương, nhưng phía trước… lại có da người.

Nhìn mà da đầu tê dại.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

La Hàn cũng rút kiếm Ngư Trường trong tay ra, chuẩn bị chiến đấu.

Lý Đạt và anh em lấy vũ khí ra.

Cũng không quan tâm có hữu dụng hay không, ít nhất cũng có thể

làm mình an tâm.

"Ăn có ngon hay không, ông phải hỏi những người bên cạnh ông kìa, dù sao thì lúc nãy họ ăn vui vẻ lắm." Diệp Phi nói xong, còn đầy ẩn ý nhìn sang đám người Lý Đạt và La Phi.

Sắc mặt đám người La Phi như ăn phải táo bón.

"Ngươi…" La Phi vừa định mở miệng, đã bị La Hàn giữ lại, ra hiệu cho gã đừng nói.

"Nếu không phải vì tiểu hữu, những thứ này bọn họ không có mạng để ăn đâu." Ông lão cười tủm tỉm vuốt râu.

Diệp Phi cẩn thận quan sát hai ông bà lão này.

Rõ ràng không phải ma, nhưng cũng không nên là người mới đúng.

"Ngồi đi, ta có vài chuyện muốn nói với cậu." Ông lão kéo bà lão ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Nhưng người ngoài thì không nên nghe, họ không có cơ hội sống sót ra ngoài đâu." Ông lão liếc mắt nhìn những người phía sau.

Những lời này vừa dứt.

Đám người La Phi đồng loạt ngã xuống đất, mất đi tri giác.

"Một canh giờ sau sẽ tỉnh lại, đừng lo." Bà lão cười tủm tỉm nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi không nói gì, trong lòng lại rất muốn cười.

"Thân phận của chúng ta chắc cậu đã biết rồi." Ông lão lúc này nghiêm nghị nhìn Diệp Phi.

"Vừa mới biết." Diệp Phi gật đầu.

Hai người này là cha mẹ nuôi của Bao Tự.

Nghe nói Bao Tự ra đời rất thần kỳ, là thiên tuyển chi nữ.

Khi Chu Tuyên Vương vừa lên ngôi, Bao Tự cũng vừa ra đời.

Cũng có lời đồn rằng bà đã mang thai từ thời Lệ Vương tại vị, khoảng thời gian đó cũng đã qua mấy chục năm, nhưng chuyện này không có cách nào kiểm chứng.

Nhưng việc Bao Tự ra đời là có thật.

Chu Tuyên Vương cho rằng Bao Tự là một đứa trẻ kỳ dị, nên đã thả đứa bé xuống sông, mặc cho tự sinh tự diệt.

Sau đó được một người hái dâu nhặt được, nuôi nấng thành người.

"Hai người không phải đã bị thái tử giết rồi sao?

Sao lại ở đây?" Diệp Phi nhớ là đã bị thái tử giết chết mà.

Nhưng sau đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vẫn không có cách nào kiểm chứng.

"Chúng ta quả thực đã chết, năm đó sau khi Bao Tự bị người của Chu U Vương đưa đi, không lâu sau chúng ta bị ám sát." "Không biết qua bao lâu, chúng ta lại xuất hiện ở đây, còn chuyện gì xảy ra ở giữa, đã qua bao lâu chúng ta đều không biết." Ông lão nói đến đây, thở dài một tiếng.

"Ta tuy là một người hái dâu, nhưng cũng biết thế nào là thiên đạo luân hồi, chúng ta đây là nghịch thiên mà hành động." Ông lão nói đến đây, ánh mắt đầy vẻ lạc lõng và cô độc.

"Ông muốn tôi làm gì?" Diệp Phi lần đầu tiên thấy một người cổ đại hiểu chuyện như vậy.

Cách này tuy là sai, nhưng cũng thuộc một loại trường sinh.

Chẳng lẽ họ không muốn sống tiếp sao?

"Ở đây có một ít vàng bạc châu báu, là Bao Tự chuẩn bị cho chúng

ta, cậu có thể lấy đi.” Bà lão từ trên người lấy ra một cái hộp.

Đủ loại châu báu trang sức không ít, đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

“Chúng tôi hy vọng cậu có thể cứu chúng tôi thoát khỏi bể khổ, đưa chúng tôi đi luân hồi chuyển thế.” Cư dân mạng nhìn những món châu báu trang sức trên bàn, cộng thêm cuộc đối thoại của hai người, nghe mà như lọt vào sương mù.

“Sao tôi thấy mông lung quá vậy?

Đại lão có biết chủ nhân ngôi mộ này là ai không?

Còn cái gì mà Tuyên Vương, sao tôi chưa nghe nói qua?” “Cậu mà nghe nói rồi thì đã được đưa vào sách giáo khoa lịch sử rồi.” “Chẳng lẽ đây là vấn đề đứt gãy lịch sử?

Bây giờ tôi mới được mở mang tầm mắt, chuyện này cũng có thể xảy ra sao?” “Các cậu có nghĩ đến vấn đề này không?

Hai ông bà lão này sống bằng cách nào?

Rõ ràng đã chết rồi, sao lại sống được?” “Cầu giải đáp!!!” … Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư khi nghe đến Tuyên Vương, mắt liền sáng lên.

Đây là một lịch sử mới, phải không?

Bây giờ phải nhanh chóng lấy giấy bút ra, ghi chép lại.

“Xem ra Diệp Phi huynh đệ biết không ít về lịch sử.” Ngô Tà vuốt cằm.

Cậu ta càng muốn biết hai ông bà lão này sẽ được đưa đi như thế nào.

Chẳng lẽ dùng Vãng Sinh Chú?

“Môi trường ở đây có vấn đề.” Ý của Tiểu Ca rất rõ ràng.

Không phải một câu Vãng Sinh Chú là có thể giải quyết được.

Giáo sư Phương và Hoắc lão cũng đang chăm chú theo dõi livestream.

Bây giờ nghe Diệp Phi còn sắp tiết lộ lịch sử, ai nấy đều kích động không thôi.

Trong mộ huyệt.

"Hai người có thể cùng tồn tại với nhật nguyệt, tại sao không muốn?" Diệp Phi bình tĩnh liếc nhìn những món châu báu trên bàn, rồi không nhìn nữa.

"Bao Tự đứa trẻ này, là một đứa trẻ rất cố chấp, cái chết của chúng ta, chắc chắn đã ảnh hưởng đến nó, có thể để chúng ta chết đi sống lại tất nhiên là đã dùng kỳ hoàng chi thuật." "Người đã chết rồi, cớ gì phải xuất hiện lại, ngày đêm sống một cuộc sống như nhau, chúng ta cũng đã đủ rồi." Ông lão nói xong, còn vuốt tay của người bạn đời bên cạnh.

Đôi tay đã không còn chút huyết sắc trông vô cùng thô ráp.

"Được, tôi đồng ý với hai người, bây giờ hai người về đi." Diệp Phi nghe vậy, gật đầu đồng ý.

"Vậy thì đa tạ." Ông lão cười ha hả dắt tay bà lão, quay người trở về phòng.

Bóng lưng cũng dần dần biến mất.

Diệp Phi thấy vậy, ngẩng mắt nhìn mặt trời trên đầu... rồi giấu những món châu báu trên bàn đi.

"Ngô Tà, nhớ kỹ vị trí, cái này phải giao nộp cho quốc gia đấy." Diệp Phi sắp xếp xong, nói với người trong phòng livestream.

Sau đó anh đứng dậy, từ trên người lấy ra hồ lô bát bảo, miệng

lẩm nhẩm khấn vái, hút ‘mặt trời’ trên trời vào trong hồ lô.

Chương 302

Lúc này cư dân mạng mới nhìn rõ cái hồ lô này trông như thế nào.

“Thứ này của đại lão đúng là đỉnh thật, cái gì cũng hút vào được.” “Còn không phải sao, đừng nói nữa, cái hồ lô này đẹp thật đấy.” “Lấy đâu ra nhiều bảo bối thế này, đại lão quả nhiên không phải phàm nhân.” “Mọi người xem, môi trường xung quanh hình như đã thay đổi.” … Mặt trời trên trời đã bị hút đi.

Những người giấy và nhà cửa xung quanh như bị hòa tan, dần dần thay đổi.

Những ngôi nhà xa hoa đã trở nên xiêu vẹo, cuối cùng biến mất.

Chỉ còn lại một cỗ quan tài đen kịt, đặt ở chính giữa, bên cạnh là mấy chiếc đèn lồng phủ đầy bụi.

Lý Đạt và La Phi nằm bên cạnh.

Còn hơn một tiếng nữa họ mới tỉnh lại.

Chi bằng làm chút gì đó ăn.

Tinh hoa lấy được từ con rết lớn trước đó còn chưa ăn, hay là nấu thử xem sao.

Nghĩ đến đây, anh lấy cái nồi trong túi ra.

Chuẩn bị bắc nồi lên bếp, lại thêm thịt mình mang theo, nấu một nồi canh thịt.

Khi Diệp Phi uống xong nồi canh, hệ thống trong đầu đột nhiên lên tiếng. 【Chúc mừng túc chủ đã thưởng thức cực phẩm, nhận được phần thưởng một ngọc bội Phượng Hoàng Lửa.】 Trong đầu Diệp Phi hiện ra một cột vật phẩm.

Một con phượng hoàng hình ngọn lửa xuất hiện ở đó.

"Có tác dụng gì?" Diệp Phi tò mò. 【Phượng hoàng là vua của trăm loài chim, có thể khiến bất kỳ đàn chim nào cũng phải cúi đầu thần phục.】 Mắt Diệp Phi sáng lên, đây là một thứ tốt.

Ngô Tà nhìn sắc mặt Diệp Phi, lúc vui vẻ lúc trầm ngâm.

"Diệp Phi huynh đệ sao vậy?

Trông có vẻ rất vui." Ngô Tà khó hiểu.

"Không biết." Tiểu Ca lạnh nhạt đáp.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư có chút không đợi được nữa.

Rất mong chờ lát nữa vào xem những món châu báu đó, liệu có tìm được manh mối không.

Chỉ cần tìm được manh mối, là có thể biết được đoạn lịch sử này đã bao nhiêu năm rồi.

Một giờ sau.

Lý Đạt và La Phi từ từ tỉnh lại, thì thấy Diệp Phi đang nghiên cứu quan tài.

"Diệp Phi huynh đệ, hai con quỷ già đó đâu rồi?" Lý Đạt sau khi tỉnh dậy, vội vàng hỏi.

"Ở đây." Diệp Phi rất muốn biết 'mặt trời' trong tay mình là thứ gì?

Sao lại có công hiệu như vậy.

Có thể khiến người chết sống lại?

Còn có thể để họ tuần hoàn vô hạn ngày này.

Ngày Bao Tự xuất giá chắc chắn là ngày này.

Muốn ngày này cứ tuần hoàn mãi sao?

Tại sao lại làm vậy.

Diệp Phi thở dài một tiếng, tâm tư của những người phụ nữ này thật khó đoán.

“Chẳng lẽ ở trong quan tài này sao?

Chúng ta mở ra, biết đâu bên trong có bảo bối.” Lý Đạt nghe vậy, mặt mày vui vẻ.

Anh ta lấy ba cây nến từ trong túi ra, thắp lên, rồi chuẩn bị mở quan tài.

La Phi đứng bên cạnh Diệp Phi.

“Cậu có biết lai lịch của những người này không?” La Phi nghiêm túc hỏi.

“Các người vì tiền, lịch sử đối với các người không phải là thứ quan trọng, tốt nhất là đừng hỏi.” Diệp Phi không muốn những người này làm ô uế đoạn lịch sử này, lạnh mặt đáp.

La Phi bị từ chối thẳng thừng, trong lòng không vui.

Thấy quan tài sắp được mở, gã bước nhanh qua, giúp một tay đẩy nắp quan tài.

Mở ra, thấy bên trong có hai người nằm.

Dưới đầu họ có một tấm vải vàng, ngoài ra không còn gì khác.

Lý Đạt không khỏi thất vọng.

“Hai cái lão già này, đúng là nghèo rớt mồng tơi, một món đồ tùy táng cũng không có.” Lý Đạt nói xong, còn không cam tâm đá một cước.

“Trên này viết gì vậy?” Lão Tứ mở tấm vải vàng trong tay ra.

Trên đó viết một đống chữ, nhưng họ không nhận ra một chữ nào.

La Phi và La Hàn còn chưa kịp xem, đã bị Lý Đạt lấy đi đưa cho Diệp Phi.

"Lý Đạt, ngươi làm gì vậy?" La Phi vội vàng gọi lại.

"Chữ trên này ngươi không nhận ra, đương nhiên là đưa cho Diệp Phi huynh đệ xem rồi, chẳng lẽ ngươi biết?" Lý Đạt nhìn mặt La Phi, bực bội đáp.

La Phi bị nghẹn họng một lúc, cơn giận trong lòng chưa bao giờ tan biến.

"Diệp Phi huynh đệ, cậu có nhận ra chữ này không?" Lý Đạt cũng không khách sáo.

Nếu biết được chữ viết ở đây, nếu có ích, thì chỉ riêng chữ viết này cũng đủ bán được một khoản tiền rồi.

"Trên này viết một bài văn điếu, là nỗi không nỡ của con gái đối với cha mẹ." Diệp Phi lướt qua một cái, tóm gọn trong một câu.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng sắc mặt không đổi.

Trên này viết về lai lịch của viên châu đó.

Viên châu này là bảo vật do dị quốc tiến cống.

Nghe nói là viên châu được hình thành cùng lúc với xá lị tử.

Xá lị tử là chí bảo của Phật môn, nhưng viên châu này lại là thứ chiêu mời tai họa.

Phàm là người tiếp xúc qua đều sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nếu muốn khống chế nó, phải dùng máu của năm trăm người ngâm liên tục mười năm, mới có thể phát huy tác dụng.

Diệp Phi hiểu ra.

Chắc chắn là Chu U Vương vì muốn dỗ Bao Tự vui lòng.

Viên châu này rơi vào tay bà ta cũng không có gì lạ.

Bây giờ xem ra, Bao Tự này cũng không đơn giản như mọi người vẫn biết.

Loại chuyện này người thường không thể làm được.

“Diệp Phi, cậu không phải là muốn che giấu điều gì, không cho chúng tôi biết chứ?” La Phi thấy bộ dạng trầm tư của Diệp Phi, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

“Không tin, tự mình kiểm tra.” Diệp Phi tiện tay ném đồ vật cho gã, quay người đi đến chỗ cây đèn, đang nghiên cứu lối vào cửa.

Bây giờ anh rất mong chờ, con đường phía trước sẽ xuất hiện điều gì.

“La Phi lão đại, chúng ta chỉ cần chờ cậu phát tài là được rồi, còn đoạn lịch sử này không quan trọng.” “Đúng vậy, cậu việc gì phải chấp nhặt với người đàn ông này?” Anh em phía sau đều có chút không nhìn nổi nữa.

Suốt chặng đường còn cần người đàn ông này bảo vệ.

Lỡ đắc tội chết, gặp nguy hiểm thì làm sao?

“Sợ thì đừng có xuống mộ, bây giờ quay về còn kịp, những thứ này các người cũng đừng hòng biết.” La Phi tức không nhẹ, đừng tưởng không biết bọn họ nghĩ gì.

Chẳng qua là muốn ôm đùi lớn của Diệp Phi mà thôi.

Chương 303

Anh em phía sau tức giận mà không dám nói, nhìn nhau không biết làm gì.

La Hàn không giống La Phi, không hành động theo cảm tính.

Anh ta đi đến bên cạnh người anh em phía sau, vỗ vai.

“Hiểu cho cậu ấy, La Phi không muốn bỏ lỡ cơ hội phát tài, nếu không các cậu cũng không có tiền kiếm đâu.” Anh em nghe xong, cơn giận trong lòng cũng nguôi đi vài phần.

Lý Đạt lúc này giống như một tên nịnh bợ, từng bước theo sát Diệp Phi.

“Diệp Phi huynh đệ, cậu có biết lối ra ở đâu không?” Diệp Phi đưa chân ra, đá vào cái đài đèn một cái.

Chỉ thấy đài đèn nhẹ nhàng chuyển động.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Từ bên trong truyền ra từng đợt hơi nóng.

Một luồng hơi nóng vô hình xuất hiện, chỉ từ một cánh cửa tràn vào, đã khiến mồ hôi trên người những người này không thể kiểm soát được.

Lý Đạt kéo khóa áo xuống, muốn giảm bớt nhiệt độ trên người, dùng tay quạt gió.

“Bên trong này là cái gì?

Sao lại nóng thế này?” Lý Đạt nhíu mày, lập tức cảm thấy bực bội khó chịu.

Nóng đến mức muốn đánh người.

“Sao lại nóng thế?” Lão Tứ cũng cảm thấy nóng đến phiền lòng, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Đi thôi.” Diệp Phi mặt không đổi sắc đi ở phía trước, không có vẻ gì là nóng.

La Phi trong lòng nảy sinh tò mò.

Chẳng lẽ là do cái áo mưa trên người Diệp Phi?

Nếu không sao bọn họ ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại, chỉ có mình anh ta không sao.

Bây giờ nghĩ lại cũng không phải không có khả năng này.

Dù sao thì trên người người đàn ông này có rất nhiều bảo bối.

Nếu không phải là bảo bối, sao lại mặc suốt trên người.

Nghĩ đến đây, ánh mắt gã lóe lên một tia sáng.

Diệp Phi nếu biết gã có suy nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ khinh thường.

Cho dù không có áo mưa, những thứ này cũng không thể làm hại anh.

Chẳng qua là do dịch nhầy trên con rết trước đó sẽ ăn mòn quần áo của anh.

Anh không muốn chạy khỏa thân nên mới mặc vào.

La Phi nếu biết anh có suy nghĩ như vậy, chắc sẽ tức đến nhảy dựng lên.

Cư dân mạng cẩn thận quan sát sắc mặt của những người này.

“Cái tên La Phi này trông không phải loại tốt lành gì, có phải đang tính kế đại lão không?” “Tự tin lên, phải biến thành câu khẳng định, người đàn ông này chính là đang tính kế đại lão, chắc là chú ý đến sắc

mặt của đại lão rồi, bọn họ đều nóng đến toát mồ hôi, chỉ có đại lão không sao." "Đừng nói đến La Phi này nữa, tôi cũng tò mò đại lão làm thế nào được như vậy, đúng là đỉnh thật." "Không phải là do cái áo mưa chứ?

Tôi đột nhiên nhớ ra, trước đó dịch nhầy của con rết có thể ăn mòn quần áo của họ, nhưng đại lão lại không sao, có phải là do cái áo mưa này không?" "Chắc chắn rồi, không sai đâu." "Haha, đồ của đại lão đúng là không phải phàm phẩm." … Cư dân mạng ai nấy đều đang đoán già đoán non.

Diệp Phi lướt qua một cái, không nói gì.

Ngô Tà thấy ánh mắt lạnh nhạt của Diệp Phi, trong lòng có một suy đoán.

Theo tính cách của La Phi, chắc chắn là một kẻ thích tìm chết, có lẽ Diệp Phi không định bảo vệ gã.

Khốn kiếp, loại người đó vốn không đáng để bảo vệ, hoàn toàn là một kẻ vong ân bội nghĩa.

Diệp Phi huynh đệ đã cứu họ mấy lần mà vẫn không biết hối cải.

"Diệp Phi là một người không tồi." Tiền Tinh Vân im lặng hồi lâu mới lên tiếng.

Nhưng ý tứ không rõ ràng.

Phải nói rằng, độ lượng của Diệp Phi, người thường khó có được.

Đội trưởng Triệu và giáo sư Quách đều hiểu rõ trong lòng.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi ở phía trước.

Hơi nóng ngày càng nhiều, gần như không thể kiểm soát mà ập

tới.

Hai bên là vách đá cao khoảng hai mét, vách đá vô cùng nóng, nướng người đến mặt mày đỏ bừng.

Còn phảng phất màu đỏ nhạt, đủ để chứng minh nhiệt độ ở đây.

Lý Đạt chỉ thiếu nước cởi hết quần áo trên người.

Ai nấy đều như vừa tắm xong.

"Diệp Phi huynh đệ, làm sao cậu có thể mặt không đổi sắc vậy?

Tôi nóng không chịu nổi rồi." Lý Đạt còn dùng lưỡi liếm đôi môi khô khốc của mình.

"Tâm tĩnh tự nhiên lương." Diệp Phi không quay đầu lại đáp lại năm chữ.

Năm chữ này khiến mọi người vô cùng cạn lời.

Đi được hai mươi phút, trước mắt xuất hiện một hang động đỏ rực, còn bốc khói nghi ngút.

Diệp Phi đi vào trong, đập vào mắt là dung nham màu đỏ.

Giống như một dòng sông, từ từ chảy.

Xuất hiện những rãnh sâu, chảy ra thành nhiều dòng.

Ở sâu bên trong còn có một vách đá cao, trên vách đá có mấy cái hang.

Thỉnh thoảng có ngọn lửa lóe lên.

Lý Đạt nhìn cảnh tượng xung quanh, chỉ thiếu nước chửi thề.

"Mẹ kiếp, đây là tình huống gì, sao lại có cả dung nham?

Đây là dọn cả ngọn núi lửa đến đây à?" Lý Đạt tức không nhẹ.

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, mà là nghĩ cách đi qua, cứ

thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng chết vì mất nước." Lão Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Nhưng mà, làm sao đi qua đây, đừng nói là đi qua, đứng thôi cũng đã thấy nóng không chịu nổi.

Nướng người đến mặt mày đỏ bừng.

"Muốn đi qua thì hỏi La Phi, không phải biết tính toán sao?" Diệp Phi quay người nhìn La Phi.

La Phi thay đổi vẻ mặt thường ngày, không nói một lời liền giơ tay bấm đốt tính toán.

"Ở phía tây nam, Diệp Phi, bản lĩnh của cậu chúng tôi đều đã chứng kiến, bây giờ phiền cậu đi trước một bước." Lời của La Phi vừa thốt ra, đừng nói Diệp Phi có vui hay không.

Ngay cả Lý Đạt bây giờ cũng đã không vui.

"Ngươi đây là muốn Diệp Phi đi chết à?" Lý Đạt lên tiếng trước.

"Sao tôi lại muốn Diệp Phi đi chết?

Dù sao con đường phía sau còn cần sự giúp đỡ của cậu ta." La Phi trực tiếp nói ra lý do của mình.

Lý do sẽ không hại cậu ta.

"Được." Diệp Phi liếc nhìn ngọn lửa trên vách đá, khóe miệng cong lên.

Một bộ phận cư dân mạng không còn bình tĩnh được nữa.

"Mẹ kiếp, cái thằng chó này, nó định làm gì vậy?" "Còn phải hỏi sao?

Đây là muốn hại đại lão, vãi." "Mọi người cũng đừng nói sớm quá, ai sống ai chết còn chưa chắc đâu." "Lời này của cậu có ý gì?"

“Mọi người không để ý đến ánh mắt của đại lão sao?

Chương 304

Vừa nãy khóe mắt hơi nhếch lên, trước đây khi xảy ra tình huống này, điều đó có nghĩa là đại lão sắp bắt đầu tính kế người khác." "Rất rõ ràng, bây giờ người bị tính kế chính là La Phi?

Haha, tôi đột nhiên rất mong chờ, không biết lát nữa La Phi sẽ ra sao." "Chờ xem đi, dù sao đại lão cũng không chịu thiệt đâu." … Ngô Tà thấy Diệp Phi bước đi, sắc mặt ngưng trọng.

"Họ sẽ không sao chứ?" Tiền Tinh Vân đột nhiên có chút đồng tình với những người này.

Chơi tâm kế với Diệp Phi, đây là không ngừng tìm chết bên bờ vực.

"Sẽ, họ sẽ chết, nhưng không phải chết trong tay Diệp Phi huynh đệ." Ánh mắt Ngô Tà dán chặt vào những ngọn lửa trên vách đá đối diện.

Ngọn lửa này nhảy múa rất có nhịp điệu, giống như tiếng tim đập của con người.

Ngọn lửa này là một thực thể.

Còn là một sinh vật nguy hiểm.

Thứ này… đã từng thấy trong bút ký.

"Ngô Tà tiên sinh, lời này của cậu có ý gì?" Quách giáo sư nghe vậy, tò mò hỏi.

"Ngọn lửa trên vách đá này không phải ngọn lửa bình thường, tôi tưởng chỉ đơn thuần là dung nham, bây giờ xem ra tôi đã sai." "Loại lửa này là ngọn lửa của tất cả hỏa linh, từ đó có thể sinh ra một loại sinh linh, loại sinh linh này là bảo vật của trời đất, không dễ bị tiêu

diệt.” Sắc mặt Ngô Tà không được tốt, loại sinh linh này không dễ đối phó.

“Loại sinh linh này thuộc loại sinh linh gì?” Tiền Tinh Vân nghiêng đầu nhìn Ngô Tà.

“Chim Lửa, sống dựa vào lửa, bây giờ họ gặp rắc rối rồi.” Ngô Tà nói.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi theo hướng La Phi chỉ.

Nói về âm dương ngũ hành, anh là người trong nghề, phương hướng này không phải là sinh môn.

Đi được mấy bước, chân đạp vào khoảng không.

Cả người đều ngã về phía dung nham, cuối cùng biến mất trong dung nham.

“Diệp Phi…” Lý Đạt thấy cảnh này, trong lòng lo lắng, đột nhiên nhìn La Phi.

“Ngươi có phải cố ý không?” Lý Đạt tức giận túm lấy cổ áo gã.

“Lời này nói thế nào, chỉ là cậu ta không cẩn thận, liên quan gì đến tôi?

Tự mình không chú ý dưới chân là do cậu ta vô năng.” La Phi khinh bỉ, hất tay anh ta ra, chỉnh lại quần áo của mình.

“Lý Đạt, ngươi tốt nhất nên nghĩ cho kỹ, ai mới là đối tác của ngươi.” La Phi khinh thường nhìn anh ta, đi thẳng qua những người này.

Lý Đạt tức không nhẹ, nhưng không thể phản bác.

Chỉ nhìn chằm chằm vào nơi Diệp Phi rơi xuống, mày nhíu chặt.

Bản lĩnh của Diệp Phi anh ta biết, chắc sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Nhất định sẽ không dễ dàng chết.

"Lão đại." Lão Tứ và Lão Lục phía sau thấy Lý Đạt không động đậy, nhất thời cũng không biết nói gì.

"La Phi, sao ngươi lại đi hướng này?" Lý Đạt thấy phương hướng không đúng, tức giận nói.

"Sinh môn này sẽ di chuyển bất cứ lúc nào, ngươi không hiểu ngũ hành, tốt nhất là đừng nói." La Phi tùy tiện bịa ra một lý do, khiến anh ta không thể phản bác.

"Lão đại, tâm tư của La Phi này thật độc ác, nói không chừng chúng ta cũng sẽ bị hắn tính kế." Lão Lục nhỏ giọng giải thích.

"Hừ, đợi đến khi thấy tài bảo, sẽ giết hắn." Lý Đạt sao lại không biết tâm tư của La Phi.

Trong dung nham.

Diệp Phi được áo mưa bao bọc, dung nham thấy Diệp Phi đều thi nhau né ra, để lộ một không gian.

Cư dân mạng nhìn dung nham đỏ rực, đều cảm thấy chói mắt.

"Tôi lần đầu tiên thấy bên trong dung nham là thế nào, bây giờ cuối cùng cũng thấy rõ." "Còn không phải sao, tôi thấy đại lão rơi xuống, thật lo chết đi được, tôi còn tưởng đại lão sẽ bị dung nham này nướng chín." "Tôi cũng vậy, suýt nữa dọa chết tôi, cái tên La Phi đó thật kinh tởm, đồ chó." "Mọi người xem, trong dung nham này hình như có thứ gì đó." … Diệp Phi định ở trong dung nham một lúc.

Lúc buồn chán thì xem cuộc đối thoại của cư dân mạng.

"Trong loại dung nham này có sinh linh, là nguồn sống của Chim

Lửa, hình dạng các bạn thấy, chính là hình hài ban đầu của Chim Lửa." "Thứ này thích nhất là vật sống, nhìn là thấy rất vui vẻ." Khóe miệng Diệp Phi lộ ra nụ cười không rõ ý.

Cư dân mạng đột nhiên nghĩ đến những ngọn lửa bên ngoài.

"Đại lão, những ngọn lửa bên ngoài không phải là Chim Lửa chứ?

Vậy những kẻ trộm mộ kia chẳng phải là…" "Vãi, cuối cùng cũng bị báo ứng, những kẻ này không có võ đức, không cần khách sáo." "Trời có mắt rồi, cuối cùng cũng có thể dạy dỗ tên kia, cái đồ chó." "Đại lão, cậu cố ý rơi xuống phải không?" … "Có một thành ngữ, gọi là nhìn thấu không nói toạc." Diệp Phi ho nhẹ một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Cư dân mạng tỏ vẻ rất cạn lời.

Ngô Tà trước đó thấy Diệp Phi rơi xuống, trong lòng lo lắng không thôi.

Bây giờ nghe Diệp Phi còn có thể trêu chọc, trái tim treo lơ lửng cũng buông xuống.

Còn có kinh ngạc.

Diệp Phi đúng là không làm người ta thất vọng.

Rơi vào dung nham mà vẫn bình an vô sự, thật lợi hại.

Sắc mặt Triệu đội và Tiền Tinh Vân đều khác lạ.

Đúng là người bất tử, không già không chết loại đó.

Thế này mà cũng không sao?

Huyền huyễn quá rồi?

"Ngô Tà, Chim Lửa ra rồi." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Mọi người muốn xem, nhưng không thấy gì cả.

Chỉ nghe thấy tiếng chim hót.

Diệp Phi miệng niệm ẩn thân chú.

Anh đưa tay ra khỏi dung nham.

Dù sao họ cũng không thấy được, chi bằng để cư dân mạng mở mang tầm mắt.

Ngay khi cư dân mạng Đại Việt muốn chiêm ngưỡng phong thái của Chim Lửa này, ống kính đã thay đổi.

Từ trong dung nham chuyển thành cảnh thực.

Từng con chim mang theo lửa, như không màng sống chết, lao về phía Lý Đạt và La Phi.

Tiếng súng lúc này cũng vang lên thành một mảng.

Lý Đạt và những người khác sợ hãi không thôi.

Không lâu sau, Lão Tứ và anh em phía sau đều bị lửa của Chim Lửa thiêu cháy.

Khoảnh khắc biến thành tro tàn, thành một đống tro rơi xuống đất.

"Mau đi." La Phi tay bấm đốt, tìm sinh môn.

Tìm được phương hướng, liền kéo La Hàn lao ra ngoài.

Những anh em khác phía sau cũng theo sát.

Chỉ là khi đang chạy, bị Chim Lửa chặn đường.

La Phi đột nhiên dừng bước, căng thẳng nhìn Chim Lửa.

Chim Lửa như không thấy, cũng dừng lại.

Nhất thời những người muốn chạy trốn cũng dừng lại.

Chim Lửa như bị mù, tìm kiếm những người sống này.

Lý Đạt nhìn Chim Lửa trước mặt.

Nhiệt độ trên người nó nóng đến đáng sợ.

Cảm giác thịt trên mặt sắp bị nướng chín.

Chương 305

Nhưng không dám lên tiếng.

Không khí như đông cứng lại.

“Chuyện gì thế?

Tôi có nhìn nhầm không?

Sao không động đậy nữa?” Quách giáo sư còn tưởng màn hình livestream bị lag.

“Chim Lửa dựa vào mùi để tìm vật sống, không phải dựa vào mắt, nhưng những người này đúng là ngốc.” Ngô Tà vẻ mặt tiếc nuối.

Bây giờ Chim Lửa không động, còn chờ gì nữa.

Không mau chạy, đúng là ngốc.

“Đợi một lát nữa sẽ ngửi thấy mùi không quen thuộc, cũng sẽ tấn công thôi.” “Cái tên La Phi đó đúng là quá tự phụ, tưởng rằng chỉ cần giết Diệp Phi huynh đệ là có thể một mình giải quyết những thứ này, ngu không tả nổi.” Ngô Tà tuy không phải người tàn nhẫn, nhưng đối với loại người này, cậu không có chút đồng tình nào.

“Nói như vậy, những người này sớm muộn gì cũng sẽ chết?” Tiền Tinh Vân vội vàng hỏi.

“La Phi vẫn còn bản lĩnh chưa lấy ra, chắc là có bảo bối khác, nếu không sao lại tự tin như vậy, có lẽ vẫn chưa bị dồn vào đường cùng.” Ngô Tà vốn định gật đầu, nhưng nghĩ đến bộ dạng của La Phi.

Chắc chắn ở đây có vấn đề gì đó.

Nhưng vấn đề ở đâu, cậu cũng không nói ra được.

“Kiếm Ngư Trường ở trong tay La Hàn, chắc chắn cũng có bảo

bối khác trong tay hắn.” Tiểu Ca rất đúng lúc đột nhiên lên tiếng.

Mọi người trong lòng hiểu ra.

Trong mộ huyệt.

La Phi nhìn Chim Lửa trước mặt.

Cẩn thận lấy ra Hàn Băng Châu từ trong túi.

Phía trên tỏa ra một tia khí lạnh.

Diệp Phi nhíu mắt.

Khó trách người đàn ông này tự tin như vậy, hóa ra là có bảo bối.

Nhưng… họ lấy nó từ đâu, những thứ này có thể coi là bảo vật hiếm có.

“Ngô Tà, cậu có nhận ra không?” Diệp Phi lên tiếng hỏi, ánh mắt hướng về màn hình lớn.

“Nhận ra, giữ lại mạng sống, tôi có lời muốn hỏi hắn.” Ngô Tà nhờ cư dân mạng chuyển lời.

“Được.” Diệp Phi gật đầu đồng ý.

Ngô Tà quay người nhìn Triệu đội.

“Chúng ta xông vào đi, không cần thiết phải theo sau nữa.” “Được.” Triệu đội đã sớm không muốn lén lút theo sau nữa, không có chút cảm giác tham gia nào.

Một nhóm người đứng dậy đi tìm Diệp Phi. … Khi Chim Lửa ngửi thấy mùi không quen thuộc, nó mở to miệng, định tấn công Lý Đạt và những người khác.

La Phi đưa Hàn Băng Châu ra, che chắn trước người.

Chim Lửa cảm nhận được khí lạnh, bản năng lùi về sau.

Nhưng La Phi cảm nhận được sự sợ hãi của chúng, liền từng

bước ép sát.

Khi Chim Lửa tiếp xúc với Hàn Băng Châu, cơ thể chúng dần dần bị đóng băng thành khối băng, đứng sững tại chỗ.

La Phi vô cùng vui mừng, quay lại cứu anh em của mình.

Lý Đạt quay đầu lại thấy anh em của mình đều bị Chim Lửa giết chết.

Trong lòng lửa giận bùng cháy.

Ánh mắt nhìn La Phi đã không còn đúng nữa.

Cả người sắc mặt không tốt.

La Phi sau khi đóng băng Chim Lửa, thích thú nhìn Lý Đạt.

"Ngươi chỉ cần cầu xin, ta sẽ dẫn ngươi đi tiếp, nếu không ngươi sẽ giống như anh em của ngươi." La Phi vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

Lý Đạt lập tức muốn rút súng ra, muốn giết gã.

La Hàn thấy vậy, đi trước một bước phóng ra kiếm Ngư Trường.

Vừa vặn bắn trúng trán.

Lý Đạt chết không nhắm mắt nằm trên đất.

Vốn định dẫn anh em cùng nhau phát tài.

Lại không ngờ toàn quân bị diệt đều chết ở đây.

La Phi quay người nhìn anh em của mình, chỉ còn lại mười người.

"Chúng ta mau rời khỏi đây." La Phi thúc giục.

Vừa đi được mấy bước, những con Chim Lửa bị đóng băng trước đó bắt đầu dần dần nứt ra, sắp sửa sống lại.

"Các người đi không được rồi." Giọng nói của Diệp Phi từ phía sau truyền đến.

Mọi người hướng về phía giọng nói nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Phi từ trong dung nham đi ra.

Không hề hấn gì.

"Diệp Phi… làm sao…" La Phi nhìn áo mưa trên người Diệp Phi, trong lòng lập tức hiểu ra.

"Áo mưa trên người ngươi quả nhiên không phải phàm phẩm, bây giờ ta giết ngươi, tất cả của ngươi sẽ là của ta." La Phi sờ súng ở bên hông.

"Ngươi không có cơ hội đâu." Diệp Phi cười lạnh.

Một trận tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến.

La Phi và La Hàn nhìn về phía âm thanh.

Chỉ thấy Triệu đội dẫn lính đánh thuê xuất hiện.

Tay cầm vũ khí tiên tiến, chĩa về phía La Phi và những người khác.

"Diệp Phi, sao ngươi lại…" La Phi đầy bất ngờ nhìn Triệu đội và những người khác.

Rõ ràng Lý Đạt đã trói Diệp Phi lại, sao họ lại tìm được đến đây?

"Các ngươi đám trộm mộ, bó tay chịu trói." Triệu đội lạnh mặt nói.

"Hừ." La Phi hừ lạnh một tiếng, cầm súng lên định giao chiến.

Những lính đánh thuê này đối phó quái vật có thể không giỏi, nhưng về tài bắn súng, hoàn toàn không thua kém những người này.

Gần như là một phát trúng mạng.

Ngô Tà đứng trong bóng tối, giơ súng lên bắn vào tay La Phi.

Ngay cả La Hàn cũng không chạy thoát.

Hai người sắc mặt khó coi ôm lấy tay mình, lạnh lùng nhìn về phía Ngô Tà.

Khi Ngô Tà đi ra, ánh mắt La Phi lóe lên vẻ hoảng sợ, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất.

“Diệp huynh đệ, những con Chim Lửa này lại sắp bắt đầu rồi, vẫn nên giải quyết chúng thì hơn.” Ngô Tà thấy Chim Lửa phá vỡ băng khối, định rút súng ra bắt đầu bắn, nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

Diệp Phi đã sớm muốn thử ngọc bội Phượng Hoàng Lửa trên người.

Anh lấy ra một miếng ngọc bội từ trong túi, miệng lẩm nhẩm khấn vái.

Phượng Hoàng Lửa lúc này như được ban cho sinh mệnh, dần dần lớn lên, cuối cùng bay lượn trên không trung, phát ra tiếng phượng hoàng hót.

Những con Chim Lửa này thấy phượng hoàng trên không trung, dù hình thể không lớn, nhưng uy nghiêm vẫn tồn tại.

Chương 306

Những con Chim Lửa này như được thuần hóa, thi nhau quay về vị trí của mình, từng con hóa thành ngọn lửa, tiếp tục lập lòe.

Phượng hoàng lâm thế, bách điểu thần phục.

Những người có mặt đều cảm nhận được một áp lực vô hình.

Mắt trừng trừng nhìn phượng hoàng trên trời.

Ánh mắt chỉ có kinh ngạc.

Cư dân mạng nhìn cảnh này không biết phải hình dung thế nào.

“Vãi, thật kinh diễm, đây là phượng hoàng?

Phượng hoàng đẹp quá??

Tôi thật sự được mở mang tầm mắt.” “Cái này có được coi là thần tích không?

Tuyệt đối là thần tích, đây là phượng hoàng, lần trước đại lão nói rồi, phượng hoàng là thượng cổ thần thú.” “Đời này tôi sống không uổng, thật sự cái gì cũng thấy được, tuyệt vời.” “Không hổ là đại lão, thật đỉnh, những con Chim Lửa này lúc này như được thuần hóa, thật tuyệt.” “Đừng nói nữa, mau chụp lại, sau này còn làm kỷ niệm, sau này không biết có cơ hội này không.” … Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn màn hình máy tính trước mặt.

Hai người mắt đều kinh ngạc.

“Trước đây thấy đều là tranh vẽ, bây giờ thấy là thật, thật sự được mở mang tầm mắt.” Giáo sư Phương còn không từ bỏ lén véo cổ tay mình, sợ rằng mình nhìn nhầm.

“Đúng vậy, lúc Diệp Phi rơi vào tôi còn lo lắng, bây giờ xem ra lo

lắng của tôi là thừa, có thủ đoạn như vậy, ai có thể làm gì được Diệp Phi.” Hoắc lão nói xong, còn cười bất lực.

Tin tức phượng hoàng lâm thế bùng nổ trên các diễn đàn lớn.

Báo Teng Teng: Chuyên gia ẩm thực triệu hồi thượng cổ thần thú, họ có quan hệ gì?

Ứng dụng Douyue: Thượng cổ thần thú lâm thế, sẽ mang lại điều gì đặc sắc cho Đại Việt?

Trang tin tức IC Sốc Hàng: Phượng hoàng giáng lâm, sẽ có cuộc gặp gỡ gì với chuyên gia ẩm thực.

Video xuất hiện trên mạng, cư dân mạng thi nhau kinh ngạc.

“Về năng lực của đại lão tôi không phủ nhận, nhưng năng lực này, tôi thật sự nảy sinh nghi ngờ, đại lão có phải là người không?” “Cậu đã thấy người nào biết triệu hồi phượng hoàng chưa?

Cậu đã thấy người nào rơi vào dung nham mà còn sống sót chưa?” “Chưa, tôi lần đầu tiên thấy người đỉnh như đại lão.” “Đó là người sao?

Đó là thần có được không?” … Trong mộ huyệt.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ thấy Diệp Phi gọi phượng hoàng về.

Lúc này mới hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Chiêu này, thật sự… đặc sắc.

Dù đã xem qua rất nhiều khoảnh khắc đặc sắc, nhưng đây là đặc sắc nhất.

Ngô Tà và Tiểu Ca sau khi hoàn hồn, liếc nhìn nhau.

Đi đến trước mặt La Phi.

“Tiền giáo sư, người này tôi muốn nói riêng vài câu.” Ngô Tà nghiêng đầu nhìn Tiền Tinh Vân.

“Mời.” Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư đi sang một bên khác.

Diệp Phi cũng định đi xa một chút, nhưng bị Ngô Tà gọi lại.

“Diệp Phi huynh đệ, cậu cũng tham gia đi.” Lời của Ngô Tà vừa dứt.

Diệp Phi tháo camera siêu nhỏ trên người xuống, đi cùng qua.

La Phi ôm vết thương của mình, lạnh lùng nhìn mấy người trước mặt.

“Sư phụ của ngươi là ai?” Ngô Tà chất vấn.

“Hừ, sư phụ của ta há là ngươi có thể biết?” La Phi hừ lạnh một tiếng, không muốn giải thích.

Pằng!

Ngô Tà cũng không nhiều lời, giơ tay lên là một phát súng.

“A…” La Phi ôm chân mình, quỳ trên đất kêu thảm.

La Hàn định xông lên giúp đỡ, nhưng bị Tiểu Ca khống chế lại.

“Là ai?” Thủ pháp tính toán này, chắc chắn là của Tề gia ở Hạ Tam Môn.

Nhưng Tề gia sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Cũng sẽ không thu nhận loại người tâm thuật bất chính, tham sống sợ chết này làm đồ đệ.

Trong Cửu Môn không phải ai cũng có thể vào được.

Mặt La Phi đầy mồ hôi, trên cổ còn nổi gân xanh.

“Đừng hòng.” La Phi nghiến răng đáp lại hai chữ.

Rầm!

Ngô Tà lại tiếp tục tra hỏi.

"Nói." Hai chân La Phi đều bị Ngô Tà bắn xuyên.

Sắc mặt gã trắng bệch, lên tiếng giải thích: "Sư phụ của tôi là Trương Đức đạo nhân, tinh thông ngũ hành chi thuật, rất am hiểu về thuật tính toán." La Phi thực sự không chịu nổi nữa, đành phải mở miệng.

Diệp Phi và Ngô Tà nhíu mày.

Cái tên này họ chưa từng nghe qua.

Cũng là hậu nhân của nhà họ Tề sao?

Ngay khi La Hàn định tìm cơ hội đưa La Phi bỏ trốn, hắn ta liền chú ý thấy hai chân La Phi bắt đầu đóng sương, cuối cùng ngưng tụ thành băng.

"La Phi…" La Hàn thoáng vẻ hoảng hốt trong mắt.

Chẳng mấy chốc, La Phi đã bị băng đá bao bọc hoàn toàn.

Cuối cùng bị đông cứng thành một tảng băng.

Trên gương mặt La Phi vẫn còn nguyên vẻ kinh hoàng và hoảng sợ tột độ, nhưng giờ đây đã bị khắc ghi vĩnh viễn trên băng.

La Hàn thấy vậy, liền giãy thoát khỏi sự khống chế của Tiểu Ca.

Vừa chạm vào La Phi, gã cũng lập tức bị băng đá bao phủ.

"Diệp Phi huynh đệ, đây là chuyện gì vậy?" Ngô Tà kinh ngạc.

"Hắn bị phản phệ rồi, Hàn Băng Châu này không phải ai cũng dùng được, đặc biệt là kẻ tâm thuật bất chính." Diệp Phi nhìn viên Hàn Băng Châu trong tay La Phi, thản nhiên giải thích.

"Cậu vẫn nên nghĩ xem Trương Đức đạo nhân này là ai đi, trong

Cửu Môn các cậu làm gì có nhân vật này.” Ngô Tà nhìn Diệp Phi.

“Sao anh biết?” Trông anh ta có vẻ rất am hiểu về người của Cửu Môn.

“Tôi có gì mà không biết chứ?” Diệp Phi nở một nụ cười khó hiểu.

Câu nói này vừa thốt ra, ngay cả Tiểu Ca cũng ngẩn người.

“Chuyện Cửu Môn các cậu vẫn nên giải quyết nhanh đi, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến cậu đấy.” Nói xong, Diệp Phi liền đi về phía Tiền Tinh Vân.

“Diệp Phi biết quá nhiều.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

“Bản lĩnh của Diệp Phi cậu cũng thấy rồi đó, biết nhiều cũng không có gì lạ, dù sao thì thời gian anh ta sống cũng thật sự quá lâu rồi.” “Bây giờ tôi sẽ gửi tin cho người của Cửu Môn, phải điều tra cho kỹ xem người này là ai mới được.” Ngô Tà vẫn không yên tâm, dặn dò một câu rồi lấy điện thoại ra gửi tin đi.

Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi bình an vô sự, liền cười ha hả gật đầu.

“Cậu thật sự dọa tôi chết khiếp.” “Không làm vậy, sao họ tin tôi được chứ?” Diệp Phi còn nở nụ cười.

“Nói đi cũng phải nói lại, là do chúng ta sơ suất, không ngờ ở đây lại có một ngôi mộ mà chúng ta không hề phát hiện.” Tiền Tinh Vân nói xong liền thở dài một tiếng.

“La Phi tuy tâm thuật bất chính, nhưng thủ đoạn cũng có thừa, có thể tính toán ra được cũng không phải dễ dàng.” Diệp Phi không thể không khâm phục những người tinh thông kỳ hoàng chi thuật này. [Keng, chúc mừng ký chủ đã giải quyết nguy cơ Hỏa Diễm Điểu, nhận được phần thưởng Độc Tâm Thuật.] [Độc Tâm Thuật, chỉ nhằm

vào suy nghĩ nội tâm của yêu ma quỷ quái.] Diệp Phi nghe thấy vậy, mắt sáng rực lên, thứ này quả thực rất hữu dụng.

Có thể tránh được chiến tranh thì cứ tránh, dĩ hòa vi quý là tốt nhất.

"Mà này, Hỏa Diễm Điểu này có phải không ăn được không?" Diệp Phi nhỏ giọng hỏi.

Chương 307

[Viên châu trong tay ký chủ có thể giúp ngài.] Diệp Phi sờ sờ viên châu lấy được từ chỗ Bao Tự phu phụ lúc trước.

"Giáo sư, các vị cũng đói rồi phải không?

Tôi mời mọi người ăn Hỏa Diễm Điểu nhé?" Diệp Phi cực kỳ yêu thích những thiên tài địa bảo như thế này.

Nếu ăn được thì hiệu quả chắc chắn sẽ rất tuyệt vời.

"Hả?" Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hỏa Diễm Điểu này tuy là loài chim, nhưng toàn thân đều là lửa, thế này mà cho vào nồi được sao?

Câu nói này vừa hay cũng lọt vào tai Ngô Tà và Tiểu Ca.

Hai người đồng loạt nhìn vào thứ trong dung nham.

Cư dân mạng cũng bị hành động này làm cho kinh ngạc.

"Tôi có nghe nhầm không vậy, không phải là tôi nghe nhầm đấy chứ?" "Chắc là không đâu, tôi cũng nghe thấy, đại lão định mời các giáo sư húp canh lửa, là thật đấy." "Vãi, ông nói nhảm gì thế, đại lão sao lại làm vậy được, không phải nói là ăn Hỏa Diễm Điểu sao?

Sao lại thành húp canh lửa rồi." "Cứ chờ xem là được, dù sao thì những món đại lão làm ra đều là cực phẩm, đây còn là báu vật trời đất nữa chứ." … Ngay sau đó, mọi người thấy Diệp Phi lấy nồi ra.

Múc một muỗng dung nham.

Từ trong túi lấy ra một viên châu, bỏ vào nồi nấu cùng.

Cuối cùng, dung nham trong nồi biến thành một chất lỏng trong

suốt.

Bên trong hiện ra hình dáng một chú chim non.

Mùi thơm cũng từ trong nồi tỏa ra.

“Thơm quá, lúc nãy tôi thấy anh nấu ăn là đã đói rồi.” Ngô Tà ngồi xuống bên cạnh Diệp Phi, hít hít mũi, ngửi mùi thơm.

“Đợi một lát nữa là ăn được rồi.” Diệp Phi vừa nói, vừa dùng thìa khuấy đồ trong nồi.

Ngô Tà nhìn thứ trong nồi, rất tò mò.

“Là nhờ viên châu đó à?” “Ừm.” Diệp Phi quả quyết gật đầu.

“Nhưng thứ này tôi dùng thì được, người khác dùng không được.” Còn về việc không được như thế nào, Diệp Phi không giải thích.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư cũng đi tới.

“Diệp Phi tiên sinh, cậu có biết chủ nhân ngôi mộ này là ai không?” Tiền Tinh Vân suýt nữa thì quên mất chuyện chính.

“Triều đại này cũng không quá xa xưa, vào khoảng năm 779 trước Công nguyên, tức là thời Chu U Vương.” “Ông ta có một vị phi tử, tên là Bao Tự, Bao Tự này trời sinh có một gương mặt sầu muộn.” “Tương truyền khi cười lên có thể gọi là khuynh quốc khuynh thành, Chu U Vương vì muốn lấy lòng người đẹp, các loại châu báu đều ban cho nàng, nhưng vị phi tử này chưa từng hé môi cười.” Diệp Phi khuấy chiếc thìa trong tay, thấy đã gần được liền múc canh ra, chia cho mọi người đang ngồi đó.

“Ý của cậu là Bao Tự chính là chủ nhân ngôi mộ này?” Tiền Tinh Vân hơi bất ngờ.

“Ừm, chỉ là tôi có một chuyện không hiểu, sau khi Chu U Vương chết, Bao Tự vẫn còn sống, vậy ai đã đưa Bao Tự đến đây.” Diệp Phi

đối với giai đoạn lịch sử này thật sự không quen thuộc lắm.

"Biết đâu là anh thì sao." Ngô Tà thấy Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư vẻ mặt kích động, biết hai vị giáo sư này đang phấn khích vì có thể phát hiện ra một trang sử mới, liền lên tiếng trêu chọc.

"Cậu nói bậy bạ gì đó?" Diệp Phi không nhịn được cười mắng.

Đây là đang livestream đấy, toàn bộ người dân cả nước đều đang xem.

Nếu bị hiểu lầm thì còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng nghĩ kỹ lại, bây giờ những người hiểu lầm hắn còn ít sao?

"Chẳng lẽ không phải sao?

Lúc nãy khi anh vào, tỳ nữ trong bức tranh kia còn nói anh đã phụ bạc tiểu thư nhà họ, không lẽ anh với vị Bao Tự phi tử này cũng là người quen à?" Ngô Tà vội vàng giải thích.

"Đó là nhận nhầm người rồi, cậu uống canh đi, thứ này là đồ tốt đấy, là báu vật trời đất, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu." Diệp Phi càng nghe càng thấy vô căn cứ, liền thúc giục cậu ta uống canh.

Đội của Triệu đội trưởng ngồi xuống đất bắt đầu uống canh.

Khi canh vào bụng, mọi người cảm thấy toàn thân nóng hổi.

Cái nóng này khác với cái nóng của cơ thể.

"Thứ này có ích cho các vị đấy." Diệp Phi khẽ cười nói.

Mọi người thu dọn đơn giản rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Triệu đội trưởng vẫn dẫn đầu.

Mọi người đi đến cánh cửa phía sau ngọn lửa.

Cánh cửa đá vẫn đang tỏa ra hơi nóng, nung người.

Triệu đội trưởng đưa tay ra định đẩy cửa.

Lạ thay lại không hề cảm thấy đau đớn.

Anh ta không khỏi kinh ngạc.

Diệp Phi chỉ liếc mắt nhìn một cái, cuối cùng cụp mắt không nói gì.

Tất cả đều không cần nói ra lời.

Triệu đội trưởng đi ra trước một bước, liền thấy phía sau cửa là một con đường hầm, lại còn là dạng cầu thang đi xuống.

Triệu đội trưởng nhìn cửa cầu thang tối om trước mặt, lấy đèn pin ra chiếu sáng con đường hầm tăm tối.

Nhiệt độ cũng từ nóng nực lúc trước chuyển sang lạnh lẽo.

Triệu đội trưởng thỉnh thoảng lại xoa xoa cánh tay.

Nhiệt độ này thật sự khiến người ta khó chịu.

Dần dần trên vách đá xuất hiện sương lạnh.

Cư dân mạng thấy sương lạnh trên vách đá, không khỏi tò mò.

“Nơi này đúng là phân hóa hai cực, bên trên thì nóng như vậy, bên trong lại lạnh thế này?” “Đúng vậy, nóng lạnh thất thường thế này dễ bị cảm lắm, các bạn xem kìa, trên thái dương của đội trưởng Triệu và mọi người đều đóng sương rồi.” “Bên trong này không phải lại xuất hiện quái vật gì nữa chứ?” “Khó nói lắm, bên trên là Hỏa Diễm Điểu, bên dưới này sẽ xuất hiện thứ gì, tôi thật sự rất mong chờ đấy.” “Haha, tôi cũng vậy, nhưng tôi vẫn rất muốn xem con phượng hoàng của đại lão, tuy nhỏ nhưng uy nghiêm vẫn còn đó, không hổ là thần thú thượng cổ.” “Các người đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lỡ gặp nguy hiểm thì làm sao?” “Có đại lão ở đó, anh sợ cái gì?” … Triệu đội trưởng đi đến cuối đường, liền thấy một bức tường đá chặn hết lối đi.

“Đây… Đội trưởng, tình hình gì thế này?

Sao lại không có cửa?” Một đồng đội bên cạnh Triệu đội trưởng vừa nói vừa đưa tay ra sờ thử.

Cứng ngắc, không có gì cả.

Triệu đội trưởng và Tiền Tinh Vân cùng mọi người tìm kiếm xung quanh, nhưng ngay cả một khe hở cũng không có.

Làm sao để vào đây?

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng đi tới, tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Diệp Phi.

Có Diệp Phi ở đây, họ đã không cần phải tự mình động não nữa.

Diệp Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

Như vậy có thật sự tốt không?

Vừa đi được vài bước, bên tai hắn vang lên một giọng nói chế nhạo.

“Lại một tên ngốc nữa đến tìm lối vào.” Diệp Phi nghe thấy một giọng nói có phần non nớt, liền nhìn quanh một lượt nhưng không thấy ai đang nói.

Tay hắn vừa chạm vào vách tường.

“Ngươi dịch qua bên phải một chút đi chứ?

Đặt tay lên mông ta làm gì?

Đồ lưu manh à?” Diệp Phi nghe thấy giọng nói này, vội vàng rụt tay lại.

“Tôi đặt tay qua bên phải làm gì?” Diệp Phi đột nhiên mở miệng nói.

“Đương nhiên là vì bên phải có lối vào rồi.” Diệp Phi nghe giọng nói này buột miệng thốt ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ngô Tà, Tiểu Ca, Tiền Tinh Vân và cả nhóm lính đánh thuê đều nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

“Diệp Phi huynh đệ, anh sao vậy?” Ngô Tà nghi ngờ.

Chương 308

“Suỵt…” Diệp Phi ra hiệu im lặng, đi đến bên phải.

Hắn sờ thấy một cái nút nhỏ, sau đó nhẹ nhàng ấn xuống.

Bức tường đá từ từ lật qua, lộ ra một hình dạng giống mũi heo, đồng thời cũng xuất hiện hai lối vào.

“Ngươi là ai, tại sao có thể nghe thấy lời của ta?” Giọng nói non nớt lại vang lên.

“Ngươi một mình canh cửa ở đây có phải rất nhàm chán không?” Diệp Phi không trả lời câu hỏi của nó mà hỏi ngược lại.

“Đúng là rất nhàm chán, mấy trăm năm nay ngươi là người duy nhất nghe ta nói chuyện.” Giọng nói non nớt có thêm phần cô đơn.

“Cánh cửa nào mới thông đến nơi cuối cùng?” Diệp Phi tiếp tục truy hỏi.

Đối mặt với việc Diệp Phi tự nói chuyện một mình, Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nhìn bộ dạng của hắn quả thực không hiểu nổi, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Cư dân mạng thì lại phát cuồng.

“Mọi người đoán xem đại lão bị làm sao vậy?

Bị điên rồi à?” “Nói bậy, biết đâu đang giao tiếp, chỉ là anh không nghe thấy thôi.” “Tôi thấy lầu trên nói có lý, dù sao thì đại lão không phải gặp ma thì thôi.” “Vãi, ông nói chuyện khó nghe hơn rồi đấy, ông mới gặp ma, nói năng linh tinh.” “Nhưng ai đang đối thoại với đại lão vậy?

Không lẽ là cánh cửa à?” “Chứ còn ai nữa, ngôi mộ này thật thú

vị, ngay cả cửa lớn cũng biết nói chuyện." "Chứ còn gì nữa, đúng là gặp ma rồi." … Trong lăng mộ, Ngô Tà nheo mắt lại.

"Tôi biết rồi, trước đây chú Ba từng nói, có một loại sinh linh gọi là Thủ Môn Linh, sinh vật này là một loại yêu ma cam tâm tình nguyện canh giữ lăng mộ cho chủ nhân." "Nhưng loại yêu ma này không phải ai cũng có thể sở hữu, chỉ cần nó không mở miệng, người khác không thể vào được." Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói.

"Vậy tại sao chúng ta không nghe thấy?" Tiền Tinh Vân tò mò.

"Có lẽ là do Thủ Môn Linh này không muốn nói chuyện với chúng ta, thứ này rất tinh nghịch." Ngô Tà nhớ lại lúc trước khi nghe nói về thứ này, cậu còn tỏ ra khinh thường.

Không ngờ bây giờ lại gặp phải, thật không biết nên hình dung thế nào cho phải.

Là vận may hay vận rủi đây?

"Ngươi cứ nói thẳng ra đi, ta không muốn nghe tiếng lòng của ngươi." Diệp Phi không muốn nghe giọng nói non nớt này lảm nhảm.

Nói một tràng toàn là lời vô nghĩa.

"Ta không nhớ nữa, ta ở đây lâu quá rồi, quên mất nhiều chuyện lắm." Giọng nói non nớt đầy vẻ tủi thân.

"Thế à?" Diệp Phi cười khẩy, đi đến bức tường.

Cuối cùng, hắn lấy ra roi Văn Vương.

Tiến lên quất một roi.

"A… ngươi làm gì thế?

Đau quá." Giọng nói non nớt đầy bất mãn la lên, còn có chút tức giận.

“Ta hỏi ngươi lần nữa, cái nào là lối vào?” Giọng Diệp Phi lạnh lùng, không biểu lộ cảm xúc.

Giọng nói non nớt lúc này cũng im bặt, không nói gì nữa.

“Không nói?” Diệp Phi lại vung roi Văn Vương, tiếp tục quất.

Cuối cùng, nó thực sự không chịu nổi.

“Ái da, được rồi tôi nói, anh đừng đánh nữa, cửa bên trái mới là lối vào thật, anh đừng đánh nữa.” Giọng nói non nớt có vẻ không cam tâm.

“Thế à?

Ngươi có biết ta vào đây bằng cách nào không?

Ta có bản lĩnh đến được đây, thì cũng có bản lĩnh hủy diệt thi thể chủ nhân của ngươi, tốt nhất ngươi nên nói thật.” “Nếu không…” Giọng Diệp Phi đầy uy hiếp, ý tứ rất rõ ràng.

“Hừ, đợi ngươi vào được rồi, có mạng sống sót hẵng nói.” Thủ Môn Linh vẫn tỏ ra khinh thường.

“Giáo sư, chúng ta đi thôi, đi bên phải.” Diệp Phi thu lại roi của mình, quay người nhìn Tiền Tinh Vân đang ở phía sau, cười rất ôn hòa.

Sự tương phản này, đừng nói Tiền Tinh Vân có chút ngơ ngác, ngay cả những người khác cũng ngẩn người.

Diệp Phi này còn có hai bộ mặt, thật là bất ngờ.

“Ờ… vậy đi thôi.” Tiền Tinh Vân vừa nói vừa gật đầu.

“Này này này, tôi nói là bên trái, bên trái mà!” Thủ Môn Linh sốt ruột không chịu nổi, vội vàng la lên.

“Ta biết ngươi nói là bên trái, nhưng ta lại muốn đi bên phải.”

Diệp Phi ra vẻ chọc tức người khác không đền mạng.

Hắn dẫn mọi người định đi về phía bên phải.

"Ngươi… ngươi cái đồ vô lại, sao ngươi có thể làm như vậy, ta là Thủ Môn Linh, ta nói bên trái chính là bên trái." Thủ Môn Linh lúc này bị lửa giận đốt cháy, trên cánh cửa bên phải xuất hiện chi chít những con rắn độc.

Tuy chỉ lộ ra một cái đầu, nhưng hoa văn trên thân chúng khiến người ta cảm thấy rất tươi mới.

Rắn càng sặc sỡ thì càng độc.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Trong mắt Diệp Phi thoáng qua một tia hứng thú.

Đối mặt với những con rắn độc đang nhe nanh múa vuốt trên vách đá, Diệp Phi đã miễn nhiễm.

Nhưng Triệu đội trưởng và các giáo sư phía sau vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Mặc dù đã xem qua cảnh tượng như vậy rất nhiều lần.

Nhưng… màu sắc tươi tắn trên những con rắn độc này thật sự khiến người ta sởn gai ốc… Con nào con nấy hồng pha lục, lại còn ở ngay cửa hình mũi heo.

Càng nhìn càng cảm thấy cả người tê dại, như bị điện giật.

Triệu đội trưởng lập tức rút vũ khí trong tay ra, định bắn vào những con rắn độc này, nhưng bị Ngô Tà cản lại.

"Triệu đội, đừng lãng phí đạn, những thứ này cũng là một dạng của Thủ Môn Linh, đạn không giết được chúng đâu." Ngô Tà khẽ lắc đầu giải thích.

"Vậy phải làm sao?" Triệu đội trưởng nhìn lối vào.

“Có Diệp Phi huynh đệ ở đây, anh không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.” Ngô Tà liền đẩy Diệp Phi ra làm lá chắn.

Cư dân mạng nghe vậy, cảm thấy cạn lời.

“Ngô Tà tiên sinh này đúng là lười biếng thật rồi, bây giờ đã không cần dùng não nữa sao?” “Xem ra là vậy rồi, nhưng như thế cũng không có vấn đề gì, anh không thấy đại lão có vẻ tức giận rồi sao?

Haha, đừng nói nữa, xem mà sướng thật.” “Haha, không phải chứ, mấy con rắn độc này phiền phức thật, có thể xử lý trước được không?

Như vậy mọi người nhìn cũng thuận mắt hơn.” “Con rắn độc này là loài gì vậy?

Sao tôi lần đầu tiên thấy?” “Tôi cũng vậy.” … Phương giáo sư và Hoắc lão thấy những con rắn độc này, đầu tiên là lưng lạnh toát, sau đó lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên.

“Đây là rắn gì vậy.” Phương giáo sư không khỏi tò mò về loài rắn này, đúng là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

“Loại rắn này đều là loài vật gần ngàn năm tuổi, chúng ta chưa chắc đã tiếp xúc được, nhưng nhìn độc tính của nó rất mạnh, không cần nghĩ cũng biết là có độc.” Hoắc lão im lặng một lúc lâu, rồi thản nhiên lên tiếng giải thích.

“Nhưng có Diệp Phi ở đây, chắc sẽ không có vấn đề gì.” Giáo sư Phương nhìn bộ dạng của Diệp Phi, sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng cũng vô cớ an tâm không ít.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi thấy những con rắn độc này, liền lấy chiếc rìu lửa từ trên người ra.

Những thứ này đều thuộc về Thủ Môn Linh, lửa bình thường thật sự không thể dễ dàng giải quyết.

Tam Muội Chân Hỏa chính là khắc tinh của những thứ này.

Giọng của Thủ Môn Linh đầy hoảng sợ nhìn hắn.

"Ngươi muốn làm gì?" Diệp Phi không trả lời, từng bước đi tới.

Ngọn lửa màu vàng kim lại bùng lên.

Sau đó vang lên một tràng tiếng "xèo xèo", cùng với tiếng hét thảm của những con rắn độc.

"Này này này, ngươi dừng tay lại, mau thu lửa về, ngươi sẽ làm bị thương mấy con rắn nhỏ của ta đấy." Thủ Môn Linh thấy 'bạn bè' của mình sắp bị giết sạch, vô cùng sốt ruột.

"Tránh đường." Diệp Phi lạnh lùng nói.

"Được rồi, được rồi, ta nhường, ngươi mau thu lửa về đi, nhanh lên." Thủ Môn Linh cuối cùng cũng đành chịu thua, vội vàng thúc giục.

Diệp Phi thu lại Tam Muội Chân Hỏa, những con rắn độc phiền phức lúc trước đã biến mất không thấy tăm hơi.

Những con rắn phía sau cũng đã thoi thóp.

Chương 309

Cuối cùng bị Thủ Môn Linh thu lại.

“Ngươi mới là kẻ độc ác, làm hại bạn bè của ta.” Thủ Môn Linh bất mãn lẩm bẩm.

“Bớt nhảm nhí, mau tránh ra.” Diệp Phi không muốn lằng nhằng với nó.

Phía sau cánh cửa có một luồng sát khí rất lợi hại đang ngày càng đậm đặc.

Tên này thật vô sỉ, lại dám ngấm ngầm thông báo cho kẻ bên trong.

Thủ Môn Linh nhìn bộ dạng của Diệp Phi, lầm bầm một tiếng, cuối cùng ngoan ngoãn tránh đường.

“Giáo sư, Ngô Tà, Tiểu Ca, đi thôi.” Diệp Phi vẻ mặt ngưng trọng, bước chân rời khỏi nơi này.

Sát khí phía sau ngày càng nồng đậm.

“Các ngươi đừng có hối hận.” Giọng của Thủ Môn Linh vang vọng bên tai mọi người, cuối cùng biến mất, không còn lên tiếng nữa.

Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân nghe thấy giọng nói từ trên đỉnh đầu vọng xuống.

Đây chính là giọng của Thủ Môn Linh, thật sự rất non nớt.

Ngô Tà thấy bước chân vội vã của Diệp Phi, không khỏi tò mò.

“Diệp Phi huynh đệ, anh sao vậy?” Bước chân Diệp Phi hơi chậm lại.

“Tiểu Ca, cậu cảm nhận được không?” Hắn không trực tiếp trả lời Ngô Tà mà nhìn về phía Tiểu Ca.

“Ừm, bất cứ lúc nào cũng có thể phá quan tài mà ra.” Tiểu Ca khẽ gật đầu, lạnh lùng lên tiếng.

“Bên trong là thứ gì vậy?

Có vẻ rất nghiêm trọng?” Tiền Tinh Vân thấy sắc mặt Tiểu Ca không tốt lắm, không khỏi tò mò.

“Lát nữa sẽ biết thôi.” Diệp Phi bây giờ cũng không nói chắc được, dù sao thì những thứ có sát khí nghiêm trọng như thế này có rất nhiều, cũng không thể trực tiếp hạ kết luận.

Cư dân mạng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Thảo nào lúc nãy đại lão thay đổi thái độ ôn hòa thường ngày, hóa ra là vì phía sau cánh cửa này có nguy hiểm.” “Chứ sao nữa, nhưng nhìn sắc mặt đại lão và Tiểu Ca khó coi như vậy, tôi cảm thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng rồi.” “Không phải có vẻ, mà là rất nghiêm trọng, không phải sẽ xuất hiện thứ gì lợi hại chứ.” “Tôi nghĩ là, nếu đại lão đi một mình thì có lẽ sẽ giải quyết dễ dàng, nhưng ở đây còn có các giáo sư và lính đánh thuê nữa, lỡ làm họ bị thương thì không hay.” “Có lý.” … Mọi người đi đến trước một cánh cửa đá xanh, liền thấy cánh cửa trước mắt tối om, trên đó còn phảng phất hắc khí, khiến người ta cảm thấy linh hồn không được thoải mái.

“Chuyện gì thế này, tại sao tôi lại cảm thấy đầu rất nặng, nhìn thôi cũng thấy khó chịu?” Tiền Tinh Vân ôm đầu, cảm giác đau đớn ngày càng tăng.

“Đây là do sát khí tạo thành, tự nhiên sẽ khiến người ta cảm thấy không thoải mái.” Ngô Tà cũng cảm thấy trong người không được khỏe.

Tiểu Ca thấy vậy, liền chấm máu Kỳ Lân ở đầu ngón tay lên giữa trán cậu ta.

Trong khoảnh khắc, Ngô Tà cảm thấy cơ thể đã dịu đi rất nhiều.

"Chúng ta có mở cửa không?" Triệu đội trưởng ở phía sau không có cảm giác gì, khẽ hỏi.

"Không cần chúng ta mở, lát nữa nó sẽ tự mở." Lời này của Diệp Phi mang một ý tứ sâu xa.

Lời vừa dứt, cánh cửa đã hé ra một khe hở.

Từ trong phòng tỏa ra từng luồng khí đen kịt, nhìn thôi cũng thấy lạnh người.

"Ở đây bị cháy à?

Sao khói đen nhiều thế?" Quách giáo sư thấy khói đen tuôn ra từ cửa, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thứ này thật khiến người ta đau đầu.

"Sát khí ở đây quá nặng, các vị đừng vào thì hơn, tôi và Tiểu Ca vào là được rồi, tình hình bên trong các vị cũng có thể xem qua livestream." Diệp Phi im lặng một lát, cuối cùng quyết định đi cùng Tiểu Ca.

An toàn là trên hết, không thể để họ gặp nguy hiểm.

"Cũng được, chúng tôi thực sự không thể đến gần." Tiền Tinh Vân vừa nói vừa ôm đầu, vẻ mặt đau đớn.

"Vẫn là đừng đi thì hơn, cho dù không đau đầu, các cậu vào trong cũng sẽ bị sát khí xâm nhập, sau này ra ngoài cũng sẽ bị bệnh." Ngô Tà cũng cảm thấy ý kiến này không tồi, an toàn vẫn là rất quan trọng.

Diệp Phi và Tiểu Ca liếc nhìn nhau rồi bước vào trong.

Mấy người ở ngoài cửa chăm chú nhìn vào màn hình livestream trên cổ tay, chỉ thấy bên trong tối om, không nhìn thấy gì cả.

“Diệp Phi, cần dùng Tam Muội Chân Hỏa mở đường.” Sắc mặt Tiểu Ca ngưng trọng, bây giờ không nhìn thấy gì cả.

Sát khí ở đây thật sự quá nồng đậm.

“Được.” Diệp Phi cũng nghĩ vậy, liền lấy rìu lửa ra.

Ngọn lửa màu vàng kim lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian.

Chẳng mấy chốc, sương mù đen kịt dần dần tan đi, để lộ ra bộ mặt thật của không gian này.

Đó là một nhĩ thất rộng vài trăm mét, ở giữa có một cỗ quan tài khổng lồ, trên đó vẫn đang tỏa ra hắc khí mờ ảo.

Bên cạnh còn có các loại đồ vật bài trí, đã bị hun đen, trông giống như phòng ngủ của một người đàn ông.

Trên tường còn treo một thanh bảo kiếm.

Diệp Phi nhìn cỗ quan tài vẫn đang tỏa ra sương mù đen kịt, vung chiếc rìu lửa trong tay chém về phía cỗ quan tài.

Ngọn lửa màu vàng kim lập tức bao trùm lấy cỗ quan tài, sương mù đen kịt cũng tức thì bị lửa thiêu đốt sạch sẽ.

Trong chốc lát, cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

Cư dân mạng thấy nơi này đã yên tĩnh.

“Hết chuyện rồi phải không?

Sẽ không có chuyện gì nữa chứ?” “Chắc là không đâu, nhưng tôi cảm thấy có gì đó không đúng, nếu dễ dàng như vậy thì lúc trước đại lão đã không lộ vẻ mặt khó khăn.” “Các bạn có nghĩ đến vấn đề này không?

Vẻ mặt khó khăn không phải vì vấn đề của bản thân, mà là vì các giáo sư và lính đánh thuê, không muốn họ bị liên lụy.” “Anh nói vậy,

có phải các giáo sư và lính đánh thuê đã cản trở đại lão không?" … Triệu đội trưởng và các giáo sư nhìn cuộc đối thoại này, trong mắt đầy vẻ cạn lời.

Lời này nói ra rất tổn thương, nhưng lại không thể phản bác, sự thật đúng là như vậy.

Nếu không phải vì họ, có lẽ Diệp Phi đã có thể dễ dàng đi vào.

Trong lăng mộ.

Trong ngôi mộ quỷ dị, nhiệt độ bắt đầu giảm dần.

Diệp Phi và Ngô Tà nhìn cỗ quan tài trước mắt.

Đột nhiên...

Cốp.

Nắp quan tài đột nhiên động đậy một cái, rồi lại im bặt.

Diệp Phi và Tiểu Ca liếc nhìn nhau, cả hai đều chuẩn bị sẵn sàng.

Ba phút trôi qua.

Nắp quan tài đột nhiên mở ra.

Một luồng sát khí nồng đậm từ trong quan tài xuất hiện.

Một người đàn ông mặc trang phục sang trọng từ trong quan tài bước ra, đứng trên cỗ quan tài, mặt không còn một giọt máu.

Chỉ có đôi mắt là một màu đen kịt, thỉnh thoảng lại chảy ra chất dịch nhầy màu đen.

Trên đầu đội vương miện, vô cùng hoa lệ.

Nếu để đám trộm mộ biết được, không biết chúng sẽ vui mừng đến mức nào.

"Không chỉ đơn thuần là một thi thể sát khí, còn có nguyên nhân khác." Tiểu Ca nheo mắt, cảm thấy mùi vị ở đây không đúng.

“Còn yếu hơn Hạn Bạt một chút, cương thi cấp bậc này thật hiếm thấy.” Diệp Phi cũng bổ sung.

Thứ này muốn ngưng tụ thành hình còn cần thời gian.

Chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi không thể nào nhanh như vậy được.

Lẽ nào ở đây có trận pháp?

Nếu không sao có thể xuất hiện trong thời gian ngắn như vậy?

Ngô Tà ở ngoài cửa luôn chú ý đến cảnh tượng trong lăng mộ.

Chương 310

“Hoàn cảnh ở đây không đúng, giống như sát khí được ngưng tụ từ trận pháp, nhưng trận pháp này không thành công lắm, sao lại có sát khí lợi hại như vậy?” Ngô Tà nhỏ giọng giải thích.

“Tại sao lại nói vậy?

Đây là trận pháp gì?” Tiền Tinh Vân vừa hay nghe thấy, liền không hiểu hỏi lại.

“Môi trường và cách bài trí ở đây, các vị xem, cửa ra vào mọc đầy cỏ dại nhưng không hề khô héo, trên vách đá xung quanh còn có hơi nước.

Đây là một Cục Sát Trận Pháp, nhưng những sát khí này không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, nếu tôi không đoán sai, bên dưới cùng của ngôi mộ này hẳn là một bãi tha ma.” Trong lòng Ngô Tà dâng lên một dự cảm không lành.

Lần này phiền rồi, có phải điều này có nghĩa là, ngoài cái này ra, còn có những sát thi khác không.

Nếu vậy, e là không dễ giải quyết.

“Bãi tha ma?

Tại sao lại xây lăng mộ ở đây?” Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư càng nghe càng thấy trong lòng lạnh gáy.

Chẳng phải điều này có nghĩa là còn có những sát thi khác sao?

“Triệu đội trưởng, các anh lính đánh thuê có phải khi tiếp xúc với sát khí thì không có cảm giác gì không?” Ngô Tà đột nhiên quay người nhìn Triệu đội trưởng phía sau.

“Đúng vậy, cho nên lúc trước khi các giáo sư bị đau đầu, tôi còn cảm thấy rất kỳ lạ.” Triệu đội trưởng vội vàng gật đầu giải thích.

“Đó là vì các anh quanh năm chinh chiến bên ngoài, tay cũng đã nhuốm máu kẻ xấu, trên người tự nhiên có sát khí.

Cho nên khi tiếp xúc với sát khí mới không có cảm giác gì.

Trong bãi tha ma này đều là một đám võ sĩ đã chết, hoặc là tướng quân, đều là những kẻ giết người như ngóe.” Lông mày Ngô Tà gần như dính vào nhau.

Nhưng bây giờ nghĩ lại thật không biết nên hình dung thế nào cho phải.

Tốt nhất là đừng xuất hiện cùng lúc, nếu không dù là Diệp Phi và Tiểu Ca cũng chưa chắc là đối thủ.

Ngô Tà vô cùng lo lắng nhìn vào màn hình livestream trên cổ tay, trong mắt đầy vẻ lo âu.

Trong nhĩ thất.

Tiểu Ca thấy sát thi đã bắt đầu hoạt động.

Nó ngửa mặt lên trời, mở miệng gầm gừ, giống như tiếng gầm của dã thú.

Các luồng sương mù đen kịt từ dưới đất bốc lên đều chui vào miệng nó.

Sắc mặt nó trông còn đậm đặc hơn trước, đôi mắt cũng ngày càng đen kịt, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

“Đây là cái gì?” Tiểu Ca rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trên người ra.

“Đây là sát khí, bên dưới ngôi mộ này còn có những sát khí khác, cung cấp dưỡng chất cho nó.” Diệp Phi cũng lấy ra roi Văn Vương.

Nơi này chắc chắn có trận pháp.

“Tiểu Ca, cậu tìm cách cầm chân nó, tôi đi tìm trận nhãn.” Diệp Phi lùi lại vài bước.

Tiểu Ca nhìn sát thi trước mặt, động tác nhanh như chớp lao lên.

Hắc Kim Cổ Đao đủ sắc bén và nặng, nhưng khi chém vào người sát thi lại không hề hấn gì.

Ngược lại, Tiểu Ca cảm thấy hổ khẩu của mình tê rần.

Y nhíu chặt mày.

Sát thi phun ra một luồng khí đen từ miệng, định vồ lấy y.

Tiểu Ca theo bản năng lùi lại vài bước, né được đòn tấn công.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người lập tức được kích hoạt.

Y rạch lòng bàn tay, bôi máu lên lưỡi đao.

Mạnh mẽ nhìn về phía sát thi đối diện, hình xăm trên mặt càng thêm chói mắt.

Diệp Phi đang tìm kiếm trận nhãn khắp nơi.

Hắn đi đến trước một chiếc bàn trang điểm.

Trên một hộp trang sức còn có một chữ “Bao”.

Diệp Phi sững người một lúc, vội vàng tìm kiếm những thứ trên đó.

Trong một cái hộp trên bàn trang điểm, có một bức tranh, bên trong còn có một chiếc nhẫn nữ, trên đó nạm một viên đá quý màu đỏ.

Dựa theo tay nghề của thời đó mà nói, đã là rất hiếm có.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi đang ngắm nghía chiếc nhẫn, liền bàn tán xôn xao.

“Tình hình gì đây, đại lão nhìn cái nhẫn đó làm gì?” “Đừng ồn, đại lão làm vậy nhất định có lý do của mình, anh không hiểu thì đừng nói bậy.” “Có khi nào trận nhãn ở đây không?

Có thể không?” “Nhảm nhí, sao trận nhãn lại ở đây được, nếu là trận nhãn, đại lão đã bóp nát nó rồi.” “Vậy đại lão đang làm gì?

Tiểu ca ca kia sắp không chịu nổi rồi kìa.” … Ngô Tà nhìn bức tranh trong tay, trên tranh vẽ một mỹ nhân tinh xảo, mắt sáng răng trắng, trong mắt mang theo vẻ u sầu.

Ánh mắt u oán này, ai nhìn vào cũng sẽ thấy đau lòng.

Cư dân mạng nhìn người phụ nữ trong bức tranh, trong lòng cũng dâng lên một nỗi xót xa.

“Không biết tại sao, tôi nhìn bức tranh này mà lại cảm thấy rất đau lòng, thật muốn dỗ dành người phụ nữ này vui lên.” “Đúng vậy, tôi nhìn người phụ nữ này, bảo tôi đem mạng cho cô ấy cũng được, chỉ cần cô ấy cười với tôi một cái.” “Tôi bây giờ chỉ muốn đi tìm người phụ nữ này, thật sự quá đẹp, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp như vậy, đặc biệt là đôi mắt đó.” … Ngô Tà nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, trong lòng kinh hãi.

“Không ngờ sát khí này ảnh hưởng nghiêm trọng đến vậy, lại có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.” Ngô Tà nói xong, bỗng nghĩ ra điều gì, vội vàng quay người lại, thấy Tiền Tinh Vân, Quách giáo sư, và cả Triệu đội trưởng cùng mọi người, trong mắt đều là vẻ si mê.

Còn về tại sao cậu lại không sao, chỉ có một khả năng, đó là máu Kỳ Lân của Tiểu Ca đã phát huy tác dụng.

“Giáo sư, các vị đừng nhìn nữa.” Ngô Tà vội vàng che màn hình livestream trên tay họ lại.

Mọi người lúc này mới tỉnh táo trở lại.

“Tôi bị sao vậy?” “Tôi nhớ hình như mình đã thấy một người phụ nữ rất xinh đẹp, tôi đặc biệt muốn gặp cô ấy.” “Tôi cũng vậy, người phụ nữ đó thật sự rất đẹp, chỉ cần cô ấy cười một cái, dù lấy mạng tôi cũng được.” Mấy người lính đánh thuê vừa nói vừa sờ sờ má mình, hình như có gì đó không đúng.

“Tôi cũng nhớ ra rồi, tôi rõ ràng đang xem livestream, mà lại rất muốn thấy người phụ nữ đó cười, đây là chuyện gì vậy?” Tiền Tinh Vân cũng nhớ lại, vội vàng giải thích.

“Các vị bị sát khí trong bức tranh mê hoặc rồi, suýt chút nữa là xông vào trong đó rồi đấy.” Ngô Tà vội giải thích.

Trong nhĩ thất.

Sát thi đang đối đầu với Tiểu Ca, dường như cảm nhận được điều gì đó, một móng vuốt cào về phía y.

May mà Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn, chỉ bị rách quần áo.

Y xoay người về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không quay đầu lại, biến mất tại chỗ.

Tốc độ còn nhanh hơn cả sát thi này.

Tiểu Ca đứng trong góc, không dám tin đây là tốc độ của một con người.

Diệp Phi lập tức đứng sau lưng sát thi, trong lòng bàn tay dâng lên một ngọn lửa nhỏ, trên ngón tay còn đeo chiếc nhẫn kia.

Trong đôi đồng tử đen kịt của sát thi, một tia do dự xuất hiện.

Diệp Phi tinh mắt chú ý thấy, không chút do dự đốt cháy chiếc nhẫn trên tay.

Đôi mắt đen kịt của sát thi biến thành màu đỏ, nhìn Diệp Phi với ánh mắt đầy hận thù.

“Gàooo…” Sát thi ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, sát khí màu đen trên người như được giải phóng.

Toàn bộ hắc khí như không cần tiền mà tuôn ra từ mắt, từ miệng nó.

Nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào chiếc nhẫn trong tay Diệp Phi.

Khi hắc khí tan hết, sát thi vẫn chưa ngã xuống.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu Ca nhanh chóng đi đến bên cạnh Diệp Phi, không hiểu hỏi.

Trận nhãn đã bị phá, tại sao sát thi này vẫn chưa ngã xuống?

Vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Diệp Phi im lặng.

Chương 311

Nhưng cư dân mạng lúc này đã ngồi không yên.

“Tình hình gì thế này, có phải trận nhãn đã bị phá rồi không?” “Chắc là vậy rồi, nhưng con sát thi này sao thế?

Đang nghĩ gì vậy?” “Không biết, ai biết nó đang nghĩ gì chứ?

Không phải đang nghĩ cách giết đại lão đấy chứ?” “Biết đâu thật sự là như vậy.” … Ngô Tà nheo mắt lại, bây giờ đã hiểu ra.

Sát thi này không chỉ vì sát khí, mà còn vì chấp niệm.

Người đàn ông này thích người phụ nữ trong tranh, không sai, nhất định là như vậy.

Là thích người phụ nữ trong bức tranh này.

Nhĩ thất.

Diệp Phi im lặng một lúc lâu, cuối cùng nhìn về phía sát thi, trong lòng khởi động chức năng Độc Tâm Thuật.

“Hỏng rồi, đồ của cô ấy không còn nữa.” “Hỏng rồi.” Sát thi không ngừng lẩm bẩm, đôi mắt đen kịt đầy vẻ mất mát.

“Ngươi đã chết rồi, nên đi đến nơi ngươi cần đến.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Ca hơi sững sờ, ngay cả sát thi kia cũng cứng đờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn Diệp Phi.

“Ngươi có thể nghe thấy lời của ta?” Giọng nói bất ngờ của sát thi xen lẫn niềm vui sướng.

“Ừm.” Diệp Phi khẽ gật đầu đáp lại.

“Tại sao ngươi lại đốt chiếc nhẫn của ta, đó là thứ duy nhất cô ấy tặng ta, sao ngươi có thể đốt nó đi?” Giọng nói của sát thi đầy tức giận, nhưng nhiều hơn là tự trách.

“Ngươi sớm đã biết đây là trận nhãn, chỉ vì một người phụ nữ mà cam tâm trở thành một sát thi, có đáng không?” Diệp Phi không hiểu suy nghĩ của nó lắm.

Thật sự có đáng không?

“Ta cam tâm tình nguyện, các ngươi không nên đến đây làm phiền sự vui vẻ của ta và cô ấy, các ngươi không nên đến, đặc biệt là ngươi.” “Nếu không phải vì ngươi, sao cô ấy lại đối xử với ta như vậy?

Sao lại đối xử với ta như thế?” Cảm xúc của sát thi càng nói càng kích động, trong đầu toàn là cảnh tượng ở bên cô ấy, đều là lỗi của người đàn ông này.

“Liên quan gì đến tôi?” Diệp Phi đột nhiên nhớ lại những lời mà người phụ nữ trong bức tranh lúc trước đã nói.

Lẽ nào thân thể này và những người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sao đi đâu cũng gặp nợ phong lưu, lại còn là với người xưa.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

“Chính là ngươi, chính là ngươi đã hại cô ấy, cô ấy vì ngươi nên mới uất ức mà chết, đều là tại ngươi.” Sát thi càng nói càng kích động, sương mù đen kịt trên người bùng nổ, còn nồng đậm hơn cả sát khí lúc trước.

Diệp Phi đẩy Tiểu Ca ra, “Ra ngoài đi.” Sau đó giải phóng Chân Long Huyết Mạch trên người.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiểu Ca bị áp chế gắt gao.

Y bất đắc dĩ đành phải lùi ra ngoài, không khỏi cảm thán thân thủ của con sát thi này.

Sự hận thù và chấp niệm mãnh liệt này lại có thể hoạt động tự nhiên như vậy dưới sự áp chế của huyết mạch.

Đúng là mình đã xem thường nó.

Khi Tiểu Ca ra ngoài, y còn đóng cửa lại.

Thoát khỏi sự áp chế của Diệp Phi, huyết mạch trên người y có thể thu phóng tự nhiên.

"Tiểu Ca, sao cậu lại ra ngoài?" Ngô Tà vừa mới cất màn hình livestream đi, không biết tình hình bên trong.

"Diệp Phi bảo tôi ra ngoài." Tiểu Ca lạnh lùng giải thích, sau đó cúi đầu nhìn vào livestream, liền thấy Diệp Phi đang đối đầu với sát thi.

Thân thủ của sát thi nhanh nhẹn, nhưng thân thủ của Diệp Phi cũng không hề thua kém.

Chỉ thấy hai bóng người di chuyển qua lại trong nhĩ thất.

Cư dân mạng nghe thấy tiếng động, vội vàng nhìn vào livestream.

"Vãi, tôi biết đại lão giỏi rồi, nhưng bây giờ đại lão trâu bò đến mức này luôn à?

Có thể đối đầu với sát thi, đỉnh thật." "Chứ còn gì nữa, tốc độ này… còn sướng hơn cả tàu lượn siêu tốc, chết tiệt, tôi muốn ói, nhanh quá đi mất." "Đồ cứng đầu, không biết tua chậm lại mà xem à?

Như vậy sẽ không bị chóng mặt nữa." "Ồ, đây có phải là trọng điểm không?

Trọng điểm là đại lão làm được điều đó như thế nào, vì ẩm thực mà bây giờ đã trâu bò đến thế sao?

Phải rèn luyện thân thể, cuối cùng luyện cho mình có tốc độ như sát thi, chỉ vì để ăn thôi à?" "Đây mới gọi là làm nghề nào yêu nghề đó à, tôi thật sự không bằng rồi, không đủ chuyên nghiệp." "Hu hu, đừng nói nữa, sau này tôi cũng phải phấn đấu vươn lên, trâu bò như đại lão." "Anh thôi đi, bây giờ tôi đã nhìn ra rồi, anh và đại lão không cùng đẳng cấp." "Được rồi, nói ít vài câu đi, các bạn xem, đại lão hình như sắp thắng rồi." … Phương giáo sư và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, đã không biết dùng lời lẽ nào để hình dung nữa.

"Hoắc lão, tôi không phải hoa mắt đấy chứ?" Phương giáo sư có một ảo giác mãnh liệt.

Thân thủ của Diệp Phi dường như còn lợi hại hơn trước rất nhiều.

Lẽ nào là do thường xuyên xuống mộ?

"Chắc là không phải, vì tôi cũng thấy rồi." Hoắc lão nghiêm túc nói, trong lòng thầm kinh ngạc.

Vừa mới ra viện không lâu, đây có phải là nhịp điệu sắp phải vào lại không?

Trong nhĩ thất.

Diệp Phi lấy roi Văn Vương trong tay ra, quất mạnh vào người sát thi.

"Ngươi…" Sát thi ngã xuống đất, khi nhìn thấy roi Văn Vương trong tay hắn, trong mắt thoáng vẻ cay đắng.

"A… thứ này vẫn ở trong tay ngươi." Diệp Phi nhíu chặt mày.

"Lúc nãy chỉ là chơi đùa với ngươi thôi, bây giờ chơi đủ rồi,

không cần thiết phải tiếp tục nữa, giao nội đan cương thi của ngươi ra đây.” Diệp Phi thẳng thừng phớt lờ, trực tiếp mở miệng.

“Ngươi đừng hòng.” Trong mắt sát thi đầy hận ý, trong lòng nổi giận đùng đùng.

Nội đan cương thi một khi bị lấy ra, nó sẽ tan thành tro bụi.

Sau này cũng không thể cống hiến cho cô ấy, cũng không thể canh giữ mộ cho cô ấy nữa.

“Không thể?” Diệp Phi nhướng mày, giơ roi Văn Vương lên, định ra tay.

“Diệp Phi, ngươi nợ ta quá nhiều, bây giờ ngươi muốn hủy ta, không sợ bị trời phạt sao?” Sát thi thấy hắn sắp động thủ, liền gào lên a hét.

Diệp Phi sững người, cuối cùng dùng roi đánh ngất nó đi, chìm vào trầm tư.

Cư dân mạng nghe thấy lời này.

“Các bạn nói xem người đàn ông này và đại lão có quan hệ gì không?

Nếu không sao lại nói như vậy?” “Chắc chắn là có quan hệ rồi, bạn không nghĩ xem đại lão là ai sao?

Là người trường sinh, biết đâu họ là tình địch.” “Cũng đúng, đại lão Diệp Phi đẹp trai như vậy, ai nhìn mà không thích, ngay cả Tinh Tuyệt nữ vương cũng thích mê mệt.” “Đây không phải là mối tình tay ba cẩu huyết trong truyền thuyết sao?

Không thể nào?” “Sao lại không thể, cứ chờ xem đi.” … Ngô Tà và Tiểu Ca thấy sát thi đã ngã xuống, vội vàng đẩy cửa đi vào, thấy Diệp Phi vẫn đang ngây người.

“Diệp Phi huynh đệ, anh sao rồi?” Ngô Tà lo lắng nhìn Diệp Phi.

“Ngô Tà, con sát thi này, không thể giết.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao?” Ngô Tà cũng ngẩn người.

Đây là sát thi, một khi ra ngoài, sẽ gây hại cho bá tánh, đi đến đâu cỏ không mọc nổi.

Diệp Phi đưa cho cậu ta cuộn tranh trong tay.

Phía sau cuộn tranh, xuất hiện mấy hàng chữ.

Nét chữ vô cùng thanh tú, nhìn vào có thể cảm nhận được là do một người phụ nữ viết.

“Trên này viết gì vậy?” Triệu đội trưởng cũng đi tới, nhưng nhìn không rõ lắm.

Ngô Tà từng xem qua loại văn tự tương tự, cũng đã học một thời gian.

“Ý trên này là, chỉ cần tha cho người đàn ông này, không được giết hắn, thì sẽ để Diệp chân nhân rời đi.” Nội tâm Ngô Tà vô cùng chấn động.

Người phụ nữ nói câu này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại nói ra những lời như vậy?

Thật sự không hiểu.

Chương 312

“Diệp chân nhân?

Lẽ nào là Diệp Phi tiên sinh?” Quách giáo sư cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhìn Diệp Phi.

Sao đi đâu cũng gặp người quen thế này.

“Chắc là vậy rồi, nếu không con sát thi này cũng sẽ không nói câu đó.” Tiền Tinh Vân nói xong còn nhìn con sát thi trên đất.

Từ trang phục mà nói, hẳn là một người cổ đại có địa vị không thấp, có lẽ là quan nhất phẩm.

Mũ đội đầu trên này đã đủ để chứng minh địa vị của người này.

“Xem ra là một văn thần, chứ không phải võ tướng.” Ánh mắt Quách giáo sư dừng lại trên người sát thi trên đất, im lặng một lúc lâu.

“Không phải, ông ta là Hầu gia.” Diệp Phi đứng trước cỗ quan tài, bên trong toàn là vàng bạc châu báu, còn có một bản chiếu thư.

Trên đó chính là ngọc tỷ của Chu U Vương đóng dấu.

Diệp Phi cảm thấy cạn lời.

Trước đây sao chưa từng nghe nói Bao Tự có quan hệ với vị Hầu gia nào?

Thảo nào lịch sử của mình trước giờ không tốt.

Hóa ra là do lịch sử của kiếp trước không đủ toàn diện.

Ngô Tà vội vàng đi tới, liền thấy chữ viết trong quan tài.

Đây là Hầu gia được Chu U Vương đích thân phong vào thời đó.

Nhưng vì trong hậu cung có tiếp xúc với Bao Tự, cuối cùng đã yêu

nàng.

Lúc đó, vị Hầu gia này có thể được phong Hầu là vì đã cứu Chu U Vương một mạng.

Để báo ơn, vua đã sai người ban thưởng.

Còn về cơ hội cứu được Chu U Vương, chính là do vị Diệp chân nhân này tính toán ra, cũng là ông ta đã trao cơ hội này cho vị Hầu gia.

Vì vậy hai người đã kết giao.

Giữa họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trên đó không viết rõ ràng.

Chỉ có thể nhìn ra từ những dòng chữ này.

Quan hệ của họ hẳn là rất tốt.

Nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

"Diệp Phi huynh đệ, anh định xử lý thế nào?" Bây giờ người có quyền quyết định nhất là Diệp Phi.

Dù sao thì mối quan hệ của người ta đã bày ra đó rồi.

"Gửi về lại, tôi sẽ bố trí trận pháp, vĩnh viễn không thể mở ra." Diệp Phi trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nói ra những lời này.

"Cũng tốt, chỉ cần không ra ngoài gây họa cho người dân là được rồi, những chuyện khác không quan trọng." Ngô Tà cũng tán thành.

Tiểu Ca nâng sát thi từ dưới đất lên, đặt vào trong quan tài.

Diệp Phi nhớ lại những câu chú mà hệ thống đã cho trước đây, hình như có câu chú có thể phong ấn đồ vật.

Hắn lấy ra một miếng vải từ trong túi, lại dùng máu Chân Long Huyết Mạch viết phù văn lên, cuối cùng đặt lên quan tài, đóng đinh lại.

Chẳng mấy chốc, trong quan tài truyền ra tiếng gầm gừ.

Chỉ có Diệp Phi nghe thấy một câu.

“Diệp Phi, ta hận ngươi, cô ấy sẽ không tha cho ngươi đâu.” Nói xong câu này, liền hoàn toàn im bặt. [Keng, chúc mừng ký chủ thành công phong ấn sát thi, nhận được phần thưởng một cây kẹo mút.] Diệp Phi nghe thấy kẹo mút, suýt nữa thì chửi mẹ nó.

Mẹ kiếp, đây mà là phần thưởng à?

Tôi cảm ơn cả nhà mày nhé?

Còn là kẹo mút nữa chứ, đùa nhau à?

Ngô Tà thấy sắc mặt Diệp Phi thay đổi liên tục, nghi hoặc nhìn Tiểu Ca, y lắc đầu.

Trong khi đó, Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư đang nghiên cứu cỗ quan tài, tiện thể chụp ảnh lại để về có cái báo cáo.

Diệp Phi vẫn còn đang chìm trong cuộc đối thoại với hệ thống.

“Cây kẹo mút này có tác dụng gì?

Có tác dụng gì chứ?” Diệp Phi chỉ thiếu nước tức giận nhảy dựng lên. [Ký chủ, ngài có thích phần thưởng này không?] “Nói nhảm, ai mà thích được chứ?

Có tác dụng gì?

Ở đây có trẻ con à?

Có thì cũng là ma, ma nhà ai mà ăn được kẹo mút?” Diệp Phi theo tiềm thức giải thích, sau đó như nghĩ ra điều gì đó.

“Cái kẹo này không phải là cho ma ăn đấy chứ?” [Ký chủ, đây là thứ mà bất kỳ sinh vật nào cũng có thể ăn, không chỉ riêng ma.] Câu nói này của hệ thống khiến Diệp Phi yên tâm hơn một chút.

“Thế còn tạm được.” Cuối cùng cũng có một thứ có chút tác dụng.

Ngô Tà thấy Diệp Phi không nói gì, khẽ hỏi: “Diệp Phi huynh đệ,

đi thôi, ở đây đã kết thúc rồi." "Ừm, đi thôi." Diệp Phi hoàn hồn, đi về phía cánh cửa đá phía sau.

Bây giờ cỗ quan tài đã bị đóng lại, cửa cũng tự động mở ra.

Tiền Tinh Vân, Quách giáo sư và Triệu đội trưởng, giờ phút này đã trải nghiệm được cảm giác "nằm không cũng thắng".

Hầu như không cần đến họ ra tay.

Cư dân mạng thấy cảnh quay của Diệp Phi và mọi người đã thay đổi, tiếng bàn luận lại vang lên.

"Các bạn nói xem, Diệp chân nhân này tại sao lại giúp vị Hầu gia kia?" "Ai mà biết được, tôi càng muốn biết, Diệp chân nhân này có phải là Diệp chân nhân thời Vạn Nô Vương không." "Tôi đoán là cùng một người, dù sao thì đại lão mới thật sự là người trường sinh, nếu không sao con sát thi kia lại nhận ra đại lão?" "Anh nói đúng, anh nhìn thấu đáo thật." "Tôi thật sự không biết nên nói gì cho phải." … Điện thoại của Phương giáo sư và Hoắc lão bây giờ sắp bị gọi cháy máy.

Những người này muốn liên lạc với Tiền Tinh Vân, nhưng không liên lạc được, chỉ có thể gọi vào điện thoại của Phương giáo sư và Hoắc lão.

"Các người muốn làm gì?

Đây là ý gì?" Sắc mặt Hoắc lão không được tốt lắm.

Mấy tổ chức nghiên cứu khoa học quốc tế này lại muốn nghiên cứu con sát thi kia.

Bọn họ điên rồi sao?

"Chúng tôi làm vậy là vì phúc lợi của nhân loại, lẽ nào các ông không muốn trường sinh bất lão sao?

Nếu có thể lấy được gen của con sát thi này, nhất định sẽ nghiên

cứu ra được.” Giáo sư ở đầu dây bên kia nói tiếng Trung lơ lớ.

“Ông nói bậy!

Thứ đó bây giờ đã bị phong ấn rồi, không ai được phép động vào, một khi nó thoát ra, trách nhiệm này ai gánh nổi?” Hoắc lão vẫn rất tôn trọng lịch sử, cũng tôn trọng quyết định của Diệp Phi.

Nếu không có Diệp Phi, cũng sẽ không tìm ra được giai đoạn lịch sử này.

Bây giờ những người này vì nghiên cứu gen, không ngần ngại mang con sát thi kia ra ngoài.

Nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?

“Hoắc giáo sư, ông đang từ chối tổ chức nghiên cứu khoa học quốc tế của chúng tôi sao?” Giáo sư bên kia bây giờ đang ép người.

“Tôi cũng không ngại nói cho ông biết, điều kiện này tôi sẽ không đồng ý.” Hoắc lão toát ra khí thế mạnh mẽ.

“Hoắc giáo sư, Đại Việt các ông định đối đầu với tổ chức nghiên cứu khoa học quốc tế của chúng tôi sao, Đại Việt các ông không muốn hợp tác nữa à?” Thái độ của giáo sư bên kia vô cùng tồi tệ.

“A… các người có bản lĩnh thì tự mình đi mà khiêng con sát thi ra, các người có mạng ra được hẵng nói.” Hoắc lão tức giận cười lạnh, không khách khí nói.

Các người có gan thì cứ đi.

“Chúng tôi Đại Việt sẽ tận mắt xem các người khiêng ra như thế nào.” Giáo sư bên kia có vẻ nghiến răng nghiến lợi.

Ý này là, Diệp Phi cũng sẽ không ra tay giúp đỡ sao?

Đây không phải là bảo họ đi nộp mạng à?

Chương 313

“Ông… Hoắc giáo sư, ông nhớ kỹ lời của mình đấy.” Giáo sư bên kia bây giờ đã không vui, liền cúp máy.

Phương giáo sư cũng vừa cúp máy.

“Hoắc giáo sư, bên ông không được, họ lại nhắm vào tôi rồi.” Phương giáo sư trong lòng bất đắc dĩ cười khổ.

“Đừng hòng, đây là lịch sử của Đại Việt, không ai được phép mang những thứ này đi, cấp trên cũng sẽ không đồng ý đâu.” Hoắc lão không cần nghĩ cũng từ chối.

Phương giáo sư gật đầu.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi và mọi người đi vào một hành lang.

Hai bên đều là vách đá, còn có đủ loại hoa văn, đa phần là những thứ của con gái.

Càng đi càng cảm thấy môi trường ở đây rất trẻ con.

Trên tường còn có những thứ như ngựa gỗ, được khảm vào đá, trông giống như một khu vui chơi thời cổ đại.

Cư dân mạng thấy những thứ ở đây, không khỏi nghĩ đến một cụm từ.

“Tôi bây giờ nghĩ đến một cụm từ, đó là ‘nhà trẻ kinh dị’, trên tường này có phải chỉ thiếu một chút vết máu nữa thôi không?” “Chứ còn gì nữa?

Tôi thật sự cũng nghĩ vậy.” “Tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh gáy, trong đầu xuất hiện một giọng nói, chính là tiếng khóc của trẻ

con, oa, thật sự nghĩ thôi cũng thấy rất kinh khủng." "Anh đừng nói nữa, nói nữa là tôi nổi da gà hết cả lên đây." "Mà này, tình hình của chúng ta bây giờ là sao?

Có phải đã vào một công viên kinh dị thời cổ đại không?" "Thật sự khó nói lắm." … Diệp Phi bất đắc dĩ cười một tiếng, bây giờ xem những lời của cư dân mạng này, cảm thấy rất thú vị, cũng coi như là giết thời gian trong lúc nhàm chán này.

Nhưng phải nói là, thật sự rất thú vị.

Mọi người đi đến một khu vườn có hàng rào gỗ, ở giữa còn có một ngôi nhà tranh.

Trong sân còn trồng rau, có một cái đình nghỉ mát, và cả đồ chơi trẻ con, đều được bày trong sân.

Trong nhà còn có tiếng cười đùa của trẻ con.

Cười rồi chạy ra ngoài, hai đứa trẻ đang nô đùa.

"Haha, chị xấu quá." Một bé gái mặc váy hồng cười ha hả đi ra.

Bé gái mặc váy xanh phía sau trông có vẻ điềm đạm hơn, cười lên lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Triệu đội trưởng và đồng đội theo bản năng bảo vệ các giáo sư phía sau.

Đây là lăng mộ, sao lại có hai đứa trẻ được.

Tiền Tinh Vân nhìn trang phục, kiểu dáng quần áo, và cả trâm hoa trên đầu chúng trông vô cùng tôn quý, trên người còn có trang sức, phần lớn đều là vàng bạc.

"Tại sao ở đây lại có hai đứa trẻ?

Thật kỳ lạ." Ngô Tà nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Chúng không phải người cũng không phải ma.” Diệp Phi cảm thấy thứ này thật đau đầu.

Nơi này khác với những ngôi mộ trước đây.

Sinh vật, yêu quái ở đây, cứ như được bổ sung thêm, cấp bậc cũng khác trước.

“Vậy chúng là gì?” Tiền Tinh Vân vừa hay nghe thấy lời của Diệp Phi, nhất thời có chút tò mò.

“Đây là một loài vật được truyền vào máu tim của cương thi, nửa người nửa thi.” Diệp Phi suốt chú ý đến nhịp thở của hai đứa trẻ này.

Mặc dù chúng đang điều chỉnh tần suất hô hấp, nhưng so với người bình thường vẫn còn kém xa, gần như là không có hô hấp.

“Chị ơi, có khách đến.” Bé gái mặc váy hồng vừa hay thấy một đám người đứng ngoài cửa, nghiêng đầu, mở to đôi mắt long lanh nhìn ra ngoài sân.

Khi nhìn thấy Diệp Phi, đôi mắt cô bé sáng lên.

“Anh Diệp Chân Nhân?

Thật sự là anh, cuối cùng chúng em cũng đợi được anh rồi.” Bé gái mặc váy hồng vừa nói vừa cười toe toét đi ra ngoài sân, chủ động kéo tay Diệp Phi.

Bé gái mặc váy xanh thấy Diệp Phi cũng vui mừng khôn xiết.

“Diệp chân nhân, anh đã gặp ba ba chưa?

Sao ba ba không đến cùng anh?” Bé gái mặc váy xanh chủ động mời họ vào sân.

Hai đứa trẻ cao chưa đến một mét, tự mình pha trà cho họ.

Nhìn thứ nước trà màu xanh lục này, Tiền Tinh Vân và Quách giáo

sư liếc nhìn nhau, cuối cùng nhìn sang Diệp Phi bên cạnh.

Họ vẫn chưa quên những thứ mà đám trộm mộ kia đã ăn trước đây, toàn là sâu rắn chuột bọ, sau đó biến thành rễ cây vỏ cây.

Bất kể là thứ gì, họ cũng không nuốt nổi.

Thấy Diệp Phi cũng không có ý định động vào, họ dứt khoát cũng không uống.

Hai cô bé loạng choạng bê điểm tâm ra.

"Anh Diệp Chân Nhân, ăn điểm tâm đi ạ." Tiểu Ca nhìn thấy điểm tâm trên bàn, những chiếc bánh màu đỏ như máu.

Phía trên còn thoang thoảng một chút mùi tanh của máu.

Phải giết bao nhiêu người mới có được lượng máu như vậy.

Diệp Phi nhìn thấy khóe miệng của hai đứa nhóc này vẫn còn vệt máu đỏ tươi.

Không cần nghĩ cũng biết hai đứa này đã uống không ít máu.

"Hai em tên là gì?" Diệp Phi không có một chút ấn tượng nào về hai đứa trẻ này.

"Anh Diệp Chân Nhân, em tên là Thư Nhi, em gái em là Hàn Nhi, anh quên rồi sao?" Cô bé mặc váy xanh lục cười rất ngọt ngào.

Nụ cười này đã thu hút một đám fan hâm mộ, chính là đông đảo cư dân mạng.

"Oa, đúng là những cô bé đáng yêu, nhà ai sinh được con gái dễ thương thế này thật là hạnh phúc." "Ha ha, còn phải nói sao, tôi nhìn thấy đứa trẻ này, rồi lại nghĩ đến con nhà mình, tôi đột nhiên nhận ra gen của mình có vấn đề gì không vậy?" "Khốn kiếp, mấy người tỉnh táo lại đi được không?

Bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này, hai đứa trẻ này không bình thường đâu, mấy người có nghĩ đến vấn đề này không." "Đúng vậy, một đám mê trai đẹp, mấy người không nghe đại lão nói gì à?

Hai đứa trẻ này là nửa người nửa thi, ở nơi này sao có thể là người tốt được?" "Đúng đúng, mấy người điên hết rồi sao?

Xem phim cương thi mà cũng không hiểu à?

Đây không phải người đâu, các bạn ơi." "Tỉnh lại đi....." ...

Giáo sư Phương nhìn thấy Diệp Phi và Ngô Tà đang giao tiếp với hai đứa trẻ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách không khỏi cảm thấy có chút căng thẳng.

Dù sao cũng là lần đầu tiếp xúc với loại sinh vật nửa người nửa thi này, nói không căng thẳng là nói dối.

"Hoắc lão, bây giờ tình hình thế nào, hai đứa trẻ này có phải là....." Giáo sư Phương trong lòng ít nhiều không có chút tự tin nào.

Nghe giọng điệu của hai đứa trẻ, dường như chúng sớm đã biết họ sẽ gặp được cha của chúng.

Còn liên tục hỏi han.

"Nếu không có gì sai sót, hai đứa trẻ này chính là con gái của vị hầu gia kia, máu cương thi này chắc chắn là do vị hầu gia đó làm." Hoắc lão trong lòng không khỏi có chút tức giận.

Bất kể vị hầu gia này yêu mộ chủ nhân ngôi mộ đến đâu, bản thân muốn trấn thủ lăng mộ thì thôi đi, nhưng sao lại có thể kéo cả con mình xuống nước?

Tại sao lại làm như vậy?

Ngay lúc đang trầm ngâm, điện thoại lại một lần nữa vang lên.

“Xem ra, bọn họ lại nhắm vào hai đứa trẻ này rồi.” Giáo sư Phương liếc nhìn qua, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Bọn họ muốn, cũng phải có vận may đó đã.” Hoắc lão nhếch miệng, trong lòng không hiểu sao lại thêm vài phần tức giận.

Không nghĩ ngợi gì liền cúp máy.

Trong lăng mộ.

“Tại sao các em lại ở đây?

Ai cho các em ở đây?” Diệp Phi không hề động đến trà và điểm tâm.

Đùa sao, ăn thứ này vào thì còn sống nổi không?

Chương 314

Đừng có mà mơ.

“Là cha, cha để lại cho chúng em một lá thư, bảo chúng em ở đây đợi cha, nhưng cha mãi vẫn không đến.” Hàn Nhi còn mang vẻ mặt oán trách.

“Cho tôi xem thư của cha em.” Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng.

Vị hầu gia này đúng là có tinh thần hy sinh, vậy mà lại hy sinh cả con gái mình.

Có đáng không?

Thư Nhi lấy từ trên người ra một lá thư, đưa cho Diệp Phi.

Ngô Tà, Tiểu Ca và Tiền Tinh Vân đều nghiêng đầu nhìn sang.

Phía trên đầu tiên là an ủi hai đứa trẻ, cuối cùng dặn dò chúng.

Bất kể là ai, đều không được đi vào.

Cho dù là Diệp Chân Nhân cũng vậy.

“Anh bạn Diệp Phi, đây là đặc biệt đề phòng cậu đấy.” Ngô Tà nói xong, không khỏi tò mò giải thích.

Diệp Phi cảm thấy cạn lời.

Đây là chuyện quái gì vậy.

“Muốn vào trong, xem ra rất khó.” Diệp Phi im lặng một lúc, đau đầu.

Hai đứa trẻ này nửa người nửa thi đã nhiều năm, e rằng năng lực chỉ hơn chứ không kém vị hầu gia kia.

Không phải là đánh không lại, mà là không nỡ ra tay.

“Anh Diệp Chân Nhân, anh đừng làm khó chúng em được không?

Anh đừng vào trong.” Tâm trí của Thư Nhi trưởng thành hơn Hàn Nhi một chút.

Cũng nhìn ra được ý đồ của Diệp Phi.

“Thư Nhi, tôi bắt buộc phải vào trong, các em tránh ra.” Diệp Phi hít sâu một hơi, trực tiếp bày tỏ lập trường và thái độ của mình.

“Anh, đừng làm khó chúng em.” Giọng điệu của Thư Nhi đã thay đổi.

Còn mang theo một chút lạnh lẽo.

“Em cũng đừng làm khó tôi, tôi sẽ đưa các em đến nơi các em nên đến, nơi này không phải chỗ các em nên ở.” Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng.

“Không được, em đã hứa với cha, sẽ ở đây đợi cha, không ai được qua.” Hàn Nhi tính tình nóng nảy, thấy Diệp Phi như vậy.

Trên người cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Trên mặt xuất hiện đủ loại hoa văn.

Đôi mắt trong nháy mắt biến thành màu đỏ rực.

Trên người mơ hồ toát ra khí màu đỏ rực.

Thư Nhi bên cạnh cũng vậy, chỉ là màu mắt của cô bé là màu trắng bạc.

“Anh Diệp Chân Nhân, đừng ép chúng em, đây là nhiệm vụ cha giao cho chúng em, không ai được qua.” Thái độ của Thư Nhi vô cùng kiên quyết.

Ngô Tà thấy vậy, liền kéo các giáo sư lùi về phía sau.

Rời xa nơi này.

Lỡ bị thương thì không hay.

Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê vẫn đứng ở phía sau.

Chuẩn bị sẵn sàng bảo vệ các giáo sư.

“Các em sớm đã không thuộc về nơi này, ở đây chỉ là một con rối, các em làm vậy khổ sở để làm gì.” Diệp Phi không hiểu, vị hầu gia này rốt cuộc muốn làm gì.

Mệnh lệnh này sao lại tuyệt tình đến vậy?

Sắc mặt Thư Nhi sững lại, sát khí trên người đang dần dần giảm bớt.

Cuối cùng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lâu không nói lời nào.

Cư dân mạng thực sự không thể chấp nhận được sự tương phản này.

“Mấy người lúc nãy đòi sinh con gái như thế này đâu rồi?

Mấy người còn sinh không?” “Khốn kiếp, không vạch trần người khác thì chết à, ai biết con bé này lật mặt nhanh thế, đúng là mở mang tầm mắt.” “Mọi người nói xem con bé này thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, liệu có chuyện gì không?” “Còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là có chuyện, tuy nói là một đứa trẻ, nhưng đã sống lâu như vậy, chuyện gì mà không biết chứ.” “Chết tiệt, đây không phải là cạm bẫy chứ.” “Rất có khả năng.” ...

Diệp Phi thấy thái độ của hai đứa trẻ đã mềm mỏng hơn.

“Tin anh đi, anh sẽ không hại các em đâu.” Diệp Phi tiếp tục giải thích.

Thư Nhi im lặng hồi lâu, cuối cùng nắm lấy tay em gái mình.

“Em gái, anh ấy nói đúng, chúng ta ở đây đã đợi lâu như vậy, cũng không thấy cha đâu, cứ tin lời anh Diệp Chân Nhân đi.” Thư Nhi trước tiên nhìn Hàn Nhi, sau đó lại nhìn Diệp Phi đối diện.

“Anh Diệp Chân Nhân, chúng em muốn ăn bữa cơm cuối cùng có được không?

Mọi người cũng ăn đi, đây là yêu cầu cuối cùng của Thư Nhi.” Đôi mắt long lanh của Thư Nhi lúc này mang theo ý cầu xin.

Diệp Phi im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu.

Thư Nhi lập tức vui mừng, kéo Hàn Nhi chạy vào sân sau.

Lấy rau củ trong đó bỏ vào giỏ.

Cuối cùng quay lại nhà chuẩn bị nấu cơm.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu thật sự muốn ăn sao?” Ngô Tà cảm thấy rất kỳ quái.

“Tôi ăn là được rồi, nhưng các cậu không được ăn.” Diệp Phi nhìn Ngô Tà với ánh mắt đầy ẩn ý.

Ngô Tà gật đầu, quyết định đưa Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu ra ngoài chờ.

Món này không phải ai cũng có thể thưởng thức được.

Diệp Phi ngồi trong lương đình yên tĩnh chờ đợi.

Anh lại tò mò về những loại rau củ này.

Ở đây không có nước, không có ánh nắng, rau này mọc lên thế nào?

Trầm ngâm một lát, anh đứng dậy đi qua.

Nhổ lên một cây cải thảo trước mắt.

Ngay dưới gốc cây cải thảo xuất hiện một cái đầu người.

Mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân đứng ngoài sân nhìn vào phòng livestream.

Vừa hay nhìn thấy thứ trong tay Diệp Phi.

Bụng Tiền Tinh Vân cồn cào.

Rau củ trồng bằng đầu người, thứ này còn ăn được sao?

Đặc biệt trên đó còn có máu, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến người ta buồn nôn đến chết.

"Thứ này, chính là đồ ăn của hai con bé đó sao?" Tiền Tinh Vân ôm bụng, cố nén cảm giác muốn nôn.

"Chắc là vậy." Ngô Tà cũng cảm thấy như thế.

Sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

"Lát nữa ngài Diệp Phi không phải cũng sẽ ăn chứ?" Đội trưởng Triệu có chút thương hại cho Diệp Phi.

Chương 315

Không biết thì thôi, bây giờ đã biết rồi, làm sao mà nuốt trôi được.

“Chắc là vậy.” Ngô Tà đứng ngoài sân, nhìn Diệp Phi quay lại lương đình ngồi xuống.

Không lâu sau.

Hai đứa trẻ bưng mâm ra, bên trong có cả mặn cả chay, trông rất bổ dưỡng. ...

Đương nhiên... ngoại trừ miếng thịt trông rất giống tay người, và cả những miếng tai bị cắt ra.

Khi những thứ này được bày lên bàn.

Cư dân mạng và Ngô Tà không thể nhịn được nữa.

Đây là ăn thịt người mà.

Nhìn bộ dạng này, chắc chắn đã ăn không ít.

Bình luận của cư dân mạng như tuyết rơi.

“Vãi, không được rồi, tôi vừa ăn thịt kho tàu xong, bây giờ tôi muốn...

ói.” “Tôi đang ăn gà quay đây, không hiểu sao, nhìn thứ này, tôi cứ có cảm giác mình cũng đang ăn thịt người, không được rồi, không ăn nữa, tôi phải vào nhà vệ sinh...” “Đây đâu phải là trẻ con, đây là ma quỷ, ăn thịt người mà thành thạo thế, đây không phải lần đầu nấu nướng rồi chứ.” “Khốn kiếp, đừng nói nữa, trong đầu tôi bây giờ toàn là thịt người, đại lão không lẽ cũng định ăn chứ?” “Các người phải tin đại lão, sẽ không ăn, tuyệt đối không ăn.” ...

Hoắc lão và giáo sư Phương đang ăn cơm hộp.

Vừa hay cũng có món thịt kho tàu.

Hai người nhìn nhau, tranh nhau chạy vào nhà vệ sinh, chuẩn bị nôn thốc nôn tháo.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn thấy những thứ ở đây, mặt không đổi sắc.

Bình tĩnh cầm đũa gắp rau bỏ vào miệng.

"Các em nấu rất ngon, bao nhiêu năm nay chỉ ăn những thứ này sao?" Diệp Phi không hề chê bai, cũng không ghê tởm.

Chỉ có sự bình tĩnh.

"Thỉnh thoảng có người đến đây, em liền dùng làm phân bón, thứ này còn ngon hơn cả những thứ trước đây, anh có thể thử, anh trai." Hàn Nhi còn ngây thơ giải thích.

Vừa nói vừa gắp thức ăn cho anh.

Thư Nhi ngồi bên cạnh, bình tĩnh ăn uống.

"Những thứ này, vẫn nên ăn ít thôi, nếu không ăn nhiều, sẽ giống như chúng, trở thành chất dinh dưỡng ở đây." Diệp Phi thấy hai đứa trẻ ăn ngon lành.

Cả hai đều đang cúi đầu, anh đột nhiên lên tiếng.

Đến khi hai đứa trẻ ngẩng đầu lên, những đường vân đáng sợ trên mặt lại xuất hiện.

Trong miệng còn có chất nhầy đen ngòm.

"Anh là anh trai, nể tình trước đây anh đối xử với chúng em không tệ, mới cho anh cơ hội này, để lại cho anh toàn thây, nhưng anh không biết trân trọng." Thư Nhi mang vẻ mặt tiếc nuối.

"Tôi cho các em cơ hội, chính là để các em cùng nhau ăn một bữa

cơm chia tay.” Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên một nụ cười khát máu.

Móng tay của hai chị em lập tức dài ra, thân hình cũng có chiều cao khác lạ.

Từ những cô bé đáng yêu trước đó biến thành cao hơn một mét.

Thậm chí còn cao hơn Diệp Phi một cái đầu.

“Đây mới là bộ dạng thật của các em.” Diệp Phi vừa nói xong, Tiểu Ca đã ra tay trước.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lao về phía Thư Nhi đang định vươn tay ra.

Móng tay của cô bé cũng bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt.

Rơi lả tả xuống đất.

Thư Nhi vốn đã đầy tức giận, bây giờ lại có một người đàn ông chém đứt móng tay của mình.

Lửa giận trong lòng càng bùng cháy.

Cô ta liền vồ về phía Tiểu Ca.

Hai người đánh nhau.

Ngô Tà và đội trưởng Triệu muốn lên giúp, nhưng đạn bắn vào người chúng.

Ngoài tiếng nổ, không có tác dụng gì cả.

Hàn Nhi thấy Thư Nhi đã ra tay, trong lòng cũng liều mạng, không tấn công Diệp Phi nữa.

“Máu cương thi của em là ai cho?” Diệp Phi vừa né tránh, vừa truy hỏi.

“Bớt nói nhảm đi, cha nói rồi, anh cũng không được vào, không ai được vào.” Hàn Nhi quyết không nói, tốc độ trên người cũng nhanh

hơn vài phần.

Diệp Phi nhìn bộ dạng của hai đứa trẻ.

Không khỏi cảm thấy rất đáng thương.

Chợt nhớ đến cây kẹo mút mà hệ thống đã cho trước đó.

Sờ sờ túi của mình.

Lấy cây kẹo mút bên trong ra.

Hàn Nhi đang tức giận khi nhìn thấy cây kẹo mút.

Động tác trong tay cũng dừng lại, đôi mắt như bị mê hoặc.

Cứ nhìn chằm chằm vào cây kẹo mút đối diện, bị nó thu hút.

Vô thức đưa tay ra nhận lấy cây kẹo mút trong tay Diệp Phi.

Vội vàng ngậm vào miệng.

"Tiểu Ca." Diệp Phi thấy Tiểu Ca vẫn đang đối đầu với Thư Nhi, liền ném cây kẹo mút trong tay ra.

Tiểu Ca nhận lấy, Thư Nhi nhìn thấy cây kẹo mút này cũng ngừng tấn công.

Theo bản năng nhận lấy, ngậm vào miệng.

Hai chị em đứng tại chỗ bắt đầu ăn kẹo.

Toàn bộ không khí rơi vào tình huống khó xử.

Cư dân mạng nhìn thấy hai người ăn kẹo mút ngon lành, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Nói chứ, đây là kẹo mút gì mà cương thi cũng thích ăn vậy?" "Không phải là kẹo trái cây gì đó chứ?" "Không phải, đồ mà đại lão lấy ra tuyệt đối không phải vật tầm thường, thứ này không chừng có gì đặc biệt, nếu không cũng không khiến hai đứa này mê mẩn như vậy." "Còn phải nói, tôi đã thấy rồi, hai cô bé đó nhìn kẹo mà mắt như

muốn dại đi.” “Không phải đâu, nhìn chúng ăn ngon quá, tôi cũng muốn ăn.” ...

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân hai người đi vào trong sân.

“Ngài Diệp Phi, chuyện gì vậy?

Sao lại thành ra thế này?” Tiền Tinh Vân đầy dấu chấm hỏi.

“Dù là nửa người nửa thi, cũng vẫn là tâm tính trẻ con, đối với kẹo vẫn rất có sức hấp dẫn.” Diệp Phi tùy ý bịa ra một lý do.

Khóe miệng giáo sư Quách giật giật.

Trước đây còn có thể nghiêm túc qua loa một chút, bây giờ ngay cả qua loa cũng lười rồi sao?

“Tiếp theo phải làm sao?” Ngô Tà thấy hai cương thi đều đang vội vàng ăn.

Trong mắt không còn thứ gì khác, dường như chỉ có kẹo.

“Hai đứa trẻ này đều là nửa người nửa thi, chỉ cần lấy máu cương thi ra là sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.” Diệp Phi lạnh nhạt giải thích.

“Cậu biết máu cương thi ở đâu không?” Ngô Tà cũng đã nghe qua phương pháp này, chỉ là muốn tìm ra vị trí chính xác của máu cương thi, rất khó.

“Tim.” “Tim.” Tiểu Ca và Diệp Phi đồng thời lên tiếng giải thích.

Chương 316

“Tiểu Ca, sao cậu biết?” Ngô Tà vô cùng tò mò.

“Lúc giao đấu đã chú ý thấy, nguồn năng lượng của hai cương thi này chính là ở tim.” Tiểu Ca liền xé một miếng áo trên người Thư Nhi.

Lộ ra vị trí trái tim.

Tại vị trí trái tim, xuất hiện một chấm đỏ.

Đang nhấp nháy không ngừng.

Diệp Phi và Ngô Tà đồng loạt cạn lời.

Tiểu Ca, cậu đúng là không phân biệt nam nữ có khác biệt gì cả.

Diệp Phi nhìn vào vị trí tim.

Lấy ra Bát Bảo Hồ Lô từ trên người.

Hút máu ở tim ra.

Khi máu cương thi bị hút ra.

Thân thể của hai đứa trẻ Thư Nhi và Hàn Nhi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Cuối cùng ngã ngửa ra sau, cơ bắp trên người cũng dần dần biến mất.

Cuối cùng biến thành một bộ xương.

Chỉ cao chưa đến một mét.

Ngôi nhà tranh và lương đình phía sau cũng biến mất.

Môi trường xung quanh cũng trở nên trống trải hơn nhiều.

Mọi người ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Máu cương thi trong Bát Bảo Hồ Lô mơ hồ có ý muốn va chạm.

"Hệ thống, máu cương thi này có vẻ rất hung bạo?" Diệp Phi hỏi trong lòng. 【Túc chủ, uống máu cương thi, có thể đổi lấy phần thưởng.】 Diệp Phi nhìn vào những thứ trong ô vật phẩm.

Đủ loại phần thưởng đều có, nhất thời do dự.

Khi nhìn thấy mục đề xuất hot, không khỏi kinh ngạc.

Đây là... cây gậy Thất Ức trong truyền thuyết?

Không thể nào?

Không được không được, nếu mất trí nhớ rồi, đến lúc đó làm sao hỏi ra được vấn đề.

Người ở đây dường như đều quen biết Diệp Phi. 【Túc chủ, Thanh Tuyền Thủy, có thể thanh tẩy mọi linh hồn.】 Diệp Phi thấy thứ trong bình sứ này, không khỏi có chút bất ngờ.

Thứ này và Vãng Sinh Chú có khác biệt gì sao? 【Thanh Tuyền Thủy, thanh tẩy linh hồn, khôi phục lý trí.】 Diệp Phi cảm thấy cái này còn đáng tin cậy.

Liền chọn cái này.

"Anh bạn Diệp Phi?" Ngô Tà thấy Diệp Phi mãi không động đậy, liền thúc giục.

Diệp Phi hoàn hồn, "Sao vậy?" "Chúng ta nên đi rồi." Ngô Tà thấy nơi đây tối om, cũng không có gì đáng xem.

Diệp Phi nghe vậy, liếc nhìn hai đứa trẻ trên đất.

Không nói gì.

Hai đứa trẻ này đã bỏ lỡ cơ hội luân hồi, không còn cơ hội nữa.

Mọi người thu dọn đơn giản, tiếp tục lên đường.

“Anh bạn Diệp Phi, hai đứa trẻ đó dường như rất thân với cậu, cậu thật sự không nhớ gì sao?” Ngô Tà bây giờ trong lòng càng thêm kiên định với suy nghĩ này.

Diệp Phi này chắc chắn là người bất tử.

“Tôi sao có thể nhớ được, chúng nhận nhầm người thôi, chỉ là ngoại hình rất giống, đừng coi là thật.” Diệp Phi nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

Nhưng cư dân mạng thì không tin.

“Mọi người có tin không?” “Tôi thì không tin, những người gặp trước đây đều nói quen biết đại lão Diệp Phi, đây rõ ràng là nhìn họ đi suốt chặng đường, nếu không sao lại có sự trùng hợp như vậy.” “Còn phải nói, tôi cũng thấy quá trùng hợp rồi, tuyệt đối không phải như đại lão nói đâu, ha ha ha.....” “Bây giờ đại lão đúng là một nhân vật trâu bò, không hổ là đại lão của chúng ta, nếu không sao lại biết nhiều lịch sử mà mọi người không biết như vậy?” “Có lý.” ...

Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Nếu anh nói mình chỉ là người xuyên không thì họ có tin không?

Chắc là sẽ nghĩ anh đang nói nhảm.

Thời buổi này đúng là không thể nói thật.

Nếu không sẽ bị coi là kẻ điên.

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy hai đứa trẻ đã biến thành xương cốt.

Đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Vừa hay điện thoại vang lên.

“Các người Đại Việt các người có ý gì?

Con sát thi trước đó không cho chúng tôi nghiên cứu thì thôi đi, tôi đã nói là muốn hai đứa trẻ này, các người lại giết chúng.” “Các người Đại Việt các người có phải là không muốn hợp tác với tổ chức liên hợp quốc tế của chúng tôi nữa không?” Hoắc lão nghe vậy, đối mặt với sự chất vấn của vị giáo sư đối diện, lửa giận trong lòng không sao dập tắt được.

Đây đúng là không coi người Đại Việt ra gì.

“Giáo sư Campnolo, ông có bị hồ đồ không, ông cũng đã thấy rồi, đây là lịch sử Đại Việt chúng tôi, những thứ này đều là di vật văn hóa của Đại Việt chúng tôi, từ bao giờ đến lượt các người ở đây hò năm hét sáu?” “Ông có phải quá coi trọng bản thân rồi không, bây giờ người đang liều mạng là người Đại Việt chúng tôi.” “Bất kể đối xử với những cương thi hay ma quỷ này thế nào, đều là chuyện của Đại Việt chúng tôi, các người không có bất kỳ tư cách nào để quản.” Giọng Hoắc lão đầy tức giận, khiến vị giáo sư đối diện cứng họng không nói nên lời.

“Giáo sư Hoắc, ông tốt nhất nên nhớ lời của mình, tổ chức liên hợp quốc tế của chúng tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các ông đâu.” Campnolo tức giận không nhẹ, lời nói đầy vẻ uy hiếp.

“Tổ chức quốc tế của các người cũng chưa chắc có thể gây ra mối đe dọa gì cho Đại Việt chúng tôi, đây thuộc về chuyện nhà của chúng tôi, ông dám can thiệp?

Không sợ người của các quốc gia khác chê cười sao?” Hoắc lão nói xong liền cúp máy, lời lẽ sắc bén.

“Hoắc lão, ông đúng là gừng càng già càng cay.” Giáo sư Phương giơ ngón tay cái.

“Lũ trẻ con vô tri, cũng dám bắt nạt Đại Việt ta, hừ.” Hoắc lão cảm thấy cả người khoan khoái hơn nhiều.

Tâm trạng cũng tốt lên không ít.

Đây là đạo lý mà Diệp Phi đã dạy cho ông.

Sau đó nhìn vào phòng livestream trước mắt.

Cảnh tượng trong mộ đã thay đổi.

Đi đến cuối con đường xuất hiện một lối đi bí mật.

Chính xác hơn là một đường hầm.

Trước mắt xuất hiện một vách đá cao lớn.

Ít nhất cũng phải cao bằng tòa nhà hai mươi mấy tầng.

Bên trong tối om, thỉnh thoảng còn có những âm thanh kỳ lạ.

Càng giống như tiếng quỷ khóc sói gào.

Kèm theo đó là những tiếng la hét thảm thiết.

Cư dân mạng nghe mà rợn cả người.

“Mẹ nó, đây có phải là tiếng quỷ khóc sói gào trong truyền thuyết không?

So với Vạn Nô Vương trước đây, tiếng này còn nặng nề hơn cả những tiếng quỷ khóc sói gào lần trước.” “Còn phải nói, bây giờ tôi nghĩ đến cảnh những con quỷ hỗn trước đây tụ tập như họp chợ là thấy cả người phát run.” “Mọi người nghe kỹ đi, hình như bên trong còn có tiếng khác, âm thanh này rất giống tiếng xích sắt.” “Có phải bạn nghe nhầm không, sao ở đây lại có tiếng xích sắt?

Chắc chắn là nghe nhầm rồi.” “Tôi cũng nghe thấy, hình như là tiếng xích sắt, còn có tiếng roi quất nữa.” “Lẽ nào ở đây có thứ gì đó?” ...

Chương 317

Diệp Phi nhìn những lời của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Phải nói, tai của những cư dân mạng này cũng thật thính.

Nhỏ như vậy mà cũng nghe được?

“Hay là vào xem thử đi, vào rồi sẽ biết bên trong có gì.” Ngô Tà cũng nghe thấy âm thanh bên trong, liền lên tiếng giải thích.

“Cũng được, chúng ta đi lên phía trước.” Đội trưởng Triệu vẫn theo thói quen đi đầu.

Nhưng chưa đi được vài bước, đã bị Tiểu Ca cản lại.

“Anh không thể đi trước.” Tiểu Ca mặt không cảm xúc lên tiếng.

Giọng nói lạnh lùng, không có chút hơi ấm.

“Hả?

Vì... vì sao?” Đội trưởng Triệu không biết tại sao, khi nhìn vào khuôn mặt vô cảm của Tiểu Ca.

Trong lòng lại cảm thấy rất đáng sợ.

Tiểu Ca lạnh lùng nói.

“Bên trong không phải là người, các anh đi trước sẽ gặp nguy hiểm.” Giọng Tiểu Ca kiên định.

“Đội trưởng Triệu, anh cứ nghe lời Tiểu Ca đi, nếu không lát nữa gặp nguy hiểm, chúng tôi cũng không có cách nào cứu anh.” Ngô Tà biết ý của Tiểu Ca, vội vàng giải thích.

“Được.” Đội trưởng Triệu cũng không cố chấp, chỉ cần ở phía sau âm thầm hưởng ké là được rồi.

Diệp Phi và Tiểu Ca đi lên phía trước.

Đi vào trong đường hầm.

Đầu tiên là một hang đá tối om.

Càng đi vào trong, quỷ khí xung quanh càng cảm thấy nồng đậm.

Tiểu Ca nhíu chặt mày.

"Quỷ khí ở đây rất nồng, phải hơn một ngàn con mới có mùi nặng như vậy." Tiểu Ca hiếm khi nói một hơi dài như vậy.

Diệp Phi cảm thấy bất ngờ nhìn y.

"Quỷ khí chưa chắc đã thật sự có quỷ, không chừng cũng có những thứ khác." Diệp Phi lại không cho rằng khả năng này không tồn tại.

Bao Tự trước khi chết, đủ loại kỳ trân dị bảo đều bị Chu U Vương thu thập tặng cho bà.

Cũng không thiếu một vài bảo vật.

"Ngoài Mộc Trần Châu ra, tôi thật sự không nghĩ ra được còn có thứ gì có thể có quỷ khí như vậy." Ngô Tà vừa hay nghe được những lời này, bổ sung.

"Vạn vật trên đời nhiều như vậy, sao cậu biết chỉ có Mộc Trần Châu mới có bản lĩnh như thế?" Diệp Phi lắc đầu cười.

Mọi người ngoài tiếng bước chân, chỉ còn tiếng hít thở.

Không còn xuất hiện âm thanh nào khác.

Càng đến gần, tiếng kêu gào bên trong càng rõ ràng.

Dường như nghe được tiếng roi da quất vào da thịt.

Khi đi đến một cửa hang, mọi người đều sững sờ.

Trước mắt xuất hiện một cảnh tượng giống như núi lửa.

Bên trong là một đám quỷ trần truồng, đang bị một kẻ cầm roi quất.

Vẻ ngoài vô cùng hung ác, chỉ quấn một thứ giống như da thú.

Buộc ở nửa thân dưới.

Trên đầu còn có mấy chiếc sừng mọc ngang trán.

Cây roi trong tay quất xuống nặng nề.

Có thể xem là một cảnh tượng địa ngục.

Cư dân mạng thấy vậy, không khỏi kinh hãi.

“Tôi chết rồi sao?

Còn xuống địa ngục?

Tôi có làm gì đâu?” “Cậu tự véo mình một cái là biết mình chết hay chưa, là biết mình có xuống địa ngục không, đừng hỏi tôi tại sao biết, tôi chỉ cảm thấy bây giờ đùi vẫn còn đau lắm.” “Mẹ ơi, đây chính là địa ngục trong truyền thuyết sao?

Tôi đúng là mở mang tầm mắt.” “Khốn kiếp, đừng nói nhảm nữa, đây không phải là thật chứ?

Đây là lăng mộ sao?

Hay là con đường thông đến địa ngục?” “Sao tôi không tin nhỉ?

Đây là giả, không phải thật đâu.” ...

Bình luận của cư dân mạng lúc này như bão tuyết lướt qua màn hình.

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy cảnh tượng này, không khỏi chấn động trong lòng.

Im lặng hồi lâu.

“Nếu để tổ chức quốc tế vào thì tốt rồi, cho chúng kiến thức một

chút về hình thức địa ngục của Đại Việt chúng ta, hừ, xem chúng chết thế nào.” Giọng Hoắc lão đầy vẻ chế giễu.

Giáo sư Phương đang kinh ngạc trước cảnh tượng này, liền liếc nhìn Hoắc lão.

Trước đây sao không biết Hoắc lão thù dai như vậy.

Nhưng phải nói, ý nghĩ này không phải là không có, không chừng còn thật sự có thể. ...

Trong lăng mộ.

“Đây là địa ngục sao?

Tầng thứ mấy?” Ngô Tà nheo mắt, có chút kinh ngạc.

“Đây là địa ngục núi lửa, nghe nói những người nhận hối lộ, đưa hối lộ ở dương gian, hoặc những kẻ tham ô tư lợi sau khi chết, đều sẽ bị đưa đến đây.” “Nhìn vào số lượng người này, người ở đây đúng là không ít.” Diệp Phi không quan tâm, sờ sờ cằm mình.

Phải nói, núi lửa này trông rất thật, không thể không thừa nhận.

Hiệu ứng này quả thật không tồi.

“Vậy bây giờ chúng ta qua hay không qua?” Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nói không kinh ngạc là nói dối.

“Nhìn vào trang sức của những người này, họ chắc cũng là người cổ đại, không lẽ cũng là người cùng triều đại với chủ nhân ngôi mộ này sao?” Giáo sư Quách nhỏ giọng hỏi Tiền Tinh Vân.

Về việc có qua hay không, đã không phải là điều ông có thể nghĩ đến.

Dù sao cũng là đi theo đại bộ phận.

“Chắc là vậy, trang phục của vị hầu gia kia cũng như thế này.” Tiền Tinh Vân gật đầu.

Trong đầu nhớ lại vị hầu gia trước đó.

Hai người nhỏ giọng thì thầm.

Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi ba người đang suy nghĩ xem có nên đi qua không.

Dù sao dưới cầu là dung nham, còn có những cái đầu lâu lộ ra.

Đáy mắt chúng đều đỏ rực nhìn họ.

Còn vươn ra những bàn tay chỉ còn xương.

Như là cầu cứu, lại như là uy hiếp.

Chương 318

“Những con quỷ dưới cầu này đều là những kẻ đại gian đại ác, bị đẩy đến đây, không ngừng chạy ở đây, nhìn từng linh hồn đi qua.” “Nếu có thể kéo được một người từ trên cầu xuống, người đó sẽ thay nó chịu khổ.” “Ba chúng ta đi qua thì còn dễ nói, nhưng các giáo sư thì sao?” Ngô Tà nhớ lại những dòng chữ trong bút ký, đột nhiên nhớ ra những thứ đã từng được ghi lại.

Không ngờ lại thật sự có.

Cổ nhân không lừa ta.

“Chúng tôi thì sao?” Tiền Tinh Vân không hiểu lắm.

“Đội trưởng Triệu và họ đều là lính đánh thuê, trên người còn có sát khí, những oan hồn này sẽ không dễ dàng tiếp xúc với họ, nhưng hai vị thì khác.” “Đã ngoài năm mươi, những thứ này rất dễ mê hoặc các vị, chuyện này không thể qua loa.” Ngô Tà hoàn hồn, sắc mặt ngưng trọng giải thích.

“Tiểu Ca, hay là chúng ta cõng các giáo sư qua đi, như vậy rất an toàn.” Diệp Phi liếc nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng không từ chối, mặt lạnh lùng cõng giáo sư Tiền lên lưng.

Tim của Tiền Tinh Vân như muốn bay ra ngoài.

Diệp Phi liền vác giáo sư Quách lên vai.

“Đi thôi.” Diệp Phi đi lên phía trước.

Giáo sư Quách đầu chúc xuống đất, cảm thấy máu trong não như dồn hết lên đầu.

Còn có chút lúng túng.

Lớn từng này tuổi lần đầu tiên bị vác đi.

Cả người đều cứng đờ.

Lo lắng nếu mình cử động lung tung, sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt gì cho Diệp Phi.

Chỉ có thể cứng đờ chờ được vác qua.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê phía sau thấy vậy không nhịn được cười.

"Mọi người đừng phân tâm, phải tập trung qua cầu." Ngô Tà nghe thấy tiếng cười, vội vàng lên tiếng giải thích.

"Được." Đội trưởng Triệu và những người phía sau cũng thu lại nụ cười, chuyên tâm qua cầu.

Cư dân mạng thấy giáo sư Quách được "ưu ái" như vậy, cuối cùng cảm thấy rất buồn cười.

"Ha ha, xin lỗi vì tôi đã cười không phúc hậu, giáo sư Quách và giáo sư Tiền cũng là những nhân vật lớn trong giới khảo cổ, chuyện này...

đúng là không ai dám đối xử với họ như vậy." "Ha ha, tôi cũng nghĩ vậy, xin lỗi vì tôi đã cười không phúc hậu, đúng là cười chết tôi." "Ha ha, bây giờ là tình huống gì vậy, mặc dù tình hình vô cùng nguy hiểm, mặc dù bây giờ đã không phải như chúng ta nghĩ, tôi thật sự không nhịn được." "Cái đó, mọi người nên kiềm chế một chút, tôi bây giờ có chút lo lắng, mọi người nhìn cây cầu này đi, độ rộng của nó chỉ đủ cho một bàn chân, như vậy sẽ rất nguy hiểm." ...

Một trong những cuộc đối thoại của cư dân mạng, khiến những người khác cảm thấy kinh ngạc.

Video về địa ngục lửa đã lan truyền trên các diễn đàn lớn của Đại Việt.

Gây ra một làn sóng xôn xao lớn.

Video Teng Teng: Lăng mộ Đại Việt lại thật sự xuất hiện địa ngục, đây rốt cuộc là lời nhắc nhở hay đang nói cho thế gian biết, địa ngục thật sự tồn tại?

App Douyue: Hình thức địa ngục cuốn hút tâm hồn người Đại Việt, có thật sự tồn tại không.

Phòng Chấn Động IU: Thế giới có tồn tại địa ngục không, nếu có, địa ngục này có phải là một trong số đó?

Nếu không, thì tưởng tượng này giải thích thế nào? ??

Các diễn đàn lớn đều đã bàn tán xôn xao.

Những cư dân mạng vừa xem video, vừa hay nhận được điện thoại của lãnh đạo.

Quà tặng đều bị trả lại.

Nguyên nhân là không muốn xuống địa ngục.

Cư dân mạng: ...

Cả diễn đàn đều đang nói về chuyện này.

“Tôi bây giờ xem video này, tôi đã sinh ra ảo giác rồi, đây có phải là đang nhắc nhở chúng ta, không nên làm chuyện xấu không?” “Chắc là vậy, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện này, tôi đang nghĩ, hình thức địa ngục này, có thật không?” “Chắc là có, tôi trước đây chỉ nghe nói qua, còn là thế hệ trước nói về mười tám tầng địa ngục, nhưng tin thì không có bao nhiêu.” “Lầu trên, bạn nói đúng.” ...

Mọi người trong lăng mộ còn chưa biết bên ngoài đã dấy lên một làn sóng nhiệt.

Diệp Phi đi ở đây, gần như là đi trên đất bằng.

Nhưng áp lực tâm lý của giáo sư Quách lại lớn hơn.

Bên tai truyền đến tiếng la hét thảm thiết của những con quỷ, còn có tiếng gào thét của những linh hồn dưới đầu.

Mỗi tế bào trên người đều đang căng cứng.

Chỉ sợ mình cử động lung tung, sẽ bị Diệp Phi ném xuống.

Tiểu Ca là người đầu tiên đến bờ bên kia.

Tiền Tinh Vân trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bình an tiếp đất là được rồi.

Sau đó lo lắng nhìn Ngô Tà và mấy người Diệp Phi.

Mặt cầu này thật sự quá hẹp, khoảng cách lại gần trăm mét.

Mỗi bước đi đều khiến người ta thót tim.

Những người lính đánh thuê sau lưng đội trưởng Triệu cũng căng thẳng không thôi.

Hít sâu một hơi, theo sát phía sau.

Cố gắng không nhìn những linh hồn dưới chân.

Nếu cảm thấy mắt cá chân bị ai đó nắm lấy, thì ném tiền giấy trên người xuống.

Đây là Ngô Tà đã đưa cho họ.

Đội trưởng Triệu đi được năm mươi mét, liền cảm thấy chân mình như bị thứ gì đó kéo lại.

Cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trên mu bàn chân xuất hiện một bàn tay toàn xương đang nắm lấy mình.

Cuối cùng lấy từ trong túi ra một xấp tiền giấy.

Rải ra.

Ngay lúc tiền giấy rơi xuống, bàn tay trên mu bàn chân cũng lập tức buông ra.

Đội trưởng Triệu cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà không hét lớn lên, nếu không thì khó xử rồi.

Cho đến khi người lính đánh thuê cuối cùng qua được.

Lòng Ngô Tà cuối cùng cũng yên tĩnh buông xuống.

Vừa quay người lại liền thấy những quỷ sai trước đó đang quất những linh hồn.

Tay cầm roi, hung hăng nhìn họ.

"Các ngươi là ai?

Dương thọ của các ngươi chưa hết, vì sao lại đến đây?" Giọng nói chói tai, khiến người ta cảm thấy màng nhĩ đau nhói.

Diệp Phi thấy vậy, đáy mắt trầm xuống.

Những linh hồn này thật sự là quỷ sai sao?

Sao nhìn kỳ lạ thế này.

Trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ.

"Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, không có ý định làm phiền." Ngô Tà cũng là lần đầu tiên giao tiếp với quỷ sai.

Giọng nói còn có chút căng thẳng.

"Nơi này không phải nơi các ngươi nên đến, các ngươi từ đâu đến, thì quay về đó, nếu không chúng ta sẽ không khách sáo." Linh hồn nói rồi vung roi trong tay, quất xuống chân Ngô Tà.

Xuất hiện một vết hằn lớn, còn bốc lên từng làn khói xanh.

Chương 319

“Chúng tôi chỉ đi ngang qua, lẽ nào cũng không được sao?” Ngô Tà cảm thấy những linh hồn này thật sự không nói lý lẽ.

“Không được, cút ra ngoài.” Linh hồn nói rồi định tiếp tục quất roi vào người Ngô Tà.

Chỉ là chưa kịp rơi xuống người Ngô Tà, đã bị Diệp Phi bắt lấy.

“Ngươi còn chưa đủ tư cách.” Diệp Phi sau đó dùng sức, kéo linh hồn đến trước mặt mình.

Lấy ra Văn Vương Tiên từ trên người.

Sau đó quất mạnh vào người nó.

“Một du hồn cũng dám giả mạo quỷ sai, ai cho ngươi lá gan đó?” Diệp Phi liền dùng sức quất oan hồn này.

Linh hồn phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Chỉ thấy những linh hồn xung quanh đang định xông lên khống chế người đàn ông này.

Nhưng chưa kịp tiếp xúc với Diệp Phi, Tiểu Ca đột nhiên ra tay.

Vệt máu trên lòng bàn tay, vừa hay văng lên người chúng.

Trên người chúng liền bắt đầu bốc lên khói xanh.

Còn có tiếng xèo xèo.

Những linh hồn này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Anh bạn Diệp Phi, đây là.....” Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Suỵt..... chờ là được rồi.” Diệp Phi cố ý ra hiệu cho cậu, bảo cậu

đừng nói gì.

Nhưng cảnh tượng này, đã làm kinh ngạc những cư dân mạng.

“Mẹ nó, đại lão của tôi sắp lên trời rồi, đây là quỷ sai phải không?

Nói đánh là đánh?” “Không phải đã nói rồi sao, đây không phải quỷ sai, đây là đồ giả.” “Đúng vậy, bạn tin đại lão hay tin mắt mình, bạn phải suy nghĩ cho kỹ, những gì bạn thấy chưa chắc đã là thật, nhưng đại lão sẽ không lừa bạn đâu.” “Đúng đúng, cứ tin đại lão đi.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão chăm chú nhìn cây roi trong tay Diệp Phi.

Lần đầu tiên thấy Diệp Phi ra tay ác như vậy.

“Diệp Phi chắc là cố ý làm vậy, dường như muốn dẫn dụ thứ gì đó ra.” Giọng Hoắc lão rất chắc chắn.

Giáo sư Phương cũng ở bên cạnh tỏ vẻ đồng tình.

Trong lăng mộ.

“Ngươi đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta thật sự là quỷ sai, ta từ lúc làm quỷ đã luôn làm công việc này.” Oan hồn vội vàng cầu xin tha thứ.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người lính đánh thuê đã nóng đến mồ hôi nhễ nhại.

Mắt nhìn những oan hồn trần truồng.

Một vẻ mặt đau khổ, yên lặng đứng trên đống núi lửa.

Không ai dám động đậy.

“Chúng ta muốn vào trong, các ngươi không muốn hồn bay phách tán thì tránh ra.” Diệp Phi liền rút cây roi trong tay lại.

Lạnh lùng nhìn chúng.

“Không được, chúng ta dù chết, cũng không thể để các ngươi qua.” Oan hồn như không nghe thấy gì, thái độ rất kiên quyết.

Đáy mắt Diệp Phi trầm xuống.

Chỉ thấy từ một cửa hang tối om phía trước, xuất hiện một sợi xích sắt đen to lớn.

Muốn trói Diệp Phi lại.

Nhưng chưa kịp tiếp xúc với Diệp Phi, Tiểu Ca đã ra tay trước.

Đánh rơi sợi xích xuống đất.

Phát ra tiếng loảng xoảng.

“Ta còn tưởng ngươi sẽ không ra.” Diệp Phi cười khẩy nhìn sợi xích trên đất.

Chất liệu của thứ này rất đặc biệt, nghe nói là được làm từ một loại huyền thiết.

Phải nói, con dao của Tiểu Ca vẫn rất lợi hại.

Thứ này, dễ dàng chém đứt.

Thật hiếm có.

“Các ngươi không nên tự ý đến đây, đây không phải nơi các ngươi nên đến.” Một giọng nói hùng hậu từ trên trời truyền xuống.

Giọng điệu trầm thấp, còn có một loại uy nghiêm.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người lính đánh thuê phía sau lúc này nghe thấy âm thanh này.

Cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Oan hồn đang bị hành hạ lúc này đã ngất đi.

Chính xác hơn là bị chấn động đến ngất.

“Mọi người bịt tai lại, đừng nghe.” Ngô Tà vội vàng quay người nhìn các giáo sư.

Tiền Tinh Vân và những người lính đánh thuê phía sau, vội vàng bịt tai lại.

Ngay cả cư dân mạng cũng bị âm thanh này mê hoặc.

“Khốn kiếp, sao đầu tôi đau quá, tôi cứ có cảm giác mình sắp thăng thiên rồi.” “Không phải cậu suýt thăng thiên đâu, tôi cũng cảm thấy sắp thăng thiên rồi, tôi bây giờ đã tắt tiếng rồi.” “Tôi cũng vậy, nếu không tôi thật sợ bị đưa đi.” “Nhìn đại lão người ta kìa, mặt không đổi sắc, đúng là lợi hại.” “Tôi và đại lão không cùng đẳng cấp, tôi chỉ cần nhìn đại lão trâu bò là được rồi.” ...

Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi mặt không đổi sắc nhìn thẳng về phía trước.

Xuất hiện một vị tướng quân uy vũ, trên mặt còn có một chiếc mặt nạ lớn.

Trên người bốc lên khói đen.

Quỷ khí rất nồng đậm.

Ngay cả con ngựa dưới háng cũng mang theo khí đen nồng nặc.

“Ngươi là ai?” Đáy mắt Ngô Tà trầm xuống.

Diêm La sao?

Không giống, trông chỉ là một vị tướng quân thôi.

Bây giờ tướng quân cũng có thể giả mạo sao?

“Các ngươi lập tức quay về, không được tự tiện xông vào, nếu không giết không tha.” Tướng quân nói rồi rút bảo kiếm từ trên lưng ngựa.

Trên đó còn có quỷ khí nồng đậm.

Diệp Phi không khỏi cảm thán, phụ nữ đẹp đúng là có lợi.

Bao nhiêu anh hùng vì bà, không tiếc trở thành người giữ mộ.

“Các ngươi tự ý xây dựng địa phủ, thật là to gan.” Diệp Phi lạnh lùng lên tiếng.

Tướng quân nhìn thấy, trong ba người này chỉ có Ngô Tà là yếu nhất.

Liền thúc ngựa, xông về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao xông ra trước.

Diệp Phi lấy khẩu súng trong tay Ngô Tà.

Nhỏ một giọt máu vào họng súng.

“Lát nữa gặp nguy hiểm, thì nổ súng.” Ngô Tà lúc đầu không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Nhưng khi thấy những con quỷ bị roi quất trước đó, và những linh hồn đã bị Tiểu Ca dạy dỗ một trận đều đứng dậy.

Chương 320

Cuối cùng cũng hiểu đây là ý gì.

“Ngao.....” “A.....” Diệp Phi nhìn những linh hồn này, không cần nghĩ cũng biết những con quỷ này đều là thuộc hạ của Chu U Vương.

Rõ ràng đều là binh lính, bây giờ lại trở thành vật hy sinh giữ mộ.

Thật là đáng buồn.

Diệp Phi lấy ra Thanh Tuyền Thủy mà hệ thống đã cho, nhỏ một giọt lên người con quỷ gần mình nhất.

Trên người con quỷ bị nhỏ một giọt Thanh Tuyền Thủy.

Quỷ khí lập tức biến mất.

Quần áo trên người cũng có sự thay đổi, sừng trên đầu dần dần lặn xuống.

Trong mắt dần trong sáng trở lại.

Diệp Phi thấy vậy, không khỏi cảm thán sự độc đáo của Thanh Tuyền Thủy này.

Phải nói, thật là lợi hại.

Cư dân mạng thấy tình huống này không khỏi kinh ngạc.

“Mẹ nó, đại lão lợi hại quá, thật sự quá lợi hại, đây là nước gì vậy?

Thần thủy à?” “Còn phải nói sao, tôi lần đầu tiên thấy loại nước thần kỳ này, đây là nước gì?

Thật là lợi hại.” “Khốn kiếp, đây là thứ gì vậy, sao lại lợi hại như thế?

Đại lão uy vũ.” “Không không không, tôi còn tò mò hơn, sao người này lại biến thành quỷ sai?

Chuyện gì vậy?” “Cậu vội gì, lát nữa sẽ biết.” ...

Ngô Tà che chắn cho các giáo sư phía sau.

Thấy những linh hồn xung quanh ngày càng nhiều, mày nhíu chặt.

Tiểu Ca đang đối đầu với quỷ tướng quân, hai người khó phân thắng bại.

Diệp Phi đột nhiên nhớ đến lúc rảnh rỗi trước đây, đã mua một khẩu súng nước đồ chơi.

Đổ Thanh Tuyền Thủy vào súng nước.

Bắn về phía những linh hồn này.

Quả nhiên, khi những linh hồn này tiếp xúc với Thanh Tuyền Thủy.

Từng người một ngã xuống đất, cuối cùng khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nhưng mãi không có hành động gì.

Ngô Tà nhìn thấy Diệp Phi đang ngầu lòi chơi súng nước, không khỏi có chút cạn lời.

Nếu là súng thật thì không chừng sẽ rất ngầu.

Súng nước này thật sự có chút không vừa ý.

Quỷ tướng quân thấy tiểu binh của mình đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lửa giận trong lòng bùng cháy.

Quỷ khí trên người càng đen kịt đáng sợ.

Thấy bộ dạng của Diệp Phi, đáy mắt càng đỏ rực đáng sợ.

Bảo kiếm trong tay vung mạnh một cái, Tiểu Ca né ra sau.

Một bóng đen lướt qua đuôi mắt y.

Liền thấy quỷ tướng quân đã xông qua.

“Diệp Phi.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân thấy bộ dạng sát khí đằng đằng của quỷ tướng quân.

Tim đập thót một cái.

“Ngài Diệp Phi.” “Diệp Phi.” Những người lính đánh thuê phía sau vô thức hét lên.

Diệp Phi cất khẩu súng nước trong tay, trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Rút Văn Vương Tiên ở thắt lưng ra, nhưng trên Văn Vương Tiên còn có ngọn lửa màu vàng kim.

Diệp Phi mặt lạnh lùng, ngầu lòi quyến rũ.

Ngay lúc quỷ tướng quân sắp xông đến.

Cây roi trong tay Diệp Phi vung lên một cách đầy phong độ.

Khí thế trên người quỷ tướng quân, lập tức giảm đi một nửa.

Cả người và ngựa đều bị một roi quất trúng.

Cùng nhau ngã xuống đất.

Trên người cũng dính phải Tam Muội Chân Hỏa.

Thân thể của quỷ tướng quân trong nháy mắt bị Tam Muội Chân Hỏa bao phủ.

Ngay sau đó là tiếng la hét thảm thiết chói tai.

Vang vọng khắp không gian.

Không lâu sau, đã bị ngọn lửa thiêu rụi sạch sẽ.

Không để lại một chút tro bụi.

Ngô Tà và Tiểu Ca đều ngây người.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người lính đánh thuê phía sau.

Ngơ ngác nhìn quỷ tướng quân trên đất.

Chỉ một chiêu... chỉ một cái, đã giải quyết xong quỷ tướng quân này.

Bộ dạng vừa rồi... thật sự rất ngầu.

Phòng livestream rơi vào im lặng chết chóc.

Trong đầu những cư dân mạng này đều là cú vung roi đầy phong độ của Diệp Phi.

Cây roi đầy ngọn lửa màu vàng kim.

"Mẹ nó, đại lão ngầu quá, chết tiệt, lão tử sắp cong rồi, có thể làm người phụ nữ của anh ấy không?

Tôi làm phụ nữ cũng được." "Khốn kiếp, tôi nói tôi bị đại lão bắt mất hồn rồi các người có tin không?

Tôi thật lòng cảm thấy trong lòng trong mắt chỉ có đại lão thôi." "Đừng nói cậu, khó trách mấy cô gái nhỏ đều thích người như đại lão, đổi lại là tôi, tôi cũng thích, khoảnh khắc này, tôi biết thế nào là cảm giác an toàn." "Ha ha, chính xác, chính xác, tôi có rảnh nhất định phải hỏi yêu cầu chọn vợ của đại lão là gì, tôi bây giờ đi chuyển giới ngay." "Mấy người tỉnh táo lại đi được không?" "Cậu là thẳng nam, nhìn là biết thẳng nam." "Mọi người không tò mò sao, tại sao đại lão lại dùng roi với quỷ tướng quân này, còn dùng thứ nước thần kỳ đó với những linh hồn khác?" "..." ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão lúc này há hốc mồm nhìn màn hình máy tính.

“Diệp Phi này đúng là khiến người ta mở mang tầm mắt, chưa từng khiến tôi thất vọng.” Giáo sư Phương cuối cùng cười bất lực.

Hoắc lão cũng ở bên cạnh cười nhẹ.

Thật vậy.

Khoảnh khắc này, trái tim thiếu nữ dâng trào.

Trong lòng đang tính toán, có nên gả cháu gái mình cho cậu ấy không.

Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lúc này đã hoàn hồn.

Chương 321

Đầu tiên là nhìn những linh hồn đã từ từ đứng dậy, cuối cùng đi đến bên cạnh Diệp Phi.

"Ngài Diệp Phi, sao những linh hồn này lại biến thành như vậy?" Chủ yếu là ông rất muốn hỏi, tại sao không trực tiếp giết chúng?

"Những linh hồn này lúc còn sống đã bị tẩy não, cho nên sau khi chết liền bị đưa đến đây, còn về quỷ tướng quân này, hắn không phải người, cũng không phải hồn." Diệp Phi nói thật, lướt qua từng linh hồn.

"Quỷ khí trên người là sao?" Sắc mặt Tiểu Ca trầm trọng, y sẽ không cảm giác sai.

"Là quỷ khí, nhưng cũng chỉ là quỷ khí." Diệp Phi lạnh nhạt giải thích.

Ngô Tà cũng rơi vào trầm tư, trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

"Ý của cậu là, hắn chỉ là do quỷ khí ngưng tụ thành, chứ không phải vì trở thành linh hồn rồi mới xuất hiện quỷ khí?" Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên, đầy vẻ tán thưởng.

Ở kiếp trước, anh đã biết Ngô Tà rất thông minh.

Bây giờ xem ra, lời đồn không sai.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người nhìn nhau.

Nghe như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu.

Cũng không tiện trực tiếp hỏi.

Diệp Phi nhìn 'quỷ sai' dưới chân.

Đã bắt đầu khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Phi, từ sự mơ màng trước đó, đã biến thành vui mừng.

“Diệp Chân Nhân?

Ngài thật sự đã trở về?

Chúng tôi cuối cùng cũng đợi được ngài.” Giọng của linh hồn tràn đầy vui mừng, âm lượng cũng tăng lên không ít.

Những linh hồn khác xung quanh khi nghe được tin này, hớn hở nhìn Diệp Phi.

Từng người một đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Như là nhìn thấy cứu tinh.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy Diệp Phi bị vây quanh, khóe miệng giật giật.

“Tiểu Ca, đây là tình huống gì, cậu có hiểu không?” Tiểu Ca trước tiên bình tĩnh liếc nhìn Ngô Tà.

Môi mỏng khẽ mở.

Lạnh lùng đáp lại mấy chữ.

“Họ quen nhau.” Ngô Tà càng thêm cạn lời.

Đúng là hỏi nhầm người.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cảm thấy mình hoàn toàn là người ngoài cuộc.

Vậy vấn đề là, chuyện này bây giờ còn liên quan đến họ không?

Cổ vật cũng không thấy, di tích lịch sử cũng không thấy.

Chỉ thấy toàn là quỷ.

Diệp Phi bình tĩnh nhìn những linh hồn này vây quanh mình.

“Tại sao các ngươi lại biến thành như vậy?” Những linh hồn này nghe thấy câu hỏi này, sự vui mừng trên mặt biến mất.

“Chúng tôi sau khi được hầu gia chọn, đã đưa chúng tôi vào một căn nhà nhỏ, cho chúng tôi ăn rất nhiều thứ màu đen.” “Lúc đó ngài đã nói, ngài sẽ quay lại đưa chúng tôi đi, chúng tôi cứ nghĩ, ngài sẽ không đưa chúng tôi đi nữa.” Một trong những linh hồn nói đến đây, trong mắt đầy vẻ thất vọng.

“Ý của ngươi là, trước khi các ngươi chết ta đã gặp các ngươi rồi sao?” Diệp Phi bây giờ đã hoàn toàn hoang mang.

Sao người ở các triều đại đều quen biết Diệp Phi vậy?

“Chúng tôi chết rồi sao?

Ý của ngài là, chúng tôi đã chết rồi?” Một linh hồn khác đáy mắt lóe lên vẻ hoảng sợ và bất an.

Cuối cùng quy về bình tĩnh.

Bản thân đã trải qua những chuyện đó, sao có thể còn sống được?

“Diệp Chân Nhân, bây giờ ngài có phải là đưa chúng tôi đi không?” Linh hồn đầu tiên khôi phục lại thần trí, vội vàng lên tiếng hỏi.

“Ừm.” Diệp Phi nhìn những linh hồn này, không nỡ lòng, khẽ gật đầu.

“Tốt quá rồi, chúng ta cuối cùng cũng có thể rời khỏi đây.” Những linh hồn này từng người một đều lộ ra vẻ vui mừng.

“Diệp Chân Nhân, ngài có muốn tiếp tục đi vào trong không?

Vậy các ngài nhất định phải cẩn thận, ở đây có một luồng khí tức rất mạnh, khiến chúng tôi mất đi lý trí, ngài phải cẩn thận.” Linh hồn đầu tiên không yên tâm dặn dò.

“Là khí tức gì?” Ngô Tà vội vàng hỏi.

“Tôi cũng không biết, chỉ là một luồng quỷ khí màu đen, mỗi lần tôi khôi phục lại một chút thần trí, sẽ có một luồng khí đen rót vào cơ thể tôi.” “Sau đó thì không biết gì nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết.” Linh hồn im lặng một lúc, chậm rãi lên tiếng giải thích.

“Là vậy sao?” Ngô Tà nhíu chặt mày, rơi vào trầm ngâm.

“Bây giờ tôi sẽ đưa các ngươi rời khỏi đây, đi đầu thai làm người lại đi.” Diệp Phi miệng niệm Vãng Sinh Chú.

Chỉ thấy những con quỷ này cuối cùng từ từ biến mất.

Cả cái gọi là địa ngục đã trống rỗng.

Tiếng quỷ khóc sói gào trước đó cũng biến mất.

Cư dân mạng đối với thân phận của Diệp Phi chính thức nghi ngờ.

“Mọi người nói xem đại lão bao nhiêu tuổi rồi?” “Cái này... tôi cứ tưởng là chưa đến hai mươi tuổi, nhưng bây giờ tôi đã không thể ước tính được nữa, không chừng đã đạt đến mấy ngàn tuổi rồi?” “Còn phải nói, nếu không thì sao quỷ và quân vương trong những lăng mộ này lại quen thuộc với đại lão Diệp Phi như vậy.” “Kệ đi, tôi bây giờ đã đầy sùng bái với đại lão rồi, tôi quyết định rồi, sau này tìm chồng sẽ tìm theo hình mẫu của đại lão.” “Bạn mơ đi, đại lão là độc nhất vô nhị, không có người thứ hai đâu, điều kiện đầu tiên là phải sống lâu, sống đến hơn một trăm tuổi đã là ông già rồi, bạn còn nói nhảm gì nữa.” “Ha ha, đúng vậy, bạn cứ từ bỏ đi.” ...

Diệp Phi nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Nội tâm càng thêm cạn lời.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy núi lửa ở đây đều là thật.

Thúc giục rời đi.

Nhưng Diệp Phi không muốn, lửa có sẵn, không dùng thì phí.

Chuẩn bị trổ tài, làm một bữa ngon.

Ngô Tà chép miệng, phải nói, thật sự có chút đói rồi.

Đám lính đánh thuê ở phía sau chờ ăn ngon.

Diệp Phi đang nấu cơm, trong đầu xuất hiện giọng nói của hệ thống. 【Ting, túc chủ có muốn mở nhiệm vụ mới, siêu độ một vạn oan hồn không?】 "Có phần thưởng gì?" Động tác trên tay Diệp Phi không giảm, tiếp tục rửa thịt trong tay. 【Hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được ba viên Khởi Tử Hồi Sinh Đan.】 【Khởi Tử Hồi Sinh Đan: Chỉ cần thân thể lành lặn, trong vòng mười hai giờ liền có thể khởi tử hồi sinh.】 "Thứ này không tệ, ta nhận." Diệp Phi nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Không nghĩ ngợi gì liền đồng ý.

Nửa giờ sau.

Một nồi mỹ thực đã được làm xong.

Còn có một ít là con rết trước đó.

Những người này chưa được ăn món này.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách là lần đầu tiên ăn những thứ thuộc ngũ độc.

Nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hai người nhìn đội trưởng Triệu và những người khác ăn ngon lành, trong lòng cũng liều mạng.

Mắt nhắm lại, miệng mở ra, liền ăn thứ đó vào.

Chương 322

Càng ăn vị càng thơm.

Sau khi ăn no uống đủ, mọi người tiếp tục đi vào trong.

Vừa đi qua phía sau cửa đá, liền cảm thấy một trận lạnh buốt.

Nghe thấy vẫn là tiếng roi quất lạnh lẽo, còn có tiếng chửi mắng.

Ngay sau đó vẫn là tiếng quỷ khóc sói gào.

Bây giờ những người này đã quen với tiếng quỷ khóc sói gào này.

"Diệp Phi, quỷ khí càng ngày càng nặng." Bước chân Tiểu Ca hơi dừng lại, lạnh nhạt hỏi.

"Ừm." Diệp Phi gật đầu.

Nhiệt độ cũng bắt đầu giảm xuống.

"Tôi nghĩ tôi biết bên trong là gì rồi." Ngô Tà cảm thấy hàn khí càng ngày càng nồng, kéo chặt áo trên người.

Giọng nói run rẩy.

"Là gì?" Tiền Tinh Vân vừa hỏi xong, liền nghe thấy tiếng "cách cách" dưới chân.

Cúi đầu nhìn xuống, mới thấy rõ, đây là những tảng băng.

Đã bị mình giẫm thành vụn băng.

Vỡ thành nhiều mảnh.

"Chỗ này không phải là núi băng đấy chứ?" Sắc mặt giáo sư Quách đã đỏ bừng vì lạnh, lẩm bẩm nói.

"Đúng là địa ngục núi băng, trong bút ký có ghi lại." "Những kẻ ngoại tình, những người nghiện cờ bạc, đều sẽ bị nhốt ở đây cho đến

khi đông thành đá.” Ngô Tà tiếp lời giáo sư Quách, khẳng định chắc nịch.

Đi vào sâu nhất, một ngọn núi băng cao hơn mười mét hiện ra.

Rất nhiều người trần truồng bị trói trên cột.

Người nào người nấy lạnh đến run rẩy toàn thân, ngay cả hơi thở cũng bốc ra khói trắng.

Thậm chí có những quỷ hồn đã bắt đầu đông thành băng từ chân lên.

Còn có một đám quỷ hồn khác đang bị quỷ sai dùng roi quất, lùa lên đỉnh núi băng.

Cả đoàn nhìn thấy một hàng dài như rồng rắn.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đều chết lặng.

Sắc mặt cũng tái nhợt hơn trước rất nhiều.

“Những thứ này cũng là do vị Hầu gia kia làm sao?

Tại sao phải làm như vậy?” Tiền Tinh Vân thật sự không thể hiểu nổi.

“Có lẽ là cố ý tạo ra ảo giác như vậy, mục đích là hy vọng những người tiến vào có thể biết khó mà lui.” Ngô Tà cũng chỉ đưa ra một phỏng đoán.

Nhưng cụ thể có phải vậy không thì vẫn chưa biết.

“Có lẽ cũng không chỉ đơn giản như vậy.” Diệp Phi nhìn quỷ khí trên người những quỷ hồn này, còn đậm đặc hơn trước.

Có lẽ cũng là để duy trì sự cân bằng.

Cần những con quỷ này đi hấp thụ quỷ khí. .....

Cư dân mạng không hiểu lời của Diệp Phi và Ngô Tà.

“Vãi, núi băng này quỷ còn không chịu nổi nói gì người, mấy đại lão không thấy lạnh à?” “Mày chú ý cái gì thế?

Giờ là chuyện lạnh hay không à?

Chẳng lẽ không phải là vấn đề của mấy con quỷ này sao?

Sau này vẫn nên làm người cẩn thận đi, không thì xuống địa ngục thật đấy.” “Khỉ thật, xem ra mày sợ rồi đúng không?” “Không phải sợ, mà là cảm thấy có những lúc, làm người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, đừng đi sai đường.

Nếu mà ngoại tình thì có phải sẽ đến núi băng này không?” “Chứ còn gì nữa, đã thành quỷ rồi, cuối cùng lại bị đông thành đá, ái chà, lạnh quá.” “Giờ tôi cai luôn cả kem rồi, càng xem càng thấy lạnh không chịu nổi.” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy lời của đám cư dân mạng này, khóe miệng đồng loạt giật giật.

“Thảo nào có lúc Diệp Phi lại cạn lời như vậy, đổi lại là tôi, với cái tư duy này của đám cư dân mạng, tôi đoán tôi cũng sẽ cạn lời.” Giáo sư Phương bất đắc dĩ giải thích.

“Chuyến đi lăng mộ lần này cũng không tệ, ít nhất còn có thể gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho thế nhân, sau này đừng làm những chuyện vô đạo đức nữa.” Hoắc lão lại cảm thấy thiết kế của địa ngục này không tồi.

Cư dân mạng Đại Việt thấy cảnh tượng địa ngục núi băng.

Bàn tán xôn xao.

Cũng có người đang định ngoại tình, giờ phút này cũng vội vàng gửi tin nhắn, cắt đứt liên lạc.

“Sau này chồng tôi mà ngoại tình, tôi sẽ cho anh ta xem video này,

ha ha, xem sau này anh ta còn dám không.” “Có lý, tôi cũng cắt ra ngay đây, rảnh rỗi lại mở ra xem.” “Tôi lại thấy có thể mở cửa cái núi băng, núi lửa gì đó trong lăng mộ này cho công chúng tham quan, đến lúc đó cứ cho mấy kẻ muốn ngoại tình đi du lịch một ngày, đóng băng chết hết lũ khốn đó đi.” “Tôi đồng ý, không vấn đề gì.” Dưới diễn đàn, cư dân mạng thi nhau để lại bình luận.

Trong lăng mộ.

Ngô Tà, các giáo sư và đám lính đánh thuê đều đang run rẩy.

Hai chân chỉ hận không thể run lên cầm cập.

Ngay phía sau cùng, một tên quỷ sai đột nhiên xuất hiện.

Cây roi trong tay quất mạnh vào người tên lính đánh thuê đi cuối cùng.

“A...” Tên lính đánh thuê không nhịn được hét lên một tiếng.

Nếu là roi bình thường quất vào người, những người được huấn luyện này sẽ không hét thảm như vậy.

Nhưng không biết tại sao.

Một roi này quất vào người lại có một cảm giác đau thấu xương.

Cơn đau khiến toàn thân anh ta run rẩy, linh hồn cũng run lên.

“Bọn mày là quỷ mới đến à?

Còn dám lảng vảng ở đây?

Mau lên núi băng chịu phạt đi!” Giọng ‘quỷ sai’ lạnh như băng không một chút hơi ấm.

Nói xong liền định giơ roi trong tay lên.

“Mẹ nhà ngươi, ngươi dám đánh người của ta?” Triệu đội thấy người của mình đau đớn run rẩy trên đất.

Sắc mặt còn có chút tái nhợt.

Một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Trong lòng Triệu đội dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Diệp Phi thấy Triệu đội đang bốc hỏa, rất chu đáo đưa cây Văn Vương Tiên trong tay cho anh ta.

Trước đó Diệp Phi không muốn để đám người kia lấy cây roi đi.

Nên bọn họ mới không lấy được.

Nhưng lần này thì khác, chỉ cần Diệp Phi muốn, Triệu đội sẽ cầm được cây roi này.

Nhìn thấy cây Văn Vương Tiên trước mắt.

Triệu đội đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ.

Thứ quý giá như vậy mà cũng cho anh ta mượn, ai mà không cảm động thì đúng là giả dối.

Nhưng rất nhanh, sự cảm động đã bị lửa giận thay thế.

Tên 'quỷ sai' này cho rằng Triệu đội đang khiêu khích chúng, liền cầm roi trong tay lên.

Quất vào người một tên lính đánh thuê khác.

Sắc mặt hai người trên đất gần như giống hệt nhau.

Chương 323

Triệu đội cũng không kịp cảm ơn.

Giơ cao cây roi trong tay, quất mạnh vào tên quỷ hồn giả mạo quỷ sai kia. 'Quỷ sai' cho rằng những thứ này đều không đáng để mắt tới.

Khinh thường nhìn cây roi trong tay Triệu đội.

Định tiến lên ngăn cản.

Cây roi trong tay Triệu đội quất mạnh vào người quỷ hồn.

Hai cây roi va chạm vào nhau.

Nhưng rõ ràng cây roi của quỷ sai so với Văn Vương Tiên, quả thực là châu chấu đá xe.

Không có chút đất nào để chống trả.

"Gào..." 'Quỷ sai' hét thảm một tiếng.

Vang vọng khắp sơn động.

Nhưng Triệu đội rõ ràng không có ý định dừng tay.

Liên tục quất vào người 'quỷ sai'.

Đánh cho quỷ sai không có chút khả năng chống cự.

Chỉ một lát sau. 'Quỷ sai' đã bị đánh ngất đi.

Triệu đội lúc này mới dừng tay.

Ngô Tà và Diệp Phi đi đến bên cạnh người lính đánh thuê bị thương.

Thấy sau lưng không có vết thương, nhưng không dám tùy tiện di chuyển.

“Tuy quỷ hồn này bị quỷ khí xâm nhiễm, nhưng cây roi này đúng là được tạo thành từ quỷ khí.” Ngô Tà liền nhặt cục băng trên đất, đắp lên người hai người họ.

Giảm bớt quỷ khí trên người họ.

“May mà đã ăn đồ ăn tu vi do Diệp Phi chuẩn bị, nếu không một roi này đủ để lấy mạng họ rồi.” Diệp Phi nhìn hai người trước mắt, thầm cảm thán.

Triệu đội đánh ngất ‘quỷ sai’, mệt đến thở hồng hộc.

Trả lại cây roi trong tay cho Diệp Phi.

Diệp Phi đưa tay nhận lấy, sau đó quay lại nhìn đám quỷ sai phía sau.

Từng tên một đang cầm roi trong tay xông về phía nhóm Diệp Phi.

Tiểu Ca nhỏ máu đầu ngón tay vào khẩu súng trong tay Ngô Tà.

Sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao, xông về phía đám quỷ hồn đối diện.

Diệp Phi nhìn lượng nước suối thanh khiết, chớp mắt một cái.

Cảm thấy trước đó đúng là lãng phí.

Tận dụng hết số nước suối thanh khiết còn lại trong súng nước.

Tiểu Ca tiện tay ném tên ‘quỷ sai’ trước mặt xuống chân Diệp Phi.

Diệp Phi chỉ dùng một giọt là đủ để những quỷ hồn này khôi phục lý trí.

Khi xử lý được một nửa số quỷ hồn này.

Trong bóng tối xuất hiện hai vị tướng quân.

Trong tay cầm hai thanh khảm đao.

Mặt đeo khăn vải đen, đầu và thân vẫn mặc khôi giáp.

Chỉ là màu sắc của khôi giáp này là màu vàng kim.

Cư dân mạng thấy đám quỷ sai chưa được tẩy lễ đã đi về phía vị tướng quân kia.

Nhất thời kinh ngạc.

"Tôi đúng là mở mang tầm mắt, bây giờ tướng quân xuất hiện còn cần phân cấp bậc à, trông cái này cao quý hơn cái trước một chút." "Chứ sao nữa, ông xem, số lượng cũng khác, hoàn toàn không giống nhau." "Mà nói chứ, hai vị tướng quân này là sao vậy, song sinh à?

Động tác giống hệt nhau." "Chắc không phải đâu, tuy đại lão của chúng ta ở đây, nhưng bây giờ tôi thấy phe ta vẫn đang ở thế yếu, địa thế ở đây bất lợi cho các giáo sư của chúng ta." "Tôi thật sự lo lắng, họ có bị đông cứng không." "Họ đến rồi." .....

Một trong số các cư dân mạng nghe thấy tiếng vó ngựa.

Đột nhiên gõ lên màn hình đạn mạc.

Diệp Phi nghe tiếng vó ngựa, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Tiểu Ca thấy hai vị tướng quân này đã xông tới.

Ném quỷ hồn đang giữ trong tay đến bên cạnh Diệp Phi.

Giơ Hắc Kim Cổ Đao lên liền xông tới.

Nhưng hai vị tướng quân này cùng ra tay, vũ khí trong tay đồng loạt chém về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca cảm nhận được nguy hiểm sau lưng, bản năng xông về phía trước.

Ngô Tà thấy cơ hội, khẩu súng trong tay bắn ra.

Khi trúng vào người tướng quân, cả hai tướng quân đều cùng hét lên một tiếng.

Cứ như là bắn vào người còn lại.

Diệp Phi tinh mắt thấy cái lỗ thủng bị bắn xuyên lúc trước, lúc này đang ở sau lưng họ.

Xuất hiện một luồng khí tức màu đen.

Luồng khí này đang dần dần chữa lành vết thương của họ.

Cái lỗ nhỏ đã được khôi phục như cũ.

Hướng về phía Ngô Tà xông tới.

Tiểu Ca tự nhiên sẽ không cho phép những thứ này làm hại Ngô Tà.

Vội vàng từ phía sau xông lên, ý đồ ngăn cản.

Hai vị tướng quân đồng căn đồng sinh, sức lực cũng gấp đôi một người.

Tiểu Ca đối phó có chút vất vả.

"Phải cắt đứt nguồn cung cấp phía sau trước." Ngô Tà nhìn ra tình hình trước mắt.

Sắc mặt ngưng trọng giải thích.

"Cắt đứt thì không được, quỷ khí ở đây vô cùng dồi dào, muốn giải quyết quỷ khí thật sự không dễ." Diệp Phi không phải không nghĩ đến vấn đề này.

Chỉ là muốn cắt đứt thì phải chặn đứng luồng khí đen này. .....

Hửm?

Cũng không phải là không được.

Diệp Phi như nghĩ ra điều gì đó.

"Ngô Tà, lát nữa cậu nhớ yểm trợ cho Tiểu Ca, nhất định phải dùng đạn bắn xuyên qua hai tên tướng quân đó." Diệp Phi liền lấy Bát

Bảo Hồ Lô từ trên người ra.

Ngô Tà lập tức hiểu ý.

Lấy khẩu súng trong tay ra, nhắm vào mắt hai tên tướng quân mà bắn.

Nhưng hai vị tướng quân đã có lòng cảnh giác.

Nghe thấy tiếng súng, bản năng liền bay lên.

Chương 324

Né được viên đạn của Ngô Tà.

Cư dân mạng thấy cảnh này, âm thầm tắc lưỡi.

“Tên tướng quân này lại có thể phối hợp ăn ý như vậy, đúng là xem thường rồi.” “Bây giờ đã có lòng cảnh giác, lúc nào cũng đề phòng, Ngô Tà tiên sinh muốn bắn trúng tên tướng quân này, đúng là khó càng thêm khó.” “Khỉ thật, sao cái thứ này lại thông minh thế, học nhanh vậy.” “Không phải học nhanh, mà là đã ăn quả đắng rồi, sẽ không có lần thứ hai xảy ra.” “Bây giờ làm sao?

Căn bản là bắn không trúng, tốc độ còn nhanh kinh người.” “Sẽ có cách thôi, các bạn hãy tin tưởng đại lão và Ngô Tà tiên sinh.” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy Ngô Tà bắn hụt.

Lông mày nhíu chặt.

Cái này cần phối hợp, nếu không thể bắn trúng.

Tiểu Ca và Diệp Phi cũng sẽ gặp rắc rối.

“Bây giờ tốc độ nhanh như vậy, mắt của tôi không biết có phải là kém rồi không, sao chẳng thấy gì cả.” Giáo sư Phương nói, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

“Chúng ta nhìn còn mờ mờ, đối với Diệp Phi có lẽ có thể nhìn rõ, nhưng đối với Ngô Tà, có thể sẽ có chút khó khăn.” Hoắc lão có thể hiểu, cho dù Diệp Phi bắn không trúng cũng là bình thường.

Dù sao Diệp Phi và Ngô Tà không phải người cùng đẳng cấp.

Trong lăng mộ.

“Đội trưởng Triệu, giúp tôi một tay.” Ngô Tà trầm mặc một lát,

ánh mắt nhìn Triệu đội phía sau.

Nếu hắn có thể thông qua âm thanh để né đạn.

Nếu mọi người cùng bắn thì sao?

Không tin hắn còn có thể né được đòn tấn công của mình.

“Hiểu rồi.” Triệu đội và đám lính đánh thuê phía sau vội vàng gật đầu.

Cũng hiểu ý của Ngô Tà, lên đạn cho súng.

Tiếng súng liên tiếp vang lên.

Hai tên tướng quân né được một viên nhưng không né được viên khác.

Cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca truy đuổi rất sát.

Ngô Tà nhắm chuẩn thời cơ, nhắm vào một trong hai quỷ tướng quân mà bắn tới.

Viên đạn có dính máu Kỳ Lân.

Tiếng hét thảm thiết của tướng quân vang vọng trong sơn động.

Ngay cả những quỷ hồn phía sau nhìn thấy tướng quân bị thương.

Đối với Tiểu Ca và Diệp Phi cũng sinh ra một tia kính sợ.

Không dám tiến lên giúp đỡ.

Tướng quân đều bị người ta đánh, mấy tên lâu la như chúng há chẳng phải rất thảm sao?

Chúng là quỷ hồn, nhưng cũng không ngốc, suy đi nghĩ lại, vẫn quyết định không động đậy.

Đi cũng là chết.

Diệp Phi thấy quỷ khí một hơi thoát ra ba luồng.

Mở Bát Bảo Hồ Lô trong tay, thu ba luồng khí đen này vào.

Quỷ tướng quân thấy quỷ khí không hề bù đắp vết thương.

Ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Ngô Tà thấy vậy, một hơi, liên tiếp bắn năm phát.

Tiểu Ca thấy tốc độ cũng chậm lại.

Lòng bàn tay bị cổ đao rạch qua, máu Kỳ Lân bôi lên lưỡi đao.

Đâm con dao vào tim tướng quân.

Quỷ khí trên người quỷ tướng quân từ thất khiếu cùng lúc chảy ra.

Diệp Phi thấy vậy, lại mở Bát Bảo Hồ Lô, thu hết quỷ khí này lại.

Quỷ tướng quân không còn quỷ khí.

Cũng mất đi điểm tựa, cuối cùng biến mất không thấy.

Diệp Phi động tác nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu cho những quỷ hồn này.

Một trong số những quỷ hồn trông có vẻ uy nghiêm nhất tỉnh lại, câu đầu tiên nói là.

"Hầu gia, ngươi sẽ hối hận." Lời này vô cùng rõ ràng, muốn người ta lờ đi cũng khó.

Diệp Phi nhìn thấy đây là người duy nhất còn sót lại chút ký ức.

"Ngươi nói gì?

Hầu gia nào?" Diệp Phi đứng bên cạnh quỷ hồn, lạnh lùng chất vấn.

"Diệp chân nhân?

Ngài thật sự đã đến, chúng tôi cuối cùng cũng đợi được ngài rồi, tôi có chuyện muốn nói với ngài, vị Hầu gia kia là..." Lời của quỷ hồn

còn chưa nói xong đã trực tiếp biến thành trong suốt.

Cuối cùng biến mất không thấy.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người đang định nghe, thì thấy quỷ hồn biến mất.

"Đây là bị hạ cấm chế rồi." Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt thở dài một tiếng.

"Cấm chế là gì?" Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người nghe mà như lạc vào sương mù.

Mặt ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

"Vị Hầu gia trước đó quả thực lợi hại, lo lắng quỷ hồn ở đây biết quá nhiều, nên đã hạ cấm chế, chỉ cần nhắc đến hành vi của chúng, những hồn này sẽ hồn bay phách tán." Diệp Phi vô cùng thờ ơ giải thích.

"Vị Hầu gia này, có phải quá đáng lắm không?

Chuyện như vậy sao cũng làm ra được?" Triệu đội nghe xong, trong lòng tiếc nuối.

"Các ngươi đều không nhớ mình đã xảy ra chuyện gì sao?" Ngô Tà vẫn không từ bỏ ý định truy hỏi.

Những quỷ hồn đã khôi phục lý trí này, từng người một đều nhìn nhau.

Nhưng không ai nhớ ra, trước khi chết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Phi nhìn bộ dạng của những con quỷ này, không cần nghĩ cũng biết là chẳng biết gì cả.

Suy đi nghĩ lại, quyết định dùng Vãng Sinh Chú siêu độ cho chúng.

Quỷ hồn đều biến mất không thấy.

Trong lòng Ngô Tà vẫn có chút không vui.

Vì bảo vệ một người phụ nữ, không tiếc hy sinh nhiều người như vậy, có đáng không?

Câu hỏi này vẫn quanh quẩn trong đầu.

“Đi thôi, ở đây rất lạnh, cẩn thận kẻo cảm lạnh, lát nữa ra khỏi đây, tôi sẽ chuẩn bị ít trà gừng cho mọi người uống.” Diệp Phi nhìn hai tên lính đánh thuê vẫn đang nằm trên đất.

Còn phải bồi bổ mới được.

Cuối cùng Triệu đội để vài người đưa anh em của mình ra ngoài.

Rời khỏi địa ngục núi băng này, nhiệt độ cũng dần ấm lại.

Lúc này mọi người trên người đã bắt đầu lạnh ngược trở lại.

Từng người một đều run lên cầm cập.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người một hơi hắt xì mấy cái.

Diệp Phi liền chuẩn bị lấy nước và lửa ra, nấu canh.

Chương 325

Cư dân mạng thấy họ đã thoát khỏi nguy hiểm, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc nãy tôi thật sự bị dọa chết khiếp, tôi xem mà cũng căng thẳng, đầu óc sắp không dùng được, thật sự lo lắng hai tên quỷ tướng quân kia giết chết các giáo sư." "Đừng nói bạn, tôi cũng thấy đáng sợ, lúc đó thật sự nghĩ như vậy, nhưng không ngờ đầu óc Ngô Tà tiên sinh chuyển nhanh như vậy, nhanh thế đã nghĩ ra cách rồi." "Từ đây tôi học được một kiến thức." "Kiến thức gì?" "Đó là bình tĩnh, trước sinh tử cũng phải bình tĩnh, còn phải có sự ăn ý cao, nếu không nắm bắt tốt, sẽ hại người hại mình, bạn xem sự ăn ý của đại lão và Ngô Tà tiên sinh kìa." "Bạn nói có lý thật, đúng là như vậy." "Cho nên, đáng để chúng ta học tập, học tập và học tập." .....

Ngô Tà và Diệp Phi hai người đang nấu trà gừng.

Tiện thể liếc nhìn phòng livestream trên cổ tay.

Lời của đám cư dân mạng này thật sự khiến người ta cạn lời đến tận cùng.

Đây là chuyện gì vậy chứ.

"Có lúc nghĩ lại, lời của đám cư dân mạng này thật sự thú vị..." Ngô Tà thảo nào có lúc thấy khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Hóa ra là bị lời của đám cư dân mạng này làm cho cạn lời.

"Quả thực." Diệp Phi bình tĩnh nấu canh.

"Diệp Phi, cậu đã nghĩ tại sao vị Hầu gia này lại làm như vậy chưa?

Cậu có biết thân phận của vị Hầu gia này không?" Ngô Tà trong

lòng vẫn canh cánh câu hỏi này.

“Ngô Tà, tôi thật sự không biết, tại sao những người này gọi tôi là Diệp chân nhân tôi cũng không biết.” Diệp Phi biết bệnh cũ của Ngô Tà lại tái phát, thở dài một tiếng giải thích.

Ngô Tà rõ ràng là không tin, nhưng nhìn bộ dạng của Diệp Phi.

Ánh mắt chân thành, trong lòng do dự.

“Nhưng tại sao cậu lại thừa nhận?” Ngô Tà có chút không hiểu.

“Nếu người ta cho rằng tôi là Diệp chân nhân, vậy thì tận dụng thân phận này, ít nhất đi con đường còn lại cũng dễ hơn.” Diệp Phi bình tĩnh đáp lại.

Tiếp tục nấu canh.

Ngô Tà cả người đều ngây ra.

Chỉ vậy thôi?

Chỉ là lý do như vậy thôi sao?

Cư dân mạng nhìn sắc mặt Ngô Tà, cười không ngậm được mồm.

“Ha ha ha ha, cười chết tôi, thật sự cười chết tôi, Ngô Tà tiên sinh đây là hỏi một câu cô đơn à.” “Ha ha, đúng là vậy, đại lão chính là đại lão, câu trả lời thật sắc bén, với cái kiểu tự nhiên như ruồi của đại lão, tôi suýt nữa cũng tưởng đây là Diệp chân nhân.” “Chứ sao nữa, đặc biệt là hai đứa trẻ kia, gọi thật là nghiêm túc, tôi cũng tưởng là Diệp chân nhân thật.” “Đừng nói nữa, con đường này phải đi như vậy, nếu không há chẳng phải rất đáng tiếc sao.” .....

Hoắc lão và giáo sư Phương biết được suy nghĩ của Diệp Phi cũng một phen cạn lời.

Như vậy cũng được.

Họ cũng suýt nữa tin rồi.

“Thằng nhóc Diệp Phi này, thật là kiêu ngạo, không nói tôi cũng tin rồi.” Hoắc lão cười ha hả vuốt vuốt bộ râu của mình.

“Đừng nói ngài, tôi cũng vậy.” Giáo sư Phương nói đến đây, nụ cười trên mặt càng đậm.

Cuối cùng biểu thị sự bất đắc dĩ tột cùng.

Trong lăng mộ.

Ngô Tà đem canh Diệp Phi nấu xong đút cho hai tên lính đánh thuê bị thương.

Bên trong còn cho thêm máu của Giao Tứ Giác.

Sau khi lính đánh thuê uống xong, chỗ bị quỷ hồn kia đánh lúc trước, đã không còn đau nữa.

Sắc mặt lập tức vui mừng.

“Không đau nữa, cuối cùng cũng không đau nữa.” “Đúng vậy, cuối cùng cũng không đau nữa.” Triệu đội cũng đưa bát canh gừng trong tay cho Diệp Phi.

“Cảm ơn anh, Diệp Phi tiên sinh.” Triệu đội rất chân thành.

“Đều là người nhà, không cần khách sáo, nghỉ ngơi một lát, chúng ta tiếp tục đi.” Diệp Phi sắc mặt không vui không buồn, thu dọn bát đũa trong tay.

Triệu đội gật đầu, đi đến bên cạnh anh em của mình, dặn dò.

Cư dân mạng thấy những người này đều đang chỉnh trang chuẩn bị lên đường.

Thu lại nước miếng của mình.

“Lúc nãy tôi nhìn đại lão nấu canh gừng mà cũng thấy ngon, cũng

rất đưa cơm.” “Tôi cũng nghĩ vậy, mà này, các bạn có thấy không, đại lão nấu cơm gì đó không có khói dầu.” “Ai nói, tôi vừa rồi còn thấy giáo sư ho khan, hình như là bị sặc, các bạn không thấy sao?” “Tôi vừa rồi hình như có thấy, có chút khói xanh, nhưng không đúng, đại lão không phải là nấu canh và trà gừng sao?

Sao lại có khói dầu.” “Đúng vậy, bạn nói vậy tôi mới hoàn hồn, đây là tình huống gì?

Sao lại có khói dầu.” “Các bạn nghe kỹ đi, hình như còn có tiếng động, là tiếng xèo xèo.” Chữ trên màn hình đạn mạc như tuyết rơi, không ngừng lướt qua.

Diệp Phi thu dọn đồ đạc xong, vừa đi được vài bước.

Dừng lại.

Ngô Tà cũng nghe thấy, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

“Tiểu Ca...” Ngô Tà quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca.

Ý tứ rất rõ ràng.

Tiểu Ca khẽ gật đầu.

“Đây là tiếng gì?

Còn có mùi khói dầu này nữa.” Tiền Tinh Vân khó khăn nuốt nước bọt.

Trong lòng cũng xuất hiện dự cảm không lành.

Cứ như là đã biết điều gì đó.

“Đi thôi, không qua đó sao biết là cái gì.” Ngô Tà cuối cùng hạ quyết định, cùng Tiểu Ca đi trước vào lối đi.

Càng đi, mùi khói dầu bên trong càng nồng nặc.

Còn có tiếng xèo xèo, cứ như là tiếng chiên rán gì đó.

Ngay sau đó vẫn là âm thanh quen thuộc.

Tiếng quỷ khóc sói gào.

Nhóm Ngô Tà ra khỏi cửa.

Đứng ở nơi cao nhất.

Cúi đầu nhìn xuống cái vạc dầu lớn dưới chân.

Diện tích chiếm ít nhất cũng có mấy trăm mét.

Bên trong lộ ra những cái đầu lâu đen sì, đang nổi lềnh bềnh trên đó.

Cũng có mấy quỷ hồn đang bị đẩy xuống vạc dầu.

Dầu văng tung tóe. 'Quỷ sai' phía trên còn đang ngửa mặt lên trời cười lớn.

Thái độ như thể rất vui.

"Đây là địa ngục vạc dầu, những kẻ mua dâm bán dâm, còn ức hiếp kẻ yếu, chiếm đoạt tài sản của người khác đều sẽ bị ném vào đây." Trong đầu Ngô Tà hồi tưởng lại những gì trong bút ký.

Khẽ lẩm bẩm.

"Nếu trên đời này người ta không phạm những sai lầm như vậy, thì lấy đâu ra địa ngục?

Mặc dù đây là giả, nhưng cũng rất chân thật." Lời này của Diệp Phi nói ra vô cùng cảm khái.

Cư dân mạng thấy cảnh quỷ bị chiên, đầu tiên là kinh ngạc, cuối cùng nôn mửa.

"Tôi nhìn miếng thịt kho tàu trong tay mà thấy không còn thơm nữa, tôi còn có ý định muốn nôn, khốn nạn." "Tôi sẽ không bao giờ ăn đồ chiên rán nữa, cảnh tượng hôm nay tôi thấy, đủ để tôi sống qua

nửa đời sau tăm tối, ít nhất là quẩy, tôi không định mơ tưởng nữa." "Không sai, tôi cũng không muốn ăn nữa, bạn xem mấy quỷ hồn kia kìa, hình như còn có một cái bị cháy khét rồi, tôi thật sự không chịu nổi nữa." "Ọe, tôi vừa từ nhà vệ sinh ra, thật sự chịu không nổi, đây không phải là đùa chứ?

Trời ơi, thật sự có quỷ bị chiên à." "Giây phút này tôi đột nhiên nhận ra, đúng là trời có mắt, sự trừng phạt của người sống nếu không đạt được, sau khi chết cũng sẽ bị bắt đến đây, quá đáng sợ." "Vẫn nên cẩn trọng lời nói và hành động đi, không cần thiết sau khi chết lại bị đưa đến đây." .....

Tiền Tinh Vân nghe tiếng dầu xèo xèo, đã không biết nên hình dung nội tâm của mình như thế nào.

Âm thanh này thật sự kích thích màng nhĩ.

Chương 326

Khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Tiểu Ca, cảm nhận được không?” Diệp Phi mặt không đổi sắc nhìn quỷ khí trong vạc dầu.

Thờ ơ hỏi.

“Ừm, ở bên trong.” Tiểu Ca rất nể mặt mở miệng nói.

“Chúng ta xuống dưới.” Trong mắt Diệp Phi lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Xuống thế nào?

Ở đây cũng không có bậc thang.” Giáo sư Quách cẩn thận quan sát môi trường ở đây, chẳng phát hiện ra gì.

Diệp Phi đơn giản nhìn lướt qua một vòng.

“Ai nói không có.” Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người nhìn Diệp Phi đi đến vách đá.

Trong góc vách đá phát hiện một cây cỏ, chỉ là cây cỏ này màu đen.

Trên đó còn ẩn hiện một tia quỷ khí.

Chỉ là ánh sáng trong góc không được sáng sủa, dễ dàng không bị phát hiện.

Diệp Phi dưới con mắt của mọi người, nhổ cây cỏ đen ra.

Liền thấy nơi vừa đứng xuất hiện một cái cầu thang.

Cầu thang này vừa vặn thông xuống mặt đất bằng phẳng phía dưới.

Ánh mắt này quả thực là tốt đến không thể tốt hơn, thật là tuyệt.

“Đi thôi.” Diệp Phi bình tĩnh tự nhiên đi ở phía trước nhất.

Một mình đi, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của mọi người phía sau.

Dùng từ quan sát tinh vi để hình dung, quả thực cảm thấy không đủ tầm và lực.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng theo sau.

Quỷ sai phía dưới thỉnh thoảng lại lật mặt cho những con quỷ bị chiên này.

Hoàn toàn không chú ý đến phía trên đã có người đi xuống.

Ngược lại, quỷ hồn trong vạc dầu lại chú ý đến.

Kêu la ầm ĩ. ‘Quỷ sai’ lúc này mới hoàn hồn, thấy một đám người xa lạ.

Lần này khác với những quỷ hồn trước đó, khi thấy nhóm Diệp Phi.

Không hoảng sợ, mà ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Liền thấy từ trong bóng tối đi ra ba vị tướng quân.

Tướng quân ở giữa mặc áo giáp vàng.

Khí đen trên người càng thêm nồng đậm.

“Bảo vệ giáo sư.” Triệu đội bản năng bảo vệ giáo sư sau lưng.

Đồng thời lùi lại vài bước.

Giao chiến trường lại cho Diệp Phi và Ngô Tà ba người.

Những thứ này họ không thể nhúng tay vào, chỉ có thể không làm vướng chân.

Bây giờ nghĩ lại, hình như chẳng có việc gì của họ.

“Bọn bay dám tự ý xông vào U Minh Thánh Điện, láo thật!” Giọng tướng quân ở giữa hùng hậu, nhưng nhiều hơn là chất vấn.

Diệp Phi không nói gì.

Ngược lại là Ngô Tà, sắc mặt tức giận.

“U Minh Thánh Điện ư?

Một đám hàng giả hàng nhái các ngươi mà cũng dám nói đây là U Minh Thánh Điện à?

Địa ngục thì là địa ngục, giả vờ cái gì chứ?

Huống hồ còn không phải hàng thật.” Lời của Ngô Tà thành công kích thích vị tướng quân này.

Thanh bảo kiếm bằng đồng trong tay cao hơn bình thường không chỉ một bậc, khí đen trên đó cũng dày hơn không chỉ một bậc.

“Ba thanh bảo kiếm đều có quỷ khí, Ngô Tà, cậu phải cẩn thận.” Tiểu Ca lạnh lùng nhìn mấy người đối diện.

Hắc Kim Cổ Đao cũng rút ra, chuẩn bị chiến đấu.

Khí đen trong mắt ba vị tướng quân đối diện nồng đậm.

Từ sau tấm mạng che mặt lộ ra một đôi mắt đỏ, còn đang phát ra ánh sáng đỏ.

“Giết...” Tướng quân ra lệnh một tiếng, hai vị tướng quân bên cạnh lần lượt xông về phía Tiểu Ca và Ngô Tà.

Tướng quân mặc khôi giáp vàng ở giữa, xông về phía Diệp Phi.

Diệp Phi bình tĩnh đứng tại chỗ, không hề có chút hoảng sợ.

Cư dân mạng nhìn vị tướng quân mặc khôi giáp vàng này xông tới.

Theo phản xạ hít một hơi khí lạnh.

“Đại lão quả thật vững như núi Thái Sơn, đối phương đã giết tới

nơi rồi, vẫn còn bình tĩnh.” “Tâm cảnh này không phải là tôi có thể học được, làm sao làm được vậy?” “Khỉ thật, tôi cũng rất muốn biết đại lão chuẩn bị lúc nào ra tay?

Có phải vẫn chuẩn bị một roi quất mạnh vào người chúng không.” “Ha ha, tôi cũng rất muốn xem dáng vẻ oai phong lẫm liệt của đại lão.” Ngay khi cư dân mạng đang bàn luận.

Cảnh tượng trước mắt lại xảy ra biến hóa.

Trước đó nhìn thấy là chính diện của quỷ tướng quân, bây giờ nhìn thấy là đỉnh đầu.

Toàn bộ quá trình không quá năm giây.

Miệng Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách há tròn, bây giờ đã kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Diệp Phi đã đứng sau lưng tướng quân mặc khôi giáp vàng.

Bên tai còn truyền đến tiếng súng của Ngô Tà.

Đạn đều có thêm máu Kỳ Lân.

Đối phó với loại này, máu Kỳ Lân có hiệu quả.

Khóe mắt Tiểu Ca luôn chú ý tình hình của Ngô Tà.

Thấy tên tướng quân này sắp ra tay với Ngô Tà.

Bay người xông đến bên cạnh Ngô Tà, đẩy Ngô Tà ra sau lưng.

“Trốn ở phía sau tìm thời cơ.” Tiểu Ca đột nhiên mở miệng.

Một mình chống đỡ đòn tấn công của hai tướng quân.

Cây roi trong tay Diệp Phi nhắm vào đầu tướng quân mặc khôi giáp vàng phía dưới.

Tướng quân như biết trước, chặn ngay vị trí đầu.

Hành động này, ngay cả Diệp Phi cũng có chút ngạc nhiên.

“Rất bất ngờ phải không?

Diệp chân nhân, lẽ nào ngài không nhận ra ta nữa sao?” Tướng quân mặc khôi giáp vàng gỡ tấm mạng che mặt màu đen ra.

Lộ ra một khuôn mặt quỷ dị.

Rất quỷ dị, nửa người nửa xương.

Trên đó còn có giun bọ đang lúc nhúc qua lại.

Chương 327

Chỉ nhìn một cái, đã cảm thấy rất muốn nôn.

Diệp Phi cạn lời hỏi trời xanh, mình chẳng qua chỉ xuyên không vào cơ thể này thôi mà.

Có đến mức này không?

Đây là chọc ai gây sự với ai rồi, ai cũng như là rất quen thuộc với hắn.

Diệp Phi không nói một lời, trong tay gia nhập Tam Muội Chân Hỏa màu vàng kim vào trong Văn Vương Tiên.

"Ngươi nghĩ rằng chiêu này của ngươi còn có tác dụng sao?" Con dao trong tay quỷ tướng quân bị quỷ khí bao phủ, cứng rắn đỡ lấy một roi này của hắn.

Diệp Phi từ đó nghe ra được một chút manh mối.

"Ngươi vì sao chấp mê bất ngộ?" Diệp Phi lạnh lùng nói.

"Chấp mê bất ngộ là ngươi, ban đầu ta vốn có thể sống một cuộc sống yên tĩnh, là ngươi để Hầu gia ép ta ở lại, còn biến ta thành người không ra người, quỷ không ra quỷ." "Ngươi nghĩ rằng ngươi vô địch sao?

Ta ở đây trăm năm, chính là để chờ ngươi, chờ ngươi chết trong tay ta." Ánh mắt quỷ tướng quân đầy hận ý.

"Ai nói với ngươi ta chỉ có một chiêu này?" Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên, từ trong túi lấy ra con dao thái kia.

Nhẹ nhàng vung một cái, con dao thái đã chém vào nửa khuôn mặt của nó.

Trên mặt xuất hiện một vết nứt, còn bốc ra quỷ khí.

Thấy quỷ khí từ thanh kiếm trong tay quỷ tướng quân này đang dần dần chữa lành vết thương.

Diệp Phi lấy Bát Bảo Hồ Lô ra, thu hết quỷ khí này đi.

Tiểu Ca thấy hai tên tướng quân đối phó mình, đã ở thế yếu.

Hắc Kim Cổ Đao vung càng nhanh hơn.

Quỷ khí trên người lúc này như thể không cần tiền.

Ào ạt thoát ra từ người hai tên tướng quân.

Muốn xông vào cơ thể tướng quân vàng để chữa lành vết thương của nó.

Chỉ là bị Bát Bảo Hồ Lô của Diệp Phi chặn đường.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhắm chuẩn thời cơ, dễ dàng giết chết hai tên tướng quân này.

Cuối cùng hóa thành tro bụi.

Thấy quỷ khí không thể chữa lành, quỷ tướng quân mặc giáp vàng tức giận.

Tụ tập tất cả quỷ khí lại với nhau.

Cơ thể và khuôn mặt như một quả bóng bay.

Có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Diệp Phi, đi mau.” Tiểu Ca nhận ra tên tướng quân này sắp tự bạo.

Sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng hét lên.

“Diệp Phi huynh đệ, đi mau, nhanh lên.” Ngô Tà thấy vậy, cũng vội vàng thúc giục.

Đạn mạc của cư dân mạng cũng không ngừng thúc giục.

Nhưng vô ích.

“Cái thứ này thật là ác, đây là chết cũng muốn kéo đại lão chôn cùng à.” “Bây giờ nói cái này cũng vô ích, làm sao đây?

Mặt và người của tên tướng quân này đều như quả bóng bay, đây không phải là sẽ nổ bất cứ lúc nào sao?” “Khỉ thật, cái thứ này, đây là thù gì oán gì vậy.” “Đừng nói nhảm nữa, vẫn nên nghĩ xem, lát nữa làm sao, nếu mà nổ, đại lão cũng toi.” “Các bạn nhìn bộ dạng của đại lão đi, nhìn kỹ đi, hình như không hề sợ hãi, có phải là có đối sách gì không.” .....

Diệp Phi nhìn quỷ tướng quân như quả bóng bay, khóe miệng nhếch lên.

“Ngươi sẽ không thành công đâu.” Diệp Phi miệng niệm khẩu quyết.

Cuối cùng cả người đột nhiên biến mất không thấy.

Hơn nữa còn là dưới con mắt của mọi người.

Ngô Tà và Tiểu Ca, cũng như Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách.

Đang tìm kiếm Diệp Phi.

Triệu đội nhận ra cơ thể của quỷ tướng quân đã đến cực hạn.

Vội vàng kéo giáo sư và Ngô Tà bên cạnh, cùng với những lính đánh thuê khác đè họ xuống.

Ngay khoảnh khắc ngã xuống đất, liền nghe thấy một tiếng nổ.

Thịt vụn văng khắp nơi.

Ngay cả quỷ hồn trong vạc dầu lúc này cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Như vậy có phải là sẽ không bị chiên không?

Chắc chắn là như vậy.

Ngô Tà và Tiểu Ca mạnh mẽ đứng dậy.

Ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Mãi không thấy bóng dáng Diệp Phi.

Không khỏi lo lắng.

“Diệp Phi huynh đệ?

Diệp Phi huynh đệ?” Ngô Tà vội vàng tìm kiếm.

Nhưng không hề thấy bóng dáng Diệp Phi.

Ngược lại, Tiền Tinh Vân đột nhiên nghĩ đến phòng livestream.

Có thể đứng ở góc độ của Diệp Phi để nhìn người khác.

Vội vàng cúi đầu, nhìn vào phòng livestream trên cổ tay.

Khi đứng ở góc độ của Diệp Phi, trước mắt xuất hiện chính là quỷ hồn trong vạc dầu.

Lúc này đang dần dần khôi phục thần trí cho chúng.

Ánh mắt vội vàng nhìn những quỷ hồn đối diện.

Không hề thấy bóng dáng Diệp Phi.

Trong lòng nảy ra một ý nghĩ.

Lẽ nào Diệp Phi biết thuật ẩn thân?

Ý nghĩ này khiến tim Tiền Tinh Vân đập thình thịch.

Không thể nào?

Ngược lại, đám cư dân mạng trước đó cũng một phen ngơ ngác.

“Các bạn có thấy đại lão không?

Sao tôi chẳng thấy gì cả, chỉ thấy ống kính di chuyển qua lại." "Tôi cũng không thấy, tôi còn tưởng mình bị cận nặng hơn, nhưng bây giờ tôi đã thấy rồi, đây không phải là tôi bị cận nặng hơn, mà là tôi thật sự bị mù." "Lầu trên, bạn nói nhảm gì thế, đại lão không phải người thường, tôi đoán đây có phải là dùng thuật ẩn thân không?

Nếu không sao chỉ thấy bóng dáng di chuyển, sao không thấy đại lão?" "Có thể không?

Thật sự có thuật ẩn thân sao?

Không thể nào?" "Sao lại không thể, các bạn không phải đã thấy rồi sao?" .....

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn những quỷ hồn này từng người một ngã xuống đất 'tỉnh lại'.

Diệp Phi đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

"Diệp Phi huynh đệ, cậu không sao chứ?" Ngô Tà còn dụi dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

"Tôi không nhìn nhầm chứ, sao lúc trước tôi chẳng thấy gì, cậu từ đâu chui ra vậy." Diệp Phi chỉ mỉm cười không nói.

Chương 328

Tiền Tinh và giáo sư Quách đi tới, đưa tay sờ sờ lên người hắn.

Đây là thật, còn là thật đến không thể thật hơn.

“Lúc nãy sao cậu lại đột nhiên biến mất?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chúng tôi đều rất lo cho cậu.” Tiền Tinh Vân vẻ mặt lo lắng.

“Tôi biết ảo thuật mà, mọi người quên rồi sao?

Tôi chỉ dùng một chút thuật che mắt thôi, không ngờ tên quỷ tướng quân kia lại không để ý.” Diệp Phi mặt nở nụ cười, tùy tiện tìm một cái cớ.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người rõ ràng là không tin.

Nhưng Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người.....

Thôi được, cũng chỉ là bán tín bán nghi, hắn nói gì thì là vậy đi.

Cũng không có ý nghĩa gì đi tranh cãi.

Chỉ cần người không sao là được rồi.

Thuật che mắt thì thuật che mắt đi.

“Lúc nãy thật sự dọa chết tôi, tôi còn tưởng cậu sẽ bị thương.” Ngô Tà trong lòng vẫn còn một phen sợ hãi.

Diệp Phi ôn hòa cười một tiếng, im lặng không đáp.

“Diệp chân nhân, ngài cuối cùng cũng đến, tôi cuối cùng cũng đợi được ngài.” Quỷ hồn phản ứng lại đầu tiên, ánh mắt trong veo.

Liền thấy Diệp Phi đang đứng cách đó không xa.

Ánh mắt lập tức vui mừng khôn xiết.

“Ngươi có lời muốn nói?” Diệp Phi nhướng mày, thu lại nụ cười.

Thêm phần thờ ơ và lạnh lùng.

“Chân nhân, tên thiếu tướng kia gian dâm cướp bóc, không ác nào không làm, vì bị ngài phát hiện, nên luôn hận ngài thấu xương, bây giờ đã câu kết với Hầu gia.” “Còn không biết từ đâu tìm được một kẻ tu luyện tà thuật, đang lên kế hoạch mưu hại ngài đấy.” Quỷ hồn vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

Diệp Phi đột nhiên hiểu ra điều gì đó, thảo nào tên quỷ tướng quân kia nói hắn hại nó.

Hóa ra là vì chuyện này.

“Ngươi còn biết gì nữa?” Ngô Tà nắm bắt trọng điểm của vấn đề, tiếp tục truy hỏi.

“Tôi... tôi biết mình đã chết, tôi chỉ nhớ trước khi chết, trong tay Hầu gia còn có một cái đỉnh, cái đỉnh đó toàn thân đều là khí tức màu đen.” “Tôi chính là bị luồng khí đen đó hại chết.” Giọng của quỷ hồn vừa dứt, thân thể đã dần dần trong suốt.

Nó biết mình xong rồi.

Vội vàng nhìn Diệp Phi đối diện.

“Diệp chân nhân, cứu họ, họ đang chờ ngài, chỉ có ngài mới có thể cứu họ, xin ngài.” Nói xong lời này, quỷ hồn liền biến mất không thấy.

Diệp Phi nhìn những quỷ hồn này đều đang dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn mình.

Trong lòng đầy tiếng thở dài.

Cuối cùng siêu độ cho những oan hồn này.

Cho đến khi Diệp Phi tiễn những con quỷ này đi, Ngô Tà trầm mặc hồi lâu.

"Xem ra sau lưng vị Hầu gia này còn có người khác, hoặc là người đứng sau này đã bố trí lăng mộ này." Giọng Ngô Tà rất quả quyết.

"Bất kể là ai, đều phải vào xem thử." Diệp Phi không quan tâm hắn là ai, cuối cùng vẫn phải vào xem ngôi mộ này.

"Lò đỉnh hấp thụ quỷ khí, tôi vẫn là lần đầu tiên nghe thấy." Trong đầu Ngô Tà lại xuất hiện cái đỉnh đó.

"Lát nữa sẽ biết, quỷ khí ở đây nặng như vậy, chính là cái đỉnh này giở trò, mới biến nơi này thành cảnh tượng địa ngục." Diệp Phi hít sâu một hơi.

Liền dẫn mọi người cùng đi vào bên trong.

Sau khi đi qua một cái động đá.

Xuất hiện một cái màn chắn màu xanh lam.

Bên trong màn chắn xuất hiện từng bức tranh.

Bức tranh này được tạo thành từ khí đen.

Bên trong một người đàn ông mặc đồ tôn quý, trong tay cầm một cái khay.

Trong khay này đặt hai quả tim.

Chỉ là trên quả tim này bao quanh bởi ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt.

Sau đó liền đặt quả tim vào trong một cái lò.

Lại thấy người đàn ông mặc quần áo đắt tiền đổ một chậu máu tươi lên trên lò.

Cuối cùng đốt lò đỉnh, bốc lên từng tầng khói đen.

Trên mặt người đàn ông lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Màn chắn màu xanh lam cũng biến mất không thấy.

Cư dân mạng nhìn nụ cười của người đàn ông kia.

Không khỏi trong lòng phát lạnh.

"Tôi có nhìn nhầm không?

Người này không phải là Hầu gia đó chứ?

Sao tôi thấy giống quá vậy?" "Không phải bạn nhìn nhầm đâu, chính là Hầu gia này, tôi chỉ tò mò hai quả tim kia là của ai, lại còn là hai quả." "Đúng vậy, tôi cũng tò mò, trên quả tim này còn có sương mù màu xanh lục." "Tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nhưng không chắc chắn lắm, có phải là của hai chị em kia không, tôi là một bác sĩ tim mạch, kích thước của quả tim này, là tim của một đứa trẻ." "Thật sự có khả năng, nhưng không thể nào, đây là con gái ruột của ông ta mà, quả tim này còn có thể tùy ý lấy ra, có phải là quá đáng quá không?" "Có thể đưa con gái mình đến đây để canh mộ, còn có gì mà không làm được." "Khốn nạn, có lý." .....

Ngô Tà và Tiểu Ca hồi lâu không hoàn hồn.

Trên quả tim này không phải là oán hận sao?

Oán hận này còn không phải là nồng đậm bình thường.

"Là cha mà tự tay giết chết con gái mình, tâm trạng của cô con gái đó sẽ như thế nào?" Ngô Tà có thể cảm nhận được, sự hận thù trong lòng hai đứa trẻ này.

"Cho nên dùng máu cương thi để thay thế tim của hai đứa trẻ, điều này thì có thể hiểu được, thảo nào máu cương thi lại ở ngay vị trí tim của hai đứa trẻ." Diệp Phi hiểu tại sao hai đứa trẻ này lại biến thành như vậy.

“Diệp Phi huynh đệ, chúng ta bây giờ nên tìm cái lò đỉnh đó, chỉ có như vậy mới có thể phá vỡ luồng quỷ khí màu đen này.” Ngô Tà tổng hợp lại lời của những quỷ hồn này.

Tất cả đều do vị Hầu gia này làm.

“Tiếp tục đi sẽ biết, đồ vật bên trong chúng ta sẽ thấy được.” Diệp Phi đi trước một bước.

Trong lòng đang nghĩ, vị cao nhân đứng sau đó là ai?

Có thể có bản lĩnh lớn như vậy, bố trí lăng mộ ở đây thành thế này.

Cả đoàn tiếp tục đi vào sâu nhất.

Hướng đi vẫn là hướng xuống dưới.

Càng đi xuống, sương mù màu đen bên trong càng nồng đậm.

Thậm chí đã xuất hiện độ dày ảnh hưởng đến tầm nhìn.

“Khụ khụ...

Diệp Phi tiên sinh, chúng tôi cảm thấy rất khó chịu, hô hấp cũng rất khó khăn.” Triệu đội che miệng ho khan không ngừng.

“Ngô Tà, các cậu cứ ở đây chờ là được rồi, đừng đến gần bên trong, cơ thể các cậu không chịu nổi đâu.” Diệp Phi trầm mặc một lát, hạ quyết định.

“Nhưng...” Sắc mặt Ngô Tà cũng không được tốt lắm, hiển nhiên là đã nhẫn nhịn rất lâu rồi.

Chỉ là suốt không mở miệng.

“Nếu cậu nghe thấy tiếng động thì nổ súng, đừng đi lung tung, nếu các cậu lo lắng tình hình ở đây, thì xem phòng livestream, còn nữa, đeo mặt nạ phòng độc vào.” Diệp Phi thấy Tiểu Ca dùng máu Kỳ Lân nhỏ

vào vết thương của Ngô Tà.

Chương 329

Nhưng bị hắn ngăn lại.

Máu Kỳ Lân tuy quý giá, nhưng so với huyết mạch Chân Long.

Vẫn là máu của hắn hơn một bậc.

"Cũng được, vậy các cậu cẩn thận." Ngô Tà biết thân phận của họ không phải là người thường.

Không phải là hạng phàm phu tục tử như họ có thể so sánh.

Cũng không còn cứng đầu nữa.

Mà đeo mặt nạ phòng độc, ngồi tại chỗ chờ họ.

Nhìn hai người trong phòng livestream.

Chỉ có thể từ đây lấy được thông tin, xác định hai người có an toàn không.

Tiểu Ca và Diệp Phi tiếp tục tiến lên.

Hai người đi vào một căn phòng cổ kính.

Trên đó dán đủ các loại phù văn, đã bị quỷ khí màu đen bao vây.

Trên căn phòng cao lớn trước mắt còn có một cái gương đồng.

Trên gương đồng, xuất hiện một khuôn mặt người.

Nhưng khuôn mặt này vô cùng yên tĩnh.

Lông mày kiếm bình tĩnh trên mặt, lông mi đen nhánh.

Gương mặt góc cạnh như được điêu khắc, còn có đôi môi mỏng gợi cảm.

Cứ như là đang ngủ say.

Nếu là người bình thường nhìn thấy, sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng khi Tiểu Ca và Diệp Phi nhìn thấy khuôn mặt người trong gương, lông mày nhíu chặt.

"Người đàn ông này trên người sát khí rất lớn, trong sát khí còn bao hàm oán hận nồng đậm." Diệp Phi có chút không hiểu.

Đây là tình huống gì?

Lẽ nào không phải là mình bị phong ấn ở đây sao?

Ngô Tà thông qua ống kính chú ý đến, thứ trong gương này là gì.

"Ngô Tà tiên sinh, đây là cái gì?

Sao trông kỳ quái quá vậy, hình như không có huyết sắc." Tiền Tinh Vân luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Cũng đã gặp không ít quỷ hồn, đều nói quỷ hồn là đa dạng, tương đối hay thay đổi.

Nhưng cái này sao trông lại không giống những quỷ hồn khác.

"Đây là 'nhân bì tiễn chỉ', là lột sống da của một người, mà còn phải lột một cách nguyên vẹn không được làm hỏng." "Sau đó dùng tà thuật phong ấn lớp da này vào trong gương đồng, cộng thêm sự nhuốm màu của quỷ khí, chỉ e bên trong lớp da người này còn có những thứ khác." Sắc mặt Ngô Tà không được tốt lắm.

"Vậy sẽ là thứ gì?" Giáo sư Quách vẫn còn có chút mơ hồ.

"Giáo sư Quách, các vị đã nghĩ qua chưa, quỷ hồn ở đây là từ đâu ra?" Sắc mặt Ngô Tà đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa rồi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người lập tức trong lòng hiểu rõ.

Những quỷ hồn này là từ trong gương này ra sao?

Cư dân mạng nghe được cuộc đối thoại của Ngô Tà, trong lòng kinh hãi.

"Thật sự rất khủng bố, trong một cái gương nhỏ, lại có thể ẩn giấu nhiều quỷ hồn như vậy." "Những thứ ở đây đã không thể dùng khoa học để chứng minh được nữa rồi, có gì mà không thể?" "Điều này thì đúng, nhưng tên này...

Mẹ kiếp, sao miệng tên này lại mở ra rồi?

Các bạn xem kìa." "Trời đất, đây là tình huống gì, mắt cũng hình như muốn mở ra rồi, đây là sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?" "Nhanh nói cho đại lão." .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn bộ dạng này.

Trong lòng cũng theo đó mà thắt lại.

"Đừng lo lắng, Diệp Phi sẽ không sao đâu, tình huống này, Diệp Phi không thể không biết." Hoắc lão miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng đã đứng ngồi không yên.

Chỉ là trên mặt vẫn là bộ dạng lạnh lùng.

Giáo sư Phương nghe vậy, sắc mặt hơi dịu lại.

Thứ trong gương này vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Bây giờ mắt đã lim dim, quỷ khí xung quanh đã bắt đầu dần dần nồng đậm.

Còn không biết sau khi mở mắt sẽ ra sao.

Lúc này, điện thoại của Hoắc lão lại vang lên.

Nhìn dãy số quen thuộc.

Hoắc lão bất giác nhíu mày.

Những vị giáo sư này thật sự khiến người ta cảm thấy phiền phức.

“Chuyện gì?” Hoắc lão nhấn nút nghe, giọng điệu cũng thêm phần không kiên nhẫn.

“Giáo sư Hoắc, cương thi ông không mang về, cái gương này ông kiểu gì cũng phải cho người mang ra chứ?

Cái này rất có giá trị nghiên cứu.” Vị giáo sư ở đầu dây bên kia vẫn không từ bỏ.

“Giá trị nghiên cứu gì?

Ông nói xem, tôi cũng muốn nghe xem, giá trị nghiên cứu như thế nào.” Hoắc lão nghe lời này, liền cảm thấy lửa giận bốc lên ba trượng.

“Lẽ nào không có giá trị nghiên cứu sao?

Người tên Ngô Tà kia đã nói rồi, trong gương này rất có thể giấu mấy nghìn mấy vạn con quỷ, nếu nghiên cứu ra được, nhất định là một phát hiện lớn.” “Các người Đại Việt không muốn danh tiếng này, tổ chức liên hợp quốc tế chúng tôi sẵn lòng nghiên cứu.” Vị giáo sư ở đầu dây bên kia nói một cách chính nghĩa.

“Các người nghiên cứu, sao các người không tự đi lấy đi, tôi vẫn câu nói đó, đó là đồ của Đại Việt chúng tôi, quyền quyết định ở Đại Việt.” “Diệp Phi dù có đập vỡ gương hay phá hủy nó, cũng không liên quan đến các người, còn về nghiên cứu...” “Muốn nghiên cứu thì các người tự đi vào lăng mộ, xem các người có vào được không.” “Nhưng chúng tôi vẫn khuyên ông nên nghĩ cho kỹ, địa ngục vạc dầu lúc nãy các người cũng thấy rõ rồi phải không?

Vì sao lại vào đó, các người cũng rõ rồi phải không?” Hoắc lão thậm chí còn lộ ra nụ cười tà mị.

Đối phương đã á khẩu không nói nên lời, cuối cùng cúp điện thoại.

Tay giáo sư Phương âm thầm giơ ngón cái lên.

Hoắc lão nghĩ thật là thấu đáo.

Sức sát thương của câu nói này thật là mạnh mẽ.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi và Tiểu Ca thấy người đàn ông trong gương đã mở mắt.

Đầu tiên là một nụ cười tà mị, khi cuối cùng nhìn thấy Diệp Phi.

Sự hứng thú trong mắt đều bị hận ý thay thế.

"Diệp chân nhân, là ngươi." Người đàn ông trong gương đầy oán hận nhìn hắn.

Diệp Phi bị nói mà không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Đây là tình huống gì.

Ở đây người quen mình nhiều thế.

Nhưng mình lại chẳng quen ai.

Thế cũng thôi đi.

Cứ nhất thiết là những người này hình như đều có hận ý với hắn.

Đây là đã làm gì, mà chiêu người hận thế?

Chương 330

“Lâu rồi không gặp.” Diệp Phi lạnh lùng đáp lại.

Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi.

Biết là sắp bắt đầu giở trò lừa bịp.

Đứng một bên không nói gì.

“Diệp chân nhân, sao ngươi còn chưa chết?” Người đàn ông trong gương đầy hận ý, ánh mắt chỉ thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Ta sống rất tốt, nhưng ngươi trông có vẻ không được tốt lắm, chết còn rất thảm.” Giết người truy cùng diệt tận.

Diệp Phi nghe vậy, không khách khí chọc vào nỗi đau.

“Không sai, ta chết rồi, đúng là chết rất thảm, nhưng ta là vì ngươi mà chịu tội, đều là ngươi hại ta, đáng lẽ người chết phải là ngươi, đáng lẽ là ngươi phải ở đây canh mộ cho bà ấy.” “Nhưng ngươi lại biến mất, đều là lỗi của ngươi.” Người đàn ông trong gương càng nói càng kích động.

“Ngươi tốt nhất là nên làm rõ, đây là ngươi tự làm tự chịu.” Trong đầu Diệp Phi vang lên lời của quỷ hồn kia.

Nếu không đoán sai, vị cao nhân đứng sau này, hẳn là hắn.

Chỉ là đáng tiếc, cuối cùng lại chết trong tay Hầu gia.

Không thể không nói, quả thực rất thảm.

“Hừ, Diệp chân nhân, ta và Hầu gia giao tình sâu đậm, là lỗi của ngươi, là ngươi cướp đi công lao của ta, cũng là ngươi giành được sự tin tưởng của Hầu gia.” “Bây giờ xảy ra những chuyện này, đều là lỗi

của ngươi.” Cảm xúc của người đàn ông trong gương rất kích động.

Nếu không phải tình hình không cho phép, thật muốn xông ra, giết chết Diệp Phi.

“Ngươi tự mình tu luyện tà thuật, liên quan gì đến ta?

Là Hầu gia của ngươi lén lút làm những chuyện này, ngươi đã hại chết bao nhiêu binh sĩ, trong lòng ngươi rõ.” “Chuyện này có quan hệ gì với ta?” Diệp Phi thật sự cạn lời.

Trong lòng đã tức đến mức chỉ thiếu điều chửi mẹ.

Sao chuyện gì cũng có thể đổ lên đầu hắn được.

“Ít nói nhảm đi, ta chết rồi, ngươi cũng đừng hòng sống.” Người đàn ông trong gương tức giận, liền thấy trong gương bốc lên ánh sáng vàng kim.

Từ bên trong xông ra một đám quỷ hồn.

Tiểu Ca thấy những quỷ hồn này như không cần mạng xông ra từ trong gương.

Vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, một đao một quỷ hồn.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Cách làm này, đều giết hết rồi, còn siêu độ thế nào?

Không hoàn thành nhiệm vụ, há chẳng phải là không nhận được phần thưởng sao?

“Tiểu Ca, cậu đợi đã, đừng giết hết, nếu những người này đều bị giết hết há chẳng phải là không thể đi đầu thai sao?” Giọng Diệp Phi có tác dụng, Tiểu Ca lúc này mới thu lại con dao của mình.

Mặc cho những quỷ hồn này từ trong gương đi ra.

Trước đó đã siêu độ hơn chín nghìn, rất nhanh sẽ đến một vạn.

Nhìn những oan hồn trong gương sắp bao vây họ.

Cư dân mạng thấy quỷ hồn ở đây ngày càng nhiều, không khỏi lo lắng.

“Đại lão đang làm gì vậy?

Nếu đám oan hồn này cùng tấn công, chẳng phải họ sẽ rất nguy hiểm sao?” “Phải tin tưởng đại lão, sẽ không sao đâu, đại lão làm vậy nhất định là có tính toán của mình, các bạn cũng đừng vội.” “Sao tôi có thể không vội, bạn xem cái mặt của người đàn ông trong gương kia kìa, vẫn là một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, nhìn mà tức chết đi được.” “Chứ sao, rõ ràng là ghen tị với đại lão, bị Hầu gia lợi dụng, bây giờ thì hay rồi, tự chơi chết mình rồi chứ gì?” .....

Diệp Phi trong lòng đang từ từ tính toán.

Rõ ràng quỷ trong gương đã được thả hết, không khỏi buồn bực.

Ngay khi những quỷ hồn này còn chưa kịp ra tay, Diệp Phi đã bắt đầu siêu độ.

Cuối cùng còn lại một người.

Diệp Phi đưa mắt nhìn về phía quỷ hồn trong gương.

Đây cũng được coi là một quỷ hồn, nếu siêu độ rồi chẳng phải là vừa đẹp sao?

Nhưng quỷ hồn này muốn siêu độ quả thực rất khó, Tên này hoàn toàn không hợp tác, điều này rất rối rắm.

“Ngươi... không ngờ đạo thuật của ngươi lại tiến bộ không ít.” Người đàn ông trong gương không hề có vẻ sợ hãi, mà là khinh thường.

Bây giờ đã bị quỷ khí xâm nhiễm nhiều năm như vậy, tà thuật trên người tương đương với tu luyện gần nghìn năm.

Ngược lại là Diệp Phi, đạo thuật cũng chưa chắc đã lợi hại bằng hắn.

Nghĩ đến đây, mắt lóe lên ánh sáng đỏ.

Liền thấy cát sỏi trên đất dần dần ngưng tụ thành hình.

Hiện ra một người khổng lồ.

Người khổng lồ này bị quỷ khí bao vây.

Thân thủ còn linh hoạt hơn trước.

Một luồng khí đen ngưng tụ trên đầu.

Tiểu Ca đẩy Diệp Phi một cái, nghênh diện xông lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém giết người khổng lồ này.

Nhưng chỉ vài giây sau, cát sỏi trên người nó lại hợp lại.

Sau đó giơ cao nắm đấm trên tay, đánh về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca vội vàng lùi về sau né một cái.

Nhìn mặt đất đã bị đập ra một cái hố.

Lông mày Tiểu Ca khẽ nhíu lại.

May mà thân thủ nhanh nhẹn, không hề bị thương.

Người đàn ông trong gương thấy Tiểu Ca là một kẻ vướng víu.

Đôi mắt phượng lóe lên một tia sáng đỏ.

Người khổng lồ cát sỏi này ra tay còn linh hoạt hơn trước.

Cư dân mạng nhìn thấy bộ dạng của gã khổng lồ này, trong lòng vẫn còn kinh ngạc. "Vãi, thứ này còn nâng cấp được à?

Đây là cái gì vậy?" "Đúng thế, tốc độ đang tăng cường thấy rõ bằng mắt thường." "Chuyện gì thế này?

Tốc độ này nhanh thật đấy." "Đại lão, cứu mạng, không thì anh

chàng này sắp bị đánh bây giờ." "Ha ha, cậu nói nhảm gì thế." "Chẳng lẽ không phải sao?

Cậu xem tốc độ này sắp đuổi kịp rồi." "Sẽ không đâu, đại lão lúc này chắc đang nghĩ cách đấy." .....

Ngô Tà đang chăm chú theo dõi cũng rất căng thẳng.

Tốc độ của gã khổng lồ này thật sự càng lúc càng nhanh.

Nếu bị đấm một quyền, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Trong lòng cậu thầm lo lắng.

Ngay lúc người đàn ông trong gương đang đắc ý.

Hắn nhìn Diệp Phi đang trầm mặc dưới đất. "Diệp chân nhân, ngươi vẫn là một tên nhát gan, gặp chuyện là chỉ biết trốn sau lưng người khác." Người đàn ông trong gương không chút khách khí chế nhạo.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy tầm nhìn của mình có vấn đề gì đó.

Hình như có gì đó không đúng.

Tiếp theo, hắn thấy mình ngày càng gần gã khổng lồ hơn. "Đừng..." Tiểu Ca thấy tấm gương lại gần, theo bản năng lùi ra xa.

Chương 331

Y trơ mắt nhìn tấm gương bị gã khổng lồ này đập vỡ.

Ngay khoảnh khắc tấm gương vỡ tan.

Hắc khí trên người gã khổng lồ dường như bị thanh tẩy.

Cát sỏi trên người cũng từ trạng thái ngưng tụ biến thành đất cát.

Một đống cát chất đống ở đó.

Tiểu Ca ngây người nhìn một bóng người xuất hiện sau khi tấm gương vỡ.

Chính xác hơn là một bộ hài cốt.

Chỉ có một bộ xương khô.

Lơ lửng trên tấm gương.

Diệp Phi cũng hồi phục lại tinh thần từ trạng thái thất thần.

Hắn từng bước đi tới.

Trước đó để không gây chú ý, hắn đã dùng Ẩn Thân Thuật để tiếp cận tấm gương này.

Bây giờ không có quỷ khí chống đỡ, phong ấn này tự nhiên cũng không còn ý nghĩa gì nữa. "Hóa ra ngươi là thế này." Diệp Phi từng bước đi tới, giọng điệu lạnh nhạt.

Không nghe ra vui buồn. "Hừ, vừa rồi là ngươi làm?" Người đàn ông trong gương với nửa khuôn mặt còn lại, đầy vẻ kinh ngạc.

Sao có thể?

Sao lại thế này?

Anh ta làm được điều đó bằng cách nào?

Bản thân học đạo thuật lâu như vậy, cũng chưa tu luyện đến cảnh giới này. "Ngươi bị người ta lóc hết thịt trên người nên mới chết, đúng không?" Diệp Phi phớt lờ sự kinh ngạc của hắn.

Thay vào đó, anh cảm thấy xấu hổ cho hành vi của vị Hầu gia kia.

Chuyện như vậy mà cũng làm ra được. "Hừ, để giữ lăng mộ, cần một lượng lớn oán khí, nếu không phải lúc đó ngươi đi nhanh, người bị phong ấn trong gương chính là ngươi, không phải ta, là ngươi đã hại ta." "Đều là ngươi hại ta." Người đàn ông càng nói càng kích động, nắm đấm xương trắng nắm chặt.

Con mắt còn lại tràn đầy hận ý. "Là ngươi tự mình sử dụng tà thuật, là ngươi nhìn người không rõ, ngươi nghĩ tại sao ta lại rời khỏi Hầu gia?

Là ngươi ngu như lợn, trách ai được?" Diệp Phi không cần nghĩ cũng biết tại sao "Diệp chân nhân" này lại rời đi.

Chẳng qua là không muốn đồng lõa mà thôi.

Bây giờ càng nghĩ càng thấy có khả năng này. "Ngươi..." Người đàn ông bị nghẹn họng. "Nể tình ngươi chết thảm cũng là bị Hầu gia lợi dụng, ta bây giờ tiễn ngươi đi luân hồi." Diệp Phi thấy vậy, lạnh lùng lên tiếng giải thích. "Ngươi... ngươi tốt bụng thế sao?" Người đàn ông rõ ràng không tin người này sẽ làm như vậy.

Nhất định là có mục đích gì đó.

Những năm này bị quỷ khí bao vây, nếu không phải bị hận ý thay thế.

Lúc này đã là một con quỷ mất hết lý trí.

Còn là một hồn ma hạ đẳng không có tư duy. "Ta không phải ngươi, đừng nghĩ ta có mục đích như vậy." Diệp Phi đúng là có mục đích.

Nhưng làm sao có thể để hắn biết được, câu trả lời chắc chắn là phủ nhận rồi.

Không có mục đích thì siêu độ cho hắn làm gì?

Bộ dạng nghĩa chính ngôn từ của Diệp Phi khiến cư dân mạng cảm thấy sâu sắc lòng nhân từ của đại lão. "Phải nói là tôi thực sự khâm phục sự độ lượng của đại lão, người ta đã hận đến xương tủy, mà còn nghĩ đến việc tiễn hắn đi luân hồi, thật lợi hại." "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, đúng là người so với người khác nhau một trời một vực, so với bộ xương khô kia thì đúng là kém xa." "Còn không phải sao, tôi thực sự phục, cái tâm thái này, ai mà có được?" "Vãi, không hổ là đại lão của tôi, tâm thái này không phải ai cũng có được." .....

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, nhìn những cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Đây là đang khen Diệp Phi lên tận mây xanh sao?

Hay là những người này đã si mê đến một mức độ nhất định rồi? "Phải nói rằng, tâm thái của anh Diệp Phi không phải người bình thường có được." Tiền Tinh Vân cũng đồng tình.

Giáo sư Quách cũng gật đầu phụ họa.

Khóe miệng Ngô Tà giật càng lúc càng mạnh.

Giáo sư Phương và Hoắc lão cũng cảm thấy lời của cư dân mạng thật là... rất có lý.

Trong lăng mộ. "Ngươi có bằng lòng không?" Diệp Phi kiên nhẫn hỏi. "Ngươi thật sự muốn tiễn ta đi luân hồi?" Người đàn ông do dự. "Ngươi nghĩ ngươi còn có gì đáng để ta nhòm ngó sao?" Một câu của Diệp Phi khiến hắn cứng họng, không lời nào để đáp lại. "..." Một lúc lâu sau người đàn ông mới lên tiếng. "Trước khi luân hồi, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi đã đưa ra chủ ý gì cho Hầu gia?

Tại sao lại để ông ta giết con mình, vì một người phụ nữ mà canh giữ lăng mộ." Diệp Phi lạnh lùng chất vấn. "A... ngươi thật sự không nhớ sao, Hầu gia đối với ái phi của Chu U Vương đã ngưỡng mộ từ lâu, ông ta trở thành Hầu gia là do chính ngươi bắc cầu." "Sau đó các ngươi xảy ra chuyện gì ta không biết, chỉ biết sau đó ngươi rời khỏi đây, cuối cùng là Hầu gia tìm đến ta, mục đích là để xây lăng mộ cho hoàng phi, còn đặc biệt bố trí trận pháp." "Để canh giữ lăng mộ cho hoàng phi, nhưng Hầu gia này lại lén xem bí tịch đạo thuật của ta, tự ý tu luyện, lóc từng chút thịt của ta xuống, đặt trong đỉnh Thần Mộc." Người đàn ông nói đến đây, trong mắt tràn đầy hận ý.

Không biết là hận chính mình hay hận Hầu gia.

Những chuyện còn lại Diệp Phi đã không muốn biết nữa.

Không cần thiết phải hỏi thêm.

Diệp Phi bắt đầu niệm Vãng Sinh Chú. "Diệp chân nhân, người ta hận nhất vẫn là ngươi, nhưng ta vẫn phải nói cho ngươi biết, Hầu gia sẽ không dễ dàng bị ngươi đánh bại đâu." Người đàn ông trước khi biến mất, đã nói những lời như vậy, rồi dần dần tan biến.

Nhưng Diệp Phi bây giờ đã không còn tâm trạng để nghĩ về chuyện này.

Bây giờ giải quyết xong phiền phức này, là có thể nhận được đan dược. 【Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ siêu độ một vạn oan hồn, nhận được phần thưởng ba viên Khởi Tử Hồi Sinh Đan.】 Ngay khi Diệp Phi nghĩ rằng hệ thống sẽ không nói gì nữa.

Giọng nói quen thuộc lại vang lên. 【Đinh, ký chủ có nhận nhiệm vụ, thu phục Thần Mộc Đỉnh không?】 "Hả?

Ngươi có ý gì?

Cái gì gọi là thu phục?" Diệp Phi nghĩ là phá hủy Thần Mộc Đỉnh,

chứ không phải thu phục. 【Thần Mộc Đỉnh là bảo vật của trời đất, chỉ người có duyên mới gặp được, ký chủ, xin hỏi ngài có chấp nhận không?】 "Chấp nhận, đã là bảo bối thì không thể khách khí được." Diệp Phi không nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Đây là một cơ hội tốt.

Diệp Phi nhếch mép, vẻ mặt vui vẻ.

Nhưng khi anh lộ ra vẻ mặt như vậy, cư dân mạng trong lòng chấn động.

Chương 332

"Nói chứ, đại lão sao vậy?

Sao lại có vẻ mặt như thế?

Siêu độ cho kẻ thù xong là vui đến vậy sao?" "Trong lòng tôi hoảng quá đi mất, bộ dạng của đại lão thật khiến tôi thấy hoang mang, sao vậy?

Thần kỳ đến thế à?" "Đúng vậy, lẽ nào đây là cảm giác thành tựu trong truyền thuyết sao?" "Tôi thấy không phải vậy, ở đây chắc chắn có hiểu lầm gì đó, đại lão nhất định có bí mật gì đó." .....

Ngô Tà nhìn những phỏng đoán của cư dân mạng, ngược lại cảm thấy Diệp Phi rất đáng thương.

Chẳng qua chỉ là một nụ cười thôi, có cần phải thế không?

Lại có thể nghĩ đến mức này? "Anh Ngô Tà, anh Diệp Phi sao vậy?

Có chuyện gì mà vui thế?" Tiền Tinh Vân trong lòng không khỏi giật thót một cái, giống như bị trúng tà vậy.

Ngô Tà cứng ngắc quay đầu lại, nhìn vị giáo sư già này. "Chắc là nghĩ đến chuyện gì vui rồi." Ít nhất, cậu nghĩ vậy.

Sự tình ra sao không ai biết.

Diệp Phi và Tiểu Ca thấy xung quanh đã an toàn, đang chuẩn bị đẩy cửa ra.

Vừa chạm vào cửa, lòng bàn tay Tiểu Ca truyền đến cảm giác đau nhói.

Lông mày y nhíu chặt lại. "Sao vậy?" Diệp Phi lần đầu tiên thấy Tiểu Ca lộ ra vẻ mặt như vậy. "Trên cửa có thứ gì đó, không cho đẩy

cửa." Tiểu Ca vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng.

Diệp Phi cảm thấy chuyện này không đúng, đưa tay ra sờ, không có cảm giác gì cả.

Còn dễ dàng đẩy cửa ra.

Ngay sau đó, một luồng quỷ khí ập vào mặt.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ bị quỷ khí này xâm thực.

Nhưng họ thì không.

Dòng máu Chân Long và dòng máu Kỳ Lân trên người hoàn toàn có thể chống lại loại quỷ khí này.

Quỷ khí trong đỉnh lò dường như không hài lòng vì hai người này không bị khống chế.

Lại một lần nữa, một luồng quỷ khí lớn ập đến.

Bao trùm lấy cả hai người.

Nồng độ đã đến mức không nhìn thấy gì nữa.

Khi hắc khí tan đi, Tiểu Ca và Diệp Phi đã không còn thấy bóng dáng.

Kèm theo đó là tiếng đóng cửa giòn giã.

Ầm!

Nơi cửa ra vào không còn thấy gì nữa.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân, cũng như cư dân mạng chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình.

Một mảng đen kịt.

Còn có tiếng bước chân.

Ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Cư dân mạng có chút lo lắng. "Sao tôi không thấy gì hết vậy." "Đúng vậy, đại lão đâu rồi?

Lúc nãy không phải ở cửa sao, sao bây giờ không còn gì nữa." "Tôi chỉ nghe thấy tiếng 'ầm' một cái, có phải cửa đã bị đóng lại không?" "Tôi cũng nghe thấy, lẽ nào đại lão và họ đang ở trong phòng?" "Rất có khả năng." .....

Ngô Tà có chút không ngồi yên được, định đứng dậy đi tìm Tiểu Ca và Diệp Phi. "Anh Ngô Tà, đừng kích động, anh phải tin tưởng anh Diệp Phi và anh Trương, họ sẽ không sao đâu, anh xông vào như vậy, nếu anh xảy ra chuyện, họ sẽ lo lắng cho anh đấy." Tiền Tinh Vân nhìn ra được tâm tư của Ngô Tà.

Vội vàng đưa tay kéo cậu lại. "Đúng vậy, anh Ngô Tà, giáo sư nói đúng, anh mạo hiểm đi vào như vậy rất nguy hiểm." Giáo sư Quách lên tiếng khuyên can.

Cuối cùng Ngô Tà thở dài một tiếng, chỉ có thể luôn chú ý tình hình trong phòng livestream.

Ở một nơi khác. "Tiểu Ca, cậu còn đó không?" Diệp Phi đưa tay ra sờ soạng, nơi này toàn là quỷ khí.

Hầu như không thể nhìn thấy đồ vật và cảnh tượng ở đây. "Ừ." Diệp Phi đi theo tiếng nói, đưa tay sờ lên người Tiểu Ca.

Nhưng lại sờ phải một bàn tay lạnh như băng. "Tay cậu sao lại lạnh như vậy." Diệp Phi cảm nhận được nhiệt độ trong tay.

Lông mày khẽ nhíu lại. "Tay tôi lúc nào cũng lạnh." Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Ca lại vang lên.

Diệp Phi im lặng một lúc, đột nhiên nhớ đến viên châu lấy được từ những người hái dâu.

Ném nó lên không trung, căn phòng liền tràn ngập ánh sáng.

Lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Nhà cửa cổ kính, bàn ghế đều là kiểu cổ điển.

Trên không trung, ngoài viên châu đó ra, còn có một chiếc đỉnh lò màu đen.

Trên đó còn có hoa văn, vô cùng rõ ràng.

Nó đang không ngừng tỏa ra quỷ khí.

Cả căn phòng đều phảng phất mùi quỷ khí.

Diệp Phi cũng nhìn rõ, Tiểu Ca vẫn ở bên cạnh mình.

Chỉ là trong đáy mắt y thoáng qua một tia lạnh nhạt. "Sao vậy?" Tiểu Ca thấy Diệp Phi nhìn mình, bất giác sờ lên mặt. "Không có gì." Diệp Phi im lặng rất lâu, cuối cùng thốt ra hai chữ như vậy.

Tiểu Ca nghe vậy, không để ý nữa, mà nhìn vào chiếc đỉnh lò giữa không trung. "Phải làm sao?

Phá hủy nó sao?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi. "Cậu thấy sao?" Diệp Phi trong mắt lóe lên tia sáng ngầm, cười nhạt hỏi. "Thứ này chỉ hại người, phá hủy là xong." Tiểu Ca nói rồi định ra tay. "Tiểu Ca, Hắc Kim Cổ Đao của cậu đâu?

Dùng tay không thì làm sao phá hủy nó?" Diệp Phi thấy vậy, đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Ca đột nhiên cứng đờ. "Chỉ là một cái Thần Mộc Đỉnh, ta không cần dùng đến dao." Tiểu Ca một lúc sau mới lên tiếng.

Diệp Phi lập tức tỏ vẻ khâm phục, thản nhiên ngồi xuống ghế. "Vậy phiền cậu ra tay rồi." Diệp Phi ra vẻ không liên quan đến mình.

Thản nhiên ngồi xuống ghế.

Chương 333

Cư dân mạng đối mặt với thái độ như vậy của Diệp Phi, nhất thời có chút không hiểu. "Chuyện gì thế này?

Lẽ nào đại lão không định giúp sao?" "Đúng vậy, lẽ nào cứ thế nhìn Tiểu Ca một mình ra tay?" "Đại lão có lẽ có kế hoạch khác, lỡ như cái đỉnh này không đơn giản như chúng ta thấy thì sao?

Vẫn phải cẩn thận một chút." "Ờ...

được rồi, các cậu nói đúng." .....

Ngô Tà trước tiên nhìn bình luận của cư dân mạng, cuối cùng nhìn Tiểu Ca. "Sao Tiểu Ca lại biết thứ này tên là gì?" Ngô Tà khẽ lẩm bẩm.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người không để ý đến lời lẩm bẩm của Ngô Tà.

Mà vẫn luôn nhìn Tiểu Ca sắp ra tay với đỉnh lò.

Ngay khi Tiểu Ca định ra tay, y đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Chỉ thấy chiếc đỉnh lò màu đen đang không ngừng bốc ra khói đen.

Ngưng tụ thành hình dạng của mấy con dị thú.

Thoạt nhìn, giống như tứ phương thần thú trấn giữ.

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Nhưng cũng chỉ là thần thái tương tự. "Tiểu Ca, xem ra, cái đỉnh lò này không muốn bị phá hủy lắm." Diệp Phi thản nhiên ngồi sang một bên.

Không có chút vẻ sợ hãi nào.

Ngược lại còn thêm phần cổ vũ và trêu chọc. "Không ai muốn bị hủy diệt cả." Tiểu Ca lạnh lùng nhìn bốn con thần thú. "Tiểu Ca, huyết mạch trên người cậu mạnh hơn tôi, vẫn là giao cho cậu đi." Diệp Phi quyết định tiếp tục đứng nhìn.

Tiểu Ca đột ngột quay đầu nhìn hắn. "Ngươi không định ra tay?" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiểu Ca xuất hiện một vết rạn nứt. "Là cậu nói muốn phá hủy cái đỉnh lò này, chẳng lẽ không nên tự mình gánh vác sao?

Tôi chẳng làm gì cả, cậu không có lý do gì bắt tôi đổ vỏ cả." Diệp Phi ra vẻ không liên quan đến mình.

Không chút khách khí đẩy Tiểu Ca ra.

Tiểu Ca còn muốn nói gì đó, thì thấy mấy con thần thú sau lưng đã ở trong trạng thái chuẩn bị tấn công.

Trong chốc lát, bốn con thần thú đều đuổi đánh Tiểu Ca.

Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn, chạy qua chạy lại trong phòng. "Tiểu Ca, sao cậu không dùng dao?" Diệp Phi thản nhiên ngồi trên ghế, nhìn Tiểu Ca bị đuổi đánh.

Tiểu Ca nhất thời không chống đỡ nổi.

Cũng không có thời gian trả lời.

Nhưng cư dân mạng đã phát hiện ra manh mối. "Không đúng, sao Tiểu Ca không dùng dao?

Trước đây gặp nguy hiểm là dùng dao ngay, nhưng bây giờ đã bị dồn vào đường cùng rồi, sao còn chưa động dao?" "Đúng vậy, sao lại không đúng, đều đã bị dồn đến mức này, sao còn không rút dao ra." "Lẽ nào Tiểu Ca có nỗi khổ khó nói?

Bây giờ chẳng phải giữ mạng là quan trọng nhất sao?" "Không

phải, sao đại lão không ra tay, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Tôi cũng thấy rất kỳ lạ, nhìn bộ dạng của đại lão, hình như là cố ý làm vậy, tại sao lại làm vậy?" .....

Ngô Tà nhìn Tiểu Ca bị đuổi theo, nhưng lại không rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Giống như con dao trong tay không tồn tại vậy.

Trong lòng nảy sinh nghi ngờ. "Chuyện gì thế này?" Ngô Tà khẽ lẩm bẩm.

Thấy Tiểu Ca sắp bị một trong những con thần thú đó vồ lấy.

Sắc mặt Tiểu Ca ngưng tụ vẻ lạnh lùng. "Ngươi nhìn ta chết sao?" Diệp Phi đứng dậy, thản nhiên phủi bụi trên người. "Đúng vậy, ta đúng là có ý đó." "Bị ngươi nhìn ra rồi." Câu nói này của Diệp Phi suýt nữa khiến Tiểu Ca phun ra một ngụm máu. "Ngươi..." "Các ngươi còn chờ gì nữa?

Mau ra tay đi, ta thích nhất là xem các thế lực tà ác tàn sát lẫn nhau, xem thế nào cũng thấy đã ghiền." Diệp Phi không đợi Tiểu Ca nói xong, đã ra tay trước.

Bốn con thần thú đang tấn công, lúc này cũng dừng lại.

Thản nhiên đứng sang một bên.

Tiểu Ca cũng từ dưới đất đứng dậy, con ngươi đen trong mắt đã bị quỷ khí đen kịt thay thế. "Ngươi phát hiện ra từ khi nào?" Giọng của Tiểu Ca như bị chồng lên, mấy tầng âm thanh phát ra từ miệng. "Từ lúc ngươi nói chuyện ta đã chú ý rồi." Diệp Phi lạnh nhạt giải thích. ‘Tiểu Ca’ đáy mắt trầm xuống, cũng không nói gì. "Tiểu Ca đâu?

Tiểu Ca ở đâu?" Diệp Phi thu lại nụ cười trêu chọc.

Nghiêm túc trở lại. ‘Tiểu Ca’ khóe miệng thêm một tia lạnh lẽo,

nhưng vẫn không nói.

Diệp Phi cũng không vội, ngồi trên ghế, chờ đợi người của đối phương nói chuyện.

Cư dân mạng lúc này mới hiểu ra. "Hóa ra nãy giờ, Tiểu Ca này là hàng giả?" "Hình như là vậy, nói như vậy, lý do đại lão khoanh tay đứng nhìn, là vì đã biết Tiểu Ca này là giả?" "Vậy Tiểu Ca thật đi đâu rồi?

Bọn chúng đã đưa y đi đâu?" .....

Ngô Tà trong lòng căng thẳng vài phần, nhìn Diệp Phi và thế lực tà ác kia đang đối đầu.

Không khí đã xuống đến đáy vực, nhưng vẫn rất lo lắng cho Tiểu Ca. "Tiểu Ca đâu?

Tiểu Ca đi đâu rồi?" Tiền Tinh Vân nhìn Ngô Tà trước mặt đang khẽ lẩm bẩm.

Nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Trao cho sự an ủi không lời. "Cậu phải tin tưởng anh Trương và anh Diệp Phi, họ sẽ không sao đâu." Tiền Tinh Vân nói câu này, trong lòng cũng không chắc chắn.

Giáo sư Quách cũng theo đó phụ họa.

Ngô Tà lơ đãng gật đầu.

Giáo sư Phương và Hoắc lão vẫn luôn chú ý tin tức này, mày nhíu chặt. "Anh Trương liệu có xảy ra chuyện gì không?" Đối với Diệp Phi họ không lo lắng, nhưng đối với Tiểu Ca... trong lòng vẫn lo lắng. "Ông xem bộ dạng của Diệp Phi không giống như đang lo lắng, ông đừng lo nữa." Hoắc lão nói vậy, nhưng trong lòng không yên tâm.

Bản lĩnh của Tiểu Ca không nhỏ, nhưng so với Diệp Phi, vẫn có

khoảng cách.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi ngồi trên ghế, mắt nhìn xung quanh.

Chương 334

Muốn tìm kiếm tung tích của Tiểu Ca.

Ở đây không có gác lửng, cũng không có tầng lửng, Tiểu Ca nhất định vẫn ở đây.

Nghĩ đến đây... "Ngươi chỉ sờ tay ta là biết ta không phải đồng bạn của ngươi?" Diệp Phi đang im lặng, thì nghe thấy giọng của Tiểu Ca đối diện.

Vẫn khó nghe như vậy. "Ta chỉ nghi ngờ, nhưng cuối cùng là ngươi đã tự bán đứng mình, vì Tiểu Ca căn bản không biết thứ này gọi là Thần Mộc Đỉnh." Diệp Phi cười lạnh nói. "Nói vào trọng điểm đi, ngươi đã đưa Tiểu Ca đi đâu?" Diệp Phi cũng không muốn tiếp tục giằng co nữa.

Quỷ khí xung quanh ngày càng đậm đặc.

Mặc dù đã không thể nhìn thấy, nhưng mùi vị vẫn còn đó. "Ngươi có bản lĩnh như vậy, sao ngươi không đoán thử xem?" 'Tiểu Ca' cố ý lộ ra vẻ đắc ý.

Giây phút này, trong đầu Diệp Phi đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Đó là đập nát Thần Mộc Đỉnh. 【Ký chủ, ngươi đừng quên nhiệm vụ của mình.】 Hệ thống trong đầu xuất hiện rất đúng lúc. "Nhiệm vụ chó má, ta thật sự muốn đập nát cái thứ chó này." Diệp Phi mắng thầm trong lòng.

Thật muốn chửi thề. 【Ký chủ, ngươi phải bình tĩnh, ngươi thu phục Thần Mộc Đỉnh, sẽ nhận được phần thưởng.】 Hệ thống vội vàng an ủi. "Được, ta nhịn." Diệp Phi hít sâu một hơi.

Trong lòng đang tính toán, về lai lịch của Thần Mộc Đỉnh này.

Trước đây cũng từng nghe nói qua.

Sở dĩ gọi là Thần Mộc Đỉnh, nghe nói là đỉnh lò của đại thần thời thượng cổ, Thần Nông thị.

Nghe nói có thể luyện đan dược, nhưng vẫn luôn là truyền thuyết.

Lẽ nào Thần Mộc Đỉnh này cũng có linh tính?

Có tư duy của riêng mình rồi sao? "Ngươi là bản nguyên của Thần Mộc Đỉnh đúng không?" Trong đầu Diệp Phi đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. 'Tiểu Ca' đột nhiên cứng đờ tại chỗ.

Không nói lời nào. "Sớm đã nghe nói Thần Nông thị có một lò đan, chắc là ngươi rồi, ta rất tò mò, tại sao ngươi không ở bên cạnh Thần Nông thị?" Diệp Phi tiếp tục truy hỏi. "Hừ, ta lưu lạc đến nông nỗi này, chẳng phải là do các ngươi, những con người hạ đẳng, nếu không phải các ngươi, ta sao có thể biến thành thế này?" "Tà niệm của loài người các ngươi đã nuốt chửng ta, nếu không phải bây giờ còn lý trí, đã bị các ngươi sai khiến rồi." Giọng 'Tiểu Ca' tràn đầy tức giận. "Vậy ý của ngươi khi ra đây là gì?

Ngươi muốn giết ta hoặc Tiểu Ca, đều là chuyện dễ như trở bàn tay." Diệp Phi có chút không hiểu. "Ngươi nghĩ ta không muốn sao?" 'Tiểu Ca' đột nhiên ra tay, một luồng quỷ khí đậm đặc lao về phía Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi thản nhiên ngồi trên ghế, không chút sợ hãi.

Chỉ thấy quỷ khí đến bên cạnh Diệp Phi, giống như một luồng không khí.

Không có chút tổn thất nào. "Ngươi... tại sao ngươi không sao?" Trong mắt Thần Mộc Đỉnh tràn đầy vẻ kinh ngạc. "Đó là vì ta bách tà bất xâm, một thân chính khí, chút tà ma của ngươi không làm gì được ta đâu." Diệp Phi không để ý giải thích.

Càng như vậy, Thần Mộc Đỉnh càng cảm thấy kinh ngạc. "Ngươi chỉ là một con người, sao có thể?" "Sao lại không thể, ngươi thấy đó chẳng phải là sự thật sao?" Diệp Phi vẻ mặt không quan tâm nói.

Sau đó tiến lại gần nó. "Ngươi có muốn rời khỏi nơi này không?" Diệp Phi đưa ra một điều kiện rất hấp dẫn.

Thần Mộc Đỉnh đầu tiên là sững sờ, cuối cùng là khinh miệt. "Ngươi nghĩ ngươi có thể trốn thoát?

Quỷ khí ở đây đều là trải qua ngàn trăm năm nhiễm và lắng đọng, ta sở dĩ được đặt ở đây, là để bảo vệ mộ chủ nơi này." "Ngươi nghĩ ngươi dựa vào cái gì có thể đưa ta rời khỏi đây?" Thần Mộc Đỉnh đội khuôn mặt của Tiểu Ca, vẻ mặt đầy chế giễu. "Ta có thể đến đây, ngươi thật sự nghĩ ta là dựa vào vận may sao?" Diệp Phi không hề để ý đến lời chế giễu của nó.

Dù sao cũng là thánh vật mấy ngàn năm, khinh thường cũng là chuyện bình thường.

Thần Mộc Đỉnh lúc này đột nhiên ý thức được vấn đề này.

Rơi vào trầm tư. "Ngươi làm thế nào đưa ta rời đi?" Giây phút này Thần Mộc Đỉnh quả thật đã động lòng.

Thăm dò hỏi. "Thần phục ta." Diệp Phi vô cùng tự tin nói.

Đừng nói Thần Mộc Đỉnh sững sờ, ngay cả Ngô Tà cũng vậy.

Đây là thánh vật thượng cổ.

Bảo nó thần phục một con người?

Cái này... có phải quá tự tin rồi không.

Ngô Tà cả người đều ngây ra. "Anh Ngô Tà, anh sao vậy?

Có phải xảy ra chuyện gì không?" Tiền Tinh Vân thấy Ngô Tà trước mắt đang ngây người. .....

Không khỏi khó hiểu. "Giáo sư Tiền, Thần Mộc Đỉnh này là thánh vật thượng cổ, tôi đã thấy trong bút ký, loại Thần Mộc Đỉnh này đã xuất hiện từ thời kỳ đầu của nhân loại." "Bây giờ anh Diệp Phi bảo Thần Mộc Đỉnh này thần phục, cái này... sao có thể, cái Thần Mộc này e là cũng không thể dễ dàng rời đi cùng người khác." Ngô Tà cảm thấy điều này thật sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

Cư dân mạng bây giờ cũng nghe được cuộc đối thoại của Ngô Tà.

Kinh ngạc không thôi. "Vãi, đại lão đúng là đại lão, cái gì cũng dám thử, thật là ngầu." "Cậu nói gì vậy, sao đại lão lại không thể thử?

Thần Mộc Đỉnh đó, ở thời kỳ đầu của nhân loại, đây là văn hóa lịch sử lớn đến mức nào, các cậu không biết sao?" "Chính vì biết chuyện này nên mới thấy kinh ngạc, đại lão bây giờ là tồn tại như thần vậy." "Dù sao khi đại lão có thể dũng cảm thử nói ra những lời như vậy, tôi đã thần phục rồi, tôi là đại phục đặc phục, thật sự phục rồi." "Đại lão uy vũ." .....

Thần Mộc Đỉnh một lúc lâu nhìn Diệp Phi, tưởng rằng gã này đang nói đùa.

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt của anh, nó biết đây là thật. "Chỉ là một đứa trẻ hôi sữa, cũng dám nói lời ngông cuồng?

Thật đáng cười." "Nếu ngươi muốn ta thần phục ngươi, ngươi có bản lĩnh khiến ta thần phục không?" Thần Mộc Đỉnh thấy vẻ mặt của anh, cũng nghiêm túc trở lại.

Thu lại nụ cười trêu chọc. "Ý ngươi là muốn khảo nghiệm ta?" Diệp Phi nghe ra vấn đề này. "Chất liệu của Thần Mộc Đỉnh vốn đã đặc thù, những năm này gặp không ít con người, đáng tiếc đều là những kẻ vô năng, không thể phát huy tác dụng lớn nhất của Thần Mộc Đỉnh." "Nếu không chỉ là một cái lăng mộ, cũng muốn giam giữ ta?

Thật đáng cười." Đáy mắt Thần Mộc Đỉnh lóe lên vẻ cô đơn.

Chương 335

Ngay khi Diệp Phi còn đang trầm ngâm, bên tai đột nhiên lướt qua một trận gió dài.

Theo bản năng lùi về sau.

Thân thủ nhanh nhẹn, không hề hấn gì. "Đánh lén quả là không biết xấu hổ." Trong mắt Diệp Phi lóe lên một tiếng cười khẩy.

Thần Mộc Đỉnh dường như không nghe thấy, ngưng tụ toàn bộ quỷ khí.

Dự định cho Diệp Phi một đòn nặng nề.

Cư dân mạng nhìn quỷ khí đen kịt ập tới. "Vãi, sao lại giống như bão tố sắp đến vậy, còn có cả sét nữa." "Cái quái gì vậy, đây là muốn đánh chết đại lão sao." "Sẽ không đâu, đại lão nhất định sẽ có cách." "Nhưng nghe lời anh Ngô Tà, Thần Mộc Đỉnh này là thánh vật, đại lão dù sao cũng chỉ là một người trường sinh, cái này... có đánh thắng được không?" "Tôi vẫn tin tưởng đại lão nhiều hơn, điểm này không cần nghi ngờ." .....

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cũng căng thẳng nhìn Diệp Phi.

Đòn tấn công này thật sự hung mãnh.

Ngón tay cũng bất giác nắm thành quyền, rất căng thẳng. .....

Diệp Phi nhìn thế công hung hãn ập tới.

Theo bản năng rút ra Văn Vương tiên, đốt lên Tam Muội Chân Hỏa.

Nhưng ở đầu kia của cây roi, xuất hiện một quả cầu lửa tròn vo.

Vẫn là ngọn lửa màu vàng kim.

Nhìn quỷ khí đi được một nửa.

Diệp Phi vung mạnh ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ thấy quỷ khí đen kịt bị một quả cầu lửa tròn vo đè xuống dưới.

Không khí lập tức rơi vào bế tắc.

Dưới quả cầu lửa, còn có tiếng lách tách.

Giống như sấm sét bị nổ tung vậy.

Từng trận âm thanh truyền đến.

Cư dân mạng nín thở. "Đại lão vẫn ngầu như vậy, tôi vừa nãy thật sự tưởng đại lão sẽ toi rồi." "Phì phì phì, nói bậy gì vậy, đại lão của tôi lúc nào cũng uy vũ bá khí, lúc nào cũng uy vũ." "Kỹ thuật của đại lão ngày càng tinh chuẩn rồi, tôi nhớ đối phó với huyết thi cũng là một chiêu chí mạng như vậy, thật lợi hại." "Ha ha, nhìn cái mặt táo bón của Thần Mộc Đỉnh kìa, thật buồn cười." .....

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Công thức quen thuộc, hương vị quen thuộc, còn có hương vị phiên bản nâng cấp này. "Tay nghề của anh Diệp Phi... vẫn rất đơn giản thô bạo." Ngô Tà một lúc lâu mới lên tiếng.

Nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra từ ngữ này. "Ừm...

ít nhất có hiệu quả là được, những thứ khác không quan trọng." Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy chỉ cần có hiệu quả là được, những thứ khác không quan trọng.

Giáo sư Quách cũng gật đầu ở một bên.

Ngay cả đội trưởng Triệu cũng gật đầu như vậy. .....

Diệp Phi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thần Mộc Đỉnh, vẫn chưa

hành động.

Dường như không thể chấp nhận bản lĩnh của mình bị một con người đánh bại.

Diệp Phi nhìn đúng thời cơ, cây roi trong tay hung hăng quất vào người Thần Mộc Đỉnh.

Thần Mộc Đỉnh cũng không phản ứng kịp, cứ thế chịu một roi.

Trên người còn xuất hiện một vết rách.

Thần Mộc Đỉnh muốn dùng quỷ khí để sửa chữa, nhưng Diệp Phi sớm đã nhìn ra ý đồ của nó.

Hồ lô Bát Bảo trong tay hút vào. "Ngươi..." Thần Mộc Đỉnh không vui nhìn hắn, còn có cả sự tức giận. "Đồng ý hay không đồng ý?" Diệp Phi lại hỏi. "Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng bây giờ ngươi phải dọn dẹp những thứ bên trong Thần Mộc Đỉnh ra." Thần Mộc Đỉnh trong lòng không phục, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đồng ý. "Cái này dễ thôi." Diệp Phi đi đến trước mặt Thần Mộc Đỉnh.

Lấy ra nước Thanh Tuyền, lấy trái tim bên trong ra.

Lại dùng nước Thanh Tuyền rửa sạch Thần Mộc Đỉnh một lần.

Chỉ một lần, đã thấy quỷ khí trên đó biến mất không còn tăm hơi.

Trên đó còn có một tia linh khí đang lượn lờ.

Hắc khí trên người Thần Mộc Đỉnh cũng hoàn toàn biến mất, khí tức trên người cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Cuối cùng Diệp Phi cắn ngón tay mình, nhỏ máu của mình lên đó.

Thần Mộc Đỉnh hóa thành một luồng sáng, cuối cùng chui vào bên trong Thần Mộc Đỉnh.

Ngay sau đó, Thần Mộc Đỉnh cuối cùng chui vào giữa hai lông

mày của Diệp Phi.

Biến mất không thấy.

Quỷ khí xung quanh đã biến mất, không gian căn phòng cũng sáng sủa hơn nhiều.

Bóng dáng Tiểu Ca cũng xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Trên mặt còn có vài vết thương. "Cậu không sao chứ?" Tiểu Ca thở hổn hển nhìn Diệp Phi. "Hả?

Cậu thấy gì rồi?" Diệp Phi nghe ra ý vị khác trong lời nói, không khỏi nhíu mày. "Tôi thấy cậu muốn phá hủy Thần Mộc Đỉnh, nhưng tôi muốn ngăn cản cậu, cuối cùng cậu lại ra tay với tôi." Tiểu Ca nói đến đây, hơi sững lại.

Người gặp lúc nãy không phải là Diệp Phi.

Lúc đó còn dùng dao làm y bị thương. "Đó không phải là tôi." Diệp Phi lắc đầu trả lời, cuối cùng nhìn vào phòng livestream trên cổ tay. "Các người vào đi, giáo sư, Ngô Tà." Ngô Tà và các giáo sư thấy vậy, đứng dậy đi tìm Diệp Phi.

Thấy Diệp Phi và họ đã an toàn, còn thành công thu phục Thần Mộc Đỉnh.

Tiền Tinh Vân và những người khác cũng rất vui mừng.

Nhưng cư dân mạng thì bùng nổ. "Đây là Thần Mộc Đỉnh trong truyền thuyết sao?

Thánh vật thượng cổ, cứ thế bị đại lão thu phục rồi?" "Lý thuyết là vậy, nhưng thực tế là thế nào...

à, sự tình chính là như chúng ta thấy." "Nói đi nói lại, thứ này có phải là đi theo đại lão rồi không?

Sau này có phải sẽ cùng đại lão kề vai chiến đấu không?" "Chắc là

vậy, cậu không thấy đại lão đã xua tan quỷ khí ở đây rồi sao?

Sau này không chừng là một thứ rất lợi hại, chỉ cần có liên quan đến đại lão, đều không phải là thứ tầm thường." "Ha ha, lầu trên, cậu nói đúng sự thật rồi." .....

Chương 336

Toàn bộ Đại Việt đối với thánh vật thượng cổ này vô cùng coi trọng.

Gây ra một trận sóng gió lớn.

Video Tencent: Bản lĩnh của chuyên gia ẩm thực rốt cuộc lớn đến đâu, tại sao thánh vật thượng cổ lại chọn chuyên gia ẩm thực?

Bên trong có câu chuyện gì?

Douyue APP: Chuyên gia ẩm thực và thánh vật thượng cổ có quan hệ gì?

Mục đích của chuyên gia ẩm thực khi đến lăng mộ này là gì?

Bộ phận Chấn kinh IC: Chuyên gia ẩm thực và thánh vật thượng cổ rốt cuộc có bí mật gì?

Tại sao ngàn trăm năm qua lại đồng ý yêu cầu của chuyên gia ẩm thực?

Chuyên gia ẩm thực rốt cuộc có bí mật gì?

ừng bài đăng đẩy Diệp Phi lên đầu sóng ngọn gió trên mạng.

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều đang bàn luận về vấn đề của Diệp Phi và Thần Mộc Đỉnh. "Tôi thậm chí có cảm giác, rất có khả năng đây là duyên phận, Thần Mộc Đỉnh này chính là đang chờ đợi đại lão xuất hiện." "Cậu nói đúng, trộm mộ nhiều như vậy, tại sao Thần Mộc Đỉnh này lại bị đại lão thu phục, đây chẳng phải là duyên phận sao?" "Chắc chắn là duyên phận, vượt qua ngàn năm chờ đợi, chính là để chờ đợi đại lão xuất hiện... thật lãng mạn." "Lầu trên, xin chú ý lời nói của cậu, đại lão của chúng ta là một nhân vật như thần, cậu đừng làm ô uế." .....

Hoắc lão và giáo sư Phương thấy Thần Mộc Đỉnh xuất hiện, trước tiên là mừng cho Diệp Phi.

Nhưng cũng cảm thấy lo lắng.

Thần Mộc Đỉnh chắc chắn sẽ gây ra sự chú ý của người khác.

Bây giờ tổ chức quốc tế đã bắt đầu gây phiền phức rồi.

Bây giờ có Thần Mộc Đỉnh, e là sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Quả nhiên, ngay khi hai người đang im lặng.

Điện thoại của tổ chức quốc tế đã gọi đến.

Hai người thở dài một tiếng. "Những thứ này thật là phiền không chịu được." Hoắc lão miệng nói vậy, nhưng vẫn ấn nút nghe. "Giáo sư Hoắc, thật sự chúc mừng các ông Đại Việt đã có được thánh vật thượng cổ." Giọng của đối phương đã thay đổi, không phải là giọng trẻ hơn trước đây.

Mà là một giọng nói già hơn.

Hoắc lão trong lòng giật thót một cái.

Đây là tổ trưởng của tổ chức liên hợp quốc tế, tuổi đã tám mươi.

Nhưng thân phận và địa vị không ai có thể lay chuyển. "Giáo sư Samuya?" Hoắc lão trong lòng rất kính trọng vị giáo sư này.

Rất nhiều kỹ thuật nghiên cứu khoa học và kiến thức khảo cổ đều không thể thiếu sự giúp đỡ của ông.

Hoắc lão trong lòng đã dấy lên dự cảm không tốt.

Lẽ nào cũng là vì Thần Mộc Đỉnh mà đến? "Hoắc, thật lâu không gặp, Đại Việt các ông bây giờ thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, tôi thật sự mừng cho ông." Giọng của giáo sư Samuya tràn đầy chân thành.

Thái độ rất thân thiện, khiến Hoắc lão không khỏi thụ sủng nhược kinh. "Giáo sư, ngài có gì cứ nói thẳng, không cần khách khí như vậy." Giáo sư Hoắc có thể không nể mặt người khác, nhưng mặt mũi của vị giáo sư này, không thể không nể. "Là thế này, tôi thấy cậu bé Diệp Phi của Đại Việt các ông bản lĩnh không nhỏ, chúng tôi muốn mời cậu ấy đến tổ chức quốc tế làm khách, tôi hy vọng ông có thể giúp tôi hỏi han một chút." Giọng của Samuya ôn hòa, dường như thật sự chân thành mời Diệp Phi. "Cái này... giáo sư, ngài làm khó tôi rồi, Diệp Phi tuy là người Đại Việt, nhưng cậu ấy chỉ hứng thú với ẩm thực, ngài mời như vậy, e là cậu ấy chưa chắc đã đồng ý." "Nhưng ngài đã lên tiếng, tôi nguyện ý thử, chỉ là quyền quyết định vẫn là ở Diệp Phi, Đại Việt chúng tôi là đất nước lễ nghi, xưa nay đều ôn hòa đối đãi với người, ngài sẽ hiểu đúng không?" Hoắc lão nói những lời chính thức rất uyển chuyển.

Samuya cũng không vội, cuối cùng mỉm cười. "Tôi cũng đã lâu không đến Đại Việt các ông đi dạo, Hoắc, chúng ta cũng nên gặp mặt, ôn lại chuyện cũ rồi." Không cho Hoắc lão cơ hội, trực tiếp cúp máy.

Hoắc lão thở dài một tiếng, sắc mặt khó xử.

Giáo sư Phương cũng nghe được bên trong. "Giáo sư Hoắc, ông đừng coi thường Diệp Phi, chuyện cậu ấy không muốn, không ai có thể ép buộc, ông nên mong đợi khi Diệp Phi gặp giáo sư Samuya, sẽ là bộ dạng gì." Nói xong, giáo sư Phương thật sự mong đợi không thôi.

Hoắc lão thấy bộ dạng của giáo sư Phương, khóe miệng nhếch lên. .....

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nghe phần thưởng hệ thống gửi đến.

Trên đó là một cuốn sách đan dược, và các loại dược liệu, đều thuộc loại hiếm.

Diệp Phi càng xem càng vui mừng.

Trước đây chỉ thấy luyện đan trên sách, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt anh.

Khi Ngô Tà đến, thì thấy Diệp Phi đang ngồi trên ghế, đáy mắt một mảng hưng phấn.

Trong khi đó, Tiểu Ca đang ngồi xếp bằng trên đất, từng chút một hồi phục vết thương.

Ngô Tà trước tiên nhìn Tiểu Ca, cũng không tiện làm phiền.

Cuối cùng đi đến bên cạnh Diệp Phi. "Anh Diệp Phi, anh cười ngây ngô gì vậy?

Thu được một cái Thần Mộc Đỉnh, mà vui đến thế sao?" Ngô Tà nhẹ nhàng đẩy Diệp Phi.

Lại thấy các giáo sư đã xác nhận Diệp Phi và Tiểu Ca an toàn.

Chuẩn bị nghiên cứu các vật phẩm ở đây, thuận tiện xem xét các cổ vật. "Anh vẫn nên cẩn thận, đạo lý 'mang ngọc trong người là có tội' anh phải hiểu." Ngô Tà không khỏi lo lắng. "Tôi hiểu, nhưng thứ này, người bình thường không lấy đi được, đợi tôi rời khỏi đây, Thần Mộc Đỉnh này sẽ tự mình rời đi, trở về nơi nó nên đến." Diệp Phi không nghĩ ngợi trả lời.

Câu nói này cũng dập tắt ý đồ của những kẻ không biết điều.

Ngô Tà nghe vậy, cũng không nói nhiều.

Chỉ thản nhiên ngồi trên ghế, chờ Tiểu Ca hồi phục vết thương.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đang ở một bên nghiên cứu bình hoa cổ ở đây.

Mọi thứ trong căn phòng này đều là bảo vật hiếm có.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách thậm chí còn có một phỏng đoán.

Căn phòng này có phải là khuê phòng của Bao Tự không?

Nếu không thì cách trang trí, và những thứ ở đây, mỗi món đều có giá trị không nhỏ. "Sao ở đây không thấy bàn trang điểm nhỉ?

Nếu là khuê phòng của mộ chủ?" Mắt giáo sư Quách nhìn một vòng, cũng không thấy bàn trang điểm.

Trong lòng nghi ngờ. "Bàn trang điểm?

Có thể đã bị lấy đi rồi, phía sau tấm bình phong này có chút trống trải." Tiền Tinh Vân còn đưa tay chỉ vào bên cạnh giường.

Nếu nhìn từ cách trang trí và rèm trên giường.

Chắc là như vậy.

Tiền Tinh Vân cúi xuống, cầm đèn pin rọi vào chỗ trống trên mặt đất.

Chương 337

Phát hiện trên đó có vài vết tích.

Giáo sư Quách và giáo sư Tiền hai người đang chuyên tâm nghiên cứu mặt đất ở đây.

Thậm chí là đưa ra phỏng đoán.

Không hề chú ý đến sàn nhà phía sau có chuyển động nhẹ.

Nhưng cư dân mạng trong phòng livestream lại nhìn rất rõ. "Vãi, các cậu xem, sau lưng giáo sư hình như có thứ gì đó." "Cậu có hoa mắt không, ở đây tối om om, sao lại có thứ gì được?" "Không phải, tôi cũng thấy rồi, thật kỳ lạ." "Các cậu có nghe thấy không?

Tôi hình như nghe thấy tiếng gì đó." "Ừm... giống như tiếng sàn nhà bị cạy ra, các cậu nghe kỹ đi." .....

Lúc này, giáo sư Tiền và giáo sư Quách hai người chỉ đang nghiên cứu những thứ ở đây.

Cũng không có tâm trạng để ý đến cuộc đối thoại của cư dân mạng trong phòng livestream.

Đội trưởng Triệu và Ngô Tà thì chú ý đến, vừa đứng dậy định đi qua.

Vừa đi đến bên cạnh giáo sư.

Thì nghe thấy Tiền Tinh Vân đột nhiên kinh hô. "Cẩn thận." Tiền Tinh Vân hoảng hốt không thôi.

Khi Ngô Tà và Diệp Phi đi qua, thì thấy bên cạnh Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách toàn là bạch thư trùng.

Chúng đang lúc nhúc ngọ nguậy.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người đang nằm trên đất.

Trên người giáo sư Quách còn có Tiền Tinh Vân, động tác này là Tiền Tinh Vân muốn đẩy giáo sư Quách ra.

Nhưng giáo sư Quách cũng không tránh được những con trùng này.

Những con trùng màu trắng, từ dưới sàn nhà chui ra, giống như nước suối vậy.

Không ngừng tuôn ra.

Bao vây lấy giáo sư Quách và Tiền Tinh Vân. "Giáo sư..." Triệu đội thấy các giáo sư đã không còn hơi thở.

Tâm trạng rất kích động.

Định mang thi thể của các giáo sư về.

Lại bị đồng đội phía sau kéo lại. "Đừng đi, đội trưởng, không thể đi." Người lính đánh thuê hiểu được tâm tư của Triệu đội, nhưng bây giờ vẫn chưa thể lên được.

Ngô Tà thấy vậy.

Sắc mặt biến đổi. "Bạch thư trùng?

Sao ở đây lại có bạch thư trùng?" Ngô Tà thấy những con bạch thư trùng trắng tinh, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Loại này là một loại cổ trùng, phải trải qua quá trình luyện chế mới xuất hiện.

Lẽ nào bên dưới còn có thứ gì khác? "Lùi lại." Diệp Phi kéo Triệu đội bên cạnh mình lùi về sau.

Mắt Triệu đội đỏ hoe, trong lòng rất tự trách, không nên để các giáo sư đi một mình.

Chỉ thấy bạch thư trùng từng chút một phủ kín cả mặt đất. "Anh Diệp Phi, làm sao bây giờ?" Đối với cổ trùng, Ngô Tà biết loại cổ trùng này không hề có tác dụng với đạn.

Diệp Phi thấy bạch thư trùng, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Thư?

Chẳng phải là protein sao?

Sau đó từ trong túi của mình lấy ra con gà trống lớn.

Con gà trống đang ngủ say, khi ngửi thấy mùi bạch thư trùng, mắt đột nhiên mở ra.

Lao như tên bắn vào giữa đám bạch thư trùng.

Con gà trống Điểm Tình trước đó đã ăn no căng bụng con rết lớn, lúc này lại đói rồi sao?

Chỉ thấy con gà trống Điểm Tình này một mỏ mấy con.

Chỉ vài phút đã ăn sạch một mảng lớn.

Cư dân mạng thấy con gà trống lớn này lại phát huy uy lực. "Vãi, gà trống Điểm Tình đại hiển thần uy rồi, cái mỏ này có gắn máy khoan à?" "Còn không phải sao, cái mỏ này, tốc độ này, phải luyện bao lâu mới có được tốc độ như vậy, tôi thật sự say rồi." "Tốt nhất là nhanh lên, ăn được bao nhiêu thì ăn hết, đó là tốt nhất rồi." "Các cậu xem, thân hình của con gà trống này hình như lớn hơn, so với trước đây lớn hơn không ít." "Không sai, lớn hơn rồi, thứ này sao lại lớn nhanh như vậy?

Bây giờ đã ngầu đến mức này rồi sao?

Thế giới này huyền huyễn rồi." "Đại lão của cậu chẳng lẽ không huyền huyễn sao?

Còn có gì kinh khủng hơn huyền huyễn nữa?" .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn màn hình máy tính.

Đáy mắt lóe lên một tia sáng.

Tia sáng đó là nước mắt.

Hai người không mấy quan tâm đến mức độ nguy hiểm của những con bạch thư trùng này.

Có Diệp Phi ở đó, họ sẽ không sao.

Nhưng mà... hai giáo sư Tiền Tinh Vân và Quách... "Ai... sơ suất rồi, đang yên đang lành...

đây không phải là đi nộp mạng sao?" Hoắc lão rất tiếc nuối.

Số lượng giáo sư khảo cổ của Đại Việt vốn đã không nhiều.

Những người có thể giải mã được càng ít hơn.

Bây giờ một lúc mất đi hai vị đại tướng... thật đáng tiếc. "Hoắc lão... thật sự cứ thế chết rồi sao?" Giáo sư Phương và Tiền Tinh Vân cũng từng làm việc cùng nhau.

Bây giờ một người sống sờ sờ như vậy, nói mất là mất.

Trong lòng ít nhiều không phải là hương vị. .....

Trong lăng mộ.

Diệp Phi thấy con gà trống Điểm Tình có vẻ lại ăn no căng, tốc độ cũng chậm lại.

Lấy hương từ trong túi ra đốt lên.

Bạch thư trùng ngửi thấy mùi hương, vội vàng lùi lại.

Chỉ một lát, những con trùng này đã quay trở lại vị trí ban đầu.

Chương 338

Đôi mắt đỏ rực chớp chớp.

Cuối cùng biến mất không thấy.

Trong khi đó, con gà trống Điểm Tình, thấy những con trùng này đều đi, mắt nhắm lại.

Nằm ngửa trên đất.

Giống như đã chết.

Diệp Phi thản nhiên đặt con gà trống vào túi.

Triệu đội đi đến bên cạnh Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách.

Thấy hai người không còn chút sức sống nào, đáy mắt tràn đầy tự trách.

Đôi mắt nhuốm màu đỏ rực.

Quỳ trên đất, một lúc lâu sau mới lên tiếng. "Giáo sư... giáo sư..." Triệu đội trong lòng tràn đầy tự trách.

Những người lính đánh thuê khác đặt thi thể của họ ngay ngắn.

Trong tay Tiền Tinh Vân vẫn còn nắm một chiếc kính lúp.

Sự kinh hoàng trong mắt vẫn còn đó.

Nhưng nhiều hơn là lo lắng.

Lo lắng giáo sư Quách gặp nguy hiểm.

Diệp Phi đi qua, cúi đầu nhìn hai vị giáo sư.

Chợt nhớ đến Khởi Tử Hồi Sinh Đan trên người.

Sau đó đặt vào miệng họ.

Lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng hành động này không bị ai nhìn thấy.

Chỉ có Tiểu Ca vừa mới hồi phục xong nhìn thấy, đáy mắt trầm xuống.

Cư dân mạng nhìn các giáo sư nằm trên đất.

Đáy mắt tràn đầy đau buồn. "Giáo sư của chúng ta, sao lại nhanh như vậy, rõ ràng lúc nãy còn khỏe mạnh, sao bây giờ lại chết rồi?" "Đều là do những con trùng đó hại, đều là chúng hại." "Bây giờ nói những lời này có ích gì?

Các giáo sư đều đã chết rồi." "Đại lão, đại lão, đại lão có thể cứu các giáo sư không?" "Lầu trên, tôi biết cậu buồn vì các giáo sư chết, nhưng đại lão cũng không phải thần tiên, cũng không thể làm người chết sống lại được." "Đúng vậy, bây giờ ngay cả đại lão cũng chưa chắc có cách." .....

Chuyện Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng nhau qua đời.

Toàn bộ Đại Việt đều chấn động.

Mọi người trong đội khảo cổ đều bị tin tức này làm cho bàng hoàng.

Chuyện gì vậy?

Sao lại thế này?

Viện trưởng viện khảo cổ học đã không biết mình đang có tâm tư gì nữa. "Chuyện gì vậy?

Sao lại thế này?" "Viện trưởng... chúng ta bây giờ có nên đưa các giáo sư về không?" Trợ lý viện trưởng bên cạnh mắt đẫm lệ hỏi. "Đội trưởng Triệu sẽ đưa về." Viện trưởng viện khảo cổ học đáy mắt tràn đầy tiếc nuối.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách luôn được giới khảo cổ yêu mến.

Không ngờ lại chết trong lăng mộ.

Trên các trang tin tức đầu.

Chuyện Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hy sinh vì công việc, cả Đại Việt đều đang bàn tán. "Giáo sư của chúng ta sao lại... thật đáng tiếc." "Đúng vậy, giáo sư Tiền cả đời này đều ở trong giới khảo cổ, trải qua bao nhiêu lăng mộ lớn nhỏ, không ngờ lại..." "Giáo sư Tiền từng là thầy của tôi, vốn đã hẹn nhau đợi lần này về sẽ cùng nhau ăn cơm, không ngờ cuộc gọi lần trước lại là lần cuối cùng." Các diễn đàn lớn, cư dân mạng đều đang bàn luận về chuyện này.

Trong lăng mộ.

Đội trưởng Triệu nhìn Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người mắt vẫn chưa nhắm lại.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mắt họ.

Hai người mắt nhắm lại, nằm trên đất không động đậy.

Triệu đội vẻ mặt trầm trọng đứng dậy, dặn dò các anh em phía sau.

Dự định sắp xếp việc vận chuyển thi thể của các giáo sư lát nữa.

Không khí toàn bộ không gian vô cùng nặng nề.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn di thể của các giáo sư.

Ai nấy đều đỏ hoe mắt. "Giáo sư... thật sự... vãi." "Cậu sao vậy?

Giáo sư sao vậy?

Còn chửi thề nữa." "Không phải, tay giáo sư, tay giáo sư động rồi." "Cậu có hoa mắt không?

Cái gì mà tay động rồi, tôi biết cậu đau lòng cho giáo sư, nhưng

bây giờ giáo sư đã không còn nữa, cậu cũng đừng buồn quá." "Không phải, không phải, tay giáo sư thật sự động rồi, tôi thấy rồi." "Tôi cũng thấy rồi, đây là thật." Ánh mắt của cư dân mạng đều đang nhìn vào Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người.

Đồng đội của Triệu đội đang định khiêng các giáo sư ra ngoài.

Thì thấy mắt của giáo sư đột nhiên mở ra. "Hả?

Đội trưởng, đội trưởng." Người lính đánh thuê kích động không thể kiềm chế.

Vội vàng đưa tay ra kéo Triệu đội.

Triệu đội vốn đã phiền lòng, bây giờ bị kéo một cái, có chút không vui. "Cậu làm..." Lời của Triệu đội chưa nói xong, thì đã nhìn thấy Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách.

Không chỉ mở mắt, mà còn ngồi dậy.

Đang cúi đầu nhìn đôi tay của mình.

Trên mặt cả hai đều là vẻ mặt ngơ ngác. "Giáo sư Tiền...

Quách, giáo sư Quách?" Mắt Triệu đội trợn to như chuông đồng, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nói cũng lắp bắp. "Triệu đội?

Các cậu sao vậy?" Tiền Tinh Vân thấy họ ai nấy đều mắt to trừng mắt nhỏ nhìn mình.

Còn đưa tay sờ lên mặt mình. "Giáo sư, ông không sao, ông không chết?

Chương 339

Thật tốt quá rồi." Triệu đội rất kích động nhìn Tiền Tinh Vân trước mắt.

Đi qua, ngồi xổm bên cạnh họ, nắm chặt tay họ. "Chúng ta chết rồi?" Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau.

Cuối cùng không ai nói gì.

Lúc đó hình như gặp một con trùng mắt đỏ.

Lúc đó giáo sư Quách không chú ý, liền đẩy một cái.

Cuối cùng cánh tay đau nhói, rồi không còn tri giác nữa.

Cư dân mạng thấy họ vẫn còn ngơ ngác, mừng đến phát khóc. "Tốt quá rồi, giáo sư không sao, giáo sư không sao." "Đúng vậy, thật tốt." "Các cậu không tò mò sao?

Rõ ràng lúc đó đã tắt thở rồi, còn là loại chết không nhắm mắt, sao bây giờ lại sống lại?" "Đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Chúng ta có thể hỏi đại lão, lúc đó Triệu đội đã lại gần giáo sư, nhưng sau đó đại lão cũng lại gần, có phải có liên quan gì đến đại lão không?" "Ý cậu là, đại lão có khả năng làm người chết sống lại?" "Không thể nào?

Đại lão của chúng ta bây giờ đã ngầu đến vậy sao?" "Vậy các cậu cho tôi một lời giải thích hợp lý, chẳng lẽ không phải sao?" .....

Ngô Tà nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, trước tiên là vui mừng.

Cuối cùng là kinh ngạc.

Trước đây biết Diệp Phi bản lĩnh rất lớn.

Nhưng không ngờ, lại còn có bản lĩnh lợi hại như vậy.

Có thể làm người chết sống lại?

Mắt Tiểu Ca vẫn luôn nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi bị nhìn có chút không được tự nhiên.

Liền tự động lùi sang một bên. "Anh Diệp Phi, chuyện này, có phải anh làm không?" Ngô Tà thấy những người lính đánh thuê không chú ý, nhỏ giọng hỏi. "Tôi..." Diệp Phi rất muốn phủ nhận, chưa kịp nói, thì đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tiểu Ca vang lên. "Tôi đã thấy, cậu bỏ thứ gì đó vào miệng giáo sư." Sắc mặt Diệp Phi hơi cứng lại.

Mình làm không kín đáo sao?

Rõ ràng rất kín đáo mà.

Thất sách rồi, lại bị gã này nhìn thấy. "Khụ khụ...

đó là vì... tôi vừa nãy tìm thấy hai viên đan dược trong Thần Mộc Đỉnh, nên thử một chút." Diệp Phi tìm một lý do rất gượng ép.

Không thể nói đây là hệ thống tặng được. "Ý cậu là Thần Mộc Đỉnh có thể luyện đan dược?" Ngô Tà cảm thấy thế giới này huyền huyễn rồi, bây giờ sao lại có cả đan dược nữa? "Không, là trong Thần Mộc Đỉnh trước đó đã có sẵn." Diệp Phi lắc đầu phủ nhận.

Nếu không chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió lớn.

Nhưng cư dân mạng bây giờ trong đầu không có suy nghĩ nào khác.

Đó là giáo sư chết đi sống lại, là do Diệp Phi. "Vãi, quả nhiên là đại lão, đại lão uy vũ, chết rồi cũng có thể cứu sống?" "Không cần nghi ngờ, chính là đại lão làm, không sai, chính là anh ấy, người hùng nhỏ trong lòng chúng ta, Diệp Phi." "Cậu đang giúp quảng bá đấy à, tôi thấy lòng dạ của đại lão thật sự không phải người bình thường có

được, đan dược này không phải ai cũng có được, cứ thế cho giáo sư dùng, tinh thần này, ai có được?" "Không sai, lòng dạ này quả thật không phải những người dân thường như chúng ta có thể hiểu được." "Ha ha, đại lão uy vũ." .....

Viện trưởng và mọi người trong viện khảo cổ học thấy giáo sư đã chết đột nhiên sống lại.

Trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trước đó còn rất buồn bã và đau lòng.

Bây giờ đột nhiên thay đổi.

Vậy có phải là buồn bã vô ích không?

Cứ thế sống lại.

Viện trưởng bật cười, bất đắc dĩ nhìn Tiền Tinh Vân và những người khác trong phòng livestream. "Viện trưởng, tôi bây giờ sẽ thông báo cho mọi người, những lễ truy điệu đã chuẩn bị trước đó đều hủy bỏ." Trợ lý thấy nụ cười trên mặt giáo sư, vội vàng đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Toàn bộ diễn đàn Đại Việt lại một lần nữa tràn ngập chủ đề về Diệp Phi.

Video Tencent: Chuyên gia ẩm thực lại có thể làm người chết sống lại, rốt cuộc có bí mật gì?

Douyue APP: Chuyên gia ẩm thực và Thần Mộc Đỉnh rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao lại xuất hiện đan dược thần kỳ?

Bộ phận Chấn kinh IC: Giáo sư đã tắt thở đột nhiên chết đi sống lại, chuyên gia ẩm thực rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để có được hiệu quả như vậy.

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều đang bàn tán xôn xao.

Sự sùng bái đối với Diệp Phi đã không còn ở một tầm cao nữa.

Mà gần như là một vị thần tồn tại.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn từng tin tức đẩy lên.

Trước tiên là vui mừng, cuối cùng biến thành bất đắc dĩ. "Diệp Phi này, thật sự quá phô trương rồi, thế này những người nước ngoài kia lại muốn nhòm ngó Thần Mộc Đỉnh rồi." Hoắc Lão bất đắc dĩ lắc đầu. "Đây là mệnh rồi.

Thần Mộc Đỉnh đã chọn Diệp Phi, tức là ngoài cậu ta ra sẽ không ai khác thấy được.

Dù có gặp phải ai, họ cũng sẽ đối xử khách sáo với cậu ta thôi, ông cũng đừng lo lắng về vấn đề này nữa." Giáo sư Phương nghe vậy, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, thử nhìn vấn đề từ một góc độ khác.

Hoắc Lão cũng cảm thấy rất có lý.

Trong trụ sở của tổ chức liên hợp quốc tế.

Giáo sư Sa Mục Da nhìn tình hình trong phòng livestream, ánh mắt ánh lên vẻ nhiệt huyết. "Giáo sư, Thần Mộc Đỉnh này quả là một thứ thần kỳ." Trợ lý bên cạnh vừa thu dọn hành lý vừa khẽ nói. "Đúng là rất thần kỳ, cho nên tôi phải nghiên cứu nó thật kỹ mới được.

Nếu nghiên cứu thành công thì đây cũng là một phát hiện trọng đại." Sa Mục Da nói, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định.

Cả thần thái cũng lộ rõ vẻ quyết tâm phải có được.

Trợ lý biết tính cách của giáo sư nên cũng không nói nhiều, tay vẫn thoăn thoắt thu dọn hành lý. ...

Trong hầm mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đã biết rõ ngọn ngành câu chuyện.

Hai người đều cảm thấy chuyện này không thể không liên quan đến Diệp Phi.

Cuối cùng, nhìn những dòng bình luận trên cánh tay, biết rằng chính Diệp Phi đã làm, cả hai đồng loạt cúi gập người trước anh. "Giáo sư, thế này nghiêm trọng quá rồi, chỉ là tiện tay thôi mà.

Hơn nữa, tôi cũng chỉ làm thử xem sao thôi." Diệp Phi vội vàng giải thích.

Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi không muốn tiếp tục chủ đề này nên cũng không nói thêm gì nữa.

Ngô Tà và Tiểu Ca liếc nhìn nhau, đoạn quan sát nơi lũ Bạch thư trùng biến mất lúc trước. "Tiểu Ca, cậu có nghĩ chỗ này có vấn đề gì không?

Tại sao lại trùng hợp như vậy?

Chương 340

Bàn trang điểm bị dời đi, mà lũ Bạch thư trùng này lại ở đây?" Ngô Tà nghĩ mãi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. "Lối ra chắc là ở đây." Tiểu Ca bình thản đáp.

Ngô Tà sáng mắt lên, biết đâu thật sự có khả năng này. "Chúng ta qua đó xem thử đi, nếu không cũng không tìm được phòng mộ chính." Ngô Tà cuối cùng quyết định đi xuống trước.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy cũng tán thành.

Chỉ có điều, cử động của họ vẫn còn hơi cứng nhắc. "Các vị vừa mới chết đi sống lại, máu huyết trong người vẫn chưa lưu thông trôi chảy, hay là cứ ở đây chờ, thuận tiện hoạt động gân cốt một chút." Diệp Phi nhìn ra ý định của họ, vội vàng giải thích. "Đúng vậy, ba chúng tôi xuống là được rồi, đội trưởng Triệu và mọi người cứ ở đây chờ." Ngô Tà cũng đồng ý với quyết định này.

Cuối cùng, Tiền Tinh Vân quyết định ở lại chờ họ.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi đến nơi lũ Bạch thư trùng biến mất lúc trước, phát hiện trên sàn nhà có một cái hố đen vừa đủ cho một người chui lọt.

Phía trên hố đen còn có những con trùng thịt trắng muốt, trông long lanh trong suốt, vô cùng ghê tởm.

Tiểu Ca cắn rách đầu ngón tay, nhẹ nhàng nhỏ máu lên người lũ Bạch thư trùng.

Chỉ nghe thấy tiếng "xèo xèo" vang lên, khói xanh bốc lên từ người chúng.

Chỉ một loáng sau, lũ trùng trắng muốt đã biến mất không dấu vết,

tốc độ nhanh đến kinh người.

Các khán giả đều kinh ngạc trước tốc độ này. "Mẹ kiếp, lúc nãy cắn giáo sư đâu có tốc độ này, bây giờ biết mình sắp chết nên chạy nhanh thật đấy." "Còn nói nữa, thứ này còn có suy nghĩ hơn cả người, chạy nhanh thật." "Hừ, đám này đúng là không biết phải hình dung thế nào nữa?

Giống như mấy tên lính đào ngũ xấu xí nhất, chuyên gia chạy trốn thì phải." "Ha ha, lầu trên nói hay lắm, chuẩn không cần chỉnh." ...

Diệp Phi và Ngô Tà lúc này không có tâm trạng để nói chuyện với khán giả.

Thấy lũ Bạch thư trùng đã biến mất, cả ba lần lượt trèo xuống một cách có trật tự.

Đội trưởng Triệu và các giáo sư thì chăm chú theo dõi tình hình trong phòng livestream.

Ba người nối đuôi nhau trượt xuống, cuối cùng dừng lại trong một hang động trống rỗng.

Trên mặt đất của hang động này đầy rẫy Bạch thư trùng trắng muốt, con nào con nấy đang ngọ nguậy trên mặt đất, đôi mắt đỏ rực. "Không ngờ khả năng sinh sôi của loài cổ trùng này lại đáng sợ đến vậy." Ngô Tà nghĩ mãi không ra.

Cổ trùng bây giờ vẫn còn khả năng sinh sản sao?

Dù có thì cũng không thể nhiều đến mức này được.

Trải qua mấy nghìn năm tiến hóa, bây giờ đã bá đạo đến thế rồi ư? "Có lẽ không phải như vậy, hẳn là còn một con mẫu trùng." Diệp Phi lướt mắt qua, phát hiện tất cả lũ trùng này đều di chuyển về cùng một hướng. "Đi bên trái, bên trong chắc có thứ gì đó." Tiểu Ca cũng để ý thấy hướng di chuyển nhất quán của lũ trùng.

Ba người giẫm lên xác Bạch thư trùng đi về phía bên trái.

Tiền Tinh Vân nhìn thấy cảnh tượng của ba người Ngô Tà, không khỏi tò mò. "Tại sao lũ trùng này không tấn công Diệp Phi và họ?" Tiền Tinh Vân có chút không hiểu. "Có lẽ là vì chúng sợ họ.

Lúc nãy cậu Trương kia đã nhỏ máu lên người chúng, nên có lẽ chúng sợ hãi." Giáo sư Quách liên tục xoa mu bàn tay mình.

Lòng bàn tay và lòng bàn chân ông đều lạnh như băng, cảm giác như sắp đông cứng lại. "Cũng có khả năng đó." Đội trưởng Triệu cũng cảm thấy khả năng này rất lớn, ánh mắt vẫn dán chặt vào màn hình livestream.

Diệp Phi đi được hơn mười phút thì nhìn thấy một con trùng khổng lồ ở ngay phía trước.

Cơ thể nó không phải màu trắng sữa mà là trong suốt.

Bên trong cơ thể nó có một cây thực vật màu xanh lục, đang tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Loại thảo dược này rất hiếm, Diệp Phi nhận ra nó.

Đó là một loại thảo dược giúp khai vị cực tốt.

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên vẻ quyết tâm phải có được.

Dường như cảm nhận được có người đến gần, con mẫu trùng khổng lồ cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng bắn ra những sợi tơ tằm màu trắng.

Trên những sợi tơ còn có ánh sáng xanh nhàn nhạt, có thể nói là mang kịch độc.

Tiểu Ca thấy những sợi tơ nhện lao tới, liền đẩy Ngô Tà sang một bên, cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên, một nhát chém đứt đám tơ tằm.

Diệp Phi đứng bên cạnh, trong lòng đang tính toán nên dùng loại

vũ khí nào để không làm tổn thương đến cây thực vật xanh bên trong mẫu trùng. "Không ổn rồi, lũ trùng bắt đầu hành động." Ngô Tà thấy lũ trùng đang dần dần tụ lại thành một quả cầu khổng lồ.

Từng cặp mắt đỏ ngầu không ngừng tiến lại gần họ.

Diệp Phi nhìn con trùng lớn trước mắt, bình thản lấy một nén hương từ trong túi ra.

Chỉ thấy lũ trùng vội vàng quay đầu, cuống cuồng tháo chạy khỏi nơi này.

Trong đầu Ngô Tà đột nhiên hiện lên một cụm từ: Chuyên gia đào tẩu chuyên nghiệp. "Đây là bỏ rơi mẹ của chúng sao?" Khóe miệng Ngô Tà giật giật, ánh mắt nhìn nén hương trong tay Diệp Phi ở đối diện.

Nén hương này tuyệt đối không phải loại bình thường.

Lúc trước chắc chắn là lừa ma gạt quỷ. "Không ngờ con trùng nhà ngươi lại sợ hương đến thế, thú vị thật đấy." Diệp Phi còn cố tình sờ sờ gáy mình, ra vẻ như vừa bừng tỉnh ngộ.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, cái lý do này cho điểm tối đa.

Chỉ trong chốc lát, lũ Bạch thư trùng trên mặt đất đã biến mất không còn một mống, chỉ còn lại một con mẫu trùng khổng lồ đang treo trên vách tường.

Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay, giơ cao lên rồi lao về phía mẫu trùng.

Vì nén hương trong tay Diệp Phi, mẫu trùng trong lòng vẫn còn kiêng dè.

Nó liên tục nhả tơ, bắn về phía Ngô Tà và Diệp Phi.

Một lúc bắn ra ba tấm lưới tơ.

Tiểu Ca phá vỡ vòng vây, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém mạnh về phía mẫu trùng.

Trên người nó xuất hiện một vết thương khổng lồ.

Khi dịch thể màu trắng sữa chảy ra, cây thực vật xanh bên trong cơ thể nó tỏa ra ánh sáng lục, bắt đầu dần dần chữa lành vết thương.

Diệp Phi nhìn tấm lưới tơ lao tới, vung mạnh Roi Văn Vương ra, đồng thời che chắn cho Ngô Tà phía sau, xé toạc tấm lưới trước mặt cậu.

Tiểu Ca nhìn vết thương đã lành lặn trước mắt, con ngươi trầm xuống.

Khả năng phục hồi của con này còn nhanh hơn cả y. "Tiểu Ca, quay lại." Diệp Phi thấy vậy, chuẩn bị âm thầm ra tay, bèn bảo Tiểu Ca đưa Ngô Tà rời khỏi đây.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy thế, biết Diệp Phi đã có kế hoạch nên cũng không do dự, quay người rời đi.

Diệp Phi xác định không còn người ngoài, miệng lẩm nhẩm thần chú.

Anh niệm Ẩn Thân Chú, giấu mình tiếp cận mẫu trùng.

Con dao thái trong tay vung lên, rạch bụng con trùng ra, lấy cây thực vật xanh bên trong.

Chỉ trong chốc lát, cơ thể mẫu trùng dần khô héo, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn lũ Bạch thư trùng vo tròn lại như quả bóng.

Lúc này chúng như không có nguồn sống, dần dần biến mất.

Ngô Tà trong lòng biết rằng, Diệp Phi đã giải quyết xong.

Chương 341

Các khán giả nhìn cây thực vật xanh lơ lửng giữa không trung mà thấy thật huyền ảo. "Vãi, đại lão dùng tuyệt kỹ rồi à?

Ẩn Thân Chú?" "Hình như vậy, đừng nói nữa, chiêu này đúng là không tồi, ít nhất cũng thành công rồi." "Kệ đối phương là ai, chỉ cần ẩn thân thì ai mà thấy được?

Trừ khi mi có mắt nhìn xuyên thấu." "Ha ha, cảnh này giống hiện trường tâm linh ghê, một cái cây xanh lơ lửng giữa không trung, trông như nơi ma nữ ám." "Lầu trên im đi." ...

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn những lời trêu chọc của khán giả, trong lòng cạn lời nhưng lại cảm thấy rất có lý. "Bây giờ an toàn rồi, tôi và giáo sư Quách đã ổn, chúng ta xuống tìm Diệp Phi hội ngộ đi?" Tiền Tinh Vân nói rồi đứng dậy, định đi xuống tìm Diệp Phi.

Khi họ đi tới nơi, thì thấy Diệp Phi đang bắt đầu nấu súp, bên trong còn cho thêm vài chiếc lá xanh, trông rất bắt mắt.

Ngô Tà và Tiểu Ca thì đang ở một bên nghiên cứu cổ trùng. "Anh Diệp Phi, anh lại nấu ăn nữa rồi." Đội trưởng Triệu thấy Diệp Phi vừa nấu súp vừa nướng thịt, mùi thơm nức mũi. "Ừm, các giáo sư cần bồi bổ." Diệp Phi mặt không đổi sắc.

Trong lòng thì rất mong chờ hương vị của món súp này.

Ăn loại thực vật hiếm có này liệu có nhận được phần thưởng không?

Khi súp chín, anh bảo đội trưởng Triệu chia cho mọi người.

Diệp Phi vừa nuốt ngụm súp đầu tiên, trong đầu đã vang lên tiếng của hệ thống. 【Chúc mừng ký chủ đã nếm thử Hoa Lăng Thảo, nhận

được kỹ năng mới: Địa Động Sơn Dao.】【Địa Động Sơn Dao: Ký chủ chỉ cần dậm chân nhẹ, sinh vật trên mặt đất chắc chắn sẽ nghe tiếng mà kinh hồn bạt vía.】Diệp Phi cảm thấy thứ này không tồi, sau này gặp phải sinh vật gì đó, chỉ cần dậm chân là được.

Tốt hơn nhiều so với việc rút vũ khí ra, thật là đỡ tốn công sức.

Ngay sau đó, bảng vật phẩm hiện ra, Diệp Phi không nghĩ ngợi gì mà học ngay kỹ năng này.

Sau khi ăn no uống đủ, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách mới cảm thấy cơ thể ấm lên không ít.

Cảm giác tay chân lạnh như băng lúc trước đã biến mất không còn dấu vết.

Trong lòng họ vui mừng khôn xiết.

Mọi người thu dọn một phen rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Đi đến trung tâm của ổ trùng thì gặp một ngõ cụt. "Mọi người nghe này." Tiểu Ca đột nhiên dừng bước, giọng nói lạnh lùng, pha chút nghiêm trọng.

Mọi người bước chậm lại, lắng tai nghe.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng cẩn thận lắng nghe âm thanh đó.

Hơi thở của mọi người đều nhẹ đi vài phần, ngay cả bình luận trên livestream cũng không thấy hiện ra. "Tôi nghe thấy tiếng nước?" "Hình như là tiếng nước, rất giống tiếng nước trong một hồ nước sâu." "Tiếng nước hồ sâu là âm thanh gì?" "Giống như sự khác biệt giữa một chai nước đầy và một chai nước vơi vậy đó." "Cách hình dung này rất xác đáng, giống như có thứ gì đó rơi vào vùng nước sâu." "Nhưng ở đây làm gì có thứ gì rơi xuống nước được chứ?" ...

Ngô Tà nhìn bức tường đá trước mặt.

Bên phải bức tường có một cái rãnh lõm, rất có thể là công tắc. "Đây chính là công tắc, nhưng sau cánh cửa là thứ gì thì còn chưa biết..." Ngô Tà lúc này có chút khó xử.

Đúng là có tiếng nước, cậu cũng nghe thấy.

Cậu có chút khó khăn nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhếch mép. "Cậu cứ mở cửa đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Diệp Phi thấy bộ dạng cẩn thận của Ngô Tà, thản nhiên cười nói.

Nghe vậy, Ngô Tà luôn cảm thấy Diệp Phi dường như biết điều gì đó.

Cậu nhìn vị trí của cái rãnh lõm trên tường, vừa vặn bằng kích thước của một con Bạch thư trùng.

Cậu lấy con trùng nhặt được dưới đất lúc trước đặt vào trong.

Khi con trùng rơi xuống, một tiếng "ầm ầm" vang lên, bức tường đá từ từ di chuyển lên trên.

Trước mắt họ hiện ra một vùng nước mênh mông.

Nhưng dòng nước này rất kỳ lạ, giống như Sở Hà Hán Giới, ranh giới vô cùng rõ ràng, nước bên nào ở yên bên đó, không hề xâm phạm lẫn nhau. "Sao nước lại kỳ lạ thế này, không phải nên đổ ập về phía chúng ta sao?" Tiền Tinh Vân nghi ngờ, còn đưa tay ra chạm vào nước.

Cảm giác như đặt tay vào trong thạch rau câu.

Khi rút tay về, chỉ có vài giọt nước nhàn nhạt bám trên da. "Chuyện gì thế này?" Giáo sư Quách cũng thầm kinh ngạc.

Nó giống như một lớp màng nhựa mỏng, nhưng lại không thể đâm

thủng.

Ngô Tà nhìn dòng nước trước mặt, trong lòng lập tức hiểu ra. "Đây là trận pháp, một trận pháp rất cao cấp, Khốn Thủy Trận." Ngô Tà có chút không chắc chắn, trận pháp này chỉ có tác dụng giữ nước, không thể giữ được thứ khác.

Tại sao lại phải làm như vậy? "Trận pháp này có gì đặc biệt không?" Đội trưởng Triệu có cả bụng câu hỏi. "Khốn Thủy Trận này độ khó rất lớn, xung quanh đều là nước, cần phải bố trí trận nhãn ở ngay trung tâm, sau đó dùng sức mạnh để cắt đứt dòng nước.

Nước tuy là vật chết, nhưng cũng là thứ khó khống chế nhất." Ngô Tà không khỏi thán phục gã đạo sĩ tà thuật kia.

Tự cho mình thanh cao cũng không phải không có lý. "Bây giờ chúng ta có vào được không?" Giáo sư Quách lúc này chỉ lo lắng vấn đề này. "Anh Diệp Phi, ảo thuật của anh chắc có thể dùng được rồi đấy." Ngô Tà đặt hy vọng vào Diệp Phi. "Ảo thuật này thật sự không dùng được đâu." Diệp Phi liếc Ngô Tà một cái, nhàn nhạt giải thích. "Anh nói vậy là có ý gì?" Ngô Tà nhíu mày, khó hiểu hỏi.

Chỉ thấy Diệp Phi đang nhìn vào dòng nước đối diện, một vật thể khổng lồ sắp xuất hiện.

Một cái bóng đen rất lớn đang tiến lại gần.

Tiền Tinh Vân và những người khác không khỏi hít một hơi lạnh.

Đây là phim khoa học viễn tưởng sao?

Trong nước thật sự có thủy quái à?

Các khán giả nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều chấn động. "Khốn, cái gì thế kia?

Sao to thế?

Ai giải thích với." "Câu hỏi này của bạn hay lắm, tôi cũng muốn biết, tôi còn muốn biết nước này sâu bao nhiêu?

Sao lại có thứ to như vậy." "Vãi nồi, thứ này đúng là hiếm thấy, Khốn Thủy Trận này là để nhốt nó hay là để nhốt nước vậy?" "Chắc là cả hai, nhưng tam quan của tôi lại một lần nữa bị phá vỡ, thật đấy." "Bây giờ phải làm sao?

Ảo thuật không dùng được, con quái vật này sẽ cản đường đại lão mất." ...

Các khán giả đều trợn mắt há mồm nhìn vật thể khổng lồ trước mặt.

Dưới ánh mắt của mọi người, nó lộ ra bộ mặt thật.

Là một con heo rừng khổng lồ biết bơi.

Khoảnh khắc thứ này xuất hiện, nội tâm của Ngô Tà và những người khác sụp đổ. "Đây là... heo rừng?" Đội trưởng Triệu đầu tiên là chấn động, sau đó là kinh ngạc tột độ.

Nhìn thấy con heo rừng toàn thân đầy gai nhọn... nội tâm ông có chút sụp đổ.

Chương 342

Thời buổi này heo rừng cũng biết bơi dưới nước rồi sao, còn có thể lớn đến mức này.

Đặc biệt là khi nhìn thấy chúng, cái miệng to của nó còn đang thổi bong bóng. "À... là, là nó thì phải, chắc là heo rừng rồi, dù sao ngoài con này ra thì không có con heo nào toàn thân mọc gai cả." Ngô Tà há hốc mồm một lúc lâu mới ngậm lại được. "Nhưng bây giờ chúng ta vào trong bằng cách nào?

Đây là động vật lưỡng cư sao?" Giáo sư Quách vẫn không thể chấp nhận được vấn đề này, và cả việc làm sao để đi qua. "Không không không, bây giờ không phải là vấn đề đi qua hay không, mà là vấn đề số lượng?

Con quái vật khổng lồ này chắc không chỉ có một." Ngô Tà đột nhiên ý thức được một vấn đề, heo rừng đã lớn thế này, không thể chỉ có một con.

Lỡ như còn một con nữa, đẻ ra một ổ heo con, chẳng phải số lượng sẽ rất kinh người sao?

Càng nghĩ càng thấy trong lòng chấn động.

Con người mà xui xẻo, uống nước cũng mắc răng.

Ngay khi Ngô Tà vừa dứt lời, thì thấy phía sau con heo rừng còn có một cái bóng đen khác.

Tiếp đó, con thứ nhất, thứ hai, rồi thứ ba xuất hiện.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người. "Chúc mừng cậu, cậu nói trúng rồi." Đội trưởng Triệu lúc này chỉ muốn chửi thề.

Các khán giả nhìn màn hình livestream, ai nấy đều không biết phải

hình dung thế nào. "Cái này... khả năng sinh sản của heo rừng mạnh đến thế sao?

Lại còn ở dưới nước?" "Đúng vậy, thời buổi này heo rừng cả nhà vui vẻ dưới nước, có phải nghĩa là lợn nái trèo cây cũng không phải là không thể không?" "Ha ha, cậu nói đúng sự thật rồi, đúng là như vậy, bây giờ hay là nghĩ xem đại lão phải làm sao đi?" "Còn làm sao được nữa?

Tôi thì không nghĩ ra, dù sao đây cũng là sinh vật từ bao nhiêu năm trước, tôi biết làm sao được?" "Vẫn là xem đại lão thôi, xem đại lão chắc chắn sẽ có cách." ...

Các khán giả lúc này đang bàn tán sôi nổi.

Giáo sư Phương và Hoắc Lão thấy cảnh này, cũng không biết phải làm sao. "Độ khó này hơi lớn đấy, nếu là một con heo rừng thì còn đỡ, nhưng đây là cả một bầy... chuyện này thật sự không dễ giải quyết." Giáo sư Phương nhíu chặt mày. "Đừng lo, Diệp Phi sẽ có cách thôi." Hoắc Lão nhìn Diệp Phi lúc này không hề có chút hoảng sợ, ngược lại còn có vẻ hơi hưng phấn, thật là thú vị.

Trái tim bất an của Hoắc Lão lúc trước cũng đã bình ổn lại không ít.

Trong hầm mộ. "Đội trưởng Triệu, trên người các anh có lựu đạn không?" Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. "Ừm, sao vậy?

Anh muốn dùng à?" Đội trưởng Triệu nói rồi sờ vào quả lựu đạn gài bên hông. "Các anh bây giờ trốn sau tảng đá ở góc kia, đừng dễ dàng đi ra." Diệp Phi nhận lấy quả lựu đạn trên hông ông. "Anh muốn phá nổ trận pháp này?" Ngô Tà ngay lập tức hiểu ra ý đồ. "Ừm, trước tiên phải cho nước thoát ra, chỉ cần nước thoát ra, mọi chuyện đều dễ nói." Diệp Phi gật đầu.

Cuối cùng, đội trưởng Triệu dẫn các giáo sư và những anh em còn lại trốn vào trong góc, còn làm một sợi dây thừng buộc vào eo để tránh lát nữa bị nước cuốn đi. "Ngô Tà, Tiểu Ca, hai người cũng đi đi." Diệp Phi lát nữa sẽ dùng Tị Thủy Châu và Ngự Thủy Quyết, lỡ như làm họ bị thương thì không hay. "Chúng tôi đứng sau lưng anh là được rồi, tôi tin anh sẽ không làm tôi thất vọng." Ngô Tà bình tĩnh giải thích.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật, mắt híp lại, lực trên tay tăng đến mức tối đa.

Cuối cùng, anh nhắm đúng thời cơ, ném quả lựu đạn trong tay ra. *BÙM!* Khốn Thủy Trận trước mắt bị nổ tung, một dòng nước hung dữ và cuồn cuộn xuất hiện.

Diệp Phi miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

Dòng nước ập tới đã bị tách làm đôi.

Chỉ thấy dòng nước và lũ heo rừng đang bị nước cuốn đi.

Các khán giả lại một lần nữa chứng kiến khoảnh khắc thần kỳ. "Tôi thật sự lại được mở mang tầm mắt rồi, người ta nói nước lửa vô tình, nhưng bây giờ tôi đã thấy rồi, những thứ này trước mặt đại lão đều là con kiến nhỏ cả." "Còn nói nữa, tôi thấy bộ dạng kinh hãi của con heo rừng bị nước cuốn đi, ha ha, cười chết mất, thú vị thật đấy, lúc trước còn hung thần ác sát, bây giờ xem kìa." "Cậu quan sát kỹ thật đấy, chuyện như vậy mà cũng bị cậu phát hiện ra." "Đương nhiên rồi, đại lão là sự tồn tại như thần, thông minh hơn chúng ta nhiều, đương nhiên sẽ không sao rồi, tôi vẫn lo cho sự an toàn của con heo rừng này hơn." "Nói chứ, con heo rừng này có ngon không?" "Ha ha, cậu nói không sai, chắc là đại lão trong lòng đang tính toán xem ăn thứ này thế nào đây." ...

Thực tế, trong lòng Diệp Phi đúng là đang nghĩ như vậy.

Thịt heo rừng chắc chắn rất thơm ngon, nếu nướng lên ăn nhất định sẽ rất tuyệt.

Đội trưởng Triệu và các giáo sư nhìn dòng nước chảy qua ngay trước mắt mình.

Thấy nó hung dữ, đội trưởng Triệu theo bản năng nắm chặt tay giáo sư, sợ bị nước cuốn đi.

Nước đã dâng đến ngang hông.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một tiếng "ầm".

Kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết của động vật, nghe mà lòng người vô cùng bất an.

Giữa dòng nước khổng lồ, vị trí mà Diệp Phi và ba người Ngô Tà đứng được tạo thành một khoảng trống.

Mãi đến hơn mười phút sau, dòng nước mới dần dần giảm bớt rồi biến mất.

Diệp Phi và Ngô Tà quay người lại, thấy con heo rừng cao cả chục mét đang hung hãn nhìn họ.

Trên người nó còn ướt sũng, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén.

Nó há to miệng, định lao về phía Diệp Phi và mọi người.

Tiểu Ca che chắn cho Ngô Tà và Diệp Phi phía sau, xông lên đối đầu.

Khi Tiểu Ca và con heo rừng lớn nhất giao đấu, một con heo rừng khác phía sau thấy đồng bạn bị vây công cũng lao lên giúp sức.

Nhưng chưa kịp hành động, đã thấy sắc mặt Diệp Phi trở nên nghiêm trọng.

Trong đầu anh hiện ra một khẩu quyết.

Anh nhẹ nhàng dậm chân một cái.

Con heo rừng đang định lao đến gần Diệp Phi đột nhiên ngã lăn ra đất, bất động.

Con heo rừng đang tấn công Tiểu Ca thấy vậy, há to miệng, dùng mõm húc Tiểu Ca sang một bên rồi lao về phía Diệp Phi. "Ngô Tà." Tiểu Ca ôm ngực, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Y muốn bảo Diệp Phi và Ngô Tà mau rời khỏi đây.

Con heo rừng và đàn heo con phía sau thấy vậy cũng vội vàng lao tới.

Một bầy heo rừng cuống cuồng lao về phía Diệp Phi.

Cặp nanh sắc bén trên miệng chúng hận không thể húc chết Diệp Phi ngay lập tức.

Đối với điều này, Diệp Phi nhếch mép cười tà mị, chân dùng sức.

Cả đàn heo rừng đồng loạt ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Khoảnh khắc chúng ngã xuống còn làm bùn đất văng tung tóe.

Ngô Tà và Tiểu Ca trợn mắt há mồm.

Họ không hoa mắt đấy chứ?

Thứ to như vậy, Diệp Phi chỉ nhẹ nhàng dậm chân một cái là đã thành ra thế này?

Ngô Tà còn cúi đầu nhìn chân Diệp Phi, chẳng lẽ có gì khác biệt sao?

Chương 343

"Anh Diệp Phi, anh có bản lĩnh gì thế?" Ngô Tà vẫn cảm thấy chuyện này quá huyền ảo, còn huyền ảo hơn cả con heo rừng khổng lồ này. "Tôi có bản lĩnh gì đâu?

Chỉ là chân tôi tê quá, dậm dậm vài cái, ai ngờ lũ này lại ngã lăn ra.

Chắc là hiểu lầm thôi, có lẽ chúng không sống được nếu thiếu nước." Diệp Phi còn giả vờ ngơ ngác giải thích.

Ngô Tà cạn lời.

Tiểu Ca thu lại đao, ôm ngực, bình thản đứng sau lưng Ngô Tà.

Khi đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân đi tới, thấy lũ heo rừng nằm la liệt trên mặt đất và bộ dạng ngơ ngác của Diệp Phi, cảnh tượng này quen thuộc đến lạ.

Chẳng lẽ lại là Diệp Phi làm?

Tất cả đều là Diệp Phi làm?

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê phía sau cũng ngớ người ra.

Giải quyết thế nào vậy, cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau mà.

Bây giờ xử lý quái thú đều im hơi lặng tiếng thế này sao?

Bình luận của khán giả đã che kín cả màn hình. "Khốn, đại lão đúng là bá đạo, chỉ dậm chân một cái đã lợi hại thế này rồi sao?

Đã bá đạo đến mức này rồi à?" "Nhưng đại lão làm thế nào vậy?

Tôi không tin đại lão vừa hay bị tê chân đâu." "Ha ha, lời này ai mà tin chứ, dù sao tôi cũng không tin." "Ai... hết nói nổi rồi, đại lão bây giờ đến cả bịa chuyện cũng không thèm bịa nữa, cái lý do này... quá

nhảm nhí." "Tôi đã quen rồi, còn gì để nói nữa đâu." ...

Giáo sư Phương thấy nguy hiểm đã qua, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng khó xử của Diệp Phi, ông không khỏi tò mò. "Không phải đã giải quyết nguy hiểm rồi sao?

Sao trông Diệp Phi không vui vẻ gì cả, lại còn có vẻ rất bối rối?" Hoắc Lão quan sát một lúc lâu rồi nói: "Chắc là đang nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu, bắt đầu ăn thế nào đây." Lời nói của Hoắc Lão như đánh thức người trong mộng.

Giáo sư Phương: "..." Trong hầm mộ.

Giáo sư Quách lấy thiết bị trong tay ra, chụp lại con heo rừng này. "Anh Diệp Phi, con heo rừng này sao vậy?

Chết rồi à?" Tiền Tinh Vân nhìn thấy trên chiếc nanh sắc bén có những giọt nước nhàn nhạt. "Không, chưa chết, chỉ bị ngất đi thôi." Diệp Phi lắc đầu.

Sau đó, anh lấy một con dao thái từ trong túi ra, định chém đứt những cái gai trên người heo rừng trước, chuẩn bị mổ bụng.

Khoảnh khắc con dao đâm vào, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, khiến người ta có chút buồn nôn.

Diệp Phi nhìn nội tạng của con heo rừng, không khỏi nhíu mày. "Hửm?" Một tiếng nghi hoặc phát ra từ miệng anh. "Sao vậy?" Ngô Tà vừa hay nghe thấy, bịt mũi đi tới hỏi. "Con heo rừng này ngay cả khi không gặp chúng ta cũng không sống được bao lâu nữa, nội tạng của nó đã có dấu hiệu thối rữa rồi." Diệp Phi trong lòng nghi ngờ, cuối cùng đi đến một con heo rừng khác.

Khi mổ bụng ra, nội tạng tuy có tốt hơn con trước một chút, nhưng vẫn có mùi hôi. "Con heo rừng này cũng không xong rồi, dù hôm nay không chết cũng không sống được bao lâu." Diệp Phi trong

lòng vẫn rất tò mò.

Là thứ gì đã khiến cơ thể chúng thối rữa thành ra như vậy. "Có phải trong nước có thứ gì đó không?

Mới biến thành như vậy?" Ngô Tà cũng cảm thấy tò mò. "Có lẽ trong nước hoặc trong trận pháp này có vấn đề." Diệp Phi trầm ngâm một lúc lâu, lên tiếng giải thích.

Ánh mắt anh lóe lên một tia thất vọng.

Không thể ăn thịt heo này được rồi.

Nhưng khóe mắt anh lại nhìn về phía con heo con phía sau.

Sức sống của heo con không bằng heo rừng lớn, chỉ bị tác động một chút đã không còn hơi thở.

Diệp Phi nhanh chóng làm sạch con heo con.

Trên người con heo này không có vấn đề gì, có lẽ là do còn nhỏ nên nội tạng chưa bị ăn mòn.

Diệp Phi bắt đầu dùng nước nấu canh, nướng thịt heo rừng.

Ngô Tà thấy Diệp Phi nói ăn là ăn ngay, cũng không tiện làm phiền, một mình đi vào giữa trận pháp.

Thấy ở trung tâm đều là những vũng nước ẩm ướt, còn có một cái hố sâu do bị nổ tung.

Ngô Tà không khỏi cảm thấy năng lực của Diệp Phi thật phi thường.

Khoảng cách xa như vậy không nói, ném còn rất chính xác, ngay trúng trận nhãn.

Làm thế nào được nhỉ? "Ngô Tà, cậu xem." Tiểu Ca thấy một mảnh vỡ trên mặt đất, trên đó là một lá bùa màu vàng. "Thứ này hình

như là phù chú." Ngô Tà cẩn thận xem xét lá bùa, trên giấy bùa màu vàng còn có một dòng chữ màu xanh lục nhạt, không giống như được viết bằng chu sa. "Có lẽ trận pháp này có vấn đề, nếu không sinh vật này cũng không biến thành như vậy.

Chữ trên lá bùa không phải là chu sa, là thứ khác." Giọng Ngô Tà rất chắc chắn.

Các khán giả nghe Ngô Tà nói mà như lọt vào sương mù. "Sao tôi không hiểu lắm, có phải là trận pháp ở đây có vấn đề không?" "Hình như là ý đó, cụ thể thì anh Ngô Tà cũng không rõ lắm, chủ yếu là lá bùa này hình như không còn nguyên vẹn, cũng không biết trên đó vẽ cái gì." "Vậy không phải là vấn đề này mãi mãi không tìm được nguyên nhân sao?" "Ừm, có lẽ lát nữa đại lão sẽ biết chuyện gì xảy ra, các bạn cũng không cần vội." "Nhưng đại lão có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ nhìn một góc cũng biết được bên trong có thứ gì sao?" "Chắc không đâu nhỉ, đại lão của chúng ta bây giờ đã bá đạo đến mức đó rồi à?" ...

Diệp Phi làm xong đồ ăn, gọi Ngô Tà và Tiểu Ca đến, chia thịt heo rừng vừa làm xong cho những người khác.

Những người lính đánh thuê và các giáo sư ăn súp thịt heo rừng, cảm thấy hương vị vô cùng thơm ngon. "Anh Diệp Phi, tôi cảm thấy bệnh cũ trên người mình hình như đã biến mất, có phải là do ăn những thứ này không?" Đội trưởng Triệu trước kia còn cảm thấy tức ngực khó thở, bây giờ dường như đã biến mất hoàn toàn.

Diệp Phi thản nhiên cười. "Đúng vậy, các anh ăn đều là những thứ có tu vi, đối với cơ thể các anh đều có lợi, kéo dài tuổi thọ vẫn có thể làm được." Diệp Phi nói xong, đưa bát trong tay cho ông.

Đội trưởng Triệu lập tức nhận lấy bát, đi sang một bên ngồi, cùng anh em ăn thịt uống súp.

Diệp Phi nói xong, uống cạn bát súp trong tay.

Vừa nuốt xuống, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu. 【Ting, chúc mừng ký chủ nếm được mỹ thực, nhận được phần thưởng: Thuật Phục Hồi.】【Thuật Phục Hồi: Có thể phục hồi mọi thứ trên đời.】 Diệp Phi nghe vậy, Thuật Phục Hồi à, mọi thứ đều có thể phục hồi.

Cái này thì thú vị rồi đây.

Trong đầu anh hiện ra một khẩu quyết, Diệp Phi ghi nhớ nó trong đầu.

Ngô Tà ăn xong đồ trong tay, trong lòng vẫn luôn nghĩ về lá bùa, tâm trí lơ đãng.

Diệp Phi thu dọn đồ đạc, thấy Ngô Tà đang lơ đãng nhìn chằm chằm vào thứ trong tay, bèn chủ động đi tới. "Lơ đãng thế, nghĩ gì vậy?" Diệp Phi ngồi bên cạnh Ngô Tà, thấy trong tay cậu còn có một góc lá bùa. "Anh Diệp Phi, anh xem đây là gì?" Ngô Tà đột nhiên sáng mắt lên, như thể nghĩ ra điều gì đó, vội vàng đưa lá bùa trong tay cho anh.

Có lẽ anh sẽ biết chuyện này. "Đây là gì?" Diệp Phi thấy chữ màu xanh lục trên lá bùa, mùi vị rất quen thuộc.

Mùi này rất giống với mùi trong nội tạng của heo rừng.

Chương 344

"Cậu có phải đang nghi ngờ lá bùa này có liên quan đến nội tạng của heo rừng không?" Diệp Phi một lời nói trúng tim đen của cậu. "Ừm, đúng vậy, lúc trước tôi tưởng là Khốn Thủy Trận, chỉ là để không cho nước chảy ra, nhưng bây giờ tôi không nghĩ vậy nữa, ở đây chắc chắn có vấn đề." Ngô Tà nói thật.

Nhưng chỉ có một góc lá bùa này, muốn biết lá bùa này rốt cuộc là thứ gì, thật sự rất khó.

Diệp Phi trầm mặc một lúc, quan sát lá bùa rách trong tay.

Anh đột nhiên nghĩ đến Thuật Phục Hồi vừa học được.

Cái này có thể có chút tác dụng. "Ngô Tà, Tiểu Ca, cho hai người xem một màn ảo thuật, có muốn xem không?" Diệp Phi cố tình tạo sự hồi hộp.

Ngô Tà và Tiểu Ca đều tò mò.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe thấy vậy cũng chờ đợi màn biểu diễn của anh.

Diệp Phi thầm niệm khẩu quyết trong lòng, chắp hai tay lại.

Lòng bàn tay còn có nhiệt độ nhàn nhạt.

Đợi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Diệp Phi đưa tay ra.

Lá bùa trong tay anh đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, là một lá bùa hoàn chỉnh.

Ngô Tà và mấy người Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi, ngây người ra, hồi lâu không hoàn hồn lại được.

Các khán giả nhìn thấy cảnh này. "Oa, ảo thuật của đại lão có thể

nói là đã đạt đến đỉnh cao rồi, tuyệt vời." "Đúng vậy, trước kia biết Ngự Thủy đã rất lợi hại rồi, bây giờ không ngờ còn có chiêu này, lợi hại thật." "A, đại lão lợi hại quá, tôi bây giờ không học cái khác nữa, chỉ một chiêu ảo thuật này là đủ để tôi xưng bá võ lâm rồi." "Cậu nói gì thế?

Đại lão không phải ai cũng dạy đâu." "Còn nói nữa, lần trước tôi nói đi tìm đại lão bái sư học nghệ, tôi đến cả bóng dáng đại lão cũng không thấy, đừng nói là thảm thế nào, còn tốn của tôi không ít tiền nữa." "Các bạn nói xem, đại lão làm thế nào vậy?

Tôi thậm chí còn có một ý nghĩ rất táo bạo, có phải là thứ gì cũng có thể phục hồi không?" "Ý nghĩ này rất táo bạo, nhưng cũng không phải là không có khả năng." ...

Giáo sư Phương và Hoắc Lão không ngờ Diệp Phi còn có chiêu này. "Không ngờ về phương diện đạo thuật Diệp Phi cũng là cao thủ." Giáo sư Phương không tin đây là ảo thuật gì cả.

Dù sao người có thân phận như ông cũng thường xuyên tiếp xúc với đạo gia, nhưng chưa có ai có bản lĩnh lớn như vậy.

Hoắc Lão thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng vui mừng.

Chỉ cần có hiệu quả là được rồi. ...

Trong hầm mộ.

Ngô Tà run rẩy đưa tay nhận lấy lá bùa từ tay Diệp Phi.

Nét chữ trên lá bùa này rõ ràng, như thể vừa mới được vẽ ra. "Cái này... anh phục hồi nó lại rồi?

Đây là ảo thuật sao?" Ngô Tà vẫn không dám tin. "Ừm, đây là chiêu tôi mới học." Diệp Phi lúng túng gật đầu, giải thích.

Ánh mắt có chút chột dạ.

Thấy vậy, Ngô Tà cũng không hỏi nhiều nữa, cẩn thận nghiên cứu lá bùa trong tay.

Thứ này cậu từng nghe chú Ba nói qua, bùa chú màu xanh lục thường được vẽ bằng máu của cương thi, và tác dụng của lá bùa này là để khuếch đại sinh vật trong nước, cuối cùng tiêu diệt chúng từng chút một, tạo ra nhiều sinh vật đáng sợ hơn.

Sinh vật bị nhiễm máu cương thi từ nhỏ, sao có thể là thứ tốt được? "Nói như vậy, ở đây không chừng còn có sinh vật khác?" Đội trưởng Triệu thì đã hiểu ra, nói như vậy thì ở đây còn có sinh vật sống khác. "Có thể nói như vậy, nhưng hiện tại vẫn chưa thấy." Ngô Tà gật đầu đáp lại. "Qua đó xem thử." Sắc mặt Tiểu Ca ngưng trọng, từng bước đi tới.

Diệp Phi nhìn phần đất bùn trên mặt đất, phát hiện ra một vài manh mối. "Trước chúng ta còn có người khác tới đây." Giọng nói của Diệp Phi đột nhiên vang lên.

Tiểu Ca đang tìm kiếm sinh vật thì dừng tay lại, đột ngột nhìn về phía Diệp Phi sau lưng. "Không phải sinh vật?

Là người?" Diệp Phi cúi đầu nhìn dấu chân dưới chân Tiểu Ca. "Anh nhìn dưới chân mình xem, chỗ này chỉ có anh và Ngô Tà đi qua, nhưng dấu giày của hai người không phải như thế này, dấu giày ở đây không giống với của hai người." Diệp Phi đưa tay chỉ xuống đất, nơi xuất hiện dấu chân của người khác.

Nhưng chỉ có vài bước là đã biến mất không dấu vết.

Điều này khiến người ta phải suy nghĩ.

Tiểu Ca thì nhìn ra sự do dự của Diệp Phi. "Đây là dấu chân xuất hiện từ trước khi có nước, thực ra đây là một cái bệ xi măng." Ngô Tà đi đến bên cạnh Tiểu Ca, mở miệng nói. "Nhưng ở đây không thấy

người, cũng không thấy thi thể, có phải đã bị ăn rồi không?" Tiền Tinh Vân không hiểu rõ lắm về tập tính của những sinh vật này. "Không đâu, nếu bị ăn, trên mặt đất sẽ không sạch sẽ như vậy, sẽ có dấu vết giãy giụa." Ngô Tà phủ nhận ý nghĩ này. "A...

Ngô Tà, cậu đã bỏ qua một vấn đề." Diệp Phi cười nhạt, sau đó đưa tay chỉ lên đỉnh đầu.

Ngô Tà trong lòng kinh hãi, cũng nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Các khán giả bị hai người nói chuyện làm cho mông lung. "Hai người đang nói gì vậy?

Sao tôi ngơ ngác thế này, chẳng hiểu gì cả, rõ ràng là chữ Việt mà." "Tôi thấy đại lão chỉ lên đầu, chúng ta nhìn lên đầu xem sao." "Tôi thấy bộ dạng của anh Ngô Tà, tôi không dám nhìn, sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Cậu nói xem?

Chắc chắn sẽ có vấn đề, không phải nói có sinh vật khác sao?

Chúng ta cứ xem đi." Các khán giả thấy vậy, liền chuyển camera lên phía trên cùng.

Chỉ một cái liếc mắt đã thấy sởn gai ốc. "Vãi chưởng, cái gì thế kia?

Đây là phơi quần áo hay là phơi xác người khô vậy?" "Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi, đây là xác khô rồi phải không?" "Ai làm thế, ai rảnh rỗi thế, ăn rồi thì thôi, làm gì phải làm thành xác người khô làm gì chứ." ...

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hít một hơi lạnh.

Trên đầu họ treo từng hàng xác khô, máu trên người như bị ai đó hút cạn.

Con ngươi cũng mất đi máu và nước, tất cả đều cúi đầu nhìn họ.

Ngô Tà cũng vô cùng bất ngờ khi nhìn những xác khô trên đầu.

Nhìn kỹ lại thật sự là sởn gai ốc. "Trời ạ, sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy?

Chuyện gì thế này?" Ngô Tà khẽ lẩm bẩm. "Đây là những người thợ ở đây, quần áo của họ đều là đồng phục thống nhất.

Sau khi xây dựng xong, những người này đã bị hầu gia bán đứng.

Đây chắc là một loại giao dịch." Diệp Phi đối với hành vi của vị hầu gia này thật sự là khinh bỉ. "Nhiều thợ như vậy, ít nhất cũng phải hơn một trăm người, tất cả đều bị treo ngay ngắn ở đây, làm sao có thể chết cùng lúc một cách thống nhất như vậy?" Tiền Tinh Vân không biết làm thế nào có thể làm được điều đó. "Ngô Tà, cẩn thận." Tiểu Ca ngước mắt lên, mắt tinh nhìn thấy trên quần áo của một xác khô có chỗ hơi phồng lên.

Y theo bản năng kéo Ngô Tà lùi lại, Diệp Phi cũng dẫn giáo sư bên cạnh lùi lại vài bước.

Sau đó, họ thấy một con nhện rơi từ trên xuống.

Chương 345

Con nhện này lớn khoảng mười centimet, nhưng hình dạng của nó rất đặc biệt.

Chân nhện khá dài, phía trước là một cái miệng có xúc tu, phía sau mông còn có một cái miệng nữa.

Cái miệng này không lớn, nhưng răng trong miệng sắc bén, trông như một bộ răng thép, đang phát ra những âm thanh lanh lảnh. "Đây là nhện hai miệng?" Ngô Tà còn tưởng mình nhìn nhầm, không tin nổi dụi mắt.

Đây không phải là mơ chứ?

Loại sinh vật này rất hiếm gặp, gần như không bao giờ xuất hiện.

Không ngờ lại thật sự có. "Lũ heo rừng này không phải được sinh sản từ một lứa, nhện cũng không xuất hiện đơn độc, biết đâu còn cả một ổ nhện nữa." Diệp Phi trầm mặc một lúc lâu, lên tiếng giải thích.

Ngay khi Diệp Phi vừa dứt lời, từng con nhện một từ trên rơi xuống.

Số lượng nhiều, kích thước cũng rất lớn.

Từng cái miệng đều đang gào thét, như thể đang nói, ai dám đến gần sẽ cắn chết họ. "Giáo sư, ra ngoài." Ngô Tà nhìn những chiếc răng thép, rút súng lục trong tay ra, lên đạn, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách dưới sự bảo vệ của đội trưởng Triệu, lùi lại hơn mười mét.

Tiểu Ca cũng rút Hắc Kim Cổ Đao trên lưng ra.

Lũ nhện này như ngửi thấy mùi gì đó, cuối cùng lao về phía những con heo rừng ở gần cửa.

Từng cái miệng không ngừng cắn xé con heo rừng.

Mùi thối rữa này đối với chúng mà nói là một món ăn ngon, ăn vô cùng khoái khẩu.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà và các giáo sư có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ những người sống như họ không thơm bằng thứ thịt thối này sao?

Các khán giả nhìn cảnh ăn uống này thật là... "Tôi thật muốn ói quá, thịt thối rữa này ngon đến vậy sao?" "Sao tôi không biết nhện thích ăn thịt thối nhỉ." "Không phải vậy đâu, các bạn nhìn xem, con nhện này hình như có gì đó không đúng?

Kích thước hình như lớn hơn." "Khốn, thật sự lớn hơn, chuyện gì thế này?" "Thứ này lớn nhanh thế sao?" ...

Tiểu Ca thấy lũ nhện chỉ trong chốc lát đã ăn sạch con heo rừng, không còn lại một chút dấu vết nào, con ngươi lạnh lùng lóe lên một tia hàn ý.

Ngay khi lũ nhện còn đang thòm thèm, ánh mắt đỏ rực của chúng rơi vào người Ngô Tà và những người khác.

Tiểu Ca thấy vậy, lòng bàn tay bị rạch ra, để lộ dòng máu đỏ tươi.

Y bôi máu lên lưỡi đao, vung đao lên rồi chém xuống.

Một nhát chém bay đầu con nhện hai miệng.

Nhưng cái miệng còn lại đột ngột tấn công.

Ngô Tà thấy vậy, giơ súng lục lên bắn vào con nhện.

Tiếng súng vừa vang lên, lũ nhện như nhận được mệnh lệnh, bò

tứ tán ra khắp nơi.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê phía sau thấy vậy, cầm súng ngang trước người, bắn quét một loạt.

Những viên đạn này bắn vào người nhện, không hề có cảm giác gì.

Đội trưởng Triệu hết cách, lấy lựu đạn trên người ra. *BÙM!* Con nhện bị nổ thành từng mảnh.

Những con nhện còn lại thấy đồng bạn đã chết, cũng không thèm tấn công nữa, cả bầy lao đến bên cạnh đồng bạn, bắt đầu không ngừng cắn xé.

Thân hình của lũ nhện đột nhiên lớn lên không ít. "Anh Diệp Phi, tình hình này không ổn." Ngô Tà nhìn ra ý đồ của chúng, đây là muốn ăn để lớn lên rồi lao ra ngoài.

Nếu những thứ này đều ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra thảm họa. "Bây giờ vẫn chưa phải lúc, còn thiếu một con nhện chúa." Diệp Phi biết ý định của lũ nhện, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Cuối cùng, anh nhìn con nhện khổng lồ bây giờ đã cao đến ba mét, chỉ cần há miệng là có thể nuốt chửng một người.

Diệp Phi thấy đội trưởng Triệu đang gặp nguy hiểm, thân hình lóe lên, lao đến bên cạnh đội trưởng Triệu, ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa lơ lửng trong không trung.

Anh tiện tay ném vào cái miệng phía sau mông con nhện, chỉ thấy toàn bộ cơ thể con nhện bị lửa lớn nuốt chửng.

Ngọn lửa màu vàng kim đốt cháy lũ nhện.

Đôi mắt đỏ rực của những con nhện bên cạnh càng sáng hơn, như thể đang chờ nó chết lúc nào để ăn thịt.

Vì thế chúng cũng ngừng tấn công.

Diệp Phi thấy vậy, nhếch mép.

Nếu con nhện chúa này không ra, vậy thì ép nó ra.

Không tin nó còn có thể ngồi yên trên núi Thái Sơn.

Nghĩ đến đây, anh rút Roi Văn Vương ra, bề mặt được bao bọc bởi Tam Muội Chân Hỏa.

Ngay sau đó, ngọn roi lửa bay múa, lướt qua người con nhện nào, con đó đều bốc cháy.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy con nhện khổng lồ đều bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt.

Một số con nhện nhỏ hơn thấy cảnh này đều lùi lại. "Vẫn chưa ra sao?" Diệp Phi đứng tại chỗ, thấy lũ nhện từng con một lùi lại, anh quát lớn về phía sau chúng.

Lời vừa dứt. *ẦM!

ẦM!

ẦM!* Một tiếng động lớn vang lên, kèm theo cảm giác đất rung núi chuyển.

Ngô Tà và các giáo sư đứng không vững.

Chỉ có Tiểu Ca và Diệp Phi là bình thản đứng tại chỗ, không hề bị ảnh hưởng.

Các khán giả nhìn màn hình rung lắc, trước mắt một trận chóng mặt. "Tôi sắp ói rồi, đây là con quái vật khổng lồ nào sắp tới vậy." "Chắc vẫn là nhện thôi, đại lão không phải đã nói sao, chờ nhện chúa ra, nhưng nghe tiếng động này thì chắc là lớn hơn chúng rất nhiều lần." "Lớn như vậy, đánh thế nào được, hung hãn thế sao?" "Cậu phải tin tưởng đại lão, nhất định có thể, chỉ là một con nhện thôi mà." "Chỉ

là thôi à, cậu đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng." "Vớ vẩn, đối với đại lão thì có là gì?" "Biết thì bảo cậu đang nịnh hót, không biết còn tưởng cậu đang bán đứng đại lão ấy chứ." ...

Một trận ầm ầm dừng lại.

Ngay sau đó, một cái chân nhện khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Một cái chân đã cao cả chục mét, huống hồ là cơ thể của con nhện. "Khốn!" Đội trưởng Triệu kinh hãi nhìn cái chân nhện khổng lồ.

Mẹ kiếp, một cái chân đã cao bằng mấy tầng lầu.

Chơi thế nào đây?

Sao lúc trước không để ý không gian trên này lớn như vậy?

Cuối cùng, họ nhìn thấy hai con mắt đỏ rực.

Xúc tu sắc bén trên miệng nó còn rất chói mắt.

Cuối cùng, nó cảm thấy Diệp Phi và Ngô Tà là nguồn nguy hiểm, theo tiềm thức nhả tơ nhện ra.

Tiểu Ca cầm đao lên định chống lại tơ nhện, nhưng tơ nhện quá lớn, lại thêm lực quá mạnh, cứng rắn ép họ dính vào vách tường.

Diệp Phi bình thản nhìn chân nhện, như đang nhìn chân cua hoàng đế.

Thịt này đúng là đầy đặn.

Ngay sau đó, mắt anh híp lại, mặc cho tơ nhện dính anh vào vách tường, chờ đợi con nhện khổng lồ này xuất hiện.

Chương 346

Đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi đã bị dính vào vách tường, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Diệp Phi đều bị khống chế, vậy họ còn hy vọng sao? "Giáo sư, mau đi đi." Ngô Tà nhắc nhở các giáo sư mau rời khỏi đây, bây giờ Diệp Phi đã bó tay rồi, họ nên mau chạy đi.

Dù lát nữa họ có thể thoát ra được, ai biết tơ nhện này có độc hay không.

Nếu thật sự có chuyện gì, thì biết làm sao?

Nhưng Ngô Tà nhắc nhở đã muộn, nhện chúa lao về phía các giáo sư, dính họ và những người lính đánh thuê vào vách tường.

Từng người một như những con côn trùng bị dính trên mặt đất.

Tơ nhện có độ dính rất cao, muốn thoát ra gần như là không thể.

Các khán giả thấy đại lão đều bị dính vào tường, trong lòng lo lắng không yên. "Đại lão sao vậy?

Không thể nào phản ứng không kịp chứ?" "Tôi nghi ngờ đại lão cố ý, dù sao bản lĩnh của đại lão sao có thể dễ dàng như vậy được?" "Tôi cũng nghĩ vậy, các bạn xem ánh mắt của đại lão đi, đâu có lo lắng, rõ ràng là ánh mắt nhìn thấy con mồi, quả thực là ánh mắt của thợ săn nhìn con mồi." "Còn nói nữa, sao tôi cảm thấy ánh mắt này còn có vẻ rất hưng phấn, thật khó hiểu." ...

Tiểu Ca quay đầu nhìn Diệp Phi bên cạnh. "Cậu rốt cuộc có ý định gì?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi. "Lát nữa sẽ biết thôi, dù muốn giết nó cũng phải thấy được bản thể đã chứ, không phải rất thú vị sao?" Diệp Phi bình thản đứng đó, ngón tay vẫn có thể cử động linh hoạt.

Anh sờ vào tơ nhện trên người, tu vi ngàn năm này, tơ nhện này là một thứ tốt, trước kia từ hệ thống lấy được phương thuốc luyện đan, thứ này biết đâu sẽ có tác dụng.

Ngón tay khẽ động, tơ nhện cứng rắn từng chút một được vo thành một cục. *ẦM!

ẦM!

ẦM!* Chân nhện từng chút một xuất hiện trước mắt mọi người.

Vách tường cũng bị con nhện lớn đâm vỡ.

Con nhện lớn mấy chục mét xuất hiện trước mắt mọi người, từng bước đi về phía Diệp Phi và Ngô Tà. "Chuyện gì thế này?

Tại sao lại đi tìm anh Diệp Phi?" Đội trưởng Triệu bị dính trên mặt đất, mặt đầy nghi hoặc.

Rõ ràng họ gần hơn một chút mà? "Có lẽ nó cảm thấy Diệp Phi là người nguy hiểm nhất, nên muốn đối phó anh ấy." Tiền Tinh Vân trong lòng lờ mờ đoán ra.

Con nhện này nhất định đã có trí tuệ, nếu không sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn con nhện lớn đang từng chút một đến gần, sắc mặt khẽ biến. "Ngươi lớn như vậy, nói chuyện cũng không tiện, ngươi nhỏ lại đi." Diệp Phi không hề có ý sợ hãi, mà thờ ơ nhìn con nhện.

Lúc trước anh nghe thấy tiếng lòng của con nhện này, hình như nó biết chửi người.

Điểm này thì rất thú vị rồi đây.

Con nhện không ngờ anh lại nói chuyện với nó.

Vì thế nó nhỏ lại vài phần, cao khoảng một mét. "Rất tức giận à?

Lúc nãy ngươi chửi ta không phải rất sướng sao?" Diệp Phi lạnh lùng cười nói.

Con nhện vì không thể nói chuyện, chỉ có thể chửi rủa trong lòng.

Nhưng chỉ có Diệp Phi nghe thấy, những người khác thì im lặng nhìn Diệp Phi nói chuyện.

Các khán giả kinh ngạc. "Đại lão của tôi đang đàm phán à?

Thú vị thật đấy." "Còn nói nữa, với nhện cũng có thể nói chuyện sao?

Lại còn dùng ngôn ngữ của con người." "Nhưng con nhện này còn nghe hiểu, thần kỳ thật." "Ha ha, khoảnh khắc này tôi thật sự tin rồi, tại sao đại lão lại nói như vậy." "Các bạn có để ý không?

Tơ nhện trên người đại lão hình như không đúng, hình như thiếu đi không ít." "Tôi cũng thấy rồi." "Các bạn nói xem, có phải đại lão chỉ muốn tơ nhện này không?" "Khó nói lắm." ...

Các khán giả thầm đoán, giáo sư Phương và Hoắc Lão nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng giật giật. "Tư tưởng của những khán giả này thật là phong phú." Giáo sư Phương cạn lời nói. "Nhưng phân tích có lý có cứ." Hoắc Lão cũng cảm thấy không phải là Diệp Phi không có khả năng này. ... "Đàn ông các người không có ai tốt cả.

Đầu tiên là lợi dụng ta, bây giờ các người còn muốn giết con của ta?" Giọng nói của nhện hai miệng đầy oán hận và tức giận. "Ngươi là một người phụ nữ?

Sao ngươi lại biến thành như vậy?" Diệp Phi không ngờ đây là do một người phụ nữ biến thành, không khỏi có chút bất ngờ. "Là gã đàn ông đó dùng tà thuật, phong ấn tam hồn thất phách của ta vào trong cơ thể con nhện này, dùng phù chú phong ấn ta ở đây, còn biến hóa ra đủ loại sinh vật.

Uổng cho ta một lòng si tình, đều là do đàn ông các ngươi hại, đàn ông các ngươi đều đáng chết, ngươi còn hủy đi con cháu của ta." Nhện chúa càng nói càng kích động, thậm chí đã há to miệng. "Này, cô đừng kích động." Ngô Tà không biết họ nói chuyện thế nào, chỉ có thể lên tiếng an ủi. "Là ngươi tin lời của hầu gia, liên quan gì đến ta?" Tơ nhện trong tay Diệp Phi sắp không cầm được nữa, anh lạnh lùng nói. "Bây giờ các ngươi đã bị ta dùng tơ nhện trói chặt rồi, các ngươi cứ chờ bị ta ăn thịt, trả thù cho con cháu của ta." Con nhện lập tức định đến gần họ, cái miệng phía sau mông đang há ra những chiếc răng sắc bén muốn ra tay. "Ngươi đã không còn cơ hội nữa đâu." Diệp Phi nhếch mép, đột ngột đứng thẳng người.

Trong lòng thầm niệm khẩu quyết, hai chân dậm mạnh xuống đất.

Ngô Tà và Tiểu Ca cảm nhận rõ ràng một trận tê dại truyền đến từ lòng bàn chân.

Sau đó, họ thấy con nhện này như đang rất đau đớn, rồi ngã lăn ra đất, không còn động tĩnh.

Những con nhện nhỏ bên cạnh cũng vậy, nằm ngửa bốn chân lên trời, dần dần mất đi hơi thở.

Không khí lập tức rơi vào tĩnh lặng. "Đã nói rồi, ngươi không có cơ hội đâu." Diệp Phi rất bình tĩnh vo tròn tơ nhện lại, cuối cùng đi giúp Ngô Tà và Tiểu Ca gỡ tơ nhện xuống, rồi bỏ vào ba lô.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu lại một lần nữa chứng kiến bản lĩnh của Diệp Phi.

Đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại. "Đội trưởng Triệu, lúc nãy có phải Diệp Phi chỉ động chân một cái là đã như vậy rồi không?" Tiền Tinh Vân vẫn không thể chấp nhận được cảnh này. "Chắc là vậy không sai." Đội trưởng Triệu cứng nhắc gật đầu.

Thực tế chính là như vậy.

Mấy người chờ Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca giúp gỡ tơ nhện ra.

Các khán giả thấy Diệp Phi bá đạo như vậy. "Ờ... tôi đã không biết phải hình dung lịch sử huy hoàng của đại lão thế nào nữa rồi, tôi bây giờ cảm thấy con nhện này thật thảm." "Còn nói nữa, chỉ bị đại lão nhẹ nhàng động chân một cái là biến thành như vậy?" "Nên nói là chết không oan, ai bảo xui xẻo gặp phải đại lão." "Ha ha, cậu nói đúng, dù sao đại lão mới là thần vĩnh viễn." "Không phải đâu, tôi thấy bộ dạng của đại lão, hình như rất muốn ăn con nhện này thì phải?

Tôi có hoa mắt không?" "Không phải, chính là muốn ăn, cậu xem, đã cầm dao lên rồi kìa." ...

Ngô Tà dìu những người lính đánh thuê ra, thì thấy Diệp Phi lấy dao thái ra, chuẩn bị vung đao chém xuống.

Chỉ thấy chân nhện giống như càng cua, bị chặt thành mấy đoạn.

“Anh Diệp Phi, anh định làm gì vậy?” “Chẳng lẽ không nhìn ra à?

Tôi định ăn.” Diệp Phi cắt xong chân nhện, không thể chờ đợi được nữa mà đưa vào miệng mút lấy mút để.

Chương 347

Ngay khoảnh khắc thịt nhện được đưa vào miệng.

Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Keng, chúc mừng ký chủ đã nếm thử nhện hai miệng, nhận được phần thưởng linh thú hộ vệ Tất Phương.] [Linh thú hộ vệ: Tất Phương, có thể ăn hết mọi tà vật.] Tiếng hệ thống vừa dứt, Diệp Phi mừng rỡ ra mặt.

Trước đây có rất nhiều thứ không thể ăn được.

Bây giờ có thứ này rồi thì dễ xử hơn nhiều.

Sau này có phải là cứ thứ gì không ăn được thì đã có Tất Phương lo rồi không?

Ngô Tà nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, đáy mắt hắn cũng ánh lên vẻ phấn khích lạ thường.

"Anh Diệp Phi, anh sao vậy?" Thấy Diệp Phi có vẻ phấn khích, cậu lo lắng bước tới hỏi.

"Không sao, món này vị không tệ, cậu có muốn thử không?" Diệp Phi đưa chân nhện đã cắt xong cho cậu.

Ngô Tà thật sự không thể nuốt nổi, cuối cùng chỉ lắc đầu.

Cậu thực sự không biết phải ăn thứ này như thế nào.

Diệp Phi biết trong lòng họ vẫn chưa vượt qua được rào cản này nên cũng không vội.

Hắn thu dọn hết những thứ đã cắt xong, cho cả vào trong túi.

"Anh Diệp Phi, ban nãy anh đã nói gì với con nhện vậy?" Ngô Tà vẫn rất tò mò về chuyện này.

"Nguyên thần của con nhện này là một người phụ nữ, đều do vị

Hầu gia kia làm.” Diệp Phi truyền đạt lại những suy nghĩ trong lòng con nhện.

Nghe vậy, mọi người đều sững sờ.

Thì ra chuyện ở đây đều do Hầu gia kia gây ra, hại cả người phụ nữ này.

Cư dân mạng nghe xong cũng vô cùng khinh bỉ vị Hầu gia này.

Đến cả một người phụ nữ cũng không tha.

“Tôi không biết nên khóc hay nên cười nữa.” “Sao cậu lại nói thế?” “Tôi thấy người phụ nữ này rất thảm, nhưng lại thấy chủ mộ cũng thật hạnh phúc, có một người đàn ông yêu mộ mình đến vậy, không tiếc làm ra những chuyện này, lòng tôi đúng là ngũ vị tạp trần.” “Cậu nói cũng có lý đấy, tôi đoán người phụ nữ này nhất định rất xinh đẹp, nếu không sao lại có người đàn ông si tình đến vậy?” “Cũng không thể nói thế được, người phụ nữ này được người đàn ông đó sủng ái, chưa chắc đã đẹp lắm đâu nhỉ?” “Không đẹp á, ông không thấy bức họa mà đại lão lấy ra lúc trước à?

Mấy ông trong phòng livestream phát rồ hết cả lên rồi.” “Bức họa cũng có thể khác thực tế mà, biết đâu không phải như vậy thì sao.” “Bây giờ có phải hay không cũng không quan trọng nữa, đẹp hay không cũng chẳng còn quan trọng, tóm lại là người ta có một người đàn ông sẵn sàng vì cô ấy mà liều mạng, còn chúng ta thì không có.” “Thôi được rồi, cậu nói đúng.” …..

Hoắc lão và giáo sư Phương đang theo dõi livestream, nghe những lời của cư dân mạng mà chỉ biết ngửa mặt than trời.

Lần đầu tiên họ cảm thấy những cư dân mạng này cũng có lúc tiêu cực như vậy.

Những người nói câu này, chắc đều là phụ nữ cả nhỉ?

“Đừng nói nữa, lời của đám cư dân mạng này cũng có lý đấy chứ.” Hoắc lão cũng tán thành.

Khóe miệng giáo sư Phương giật giật, tư duy của ông cũng bị kéo theo rồi sao?

Không thể nào? …..

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cũng vừa đọc được đoạn đối thoại của cư dân mạng, họ không thể nào hiểu nổi tư duy của con gái.

Cuối cùng, họ chỉ đành lắc đầu bất lực.

“Chúng ta có nên dọn dẹp một chút rồi lên đường không?” Giáo sư Quách nhìn đám nhện la liệt trên đất, vẫn cảm thấy có chút rùng rợn.

“Tôi đi tìm lối vào.” Đội trưởng Triệu nói rồi đi về phía bố trí trận pháp lúc trước.

Nhưng nhìn lên vách đá chẳng thấy có gì cả.

Vừa đi được vài bước, hắn đã bị Diệp Phi chặn lại.

“Không cần đâu, không cần đi nữa.” Diệp Phi ngăn hắn lại.

“Tại sao?” Đội trưởng Triệu không hiểu, lẽ nào không cần tìm nữa sao?

“Lối vào không ở bên trong.” Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Vậy thì ở đâu?” Tiền Tinh Vân cũng nhíu mày, trong lòng vô cùng tò mò.

Diệp Phi đột nhiên mỉm cười.

“Lối vào chẳng phải ở ngay trước mắt mọi người sao?” Diệp Phi quay sang nhìn Tiểu Ca.

Hắn mượn thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca.

Vung dao lên hạ dao xuống, hắn đã chém bay đầu con nhện.

Bên trong không có một giọt máu nào chảy ra.

Chỉ có một cái lỗ đen ngòm.

Cái lỗ này ít nhất cũng phải cao hơn một mét.

"Đây là lối vào ư?" Ánh mắt giáo sư Quách đờ đẫn, không tài nào chấp nhận được.

Đừng nói giáo sư Quách, ngay cả Tiền Tinh Vân cũng vậy.

Đi vào từ trong đầu chẳng phải là đi vào bụng sao?

Còn có thể là gì khác được à?

"Giáo sư Tiền, chuyện này thì ông không hiểu rồi, đây cũng là một trận pháp, lối vào của trận pháp chính là trong đầu con nhện này." Ngô Tà cười nhẹ giải thích.

"Cậu nói… ý cậu là trên người con nhện này cũng có trận pháp ư?" Tiền Tinh Vân lúc này mới hiểu ra ngọn nguồn câu chuyện.

"Ừm, có thể nói như vậy, chắc là lúc Hầu gia kia di chuyển người phụ nữ này vào thân thể con nhện, cũng đồng thời hạ trận pháp." Ngô Tà tiếp tục giải thích.

Cậu không khỏi thán phục tâm tư của vị Hầu gia này.

Thậm chí đã nghĩ đến hậu quả này.

Lỡ như có người thật sự xông vào đây, tất nhiên sẽ tìm lối vào.

Nếu không tìm được cũng sẽ ra về tay không.

Nào ngờ lại bị Ngô Tà và Diệp Phi nhìn ra.

Trận pháp này quả thực rất hiếm có.

Đạo thuật thông thường không thể học được.

Cũng chẳng trách tên đạo sĩ kia lại hận Diệp Phi đến vậy.

Nếu không, chắc chắn hắn đã là một nhân vật kiệt xuất trong giới đạo sĩ rồi.

Cư dân mạng nhìn thấy lối vào xuất hiện, quả thực rất bất ngờ.

"Thật là vừa khéo léo vừa chính xác." "Còn phải nói, nếu không phải được đại lão phát hiện, người thường chắc chắn không tìm được lối vào này." "Nhưng tôi tò mò hơn là, làm sao đại lão biết được?" "Đúng vậy, tôi cũng tò mò." …..

Cuối cùng, Tiền Tinh Vân chú ý đến câu hỏi của cư dân mạng, chủ động lên tiếng.

"Cậu Diệp Phi, làm sao cậu biết được?" Tiền Tinh Vân vừa đi vừa hỏi.

"Tôi biết nói chuyện với nhện mà, là nó nói đó." Diệp Phi thản nhiên cười.

Những lời này rõ ràng không đủ để thuyết phục người khác.

Nhưng… Tiền Tinh Vân cũng không tin, nhưng không hỏi thêm.

So với cư dân mạng.

Lời giải thích này coi như hợp lý, nhưng có phải thật hay không thì không ai biết.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt của Tiền Tinh Vân, trong lòng có chút chột dạ.

Không thể nào nói là hắn đã biết ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy con nhện được.

Trong mắt con nhện đó còn có cả phù chú nữa.

Bản lĩnh cơ thể khác hẳn người thường, cũng không tiện nói thẳng ra.

Chương 348

Chỉ có thể bịa đại một lý do.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đi theo Diệp Phi, nhìn khung cảnh xung quanh mà không khỏi tắc lưỡi.

Thật không ngờ trận pháp đạo thuật này lại thần kỳ đến vậy.

Họ còn tưởng sẽ vào trong dạ dày của con nhện.

Vậy mà lại xuất hiện một cánh cửa đá, trên cửa còn có hai cái vòng kéo.

Nhiệt độ cũng giảm đi không ít so với trước.

"Sao sau cánh cửa này lại lạnh thế?" Ngô Tà vừa nói vừa xoa xoa cánh tay mình.

Vừa đặt tay lên vòng cửa, cậu đã bị lạnh đến mức phải nhấc tay lên.

Lòng bàn tay đỏ ửng một mảng.

"Lạnh quá, lạnh thấu xương!" Ngô Tà vô thức rụt tay lại.

"Để tôi." Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, những thứ này không dễ làm y bị thương.

Ngô Tà lùi lại vài bước, nhìn Tiểu Ca đặt tay lên vòng cửa.

Y nhẹ nhàng xoay vòng cửa, liền nghe thấy. *Cạch* Cánh cửa đá khẽ rung lên vài cái rồi từ từ mở ra.

Thứ ập vào mặt là một luồng gió tuyết.

Khí lạnh phả vào mũi.

Ngô Tà và các giáo sư phía sau vô thức rùng mình một cái.

Thiếu chút nữa là hắt xì.

“Sao ở đây lại có gió tuyết?” Một tên lính đánh thuê sau lưng đội trưởng Triệu thì thầm.

“Đúng vậy, biết thế đã mặc thêm vài lớp áo, lạnh quá.” “Phải đó, tôi cũng hối hận rồi, bây giờ lạnh quá.” “Lát nữa chúng ta còn phải đi qua đó sao?” Đám lính đánh thuê phía sau lí nhí phàn nàn.

Đội trưởng Triệu liếc mắt một cái, đám người này liền không dám nói nữa.

“Ngô Tà, Tiểu Ca, chúng ta qua đó đi.” Diệp Phi thì chẳng hề gì, không sợ gió tuyết.

Nhưng các giáo sư phía sau thì không được, phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Ở lại thêm một lúc nữa là cảm lạnh ngay.

“Được.” Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nói chuyện mà miệng phả ra hơi trắng.

Cả người run lên cầm cập.

Cả đoàn người vội vã bước vào vùng tuyết.

Mọi người run rẩy bước vào vùng tuyết.

Lúc đầu đã có chút lạnh, nhưng sau đó không chỉ lạnh mà còn có tuyết.

Từng bông tuyết lớn rơi xuống người mọi người.

Các giáo sư siết chặt áo trên người, tóc mai và lông mày đều đã phủ một lớp sương lạnh.

Càng đi càng lạnh.

“Không được rồi, lạnh quá.” Tiền Tinh Vân thật sự không đi nổi

nữa, cuối cùng ngồi phịch xuống đất, hai chân đã tê cứng.

Giáo sư Quách cũng vậy, chỉ là vẫn đang cắn răng kiên trì.

Quần áo trên người họ đều là đồ thường ngày, mặc mùa xuân thu thì còn được.

Bây giờ mặc vào mùa đông, quả thực không chịu nổi.

Đội trưởng Triệu và Ngô Tà cũng tương tự.

Diệp Phi đưa tay sờ vào tuyết trên mặt đất.

Hắn lấy ra sợi tơ nhện màu đỏ từ trên người.

Lại dùng tuyết bọc sợi tơ nhện lại.

Mỗi người một viên, hắn đưa cho họ.

"Tuyết này là tuyết trong trận pháp, không dễ bị tan chảy.

Mọi người cầm lấy, như vậy sẽ không bị tổn thương, cũng không bị bỏng lạnh." Diệp Phi đưa quả cầu tuyết trong tay cho các giáo sư.

Sau khi Tiền Tinh Vân sờ vào, cảm thấy cả người ấm áp hẳn lên, không khỏi kinh ngạc.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê khác phía sau cũng kinh ngạc không kém.

Cư dân mạng nhìn sắc mặt của các giáo sư và lính đánh thuê, âm thầm tắc lưỡi.

"Trên người đại lão đúng là nhiều bảo bối thật, các ông xem mặt giáo sư đã đỡ hơn nhiều rồi kìa." "Đúng vậy, trời tuyết lớn thế này nhìn họ lạnh không chịu nổi, giờ thấy họ thoải mái rồi, tôi cũng thấy dễ chịu theo." "Còn không phải sao, tôi tò mò hơn là, sao ở đây lại như thế này?

Sao lại có cả gió tuyết?" "Theo suy nghĩ thông thường thì đi tiếp

có phải sẽ xuất hiện quái vật gì không?" "Hình như là vậy, chắc là đến lúc rồi nhỉ?

Nếu không thì công sức của vị Hầu gia kia chẳng phải là uổng phí sao?" …..

Ngay lúc cư dân mạng đang suy đoán, đám lính đánh thuê phía sau cảm nhận được điều khác thường.

Dưới chân dường như vừa giẫm phải thứ gì đó, nhưng chỉ trong chốc lát đã biến mất.

"Anh sao vậy?" Đồng đội bên cạnh không hiểu hỏi.

"Vừa nãy tôi hình như giẫm phải thứ gì đó, nhưng lại không có gì cả." Tên lính đánh thuê vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống chân.

Chẳng có gì cả.

"Ở đây toàn là tuyết, chắc anh bị ảo giác thôi, đi nhanh lên, đừng làm lỡ hành trình của mọi người." Đồng đội bên cạnh thấy anh bạn mình vẫn còn đang tìm kiếm, vội vàng an ủi.

"Ừm." Nghĩ vậy, tên lính đánh thuê cũng không tìm nữa.

Ngay sau khi hai người rời đi, trên mặt tuyết xuất hiện một vết xước.

Trong một lúc, chỉ còn tiếng bước chân và tiếng giẫm lên tuyết.

Càng đi càng thấy có gì đó không ổn.

"Anh Diệp Phi, mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Ngô Tà cảm thấy mình như đang bị ai đó theo dõi.

Nhưng nhìn xung quanh, cậu lại chẳng thấy gì cả.

"Ngô Tà, đừng đi nữa, nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Diệp Phi nghe thấy vậy, nhẹ nhàng giải thích.

“Chúng ta mới đi được mười phút mà đã nghỉ rồi sao?” Ngô Tà vẫn có chút không hiểu.

“Cậu tự xem lại thời gian đi, có phải thật sự là mười phút không.” Diệp Phi ra hiệu cho cậu nhìn vào la bàn đồng trên cổ tay.

Ngô Tà nghe vậy, vội vàng nhìn vào la bàn đồng trên cổ tay, đã một tiếng đồng hồ trôi qua.

Chẳng trách lại thấy mỏi chân.

“Thời gian ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài, chúng ta đã vào trong một trận pháp rồi, cứ chờ nguy hiểm phía sau đến là được.” Diệp Phi nói rồi ngồi phịch xuống đất, chờ nguy hiểm ập tới.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng mỏi nhừ cả chân.

Đi trong tuyết lớn lâu như vậy.

“Cũng được, dù sao vị Hầu gia này cũng không phải tay vừa, biết đâu đã sắp đặt sẵn cạm bẫy, chờ chúng ta vào.” Ngô Tà dứt khoát không dài dòng nữa, cũng ngồi xuống đất.

Những người lính đánh thuê còn lại luôn ở trong trạng thái cảnh giác.

Trong đó có hai người lính đang quan sát môi trường xung quanh.

“Hửm?” Tên lính gác ở phía bắc nghi ngờ kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?” Đồng đội bên cạnh nghe thấy, nhỏ giọng hỏi.

“Vừa nãy tôi hình như thấy có thứ gì đó trong tuyết, không biết có phải nhìn nhầm không.” Tên lính đánh thuê tò mò nhất nhìn kỹ lại, nhưng giữa một màu trắng xóa chẳng thấy gì cả.

Chương 349

“Ở đây trắng xóa cả, hoa mắt cũng là chuyện bình thường, anh vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Đồng đội vội vàng lên tiếng giải thích.

“Cũng đúng, bây giờ còn đang có tuyết nữa, có lẽ tôi hoa mắt thật.” Đồng đội bên cạnh vội giải thích.

Nhưng tên lính đánh thuê bên kia cũng nhìn thấy thứ gì đó lóe lên trong tuyết.

Nhưng y không để ý, chỉ nghĩ rằng mình hoa mắt.

Cư dân mạng nhìn vào bãi tuyết trắng xóa.

Mắt cũng hoa cả lên.

“Mắt tôi có phải cũng hoa rồi không?

Nhìn cái gì cũng chói mắt quá.” “Tôi cũng vậy, tôi cũng thấy nhìn cái gì cũng màu trắng, vừa nãy nhìn ra ngoài cửa sổ còn tưởng toàn màu trắng, một lúc sau mới đỡ.” “Không phải đâu, mọi người nhìn kỹ xem, bên tay phải của đại lão, hình như có thứ gì đó nhô lên trong tuyết, mọi người xem có phải không?” “Tôi xem cái gì chứ, đừng nói là nhô lên, tôi nhìn bãi tuyết này đã thấy chói mắt rồi.” “Ngốc, đeo kính râm vào, đeo kính râm vào chẳng phải là thấy rồi sao?” Một bình luận lướt qua trên màn hình livestream.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nghe vậy, liền lấy ra một cặp kính râm từ ngăn kéo.

Cuối cùng đeo lên mặt.

Vừa hay nhìn thấy trong tuyết quả thực có một vật gì đó nhô lên.

“Hình như có thứ gì đó đang đến gần họ.” Giáo sư Phương nheo

mắt, nhìn rất rõ.

"Nhanh chóng nhắc nhở họ đi." Hoắc lão cũng nhận ra có thứ gì đó đang đến gần.

Ông định gõ chữ để nhắc nhở họ.

Trong mộ huyệt.

Tiểu Ca nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay y đột ngột rút ra, hướng về phía bãi tuyết.

Một nhát dao chém tới.

Ngay sau đó, tuyết trắng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Cảnh tượng này khiến các giáo sư và lính đánh thuê kinh ngạc.

"Trong tuyết còn có thứ gì đó ư?" Tiền Tinh Vân bật dậy khỏi mặt đất.

Nhìn máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi.

Giáo sư Quách, đội trưởng Triệu, Ngô Tà và những người khác vội vàng đứng dậy.

Họ nhìn chằm chằm vào nơi tuyết bị nhuộm đỏ.

"Đây là thứ gì vậy?

Tại sao tôi không thấy gì cả?" Ngô Tà vừa nói vừa dụi mắt.

Chẳng thấy gì cả.

"Đây là bãi tuyết trắng, nếu con quái vật này cũng màu trắng, đương nhiên cậu không thể thấy được." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng giải thích.

"Còn nữa." Cây roi trong tay Diệp Phi đột nhiên xuất hiện, quất mạnh xuống đất.

Tuyết lại bị máu tươi nhuộm đỏ.

Ngô Tà vội vàng chạy tới, nhìn thấy một sinh vật trong suốt trong tuyết.

Lúc này nó đã bị chém thành hai nửa.

“Đây là rắn à?” Ngô Tà nhìn sinh vật trong tay, gần như là trong suốt màu trắng.

Đừng nói là trong tuyết không thấy được, ngay cả trên cỏ cũng không thấy được.

Gần giống như tắc kè hoa.

“Đây là thứ gì vậy?

Là rắn à?” Tiền Tinh Vân cũng đi tới, nhìn sinh vật trong suốt trong tay Ngô Tà.

“Đây là giun đất mà, nếu là rắn sao lại không có vảy?” Giáo sư Quách nhìn thứ trong tay, còn dùng ngón tay chọc nhẹ một cái.

Mềm nhũn, gần như không có gì.

Nếu là rắn, còn có vảy trên da.

“Nhưng sao giun đất lại ở trong trời băng tuyết này?” Tiền Tinh Vân nhíu mày.

Ông còn định nghiên cứu thêm một chút, thì thấy con giun trong tay Ngô Tà bắt đầu trở nên trong suốt.

Cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Điểm này rất thần kỳ.

Cư dân mạng thấy thứ này biến mất, rất kinh ngạc.

“Thời buổi này giun đất cũng to thế này sao?

Lại còn trong suốt nữa?” “Tôi đúng là được mở mang tầm mắt,

đây là sinh vật thần kỳ gì vậy, sau này tôi không dám nhìn giun đất nữa, tôi quyết định sau này sẽ tránh xa các loại sinh vật thân mềm này." "Vãi, cậu nói đúng, tôi cũng không dám nhìn thứ này nữa, sau này vẫn nên tránh xa thì hơn, không chỉ giun đất, tôi còn muốn tránh xa cả rắn nữa." "Loài giun đất này thật hiếm thấy, lại còn trong suốt, đây là tình huống gì vậy?" …..

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nhìn con giun trong tay biến mất, bây giờ đã không biết phải nói gì.

Đây là chết rồi, hay là biến mất rồi?

"Đây là giun tuyết trắng, loại giun chỉ sống trong tuyết, chúng ta bây giờ chỉ thấy được phần nổi của tảng băng trôi thôi." Diệp Phi bình tĩnh nhìn khung cảnh xung quanh.

Một màu trắng xóa, tuyết dường như còn rơi dày hơn trước vài phần.

"Phần nổi của tảng băng trôi, ý là sao?

Sao tôi không hiểu lắm?" Tiền Tinh Vân còn tưởng mình nghe nhầm.

"Con giun chúng ta thấy không phải là con lớn nhất." Diệp Phi bình tĩnh giải thích.

Lời vừa dứt, trong lòng mọi người lập tức dấy lên một dự cảm không lành.

Con này đã dài gần nửa mét rồi, còn có con lớn hơn nữa?

Một con giun đất dài nửa mét đã là chuyện khó tin rồi.

Giun đất nhà ai mà to thế được.

Ngay lúc mọi người đang bất lực thầm oán thán trong lòng.

Họ nghe thấy tiếng động trong tuyết.

Còn có lớp tuyết hơi nhô lên trên mặt đất, đang nhanh chóng tiến lại gần.

Ngô Tà mặt mày nghiêm trọng nhìn thứ đang đến gần mình.

Sắc mặt vô cùng nặng nề.

Tiểu Ca luôn ở trong trạng thái cảnh giác, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay y luôn nắm chặt.

Gần như không lúc nào buông ra.

“Còn một con nữa.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng giải thích.

“Không phải một con, mà là hai con.” Diệp Phi lên tiếng nhắc nhở họ, từ phía sau và phía trước xuất hiện thêm hai con nữa.

Bốn con cùng lúc bao vây lấy Diệp Phi và những người khác.

Lại cùng lúc đột nhiên dừng lại.

Thời gian nắm bắt vừa đúng lúc.

Không khí đột nhiên chìm vào tĩnh lặng.

Tiền Tinh Vân được đám lính đánh thuê bao vây, sự lạnh lẽo nơi đầu ngón tay bị thay thế bởi sự căng thẳng.

Một giọt mồ hôi chảy dài trên thái dương.

Ông còn khó khăn nuốt nước bọt.

Chương 350

“Đây… sao thế này?

Sao không động đậy nữa?” Tiền Tinh Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Vừa nói xong, ông nhìn thấy con giun trong tuyết đột nhiên dựng đứng lên.

Cao đến hơn mười mét.

Nó đang từ trên cao nhìn xuống Diệp Phi và những người khác.

Như thể đang nhìn những con kiến.

Cư dân mạng nhìn con giun trắng toát, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Vãi, rõ ràng không có mắt, thế mà tao lại nhìn ra được cái khí thế coi thường thiên hạ, có phải tao hoa mắt rồi không?” “Không, không phải hoa mắt, tôi cũng thấy rồi, với lại, ai nói con giun này không có mắt, sao tôi thấy đó chính là mắt mà.” “Giun đất có mắt?

Ông đùa à, giun đất chẳng phải dựa vào xúc giác sao?

Lấy đâu ra mắt?” “Thế trên đầu con giun này là cái gì?

Tôi không hoa mắt chứ?” “Không phải mắt, đây là… vãi, đây là đầu nó à?

Bị mài thành thế này rồi sao?

Mài đến phát sáng luôn?” …..

Diệp Phi ma xui quỷ khiến thế nào lại liếc nhìn vào phòng livestream trên cổ tay.

“Đây không phải là mắt, đây là một loại xúc giác, thứ này dựa vào

đây để tìm thức ăn.” Diệp Phi nhàn nhạt giải thích.

“May mà chỉ có bốn con, nếu không thì…” Giáo sư Quách phía sau nhìn bốn con giun, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Giáo sư, ông sai rồi, không phải bốn con, mà là một bầy, chúng ta đã bị bầy giun này bao vây rồi.” Ngô Tà rất bình tĩnh giải thích.

Quả nhiên, lời của Ngô Tà vừa dứt, liền thấy tuyết xung quanh đã bắt đầu nhô lên thành những ụ nhỏ.

Tuy không lớn bằng bốn con kia, nhưng họ đã bị những con giun nhỏ hơn bao vây.

Tiền Tinh Vân nhìn đám giun này, trong lòng vô cùng cạn lời.

Đã từng này tuổi rồi, vậy mà lại bị một bầy giun bao vây.

Một trong những con giun không thể kìm nén trước món ngon trước mắt.

Tia sáng màu đỏ trên đầu nó đột nhiên chiếu vào một tên lính đánh thuê.

Tên lính bị một quả bong bóng nhấc bổng lên.

Máu đỏ bắt đầu bị rút ra từ cơ thể.

Không đợi Tiểu Ca và Diệp Phi kịp cứu, tên lính đã biến thành một xác khô.

Khi rơi xuống đất, cơ thể dần trở nên trong suốt.

Cuối cùng biến thành một con giun nhỏ.

Ngay sau đó nó chui vào trong tuyết, biến mất không thấy tăm hơi.

Trước cảnh tượng này, đội trưởng Triệu và những người khác đều không kịp phản ứng.

Người anh em của mình đã biến thành một con giun.

Diệp Phi vẫn luôn nhìn con giun khổng lồ, thấy quả bong bóng đầy máu đỏ.

Nó đang từ từ bay về phía con giun lớn.

Ánh mắt hắn trầm xuống.

"Đội trưởng Triệu, tìm con giun đó, nó vừa mới biến thành giun nhỏ, cơ thể còn chưa quen, chưa đi xa được đâu." Diệp Phi vừa nói, vừa lấy ra cây roi Văn Vương từ trên người.

Không nghĩ ngợi gì, hắn vung roi phá vỡ quả bong bóng máu sắp bay vào miệng con giun lớn.

Tuyết trắng trên mặt đất cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đội trưởng Triệu nghe Diệp Phi nói vậy, cũng không quan tâm đến những thứ khác, men theo nơi con giun vừa biến mất để tìm kiếm.

Con giun khổng lồ lúc này đang vô cùng tức giận.

Cơ thể gần như trắng và trong suốt của nó đang không ngừng quằn quại.

Những con giun khác xung quanh cũng vì chuyện này mà tức giận theo.

Bốn con giun lớn đồng loạt tấn công.

"Kéo dài thời gian, nhất định phải đợi đến khi đội trưởng Triệu tìm được con giun đó mới thôi." Diệp Phi nghiêm giọng nói.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy vậy, một người cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên đối mặt.

Còn Ngô Tà thì rút súng lục trong tay, bắn về phía con giun khổng lồ.

Cây roi Văn Vương trong tay Diệp Phi được vung lên vô cùng tao

nhã, sức tấn công cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Bây giờ vẫn chưa thể diệt con giun lớn này, ít nhất là bây giờ chưa được.

Hắn liếc mắt nhìn đội trưởng Triệu đang tìm kiếm con giun trong tuyết.

Một trong những con giun bị roi quất cho liên tục lùi lại.

Một con giun lớn khác ngay sau đó xông lên.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người mỗi người đối phó một con cũng có phần nhẹ nhàng hơn.

Cư dân mạng nhìn ba người đang giao đấu với bốn con giun lớn.

Xem mà máu nóng sôi trào.

"Vãi, kích động quá, xem mà tôi sôi cả máu lên." "Tôi cũng vậy, tôi thật muốn xông lên chiến cùng." "Thôi đi ông ơi, ông chỉ có 'chiến' thôi, chứ 'đấu' thì khó đấy, nó lùi một bước là xong." "Mọi người xem kìa, đám giun trên mặt đất đã hành động rồi." "Vãi, mấy con này không chơi đẹp gì cả." …..

Đám lính đánh thuê sau lưng đội trưởng Triệu nhìn thấy những con giun trên mặt đất đang từ từ tiến lại gần.

Không nghĩ ngợi gì, họ bắt đầu xả đạn như mưa.

Từ lúc vào đây đến giờ đều là Diệp Phi xử lý đám quái vật này.

Đạn dược trên người họ vô cùng dồi dào.

Bây giờ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Tiếng súng vang lên inh tai nhức óc, đội trưởng Triệu trong lòng vô cùng sốt ruột.

Hắn không ngừng đào bới đống tuyết, tìm kiếm người anh em vừa

biến thành giun của mình.

Mười phút sau.

Đội trưởng Triệu nhìn con giun trong tay, mặt mày mừng rỡ.

“Cậu Diệp Phi, tôi tìm thấy rồi.” Giọng đội trưởng Triệu đột nhiên tràn đầy vui mừng.

Diệp Phi nghe vậy, khóe miệng cong lên.

Hắn nhìn Tiểu Ca nhanh nhẹn chém con giun thành hai nửa.

Con giun đã ngã xuống đất.

Ngô Tà nhìn máu tươi trên nền tuyết, lấy ra một quả lựu đạn từ trên người.

Ngay sau đó ném qua. *Ầm* Đầu con giun bị nổ tung.

Nó đổ ầm xuống đất.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn con giun ngã xuống đất, đầu tiên là mừng rỡ.

Sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Anh Diệp Phi, kết thúc nhanh đi.” Ngô Tà thấy Diệp Phi vẫn còn đang chơi đùa, liền thúc giục.

Chương 351

Diệp Phi nhìn hai con giun bị chém làm đôi, sắc mặt trầm xuống.

“Cẩn thận phía sau.” Ngô Tà quay lại, liền thấy con giun đã ngã xuống đất lúc này như được tiếp thêm sinh lực.

Hai nửa của nó nhìn chằm chằm vào Ngô Tà và Tiểu Ca.

“Đệt.” Ngô Tà chửi thề.

Hắn vội vàng lên đạn.

Ngay sau đó là một loạt tiếng súng.

Diệp Phi thấy vậy, biết không cần phải chờ đợi nữa.

Hắn triệu hồi thần thú Tất Phương trên cổ ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca đang giao chiến, đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực.

Đám giun này dường như cảm nhận được nguy hiểm.

Chúng cứng đờ tại chỗ, không con nào dám động đậy.

Ngô Tà, Tiểu Ca, đội trưởng Triệu, Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người khác ngẩng đầu nhìn lên trời.

Họ thấy một con chim trông rất giống hạc.

Trên người nó có hoa văn xanh trắng, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn xuống mấy con giun lớn trên mặt đất.

“Lên.” Diệp Phi vung tay.

Tất Phương phun ra lửa từ miệng, là ngọn lửa màu xanh lá.

Ngọn lửa thiêu rụi cả đám giun và tuyết trên mặt đất.

Cuối cùng, nó bay tới, từ trên cao nhìn xuống đám giun trên đất.

Giống như một vị vua đang coi thường những con kiến trên mặt đất.

Thấy con giun đang co nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tất Phương nhìn con giun lớn này sao có thể bỏ qua.

Cái mỏ sắc nhọn của nó gắp con giun lên.

Cuối cùng nuốt chửng vào bụng.

Nó lại liếc nhìn những con giun còn lại.

Đám giun này định trốn vào trong tuyết.

Nhưng tuyết đã bị ngọn lửa của Tất Phương thiêu rụi hết rồi.

Muốn trốn cũng không còn cơ hội.

Chỉ có thể để mặc Tất Phương nuốt chửng chúng vào bụng.

Ngay khoảnh khắc Tất Phương nuốt chửng, trong đầu Diệp Phi vang lên tiếng hệ thống. [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng Máy Quay Ngược Thời Gian.] [Máy Quay Ngược Thời Gian: Có thể dùng máu của ký chủ để quay ngược thời gian về một tiếng trước, thời gian do ký chủ tự chọn.] Tiếng hệ thống khiến tâm trạng Diệp Phi thoải mái, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Có thứ này, có phải sau này có thể tùy ý quay về quá khứ không?

Mặc dù chỉ có một tiếng, nhưng cũng không tệ.

Tất Phương ăn no uống đủ xong, chủ động quay về trên người Diệp Phi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn Tất Phương biến mất.

Lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng nhìn nhau ngơ ngác.

“Tiểu Ca, vừa nãy có phải tôi hoa mắt không?

Đó là Tất Phương phải không?” Trước đây lúc rảnh rỗi, Ngô Tà từng đọc Sơn Hải Kinh, đã thấy qua hình dáng của Tất Phương.

Nhưng cậu không chắc lắm.

“Ừm.” Tiểu Ca cũng không chắc lắm, nhưng nhìn từ bên ngoài, quả thực rất giống.

Cư dân mạng nhìn ánh mắt kinh ngạc của các giáo sư.

Cũng kinh ngạc không kém.

“Vừa nãy có phải tôi hoa mắt không, đại lão triệu hồi ra cái quái gì thế, trông uy vũ quá.” “Hình như là Tất Phương, tôi nhớ đã thấy thứ này trên mạng, nhưng không chắc lắm.” “Không phải, đây không phải là tiên hạc sao?

Sao con tiên hạc này trông hung dữ vậy, lại còn biết phun lửa nữa.” “Đã nói không phải tiên hạc rồi, cậu Ngô Tà không phải đã nói sao?

Đây là Tất Phương.” “Tất Phương… hình như nghe ở đâu rồi, nhưng tôi không nhớ ra, ai da, kệ nó đi, tóm lại là rất lợi hại là được.” …..

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn Tất Phương trong phòng livestream.

Chìm vào trầm tư.

“Đây là Tất Phương phải không?

Trước đây tôi từng đọc Sơn Hải Kinh, hình như là Tất Phương.” Hoắc lão im lặng một lúc, lên tiếng giải thích.

“Tôi nhớ cũng vậy, nhưng không chắc lắm, Diệp Phi này là người thế nào vậy, sao đến cả thần thú thượng cổ cũng mời ra được?” Giáo sư Phương bây giờ có chút mơ hồ.

Cái nhìn của ông về Diệp Phi đã hoàn toàn khác trước.

“Có lẽ cũng là một loại đạo thuật.” Hoắc lão bây giờ chỉ nghĩ ra được lý do này.

Trong mộ huyệt.

Tiền Tinh Vân đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Ông nhẹ nhàng vỗ vai hắn.

“Cậu Diệp Phi, vừa nãy là cái gì vậy?

Cậu làm thế nào được?” Tiền Tinh Vân rất đặc biệt quan tâm đến con tiên hạc đó.

“Đó là ảo thuật thôi, là trò ảo thuật tôi mới nghiên cứu, chỉ định thử xem thế nào, không ngờ lại hữu dụng thật.” Diệp Phi giải thích với giọng điệu nhẹ nhàng.

Nhưng chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi ngày càng giải thích qua loa.

Trong lòng cạn lời.

Ảo thuật gia nhà ai mà có bản lĩnh như vậy?

Nếu không thì đã sớm gây chấn động thế giới rồi.

Giáo sư Quách còn định hỏi thêm, nhưng bị Tiền Tinh Vân ngăn lại.

“Đừng hỏi nữa, nếu cậu ấy không muốn nói, ai cũng không hỏi ra được đâu.” Tiền Tinh Vân bất lực giải thích.

Bây giờ ông thật sự không biết phải hình dung nội tâm của mình

như thế nào.

Ngô Tà đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi với Tiền Tinh Vân cậu đã nghe thấy.

Ngô Tà cũng không hỏi thêm nữa.

“Anh bảo đội trưởng Triệu tìm con giun đó ra là vì cái gì?” Ngô Tà đổi chủ đề.

Đội trưởng Triệu lúc này mới lấy con giun trong tay ra, thứ nằm trong lòng bàn tay hắn chính là người anh em của mình.

“Thuật phục hồi, xem có cứu sống được không.” Diệp Phi nói rất nhẹ nhàng.

Trong đầu hắn đang giao tiếp với Thần Mộc Đỉnh.

“Thần Mộc Đỉnh, Thần Nông nếm thử trăm loại cỏ là vì tạo phúc cho bá tánh, thường dùng ngươi để luyện đan dược, trên người ngươi có phải có dược hương không?” Diệp Phi đang giao tiếp với Thần Mộc Đỉnh trong đầu.

Tiếng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu hắn.

Chương 352

“Ngươi muốn cứu sống người đàn ông kia?” Giọng của Thần Mộc Đỉnh rất chắc chắn.

“Ừm.” Diệp Phi cũng không khách sáo.

“Ta quả thực có dược hương, nhưng cơ thể của người đàn ông kia đã không còn, ngươi muốn dược hương cũng vô dụng.” Giọng của Thần Mộc Đỉnh rất bình tĩnh, hoàn toàn khác với dáng vẻ trước đây.

“Chuyện này không cần ngươi lo, ngươi chỉ cần nói cho ta biết dược hương của ngươi có công năng này không là được.” Diệp Phi cũng không vội, chỉ bình tĩnh hỏi tiếp.

“Ngươi đưa thảo dược ngươi thu thập được cho ta là được rồi, một chiếc lá là đủ.” Trong đầu Diệp Phi hiện ra Thần Mộc Đỉnh, nắp của nó đã mở ra.

Diệp Phi cũng không khách sáo, đặt chiếc lá của loại cây xanh mà hắn thu thập được trước đó vào trong đỉnh.

Đội trưởng Triệu lấy con giun trong tay ra, con giun bây giờ đã không còn chút sức sống nào.

Diệp Phi đặt con giun vào tay, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

Con giun trong tay hắn bắt đầu phát ra ánh sáng màu vàng.

Cuối cùng, cơ thể dần dần lớn lên, khôi phục lại hình dạng con người trước đó.

Nhưng trên mặt không có chút huyết sắc, tái nhợt nằm trên đất, không một tiếng động.

Đội trưởng Triệu nhìn người anh em của mình như vậy, trong lòng đau xót.

"Cậu Diệp Phi… cái này… làm sao bây giờ?

Tuy đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây, nhưng bây giờ anh ấy đã chết rồi." "Đội trưởng Triệu, anh cũng đừng vội, lát nữa sẽ tỉnh lại thôi." Diệp Phi không để lại dấu vết nào mà truyền dược hương từ Thần Mộc Đỉnh vào cơ thể người lính.

Tên lính đánh thuê trên mặt đất, sắc mặt bắt đầu hồng hào.

Hô hấp cũng dần dần ổn định.

Điều này khiến đội trưởng Triệu vui mừng khôn xiết.

Những người còn lại cũng vui mừng không kém.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nhìn nhau, kinh ngạc trước hành động của Diệp Phi.

"Trước đây tôi được hồi sinh như thế này sao?" Tiền Tinh Vân trong lòng kinh ngạc không thôi, quay đầu nhìn cậu.

"Không phải, giáo sư trước đây không sống lại như vậy, là anh Diệp Phi cho ông ăn thứ gì đó, không phải thế này." Ngô Tà lắc đầu, nói thật.

Nếu nói đây là ảo thuật, Ngô Tà cậu có chết cũng không tin.

Nói ra ai mà tin được.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trong phòng livestream.

"Tôi thật sự sốc, bây giờ là tình huống gì vậy?

Tức là tên lính này sẽ tỉnh lại đúng không?" "Vãi, thật luôn kìa, mẹ ơi, đây là ảo thuật à?" "Đây là đạo thuật chứ?

Nhưng đạo thuật nhà ai mà lợi hại đến thế, có phải tôi bị mù rồi

không?" "Chắc là không phải ông mù đâu, mà là tất cả chúng ta đều mù, nhưng không quan trọng nữa, ít nhất tên lính này không sao rồi mà." "Cũng đúng, đại lão vẫn luôn là một sự tồn tại bá đạo, YYDS." "Nhìn kìa, nhìn kìa, mắt anh ta động rồi, động rồi." …..

Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê phía sau vẫn luôn quan sát tên lính này.

Chỉ thấy mắt của tên lính đã mở ra.

Mơ màng nhìn những người xung quanh.

"Đội trưởng, mọi người sao vậy?

Sao lại nhìn tôi chằm chằm thế?" Tên lính ngồi dậy, lơ mơ nhìn mọi người.

"Anh không sao là tốt rồi, chỉ cần anh không sao là được." Đội trưởng Triệu nhìn người anh em của mình, đây đều là những người cùng hắn vào sinh ra tử.

Trước đây những người đã chết, trong lòng hắn đã đau đến mức muốn rỉ máu.

Tên lính nghe vậy, vẻ mặt cảm kích nhìn Diệp Phi.

Thiếu chút nữa là dập đầu cảm tạ.

"Anh cũng đừng kích động như vậy, bây giờ anh không sao là tốt rồi." Diệp Phi không chịu nổi ánh mắt cảm kích này.

Ngô Tà im lặng một lúc, nhỏ giọng hỏi Diệp Phi.

"Có phải anh đã dùng Thần Mộc Đỉnh để cứu người anh em này không." Diệp Phi nhìn Ngô Tà, khẽ gật đầu.

"Cậu đừng có rêu rao, đây không phải chuyện tốt đâu." Sau đó còn giả vờ nghiêm trọng giải thích.

Tai Tiểu Ca khẽ động, rất bình tĩnh lên tiếng.

"Cuộc nói chuyện của hai người, đã bị cư dân mạng nghe thấy rồi." Ngô Tà và Diệp Phi đồng loạt cúi đầu nhìn phòng livestream trên cổ tay.

Bình luận của cư dân mạng như những bông tuyết, không ngừng bay lượn.

"Haha, đúng rồi, chúng tôi sẽ không rêu rao đâu, chúng tôi không nghe thấy gì hết." "Đúng, không sai, tôi không nghe thấy gì cả, thật đấy." "Haha, đại lão, hai người quên mất chúng tôi rồi à?

Haha." "Nói bậy gì thế, đại lão nói gì cũng đúng, chúng ta không nghe thấy gì hết." …..

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy dáng vẻ của Ngô Tà và Diệp Phi.

Thực sự không nhịn được cười.

"E là muốn khiêm tốn cũng không được nữa rồi." Hoắc lão bất lực cười.

"Giáo sư, như vậy chưa chắc đã là chuyện tốt đâu, Diệp Phi sẽ gặp rắc rối." Giáo sư Phương bây giờ chỉ lo lắng vấn đề này.

Rốt cuộc thì bây giờ Diệp Phi quá nổi bật.

"Điểm này ông không cần lo, bây giờ ông cũng thấy rồi, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của Diệp Phi, ai thấy cũng sẽ muốn kết giao." Hoắc lão nhìn giáo sư Phương, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Giáo sư Phương cũng thấy có lý, liền không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục xem livestream.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà quan sát môi trường xung quanh.

Trận pháp ở đây vẫn chưa được phá giải, muốn đi ra ngoài vẫn còn khó khăn.

"Trận nhãn vẫn chưa tìm thấy, chúng ta bây giờ vẫn chưa ra ngoài được." Ngô Tà nhíu chặt mày.

"Trận nhãn nằm trong số những con giun này, bây giờ thủ lĩnh của chúng đã chết, rắn mất đầu, đám giun này cũng sẽ tự tan rã." "Chỉ cần tìm được con giun có vạch đỏ trên người là có thể phá giải trận pháp." Diệp Phi thấy sắc mặt Ngô Tà không được tốt, nhẹ nhàng an ủi.

"Nhưng đám giun đều ở trong tuyết, muốn tìm được thật sự rất khó." Đội trưởng Triệu cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai người, có chút khó xử.

"Không cần các người ra tay, con giun này, chính là món điểm tâm của Điểm Tình Công Kê, nó thích ăn nhất chính là thứ này." Diệp Phi thả Điểm Tình Công Kê ra từ trong túi.

Ánh mắt của Điểm Tình Công Kê là lợi hại nhất.

Cho dù là con giun trong suốt, Điểm Tình Công Kê cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đội trưởng Triệu và những người khác chỉ thấy Điểm Tình Công Kê được thả ra.

Đôi mắt nó sáng lên, như thể nhìn thấy bảo bối gì đó, vội vàng đi đi lại lại trên mặt đất mổ giun.

Ngô Tà và Diệp Phi cùng mọi người ngồi tại chỗ, chờ giải khai trận pháp.

Cộng thêm việc bị nhiễm lạnh trước đó, máu trên người tên lính đánh thuê kia vẫn chưa ấm lại.

Diệp Phi liền bắt đầu nấu ăn.

Chân nhện kia được đem đi hấp.

Cư dân mạng vừa xem Diệp Phi nấu ăn, vừa xem Điểm Tình Công Kê từng bước ăn no căng bụng.

“Mọi người có từng nghĩ đến một vấn đề không?

Con gà trống này hình như ở trong ba lô của đại lão, chưa bao giờ gáy loạn cả.” “Không chỉ không gáy, mà còn rất ngoan ngoãn nữa, tôi cũng là lần đầu tiên thấy một con gà trống ngoan như vậy.” “Suy nghĩ của tôi là, liệu đại lão có hầm con gà trống này không.” “Không đâu nhỉ, ít nhất ở một mức độ nào đó, con gà trống này cũng có thể coi là đồng đội rồi, ai lại đi ăn thịt đồng đội chứ?” “Dù sao thì tôi không, nhưng đại lão thì khó nói lắm.” …..

Đối mặt với sự nghi ngờ của cư dân mạng, Diệp Phi trong lòng vô cùng cạn lời.

Cảm giác như có một đàn quạ bay qua trên đầu.

“Mấy người đang nói bậy gì thế?

Tôi trông giống người qua cầu rút ván lắm à?” Diệp Phi cười nhẹ.

Nhưng câu trả lời của cư dân mạng là.

Chương 353

“Giống.” Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn thái độ của Diệp Phi.

Mặt họ mang theo ý cười.

E là người có thể chọc tức Diệp Phi đến mức này, chỉ có những suy nghĩ và đối thoại điên rồ của đám cư dân mạng này thôi.

Diệp Phi vừa nấu xong canh gừng, môi trường xung quanh đã thay đổi.

Không còn là trời băng tuyết như trước, mà là một hang động đen kịt.

Đèn pin được đội trưởng Triệu bật lên một lần nữa, chiếu sáng cả lối đi tối om.

Những người trước đó còn cảm thấy lạnh buốt, bây giờ lại thấy nóng không chịu nổi.

Họ vội vàng lấy sợi tơ nhện mà Diệp Phi đưa cho ra, trả lại cho hắn.

Nếu không thì người họ sắp bị luộc chín rồi.

Diệp Phi rất hài lòng nhìn Điểm Tình Công Kê đã ăn no căng bụng.

Lúc này nó lại nằm trên đất không nhúc nhích, xem ra là ăn no quá rồi.

Diệp Phi bình tĩnh đặt con gà trống vào ba lô.

Cuối cùng bắt đầu chia đồ ăn.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục tiến lên.

Nhìn lối đi xung quanh, rồi quay lại nhìn cánh cửa phía sau.

Họ không khỏi kinh ngạc, họ đã đi hơn một tiếng đồng hồ.

Vậy mà chỉ đi được một đoạn ngắn, vẫn ở gần cửa.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đi theo sau Diệp Phi và Ngô Tà.

Sau đó quan sát môi trường trong động đá.

Một tiếng sau.

Trước mắt xuất hiện một cánh cửa Thái Cực.

Trên cửa một đen một trắng, vô cùng đối xứng.

Nhưng trên hai điểm đen trắng, một bên vẫn đang phun lửa, một bên vẫn đang bốc lên sương lạnh.

Ngô Tà có chút không dám nghĩ, sau cánh cửa này rốt cuộc là thứ gì?

"Trên cửa này có sương lạnh, có lửa, sau đó sẽ là thứ gì?" Ngô Tà có chút không chắc chắn.

"Chưa chắc đã xuất hiện sau cửa, cũng có thể là từ trên cửa, cậu nhìn kỹ dưới cửa đi." Diệp Phi nhắc nhở cậu.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy dưới cửa có cắm một vài thanh gỗ, còn có những mảnh vàng.

Cũng như những giọt nước, những khúc gỗ bị cháy khô và một nắm đất.

"Đây là Trận Pháp Nghịch Chuyển Ngũ Hành?" Ngô Tà không ngờ lại có người có thể làm ra trận pháp này.

Loại trận pháp này cậu chỉ từng thấy trong bút ký, nó được tạo ra từ ngũ hành.

Nhưng hiệu quả lại rất đặc biệt.

Nó đảo ngược hai phương âm dương, muốn giải được cánh cửa này, nhất định phải đảo ngược âm dương lại.

Chỉ là âm dương này lại rất khó tìm.

Muốn phá giải gần như là rất khó.

Trên mặt Ngô Tà thoáng qua một tia khó xử.

Nhưng Diệp Phi dường như không cảm thấy gì.

Hắn chỉ bình tĩnh nhìn cánh cửa âm dương thái cực này.

"Cậu Ngô Tà, lẽ nào cậu không có cách nào sao?" Tiền Tinh Vân thấy dáng vẻ khó xử của Ngô Tà.

Ông không hiểu hỏi.

"Giáo sư, cũng không phải là không có cách…" Ngô Tà đang nói chuyện với giáo sư.

Diệp Phi đi đến bên cửa, cẩn thận quan sát.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi đang quan sát.

"Tôi đoán, đại lão đang nghĩ cách nào để đẩy cửa vào." "Tôi đoán ý đại lão là cứ đẩy thẳng cửa vào, không cần thủ đoạn gì khác." "Haha, như vậy có phải quá qua loa không, cậu Ngô Tà vừa nói rồi mà, đây là trận pháp ngũ hành gì đó, phải tìm được âm dương mới được, cứ đẩy thẳng cửa vào như vậy, không khó sao?" "Đừng coi thường năng lực của đại lão, tin tưởng anh ấy." "Ờ… sao tôi lại thấy đại lão đang hừng hực muốn thử nhỉ?" …..

Dưới sự chứng kiến của đông đảo cư dân mạng, Diệp Phi đặt tay lên cửa.

Trong lòng bàn tay truyền đến một luồng sương lạnh và một cảm giác nóng rực.

Đây chính là trận pháp ngũ hành trong truyền thuyết?

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác bỏng rát, da thịt trong lòng bàn tay như sắp bị nướng chín.

Ngay sau đó, hắn dùng sức.

Cánh cửa Thái Cực bị mở ra.

Một mùi ẩm ướt ập vào mặt.

Cư dân mạng bị sốc.

Bình luận lúc này như điên cuồng bay lên như tuyết.

"Đệt, biết ngay đại lão thích kiểu đơn giản thô bạo mà, hỏi mấy người có phục không, âm với chả dương, thế này chả phải mở rồi sao." "Haha, tôi chính là thích kiểu này của đại lão, đơn giản thô bạo, không cần lý do." "Thật đáng thương cho cậu Ngô Tà vẫn còn đang thương lượng vấn đề này với giáo sư." "Nói chứ đại lão không đau sao?

Tôi thấy tay đại lão bốc khói xanh luôn, da thịt chắc cháy khét rồi nhỉ?" "Nhưng đại lão đến mày cũng không nhíu một cái, chắc là không sao đâu nhỉ?" …..

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà đang nói chuyện một bên, đưa tay kéo cậu lại.

"Tiểu Ca, anh đừng kéo tôi, tôi đang cần chuẩn bị…" Chưa nói xong, cậu đã thấy Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đám lính đánh thuê phía sau đều đang nhìn về phía cửa.

Cửa đã bị mở ra, cậu không khỏi sững sờ.

"Anh Diệp Phi, đây là anh mở à?

Anh không sao chứ?" Nói rồi Ngô Tà định xem tay Diệp Phi.

Trên cánh cửa này chắc chắn rất nóng, sao anh ấy làm được?

Ngay sau đó cậu cầm lấy tay Diệp Phi, cẩn thận xem xét.

Phát hiện trên lòng bàn tay không có một vết tích nào.

Cậu đưa tay sờ vào cửa.

"Vãi, nóng quá." Ngô Tà cảm thấy hành vi ngớ ngẩn này hình như không nên làm.

"Cậu cẩn thận một chút, tôi đã có phòng bị, cậu thì không, như vậy sẽ bị bỏng đấy." Diệp Phi nói xong, bất lực cười.

"Cửa đã mở rồi, chúng ta đi thôi." Tiền Tinh Vân không quan tâm ai mở cửa, quan trọng là bây giờ cửa đã mở là được.

Ngô Tà cũng thấy có lý, quay người đi theo vào bên trong.

Bên trong càng đi càng ẩm ướt, nhưng trên vách tường lại là chất lỏng màu trắng sữa.

"Đây là thứ gì?

Sao lại màu trắng sữa?" Tiền Tinh Vân đưa tay sờ vào chất lỏng không rõ trên đó, còn có mùi sữa thoang thoảng.

Nhưng trong mùi đó ngoài mùi sữa, còn có mùi hôi thoang thoảng.

Rất giống mùi phân bò.

"Lẽ nào ở đây có bò?" Giáo sư Quách cũng tò mò sờ vào ngón tay mình.

Ngay lúc mọi người đang ngơ ngác.

Bên tai truyền đến tiếng chạy rầm rập.

Chương 354

Âm thanh vô cùng lớn, nghe mà tim đập thình thịch.

Cư dân mạng kinh ngạc.

“Vãi, tiếng gì vậy?” “Hình như là tiếng bò kêu?” “Không thể nào, sao ở đây lại có tiếng bò kêu, có phải nghe nhầm không… sao tôi cũng nghe thấy tiếng móng bò, còn có tiếng bò kêu nữa.” “Vãi, sao ở đây lại có bò?

Đây không phải là mộ huyệt sao?

Lại có cả sinh vật như bò?

Đây thật sự là chuyện lạ ngàn năm có một.” “Đừng nói bậy, đây không phải chuyện đùa, hình như tiếng ngày càng gần, vãi.” “Không ổn rồi, đến rồi, vãi, con bò này làm sao thế?

Sao sừng bò lại có lửa, con bò này làm sao vậy?” “Giáo sư, chạy đi.” …..

Bình luận của cư dân mạng đã che kín cả màn hình.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn vào phòng livestream.

Tim cũng thắt lại.

“Chạy đi, chạy đi.” Hoắc lão nhìn vào phòng livestream, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Nhưng đập vào mắt lại là những gương mặt kinh hoàng của các giáo sư và lính đánh thuê.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy đàn bò đã như điên lao về phía họ.

“Ngô Tà cẩn thận.” Tiểu Ca theo bản năng kéo Ngô Tà định chạy ngược lại.

Nhưng vì tốc độ của đàn bò quá nhanh, đã giẫm Ngô Tà và những người khác xuống đất.

Cuối cùng, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngô Tà và các giáo sư bị giẫm thành thịt nát.

Nội tâm của cư dân mạng đã bị sốc.

Giáo sư chết rồi?

Ngô Tà cũng chết rồi?

Cả đám lính đánh thuê cũng chết hết.

Diệp Phi đâu?

Diệp Phi đâu?

Đại lão đâu?

Diệp Phi nhìn đàn bò đi qua trước mắt mình.

Hắn dùng ẩn thân chú đứng trong góc, tay cầm Máy Quay Ngược Thời Gian.

Miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

Diệp Phi chọn thời gian, quay về năm phút trước.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Vừa đúng lúc hắn mở cửa xong.

Thấy Ngô Tà và các giáo sư đang nói chuyện ở đó.

Mọi người vẫn còn sống sờ sờ đứng đây.

Thái độ của Ngô Tà vẫn như trước, Diệp Phi nhìn vào cuộc đối thoại của cư dân mạng.

Vẫn là cuộc đối thoại quen thuộc.

Ngay sau đó, hắn thấy Tiền Tinh Vân đi vào.

Giáo sư Quách vẫn đang sờ vào chất lỏng màu trắng sữa trên vách đá.

"Giáo sư, Ngô Tà, lùi lại ngay, nhanh lên, ngay lập tức." Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách sững sờ.

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Diệp Phi trước mắt.

Họ cũng không nghĩ nhiều.

Cùng nhau rời khỏi lối đi.

Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê tìm một nơi có thể trốn.

Ngay sau đó, họ thấy đàn bò lướt qua trước mắt.

Khí thế hung hãn, không chừa một chút đường sống nào.

Đội trưởng Triệu vẫn còn sợ hãi, nếu không phải Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Biết đâu lúc này đã bị đàn bò này giẫm chết rồi.

Mai quá mai quá.

Tiểu Ca đứng bên cạnh Ngô Tà nhíu chặt mày.

Y nhìn Diệp Phi bên cạnh.

"Cậu đã làm gì?" Tiểu Ca nhẹ giọng hỏi.

"Tôi chỉ quay ngược thời gian về năm phút trước, vừa kịp né được tai nạn này, chỉ vậy thôi." Diệp Phi biết chút bản lĩnh này của mình không thể giấu được Tiểu Ca.

Thân phận của Tiểu Ca ở đó, cảm nhận được cũng là điều hiển nhiên.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc đến rớt cằm.

"Đại lão bá đạo quá, còn biết tiên tri nữa, thật lợi hại." "Còn không phải sao, thật thần kỳ, nếu muộn một bước, nếu những người này không nghe lời đại lão, biết đâu đã chết thảm rồi." "Không phải biết đâu, mà là chắc chắn bị giẫm chết rồi." "Haha, may mà có đại lão, nhưng nói đến đây, tôi thật sự không biết phải nói sao nữa, sao ở đây lại có bò?" "Đúng vậy, đám bò này ăn gì mà lớn vậy, sao trông còn uy vũ bá khí hơn cả bò bên ngoài chúng ta nữa." …..

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy Tiền Tinh Vân và những người khác đã không sao.

Tim cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi, thật sự dọa chết họ.

Bây giờ đàn bò đã đi rồi, Diệp Phi và Ngô Tà dẫn họ đi vào bên trong.

Càng đến gần, âm thanh càng lớn.

Đi qua một hang động, từ trên nhỏ xuống đều là chất lỏng màu trắng sữa.

Chất lỏng này giống hệt như trước.

"Đây có phải là sữa bò không?" Tiền Tinh Vân đưa tay sờ một chút, còn đưa vào miệng nếm thử.

Giống hệt sữa bò.

"Đây là sữa bò, sao trong hang động lại có sữa bò?

Lẽ nào trên đó có bò cái?" Tiền Tinh Vân nhìn hang động cao mấy người.

Trên đó có phải có tầng lửng gì không?

“Giáo sư, khả năng này của ông không lớn lắm đâu, sao ở đây lại có bò sữa ở trên được, phải là ở dưới mới đúng.” Ngô Tà nghe vậy, bước chân dừng lại, quay người nhìn Tiền Tinh Vân phía sau.

Đi qua hang động, phía trước xuất hiện một cái hố lớn.

Trong hố còn có rất nhiều bò dê, con nào con nấy thân hình tương tự nhau.

Trên sừng đều bốc lên lửa, mắt trợn ngược, như thể ai đến gần sẽ bị chúng húc chết.

Không ai dám đến gần.

Dưới chân đám bò dê này còn có thịt nát màu đỏ máu, bị giẫm đạp hàng trăm nghìn lần.

Mùi máu tanh vô cùng nồng nặc.

Tiền Tinh Vân và các giáo sư trong lòng kinh hãi.

Trên đó không phải là người chứ?

Sao lại biến thành thế này?

Chương 355

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong dạ dày đang cuộn trào.

"Vãi, đây là thịt người nát à?

Sao tôi muốn nôn quá vậy?" "Đệt, ông đừng nói nữa, bây giờ hamburger bò tôi cũng không ăn nữa, thật kinh tởm." "Oẹ, ông đừng nói nữa, tôi thật sự không biết phải hình dung thế nào, muốn nôn, tôi không bao giờ ăn thịt nữa." …..

Ngô Tà nhìn hố sâu đầy bò dê trước mắt, lớp thịt nát trên đó dày đặc.

Dạ dày cậu cứ lộn cả lên.

"Đây là một tầng trong địa ngục, những người khi còn sống ngược đãi động vật đều sẽ bị đưa đến đây." Ngô Tà không ngờ đi lâu như vậy, vẫn chưa ra khỏi đường hầm đó.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kinh tởm.

"Nhưng bây giờ làm sao qua được?

Đám bò này không phải người, không thể giao tiếp." Tiền Tinh Vân không khỏi khó xử.

Đây quả thực là không thể giao tiếp.

Cuối cùng, ông nhìn về phía Diệp Phi.

Trước đây chính là hắn đã giao tiếp với con nhện kia, bây giờ có phải cũng có thể giao tiếp với đối phương một chút không.

Đội trưởng Triệu và giáo sư Quách cũng vậy.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi.

“Anh Diệp Phi, giao tiếp với động vật chắc anh làm được nhỉ?” Ngô Tà điển hình cho kiểu “chết đạo hữu chứ không chết bần đạo”.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

“Cậu nghĩ thoáng thật đấy.” Diệp Phi miệng thì nói vậy, nhưng đã hành động.

Thấy một bên có bậc thang, hắn men theo bậc thang đi xuống.

Những con bò dê này đang chạy qua chạy lại trong hố sâu.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, có cảm giác như “gió hiu hiu chừ, Dịch Thủy hàn”.

“Sao tôi lại thấy có cảm giác của một tráng sĩ vậy?” “Tôi cũng có cảm giác đó, đại lão có tinh thần hy sinh tiểu ngã hoàn thành đại ngã.” “Haha, tôi cũng vậy, tôi tin đại lão có thể đàn gảy tai trâu.” …..

Diệp Phi liếc nhìn cuộc đối thoại của đám cư dân mạng này.

Trên đầu lại có một đàn quạ bay qua.

Diệp Phi đứng bên cạnh hố sâu, thấy con bò đầu đàn đang khí thế hung hãn chạy tới.

“Đám người đáng chết này, đáng bị trừng phạt như vậy.” “Ngươi báo thù như vậy có ý nghĩa gì không?” Diệp Phi đứng một bên, đột nhiên lên tiếng.

Con bò đầu đàn thấy Diệp Phi bình tĩnh đứng đó, mũi thở ra khí nóng.

“Ngươi là người, sao lại ở đây?

Lẽ nào ngươi cũng muốn bị giẫm thành thịt nát ở đây sao?” Giọng con bò đầu đàn đầy khinh thường.

“Các ngươi chưa có bản lĩnh đó đâu.

Tôi và bạn tôi muốn đi qua đây, xin các người hãy tạo điều kiện." Diệp Phi bình tĩnh lên tiếng.

"Các ngươi muốn qua thì cứ qua, có gan thì thử xem, muốn chúng ta tạo điều kiện, ngươi đừng có mơ." Đôi mắt của con bò đầu đàn nhìn chằm chằm vào đám người phía trên, đáy mắt tràn đầy hận thù.

Giọng điệu nói chuyện cũng không mấy dễ nghe.

"Ngươi không sợ ta ra tay với ngươi sao?

Ngươi đến cả làm quỷ cũng không thành?" Diệp Phi nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên ngưng trọng vài phần.

"Ngươi nghĩ ngươi có thể làm gì ta?

Ta ngưng tụ ở đây là vì hận ý, chỉ cần trong lòng ta còn hận, ta sẽ luôn xuất hiện ở nơi này." "Ta biết ngươi có thể đi đến đây cũng có vài phần bản lĩnh, ngươi có thể bình an vô sự, nhưng những người phía sau ngươi thì không thể không hề hấn gì đâu." "Các ngươi muốn đi vào, lại càng khó hơn lên trời." Con bò đầu đàn không hề để tâm.

"Nói ra điều kiện của ngươi đi, làm thế nào mới có thể đi qua." Diệp Phi nghe vậy, lòng trầm xuống.

Trong lòng hắn có chút bất ngờ.

Trí tuệ và tâm trí của con bò đầu đàn này không thua kém gì con người.

Ai nói bò không có não, đúng là nói bậy.

Cuối cùng, hắn đành phải chìa cành ô liu ra.

"Ngươi chắc chắn điều kiện nào cũng có thể đáp ứng?" Con bò đầu đàn không ngờ người đàn ông này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Trong lòng nó chợt dấy lên một tia hy vọng.

“Ngươi cứ nói thử xem.” Diệp Phi không muốn dùng tính mạng của đám lính đánh thuê và các giáo sư sau lưng để mạo hiểm.

“Ngay trong sơn động phía sau các ngươi, bên trong giam giữ thê tử của ta, ta hy vọng các ngươi có thể đưa cô ấy ra ngoài, sau khi đưa ra được, ta sẽ cho các ngươi đi qua.” Con bò đầu đàn sở dĩ nóng nảy như vậy là vì vợ của mình vẫn đang bị giam ở đó.

“Tôi không hiểu lắm, tại sao vợ của ngài lại bị giam trong sơn động?” Diệp Phi thật sự không hiểu, chẳng phải nên ở cùng nhau sao?

“Hừ, còn không phải là do con người các ngươi giở trò sao, chém giết chúng ta, không cho chúng ta đi luân hồi, còn giam vợ con ta ở đây.” “Hơn nữa còn nói chỉ cần ta ở đây một trăm năm sẽ cho chúng ta đoàn tụ, ta sống làm trâu làm ngựa là để trả nợ, bây giờ sắp trả xong rồi, lại giam chúng ta ở đây.” “Loài người các ngươi thật là độc ác.” Con bò đầu đàn nói đến đây, hơi thở trong mũi càng thêm nặng nề.

Thậm chí nó còn nhấc móng lên, giẫm mạnh xuống bãi thịt nát.

Máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng Diệp Phi sẽ không nói cho nó biết, người giam cầm nó đã chết rồi.

“Mong ngài nói lời giữ lời.” Diệp Phi nghe xong liền xoay người rời đi.

Ngay sau đó, như nhớ ra điều gì đó, hắn hỏi: “Nếu vợ ngài không tin tôi thì sao?

Lỡ như vợ con ngài ở cùng con bò đực khác thì phải làm sao?” Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Không đâu, chỉ có vợ ta ở trong sơn động, sẽ không có con bò đực nào khác.” Giọng điệu của con bò đầu đàn vô cùng kiên định, tiếp tục dẫn đàn bò đi qua đi lại.

Nghe tiếng thịt nát bầy nhầy, Diệp Phi nheo mắt lại.

Hắn quay trở lại đội ngũ.

Giáo sư, Ngô Tà và Tiểu Ca nghe được ý của con bò đực này, đều rất cạn lời.

Thật không nhìn ra, lại là một con bò si tình.

Đúng là đã xem thường nó rồi.

"Ý cậu thế nào?

Có đi không?" Ngô Tà nhìn Diệp Phi, muốn biết ý của hắn.

"Con bò đực này nói không sai, tôi quả thực có thể an toàn đi qua, nhưng các cậu thì không.

Tôi rất tò mò về sữa bò trong sơn động này, thứ này tôi thật sự muốn một ít." Diệp Phi vừa nghĩ đến sữa bò trên sơn động, hai mắt đã sáng rực lên.

Cư dân mạng thấy dáng vẻ của Diệp Phi, cười không ngậm được mồm.

"Ha ha, tôi thấy đại lão muốn giúp con bò đực là một chuyện, nhưng thứ muốn nhất chắc là đồ ăn nhỉ?" "Tôi cũng nghĩ vậy, ha ha, quả nhiên, trong mắt của một chuyên gia ẩm thực, ăn mới là quan trọng nhất." "Đúng vậy, tôi cũng là người như thế, trong mắt tôi, ăn là quan trọng nhất, nguyên liệu là quan trọng nhất." "Thứ trong sơn động này là đồ cả ngàn năm, trải qua luyện hóa từ ngàn năm trước, thứ này đều là bảo bối cả, thảo nào đại lão động lòng." "Điều này cũng đúng, chủ yếu là nó thật sự rất quý giá." "Ha ha, tôi nhìn ánh mắt của đại lão mà không nhịn được cười, nhưng mà, làm sao vào đây được?" "Đúng vậy, lối vào sơn động này ở đâu?

Sao tôi chẳng thấy gì cả." ...

Ngô Tà cũng đang nghĩ về vấn đề này, nhưng ở đây toàn là ngõ cụt, làm sao vào được?

"Để uy hiếp con bò đực này, họ đã đặt con bò cái ở nơi nó có thể nhìn thấy.

Phải nói rằng, cách này rất thâm độc." "Nếu có thể đi vào, vậy chắc chắn có lối vào hoạt động, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi." Diệp Phi đi về phía bậc thang đối diện, trước mặt là một bức tường đá khổng lồ.

"Đây là trận pháp." Ngô Tà đến bên cạnh Diệp Phi, đưa tay sờ lên vách đá.

Chú ý đến khí tức trên vách đá, giọng điệu cậu vô cùng chắc chắn.

"Phá trận thì cậu rành hơn, hay là cậu làm đi." Diệp Phi nhìn Ngô Tà, lùi về sau vài bước.

"Tôi?" Ngô Tà nghe vậy, bất đắc dĩ đi tới, cẩn thận kiểm tra các vết hằn trên vách đá.

Ngón tay cậu qua lại tìm kiếm, chú ý đến một vết hằn trên vách đá.

Vết hằn này rất nông, có một rãnh lõm.

Chương 356

Ngô Tà lấy từ trên người ra một cây cọ nhỏ, phủi sạch bụi bẩn trên đó.

Liền thấy hiện ra mấy ký tự.

Phần lớn các phù văn đều na ná nhau, mấy ngàn năm nay đều gần như vậy.

Phù văn là một loại, chữ Phạn thời Tây Vực cũng là một loại.

Trên đây chính là chữ Phạn, hồi đó Tam Thúc đã ép cậu học.

Nếu không cũng chẳng nhận ra mấy chữ này.

"Đây là chữ Phạn của Phật gia, cũng có thể coi là lục tự chân ngôn, nhưng thứ tự hình như bị đảo ngược." Ngô Tà thấy trên đó xuất hiện một nút bấm nhỏ.

Nút bấm này có thể xoay được.

Diệp Phi và Tiểu Ca đứng sau lưng Ngô Tà, nhìn cậu đang vặn bánh răng trong tay.

Từng chút một điều chỉnh lại thứ tự.

Khi kim chỉ của bánh răng chỉ vào chữ cuối cùng.

Trên vách đá vang lên tiếng ầm ầm.

Chỉ thấy vách đá dần dần di chuyển lên trên.

Một mùi sữa thơm nồng ập vào mặt.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn thấy một lối đi xuất hiện bên trong.

Trên mặt đất còn có chất lỏng màu trắng sữa nhàn nhạt đang từ từ chảy.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư thấy cảnh này, cũng hơi kinh ngạc.

“Giáo sư, vì an toàn, hai vị tốt nhất không nên vào.” Ngô Tà quay lại nhìn các giáo sư.

“Tôi...” Tiền Tinh Vân cũng muốn đi cùng, nhưng chưa nói hết câu đã bị Diệp Phi cắt ngang.

“Giáo sư, hai vị cứ xem chúng tôi qua livestream là được rồi, tốt nhất đừng lại gần, bên trong rốt cuộc có gì còn chưa biết đâu.” Diệp Phi cũng giải thích thêm.

Cuối cùng, Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân dẫn lính đánh thuê quay lại lối vào lúc trước để đợi ba người họ.

Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca đi vào trong.

Nhìn thấy sữa bò ngày càng nhiều, mùi sữa càng lúc càng nồng, trong lòng ba người càng thêm cảnh giác.

“Nơi này ngoài mùi sữa ra hình như còn có thứ khác.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng, giọng điệu vô cùng ngưng trọng.

“Còn có mùi máu tanh.” Tiểu Ca đột nhiên nói.

“Không phải, là mùi thức ăn.” Diệp Phi lại ngửi ra một mùi khác.

Ba người nhìn nhau, bước chân nhanh hơn không ít.

Lòng của cư dân mạng cũng căng thẳng theo.

“Sao tôi thấy hơi căng thẳng nhỉ, không lẽ có thứ gì đó đang ở cùng con bò cái này à?” “Chắc là vậy, nếu không cũng không đến mức này.” “Con bò cái này là thế nào, bò cái trong kỳ cho con bú mới có sữa chứ, nhưng sữa bò này sao có thể nhiều như vậy?” “Bò sữa đang cho con bú, chỉ khi sinh sản mới có sữa, vậy sữa bò này có vấn đề gì không?” ...

Cư dân mạng đều đang xôn xao bàn tán về con bò sữa này.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư vẫn luôn nhìn vào màn hình livestream.

Trong lòng rất lo lắng cho Ngô Tà và những người khác.

"Cư dân mạng nói không sai, trừ khi là bò sữa mới có sữa bò, nhưng cho dù là bò sữa, cũng không thể có nhiều sữa bò như vậy." Tiền Tinh Vân không hiểu rõ về loại sinh vật này lắm.

"Bản thân hang động cũng sẽ tiết ra một số chất lỏng màu trắng, nói không chừng là trộn lẫn với sữa bò." Quách giáo sư im lặng một lúc, tuy không hiểu rõ về môi trường địa lý, nhưng cũng đã nghe nói qua một chút.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi được hơn mười phút.

Liền nghe thấy tiếng bò kêu, có vẻ rất hung dữ.

Khi Diệp Phi và hai người kia đi qua khúc cua, liền thấy một con bò cái.

Xung quanh đều là vách đá bị phá hủy, ở vị trí phía dưới, tỏa ra mùi sữa bò nhàn nhạt.

Bên tai Diệp Phi vang lên tiếng oán giận của con bò cái này.

"Tại sao còn chưa đến tìm ta, nơi này rốt cuộc là nơi nào?" Giọng của bò cái ôn hòa hơn bò đực một chút.

Chỉ là tính tình lại còn lợi hại hơn con bò đực lúc trước không ít.

"Ngươi đang đợi chồng mình sao?" Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, dọa con bò cái giật mình.

"Ngươi là ai?

Các ngươi vào đây từ đâu?" Bò cái cảnh giác nhìn hắn.

“Chồng ngươi bảo ta đến đưa ngươi ra ngoài.” Giọng Diệp Phi bình tĩnh, mắt nhìn xung quanh, đang chuẩn bị lại gần.

Thì bị Tiểu Ca kéo lại.

“Trên người nó có thứ gì đó.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng.

“Cái màu đen đó không phải là lông sao?

Sao lại sáng như vậy?” Ngô Tà cầm đèn pin, cẩn thận quan sát.

Đang cẩn thận quan sát thứ trên đó.

Ngay trong khoảnh khắc vừa rồi, một con bọ từ dưới rơi xuống.

Lớn đến mười mấy centimet.

Ngay khi rơi xuống, chỗ trống trên thân bò xuất hiện một vị trí màu đỏ.

Trên đó còn có máu đỏ.

“Đây là thứ gì?” Ngô Tà lần đầu tiên thấy con bọ hút máu lớn như vậy.

“Đây là Bì trùng, một loại bọ hút máu, kích thước rất nhỏ, chỉ sau khi hút máu mới lớn lên, xem ra thứ này cũng đã ở đây khá lâu rồi.” Diệp Phi nheo mắt lại, lông tơ trên người sắp dựng đứng lên.

Trên người con bò này toàn là loại bọ này, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Không chỉ Diệp Phi có cảm giác này, mà Ngô Tà cũng vậy.

Cậu bất giác rùng mình một cái.

“Hình như đã bắt đầu hoạt động rồi.” Tiểu Ca lạnh lùng giải thích.

“Ý gì?” Ngô Tà ngơ ngác nhìn Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca theo bản năng kéo cậu lùi về phía sau.

Chỉ thấy những con bọ trên người bò cái đã bắt đầu động đậy.

Chúng đang từng chút một rơi xuống đất, muốn đến gần Ngô Tà và những người khác.

Cư dân mạng thấy cảnh này, da gà da vịt nổi hết cả lên.

"Vãi, con bọ này trông kinh tởm quá, tôi chịu không nổi, muốn ói quá." "Không phải là muốn ói, cậu nhìn con bò cái kia đi, đã gầy trơ xương rồi, bị hút bao lâu rồi chứ." "Không phải, các cậu nghĩ xem, lúc trước con bò đực nói chúng bị người ta giết rồi giam ở đây, con bò cái này đáng lẽ phải chết rồi chứ, sao lại có máu?" "Đúng vậy, bò sống lâu nhất cũng không thể đến ngàn năm, con bò này là sao vậy?" "Chẳng lẽ chưa chết?

Hay là chưa chết hẳn đã bị ném vào đây?" ...

Cư dân mạng đều đang đưa ra những phỏng đoán.

Ngô Tà và Diệp Phi thấy những con bọ này đang tấn công tới như thủy triều.

Tiểu Ca theo bản năng rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém tới.

Máu Kỳ Lân cũng nhỏ xuống đất, tạm thời không thể lại gần Ngô Tà và những người khác.

"Thứ này đã hút quá nhiều máu, số lượng sẽ ngày càng lớn." Sắc mặt Diệp Phi ngưng trọng.

"Không ổn, những con bọ này hút máu của Tiểu Ca rồi." Ngô Tà nhận ra những con bọ trước mắt dường như đã hấp thụ máu Kỳ Lân của Tiểu Ca.

Đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh hãi.

"Sao lại thế này?

Chương 357

Tại sao máu của Tiểu Ca chúng nó cũng ăn được?" Ngô Tà không tài nào hiểu nổi.

"Môi trường ở đây có vấn đề." Diệp Phi nói rồi cũng giải phóng máu của mình ra.

Chỉ thấy những con Bì trùng này cũng hút máu của hắn.

Tiểu Ca và Diệp Phi nhìn nhau, huyết mạch của hai người đều là huyết mạch khác thường.

Bọ thông thường sẽ không dễ dàng tiếp xúc, nhưng thứ này lại có thể hấp thụ được.

Điều này rất kỳ lạ.

"Bây giờ làm sao?

Nếu không ra tay, lát nữa sẽ bị hút thành xác khô mất." Ngô Tà lùi lại vài bước, nhìn những con bọ đang từng bước ép sát.

Diệp Phi thấy vậy, liền lấy rìu lửa ra, Tam Muội Chân Hỏa bùng cháy dữ dội.

Chỉ nghe tiếng lách tách, chẳng mấy chốc.

Một mùi khét lẹt bốc lên.

"Cuối cùng cũng chết rồi, trên người ta cuối cùng cũng nhẹ nhõm." Giọng của bò cái đột nhiên vang lên, còn có thêm một chút ý vị nhẹ nhõm.

Nhưng sắc mặt Diệp Phi không hề thả lỏng.

Thứ này có thể hấp thụ cả máu Kỳ Lân và máu của dòng máu Chân Long.

Sẽ không dễ dàng bị Tam Muội Chân Hỏa tiêu diệt như vậy.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nhìn vào màn hình livestream.

Đáy mắt tràn đầy vui mừng, có phải đã chết rồi không?

"Giáo sư, đừng mừng vội, tôi thấy sắc mặt của Ngô Tà tiên sinh và Diệp Phi tiên sinh không tốt lắm." Đội trưởng Triệu thấy sắc mặt hai người có vẻ rất ngưng trọng.

Chắc là có vấn đề gì đó.

Ngay khi giọng của đội trưởng Triệu vừa dứt.

Rồi thấy những con Bì trùng đã chết sống lại.

Tiếp tục tiến về phía trước.

"Mẹ kiếp, sao vẫn còn sống?" Ngô Tà thật sự bị sốc, như vậy mà vẫn sống được sao?

"Vậy thì đóng băng đi." Diệp Phi ném Băng Thiền trong tay ra, chỉ thấy đám bọ đã bị ngưng tụ thành khối băng.

Một mảng lớn đổ rạp xuống đất.

"Không còn nhiều thời gian, nhanh lên." Diệp Phi không chắc khối băng này có thể duy trì được bao lâu, thúc giục con bò cái đối diện.

"Ngươi có muốn gặp chồng mình không, nếu muốn thì đi theo ta ngay." Diệp Phi có hạn chế về thời gian, giọng điệu cũng không mấy dễ nghe.

"Tại sao ta phải tin ngươi?" Bò cái chất vấn trong lòng.

"Ngươi tin hay không thì tùy, chúng ta phải đi đây, ngươi muốn tiếp tục ở lại đây thì cứ ở." Diệp Phi nói rồi định kéo Ngô Tà và Tiểu Ca đi.

Nhưng con bò cái phía sau không chịu.

Trong lòng nó sốt ruột không thôi, muốn đi tìm họ, nhưng trên người không còn sức lực.

“Đợi một chút, ta đi với ngươi, nhưng ta bây giờ không có sức.” Bò cái sốt ruột, cứ kêu ‘mu mu’ mãi.

“Bên cạnh ngươi không phải có cỏ sao?

Ăn đi.” Đáy mắt Diệp Phi lóe lên tia sáng, sau đó quay lại nhìn mặt nó.

“Cỏ này không ăn được, ăn rồi ta sẽ chảy sữa mãi.” Bò cái lắc đầu.

“Không thể tiếp tục nữa, những con bọ này dường như sắp hoạt động trở lại, không thể xem thường.” Ngô Tà không biết hắn nói gì với bò cái, nhưng bây giờ không phải lúc nói nhảm.

Tốt nhất là rời khỏi đây ngay.

“Ăn đi rồi nói.” Diệp Phi không quan tâm nhiều như vậy, chảy sữa thì cứ chảy, còn hơn là mất mạng.

Bò cái bướng bỉnh đã nổi lên, nhất quyết không ăn.

Diệp Phi không còn cách nào khác, đành phải giật một nắm cỏ bên cạnh, đặt bên miệng bò cái.

“Ta cho ngươi một phút, nếu không ăn, sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây.” Nói xong, Diệp Phi liền buông nắm cỏ trong tay xuống.

Bò cái im lặng một lúc, rồi ăn ngấu nghiến.

Cuối cùng, nó chậm rãi bước đi theo Diệp Phi.

Ngay khi ba người một bò rời đi, những con Bì trùng đã phá vỡ khối băng.

Đang định đuổi theo thì phát hiện cửa đã bị đóng lại.

Cư dân mạng thấy họ bình an trở về, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thật sự dọa chết tôi rồi, chỉ còn một bước nữa thôi, nếu không thứ đó đã đuổi kịp rồi, cái quái gì mà giết không chết vậy.” “Đúng vậy, tôi đã thấy Bì trùng rồi, thứ này hút máu lớn lên, còn có màu đen và trắng nữa, nhưng thường chỉ cần dùng lửa là được, sao con này lại lợi hại như vậy?” “Tôi nhớ cũng là như vậy mà, tôi còn bị Bì trùng cắn rồi, nhưng con Bì trùng này thì sao, thời buổi này Bì trùng không sợ lửa nữa à?” “Có lẽ đây không phải là Bì trùng thông thường, đây là Bì trùng trong mộ, hơn nữa bò vốn dĩ rất dễ thu hút những thứ này.” “Lát nữa đại lão sẽ nói rõ cho chúng ta thôi.” ...

Cư dân mạng bây giờ chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Ngô Tà, Tiểu Ca và những người khác ra ngoài, Ngô Tà còn thở phào một hơi dài.

Đang định nói gì đó, thì thấy Diệp Phi đang ở dưới bụng bò hứng sữa.

Đừng nói, loại cỏ này thật thần kỳ, ăn vào là chảy sữa, lúc này đã hứng được ba bình sữa bò rồi.

Lát nữa dùng làm phô mai là tốt nhất.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật.

Cũng chỉ có hắn mới thích nghiên cứu ăn uống.

“Đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp chồng ngươi.” Diệp Phi đi được vài bước, liền nghe thấy giọng nói không muốn của bò cái.

“Bộ dạng này, hắn thấy sẽ ghét bỏ ta không?” Trên mặt bò cái hiện lên vẻ e thẹn.

Diệp Phi đánh giá con bò cái.

Trên người toàn là những đốm máu đỏ, còn gầy trơ xương.

Chỉ cần người nuôi bò sữa nhìn thấy con bò biến thành thế này, ai nhìn cũng sẽ thấy đau lòng.

Huống chi còn là vợ chồng.

Ngô Tà thấy Diệp Phi và bò cái nhìn nhau chằm chằm, cũng không nói gì.

"Sao vậy?" Ngô Tà chủ động hỏi.

"Bò cái thấy mình không được đẹp, không có mặt mũi nào gặp chồng." Khóe miệng Diệp Phi giật giật, đây chẳng lẽ là tình yêu của bò trong truyền thuyết?

Ngô Tà nằm mơ cũng không ngờ lại có kết quả như vậy.

"Chuyện này... hay là giết nó đi?

Dù sao chồng nó cũng đã chết rồi, nó còn sống, sau này cũng sẽ chết, chi bằng nhân lúc bây giờ chúng ta còn có thể để nó yên ổn ở bên chồng thêm mấy ngàn năm nữa." Ngô Tà cuối cùng nghĩ ra một cách.

Đây cũng là cách duy nhất.

Cư dân mạng nghe chủ đề này, thật sự không biết nên hình dung suy nghĩ này như thế nào.

"Tôi thấy mình còn không bằng một con bò, người ta còn có thể sinh tử có nhau, tôi mẹ nó vẫn còn độc thân." "Lần đầu tiên phát hiện, tình yêu của bò còn tốt hơn của tôi." "Các người nói nhảm gì vậy, bò đực nghĩ vậy, nhưng bò cái có nghĩ vậy không thì không biết." "Điều này cũng đúng, nhưng tôi thấy thần sắc của con bò cái này, dường như sẽ không phản đối." "Bò thật đấy, cậu còn có thể nhìn ra mặt bò có sắc mặt gì sao?" ...

Diệp Phi muốn hỏi thái độ của bò cái, kết quả liền thấy bò cái không chút khách khí đâm đầu vào vách đá.

Chẳng mấy chốc đã tắt thở.

Sau đó liền thấy linh hồn của bò cái đang từ trên người từng chút một thăng hoa.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Nhanh quá, quyết tuyệt vậy sao?

Chương 358

Diệp Phi nhớ lại phù văn đã xem trước đó, dùng đầu ngón tay viết.

Vẽ một phù văn trong không trung, đánh vào hồn phách của bò cái.

Bò cái đã khôi phục lại dáng vẻ béo tốt như trước.

Tiếp đó, bò cái bước đi, theo Diệp Phi đến bên cạnh chồng mình.

Ngô Tà và các giáo sư cùng theo sau.

Khi con bò đực nhìn thấy con bò cái, móng bò cũng dừng lại.

Hai đầu bò tựa vào nhau.

Diệp Phi rất không đúng lúc lên tiếng cắt ngang.

"Yêu cầu của ngươi ta đã làm được, chúng ta bây giờ phải đi qua." Con bò đực nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, cuối cùng rống lên một tiếng.

Liền chủ động nhường ra một con đường.

"Giáo sư, chúng ta đi thôi." Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê phía sau vẫn bảo vệ giáo sư sau lưng.

Lo lắng những con bò này sẽ lật lọng.

Vừa định rời đi, liền nghe thấy tiếng bò đực kêu.

"Các ngươi tốt nhất đừng vào, đối với các ngươi không có lợi đâu." Nói xong, nó dẫn bò cái cùng chạy tới chạy lui ở đây.

Diệp Phi cũng như không nghe thấy.

Tiếp tục tiến về phía trước.

Ngô Tà vừa đi vừa im lặng.

"Sao vậy?

Nghĩ gì thế?" Diệp Phi nhìn dáng vẻ lơ đãng của cậu, không khỏi tò mò.

"Tôi đang nghĩ về hang động đó, tại sao con bò cái đó lại sống mãi, đã qua lâu như vậy, mà vẫn bình an vô sự, tôi thấy rất kỳ lạ." Ngô Tà nghĩ không ra.

Vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cậu.

"Cậu vẫn còn nghĩ chuyện này." Diệp Phi khẽ cười một tiếng.

"Cậu biết à?" Tiền Tinh Vân nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, chợt nghĩ đến khả năng này.

"Ngô Tà, cậu xem đồng hồ trên cổ tay đi." Diệp Phi vừa đi vừa giải thích.

Ngô Tà theo bản năng nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian lại là ba giờ.

"Ba giờ, sao vậy?" Ngô Tà thuận miệng nói.

"Ngô Tà tiên sinh, bây giờ đã là bốn giờ, không phải ba giờ." Đội trưởng Triệu cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, trên đó là bốn giờ.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn anh ta.

"Chuyện gì thế này?

Sao thời gian lại chênh lệch một giờ?" Ngô Tà không hiểu.

"Đó là vì thời gian trong hang động đó là tĩnh, ngay cả đồng hồ trên cổ tay cũng sẽ dừng lại ở thời gian trước đó." Diệp Phi bình tĩnh giải thích.

"Thảo nào, con bò cái đó lại không sao, thì ra là vì thời gian tĩnh." Ngô Tà đột nhiên nhớ ra.

Lúc đó là đã bố trí trận pháp trong không gian, nên mới không sao.

Nhưng tại sao lại làm vậy?

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Gã đạo sĩ đó tại sao lại làm vậy?

“Đây là một vật thí nghiệm, bên trong có nhược điểm, nhược điểm chính là con bò cái ăn cỏ.” “Thời gian của cỏ dù là tĩnh, nhưng một khi bị phá hủy, sẽ khôi phục lại như cũ, đây cũng là lý do tại sao con bò cái này chỉ dựa vào một cây cỏ này mà có thể sống đến bây giờ.” Diệp Phi nhàn nhạt giải thích.

“Nếu cậu nói vậy, những con bọ đó cũng là vì lý do này sao?

Cho nên chúng ta dù dùng cách gì cũng không giết được chúng, là vì thời gian tĩnh?” Ngô Tà lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng cũng hiểu rồi, nếu nói vậy, bản lĩnh của gã đạo sĩ này thật không nhỏ.

“Ừm, có thể nói như vậy, cho nên nguyên nhân con bò cái đó không chết là vì cái này.” Diệp Phi vừa đi vừa giải thích.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư cảm thấy đầu óc mình đã không đủ dùng.

Những lời họ nói, hoàn toàn không hiểu gì.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Cư dân mạng nghe cũng mơ mơ hồ hồ.

“Sao tôi có cảm giác như hiểu rồi, nhưng lại có cảm giác như chưa hiểu gì cả.” “Tôi cũng vậy, nhưng đại khái ý là, rất có thể là do gã đạo sĩ đó giở trò, mục đích là để làm thí nghiệm, hình như là ý đó.” “Thôi kệ đi, dù sao bây giờ người ngầu nhất chính là đại lão, vẫn là thần của chúng ta.” “Ha ha, cậu nói đúng, không sai.” “Chỉ cần đại lão không có tâm địa xấu xa như gã đạo sĩ đó là được, những thứ khác

không quan trọng.” ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão thấy Diệp Phi và mọi người đều bình an ra ngoài.

Lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Quá trình không quan trọng, quan trọng là họ đều có thể bình an trở về là được rồi, những thứ khác không quan trọng.” Hoắc lão thấy dáng vẻ của giáo sư Phương, khẽ an ủi.

“Giáo sư nói đúng, nhưng tiếp theo chúng ta có nên đi đón giáo sư Sa Mục Da không?” Giáo sư Phương vừa thấy trợ lý của Hoắc lão đã muốn nói lại thôi mấy lần.

“Đón?

Không phải có trợ lý sao?

Cứ để trợ lý đi, tôi không muốn bỏ lỡ màn trình diễn xuất sắc của Diệp Phi.” Hoắc lão tùy ý phất tay, không để tâm mà gọi trợ lý đến.

Trợ lý mặt mày khó xử, khổ sở ra khỏi cửa.

Sau đó ngửa mặt nhìn trời cạn lời.

“Tôi cũng muốn xem phần tiếp theo của đại lão mà, tại sao tôi phải đi?” Trợ lý chỉ thiếu điều khóc rống lên.

Trong mộ.

Mọi người đi một tiếng đồng hồ, thấy đường hầm tối tăm trước mắt mãi không thấy lối ra.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư cũng mệt lả, thở hổn hển.

Chỉ là không lên tiếng đáp lại mà thôi.

“Mọi người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi, tôi chuẩn bị cho các vị một ít điểm tâm.” Tai Diệp Phi động đậy, nghe thấy tiếng thở

của giáo sư Tiền và giáo sư Quách, liền biết họ đã mệt.

Nhưng cũng không tiện vạch trần.

Người ở đây đều là những chàng trai trẻ tuổi khí huyết hưng thịnh, lại còn là những người thường xuyên rèn luyện.

Thể lực tự nhiên tốt hơn các giáo sư.

Mọi người ngồi xuống đất, tiện thể xem Diệp Phi làm đồ ăn.

Diệp Phi cho bơ vào chảo, cuối cùng cho sữa bò cái vào khuấy đều.

Thêm một ít bột sắn dây, và mật ong.

Cuối cùng, hắn nặn thành từng viên nhỏ.

Rồi cho thêm tỏi băm.

Ngô Tà hít hít mũi.

"Mùi sữa bò này, sao lại khác với loại uống trước đây, hình như thơm hơn, tinh khiết hơn." Ngô Tà lại gần Diệp Phi.

"Tôi có cho thêm sữa bò chảy ra từ hang động, là giáo sư giúp tôi thu thập, tôi có cho vào một chút." Diệp Phi nói rồi lại đổ thêm một ít sữa bò trong tay vào.

Hắn làm được hơn hai trăm cái bánh điểm tâm nhỏ.

Đội trưởng Triệu và những người khác nhìn thấy bánh điểm tâm trong tay, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Không nhịn được ăn mấy cái liền.

Chương 359

Cư dân mạng thấy họ ăn ngon, nước miếng sắp chảy ra rồi.

"Lần sau nói với đại lão một tiếng, tôi chỉ cần đi theo ăn ké uống ké được không?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng đại lão có đồng ý không?" "Chắc là không, các cậu định dùng mạng để ăn à, vì một miếng ăn mà muốn xuống mộ, lỡ như không ăn được, các cậu toi đời thì sao?" "Mẹ kiếp, miệng chó nhà ngươi không khạc ra ngà voi được, tại sao chúng ta đi là phải chết tại chỗ?" "Nói nhảm, miệng chó mà khạc ra ngà voi, vậy ngươi bảo miệng voi khạc ra cái gì?" "Được rồi được rồi, đừng cãi nữa, chúng ta học hỏi một chút, sau này chúng ta cũng có thể ăn được đồ ngon không phải sao?" ...

Cư dân mạng đang tranh cãi với nhau.

Diệp Phi ăn bánh điểm tâm trong tay.

Trong đầu vang lên tiếng của hệ thống. 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng, thiết bị di chuyển thời gian.】 【Thiết bị di chuyển thời gian: Có thể làm cho vật thể tĩnh, tạo ra cảm giác hình ảnh động.】 Diệp Phi nghe vậy, cái này thú vị đây.

Tạo ra cảm giác hình ảnh động, có phải nghĩa là, nếu có thể nhìn thấy bích họa gì đó.

Liền có thể thấy được chuyện trước đây, còn có thể di chuyển nữa.

Cái này không tệ, cái này tốt.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi thần thái phơi phới.

Không khỏi tò mò.

"Đại lão sao vậy?

Sao tâm trạng có vẻ tốt thế, có chuyện gì vui vậy?" "Câu hỏi này hay đấy, chắc đại lão nghĩ ra chuyện gì tốt đẹp rồi, các cậu xem mắt đại lão kìa, cong thành vầng trăng khuyết rồi." "Ha ha, chẳng lẽ là vì bánh điểm tâm lúc nãy ăn sướng quá?

Nếu không sao lại vui như vậy?" "Mẹ kiếp, cậu nói câu này, không có vấn đề gì, hình như đúng là như vậy." ...

Nửa tiếng sau.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư cảm thấy trên người thoải mái hơn nhiều.

Liền đứng dậy tiếp tục đi.

Đi chưa được bao lâu, liền thấy một cánh cửa đá đầy hoa văn.

Trên đó khắc đủ loại hoa văn.

Loại hoa văn này trông giống hoa văn của hoa bỉ ngạn kỳ dị.

"Hoa văn này hình như đã thấy ở đâu rồi." Ngô Tà khẽ lẩm bẩm.

"Cậu đương nhiên đã thấy rồi, đây là hoa địa ngục, gọi là hoa bỉ ngạn, loại hoa này mọc ở địa ngục." "Không ngờ vào thời Chu U Vương, lại trở thành một loại hoa văn." Diệp Phi nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy cạn lời.

Nếu hoa bỉ ngạn này mà biết nói, chắc cũng phải cảm thấy đường đường là hoa của tử thần, lại trở thành hoa giữ cửa.

Không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

"Bây giờ làm sao?

Có phải là đẩy cửa vào không?" Đội trưởng Triệu bây giờ nhìn thấy cửa đá là bị ám ảnh, luôn cảm thấy sau đó sẽ xuất hiện thứ gì đó kỳ dị.

“Đương nhiên là mở.” Ngô Tà thấy Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân đang nghiên cứu hoa văn và các tác phẩm điêu khắc trên cửa.

Định lát nữa mới mở cửa.

Đợi hai người nghiên cứu xong, liền là một cú đá.

Cửa đá bị đá văng ra.

“Ây da, cẩn thận một chút, đây là cổ vật đấy.” Tiền Tinh Vân nhìn mà vô cùng đau lòng.

“Giáo sư, nếu chúng ta gặp nguy hiểm, cái cửa này dù là cổ vật, chúng ta cũng không thể giữ lại.” Ngô Tà có một cảm giác rất mãnh liệt.

Hoa văn trên cửa này, chính là một loại cảnh báo.

Hoa bỉ ngạn đại diện cho cái chết, vậy thì sau cánh cửa chắc chắn cũng sẽ có cái chết tồn tại.

Nếu người ta đã không khách khí, vậy cậu hà tất phải khách khí?

Một nhóm người đi vào trong cửa, liền thấy một cung điện xa hoa.

Trên các vách đá xung quanh có giá nến, vì có không khí.

Lập tức được thắp sáng.

Đây là một gác lầu, tổng cộng hai tầng.

Ở giữa hai bên đều là bích họa, các cột đá được sơn son thếp vàng.

Phía sau cùng còn có một tấm bình phong bằng ngọc, thêm một bộ bàn ghế bằng vàng ròng.

Trên đó bày đầy đồ vàng.

Còn có đồ ngọc, và mấy món đồ trang trí bằng phỉ thúy.

Nhưng vị trí đặt rất kỳ lạ.

Trông có vẻ lộn xộn, nhưng nhìn kỹ lại rất ngăn nắp.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nhìn những thứ trên bàn.

Vội vàng tiến lên xem xét, cẩn thận săm soi.

Đội trưởng Triệu và những người khác vẫn theo sau giáo sư, mắt vẫn quan sát môi trường xung quanh.

Luôn giữ tâm thế cảnh giác.

Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca thì đi đến bên cạnh bích họa.

Bức bích họa phía dưới là sự trỗi dậy của một triều đại.

Từ lúc bắt đầu chiến loạn, đến cuối cùng nắm giữ thiên hạ.

"Tiếc là bức bích họa này ghi lại không đầy đủ, chỉ được khắc một cách cứng nhắc lên vách đá." "Nếu có thể chứng kiến toàn bộ quá trình ở đây thì tốt rồi." Ngô Tà từ lần trước ở chỗ Nam Hải Vương nhìn thấy toàn bộ lịch sử.

Lại còn tham gia vào đó, lập tức cảm thấy, tham gia vào vẫn tốt hơn.

"Cậu rất muốn xem sao?" Diệp Phi nghiêng đầu nhìn Ngô Tà trước mặt, hỏi lại lần nữa.

"Cậu có cách?" Ngô Tà thấy Diệp Phi nói vậy, trong lòng lập tức vui mừng.

Mắt cũng sáng rực lên.

"Biểu diễn cho các cậu một màn ảo thuật." Diệp Phi lấy từ trên người ra thiết bị di chuyển thời gian mà hệ thống đưa.

Là một thứ giống như máy ảnh.

Chỉ là so với máy ảnh thì có thêm một thứ, đó là một vật lồi ra.

Rất giống hình con mắt.

“Đây là thứ gì?” Ngô Tà thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này.

“Đây là đạo cụ ảo thuật, cậu cứ xem là được.” Diệp Phi hướng tầm nhìn vào bức tường, cuối cùng nhấn nút chụp.

Trên bức tường liền vang lên tiếng binh hoang mã loạn.

Còn có tiếng binh khí va chạm.

Ngô Tà và Tiểu Ca không khỏi ngạc nhiên nhìn bức bích họa trên tường.

Các nhân vật được điêu khắc trên đó, lúc này đang sống động đi qua đi lại trên tường.

Ngọn đuốc trên đó cũng di chuyển một cách sinh động.

Đang nghiên cứu cổ vật, Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nghe thấy tiếng binh hoang mã loạn.

Hướng về phía âm thanh nhìn lại, liền thấy các nhân vật trên vách đá đã bắt đầu hành động.

Không khỏi kinh ngạc trong lòng.

“Làm sao làm được vậy?” Tiền Tinh Vân thấy cảnh các binh sĩ trên vách đá đang chém giết nhau, trong lòng kinh hãi.

Còn có chút kích động.

“Đây là ảo thuật, là do anh bạn Diệp Phi làm, phải nói là, màn ảo thuật này thật sự xuất thần nhập hóa.” Ngô Tà nói câu này, ý có điều ám chỉ.

Diệp Phi chỉ ngượng ngùng sờ sờ mũi, dường như không nghe thấy.

Chương 360

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư đáy mắt tràn đầy kích động nhìn vách đá.

Không rời mắt một khắc nào.

Cư dân mạng thấy bích họa trên vách đá tự di chuyển, cũng bị sốc.

“Vãi, tôi thật sự thấy quá đỉnh, đại lão thật quá ngầu, làm sao làm được vậy?” “Đây là ảo thuật à?

Đây không phải là đạo thuật sao?

Đã đỉnh đến vậy rồi sao?” “Ha ha, không phải sao?

Bây giờ đã đỉnh đến mức này rồi sao?” “Chỉ với một chiêu này, đủ để xưng bá cả hành tinh, Đại Việt chúng ta đã không chứa nổi đại lão rồi.” “Ha ha, không sai, nếu tham gia cuộc thi ảo thuật, ai có thể là đối thủ của đại lão.” ...

Cư dân mạng nhìn cảnh trên bích họa, mắt sắp rớt ra ngoài.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn cảnh trên bích họa, mắt cười đến híp lại thành một đường.

“Ha ha, quả nhiên, đi theo Diệp Phi xuống mộ, vẫn rất thú vị.” Giáo sư Phương thậm chí có chút hoài niệm lúc trước cùng Diệp Phi xuống mộ.

“Nghe ông nói vậy, tôi thật muốn có cơ hội cùng Diệp Phi xuống mộ một lần, như vậy sẽ rất thú vị.” Hoắc lão cười ha hả sờ sờ râu của mình.

Yếu tố tò mò trên người, cũng có chút không khống chế được.

Trong mộ.

Diệp Phi và mọi người lặng lẽ xem cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Cuối cùng đăng cơ hoàng vị.

Nhân vật trên vách đá dừng lại.

"Không ngờ chiến tranh thời cổ đại lại tàn khốc như vậy, cho dù là thời đại vũ khí lạnh, vẫn rất kịch liệt." Tiền Tinh Vân không khỏi cảm thán.

"Sự trỗi dậy của mỗi triều đại đều là đạp lên máu tươi mới có được sự bình yên ngắn ngủi." Diệp Phi đối với điều này không có nhiều cảm khái.

Chẳng qua là vì lợi ích mà thôi.

"Tiếc là, không thể xem được phần sau." Ngô Tà đã chứng kiến sự trỗi dậy của lịch sử, tiếc là không biết tình hình sau này.

"Không phải còn có tầng hai sao?

Lên tầng hai xem là biết." Diệp Phi nói rồi bước lên lầu, trên lầu mới có tất cả của chủ mộ.

Ngô Tà lúc này mới bừng tỉnh, vỗ trán, lúc này mới nhớ ra.

Cùng Diệp Phi lên lầu.

Diệp Phi lấy thiết bị di chuyển thời gian ra, liền thấy trên vách đá khắc hai con rồng.

Trong miệng còn có nước dãi rồng chảy ra.

Cuối cùng hóa thành một con côn trùng nhỏ, đựng trong một cái hộp.

Mấy chục năm sau, xuất hiện một cung nữ.

Vị Lệ Vương trước đó phái người lấy chiếc hộp đựng nước dãi

rồng ra.

Cuối cùng, cung nữ mở nó ra.

Con côn trùng trong hộp chui vào bụng cô.

Cung nữ còn trẻ tuổi, đột nhiên không chồng mà có thai, Lệ Vương coi là điềm chẳng lành.

Giam cô trong hậu cung.

Thời gian trôi qua, từ một cung nữ trẻ tuổi, biến thành một bà lão già nua.

Lệ Vương lên ngôi, biết cung nữ mang thai bốn mươi năm mới sinh.

Và sinh ra một bé gái.

Chu Tuyên Vương liên tục hô là chuyện lạ, cho rằng cung nữ này là yêu nghiệt, cũng là điềm báo nước gặp nạn.

Lệnh cho cung nữ chém chết đứa bé trong nước trong, cung nữ ném nó xuống nước.

Nhưng trên người đứa bé gái được quấn chiếu cỏ, mãi không chìm xuống.

Trôi theo dòng nước.

Lúc này, chim chóc xung quanh bay đến, dùng miệng che nắng, và dùng mỏ.

Kéo chiếc chiếu cỏ lên bờ.

Cuối cùng được một người hái dâu cứu.

Tiền Tinh Vân thấy đến đây, đột nhiên nhìn Diệp Phi.

Tình hình ở đây đều giống hệt như hắn nói.

Tại sao Diệp Phi lại biết rõ như vậy?

Chẳng lẽ lúc đó hắn cũng có mặt?

Chắc chắn là như vậy, nếu không ai có thể biết rõ như vậy?

Đoạn lịch sử này là lần đầu tiên được thế nhân phát hiện.

Quách giáo sư nhìn dáng vẻ của Tiền Tinh Vân, liền biết trong lòng ông đang nghĩ gì.

"Giáo sư, ông đừng nghĩ nhiều nữa, sự việc có lẽ không phải như chúng ta nghĩ đâu." Quách giáo sư vội vàng giải thích.

"Tôi thấy rất có khả năng, lời của vị hầu gia đó, ông còn nhớ không?

Tôi bây giờ càng chắc chắn hơn, Diệp Phi nhất định đã xem từ đầu đến cuối." Tiền Tinh Vân khẽ lẩm bẩm.

"Nếu Diệp Phi thật sự từ đầu đến cuối, tại sao lại giới thiệu vị hầu gia đó vào, làm vậy có ý gì?

Còn tự tạo kẻ thù cho mình." Quách giáo sư trong lòng vẫn nghĩ không thông.

"Có lẽ là thuận theo ý trời, hoặc là thuận theo lịch sử, đạo sĩ không phải đều thích thuận theo trời sao?

Có lẽ là đạo lý này." Tiền Tinh Vân nghĩ ra một lý do rất hợp lý cho họ.

Ngô Tà và Diệp Phi nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Khóe miệng đồng loạt giật giật.

Tư duy của vị giáo sư này thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Cái lối suy nghĩ này, cậu nên nói sao đây.

Cái đầu này, nếu không đi viết sách, thật sự là... phí tài.

Diệp Phi rất muốn lớn tiếng giải thích, chuyện này không phải như họ nghĩ.

Nhưng lại không biết nói thế nào, chỉ có thể mặc cho họ đoán.

Thích nghĩ sao thì nghĩ, bây giờ đã không quan trọng nữa.

Chắc giải thích nhiều quá, ngược lại sẽ càng lúc càng rối.

Mấy người sau đó tiếp tục quan sát.

Nhưng cư dân mạng thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc.

"Mang thai ai vậy, bốn mươi mấy năm mới sinh?

Từ trẻ mang thai đến già, đã vượt qua phạm vi của con người rồi phải không?" "Cho nên mới thần kỳ, nếu không sao lại coi là điềm chẳng lành, không có chồng mà có con, còn mang thai bốn mươi mấy năm, ai mà chấp nhận được." "Không phải sao, may là thời đó, nhà khoa học không nhiều, cũng không có cái đầu đó, nếu mà là bây giờ, chắc đã bị mang đi nghiên cứu rồi." "Nghiên cứu còn là chuyện nhỏ, không phải giải phẫu à, chuyện này rất khó nói, nhưng mang thai bốn mươi năm." "Còn bốn mươi năm, tôi mang thai mười tháng, eo sắp gãy rồi, bốn mươi năm này sống thế nào?" ...

Đối mặt với tư duy của cư dân mạng, khóe miệng Diệp Phi giật giật.

Lời của những cư dân mạng này, thật sự là... có lý, quá có lý.

Còn rõ ràng hơn cả lối suy nghĩ của giáo sư, thật thú vị.

Chương 361

Nhân vật trên bích họa vẫn đang tiếp diễn.

Bé gái lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, dung mạo mỹ miều.

Chỉ là một vẻ ưu sầu, mày chau không dãn, càng như vậy, càng khiến người ta đau lòng.

Cuối cùng bị một vị tướng quân đưa đi, dâng cho vị đế vương đương thời, Chu U Vương.

Tướng quân khi đưa Bao Tự đi, đã giết người hái dâu.

Bao Tự đối với điều này hận đến xương tủy.

Chu U Vương thấy vẻ đẹp của Bao Tự, liền say đắm.

Chỉ là lúc đó thấy Bao Tự luôn có vẻ ưu sầu, chưa từng nở nụ cười.

Chu U Vương lúc này rất thất bại.

Vì để mỹ nhân vui, thu thập kỳ trân dị bảo thiên hạ, chỉ vì để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân.

Một lần, Bao Tự trong hoa viên thấy hai đứa trẻ đang nô đùa.

Lần đầu tiên nở nụ cười.

Mắt chứa sao trăng, mắt sáng răng trắng, cộng thêm đôi mắt linh động.

Hoa cỏ và cảnh sắc xung quanh đều trở nên ảm đạm.

Chu U Vương vừa hay thấy dáng vẻ của Bao Tự, lòng lại một lần nữa chìm đắm.

Vì để nàng vui, bất chấp đại thần phản đối, phế hậu.

Lập Bao Tự làm hoàng hậu, và đem con của hoàng hậu cũ cho Bao Tự nuôi.

Nhưng Bao Tự vẫn vẻ mặt đạm mạc.

Không hề thấy vui mừng.

Một lần đi ra ngoài, Chu U Vương vì để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân.

Đốt lửa hiệu, gọi các chư hầu bảo vệ quốc thổ khẩn cấp đến.

Khi thấy các vị hầu gia này từng người một hoảng hốt.

Bao Tự cười như hoa, trời đất đều vì thế mà ảm đạm.

Chu U Vương thấy Bao Tự cười, trong lòng rất mãn nguyện.

Nhưng các chư hầu lại vô cùng bất mãn.

Vì một người phụ nữ, lại đốt lửa hiệu trêu đùa họ.

Nhưng ngại mặt mũi hoàng đế, không thể nói nhiều, mang theo sự bất mãn trở về.

Ngày hôm sau, Chu U Vương lại đốt lửa hiệu.

Lần này các chư hầu vẫn mang binh đến cứu, phát hiện vẫn là bị trêu đùa, trong lòng bất mãn.

Trở về nhà, không muốn trở thành một con rối của sủng phi đế vương.

Không lâu sau, quân Tây Nhung đến xâm phạm.

Lần này lại đốt lửa hiệu, các chư hầu không còn xuất binh nữa.

Tây Nhung bắt được Chu U Vương, lập tức chém giết.

Bao Tự thấy Tây Chu đã diệt vong, trong lòng đại thù đã báo.

Cuối cùng bị Tây Nhung đưa đi.

Đây là toàn bộ quá trình, cuối bích họa, kết cục của Bao Tự cũng là một cái chết.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm rất phức tạp.

Lần đầu tiên chứng kiến kết cục của hồng nhan họa thủy, xinh đẹp cũng là một tội lỗi.

"Không ngờ Tây Chu lại diệt vong như vậy, còn là vì một người phụ nữ." Tiền Tinh Vân dường như đang cảm khái.

"Chỉ một người phụ nữ cũng không đến nỗi, là vì Chu U Vương sủng ái nàng, vì để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân, không tiếc đốt lửa hiệu trêu chư hầu, Bao Tự chỉ là một ngòi nổ mà thôi." Quách giáo sư lại thấy Bao Tự có chút oan uổng.

Dù sao xinh đẹp không phải là lỗi của nàng, là Chu U Vương vì muốn làm nàng vui mới như vậy.

"Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh, tư tâm của chính mình hủy hoại triều đại, sao có thể tính lên đầu phụ nữ?" Ngô Tà lại tiếc cho Bao Tự, dù sao tội danh họa quốc ương dân không nhẹ.

Diệp Phi nhìn phần cuối của bích họa.

Người Tây Nhung giết Bao Tự, cũng có thể hiểu được mối quan hệ trong đó.

Có vết xe đổ của Chu U Vương, hậu nhân chắc sẽ không đi lại con đường cũ này.

Toàn bộ lăng mộ chìm vào yên tĩnh.

Nhưng cư dân mạng lại nói chuyện rất vui vẻ.

"Vì một người phụ nữ không tiếc đốt lửa hiệu trêu chư hầu, người phụ nữ này rốt cuộc đẹp đến mức nào?" "Bức họa lúc trước

chúng ta đã thấy rồi, chính là đẹp như vậy, nhưng phải nói, cái ánh mắt u sầu đó, thật khiến người ta đau lòng." "Đừng nói Chu U Vương thích nhìn Bao Tự cười, ngay cả tôi cũng muốn xem Bao Tự cười lên sẽ như thế nào." "Chắc chắn rất đẹp, nếu không, sao lại trêu đùa hai lần, cuối cùng ngai vàng cũng bị trêu đùa mất." "Hừ, rõ ràng là chính mình háo sắc, đừng lấy phụ nữ làm cớ, dung mạo của phụ nữ là trời sinh, tôi nói này, chính là Bao Tự này có lẽ sứ mệnh là diệt Tây Chu, ý trời như vậy." ...

Diệp Phi nhìn từng bình luận của cư dân mạng, dở khóc dở cười.

Giáo sư Phương và Hoắc lão lại chìm vào suy tư.

"Ở đây thiếu một số thứ, giáo sư, vị hầu gia đó đâu?

Tại sao không nhắc đến vị hầu gia đó?" Giáo sư Phương nghiêng đầu nhìn Hoắc lão, dường như đã quên mất một số vấn đề.

"Đúng vậy, đoạn lịch sử này tại sao không viết vào?

Làm vậy vì sao?

Chẳng lẽ vị hầu gia này không muốn danh lưu thiên cổ?" Hoắc lão nhất thời cũng nghĩ không thông.

"Có lẽ mối quan hệ của họ không thể để thế nhân biết, hoặc là Bao Tự không muốn lôi kéo ông ta vào." Hoắc lão nghĩ đến khả năng này, nhưng đều không chắc chắn.

"Có lẽ Diệp Phi nên biết.

Lát nữa sẽ biết, vấn đề này không phải chúng ta muốn biết." Giáo sư Phương nhìn Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư dường như đang đoán mò gì đó.

Chắc cũng là vì chuyện này.

Trong mộ.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca đang ngơ ngác nhìn bích họa trước mắt.

“Tiểu Ca, cậu đang nghĩ gì vậy?” Ngô Tà không hiểu truy hỏi.

“Hầu gia, vị hầu gia đó, tại sao không xuất hiện.” Tiểu Ca một câu nói trúng, Ngô Tà cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Lại quên mất người đàn ông này.

“Anh bạn Diệp Phi, cậu biết tại sao không?” Ngô Tà cũng không nghĩ ra.

“Ngô Tà, các cậu xem, Tây Nhung xử lý Bao Tự như thế nào?” Diệp Phi đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo.

Nhưng không chắc chắn lắm.

Đời trước đối với lịch sử Bao Tự cũng không rõ ràng lắm.

Lúc đó có mấy phiên bản, căn bản không biết cái nào là thật.

Nhưng khi thấy bức bích họa này, có lẽ Bao Tự không phải như mình nghĩ.

“Đây là...” Ngô Tà nghe lời Diệp Phi, cẩn thận săm soi.

Dường như là một đám cung nữ cầm thứ gì đó cho Bao Tự.

Nhưng Bao Tự không do dự uống cạn.

Vấn đề này...

“Đây là ban rượu độc rồi phải không?

Chương 362

Hơn nữa thi thể còn bị bọc qua loa, chôn cất qua loa.” Ngô Tà cũng không chắc chắn lắm, dù sao vào thời đó, không phải đều thích ban rượu độc sao?

“Đúng là vậy, nhưng, vị trí hiện tại của chúng ta lại là ở đâu?” Diệp Phi nhàn nhạt cười.

“Đương nhiên là mộ của Bao Tự...” Giọng Ngô Tà đột ngột dừng lại.

Đây không phải là mộ của Bao Tự sao?

Vậy ai có thể đưa Bao Tự đến đây?

Không phải là vị hầu gia đó sao?

Hai người này có quan hệ gì à?

Trong đầu Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra rất nhiều khả năng.

“Không sai, thân phận của vị hầu gia này không thể thể hiện ra, nên là cái bóng sau lưng Bao Tự, giúp đỡ Bao Tự những việc sau này.” Diệp Phi rất chắc chắn giải thích.

“Cho nên ý của cậu là, tất cả những điều này đều do Bao Tự sắp đặt?

Nhưng lúc đó Bao Tự rốt cuộc đã chết chưa?” Tiền Tinh Vân vẫn rất tò mò lúc đó Bao Tự có chết không?

“Nàng không chết, là được hầu gia cứu, suốt ẩn tích mai danh ở đây, nhưng Bao Tự cũng không sống được bao lâu, cơ thể nàng có bệnh ngầm.” “Bao Tự sở dĩ suốt sầu mi bất triển, không chỉ là vì không vui, còn là vấn đề cơ thể, hầu gia cứu không lâu sau, nàng liền

bệnh cũ tái phát.” Diệp Phi đạm mạc giải thích.

Tiền Tinh Vân không ngờ hắn lại biết rõ như vậy.

“Sao cậu biết?

Trên đây có viết sao?” “Giáo sư, hai vị không thấy sao?

Bao Tự ăn không phải là thuốc sao?

Chu U Vương cũng suốt dùng thuốc cung phụng.” Diệp Phi nói rồi còn đi đến vách đá, đưa tay chỉ vào hình ảnh trên vách đá.

Nhưng nhìn kỹ đó là chén trà mà?

“Đó không phải là chén trà sao?

Sao lại thành thuốc?” Quách giáo sư còn dụi dụi mắt mình, tưởng là mình nhìn nhầm.

“Ông xem thần sắc của nàng, nếu là chén trà, sao lại bày điểm tâm và trái cây, còn mày chau còn chặt hơn trước.” Diệp Phi nói rồi còn đưa tay chỉ vào tình hình của Bao Tự.

“Cậu thật sự quan sát tỉ mỉ.” Ngô Tà không khỏi ôm trán, sự tinh tế này thật sự học không được.

“Nếu nói vậy, Tây Nhung cũng không thật sự giết Bao Tự.” Tiền Tinh Vân trong lòng đã hiểu.

“Giết rồi, xác thực là đã động sát tâm, chỉ là được hầu gia cứu, đoạn lịch sử này không được ghi lại, chính là không muốn cho thế nhân biết, Bao Tự có còn sống không.” Diệp Phi rất chắc chắn giải thích.

“Bây giờ sống hay không cũng không quan trọng nữa, dù sao bây giờ cũng đã chết.” Ngô Tà không để tâm.

“Không giống nhau.” Tiền Tinh Vân nhìn chằm chằm bích họa hồi

lâu, lắc lắc đầu.

Mặc dù bây giờ nàng đã chết.

"Thời đó, Bao Tự cũng sống rất cẩn thận, một khi bị phát hiện, đừng nói nàng, ngay cả vị hầu gia này cũng sẽ không yên." Tiền Tinh Vân có thể hiểu được tâm trạng của Bao Tự này.

Nhất thời, cả lăng mộ chìm vào yên tĩnh.

Cư dân mạng nghe tin này, trong lòng lại thấy Bao Tự này không phải là một bình hoa.

"Tôi nói không sai chứ?

Bao Tự này chính là trời phái đến diệt Tây Chu, đường lui đã được nghĩ sẵn, còn lợi hại như vậy tính kế cả Tây Nhung vào." "Phải nói là, Bao Tự này thật sự có đầu óc, đổi lại là người bình thường sớm đã bị sự sủng ái của Chu U Vương làm mê muội." "Chắc trong lòng Bao Tự đều là hận thù, dù sao cha mẹ nuôi đều bị giết, lại còn rất có hiếu, chính mình chết rồi, còn nghĩ đến việc an bài cho cha mẹ nuôi." "Thật vậy, lúc sống chưa từng hưởng phúc, bây giờ chết rồi, còn có thể hưởng thụ mấy ngàn năm, cũng coi như không tệ." "Đoạn lịch sử này bây giờ đã được công bố, lần này sau này chắc chắn sẽ được đưa vào chương trình lịch sử." "Đúng đúng đúng, nhất định phải nói cho mọi người biết, phụ nữ thật sự không nên quá đẹp, nếu không thật sự sẽ có rắc rối." ...

Lúc này, trên mạng Đại Việt đã dấy lên một trận sóng thần.

Tencent Video: Mỹ nữ ngàn năm lại có thể họa quốc ương dân, là phúc hay họa??

Douyin APP: Mỹ nữ ngàn năm xoay chuyển cả Tây Chu, chứng kiến Tây Chu từng bước đi đến diệt vong, mỹ nhân như vậy rốt cuộc đẹp đến mức nào?

IC Bộ phận chấn kinh: Lịch sử Tây Chu được công bố, sau này sẽ xảy ra những cơn sóng thần như thế nào, rất mong đợi.

Các diễn đàn lớn đều đang thảo luận về chuyện này.

"Trước đây thấy bức họa đó, tôi đã sốc, tôi là một người phụ nữ, tôi thật sự ghen tị." "Bạn đừng nghĩ nhiều quá, dù sao phụ nữ xinh đẹp đều không có kết cục tốt đẹp." "Nhưng trước khi chết cũng đã làm hoàng hậu rồi, còn được hoàng đế sủng ái, nói không ghen tị là giả." "Bạn thôi đi, hoàng hậu này là giết cả nhà mới đổi lấy, sự sủng ái này ai dám nhận, vì sủng ái, còn phải hy sinh cả cha mẹ mình à?" "Có lý, không có lý do gì lại giết cả nhà chứ?" ...

Cư dân mạng từ lúc đầu kinh ngạc, cuối cùng biến thành lạc đề.

Lịch sử biến thành hội thảo về dung mạo, điểm này thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Trong mộ.

Các giáo sư thấy đoạn lịch sử này đã được công bố ra ngoài.

Chuẩn bị bắt đầu chụp ảnh, rồi nghiên cứu cổ vật.

Thứ này cũng coi như là một loại đồ tùy táng.

Đội trưởng Triệu theo sau giáo sư, tuy không bằng sinh viên đội khảo cổ.

Nhưng cũng có thể giúp đỡ một chút.

Ngô Tà và Tiểu Ca ba người đang tìm lối ra.

"Anh bạn Diệp Phi, sao ở đây không thấy cửa à?" Ngô Tà đi một vòng, không thấy có gì khác lạ.

Diệp Phi thì đứng ở cuối bích họa, mắt suốt nhìn chằm chằm vào bích họa.

Không đáp lại lời Ngô Tà.

“Ngô Tà, cậu xem cái này.” Diệp Phi đưa tay chỉ vào mặt của cung nữ trên bích họa.

Đưa tay ra sờ thử.

Có cảm giác lạnh buốt.

“Đây không phải là một cung nữ sao?

Sao vậy?” Ngô Tà không hiểu.

Cũng đưa tay ra sờ má cung nữ, sờ vào vẫn lạnh.

Nhưng cái lạnh này rất đặc biệt.

Bích họa bình thường lâu ngày không thấy ánh mặt trời cũng có chút hơi lạnh.

Nhưng tuyệt đối không phải là cái lạnh này, dường như rất lạnh, cái lạnh thấu xương.

“Đây...” Ngô Tà có chút không chắc, cái lạnh này không bình thường.

“Bức bích họa này không đúng, bên trong có thứ gì đó.” Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Vậy cậu định làm gì?

Không thể phá ra được chứ?” Ngô Tà cũng cảm thấy bên trong có thể có thứ gì đó, nhưng không thể cứ thế phá hủy.

Đây là văn vật, sau này nói không chừng sẽ phát triển văn hóa lịch sử ở đây.

Nếu bị phá hủy, giáo sư là người đầu tiên không đồng ý.

“Không phải là muốn phá hoại, mọi người không thấy cảm giác này rất lạ sao?” Diệp Phi nhíu chặt mày, cảm giác này cứ như đang sờ

vào da của một người phụ nữ vậy.

Đúng, chính là cảm giác đó.

Trong lòng hắn chợt nảy ra một suy đoán táo bạo.

Vị Hầu gia này không lẽ lại làm ra chuyện như vậy chứ?

"Là cảm giác của da người, giống như đang sờ lên mặt phụ nữ." Tiểu Ca đưa tay ra sờ thử rồi nói ra cảm nhận của mình.

Chỉ là giọng điệu vẫn lãnh đạm như cũ, dường như không có gì lọt vào mắt y được.

Ngô Tà thót tim, không chắc chắn sờ lại lần nữa.

Đúng là như họ nói.

Nếu thật sự là da người thì mọi chuyện sẽ hợp lý.

Đằng sau bức tường này, có lẽ là da người.

Chương 363

Không lẽ tất cả đều là da người sao?

“Anh Diệp, bức tường này không phải toàn là da người đấy chứ?” Ngô Tà cảm thấy có dự cảm chẳng lành.

Ngay lúc ba người đang sa sầm mặt mày, cư dân mạng cũng đang chăm chú quan sát bức tường.

“Da phụ nữ trên tường này rất có thể là da người?

Không thể nào, thế thì tàn nhẫn quá đi mất?” “Sao lại không thể chứ, cậu không thấy sắc mặt đại lão không ổn à?

Rất có thể là thật đấy.” “Vậy thì tàn bạo quá rồi?

Vì một người phụ nữ mà giết cả một đám người, còn lột da họ ra nữa?

Có quá đáng không?” “Đúng là quá đáng thật, chắc đau lắm nhỉ?

Một người đang sống sờ sờ bị lột da, đúng là có hơi quá phận.” “Ủa?

Chẳng lẽ cứ để mặc như vậy thì sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” “Không phải là không xảy ra, mà là chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Nhìn người phụ nữ trên tường kia kìa, mắt còn biết chớp, miệng còn biết cười nữa đó.” Một cư dân mạng thấy vậy liền vội vàng gõ bình luận.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía bức tường.

Chỉ thấy mắt của cung nữ kia đang chớp chớp, khóe miệng còn nở một nụ cười.

Cuối cùng, trên mặt còn xuất hiện vẻ ưu sầu, một nỗi buồn man

mác, dường như đang lo lắng cho chính mình.

Ngô Tà và Diệp Phi vừa hay nhìn thấy cảnh đó.

"Cô không nên ở đây." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, cắt ngang các giáo sư đang xem xét bức họa.

"Ta cũng là bất đắc dĩ, công tử, xin hãy cứu chúng ta ra ngoài." Giọng cung nữ đầy oán hận, mang theo vẻ đáng thương.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư vừa đi tới thì bắt gặp ánh mắt của cung nữ.

Một luồng sáng màu xanh lục nhạt bắn vào mắt họ.

"Công tử, xin hãy cứu chúng ta ra ngoài, cầu xin các ngài." Trong mắt cung nữ lóe lên vẻ ai oán, một bộ dạng khiến người ta phải thương xót.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư vội vàng gật đầu lia lịa.

Họ lấy từ trong túi ra chiếc búa nhỏ dùng để khảo cổ, định đập vào bức tường đá.

"Này này này, giáo sư, ông điên rồi à?

Lúc trước không phải ông nói không được phá hoại văn vật sao?

Bức bích họa hoàn chỉnh này có thể bảo tồn đến bây giờ đã là rất tốt rồi, ông đừng có làm hỏng nó." Ngô Tà thấy hai vị giáo sư tỏ vẻ kiên quyết, vội vàng ra tay ngăn cản.

"Đúng vậy, giáo sư, ông sao thế?

Người phụ nữ trên bích họa này rốt cuộc là sao vẫn chưa biết, ông cứ tùy tiện phá hoại như vậy, sau khi ra ngoài ông ăn nói với quốc gia thế nào?" Triệu đội cũng vội vàng ngăn Quách giáo sư lại, dùng sức cản ông.

Trước đây sao không biết vị giáo sư này lại khỏe đến thế nhỉ?

Đúng là đã xem thường ông rồi.

"Không được, vị tiểu thư đó đang cầu cứu, không thể nhìn cô ấy bị chôn vùi mãi ở đây được." Quách giáo sư vội vàng lắc đầu, nói gì cũng không đồng ý, vẫn cố gắng tiến lại gần bức tường.

Diệp Phi thấy vậy liền đi đến sau lưng giáo sư, giơ tay lên chém một cú vào gáy.

Hắn đánh ngất cả Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân.

"Đội trưởng Triệu, đưa họ xuống dưới đi, đừng lên gác lầu nữa." Diệp Phi quay người lại, lạnh lùng nhìn Triệu đội.

Hắn còn ra lệnh cho tất cả lính đánh thuê đều đi xuống và đứng canh ở cửa.

Trên gác lầu chỉ còn lại ba người Ngô Tà và Diệp Phi.

"Công tử vì sao lại đối xử với nô tỳ như vậy?

Nô tỳ chỉ muốn rời khỏi đây thôi mà." Cung nữ vẫn giữ vẻ mặt ai oán.

"Cô muốn ra ngoài, hay là muốn ra ngoài để hại người khác?" Diệp Phi lạnh lùng nhìn cung nữ trên tường đá.

"Công tử, lời này của ngài là có ý gì?" Sắc mặt cung nữ càng thêm ưu sầu, cử chỉ và dáng vẻ gần như giống hệt Bao Tự.

"Sau thời Chu U Vương, Bao Tự đã được Hầu gia đưa đi.

Lúc đó Hầu gia đã phái hai tỳ nữ đi theo chăm sóc, một người trong đó trung thành tận tụy, nhưng người còn lại…" "Người còn lại đã nảy sinh tâm tư khác, muốn thay thế chủ nhân, cố ý quyến rũ Hầu gia, nhất cử nhất động đều bắt chước Bao Tự, hòng mong có được sự sủng ái của Hầu gia." "Chỉ tiếc là, trong lòng Hầu gia chỉ có Bao Tự,

vì Bao Tự mà không tiếc lợi dụng cả con mình để làm người giữ mộ, huống hồ gì một cung nữ.” “Cô chính là cung nữ đó.” Giọng Diệp Phi rất chắc chắn, ánh mắt đầy vẻ chế giễu nhìn cô ta.

“Ngươi… ngươi nói bậy, là con tiện nhân đó cướp vị trí của ta.

Ban đầu Hầu gia đã nói rồi, chỉ cần phu nhân chết, ngài ấy sẽ cho ta làm chính thất, đó là ngài ấy đã hứa với ta.” Mắt cung nữ tràn đầy hận ý, chỉ là không biết nỗi hận này dành cho Hầu gia hay cho Bao Tự.

“Tôi nói bậy sao?

Là tự cô nhìn người không rõ, cô nghĩ với thân phận của mình có thể xứng với Hầu gia sao?

Bảo cô hầu hạ Bao Tự chỉ là lợi dụng cô, vì cô trời sinh hay đố kỵ.” “Chỉ cần lợi dụng một chút, cô chính là con bài tốt nhất, cho nên bây giờ cô mới phải ở đây, không phải sao?” “Trở thành người giữ mộ cho người phụ nữ mà cô căm ghét nhất.

Cô trèo cao ngã đau, có thể trách ai được?” Diệp Phi như thể nghe được chuyện cười gì đó, không ngừng dùng lời nói để kích động cung nữ này.

“Ngươi… ngươi nói bậy, không phải như vậy, không phải như vậy, Hầu gia sẽ không đối xử với ta như thế.” Vẻ mặt ưu sầu của cung nữ đã biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Giọng nói đầy vẻ không dám tin.

“Trong lòng cô đã rõ ràng rồi, chỉ là cô không muốn chấp nhận mà thôi.

Cô cũng không nghĩ xem, thân phận của cô sao có thể xứng với vị trí phu nhân, cô hà tất phải tự lừa mình dối người?” Ngô Tà cũng nói thêm vào.

Nét mặt của cung nữ dần bị sự tức giận thay thế.

“Ta giết các ngươi, là các ngươi nói bậy, các ngươi nói bậy.” Giọng cung nữ đầy phẫn nộ.

Chỉ thấy từ trên bức họa tuôn ra một đám sương trắng, cuối cùng ngưng tụ thành từng binh sĩ một, tay cầm vũ khí, đang nhìn chằm chằm vào Ngô Tà và Diệp Phi.

“Hừ, Hầu gia vẫn còn yêu thương ta, bây giờ những binh sĩ oan hồn trên bích họa này đều do ta sử dụng.” Cung nữ dường như rất để tâm đến câu nói này, không ngừng muốn tìm kiếm trong những gì Hầu gia đã làm một lý do để tin rằng Hầu gia thích mình.

“Một con cờ bị lợi dụng, cô cũng dám nói là thích cô sao?

Cô có hiểu lầm gì về từ ‘thích’ không vậy?” Ngô Tà thấy thế, tiếp tục dùng lời nói kích động cô ta.

Sắc mặt cung nữ càng thêm phẫn nộ, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Những bức họa ở tầng dưới cũng xuất hiện từng oan hồn một, tay cầm vũ khí, ánh mắt trống rỗng, đều đang nhìn chằm chằm lên lầu.

“Các ngươi chết đi, không ai được phá hoại kế hoạch của Hầu gia, không một ai.” Cung nữ ra lệnh một tiếng, các binh sĩ bên cạnh liền xông lên.

Tiểu Ca rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, dùng lòng bàn tay rạch một đường, rồi nhỏ máu lên vết thương trên tay Ngô Tà.

Đây đều là oan hồn, đạn bình thường không thể làm hại chúng được, chỉ có thêm máu Kỳ Lân vào mới có tác dụng.

Từ trên tường xuất hiện gương mặt của một vị tướng quân, y chỉ làm một động tác tấn công.

Các binh sĩ phía sau liền xông về phía Ngô Tà và những người

khác.

Tiểu Ca chém một đao vào một binh sĩ, binh sĩ đó lập tức biến thành khói trắng.

Đúng lúc đó, một binh sĩ bên cạnh vung đao lên, chém mạnh vào người Tiểu Ca.

Máu tươi đỏ thẫm tức thì tuôn ra.

"Mẹ kiếp, sao dao lại là thật vậy?" Ngô Tà bắn một phát, không nhịn được chửi ầm lên.

Đây là thứ quái quỷ gì, không phải là một đám ma sao?

Sao vũ khí lại là thật?

"A… Hầu gia sao lại có thể cho ta những thứ hư vô mờ mịt như vậy?" Mắt cung nữ đã tràn đầy sát khí, nhưng nhiều hơn là sự ghen tị.

"Cô cũng thật là nghĩ thoáng, rõ ràng là ông ta không nỡ để thi thể Bao Tự bị người ta phát hiện, mà cô vẫn có thể ở đây tự đắc.

Cái đầu óc lụy tình của cô đúng là không rõ ràng gì cả." Diệp Phi tiếp tục bồi thêm một nhát, lời nói toàn là châm biếm.

"Ta giết ngươi." Cung nữ bước ra khỏi bức họa, tay cầm một con dao găm, định quyết đấu với Diệp Phi.

Diệp Phi cũng không khách khí, lấy ra Văn Vương tiên từ trong ba lô.

Chương 364

Cư dân mạng thấy nữ quỷ đang đến gần, không khỏi cảm thán.

“Tôi nên nói sao đây?

Có nên bày tỏ sự đồng cảm không nhỉ?

Nữ quỷ này chắc sắp tới đến quỷ cũng không được làm nữa rồi?” “Thật sự, tôi thấy bi ai quá, một nữ quỷ xinh đẹp, cứ khắc trên tường không tốt sao?

Không thơm à?

Cần gì phải ra đây chết đi chết lại, còn chết thảm như vậy.” “Mọi người đoán xem, đại lão có giải quyết trong một chiêu không?” “Không không không, tôi đoán là một giây.” “Ông xạo vừa thôi, một giây, roi còn chưa vung ra nữa.

Năm giây, năm giây thì còn có thể.” “Haha, vậy thì năm giây.” Ngay lúc nữ quỷ muốn đến gần, Diệp Phi nhẹ nhàng vung roi một cái.

Chỉ một roi, nữ quỷ đã bị chia làm hai nửa, mãi mà không hợp lại được.

“Không cần năm giây, nửa giây là đủ rồi.” Diệp Phi còn cúi đầu liếc nhìn camera trên cổ tay.

Cư dân mạng trong lòng cạn lời.

Vừa rồi còn chưa nhìn thấy tốc độ, đã chém nữ quỷ thành hai nửa.

Tốc độ này, một giây cũng là quá nhiều.

Nửa khuôn mặt của nữ quỷ nằm trên đất, muốn hợp lại cũng không được.

“Ngươi đã làm gì ta?” Giọng cung nữ ái, khiến người ta chói tai.

“Chỉ là thêm chút Tam Muội Chân Hỏa vào roi thôi, một lát nữa cô sẽ bị thiêu rụi, biến mất, sau này không cần phải bảo vệ người của Hầu gia nữa.” Diệp Phi lạnh nhạt cười, liền thấy cơ thể cung nữ đang bị đốt cháy từng chút một.

“Ngươi… ngươi mau dập lửa đi, ta sẽ cho binh sĩ của ta lui xuống, nếu không các ngươi đều phải chết ở đây.” Cung nữ không muốn hồn phi phách tán, vội vàng cầu xin tha thứ.

“Mấy tên lính này không đáng sợ.” Diệp Phi lấy miếng ngọc bội trên người ra, liền thấy một con phượng hoàng lửa bắt đầu cử động trên miếng ngọc.

Nó nhẹ nhàng bay lên không trung, ngọn lửa của phượng hoàng lửa thiêu rụi đám binh sĩ bên dưới.

Chỉ trong chốc lát, binh sĩ đã biến thành khói trắng, vũ khí cũng rơi xuống đất.

Bức tường đá cũng trở lại như cũ, chỉ là sắc mặt của các binh sĩ đã nhạt đi mấy phần.

Cung nữ nhìn binh sĩ của mình bị tiêu diệt như vậy, trong đầu toàn là trọng trách Hầu gia giao cho.

Bây giờ tất cả đã bị cô ta hủy hoại, đều do tên đàn ông này làm, đều do hắn làm.

“Ta sẽ không tha cho ngươi như vậy đâu, ngươi đã hủy đi món quà Hầu gia tặng ta, ta phải giết ngươi.” Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa trên người cung nữ đột nhiên bị một luồng hận ý dập tắt.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Phi, không thể tin được nhìn nữ quỷ này.

Tam Muội Chân Hỏa là ngọn lửa chính nghĩa của thế gian, có thể tiêu diệt mọi tà ma.

Nhưng bây giờ là sao?

Sao lại biến thành như vậy?

“Tam Muội Chân Hỏa sao lại bị dập tắt?” Ngô Tà vẫn không nghĩ ra.

“Không có gì là tuyệt đối cả, tôi chỉ dung nhập một chút Tam Muội Chân Hỏa thôi.

Oán hận sinh ra từ trong tâm, loại hận ý này dập tắt được Tam Muội Chân Hỏa cũng là chuyện bình thường.” “Chỉ là một chút thôi mà.” Diệp Phi nhàn nhạt giải thích.

“Vậy phải làm sao?

Nhìn bộ dạng này, nữ quỷ này hận anh vì đã giết đám binh sĩ mà Hầu gia cho cô ta, chắc sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu.” Ngô Tà ngược lại không cảm thấy đáng sợ lắm.

“Hai người xuống dưới đi, đây không phải là nơi các cậu nên ở.” Diệp Phi im lặng một lúc, cung nữ này đang dần dung hợp lại.

Lỡ như nó tấn công, Ngô Tà là người thường, nếu bị thương sẽ không dễ lành lại.

“Vậy để Tiểu Ca ở lại đi, tôi đi tìm các giáo sư.

Có Tiểu Ca ở đây, tôi cũng yên tâm hơn.” Ngô Tà nói xong liền liếc nhìn Tiểu Ca, vết thương sau lưng y đã lành lại, sắc mặt cũng tốt hơn trước nhiều.

“Cậu…” Diệp Phi vốn định để Tiểu Ca cũng xuống, nhưng Ngô Tà kiên quyết.

Cuối cùng, cậu tự mình đi xuống cầu thang.

Vừa mới xuống dưới, hồn thể của cung nữ đã dung hợp xong.

Cuối cùng, cô ta đốt cháy hồn phách của chính mình.

Diệp Phi và Tiểu Ca ngẩn người, tình huống gì đây?

Cố gắng dung hợp lại chỉ để tự đốt cháy mình lần nữa à?

Đây là tình huống gì vậy?

Cư dân mạng cũng bị thao tác này làm cho ngơ ngác.

"Tình hình là cách châm lửa của đại lão không đúng à?

Cho nên bây giờ là tự mình châm lại?" "Không phải, lửa của đại lão màu vàng kim, nhưng lửa ở đây sao lại màu đen, mà mặt của cung nữ này sao cũng đen đi vậy?" "Chẳng lẽ là bị tức giận?

Tức giận vì đại lão đã hủy diệt đám binh sĩ đó?

Hay là tức giận vì đại lão không nên châm lửa, hay là vì châm quá sớm?" "Lầu trên, ông uống nhầm thuốc à?

Ông nói linh tinh cái gì vậy?

Rõ ràng là khác với những gì đại lão thấy." "Mọi người nhìn kìa, trên không trung phía trên nữ quỷ có một đám mây đen, đó là cái quái gì vậy?" "Đúng thế, còn ngày càng lớn nữa." Diệp Phi nhìn đám hắc khí phía trên, không khỏi nghiêm mặt.

"Ngươi lại đốt cháy hồn phách của mình, chỉ để đối phó với chúng ta, có đáng không?" "Hừ, các ngươi đều đáng chết, phá hoại đồ Hầu gia tặng ta, thì phải chết, các ngươi cũng phải đi cùng ta, cùng chết đi." Lời vừa dứt, thân thể cung nữ đã cháy rụi.

Trên đầu lơ lửng một đám mây đen.

"Cẩn thận." Tiểu Ca đột ngột nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao đâm tới.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao đâm hụt, cả người y lao về phía trước.

Trong mắt y đầy vẻ kinh ngạc.

Một luồng khí đen xông vào mũi Diệp Phi.

Diệp Phi nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

“Diệp Phi.” Tiểu Ca vội vàng chạy tới, dùng máu Kỳ Lân để đẩy lùi nó.

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi ngã xuống đất, lòng nóng như lửa đốt.

“Không đúng, thao tác này không đúng, đại lão sao vậy?

Sao không né?” “Đúng vậy, chúng ta còn thấy được đám khí đen đó đang đến gần, sao lại không động đậy gì cả.” “Các cậu có cảm thấy đây là cố ý không, đại lão cố ý làm vậy.” “Cái này tôi tin, nhưng tại sao đại lão lại làm vậy?” “Tôi đang nghĩ là, khi nào đại lão sẽ tỉnh lại.” “Tôi cũng nghĩ vậy.” Ngô Tà và Triệu đội nhìn cảnh tượng trên livestream, đột nhiên hiểu ra tại sao Diệp Phi lại bảo cậu xuống.

Thực ra hắn đã biết trước chuyện này.

“Anh Ngô, anh Diệp có sao không?” Triệu đội nhìn Diệp Phi bất động, lòng không khỏi lo lắng.

“Sẽ không sao đâu, bản lĩnh của anh Diệp cậu cũng biết mà.” Ngô Tà miệng nói vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ thế.

Cậu muốn đi lên, nhưng thấy Tiểu Ca đang dùng máu che chắn cho Diệp Phi.

Lỡ như đi lên, chẳng phải sẽ gây thêm phiền phức cho Tiểu Ca sao.

Bây giờ đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trong đầu Diệp Phi hiện ra một cảnh tượng.

Một người đàn ông mặc y phục sang trọng đang ngồi trên ghế uống trà.

Phía dưới có một tỳ nữ đang quỳ, khóc nức nở, trông vô cùng oan ức.

“Hầu gia, nô tỳ biết sai rồi, xin ngài đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa.” Cung nữ quỳ trên đất, vẻ mặt tủi thân.

Hầu gia đặt chén trà xuống, sắc mặt âm trầm khó coi.

Ông ta sa sầm mặt, nhưng không biết đang nghĩ gì.

“Ngươi rõ ràng biết cơ thể nàng ấy yếu ớt, vậy mà còn dám đổi thuốc, ngươi thật to gan.” Hầu gia đập mạnh xuống bàn.

Cung nữ che mặt khóc, cuối cùng lắc đầu bất lực.

Chương 365

"Hầu gia, nô tỳ vô tội, nô tỳ thật sự vô tội, nô tỳ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, là hạ nhân đưa thuốc cho nô tỳ, nô tỳ liền đưa cho phu nhân." Nước mắt cung nữ đầy bi thương.

Hầu gia nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, bảo cô ta đứng dậy.

"Ra ngoài đi." Hầu gia bình tĩnh ngồi xuống ghế, phất tay.

Diệp Phi đứng bên cạnh tỳ nữ, tỳ nữ xuyên qua cơ thể Diệp Phi.

Hắn chợt hiểu ra, đây là ký ức của cung nữ sao?

Hầu gia nhìn bóng lưng tỳ nữ biến mất, liền ném chén trà trong tay đi.

Sau đó, đạo sĩ lúc trước đi ra từ cửa hông, vẻ mặt vẫn đầy khó xử.

"Nàng ấy sao rồi?" Hầu gia nhìn đạo sĩ, vội vàng đứng dậy hỏi.

"Chuẩn bị hậu sự đi.

Thật ra, ngài đã sớm biết rồi, không phải sao?

Bây giờ chỉ là vấn đề thời gian, Hầu gia, ngài vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng đi." Đạo sĩ khó xử giải thích.

Diệp Phi nhìn Hầu gia ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy khó xử.

Cuối cùng, cảnh tượng thay đổi.

Hầu gia đang nhìn tỳ nữ đó với ánh mắt đầy thâm tình.

"Ngươi uống hết chén trà này đi, uống xong ta sẽ cho ngươi mọi thứ ngươi muốn, chỉ cần có thể chăm sóc tốt cho nàng ấy, đợi nàng ấy chết đi sẽ cho ngươi vị trí phu nhân." Hầu gia nhìn tỳ nữ, nhỏ giọng

giải thích.

“Hầu gia, có lời này của ngài, nô tỳ làm gì cũng cam lòng.” Mặt tỳ nữ rạng rỡ, đừng nói là uống trà, dù là thuốc độc cô ta cũng sẽ uống cạn.

Cô ta uống cạn chén trà trong tay.

Vừa uống xong, độc tính đã phát tác.

“Hầu gia, tại sao?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?” Tỳ nữ trong lòng đầy khó hiểu, ôm bụng lăn lộn.

“Ngươi và nàng ấy không thể so sánh, không ai có thể so sánh được.

Sự tồn tại của ngươi chỉ là vì nàng ấy, ta muốn sau khi ngươi chết, sẽ mãi mãi bảo vệ lăng mộ cho nàng, không cho phép ai xâm phạm.” Tình cảm sâu đậm của Hầu gia đã biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng vô hạn.

“Tại sao?

Nàng ấy căn bản không thích ngài, tại sao ngài vẫn chấp mê bất ngộ như vậy, tại sao?” Vẻ mặt tỳ nữ rất đau đớn.

“Ta cũng không thích ngươi, không phải ngươi vẫn cứ bám riết không buông sao?

Nếu không phải cha ngươi trước khi chết bắt ta phải đối xử tốt với ngươi, ngươi đã sớm bị ta đuổi đi rồi, sao còn có thể ở đây?” “Ngươi phải nhớ, ngươi phải bảo vệ nàng ấy, mãi mãi bảo vệ nàng ấy, sự tồn tại của ngươi là vì nàng ấy.” Giọng Hầu gia như một lời nguyền văng vẳng bên tai tỳ nữ.

“Hận ngài, ta hận ngài, ta hận ngài vì nàng ta mà không tiếc từ bỏ

lời thề với cha ta.

Ta cam tâm làm nô làm tỳ hầu hạ ngài, vậy mà ngài lại vì nàng ta mà từ bỏ ta?

Ta có điểm nào không bằng nàng ta?

Chỉ là một khuôn mặt xinh đẹp mà thôi." Tỳ nữ siết chặt tay thành nắm đấm.

"Ngươi và nàng ấy mãi mãi không thể so sánh, cho dù ngươi bắt chước dáng vẻ của nàng ấy, bất kể là khuôn mặt hay khí chất, đều không thể so sánh.

Bản Hầu gia chính là thích khuôn mặt của nàng ấy, điểm này, ngươi mãi mãi cũng không bằng." Lời Hầu gia vừa dứt, tỳ nữ còn muốn nói gì đó, nhưng đã không còn hơi thở, dần dần cứng lại.

Diệp Phi trơ mắt nhìn hồn phách của tỳ nữ bị thu lại, cuối cùng bị luyện hóa.

Tình yêu thật sự có thể thay đổi tâm tính của rất nhiều người.

Đúng lúc này.

"Diệp Phi, tỉnh lại, Diệp Phi, tỉnh lại." Giọng Tiểu Ca từ xa vọng lại, truyền đến bên tai Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, kịch cũng xem xong rồi, cũng nên đi thôi.

Hắn lẩm bẩm trong miệng.

Đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra.

Thanh Tâm Chú của Phật gia quả nhiên có hiệu quả.

Đám hắc khí xông vào trước đó giờ đây đã thoát ra khỏi cơ thể hắn.

Hắn bình tĩnh đứng dưới đám mây đen.

“Cậu nên đi rồi.” Diệp Phi thấy sắc mặt Tiểu Ca không tốt lắm, không cần nghĩ cũng biết là bị thương rồi.

Cuối cùng, hắn lấy ra phượng hoàng lửa từ thắt lưng, hỏa lực còn lớn hơn trước.

“Đừng, đừng…” Tỳ nữ thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

Cuối cùng, hồn phách chia làm bốn, lao về bốn hướng.

“Muốn chạy à?” Diệp Phi cười lạnh, miệng vẫn đang niệm chú ngữ, liền thấy bóng dáng phượng hoàng lửa cũng chia ra, lao về phía những đám mây đen lúc trước.

Một trong những đám mây đen nhỏ nhìn thấy Ngô Tà và các giáo sư, liền lao tới với tốc độ cực nhanh.

Hắc khí rơi xuống người ba người họ.

Ba đám mây đen còn lại bị thiêu rụi sạch sẽ.

Nhưng con phượng hoàng lửa đuổi theo đám mây đen kia lại lượn lờ giữa không trung.

Đối phó tà ma thì được, nhưng con người thì không, như vậy sẽ làm hại họ.

Nó không thể làm vậy.

Cuối cùng, nghe thấy tiếng phượng hoàng hót một tiếng, nó quay về với con phượng hoàng bên cạnh Diệp Phi.

Bốn con cũng quay trở lại miếng ngọc bội, rơi vào tay Diệp Phi.

Tiểu Ca và Diệp Phi nhảy từ gác lầu xuống, liền thấy mặt của các giáo sư và Ngô Tà đều bị hắc khí bao phủ, không khỏi lo lắng.

“Ngươi động thủ đi, chỉ cần ta bị diệt, ba người này sẽ phải chôn cùng ta, các ngươi nỡ sao?” Giọng cung nữ rất đắc ý đáp lại.

“Cô thật đáng thương, vì một câu nói của Hầu gia mà hận bao nhiêu năm, cuối cùng lại rơi vào kết cục hồn phách không toàn vẹn, rốt cuộc ai đáng thương hơn?” Diệp Phi sắc mặt nghiêm trọng, giọng điệu cố tỏ ra thản nhiên.

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Cung nữ tức giận chất vấn.

“Hầu gia cố ý lợi dụng lòng đố kỵ của cô, cố ý nói những lời đó trước khi cô chết, ai ngờ cô lại ngu ngốc tin thật, đây đều là cô tự làm tự chịu.” “Cô đố kỵ với Bao Tự, biết rõ Hầu gia lợi dụng mình, cô vẫn tin, vẫn hoàn thành nhiệm vụ ông ta giao cho, cô có phải rất ngốc không.” Diệp Phi không hề để ý đến Ngô Tà và các giáo sư, tiếp tục kích động.

Sắc mặt ba người họ càng thêm u ám.

Diệp Phi trong lòng cũng rất lo lắng, nhưng không thể không làm vậy, phải nhanh chóng ép nó ra ngoài, nếu không họ sẽ gặp nguy hiểm.

“Ta cần oán hồn đố kỵ.” Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi cần cái này làm gì?” Diệp Phi nghi ngờ trong lòng.

“Ta bị loại tà ma này xâm nhập nhiều năm, trong lò đỉnh cần loại thứ này để sửa chữa một chút, vừa hay trên người nữ quỷ này có thứ ta cần.” Giọng Thần Mộc Đỉnh lạnh nhạt giải thích.

“Ừm.” Diệp Phi nghe vậy, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Hắn đang tính toán làm sao để lôi đám mây đen này ra.

“Đây là hắc khí, trong lò đỉnh của ta còn một ít mùi vị, ngươi lấy đi, có mùi vị này nó sẽ ra ngoài.” Thần Mộc Đỉnh ngưng tụ hắc khí trên đầu ngón tay Diệp Phi.

Diệp Phi cảm nhận rõ một luồng khí lạnh trên ngón tay.

Tiểu Ca thấy Ngô Tà đang nằm trên đất, lòng lập tức thắt lại.

Y muốn qua xem, nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

“Tiểu Ca, cậu đừng đến gần.” Diệp Phi đưa tay ra ngăn cản y.

Cuối cùng, hắn đi đến bên cạnh Ngô Tà và các giáo sư, dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dưới mũi họ.

Liền thấy hắc khí từ trên mặt họ bay ra.

Ngay lúc nó định bay lên, một bàn tay lớn xuất hiện từ trán Diệp Phi, hút lấy luồng hắc khí đó vào trong.

Chương 366

Cư dân mạng bị cảnh này làm cho ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy?

Lúc trước không phải hắc khí ép vào người đại lão sao?

Sao giờ lại là đại lão ép nó vào người mình?” “Cái này… có sao không nhỉ?

Có lẽ là có tác dụng gì đó.” “Nhưng bàn tay lớn xuất hiện trên trán đại lão là sao vậy?

Từ đâu ra thế?” “Ặc… cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai đây, lát nữa đại lão giải thích là biết.” “Haha, bàn tay đó làm tôi sợ thật, có phải là Thần Mộc Đỉnh không?” “Rất có thể, lúc trước Thần Mộc Đỉnh ở trong đầu đại lão mà.” Triệu đội và Tiểu Ca thấy vậy, trong lòng chấn động.

“Anh Diệp, vừa rồi là cái gì vậy?” Triệu đội vẫn tò mò hỏi.

“Cái gì là cái gì?

Là do tỳ nữ kia giở trò, mọi người đừng để ý.” Diệp Phi không muốn giải thích nhiều.

Trong đầu hắn hiện ra Thần Mộc Đỉnh, xung quanh đang bị hắc khí bao vây.

Còn có tiếng kêu thảm thiết của tỳ nữ, cuối cùng biến mất.

“Ta cần một ít đất, và cả Tam Muội Chân Hỏa của ngươi để luyện hóa nó, ngươi phải nhanh lên, nếu không bạn của ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Giọng Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

Tiểu Ca và Triệu đội thấy hắc khí đã biến mất, liền đi đến bên cạnh Ngô Tà và các giáo sư.

“Ngô Tà, Ngô Tà?

Tỉnh lại.” Dù Tiểu Ca gọi thế nào, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bên các giáo sư cũng vậy.

“Giáo sư, tỉnh lại đi, giáo sư.” Triệu đội và lính đánh thuê vội vàng gọi giáo sư, nhưng họ không tỉnh, cũng không trả lời, mí mắt cũng không động đậy.

“Anh Diệp, chuyện gì vậy?” Triệu đội lo lắng hỏi.

“Mọi người đừng động vào họ, lát nữa sẽ ổn thôi.” Diệp Phi đang tìm kiếm, muốn tìm đất trên mặt đất.

Thấy một ít đất nhỏ ở góc tường, Diệp Phi trong lòng do dự.

Đã ăn bao nhiêu thứ ngon, bây giờ lại phải ăn đất sao?

Nhưng nghĩ đến Ngô Tà và các giáo sư đang nằm trên đất, cuối cùng hắn cắn răng quyết định, cho đất vào miệng.

Khi đất vào miệng, hắn còn tưởng sẽ ngửi thấy mùi tanh của đất.

Ai ngờ lại không có mùi vị gì cả.

Cuối cùng, hắn vận hành Tam Muội Chân Hỏa trên người, truyền đến Thần Mộc Đỉnh.

Liền thấy dưới đáy Thần Mộc Đỉnh xuất hiện ngọn lửa, bên trên còn có khói trắng bốc lên.

Một mùi thuốc thoang thoảng tỏa ra từ người hắn, cả không gian lập tức bị mùi thuốc bao phủ.

Triệu đội và Tiểu Ca hít hít mũi, ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng.

“Đây là mùi thuốc?

Sao lại có mùi thuốc?” “Hình như là từ người anh Diệp phát ra.”

“Chuyện gì vậy?” Lính đánh thuê nhỏ giọng bàn tán.

Triệu đội quay lại nhìn đám anh em phía sau, ánh mắt lập tức nghiêm lại.

Đám anh em phía sau liền im bặt, không dám nói thêm câu nào.

Tiểu Ca và Triệu đội thấy Diệp Phi đang đứng một bên, không hề động đậy.

Năm phút sau.

Diệp Phi thấy rõ nắp của Thần Mộc Đỉnh đã mở ra.

Bên trong có ba viên đan dược, từ từ bay lên.

Diệp Phi mở miệng, ba viên đan dược liền xuất hiện từ miệng hắn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, như vậy cũng tốt, không cần mình phải canh lửa, trực tiếp tự ra, thật là tiện lợi.

Thật thú vị.

Cuối cùng, hắn cầm ba viên đan dược, đút vào miệng ba người.

“Cần đợi một lát mới tỉnh lại, lát nữa cơ thể họ sẽ rất yếu, mọi người đừng động vào họ, tôi nấu chút đồ bồi bổ là được.” Diệp Phi nói xong, liền chuẩn bị nhóm lửa nấu ăn.

Một lát sau, mùi thức ăn đã tỏa ra.

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà nằm trên đất, hơi thở đều đặn, như đang ngủ.

Nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại.

“Cậu học luyện đan từ khi nào?” Tiểu Ca nhìn Diệp Phi nấu ăn, nhỏ giọng hỏi.

“Ừm, là Thần Mộc Đỉnh dạy tôi.” Diệp Phi cũng không giấu giếm,

bắt đầu xào rau, giọng điệu lạnh nhạt.

“Cậu làm vậy rất nguy hiểm, sau này phải cẩn thận.” Tiểu Ca vẫn tốt bụng nhắc nhở.

“Ừm, tôi biết.” Diệp Phi trong lòng rất cảm kích lời nhắc nhở của y, nhưng động tác trên tay không hề chậm lại.

Hắn nhanh chóng nấu chín thức ăn.

Cuối cùng, Diệp Phi còn múc cho Tiểu Ca một bát canh thịt.

“Cậu thử xem mùi vị thế nào?” Diệp Phi nói, rồi lại múc cho Triệu đội và những người khác mỗi người một bát, đợi Ngô Tà và mọi người cùng tỉnh lại để ăn.

Sự chú ý của cư dân mạng đều đổ dồn vào việc Diệp Phi biết luyện đan.

“Vãi chưởng, đan dược kìa, đây không phải là thứ chỉ có trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình sao?

Tình huống gì đây?” “Câu hỏi này hay đấy, tôi cũng không biết, nhưng tôi biết bây giờ đại lão đã rất bá đạo rồi, còn biết dùng Thần Mộc Đỉnh để luyện đan nữa.” “Mọi người nói xem đan dược của đại lão có bán ra ngoài không?

Tôi muốn mua có được không?” “Ông muốn đan dược làm gì?

Trường sinh bất lão à?” “Đương nhiên không phải, tôi muốn giống như đại lão, ngầu lòi, kỹ năng gì cũng học được là được rồi.” “Haha, bản lĩnh của đại lão không phải ai cũng học được đâu, các ông đừng nghĩ nữa, đây là chuyện không thể cầu được.” “Tôi thấy đại lão sẽ nói, sinh tử luân hồi là quy luật của con người, chắc chắn sẽ nói như vậy.

Hơn nữa, đan dược đại lão luyện ra đều là để cứu người, sẽ

không thỏa mãn tư dục của các ông đâu.” “Đúng vậy, đại lão là người chính trực.” Bình luận của cư dân mạng lúc này cứ bay qua bay lại trên màn hình.

Phương giáo sư và Hắc lão lúc này đang ngồi xem.

Thấy sự giác ngộ của cư dân mạng, họ rất hài lòng gật đầu.

Phải nói, sự giác ngộ này rất tốt.

“Hắc lão, thứ này thật sự quá chói mắt, chuyện tôi lo lắng vẫn sẽ xảy ra thôi, ông xem, không phải đã xuất hiện rồi sao?” Phương giáo sư trong lòng vẫn không yên tâm.

“Ai… bây giờ cả Đại Việt đều biết cậu ta biết luyện đan, e là sau này phiền phức không dứt.” Hắc lão cũng lo lắng như vậy.

Trước đây nghĩ bản lĩnh của Diệp Phi còn không cần lo lắng, nhưng sau này… “Hắc lão, bây giờ phải làm sao?” Phương giáo sư trong lòng không muốn Diệp Phi xảy ra chuyện, dù sao lịch sử Đại Việt sau này vẫn cần Diệp Phi giúp đỡ.

Bây giờ lịch sử Đại Việt đã được đẩy lùi về mấy nghìn năm trước.

Có thể nói Diệp Phi công lao to lớn, tuyệt đối không thể để cậu ta xảy ra chuyện.

Nhưng trong lòng lại có một vấn đề khác.

“Ông phải tin vào bản lĩnh của Diệp Phi, với bản lĩnh như vậy, có thể chơi cho bọn trộm mộ xoay như chong chóng, còn có gì có thể uy hiếp được cậu ta chứ?” “Chúng ta đừng lo lắng quá nhiều, chúng ta cũng phải cố gắng hết sức để bảo vệ Diệp Phi này.” “Cứ bắt đầu từ giáo sư Sa Mục Da này đi.” Hắc lão nhìn điện thoại của trợ lý, khóe miệng nhếch lên.

“Ông định làm gì?

Chắc giờ đã đến dưới lầu rồi.” Phương giáo sư nhìn điện thoại trước mặt, nhíu mày thấp giọng.

“Đi thôi, bộ xương già này của tôi vẫn còn chút tác dụng, tôi xem ai dám đưa cậu ta đi, hoặc là đưa Thần Mộc Đỉnh đi.” Hắc lão đứng dậy đi xuống lầu đón giáo sư Sa Mục Da.

Phía sau Sa Mục Da có một trợ lý, thấy Hắc lão xuống, trên mặt vẫn giữ nụ cười.

“Hắc lão, thật lâu không gặp.” Sa Mục Da còn cố ý cười một tiếng.

“Giáo sư Sa Mục Da, lâu rồi không gặp, đi đường xa chắc mệt rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Hắc lão sao lại không biết ý đồ của ông ta.

Nhưng ông cứ không nhắc đến chuyện của Diệp Phi.

“Không cần đâu, tôi đến đây để thương lượng với ông về chuyện của Diệp Phi, thời gian của tôi cũng không nhiều, cứ nói thẳng đi.” Sa Mục Da cười nhẹ, không đợi Hắc lão nói, đã chủ động đi lên lầu.

Chương 367

Hắc lão thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ bảo trợ lý sắp xếp đồ đạc trước, rồi cùng đi lên lầu.

Trong văn phòng.

“Hắc lão, ý của tôi ông nên biết, lần này đến, là để xem Thần Mộc Đỉnh đó, còn có Diệp Phi, tôi cũng muốn đưa cả hai ra nước ngoài.” Sa Mục Da cũng không vòng vo.

“Giáo sư, nguyện vọng này của ông có lẽ sẽ phải thất vọng rồi, Thần Mộc Đỉnh bây giờ đã nhận chủ, ông muốn lấy đi chắc chắn là không được.

Còn Diệp Phi, ông cũng phải hỏi ý kiến cậu ta.” “Chuyện này không phải tôi có thể quyết định.” Hắc lão dùng bốn lạng bạt ngàn cân, đẩy quyền quyết định cho Diệp Phi.

Ông muốn đưa đi, được thôi, vậy thì hỏi Diệp Phi đi, dù sao bây giờ Diệp Phi cũng không có ở đây.

Cho dù có ở đây, Diệp Phi cũng sẽ không dễ dàng đi cùng các ông đâu.

Chẳng qua là tự tìm khổ.

“Ồ?

Vậy là Diệp Phi đã ra ngoài rồi à?” Sa Mục Da vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, như không quan tâm.

“Chưa, tạm thời vẫn chưa ra ngoài.” Hắc lão không nói chuyện Diệp Phi đã luyện ra đan dược.

“Vậy thì bảo cậu ta, bảo cậu ta ra ngoài ngay bây giờ, đợi tôi nói

chuyện xong rồi quay lại, việc này Hắc lão có giúp không?" Giáo sư Sa Mục Da cười nhẹ giải thích.

Phương giáo sư ở bên cạnh tức giận không nhẹ.

Đây là có ý gì?

Họ đang ở trong mộ, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của ông mà bắt Diệp Phi quay lại.

Dù là giáo sư cũng không thể làm vậy, đây không phải là bắt nạt người khác sao?

Tổ chức liên hợp quốc tế thì ghê gớm lắm à?

"Giáo sư Sa Mục Da, yêu cầu này của ông tôi thật sự không thể đáp ứng, bây giờ Diệp Phi đang cùng các giáo sư xuống mộ, căn bản không thể quay lại." "Đây là lịch sử của Đại Việt, không thể tùy tiện quay lại, hơn nữa bên trong nguy hiểm trùng trùng, nếu không có Diệp Phi, Tiền giáo sư và Quách giáo sư cũng sẽ gặp nguy hiểm, yêu cầu này tôi không thể đáp ứng ông." Hắc lão nhìn giáo sư trước mặt, không cần suy nghĩ đã từ chối.

"Ông đang chống lại tổ chức liên hợp quốc tế sao?" Sắc mặt giáo sư Sa Mục Da cũng âm trầm xuống.

"Giáo sư, ông đang làm khó tôi, Diệp Phi là công thần của Đại Việt chúng tôi.

Hơn nữa, Thần Mộc Đỉnh cũng là của Đại Việt, dù có nghiên cứu cũng là chuyện của Đại Việt chúng tôi." "Có liên quan gì đến tổ chức liên hợp quốc tế?" Trong mắt Hắc lão lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Hắc lão, ông đừng quên, trình độ khoa học kỹ thuật của Đại Việt các ông so với quốc tế vẫn còn kém xa, ông chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Lịch sử Đại Việt các ông phục chế văn vật, không có tổ chức quốc

tế chúng tôi, các ông nghiên cứu ra được cái gì?" "Chuyện này tôi là vì quan hệ giữa Phương giáo sư và Diệp Phi không tệ nên mới đến đây tìm ông, nếu không tôi trực tiếp tìm đến lãnh đạo cấp cao, ông có chỗ để từ chối sao?" Lời của Sa Mục Da làm sắc mặt Hắc lão không tốt lắm.

"Haha, giáo sư Sa Mục Da, bây giờ chúng tôi có Diệp Phi, cũng không cần kỹ thuật phục chế của tổ chức quốc tế các ông để xác định văn vật ở đây." "Ông cứ đi tìm lãnh đạo cấp cao đi, tôi không sợ chiêu này của ông.

Thần Mộc Đỉnh là của Đại Việt, Diệp Phi cũng là người Đại Việt, họ sẽ không dễ dàng rời khỏi Đại Việt." "Dù là bản thân Diệp Phi cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của ông." Cả đời Hắc lão ghét nhất là bị uy hiếp, bây giờ lão già này lại dám uy hiếp họ.

Đây là tìm chết sao?

Giáo sư Sa Mục Da sững sờ, không ngờ Hắc lão này lại không nể mặt ông ta chút nào.

Cuối cùng, ông ta cười lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi.

"Hắc lão, chúng ta cứ thử xem, xem tôi có thể đưa Diệp Phi đi được không." Sa Mục Da đứng ở cửa, quay lại nhìn Hắc lão.

"Giáo sư, tôi không cần thử, ông chắc chắn không đưa được Diệp Phi đi, điểm này không cần nghi ngờ." Hắc lão cười khẩy, giọng điệu rất chắc chắn.

Sa Mục Da cuối cùng hừ lạnh một tiếng, rồi quay người rời đi, đóng sầm cửa lại để trút giận.

"Giáo sư, ông đối đầu với giáo sư Sa Mục Da như vậy, thật sự ổn không?

Bảo vệ Diệp Phi như vậy, có phải cũng không thích hợp lắm

không?" Phương giáo sư trong lòng vẫn không yên tâm.

"Bản lĩnh của Diệp Phi ông cũng biết, nhân tài như vậy nhất định phải giữ lại ở Đại Việt.

Chỉ là trước đây Lý giáo sư cũng từng mời cậu ta, Diệp Phi này không phải là người ham danh lợi." "Tôi tự nhiên không lo Diệp Phi sẽ đi cùng Sa Mục Da, nhưng tôi lo ông ta sẽ gây phiền phức." Hắc lão không lo Sa Mục Da sẽ ra tay công khai, chỉ lo ông ta sẽ giở trò sau lưng.

"Diệp Phi này thật có bản lĩnh, hai giáo sư tranh giành nhau." Phương giáo sư cười khổ bất đắc dĩ.

"Nói chính xác là hai quốc gia, Diệp Phi là người Đại Việt, điểm này không cần nghi ngờ." "Về phần Diệp Phi có đồng ý không, tôi cũng không chắc lắm, vừa rồi tôi cũng chỉ là hư trương thanh thế thôi." Trong mắt Hắc lão lóe lên một tia lo lắng, đáy mắt đầy lo âu.

Chủ yếu là tâm tình của Diệp Phi, ông thật sự không nắm chắc được.

Nếu Diệp Phi muốn đến tổ chức liên hợp quốc tế, thì phải làm sao?

Càng nghĩ, trong lòng càng không có tự tin.

"Tôi tin Diệp Phi, sẽ không dễ dàng đồng ý đâu, giáo sư Sa Mục Da này cũng chưa chắc đã được toại nguyện." Phương giáo sư đã từng hợp tác với Diệp Phi, Diệp Phi này trước hết không phải là người ham danh lợi.

Hơn nữa, cậu ta cũng rất tôn trọng văn hóa cổ đại, sẽ không bán đứng đất nước của mình.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đang ngồi trên đất, thỉnh thoảng nói chuyện với Tiểu Ca.

"Khi nào họ sẽ tỉnh?" Tiểu Ca nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, lạnh nhạt hỏi.

"Còn mấy phút nữa là được rồi." Diệp Phi lấy đồ trong nồi ra, bên trong là canh đã được hâm nóng.

Ngô Tà và các giáo sư từ từ tỉnh lại, cảm thấy đầu óc hơi choáng.

Cả người đều lảo đảo, mở mắt ra cũng thấy mọi thứ mờ mờ, cảm giác như trời đất đang chao đảo.

"Tôi sao vậy?" Tiền Tinh Vân ngồi dậy, thấy Triệu đội đang ở bên cạnh, nhìn ông với ánh mắt lo lắng, trong lòng không hiểu.

"Giáo sư, ngài…" Triệu đội kể lại sự việc, rồi vội vàng đưa cho ông bát canh Diệp Phi nấu.

Sau khi Tiền Tinh Vân uống xong, cảm thấy đầu óc đã không còn choáng váng nữa, cả người cũng có sức lực trở lại.

"Tiểu Ca, anh Diệp." Ngô Tà ngồi dậy, đi đến bên cạnh Diệp Phi, sắc mặt khá nghiêm trọng.

"Cậu đã thấy gì rồi?" Diệp Phi quay đầu nhìn Ngô Tà, giọng điệu rất chắc chắn.

"Toàn bộ quá trình của tỳ nữ đó và Hầu gia.

Tỳ nữ này thật thú vị, hận không thể kể hết mọi uất ức cho tất cả mọi người nghe vậy." Ngô Tà có chút không hiểu, chuyện này thật thú vị.

Chẳng trách Hầu gia không thích cô ta, tính cách này ai mà thích được?

Mình không vui thì cũng muốn người khác không vui, đây không phải là bị bệnh sao?

Còn là loại mơ mộng, cậy cha mình có ơn với Hầu gia mà làm càn.

Người phụ nữ này, phải nói, lợi dụng cũng thật dễ dàng.

"Chính vì tính cách như vậy mới bị lợi dụng." Diệp Phi gật đầu.

Chính tính cách này mới bị lợi dụng hết lần này đến lần khác.

Cố chấp tin rằng mình sẽ có được sự sủng ái của Hầu gia.

Sự cố chấp này sẽ bị coi là thiên kiến, cuối cùng trở thành chấp niệm, rồi đi vào con đường sai lầm.

"Nếu mọi người đã không sao rồi, chúng ta đi tiếp thôi, nhưng lối ra ở đâu?" Triệu đội thấy sắc mặt các giáo sư đã hồi phục, liền thúc giục rời đi.

"Lối vào ở trên lầu." Diệp Phi đưa tay chỉ lên trên.

Hắn đã chú ý từ trước, trên miệng của tỳ nữ có một cái nút.

Đó hẳn là lối vào.

Diệp Phi trong lòng ngổn ngang trăm mối, vì một người phụ nữ, Hầu gia thật là khổ tâm.

Nhưng ban đầu ông ta đã nghĩ thế nào?

Sao lại có thể nghĩ đến việc đề cử Hầu gia này, đây không phải là tự tìm ngược sao?

Không đúng, tại sao lại nghĩ như vậy.

Mọi người thu dọn xong, cùng nhau đi lên lầu.

Diệp Phi đi đến trước mặt tỳ nữ.

Vẻ hung thần ác sát lúc trước đã biến mất, chỉ còn lại nỗi buồn man mác.

Trong tay tỳ nữ cầm một viên minh châu, viên minh châu này không giống như được khắc lên, mà là được khảm vào, chỉ là hiệu

ứng thị giác khác biệt.

Chương 368

Diệp Phi nhẹ nhàng xoay viên minh châu, liền thấy sau lưng tỳ nữ xuất hiện một cánh cửa.

Hắn có chút kinh ngạc.

Hầu gia này cũng thật biết nắm bắt tâm lý của họ.

Bình thường gặp phải tỳ nữ quỷ như vậy, ai còn dám đến gần bức họa này.

Nhìn thôi đã thấy sợ rồi.

Người phụ nữ này để lại ấn tượng không mấy thiện cảm.

Cả đoàn người bước vào trong hầm tối.

Bình luận của cư dân mạng phủ kín cả màn hình.

“Sao tôi nghe cứ như vịt nghe sấm vậy, tỳ nữ đó đã làm gì mà khiến Hầu gia ghét cay ghét đắng thế.” “Chắc chắn là đã làm gì đó rồi.

Tôi nghe từ lời của đại lão thì cũng đoán được một số thông tin, hình như tỳ nữ này đã làm chuyện gì đó bán chủ cầu vinh, chắc là vậy.” “Biết đâu đây là một mối tình tay ba ngược tâm, Hầu gia yêu Bao Tự, rồi tỳ nữ này yêu Hầu gia, cuối cùng biến thành như vậy.” “Nếu là vậy thì tỳ nữ này thật không biết nên hình dung thế nào, có chút tham lam rồi.” “Đừng nói linh tinh nữa, tham lam hay không cũng không quan trọng, bây giờ cứ xem tiếp đi.

Mọi người có thấy không, hình như có cái gì đó bay qua.” “Cái gì bay qua vậy, tuyết rơi à?” “Không biết, trắng xóa, đây là bông gòn à?” “Xàm xí, ở đây sao lại có bông gòn?” “Trừ khi là tơ liễu.” Diệp Phi nhìn thứ đang bay trước mắt, trắng xóa, thỉnh thoảng rơi xuống người.

“Đây là bông gòn à?” Ngô Tà đưa tay ra sờ, loại bông này trông mật độ không lớn lắm, còn có chút nhẹ bẫng.

“Đây là lông tơ từ cây dương, chỉ có vào mùa hè mới có.” Tiền Tinh Vân nhặt một mẩu lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng vê.

Sao ở đây lại có thứ này?

Dù môi trường ở đây quỷ dị, cũng không có lý do gì để trồng cây dương, cũng không nên có lông tơ cây dương.

“Vẫn nên cẩn thận thì hơn, phía trước không biết có nguy hiểm gì đang chờ chúng ta.” Ngô Tà cố tỏ ra thản nhiên, nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

Trước đó tỳ nữ kia đã khiến họ trúng chiêu rồi, phía sau còn không biết là thứ gì.

Sau hai mươi phút.

Trước mắt hiện ra một khu rừng, toàn là cây dương đứng thành hàng đối diện nhau.

Trông rất lộn xộn, nhưng nhìn kỹ lại cũng không phải không có quy luật.

“Ở đây trông rất lộn xộn, nhưng trong sự lộn xộn lại có quy luật.” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào rừng cây dương một lúc lâu, cuối cùng buột miệng nói.

“Bây giờ vẫn nên giải quyết đám lông cây này đi, giờ nó ngày càng nhiều rồi.” Diệp Phi không mấy để tâm nhìn lên bầu trời.

Cứ như những bông tuyết trắng xóa đang rơi xuống người.

“Bạch Anh, sao em lại ở đây?

Ở đây nguy hiểm lắm, em đừng vào.” Một lính đánh thuê sau lưng Triệu đội đột nhiên lên tiếng, giọng rất lớn.

“Em đừng vào, nguy hiểm lắm.” Triệu đội thấy người anh em của mình sắp bước chân đuổi theo, vội vàng ra tay ngăn lại.

“Hắc Hạc, cậu làm gì vậy?” Triệu đội giận dữ nhìn người anh em của mình.

Lại dám công khai chống lại mệnh lệnh của anh ta, trước khi có lệnh, không được tùy tiện đi lại, mọi việc phải lấy bảo vệ giáo sư làm đầu.

“Triệu đội, là Bạch Anh, là Bạch Anh, Bạch Anh vào trong rồi, ở đây nguy hiểm lắm, không thể tùy tiện vào được đâu.” Hắc Hạc nói rồi định đi vào.

“Bạch Anh đã chết rồi, cậu vào làm gì?

Cậu nói linh tinh cái gì vậy?

Sao ở đây lại có Bạch Anh?” Triệu đội bị tức không nhẹ, nhìn bộ dạng của Hắc Hạc, thật muốn đấm cho cậu ta một cú.

“Bạch Liên, sao cậu cũng ở đây?

Cậu không thấy Triệu đội đang tức giận sao?

Cậu đừng vào.” Một lính đánh thuê khác bên cạnh lúc này cũng chuẩn bị đi vào, kéo đồng đội của mình lại.

Người tên Bạch Liên lúc này đang đứng một bên.

“Hắc Phi, cậu thấy ai vậy?

Tôi ở đây mà, tôi vào khi nào?” Lính đánh thuê trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Tình hình này không đúng, sao lại thấy người không nên thấy.

Trong lòng mọi người nảy sinh một nỗi sợ hãi.

Không đợi Triệu đội nói, liền thấy thân pháp quỷ dị của Diệp Phi

đã đứng trước mặt mọi người.

Sau đó, một cú chém tay, hắn đánh ngất hai lính đánh thuê định đi vào.

"Lông tơ từ cây này có vấn đề, mọi người lùi về sau ngồi đi, đừng đi lung tung." Lời của Diệp Phi, lính đánh thuê vẫn sẽ nghe.

Lúc Triệu đội đi, còn gọi cả giáo sư đi cùng.

Cư dân mạng thấy cảnh này.

"Mẹ nó, thời buổi này, lông cây cũng có vấn đề rồi à?" "Còn không phải sao, sau này tôi nhìn thấy lông cây này cũng thấy ám ảnh." "May mà có đại lão ở đó, nếu không ai mà nghĩ được lông cây này có vấn đề.

Tôi thật tò mò, bên trong rốt cuộc là cái gì?" "Ông muốn biết thì đi thử xem, biết đâu lại anh dũng hy sinh." "Mẹ nó, không biết nói chuyện à, tôi chỉ nói là tôi tò mò thôi, chứ có nói tôi muốn vào đâu." "Lát nữa là biết thôi, biết đâu đại lão sẽ dẫn chúng ta đi chứng kiến." "Mọi người nhìn kìa, lông cây ở đây hình như ít đi nhiều rồi, so với lúc trước ít hơn hẳn." Cư dân mạng quan sát rất kỹ, nhưng bây giờ Diệp Phi không có thời gian để ý đến họ.

Trong đầu Diệp Phi vang lên giọng nói của hệ thống. 【Ký chủ, có bắt đầu nhiệm vụ phụ không?】 "Nhiệm vụ phụ gì vậy?" Mắt Diệp Phi sáng lên, không chắc chắn lắm. 【Ký chủ, là nhiệm vụ tìm bảo vật.

Trong rừng có một bảo vật, xin ký chủ hãy tìm nó, có thể nhận được phần thưởng.】 【Phần thưởng nhiệm vụ phụ: Kỳ Huyễn Thuật, có thể tùy ý biến thành người hoặc vật mà bạn muốn biến thành, cũng có thể mang theo ba người cùng đi.】 Diệp Phi nghe vậy, mắt không khỏi sáng lên.

Trong lòng dâng lên niềm vui sướng tột độ, thứ này là đồ tốt đấy.

Thật là thú vị. 【Ký chủ, có chấp nhận không?】 "Chấp nhận." Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn bộ dạng của Diệp Phi, trước tiên sững sờ, rồi lại liếc nhìn nhau.

"Anh Diệp sao vậy?

Sao trông quái dị thế?

Có chuyện gì mà vui vậy?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca bên cạnh.

"Không biết." Tiểu Ca bình tĩnh lắc đầu.

"Ngô Tà, chúng ta phải vào trong." Diệp Phi hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn họ.

"Tôi cũng biết là phải vào, nhưng bây giờ chúng ta vào bằng cách nào?" Ngô Tà đương nhiên muốn vào, chỉ là bây giờ không biết vào bằng cách nào.

Còn chưa đến gần cây dương đã xuất hiện ảo giác, làm sao mà qua được.

"Chúng ta phải đợi, đợi cứu binh đến." Diệp Phi đơn giản liếc một cái, sắc mặt nghiêm trọng.

Bình thường loại thứ này sẽ không xuất hiện một mình, có mồi nhử thì phải có thợ săn.

Nhưng sao thợ săn này vẫn chưa xuất hiện?

Chẳng lẽ còn thiếu gì đó?

Trong đầu Diệp Phi lóe lên một ý nghĩ.

Bây giờ hắn đã hiểu ra.

Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh.

“Tiểu Ca, cơ thể cậu khác người thường, phiền cậu đến gần cây một chút.” Diệp Phi quyết định dùng Tiểu Ca làm người dẫn dụ.

“Này, anh quá đáng rồi đấy, tại sao lại để Tiểu Ca đứng ở đây, lông cây này sẽ gây ra ảo giác.” Ngô Tà nghe vậy, là người đầu tiên không đồng ý.

“Cây dương này được nuôi cấy bằng cổ trùng, toàn thân đều là độc dịch, thân cây và vỏ cây đều có độc.” “Lông tơ của cây cũng có vấn đề.

Lính đánh thuê và các giáo sư đều là người thường, Tiểu Ca là người thích hợp nhất.” Diệp Phi nói ra mục đích của mình.

Ngô Tà lúng túng sờ sờ mũi.

Ai bảo mình là người thường, không có huyết mạch Kỳ Lân chứ.

Cuối cùng, cậu liếc nhìn Tiểu Ca, quyết định cùng Diệp Phi đi sang một bên.

Chương 369

Khi Tiểu Ca đứng dưới gốc cây, liền thấy lông tơ của cây bắt đầu nhiều lên, còn nhiều hơn trước.

Lúc trước còn có thể nhìn thấy người, bây giờ đã không nhìn thấy nữa.

“Anh Diệp, lông cây này là sao vậy?

Sao lại như thế?” Tiền Tinh Vân đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi, với giác ngộ không hiểu thì phải hỏi, tò mò truy vấn.

“Lúc trước đã nói rồi, đây là một loại được nuôi cấy từ cổ trùng, trên người loại cổ trùng này có mùi thơm nhàn nhạt.” “Có một loài chim tên là Chức Viêm Điểu, mùi của cây dương là thứ mà Chức Viêm Điểu thích nhất, cho nên, bây giờ chúng ta cần mời cứu binh.” Giọng Diệp Phi nhàn nhạt nói.

“Nhưng có liên quan gì đến việc anh Trương đứng ở đó không?” Quách giáo sư không hiểu lắm, như vậy không phải rất nguy hiểm cho y sao?

Lỡ như giống như lính đánh thuê lúc trước, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

“Cách mà cây dương tỏa ra mùi hương chính là dựa vào lông tơ này, chỉ có như vậy mới có thể tỏa ra mùi hương.” “Mùi hương này rất nhạt, con người chúng ta không ngửi ra được, nhưng loài Chức Viêm Điểu này có thể.” “Nhưng ở dưới khu rừng, chỉ có Tiểu Ca mới không dễ bị mê hoặc, bất kể là ý chí hay định lực, đều tốt hơn lính đánh thuê rất nhiều lần.” Diệp Phi nói thật.

Điều quan trọng nhất là, những người này và Tiểu Ca không có

khả năng so sánh.

Chưa nói đến tuổi của Tiểu Ca, điều quan trọng nhất là huyết mạch này, người thường không có, ai có thể có được huyết mạch này chứ.

Vẫn là dùng Tiểu Ca đáng tin cậy hơn, ít nhất là an toàn.

Ngô Tà và các giáo sư quyết định không nói nữa.

Thôi được, họ thừa nhận, là họ đã ngốc nghếch.

Cư dân mạng nghe lời Diệp Phi, mọi người đều tò mò.

"Đột nhiên rất muốn biết, con Chức Viêm Điểu đó giải quyết khu rừng này như thế nào." "Tôi cũng vậy, rất muốn biết, nghe tên thôi đã thấy ngầu rồi, có phải sẽ trực tiếp xử lý hết đám cây này không?" "Ông nói là nhổ liễu à?

Ông để Lỗ Trí Thâm làm gì?" "Mấy người này nói chuyện một lúc là không bình thường nữa rồi." "Thôi được rồi, đừng đùa nữa, mọi người nghe kìa, hình như có tiếng chim hót." Một bình luận lóe lên.

Tất cả cư dân mạng Đại Việt lúc này đang tập trung nhìn vào màn hình.

Khoảnh khắc tiếng chim hót vang lên, lông tơ của cây đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy Tiểu Ca toàn thân phủ đầy lông tơ đứng trước cây dương.

Rồi thấy trên cây đậu một bầy chim màu đỏ, mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ, mỏ có màu vàng nhạt, toàn thân là lông vũ màu đỏ.

Đúng là như tên gọi, nhìn thoáng qua, cứ như những đốm lửa đang đậu trên ngọn cây.

Lá cây màu xanh nhạt cùng với bầy Chức Viêm Điểu màu đỏ rực,

lại tạo nên một sự hài hòa đến lạ.

"Đây chính là Chức Viêm Điểu." Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư trố mắt nhìn loài chim trước mặt, đáy mắt đầy kinh ngạc.

Loài chim có màu sắc thế này thật đúng là hiếm thấy, nếu bị nhà sinh vật học nào nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ cách mang về nghiên cứu.

"Đúng là một loài chim đẹp." Giáo sư Quách kinh ngạc thốt lên.

"Nhưng con chim này sẽ xử lý những cái cây này như thế nào?" Tiền Tinh Vân hoàn hồn, quay sang nhìn Diệp Phi.

"Nó sẽ giải quyết vấn đề từ gốc rễ." Khóe miệng Diệp Phi giật giật, nghĩ đến tính cách của loài chim này… có lẽ nó sẽ nhổ cả cây lên mất.

Đội trưởng Triệu và mấy vị giáo sư đều quay sang nhìn Diệp Phi.

Trên trán họ như hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Giải quyết vấn đề từ gốc rễ, chẳng lẽ đúng như lời cư dân mạng nói?

Nhổ liễu rủ ngược à?

Hay là nhổ cả gốc lên luôn?

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh đó thôi đã thấy vô cùng sống động rồi.

Thật không dám nghĩ.

Chức Viêm Điểu đậu trên cây, cúi đầu, thỉnh thoảng lại dùng mỏ mổ vào thân cây.

Mỗi lần nó mổ một cái là cây dương lại bị ngọn lửa nuốt chửng.

Nhìn từng cái cây bị đốt cháy, Diệp Phi và các giáo sư đều lộ vẻ

kinh ngạc.

Đây… đây là cái mỏ hay là cái bật lửa vậy?

Châm một cái là cháy ngay.

"Cây dương này không phải chứa nhiều nước sao?

Sao lại bốc cháy nhanh như vậy?" Tiền Tinh Vân đã hoàn toàn không đoán được công năng của sinh vật và thực vật ở nơi này nữa.

"Nước là dưỡng chất của cổ trùng, những ngọn lửa này sẽ giúp sấy khô nước, cuối cùng đợi côn trùng chui ra." Trong mắt Diệp Phi phản chiếu ánh lửa.

Khóe miệng hắn nhếch lên, tâm trạng quả thực tốt lên rất nhiều.

Khu rừng này có sự xuất hiện của đám Chức Viêm Điểu, chắc chắn sẽ yên ổn hơn không ít.

Ngay lúc mọi người đang nhìn cây lớn bốc cháy, từ dưới gốc cây xuất hiện một con côn trùng trong suốt như pha lê.

Nó đang chậm rãi bò về phía Diệp Phi và mọi người.

Chức Viêm Điểu chọn đúng thời cơ, vỗ cánh bay xuống, một mỏ nuốt chửng hết đám côn trùng.

Chỉ trong chốc lát, côn trùng đã bị ăn sạch sẽ.

Tiểu Ca quay về phía sau Ngô Tà, nhìn bộ dạng của đám Chức Viêm Điểu này.

Y nắm chặt Hắc kim cổ đao, trong tư thế phòng ngự.

Ánh mắt của đám Chức Viêm Điểu này có gì đó không đúng.

Rất giống ánh mắt khi nhìn đám cổ trùng lúc trước.

Tiểu Ca theo bản năng che Ngô Tà sau lưng mình.

Đội trưởng Triệu cũng cảm thấy ánh mắt này không ổn.

Anh ta cầm ngang khẩu súng trước người, bảo vệ Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách ở phía sau.

Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy bầu không khí không đúng, cộng thêm sắc mặt của Ngô Tà và đội trưởng Triệu không được tốt cho lắm.

Thêm cả ánh mắt của Chức Viêm Điểu, đây là muốn ăn thịt họ sao?

Tiền Tinh Vân khó khăn nuốt nước bọt.

"Anh Diệp Phi, không phải anh nói Chức Viêm Điểu này là cứu tinh của chúng ta sao?

Sao cứu tinh lại biến thành sát tinh thế này?" Tiền Tinh Vân có chút căng thẳng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Phi, sự bất an trong lòng đã tan biến.

Ngược lại còn có thêm chút ý trêu chọc.

Diệp Phi quay người nhìn Tiền Tinh Vân.

Hắn cười nhẹ.

Giáo sư Tiền lúc này mà vẫn còn tâm trạng đùa cợt.

"Cứu tinh thì là cứu tinh, nhưng cứu tinh cũng phải ăn cơm chứ, nếu không thì chút côn trùng này còn không đủ nhét kẽ răng." Diệp Phi nói xong, liền nhìn con chim ở giữa, thân hình nó còn to hơn những con khác vài phần.

"Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, tự nhiên cũng sẽ tương phụ tương thành, thực ra vị Hầu gia kia có lẽ cũng sớm biết điều này rồi." "Nếu không sao lại đem cả hai thứ tương sinh tương khắc này đến đây." Diệp Phi khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ giải thích.

"Xem ra, đám này ăn xong côn trùng, bắt đầu ăn người rồi." Ngô

Tà thì nghe hiểu rồi, hóa ra đều bị Hầu gia lợi dụng cả.

Trước tiên là ăn côn trùng, cuối cùng lại xem con người như côn trùng mà ăn.

Diệp Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Chức Viêm Điểu trước mặt, trong mắt con chim ở giữa chợt lóe lên một tia sầu muộn.

"Chi chi chi chi." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, trong miệng vang lên một tràng tiếng chim hót.

Tiếng chim hót này vang lên, đừng nói là Ngô Tà và mọi người, ngay cả đám Chức Viêm Điểu cũng ngây người.

Đôi mắt đỏ rực trở nên sáng ngời.

Cư dân mạng nhìn vào khuôn mặt của Diệp Phi, không khỏi nghi ngờ.

"Nghe nhầm không vậy, vừa rồi là tiếng chim hót của đại lão phát ra à?" "Không nghe nhầm đâu, chính là đại lão nhà ta phát ra đó, đại lão nhà ta toàn năng mà.

Tôi còn tưởng mình nghe nhầm, không chỉ biết tiếng người, còn biết cả tiếng chim nữa, đỉnh thật sự." "Làm một chuyên gia ẩm thực, bây giờ đã bá đạo đến mức này rồi sao?

Chương 370

Tuyệt thật, còn cần phải biết cả tiếng chim nữa à?" "Nhưng đại lão học được khi nào vậy, học cái này để làm gì?

Chẳng lẽ lúc muốn ăn chim nướng, phải thương lượng với mấy con chim này một chút à?" "Haha, cái tư duy của ông tôi thật không dám nhận." "Tôi rất muốn biết đại lão đã nói gì với con Chức Viêm Điểu kia." … Giáo sư Phương không ngờ Diệp Phi còn có chiêu này.

"Tam quan của tôi lại một lần nữa bị làm mới rồi, lần đầu tiên tôi phát hiện đây mới là người toàn năng." Không thể không nói, vị giáo sư Sa Mục Da kia thật sự có mắt nhìn.

Nhân tài như Diệp Phi đúng là hiếm có trên đời, tuyệt đối không thể để bị mang đi như vậy.

"Một người đàn ông như vậy, ai nỡ lòng nào để anh ta rời khỏi Đại Việt?" Hoắc lão cười ha ha nhìn máy tính, trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào.

Đây chính là sản vật của Đại Việt, ai có được bản lĩnh như vậy chứ.

Giáo sư Phương nhìn thái độ của Hoắc lão, liền biết lần này phải ngả bài với Sa Mục Da rồi.

Hai người tiếp tục chăm chú theo dõi buổi livestream.

Trong mộ huyệt.

"Cúc cu cu… chi chi chi." Con Chức Viêm Điểu đầu đàn đang giao tiếp với Diệp Phi.

Một người một chim, cứ thế tiến hành một cuộc nói chuyện thân thiện ngay trước mắt mọi người.

Mặc dù họ hoàn toàn không hiểu hai bên đang nói gì.

Nhưng từ ánh mắt của đám Chức Viêm Điểu có thể cảm nhận được sát khí đã giảm đi không ít.

Đây chính là một khởi đầu tốt đẹp.

“Anh Diệp Phi, hai người đang nói gì vậy?

Tình hình thế nào rồi?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào?” Diệp Phi nói chuyện xong với đám chim, quay sang nhìn Ngô Tà.

“Tin tốt đi.” Ngô Tà im lặng một lúc, quyết định vẫn là muốn nghe tin tốt.

“Tin tốt là, chúng sẽ không tấn công chúng ta, còn cho chúng ta đi qua, thậm chí sẽ đi theo bảo vệ chúng ta.” Diệp Phi vẻ mặt thản nhiên.

“Vậy còn tin xấu?” Tiền Tinh Vân nghe vậy, vội vàng hỏi dồn.

“Tin xấu là, chúng ta phải tìm con của chúng.

Chức Viêm Điểu chỉ có thể ở phía trước khu rừng, không thể đi sâu vào bên trong, nhưng con của chúng lại ở trong rừng.” “Con chim non đó chính là thủ lĩnh đời tiếp theo của Chức Viêm Điểu.” Diệp Phi bình thản giải thích.

“Anh đồng ý rồi?” Ngô Tà nhìn hắn, mày hơi nhíu lại.

“Đồng ý rồi, có vệ sĩ miễn phí tại sao không dùng, hơn nữa, bên trong cần sự giúp đỡ của loài chim này.” Diệp Phi gật đầu.

“Tại sao?

Không phải nói chúng không vào trong đó được sao?

Sao lại cần chúng giúp?” Giáo sư Quách không hiểu.

Lời này sao cứ nói một đằng làm một nẻo, luôn có những cú bẻ lái

bất ngờ vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Tôi nói chúng sẽ không vào, nhưng không có nghĩa là không thể vào.” Diệp Phi bình thản giải thích.

“Anh Diệp Phi, anh đừng úp mở nữa, mau nói đi, rốt cuộc là sao?” Bụng Ngô Tà đầy dấu chấm hỏi.

Dù đã từng nghe nói về Chức Viêm Điểu, nhưng đều là đọc trên sách.

Cụ thể và trực tiếp giao tiếp vẫn có sự khác biệt rất lớn.

“Trong khu rừng có một bầy chim khác, là khắc tinh của Chức Viêm Điểu, hai loài chim mỗi loài chiếm một lãnh địa riêng, không ai xâm phạm ai, nên chúng chiếm giữ hai đầu.” Diệp Phi thấy Ngô Tà đã mất kiên nhẫn, liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cho họ nghe.

“Vốn dĩ chúng đã định vào trong từ trước, vừa hay chúng ta đến, nên chúng quyết định ăn no rồi mới đi.” Ngô Tà nghe lời Diệp Phi nói, lập tức hiểu ra.

“Nhưng chúng ta vào trong, lỡ gặp nguy hiểm, đám chim này có giúp không?” Tiền Tinh Vân trong lòng vẫn không yên tâm.

“Sẽ giúp, lát nữa chúng sẽ cho tôi một chiếc lông vũ làm tín hiệu, khi lông vũ bốc cháy, chúng sẽ vào giúp chúng ta.” Diệp Phi vừa nói, vừa nhìn con Chức Viêm Điểu đã vỗ cánh.

Thủ lĩnh Chức Viêm Điểu cao ba mét, đi đến trước mặt Diệp Phi.

Nó dùng mỏ nhổ một chiếc lông vũ trên người mình xuống.

Cuối cùng đưa cho Diệp Phi, rồi quay người nhìn bầy chim phía sau.

Giao tiếp đơn giản một tiếng.

Sau đó vỗ cánh, bay đi.

Để lại hơn mười con chim đứng tại chỗ.

Con nào con nấy đều có thân hình trung bình, cũng cao khoảng một mét.

Ngô Tà và các giáo sư khóe miệng giật giật.

Cứ thế mà giải quyết xong rồi?

Còn để lại hơn mười con chim?

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, âm thầm kinh ngạc.

"Tôi biết vạn vật có linh tính, nhưng linh tính của con chim này lớn đến vậy sao?

Sao tôi không biết còn có linh tính lợi hại như vậy." "Không không không, tôi hình như thấy một vị thủ lĩnh rất ngầu nói với đám thuộc hạ rằng, hãy bảo vệ đại lão cho tốt, nếu không sẽ hỏi tội các ngươi." "Chức Viêm Điểu: Cứ theo nó mà làm, cứu được hoàng tử về, các ngươi sẽ không thiếu chỗ tốt đâu." "Haha, lầu trên, ông đúng là bá đạo." "Có phải nên chuẩn bị một chút không, lát nữa phải đi tìm con chim non kia rồi." "Hình như vậy, nhưng mà đại lão đúng là uy vũ, cứ thế giải quyết một vấn đề, chỉ là lại đẩy mình vào một vấn đề nan giải khác." "Cậu có hiểu lầm gì về đại lão không?

Đối với anh ấy, đây là vấn đề nan giải sao?" "Không phải." "Thế thì còn gì để nói." … Mọi người đeo hành lý đi vào trong rừng.

Phía sau còn có hơn mười con chim lớn cao một mét đi theo.

Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Nhìn những cây dương xung quanh, các giáo sư và lính đánh thuê đều tò mò.

Thỉnh thoảng họ lại quay đầu nhìn hơn mười con chim phía sau.

Con nào con nấy đều uy nghiêm nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt không biểu cảm.

"Cả đời này của tôi đúng là sống không uổng, còn được chim bảo vệ nữa." Tiền Tinh Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu chuyện này mà kể lại cho đồng nghiệp nghe, họ có tin không?

"Tôi cũng vậy, phải nói là cả đời chưa từng được đãi ngộ thế này." Giáo sư Quách cũng nói theo.

Ngô Tà cười, chú ý thấy sắc mặt Tiểu Ca đang cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắc kim cổ đao trong tay y chưa từng buông lỏng.

"Tiểu Ca, cậu sao vậy?" Ngô Tà nhìn y.

"Ở đây không có cỏ." Tiểu Ca lạnh lùng đáp.

"Đây toàn là rừng cây, không có cỏ đã rất kỳ lạ, nhưng dưới gốc cây lại có nấm, đây…" Ngô Tà nghe Tiểu Ca nói xong, liền đảo mắt nhìn một vòng.

Quả nhiên chú ý thấy điểm khác thường trên mặt đất.

"Nấm ở đây đều có độc." Ngô Tà khẽ giải thích.

"Không chỉ có độc, mà còn di chuyển được nữa." Diệp Phi dừng bước, cúi đầu nhìn cây nấm dưới chân.

Nó đang từ từ di chuyển.

"Hả?" Các giáo sư và lính đánh thuê không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Những cây nấm trên mặt đất như bị kích thích, đều đang đi về một hướng.

Thậm chí có thể dùng từ "vừa lăn vừa bò" để hình dung.

Chuyện gì thế này?

Khi nghe thấy tiếng chim ríu rít phía sau, họ lập tức hiểu ra.

Đám Chức Viêm Điểu phía sau đang một mỏ một cây, ăn hết đám nấm này.

Còn ăn rất ngon lành.

Chương 371

Bây giờ họ mới đột nhiên hiểu ra, vì sao đám nấm này lại chạy.

Chạy chậm là bị ăn không còn mẩu xương.

Ngô Tà và Diệp Phi nhìn nhau cười, đi đến giữa khu rừng.

Phải nói, trên đường đi có đám chim này bảo vệ, quả thực đã đỡ được không ít phiền phức.

Ít nhất những thứ rục rịch xung quanh cũng không dám lại gần.

Tiếng chim hót vang lên trên bầu trời, đám Chức Viêm Điểu đang ăn ngon lành phía sau cũng cảnh giác.

Chúng vỗ đôi cánh trên người.

Còn có từng tràng tiếng kêu.

Chỉ là âm thanh này vô cùng yếu ớt.

"Cậu nghe không, hình như có tiếng động." Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

Hắn quay sang nhìn Diệp Phi.

"Không cần nghe, cậu nhìn là biết." Diệp Phi ra hiệu cho Ngô Tà nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một con chim non nhỏ bé bị một bầy rắn quấn chặt.

Nó đang bất lực kêu gào.

"Diệp Phi, ta cần mật của đám rắn đó." Trong đầu Diệp Phi vang lên một giọng nói, là từ Thần Mộc Đỉnh truyền đến.

Nhìn da của đám rắn này đều đủ màu sắc.

Nhìn qua đã biết chứa kịch độc.

Nhưng mà… “Chuyện gì thế này?

Sao trong tổ chim lại có rắn độc?” Diệp Phi hỏi thầm Thần Mộc Đỉnh trong đầu.

Dù sao Thần Mộc Đỉnh cũng là thần khí thượng cổ, hỏi nó tiện hơn nhiều so với tự mình tìm hiểu.

“Hừ, chẳng qua là một đám không ra gì, dị tộc dị loại lại vọng tưởng kết thân, thật đáng cười.” Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh đầy vẻ khinh thường.

Còn có cả sự coi rẻ.

Diệp Phi thì nghe hiểu rồi.

Hóa ra con rắn này còn là một con rắn độc có lý tưởng và hoài bão lớn lao, lại còn muốn kết thông gia với loài chim?

Định tạo ra một con rắn độc biết bay sao?

Cái tư duy quái quỷ gì thế này, hắn có chút không hiểu nổi.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một bầy chim màu trắng xuất hiện.

Trên người chúng còn có màu bạc nhàn nhạt, nhìn kỹ thì lông vũ giống như những miếng sắt.

Mỏ màu đỏ, mắt lại màu trắng, cổ so với Chức Viêm Điểu thì dài hơn vài phần.

Trên cổ còn có một con rắn độc quấn quanh.

Trông như một chiếc khăn quàng cổ.

Lúc này, đám Chức Viêm Điểu ở phía sau không ngừng kêu lên.

Tựa như đang thị uy.

Mau thả vua của chúng ra.

Nhưng đám chim lông trắng kia không thèm để ý, cũng kêu theo.

Âm thanh chói tai, giống như hai phe đang chửi nhau.

Nhưng Diệp Phi và mọi người cảm thấy màng nhĩ thật sự bị chấn động mạnh.

"Các người đủ chưa?" Diệp Phi bị làm cho phiền lòng, lạnh lùng lên tiếng.

Hai bầy chim lập tức im bặt.

"Kít kít kít kít." Con chim trắng nhìn Diệp Phi, kêu lên inh ỏi.

"Anh Diệp Phi, con Bạch Sí Song Túc Ô kia nói gì vậy?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

Trong ghi chép chỉ thấy được hình dáng đại khái của nó.

Nhưng đối với loài chim này vẫn có một vài giới thiệu.

Loài chim này đều được hóa thành từ linh hồn của những đứa trẻ sơ sinh.

Linh hồn được đánh vào cơ thể chim non, cuối cùng từ từ lớn lên.

Sẽ xuất hiện tư duy nửa người nửa chim.

Sau khi lớn lên, sẽ dần dần bị tư duy của loài chim đồng hóa.

Cuối cùng trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là đối với kẻ ngoại lai.

Giết.

"Chúng đang chửi nhau, một bên muốn chim non, một bên không đưa." Diệp Phi cảm thấy đám chim này cũng thật ấu trĩ.

"Chúng ta giải quyết thế nào đây?

Tôi thấy con Song Túc Ô này không phải dạng vừa, dù sao thì thứ này cũng thật không biết hình dung thế nào, tính công kích rất mạnh." "Nhưng sức phòng ngự không được, so với Chức Viêm Điểu thì đúng

là một chín một mười, một bên có thể đánh, nhưng bên kia lại có thể thủ.” Ngô Tà đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Nếu đánh nhau, không biết ai sẽ thắng ai nữa.

“E là cậu đã bỏ qua rồi, trên cổ con Song Túc Ô này còn có rắn độc, độc tính của con rắn này không thể xem thường.” Diệp Phi còn tốt bụng nhắc nhở cậu ta.

“Bây giờ làm sao?” Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời không biết phải làm sao.

Bây giờ vừa phải chống đỡ công kích, vừa phải cẩn thận với con chim non kia.

Muốn ra tay cũng cần phải cẩn thận vì con chim non.

“Làm sao à?

Đương nhiên là đánh rồi, nhưng không phải bây giờ.” Diệp Phi đi đến bên tai Chức Viêm Điểu, nhỏ giọng thì thầm.

Còn bản thân hắn thì nấp sau lưng chúng.

Dùng thuật ẩn thân rời đi, tiếp cận con chim non.

Cư dân mạng lại thấy ống kính di chuyển, nhưng không thấy bóng dáng Diệp Phi đâu.

“Đại lão lại bắt đầu biểu diễn ảo thuật rồi à?” “Mọi người xem, đại lão đang tiến gần đến con chim non kia kìa.” “Như vậy cũng tốt, không ai thấy được, còn có thể lén lút mang chim non đi.” “Tôi thật lo lắng, con rắn độc kia có cắn trúng đại lão không?” “Đại lão sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu, cậu phải tin vào điều đó.” … Diệp Phi nghe tiếng chim hót phía sau.

Hai loài chim như đang tranh cãi.

Diệp Phi đi đến chỗ chim non, thấy bộ dạng nó không được tốt

lắm.

Trạng thái rất yếu ớt.

“Trên người ngươi có Dòng máu Chân Long, máu của ngươi rất có ích cho nó, ngươi có thể thử xem.” Thần Mộc Đỉnh trong đầu lên tiếng nói.

“Dòng máu Chân Long quá mạnh, nó không chịu nổi đâu.” Diệp Phi lộ vẻ khó xử.

“Nhưng nếu ngươi không dùng, nó sẽ chết, đến lúc đó ngươi không thể ăn nói với Chức Viêm Điểu.” Thần Mộc Đỉnh ra sức cổ vũ.

Lần này xem hắn chọn thế nào.

“Tính cách của Chức Viêm Điểu là thù dai, ngươi không xử lý tốt, nó sẽ truy sát ngươi đến tận chân trời góc bể, đến lúc đó ngươi sẽ thế nào, trong lòng ngươi rõ.” Thần Mộc Đỉnh tiếp tục bổ sung.

Diệp Phi hít sâu một hơi, liền cắn rách ngón tay mình, để lộ ra một giọt máu tươi.

Máu của Dòng máu Chân Long ẩn chứa tiếng rồng gầm.

Đám rắn độc quấn quanh chim non lúc này cảm nhận được nguy hiểm.

Lập tức bỏ chạy khỏi đây.

Chương 372

Không còn quan tâm đến tình hình của chim non nữa.

Chim non được truyền máu, thân hình phình to ra.

Chỉ trong chốc lát, nó đã lớn lên cao ba mét.

Đôi mắt nó cúi xuống nhìn vị trí của Diệp Phi.

Mặc dù là một khoảng không trắng, nhưng nó rõ ràng cảm nhận được có thứ gì đó ở đó, khiến nó cảm thấy rất thân thiết.

Đám Chức Viêm Điểu phía sau thấy vị vua tương lai của mình lúc này lớn lên nhiều như vậy.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhìn đám Song Túc Ô trước mặt, kiêu ngạo kêu lên.

Diệp Phi lập tức hiện nguyên hình.

Hắn kéo một bên lông vũ của Chức Viêm Điểu rồi đi qua.

Sau đó liền đốt cháy chiếc lông vũ.

Vị vua hiện tại của Chức Viêm Điểu đã cảm ứng được, đang tiến lại gần Diệp Phi và mọi người.

Bầu không khí xung quanh đã rơi vào trạng thái căng như dây đàn.

Diệp Phi và con Chức Viêm Điểu hùng dũng, hiên ngang đi về bên cạnh Ngô Tà.

“Con chim này sao vậy?

Sao trong chớp mắt lại lớn thế này?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Đột biến gen, khó nói lắm.” Diệp Phi có chút lúng túng giải thích.

“Thật sao?

Gen của Chức Viêm Điểu có thể biến thành thế này sao?" Ngô Tà có chút mông lung, còn có thể biến đổi như vậy sao?

Sau đó cậu ta cẩn thận quan sát bộ dạng của Diệp Phi.

Nhìn bộ dạng này không giống đột biến gen, mà giống hắn đang nói dối hơn.

Nếu nói là hắn đã làm gì đó, cậu ta còn tin hơn.

"Đúng vậy, mấy chuyện này khó nói lắm, dù sao cũng là đồ vật trong mộ huyệt, ai biết được sẽ có dạng gì." Diệp Phi còn cố làm cho giọng mình kiên định hơn.

Chức Viêm Điểu nhìn thấy Diệp Phi xuất hiện, trong mắt đầy vẻ thân thiết.

Nó dùng đầu khẽ cọ vào đầu hắn.

Vô cùng thân mật.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn thấy con chim lớn cao ba mét đang cọ qua cọ lại trên đầu Diệp Phi.

Cảnh tượng này có chút không thể nhìn nổi.

Cư dân mạng nhìn cảnh này, đã không biết nên hình dung thế nào.

"Tình huống gì đây?

Con chim non này có phải là nhớ mẹ không?" "Không phải là nhớ bố sao?

Ông xem ánh mắt kia đi, giống như nhìn thấy bố nó vậy." "Là vì cái gì nhỉ?

Sao lại thành ra thế này." "Vấn đề này lát nữa hỏi đại lão đi, chỉ có đại lão mới biết." "Không xong rồi, đám chim kia tấn công rồi." … Song Túc Ô vỗ cánh, bay về phía Chức Viêm Điểu.

Một bầy chim trắng xóa lao tới.

Đội trưởng Triệu và Ngô Tà phía sau hoàn hồn sau cơn kinh ngạc.

Họ cầm vũ khí trong tay bắt đầu bắn.

Khi viên đạn bắn vào người con Song Túc Ô màu trắng.

Giống như bắn vào tấm sắt, phát ra âm thanh giòn tan.

Không hề hấn gì.

Đội trưởng Triệu và mọi người cúi đầu nhìn vũ khí của mình.

Sắc mặt biến đổi.

Từ khi đến đây, đạn của họ giống như cành cây khô.

Gần như không có tác dụng gì, chẳng khác nào đồ bỏ đi.

"Mọi người tránh ra, ra sau lưng Chức Viêm Điểu, mau lên." Ngô Tà thấy ánh mắt của đám chim này đều nhắm vào các giáo sư.

Anh ta hét lên với giọng cực nhanh.

Đội trưởng Triệu và mọi người cũng biết mình không giúp được gì nhiều.

Cũng không chần chừ, kéo các giáo sư chạy về phía Chức Viêm Điểu.

Phía sau xuất hiện một đàn Chức Viêm Điểu màu đỏ rực.

Tiểu Ca rút Hắc kim cổ đao trong tay, mạnh mẽ nhảy lên, chém về phía con Song Túc Ô đang định bay về hướng Ngô Tà.

Diệp Phi lấy Văn Vương Tiên từ trên người ra.

Chưa kịp nhảy lên, đã bị Chức Viêm Điểu dùng mỏ quắp lấy.

Cuối cùng ném lên lưng.

Diệp Phi đứng trên lưng Chức Viêm Điểu, cây roi trong tay vung

múa.

Ngược lại còn giúp hắn tiết kiệm không ít sức lực.

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi bay trên không, toàn bộ đều sắp bị sốc đến ngây người.

"Vãi, đại lão uy vũ!

Chuyện gì thế này?

Con chim kia lại chủ động cho đại lão cưỡi lên lưng nó." "Vãi, khoảnh khắc này tôi ghen tị quá, tôi nằm mơ cũng muốn được bay." "Oa, đại lão đẹp trai quá, khoảnh khắc này thật sự là đẹp trai ngất ngây." "Uy phong lẫm liệt, lại còn ngầu như vậy, tôi thật ghen tị, đây là tình huống gì?" "Đại lão mãi là thần của tôi, mọi người xem dáng vẻ uy vũ của đại lão kìa, không được không được, tôi nhất định phải chụp lại cảnh này, thật lợi hại, thật uy vũ." … Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn thấy cảnh này, hai người cũng sững sờ.

Chuyện gì thế này?

Lần này đến lần khác làm mới tam quan của họ, thật quá bá đạo.

"Giáo sư, tôi thừa nhận tôi ghen tị rồi." Giáo sư Phương thấy Diệp Phi đến nơi, liền có hai con Song Túc Ô từ trên rơi xuống.

Ai mà không muốn bay trên không chứ, đây là ước mơ từ nhỏ đến lớn.

Đừng thấy ông đã có tuổi, ước mơ như vậy vẫn tồn tại.

Hoắc lão quay đầu, cứng ngắc nhìn cậu học trò bên cạnh.

Bao nhiêu năm nay, ông còn không biết học trò của mình còn có một trái tim trẻ thơ à?

Mà nói ra thì, ý nghĩ này ông cũng có.

Tiếc là không có cơ hội thực hiện.

Không ngờ lại được Diệp Phi thực hiện.

Trong mộ huyệt.

Từng con Song Túc Ô bị Diệp Phi và Tiểu Ca đánh rơi xuống đất.

Cuối cùng rơi xuống đất, không động đậy.

Chỉ trong chốc lát, Song Túc Ô trên không trung dần dần rơi xuống đất.

Con rắn độc trên cổ cũng vì thế mà bị đè xuống đất.

Nó nhe răng, giận dữ nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca.

Đám Chức Viêm Điểu phía sau thấy con rắn độc, mắt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, vội vàng lao về phía con rắn trên đất.

Diệp Phi thấy vậy.

Chương 373

“Tôi cần hai cái mật rắn.” Diệp Phi thấy đám Chức Viêm Điểu này nhìn con rắn độc trên cổ Song Túc Ô, một mỏ một con nuốt chửng.

Còn ăn nhanh như vậy.

Lát nữa nếu đều bị ăn hết, đi đâu tìm rắn đây?

Suy đi nghĩ lại, vẫn nên nói với con Chức Viêm Điểu dưới chân một tiếng thì hơn.

Con Chức Viêm Điểu dưới thân nghe hiểu ý Diệp Phi, lao xuống mặt đất.

Nó thả Diệp Phi xuống.

Hét lên một tiếng với đám Chức Viêm Điểu bên cạnh, đám Chức Viêm Điểu đang ăn ngon lành nghe thấy lời của tiểu chủ tử.

Đành phải nhường đường.

Cái mỏ nhọn sắc bén của Chức Viêm Điểu, một mỏ liền ngậm mật rắn trong miệng.

Cuối cùng quăng thân rắn về phía đám Chức Viêm Điểu lúc trước.

Nó chỉ cần mật rắn, những thứ khác không cần.

Diệp Phi thấy Chức Viêm Điểu đưa mật rắn trong miệng cho hắn, trong tay truyền đến hơi ấm.

Cuối cùng hắn bỏ vào túi.

Hắn đưa tay xoa đầu Chức Viêm Điểu, tỏ ý khen ngợi.

Chức Viêm Điểu rất hưởng thụ sự vuốt ve của hắn, cuối cùng còn vỗ đôi cánh của mình.

Ngược lại, thủ lĩnh của Chức Viêm Điểu ở một bên, nhìn thấy con trai mình và con người này quan hệ thân mật như vậy.

Không khỏi có chút tức giận, cuối cùng kêu lên một tiếng sắc nhọn.

Cư dân mạng nhận ra sự không vui của đám chim, mọi người lúc này đã không còn lời nào để nói.

"Vãi, đây có phải là ghen trong truyền thuyết không?" "Hình như vậy, dù sao thì không ai có thể chấp nhận con mình thân mật với một con người, đúng không?" "Cũng đúng, nhưng đại lão đúng là lợi hại, cứ thế mà giải quyết được con chim kia?" "Chứ sao, có gì mà không làm được?" "Ha ha ha, kệ đi!

Ít nhất bây giờ giáo sư và các đại lão đều an toàn." "Tôi tò mò hơn về diễn biến tiếp theo." … Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng giật giật.

"Ngươi là chủ nhân tương lai của Chức Viêm Điểu, ngươi nên quay về bên cạnh cha ngươi đi." Diệp Phi nói xong, liền thấy con Chức Viêm Điểu bất đắc dĩ đi qua.

Cuối cùng hình như nó và cha nó đang bàn bạc gì đó.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách bị hành động trước mắt làm cho kinh ngạc.

Bản lĩnh của Diệp Phi thật sự ngày càng lợi hại.

Nhưng… con Song Túc Ô này và đám rắn độc kia là sao?

Thời buổi này thịnh hành chim quàng khăn quàng cổ trên cổ à?

"Anh Diệp Phi, đám rắn này và con chim này là…" Tiền Tinh Vân không hiểu rõ lắm về tình huống tự nhiên này.

Đây là cách chung sống gì vậy?

“Chúng là quan hệ vợ chồng…” Diệp Phi nói đến đây, không khỏi có chút khó xử giải thích.

Thông tin vượt qua ranh giới chủng tộc này thật sự khiến người ta khó chấp nhận.

Nơi này là tình huống gì vậy, con nào con nấy đều kiêu ngạo thế sao?

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đám lính đánh thuê phía sau khi nghe được thông tin này.

Khóe miệng giật giật.

Bây giờ rắn và chim đều bá đạo thế sao?

Ngô Tà trước đó nghĩ rằng hai chủng tộc này nhiều nhất chỉ là quan hệ hợp tác.

Ai có thể ngờ hai chủng tộc này lại là quan hệ vợ chồng?

Ngay lúc mọi người đang cạn lời.

Phía sau truyền đến một tràng tiếng kêu.

Chức Viêm Điểu nghe vậy, liền che chở mọi người sau lưng.

Đặc biệt là vị thiếu chủ Chức Viêm Điểu lúc trước.

Nó đứng bên cạnh Diệp Phi, cảnh giác nhìn về phía Song Túc Ô ở phía trước.

Ngược lại, thủ lĩnh của Chức Viêm Điểu, đôi mắt sắc như chim ưng lúc này lại có thêm một tia oán hận.

Tựa như một lời tố cáo không lời.

Điều này khiến Diệp Phi có chút không hiểu.

Ngược lại, Ngô Tà lại nhìn ra được vài manh mối.

“Cậu sao vậy?

Chẳng lẽ cậu cướp vợ người ta rồi sao?

Ánh mắt kia hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu." Ngô Tà không khỏi trêu chọc.

"Cậu nói bậy bạ gì đó?

Sao tôi có thể làm vậy, cậu nghĩ tôi là đám rắn độc kia à?" Diệp Phi cạn lời.

Sau đó hắn nhìn vị tiểu chủ tử Chức Viêm Điểu bên cạnh.

"Có phải ngươi biết gì không?" Chức Viêm Điểu đầu tiên là sững sờ, cuối cùng trả lời trong lòng.

"Đại ca, con chỉ nói với cha rằng, sau này con muốn đi theo anh." Chức Viêm Điểu mặc dù ngoại hình cao lớn, nhưng tâm trí vẫn là trẻ con, giọng nói cũng rất non nớt.

"Hả?" Diệp Phi đầu tiên là kinh ngạc một chút, cuối cùng cũng hiểu tại sao thủ lĩnh Chức Viêm Điểu lại nhìn hắn như vậy.

Hóa ra hắn là kẻ cướp con.

"Chi chi chi…" "Cúc cu cu…" Hai loài chim đang đối đầu, ánh mắt sắc lẹm, không bên nào chịu nhượng bộ.

"Này, anh Diệp Phi, không phải anh nghe được đối thoại của chúng sao?

Anh có biết chúng đang nói gì không?" Ngô Tà từng thấy người đàm phán, nhưng chim đàm phán thế nào thì thật sự tò mò.

Diệp Phi lập tức tường thuật trực tiếp cho họ.

Song Túc Ô: "Các ngươi vượt giới rồi, đây không phải nơi các ngươi nên đến, ngươi còn giết tộc nhân của ta, có phải là quá đáng không?" Chức Viêm Điểu: "Hừ, các ngươi bắt cóc con trai ta, còn bắt chúng ta dọn đi khỏi đây, ngươi có ý đồ gì?

Giết tộc nhân của ngươi cũng là đáng." Song Túc Ô: "Hừ, là con trai ngươi không nên đến đây, là các ngươi vượt giới." Chức Viêm Điểu: "Ngươi dám làm hại con ta, ta sẽ giết tộc nhân của ngươi, rất công bằng." Cuối cùng hai loài chim lao vào cắn xé nhau.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nghe cuộc đối đầu của hai con chim, đơn giản và rõ ràng như vậy.

Không khỏi khóe miệng giật giật.

"Đây là chiến tranh của chúng, chúng ta có nên rút lui không?" Đội trưởng Triệu đối với chiến tranh của loài người còn có thể khuyên giải một chút, nhưng với chim… tốt nhất là không nên tham gia.

Ngô Tà cũng không biết quyết định thế nào, cuối cùng nhìn Diệp Phi.

Nhưng ánh mắt của Diệp Phi lại đang nhìn chằm chằm vào con Song Túc Ô có con rắn vàng trên cổ.

Vẻ mặt dò xét, cứ nhìn mãi vào con Song Túc Ô trắng như tuyết kia.

"Anh Diệp Phi, anh không phải là định lấy thứ gì đó từ trên người chúng chứ?" Ngô Tà thăm dò hỏi.

"Ngô Tà, cậu đúng là thông minh, cậu không thấy con rắn vàng trên cổ nó sao?

Đó là một bảo bối đấy." Diệp Phi đột nhiên nhớ ra hệ thống đã nói, ở đây có bảo vật.

Nhưng bảo vật này không nói là vật chết.

Có lẽ là một vật sống.

Có lẽ con rắn vàng này chính là bảo bối hắn cần.

"Đây… anh muốn đục nước béo cò à?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn

hắn.

"Các người đưa giáo sư lùi lại, đừng để bị thương." Diệp Phi thấy hai bầy chim đã đến mức căng như dây đàn.

Chương 374

Đành phải sắp xếp cho các giáo sư trước.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi quyết tâm, cộng thêm bản lĩnh của hắn, cũng yên tâm.

Không còn ngăn cản nữa.

Mà lùi ra xa trăm mét.

Cư dân mạng nghe tiếng kêu inh ỏi, cảm thấy phiền lòng.

"Đám chim này có phải sắp đánh nhau không?

Vậy thì mau ra tay đi?" "Chứ sao nữa, cãi nhau thế này có ý nghĩa gì?" "Tôi thấy Chức Viêm Điểu không có nhiều cơ hội thắng, trên cổ con Song Túc Ô kia còn treo vợ hoặc chồng của chúng nữa." "Đây không phải là bắt nạt người ta sao?

Thật không công bằng." "Không có gì là không công bằng, cậu cũng thấy rồi đó, mỏ của Chức Viêm Điểu còn phun ra lửa nữa." "Thực lực hai bên không thể xem thường, tôi rất mong chờ hai chủng tộc này sẽ có cảnh tượng gì." "Đừng nói nữa, chúng ta cứ im lặng xem là được." … Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thán về suy nghĩ của Diệp Phi.

"Diệp Phi không phải là người gây chuyện, làm vậy chắc chắn là muốn thứ gì đó." Hoắc lão khẽ lẩm bẩm.

Giáo sư Phương thì nhớ lại, lời Diệp Phi nói trước đó, không phải là nhắm vào con rắn vàng trên cổ Song Túc Ô sao?

Có lẽ là muốn thứ đó.

Cuối cùng ông đưa mắt nhìn con rắn vàng, con rắn vàng này trông

không có sức sống, chuyện gì thế này?

Tại sao Diệp Phi lại hứng thú với con rắn vàng này như vậy.

"Hoắc lão, ngài có nhìn ra con rắn vàng đó có gì đặc biệt không?" Giáo sư Phương vẫn không hiểu, cuối cùng hỏi một tiếng.

"Tôi không nhìn ra, đây là chủng loài mới, làm sao tôi biết được?

Chuyện này cậu nên hỏi nhà sinh vật học." Hoắc lão vô cùng cạn lời đáp lại.

Đứa trẻ này sao lại ngốc đi vậy?

Vấn đề này cũng hỏi?

Đúng là gặp ma rồi.

Giáo sư Phương nhận được ánh mắt của Hoắc lão, nhất thời cứng họng, cuối cùng ngậm miệng lại. … Trong mộ huyệt.

Diệp Phi và Chức Viêm Điểu đứng cùng nhau.

Thấy con rắn độc trên cổ Song Túc Ô bắt đầu phun nọc độc.

Chức Viêm Điểu cuối cùng không chịu nổi, vỗ cánh, bay lên bắt đầu tấn công.

Hai bầy chim bắt đầu tấn công.

Từng con Chức Viêm Điểu lông đen rơi xuống đất, bị con rắn trên cổ Song Túc Ô cắn chết.

Cũng có từng con Song Túc Ô bị thiêu cháy hoặc bốc cháy cũng bị thiêu chết.

Nhất thời đánh nhau bất phân thắng bại.

Diệp Phi nhìn chằm chằm vào con rắn vàng trên cổ Song Túc Ô này.

Ngay vừa rồi, mắt của con rắn vàng đã mở ra.

Sau khi mở mắt, độc tính của những con rắn khác dường như mạnh hơn một chút.

Chỉ là vẫn chưa chắc chắn lắm.

“Hệ thống, bảo bối ngươi nói chính là con rắn này?” Diệp Phi không chắc chắn hỏi. 【Thưa ký chủ, đúng vậy, con rắn vàng này được tạo ra từ linh khí của trời đất, mỗi ngàn năm sẽ lột da một lần.】 【Sau khi lột da, độc tính sẽ mạnh hơn rất nhiều, ký chủ, nhất định phải lấy được nội đan trên người con rắn vàng.】 Hệ thống nói xong, liền im lặng.

Diệp Phi trong lòng kinh ngạc, con rắn vàng này lại có nội đan?

Nhìn không lớn lắm?

Tuổi đời rất cao sao?

Suy nghĩ do dự của hắn bị Thần Mộc Đỉnh nghe được, không khỏi cười khẩy.

“Ngươi đúng là kiến thức nông cạn, nội đan của con rắn vàng này ít nhất cũng có trên vạn năm, thứ này gần như là hiếm có khó tìm.” “Ta đúng là đã xem thường tên đạo sĩ kia, lại có thể tìm được nhiều kỳ trân dị bảo như vậy trong một mộ huyệt nhỏ bé này.” “E rằng con rắn vàng này cũng bị người ta lợi dụng sơ hở, mới bị đưa đến đây.” Thần Mộc nói đến đây, giọng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nhớ lại năm xưa, chẳng phải nó cũng bị đưa đến đây như vậy sao?

“Thật sao?

Vậy thì không thể bỏ qua được.” Diệp Phi nghe vậy, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

Đứng ở xa, Ngô Tà và Tiểu Ca, cùng với mấy vị giáo sư như Tiền

Tinh Vân, đang không chớp mắt nhìn Diệp Phi.

Vẻ mặt này, lúc thì trầm ngâm, lúc thì vui vẻ.

Không khỏi tò mò.

Sao vậy?

Sắc mặt sao thay đổi nhanh thế.

Nhưng không ai hỏi nhiều.

Diệp Phi thấy hai bầy chim đánh nhau rất kịch liệt.

Dần dần, đám Chức Viêm Điểu lúc này đã dần yếu đi.

Con Chức Viêm Điểu bên cạnh cũng rất lo lắng.

Diệp Phi nghe được tiếng lòng của vị thiếu chủ Chức Viêm Điểu, quay sang nhìn nó.

"Bố…" "Ngươi đừng căng thẳng, ngươi đưa ta đi, ta giúp ngươi giải quyết vấn đề nan giải này." Diệp Phi khẽ giải thích.

Mắt Chức Viêm Điểu sáng lên, không nói hai lời liền đưa Diệp Phi lên lưng.

Cuối cùng lao về phía thủ lĩnh của Song Túc Ô.

Trong tay Diệp Phi cầm Văn Vương Tiên.

Ngay lúc vua Chức Viêm Điểu né tránh nọc độc, lùi lại mấy bước.

Vừa hay lao thẳng về phía Diệp Phi.

Cảnh này, bị cư dân mạng nhìn rõ.

"Chết tiệt, đại lão?

Nó lao về phía đại lão rồi, làm sao bây giờ?" "Nọc độc này mạnh thật, lúc trước tôi thấy rất nhiều chim bị độc chết." "Vậy đại lão chẳng phải rất nguy hiểm sao?" "Sẽ không đâu, đại lão trước đó cũng

gặp nguy hiểm rồi, sẽ không bị độc chết đâu.” … Cư dân mạng miệng thì nói vậy, nhưng lông vũ trên người Chức Viêm Điểu đều rất cứng rắn.

Thế mà còn có thể dễ dàng giải quyết, đại lão sẽ không có vấn đề gì chứ?

Dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng không nên có vấn đề gì chứ?

Ngay lúc cư dân mạng đang lo lắng, liền thấy nọc độc của rắn vàng phun lên mặt Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi không hề hấn gì, Văn Vương Tiên trong tay lúc này bốc lên ngọn lửa vàng.

Văn Vương Tiên Tam Muội Chân Hỏa, uy lực mười phần.

Ánh mắt Diệp Phi lạnh đi, cây roi trong tay quất mạnh vào người thủ lĩnh Song Túc Ô.

“Cúc cu~” Song Túc Ô phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Con rắn vàng trên cổ đột nhiên mở mắt.

Vừa hay đối diện với ánh mắt của Diệp Phi.

Trong chớp mắt, con rắn vàng đột nhiên buông cổ Song Túc Ô ra.

Bay về phía cổ Diệp Phi.

Tựa như muốn siết chết hắn.

Diệp Phi chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

“Chức Viêm Điểu, bay qua.” Diệp Phi lấy con dao phay từ hệ thống ra.

Chương 375

Ngay lúc con rắn vàng đến gần, dao phay của Diệp Phi đột nhiên sáng lên.

Con rắn vàng cứ thế bị dao phay của Diệp Phi chém đứt ngang lưng.

Từ bên trong lộ ra một viên nội đan màu vàng kim.

Vua Chức Viêm Điểu thấy vậy, mắt sáng lên, muốn ra tay tranh đoạt.

Nhưng bị Diệp Phi nhanh hơn một bước cướp lấy.

Sau đó liền nuốt xuống.

Sau khi nội đan của rắn vàng bị ăn, những con rắn độc trên cổ Song Túc Ô.

Lúc này như mất đi sự kiểm soát.

Cuối cùng rơi xuống đất, không động đậy.

Cảnh tượng này, đừng nói là Song Túc Ô kinh ngạc, ngay cả các giáo sư cũng kinh ngạc không kém.

Thủ lĩnh của Song Túc Ô nhìn thấy con rắn vàng của mình bị giết, tức giận không nhẹ.

Nhưng Tam Muội Chân Hỏa trên người mãi không bị dập tắt.

Diệp Phi thấy vậy, môi khẽ mấp máy, Tam Muội Chân Hỏa đang dần lớn lên.

Cuối cùng nuốt chửng cả con Song Túc Ô.

Thủ lĩnh của Song Túc Ô đã không còn, những con Song Túc Ô

còn lại bên cạnh thấy đại thế đã mất.

Lần lượt bỏ chạy.

“Các ngươi nghe đây, sau này thấy Chức Viêm Điểu thì phải nhường đường, nếu không, thủ lĩnh của các ngươi chính là kết cục của các ngươi.” Diệp Phi đứng trên lưng Chức Viêm Điểu, đột nhiên lớn tiếng quát.

Âm thanh vang vọng khắp khu rừng.

Khí thế hùng vĩ, giọng nói cũng làm phấn chấn lòng người.

Tình cảnh này, đừng nói là Song Túc Ô bị chấn động, ngay cả Chức Viêm Điểu cũng bị chấn động.

Ngô Tà và Tiểu Ca, cùng với Tiền Tinh Vân và mọi người nhìn Diệp Phi cầm Văn Vương Tiên trong tay.

Dáng vẻ ra tay dứt khoát.

Không khỏi sững sờ.

Tiền Tinh Vân đột nhiên cảm thấy cuộc đối thoại của cư dân mạng không phải là không có lý.

Quả thực rất có phong thái, thật lợi hại.

Nội tâm đội trưởng Triệu chấn động, không thể không nói, anh Diệp Phi này thật lợi hại.

Chỉ riêng khí phách này, họ nhìn thấy cũng phải cảm thấy khâm phục.

Ngô Tà và Tiểu Ca cảm nhận sâu sắc, thật lợi hại.

Hai chữ “bá đạo” thật sự nói đến mỏi miệng rồi.

Ngây ngốc nhìn dáng vẻ uy vũ của Diệp Phi đứng trên lưng chim.

Hồi lâu không hoàn hồn.

Nội tâm của cư dân mạng bị chấn động đến không thể chấn động hơn.

Bình luận tạm thời không giống như trước, điên cuồng ập đến.

Mà rơi vào sự im lặng chết chóc.

Dấu hiệu trước khi bão tuyết ập đến.

Cuối cùng… "Vãi chưởng, đại lão… đẹp trai quá?" "Lúc trước ai nói muốn sinh con cho đại lão?

Vị nào nói thế?

Tính tôi một suất với, tôi nguyện ý cong vì anh." "Vãi, sao ông lại cướp lời thoại của tôi?" "Lầu trên, sao ông lại cướp lời thoại của tôi?

Tôi muốn gả cho đại lão." "Các người đừng mơ mộng nữa, đại lão sẽ không để mắt đến các người đâu, chỉ riêng chiêu này của đại lão, người thường không xứng." "Cũng đúng, lòng tôi đã như tro tàn, tôi quyết định sau này sẽ không còn ảo tưởng như vậy nữa, ai da… bây giờ tôi chỉ cầu có thể nhìn đại lão từ xa là được rồi." "Tôi cũng vậy, khuôn mặt của đại lão cả đời này tôi sẽ không quên, đẹp trai chết mất." "Đại lão uy vũ." … Tất cả cư dân mạng lúc này đều gõ đầy chữ trên màn hình.

Toàn bộ màn hình đều bị những bình luận này che lấp.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn bản lĩnh của Diệp Phi, Hoắc lão chớp chớp mắt.

Phải nói, trái tim già nua của ông cũng không tự chủ được mà đập nhanh mấy nhịp.

Nếu là con gái, ông cũng sẽ rung động theo.

"Giáo sư, tôi là đàn ông, nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ thích Diệp Phi," Giáo sư Phương ở bên cạnh nói ra tiếng lòng của mình.

“Hừ, có tiền đồ, cậu thôi đi, Diệp Phi không coi trọng cậu đâu.” Hoắc lão mặt già đỏ lên, cuối cùng quát một tiếng, che giấu sự lúng túng của mình.

“Nếu Tiểu Tuệ nhìn thấy, chắc cũng sẽ thích nhỉ?” Hoắc lão khẽ lẩm bẩm.

Sự kinh ngạc trong mắt được thay thế bằng một niềm vui mừng.

Nếu trở thành cháu rể của ông cũng không tệ, một là có thể giữ Diệp Phi ở lại Đại Việt.

Hai là, Tiểu Tuệ cũng có một nơi chốn để về, sau này còn có thể thường xuyên thảo luận một số vấn đề lịch sử.

Chẳng phải là một công đôi việc sao?

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

“Hoắc lão, ngài đừng nghĩ như vậy nữa, Diệp Phi không phải là vật trong ao, ngài cũng biết Diệp Phi là một người bất tử, nhưng Tiểu Tuệ thì không.” “Sau này Diệp Phi vẫn phong độ như xưa, nhưng Tiểu Tuệ đã già nua, đến lúc đó thì sao?” Giáo sư Phương trước đó cũng cảm thấy Tiểu Tuệ và Diệp Phi cũng không tệ.

Nhưng khi nghĩ đến khoảng cách giữa hai người vẫn rất lớn.

Trước đó có một cư dân mạng nói đúng.

Con người có lẽ đều không xứng, nhưng con người không xứng thì ai xứng?

Dù Diệp Phi có cô độc đến già cũng không phải là không được.

Không đúng, cô độc đến già không phù hợp với Diệp Phi.

Anh ta chỉ cô độc, chứ không già.

Hoắc lão bị lời nói của giáo sư Phương hỏi khó.

Quả thực là tình huống như vậy, sau này Tiểu Tuệ già rồi, họ thật sự không hợp nhau.

"Tôi cũng chỉ nghĩ vậy thôi, chứ không thật sự muốn làm vậy." Hoắc lão sau đó liền từ bỏ ý định này.

Cuối cùng thở dài một tiếng, nhìn về phía màn hình máy tính.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn đám Song Túc Ô đã đi xa.

Cuối cùng rơi xuống đất, liền đối diện với ánh mắt của vua Chức Viêm Điểu, đôi mắt đầy tức giận.

"Chi chi chi…" Thiếu chủ Chức Viêm Điểu thấy cha mình và Diệp Phi không khí không đúng, liền đứng ra hòa giải.

Giọng của vua Chức Viêm Điểu đột nhiên truyền đến.

"Ngươi giao nội đan ra đây." Vua Chức Viêm Điểu hỏi trong lòng.

"Không thể nào, đây là của tôi." Diệp Phi chính tay lấy ra, sao có thể nói đưa là đưa?

Đây là quá không coi hắn ra gì rồi?

"Đó là đồ của chúng ta, ta vẫn luôn chờ rắn vàng lột da, đợi thời cơ đoạt kim đan, bây giờ bị ngươi cướp đi, ngươi mau giao ra đây, ta sẽ thả các ngươi rời khỏi đây." Giọng vua Chức Viêm Điểu đầy uy nghiêm.

"Tôi có thể giết thủ lĩnh của Song Túc Ô, thì cũng có thể giết ngươi, hơn nữa, ngươi đúng là không biết điều, ta cứu con trai ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, còn muốn cướp đoạt?" "Ngươi thật sự xem Diệp Phi ta là quả hồng mềm?

Tùy ngươi nhào nặn?" Diệp Phi nói, liền giơ Văn Vương Tiên trong tay ra.

Chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Nhưng thiếu chủ Chức Viêm Điểu lúc này thấy cha mình và ân nhân cứu mạng đối đầu, lo lắng không thôi.

Chương 376

Nó cứ đi đi lại lại tại chỗ, trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Chi chi chi chi…” Vua Chức Viêm Điểu nhìn đứa con không nên thân của mình, trong lòng tức giận.

“Ngươi im miệng, ngươi là con ai, mau qua đây.” Giọng vua Chức Viêm Điểu đầy uy hiếp và tức giận.

Thiếu chủ Chức Viêm Điểu như con gà trống thua trận, cúi đầu đi đến bên cạnh cha mình.

Diệp Phi nhìn cha con tranh cãi, cuối cùng nhìn thiếu chủ Chức Viêm Điểu.

Con chim này cũng thú vị đấy.

Còn biết bảo vệ hắn.

Chỉ riêng điểm này không nên diệt cả tộc Chức Viêm Điểu.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi qua, thấy không khí không đúng, nhỏ giọng hỏi Diệp Phi.

Diệp Phi liền kể lại mọi chuyện cho Ngô Tà và Tiểu Ca.

Chuyện này hắn vô tội.

“Nội đan rất quan trọng, ngươi thu hoạch được nội đan, họ đương nhiên sẽ không tha cho ngươi.” Ngô Tà không khỏi cảm thán vận may của Diệp Phi.

Đến đâu cũng có thu hoạch.

“Bây giờ làm sao?” Tiểu Ca rút Hắc kim cổ đao ra, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

“Không thể đánh, nể tình tiểu Chức Viêm Điểu bảo vệ, tôi cũng không thể ra tay.” Diệp Phi lắc đầu, dập tắt ý nghĩ này.

Nhưng đám Chức Viêm Điểu này bây giờ đang mang sát khí nhìn họ.

“Cậu có cao kiến gì không?

Cứ thế này, chúng ta đều có thể thành than đen.” Ngô Tà nhìn ánh mắt của vua Chức Viêm Điểu, đôi mắt đầy lửa giận kia.

Thật sự khiến người ta rùng mình.

“Đương nhiên là có rồi.” Diệp Phi vừa nói, vừa lấy miếng ngọc bội trong tay ra.

Ngọc bội Hỏa Phượng Hoàng trong suốt như pha lê, còn có ánh sáng uy nghiêm nhàn nhạt.

Chức Viêm Điểu cảm nhận được nguy hiểm, mắt nhìn về phía trước.

Diệp Phi miệng lẩm bẩm.

Chỉ thấy Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên hóa thành chân thân, thân hình tuy nhỏ, lơ lửng giữa không trung.

Ngọn lửa trên người vô cùng nồng đậm.

Đôi mắt uy nghiêm khép hờ.

Uy nghiêm trên người, không giận mà uy.

Chức Viêm Điểu đột nhiên cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

Nó ngước mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng trước mắt, sự tức giận và uy nghiêm lúc trước, lúc này đều bị sinh vật trước mắt làm cho kinh

ngạc.

Một chút khí thế cũng không còn.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn ánh mắt khinh miệt của Hỏa Phượng Hoàng, khóe miệng giật giật.

Cái này thật không biết hình dung thế nào.

Chuyện của giới động vật thật thần kỳ, người thường thật không biết nên giải quyết thế nào.

Vua Chức Viêm Điểu dẫn đầu đám Chức Viêm Điểu phía sau đột nhiên quỳ rạp xuống đất, đầu cũng cúi xuống đất.

Sát mặt đất, một lúc lâu cũng không ngẩng đầu.

Chỉ chi chi không biết đang nói gì.

Nhưng Diệp Phi nghe hiểu.

Khóe miệng vẽ lên một nụ cười.

Phải nói, vẫn là phải dùng độc trị độc mới có hiệu quả.

Không thể giết đám Chức Viêm Điểu này, vậy thì để lão đại của chúng giải quyết.

Như vậy hiệu quả hơn không phải sao?

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, âm thầm đoán ý cười khó hiểu của đại lão.

Lúc này đang bàn tán sôi nổi.

“Các người nói đại lão đang làm gì vậy?

Nụ cười này thật sự ý vị sâu xa.” “Tôi nói cậu có thể đổi điểm chú ý đi không?

Chẳng lẽ con Hỏa Phượng Hoàng kia trông không đẹp mắt sao?

Có thể thu hút cậu không?" "Thu hút chứ, nhưng tôi vẫn thích nhìn đại lão hơn, vẫn cảm thấy đại lão đẹp hơn." "Đây là Hỏa Phượng Hoàng, đám Chức Viêm Điểu này dường như rất sợ con phượng hoàng này." "Đương nhiên rồi, đại lão đã nói, phượng hoàng là vua của trăm loài chim, ai thấy vua mà không cúi đầu?

Đám chim này sao so được với phượng hoàng?" "Vãi, nhìn mà tôi cũng muốn quỳ." "Ha ha, tôi cũng vậy." "Đại lão cười, chắc cũng vì cái này nên mới cười." … Giáo sư Phương và Hoắc lão lại một lần nữa nhìn thấy sự uy nghiêm của phượng hoàng, nội tâm chấn động.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn cảnh này.

Trong mộ huyệt.

"Anh Diệp Phi có phải là biết đám chim này đang nói gì không?" Đội trưởng Triệu nuốt nước bọt, cuối cùng không chắc chắn hỏi.

"Chắc là biết." Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng không chắc chắn lắm, cuối cùng Tiền Tinh Vân quay đầu, gật gật đầu.

Bây giờ có phượng hoàng, đám chim này chắc sẽ không làm càn nữa.

Lúc này phượng hoàng đang từ trên cao nhìn xuống đám chim.

Phượng hoàng kêu một tiếng, âm thanh uy nghiêm hơn.

Vua Chức Viêm Điểu lúc này đầu cúi càng thấp hơn.

Chỉ thiếu điều chôn đầu vào đống đất.

Người còn run lẩy bẩy.

Thấy tình hình cũng gần ổn, Diệp Phi gọi Hỏa Phượng Hoàng về.

Uy nghiêm vô hình đã biến mất.

Vua Chức Viêm Điểu ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Còn có chút bất ngờ và kinh ngạc.

Dù nó muốn đoạt nội đan, bây giờ cũng không thể.

Ngay vừa rồi, Hỏa Phượng Hoàng đã cảnh cáo nó.

Không cho phép nó cản trở Diệp Phi, còn phải cố gắng hết sức giúp đỡ hắn.

Chức Viêm Điểu trong lòng rất hối hận, sớm biết thân phận của Diệp Phi là như vậy.

Vừa rồi cũng không đắc tội triệt để như vậy.

Diệp Phi như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nó.

Không nói một lời, liền gọi Tiền Tinh Vân và mọi người rời khỏi đây.

Nhưng đi được mấy bước, liền bị vua Chức Viêm Điểu gọi lại.

Diệp Phi nghi hoặc nhìn nó.

"Ngươi có chuyện?" Giọng Diệp Phi lạnh nhạt, vô cùng xa cách.

Con Chức Viêm Điểu lúc trước còn tức giận ngút trời, kiêu ngạo đến cực điểm lúc này lại ngoan như cừu.

Thay đổi hoàn toàn bộ dạng lúc trước, còn có chút vẻ ngại ngùng.

Chương 377

Nó quay người nhìn đứa con phía sau.

Cuối cùng chi chi kêu mấy tiếng.

Liền thấy thiếu chủ Chức Viêm Điểu phía sau đi ra.

Hớn hở đi đến bên cạnh Diệp Phi, dùng đầu khẽ cọ vào vai hắn.

Một bộ dạng rất vui mừng.

Diệp Phi nhìn ra ý của con Chức Viêm Điểu này.

"Ngươi để nó đi theo ta?

Tại sao?" Diệp Phi không hiểu lắm, chỉ có một đứa con, cũng yên tâm để nó đi theo hắn.

"Chi chi chi chi…" "Chúng tôi nguyện đi theo phượng hoàng, cũng nguyện đi theo ngài, cứ để đứa trẻ này đi theo ngài đi." "Lúc trước là tôi không đúng, mong ngài đừng để ý." Thái độ của vua Chức Viêm Điểu rất thành khẩn xin lỗi.

Thật giống như học sinh nhận lỗi.

"Ngươi không lo ta sẽ làm hại con ngươi sao?" Diệp Phi nghe vậy, cố ý lộ vẻ khó xử.

Chính vẻ mặt này, lại làm cho Chức Viêm Điểu trong lòng căng thẳng.

Đi theo phượng hoàng là vinh dự của chúng, nếu con người này không mang theo con của nó.

Vậy chẳng phải là không thể ở cùng phượng hoàng sao?

Trong mắt vua Chức Viêm Điểu lóe lên một tia lo lắng.

Chi chi ngô ngô, cuối cùng cũng không biết nên nói thế nào.

Bản thân ở đây nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phượng hoàng.

Nói gì cũng phải đi theo phượng hoàng.

"Được rồi, chúng ta đi đây, cứ đi theo con đường này là ra ngoài được, ra ngoài tìm một khu rừng mà ở, nếu không các ngươi sẽ chết ở đây." Diệp Phi nói xong, liền xoay người rời đi, mang theo vị thiếu chủ Chức Viêm Điểu bên cạnh, cùng nhau rời đi.

Vua Chức Viêm Điểu nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vui mừng.

Gật đầu như gà mổ thóc, chỉ cần hắn có thể mang con trai mình đi, mọi chuyện đều dễ nói.

Mặc dù ở trong mộ, ở đây cả ngàn năm, cũng sớm không còn môi trường cho chúng sinh tồn nữa.

Bây giờ rời đi cũng tốt.

Đội trưởng Triệu dẫn Tiền Tinh Vân theo sát phía sau Diệp Phi.

Nhưng lúc Diệp Phi đi, còn mang theo một con Song Túc Ô.

Thứ này cũng là đồ bổ hiếm có, không thể bỏ qua.

Ngô Tà khóe miệng giật giật, thật hết nói nổi, đến lúc nào cũng không quên mang đi chút đồ ăn.

Cư dân mạng khóe miệng giật giật.

"Đại lão thật lợi hại, đến lúc này rồi, còn nghĩ đến ăn?" "Chứ sao, lúc này còn đang nghĩ nên ăn thứ này thế nào à?" "Hình như là vậy không sai, tôi cảm thấy hình tượng anh hùng lúc trước sụp đổ rồi, sao lại có chút kỳ quái, tôi có thể thu hồi lại lời muốn sinh con cho đại lão lúc trước không?" "Không sao, nhan sắc của cô, còn không bằng con

Chức Viêm Điểu sau lưng đại lão, cô đừng mơ mộng nữa.” “Đúng vậy, dù cô có nói, cô muốn sinh con cho đại lão, đại lão cũng sẽ không để ý đâu.” … Đối mặt với sự trêu chọc của cư dân mạng, khóe miệng Diệp Phi lại một lần nữa giật giật.

Đầu óc của đám cư dân mạng này vẫn khó đoán như trước, bây giờ đã không biết nên giải thích thế nào.

Thôi thì dứt khoát không giải thích nữa, dù sao nói rồi họ cũng không tin.

Sau khi Diệp Phi và mọi người rời đi.

Chức Viêm Điểu nghe theo lời Diệp Phi, tổ chức đồng tộc chuẩn bị rời khỏi đây.

Khi đám chim này cuối cùng cũng ra khỏi mộ huyệt.

Lại được thấy ánh sáng, vô cùng phấn khích.

Diệp Phi cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, tính theo thời gian bên ngoài, chắc là đã tối rồi.

Mọi người vừa hay đi ra đến bìa rừng, Diệp Phi quan sát môi trường xung quanh.

Xác định là an toàn, chắc có thể nghỉ ngơi rồi.

“Giáo sư, mọi người cũng mệt rồi, chúng ta ở đây nghỉ một lát đi.” Diệp Phi quay người nhìn Tiền Tinh Vân, thấy họ đã mặt mày mệt mỏi.

Hắn thì không sao, bất lão bất tử, nhưng những người này đều là người thường.

Cũng sẽ mệt, cũng cần nghỉ ngơi.

“Được rồi...

được rồi, là do mấy lão già chúng tôi làm liên lụy đến mọi người rồi." Tiền Tinh Vân quả thực đã hơi mệt, cơ thể rã rời.

Nhưng thấy Diệp Phi và mọi người vẫn hừng hực khí thế, ông cũng không tiện nói dừng lại nghỉ ngơi.

Bây giờ Diệp Phi chủ động đề nghị, ông cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, mọi người tìm một chỗ bắt đầu nghỉ ngơi.

Đội trưởng Triệu trước tiên sắp xếp chỗ cho các giáo sư, sau đó phân công người cảnh giới và tuần tra.

Dù có an toàn đến đâu, cũng cần phải cảnh giác quan sát môi trường xung quanh.

Diệp Phi bắt đầu vặt lông, nhóm lửa, chuẩn bị nướng thịt.

Nước vẫn rất quan trọng, tạm thời chưa thể nấu canh.

Chỉ có thể nướng ăn, con chim Ô Điểu hai chân này cao ít nhất cũng phải hai mét.

Chừng đó đủ cho cả nhóm ăn rồi.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi với thủ pháp điêu luyện bắt đầu nướng thịt, liếc nhìn con chim lớn bên cạnh anh, rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Cậu định thật sự mang nó theo à?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Diệp Phi.

"Chứ sao nữa?" Diệp Phi cũng bất đắc dĩ vô cùng.

Dù sao thì con vật này cũng coi như có duyên với hắn.

"Nhưng nó to thế này, cậu mang nó về kiểu gì?

Ở trong lăng mộ thì không sao, ra ngoài cậu sẽ bị chú ý lắm đấy." Ngô Tà cười nhẹ giải thích.

"Ừm, đúng thế thật, nên tôi phải hỏi thử, trạng thái non nớt lúc

trước, có thể khôi phục lại không?" Diệp Phi gật đầu, nghiêng đầu nhìn con Chức Viêm Điểu sau lưng.

"Ngươi có thể trở lại hình dạng lúc trước không, thế này to quá, không tiện." Diệp Phi nhẹ giọng giải thích.

Chức Viêm Điểu dường như nghe hiểu, khẽ gật đầu, thu nhỏ cơ thể lại mấy phần, trở về kích thước ban đầu.

Trông nó chỉ như một con búp bê vải, ngoan ngoãn đậu trên vai Diệp Phi.

"Ngươi nhỏ lại một chút, lát nữa cũng ăn ít đi một chút." Diệp Phi đưa tay ra xoa đầu nó, giọng nói hiền hòa.

Ngô Tà nghe vậy, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ.

Lẽ nào Diệp Phi bảo nó thu nhỏ lại là vì không muốn con chim lớn này ăn quá nhiều sao?

"Cậu chỉ là không muốn nó ăn quá nhiều nên mới bảo nó biến nhỏ lại?" Ngô Tà im lặng một lúc, cuối cùng vẫn quyết định hỏi.

"Ừ, không thì con chim này đủ sức ăn hết cả lương thực của chúng ta đấy." Diệp Phi vừa nói vừa lật miếng thịt, tiếp tục nướng.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, thật không biết nên diễn tả tâm trạng của mình thế nào.

Ngay sau đó, cậu ta như nhớ ra điều gì đó.

"Tôi nhớ ra rồi, cái nội đan kia...

đạo lý 'mang ngọc trong người là có tội', cậu nên biết chứ." Ngô Tà nhỏ giọng giải thích.

"Tôi biết, nhưng nội đan này không phải ai cũng dùng được." Diệp Phi cũng là sau khi ăn xong mới để ý.

Trong nội đan này có thêm tà khí, hẳn là do bị hun đúc trong phong thủy trận ở đây.

Ai dùng cũng sẽ bị tà khí xâm chiếm, mất đi tâm trí.

Không chừng còn bị tư duy của con Kim Xà kia khống chế.

Chương 378

“Cậu vẫn nên cẩn thận thì hơn, nhưng với bản lĩnh của cậu, chắc sẽ không có vấn đề gì.” Ngô Tà trước thì khuyên anh cẩn thận, sau lại cảm thấy thừa thãi.

Thôi thì cũng không nói thêm gì nữa.

Rất nhiều cư dân mạng lúc này cũng cảm thấy mệt mỏi.

Nhiệt độ trong phòng livestream cũng dần giảm đi không ít.

Đa số mọi người đều đi ăn cơm, chỉ có một số ít người vẫn kiên trì bám trụ.

Họ ăn cơm ngay trước máy tính.

Sau khi Diệp Phi nướng thịt xong, đội trưởng Triệu liền chia thịt cho mọi người.

Đám lính đánh thuê cảm thấy đi xuống mộ cùng Diệp Phi có một điểm tốt, đó là đồ ăn ngon không bao giờ thiếu.

Mà toàn là những thứ hảo hạng.

Có tiền cũng chưa chắc đã ăn được.

Nghĩ đến đây, trong lòng họ không khỏi cảm kích.

Diệp Phi trước giờ không bao giờ giấu giếm của riêng, có gì ăn nấy, còn chia cho họ một phần.

Ăn thứ trong tay, lòng họ vô cùng thỏa mãn.

Sau khi mọi người ăn no, họ thấy Tiền Tinh Vân và những người khác bắt đầu dựa vào gốc cây lớn nghỉ ngơi, nhắm mắt chợp mắt.

Diệp Phi cũng nhắm mắt lại, nhưng không phải để nghỉ ngơi mà là

đang giao tiếp với Thần Mộc Đỉnh.

“Nội đan này rất hiếm có, ngươi định làm gì?” Thần Mộc Đỉnh không chắc chắn hỏi.

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết đây là một báu vật, nhưng dùng thế nào thì chưa rõ.” Diệp Phi thở dài một tiếng, rồi như nghĩ ra điều gì đó.

Trong đầu hắn hiện ra giao diện hệ thống, nhìn thấy điểm tích lũy của mình đã vượt qua con số trăm triệu.

Có thể đổi được rất nhiều thứ.

Rồi hắn lại nghĩ ra, bây giờ không phải có thể đổi thưởng rồi sao?

“Hệ thống, tôi đã tìm được báu vật rồi, có phải nên đổi lấy lời hứa của ngươi không, tôi muốn Kỳ Huyễn Thuật.” Diệp Phi lúc này mới nhớ ra, mình đã nhận nhiệm vụ rồi, sao phần thưởng vẫn chưa được phát.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện ra một câu thần chú, ghi nhớ kỹ trong lòng.

Cảm giác như đã thuộc lòng từ rất lâu.

“Hệ thống, báu vật này tôi đã lấy được rồi, nhưng tôi dùng được không?

Tôi nên dùng nó vào đâu?” Diệp Phi cuối cùng vẫn quyết định hỏi hệ thống. 【Ký chủ, trong mục nhiệm vụ có thuật luyện hóa nội đan, ngài có thể tùy ý lựa chọn.】 Hệ thống vừa nói vừa chuyển màn hình giao diện.

Hiện ra rất nhiều sách y thuật.

Diệp Phi nhìn đến hoa cả mắt.

Cuối cùng, hắn chọn một cuốn sách ở phía sau cùng, trên sách có

ghi tên. 《Nội Đan Dung Hợp Lục.》 "Tôi muốn cái này, đổi ngay bây giờ." Diệp Phi nói xong liền đổi lấy cuốn sách này.

Một tia sáng vàng lóe lên trong đầu, một đống văn tự hiện ra.

Hồi thần lại, hắn thầm niệm khẩu quyết trong lòng, bắt đầu luyện hóa nội đan trong cơ thể.

Nhưng chỉ luyện hóa được một nửa, liền không thể tiếp tục được nữa.

Diệp Phi tưởng có vấn đề gì, định hồi tưởng lại kỹ càng cuốn sách đó.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài.

Đàn Chức Viêm Điểu đã chỉnh tề đội ngũ, đồng loạt lao ra khỏi lăng mộ.

Dưới chân núi.

Một số người dân Đại Việt đang đi dạo sau bữa ăn.

Bỗng dưng họ ngẩng đầu lên, thấy những con chim lớn rực lửa bay qua đầu.

Nhất thời, cả nước Đại Việt chấn động.

Các diễn đàn lớn liên tục đẩy tin tức này lên top tìm kiếm.

"Con chim này trông quen quá, hình như thấy ở đâu rồi thì phải?" "Đúng là đãng trí, đây không phải là con chim bay ra từ lăng mộ Bao Tử sao?

Là đại lão cho chúng nó ra ngoài đấy." "Oa, không ngờ chúng ta cũng được tận mắt chứng kiến, đỉnh thật." "Vãi, ông chú ý vào đâu thế?" "Tôi có thể đi theo xem chúng nó đậu ở đâu không?" "Thế khác

gì ông tự nộp mạng cho nó ăn.” .....

Cùng lúc đó.

Video Teng Teng: Quái điểu trong lăng mộ đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu?

App Douyue: Mục đích của chuyên gia ẩm thực là gì?

Tại sao lại thả những con chim này ra, liệu chúng có gây nguy hiểm cho nhân loại không?

Ban Tin Sốc IC: Chuyên gia ẩm thực có suy tính gì không, hành động này có phải là một quyết định khác thường?

Cả nước Đại Việt đều đang lan truyền tin tức về Chức Viêm Điểu. ...

Giáo sư Phương và Hoắc Lão nhìn cảnh tượng trước mắt mà không biết nên nói gì.

Giáo sư Sa Mục Da lúc này cũng đang theo dõi.

Vừa hay thấy được việc Diệp Phi làm.

Diệp Phi làm vậy, thả những con chim này ra, lỡ như chúng gây hại cho con người thì sao?

Tin tức này lan ra, rất nhiều nhà nghiên cứu khoa học cũng sẽ tranh nhau đi tìm Chức Viêm Điểu để nghiên cứu.

Hoắc Lão trong lòng vẫn không yên tâm, uy lực của Chức Viêm Điểu bọn họ cũng đã thấy rồi.

“Hoắc Lão, có cần thông báo cho người của học viện khảo cổ chúng ta không động đến Chức Viêm Điểu không?

Lũ chim này từ trong lăng mộ ra, chắc chắn sẽ gây ra chấn động.” “Lỡ như... làm bị thương người của mình thì không hay.” Giáo sư

Phương nghĩ đến tầng này trước tiên, quyết định vẫn nên thông báo thì hơn.

Nếu gây ra ảnh hưởng xấu gì thì không tốt.

"Cũng được..." Hoắc Lão thấy giáo sư Tiền và mọi người đều đang nghỉ ngơi, cũng không có động tĩnh gì khác thường.

Cuối cùng ông quyết định đứng dậy hoạt động một chút, nãy giờ cứ nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đặc sắc của Diệp Phi và mọi người trong lăng mộ.

Giáo sư Phương vừa đẩy cửa ra, liền thấy giáo sư Sa Mục Da đang đứng ở cửa, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Chỉ một cái liếc mắt, giáo sư Phương đã nhìn ra ý đồ của ông ta, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

"Giáo sư Phương, Hoắc Lão, tôi hy vọng hai vị có thể mang Chức Viêm Điểu về." Sa Mục Da nhìn Hoắc Lão đang ngồi trên ghế, hăm hở đứng bên cạnh.

Ông ta nói thẳng mục đích của mình.

"Ông nói gì?

Ông muốn bắt Chức Viêm Điểu." Hoắc Lão tức đến giậm chân, lão già này thật đúng là không lúc nào chịu yên.

Trước đây đề xuất mấy yêu cầu kia thì thôi đi, bây giờ còn đòi Chức Viêm Điểu.

Đúng là tính toán giỏi thật.

Ông ta nói một câu, bọn họ phải chạy gãy cả chân.

Thật sự coi mình là nhân vật lớn sao?

Hoắc Lão cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

“Loài vật này cực kỳ nguy hiểm, không nên hành động tùy tiện.

Chương 379

Hơn nữa, giáo sư Sa Mục Da, dù có bắt được cũng không thể nghiên cứu được, đây là một loài mới." "Việc khống chế chúng vẫn còn khó khăn, tạm thời không nên hành động thì hơn." Hoắc Lão nể mặt, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích, còn ông ta có nghe hay không thì không biết.

Sa Mục Da nghe ra ý ông ta không muốn, lập tức cau mày.

"Ông có ý gì?

Thần Mộc Đỉnh ông không chịu, bây giờ Chức Viêm Điểu cũng không chịu.

Cả quốc tế đều biết Chức Viêm Điểu xuất hiện từ trong lăng mộ, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn người khác mang nó đi sao?" "Chúng ta là nhà khảo cổ học, rất nhiều thứ cần phải công bố cho mọi người biết sớm hơn." Sa Mục Da có chút không hiểu Hoắc Lão này, trong đầu ông ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Cơ hội tốt như vậy mà không chịu ra tay.

"Ông muốn nghiên cứu thì tự cử người của ông đi, sinh viên của chúng tôi sẽ không ai đi cùng ông." Hoắc Lão lần đầu tiên lộ vẻ khinh bỉ trên mặt.

Lão già này trong lòng nghĩ gì, tưởng ông không biết sao.

Lợi dụng người Đại Việt để hoàn thành nghiên cứu của mình, nằm mơ đi.

Sa Mục Da nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó chịu, muốn nổi giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đang nghĩ cách dung hợp nội đan Kim Xà, nhưng mãi vẫn không được.

Thôi thì cũng không vội nữa, lúc mở mắt ra, thì thấy Tiểu Ca đã tỉnh.

Y đang nhìn chằm chằm vào thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiền Tinh Vân và những người khác đã ngủ say, xem ra đã mệt lử.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Diệp Phi đứng dậy đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì." Tiểu Ca vẫn lạnh lùng như cũ, sau đó theo thói quen nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Khóe mắt y liếc nhìn Ngô Tà đang ngủ say.

Diệp Phi đã quen với thái độ của Tiểu Ca từ lâu.

"Cậu để Chức Viêm Điểu ra ngoài, không sợ gây phiền phức cho chúng sao?" Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

"Ra ngoài là vì sự an toàn của chúng, nơi này sớm muộn gì cũng sẽ bị đội khảo cổ xử lý hậu quả, điều đó không tốt cho cả đội khảo cổ lẫn Chức Viêm Điểu." Diệp Phi hiểu rõ tâm trạng của chúng, chúng khao khát tự do hơn.

Chỉ là sự tự do này khó giành được đến mức nào, chỉ có chúng mới biết.

"Ra ngoài cũng là một chuyện phiền phức." Tiểu Ca tiếp tục nói.

"Phiền phức?

Khả năng tấn công của Chức Viêm Điểu thế nào mọi người đều rõ, ai đủ gan thì cứ đi bắt về nghiên cứu, hậu quả tự gánh." Huống hồ, bản ý của chúng chỉ là sống một cách đơn thuần, sẽ không chủ

động gây hại cho con người.

Đây cũng là ý của thiếu chủ Chức Viêm Điểu.

Lúc này Diệp Phi không hề biết, Hoắc Lão và Sa Mục Da đang vì hành động này của hắn mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Các cư dân mạng nghe Diệp Phi nói xong, cũng sâu sắc cảm thấy đây là một con dao hai lưỡi.

"Đại lão nói đúng, Chức Viêm Điểu không hại người là được rồi, còn những người muốn nghiên cứu thì phải xem bản lĩnh của họ thôi." "Có lý, nếu có chết cũng không thể trách người khác được, đại lão nói gì cũng đúng, chuyện này rất bình thường." "Giây phút này tôi sâu sắc cảm thấy, con người còn đáng sợ hơn cả Chức Viêm Điểu." "Vậy vấn đề là, đội khảo cổ có ra tay không?" "Vậy thì phải xem ai may mắn, ai xui xẻo rồi." ...

Lúc mấy người Tiền Tinh Vân tỉnh dậy đã là tám giờ sáng.

Nhất thời có chút ngại ngùng.

Dù sao thì thời gian vẫn rất quý báu.

Trước đó, Diệp Phi đã nướng chín phần còn lại của con chim Ô Điểu hai chân.

Lần lượt chia cho mọi người.

Sau khi ăn no uống đủ, cả nhóm tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Ngô Tà vừa đi vừa ngáp.

"Cậu buồn ngủ lắm à?" Diệp Phi nghe vậy, quay sang nhìn Ngô Tà.

Thấy cậu ta chẳng có chút tinh thần nào.

Lại còn ngáp liên tục.

“Tôi không buồn ngủ lắm, rõ ràng đã ngủ dậy rồi, nhưng chẳng có tinh thần gì cả, không biết tại sao, có lẽ là mệt quá.” Ngô Tà nói xong, cố gắng ép mình tỉnh táo hơn.

Thậm chí còn dùng tay vỗ vào mặt mình.

Cảm giác bước chân cũng như không có sức lực.

Bị sao thế này?

Rõ ràng đã ngủ dậy rồi mà.

Ngô Tà thầm nghĩ.

Phía sau, Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu cũng vậy, thỉnh thoảng lại ngáp, mắt lệ nhòa.

Mọi người đi đến một nơi đầy bậc thang, từng bước một đi lên trên.

Càng đi càng cảm thấy cơ thể mệt mỏi rã rời.

Thậm chí hai chân cũng thấy mềm nhũn, không nhấc nổi bước.

Các cư dân mạng thấy tinh thần của những người này không tốt, nhất thời rất tò mò.

Bình luận đồng loạt xuất hiện trên màn hình lớn.

“Sao thế này?

Một người buồn ngủ, hai người buồn ngủ, sao trông ai cũng buồn ngủ vậy?” “Đúng vậy, nhìn người cuối cùng kìa, cứ nhấc chân ở bậc thang cuối mà mãi không bước lên được.” “Không phải lại xảy ra chuyện gì đấy chứ?” “Cứ tin vào bản thân đi, theo các vụ trước, chắc chắn có vấn đề.” “Nhưng vấn đề ở đâu?” “Lát nữa đại lão sẽ cho các người biết.” ...

Hoắc Lão nhìn lăng mộ trên màn hình máy tính, sắc mặt không tốt.

Giáo sư Phương nhìn sắc mặt khó coi của Hoắc Lão, khó khăn nuốt nước bọt.

Lần gần nhất Hoắc Lão tức giận là vì một sinh viên phạm lỗi.

Hình như cũng đã hơn hai mươi năm rồi.

“Hoắc Lão...” Giáo sư Phương khẽ gọi.

“Cái lão Sa Mục Da này, làm thế nào mà lên được tổ chức liên hợp quốc tế vậy, loại người ích kỷ, đầy toan tính này làm sao mà lên được?” “Thật sự coi lính đánh thuê Đại Việt của ta là bia đỡ đạn sao?” Hoắc Lão càng nghĩ càng tức.

Ông quyết định, không cho phép ai đi theo bắt Chức Viêm Điểu.

Lão ta mạng lớn thì tự đi mà bắt.

“Được rồi được rồi, ngài đừng tức giận, sức khỏe quan trọng.” Giáo sư Phương vội vàng an ủi.

“Ngài xem giáo sư Tiền và mọi người kìa, hình như tình hình không ổn.” Hoắc Lão nghe tiếng, vội nhìn vào màn hình lớn.

Liền thấy tình hình của họ không ổn lắm.

Duy chỉ có Tiểu Ca và Diệp Phi là vẫn tinh thần phấn chấn.

Ít nhất vẫn còn hai người tỉnh táo.

Trong lăng mộ.

Một trong những người lính đánh thuê cuối cùng không chịu nổi cơn buồn ngủ, cả người lăn từ trên bậc thang xuống.

Nhưng không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Đội trưởng Triệu thấy đội viên của mình gặp chuyện, đang định đi kiểm tra, chưa kịp bước xuống, cả người cũng lăn xuống.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cảm thấy trước mắt tối sầm, ngã

xuống đất, rồi cũng lăn theo bậc thang xuống.

Từng người một như đang luộc sủi cảo.

Cứ thế lăn xuống bậc thang.

Ngô Tà thấy vậy, người mềm nhũn, trước mắt tối sầm, đang định lăn xuống thì bị Tiểu Ca kéo lại.

Nhờ vậy mới tránh được nguy hiểm.

Chương 380

“Hửm?

Đoạn Hồn Thiên Thê?” Diệp Phi thấy vậy, đột nhiên nhìn vào bậc thang phía trước.

Bậc thang trước mắt tối tăm không có điểm cuối, còn tỏa ra một luồng khí quỷ dị và âm u.

Cư dân mạng nghe thấy, tiếng bàn tán trong khoảnh khắc bùng nổ như bão tuyết.

“Đoạn Hồn Thiên Thê là gì vậy?

Có ý nghĩa gì?” “Câu hỏi này hay đấy, tôi cũng không biết, nhưng nghe tên đã thấy rất nguy hiểm rồi.” “Không cần nghe, chỉ cần nhìn đã thấy rồi, may mà mấy bậc thang này không cao lắm, không thì lăn xuống cũng bị thương.” “Nhưng họ bị sao thế?

Sao đột nhiên lại thành ra thế này.” Diệp Phi vừa hay đọc được bình luận của cư dân mạng.

“Nói là Đoạn Hồn Thiên Thê, thực ra là vì bên trong có một loại dị thú, nó sẽ giết người trong lúc họ đang ngủ, và không để lại xương cốt.” “Mỗi lần chết một người, bậc thang sẽ sâu thêm một tầng.” Diệp Phi nói xong liền thấy những lời kinh ngạc của cư dân mạng.

“Mẹ ơi, cái quái gì vậy?

Còn có trò này nữa à?” “Tuy tôi kinh ngạc, nhưng tôi vẫn rất tò mò, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.” “Ông không lo cho các giáo sư và lính đánh thuê à?” “Lo gì chứ?

Có đại lão và tiểu ca mặt lạnh ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ông có thấy đại lão lo lắng không?” “Không có.” “Thế thì còn gì

nữa.” Diệp Phi nhìn bình luận của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Mấy người này...

đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng.

“Bây giờ làm sao?” Tiểu Ca đặt Ngô Tà xuống đất.

Lạnh mặt hỏi.

Nếu hắn đã biết rõ như vậy, chắc hẳn có cách giải quyết.

Vừa hỏi xong, tai y khẽ động.

Đột nhiên nhìn về phía trước.

Dường như có động tĩnh gì đó.

Diệp Phi cảm thấy con Chức Viêm Điểu trên vai có vẻ không yên.

“Ngươi yên lặng chút, bây giờ nhắm mắt giả vờ ngủ là được.” Diệp Phi ra lệnh cho Chức Viêm Điểu.

Chức Viêm Điểu đành phải nghe theo, cuối cùng nằm trên vai Diệp Phi nhắm mắt lại.

Trông như đã ngủ say.

“Tiểu Ca, nằm xuống, đừng động đậy.” Diệp Phi lập tức nhìn Tiểu Ca, rồi nằm xuống đất trước.

Tiểu Ca cũng không nhiều lời, vội vàng nằm xuống.

Đặt Ngô Tà bên cạnh mình.

Nhưng Diệp Phi thấy vậy, đưa chân đá Ngô Tà lăn xuống.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ca đang hỏi.

Nhưng Diệp Phi đưa ngón tay lên, ra hiệu cho y đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Cư dân mạng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng thấy Ngô Tà bị đá xuống.

Trong lòng cảm thấy buồn cười.

Trước đó còn một tiếng "anh em Diệp Phi", bây giờ bị chính anh em mình đá xuống bậc thang...

Nếu biết được thì sẽ thế nào?

Bỗng dưng thấy hóng ghê.

"Đại lão làm vậy là vì cái gì?" "Đại lão có lý do của mình, nên cứ chờ xem là được, chắc là để bảo vệ cậu ta thôi." "Tôi đồng ý, từ khi xem livestream của đại lão, tôi luôn cảm thấy anh ấy rất trọng nghĩa khí." "Mọi người xem, hình như có ánh sáng." "Vãi, đây là... bướm đêm?" ...

Cư dân mạng nhìn thấy một con bướm trắng khổng lồ bay tới.

Con bướm này khác với những con họ từng thấy, nó là một con bướm hai đầu.

Mắt nó phát ra ánh sáng xanh nhạt, nhưng ánh sáng này lại có vẻ quỷ dị.

Nó đang vỗ cánh từ từ tiến lại gần Diệp Phi.

Diệp Phi nhắm chặt mắt, tai khẽ động.

Lắng nghe cuộc đối thoại của con Đoạn Hồn Vũ Điệp đang đến gần.

"Lần này số lượng cũng không ít, ta đã lâu lắm rồi không ăn thịt người, sắp quên mất vị thịt người là thế nào rồi." "Ngươi lúc nào cũng thích ăn như vậy, lần này mấy người này, các ngươi cứ tùy tiện ăn đi." "Tiếc là toàn đàn ông, lại còn da dày thịt béo, làm sao ngon bằng phụ nữ, da mịn thịt mềm." "Có ăn là được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, ngươi nghĩ xem lát nữa chọn ăn ai đi..." Khóe miệng Diệp

Phi giật giật, thật không biết nên diễn tả nội tâm mình thế nào.

Bị coi là cải trắng ngoài chợ, lại còn bị chê.

"Vậy thì người này đi, trông cũng ưa nhìn, chắc là ngon." Bướm hai đầu thấy Diệp Phi, liền bay tới gần.

Cư dân mạng nhìn con bướm hai đầu đang tiến lại gần Diệp Phi, không khỏi lo lắng.

"Tên này không phải chê đại lão sao?

Sao còn lại gần đại lão làm gì?" "Không nghe nó nói à?

Đại lão bây giờ đẹp trai, lọt vào mắt xanh của nó rồi." "May mà đại ca tỉnh táo, không thì lúc này có khi bị giết cũng không chừng." ...

Trong lăng mộ.

Diệp Phi rõ ràng cảm nhận được một mùi phấn vảy đang đến gần mình.

Ngay khi râu của con bướm hai đầu chạm vào Diệp Phi, anh đột nhiên ngồi dậy.

Cây roi trong tay vung lên mạnh mẽ.

Dùng sức quất vào người con bướm hai đầu.

Bướm hai đầu cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng né ra sau.

Ánh mắt nó có chút kinh ngạc, không ngờ lại có người chưa ngã xuống.

"Ngươi không ngã?" Bướm hai đầu vẫn còn ngạc nhiên nhìn Diệp Phi trước mặt.

Nó cũng không nhiều lời, lao thẳng về phía Diệp Phi.

Chưa kịp chạm vào Diệp Phi, Tiểu Ca bên cạnh đã nhảy vọt lên, thanh Hắc Kim Cổ Đao sắc lẹm chém đứt râu của con bướm hai đầu.

Cái râu rơi xuống đất, đang phát ra ánh sáng xanh nhạt lấp lánh.

Bướm hai đầu thấy râu của mình đã bị chém đứt, liền định mang râu về.

Diệp Phi nhanh tay lẹ mắt, dùng roi lấy cái râu trước một bước.

Sau đó đưa cho Tiểu Ca.

"Dùng cái này đánh thức Ngô Tà và mọi người dậy." Diệp Phi nói xong, cầm roi trong tay tấn công con bướm hai đầu.

Tiểu Ca cũng không nhiều lời, cầm lấy cái râu đi xuống chỗ Ngô Tà và Tiền Tinh Vân.

Bướm hai đầu thấy râu của mình bị cướp đi, lập tức nổi giận.

Mắt nó từ màu xanh nhạt chuyển thành màu đỏ rực.

"Ngươi cướp râu của ta, ta giết ngươi." Một trong hai cái đầu của con bướm gầm lên.

Diệp Phi thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn nhanh nhẹn lao lên, cây roi vung mạnh, quất vào người con bướm hai đầu.

Bướm hai đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, không thèm để ý.

Sau đó nó vỗ cánh, một luồng ánh sáng xanh nhạt từ trên cánh rơi xuống.

Lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không hề hoảng loạn, con Chức Viêm Điểu trên vai đã không ngồi yên được nữa.

Chương 381

Cơ thể nó đột nhiên lớn lên không ít, sau đó vỗ cánh của mình.

Đánh bật đám phấn vảy này lại không chút khách khí.

“Người ta nói thiêu thân lao đầu vào lửa, bây giờ ta rất muốn biết, các ngươi có thật sự sợ lửa không.” Diệp Phi thu roi lại.

Sau đó lấy ra chiếc rìu lửa.

Nhẹ nhàng đặt đầu rìu lên bậc thang.

Toàn bộ bậc thang đá trong khoảnh khắc bị lửa lớn bao vây.

Lũ bướm lao thẳng về phía sau.

Lửa bình thường chúng chắc chắn không sợ, nhưng đây là...

Tam Muội Chân Hỏa, làm sao mà không sợ được chứ?

Chức Viêm Điểu đã sớm nhìn ra hành động của hắn, chặn đường lui của chúng.

Chỉ cần có con nào đến gần, Chức Viêm Điểu đều dùng cánh đánh bật lại.

Phía trước có Chức Viêm Điểu, phía sau có Tam Muội Chân Hỏa.

Râu của bướm hai đầu còn bị lấy đi.

Lập tức trong lòng nó lo lắng không thôi.

“Chức Viêm Điểu, ngươi đừng quên, trách nhiệm của ngươi ở đây là gì?

Ngươi bây giờ phản bội hiệp nghị trước đây, ngươi bây giờ còn muốn giết ta?” Bướm hai đầu có lẽ đã tức quá hóa giận, lớn tiếng chửi mắng.

“Chít chít chít chít...” Chức Viêm Điểu: Người ký hiệp nghị là cha ta, không phải ta, bao năm nay tộc Chức Viêm Điểu chúng ta bảo vệ lăng mộ, cuối cùng để đề phòng cha ta có lòng riêng, không tiếc sắp xếp kẻ tử thù vào bên trong.

Ta suýt nữa mất mạng trong tay nó, bây giờ ngươi nói với ta trách nhiệm gì?

Cuộc đối thoại này của Chức Viêm Điểu khiến bướm hai đầu không còn lời nào để nói.

Chỉ là...

“Dù các ngươi có giết ta, các ngươi cũng không thể ra khỏi Đoạn Hồn Thiên Thê này.” Bướm hai đầu nhìn cánh của mình đã bị bén lửa.

Cùng với sự nuốt chửng của ngọn lửa, bướm hai đầu ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, rồi biến mất không thấy đâu.

Diệp Phi thấy lửa lớn đã tiêu diệt nó, liền thu lửa lại.

Cả bậc thang chỉ còn lại hơi ấm nhàn nhạt.

Chức Viêm Điểu khôi phục lại kích thước ban đầu, đậu trên vai Diệp Phi.

Nó rất thân mật cọ cọ vào mặt hắn.

Tiểu Ca rắc phấn vảy trên râu lên mũi Ngô Tà.

Tiếp theo là Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách, cùng những người lính đánh thuê khác.

Những người lính đánh thuê này từ từ tỉnh lại, cảm thấy cơ thể đau nhức.

Từng người một tỉnh dậy với vẻ mặt đau khổ.

Cư dân mạng nhìn hành động của Diệp Phi, trong lòng đã quen

thuộc.

“Tôi vẫn thấy đại lão đỉnh thật, mọi người đều ngã, mà anh ấy và Tiểu Ca không ngã.” “Ông cũng không xem Tiểu Ca là ai, có thể so với người thường được à?” “Thôi được, tôi sai rồi, chỉ là câu cuối cùng của con vật kia có ý gì.” “Không phải còn nguy hiểm gì nữa chứ?” “Khó nói lắm.” Ngô Tà tỉnh lại, vẻ mặt vẫn còn mơ màng, người có chút đau.

Chuyện gì thế này?

Sao người lại đau như vậy?

“Tiểu Ca, chúng ta bị sao vậy?” Ngô Tà nhìn Tiểu Ca đang ở bên cạnh mình, khó hiểu hỏi.

Mà sao cậu lại nằm trên đất?

Trước đó không phải vẫn đang đi lên bậc thang sao?

“Bướm hai đầu làm các cậu mê man, vừa mới giải quyết xong.” Tiểu Ca trước giờ luôn ít lời, nói chuyện cũng thẳng vào vấn đề, đơn giản rõ ràng.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu nghe vậy, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Đến đây, gần như không giúp được gì thì thôi, còn gây thêm phiền phức.

“Đây không phải lỗi của mọi người, ai đến đây cũng sẽ thành ra như vậy, mọi người không cần tự trách.” Diệp Phi vừa lúc từ bậc thang trên đi xuống, nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

Ngô Tà hiểu rõ về loại bướm hai đầu này, chúng thường sống thành bầy.

Chứ không hành động đơn độc.

“Anh em Diệp Phi, cậu làm thế nào tiêu diệt tên đó vậy?” Ngô Tà rất muốn biết.

“Tam Muội Chân Hỏa.” Diệp Phi không giấu giếm.

“Lần này gay rồi, người ta nói thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng loại bướm hai đầu này sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, e rằng đồng loại của chúng đã cảm nhận được chúng chết rồi.” “Lần này chúng ta muốn đi qua Đoạn Hồn Thiên Thê, e là càng khó hơn.” Ngô Tà cau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Lại liếc nhìn Diệp Phi, Diệp Phi kiến thức rộng, chắc sẽ không dễ dàng phạm sai lầm như vậy.

“Không làm vậy thì làm sao diệt sạch một lần?” Diệp Phi đương nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, thà để chúng cùng xuất hiện còn hơn là để chúng lén lút ra tay.

Đây là lăn từ trên bậc thang xuống, chỉ bị thương nhẹ.

Nếu như lăn từ tầng cao nhất xuống, hậu quả sẽ là gì?

Thà rằng làm một lần cho xong.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe mà như lọt vào sương mù.

Khi nghe Diệp Phi giải thích, hai người mới hiểu ra.

Chỉ là hai người không hiểu rõ về loại sinh vật này lắm.

Cũng không tiện nói nhiều.

“Thường thì sau khi loại sinh vật này chết đi, chỉ có năm phút để trốn thoát, bây giờ...” Ngô Tà chưa nói hết câu, đã nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Ngay sau đó, cậu nhìn về phía bậc thang phía trước, một đàn bướm hai đầu lớn đang tiến lại gần họ.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, theo bản năng rút súng ra.

Đội trưởng Triệu và đồng đội bảo vệ các giáo sư phía sau, trong tay cũng rút vũ khí.

Tiểu Ca và Diệp Phi lùi lại vài bước.

Nhìn đàn bướm hai đầu trước mắt, Tiểu Ca trong lòng tính toán làm sao để tiêu diệt chúng một lần.

Chỉ là muốn đi qua sẽ rất khó.

Diệp Phi nhìn những con bướm hai đầu này, trong lòng đang nghĩ cách tận dụng thật tốt Kỳ Huyễn Thuật vừa mới học được.

"Tiểu Ca, lát nữa cậu đi theo tôi." "Ngô Tà, mọi người cố gắng cầm cự, lúc cần thiết thì châm lửa." Diệp Phi trước tiên nắm lấy tay Tiểu Ca, sau đó đưa chiếc rìu lửa trong tay cho Ngô Tà.

Nếu đạn không cản được, thì dùng Tam Muội Chân Hỏa để ngăn chặn.

Ít nhất đảm bảo an toàn tính mạng là được.

"Vậy hai người thì sao?" Ngô Tà ngẩn người, đưa Tam Muội Chân Hỏa cho cậu, vậy họ thì làm thế nào?

"Chúng tôi đi làm việc khác." Diệp Phi nói xong, kéo Tiểu Ca, miệng lẩm bẩm điều gì đó, rồi biến mất tại chỗ.

Cư dân mạng kinh hãi.

"Ma thuật của đại lão còn có thể mang người khác đi cùng à?

Còn có thể làm vậy sao?" "Hình như là được, nhưng tại sao lại được thì không biết." "Ma thuật của đại lão thật sự quỷ dị đến một mức độ nhất định rồi." "Các người nhìn ống kính kìa, hình như đang hướng về phía đàn bướm hai đầu, tình hình gì đây?" "Chẳng lẽ đại lão và Tiểu Ca định dùng thuật tàng hình để đi qua?" "Nhưng đám phấn

vảy kia...” ...

Ngay khi cư dân mạng đang nghi ngờ, họ thấy bên cạnh mình dường như có thêm một con bướm hai đầu.

Mọi người có chút mơ màng.

Sao bướm hai đầu lại đến gần thế này.

Chẳng lẽ không phát hiện ra đại lão?

Chương 382

Không chỉ vậy, sao con bướm hai đầu này lại bay song song với anh ấy?

Mọi người trong lòng chấn kinh.

Lúc này, đội trưởng Triệu đang chú ý đến những con bướm hai đầu, nhạy bén phát hiện hai con đang bay vào bên trong.

Nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều.

"Bắn." Cuối cùng cũng có cơ hội cho họ ra tay, từ lúc đến đây.

Họ gần như chưa từng ra tay, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

Ngay sau đó là một loạt tiếng súng.

Ngô Tà cũng theo sát phía sau.

Diệp Phi cảm nhận được tiếng súng sau lưng, dẫn Tiểu Ca bay về phía trên cùng.

Tiểu Ca bên cạnh vẫn còn hơi mơ màng.

Cúi đầu nhìn tay mình, đây là tay của y.

Sao nhìn trên người Diệp Phi lại biến thành bướm hai đầu.

Chuyện gì thế này?

Mãi cho đến điểm cuối, Diệp Phi mới khôi phục lại dung mạo ban đầu.

"Tiểu Ca, ma thuật này thế nào?

Có phải rất thoải mái không?" Diệp Phi còn cố tình cười một cách tinh quái.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca có thêm một tia kinh ngạc.

Diệp Phi thật sự là một chuyên gia ẩm thực sao?

Bản lĩnh này sao trông cũng không giống của một chuyên gia ẩm thực nên có.

“Tiếp theo làm gì?” Tiểu Ca cũng không nghĩ nhiều, mà rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Diệp Phi cũng rút cây roi của mình ra.

Bôi máu Chân Long Huyết Mạch của mình lên trên.

Muốn giải quyết chuyện này, phải thấy chút máu rồi.

Diệp Phi thấy con bướm hai đầu đang quay lưng về phía mình, giơ cao cây roi trong tay.

Dùng sức đánh vào người nó.

Tiểu Ca cũng theo sau, gần như một nhát dao hạ gục một con bướm hai đầu.

Ngay khi bướm hai đầu không phòng bị, liền bị giết chết.

Phía trước, Ngô Tà thấy những con bướm hai đầu này đang từ từ tiến lại gần.

Đạn cũng không cản được chúng.

Dù có bắn trúng cánh cũng không thể ngăn chúng bay.

Cuối cùng không còn cách nào khác, để tránh những con bướm hai đầu này đến gần.

Cậu liền cầm lấy chiếc rìu lửa của Diệp Phi.

Vù!

Ngọn lửa lập tức bùng lên, đốt cháy toàn bộ mặt đất trước mắt.

Ngọn lửa màu vàng kim đột nhiên bùng cháy.

Một số con bướm hai đầu ở bên cạnh chưa kịp chạy thoát đã bị lửa đốt cháy cánh.

Chẳng mấy chốc, như một đốm lửa nhỏ đốt cháy cả thảo nguyên, ngọn lửa từ từ lan ra trên người những con bướm hai đầu này.

Lửa lớn đang không ngừng nuốt chửng.

Những con bướm hai đầu này muốn rời khỏi đây, ngay khoảnh khắc quay người lại, chúng thấy Tiểu Ca và Diệp Phi đang chém giết.

Mỗi chiêu đều đánh vào râu của chúng, cuối cùng giết chết.

Bướm hai đầu không khỏi phẫn nộ, hai người này xuất hiện sau lưng chúng từ lúc nào mà chúng hoàn toàn không biết.

"Mấy người này làm sao ra đây được?

Các ngươi canh gác kiểu gì vậy?" "Chúng tôi cũng không biết." "Bây giờ chỉ có thể đột phá vòng vây thôi." Diệp Phi nghe tiếng bàn tán và chửi rủa của bướm hai đầu, khóe miệng nhếch lên.

"Chức Viêm Điểu, ngươi đi nếm thử mùi vị của bướm hai đầu đi." Diệp Phi vừa dứt lời, Chức Viêm Điểu đột nhiên biến lớn.

Chặn đường lui của chúng.

Lúc này, các cư dân mạng không khỏi cảm thấy hả hê.

"Ha ha, thật sảng khoái, lần đầu tiên cảm thấy hả hê như vậy, trước đó cứ thấy chúng nó cậy đông hiếp yếu." "Bây giờ cuối cùng đến lượt đại lão bọn họ bao vây, xem ai lợi hại hơn ai." "Ha ha ha, sướng, bây giờ xem chúng nó đánh lén thế nào, cậy đông hiếp yếu thế nào." "Nhưng trong đầu tôi vẫn có một câu hỏi sâu sắc, đại lão và Tiểu Ca làm sao qua được vậy?" "Tôi cũng tò mò." Ngay khi cư dân mạng đang nghi ngờ, lửa lớn đã từ phía sau bướm hai đầu đuổi tới.

Chức Viêm Điểu bay lên, cái mỏ sắc nhọn ăn những con bướm hai

đầu này vào miệng.

Đa phần nó ăn râu trên đầu.

Phía sau, Diệp Phi và Tiểu Ca đang dọn dẹp.

Diệp Phi sâu sắc cảm thấy, tên này lúc ăn cũng kén cá chọn canh vậy sao?

Ăn hết đi chứ, sao lại kén chọn.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân nhìn thấy Diệp Phi và Tiểu Ca đang đi tới.

Lập tức mừng rỡ.

Trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ngô Tà muốn thu hồi Tam Muội Chân Hỏa, nhưng phát hiện, căn bản không thu hồi được.

"Diệp Phi, kết thúc nhanh lên." Ngô Tà nhìn Diệp Phi đối diện, vội vàng thúc giục.

Đây không phải lửa bình thường, lỡ có chuyện gì xảy ra, sẽ làm bị thương Diệp Phi và Tiểu Ca.

Diệp Phi cảm nhận được nhiệt độ, bắt đầu nóng rát mặt, lo lắng sẽ làm bị thương Chức Viêm Điểu.

Ngay sau đó hắn nhảy vọt lên.

"Thu." Diệp Phi đột nhiên hét lớn một tiếng, liền thấy những ngọn lửa đột nhiên biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn lại hơi ấm nhàn nhạt.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn ngọn lửa trước mắt trong khoảnh khắc biến mất.

Hai người nhìn nhau, không ngờ bản lĩnh của Diệp Phi lại...

Sau khi con bướm hai đầu cuối cùng bị chém giết.

Diệp Phi thu roi lại, yên lặng đứng tại chỗ.

Mắt hắn nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Cư dân mạng nhìn thấy một đống xác chết trên mặt đất.

Cùng với phấn vảy màu xanh lam rải rác khắp nơi.

Cư dân mạng sâu sắc cảm thấy đại lão chính là vô địch.

"Tôi thấy bây giờ đại lão đã vượt xa nhận thức của tôi rồi, thủ pháp này, tay nghề này, tuyệt cú mèo." "Chứ sao, còn có Tiểu Ca nữa, phối hợp thật ăn ý." "Tôi đoán mấy con bướm hai đầu này cũng đang ngơ ngác, làm sao qua được nhỉ?" "Không không không không, không phải bướm hai đầu ngơ, tôi cũng ngơ luôn." "Hay là lát nữa hỏi thử?" "Đại lão sẽ trả lời các người: Đây là ma thuật, ma thuật cao cấp nhất." ...

Cư dân mạng thầm suy đoán, Diệp Phi thì khóe miệng không ngừng giật giật.

Trí tưởng tượng của mấy cư dân mạng này thật khó mà hình dung.

Nhưng có một điểm nói đúng, nếu hắn thật sự giải thích, thì đúng là sẽ nói ma thuật cao cấp.

Bị vạch trần thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Chương 383

Ngô Tà nhìn nhiệt độ mặt đất trước mắt đã bắt đầu giảm xuống.

Vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Cậu tìm gì thế?” Ngô Tà thấy ánh mắt anh đang nhìn quanh tìm kiếm.

Không khỏi tò mò.

“Ngô Tà, cậu có thấy Vũ Điệp Vương không?” Diệp Phi tìm một vòng cũng không thấy.

Ngô Tà nghe vậy, cũng không để ý.

“Không, không thấy.” Ngô Tà liếc nhìn một lượt, quả thực không thấy.

Râu của Vũ Điệp Vương màu đỏ.

Nhưng những con này không có.

Hơn nữa thân hình của những con bướm hai đầu này đều tương đương nhau, thân hình của Vũ Điệp Vương rất lớn.

“Nói cách khác, lát nữa rất có thể sẽ có Vũ Điệp Vương xuất hiện?” Tiền Tinh Vân nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Nếu vậy, chẳng phải là vẫn còn nguy hiểm sao.

Khả năng của những con bướm hai đầu này đã như vậy, nếu là con lớn thì... nghĩ thôi đã thấy người đau, cơn đau trước đó vẫn còn nhắc nhở ông.

Trải nghiệm vừa lăn từ bậc thang xuống.

Đang xem livestream, Hoắc Lão và giáo sư Phương nghe vậy, hai

người cũng lo lắng.

"Cứ tiếp tục như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?" Giáo sư Phương trong lòng vẫn không yên.

"Có vấn đề hay không đã không còn quan trọng nữa, dù sao Diệp Phi đã ở trong lăng mộ, cũng không có gì đáng lo." Hoắc Lão rất tin tưởng vào bản lĩnh của Diệp Phi.

Chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là vấn đề trước mắt bây giờ là tìm ra Vũ Điệp Vương.

Không thì Đoạn Hồn Thiên Thê này e là không thể đi ra được.

Trong lăng mộ.

"Ngô Tà, cậu còn nhớ uy lực của Vũ Điệp Vương này không?" Diệp Phi liền nhìn Ngô Tà, nhẹ giọng hỏi.

"Vũ Điệp Vương khác với những con bướm hai đầu khác... ngoài việc giỏi dùng phấn vảy, nó còn giỏi dùng huyễn thuật..." Ngô Tà cẩn thận hồi tưởng lại những ghi chép đã thấy trong bút ký trước đây.

Điểm khiến người ta đau đầu nhất ở loại Vũ Điệp Vương này chính là điều đó, nói là huyễn thuật, chi bằng nói là nó sẽ ẩn mình trong đó.

Càng nghĩ càng đau đầu.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy, sắc mặt thay đổi.

"Cậu Ngô, ý cậu là sao?" Giáo sư Quách có chút mơ hồ, huyễn thuật là có ý gì?

"Ý là, Vũ Điệp Vương này có thể biến thành bất kỳ cảnh tượng nào, hoặc là người hoặc là vật, nếu không tìm thấy, vậy rất có thể nó đã ẩn náu trong số chúng ta." Diệp Phi chủ động giải thích.

Ánh mắt hắn lướt qua từng người trước mặt.

Từ đầu Vũ Điệp Vương đã không xuất hiện, bây giờ chỉ có một khả năng.

Đó là Vũ Điệp Vương này đã hóa thành hình người, đã tiếp cận họ.

Đang chuẩn bị đánh lén họ.

Chỉ là... muốn tìm ra nó nói khó cũng không khó, nói không dễ cũng không dễ.

Cư dân mạng nhìn vẻ mặt cau mày của Diệp Phi, liền biết sự việc không đơn giản như vậy, chắc chắn có vấn đề.

"Đại lão cau mày, có phải là sự việc rất nghiêm trọng không?" "Đương nhiên rồi, Vũ Điệp Vương này rất có thể đã trà trộn vào bên cạnh đại lão." "Nói vậy, muốn tìm ra chẳng phải rất khó sao?" "Không, tôi còn lo hơn là, ai trong số những người này sẽ là Vũ Điệp Vương hóa thành." "Ừ ừ, đúng vậy, tôi cũng rất tò mò." ...

Trong lăng mộ.

Diệp Phi im lặng một lúc, rồi liếc nhìn Ngô Tà, ra hiệu cho cậu ta.

Ngô Tà lập tức hiểu ý, trong mắt lóe lên một tia nghiêm trọng.

"Muốn tìm ra Vũ Điệp Vương cũng không khó, may mà chúng ta có Chức Viêm Điểu, Chức Viêm Điểu có thể cảm nhận được khí tức của Vũ Điệp Vương, để an toàn, việc đầu tiên là để Chức Viêm Điểu xem thử, trong nhóm chúng ta có Vũ Điệp Vương không." Ngô Tà nói một tràng.

Sắc mặt mọi người hơi thay đổi.

Diệp Phi thu hết vẻ mặt của mọi người vào mắt, trong đó một người lính đánh thuê có vẻ mặt khác thường.

Sắc mặt lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng cũng chỉ trong vài giây, lập tức khôi phục lại vẻ mặt ban đầu.

Diệp Phi thấy vậy, không vạch trần, mà nghiêng đầu nhìn con Chức Viêm Điểu bên cạnh.

Ý tứ rất rõ ràng.

Lát nữa sẽ đến lượt nó ra tay.

Ngay khi Chức Viêm Điểu vỗ cánh.

Người lính đánh thuê bên cạnh đội trưởng Triệu bắt đầu nổi giận.

Đột nhiên chỉ vào Xích Ảnh bên cạnh hét lên.

"Ngươi là Vũ Điệp Vương phải không?

Ta vừa thấy trên đầu ngươi có thêm hai cái râu." Xích Ảnh bị chỉ trích đột ngột, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đáy mắt còn có sự kinh ngạc.

Tên này...

"Bạch Xà, ngươi có bị mù không?

Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Xích Ảnh nằm mơ cũng không ngờ, người anh em ngày thường xưng huynh gọi đệ bây giờ lại có thể nói ra những lời như vậy.

"Ta không nói bậy, ta rõ ràng thấy trên đầu ngươi xuất hiện một đôi râu." Sắc mặt Bạch Xà lóe lên một tia hoảng sợ.

Dường như đã thấy thứ gì đó kinh khủng.

"Tao thật phục mày, mày mù rồi à?" Xích Ảnh bị nói đến tức giận, liền định tiến lên túm lấy Bạch Xà.

"Xích Ảnh, không được động thủ." Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê khác vội vàng tiến lên kéo lại.

Bây giờ chỉ là suy đoán, căn bản không thể xác định được.

Bây giờ đã gây gổ không thể hòa giải, đây là cái gì?

Đội trưởng Triệu càng nghĩ càng tức giận, hét lớn với hai người.

"Hai người các cậu dừng tay lại cho tôi, đây là mệnh lệnh." Đội trưởng Triệu ra lệnh, Bạch Xà và Xích Ảnh lúc này mắt đầy lửa giận trừng trừng nhìn đối phương.

Coi như vẫn nghe lời, không tiếp tục động thủ.

Chỉ là ánh mắt không mấy thiện cảm.

"Bây giờ còn chưa xác định được ai là Vũ Điệp Vương, các cậu vội cái gì?" Đội trưởng Triệu thấy không khí nặng nề, trong lòng lập tức khó chịu.

Những đội viên còn lại cũng đứng yên tại chỗ không động.

Lặng lẽ nghe huấn thị.

Nhất thời không ai dám lên tiếng.

Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi, chủ động lên tiếng.

"Cậu Diệp Phi, phiền cậu để Chức Viêm Điểu ra tay, không thì cứ nghi ngờ thế này, e là sẽ có tai họa." Tiền Tinh Vân không lo lắng chuyện khác, nếu cứ tiếp tục đoán mò thế này.

Lòng quân bất ổn không nói, còn rất dễ gây ra nội đấu.

Không chết trong tay người khác, cuối cùng chết trong tay mình thì thật oan uổng.

Chương 384

Diệp Phi gật đầu, nhỏ giọng dặn dò Chức Viêm Điểu một tiếng.

Chẳng mấy chốc, Chức Viêm Điểu liền vỗ cánh, bay về phía đầu mọi người.

Ngay khi nó bay về phía Bạch Xà, lòng mọi người có chút căng thẳng.

Mắt không chớp nhìn Chức Viêm Điểu.

Khi thấy Chức Viêm Điểu sắp lao vào người Bạch Xà.

Sắc mặt Bạch Xà đột nhiên thay đổi, mặt cũng trở nên tái nhợt.

Bên cạnh đầu Bạch Xà còn mọc ra một cái đầu y hệt.

Chức Viêm Điểu mắt thấy sắp va vào râu, liền chuyển hướng.

Chuyển sang một bên.

"Ngươi cuối cùng cũng lộ đuôi rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ không xuất hiện." Diệp Phi bình tĩnh nhìn Bạch Xà đối diện, mặt lộ vẻ lạnh lùng.

"Làm sao ngươi biết được?" Sắc mặt Vũ Điệp Vương nghiêm trọng, huyễn thuật của nó không dễ bị phát hiện.

Cũng sẽ không lộ ra sơ hở.

"Ngay lúc Ngô Tà nói Chức Viêm Điểu có thể phân biệt được khí tức của ngươi, ta thấy sắc mặt ngươi có vấn đề, chỉ là chưa xác định, vừa rồi để Chức Viêm Điểu cố ý lao về phía ngươi, chính là để thử ngươi." "Không ngờ ngươi lại chột dạ, từ đầu Chức Viêm Điểu đã không có ý định bay về phía ngươi, là do ngươi tự chột dạ thôi." Diệp Phi cười lạnh nói.

Tiền Tinh Vân và mọi người lập tức hiểu ra, thảo nào trước đó lại tranh cãi với Xích Ảnh, hóa ra là muốn lợi dụng Xích Ảnh.

Gắp lửa bỏ tay người.

Đội trưởng Triệu và mọi người cẩn thận lùi về phía sau.

Đây là Vũ Điệp Vương, không phải họ có thể giải quyết được, vẫn nên lùi lại vài bước thì hơn.

Cũng coi như là dọn dẹp chiến trường.

"A... vốn định để các ngươi chết một cách thoải mái, cớ sao ngươi lại phải phá vỡ tất cả những điều tốt đẹp này?" Đôi cánh của Vũ Điệp Vương hiện ra từ sau lưng.

Màu sắc trên đó là màu xanh nhạt, trên màu xanh còn có những hoa văn nhỏ.

Vô cùng mỹ lệ.

"Ta có thể diệt con cháu của ngươi, thì cũng có thể diệt ngươi." Diệp Phi nhìn Vũ Điệp Vương, cây roi trong tay trong khoảnh khắc xuất hiện.

Không chút khách khí vung về phía Vũ Điệp Vương đối diện.

Ngô Tà và đám lính đánh thuê trốn sang một bên.

Cư dân mạng nhìn thấy dáng vẻ cool ngầu của Diệp Phi, đáy mắt không khỏi lộ ra vẻ đào hoa.

"Vãi, khoảnh khắc đại lão vung roi vừa rồi, tôi thế mà lại rung động." "Tôi rung động từ đầu đến giờ, chưa từng dừng lại, Diệp Phi đại lão của tôi đẹp trai chết đi được, tôi thích quá." "Lầu trên, đừng có giành người với tôi, không thì tôi không khách sáo đâu." "Ha ha, ai giành được thì là của người đó, cái gì gọi là của bạn?

Đại lão không quen bạn, bạn tự tin thật đấy." "Nói cứ như là quen

bạn vậy.” “Bây giờ các người không phải nên quan tâm đến an toàn của đại lão sao?

Ở đây tranh giành tình cảm, có được không?” “Bạn hiểu gì chứ?

Đại lão sao có thể gặp nguy hiểm, đó là sự tồn tại như thần minh, sao có thể xảy ra chuyện được?” ...

Lúc này, Hoắc Lão và giáo sư Phương nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng trước mắt, khóe miệng giật giật.

Diệp Phi này không lo không có vợ nhỉ, thế mà đã đánh nhau rồi.

Bị cuồng nhiệt đến mức nghiêm trọng vậy sao?

Giáo sư Phương chép miệng, thị trường này cũng không tồi.

Nhưng điều ông quan tâm nhất vẫn là vấn đề an toàn của Diệp Phi, dù sao bây giờ an toàn mới là quan trọng nhất.

Ánh mắt ông rơi vào người Diệp Phi.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đột nhiên vung roi tới, Vũ Điệp Vương cũng không sợ hãi, vung đôi cánh của mình chắn trước người.

Khi cây roi rơi xuống cánh, trên cánh xuất hiện một vết roi.

Vũ Điệp Vương cũng có chút kinh ngạc.

“Ngươi...” Chưa kịp nói xong, cây roi thứ hai của Diệp Phi đã vung lên.

Vũ Điệp Vương nhìn cây roi trước mắt, vỗ cánh, chuẩn bị phóng thích phấn vảy trên người.

Làm cho những người này đều mê man.

Chức Viêm Điểu nhìn ra mục đích của Vũ Điệp Vương này, biến lớn cơ thể, cùng nhau vỗ cánh.

Một luồng gió mạnh mẽ thổi ngược lại.

Vũ Điệp Vương thấy vậy, miệng lẩm bẩm, cuối cùng thấy bóng người phân thành hai, xuất hiện hai Vũ Điệp Vương.

Tiểu Ca thấy vậy, xuất hiện từ sau lưng Chức Viêm Điểu.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao cũng đặt ngang trước người.

"Lên." Diệp Phi hét lớn một tiếng.

Vũ Điệp Vương này nhất định phải giải quyết nhanh chóng, không thể kéo dài quá lâu, không thì sẽ ảnh hưởng đến họ.

Tiểu Ca nghe vậy, vân trên mặt nổi lên, lao về phía một trong hai Vũ Điệp Vương.

Cư dân mạng nằm mơ cũng không ngờ, Vũ Điệp Vương này còn có bản lĩnh như vậy.

"Vãi, ngầu thật, tôi không ngờ Vũ Điệp Vương này còn có bản lĩnh như vậy?" "Còn có thể phân thân à?

Vậy tấn công chẳng phải sẽ tăng gấp đôi sao?" "Rất có khả năng, cũng không phải là không có khả năng này." "Không sao, chuyện nhỏ, bạn xem dáng vẻ của đại lão kìa, không lo lắng hay hoảng loạn thì là không có vấn đề gì." ...

Cây roi trong tay Diệp Phi vung lên sắc lẹm, nhưng đều bị cánh của Vũ Điệp Vương cản lại.

Trong cánh còn có mùi phấn nhàn nhạt.

Mùi này ngửi lâu, cũng sẽ ảnh hưởng đến cơ thể.

"Cánh chém không đứt." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Phải tìm cách chém đứt cánh đi, không thì làm sao giết được Vũ Điệp Vương.

Vũ Điệp Vương dường như nghe thấy chuyện gì đó buồn cười.

“Dù các ngươi có thần binh lợi khí trong tay, cũng không thể chém đứt cánh của ta, các ngươi thật sự xem thường ta rồi.” Vũ Điệp Vương lộ ra nụ cười lạnh, râu trên trán đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Râu đang từ từ dài ra, chậm rãi lao về phía Diệp Phi.

Đây là một túc chủ không tồi, nếu có thể chiếm được thì cũng tốt.

Tiểu Ca bị cánh quạt lùi lại vài bước.

Khóe mắt vừa hay thấy một cái râu dài lướt qua.

“Diệp Phi...” Tiểu Ca đột nhiên nhìn qua, giơ tay lên định chém đứt cái râu.

Chưa kịp tiếp xúc, cánh của Vũ Điệp Vương đột nhiên xuất hiện cản đường y.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cái râu tiếp xúc với cơ thể Diệp Phi.

Mắt thấy sắp lao vào người Diệp Phi.

Cư dân mạng phẫn nộ.

“Vũ Điệp Vương này sao lại vô liêm sỉ vậy?” “Đúng vậy, lại còn đánh lén.” “Các người không nên quan tâm đến vấn đề của đại lão sao?

Bây giờ đã bị đánh lén rồi.” “Đại lão sẽ không sao đâu, không phải đã được nhắc nhở rồi sao?” “Chứ sao...” Trong lăng mộ.

Nhìn cái râu trước mắt đã đến gần Diệp Phi.

Bên tai truyền đến một tiếng động lạ.

Pằng!

Chương 385

Cái râu dường như đau đớn, bị rút lại.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu nghe tiếng, nghiêng đầu nhìn nguồn gốc âm thanh.

Ngô Tà đang mặt lạnh nhìn Vũ Điệp Vương.

Nòng súng trên tay vẫn còn bốc khói xanh.

Vũ Điệp Vương đau đớn, mặt lộ vẻ thống khổ, không thể tin được nhìn Ngô Tà trước mắt.

Người đàn ông này... râu của nó cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng làm bị thương, tại sao?

Vũ Điệp Vương bắt đầu xem xét Ngô Tà trước mắt.

"Ngươi là ai?" "Là ai không quan trọng, quan trọng là, ngươi xong đời rồi." Diệp Phi không đợi Ngô Tà nói, rạch lòng bàn tay, lập tức máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Bôi lên cây roi.

Tiểu Ca cũng không ngoại lệ, rạch lòng bàn tay, máu Kỳ Lân bôi lên thanh đao của mình.

Hai người cùng nhau lao về phía Vũ Điệp Vương.

Khi vũ khí rơi xuống cánh, trên đó chỉ có khói xanh.

Và đôi cánh có dấu hiệu sắp rụng.

Vũ Điệp Vương tức giận, đột nhiên từ dưới đất đứng dậy, lơ lửng giữa không trung.

Râu đang phát ra ánh sáng, đôi cánh khổng lồ bao chặt lấy cơ thể.

Khi phóng thích lần nữa, liền thấy trên cánh xuất hiện những con bướm hai đầu lớn nhỏ.

“Lên.” Vũ Điệp Vương ra lệnh, những con bướm hai đầu trên cánh ồ ạt xông lên, lao về phía Ngô Tà.

Đội trưởng Triệu và mọi người thấy vậy, vũ khí trong tay đặt ngang trước người, bảo vệ Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách phía sau.

Hướng về phía những con bướm hai đầu đang lao tới mà bắn.

Một loạt tiếng súng vang lên, nhưng không thấy con bướm nào bị thương.

Nhìn thấy những con bướm không hề hấn gì, trong lòng họ chùng xuống.

Chuyện gì thế này?

Sao lại không sao cả.

Ngô Tà thấy vậy cũng ngơ ngác.

Trước đó có thể bắn bị thương Vũ Điệp Vương là vì đạn có thêm máu Kỳ Lân của Tiểu Ca.

Nhưng bây giờ... chuyện gì thế này?

Tại sao không bắn trúng những con bướm hai đầu này.

Chẳng lẽ... không phải bản thể?

Vũ Điệp Vương này giỏi huyễn thuật, nói không chừng những thứ này là do nó huyễn hóa ra.

Đúng vậy, nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

“Ngô Tà, rìu lửa đưa tôi.” Diệp Phi cũng nhìn ra huyền bí trong đó, đột nhiên hét với Ngô Tà.

Ngô Tà cũng không do dự, theo bản năng ném chiếc rìu lửa trong

tay về phía sau.

Diệp Phi thấy chiếc rìu lửa bay tới, nhanh nhẹn nhảy lên khỏi mặt đất.

Đưa tay ra đỡ lấy, Tam Muội Chân Hỏa châm lên cây roi.

Tiểu Ca nhìn thấy ánh mắt của Diệp Phi, hai người nhìn nhau một cái.

Động tác đồng đều lao về phía Vũ Điệp Vương trước mắt.

Ánh mắt Vũ Điệp Vương lóe lên một tia hoảng sợ.

Nhưng bây giờ đã không thể không đối mặt.

Bốp!

Cây roi đánh vào cánh, liền thấy cánh của Vũ Điệp Vương đã bị lửa lớn nuốt chửng.

Miệng Diệp Phi lẩm bẩm.

Liền thấy ngọn lửa bắt đầu dần dần lan rộng, đã có xu hướng lớn hơn.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca rơi xuống cánh, cứng rắn chém đứt cánh.

Vũ Điệp Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trơ mắt nhìn ngọn lửa nuốt chửng mình.

"A..." Ảo ảnh của Vũ Điệp Vương đã biến mất, Vũ Điệp Vương toàn thân bốc cháy trong lòng không cam tâm.

Thẳng thừng đi về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi.

"Vãi, không ổn, tên này muốn đồng quy vu tận với đại lão." "Vậy đại lão không phải rất nguy hiểm sao?" "Không thể nào, vậy đại lão

làm sao bây giờ?" "Ngọn lửa này đại lão có thể xử lý, đại lão có thể điều khiển lửa lớn, sẽ không sao đâu." Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng lo lắng không thôi.

"Diệp Phi..." Ngô Tà kinh ngạc nhìn Diệp Phi, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu cùng những người khác ánh mắt thoáng qua vẻ lo lắng.

Mọi người trơ mắt nhìn những ngọn lửa lớn kia lao về phía Diệp Phi.

Tiểu Ca muốn ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Ngay khi ngọn lửa sắp chạm vào Diệp Phi, hắn bỗng nhiên biến mất tại chỗ, thân hình lóe lên.

Đến khi xuất hiện lần nữa thì đã ở sau lưng Vua Bướm.

Miệng hắn còn lẩm bẩm điều gì đó, chỉ thấy ngọn lửa trên người Vua Bướm bắt đầu bùng lên dữ dội.

Chẳng mấy chốc, Vua Bướm đã bị ngọn lửa thiêu rụi, chỉ còn lại một đống tro tàn và mảnh vụn.

Diệp Phi thu ngọn lửa lại, nhiệt độ trong toàn bộ không gian cũng giảm đi không ít.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi không sao thì đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Suýt nữa thì quên, Diệp Phi đâu phải là người mà ai cũng giải quyết được.

Nếu không thì hắn cũng chẳng thể đi đến bước đường này.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm kinh hãi. "Trời đất ơi, dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng đại lão sắp toang." "Tuy tôi rất

tin tưởng đại lão, nhưng không chịu nổi cú sốc này, sao cái con quái này lại khó đối phó thế nhỉ?" "Không biết tiếp theo phải làm sao nữa." "Chuyện sau này để sau này tính đi, tôi thấy đại lão sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu." ... ...

Trong hầm mộ. "Anh Diệp Phi, anh thật sự dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng..." Ngô Tà vẫn còn sợ hãi.

Sau đó, anh nhìn con bướm hai đầu đang lao tới, giờ đã rơi trên mặt đất.

Thân thể đã biến mất không còn dấu vết.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Tôi không sao đâu, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm ra tên lính đánh thuê Bạch Xà kia." Diệp Phi nhìn Vua Bướm đã hóa thành tro bụi trên mặt đất.

Có thể biến ảo thành hình người, cộng thêm việc bây giờ đã hóa thành tro tàn, có lẽ không phải là ký sinh.

Chắc là chưa kịp ký sinh.

Chương 386

"Ở đây không gian nhỏ hẹp thế này, nhìn một cái là thấy hết, làm sao có bóng dáng của Bạch Xà được?" Đội trưởng Triệu quan sát một vòng trước, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường. "Cứ đi theo tôi là được." Diệp Phi nói xong, cầm roi đi về phía bậc thang.

Mọi người phía sau tuy tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều, cứ thế đi theo sau hắn lên bậc thang.

Hoắc lão và giáo sư Phương thấy Diệp Phi đang dẫn đường phía trước, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. "Vừa rồi đúng là hú vía, cái tim này của tôi thật sự..." Hoắc lão nói đến đây, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ. "Tôi cũng không chịu nổi, hay là tôi uống thuốc đi." Giáo sư Phương cảm thấy bây giờ mình không chịu nổi kích thích nữa rồi, trước đây khi xuống mộ cũng không có cảm giác như vậy.

Bây giờ chỉ là người ngoài cuộc quan sát mà đã không chịu nổi.

Hoắc lão nghe vậy. "Cho tôi một viên, tôi thấy tim mình sắp không trụ nổi nữa rồi, nhưng mà bây giờ thật sự..." Sau khi chứng kiến bản lĩnh của Diệp Phi, Hoắc lão chú ý đến một vấn đề, đó là đi xuống mộ cùng Diệp Phi, cái đầu phải dắt ở thắt lưng, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Trước đây chỉ cảm thấy khảo cổ là vì vấn đề đứt gãy lịch sử của Đại Việt, nhưng bây giờ đã hiểu ra, còn có cả rủi ro nhất định.

Chẳng lẽ bây giờ nó đã trở thành một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao rồi sao? "Hoắc lão, ngài thấy Bạch Xà có thể ở đâu?" Giáo sư Phương đưa cốc nước trong tay cho Hoắc lão, vừa nhìn Diệp Phi vừa hỏi. "Những thứ này đều không thể giải thích bằng khoa học, có lẽ phải dùng cách không khoa học mới tìm ra được." Hoắc lão uống

thuốc vào, thản nhiên giải thích. "Cũng phải, may mà Đại Việt chúng ta có Diệp Phi, nếu không..." Giáo sư Phương nhìn Diệp Phi với vẻ mặt vô cùng may mắn.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi đi đến bậc thang, tai hơi động, nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Sắc mặt Tiểu Ca cũng trầm xuống.

Đôi mắt lạnh lùng của y nhìn chằm chằm vào bậc thang trước mặt, như đang tìm kiếm thứ gì đó. "Chuyện gì vậy?" Ngô Tà khó hiểu nhìn Tiểu Ca và Diệp Phi.

Sao đang đi ngon lành lại dừng lại? "Đến rồi." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân ở phía sau đều ngơ ngác nhìn nhau.

Đến cái gì?

Tìm thấy Bạch Xà rồi sao?

Rõ ràng là chẳng có gì cả. "Cái này... là tìm thấy anh Bạch Xà rồi sao?" Tiền Tinh Vân nhìn quanh một vòng, cũng không thấy bóng dáng nào. "Ở ngay dưới chân các người đó." Diệp Phi đột nhiên quay đầu lại, nhìn mọi người với vẻ trêu chọc. "A?" Đội trưởng Triệu vội vàng cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng cúi đầu nhìn chân mình.

Sợ rằng mình đã giẫm phải anh ta.

Thật quá kỳ quái, thật quá đáng sợ. "Mọi người làm sao vậy?

Tôi nói là ở dưới chân, chứ có nói mọi người giẫm phải đâu." Diệp Phi hiếm khi đùa một câu, nhưng xem ra không được vui cho lắm.

Hình như đã dọa họ sợ rồi. "Thế anh dọa chúng tôi làm gì?" Ngô Tà vô cùng cạn lời đáp trả. "Bạch Xà ở đâu?" Đội trưởng Triệu vẫn quan tâm đến đồng đội của mình, dù sao ở đây cũng quá đỗi kỳ dị.

Diệp Phi cúi đầu nhìn bậc thang phía trước, cầm roi lên.

Hắn quất mạnh một cái, tức thì bậc thang phát ra một luồng sáng trắng.

Bóng dáng Bạch Xà xuất hiện trên bậc thang, mắt nhắm nghiền.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê còn lại thấy vậy vội vàng chạy lên.

Thấy sắc mặt Bạch Xà không được tốt lắm, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đội trưởng Triệu sốt ruột. "Anh Diệp...

Bạch Xà sao lại thế này?" Đội trưởng Triệu vội vàng tìm kiếm sự giúp đỡ. "Cứ mang anh ta đi, rời khỏi đây là sẽ ổn thôi." Diệp Phi nhìn hoàn cảnh ở đây, bây giờ không phải là lúc để nói chuyện.

Vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.

Lỗ thông gió ở đây không tốt lắm, người đông đúc chen chúc, không có lợi cho không khí lưu thông.

Đội trưởng Triệu nghe vậy, cõng Bạch Xà trên lưng, theo Diệp Phi đi ra khỏi Đoạn Hồn Thiên Thê này.

Hai mươi phút sau.

Diệp Phi đặt chân xuống đất, nhìn thấy một khoảng đất trống trải xung quanh.

Đối diện còn có một cánh cửa mộ khổng lồ.

Phía trên phủ đầy bụi bặm.

Diệp Phi đi vào một góc, đặt ba lô xuống, lấy ra nồi niêu xoong chảo trong túi, chuẩn bị bắt đầu hầm canh.

Lại như nhớ ra điều gì, hắn lấy ra đôi cánh bướm hai đầu đã xé trước đó.

Bỏ vào nồi hầm chung, chỉ là mùi vị không được thơm cho lắm.

Ngô Tà và Tiểu Ca ngửi thấy, liền bịt mũi lại, cái mùi này... người bình thường thật sự không thể chấp nhận nổi. "Anh Diệp Phi, anh đây là..." Ngô Tà đến gần Diệp Phi, nhưng khi ngửi thấy mùi bốc lên.

Anh ta thực sự không chịu nổi, nôn khan một tiếng. "Cái này cho tên lính đánh thuê kia ăn, các cậu đừng có giành đấy nhé." Diệp Phi cười khẽ nói. "Giành?

Anh Diệp Phi đừng đùa tôi nữa, cái thứ này vẫn nên để cho Bạch Xà ăn đi, chúng tôi không giành đâu." Ngô Tà khó khăn nói, thật sự không chịu nổi nữa.

Anh ta trốn sang một bên nôn khan.

Đội trưởng Triệu và những lính đánh thuê khác dù giữ vững phẩm chất nghề nghiệp tốt đẹp, cũng không nhịn được.

Họ cũng trốn sang một bên nôn khan giống Ngô Tà.

Cư dân mạng nhìn những người này, không khỏi tò mò. "Sao thế nhỉ?

Khó coi đến vậy sao?

Ai nấy đều nôn ọe ra thành thế kia?" "Đúng vậy, cái mùi này khó ngửi đến thế sao?" "Không biết, có lẽ người trong cuộc mới biết được." "Nhưng mà, nhìn bộ dạng này, có vẻ không bình thường lắm, mùi vị này chẳng lẽ khó ngửi đến thế thật sao?" "Chắc là vậy rồi, có lẽ thật sự rất khó ngửi, nếu không sao có thể làm cả đội trưởng Triệu

và những người kia buồn nôn đến mức đó..." "Thôi má ơi đừng nói nữa, tôi vừa mới xiên một con bướm đêm, cái mùi đó phải gọi là chua loét." "Tôi thật sự chịu hết nổi rồi, nhìn họ muốn nôn, tôi cũng không nhịn được nữa." Trong hầm mộ.

Diệp Phi múc bát canh cánh bướm đã hầm xong ra, hắn ngửi thấy cũng tạm được, bưng bát canh đến trước mặt Bạch Xà.

Đội trưởng Triệu định tiến lên giúp, nhưng cái mùi này thật sự quái dị không tả nổi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng cảm thấy trong bụng khó chịu, nhưng họ vẫn luôn nín thở.

Không ai dám thả lỏng, chỉ sợ mình mở miệng nói chuyện, kết cục sẽ giống như đám lính đánh thuê kia.

Thực sự quá khó ngửi.

Chương 387

Diệp Phi nhìn ra được họ muốn giúp, nhưng vẫn lắc đầu từ chối ý tốt của họ.

Mùi này quá nồng, nếu tất cả đều nôn ra thì sẽ lãng phí tâm tư trước đó của hắn.

Đó đều là đồ bổ cả, nôn hết ra chẳng phải rất đáng tiếc sao. "Cái này... cho Bạch Xà ăn?" Đội trưởng Triệu thật sự không chịu nổi nữa, nói vài câu lại phải ho khan vài tiếng.

Diệp Phi thấy vậy khẽ gật đầu, bưng bát canh đặt lên miệng Bạch Xà.

Đội trưởng Triệu và những người lính đánh thuê khác đều lộ vẻ kinh hãi khi thấy Bạch Xà ăn hết những thứ đó vào bụng.

Trong lòng họ cảm thấy khâm phục, không biết Bạch Xà tỉnh lại sẽ có cảm nghĩ gì.

Một lúc sau, Bạch Xà mở mắt ra, liền cảm thấy trong miệng có một mùi lạ, cái mùi này... "Ọe..." Bạch Xà muốn nôn khan ra ngoài, nhưng làm thế nào cũng không nôn ra được.

Mặt bị nín đến đỏ bừng. "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi." Diệp Phi thấy anh ta đã tỉnh, liền đi đến bên cạnh cửa mộ, cẩn thận quan sát cánh cửa này.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách thấy mùi đã bớt đi nhiều, liền đứng bên cạnh Diệp Phi. "Trên cửa mộ này hình như có chữ." Tiền Tinh Vân lấy ra một chiếc cọ nhỏ từ trong túi, quét sạch bụi bẩn trên cửa mộ.

Ngô Tà đứng bên cánh cửa còn lại, cũng chú ý thấy trên đó dường

như có khắc một vài chữ.

Anh ta đưa tay ra quét sạch bụi bẩn trên đó.

Diệp Phi chỉ liếc qua một cái. "Bên trên viết là người sống chớ vào, bên của Ngô Tà là, kẻ vào tự khắc chết." Diệp Phi trong lòng không khỏi tò mò.

Vị hầu gia kia sẽ sắp xếp những gì ở bên trong? "Sau cánh cửa này sẽ xảy ra chuyện gì?" Tiền Tinh Vân hơi nhíu mày, bên trong này sẽ có thứ gì chứ? "Lát nữa vào trong sẽ biết thôi." Diệp Phi không hề vội vàng, đợi Bạch Xà khá hơn một chút rồi vào cũng không muộn.

Sắc mặt Bạch Xà đã khá hơn một chút, nhưng trí nhớ không được tốt lắm.

Anh ta chỉ nhớ mình đi lên bậc thang, còn chuyện gì xảy ra sau đó thì không nhớ gì cả.

Đội trưởng Triệu và những người khác thuật lại sự việc.

Bạch Xà trong lòng một trận sợ hãi.

Nửa giờ sau.

Diệp Phi đặt tay lên cửa đá, rồi dùng sức đẩy một cái. *Kétttt* Cánh cửa đồng bị đẩy ra, một luồng mùi bụi bặm nồng nặc và hơi ẩm thoang thoảng ập vào mặt.

Bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Không biết vì sao, đội trưởng Triệu và những người khác cảm thấy sau lưng rất lạnh.

Giống như bị thứ gì đó đang nhìn chằm chằm.

Luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Còn vì sao thì họ cũng không biết.

Cảm giác như ngay khoảnh khắc cửa mộ được mở ra, họ đã bị ai đó để mắt tới.

Đèn pin chiếu sáng cả thạch thất.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người không khỏi sững sờ.

Trước mắt là ba chiếc quan quách được xếp ngay ngắn, thạch thất rộng ít nhất cũng khoảng năm trăm mét.

Xung quanh còn có một số đồ tùy táng, những món đồ đồng được bày biện tùy tiện, bất kỳ món nào cũng quý giá hơn cả những chiếc quan quách trước mắt. "Kỳ lạ, sao ở đây lại có đồ tùy táng, mà đồ tùy táng này lại quý giá hơn cả quan tài?" "Lại còn là ba cái quan quách, cái này..." Giáo sư Quách có chút bất ngờ, người bên trong những quan quách này là ai, mà lại bị người ta căm hận đến vậy. "Xem ra, Bao Tự này rất ghét ba người này nhỉ?

Nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy." "Đây là sỉ nhục." Tiền Tinh Vân nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Có lẽ là Bao Tự có thù hận gì đó với ba người này, hoặc là vị hầu gia kia có thù hận gì với ba người này cũng không chừng.

Cư dân mạng nghe vậy, nhìn thấy những chiếc quan quách vô cùng rẻ tiền trước mắt.

Trong lòng cũng hiểu đây là sự thiếu tôn trọng đối với ba người này. "Làm vậy có quá đáng quá không?" "Có lẽ vậy, tôi đoán là kẻ thù, lại còn là kẻ thù rất tức giận." "Nghe đại lão kể trước đó, Bao Tự này vì quá đẹp, chắc là có rất nhiều người thèm muốn và ghen tị." "Rất có khả năng." Cư dân mạng đoán già đoán non, Diệp Phi vừa hay nhìn thấy.

Tư duy của những người này... thật mạnh mẽ. "Là thân phận gì,

đến lúc đó sẽ biết thôi." Diệp Phi đi trước một bước đến bên cạnh quan quách, lúc này mới chú ý thấy.

Nắp quan tài phía trên đã mục nát không chịu nổi.

Thậm chí có cảm giác như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngô Tà quan sát chiếc quan quách bên trong.

Anh ta chìm vào suy tư. "Trên đây có cấm chế." Tiểu Ca đứng sau lưng Ngô Tà, lạnh lùng giải thích. "Chẳng trách, quan tài này mãi không mục nát là vì cấm chế này." Ngô Tà lập tức hiểu ra.

Đội trưởng Triệu tùy ý quan sát hoàn cảnh trước mắt, trên một hòm đồ tùy táng phát hiện ra một cuộn lụa trắng.

Chỉ là chữ viết trên đó sắp bị lão hóa rồi. "Anh Diệp Phi, anh xem trên này viết gì?" Đội trưởng Triệu vội vàng đưa cuộn lụa trắng trong tay cho Diệp Phi.

Bây giờ cả hiện trường chỉ có Diệp Phi là nhận ra những văn tự này.

Diệp Phi nhìn cuộn lụa trắng trước mắt, chỉ liếc qua một cái.

Trong lòng thầm tặc lưỡi, trước đây sao không biết tính cách của Bao Tự lại thâm sâu đến vậy.

Lại có thể tìm ra những kẻ đã giết cha mẹ mình, đúng là một kẻ tàn nhẫn.

Nhưng ở kiếp trước, đoạn lịch sử này thật sự chưa từng được ghi lại.

Nếu không đoán sai, ba người này chính là mấy tên phó tướng đã sát hại cha mẹ nuôi của Bao Tự.

Diệp Phi lúc này chìm vào im lặng.

Ngô Tà, Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu cùng một đám người nhìn Diệp Phi đang trầm mặc, trong lòng bắt đầu bất an.

Có phải đã xảy ra vấn đề gì không?

Cư dân mạng thấy Diệp Phi không nói gì, nội tâm đã bắt đầu suy nghĩ lung tung. "Sao đại lão không nói gì nữa?

Tình hình gì đây?" "Không phải lại xảy ra chuyện gì rồi chứ?" "Cái này cũng khó nói, dù sao sắc mặt đại lão trông rất nghiêm túc." "Chẳng lẽ thứ trong quan tài rất lợi hại sao?

Không lẽ cả đại lão cũng không xử lý được?" "Cậu nói bậy, đại lão không giải quyết được, chẳng lẽ giáo sư và đám lính đánh thuê lại giải quyết được à?" ... ... "Hoắc lão, ngài có suy nghĩ gì?" Giáo sư Phương từng hợp tác với Diệp Phi, lần trước khi thấy vẻ mặt như vậy, sự việc khá là nghiêm trọng.

Lần này lại như vậy, chẳng lẽ trong quan quách này thật sự có vấn đề gì sao? "Nói ra thì, rất có thể là thật sự có vấn đề." Hoắc lão bây giờ rất đồng tình với những cuộc đối thoại của cư dân mạng này.

Chỉ là...

Chương 388

Diệp Phi chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hắn có thể giải quyết được.

Giáo sư Phương nhìn Hoắc lão bên cạnh đang thất thần, bỗng nhiên nhận ra một vấn đề.

Chỉ là nhíu mày một cái, có cần phải liên tưởng nhiều đến vậy không?

Có phải là chuyện bé xé ra to quá không.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi mãi không nói gì, đến khi hoàn hồn lại, thì thấy những người này đều đang nhìn mình.

Hắn không khỏi ngẩn ra. "Mọi người nhìn tôi làm gì?" Diệp Phi khó hiểu nhìn họ. "Anh đang nghĩ gì vậy?

Cứ nhíu mày mãi, chuyện rất nghiêm trọng sao?" Ngô Tà lên tiếng hỏi trước.

Bây giờ chỉ cần không nói gì là cảm thấy sự việc dường như rất nghiêm trọng. "Chuyện gì?

Tôi chỉ đang xem cuộn lụa trắng, chỉ là cảm khái một chút, làm gì có chuyện gì nghiêm trọng chứ?" Diệp Phi không khỏi cảm thán, chỉ là nhìn cuộn lụa trắng nghiêm túc một chút thôi mà, có cần phải đa nghi như vậy không?

Mọi người nghe xong, thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi, chỉ với bộ dạng vừa rồi của hắn, còn tưởng có chuyện lớn xảy ra.

Diệp Phi sau đó liếc nhìn những phỏng đoán của cư dân mạng, khóe miệng không ngừng co giật.

Sao suy nghĩ của những người này lại kỳ lạ đến vậy?

Toàn là cái gì không đâu. "Anh Diệp Phi, trên cuộn lụa trắng viết gì vậy?" Giáo sư Quách bây giờ rất muốn biết trên đó viết gì. "Trên này..." Diệp Phi thuật lại sự việc trên đó cho họ.

Nghe xong giáo sư Quách và Tiền Tinh Vân đều sững sờ.

Vậy ba người này chính là mấy tên phó tướng đã sát hại cha mẹ nuôi của Bao Tự?

Bây giờ nghĩ lại cũng không phải là không có khả năng.

Bao Tự còn có thể gây họa cho Chu U Vương, huống chi là mấy tên phó tướng cỏn con.

Cộng thêm vị hầu gia này thích Bao Tự đến vậy, sao có thể tha cho ba tên phó tướng này.

E rằng chỉ cần là thứ Bao Tự muốn, thì không có gì là không đáp ứng nhỉ? "Nhưng ba cái quan quách này phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ để ở đây?" Ngô Tà nhìn ba cái quan quách trước mắt, nhất thời cũng không biết nên xử lý thế nào.

Nếu để ở đây, sau này sẽ có người đến đây nghiên cứu, khó tránh sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng nếu xử lý trực tiếp... xử lý thế nào?

Đốt thẳng luôn? "An trí?

An trí không được, cấm chế này đã mở rồi." Diệp Phi trực tiếp lắc đầu từ chối.

Lời vừa dứt, thì nghe thấy một tiếng *kít kít kít*.

Lòng mọi người chùng xuống, sống lưng lạnh toát.

Mọi người cứng đờ quay đầu lại, thì thấy nắp của ba chiếc quan quách đang đồng thời từ từ bị đẩy ra.

Âm thanh vang vọng rất rõ trong cả thạch thất.

Sắc mặt Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lộ ra một tia hoảng sợ.

Thà nhìn thấy dị thú hay rắn độc còn hơn.

Loại sinh vật này mới là đáng sợ nhất.

Cư dân mạng nghe tiếng động cũng thấy rợn người.

Âm thanh chậm rãi khiến người ta tê cả da đầu. "Bây giờ sau lưng tôi toàn là mồ hôi lạnh, tôi vừa sợ vừa mong chờ." "Tôi cũng mong chờ, tên này có xấu không nhỉ?

Tôi còn hơi sợ, sao lại thế này?" "Chết tiệt, tôi cũng vậy, tôi bây giờ cũng rất sợ, tôi đã trốn trong chăn rồi." "Trời ơi... cái âm thanh này, thật sự là rợn người quá." "Haha, tôi cũng vậy." ... ...

Trong hầm mộ.

Đội trưởng Triệu và những người khác bảo vệ các giáo sư ở phía sau, nơi này tuy rộng hơn năm trăm mét vuông.

Nhưng với từng này người đứng chung một chỗ, ít nhiều cũng có vẻ chật chội.

Mắt mọi người cứ nhìn chằm chằm vào quan quách, ngay dưới sự chứng kiến của tất cả, nắp quan tài đã mở ra.

Khoảnh khắc nắp quan tài rơi xuống đất, trong quan quách tức thì bốc lên một luồng khí đen.

Từ ba chiếc quan quách, ba cỗ thi thể từ từ đứng dậy.

Trên mặt chúng chi chít những con mọt sách, mắt còn phát ra ánh

sáng màu xanh lam.

Trên người còn mặc áo giáp, đã rỉ sét loang lổ.

Chỗ cổ còn có vết khâu bằng chỉ.

Tiền Tinh Vân bị sốc.

Ba người này chắc chắn đã bị chém đầu, nhưng cái đầu này... lại được khâu lại bằng chỉ.

Tại sao Bao Tự lại làm vậy?

Đã giết rồi, còn không tha sao?

Cư dân mạng nhìn thấy những con mọt sách chi chít trên mặt, đã thấy buồn nôn không chịu nổi. "Vãi chưởng, cái gì đây?

Tôi muốn nôn." "Chết tiệt, tôi vừa ăn bún xong, bây giờ nhìn thấy mấy con sâu này tôi muốn nôn quá." "Mẹ kiếp, tôi tạm thời không muốn ăn bún nữa, cứ thứ gì trắng trắng là tôi không ăn." "Tôi quyết định cai cả cơm, trời ơi, không được, tôi muốn nôn." Lúc này giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong bụng cũng một trận cồn cào.

Họ cúi đầu nhìn viên thuốc màu trắng trong tay, giống hệt những con mọt sách trên mặt đám cương thi kia. "Ọe..." Hoắc lão nhìn viên thuốc trước mắt, trực tiếp nôn ra.

Cảnh tượng này thật sự quá kích thích.

Trong hầm mộ.

Ngô Tà nhìn đám cương thi trước mắt, một luồng mùi hôi thối ập vào mặt.

Chỉ là... mắt của đám cương thi này không đúng. "Diệp Phi, đây không phải cương thi." Ngô Tà cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra. "Đây không phải

cương thi, đây là Du Thi, cương thi trải qua sấm sét." Diệp Phi không khỏi cảm thấy đau đầu, tên này từ đâu chui ra vậy.

Vị hầu gia này thật sự có bản lĩnh, có thể đưa Du Thi đến đây.

Chương 389

Hay là đã bố trí cái bẫy này từ rất lâu rồi. "Du Thi?

Đó là thứ gì?" Tiền Tinh Vân lần đầu tiên nghe nói đến thứ này, chỉ biết cương thi hoặc tống tử.

Ngô Tà nghe đến Du Thi, sắc mặt đã thay đổi. "Đây là một loại cương thi, cấp bậc cũng là cao nhất, cũng là do oán khí trời đất ngưng tụ mà thành." "Nằm ngoài Lục đạo luân hồi, có thể đi lại hai cõi âm dương, lên du ngoạn cửu thiên, xuống dạo chơi u minh, thứ này có thể tưởng tượng được khó khăn đến mức nào." Giọng Ngô Tà đầy căng thẳng nhìn Du Thi đối diện.

Diệp Phi nhìn Du Thi trước mắt, trong lòng có chút không tự tin.

Hắn đang định vào giao diện hệ thống xem có thứ gì có thể đối phó với Du Thi không.

Còn chưa kịp xem, thì đã nghe thấy tiếng cười khẩy của Thần Mộc Đỉnh. "Ngươi sợ rồi?" Thần Mộc Đỉnh trêu chọc. "Không sợ." Diệp Phi thật sự không sợ, nó không giết được hắn, nhưng bên cạnh còn có đội trưởng Triệu và các giáo sư.

Không thể để họ xảy ra chuyện. "Đúng vậy, ngươi sợ cái gì?

Ngươi có huyết mạch Chân Long, điều động huyết mạch lên, thứ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao." Thần Mộc Đỉnh rất tốt bụng nhắc nhở hắn.

Diệp Phi cũng như được khai sáng. "Điều động thế nào?" Diệp Phi lần đầu tiên nghe nói chuyện này, trước đây đều là tự mình phóng ra khí tức.

Nhưng bây giờ điều động huyết mạch... thật sự là lần đầu tiên.

"Tức giận đi, long uy khó phạm, ngươi tức giận mới có thể kích phát huyết mạch của mình, hoặc là đau đớn." Thần Mộc Đỉnh nói xong những lời này, lại lần nữa im lặng.

Diệp Phi nghe xong, chìm vào suy tư.

Đang lúc trầm tư, thì nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

Ba cỗ Du Thi trước mắt lao về phía mọi người.

Tiểu Ca đẩy Ngô Tà ra, cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lao về phía một trong ba cỗ Du Thi.

Diệp Phi cũng cầm roi, theo sát phía sau.

Đội trưởng Triệu và Ngô Tà nhìn cỗ thi thể còn lại, cầm vũ khí trong tay bắt đầu bắn về phía Du Thi. *Pằng pằng pằng!!!* Một trận tiếng súng lập tức vang lên.

Chỉ là bắn vào người Du Thi không hề có tác dụng.

Chỉ có đạn của Ngô Tà là còn có chút tác dụng, chỉ bốc lên khói xanh.

Nhưng hành động của nó không hề chậm lại. "Chạy đi." Tiểu Ca thấy tình hình không ổn, một nhát quét ngang đẩy Du Thi ra, lao về phía Ngô Tà. "Tại sao, máu của các cậu không có tác dụng?" Ngô Tà không hiểu. "Đó là Du Thi." Sắc mặt Tiểu Ca ngưng trọng, chặn Du Thi đang muốn đến gần Ngô Tà.

Những con mọt sách trên mặt nó không ngừng rơi xuống.

Ánh mắt càng thêm nồng đậm.

Đội trưởng Triệu kéo các giáo sư đến vị trí cửa ra vào.

Che chắn cho họ ở phía sau, ánh mắt luôn chú ý tình hình của Du Thi.

Trong tay còn cầm lựu đạn, mặc dù biết nó không có tác dụng gì, nhưng bây giờ cầm vẫn thấy an tâm hơn một chút.

Diệp Phi nhìn tên tướng quân mặc áo giáp khác lạ, roi quất vào người hắn.

Nhưng đánh vào người dường như không có tác dụng gì.

Ngược lại, một con Du Thi khác đang lao về phía Tiểu Ca.

Cây roi trong tay hắn vung lên, kéo Du Thi lại.

Trong lòng hắn sắp chửi thề rồi, đây là chuyện quái gì vậy?

Du Thi vốn đã hiếm, bây giờ lại xuất hiện một lúc ba con.

Từ khi nào Du Thi lại trở nên phổ biến như vậy, ai cũng có thể có sao?

Cư dân mạng nhìn hành động của Diệp Phi như vậy, không khỏi cảm thấy rất có cảm giác an toàn. "Đại lão thật có nghĩa khí, trong tình huống này, còn có thể bảo vệ đồng đội của mình, tôi đột nhiên thấy ghen tị với Ngô Tà và Tiểu Ca quá." "Tôi cũng ghen tị, tôi có cơ hội được đại lão bảo vệ một lần không?

Lúc đó tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc." "Hai vị lầu trên, các người có thể nhận rõ hiện thực được không?

Đây là trong hầm mộ, không phải đi chơi, các người chú ý một chút đi." "Tôi biết mà, nhưng đại lão sẽ không làm tôi thất vọng, đúng không?" Cư dân mạng không hề lo lắng cho Diệp Phi, chỉ không ngừng trêu chọc hắn.

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người sắc mặt ngưng trọng.

Du Thi này xem ra rất khó đối phó.

Roi của Diệp Phi cũng không phải vật tầm thường, vậy mà đánh

vào người nó không có cảm giác gì.

Đây là một khởi đầu không mấy tốt đẹp. "Du Thi xem ra rất lợi hại, Diệp Phi và họ có được không?" Giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi lo lắng. "Chắc là không có chuyện gì đâu." Hoắc lão trong lòng cũng không tự tin, ít nhất là bây giờ thật sự không tự tin.

Trạng thái của Diệp Phi trông không ổn lắm.

Trong hầm mộ.

Tiểu Ca lợi dụng máu Kỳ Lân, tạm thời cầm chân Du Thi trước mắt.

Tốc độ của Du Thi cực nhanh, cho dù có máu Kỳ Lân, cũng chỉ bốc lên khói xanh, còn lại thì không có gì cả.

Ánh mắt Tiểu Ca càng lạnh hơn, ra tay cũng càng thêm sắc bén.

Diệp Phi nhìn Du Thi trước mắt, cây roi trong tay không ngừng vung lên.

Du Thi có lẽ bị đánh đến phát bực, định giải quyết Diệp Phi trước rồi nói sau.

Thân hình lóe lên, đứng trước mặt Diệp Phi.

Cây roi trong tay Diệp Phi cũng ngừng vung. *Rầm!* Trên tường thạch thất xuất hiện một cái hố.

Gạch đá phía trên đang rơi lả tả, thỉnh thoảng lại tung lên bụi bặm.

Cả không gian chìm vào yên lặng.

Ngô Tà và đội trưởng Triệu, các giáo sư đều trợn mắt há mồm nhìn Diệp Phi.

Tình hình này không đúng?

Chuyện gì thế này?

Sao Diệp Phi lại bị đánh?

Điều này không khoa học!

Còn tại sao không vung cây roi kia.

Ngô Tà nhìn mà không khỏi lo lắng, Du Thi là do oán khí trời đất hóa thành.

Những cảm xúc tiêu cực của con người trên thế gian, yêu hận sân si đều sẽ vì một nguyên nhân nào đó mà hóa thành oán hận.

Những oán hận này chính là chất dinh dưỡng của những thứ này.

Cộng thêm mấy nghìn năm lắng đọng.

Chương 390

Tốc độ này lại còn nhanh như vậy, lực trên tay cũng đủ nặng.

Bị đánh một cái này không chết cũng gãy xương.

Diệp Phi không nên như vậy chứ.

Ngô Tà có chút không nhìn ra.

Chuyện gì thế này?

Thân thủ của hắn chắc sẽ không có vấn đề gì.

Đừng nói Ngô Tà ngơ ngác, ngay cả cư dân mạng cũng ngơ ngác. "Đại lão tình hình gì đây?

Sao lại bị đánh nhỉ?" "Chết tiệt, trông có vẻ đau?

Sao đại lão không dùng roi?" "Có vấn đề gì không, tình hình này không đúng." "Chắc chắn không đúng, nhất định có vấn đề." ... ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn hành động của Diệp Phi trước mắt, có chút không đoán ra.

Nhìn Du Thi đang không ngừng ra tay đánh Diệp Phi.

Diệp Phi dường như không có sức phản kháng.

Mặc cho Du Thi đánh mình.

Cương thi bình thường đã sớm hút máu rồi, nhưng tại sao Du Thi lại ra tay như con người?

Chẳng lẽ có vấn đề gì? "Diệp Phi bị đánh như vậy, sẽ bị đánh chết mất." Giáo sư Phương trong lòng có chút lo lắng.

Từ khi quen biết Diệp Phi đến nay, chưa từng thấy Diệp Phi biến thành như vậy. "Sẽ không bị đánh, Diệp Phi cố ý làm vậy, nhất định

có lý do của cậu ấy." Hoắc lão nhìn Diệp Phi trước mắt, im lặng hồi lâu, từ từ lên tiếng.

Chỉ là tại sao phải làm vậy?

Tại sao?

Trong hầm mộ.

Diệp Phi cảm thấy xương cốt trên người sắp gãy rồi, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân. "Ngươi đang chơi ta phải không?" Diệp Phi trong lòng mắng Thần Mộc Đỉnh một lượt. "Nhóc con nhà ngươi, không biết điều thì thôi, còn dám vu oan cho ta, ngươi bây giờ có phải rất muốn tức giận không?" Thần Mộc Đỉnh nghe thấy lời phàn nàn, lạnh lùng lên tiếng nói.

Diệp Phi quả thực có suy nghĩ như vậy, còn mơ hồ sắp không khống chế được nữa. "Du Thi này khác với cương thi bình thường, có một chút lý trí, cũng thích báo thù nhất, tuyệt đối không phải chỉ có chút bản lĩnh như ngươi thấy." Thần Mộc Đỉnh lần đầu tiên thấy Du Thi có thể ra tay đánh người.

Đổi lại là người bình thường đã sớm bị phân thây hút máu rồi.

Tiểu Ca thấy Diệp Phi bị đánh, liền bay người lên, định đến giúp Diệp Phi.

Nhưng Du Thi bên cạnh cũng đột ngột nhảy lên khỏi mặt đất, chặn đường đi của y.

Trong lòng Diệp Phi dấy lên một ngọn lửa giận.

Sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào, hắn nhìn Du Thi trước mắt.

Trong mắt lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Tức thì, nắm đấm vận khí, giơ nắm đấm lên đấm vào mặt Du Thi.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm đánh vào mặt, có một tiếng rồng

ngâm rất nhỏ.

Du Thi nhạy bén cảm nhận được tiếng rồng ngâm.

Muốn né tránh, đã không kịp.

Nó cứng rắn chịu một cú đấm.

Du Thi cũng bị đánh văng ra xa mấy mét.

Một con Du Thi khác thấy vậy, gầm lên một tiếng, định lao về phía Diệp Phi.

Vừa giơ chân lên, đã bị Diệp Phi dùng tay chặn lại, sau đó dùng sức quăng đi.

Du Thi cũng bị quăng vào tường.

Diệp Phi từ từ đứng dậy, trong mắt lóe lên ánh sáng vàng.

Trên mặt dần dần hiện ra hình xăm rồng xanh.

Hắn cử động một chút, trên các khớp xương còn có tiếng rồng ngâm.

Mọi người kinh ngạc.

Ngô Tà còn không chắc chắn mà véo vào người mình.

Cảm giác đau đớn ập đến, đây không phải là mơ. "Giáo sư Tiền, tôi vừa rồi không nghe nhầm phải không?

Đó là tiếng rồng ngâm phải không?" Ngô Tà vẫn không cam tâm hỏi giáo sư. "Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy." Tiền Tinh Vân tiếp lời.

Cư dân mạng đều bị sốc. "Khoảnh khắc này, thật sự là ngầu đét." "Đúng vậy, cảm giác an toàn tăng vọt, quá ngầu." "Sao trên mặt lại có hình xăm thế nhỉ?

Đẹp trai quá." "Đúng vậy, đúng vậy, thật sự rất đẹp trai." "Vừa rồi bị đánh là vì cái này sao?" ... ...

Trong hầm mộ.

Hình xăm trên mặt Diệp Phi càng thêm ma mị, hắn từng bước tiến lại gần Du Thi trước mắt.

Du Thi dường như cũng đã nổi giận.

Sau đó, nó lơ lửng giữa không trung, há to miệng, từ không trung hiện ra một làn sương mù màu xanh lam nhạt.

Làn sương đang lao về phía Du Thi.

Sau đó thì biến mất không thấy đâu.

Diệp Phi thấy Du Thi biến mất, không để ý, mà nhìn thấy Du Thi bên cạnh đã lao tới.

Tốc độ của Diệp Phi kinh người, hắn chủ động lao về phía Du Thi.

Ngô Tà chỉ thấy hai bóng đen trước mắt đang qua lại.

Tốc độ nhanh đến kinh người, chỉ nhìn thấy bóng đen.

Tiểu Ca đang đối đầu với Du Thi trước mắt, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nội tâm kinh hãi.

Y nhạy bén cảm nhận được Du Thi trước mắt cũng đã tăng tốc.

Hình xăm Kỳ Lân trên mặt Tiểu Ca đã bắt đầu hiện lên.

Thân thủ cũng sắc bén hơn trước không ít, ít nhất cũng phải giải quyết được tên này.

Ngoài Lục đạo luân hồi sao?

Vậy thì xem ai có thể sống đến cuối cùng.

Cuối cùng, cảnh tượng đã biến thành như vậy, bóng dáng Diệp Phi và Tiểu Ca đã nhanh đến mức sắp thành một vệt sáng, đang đối đầu với Du Thi.

Ngô Tà trước tiên nhìn Tiểu Ca, cuối cùng lại lo lắng nhìn Diệp Phi.

Ngay sau lưng Diệp Phi, đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Chương 391

Trong lòng thầm kêu không ổn.

Đây là muốn đánh lén Diệp Phi.

Anh vội vàng cầm súng lục trong tay, bắn về phía Diệp Phi. *Pằng!* Tiếng súng vang lên, bắn trượt.

Nhưng lại là báo cho Diệp Phi biết sau lưng có kẻ địch.

Cư dân mạng không nhìn thấy gì khác, chỉ thấy ống kính đều mờ ảo. "Chết tiệt, tốc độ gì thế này, tôi vừa nhìn Du Thi mà nôn cả bữa sáng ra, cứ thế này nữa, tôi lại nôn mất." "Đây là trận chiến cấp thần sao?

Hay là chương cuối của mọi người, đánh nhau mà không ai thấy ai?" "Không được rồi, tôi muốn nôn, tôi thật sự nôn rồi." "Trời ơi, thế này ai mà nhìn thấy cái gì chứ?" ... ...

Trong hầm mộ.

Diệp Phi nhìn Du Thi trước mắt, trong tay lấy ra con dao thái trước đó. "Gầm..." Tiếng rồng ngâm lập tức truyền đến, chém bay đầu Du Thi trước mắt.

Oán khí trên người Du Thi khoảnh khắc đó liền được giải phóng ra.

Du Thi sau lưng Diệp Phi đột nhiên xuất hiện, móng vuốt sắc bén đâm vào vai hắn.

Diệp Phi cảm nhận được sự khác thường sau lưng.

Phản tay chính là một nhát dao, chém đứt móng tay dài sau lưng.

Lúc này Tiểu Ca đã đánh ngã Du Thi trước mắt xuống đất.

Cũng là chém bay đầu.

Cả thạch thất chìm vào yên lặng.

Trên thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca dính không ít máu Kỳ Lân.

Sắc mặt lạnh lùng.

Cái đầu của Du Thi trên đất vẫn đang di chuyển, muốn quay về thân thể của mình.

Không đợi có hành động tiếp theo.

Con Du Thi đã biến mất trước đó nhìn thấy móng tay trong tay, đột nhiên há to miệng, hút oán khí của Du Thi trên đất vào cơ thể mình.

Mắt của hai con Du Thi trên đất tràn đầy giận dữ, không ngờ tên này lại dám...

Không đợi quay về thân thể, oán khí đã biến mất.

Du Thi đã khôi phục lại hình dạng trước đó, cuối cùng biến thành bộ xương khô, thành bột mịn, rồi biến mất không thấy đâu. "Chân Long, Kỳ Lân..." Tướng quân Du Thi đã hấp thụ hai Du Thi trên đất, đã có thể mở miệng hỏi. "Ngươi vừa rồi lợi dụng ta." Du Thi nhìn Diệp Phi, ánh mắt đầy lửa giận.

Sống bị người lợi dụng, chết rồi vẫn bị người lợi dụng, thật đáng chết... thật đáng chết...

Huyết mạch Chân Long trên người Diệp Phi không ngừng được phóng ra, hình xăm trên mặt tỏa ra ánh sáng.

Hắn cầm roi trong tay liền đánh mạnh qua. "Gầm..." Một tiếng rồng ngâm vừa hay truyền đến, thẳng tắp lao về phía Du Thi.

Du Thi thấy vậy không hề nao núng, thấy hướng của cây roi chính là cổ mình.

Nó chủ động tách cổ mình ra.

Một cái đầu lao về phía Tiểu Ca, thân thể thì lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thấy thân thể đã đến, cộng thêm cây roi của mình đánh hụt, đáy mắt trầm xuống.

Nguồn năng lượng của Du Thi chính là oán khí, nên nghĩ cách ngăn chặn oán khí.

Cư dân mạng thấy Du Thi còn có thể tách ra, thật là gặp quỷ sống rồi. "Còn có thể chơi trò này nữa sao?

Chết tiệt." "Điểm yếu của thứ này không phải ở cổ sao?

Hai con Du Thi trước đó cũng chết như vậy mà?" "Có lẽ là vì con này mạnh hơn hai con trước đó?

Hai con trước đó đâu có biết nói chuyện như con này." "Hơn nữa còn hút sạch oán khí của hai con kia, điểm này đủ tàn nhẫn." ... ...

Trong hầm mộ.

Ngô Tà cẩn thận nhớ lại những ghi chép trong bút ký, tuy nói là Du Thi, nhưng cũng không phải là không có manh mối.

Cổ của ba con Du Thi này trước đó đều là do người đời sau khâu lại.

Điểm yếu của hai con Du Thi kia chính là ở cổ.

Nhưng con này thì không phải.

Để né tránh đòn tấn công, không tiếc chủ động tách cổ ra... mục đích chính là để giết Diệp Phi.

Du Thi từ khi nào lại có giác ngộ này?

Lại còn có linh trí?

Trước đây chỉ nghe nói Du Thi rất hiếm, năng lực cũng không thể

xem thường.

Chưa nghe nói có thể xuất hiện hàng loạt như vậy.

Ngô Tà nhìn chằm chằm tên này hồi lâu, cũng không nhìn ra được nguyên nhân. "Đôi mắt này trông thật quỷ dị, trước đây thấy cương thi đều là mắt đỏ, lần đầu tiên thấy loại mắt màu này." Tiền Tinh Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ngô Tà nghe vậy, đột nhiên bừng tỉnh.

Trước đây trong bút ký quả thực có ghi lại, mắt đối với cương thi bình thường là cực kỳ quan trọng.

Nhưng đối với Du Thi lại là cực kỳ quan trọng.

Nhưng nhìn mắt của thứ này chắc không dễ dàng giải quyết được.

Ngô Tà cầm súng lục bắn về phía thái dương trên lông mày của nó.

Cái đầu đang tấn công Tiểu Ca cảm nhận được vị trí viên đạn bắn tới không đúng.

Vội vàng né tránh.

Ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Ngô Tà ở một bên.

Ánh mắt đầy lửa giận, không nghĩ ngợi liền lao về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca nhìn ra ý đồ của nó, không nghĩ ngợi liền lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chặn đòn tấn công. "Kẻ thù của ngươi là ta." Tiểu Ca lạnh lùng giải thích.

Diệp Phi nhìn ra ý của Ngô Tà.

Cây roi dùng sức quất về phía cái đầu lâu trước mặt Tiểu Ca.

Ngay khi đang ở giữa không trung, thân thể không có đầu đã bắt đầu hành động.

Nó chặn trước cây roi, cứng rắn chịu một nhát roi.

Diệp Phi nhìn ra thân thể này đang bảo vệ cái đầu lâu, càng như vậy, Diệp Phi càng muốn tấn công cái đầu lâu.

Nhưng con Du Thi đã hút oán khí này, dường như thân thủ còn nhạy bén hơn trước không ít.

Chương 392

Có thể chặn được đòn tấn công của hắn ở mọi nơi.

Chẳng lẽ Chân Long chi khí của mình vẫn chưa đủ?

Nghĩ đến đây, hắn liền thu cây roi trong tay lại.

Tay không lao về phía Du Thi.

Cư dân mạng nhìn thấy màn thao tác này không hiểu. "Nguyên nhân đại lão làm vậy là gì?

Chẳng lẽ còn muốn lên chịu đòn sao?" "Hình như là ý này." "Đây là tình huống gì vậy, bị đánh chưa đủ à?" "Đừng hỏi, chỉ cần nhìn là được rồi." "Đúng vậy, đại lão có cách nhìn của riêng mình, đừng hỏi nhiều như vậy." ... ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn thấy ý đồ của Diệp Phi.

Trong lòng bắt đầu lo lắng. "Chẳng lẽ còn muốn bị đánh nữa?" Giáo sư Phương từ đầu đã chú ý thấy, Diệp Phi sau khi bị đánh xong, đột nhiên trở nên rất lợi hại.

Chẳng lẽ đây là bài học bắt buộc để kích phát năng lực? "Ừm, chắc là vậy rồi." Hoắc lão thản nhiên gật đầu.

Ánh mắt suốt nhìn Diệp Phi bị đánh.

Trong hầm mộ.

Khi Diệp Phi bị đánh, thì thấy Tiểu Ca bị cái đầu lâu kia cắn bị thương.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay rơi xuống đất.

Phát ra âm thanh trong trẻo.

Đầu lâu Du Thi sau đó nhả miệng ra, lao về phía Ngô Tà. "Đừng..." Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, cho dù bị cắn bị thương, cũng chỉ là một vết cắn mà thôi, nhưng Ngô Tà thì không được.

Ngô Tà chỉ là một người bình thường, như vậy sẽ bị thương.

Ngay khoảnh khắc tiếng hét vang lên, trên mặt Diệp Phi đã đầy những đường vân rồng.

Chúng đang tỏa ra từng đợt ánh sáng vàng. "Gầm..." Thân thể Diệp Phi lơ lửng giữa không trung, há miệng, từ cổ họng truyền đến một tiếng rồng ngâm.

Âm thanh vang dội.

Mọi người trong thạch thất đều đang bịt tai lại.

Ngay cả cư dân mạng cũng cảm thấy chấn động đến điếc tai.

Tim cũng đập nhanh hơn trước một chút.

Họ vội vàng tắt âm thanh. "Đây là tình huống gì?

Tôi vừa cảm thấy đầu óc sắp không dùng được nữa rồi." "Đừng nói cậu, tôi cũng cảm thấy đầu óc không được tốt cho lắm." "Thật đáng sợ quá, mẹ ơi." "Bộ dạng vừa rồi của đại lão thật sự ngầu đét, tôi hình như thấy một con rồng ẩn hiện trên người anh ấy." ... ...

Giáo sư Phương cũng vội vàng tắt âm thanh, bây giờ đầu óc đều mông lung, cảm giác choáng váng. "Đây là hậu quả của việc bị đánh sao?" Giáo sư Phương hoàn hồn lại, không chắc chắn hỏi Hoắc lão. "Có lẽ vậy..." Hoắc lão cũng ngơ ngác gật đầu.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi lao thẳng đến bên cạnh đầu lâu, ngay khoảnh khắc lao qua, dường như là một con rồng vàng.

Hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Tà.

Đưa tay ra nắm lấy cái đầu lâu trước mắt.

Khí tức trên người Diệp Phi còn nồng đậm hơn trước.

Đầu lâu Du Thi nhìn bộ dạng của Diệp Phi... trong lòng dấy lên dự cảm không lành. "Chỉ bằng ngươi..." Diệp Phi nói xong, lực trên tay không ngừng tăng lên.

Trong mắt Du Thi lóe lên một tia hoảng sợ.

Đang định nói chuyện, Diệp Phi không cho nó cơ hội nói.

Tay còn lại đâm vào thái dương của đầu lâu. "A..." Mắt Du Thi đột nhiên bốc lên từng đợt khí tức màu xanh lam nhạt, đang bay lên trời.

Tiếng hét thảm thiết vang vọng trong thạch thất.

Nó muốn thoát khỏi tay Diệp Phi, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được.

Bị khống chế chặt trong lòng bàn tay hắn.

Vài phút sau.

Diệp Phi nhìn bộ xương khô đã thành bột mịn trong tay.

Chân Long chi khí trên người đã biến mất.

Nhưng trên người bắt đầu đau.

Cuối cùng hắn ngồi xuống đất, thở hổn hển.

Ngô Tà thấy Diệp Phi ngã ngồi trên đất, vội vàng tiến lên kiểm tra.

Biết huyết mạch trên người hắn cần thời gian để chữa lành vết thương, tạm thời không di chuyển hắn.

Mà đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

Nhìn thấy trên cánh tay xuất hiện một vết răng, trên đó còn chảy máu đỏ tươi. "Tiểu Ca cậu sao rồi?" Ngô Tà lúc này rất lo lắng. "Tuy là Du Thi, dù sao cũng là tà túy, không đủ để gây ảnh hưởng gì đến

tôi, tạm thời đừng lo lắng." Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại.

Tức thì y nhìn Diệp Phi, thấy hắn rất đau đớn ôm ngực.

Mấy cú đánh vừa rồi không hề nhẹ.

Cư dân mạng nhìn bộ dạng ngầu lòi của Diệp Phi, đã không thể hình dung được nội tâm của họ. "Bây giờ phải bị đánh mới có thể kích phát năng lượng của mình sao?" "Hình như là vậy không sai, chỉ là quá trình quá đau khổ, ít nhất là chúng ta không làm được." "Không sai, nhưng chúng ta bị đánh như vậy xong, chắc là không cần làm gì khác, trực tiếp nằm liệt trên đất không cần động, đưa đi bệnh viện là được rồi." "Chứ còn gì nữa, đừng nói là đánh trả, có mạng sống là tốt rồi." "Đại lão chính là đại lão, đúng là đỉnh của chóp, chúng ta thật sự là nhìn theo không kịp." "Haha, thật sự là vậy không sai." ... ...

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Phi, trong lòng có chút đau lòng. "Trước đây đi qua nhiều hầm mộ với cậu ấy, vẫn là lần đầu tiên thấy cậu ấy như vậy." Diệp Phi trước đây khí thế hừng hực, bây giờ lại vì cứu họ... "Độ khó của hầm mộ này có lẽ hơi lớn, Du Thi là do oán khí trời đất ngưng tụ, không nằm trong Lục đạo luân hồi, nghe ý của cậu ấy, là không thể xem thường." "Chỉ với một tay này của Diệp Phi, đã đủ gây chấn động rồi." Hoắc lão đã cảm thấy Diệp Phi này có thể trở thành người số một của Đại Việt.

Lúc này, hành động của Diệp Phi đã lần nữa lên top tìm kiếm.

Tencent Video: Du Thi do trời đất ngưng tụ, nhà ẩm thực dễ dàng giải quyết, thân phận của nhà ẩm thực rốt cuộc là ai?

Douyin APP: Nhà ẩm thực xả thân vì người, cuối cùng cứu được đội khảo cổ...

Báo Chấn Kinh: Hình xăm rồng thần bí của nhà ẩm thực từ đâu mà có, thân phận của nhà ẩm thực rốt cuộc là gì?

Cả Đại Việt đứng đầu bảng xếp hạng tìm kiếm.

Nhiều diễn đàn bên dưới đều đang bình luận về Diệp Phi.

Chương 393

"Đại lão đúng là đỉnh của chóp, hành vi tự hủy hoại bản thân này, người bình thường thật sự không có." "Nhưng đây là để cứu người, tất cả đều là để cứu người." "Chứ còn gì nữa, cũng chỉ có đại lão mới có bản lĩnh này, người bình thường ai mà có được." ... ...

Các diễn đàn đều là chủ đề về Diệp Phi.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi đang ngồi trên đất nghỉ ngơi.

Xương cốt trên người sắp lệch cả rồi.

Thần Mộc Đỉnh phóng ra khí tức, giảm bớt đau đớn trên người hắn. "Sớm biết ngươi quan tâm đồng đội của mình như vậy, hà tất phải làm ra chuyện này?" Giọng Thần Mộc Đỉnh ngưng trọng. "Đó là đồng đội của tôi, cùng nhau đi đến ngày hôm nay, không thể cứ thế nhìn họ xảy ra chuyện." Diệp Phi không nghĩ ngợi liền lên tiếng giải thích.

Ngô Tà và Tiểu Ca cùng nhau vào sinh ra tử, sao có thể dễ dàng chết được.

Nếu xảy ra chuyện, cả đời này lương tâm sẽ không yên. "Được, ngươi có nghĩa khí, trận đòn này, ngươi bị đánh oan rồi." Thần Mộc Đỉnh hiếm khi có tâm trạng tốt, trong lời nói đều là tiếng cổ vũ. "Ngươi có phải đang trả thù không?" Diệp Phi coi như đã hiểu ra, đây là trả thù thái độ không tốt của hắn đối với nó trước đó mà triển khai trả thù.

Đây là một cơ hội.

Hiếm khi có cơ hội có thể tóm được nó. "Trả thù?

Hừ, ta muốn trả thù ngươi, đó là chuyện dễ như trở bàn tay." Thần Mộc Đỉnh bị nghẹn một lúc. "Ngươi cũng không trả thù được ta, dù sao ta chết rồi, ngươi cũng không sống được." Lời này của Diệp Phi vừa nói ra, khiến Thần Mộc Đỉnh hoàn toàn không còn tiếng động.

Hắn nói không sai, bây giờ nó đang ở trong cơ thể Diệp Phi, gần như không thể ra ngoài, cho dù Diệp Phi thật sự chết rồi.

Nó cũng không ra được, chỉ có thể lần nữa chìm vào yên lặng.

Nhưng mà...

Diệp Phi sao có thể chết chứ?

Huyết mạch Chân Long ở trên người, không dễ dàng chết được.

Diệp Phi và Thần Mộc Đỉnh đơn giản đối thoại một phen.

Ngô Tà thấy Diệp Phi và Tiểu Ca đều bị thương, quyết định tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Hồi phục cũng cần thời gian.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hai người xác định hai người này không sao rồi, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm.

Liền đi nghiên cứu những món đồ cổ ở đây.

Nhìn những thứ ở đây không khỏi kinh ngạc. "Giáo sư Tiền, tôi nghĩ đến một vấn đề, những thứ này đều thuộc về đồ tùy táng, nhưng một vị hầu gia sao lại có những thứ này để tùy táng?

Lại còn ở đây?" Giáo sư Quách đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Chỉ có lăng mộ của đế vương mới có đồ tùy táng không ít, nhưng một vị hầu gia... cho dù là dốc hết gia tài, cũng sẽ không có nhiều tài sản mới phải.

Đã thích Bao Tự, tiền bạc المفروض đều ở trong hầm mộ của Bao

Tự mới phải, sao lại ở đây?

Huống chi là ba kẻ thù mà Bao Tự cho là. "Có lẽ thân phận của vị hầu gia này không thật sự là hầu gia." Tiền Tinh Vân im lặng một lúc, những thứ này mỗi món đều có giá trị không nhỏ.

Tuy là đội khảo cổ, nhưng đối với trang sức châu báu, đồ cổ kỳ lạ cũng có chút hiểu biết.

Cho dù là hoàng thượng ban thưởng cũng chưa chắc đã có nhiều như vậy.

Tiền này từ đâu ra?

Bây giờ nên xem xét lại thân phận của vị hầu gia này rồi.

Cư dân mạng nghe lời của các giáo sư, một trận mông lung. "Sao tôi không hiểu lắm, thân phận của vị hầu gia này có vấn đề gì sao?" "Hình như là vậy không sai, nhưng một vị hầu gia đúng là hầu gia, sao lại có nhiều trân bảo như vậy?" "Vậy thì là một câu chuyện khác rồi, ai mà biết được chuyện này rốt cuộc là sao?" "Nói không chừng vì hầm mộ này, cướp bóc cũng có thể." ... ...

Hoắc lão và giáo sư Phương nghe vậy cũng chìm vào suy tư. "Có lẽ vào chủ mộ thất sẽ biết, bây giờ đã đi xa như vậy rồi, chắc là sắp đến rồi nhỉ." Hoắc lão im lặng một lúc, cuối cùng trong lòng có kết luận. "Bây giờ đã xuất hiện một Du Thi, cuối cùng sẽ như thế nào, còn chưa biết." Giáo sư Phương bắt đầu lo lắng, Diệp Phi đi đến đây, đã thật sự không dễ dàng, huống chi còn bị thương.

Vẫn là lần đầu tiên thấy Diệp Phi bị thương.

Hoắc lão và giáo sư Phương hai người thở dài một tiếng, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục quan sát tình hình của Diệp Phi.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi cảm thấy trên người nhẹ nhõm không ít, đến khi lần nữa mở mắt ra.

Chú ý thấy thời gian đã là hơn mười giờ tối. "Cậu tỉnh rồi?" Tiểu Ca vừa hay cũng mở mắt ra, lạnh lùng hỏi.

Diệp Phi thấy những người này đều đã ngủ rồi, khẽ đáp lại.

Vừa chuẩn bị đứng dậy, theo sự chuyển động của các khớp xương, phát ra tiếng rồng ngâm.

Âm thanh cực nhỏ, chỉ có Diệp Phi nghe thấy.

Cảm thấy trên người đã nhẹ như yến, toàn thân đều thoải mái không ít.

Tức thì hắn đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhìn vết thương trên cánh tay Tiểu Ca, vẫn chưa hồi phục. "Năng lực của Du Thi không thể xem thường." Tiểu Ca cúi đầu nhìn vị trí cánh tay, lạnh lùng giải thích.

Diệp Phi nhìn một lúc, không nói gì, đến Tiểu Ca còn mất nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa hồi phục xong, có thể thấy năng lực của Du Thi này đáng sợ đến mức nào. "Trong túi tôi còn có nguyên liệu, lát nữa tôi làm chút đồ ăn, có thể giúp cậu hồi phục." Diệp Phi đi đến bên cạnh ba lô của mình, tìm kiếm nguyên liệu.

Tiền Tinh Vân bị mùi thơm của thức ăn đánh thức, khi mở mắt ra, thì thấy Diệp Phi đã đang nấu canh. "Anh Diệp Phi, anh dậy sớm thế... cơ thể của anh?" Tiền Tinh Vân đi đến bên cạnh Diệp Phi, có chút kinh ngạc.

Tình hình cơ thể của Tiểu Ca ông biết, có thể tự hồi phục, sao Diệp Phi cũng có thể sao?

Hôm qua bị đánh không nhẹ, trông có vẻ rất nghiêm trọng. "Cảm ơn giáo sư quan tâm, tôi đã không sao rồi, ngài thử xem canh này thế nào?" Diệp Phi đưa bát canh trong tay cho Tiền Tinh Vân.

Tiền Tinh Vân nhận lấy nếm thử một miếng, không hề keo kiệt giơ ngón tay cái lên.

Đội trưởng Triệu và những người khác ngửi thấy mùi liền lần lượt tỉnh dậy.

Tiểu Ca nhìn canh trong bát, uống một hơi cạn sạch, cảm thấy toàn thân đều khoan khoái không ít.

Phải nói rằng, canh thịt có tu vi vẫn có hiệu quả.

Ăn no uống đủ xong, mọi người đứng dậy đi đến cửa thạch thất.

Diệp Phi nhìn vị trí cửa thạch thất, là dùng hình Bát quái trận.

Chỉ là loại hình Bát quái trận này khác với những gì thường thấy.

Đây là có tác dụng trấn áp, đây là một phong ấn.

Diệp Phi nhất thời có chút do dự, dưới phong ấn này sẽ là thứ gì?

Chương 394

Cư dân mạng nhìn Diệp Phi trước mắt, không khỏi tò mò. "Sao đại lão không ra tay?

Chuyện gì vậy?" "Có phải đang nghĩ gì không?

Hoa văn trên cửa này rất đặc biệt." "Hình như giống với Bát quái trận đã thấy trước đó, chắc là sau cửa có thứ gì đó khác thường?" "Chắc là vậy không sai." ... ...

Trong hầm mộ.

Ngô Tà nhìn thấy trước mắt là Bát quái trận, không khỏi tò mò. "Đây là..." Khi nhìn rõ hình dạng của Bát quái trận này, nghịch Bát quái, đây là phong ấn. "Diệp Phi, cậu đang do dự sao?" "Ừm, tôi đang do dự khi nào mở thì tốt hơn." Diệp Phi ra vẻ nghiêm túc gật đầu, mặc dù biết đây là thuật phong ấn.

Càng tò mò bên trong là thứ gì, nhưng bây giờ đều đã không quan trọng nữa.

Dù sao cũng phải đi vào, chỉ là thời điểm này... "Khí tức bên trong rất nồng đậm, ngửi thấy rất giống khí tức trên người tôi." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Ngược lại khiến Ngô Tà ở một bên kinh hãi.

Có thể có khí tức giống với trên người Tiểu Ca, vậy chẳng phải là... chẳng lẽ bên trong này còn có sinh vật thượng cổ sao?

Không thể nào?

Vị hầu gia này có bản lĩnh lớn đến đâu chứ, thứ này cũng có thể có sao? "Nếu đã như vậy, vậy thì đợi đến trưa rồi nói sau, như vậy cũng có lợi cho chúng ta." Diệp Phi tức thì từ bỏ ý định mở cửa bây giờ,

quay người trở lại góc tường, chờ thời gian đến.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau, khó hiểu nhìn Ngô Tà. "Ý của anh Diệp Phi là, hoàn cảnh và không gian ở đây đều tối tăm, Tiểu Ca có thể cảm nhận được khí tức tương đồng với trên người mình." "Vậy có nghĩa là, phía sau này có thể là phong ấn một sinh vật thượng cổ, quanh năm bị oán khí hun đúc, tất sẽ có phiền phức, cho nên đợi đến giờ Ngọ, cũng là lúc thứ này suy yếu, có lợi cho chúng ta." Ngô Tà nghe lời của Diệp Phi, lập tức hiểu ra ý của hắn.

Mọi người nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Nếu Diệp Phi đã nói vậy, vậy thì cứ chờ, ngoài chờ ra cũng không làm được gì.

Cư dân mạng thì đã hiểu ra, tiếng nghị luận lập tức vang lên. "Vậy lát nữa chúng ta có thể nhìn thấy sinh vật thượng cổ sao?" "Hình như là vậy không sai, nhưng các người không phải chưa từng thấy sinh vật thượng cổ sao, các người đâu đến nỗi kích động như vậy?" “Lần trước thấy là mô phỏng, ở đây chưa biết chừng là thật đó.

Đúng là một ngôi mộ thần kỳ, làm thế nào mà xây được vậy?” “Mọi người không nên quan tâm đến sự an nguy của đại lão Diệp Phi và các giáo sư sao?” “Du thi còn bị hạ gục trong nháy mắt, còn thứ gì có thể cầm chân được đại lão chứ.” “Đúng vậy, đại lão bây giờ là nhân vật bá đạo rồi, tôi chẳng lo lắng chút nào.” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn cuộc đối thoại của đám cư dân mạng này, trong lòng thật không biết phải hình dung họ thế nào.

Nhưng có một điều họ nói không sai, Diệp Phi chắc sẽ không gặp vấn đề gì.

“Bây giờ lại xuất hiện một sinh vật thượng cổ, nếu bị giáo sư Sa Mục Da nhìn thấy...” Trước đó vì chuyện con chim Chức Viêm, Hoắc

lão và ông ta đã có mâu thuẫn không vui.

Bây giờ lại thêm một sinh vật thượng cổ nữa, chuyện này...

"Hừ, thì đã sao?

Nhìn là biết, sinh vật thượng cổ này chắc chắn không phải loại dễ chọc, cũng sẽ không dễ dàng bị bắt đi đâu." Hoắc lão cứ nghĩ đến tên Sa Mục Da kia là lại thấy ghét.

Đến giờ ông vẫn không hiểu, loại người này làm sao có thể leo lên được vị trí như ngày hôm nay?

Đúng lúc Hoắc lão đang trầm ngâm, cửa phòng bị gõ.

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn nhau, tưởng rằng lại là Sa Mục Da đến.

"Giáo sư, Hoắc lão, không hay rồi, có chuyện rồi." Ngoài cửa truyền đến một giọng nói gấp gáp.

"Là Tiểu Hà." Giáo sư Phương vội vàng đứng dậy ra mở cửa.

"Có chuyện gì?" Giáo sư Phương không vui nhìn Tiểu Hà.

"Giáo sư không hay rồi, giáo sư Sa Mục Da đã gọi đám lính đánh thuê của ông ta đến Đại Việt, đang định đến ngôi mộ của anh Diệp Phi, hình như là muốn bắt sinh vật thượng cổ đó để nghiên cứu." Tiểu Hà thở hồng hộc nói.

"Cậu nói gì?" Hoắc lão và giáo sư Phương kinh ngạc nhìn Tiểu Hà.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi ngồi trong một góc, thỉnh thoảng nhìn vào camera trên cổ tay, đôi lúc tương tác với cư dân mạng.

Khi thấy bình luận của Hoắc lão hiện lên trước mắt, hắn hơi ngạc

nhiên.

Đã có người đến đây, muốn bắt sinh vật này sao?

Hoắc lão tuy không nói thẳng, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa một ý khác.

Diệp Phi lập tức hiểu ra.

Sinh vật thượng cổ sao có thể dễ dàng bị họ bắt được chứ, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ có người chết.

Hắn bèn đi đến bên cạnh Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách.

"Giáo sư Tiền, sinh vật này hai vị định xử lý thế nào?" Diệp Phi nhỏ giọng hỏi.

"Hử?

Sao vậy?" Tiền Tinh Vân không ngờ hắn lại hỏi như vậy, có chút tò mò.

Diệp Phi đưa tin nhắn Hoắc lão vừa gửi cho ông xem.

Có những chuyện không thể nói quá thẳng thắn, cần phải ẩn ý một chút.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lập tức hiểu ra, ý của Hoắc lão là không thể giữ lại.

Loại sinh vật này một khi bị giáo sư Sa Mục Da bắt đi nghiên cứu, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nếu có vấn đề gì phát sinh, chắc chắn sẽ gây ra thương vong.

"Tất nhiên là an toàn trên hết." Tiền Tinh Vân cuối cùng đưa ra quyết định.

Sinh vật thượng cổ tất nhiên rất hiếm, nhưng an toàn của con người là quan trọng nhất, không thể vì nghiên cứu mà hy sinh tất cả

mọi người ở đây.

Có được lời này của Tiền Tinh Vân, Diệp Phi cũng yên tâm hơn nhiều.

Dù sao Tiền Tinh Vân cũng là người dẫn đội, có những quyết định vẫn nên để ông đưa ra.

Hơn nữa còn phải nhanh lên, trước khi bọn chúng đến nơi, phải bóp chết ý định đó từ trong trứng nước.

Nghe được lời của Tiền Tinh Vân, Hoắc lão khẽ thở phào nhẹ nhõm, an toàn là trên hết.

Cư dân mạng nghe mà như lọt vào sương mù.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ sinh vật này cần nghiên cứu sao?" "Hình như là vậy, nhưng nghiên cứu thứ này có không thích hợp không?

Chưa nói đến việc có nghiên cứu được không, ngay cả việc ra khỏi đây cũng là một vấn đề." "Đúng vậy, thôi bỏ đi, tính mạng của những người này quan trọng hơn." "Đại lão là quan trọng nhất." .....

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Diệp Phi đứng ở cửa, nhìn vào Bát Quái trận trước mắt.

Hắn lấy một con dao găm từ chỗ đội trưởng Triệu.

Sau đó bắt đầu dùng dao khắc gì đó lên cánh cửa đá.

Chỉ một lát sau, Bát Quái trận tỏa ra ánh sáng. *Cạch* Cánh cửa được đẩy ra, lộ ra một khe hở.

Ngô Tà thực sự khâm phục kiến thức của Diệp Phi.

"Nghịch Bát Quái này rất khó giải, vậy mà cậu có thể dễ dàng giải được, Diệp Phi, tôi phục cậu." Ngô Tà chỉ từng thấy nó trong bút ký.

Trong đó cũng ghi lại cách phá giải, chỉ là quá trình phức tạp hơn nhiều.

Đợi sau khi về, nhất định phải ghi nhớ kỹ năng này.

Chương 395

Đúng là tiết kiệm được không ít chuyện.

Diệp Phi cười, đá văng cánh cửa.

Một mùi tanh tưởi nồng nặc từ bên trong ập tới.

"Cái mùi này..." Ngô Tà thực sự có chút không chịu nổi, luôn cảm thấy mùi này giống với mùi đã ngửi thấy trong nước biển trước đây.

"Đi thôi." Diệp Phi đi vào trước.

Đèn chiếu sáng phía sau cũng theo sát, hai bên đều là vách đá, một hành lang nhỏ hẹp.

Vách đá trên mặt rất khô ráo.

Thậm chí còn có chút nhiệt độ, vô cùng nóng rát.

Nhiệt độ ở đây rất đặc biệt, rất nóng, nhưng cái nóng lại khiến người ta phiền lòng.

Đi hơn mười phút, một cái hố đen rất lớn xuất hiện.

Bên trong còn có tiếng hít thở, âm thanh rất nặng nề.

Mỗi hơi thở ra vào lại giống như hơi thở của một con quái vật khổng lồ.

Trong lòng Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lập tức dấy lên dự cảm không lành.

Họ có chút căng thẳng nhìn cái hố đen ngòm trước mắt, đèn chiếu sáng phía sau mãi không dám rọi vào.

Diệp Phi đứng tại chỗ, trong lòng đang giao tiếp với hệ thống. 【Ký chủ, xin hỏi ngài muốn đổi vật phẩm gì?】 "Lát nữa sẽ gặp sinh

vật thượng cổ, tôi muốn đổi một món đồ lợi hại một chút.” Diệp Phi nhìn vào màn hình điện tử, một thứ giống như cây nỏ đã thu hút sự chú ý của hắn.

Đây là cái gì? 【Ký chủ, đây là Thịnh Thiên Nỗ, cần máu của hai người có huyết mạch khác nhau dung hợp mới có thể khởi động.】 Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Diệp Phi.

Hai loại huyết mạch, chẳng phải là vừa đẹp sao?

Hắn và Tiểu Ca là hai huyết mạch khác nhau.

Có thứ này, ít nhất có thể nắm chắc phần thắng.

Diệp Phi không nghĩ ngợi gì mà đổi ngay.

May mà từ khi đến đây, hắn đã không ngừng ăn ăn ăn.

May mà điểm tích lũy đủ.

“Diệp Phi?

Diệp Phi?” Lúc Diệp Phi đang thất thần thì nghe có người gọi mình.

Diệp Phi hoàn hồn, thấy Ngô Tà và các giáo sư đều đang nhìn chằm chằm vào mình, không để ý họ nói gì.

“Sao vậy?” “Cậu đang nghĩ gì thế?

Chúng tôi nói, hay là bây giờ vào xem thử.” Ngô Tà cạn lời nhìn Diệp Phi.

“Ừm?” Diệp Phi im lặng một chút, cầm lấy một chiếc đèn chiếu sáng, vừa mới đưa đèn qua.

Thì thấy một cây gậy to và thô đột nhiên đập nát nó.

“Các vị thấy gì không?” Diệp Phi không hề ngạc nhiên, bình thản quay lại nhìn Ngô Tà và Tiền Tinh Vân.

Mọi người sững sờ, vừa rồi là cái gì?

Chẳng nhìn rõ thứ gì đã đập nát đèn chiếu sáng rồi.

Đây là sinh vật gì vậy?

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt mà chấn kinh.

“Mọi người thấy không?

Vừa rồi là cái quái gì vậy?

Sao tôi chẳng nhìn rõ gì mà đèn đã bay mất rồi?” “Tôi cũng không thấy, nhưng hình như là một cây gậy rất thô?

Nhưng cây gậy đó hình như màu đỏ.” “Ông có hoa mắt không?

Không phải màu đen sao?” “Không phải, là màu đỏ.” Cư dân mạng nhất thời tranh cãi không ngớt.

“Vậy làm sao bây giờ?

Thứ này sợ ánh sáng à?” Giáo sư Quách một lúc sau mới lấy hết can đảm hỏi.

“Không phải, chắc là làm phiền nó ngủ rồi.” Diệp Phi lắc đầu.

“Nếu đã vậy thì đánh thức nó dậy?” Diệp Phi im lặng một chút, chỉ có thể nghĩ ra ý này.

Ngô Tà còn tưởng mình nghe nhầm, đánh thức nó dậy?

Đùa à, đang ngủ ngon lành tự nhiên bị gọi dậy, đừng nói là loại sinh vật này, ngay cả người bình thường bị gọi dậy đột ngột cũng sẽ không vui.

Nếu con quái này bị đánh thức, nó không nổi điên lên mới lạ?

“Nếu con quái này nổi giận, cậu có khống chế được không?” Ngô Tà suy nghĩ một lúc, quyết định đổi cách hỏi khác.

“Nếu không thì nó không nổi giận sao?

Cậu đã nghĩ đến vấn đề này chưa?

Bị trấn áp mấy nghìn năm, e là thấy con người sẽ không có chuyện không nổi giận, bất kể có đánh thức nó hay không, nó đều sẽ nổi giận." Diệp Phi trầm ngâm nói.

Ngô Tà cảm thấy cũng rất có lý, cuối cùng lấy từ trên người ra một quả lựu đạn đưa cho hắn.

Diệp Phi nhận lấy, nhanh chóng ném quả lựu đạn ra ngoài. *Ầm* Một tiếng nổ vang lên, theo sau đó là một tiếng gầm giận dữ.

Âm thanh có thể nói là đinh tai nhức óc.

Cư dân mạng nghe thấy âm thanh này, tim như muốn nhảy ra ngoài.

"Đây là tiếng gầm giận dữ, là tiếng gầm vì bị làm phiền." "Tôi có tích tụ cơn bực tức lúc bị đánh thức suốt hai mươi năm cũng không gầm ra được âm thanh như vậy, đúng là tuyệt vời." "Mẹ kiếp, sự quan tâm của các người không phải nên là đại lão sao?

Sao lại thành ra bàn luận về tiếng gầm khi bị đánh thức vậy." "Đại lão là ai?

Đại lão là nhân vật lãnh đạo bá đạo cỡ nào, là trụ cột của giới đạo mộ, chiêu Long Văn hôm qua các người không thấy sao?" "Có lý." "Đừng nói nữa, tôi sẽ ghi âm lại đoạn âm thanh này ngay bây giờ." .....

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn Diệp Phi tùy tiện ném quả lựu đạn ra ngoài.

Khóe miệng giật giật.

"Làm vậy đúng là liều lĩnh quá, nếu con quái này nổi giận, e là họ đều không chạy thoát được." Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, thật là...

“Không quan trọng, chỉ cần giải quyết được là được, âm thanh này đúng là hùng hậu, thứ này chắc phải rất lớn?” Giáo sư Phương cũng cảm thấy quá tùy tiện, đây là sinh vật thượng cổ, cứ thế mà... ...tùy tiện sao?

Hay là bản lĩnh của Diệp Phi quá cao, nên không cảm thấy sợ hãi?

Chắc là vậy, chỉ có khả năng này thôi.

Trong lăng mộ.

Tiểu Ca cảm nhận được khí tức đang đến gần, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Lùi lại ngay.” Mọi người nghe thấy, không nghĩ ngợi gì mà lùi về phía sau.

Cơ thể hành động còn nhanh hơn cả não.

Chỉ vừa đi được vài bước, phía sau đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt rắn khổng lồ, nhưng trên đầu lại có thêm hai cái sừng thịt.

Diệp Phi nhìn thấy, còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng không thể nào, đây là tình huống gì?

Đẳng Xà?

Chương 396

Chẳng phải Đẳng Xà chỉ có một sừng, sau lưng có cánh sao?

Sao con này lại có hai sừng?

Tương truyền Đẳng Xà là một trong các Hỏa Thần, cũng là một trong những tọa kỵ của Nữ Oa Nương Nương.

Nhất định là cách mở nào đó không đúng, đây tuyệt đối không phải Đẳng Xà.

Chưa biết chừng là đã có sai sót ở đâu đó.

"Đẳng Xà?

Không phải chứ?" Ngô Tà nhìn thấy, mặt đầy kinh ngạc.

Đẳng Xà sao lại ở đây?

Tuyệt đối không thể.

Tiểu Ca nhìn con Đẳng Xà trước mắt, sắc mặt trầm xuống, đây không phải Đẳng Xà.

Nhưng trên người nó lại có mùi của sinh vật Đẳng Xà, rất giống với mùi của kỳ lân.

Chuyện này là sao?

"Đây là Đẳng Xà?

Truyền thuyết Đẳng Xà là con rắn trên lưng Huyền Vũ, sao lại ở đây?" Tiền Tinh Vân ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn con Đẳng Xà trước mắt.

"Nó không phải Đẳng Xà." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Đẳng Xà không phải thế này, sừng thịt này không đúng.

Nhưng khí tức thì không sai, rốt cuộc vấn đề ở đâu y cũng không biết.

“Gầm...” Đằng Xà đột nhiên mở miệng, phun ra ngọn lửa lớn.

Phun về phía Diệp Phi và Tiểu Ca.

“Chết tiệt, chơi thật à?” Ngô Tà không ngờ con quái này lại nóng tính đến vậy?

Một lời không hợp đã muốn thiêu chết bọn họ.

Diệp Phi nhìn ngọn lửa trước mắt, lấy ra Bát Bảo Hồ Lô hút hết ngọn lửa vào.

Hành động này đã chọc giận thành công con Đằng Xà.

Nó vỗ đôi cánh sau lưng, lơ lửng giữa không trung, há to miệng phun ra lửa.

Diệp Phi lại một lần nữa hút hết ngọn lửa vào.

Con Đằng Xà này nổi điên, vung đuôi của mình, quất về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thân hình lóe lên, cầm lấy roi tiên trong tay, lao về phía Đằng Xà.

Một người một rắn đang đối đầu giữa không trung.

Cư dân mạng nhìn con rắn lớn trước mắt ở cự ly gần, trong lòng như muốn sụp đổ.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy con rắn lớn như vậy, thật quá đáng sợ.” “Cái miệng này, đôi mắt này, đủ rồi, to quá.” “Sau này tôi không bao giờ muốn nhìn thấy rắn nữa, nhất là loại rắn có cánh này.” “Khủng khiếp quá, đây là sinh vật thượng cổ sao?” .....

Diệp Phi lấy roi tiên quất lên người con rắn lớn.

Con rắn cố ý né tránh, nhưng môi trường xung quanh không cho phép nó hoàn toàn duỗi người, chỉ có thể hoạt động cái đuôi của mình.

Diệp Phi nhìn thấy cái đuôi đã đến gần.

Hắn dùng sức dưới chân, đạp lên đuôi rồi lại nhảy lên, roi tiên trong tay dùng sức quất vào sừng thịt của con rắn.

"Gầm..." Có lẽ bị quất đau, con rắn kêu thảm một tiếng, trong miệng phun ra lửa, Diệp Phi né tránh.

Một người một rắn rơi xuống phía dưới.

Diệp Phi vững vàng đáp xuống đất, nhìn thấy con rắn đã rơi vào vực sâu trước đó.

"Diệp Phi, đây là Đằng Xà sao?" Ngô Tà luôn cảm thấy con Đằng Xà này có vấn đề, nó có gì đó không đúng.

Thần thú thượng cổ Đằng Xà sao lại yếu như vậy, hơn nữa, Đằng Xà giỏi về mê hoặc.

Không nên giống như một kẻ lỗ mãng thế này.

"Đây không phải Đằng Xà." Diệp Phi cũng là lúc nãy mới nghĩ ra.

Đằng Xà sẽ không đơn thuần phát động công kích như vậy, hơn nữa sức công kích cũng sẽ không yếu như thế.

"Khí tức đúng là của thần thú thượng cổ." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng giải thích.

"Là thần thú thượng cổ, nhưng thần thú thượng cổ này là giả, khí tức không phải của nó, mà là của Đằng Xà thật." Diệp Phi vừa nghĩ ra một khả năng, đó là con quái này có quan hệ gì đó với Đằng Xà.

"Liên quan đến Đằng Xà thật, ý cậu là sao?" Ngô Tà cảm thấy nghe như lọt vào sương mù, tại sao lại thế?

“Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, lát nữa hỏi là biết thôi.” Diệp Phi lắc đầu, lát nữa hỏi xem sao.

Chỉ không biết con quái này có chịu nghe hắn nói chuyện không.

“Suýt quên mất, cậu còn có chức năng này nữa.” Ngô Tà vỗ trán, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách ở phía sau thì mắt chữ A mồm chữ O.

Ngay cả đội trưởng Triệu cũng ngơ ngác.

Lúc trước nói là Đằng Xà, bây giờ lại không phải.

Nhưng không phải mà lại có huyết mạch của Đằng Xà...

Rốt cuộc là sao?

Sao lại mơ hồ thế này.

Cư dân mạng cũng ngơ ngác.

“Vậy rốt cuộc có phải là Đằng Xà không?

Sinh vật thượng cổ có phải là nó không?” “Hình như là Đằng Xà, nhưng Đằng Xà lại không phải là nó, hình như là vì một nguyên nhân nào đó mới như vậy?” “Hình như là vậy, nhưng nguyên nhân gì thì lát nữa mới biết được.” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn màn hình máy tính trước mắt, yên lặng chờ Diệp Phi hỏi.

Họ rất muốn biết con quái này làm sao có được khí tức của Đằng Xà.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi dựa vào huyết mạch của mình nhìn con rắn lớn đang đau đớn quằn quại dưới kia với ánh mắt oán hận.

Bạc môi khẽ mở.

“Ngươi không phải Đằng Xà, rốt cuộc ngươi là ai?” Diệp Phi lớn tiếng chất vấn.

Con rắn đang đau đớn dưới kia trước tiên sững sờ, sau đó không dám chắc nhìn Diệp Phi trên đầu.

Trong đôi mắt đỏ rực lóe lên một tia kinh ngạc.

Lại có người hiểu ngôn ngữ của nó, không ngờ lại có người hiểu ngôn ngữ của nó.

“Ta vốn dĩ không phải Đằng Xà, chỉ là lũ nhân loại ngu xuẩn các ngươi cho rằng ta là Đằng Xà mà thôi.” Con rắn lớn trên mặt đất đột nhiên đứng thẳng người dậy, trong mắt đầy hận ý nhìn Diệp Phi.

Chính là lũ nhân loại vô tri này đã nhốt nó ở đây hàng nghìn năm.

Thật đáng ghét.

“Đằng Xà thật sự sao có thể bị các ngươi giam giữ, mục đích chỉ là để canh mộ cho một người phụ nữ, các ngươi thật ngu xuẩn, đây là sỉ nhục Đằng Xà đại nhân.” Con rắn lớn dường như càng tức giận hơn, không biết là vì chính mình hay vì sự sỉ nhục của lũ nhân loại này đối với Đằng Xà.

“Trên người ngươi có khí tức của Đằng Xà, tại sao ngươi lại có khí tức của Đằng Xà?” Diệp Phi nghe vậy, tiếp tục truy hỏi.

“Hừ, ta và Đằng Xà đại nhân chỉ là có cơ duyên, do duyên phận mà thôi.

Sở dĩ ta có khí tức của Đằng Xà là vì ta đã uống máu của Đằng Xà đại nhân, nên mới thành ra thế này.” “Ngươi cũng thông minh đấy, có thể nhìn ra ta khác với Đằng Xà đại nhân.” Con rắn lớn khinh miệt nói.

Trong lời nói đều là sự lạnh lẽo.

Diệp Phi sững sờ, không ngờ còn có mối quan hệ như vậy.

Chương 397

Chỉ là một con rắn lớn chưa chắc đã thực sự có duyên phận với Đằng Xà, trừ phi là tổ tiên của con rắn lớn này.

Nhất định đã có quan hệ với Đằng Xà.

Bây giờ nghĩ lại thật đau đầu, tuy không phải Đằng Xà, nhưng máu của Đằng Xà cũng không phải ai cũng có được.

Đồng thời trong lòng cũng thầm may mắn, nếu đây là Đằng Xà thật, e là họ đã tổn thất thảm trọng rồi.

Ngô Tà thấy sắc mặt Diệp Phi không được tốt, khẽ hỏi.

“Sao vậy?

Có vấn đề gì à?” Ngô Tà cũng rất căng thẳng, lo lắng con quái này cuối cùng lại là Đằng Xà thật.

Bọn họ đều sẽ phải chết ở đây.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng lo lắng nhìn Diệp Phi.

“Không phải Đằng Xà.” Diệp Phi kể lại sự việc, mọi người trước tiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút khó khăn.

Cư dân mạng nghe thấy âm thanh, cũng đều nhìn vào màn hình lớn.

“Chỉ một giọt máu đã biến thành thế này?

Thật bá đạo.” “Không hổ là máu của sinh vật thượng cổ, đúng là bá đạo, quá đỉnh.” “Thứ này cũng phải có cơ duyên chứ, không phải ai cũng có được cơ duyên này đúng không?” “Bây giờ có phải lúc nói chuyện này không?

Chẳng phải nên quan tâm đến đại lão và mọi người sao?

Dù sao bây giờ tuy không phải là thần thú thượng cổ thật, nhưng cũng có liên quan mà." "Các ngươi nhìn dáng vẻ của đại lão xem, có giống như đang có chuyện gì không?

Tôi đoán đại lão nhất định có cách." "+1." .....

Trong lăng mộ.

"Bây giờ đã biết thân phận, nhưng chúng ta nên qua đó thế nào?

Hay nói cách khác, nên giải quyết thứ này thế nào." Ngô Tà bây giờ đang đau đầu không biết làm sao để đi qua.

Con quái này chắc chắn đầy hận thù với con người, muốn đi qua e là sẽ rất khó.

"Tôi..." Lời của Diệp Phi còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ phía sau.

"Lũ nhân loại các ngươi thật đáng chết." Con rắn lớn đột nhiên hét lên, sừng thịt trên đầu đã được giấu đi.

Há to miệng, phun về phía Diệp Phi.

Trước khi phun lửa, cái đuôi của nó cũng lao về phía Diệp Phi.

Các giáo sư được đội trưởng Triệu và những người khác đưa vào lối đi trước đó.

Chỉ có Tiểu Ca và Ngô Tà ba người đang ở phía trước chặn lại.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao chống lại đuôi rắn, Diệp Phi thì lấy hồ lô thu hết ngọn lửa.

Ngô Tà thì tìm thời cơ, chuẩn bị nhắm vào sừng thịt lúc trước, nhưng khi nhìn vào cái đầu rắn trọc lóc.

Không khỏi sững sờ.

Mẹ nó.

Còn chơi được kiểu này nữa à?

Sừng đâu rồi?

Tiểu Ca đối mặt với cái đuôi rắn khổng lồ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chặn ở phía trước.

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong khoảnh khắc.

Tiểu Ca nhìn cái đuôi lớn trước mắt, trong lòng kinh hãi, bắt đầu tăng thêm sức mạnh trong tay.

Bắt đầu đọ sức với đuôi rắn.

Diệp Phi vừa mới thu hết ngọn lửa lớn trước mắt, vững vàng đáp xuống đất.

Còn chưa kịp tiến lên ra tay, đã chú ý thấy cái sừng thịt kia không còn nữa.

Không khỏi ngạc nhiên.

Thứ này còn có thể ẩn đi được?

Sở dĩ nó trông giống Đằng Xà, chẳng phải là vì cái sừng thịt này sao?

Bây giờ sừng không còn nữa, vậy thì nó chỉ là một con rắn lớn bình thường thôi.

Đúng lúc đang trầm ngâm, đôi cánh của con rắn đột nhiên vỗ mạnh.

Một luồng gió mạnh ập tới, thổi bay Diệp Phi sang một bên.

Ngô Tà nheo mắt, giơ tay lên bắn một phát, vừa vặn trúng vào vị trí sừng thịt của con rắn.

“Gầm...” Con rắn đau đớn, đột nhiên vung đuôi lớn, né đòn tấn công của Tiểu Ca, lao về phía Ngô Tà.

“Ngô Tà...” Tiểu Ca đột nhiên hét lên.

Ngô Tà nhìn cái đuôi lớn trước mắt đang đến gần mình, muốn né tránh đã không kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cái đuôi lớn đang đến gần.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi lo lắng.

“Nếu là đại lão thì tôi không lo, nhưng là Ngô Tà... cú này mà trúng thì không phải bị đập nát sao?” “Chết tiệt, bây giờ làm sao đây?

Làm sao đây?

Cứ thế này cậu ấy chết, sẽ chết đó.” “Bây giờ làm sao đây?

Đại lão đâu?

Đại lão đâu?” “Đại lão vừa bị thổi bay rồi, bây giờ có đến cũng không kịp nữa.” .....

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi.

“Bây giờ đã không kịp rồi, Diệp Phi cho dù có ở ngay bên cạnh cũng chưa chắc đã kịp.” Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối.

Giáo sư Phương nghe vậy, trong lòng đã chuẩn bị tâm lý cho cái chết của Ngô Tà.

“Thật đáng tiếc, kiến thức của Ngô Tà trong số những người cùng tuổi cũng là kiệt xuất, có lúc, ngay cả tôi cũng không bằng cậu ấy.” Giáo sư Phương vẫn cảm thấy rất tiếc nuối.

Trong lăng mộ.

Tiểu Ca nhìn thấy đuôi rắn sắp đập vào đầu Ngô Tà.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Kéo Ngô Tà sang một bên. *Ầm* Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Ngô Tà cảm thấy sau lưng đau nhói, nhìn thấy cái hố sâu trước mắt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Sau đó nhìn Diệp Phi.

"Cảm ơn cậu." Ngô Tà chân thành cảm ơn.

"Không sao, giữa chúng ta không cần cảm ơn, cậu đến đứng cùng các giáo sư đi." Diệp Phi bình thản nói.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách, đội trưởng Triệu và những người khác thấy Ngô Tà đã thoát khỏi miệng cọp, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

"Được, vậy các cậu cẩn thận." Ngô Tà biết mình không giúp được gì nhiều, lao về phía các giáo sư.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, trong lòng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Má ơi, đúng là dọa chết tôi rồi, vừa rồi thật quá kinh khủng." "Đúng vậy, dọa chết tôi rồi, đây là tình huống gì vậy, khoảnh khắc vừa rồi thật là..." "Không thể không nói, thân thủ của đại lão ngày càng lợi hại, xa như vậy cũng có thể đến được, tốc độ này đúng là không ai sánh bằng." .....

Tiểu Ca thấy Ngô Tà đã an toàn, trong đôi mắt lạnh lùng không còn vẻ lạnh lùng như trước.

Khi quay người nhìn con rắn lớn trước mắt.

Chương 398

Trên mặt xuất hiện những đường vân màu đen, trên người mơ hồ có khí đen.

Đang định tiến lên tấn công con rắn lớn này thì bị Diệp Phi cản lại.

“Tiểu Ca, cho tôi một giọt máu Kỳ Lân của cậu, lát nữa...” Diệp Phi nói cho y biết kế hoạch của mình.

Tiểu Ca nghe vậy cũng không do dự, tiện tay cho hắn một giọt máu Kỳ Lân, nhỏ lên Thịnh Thiên Nỗ.

Sau đó từ trên mặt đất nhảy lên, tấn công về phía con rắn lớn đối diện.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi không đi giúp, mà lại nhìn vào một cây nỏ trong tay.

“Đại lão Diệp Phi lấy đâu ra cây nỏ vậy?

Sao tôi không biết?” “Đây là tình huống gì?

Trong ba lô của đại lão có những gì vậy?

Thứ này cũng có thể lấy ra được?” “Quan tâm làm gì?

Sao tôi thấy thứ này không giống với những gì chúng ta thường thấy?” “Đúng vậy, phía sau cây nỏ này hình như có một cái rãnh, hay là hai cái, để làm gì vậy?” “Không phải, chẳng lẽ các người không tò mò, mũi tên đặt ở đâu?” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn Thịnh Thiên Nỗ trên màn hình máy tính, không khỏi tắc lưỡi.

“Thứ này không giống với những thứ thường thấy, cái rãnh này để làm gì?

Nhìn khá nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy được.” Giáo sư Phương tuy là một giáo sư khảo cổ, nhưng lúc rảnh rỗi lại thích nghiên cứu vũ khí cổ đại.

Loại nỏ này, ông thích nghiên cứu nhất.

Nỏ từ xưa đến nay, đây là lần đầu tiên ông thấy loại này, hơn nữa chỗ đặt mũi tên cũng không có.

Cái này... làm sao bắn được?

“Chắc là để chứa máu của họ, kích thước này đủ để chứa máu.” Hoắc lão im lặng một chút, liên tưởng đến việc Diệp Phi trước đó xin máu của Tiểu Ca.

Trong lòng đã chắc chắn.

Nhưng máu này có tác dụng gì?

Cho dù máu có đặc biệt, chẳng lẽ có thể khống chế được con rắn lớn mang huyết mạch của Đằng Xà này sao? .....

Trong lăng mộ.

Ngô Tà nhìn Tiểu Ca đang chiến đấu với con rắn lớn.

Chính xác mà nói là đang né tránh, mày nhíu chặt.

“Anh Trương bị sao vậy?

Rõ ràng có cơ hội đâm vào con rắn, tại sao không ra tay?” Đội trưởng Triệu nhìn ra được, Tiểu Ca đây không phải là thực sự muốn ra tay, mà là đang quần thảo.

Nhưng đây là một hoạt động rất tốn thể lực.

Con rắn này thân hình khổng lồ, muốn né tránh cũng có khó khăn.

“Chắc là ý của anh Diệp Phi, có lẽ anh Diệp Phi đã nghĩ ra cách đối phó với con rắn này.” Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi cúi đầu nghiên

cứu cây nỏ trong tay, ánh mắt kiên định.

Chỉ là tại sao vẫn chưa ra tay.

"Vẫn là đừng vội, Diệp Phi làm việc luôn ổn thỏa, chúng ta cứ chờ là được rồi, con rắn này bây giờ đã bị nhiễm máu của Đằng Xà, e là rất nhiều người đang nhắm vào con rắn này." Giáo sư Quách nhớ lại lời nhắc nhở của Hoắc lão trước đó, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Rất nhiều nhà sinh vật học đều là những kẻ điên, không màng sống chết, chỉ vì nghiên cứu.

Sức sát thương của thứ này lớn như vậy, nếu đưa ra khỏi đây, chắc chắn sẽ có rủi ro.

"Yên tâm đi, Diệp Phi sẽ không để nó sống sót ra ngoài đâu." Ngô Tà khẽ đáp.

Đúng lúc mọi người đang đoán già đoán non, Diệp Phi đã bắt đầu hành động.

Hắn cắn ngón tay mình, nhỏ máu từ đầu ngón tay lên Thịnh Thiên Nỗ.

Ngay khoảnh khắc máu của Diệp Phi rơi xuống, Thịnh Thiên Nỗ từ một khối gỗ bình thường biến thành một khối pha lê trong suốt.

Vô cùng lộng lẫy.

Ánh mắt Diệp Phi đầy sắc bén, nhìn về phía con rắn lớn đang há to miệng máu đuổi theo Tiểu Ca.

Tiểu Ca lúc này đang nhảy qua lại trên thân rắn.

Né tránh đòn tấn công của con rắn lớn.

Trên vách đá xung quanh còn xuất hiện những hố đen lớn nhỏ bị phá hỏng.

“Tiểu Ca...” Diệp Phi giơ Thịnh Thiên Nỗ lên, hét lớn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca nghe tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay quét về phía vị trí sừng thịt của con rắn.

Con rắn bản năng lùi lại, Tiểu Ca thấy vậy quay người rời đi.

Con rắn thấy hành động của Tiểu Ca, biết mình bị lừa.

Trong lòng tức giận, há to miệng định lao về phía Tiểu Ca.

Diệp Phi thấy vậy, khóe miệng nhếch lên.

“Lần này, ngươi sẽ không né nữa chứ?” Thịnh Thiên Nỗ trong tay nhắm vào vị trí sừng thịt đã được ẩn đi trên đỉnh đầu con rắn.

Cư dân mạng nhìn thấy mà lòng sôi sục.

“Mẹ kiếp, sao tôi lại căng thẳng thế này?

Đại lão có làm được không?

Có thực sự không có vấn đề gì không?” “Đại lão là ai?

Đại lão là BUG trong lăng mộ này, cậu chỉ cần tin tưởng đại lão là được, những thứ khác không quan trọng.” “Kích thích quá, theo đại lão đúng là kích thích, chỉ cần kích thích thôi.” .....

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lúc này đang vô cùng căng thẳng.

Nhất định phải thành công, nếu không lát nữa làm sao đi qua?

Đúng lúc này, phía sau mọi người vang lên một giọng nói.

Đây là một giọng nói giận dữ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn đám lính đánh thuê phía sau, trên vai còn có hình con nhện đỏ.

Trong mắt chấn kinh.

Lính đánh thuê chuyên dụng của Tổ chức Liên hợp Quốc tế.

Nghe nói những lính đánh thuê này đều là tinh anh được tuyển chọn từ các nước.

Năng lực mạnh hơn lính đánh thuê bình thường rất nhiều, chỉ khi có nhiệm vụ được chỉ định mới xuất động.

Tiền Tinh Vân nhìn ký hiệu nhện đỏ này, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Mấy lão già này, hớt tay trên thì thôi, còn dám kiêu ngạo như vậy.

"Giáo sư Tiền phải không?

Chúng tôi nhận được lệnh từ cấp trên, mục đích là mang con rắn lớn này đi, xin các vị phối hợp." Đội trưởng đội Hồng Tri Chu là đội trưởng Niết Phu người Mỹ.

Miệng thì nói khách sáo, nhưng sắc mặt và thần thái đều rất kiêu ngạo.

"Rắn lớn?

Mang đi?

Các người đừng hòng, tôi còn chưa hỏi tội các người, đây là Đại Việt, đây là văn minh lịch sử của Đại Việt, sinh vật ở đây cũng là văn minh lịch sử, không ai được phép mang đi." Tiền Tinh Vân nhìn đội trưởng Niết Phu kiêu ngạo trước mắt, sắc mặt không tốt.

Giọng điệu rất cứng rắn.

Tai Diệp Phi khẽ động, trong mắt lóe lên một tia lạnh giá.

Chương 399

Sau đó lòng trầm xuống, âm thầm thu lại Thịnh Thiên Nỗ trong tay.

Phóng ra băng phong, khiến nó lao về phía con rắn lớn.

Con rắn còn chưa kịp hành động, đã thấy trên người mình bắt đầu xuất hiện sương băng, cuối cùng kết thành băng.

Nhìn Diệp Phi với ánh mắt càng thêm tức giận, há to miệng định phun ra lửa.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi ngừng bắn, nhất thời không hiểu.

“Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra vậy?” “Còn sao nữa?

Anh không thấy có người đến à?

Muốn mang con rắn đi, thật vô liêm sỉ.” “Lại là đám người Mỹ không biết xấu hổ đến, muốn mang con rắn này đi nghiên cứu, còn nhân danh Tổ chức Liên hợp Quốc tế.” “Mẹ kiếp, sớm biết vậy đã không để đại lão tiêu diệt mấy con dị thú kia, trực tiếp chặn bọn chúng ở bên ngoài.” “Không phải, sao mấy con bò đó lại để chúng vào được.” Cư dân mạng trong lòng tức giận, bình luận bay như tuyết, không ngừng trôi.

Hoắc lão và giáo sư Phương thấy đội trưởng Niết Phu người Mỹ, trong lòng không vui.

“Lão già độc ác này, lại dám...” Hoắc lão tức giận đập bàn đứng dậy, toàn thân run rẩy.

Sa Mục Da lại dám... nhất định là Sa Mục Da.

“Hoắc lão, ông cũng đừng kích động, Tổ chức Liên hợp Quốc tế có thể xuất hiện trong các lăng mộ của các nước, dù sao nếu lăng mộ có vấn đề, cuối cùng cũng cần cầu cứu họ.” Giáo sư Phương khẽ an ủi.

“Cứt chó, ai cầu cứu họ?

Nhân tài của Đại Việt nhiều như vậy, đến lượt họ ở đây vuốt đuôi ngựa sao?” Hoắc lão tức giận không nhẹ, lấy điện thoại gọi cho Sa Mục Da.

“Hoắc lão, không xem livestream, sao lại nghĩ đến gọi cho tôi?” Giọng Sa Mục Da đầy vẻ chế giễu.

Các người không phải bá đạo lắm sao?

Không phải có Diệp Phi rất lợi hại sao?

Bây giờ tiếp tục ra vẻ đi.

“Giáo sư Sa Mục Da, không ngờ ông lại độc ác đến vậy, lại dám đâm sau lưng.” Hoắc lão tức đến nỗi răng hàm cũng sắp nghiến nát.

“Ông nói vậy không đúng rồi, tôi chỉ là vì nghiên cứu sinh vật thôi, huống hồ, đây là sinh vật thượng cổ, Đại Việt của các người cho dù năng lực phi phàm, cũng cần người giúp đỡ mà thôi.” “Hơn nữa, Đại Việt của các người cũng đã đồng ý rồi, nghiên cứu này là Đại Việt và Tổ chức Liên hợp Quốc tế cùng nghiên cứu, nếu nghiên cứu tốt, Đại Việt của các người cũng sẽ vang danh vạn dặm.” Thân phận của Sa Mục Da ở đây, cho dù Đại Việt không muốn, cũng phải nể mặt mấy phần.

Mấy phần nể mặt này đủ để ông ta đứng vững trước mặt Hoắc lão.

Hoắc lão trước tiên tức đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng nhìn hành động của Diệp Phi, đột nhiên bình tĩnh lại.

“Được, Sa Mục Da, hy vọng ông sẽ không gậy ông đập lưng ông, lăng mộ này nguy hiểm trùng trùng, người của ông, tốt nhất là bình an vô sự ra ngoài.” Hoắc lão cảm thấy Diệp Phi chưa chắc đã thực sự dung túng cho cái tật xấu này của họ.

Bây giờ ông cứ chờ xem.

Diệp Phi không phải là nhân viên nghiên cứu khoa học hay khảo cổ của Đại Việt, hắn sẽ không bị họ ràng buộc.

Sa Mục Da nghe vậy, cũng không nói nhiều, chỉ đơn thuần cho rằng Hoắc lão là vì không ưa nhưng lại không làm gì được mình nên mới có cảm xúc như vậy.

Trong lăng mộ.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn những người này hung hăng đến, lần này chắc chắn phải mang đi rồi, trong lòng tức giận.

“Các người không được mang đi.” Đội trưởng Triệu nhìn đội trưởng Niết Phu trước mắt, không nghĩ ngợi gì mà từ chối.

Đội trưởng Niết Phu nhìn sắc mặt không thân thiện của đội trưởng Triệu, đáy mắt khinh miệt.

Thần sắc như vậy khiến đội trưởng Triệu trong lòng không vui.

“Đội trưởng Triệu, anh chỉ là một lính đánh thuê quèn.” Đội trưởng Niết Phu coi trời bằng vung, ghét nhất là loại người không có bản lĩnh, lại còn là người Đại Việt.

Nhìn thế nào cũng thấy là kẻ nhu nhược.

Đội trưởng Triệu bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ như vậy, khóe miệng nhếch lên.

“Thứ ở đây là của Đại Việt, cho dù các người là người của Tổ chức Liên hợp Quốc tế, cũng không thể tự ý mang đi thành quả của

chúng tôi.” Đội trưởng Triệu nói, rồi đứng trước mặt Tiền Tinh Vân.

Thái độ cứng rắn.

Những lính đánh thuê khác phía sau cũng đứng sau lưng đội trưởng Triệu.

Về khí thế không thể thua.

Tiểu Ca và Diệp Phi đứng ở phía sau cùng, nhìn đội trưởng Niết Phu kiêu ngạo.

“Đội trưởng Niết Phu này... rất kiêu ngạo nhỉ?” Diệp Phi nhẹ nhàng sờ cằm mình, trong mắt đầy vẻ thích thú.

Ngô Tà trong lòng cũng không phục, họ vất vả đi đến đây, bây giờ lại có người đến hớt tay trên, mơ à?

“Đây là lính đánh thuê của Tổ chức Liên hợp Quốc tế, năng lực tốt hơn đội của Triệu.” Tiểu Ca hiếm khi chủ động lên tiếng nói những lời này.

“Cũng không thể nói như vậy, đội trưởng Triệu có lẽ năng lực không bằng, nhưng những thứ anh ấy ăn trong thời gian này không phải là thứ mà những nhân vật bá đạo kia có thể có được.” Trên mặt Diệp Phi lộ vẻ thích thú.

Hắn đột nhiên có chút mong chờ nếu hai người này động thủ thì sẽ thế nào?

Cư dân mạng nghe thấy lời của Diệp Phi, dường như đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

“Tôi nghe đại lão Diệp Phi nói vậy, tôi lại cảm thấy có chút mong chờ, đây là chuyện gì vậy?” “Không không không, anh không phải là người duy nhất, tôi cũng nghĩ vậy.” “Tôi nhìn đội trưởng Niết Phu người Mỹ kia là thấy tức, bá đạo cái gì chứ?

Có thể đánh hắn không?" "Có thể." .....

Cư dân mạng đều nhìn vào bộ mặt của đội trưởng Niết Phu, ngọn lửa giận trong lòng đã bắt đầu bùng cháy.

Ngay sau khi cư dân mạng nói xong.

Đội trưởng Niết Phu thấy được sự khiêu khích của đội trưởng Triệu, sau đó cười.

Giơ chân lên đá mạnh qua.

Đội trưởng Triệu thấy vậy, khẽ né tránh, sau đó đưa tay ra, bắt lấy chân hắn.

Hành động này đừng nói là Niết Phu ngơ ngác, ngay cả chính đội trưởng Triệu cũng ngơ ngác.

Từ lúc nào mà thân thủ của mình lại lợi hại như vậy?

Bản lĩnh của đội trưởng Niết Phu này không phải là thứ anh có thể đối phó.

Đúng lúc đội trưởng Triệu đang thất thần, Niết Phu trong lòng bị cản trở.

Mạnh mẽ rút chân mình lại, tấn công về phía đội trưởng Triệu một lần nữa.

Những lính đánh thuê sau lưng đội trưởng Triệu không nhịn được, cùng nhau xông lên.

Đám lính đánh thuê Hồng Tri Chu sau lưng đội trưởng Niết Phu cũng tức giận.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách sắc mặt khó coi nhìn hành vi không biết xấu hổ của những người này.

Tức giận không nhẹ.

“Các người là lũ thổ phỉ, thật là mặt dày vô sỉ.” Tiền Tinh Vân dù sao cũng là một học giả, cho dù tức giận, cũng sẽ không thực sự văng tục.

Đội Hồng Tri Chu cử không ít người, thấy đội trưởng của mình đối đầu với lính đánh thuê Đại Việt, cũng không khách khí.

Có xu hướng lấy đông hiếp yếu.

Vì động tác quá lớn, suýt nữa làm bị thương giáo sư.

Ngô Tà nhìn thấy trước tiên, kéo giáo sư sang một bên, rồi giơ chân đá qua.

Có lẽ bị đá đau, lính đánh thuê nhìn Ngô Tà với ánh mắt không vui.

Giơ tay lên định đánh Ngô Tà.

Ngô Tà dựa vào đầu óc, về thể lực thì không bằng đội của Triệu.

Ngay lúc bị đánh, Tiểu Ca đã ra tay trước.

Tiện tay một cái, đã ném tên lính đánh thuê của Hồng Tri Chu ra ngoài, vừa vặn đập vào người đội trưởng Niết Phu.

Lại bị đội trưởng Triệu đá thêm mấy cái.

Chương 400

Cư dân mạng xem mà thấy hào hùng sôi trào.

“Oa, thật quá ngầu, Tiểu Ca ca thật bá đạo.” “Ha ha, đánh hay lắm, thật vô liêm sỉ đến cực điểm, thật sự coi mình là trời.” “Chết tiệt, không đúng, tất cả đều đang nhắm vào Tiểu Ca và đại lão, đây là vạ lây sao?” “Cứ thế này, không khác gì tự tìm cái chết.” .....

Niết Phu thấy người của mình bị đánh, tức giận nhìn Tiểu Ca, sau đó phất tay, lao về phía Tiểu Ca.

Diệp Phi sau đó lấy ra roi tiên, vung mấy cái.

“A...” Những lính đánh thuê Hồng Tri Chu này bị đánh ngã xuống đất, ôm vết thương rên rỉ.

Rõ ràng chỉ bị quất một cái, nhưng cơn đau trên người gần như khiến họ co giật.

“Đội trưởng Niết Phu, các người đến đây để đánh nhau à?

Các người không phải muốn bắt rắn sao?

Vậy thì mang đi, chỉ cần các người có bản lĩnh, thì cứ mang đi, đừng làm lỡ việc khảo cổ của chúng tôi.” Diệp Phi trước tiên dạy dỗ một trận, cuối cùng lên tiếng nói.

“Anh Diệp Phi...” Tiền Tinh Vân không dám tin nhìn Diệp Phi, không ngờ hắn lại đồng ý.

Con rắn lớn này nếu...

“Giáo sư Tiền, con quái này... cứ nhường cho họ đi, cần gì phải tranh chấp?” Diệp Phi nói rồi dựa vào một bên, vẻ mặt không quan tâm.

“Diệp Phi, sao cậu lại đồng ý?” Ngô Tà cũng ngơ ngác, nhíu mày hỏi.

“Không đồng ý thì làm sao?

Chẳng lẽ nhìn các người bị đánh, không có lợi cho quan hệ ngoại giao giữa hai nước, cứ để họ đi.” Diệp Phi trước tiên đáp lại Ngô Tà, cuối cùng nhìn đội trưởng Niết Phu.

“Chuyện vừa rồi đôi bên mỗi người lùi một bước, nhiệm vụ của các người là mang con rắn lớn này đi, không phải là xảy ra tranh chấp với chúng tôi, đúng không?” Đội trưởng Niết Phu nghe vậy, từ trên mặt đất đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hận ý.

“Đi.” Sau đó dẫn theo đồng đội phía sau đến gần con rắn lớn.

Nhưng khi đi ngang qua Diệp Phi, Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

“Đội trưởng Niết Phu, con rắn lớn này không phải ai cũng có thể khống chế được, lát nữa có vấn đề gì, các người tự chịu, không liên quan đến Đại Việt.” Diệp Phi rất tốt bụng nhắc nhở.

Niết Phu hừ lạnh một tiếng, không hề có ý cảm kích.

“Vậy thì cảm ơn lời nhắc nhở của anh, tôi sẽ để cho những kẻ nhu nhược các người xem, chúng tôi làm thế nào để mang con rắn lớn này đi.” Niết Phu vô cùng tự tin đi qua.

Ngô Tà còn muốn ngăn cản, nhưng bị Diệp Phi cản lại.

“Rốt cuộc cậu đang có ý đồ gì?” Ngô Tà thực sự không hiểu, chuyện gì đang xảy ra?

“Cứ chờ xem, con đại xà này là sinh vật thượng cổ, không có huyết mạch của tôi và Tiểu Ca áp chế, ai có thể mang nó đi chứ.

Tôi đã nhắc nhở họ rồi, nhưng có nghe hay không, đó là chuyện của họ.” Diệp Phi nở một nụ cười bí ẩn, sau đó đi đến bên cạnh đội

trưởng Triệu.

Kiểm tra vết thương.

“Anh Diệp Phi, ngài...” Đội trưởng Triệu dụi dụi khóe miệng bị đánh sưng, vội vàng lên tiếng hỏi.

“Suỵt... anh cứ chờ xem.” Diệp Phi giơ một ngón trỏ lên, không cho anh ta nói tiếp.

Người Đại Việt đều yên lặng nhìn đám lính đánh thuê người Mỹ này đến gần con rắn lớn.

Cư dân mạng nhìn đám lính đánh thuê này, rồi lại nhìn Diệp Phi.

“Sao tôi thấy dáng vẻ của đại lão không đúng, đây là đang tính kế gì vậy?” “Chúc mừng bạn, bạn đoán đúng rồi, đúng là như vậy.” “Oa, tôi rất mong chờ màn kịch hay này, lát nữa nếu bị rắn lớn nướng chín thì sao?” “Lầu trên, kiềm chế chút, đừng quá kích động.” “Sao mà không kích động được?

Anh xem dáng vẻ kiêu ngạo của những người này đi, nhìn thật ghê tởm, ăn uống thật khó coi.” Hoắc lão và giáo sư Phương thấy Diệp Phi đồng ý, trong lòng tức giận không nhẹ.

“Diệp Phi bị sao vậy?

Sao có thể đồng ý chuyện này?” Hoắc lão đã bị hành động của những người này làm cho tức điên lên.

Trước đó không chào hỏi thì thôi, bây giờ gặp mặt lại vênh váo, còn động thủ với đội trưởng Triệu.

Thật sự coi mình là ông nội người ta à?

“Hoắc lão, ông tức đến hồ đồ rồi à?

Diệp Phi làm việc từ khi nào đã chịu thiệt thòi, bây giờ đột nhiên nói như vậy, chắc chắn có vấn đề.” Giáo sư Phương tuy tức giận,

nhưng hành động này của Diệp Phi chắc chắn có nguyên nhân.

Bây giờ chỉ có thể chờ xem.

Hoắc lão nghe vậy, ngọn lửa giận trong lòng cũng nguôi đi không ít.

Trong lăng mộ.

Đội trưởng Niết Phu và những người khác nhìn con rắn lớn trước mắt, đầy vẻ đắc ý.

Sau đó ra hiệu cho anh em phía sau tản ra, chuẩn bị kéo con rắn lớn này ra ngoài.

Tai Tiểu Ca khẽ động, dường như nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ ra.

Vội vàng nhìn Diệp Phi.

Thì thấy Diệp Phi khẽ cười, cũng không né tránh.

Lúc trước không dùng Thịnh Thiên Nỗ, là vì nghe thấy tiếng bước chân, nên cố ý đóng băng con rắn lớn này.

Chỉ là năng lực băng phong có hạn, chỉ có thể tạm thời cầm chân nó.

Bây giờ tính thời gian, chắc là sắp tan rồi?

Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, ngón tay nắm chặt thành quyền.

Ngay khi Niết Phu và những người khác vừa mới quàng dây thừng vào cổ con rắn lớn.

Thì nghe thấy tiếng băng vỡ.

Miệng con rắn lớn ngậm đầy lửa, lao thẳng về phía đám lính đánh thuê Hồng Tri Chu đối diện.

Nhưng đám lính đánh thuê trước mắt hoàn toàn không thể né tránh.

Sau khi ngọn lửa quét qua, đám lính đánh thuê biến mất không còn tăm hơi.

Đội trưởng Niết Phu nhìn con rắn lớn trước mắt, mắt chữ A mồm chữ O, trong mắt đầy kinh hãi.

Sau đó giơ tay, ra hiệu cho anh em phía sau chuẩn bị vũ khí bí mật.

Từ phía sau lấy ra vũ khí quang năng tiên tiến của Mỹ, đây là một loại vũ khí mới được chuyển hóa từ năng lượng ánh sáng.

Loại vũ khí này cũng là lần đầu tiên được mang ra sử dụng.

Niết Phu quay đầu đắc ý nhìn Diệp Phi.

Ánh mắt đó như đang khiêu khích.

Cho dù anh có lợi hại đến đâu, cũng không bằng công nghệ cao hiện đại.

Cư dân mạng nhìn ánh mắt này mà không bình tĩnh được.

“Chết tiệt, đây là khinh thường ai vậy?

Đây là coi thường ai vậy?” “Không lẽ thật sự cho rằng mình bá đạo rồi, ánh mắt đó cứ như thể kim tự tháp là do hắn xây nên vậy, thật ghê tởm.” “Lát nữa xem hắn chết thế nào, tên này thật đáng ghét.” “Thứ này thật sự không có vấn đề gì sao?

Công nghệ thật sự có thể giải quyết được sao?” “Không biết, nhưng loại vũ khí mới này cũng đáng để xem.” .....

Lúc này, cư dân mạng Đại Việt đang xem livestream đều đang nhìn vào vũ khí mới của Mỹ.

Muốn xem rốt cuộc nó bá đạo đến mức nào, có thể khiến Niết Phu kiêu ngạo như vậy.

Trong lăng mộ.

Con rắn lớn thấy đột nhiên có thêm nhiều người như vậy, trong lòng đầy tức giận, vung đuôi một cái, lao về phía đội trưởng Niết Phu.

“Bắn.” Đội trưởng Niết Phu nhìn thấy đột nhiên hét lên.

Một tia sáng đỏ bắn về phía đuôi rắn. *Ầm* Đuôi rắn bốc lên một làn khói trắng, còn lộ ra xương trắng hếu.

Chương 401

Diệp Phi có chút bất ngờ.

Hèn gì dám khoác lác, quả thật cũng có chút bản lĩnh.

Thứ này ít nhất cũng làm bị thương được con rắn, chỉ là... con rắn này sẽ tha cho họ sao?

Ngô Tà con ngươi trầm xuống, hiểu ra ý đồ của Diệp Phi.

Hắn đã biết từ lâu, hay là đã tính toán từ lâu?

Vậy bây giờ có nên thêm dầu vào lửa không?

"Đội trưởng Niết Phu, có cần chúng tôi giúp không?" Ngô Tà lớn tiếng hét lên.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng không ngờ Ngô Tà đột nhiên lên tiếng, trước tiên sững sờ, sau đó hiểu ra.

Hai người nhìn nhau, giữ im lặng.

"Cút đi, có chết cũng không cần các người giúp." Niết Phu đầy tự tin đáp lại, cuối cùng không vui nhìn Ngô Tà hét lớn.

Ngô Tà nghe vậy, nhướng mày, nhìn vào camera trong tay Diệp Phi.

"Hỡi đông đảo cư dân mạng, mọi người phải làm chứng nhé, lát nữa lỡ có chuyện gì xảy ra, không phải là người Đại Việt chúng tôi không giúp đâu." Lời của Ngô Tà vừa dứt, đã thấy bình luận cuồn cuộn.

"Cậu yên tâm đi, trong phòng livestream nhiều người như vậy, đều là nhân chứng." "Đúng vậy, còn có rất nhiều phương tiện truyền thông đang xem, cho dù những người này đều chết, cũng không liên

quan đến chúng ta.” “Ha ha, không thể không nói, đội trưởng Niết Phu này thật tự tin.” “Mẹ kiếp, lão tử không tin, con rắn lớn này có thể bị thu phục.” .....

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng căng thẳng.

Cảm thấy dáng vẻ của con rắn lớn này không đúng lắm, hình như ánh mắt suốt đuổi theo đội trưởng Niết Phu.

Dường như rất tức giận.

“Đội trưởng Niết Phu sắp gặp xui rồi.” Hoắc lão đột nhiên lên tiếng.

Giáo sư Phương cũng cảm thấy con quái này đã thực sự nổi giận.

Trong lăng mộ.

Con rắn lớn nhìn đội trưởng Niết Phu, há to miệng, định phun về phía họ.

Diệp Phi thấy vậy, đi về phía trước vài bước.

“Đừng làm bị thương chúng tôi là được rồi.” Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu vội vàng đi theo sau.

Chỉ thấy con rắn lớn như một con rồng phun lửa, ai đến gần là phun người đó.

Đội trưởng Niết Phu nhìn đồng đội của mình bị giết, ngay cả tro cốt cũng không còn.

Lập tức tức giận, nhưng muốn cầu cứu cũng không thể cầu cứu.

Cắn răng cầm vũ khí phía sau lên.

Con rắn lớn rất ghét vũ khí này, vung đuôi một cái.

Phá hủy cái gọi là vũ khí năng lượng ánh sáng.

Niết Phu lóe người, né sang một bên, trơ mắt nhìn vũ khí mình mang ra bị phá nát.

“Ngươi...” Niết Phu kinh ngạc nhìn con rắn lớn, còn chưa kịp nói xong, đã thấy ngọn lửa lớn ập tới.

Chỉ trong vài phút, đám lính đánh thuê Hồng Tri Chu người Mỹ này đã bị lửa thiêu sạch sẽ.

Cư dân mạng lần đầu tiên phát hiện ra cái gọi là không tìm đường chết sẽ không chết.

“Đã nói là không được rồi, còn không nghe, cứ đòi mang con rắn lớn đi, lần này hay rồi, trực tiếp gặp Diêm Vương.” “Những người này... haiz, đại lão đã tốn rất nhiều công sức mới khống chế được, sao mấy thứ này lại không nghe?” “Đừng nói nữa, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, lúc này con rắn lớn đang trong trạng thái tức giận, đội trưởng Niết Phu chết rồi, vậy mục tiêu tiếp theo không phải là đại lão sao?” .....

Giáo sư Phương và Hoắc lão nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng, khóe miệng khẽ giật giật.

“Bây giờ những người này đã chết rồi, chắc là sẽ từ bỏ ý định mang con rắn lớn này đi rồi nhỉ.” Giáo sư Phương nhìn đội trưởng Niết Phu đã chết, trong lòng cũng yên ổn hơn nhiều.

Bây giờ đã thấy được sự nguy hại, còn có gì để nói nữa?

Đúng lúc Hoắc lão còn muốn nói gì đó, điện thoại của Sa Mục Da gọi đến.

Hoắc lão nhấn nút nghe.

Sau đó đặt điện thoại sang một bên, bật loa ngoài.

“Hoắc lão, thái độ của Đại Việt các người là sao?

Trơ mắt nhìn người của Tổ chức Liên hợp Quốc tế chết, còn có tên Diệp Phi kia, có phải là cố ý không." Sa Mục Da cũng không ngờ đội trưởng Niết Phu này lại vô dụng như vậy.

Mang đi toàn là tinh anh, cứ thế mà chết.

Về sao báo cáo với tổ chức.

"Giáo sư Sa Mục Da, người là ông mang đến, không cho người Đại Việt giúp đỡ, cũng là yêu cầu của đội trưởng Niết Phu, người của ông chết rồi, bây giờ lại đổ lên đầu Đại Việt." "Ông có quá đáng không, người dân cả nước đều có thể làm chứng, các người tự phụ, các người đắc ý quên hình, bây giờ chết rồi, lại tính lên đầu Đại Việt chúng tôi." "Sa Mục Da, ông thật sự cho rằng tôi không dám động đến ông sao?" Hoắc lão trước đó đã nén giận, bây giờ lại tự tìm đến làm bia đỡ đạn, không nói ông ta vài câu, thật sự coi ông là kẻ ngốc sao?

Sa Mục Da bị chặn họng, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Trong lòng lại chửi Niết Phu một trận, ra vẻ cái gì chứ?

"Còn nữa, sinh vật này các người cũng đã thấy rồi, muốn mang đi là mơ, chỉ có thể hủy đi, ai dám có ý nghĩ này, không sợ chết thì cứ thử." "Thần thú thượng cổ sao có thể là thứ mà các người cho rằng công nghệ có thể giải quyết được?" Hoắc lão khinh miệt nói.

Không nghĩ ngợi gì mà cúp điện thoại.

Sa Mục Da bị chặn họng một cái, ánh mắt âm u.

Trong lăng mộ.

Ngay khi Niết Phu đã bị thiêu chết, Diệp Phi lấy ra Thịnh Thiên Nỗ.

Chỉ là vết máu trên đó đã khô, không còn cách nào, chỉ có thể nhỏ lại máu mới.

Hai giọt máu ngưng tụ lại, truyền ra hai âm thanh.

“Gầm” Tiếng rồng gầm và tiếng kỳ lân rống cùng lúc vang lên.

Một mũi tên máu màu đỏ bắn về phía vị trí sừng thịt của con rắn lớn.

“Aoo...” Con rắn lớn bị bắn trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó từ từ ngã xuống đất.

Chỉ còn tiếng hít thở, không còn âm thanh nào khác.

Ngô Tà thấy con rắn lớn bị giết, trước tiên kinh ngạc, cuối cùng nhìn Diệp Phi.

Sớm có bảo bối này sao không lấy ra?

Cần gì phải vậy?

“Lúc trước định lấy, nhưng bị người ta cắt ngang, nên không lấy.” Diệp Phi thản nhiên nhún vai.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách thấy con rắn lớn đã không còn sống được nữa, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ như vậy rất tốt, ít nhất sẽ không xảy ra vấn đề gì, cũng có thể chặn đứng những người muốn nghiên cứu.

Cư dân mạng thấy vậy.

“Âm thanh vừa rồi đúng là tuyệt vời, quá uy nghiêm, thật bá đạo.” “Đại lão chưa bao giờ làm tôi thất vọng.” “Đúng vậy, cũng chưa bao giờ làm tôi thất vọng.” “Ha ha, đại lão uy vũ.” Cư dân mạng bắt đầu hô vang.

Giáo sư Phương và Hoắc lão cười ha ha nhìn màn hình máy tính.

Không phải họ tàn nhẫn, mà là thứ này thật sự quá nguy hiểm.

Lỡ như ra ngoài, chắc chắn sẽ gây hại cho con người.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn con rắn lớn dưới kia đã thoi thóp.

Sắc mặt trầm xuống.

“Chúng ta đi xuống.” Diệp Phi sau đó đi đến một bên vách đá, thấy một tảng đá nhô ra.

Chương 402

Sau đó dùng sức ấn xuống, liền thấy ở mép vách đá xuất hiện từng bậc thang.

Đang từ từ xuất hiện trước mắt họ.

Diệp Phi đi vào trước tiên, Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu theo sát phía sau.

Bậc thang đá xoắn ốc bám vào một bên vách đá.

Diệp Phi từng bước đến gần con rắn lớn, nhiệt độ cũng không còn cao như trước.

Con rắn lớn miễn cưỡng mở mắt, tức giận nhìn Diệp Phi.

"Ngươi thật lợi hại, ngay cả máu của Đằng Xà đại nhân cũng bị ngươi phá hủy." Giọng con rắn lớn yếu ớt.

"Ngươi bị nhốt ở đây hàng nghìn năm, bây giờ có thể rời khỏi đây, chẳng lẽ không vui sao?" Diệp Phi từ đầu đã không có ý định giết nó.

Dù sao cũng chỉ là một con rắn, một con rắn bị giam cầm.

"Ha... ta không ra được nữa rồi." Trong mắt con rắn lớn đã không còn lửa giận, mà là một nụ cười tự giễu, bây giờ không phải là chuyện nó có rời đi hay không.

Mà là căn bản không ra được nữa rồi.

"Đợi linh khí của ngươi tiêu tán hết, ta sẽ cho ngươi ra ngoài." Diệp Phi im lặng một chút, khẽ đáp.

Con rắn lớn mắt sáng lên, sau đó cảnh giác.

"Ngươi có phải muốn lợi dụng ta không?" "Ngươi đã là một con rắn nhỏ, còn có gì đáng để ta lợi dụng, ngươi cũng biết tưởng tượng

thật.” Diệp Phi nghe thấy lời này, khẽ cười, chỉ thấy trên người con rắn lớn này đang từ từ tỏa ra ánh sáng đỏ.

Thân thể nó không ngừng nhỏ lại, với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Tiền Tinh Vân nhìn con rắn lớn đã biến thành một con rắn nhỏ, lại còn là một con rắn nhỏ trong suốt như pha lê.

Ông không khỏi tò mò. "Đây là?" "Nó bây giờ chỉ là một con rắn bình thường, không có gì đáng sợ cả." Ngô Tà nhẹ giọng giải thích, chỉ là cậu không hiểu Diệp Phi đã nói gì với nó.

Cậu nhìn Diệp Phi bỏ con rắn trắng nhỏ lại vào túi.

Anh quay người nhìn giáo sư Tiền và giáo sư Quách. "Lát nữa ra ngoài sẽ thả nó đi.

Giờ nó chỉ là một loài rắn quý hiếm thôi, không gây nguy hiểm đâu." Diệp Phi giải thích cho họ. "Nếu cậu thấy không sao thì chắc là an toàn rồi, chúng tôi cũng yên tâm hơn." Tiền Tinh Vân không có ý kiến gì về việc này.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy vậy cũng tỏ vẻ đồng tình.

Không cần thiết phải tận diệt.

Ngô Tà quan sát môi trường xung quanh, ngay bên cạnh có một cánh cửa đá.

Nhưng trên cửa đá còn có đủ loại hoa văn, đang tỏa ra ánh sáng xanh lục lấp lánh.

Phía sau cửa đá có những tia sáng mờ ảo, dường như là thứ gì đó từ bên trong chiếu ra.

Tiền Tinh Vân có chút mơ hồ, đây là tình huống gì?

Ánh sáng truyền ra từ bên trong giống như ánh đèn bàn họ hay

thắp ở nhà.

Nhưng dạ minh châu có uy lực như vậy sao?

Màu sắc cũng không đúng, đây là ánh sáng lạnh, không phải ánh sáng ấm. "Đây là phòng mộ chính." Diệp Phi nhìn chằm chằm vào cửa mộ một lúc lâu, rồi quả quyết lên tiếng giải thích.

Vị Hầu gia kia dùng con Đằng Xà này làm thần giữ cửa, nhất định có nguyên do.

Mà nguyên do này chính là vì Bao Tự.

Ngô Tà nhìn cảnh vật xung quanh, hít hít mũi.

Cậu đi đến mép một vách đá, ngửi thử. "Bên trong có mùi máu tanh." Ngô Tà nhíu mày chặt hơn.

Hoàn cảnh ở đây có gì đó không ổn, càng giống một trận pháp, lẽ nào ở đây còn có trận trong trận.

Nơi này dùng máu người làm trận pháp... "Không chỉ máu người, còn có máu của các loài động vật khác nữa, là hỗn hợp lại với nhau." Diệp Phi nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Tà, tiếp tục bổ sung.

Ngô Tà thót tim một cái.

Lần này gay go rồi.

Đây là Ngũ Linh Trận Pháp, Ngũ Linh Trận Pháp được ngưng tụ từ máu của những sinh vật có linh tính cao cấp.

Trận pháp này có thể giúp chủ mộ thanh xuân vĩnh trú, linh tính cực mạnh, nghe nói người bước ra từ trận pháp này nhất định sẽ là một mỹ nhân vô cùng thông minh.

Nhưng nó cũng có một nhược điểm, đó là không có lương tri.

Bất kể chủ mộ thông minh đến đâu, cũng đã định sẵn là một kẻ ác.

Điều đó có nghĩa là...

Sắc mặt Ngô Tà không được tốt cho lắm.

Ngay cả huyết mạch của Đằng Xà cũng bị lấy rồi, bên trong còn có thứ gì nữa đây?

Quan trọng nhất là, trong bút ký cũng không nói cách đối phó với kẻ này.

Tiền Tinh Vân thấy sắc mặt Ngô Tà khó coi, thiếu điều muốn khóc đến nơi, không khỏi tò mò.

Lẽ nào bên trong có thứ gì đó?

Có thể khiến sắc mặt cậu ta khó coi đến vậy sao? "Cậu sao vậy?

Ngô Tà tiên sinh?" Giáo sư Quách vẫn là một người thẳng thắn. "Không sao... chỉ là cảm thấy hơi xui xẻo..." Ngô Tà nói cho mọi người biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe xong, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Chuyện này đúng là có hơi xui xẻo, chính xác mà nói là tất cả bọn họ đều cùng nhau xui xẻo.

Đây là cái số chó má gì vậy?

Như thế này mà cũng dính được sao?

Tỷ lệ trúng thưởng này chắc không cao lắm đâu nhỉ?

Đội trưởng Triệu và mọi người nghe hậu quả này xong cũng cảm thấy vận may của mình không tốt lắm.

Cư dân mạng nhìn ba người Ngô Tà đối thoại, có chút không nhịn được. "Tuy nói là hơi xui, nhưng cả quãng đường này cũng coi như là nằm không cũng thắng mà." "Đúng vậy, đúng vậy, haha, vận khí

không tốt lắm, nhưng cũng là tốt nhất rồi, vì có đại ca ở đây mà." "Haha, không sai không sai." "Mà nói chứ, tôi có chút mong chờ đấy, không phải nói Bao Tự có thể thanh xuân vĩnh trú sao?

Trước giờ toàn xem tranh vẽ, lát nữa có được thấy người thật không nhỉ?" "Hình như là vậy đó, mỹ nhân trong truyền thuyết a, cuối cùng tôi cũng được thấy người sống rồi, mặc kệ có lương tâm hay không, ít nhất nhìn cũng bổ mắt, haha." "Ngồi hóng, tôi chính là ngồi hóng thôi." ...

Lão Hoắc và giáo sư Phương nhìn cuộc trò chuyện của cư dân mạng, khóe miệng giật giật.

Tuy đã lớn tuổi, nhưng ngắm mỹ nữ một chút cũng không sao.

Còn về nguy hiểm hay không, cư dân mạng nói đúng.

Có Diệp Phi ở đây chính là may mắn lớn nhất, mọi bất hạnh cũng sẽ biến thành may mắn. "Tôi cũng bắt đầu mong chờ rồi đây, người trong tranh đã đẹp như vậy, người sống sẽ thế nào nhỉ." Giọng giáo sư Phương bình tĩnh, phần nhiều chỉ là thưởng thức chứ không có cảm xúc nào khác.

Lão Hoắc cũng gật gù theo.

Thuần túy chỉ là thưởng thức đơn thuần, không có suy nghĩ gì khác.

Chương 403

Lúc này, các diễn đàn lớn ở Đại Việt đã tràn ngập tin tức này.

Video Đằng Đằng: Tuyệt thế mỹ nhân trong tranh vẽ sắp giáng thế, cùng chứng kiến vẻ đẹp tuyệt trần.

APP Đẩu Ước: Mục đích của tổ chức liên hợp quốc tế dường như có nghiên cứu sâu xa, là vì sinh vật cổ đại hay vì thi thể tuyệt thế mỹ nhân.

Bộ Chấn Kinh IU: Sinh vật cổ đại canh giữ chủ mộ, rốt cuộc chủ mộ đã làm gì?

Bên dưới các diễn đàn đều chật kín bình luận của cư dân mạng. "Tôi cứ tưởng mấy công nghệ đen của Mỹ là điểm nhấn, bây giờ tôi hiểu rồi, sức hút của mỹ nữ còn lớn hơn đám đó nhiều." "Chứ sao nữa?

Mà nói thật, tôi thấy mỹ nhân này đúng là khác biệt a." "Tôi cảm thấy người phụ nữ đó chính là người tình trong mộng của tôi, đời này, không, đời sau tôi cũng chưa chắc cưới được cô ấy." "Thôi ông đi, ngay cả khi cưới được cũng không có người phụ nữ đẹp vậy đâu, ông cũng không gặp được đâu, mồ mả tổ tiên nhà ông không phải bốc khói xanh đâu, mà là cương thi sống dậy đó." "Thôi đi ông ơi, còn cương thi sống dậy nữa, hồng nhan họa thủy, Chu U Vương đối xử với bà ta tốt như vậy, chẳng phải cũng toi mạng rồi sao." ...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi, mỗi người một ý.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi nhìn cuộc trò chuyện của cư dân mạng, nở một nụ cười "dì ghẻ".

Phải công nhận, trí tưởng tượng của đám cư dân mạng này rất tốt, suy nghĩ kiểu này không có gì sai.

Trước đây chỉ nghe nói, nhưng có cơ hội được thấy Bao Tự thật sự, quả thực có chút mong chờ.

Chỉ là cái cửa mộ này... trên cửa mộ là phấn Hỏa Linh phải không?

Còn những hoa văn trên đó, sao trông giống Vũ điệu Phi Thiên Đôn Hoàng thế?

Nhưng thế giới này...

đâu có Vũ điệu Phi Thiên.

Sắc mặt Diệp Phi trở nên nặng nề. "Người phụ nữ trên đó trông rất đặc biệt, điệu múa này trông cũng rất đẹp." Ngô Tà đột nhiên lên tiếng. "Đây là vũ điệu Phi Thiên, bên trên là phấn Hỏa Linh, loại phấn này có thể mê hoặc lòng người..." Lời của Diệp Phi chưa nói xong, sắc mặt lập tức âm trầm. "Đừng thở." Giọng Diệp Phi vừa dứt, đã thấy các giáo sư và đội trưởng Triệu trước mắt ánh mắt mơ màng.

Họ cười hì hì nhìn cánh cửa đá trước mặt.

Diệp Phi vội vàng ra tay, đánh ngất những người này, không thể để họ tiếp xúc với phấn Hỏa Linh trên cửa mộ.

Nếu không sẽ thật sự bốc cháy.

Tiểu Ca thấy vậy, chủ động ra tay giúp anh, đánh ngất đám lính đánh thuê.

Cư dân mạng xem mà ngơ ngác. "Sao vậy?

Chuyện gì thế này?

Đang yên đang lành sao lại thành ra thế này?" "Chắc là cửa mộ có vấn đề gì đó." "Không phải hình như, chính là nguyên nhân này, các

người không nghe thấy à?

Phòng mộ chính này thật sự khiến người ta không thích nổi, ngay cả trên cửa cũng có thể đặt cơ quan." "Mọi người xem, trên cửa hình như có ánh sáng đỏ xuất hiện." Một trong những cư dân mạng chú ý thấy phấn Hỏa Linh trước mắt đang ngưng tụ về phía Diệp Phi.

Ngô Tà vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, tránh bị giống như các giáo sư và lính đánh thuê.

Tiểu Ca và Diệp Phi mặt lạnh như băng nhìn ba người phụ nữ yêu kiều đang bay tới.

Họ mặc trang phục múa Đôn Hoàng, hở rốn, búi tóc cao.

Tay cầm một cây đàn tỳ bà, trên người bay phấp phới một dải lụa hồng.

Nụ cười trên môi đầy mê hoặc.

Diệp Phi bình tĩnh nhìn ba người phụ nữ trước mắt, họ cứ lượn lờ quanh người anh.

Ngô Tà nhìn mấy người phụ nữ từ trên cửa mộ đi xuống, xoay qua xoay lại trước mặt mình.

Ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Dù đã đeo mặt nạ phòng độc cũng cảm thấy không thoải mái.

Tiểu Ca thấy bộ dạng của cậu, liền giơ tay bôi máu Kỳ Lân lên chỗ hô hấp của mặt nạ phòng độc.

Ngô Tà lúc này mới hít thở thông thuận hơn một chút. "Mấy thứ này là gì vậy?

Sao lại..." Ngô Tà lần đầu tiên thấy trang phục này. "Đây là vũ nữ Đôn Hoàng, hình người do phấn Hỏa Linh mô phỏng cũng sẽ di chuyển theo, vẫn phải cẩn thận, đừng tiếp xúc với phấn Hỏa Linh,

nếu không sẽ tự bốc cháy." Diệp Phi vừa nói xong, liền vung roi trong tay quất tới.

Khi chiếc roi quất trúng người, cơ thể do phấn Hỏa Linh ngưng tụ dần dần tan ra.

Trong nháy mắt lại ngưng tụ lại với nhau.

Diệp Phi thấy vậy, ánh mắt trầm xuống.

Cư dân mạng thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc. "Thứ này còn có thể ngưng tụ lại sao, đáng sợ quá?" "Đúng vậy, thế thì mọi người không phải rất nguy hiểm sao?

Dễ bị bắt lửa lắm." "Vẫn là đừng đánh tan mấy thứ này, không thích hợp đâu." "Mọi người xem, ba người phụ nữ kia hình như tức giận rồi, lúc trước còn cười tươi rói, bây giờ hình như nhíu mày, mắt còn có vẻ tức giận." ...

Giáo sư Phương và lão Hoắc thấy những người phụ nữ này đã biến dạng, trong lòng bắt đầu lo lắng. "Phấn Hỏa Linh này có linh tính, xem ra bây giờ chúng đã tỏ vẻ bất mãn với việc Diệp Phi đột ngột ra tay." Lão Hoắc sắc mặt ngưng trọng nhìn màn hình lớn. "Chắc sẽ không sao đâu, không phải có Diệp Phi ở đó sao?

Diệp Phi ở đó thì sẽ không có chuyện gì." Giáo sư Phương rất yên tâm về Diệp Phi.

Ngay cả sinh vật cổ đại cũng giải quyết được, còn có gì mà không giải quyết được?

Nghĩ đến đây, lòng ông nhẹ nhõm hơn.

Trong hầm mộ.

Tiểu Ca đang định giơ cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, còn chưa kịp động thủ, đã nghe thấy tiếng cười phát ra từ phấn Hỏa Linh.

"Hì hì... công tử, tặng ngài một khúc vũ điệu được không?" Giọng nói rất nhẹ, như thể một cơn gió là có thể thổi bay đi mất.

Nhưng lại truyền đến tai ba người rất rõ ràng.

Ngay sau đó, ba người phụ nữ trước mắt, mặt đầy tức giận giơ tay lên, ngón tay đặt trên đàn tỳ bà.

Bên tai vang lên từng đợt tiếng đàn.

Diệp Phi không muốn nghe, dù có bịt tai lại, tiếng đàn vẫn như không cần mạng.

Len lỏi vào tai.

Ba người nghe xong, sắc mặt tái nhợt, không nhúc nhích.

Cư dân mạng thấy vậy, cảm thấy có điềm chẳng lành. "Đại lão sao thế?

Lúc nãy thấy bịt tai, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Chuyện gì cũng không quan trọng nữa, các người không thấy ba bà cô kia đã bắt đầu đàn rồi sao?

Có phải đang tung chiêu cuối không?" "Rất có khả năng, biết đâu chính là đang tung chiêu cuối rồi." "Đại lão trúng kế rồi sao?

Đây là cái quái gì vậy, có thể khiến đại lão biến thành thế này?" ...

Lúc này cả mạng đều lo lắng cho an nguy của Diệp Phi.

Giáo sư Phương và lão Hoắc nhìn thần sắc của Diệp Phi, sự bình tĩnh trước đó đã biến mất.

Không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lúc này, Diệp Phi bước vào một màn sương trắng.

Chương 404

Xung quanh đều là tiếng đàn.

Theo tiếng đàn đi tới, anh nhìn thấy một cái đình nghỉ mát.

Trong đình có một người phụ nữ, mặc trang phục cổ đại.

Trên đầu cài một chiếc trâm ngọc tinh xảo, làn da trắng nõn.

Đôi mắt long lanh, chỉ là giữa hai hàng lông mày mang một nỗi u sầu nhàn nhạt.

Những ngón tay ngọc ngà lướt trên dây đàn.

Tiếng đàn du dương.

Diệp Phi nghe tiếng đàn, cảm nhận được một nỗi u sầu nhàn nhạt, trong lòng không hiểu sao có chút nghẹn ngào. "Công tử, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau, ta cuối cùng cũng đợi được chàng rồi." Giọng người phụ nữ trong trẻo như chim hoàng oanh, rất dễ nghe.

Diệp Phi không nói gì, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh cô, hít hít mũi, nhìn lư hương trên bàn đàn đang tỏa ra khói nhẹ.

Diệp Phi nhìn người phụ nữ này, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt không hề có một chút dao động.

Là Bao Tự.

Sao cô ta lại ở đây? "Công tử, nơi này không lo không nghĩ, chàng có bằng lòng ở đây bầu bạn với ta không?

Ta cũng nguyện cùng công tử cầm sắt hòa minh, chung sống đến cuối đời." Bao Tự buông tay, định ngả vào lòng anh.

Nếu là người bình thường, e rằng trong lòng đã sớm bị mê hoặc.

Nhưng Diệp Phi thì không...

Ngay lúc sắp dựa vào người Diệp Phi, Diệp Phi đột nhiên đứng dậy.

Anh né tránh sự tiếp cận của cô ta.

Rồi đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống người được gọi là mỹ nhân trước mắt.

Phải công nhận, vẻ đẹp tuyệt sắc này quả thực rất hiếm có, cũng khó trách Chu U Vương không tiếc đốt lửa hiệu trêu chư hầu.

Chỉ để đổi lấy một nụ cười của nàng.

Bức tranh trước đó quả thực đã làm lu mờ vẻ đẹp của cô. "Không nên xuất hiện ở đây." Diệp Phi rất rõ, ôn nhu hương chính là thứ chí mạng nhất. 'Bao Tự' nghe vậy, sắc mặt biến đổi, càng trở nên khó coi.

Nhưng cũng càng thêm u sầu, vẻ u sầu này ai nhìn cũng sẽ thấy mềm lòng. "Công tử... chàng có ý gì?" 'Bao Tự' lập tức đứng dậy, suýt nữa ngã vào lòng Diệp Phi.

Diệp Phi vội vàng né tránh, như thể nhìn thấy ôn thần. "Ta đã nói, ngươi không nên xuất hiện ở đây." Diệp Phi lập tức cầm lấy chiếc rìu lửa, ngọn lửa vàng kim trong nháy mắt thiêu rụi bàn đàn. 'Bao Tự' nhìn ngọn lửa trước mắt, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Giọng nói cũng thay đổi. "Ngươi chán ghét cơ thể này đến vậy sao?

Ở đây cả đời không tốt sao?" 'Bao Tự' như thể oán hận nhìn anh, giọng nói còn có chút nghẹn ngào. "Cút." Diệp Phi đột nhiên quát lớn, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Ngay lúc ngọn lửa sắp cháy đến người anh, lý trí cũng lập tức hồi phục.

Anh cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Cư dân mạng thấy đại lão đã hành động, liền thở phào nhẹ nhõm. "Ây da, cuối cùng cũng cử động rồi, vừa rồi sao vậy?" "Đúng vậy, sao đột nhiên lại không cử động, đúng là dọa chết tôi rồi." "Tôi còn tưởng đại lão cũng sẽ gục ngã ở đây chứ." ...

Diệp Phi nhìn những lời quan tâm của cư dân mạng, trong lòng ấm áp. "Vừa rồi chỉ là đi vào ảo cảnh, chơi với họ một lúc thôi." Diệp Phi nói nhẹ như không.

Nhưng lão Hoắc không nghĩ vậy. "Diệp Phi này giải thích có vẻ rất không sợ hãi, nhưng vừa rồi nguy hiểm đến mức nào thì không ai biết." Lão Hoắc thở dài.

Gã này thật sự thích mạo hiểm, lỡ như có sai sót gì.

Thì biết làm sao? "Có lẽ là không vào hang cọp sao bắt được cọp con." Giáo sư Phương hiểu suy nghĩ của Diệp Phi. "Cậu ấy tỉnh rồi, nhưng Tiểu Ca và Ngô Tà dường như vẫn chưa." Giáo sư Phương lập tức nhìn Tiểu Ca và Ngô Tà đang bất động.

Sau vài phút.

Trong hầm mộ.

Tiểu Ca đột nhiên cử động, thấy Diệp Phi đang ngồi trên đất, y cũng ngồi xuống theo. "Tôi tưởng anh còn phải một lúc nữa mới tỉnh lại." Diệp Phi đổ nước trong bình vào một cái bình khác.

Cảm nhận được Tiểu Ca đã ngồi xuống bên cạnh, anh thờ ơ lên tiếng. "Cậu tỉnh sớm hơn tôi." Tiểu Ca lập tức nhìn ba đám phấn Hỏa Linh đang bay lượn xung quanh.

Cây đàn tỳ bà trong tay chúng không biết mệt mỏi mà gảy lên.

Y lại lo lắng nhìn Ngô Tà. "Đừng lo, mấy thứ này chẳng qua là mỹ

nhân kế, Ngô Tà không coi trọng sắc đẹp lắm đâu, sẽ không sao cả, dù sao cũng không phải là anh và tôi, là một khúc xương khó gặm đấy." "Cậu ta tỉnh lại cần một chút thời gian." Diệp Phi rót nước vào một cái bình, rồi cất cái bình rỗng vào ba lô.

Ngồi trên đất, chờ Ngô Tà tỉnh lại. "Anh gặp phải cái gì?" Tiểu Ca ngồi bên cạnh, như một tảng băng, Diệp Phi có chút không chịu nổi.

Cảm thấy không khí quá nặng nề, Diệp Phi chủ động lên tiếng. "Phụ nữ." Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại.

Diệp Phi giật giật khóe miệng, chỉ có Ngô Tà mới có thể sống hòa hợp với y.

Tính cách này thật sự là quá cao ngạo.

Cư dân mạng nghe mà như lọt vào sương mù. "Cho nên họ không cử động là vì bị đưa vào ảo cảnh, còn nhìn thấy một mỹ nữ?

Có phải ý này không?" "Hình như là vậy, thế thì chắc là đẹp lắm, nếu không sao đại lão lại mất hơn mười phút mới ra được." "Giây phút này tôi đột nhiên nhận ra, đại lão có phải là đàn ông không vậy, đó là ôn nhu hương đó." "Cậu có ngốc không, ôn nhu hương, ở lại đó sẽ chết đấy." "Chứ sao nữa, các người nhìn sắc mặt Ngô Tà xem, sắc mặt này không được tốt lắm đâu, nếu thật sự là ôn nhu hương, e rằng sắc mặt sẽ không biến thành thế này." "Đây đâu phải là bị ôn nhu hương mê hoặc, đây là bị truy sát thì có?" Cư dân mạng nhìn Ngô Tà nhíu mày, thở gấp, sắc mặt cũng không được tốt.

Ai không biết còn tưởng bị người ta cầm dao thái chém.

Sự thật đúng là như vậy.

Ngô Tà lúc này vì từ chối 'Bao Tự' sà vào lòng, đang bị truy sát.

Cậu thở hổn hển chạy khắp nơi.

Tay còn đang vội vàng sờ tìm khẩu súng trên người.

Đây đâu phải là ôn nhu hương, từ chối cũng không được, đây là chơi đến chết mà.

Ngô Tà vì phân tâm, không chú ý dưới chân, cả người ngã nhào về phía trước. 'Bao Tự' phía sau nhẹ nhàng bay theo, từ trên cao nhìn xuống Ngô Tà.

Ánh mắt đó như đang nhìn một con mồi.

Ngô Tà giấu tay sau lưng, cẩn thận đặt khẩu súng ở phía sau.

Chương 405

Lên đạn, động tác liền mạch.

Ngay lúc 'Bao Tự' đưa tay ra định tóm lấy cậu.

Khẩu súng đã chĩa vào đầu cô ta.

Pằng!

Ngô Tà bị tiếng súng làm cho tỉnh lại, đột ngột mở mắt.

Vội vàng nhìn tay mình, và môi trường xung quanh.

Xác định mình đã tỉnh táo, cậu thở phào một hơi dài. "Ây da cuối cùng cũng ra được, đúng là dọa chết tôi rồi, người phụ nữ này dù đẹp hay không, một khi không vừa lòng thì chính là ma quỷ." Ngô Tà ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Vẻ mặt đầy sợ hãi, thật sự quá kinh khủng, chưa bao giờ thấy người nào đáng sợ như vậy. "Ôn nhu hương không thích à?

Sao lại kinh khủng thế?" Diệp Phi nhìn bộ dạng sợ hãi của Ngô Tà trước mắt.

Cảm thấy thú vị, liền châm dầu vào lửa. "Ôn nhu hương, đó là khi hai bên tình nguyện mới là ôn nhu hương, còn người khác thì thôi đi." Ngô Tà vội vàng xua tay. "Thứ này chỉ có thể tự các cậu thoát ra, người khác không giúp được." Diệp Phi thấy được sự sợ hãi của Ngô Tà, chủ động lên tiếng an ủi. "Bây giờ làm sao đây?

Ba người phụ nữ này cứ lượn lờ ở đây mãi sao?" Ngô Tà gật đầu, rồi đứng dậy nhìn ba người phụ nữ trước mắt.

Nhìn thôi cũng thấy hoa mắt. "Không đâu, phấn Hỏa Linh này có thời hạn, lát nữa sẽ trở về." Diệp Phi cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Đã gần nửa tiếng trôi qua, chắc là cũng sắp đến lúc rồi, nên trở về thôi.

Vừa nghĩ đến đây, những người phụ nữ kia như thể kiệt sức.

Quay trở lại cửa mộ.

Không khí cũng chìm vào yên tĩnh.

Cư dân mạng chưa bao giờ nghi ngờ kiến thức của Diệp Phi. "Đại lão chính là đại lão, ngay cả thời gian cũng có thể tính toán chuẩn xác như vậy." "Không sai, nhưng bây giờ phải làm sao?

Lát nữa có xuất hiện lại không?" "Chắc là không đâu, tôi nghĩ đại lão chắc chắn có cách, không thấy anh ấy bình tĩnh thế sao?" "Thôi đi ông ơi, đại lão của ông lúc nào mà không bình tĩnh, lúc nào cũng bình tĩnh, chuyện gì cũng bình tĩnh." "Có lý đấy." ...

Lão Hoắc và giáo sư Phương thấy Diệp Phi bình tĩnh như vậy, trong lòng nghi ngờ. "Cậu ấy sẽ làm gì?" Giáo sư Phương nhìn bộ dạng của Diệp Phi, trong lòng bắt đầu suy đoán. "Cứ chờ xem." Lão Hoắc nhìn Diệp Phi đứng dậy, cứ nhìn chằm chằm vào cái bình nước trong tay Diệp Phi.

Ngầm cảm thấy có liên quan gì đó đến người này.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi xách bình nước đi đến bên cửa mộ.

Nhìn những vũ nữ Đôn Hoàng trên cửa mộ, vẫn đang tỏa ra nhiệt độ.

Anh nhếch mép. "Phấn Hỏa Linh đang nghỉ ngơi, cậu định làm gì?" Tiểu Ca nghiêng đầu nhìn Diệp Phi. "Phấn Hỏa Linh, nói trắng ra thì là lửa, cũng không có gì đáng sợ, thiên địch tự nhiên là nước rồi." Diệp Phi nói rồi cầm bình nước trong tay lên, dội lên cửa mộ.

Nước khoáng trong vắt chảy theo các rãnh trên cửa mộ, cuốn trôi phấn Hỏa Linh xuống.

Ngô Tà và Tiểu Ca hai người trợn mắt há mồm nhìn hành động của Diệp Phi.

Phấn Hỏa Linh... cứ thế được giải quyết rồi sao?

Cái sự lợi hại đã nói đâu rồi?

Phấn Hỏa Linh tác dụng lớn như vậy, lại chết dưới một bình nước sao?

Phấn Hỏa Linh bị nước cuốn trôi xuống, rơi trên mặt đất, hòa lẫn vào bùn đất.

Cả không gian chìm vào yên tĩnh.

Cư dân mạng cũng bị màn thao tác này làm cho ngơ ngác. "Vừa rồi là tình huống gì vậy?

Tôi đã thấy cái gì thế?

Không phải nói phấn Hỏa Linh rất lợi hại sao?

Chỉ một bình nước?" "Haha, đại lão vẫn là đại lão, chỉ thích đơn giản thô bạo, không có gì sai cả." "Cậu hiểu rồi à?" "Tất nhiên, phấn Hỏa Linh, dù lợi hại đến đâu cũng là lửa, khắc tinh chính là nước, chỉ có nước, cho nên dùng nước là xong, đâu có phức tạp như chúng ta nghĩ." "Vãi, cậu nói đúng thật, là do chúng ta nghĩ phức tạp quá." ...

Lão Hoắc và giáo sư Phương thấy Diệp Phi chỉ dùng một bình nước đã giải quyết xong, không khỏi cười bất đắc dĩ. "Là do lòng người phức tạp, sơ tâm đã bị thay đổi, chúng ta đã đánh giá thấp rồi." Lão Hoắc là người phản ứng lại đầu tiên, phải nói rằng, cách này ít nhất ông không nghĩ ra được.

Biết đâu lại phức tạp hóa đến mức tối đa. "Đúng vậy, e rằng vị

Hầu gia này khi thiết kế cơ quan này cũng nghĩ như vậy, là do con người chúng ta nghĩ phức tạp, bị người ta nắm thóp." Giáo sư Phương cũng thở dài theo.

Rồi như thể nghĩ đến điều gì đó. "Lão Hoắc, giáo sư Samuel có phải đang ở đó chờ Diệp Phi và mọi người ra không?" Giáo sư Phương đột nhiên nghĩ đến.

Cơ quan này không cần lòng người, nhưng Samuel thì cần dùng lòng người để suy đoán.

Gã này không phải là người dễ dàng bỏ cuộc. "Cử người đi sắp xếp xe, chúng ta bây giờ đi tìm Diệp Phi và mọi người, không thể để Samuel ra tay trước." Lão Hoắc cảm thấy có khả năng này, trước đó xác định Diệp Phi sẽ không đi, nhưng lão già này... thủ đoạn quá âm hiểm, vẫn quyết định không nên ra mặt.

Chuyện tiền trảm hậu tấu cũng dám làm, còn có gì mà họ không làm được?

Giáo sư Phương cầm điện thoại gọi cho trợ lý.

Trong hầm mộ.

Cửa mộ đồng thời được đẩy ra, khe hở lộ ra càng lớn hơn.

Ánh sáng bên trong đang khuếch đại.

Ngô Tà và Tiểu Ca nghe thấy tiếng động phía sau.

Những người đã bị đánh ngất từ từ tỉnh lại, từng người xoa xoa cổ, kêu đau nhức.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách dìu nhau đứng dậy, đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Thấy cửa mộ đã mở ra một khe hở.

Không khỏi tò mò hỏi. "Chuyện gì thế này?

Sao lại mở rồi?

Phấn Hỏa Linh đâu?" Tiền Tinh Vân nhìn xung quanh.

Ngô Tà giải thích ngắn gọn, Tiền Tinh Vân và đội trưởng Triệu cùng mọi người nghe xong cũng sợ hãi không thôi.

May mà bị đánh ngất, nếu bị đưa vào ảo cảnh, chưa chắc đã ra được.

Không thể thật sự ra được.

Nghĩ lại mà thấy sợ.

Chương 406

"Bây giờ chúng ta vào trong thôi." Tiền Tinh Vân trong lòng đã bắt đầu mong chờ.

Kể từ khi vào đây, trải qua muôn vàn gian nan.

Chính là vì giây phút này, bây giờ chỉ còn cách một cánh cửa. "Còn phải đợi một lát." Diệp Phi lấy một cây nến từ trong túi ra, vừa mới châm, ngọn lửa đã lập tức vượt quá phạm vi của ngọn lửa bình thường.

Ngô Tà sững sờ.

Đã xuống không ít hầm mộ, nhưng chỉ thấy nến bị thổi tắt, chứ chưa bao giờ thấy lửa cháy cao lên.

Trước đây nến tắt là vì thứ đó không muốn họ mở quan tài, nhưng cái này... cây nến này lửa lớn như vậy, không lẽ là để chào đón họ sao?

Điều này hợp lý không? "Diệp Phi tiên sinh, đây là tình huống gì vậy?

Cây nến này là..." Tiền Tinh Vân không hiểu, liền hỏi.

Loại tình huống này cũng là lần đầu tiên ông thấy. "Đây là hoan nghênh chúng ta vào trong." Diệp Phi cũng là lần đầu gặp phải tình huống này.

Trong lòng cạn lời đến cực điểm, đây là hy vọng họ đến đào mộ của mình sao?

Chuyện này cũng thú vị đấy.

Cư dân mạng tỏ vẻ không hiểu. "Có phải nghe nhầm không?

Đây là hoan nghênh đại lão và mọi người vào trong?

Vì sao chứ?

Đó là mộ của bà ta mà, sao lại hoan nghênh như vậy?" "Biết đâu là để ý nhan sắc của đại lão và mọi người rồi, các người nghĩ xem, đại lão và mọi người ai nấy đều đẹp trai thế, biết đâu là để ý đại lão, rồi định giữ đại lão lại cùng chôn dưới đất." "Oa, trí tưởng tượng của cậu đúng là tuyệt vời, cậu tưởng Bao Tự cũng là lão dê xồm như cậu à." "Vãi, thế các người cho tôi một lời giải thích hợp lý đi, đây là vì cái gì?" "Lúc này ai mà biết được?" ...

Giáo sư Phương và lão Hoắc lúc này đã ở trong xe chuẩn bị ra sân bay, định đi tìm Diệp Phi và mọi người.

Bây giờ thấy chủ mộ lại chủ động như vậy, giải thích thế nào đây? "Tôi có chút không đoán được chủ mộ này rốt cuộc muốn làm gì?" Giáo sư Phương thật sự không hiểu. "Tôi cũng vậy, cũng là lần đầu gặp phải tình huống như thế này." Lão Hoắc nhất thời cũng không đoán được tính tình của họ.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi trầm ngâm một lát, quyết định vào xem, nếu đã hoan nghênh rồi, không đi chẳng phải là lãng phí tâm tư của người ta sao.

Ngô Tà đang định nói, thì thấy Diệp Phi đã đẩy cửa mộ ra.

Một luồng ánh sáng lạnh chiếu vào mắt, chói đến không mở mắt ra được.

Một lúc sau mới mở mắt ra, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu sững sờ.

Đây là hầm mộ sao?

Đừng nói Ngô Tà sững sờ, ngay cả Diệp Phi cũng vậy.

Tiền Tinh Vân mắt không chớp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khó trách trước đây ánh đèn đều là tông màu lạnh, bây giờ thì ông đã hiểu.

Đây không phải là đèn ánh sáng lạnh, đây là pha lê.

Phía sau cửa mộ giống như một cung điện pha lê.

Đây là một cung điện khổng lồ, trên cao nhất treo một viên dạ minh châu.

Chiếu lên pha lê, ánh sáng phản xạ ra đều là ánh sáng lạnh.

Bên trong đều là các loại cung điện được làm bằng pha lê.

Nói là cung điện, chi bằng nói là khuê phòng của một người phụ nữ.

Căn phòng rộng cả ngàn mét.

Xung quanh đều là đồ trang trí cổ đại, bình phong pha lê, còn có bàn trang điểm, trên đó còn có đồ dùng của phụ nữ.

Trang sức châu báu, son phấn, ngay cả bồn tắm cũng được làm bằng pha lê.

Vị trí trung tâm đặt một chiếc quan tài pha lê màu trắng vàng xen kẽ.

Ở giữa có một người đang nằm.

Ngô Tà và mọi người nhìn vị trí trung tâm, không cần nghĩ cũng biết là ai rồi.

Nhưng vào thời đó, sao lại có pha lê?

Hơn nữa còn là pha lê diện tích lớn như vậy, thời đại đó có pha lê sao?

Đây là gặp ma à?

Cuối cùng mọi người nhìn chiếc quan tài pha lê ở giữa.

Chẳng phải là gặp ma rồi sao. "Diệp Phi, đây là hầm mộ của Bao Tự, đúng không?

Cậu chắc chắn là hầm mộ của Bao Tự, phải không?" Ngô Tà vẫn cảm thấy không ổn, pha lê thời này có sao?

Chắc chắn có chỗ nào đó không đúng. "Đây không phải pha lê, đây là kim cương thạch, cũng chính là kim cương mà các người nói." Giọng nói bình tĩnh không gợn sóng của Diệp Phi đột nhiên vang lên.

Sắc mặt của Ngô Tà và Tiền Tinh Vân cùng mọi người như thể vừa ăn phải phân, khó coi vô cùng.

Con ngươi hận không thể lồi ra ngoài.

Đây là ý gì?

Kim cương?

Ngay cả Tiền Tinh Vân, người coi tiền như rác, khi nghe tin này cũng lộ vẻ kinh ngạc, chắc chắn có gì đó không đúng, chắc chắn là vậy.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, ầm ĩ nửa ngày không phải pha lê mà là kim cương. "Thời đó có cả kim cương sao?

Đây là mỏ kim cương đầu tiên à?" "Đây có phải là trọng điểm không?

Mẹ nó tôi cầu hôn mua cái viên bé tí tẹo đã tốn mấy vạn tệ, người cổ đại lại dùng kim cương làm hầm mộ, còn tạo ra cả một cung điện, đây là đang chôn cất ai thế?" "Vãi, đừng nói đến cái bồn tắm đó, ngay cả cái giá nến bên cạnh tôi cả đời này cũng không mua nổi." "Mẹ ơi, tàn bạo quá, đúng là phung phí của trời, vị Hầu gia này thật sự yêu mộ Bao Tự, hy sinh con mình chưa tính, ngay cả cung điện cũng lợi hại

như vậy." "Nếu tôi có thể được chôn ở đây, tôi chết cũng cam lòng." "Không được rồi, tôi ghen tị với Bao Tự quá, thật sự rất ghen tị, hai chữ xa xỉ đã không thể hình dung được nội tâm của tôi." ...

Cùng lúc đó.

Trên hot search của cả Đại Việt, hình ảnh và video về cung điện kim cương xuất hiện trong tầm mắt của công chúng.

Video Đằng Đằng: Cung điện kim cương trong hầm mộ từ đâu mà có?

APP Đẩu Ước: Kim cương cổ đại từ đâu mà có, vì sao lại tạo ra cung điện khổng lồ.

Bộ Chấn Kinh IU: Một Hầu gia vì sao có quyền thế lớn như vậy, vì sao lại có quyền lực lớn để tạo ra cung điện khổng lồ, kim cương lại từ đâu mà có?

Các báo lớn và diễn đàn đều bị cung điện kim cương này làm cho chấn động. "Tôi đã thấy cái gì thế?

Đây là cung điện kim cương sao?

Tôi không phải đang mơ chứ?" "Thần ơi, đây là cung điện kim cương, chuyện mà tôi nghĩ cũng không dám nghĩ, lại thật sự xảy ra." "Tôi vẫn đang mơ, chắc chắn là đang mơ, sao có thể có cung điện kim cương, nhưng lại chân thực quá, đây là thật sao." "Chết tiệt, đây là nhà có mỏ à, lại còn là mỏ kim cương, tôi thừa nhận tôi ghen tị rồi, tôi rất ghen tị." "Tôi cũng ghen tị rồi, thật sự rất ngưỡng mộ Bao Tự này, chắc hẳn vị Hầu gia kia hoặc Chu U Vương đều rất thích người phụ nữ này, nếu không cũng sẽ không sủng ái cô ấy đến vậy." Cư dân mạng đủ loại ngưỡng mộ, càn quét cả mạng xã hội.

Lúc này, lão Hoắc và giáo sư Phương đang trên máy bay.

Khi nhìn thấy mỏ kim cương, cũng kinh ngạc không thôi. "Đây là

mỏ kim cương?

Chương 407

Sao lại có mỏ kim cương?" Giáo sư Phương vẫn cảm thấy không đúng, sao lại có nhiều kim cương như vậy, lẽ nào thật sự có mỏ? "Nếu những thứ này được nộp cho quốc gia thì rất tốt." Lão Hoắc nghĩ khác họ.

Đây đều là văn minh lịch sử của Đại Việt, những thứ này nên thuộc về quốc gia.

Chỉ là... "Lão Hoắc, người thời đó lẽ nào nhận ra kim cương?

Cho nên mới tạo ra cung điện này sao?" Giáo sư Phương lại có quan điểm và kiến giải của riêng mình. "Không phải, chắc là đơn thuần cảm thấy rất đẹp, những thứ này ở thời Chu U Vương chắc không phải là thứ gì đáng tiền, chẳng qua chỉ là những viên đá đẹp, hơn nữa còn rất cứng rắn." "Tạo ra một cung điện kim cương cũng đủ rồi." Lão Hoắc lắc đầu, phủ định suy nghĩ này.

Bây giờ chỉ có suy nghĩ này thôi.

Giáo sư Phương cũng cảm thấy có lý.

Có lẽ chỉ đơn giản là đẹp, so với các hầm mộ khác, cái này trông có vẻ sang trọng hơn một chút.

Trong hầm mộ.

Mọi người một lúc sau mới hoàn hồn sau cú sốc.

Người ta nói kim cương rất cứng, kính cũng có thể dễ dàng bị rạch.

Đội trưởng Triệu lấy một món đồ trang sức bằng kính trên người ra, nhẹ nhàng mài lên bồn tắm.

Chỉ thấy món đồ trang sức bằng kính trên cổ đã bị rạch ra.

Giây phút này anh ta ngớ người.

Thật sự là cung điện được làm từ kim cương. "Họ nhận ra kim cương sao?" Ngô Tà sau khi kinh ngạc, đã khôi phục lại vẻ mặt trước đó, thay vào đó là vẻ tò mò hỏi Diệp Phi. "Chắc là cảm thấy đẹp, mỏ kim cương ở đây không giống với những gì chúng ta thấy bây giờ." "Ít nhất kim cương hình thành vào thời kỳ đó là hoàn toàn tự nhiên, độ tinh khiết ở đây còn tinh khiết hơn trước đây rất nhiều." Diệp Phi chỉ liếc qua một cái là có thể xác định được chất lượng của kim cương này.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng cảm thấy lời này nói có lý.

Dù sao kim cương thời đó cũng chỉ là một viên đá tương đối đẹp, không đáng tiền.

Còn không quý bằng vàng trước đó. "Diệp Phi tiên sinh, giáo sư, mọi người xem." Đội trưởng Triệu từ bàn trang điểm đi tới, ngay bên mép gương tìm thấy một cuốn sổ tay.

Chữ viết trên đó rất ngay ngắn, chỉ là không hiểu được.

Chỉ có thể đưa đồ vật cho Diệp Phi, để họ xem.

Diệp Phi và Ngô Tà nhìn thấy chữ viết nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt, bên cạnh còn có một bức chân dung.

Bức chân dung này thì quen thuộc không thể quen thuộc hơn. "Diệp Phi huynh đệ, sao ở đâu cũng có cậu vậy." Ngô Tà giật giật khóe miệng, sao khắp nơi đều là gã này.

Trước đây Tinh Tuyệt nữ vương cũng vậy, bây giờ lại thế, còn cả Hiến Vương kia nữa.

Khắp nơi đều có bóng dáng của Diệp Phi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đã từ kinh ngạc ban đầu biến thành quen thuộc.

Tổng kết ra một kinh nghiệm, trừ khi không xuống mộ, nếu xuống mộ chắc chắn sẽ có chuyện liên quan đến Diệp Phi.

Cảm giác như cả quãng đường này đều là anh ta tận mắt chứng kiến sự khác thường. "Có lẽ là trùng hợp, có thể tôi và vị Diệp đạo sĩ kia rất giống nhau, hai đứa trẻ kia không phải cũng coi tôi là đạo sĩ đó sao?

Đây là cùng một lý do." Diệp Phi cũng bất đắc dĩ vô cùng, không phải chỉ là đi theo hệ thống nâng cấp sao?

Đây là chọc ai ghẹo ai rồi.

Sao khắp nơi đều có mặt mình, hệ thống cũng không chịu nói, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Thật là tức chết người mà.

Cư dân mạng nhìn bức chân dung trước mắt, thật sự không biết nên hình dung nội tâm của mình như thế nào. "Ân... chắc là đại lão sống quá lâu?

Có khi nào cung điện kim cương này là do đại lão chỉ đạo không?

Dù sao chỉ có đại lão mới biết hàng." "Cậu nói nhảm rồi, chuyện ngàn năm trước, đại lão có thể biết giá thị trường kim cương bây giờ, tôi có nghe nhầm không vậy?" "Oa, cậu nói đúng quá, nhưng bức chân dung này giải thích thế nào?" "Dù sao tôi cũng không muốn đại lão giải thích, người giống người thôi mà, lại còn khắp nơi đều giống nhau, tôi không tin đâu." "So với cái này, tôi tò mò hơn là trên đó viết gì." ...

Trong hầm mộ.

Diệp Phi nhìn cuốn sổ tay trong tay, thật sự càng xem càng thấy đau đầu.

Vị Diệp đạo sĩ này rốt cuộc là ai?

Sao lại đi khắp nơi gieo tình?

Cứu Bao Tự thì cứu đi, sao lại ra tay với người ta chứ? "Nói gì vậy?" Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng hỏi. "Khụ khụ... chỉ là một vài lời tâm sự, tương tự như nhật ký của các cô gái bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là chuyện tình cảm thôi." Diệp Phi có chút lúng túng ho nhẹ.

Sắc mặt không tự nhiên.

Càng như vậy, lại càng cảm thấy có vấn đề.

Diệp Phi càng như vậy, Ngô Tà lại càng tò mò.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo. "Trên cuốn sổ tay này của cậu không phải là viết về tình cảm ái mộ đối với cậu chứ?" Ngô Tà vừa dứt lời, Diệp Phi lại lần nữa lúng túng, đúng là như vậy.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn thấy bộ dạng của Diệp Phi, trong lòng cũng xác định suy nghĩ này.

Hai người nhìn nhau cười, người đẹp ai mà không thích.

Nam nữ đều như nhau cả. "Chuyện này không quan trọng, Bao Tự sau khi được Hầu gia cứu, đã gặp Diệp đạo sĩ một lần, liền thầm yêu trộm nhớ." "Chỉ là sau đó Diệp đạo sĩ rời đi, còn vì sao lại rời đi, trên đó không nói rõ." Diệp Phi cũng rất tò mò, chủ động giải thích nội dung bên trong. "Vậy có thể hiểu là hành động vừa rồi của Bao Tự này là để chào đón cậu không?" Ngô Tà tiếp tục chọc ngoáy.

Diệp Phi lần đầu tiên phát hiện ra, sao gã này lại lắm mồm như vậy? "Chắc là vậy, nhưng không quan trọng." Diệp Phi chính là không muốn tiếp tục chủ đề này.

Cư dân mạng nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Diệp Phi, cười đến không ngậm được mồm. "Haha, tôi lần đầu tiên thấy đại lão như vậy, đúng là cười chết tôi." "Sao tôi lại thấy anh ấy đáng yêu thế nhỉ?" "Tôi cũng có cùng cảm giác, thích quá đi, dù đại lão biến thành thế nào, tôi cũng rất thích." ...

Ngay lúc cư dân mạng đang trêu chọc nhau.

Cửa mộ đột nhiên đóng sầm lại.

Mọi người nhìn về phía tiếng động, chỉ thấy trên cửa mộ còn có một phong ấn màu cam.

Cánh cửa bị đóng chặt.

Sự lúng túng trước đó của Diệp Phi đã biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ lạnh như sương.

Tiểu Ca lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, trong tư thế cảnh giác.

Ngay sau đó là tiếng ma sát.

Đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân quay đầu lại, liền thấy nắp quan tài ở chính giữa phát ra tiếng động.

Chính là người phụ nữ trong quan tài đang giơ tay, đẩy nắp quan tài ra.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi tê cả da đầu.

Chương 408

Đặc biệt là Ngô Tà, cảnh tượng trong ảo cảnh trước đó vẫn còn như in trong ký ức.

Đội trưởng Triệu và những lính đánh thuê khác che chắn cho Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách ở phía sau.

Mắt trân trân nhìn người phụ nữ trong quan tài đã ngồi dậy từ trong quan tài.

Trên bộ hoa phục lộng lẫy được đính đầy đá quý, dưới sự phản chiếu của dạ minh châu, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Trên dung nhan tuyệt sắc, trang điểm tinh xảo, cô khẽ quay đầu.

Đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, đang phát ra ánh sáng màu vàng.

Ánh mắt trực tiếp rơi vào người Diệp Phi.

Khóe miệng cong lên một đường cong, chỉ một nụ cười này, trời đất cũng phải ảm đạm thất sắc.

Ánh sáng xung quanh cũng không thể che lấp được nụ cười của Bao Tự.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách mắt mở tròn xoe.

Người trong tranh và người thật, quả nhiên là khác biệt.

Đội trưởng Triệu bao năm qua đã gặp không ít mỹ nữ, nhưng loại này quả thực là lần đầu tiên gặp.

Thật sự quá đẹp.

Lần đầu tiên biết thế nào gọi là mỹ nhân cười một tiếng khuynh thành đảo quốc.

Đã không thể nghĩ ra từ ngữ nào để hình dung người phụ nữ xinh đẹp này.

Cư dân mạng nhìn mỹ nhân trước mắt, cảm giác như thời gian bị ngưng đọng.

Trên màn hình bình luận đã lâu không có một tin nhắn nào được gửi đi.

Một lúc lâu sau. "Vãi chưởng, ngạt thở chết mất, mải ngắm mỹ nhân." "Tôi cũng vậy, mải ngắm mỹ nữ, suýt nữa tông xe." "Ai mà không thế, tôi đang lái xe, suýt nữa đâm vào cây, đúng là dọa chết tôi rồi, quả nhiên là mỹ nhân lỡ việc." "Nhưng bây giờ thật sự không biết nên nói gì, trông thật quá đẹp." "Tôi có thể ly hôn không, tôi muốn cưới người phụ nữ này." Bao Tự xuất hiện, cả Đại Việt đã chấn động.

Video Đằng Đằng: Mỹ nữ ngàn năm trước đã giáng thế, đủ để chấn động cả Đại Việt.

APP Đẩu Ước: Mỹ nữ ngàn năm mỉm cười, một nụ cười khuynh thành đảo quốc, nụ cười khuynh thành vì ai.

Bộ Chấn Kinh IC: Mỹ nữ tuyệt thế ngàn năm và chuyên gia ẩm thực có quan hệ gì?

Vì sao trên sổ tay của mỹ nữ ngàn năm lại có thân phận của chuyên gia ẩm thực.

Bộ Chấn Kinh UC: Chuyên gia ẩm thực có phải có quan hệ mật thiết gì với mỹ nữ ngàn năm không.

Các diễn đàn lớn lại lần nữa lên tiếng, bên dưới đều là một đám cư dân mạng bàn tán xôn xao. "Đây là phụ nữ sao?

Đây là người sao?

Sao có thể đẹp như vậy." "Tôi là phụ nữ mà còn ghen tị, thật lòng rất đẹp, thật sự quá đẹp." "Người phụ nữ này người bình thường không thể chế ngự, khó trách Chu U Vương nghĩ đủ mọi cách để dỗ dành cô ấy cười, như thế này ai nhìn mà không thích?" "Ây da, ghen tị quá, người ta nói hồng nhan bạc mệnh, tôi cũng nguyện làm một hồng nhan họa thủy." Cư dân mạng nói những lời chua chát.

Lúc này trong hầm mộ.

Diệp Phi thấy Bao Tự này cứ nhìn chằm chằm vào mình, muốn né tránh nhưng không né được. "Tại sao chàng không chịu nói chuyện với ta?" Bao Tự vừa nói, vừa từ từ bay lên khỏi quan tài.

Bước chân vững vàng đáp xuống đất.

Nụ cười trước đó đã biến mất không thấy, thay vào đó là một nỗi u sầu nhàn nhạt.

Đôi mắt vẫn đang phát ra ánh sáng.

Trên mặt còn có chút tủi thân.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn cảnh tượng trước mắt, trước tiên nhìn Diệp Phi một cái, cuối cùng nhìn Bao Tự.

Ánh mắt cứ qua lại giữa hai người.

Đây là có chuyện gì sao?

Diệp Phi bị ánh mắt của cô ta làm cho ngớ người, thay vào đó là ánh mắt không vui nhìn Bao Tự. "Tôi và cô không quen." Diệp Phi lạnh mặt đáp lại.

Ánh sáng trong mắt Bao Tự mờ đi không ít, cuối cùng biến mất không thấy, khôi phục lại ánh mắt bình thường.

Cuối cùng biến thành tủi thân, như thể sắp khóc.

Thần sắc như vậy, ai nhìn cũng sẽ thấy đau lòng.

Đội trưởng Triệu, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đều cảm thấy đau lòng.

Chỉ là sự đau lòng này, không ai biết từ đâu mà có. "Diệp Phi tiên sinh, anh cũng đừng hung dữ như vậy." Đội trưởng Triệu là người đầu tiên lên tiếng, thật sự không nỡ lòng nào.

Diệp Phi quay người nhìn đội trưởng Triệu một cái, trong mắt toàn là sự đau lòng, mày anh nhíu lại.

Lập tức nhìn tình hình trong phòng livestream, còn xảy ra một vài sự cố.

Người phụ nữ này thật sự là một tai họa, chỉ một nụ cười đã có thể xảy ra những chuyện này, quả thật là một tai họa. "Bao Tự, ngươi không nên ở đây, cũng không nên xuất hiện trên thế giới này." Diệp Phi không để ý đến lời của đội trưởng Triệu phía sau, mà ánh mắt lạnh lùng nhìn Bao Tự. "Chàng... chàng thật sự vô tình?

Sao chàng có thể vô tình như vậy?

Năm đó chàng cũng lạnh lùng đối với ta như vậy, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì?

Chàng phải đối xử với ta như vậy?" Bao Tự như thể không dám tin nhìn Diệp Phi.

Lẽ nào một chút cũng không thích sao?

Một chút thích cũng không có sao? "Ta và ngươi chưa bao giờ quen biết, ngươi cũng không nên ép buộc Hầu gia làm mọi thứ vì ngươi, hại biết bao nhiêu người?" Diệp Phi thái độ cứng rắn, không hề vì vẻ đẹp của cô ta mà động lòng. "Trường Vinh làm tất cả những điều này vì ta đều là tự nguyện, tất cả những điều này không phải chàng đã sớm biết rồi sao?" Bao Tự nói đến vị Hầu gia kia, đáy mắt đầy ưu phiền.

Dường như có thêm một tia lưu luyến. "Ta không biết, ta cũng không muốn biết, ta sẽ đưa ngươi đi luân hồi, ngươi tốt nhất đừng giãy giụa." Diệp Phi nói rồi, liền muốn siêu độ.

Nhưng thấy Bao Tự cứ lắc đầu, mày anh nhíu càng chặt hơn.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, trong lòng có nghi ngờ. "Trên người cô ta có chấp niệm, chấp niệm rất mạnh." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng. "Chấp niệm này không cần hỏi cũng biết là vì Diệp Phi huynh đệ, chỉ là gã này trên người có chấp niệm, muốn siêu độ e rằng rất khó, còn có cơ thể này, bị những trận pháp kia làm cho thành ra thế này." "Ai... lương tri thì không còn, nhưng trái tim yêu mến cậu vẫn còn đấy." Ngô Tà nói xong nhìn Bao Tự một cái.

Cơ thể này e rằng còn mạnh hơn cả du thi.

Diệp Phi càng nghe càng cảm thấy không ổn. "Nếu ngươi không muốn, ta không thể giữ ngươi lại." Diệp Phi lấy roi từ trên người ra, định động thủ. "Chàng..." Bao Tự lùi về sau vài bước, trong mắt đẫm lệ.

Lập tức nhìn đội trưởng Triệu và những lính đánh thuê khác ở phía sau.

Đội trưởng Triệu phía sau thấy Bao Tự khóc, đau lòng như cắt, không nghĩ ngợi gì liền tiến lên kéo Diệp Phi. "Diệp Phi tiên sinh, không thể làm vậy..." Đội trưởng Triệu vội vàng ôm lấy Diệp Phi.

Những người anh em khác ở phía sau cũng tiến lên kéo, không cho anh đến gần Bao Tự.

Ngô Tà trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Chương 409

Người phụ nữ này lại có sức quyến rũ lớn như vậy.

Diệp Phi muốn giãy ra, nhưng bị đội trưởng Triệu ôm chặt.

Cuối cùng anh ra hiệu cho Ngô Tà.

Ngô Tà hiểu ý trong lòng, cầm súng lên định bắn về phía Bao Tự.

Còn chưa kịp bắn, đã bị những lính đánh thuê khác ôm lấy. "Ngô Tà tiên sinh, anh không thể làm vậy, không thể làm hại cô ấy." Tiểu Ca thấy vậy, không đợi họ có hành động tiếp theo, liền nhảy lên.

Những lính đánh thuê phía sau muốn ngăn cản Tiểu Ca thấy y đã động thủ rồi, trên mặt lộ vẻ lo lắng. "Trương tiên sinh, ngài đừng làm hại cô ấy." "Đúng vậy, đừng làm hại cô ấy." "Đừng mà." Những lính đánh thuê khác ở phía sau thấy vậy, vội vàng lên tiếng hét lên.

Tiểu Ca không để ý, trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém về phía Bao Tự.

Bao Tự thấy Hắc Kim Cổ Đao, không hề sợ hãi, đôi mắt u sầu trước đó đã biến thành vẻ hung ác.

Chỉ một cái phất tay áo, đã đẩy Tiểu Ca sang một bên.

Chiếc vòng ngọc bên hông phát ra âm thanh trong trẻo.

Sắc mặt lạnh lùng, còn có sát khí nồng nặc. "Ta mà là kẻ ngươi có thể chạm vào sao?" Bao Tự vừa dứt lời, mắt liền phát ra ánh sáng đỏ.

Tiểu Ca bị đẩy sang một bên, cuối cùng vững vàng đáp xuống đất.

Trong mắt lóe lên một tia không dám tin.

Bao Tự này sao lại có năng lực lớn như vậy.

Diệp Phi cũng không ngờ, Bao Tự còn có bản lĩnh như vậy. "Tiểu Ca..." Diệp Phi giơ tay lên đánh ngất những lính đánh thuê đang cản đường mình.

Những người này đã bị mê hoặc, nếu không đánh ngất, cuối cùng chỉ gây vướng víu.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, cũng theo sát phía sau.

Nhưng cư dân mạng lại tỏ vẻ không hiểu. "Tại sao lại đánh ngất họ?" "Nói nhảm, không đánh ngất sẽ cản trở đại lão ra tay với Bao Tự, các người đàn ông sao lại thích mỹ nữ như vậy." "Bao Tự tốt thế mà, đừng đánh cô ấy." "Cút đi, tốt đến đâu cũng không phải người, tâm thái của các người chỉ hại đại lão, cảm tình mạo hiểm không phải là các người." ...

Lúc này trong phòng livestream, cư dân mạng chia thành hai phe, một phe nam một phe nữ.

Tranh cãi không ngớt về việc giết Bao Tự.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi thấy cư dân mạng tranh cãi nhau, trong lòng trầm xuống. "Ngươi muốn thế nào?" Diệp Phi lạnh mặt nhìn Bao Tự đối diện. "Ta muốn chàng ở bên ta, ở đây mãi mãi bên ta." Bao Tự mặt đột nhiên lộ vẻ e thẹn. "Ngươi đừng hòng." Diệp Phi không nghĩ ngợi gì liền từ chối.

Cầm roi trong tay xông về phía Bao Tự.

Bao Tự nhìn Diệp Phi trước mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười tự tin. "Chàng vẫn như xưa, một chút cũng không thay đổi." Bao Tự nhẹ nhàng giơ tay, một tay nắm lấy roi trong tay anh.

Dường như động tác rất nhẹ nhàng, dễ dàng nắm lấy roi của anh.

Diệp Phi cũng không ngờ, Bao Tự lại có thể dễ dàng nắm lấy như vậy. "Lần đầu gặp mặt chàng cũng đối xử với ta như vậy, tại sao?" Đôi mắt đỏ hoe của Bao Tự như thể rất đau lòng nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi hơi dùng sức, giật roi lại.

Bao Tự thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Diệp Phi, giơ tay điểm vào giữa trán anh.

Trong đầu Diệp Phi xuất hiện một vài ký ức không thuộc về mình.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp Bao Tự.

Lúc đó Bao Tự được Hầu gia cứu về, khi đó anh đã quyết định rời đi.

Còn vì sao phải đi, anh cũng không biết.

Chỉ là đang mặt đầy tức giận nhìn Trường Vinh. "Ngươi thật hồ đồ, người phụ nữ này ngươi không nên mang về, ngươi đã là cha của hai đứa trẻ, tại sao lại quyến luyến người phụ nữ này?" Diệp Phi rõ ràng không muốn nói, nhưng miệng lại không tự chủ được mà nói ra. "Diệp chân nhân, ngài không hiểu đâu, ta ái mộ nàng nhiều năm, sao ta có thể nhìn nàng chết?" Trường Vinh một mặt đau lòng nhìn cánh cửa phòng trước mắt, bên trong Bao Tự đang được cứu chữa.

Diệp Phi nhìn Trường Vinh này, bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng không nói gì.

Màn hình chuyển cảnh.

Tại một khu vườn hoa, Trường Vinh đang dìu một người phụ nữ, chỉ là sắc mặt người phụ nữ tiều tụy, còn có ưu thương.

Trường Vinh thấy nàng mỏng manh, liền quay về lấy chiếc áo choàng vừa mới đặt may.

Cơ thể Diệp Phi không tự chủ được đi đến trước mặt Bao Tự.

Lúc này trên người Bao Tự toát ra một luồng khí tà mị. "Ngài là Diệp chân nhân?

Ta đã gặp ngài." Bao Tự thấy Diệp Phi đang nhìn mình, trong lòng vui mừng, nói chuyện cũng có chút kích động hơn bình thường.

Diệp Phi lấy roi trong tay ra, chĩa vào Bao Tự. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Trên người ngươi sao lại có tà khí, ngươi đáng lẽ đã chết rồi." Diệp Phi lại lên tiếng, trong mắt đầy sát khí. "Ta chết hay không không quan trọng, Diệp chân nhân vẫn là không nên nói nhiều thì hơn, giữa ngài và ta không cần phải nói quá rõ ràng, nếu không Trường Vinh sẽ rất khó xử." Bao Tự nhìn Diệp Phi trước mắt, nhàn nhạt lên tiếng giải thích.

Diệp Phi nghe vậy, cơ thể như không tự chủ được, vung roi về phía Bao Tự.

Đúng lúc này Trường Vinh đã quay lại, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Vội vàng tiến lên ngăn cản. "Diệp chân nhân, ngài đang làm gì vậy?" Trường Vinh chất vấn. "Người phụ nữ này không thể giữ lại." Diệp Phi lập tức định động thủ, nhưng bị Trường Vinh ngăn cản. "Ngươi..." Diệp Phi thấy thái độ kiên quyết của Trường Vinh, cuối cùng thở dài một tiếng. "Hy vọng ngươi không hối hận, cũng đừng làm chuyện trái với thiên đạo, nếu không ta sẽ không dễ dàng tha cho ngươi, sau này nhất định sẽ đích thân thu thập các ngươi." Diệp Phi nói xong, hừ lạnh một tiếng, rồi quay người rời đi.

Diệp Phi trong lòng kinh hãi, từ đầu, đã biết rồi sao?

Hai người này chắc chắn là một tai họa.

Lúc này trong hầm mộ.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi bất động, không khỏi lo lắng. "Đại lão sao thế?

Sao không cử động rồi?" "Có phải bị mê hoặc rồi không?" "Thôi đi, đại lão sẽ không giống như những kẻ phàm trần này sao?

Nhìn thấy phụ nữ là không đi nổi, thôi đi ông ơi." "Đúng vậy, đại lão là đàn ông trong những người đàn ông, những người đàn ông này sao có thể so sánh được." "Nhưng đây là tình huống gì?

Chuyện gì thế?" ...

Diệp Phi hoàn hồn lại, liền nhìn Bao Tự. "Ngươi có ý gì?" "Ta chỉ muốn chàng nhớ ta, chàng và ta là cố nhân, ta đã thầm yêu chàng, nhưng khi ta muốn tỏ lòng với chàng, chàng lại rời đi." "Nhưng ta biết, chàng và ta sẽ còn gặp lại, bây giờ ta đã gặp chàng rồi, ta hy vọng chàng có thể ở đây mãi mãi bên ta." Bao Tự bước đến trước mặt đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân, đáy mắt đầy vẻ khinh thường. "Chàng sẽ đồng ý với ta đúng không?

Chương 410

Nếu không những người này sẽ không thể bình an ra ngoài." Diệp Phi nghe đối thoại của Bao Tự, đáy mắt đầy hàn sương.

Trước tiên nhìn đội trưởng Triệu trên đất, cuối cùng liếc nhìn Tiểu Ca và Ngô Tà.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi không đồng ý, trong lòng lo lắng vô cùng.

Các nam cư dân mạng Đại Việt nghe yêu cầu của Bao Tự.

Trong lòng đều ghen tị không thôi. "Đại lão sao không đồng ý?

Yêu cầu này hạnh phúc biết bao?

Có mỹ nhân này bầu bạn, sao lại không đồng ý?" "Đúng vậy, nếu là tôi, tôi đã đồng ý rồi, không cần do dự." "Các người đàn ông này im hết đi, đại lão là của Đại Việt, sao có thể bị nhốt ở đây?

Các người đừng có suy nghĩ nhiều nữa." "Cậu hiểu cái gì?

Thân phận của đại lão ai có thể xứng đôi, chỉ có Bao Tự này mới có thể sánh bằng, như vậy không tốt sao?" Trong lúc đó, các cư dân mạng đang tranh cãi gay gắt.

Trong hầm mộ.

“Tôi chọn hai, tôi sẽ không cho cô cơ hội làm hại các giáo sư, và cô cũng sẽ không có cơ hội đó.” Diệp Phi áp lòng bàn tay lên sợi roi, cạnh roi sắc bén cứa rách tay hắn.

Máu tươi màu đỏ tỏa ra ánh sáng.

Tiểu Ca cũng bôi máu Kỳ Lân của mình lên thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Diệp Phi đứng dậy, hai người cùng lao về phía Bao Tự.

Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, lo lắng sẽ làm hại đến các giáo sư và đội trưởng Triệu.

Cậu giơ khẩu súng lục trong tay lên, ngay lúc Bao Tự sắp chạm vào giáo sư.

Đoàng!

Bao Tự cảm thấy mắt cá chân hơi nhói đau, liền quay phắt lại nhìn Ngô Tà.

Vẻ mặt tủi thân biến thành lạnh như băng.

Ngay khi cô ta định lao về phía Ngô Tà, một thanh đao đã xuất hiện chặn đường.

Ngay sau đó, cô ta cảm thấy eo mình dường như bị thứ gì đó quấn lấy.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy sợi roi của Diệp Phi đang quấn quanh eo mình, hơn nữa, eo cô ta còn đang tỏa ra nhiệt độ.

Một cảm giác nóng rát truyền đến khắp cơ thể.

Diệp Phi nhìn ra ý đồ của Ngô Tà, liền kéo phắt Bao Tự sang một bên.

Khoảng cách với các giáo sư và đám lính đánh thuê đã xa hơn một chút.

Bao Tự bị quăng sang một bên, cuối cùng tao nhã đáp xuống đất.

Đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chế nhạo.

“Ta không muốn là kẻ địch của ngươi, nhưng nếu ngươi đã không nghe lời, ta cũng không ngại để lại thi thể của ngươi, vĩnh viễn bầu bạn với ta ở nơi này.” Gương mặt của Bao Tự bắt đầu thay đổi, vẻ

đẹp tuyệt sắc trước đó đã biến thành oán hận.

Cô ta dang rộng hai tay, móng tay không ngừng dài ra, lòng bàn tay ẩn chứa một luồng sáng đỏ, tấn công về phía đội trưởng Triệu và những người khác.

Đội trưởng Triệu và Tiền Tinh Vân vốn đang hôn mê bỗng nhiên mở mắt.

Đáy mắt họ lóe lên một tia sáng đỏ, vẻ mặt dữ tợn nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca.

Lúc này, trong mắt họ chứa đầy sát ý.

"Tiểu Ca, Diệp Phi, những người này giao cho tôi." Ngô Tà nói rồi cất súng đi, lao về phía đội trưởng Triệu và những người khác.

Diệp Phi nhìn Ngô Tà như vậy, khẽ nhíu mày.

"Tiểu Ca, cậu đi giúp đi, ở đây giao cho tôi.

Ngô Tà không đánh lại đám lính đánh thuê chuyên nghiệp đâu." Diệp Phi đứng bên cạnh Tiểu Ca, nhẹ giọng giải thích.

"Được." Tiểu Ca dứt khoát đồng ý, vừa định quay người rời đi.

Diệp Phi đột nhiên nắm lấy tay Tiểu Ca.

"Cho tôi một thứ nữa." Ánh mắt Diệp Phi nhìn vào tay Tiểu Ca.

"Ừm." Tiểu Ca gật đầu.

Diệp Phi lấy ra miếng ngọc bội bên hông, một con phượng hoàng đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Tiếng phượng hoàng kêu vang lên.

Các cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, đặc biệt là các nữ cư dân mạng thì hoan hô không ngớt.

"Đúng, cứ như vậy, không sai, xử lý con mụ đó đi." "Con mụ này

độc ác thật, lại còn muốn giữ đại lão ở đây bầu bạn với nó, đúng là vô sỉ." "Đúng vậy, đại lão là của chung chúng ta, sao có thể ở lại đây được?" "Mấy bà điên hết rồi à?

Sao có thể nói ra những lời như vậy?" "Anh mới điên ấy, thấy mỹ nữ là quên mất đông tây nam bắc rồi à?

Con mụ đó không còn là người nữa, các người còn si mê cái gì?" "Đúng đó, may mà đại lão không giống các người, không thì toang rồi." …...

Trong hầm mộ.

Bao Tự nhìn con phượng hoàng lửa trước mắt, trong mắt không có một tia sợ hãi.

"Diệp chân nhân, ngài thật sự đã quên rồi sao, ta chính là được luyện thành từ ngọn lửa này, chút lửa này không thể làm ta bị thương đâu." Giọng Bao Tự lạnh lùng, mặc cho phượng hoàng lửa thi triển ngọn lửa hừng hực trên người mình.

Trong lòng Diệp Phi càng lúc càng âm trầm, như vậy thì không dễ giải quyết rồi.

Chấp niệm của Bao Tự này lại sâu đậm đến thế, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng không thể động đến cô ta.

Tại sao?

Tại sao người phụ nữ này lại có chấp niệm sâu đậm đến vậy.

Ngô Tà và đội trưởng Triệu đang giao chiến kịch liệt.

"Đội trưởng Triệu, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi." Ngô Tà nhìn đội trưởng Triệu trước mắt, không hề xuống tay hạ sát, chỉ cố gắng gọi anh ta tỉnh lại.

"Đừng gọi nữa, vô dụng thôi, anh ta không tỉnh lại đâu." Tiểu Ca

lóe người, một cú chặt tay đánh ngất Tiền Tinh Vân.

Chỉ trong vài giây, quá nửa số lính đánh thuê đã ngã xuống đất.

Ngô Tà bị ăn mấy cú đá trời giáng, xoa xoa bụng mình.

Nếu nói về tài bắn súng thì còn có thể so bì với họ, nhưng về thân thủ thì hoàn toàn bị nghiền nát.

Hầu như không có khả năng so sánh.

Hơn nữa, đội trưởng Triệu hiện tại đang bị khống chế, ra tay quá hiểm, né cũng không né nổi.

Tiểu Ca thấy Ngô Tà bị đánh, thân thủ nhanh nhẹn lao về phía đội trưởng Triệu.

Đây đều là đồng đội, không thể thật sự xuống tay hạ sát, chỉ có thể đánh ngất.

Chỉ vài phút sau, trên mặt đất đã nằm la liệt lính đánh thuê và các giáo sư.

Nhưng đám lính đánh thuê vừa bị đánh ngất, từng người một lại tỉnh dậy.

"Tiểu Ca, cậu đi giúp Diệp Phi đi, ở đây để tôi lo." Ngô Tà cầm súng lên, lại đánh ngất đội trưởng Triệu vừa mới tỉnh lại.

Tiểu Ca nhìn phượng hoàng lửa của Diệp Phi đang thiêu đốt Bao Tự, nhưng cô ta gần như không hề hấn gì.

Trong lòng y kinh ngạc.

Y lao về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng thấy Bao Tự không những không sao mà còn cười lớn, tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc.

"Tình hình gì đây, tại sao ngọn lửa này không thiêu chết được cô

ta?" "Đúng vậy, chuyện gì thế này?

Lửa của đại lão không phải là thứ tà ma bình thường có thể chống đỡ được đâu." "Người phụ nữ này thật đáng sợ, quá đáng sợ." Diệp Phi thấy phượng hoàng lửa vô dụng, không làm cô ta bị thương chút nào.

Liền gọi phượng hoàng lửa trở về.

"Chíp chíp chíp……" Chức Viêm Điểu kêu ríu rít bên tai Diệp Phi.

Chương 411

Diệp Phi lúc này mới như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Thi thể của người phụ nữ này đã được trận pháp nuôi dưỡng, vốn đã kiên cố.

Hơn nữa, gã đạo sĩ kia chắc chắn đã làm gì đó với cơ thể này.

Nên mới luyện hóa ra được thân thể như vậy.

Chức Viêm Điểu vốn là sinh vật thuộc tính hỏa, trên người cô ta ngửi thấy mùi của lửa.

Điều đó cho thấy Bao Tự này đã được luyện hóa.

Rốt cuộc là chấp niệm gì mà lại sâu đậm đến thế.

Tiểu Ca lặng lẽ đứng sau lưng Bao Tự.

Y vừa hay nhìn thấy ở sau gáy Bao Tự có một lỗ tròn nhỏ.

Trên cái lỗ nhỏ này còn có ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Tiểu Ca khẽ vẩy máu Kỳ Lân, giọt máu rơi chính xác vào miệng lỗ.

Bao Tự đang đứng tại chỗ bỗng cảm thấy sau gáy đau đớn không thôi, vẻ mặt đắc ý trước đó đã bị sự đau đớn thay thế.

Cô ta vội vàng ôm lấy gáy mình.

"A……" Bao Tự đau đớn hét lên một tiếng, đột ngột quay đầu lại, thì thấy Tiểu Ca đang ở ngay sau lưng.

Lòng bàn tay dùng sức, như phát điên mà khống chế Tiểu Ca.

Cô ta dùng thân thể Tiểu Ca liên tục đập vào bức tường kim cương phía sau.

Tiểu Ca muốn thoát ra, nhưng không thể nào thoát được.

Ngực truyền đến cơn đau dữ dội.

Cư dân mạng nhìn Tiểu Ca bị đập liên tục, đau lòng không thôi.

“Aiya, Tiểu Ca của tôi, đập một cái chắc đau lắm.” “Còn không phải sao, nhìn thật sự rất đau.” “Tường kim cương sắp bị đập nát rồi.” …...

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca bị đánh trước mắt, lửa giận trong lòng bùng cháy.

Hắn cầm sợi roi trong tay quất vào người cô ta.

Bốp!

Bao Tự bị quất một cú trời giáng, lảo đảo tiến về phía trước vài bước.

Cuối cùng quay người nhìn Diệp Phi.

Trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Hắn thật sự dám???

“Yêu nghiệt, ta lấy mạng ngươi.” Diệp Phi nói xong, chân dùng sức, sợi roi trong tay sắp quất vào người Bao Tự.

Chỗ gáy của Bao Tự lúc này đang bốc lên ngọn lửa, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Cô ta cũng bắt đầu xuống tay hạ sát với Diệp Phi.

Từ trong túi bên hông lấy ra một viên đan dược màu đỏ, cho vào miệng.

Ngọn lửa ở cổ đã biến mất, ngay cả cái lỗ nhỏ đầy hắc khí sau gáy cũng đã được sửa chữa.

Tiểu Ca ôm ngực, trong lòng kinh hãi.

Tại sao máu Kỳ Lân không thể làm cô ta bị thương?

Tình hình này không đúng.

Diệp Phi thấy cô ta ăn đan dược, trong đầu bất giác nghĩ đến cuốn sách mà hệ thống đã cho trước đó.

Chỉ có Hưu Ninh Đan mới có màu sắc này, tác dụng của Hưu Ninh Đan chính là kim cương bất hoại.

Cộng thêm sự gia trì của chấp niệm, nên mới..... thảo nào, thảo nào trước đó cổ lại bốc cháy, đó là vì đã xuất hiện lỗ hổng.

Bây giờ ăn vào, chắc chắn sẽ vá lại lỗ hổng.

Một viên đan dược có thể duy trì rất lâu, nếu thời gian quá dài, chắc chắn sẽ có biến động.

Tình hình này, đối với họ không có lợi.

Hắn sờ vào cây Thịnh Thiên Nỗ trên người.

Hắn muốn dung hợp máu của mình và Tiểu Ca lại với nhau.

Còn chưa kịp hành động, đã thấy Bao Tự lao đến trước mặt hắn.

Gương mặt tuyệt sắc đã bị sự hận thù thay thế.

Hoàn toàn không còn vẻ đẹp diễm lệ tuyệt thế trước đó.

"Ta chịu nhiều khổ sở như vậy đều là vì ngươi, tại sao ngươi không thể nhìn ta một lần, tại sao không thể ở bên ta, tại sao không thể bầu bạn với ta?" Bao Tự như đang lẩm bẩm một mình, móng tay sắc nhọn, sắp đâm vào người Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng bắt đầu lo lắng.

"Con mụ này nổi điên lên, thật đáng sợ, thật sự quá đáng sợ." "Giờ phải làm sao đây?

Đại lão hình như cũng bị khống chế rồi.” “Đây là lần đầu tiên đại lão gặp phải tình huống như vậy, con mụ này thật quá mạnh.” “Đại lão của tôi, sẽ không có chuyện gì chứ?” …...

Lúc này, Hoắc Lão và giáo sư Phương đã xuống máy bay, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này.

Hai vị giáo sư cũng có chút kinh ngạc, người phụ nữ này, bây giờ lại có bản lĩnh lớn như vậy sao?

“Chuyện gì thế này?

Mới ngồi máy bay một lúc, sao lại biến thành thế này, sao Diệp Phi lại bị Bao Tự làm cho ra nông nỗi này?” Hoắc Lão líu lưỡi.

Chắc chắn là mở nhầm cách rồi.

Trong hầm mộ.

Tiểu Ca ôm ngực, thấy Diệp Phi sắp bị đâm xuyên, khí tức Kỳ Lân trên người bắt đầu bùng nổ.

Y nhanh chóng xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Giơ tay nắm lấy Bao Tự, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lật lại.

Đâm về phía tim của Bao Tự.

Bao Tự dường như đã sớm biết y sẽ làm như vậy.

Cô ta giơ tay ngăn cản Tiểu Ca, ngón tay sắc nhọn đột nhiên đổi hướng, đâm về phía vai Tiểu Ca.

Máu tươi đỏ thẫm vừa hay nhỏ lên thân cây Thịnh Thiên Nỗ.

Diệp Phi nhìn vào vai Tiểu Ca, trên mặt bắt đầu xuất hiện những đường vân Thanh Long.

Hắn giơ tay, dùng lòng bàn tay đẩy móng vuốt sắc nhọn trên vai Tiểu Ca ra.

Máu tươi đỏ thẫm theo lòng bàn tay chảy xuống, vừa hay nhỏ vào một rãnh khác trên Thịnh Thiên Nỗ.

Tiếng rồng ngâm vang lên từ người Diệp Phi, cứng rắn đẩy lùi móng tay đang đâm vào vai Tiểu Ca.

Bao Tự kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Tình hình này không đúng, trước đây hắn không phải như vậy.

Không phải như vậy.

"Ngươi không phải Diệp chân nhân?

Ngươi là ai?" Bao Tự có thể rất chắc chắn mà hỏi.

"Tôi chưa bao giờ nói mình là Diệp chân nhân, chưa bao giờ." Gương mặt Diệp Phi lạnh như băng, giọng điệu lạnh lùng.

Hắn sờ vào cây Thịnh Thiên Nỗ trong tay.

Chương 412

Mục tiêu nhắm vào Bao Tự.

Bao Tự nhìn cây Thịnh Thiên Nỗ này, không hề để tâm.

Bộ quần áo màu trắng đã dần bị màu đỏ thay thế.

Lớp trang điểm trên mặt cũng bị sự hận thù lấp đầy, trên mặt xuất hiện đủ loại vết sẹo.

Mỹ nữ tuyệt sắc trước đó đã không còn tồn tại.

Cư dân mạng nhìn người phụ nữ đầy sẹo, đâu còn dáng vẻ của mỹ nữ tuyệt sắc nữa.

"A…… mấy thằng đàn ông trước đó khen con mụ này xinh đẹp đâu rồi?

Ra đây cho tao?

Dáng vẻ này ai cưới?" "Còn không phải sao, mấy thằng chó trước đó còn hùng hồn nói con mụ này bầu bạn cả đời cũng được, ra đây, thế này có bầu bạn không?" "Mấy người nói nhảm gì vậy, bây giờ không phải nên quan tâm đại lão sao?

Đại lão bị thương rồi kìa." "Lầu trên nói đúng, không có gì sai cả." "Đúng đúng, trời ơi, sao đại lão lại bị thương rồi, có đánh lại không đây." …...

Lúc này trong hầm mộ.

Diệp Phi biết người phụ nữ này đang điều động chấp niệm trên người mình, còn có một luồng oán hận mãnh liệt.

Cây Thịnh Thiên Nỗ trong tay nhắm thẳng vào cổ Bao Tự.

"Gầm……" Một tiếng gầm của Kỳ Lân và tiếng rồng ngâm cùng

lúc vang lên.

Ngay khoảnh khắc mũi tên bắn ra, phía sau còn có một hư ảnh Thanh Long.

Một con Kỳ Lân màu đen theo sát phía sau.

Thẳng tắp lao về phía Bao Tự đối diện.

Bao Tự nhìn một con rồng và một con Kỳ Lân đang tiến lại gần mình.

Cơ thể truyền đến cơn đau đớn.

"A…… ta không cam tâm……" Bao Tự đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên, cơ thể bị Kỳ Lân và Thanh Long xé nát.

Toàn bộ không gian chìm vào tĩnh lặng.

Cư dân mạng thấy Bao Tự đã biến mất, đều bị sốc.

Không chắc chắn mà dụi dụi mắt.

"Vãi…… tôi vừa thấy cái gì vậy?" "Đó là rồng, còn có Kỳ Lân." "Con nào con nấy đều đầy phẫn nộ, tình hình gì đây?

Kỳ Lân và Thanh Long nổi giận?" "Thần tích, đây là thần tích, đại lão thật sự là người từ ngàn năm trước." "Vãi, sống không uổng phí, thật sự không uổng phí." "Không được, tôi phải ghi lại." …...

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều bị chấn động.

Tình hình gì đây?

Đây là hiệu ứng đặc biệt sao?

Các diễn đàn lớn, hot search liên tục đăng bài.

Video Tencent: Bản lĩnh của chuyên gia ẩm thực rốt cuộc lớn đến đâu, hư ảnh xuất hiện trước đó rốt cuộc là nguyên lý gì?

Tin tức IC: Mỹ nữ ngàn năm bị tiêu diệt, chết dưới tay Thanh

Long và Kỳ Lân, thân phận của chuyên gia ẩm thực và người đàn ông mặc đồ đen là gì?

Douyue APP: Bản lĩnh của chuyên gia ẩm thực một lần nữa chấn động thế giới, hư ảnh Thanh Long rốt cuộc là gì?

Ngay khi video được tung ra, cư dân mạng bắt đầu đưa ra ý kiến của mình.

"Vừa rồi là phim khoa học viễn tưởng à?

Đây là trực tiếp sao?" "Bây giờ livestream đạo mộ đã đến mức này rồi sao?" "Không phải chứ?

Đại lão rốt cuộc có thân phận gì, con Thanh Long vừa rồi biến ra như thế nào vậy?" "A hú, đại lão uy vũ, vẫn là thần tượng của tôi." "Lợi hại quá, thật sự quá lợi hại." "Người phụ nữ đó cứ thế chết rồi sao?" Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều đang bàn tán về chuyện này.

Hoắc Lão và giáo sư Phương đang ngồi trong xe nhìn buổi livestream trên tay.

Khi hư ảnh Thanh Long và Kỳ Lân xuất hiện, họ không khỏi kinh ngạc.

"Diệp Phi này thật sự đã bị xem thường rồi, không ngờ lại có bản lĩnh như vậy." Hoắc Lão một lúc sau mới hoàn hồn, nhẹ nhàng cười nói.

"Chúng ta bây giờ nên tăng tốc thì hơn, theo tốc độ của họ, chắc là sắp ra ngoài rồi." Giáo sư Phương vui mừng nhất là khi Diệp Phi và mọi người có thể giải quyết mọi chuyện bình an.

Nhưng bây giờ cũng là lúc khó khăn nhất.

Rất có khả năng người của tổ chức liên hợp quốc tế đang đợi họ ở đó.

Khó đảm bảo rằng họ sẽ không làm khó Diệp Phi.

"Tài xế, phiền anh nhanh lên." Hoắc Lão vẻ mặt nghiêm trọng, thúc giục.

Trong hầm mộ.

Diệp Phi nhìn cây Thịnh Thiên Nỗ trong tay.

Tại sao trước đây không nhận ra uy lực của nó lại lớn đến vậy?

Lẽ nào là do tức giận sao?

Ngô Tà trước đó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Đội trưởng Triệu và những người khác mà không quá chú ý đến tình hình phía sau mình.

Khi thấy một trong những người lính đánh thuê mở mắt, cậu ta thấy Diệp Phi đang định dùng súng bắn mình.

"Ngô Tà tiên sinh, tại sao anh lại đánh tôi?" Ngô Tà còn chưa kịp ra tay, đã nghe thấy tiếng nói.

Hành động hạ thủ cứng đờ giữa không trung.

Sắc mặt có chút lúng túng.

"Anh tỉnh rồi à, thật tốt quá." Ngô Tà hạ súng xuống, ánh mắt nhìn đi nơi khác.

Người lính đánh thuê hít một hơi khí lạnh, sờ sờ cổ mình.

"Chuyện gì thế này?

Sao cổ lại đau thế này?

Giống như bị ai đó đánh vậy." Người lính đánh thuê vừa nói vừa sờ sờ cổ, một mảng đã sưng vù.

Ngô Tà càng không dám đáp lời, chỉ nhìn những người lính đánh thuê này từng người một đứng dậy.

Sắc mặt ai cũng như nhau, từng người cau mày sờ sờ sau gáy

mình.

Lúc đó là không muốn họ tỉnh lại, nên mới xuống tay nặng.

Bây giờ chắc là đau lắm.

“Khụ khụ…… Tiểu Ca, Diệp Phi, hai người không sao chứ?” Ngô Tà vội vàng đi đến bên cạnh Tiểu Ca, kiểm tra vết thương của hai người.

Thấy vai Tiểu Ca bị thương, lòng bàn tay Diệp Phi cũng bị thương.

Hai người ngồi dưới đất, đang đợi cơ thể hồi phục.

“Vừa rồi sao vậy?

Mọi người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà chỉ nghe thấy một tiếng rồng ngâm, còn có tiếng gầm giận dữ của Kỳ Lân.

Những thứ khác cũng không thấy.

“Vừa rồi là do tức giận?” Tiểu Ca cũng không ngờ sẽ có hiệu quả như vậy.

“Ừm.” Diệp Phi nhìn vết máu trong lòng bàn tay, đứng dậy đi đến bên quan tài.

Nhìn trong quan tài kim cương chỉ có vài món đồ tùy táng, nhưng trên một chiếc vòng ngọc còn có một miếng vải trắng.

Miếng vải này Diệp Phi đã từng thấy.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bao Tự, Diệp chân nhân mặc chính là bộ đạo bào này.

Xem ra, Bao Tự này thật sự thích Diệp chân nhân đó.

Người phụ nữ mà Chu U Vương cầu cả đời, lại đi thích một đạo sĩ.

Chương 413

Nếu biết, chắc chắn sẽ cảm thấy rất thú vị nhỉ?

"Xem ra, món đồ tùy táng lớn nhất ở đây chính là cung điện kim cương này." Ngô Tà thấy Diệp Phi đang ngẩn người, lên tiếng giải thích.

"Ừm, có lẽ vậy, ở đây còn có gối ngọc, vừa hay cho giáo sư một cơ hội mang về." Diệp Phi hiếm khi chủ động nói đùa.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách sờ sờ cái cổ đau nhức đi tới, mày nhíu chặt.

Sau gáy sưng vù một cục.

"Cuối cùng cũng có chút thu hoạch, không thì chúng ta thật sự không thể mang về báo cáo được rồi." Tiền Tinh Vân không biết vừa xảy ra chuyện gì, nhưng cũng hiểu mọi chuyện đã đâu vào đấy.

Ánh mắt ông nhìn một chiếc gối ngọc, còn có vài cặp vòng tay, và cả trâm ngọc.

Ông hài lòng gật đầu.

"Cuốn sách trắng và bản viết tay này giao cho ông, có thể nghiên cứu chữ viết trên đó." Diệp Phi đưa bản viết tay cho Tiền Tinh Vân.

Cư dân mạng nhìn mặt Tiền Tinh Vân, không khỏi cảm thấy tội nghiệp cho một vị giáo sư.

"Lúc rảnh rỗi vừa rồi, tôi thấy các giáo sư bị đánh thảm thật." "Còn không phải sao, Ngô Tà thấy ai mở mắt là đánh ngất người đó, đặc biệt là giáo sư Tiền, bị đánh năm sáu lần, không đau sao được?" "Nhưng cũng không có cách nào, nếu mở mắt ra, khó tránh khỏi sẽ tấn công đại lão, như vậy họ cũng sẽ gặp nguy hiểm." …...

Tiền Tinh Vân nhìn bản viết tay và đồ ngọc trước mắt, còn có hoàn cảnh xung quanh.

Phần còn lại là vấn đề hậu kỳ.

Ông cũng yên tâm rồi.

Ông hỏi về chuyện đã xảy ra trước đó.

Diệp Phi có chút lúng túng giải thích.

Tiền Tinh Vân nghe mà khóe miệng giật giật, vậy là cổ họ đau, đều là do Ngô Tà đánh?

Tỉnh lại là phải ăn một cú?

Đội trưởng Triệu và những người khác cũng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Nhưng không có cách nào, lúc đó bị mê hoặc mất đi lý trí, e rằng không đánh ngất cũng không được.

Ngô Tà đỡ Tiểu Ca đứng dậy, ở đây cũng không có cơ quan gì.

Mọi người thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi.

Tiểu Ca và Ngô Tà đi ở cuối cùng.

Diệp Phi quay người nhìn lại quan tài pha lê phía sau.

Dường như bóng dáng Bao Tự vẫn còn trong quan tài, vẫn bình tĩnh nằm đó.

Năm xưa Chu U Vương đốt lửa hiệu trêu chư hầu, vì điều gì?

Chỉ vì một nụ cười, một cái nhíu mày của nàng.

Chỉ là trong nụ cười đó có bao nhiêu chân tâm, không ai biết.

Trong lòng, Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi không nỡ sao?” Giọng Thần Mộc Đỉnh đầy ý trêu chọc.

“Viên đan dược đó là ngươi luyện ra, phải không?” Giọng Diệp Phi khẳng định.

“Không sai, lúc đó quả thực đã luyện một ít đan dược, chỉ là dược tính của viên đan dược này rất mạnh, ta tưởng chỉ cho dị thú khác ăn, không ngờ lại cho cô ta.” Thần Mộc Đỉnh nói đến đây, giọng điệu lạnh nhạt đi vài phần.

Diệp Phi nghe vậy, cũng không hỏi thêm nữa.

Mọi người cùng nhau trở lại cửa mộ, thì thấy rất nhiều người đang vây quanh họ.

Nhìn trang phục trên người họ, Diệp Phi nhận ra, đây là quần áo của đội trưởng Nie Fu trước đó.

Chắc là người của tổ chức liên hợp quốc tế.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau, rồi nhìn một ông lão đang đứng ở giữa.

“Giáo sư Sa Mục Da?” Tiền Tinh Vân vẫn khá quen thuộc với Sa Mục Da này.

Tính tình cổ quái, vẻ ngoài ôn hòa, nội tâm âm u, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Tiền Tinh Vân không cần nghĩ cũng biết mục đích của những người này là gì.

Ông lùi lại vài bước, che chắn cho Diệp Phi và Ngô Tà ở phía sau.

Lần này thành tích của Diệp Phi thực sự quá anh hùng rồi.

E rằng cái Thần Mộc Đỉnh này cũng bị nhòm ngó rồi.

Ngô Tà và Diệp Phi nhướng mày.

“Ngô Tà, người đến không có ý tốt.” Diệp Phi nhỏ giọng giải

thích.

“À…… cậu sẽ chiều theo ý họ sao?” Ngô Tà không để tâm.

Cậu hiểu đạo lý mang ngọc trong người là có tội.

“Sẽ không.” Sao có thể, Bao Tự, Hiến Vương và cả Tinh Tuyệt Nữ Vương còn không nhượng bộ một phân, sao có thể mềm lòng với họ.

Không nói đâu xa, chỉ dựa vào tuổi tác thôi, cũng đủ để đè bẹp từng người một trong số họ rồi.

“Thế thì đúng rồi, cho nên không tồn tại cái gọi là giao lưu thiện ý.” Ngô Tà cũng không quan tâm.

“Giáo sư Tiền, lâu rồi không gặp, cuối cùng các vị cũng ra ngoài rồi, nhưng tôi đến đây là để tìm một người bạn trẻ, chúng ta ôn chuyện cũ để sau đi.” Sa Mục Da đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi sắc mặt lạnh nhạt, cũng không kích động, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Diệp Phi tiên sinh, tổ chức liên hợp quốc tế chúng tôi muốn mời cậu đến làm khách, không biết cậu có bằng lòng không?” Sa Mục Da rất tự tin nhìn hắn.

Lời mời của tổ chức liên hợp quốc tế, đó là vinh dự.

Đối với lời mời như vậy, không ai từ chối.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ của Sa Mục Da, khinh thường.

Thậm chí còn cảm thấy rất buồn cười, thật nực cười.

“À…… Sa Mục Da này thật thú vị, hành vi của Nie Fu trước đó đã chứng minh đức hạnh của cái tổ chức liên hợp quốc tế này rồi.” “Bây giờ lấy đâu ra mặt mũi mà tự tin mãn nguyện ở đây.” Ngô Tà thấp giọng lẩm bẩm.

Diệp Phi nghe vậy, liếc nhìn Ngô Tà, không cần nghĩ cũng biết đây là vì thần thú thượng cổ.

Muốn có Thần Mộc Đỉnh trên người hắn.

"Ngươi có ý kiến gì không?" Diệp Phi hỏi ý kiến của Thần Mộc Đỉnh trong lòng.

"Hừ…… một đám người ngu xuẩn, không xứng chạm vào ta, lát nữa ta sẽ dùng khí lò huyễn hóa thành một cái Thần Mộc Đỉnh, nếu ngươi muốn thoát thân, cứ giao cái đó cho chúng là được." Thần Mộc Đỉnh nói xong, Diệp Phi nhìn thấy trong đầu xuất hiện một cái Thần Mộc Đỉnh khác.

Chỉ là trông không uy vũ bằng cái kia.

Diệp Phi hoàn hồn lại, thì thấy những người này đều đang đợi tin tức của mình.

Cư dân mạng nhìn giáo sư Sa Mục Da đang dần dần ép người.

Họ rất khinh bỉ vị giáo sư đức cao vọng trọng này.

"Vãi, giáo sư Nie Fu trước đó trông ngang ngược vô lý, tên này thì tốt đẹp gì?" "Đây là cái gì?

Dùng quyền ép người?

Hay là gì?" "Tự tin lên, đây chính là nhắm vào Thần Mộc Đỉnh của đại lão, thật vô sỉ." "Hừ, đại lão sẽ không dễ dàng đồng ý đâu." …...

Cửa mộ.

Sa Mục Da thấy Diệp Phi không nói gì, trong lòng đã không vui, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

"Diệp Phi tiên sinh, lẽ nào cậu không muốn nể mặt?" Sa Mục Da thấy hắn vẫn không nói gì, dần dần mất kiên nhẫn.

Lẽ nào thân phận này còn chưa đủ sao?

“Đương nhiên là không muốn, giáo sư Sa Mục Da, ông ép người như vậy là không tốt đâu.” Ngay khi Diệp Phi còn chưa kịp trả lời, giáo sư Phương và Hoắc Lão đã từ dưới núi đi lên.

Họ thở hổn hển, mặt đầy mồ hôi, người trông có vẻ nhếch nhác.

Chương 414

Sa Mục Da không ngờ Hoắc Lão sẽ đuổi đến đây, trong đôi mắt đục ngầu lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ trong thoáng chốc đã trở lại bình tĩnh.

“Hoắc Lão, lời này của ông không đúng rồi, tôi chỉ muốn mời Diệp Phi tiên sinh đến tổ chức liên hợp quốc tế ngồi chơi, không có ý gì khác, tiện thể trao đổi kinh nghiệm.” “Kỳ nhân dị sĩ như vậy, thật sự hiếm có, tự nhiên nảy sinh lòng yêu mến tài năng.” Sa Mục Da vẻ mặt ôn hòa không ít, khiến họ không có lý do từ chối.

“Vậy sao?

Yêu mến tài năng?

Những việc đội trưởng Nie Fu đã làm, thật sự không thấy đâu có lòng yêu mến tài năng?” Hoắc Lão đứng tại chỗ, ổn định hơi thở, sắc mặt không được tốt lắm.

“Dùng lời của Đại Việt các ông mà nói, đội trưởng Nie Fu chỉ là một kẻ võ phu, tâm tư cũng không tinh tế bằng họ, hơn nữa anh ta đã chết rồi, hà tất phải so đo với một người chết?” Sa Mục Da liếc nhìn Diệp Phi, trong mắt có thêm vẻ khác lạ.

“Diệp Phi tiên sinh, cậu có bằng lòng không?” Sa Mục Da tiếp tục hỏi.

“Đi thì thôi đi, dù sao tôi còn có việc phải làm.” Diệp Phi lắc đầu từ chối, ngay sau đó một cái Thần Mộc Đỉnh xuất hiện từ trong đầu.

Trên đó xuất hiện một làn sương đen lượn lờ.

Hoắc Lão và giáo sư Phương, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng đám lính đánh thuê đều nhìn chằm chằm vào cái Thần Mộc Đỉnh

này.

Họ có chút kinh ngạc.

Lẽ nào định đưa cho người khác?

“Giáo sư Sa Mục Da, tôi biết ông là vì cái này, ông mang đi đi, cái Thần Mộc Đỉnh này còn có thể kéo dài tuổi thọ, nếu có thể nghiên cứu ra đan dược, cũng coi như là tạo hóa của ông.” Diệp Phi vừa nói vừa đưa Thần Mộc Đỉnh cho giáo sư Sa Mục Da.

Ngô Tà nhìn Sa Mục Da cầm Thần Mộc Đỉnh với vẻ đắc ý và tham lam đó.

Trong lòng đã dâng lên sự không vui.

Tên này thật là…… “Diệp Phi, cậu điên rồi à?

Cái Thần Mộc Đỉnh đó là đồ của Thần Nông thị, sao cậu có thể giao cho tổ chức liên hợp quốc tế?” Ngô Tà vẫn không hiểu.

Tại sao?

“Ngô Tà, người của tổ chức liên hợp quốc tế đã muốn như vậy, thì cứ cho họ thôi, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, thứ này nếu có thể nghiên cứu ra được cũng là phúc khí của Đại Việt.” “Chỉ là lần nghiên cứu này, tôi hy vọng người Đại Việt cũng có thể tham gia.” Diệp Phi đưa ra điều kiện.

Ngay khi Diệp Phi nói có thể nghiên cứu ra đan dược, mắt Sa Mục Da đã sáng lên.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đó là kéo dài tuổi thọ.

Bây giờ ông ta đã lớn tuổi, quả thực có chút sợ hãi cái chết, bây giờ có thứ này…… “Giáo sư, các vị nên nhanh chóng quay về nghiên cứu đi, bây giờ đang là livestream trực tiếp, vạn nhất bị người khác……” Diệp Phi vừa nói vừa giơ cổ tay lên, chỉ chỉ vào camera

trên cổ tay.

Bây giờ đang là livestream trực tiếp, nếu xảy ra chuyện gì…… Sa Mục Da mục đích đã đạt được, tự nhiên hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại.

“Khụ khụ, chuyện này tôi sẽ cùng các nhân viên nghiên cứu khoa học của Đại Việt các vị cùng nghiên cứu.

Vì anh Diệp Phi đã hợp tác như vậy, chúng tôi vô cùng vui mừng, sau này tôi vẫn hy vọng anh có thể cùng tôi trở về tổ chức.” Sa Mục Da nói vài câu khách sáo.

Diệp Phi gật đầu, đưa mắt tiễn họ đi xa.

Cư dân mạng tỏ vẻ không tán thành.

“Sao đại lão lại đưa thứ quan trọng như vậy cho giáo sư đó?

Đó là dùng mạng sống đổi lấy, vừa rồi đã chịu bao nhiêu khổ cực?” “Còn không phải sao, cứ thế cho không người khác à?

Còn cùng Đại Việt nghiên cứu, sao tôi không tin nhỉ?” “Sự tham lam trong mắt sắp lộ ra rồi, thật ghê tởm đến cực điểm.” “Còn không phải sao, đây là vì nghiên cứu hay vì tư lợi, ai mà biết được, ông ta là vì cái gì?” …...

Cửa mộ.

Sa Mục Da dẫn theo lính đánh thuê Red Spider rời đi.

Nhưng ánh mắt của đám lính đánh thuê nhìn đội trưởng Triệu và những người khác không được thân thiện lắm.

Đội trưởng Triệu và những người khác cũng không sợ hãi.

Không phục thì chiến, ai sợ ai.

“Diệp Phi, sao cậu có thể đưa cho họ?” Ngô Tà vẫn cảm thấy không thể tin được.

“Đúng vậy, cái Thần Mộc Đỉnh này dù sao cũng là của Đại Việt chúng ta, cho dù không phải của Đại Việt, cũng là của cậu, cũng không thể như vậy với họ.” Tiền Tinh Vân biết rõ trên con đường này dù họ là nằm không cũng thắng, nhưng Diệp Phi đã vất vả thế nào.

Bây giờ nói cho là cho.

“Họ không nghiên cứu ra được đâu, đừng lo.” Giọng Diệp Phi rất chắc chắn.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca lóe lên một tia hiểu rõ, y nhẹ nhàng kéo áo Ngô Tà.

Bảo cậu đừng nói nhiều.

Hoắc Lão và giáo sư Phương nhìn dáng vẻ thề thốt chắc nịch của Diệp Phi, lời đến miệng cũng không tiện nói thẳng.

Cư dân mạng thấy vẻ mặt của hắn, bắt đầu âm thầm suy đoán.

“Tình hình gì đây?

Sao đại lão lại tự tin như vậy?” “Hình như là vậy không sai, liệu đại lão có chuẩn bị gì không?” “Chắc chắn là vậy.” “Tôi đã nói sao đại lão lại dễ dàng đồng ý.” …...

Diệp Phi và mọi người xuống núi, tìm một khách sạn địa phương, tạm thời nghỉ ngơi một đêm.

Trên bàn ăn.

Hoắc Lão nhìn Diệp Phi trước mắt, bây giờ đã không có người ngoài, ông không hiểu rõ, tại sao lại đưa Thần Mộc Đỉnh cho Sa Mục Da.

Diệp Phi nghe thấy tin này, thản nhiên cười.

“Đó không phải là Thần Mộc Đỉnh, chỉ là do khói từ một cái lò đỉnh hình thành, không quá vài ngày sẽ hóa thành hư không.” Lời này

của Diệp Phi khiến các giáo sư thở phào nhẹ nhõm.

Những thứ này đều là đồ của Đại Việt, không thể rời đi.

"Nhưng cái Thần Mộc Đỉnh này, vẫn không nên dễ dàng tiếp xúc thì hơn, thứ này bị oán khí ăn mòn bao nhiêu năm, nếu rời khỏi tôi, các ông không trấn áp được nó đâu." Diệp Phi không phải nói suông, đây là sự thật có vấn đề.

"À à…… Diệp Phi tiên sinh, điểm này cậu có thể yên tâm, cái Thần Mộc Đỉnh này cả Đại Việt đều biết là do tổ chức liên hợp quốc tế mang đi rồi, sẽ không ai nghĩ nó còn ở đây đâu." Hoắc Lão tự nhiên không hy vọng Thần Mộc Đỉnh xuất hiện, thứ này quả thực rất tà môn.

Nếu đã vậy, thì cứ để giáo sư Sa Mục Da chịu tội thay vậy.

Vài ngày sau, ông ta sẽ gặp phiền phức.

Ngô Tà nghe xong, không khỏi cảm thấy Diệp Phi chơi quá ác.

Có thể tưởng tượng được, vài ngày nữa, vẻ mặt của những người đó khi muốn thấy Thần Mộc Đỉnh sẽ đặc sắc đến mức nào.

Ngay khi Ngô Tà và họ đang tán gẫu, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

Nhìn số điện thoại trên đó, Ngô Tà khẽ nhíu mày.

Đây là điện thoại của môn phái.

"Tôi đi nghe điện thoại." Ngô Tà lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng riêng, Tiểu Ca thấy vậy, cũng đi theo sát phía sau.

Diệp Phi cũng không tiện hỏi, chỉ thỉnh thoảng tán gẫu với Tiền Tinh Vân, Hoắc Lão và vài vị giáo sư.

Khi Ngô Tà quay lại, sắc mặt không được tốt lắm, còn có chút vẻ khó xử nhìn Diệp Phi.

“Sao vậy?

Sắc mặt khó coi thế?” Diệp Phi nhíu mày, khó hiểu nhìn Ngô Tà.

“Vừa rồi Cửu Môn truyền tin cho tôi, phát hiện tung tích của chú Ba, chú Ba rất có khả năng đang ở trong một hầm mộ ở phương Bắc, tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ, cùng tôi đi.” Ngô Tà trong lòng cũng không tự tin.

Diệp Phi nhìn Ngô Tà, đầu tiên là sững sờ, không trả lời.

Hoắc Lão và giáo sư Phương cùng vài vị giáo sư, mắt sáng lên.

Còn có hầm mộ sao?

Thật tốt quá.

Ngô Tà vẫn luôn nhìn Diệp Phi, đáy mắt tràn đầy hy vọng.

“Được, khi nào?” Diệp Phi gật đầu đồng ý, nhưng tốt nhất không nên vội, bây giờ cần chuẩn bị một số thứ rồi mới xuống.

Dù sao bây giờ vẫn rất cần bổ sung vật tư.

“Chiều mai.” Ngô Tà trong lòng vui mừng.

Chương 415

“Ừm.” Diệp Phi gật đầu.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng định đi, nhưng nghĩ đến chuyện hậu kỳ của hầm mộ này vẫn cần họ giúp đỡ.

Nhất thời cũng không thể thoát thân, không khỏi lộ vẻ khó xử.

“Tôi đi cùng các cậu, vừa hay tôi cũng không có việc gì, đi cùng đi.” Giáo sư Phương định gọi thêm vài học sinh có biểu hiện tốt đi cùng.

Như vậy cũng có thể thực hành thực tế.

“Trong hầm mộ có nguy hiểm không xác định, giáo sư gọi người đi phải lựa chọn cẩn thận, còn nữa là phải nghe lời.” Diệp Phi nhớ lại những học sinh trước đây, hậu quả do không nghe lời.

“Được.” Giáo sư Phương lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Đến đây trước khi xuất phát.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Phi dậy sớm ra ngoài mua một ít đồ.

Cuối cùng dẫn theo giáo sư Phương và ba học sinh, cùng lên máy bay.

Lúc này trên mạng Đại Việt đều là tin tức đầu trang về Diệp Phi.

Nhiệt độ còn chưa hạ, lại nghe được một tin tức khác.

Đó là Diệp Phi và mọi người đã tìm thấy hầm mộ, và đang trên đường đến đó.

Cư dân mạng kinh ngạc.

“Đại Việt chúng ta thật sự có nội tình sâu dày, sao hầm mộ lại nhiều thế?” “Còn không phải sao, bây giờ hầm mộ lại nhiều thế rồi à?” “Đây không phải trọng điểm, tôi tưởng phải lâu lắm mới được thấy đại lão nhà mình, bây giờ lại được thấy rồi, thật tốt quá.” “Còn không phải sao, tôi bây giờ rất mong chờ biểu hiện của đại lão.” “Ai mà không thế, thật tốt quá, không biết lần này ai dẫn đội đây.” …...

Toàn bộ Đại Việt đều đang bàn tán xoay quanh Diệp Phi.

Tiện thể mong chờ Diệp Phi sẽ làm ra món gì ngon nữa?

Diệp Phi tiếp tục đeo camera trên cổ tay.

Khi xuống xe, nhìn vào khu rừng trước mắt.

“Khí tức trong rừng này không đúng.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Diệp Phi thấy Chức Viêm Điểu trên vai đang mở to mắt nhìn khu rừng trước mắt.

Cuối cùng có chút bồn chồn bất an, cuối cùng vẫn là Diệp Phi an ủi một chút, lúc này mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước đó.

“Ở đây bị hạ trận pháp.” Diệp Phi đơn giản liếc qua một cái, nhàn nhạt giải thích.

Giáo sư Phương phía sau nhìn khu rừng này cũng không có gì không ổn, nhưng hắn đã nói vậy, thì chỉ có thể cẩn thận hơn.

Lần này người phụ trách bảo vệ họ đã đổi thành đội trưởng Lâm, đội trưởng Triệu và những người đó cần nghỉ ngơi.

Đội trưởng Lâm đối với lời của Diệp Phi trước nay chưa từng nghi ngờ.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Phi.

Trong khoảnh khắc đó, cảm thấy trên người Diệp Phi dường như có thêm một loại khí tức trầm ổn, đâu còn vẻ non nớt ban đầu.

Một cảm giác an toàn không tên bao quanh họ.

"Giây phút này, tôi thấy đại lão thật đẹp trai, đẹp trai ngất ngây." "Haha, tôi cũng vậy, tôi thấy mình hình như càng thích đại lão hơn, tình hình gì đây?" "Không cần nghi ngờ, tôi cũng thích không chịu nổi đây." "Không được rồi, tôi thật sự thấy quá đẹp trai, tôi muốn gả cho anh ấy." …...

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân đang ở trước máy tính xem động tĩnh của Diệp Phi và mọi người.

Giáo sư Quách chỉ có thể khổ sở đi xử lý vấn đề hậu kỳ.

Trước đây cảm thấy xử lý hậu kỳ, nghiên cứu văn vật thú vị hơn, bây giờ cảm thấy cùng Diệp Phi xuống hầm mộ mới là thật sự thú vị.

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nhìn những lời nói ngốc nghếch của cư dân mạng đối với Diệp Phi, không khỏi khóe miệng giật giật.

"Nhân tài như Diệp Phi, thật sự không dễ tìm người xứng đôi." Tiền Tinh Vân cũng như đang cảm thán.

Hoắc Lão trầm mặc một lát, lại nhớ đến suy nghĩ trước đây của mình, thật ngây thơ đến một mức độ nhất định.

"Chủ yếu là không sống lâu bằng Diệp Phi." Tiền Tinh Vân nghe vậy, khóe miệng giật giật, thật sự là vậy.

Quá sống dai.

Ngoài bìa rừng.

"Phá trận hay sao?" Ngô Tà bây giờ cũng không chắc chắn.

"Không phá được, trận pháp này quá lớn, ở đây còn có một chút linh khí, muốn phá vỡ rất khó, cứ vào tìm hầm mộ rồi nói, đừng động đến môi trường ở đây." Diệp Phi lắc đầu phủ nhận suy nghĩ này.

"Cũng được." Ngô Tà không từ chối.

Đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác đi lên phía trước.

Họ cẩn thận nhìn khu rừng trước mắt.

"Đây là thủ bút lớn cỡ nào, có thể bố trí trận pháp trong rừng." Ngô Tà đột nhiên kinh ngạc nhìn khu rừng xung quanh.

"Vào trong rồi sẽ biết." Diệp Phi cũng cảm thấy điều này rất xa xỉ.

Trận pháp này là dùng linh khí tụ tập thành trận pháp.

Nhưng môi trường ở đây không giống nơi có linh khí.

"Giáo sư Phương, địa thế nơi này sớm nhất được phát hiện từ khi nào?

Chuyên gia địa chất nói thế nào?" Diệp Phi nghi ngờ địa thế ở đây có vấn đề, nhưng vấn đề này…… "Địa thế sớm nhất chính là như vậy, chuyên gia địa chất từng đến đây, không phát hiện địa chất ở đây có vấn đề gì, cũng chưa từng xảy ra chuyển đổi vỏ trái đất." Giáo sư Phương khi còn đi học, giáo viên địa lý đã dạy như vậy.

"Thế thì lạ thật, địa thế ở đây không nên có linh khí, nhưng linh khí ở đây từ đâu mà có, còn bị nhốt ở đây." Diệp Phi cảm thấy trong đầu lóe lên một suy nghĩ, chỉ là thoáng qua, không chắc chắn lắm.

"Có lẽ đây không phải là linh khí trời đất, mà là do hậu thiên tạo thành." Ngô Tà nghe Diệp Phi nói vậy, lại nghĩ thông suốt.

Trước đây trong bút ký đã thấy ghi chép về trận pháp này.

Trận pháp này gọi là Diệt Linh Trận, tuy gọi là Diệt Linh Trận, nhưng cũng là một loại trận pháp bảo vệ.

Ở đây có sinh vật linh khí bị nhốt, dùng để chống lại những kẻ xâm nhập vào trận pháp.

Mỗi lần xử lý xong những kẻ xâm nhập vào trận pháp, trước khi

chết sẽ bổ sung linh khí.

Nhưng trước khi trận pháp này hình thành chỉ có hai loại.

Một là linh khí tự nhiên ngưng tụ, còn một loại là một cách làm rất thất đức.

"Có thể hình thành trận pháp bảo vệ, linh khí hậu thiên chính là những sinh linh có linh tính cao, sinh linh này, tốt nhất chính là con người có linh tính nồng đậm lúc ban đầu." Lời của Diệp Phi vừa dứt, giáo sư Phương và đội trưởng Lâm và những người khác không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nói cách khác, linh khí bên trong này, chính là linh khí của con người?

"Linh khí của con người chỉ có một phần nhỏ, nếu trận pháp này cần một vạn linh khí, thì linh khí của con người chỉ có một phần mười." Huống chi không chỉ là một vạn linh khí.

Cư dân mạng nghe thấy con số này, đã bị sốc.

"Tôi vừa nghe thấy cái gì vậy?

Cái này là dùng linh khí làm ra, còn là dùng linh khí của con người?

Thế không phải là giết người sao?" "Vãi, đây là nơi quái quỷ gì vậy, sao lại tàn bạo thế, còn chưa vào hầm mộ mà?

Đã biến thành thế này?" "Chủ nhân của hầm mộ này rốt cuộc là ai?

Sao lại được coi trọng như vậy?" Ngay khi cư dân mạng đang bàn tán, Diệp Phi vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về phía trước.

"Có thứ gì đó đang đến gần." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Đội trưởng Lâm và những người khác cầm vũ khí, nhắm mục tiêu vào hướng đối diện.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

Nhưng không nghe thấy tiếng bước chân.

Cư dân mạng nghe vậy, trong lòng có chút căng thẳng nhìn về phía trước.

Ngô Tà sờ sờ súng, đã chuẩn bị sẵn sàng bắn.

Lúc này, "meo", một tiếng mèo kêu khe khẽ, khiến mọi người trong lòng có chút ngạc nhiên.

Chương 416

Sao ở đây lại có mèo?

Còn là mèo đen?

“Đây là……” Ngô Tà nhìn con mèo này hồi lâu, luôn cảm thấy rất quen thuộc.

Hình như đã thấy ở đâu đó.

“Mộng Huyễn Hắc Báo.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Thứ này là loài quý hiếm, sao lại ở đây?

“Mộng Huyễn Hắc Báo, thứ này sao lại giống mèo thế?

Còn nữa, sao lại ở đây?” Giáo sư Phương luôn cảm thấy có gì đó không đúng, trước mắt chính là một con mèo đen mà.

“Mộng Huyễn Hắc Báo là một loại sinh vật có thể thay đổi hình dạng bất cứ lúc nào, có thể là mèo, cũng có thể là báo, chỉ là bây giờ tâm trạng của nó không tệ, nên mới có hình thái này.” Diệp Phi có thể nhìn ra, trong mắt nó tràn đầy sự phấn khích.

Chủ yếu là nó vẫn luôn nhìn vào Chức Viêm Điểu trên vai hắn.

Ánh mắt Diệp Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Báo đen Huyễn Mộng, nhưng con báo đen...

“Các ngươi không nên đến đây, bây giờ mau ra ngoài.” Con báo đen nhìn Diệp Phi trước mắt, giọng nói sắc nhọn và mạnh mẽ.

“Ồ?

Tại sao?

Nếu tôi không muốn thì sao?” Diệp Phi nhướng mày, vẻ mặt trêu

chọc.

“Lát nữa các ngươi cũng sẽ trở thành một phần của nơi này, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, ta rất có hứng thú với con chim trên vai ngươi, ngươi chỉ cần để nó lại, ta sẽ cho các ngươi rời đi.” “Sẽ không làm khó các ngươi.” Mộng Huyễn Hắc Báo đột nhiên lên tiếng, mục tiêu chính là Chức Viêm Điểu trên vai hắn.

“Chức Viêm Điểu là thú cưng của tôi, không phải của ngươi, hơn nữa ngươi cũng không cản được tôi.” Diệp Phi đưa tay sờ sờ Chức Viêm Điểu trên vai mình.

“Vậy thì chúc ngươi may mắn.” Mắt con báo đen nheo lại, cuối cùng leo lên cây, chờ xem họ gặp xui xẻo.

Ngô Tà và Tiểu Ca cùng giáo sư Phương và những người khác có chút mơ hồ.

Học sinh Tiểu Sở bên cạnh giáo sư Phương, nhỏ giọng hỏi.

“Giáo sư, đây là tình hình gì?

Tại sao con báo đen này lại ở trên đó, còn nữa, ánh mắt nhìn chúng ta sao lại không đúng lắm.” Tiểu Sở thật sự tò mò không chịu được.

“Suỵt, đừng nói chuyện.” Giáo sư Phương ra hiệu cho cậu ta đừng nói, chờ xem sự việc phát triển tiếp theo.

“Sao vậy?

Không đàm phán được à?” Ngô Tà nhìn cảnh này, trong lòng không hiểu.

“Không phải, là đang chờ xem kịch, lát nữa có thể sẽ có chuyện xảy ra.” Diệp Phi lấy ra sợi roi từ trên người, đột nhiên vung roi trong tay.

Quét về phía cây đại thụ đối diện.

Cây đại thụ đột nhiên phun ra chất nhầy màu trắng.

Cây đại thụ bị thương đột nhiên lùi lại, trốn ra sau.

Những cây đại thụ xung quanh dường như cảm ứng được, bảo vệ cây đại thụ này.

"Cái này……" Ngô Tà có chút ngạc nhiên, tại sao trước đó không phát hiện ra?

Sao lại không có cảm giác gì?

"Mộng Huyễn Hắc Báo và Di Hành Thụ này tương trợ lẫn nhau, có cái này thì nhất định sẽ xuất hiện cái kia, cho nên con báo đen này đang chờ, chờ xem chúng ta bị Di Hành Thụ này xử lý như thế nào." Diệp Phi khinh thường nói.

Cư dân mạng nghe xong, trong lòng kinh hãi.

"Không thể không nói thứ này thật lợi hại, có thể hiểu rõ như vậy, kiến thức này thật lợi hại." "Còn không phải sao, tôi thấy đại lão mới là trùm cuối." "Các người nói Di Hành Thụ này phải làm sao?

Sẽ ra tay như thế nào?" "Không phải là sẽ mang họ đi, sau đó đưa đến đâu đó chứ?" …...

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi bắt đầu lo lắng, không phải vì Diệp Phi không được.

Mà là lo lắng trận pháp này có ảnh hưởng gì.

"Con báo đen này thật thích xem náo nhiệt." Hoắc Lão liếc nhìn con báo đen trước mắt, một con súc sinh mà lại có ánh mắt như vậy.

Có thể biểu đạt rõ ràng như vậy.

"Chắc là có cách giải quyết, ông xem dáng vẻ của Diệp Phi, không giống như không có cách." Tiền Tinh Vân cùng Diệp Phi xuống hầm mộ vài lần, đối với bản lĩnh của hắn vẫn rất rõ ràng.

Sẽ không có chuyện gì đâu.

Trong rừng.

Diệp Phi nhìn những cây cối trước mắt vây thành một vòng, cành cây bắt đầu dài ra.

Bò về phía mục tiêu là Diệp Phi và những người khác.

Đội trưởng Lâm đã bảo vệ những người của đội khảo cổ ở phía sau.

Bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng bắn.

"Bắn." Đội trưởng Lâm ra lệnh.

Chỉ nghe thấy tiếng súng vang trời.

Vang vọng khắp bầu trời khu rừng.

Nhưng những cây cối này chỉ bị áp chế, không có hành động gì khác.

"Diệp Phi, làm sao giải quyết vấn đề này?" Ngô Tà khó hiểu nhìn hắn.

"Tương trợ lẫn nhau, tất nhiên huyết mạch tương liên." Diệp Phi cầm lấy sợi roi trong tay, dùng roi kéo con báo đen trên cây xuống.

Con báo đen không ngờ sợi roi này lại đột nhiên xuất hiện.

Nó lóe người, định né sợi roi, vừa hành động, trước mắt lại xuất hiện một bóng đen.

Nhanh chóng khống chế nó, tạm thời không thể hành động.

Con báo đen cảm thấy hô hấp đột nhiên ngưng trệ, thở không thông.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ đen vẻ mặt âm trầm đang bóp cổ nó.

Ngay sau đó bị y đưa đến trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi cười, ôm nó vào lòng.

“Các ngươi lại gần nữa, tôi sẽ không khách khí đâu.” Diệp Phi nói với những cây đại thụ đó.

Những cành cây đó nghe vậy, ngừng hành động, còn giữ một khoảng cách với họ.

Con báo đen thấy vậy, không hề hoảng sợ, mà bình tĩnh nhìn họ.

“Tại sao ngươi biết cách khống chế chúng?” Con báo đen thấy tình hình, không hề tỏ ra hoảng sợ.

“Ngươi là hoàng tử báo đen nhỏ, những thứ này tương trợ lẫn nhau với các ngươi.

Nếu đã là vật có linh tính, thì nên biết cách để sống sót.” Diệp Phi nói những lời mà giáo sư Phương và những người khác nghe không hiểu.

Cuối cùng đi về phía trước.

Ngô Tà và những người lính đánh thuê, đội khảo cổ và những người khác phía sau theo sát.

Sợ mình đi chậm sẽ bị cành cây mang đi mất.

“Bên trong sẽ rất nguy hiểm, ngươi tốt nhất là thả ta ra, không thì các ngươi không về được đâu.” Mộng Huyễn Hắc Báo tốt bụng giải thích.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ quay về.” Diệp Phi không nghĩ ngợi mà từ chối.

Con báo đen ngậm miệng lại, đáy mắt lóe lên một tia chột dạ, chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

“Ngươi trốn ra ngoài đúng không?” Diệp Phi nói trúng tim đen, vẻ mặt con báo đen có chút kinh ngạc.

“Vậy thì sao?” Con báo đen tiếp tục hỏi.

“Ngươi có muốn xem thế giới bên ngoài hoặc bên trong không?

Chương 417

Chỉ cần ngươi có thể đưa ta đi tìm hầm mộ, ta sẽ cho ngươi thấy một thế giới khác là như thế nào." Diệp Phi không muốn tạo thêm sát nghiệt, mặc dù thịt báo đen không tệ, nhưng không thể dễ dàng giết nó.

"Ta dựa vào đâu mà tin ngươi?

Phụ vương ta tính tình mạnh mẽ, các ngươi sẽ không bình an đến hầm mộ đâu." Con báo đen còn tưởng mình nghe nhầm, trong lòng quả thực có một suy nghĩ dâng lên.

Hầm mộ luôn là thứ được bảo vệ, còn bên trong là gì, không ai biết.

Bây giờ rất muốn biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Chỉ là…… con người này quá thông minh, lại quá giảo hoạt, không thể tin được.

"Ngươi không tin sao?

Không thì tính mạng của phụ vương ngươi đáng lo ngại đấy." Diệp Phi từ dụ dỗ chuyển sang uy hiếp.

"Ta dựa vào đâu mà tin ngươi." Con báo đen chế nhạo, giọng điệu khinh thường.

"Phụ vương ngươi đã đến rồi." Diệp Phi dừng bước, thì thấy đối diện xuất hiện một đám báo đen dày đặc.

Trong đó một con báo đen ở giữa đang hung thần ác sát nhìn con báo đen nhỏ trong tay Diệp Phi.

"Chuyện gì thế này?

Những con báo đen này đã đợi chúng ta ở đây từ lâu rồi sao?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

Ba học sinh đi cùng giáo sư Phương phía sau, trong đó Tiểu Sở trước đây đã xem trên video.

Bây giờ tự mình trải nghiệm, thật sự đáng sợ như vậy.

"Giáo sư, chúng ta có sao không ạ?

Những con báo đen này sẽ ăn thịt chúng ta chứ?" Tiểu Sở sợ hãi nhìn giáo sư Phương, còn nắm chặt tay ông.

"Không đâu, có Diệp Phi ở đây, còn có lính đánh thuê, các em đừng lo." Giáo sư Phương vội vàng an ủi.

"Những con báo đen này không tìm chúng ta, mà là tìm tên này." Diệp Phi nhấc con báo đen nhỏ trong tay lên, trả lời câu hỏi của Ngô Tà.

"Trùng hợp vậy sao?" Ngô Tà thật sự cảm thấy vận khí xui xẻo đến nhà rồi.

"Giết, hay không giết?" Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, không chắc chắn nhìn Ngô Tà và Diệp Phi.

"Tạm thời không cần, có lẽ chúng ta có thể không tốn một binh một tốt mà xử lý chuyện này." Diệp Phi lắc đầu từ chối, có thể không động thủ thì không động thủ.

"Được không?

Những sinh vật này tuy là sinh vật có linh tính, nhưng……" Ngô Tà vẫn cảm thấy không khả thi lắm.

"Không có gì là không thể." Diệp Phi nhìn con báo đen đối diện, chủ động lên tiếng.

"Chúng tôi muốn đi qua, xin hãy nhường đường." Con báo đen

nghe Diệp Phi đối thoại, vẻ mặt không vui, đôi mắt lạnh lùng như dao găm.

Lạnh lùng bắn vào người Diệp Phi.

“Trả con ta lại cho ta, không thì đừng trách ta không khách khí.” Con báo đen há to miệng gầm lên.

“Nhường đường.” Diệp Phi cầm dao găm trong tay, kề vào cổ con báo đen, uy hiếp vua báo đen.

Vua báo đen nhìn Diệp Phi đối diện, trong lòng không vui, chìm vào suy tư.

“Ta dựa vào đâu mà tin ngươi?” Con báo đen quay đầu ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

Diệp Phi cũng không phải kẻ ngốc, “Ngô Tà, Tiểu Ca, lát nữa……” Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò một tiếng.

Tiếp tục cùng vua báo đen tranh chấp.

Tiểu Ca nhạy bén cảm nhận được trên cây có chút nguy hiểm.

Vội vàng cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, một nhát dao xử lý con báo đen.

Con báo đen trên đất đầu thân lìa nhau.

Vua báo đen thấy tộc nhân của mình chết, há to miệng gầm lên.

“Tôi không muốn làm hại các người, chúng tôi chỉ muốn đi qua, chỉ vậy thôi.” Diệp Phi chưa nói xong, đã thấy vua báo đen đột nhiên gầm lên, ra lệnh cho những con báo đen phía sau ồ ạt xông lên.

Đội trưởng Lâm và mọi người vội vàng bảo vệ những học sinh và thành viên đội khảo cổ ở phía sau.

Sau đó bắt đầu bắn.

Một trận tiếng súng vang lên.

Những con báo đen này bị bắn ngã xuống đất.

Vua báo đen thấy thuộc hạ của mình bị giết, lửa giận bùng cháy, ngửa mặt lên trời gầm lên.

Một số Mộng Huyễn Hắc Báo xung quanh dường như biến lớn hơn, vội vàng lao về phía Diệp Phi đối diện.

Diệp Phi cầm lấy sợi roi, dùng sức vung một cái, đánh bay con báo đen đang xông tới.

Cư dân mạng xem mà kinh tâm động phách.

"Những con báo đen này sao đột nhiên ồ ạt xông lên, còn tấn công lén nữa?" "Đại lão đàm phán không thành sao?

Sao lại nổi giận vậy?" "Không phải chứ, đại lão nhất định sẽ có cách." "Đúng vậy, đại lão nhất định sẽ có cách." …...

Diệp Phi thấy vua báo đen đã định động thủ, mắt nheo lại.

Những thứ này đều do linh khí ngưng tụ lại, chắc là có nhược điểm.

"Cậu có cách gì?" Ngô Tà thấy hắn đang trầm ngâm, trong lòng hiểu rõ.

"Điểm yếu của Báo Vương chính là ở trên đuôi, chỉ cần chặt đứt đuôi, linh khí cũng sẽ biến mất, cứ từ đây mà ra tay." Diệp Phi cố ý nói câu này cho hoàng tử báo đen nghe.

"Ngươi dừng tay, không được làm hại phụ vương ta, ta đồng ý đưa các ngươi đi, không được làm hại ông ấy." Hoàng tử báo đen nghe nói muốn ra tay với cha mình, vội vàng từ chối.

Theo bản năng đã đồng ý tất cả.

“Sớm như vậy không phải tốt rồi sao?

Phụ vương ngươi đối với ngươi cũng không tốt lắm đâu.” Diệp Phi đối với cách sinh tồn của báo đen không hiểu rõ lắm, nhưng cũng có thể hiểu đại khái một chút.

Mộng Huyễn Hắc Báo đối với con cái rất coi trọng, mà vua báo đen thì có vô số con.

Có thể trực tiếp làm ngơ con của mình, chắc hẳn đứa con này cũng là đứa không được sủng ái.

“Đi từ bên phải là được rồi, lát nữa những Di Hành Thụ này sẽ đến.” Hoàng tử báo đen đột nhiên lên tiếng.

Diệp Phi lấy ra rìu lửa.

Châm lên Tam Muội Chân Hỏa.

“Đừng làm hại phụ vương của ta.” Hoàng tử Báo Đen nhìn ngọn lửa trước mắt, bản năng cảm thấy hoảng sợ bất an.

Nó vô thức lên tiếng.

Diệp Phi miệng lẩm nhẩm thần chú, chỉ thấy ngọn lửa đã bao vây Hắc Báo Vương.

Ngọn lửa không có xu thế lan rộng.

Hắn lập tức dẫn Ngô Tà và Tiểu Ca lao về phía bên phải.

“Theo tôi.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, lao về phía bên phải.

Ngô Tà và Tiểu Ca, đội trưởng Lâm và giáo sư Phương ở phía sau vội vàng bám theo.

“Phụ vương của ngươi đối xử với ngươi không ra sao, mà ngươi lại có lòng hiếu thảo đấy.” Diệp Phi nhìn con báo đen nhỏ trước mắt, không nhịn được trêu chọc.

Nhưng ánh mắt con báo đen có vài phần lạc lõng, không nói gì.

Cây di hành đang lao về phía sau.

Khung cảnh xung quanh đã có sự thay đổi.

Cả đoàn người men theo Diệp Phi điên cuồng chạy, bám sát phía sau.

Chạy suốt nửa tiếng đồng hồ, ai nấy đều đã mệt đến thở hổn hển.

Tiểu Sở bên cạnh giáo sư Phương đã cảm thấy chân mềm nhũn, toàn thân không còn chút sức lực.

Chương 418

“Chúng ta còn phải chạy bao lâu nữa?” Sau khi lên đại học, cô cũng không rèn luyện gì nhiều, bây giờ đột nhiên chạy nửa tiếng, có chút không chịu nổi.

“Không cần chạy nữa, đến rồi.” Diệp Phi đột nhiên dừng lại, khóe miệng nhếch lên, tay xách con báo đen.

Mọi người ngẩn ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn khu rừng bằng phẳng như sân trước mắt, cũng không thấy có hang động nào cả.

Lối vào ở đâu chứ?

“Cậu có nhìn nhầm không?” Giáo sư Phương thở hổn hển nhìn hắn, ở đây chẳng có gì cả.

“Ở đây không có gì hết, lối vào ở đâu?” Tiểu Sở hai tay chống hông nhìn hắn.

Mệt không chịu nổi, lưng ướt đẫm mồ hôi.

Diệp Phi cũng không nói gì, đi đến một vị trí bên cạnh.

Hắn gọi Tiểu Ca qua.

“Nơi này là một trận pháp, cần phải khởi động trận nhãn.” Diệp Phi đưa con báo đen trong tay cho y, Tiểu Ca nhìn con báo đen trong tay hắn.

Y rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một đường trên cổ tay con báo đen.

Một giọt máu đen từ cổ tay rơi xuống.

Khoảnh khắc giọt máu rơi xuống đất, một cánh cổng mộ đột nhiên

xuất hiện trước mắt.

Cánh cổng mộ này là một cánh cửa đá phủ đầy rêu xanh.

Bên trong còn mơ hồ có một luồng yêu khí.

"Chủ nhân ngôi mộ này rất tà môn." Ngô Tà mơ hồ cảm nhận được một luồng tà khí, loại tà khí này thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy loại tà khí này.

"Hả?

Nhìn từ đâu ra vậy?" Một sinh viên khác sau lưng giáo sư Phương nghe vậy liền ngơ ngác nhìn cậu.

Chẳng phải chỉ là đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá thôi sao?

Sao lại nhìn ra có tà khí?

Thần kỳ đến vậy à?

"Có phải tà khí hay không không quan trọng, còn về chủ nhân ngôi mộ là ai, lát nữa sẽ biết thôi." Diệp Phi đưa tay sờ sờ con báo đen bên cạnh.

Tựa như đang khen nó ngoan ngoãn.

"Ngươi đã nói, cho ta đi cùng ngươi, bây giờ lời nói còn tính không?" Báo đen bây giờ đã không thể quay về được nữa, chi bằng đi cùng một chuyến.

Nếu phụ vương biết nó phản bội tộc nhân, để lộ lăng mộ ra ngoài, quay về cũng sẽ không tha cho nó.

Chi bằng ra ngoài đi một vòng xem sao.

"Cứ bám trên vai tôi, đừng có chạy lung tung." Diệp Phi đặt nó lên vai mình, đi về phía cửa đá trước mắt.

Còn tốt bụng nhắc nhở.

Báo đen nghe vậy, ngoan ngoãn nghe lời, thu nhỏ thân hình lại một chút.

Diệp Phi nhìn cửa đá trước mắt, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Cư dân mạng thấy sắc mặt Diệp Phi nghiêm trọng, trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

"Tình hình này không ổn lắm thì phải?" "Còn không phải sao, trước đó Ngô Tà nói trong mộ này có tà khí, liệu có nguy hiểm tiềm tàng nào không?" "Thôi đi ông ơi, đi mấy cái lăng mộ này, có cái nào không nguy hiểm đâu?

Cái nào mà chẳng nguy hiểm?" "Cũng đúng, nhưng mà đầy tà khí thì đúng là lần đầu gặp." "Đúng thế, tôi cũng lần đầu thấy đại lão có sắc mặt như vậy." ...

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân cũng là lần đầu thấy Diệp Phi như vậy.

"Hình như có vấn đề khó giải quyết." Tiền Tinh Vân trầm ngâm một lát.

"Tôi nghĩ đến một vấn đề, trước đó Ngô Tà nói chú Ba của cậu ấy đã từng đi vào, nhưng ở đây dường như không có dấu vết gì, chuyện này là sao?" Cụ Hoắc trong lòng có một mối nghi ngờ, tại sao lại không có một chút dấu vết nào?

Lẽ nào dấu vết đã bị xóa đi?

Trong rừng cây.

Diệp Phi nhìn cánh cửa đá trước mắt, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Ngô Tà, cậu nói chú Ba của cậu từng xuất hiện ở đây, nhưng

cánh cổng mộ này không giống như đã bị mở ra." Diệp Phi nghiêng đầu nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà cũng cảm thấy có gì đó không đúng, chú Ba dù có bôn ba nam bắc, xuống không ít lăng mộ, nhưng cánh cửa này lẽ ra ông ấy không thể tìm thấy mới phải.

Hay là ở đây còn có lối vào khác.

"Ở đây không giống có lối vào khác, chắc là đi vào từ nơi khác." Diệp Phi nói xong, đặt lòng bàn tay lên cửa đá, cảm nhận được một phong ấn ở đây.

Nơi này vừa có tà khí, lại có phong ấn, bên trong chắc chắn có nguyên nhân khác.

"Nơi này không chỉ có một lối vào, còn có lối vào khác, ta từng thấy ở nơi khác, nhưng phụ vương không cho phép ta đến." Báo đen bám trên vai Diệp Phi, nhỏ giọng giải thích.

"Ồ?

Cũng có phong ấn tồn tại?" Diệp Phi nhướng mày, khẽ cười.

"Có, chỉ là không vững chắc bằng ở đây, người các ngươi tìm chắc là đã đi vào từ nơi khác, nhưng nếu các ngươi không muốn vào từ đây thì rất khó tìm được lối vào khác." Giọng nói non nớt của báo đen truyền đến.

"Tại sao?

Không phải có lối vào khác sao?

Phong ấn ở đó còn không bằng ở đây." Diệp Phi nhất thời nổi hứng trêu đùa.

"Các lối vào của lăng mộ sẽ không mở cùng lúc, nên các ngươi chỉ có thể vào từ đây." Báo đen khinh thường nhìn Diệp Phi.

Mặc dù hắn có võ lực cao cường, nhưng lăng mộ này hắn không thể giải quyết được.

Diệp Phi nghe ra sự chế nhạo của nó, nhưng không để tâm.

Nhưng Chức Viêm Điểu lại không chịu, nó vươn cổ dùng cái mỏ sắc nhọn mổ con báo đen.

Đôi mắt nhỏ tựa như bất mãn, không nên nói chuyện với hắn như vậy.

Báo đen cạn lời đến cực điểm, nhưng cũng không thể nói gì.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi chần chừ không động, còn tỏ ra cưng chiều Chức Viêm Điểu, trong lòng đều thấy ghen tị.

"Tình hình gì đây?

Tự nhiên tôi ghen tị với con Chức Viêm Điểu trên vai đại lão quá, nó còn chưa cưng chiều tôi như vậy." "Vãi, ông nói tiếng người đấy à?

Tôi còn chưa được chú ý như vậy, tôi cũng ghen tị rồi." "Ai mà không thế, tôi cũng muốn trở thành con chim đó, thật đáng ghen tị." "Mấy chị gái trên lầu tỉnh táo lại đi được không?

Giờ là lúc để ghen tị à?

Giờ là lúc hóng xem đại lão có mở được cửa không kia kìa?" "Đúng vậy, một đám mê trai, thật không biết não các người mọc kiểu gì." "Đại lão muốn làm gì, cần các người lo lắng sao?

Tôi tin đại lão sẽ không sao đâu, nhất định sẽ vào được thành công, các người cứ chờ xem." ...

Cửa lăng mộ.

"Diệp Phi, bây giờ chúng ta làm gì đây?

Tà khí này quả thực rất mạnh, hay là chúng ta nghĩ cách khác đi?" Ngô Tà có chút lo lắng cho chú Ba của mình, lăng mộ này tà môn như vậy, tại sao còn phải vào.

"Cậu yên tâm đi, chú Ba của cậu không vào từ đây." Diệp Phi thấy cậu lo lắng, lạnh nhạt giải thích, sau đó đi đến mép cửa đá.

Chỉ thấy ở chỗ lõm trước mắt, vừa vặn chứa được một bàn tay.

Ngô Tà thấy vậy, lại đi sang phía bên kia, cũng xuất hiện một chỗ lõm giống hệt bàn tay.

"Cái này cần tôi và Tiểu Ca cùng làm, thứ này cần huyết mạch khác nhau." Diệp Phi nói xong liền cầm dao lên, rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

Máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Tiểu Ca nghe vậy cũng không khách khí, lòng bàn tay trong chốc lát đã chảy máu, hai người gần như cùng lúc đặt tay lên chỗ lõm.

Chương 419

Ầm!

Cửa đá đột nhiên vang lên một tiếng, rêu xanh trên cửa đá như thể được ánh nắng thanh tẩy.

Đang dần dần biến mất.

Phía trên còn tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Giáo sư Phương và các sinh viên phía sau, cùng với đội trưởng Lâm và những người khác, nhìn thấy cảnh này vô cùng kích động.

Chuyện thần kỳ như vậy, chỉ có thể thấy ở chỗ bọn họ.

Tiểu Sở và Văn Phong, cùng với Tiểu Hà bên cạnh nhìn thấy cảnh này, kích động không thôi.

Trước đây chỉ thấy qua livestream, bây giờ cuối cùng cũng được thấy cảnh thật, thật không dễ dàng chút nào.

Thật quá kích thích.

Nhìn rêu xanh trên cửa đá đã dần dần biến mất, còn hở ra một khe hẹp.

Một luồng khói xanh lục từ bên trong bay ra, còn có mùi hăng nồng gay mũi.

Ngô Tà ngửi thấy, ho nhẹ vài tiếng.

Bên trong này hình như có mùi hóa chất, còn có một luồng tà khí.

Lẽ nào chú Ba đã vào lăng mộ này rồi sao?

Diệp Phi lại đứng ở vị trí cửa, nhấc chân đá nhẹ một cái.

Cửa đá bị đá tung ra, trước mắt chỉ là một mảng bóng tối.

Cư dân mạng nhìn lăng mộ đầy tà khí này, cánh cổng đen ngòm.

Càng giống như cái miệng của yêu quái chực chờ ăn thịt người.

“Sao cái cửa mộ này trông đáng sợ thế?

Không giống những cái trước đây.” “Còn không phải sao, những cái trước đây đều là cửa mộ rất hùng vĩ, nhưng cái ở đây thì hiếm thấy thật.” “Bên trong không có yêu quái gì chứ?” “Không phải là không có, mà là rất có thể sẽ có.” ...

Tiền Tinh Vân và cụ Hoắc vẫn đang nhìn chằm chằm vào hoa văn mang tính biểu tượng trên cửa mộ.

Cứ cảm thấy như đã thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Nơi này đúng là tà môn.” Tiền Tinh Vân chỉ nhìn lướt qua cửa mộ đã cảm thấy lông tóc dựng đứng.

“Tin rằng Diệp Phi sẽ xử lý được, những thứ này không thể dùng khoa học giải thích, chỉ có thể dựa vào Diệp Phi thôi.” Cụ Hoắc trong tiềm thức cảm thấy, chỉ có Diệp Phi mới có thể giải quyết được, bây giờ toàn bộ đội khảo cổ Đại Việt.

Đều không bằng một mình Diệp Phi.

Cửa mộ.

“Chú Ba đã vào rồi, chúng ta cũng phải nhanh lên.” Ngô Tà lo lắng định xông vào, nhưng bị Tiểu Ca kéo lại.

Nếu cứ tùy tiện xông vào, không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

“Tôi đi trước, cậu đừng vội.” Diệp Phi hiểu tâm tư của cậu, nhưng càng như vậy thì càng nguy hiểm.

Phải bình tĩnh.

Diệp Phi nói xong, liền đi lên phía trước nhất.

Đội ngũ lớn theo sau, đội trưởng Lâm và những người khác đã lấy đèn chiếu sáng ra.

Soi sáng lăng mộ đen tối.

Ngay khoảnh khắc Diệp Phi vừa bước vào, trên đỉnh đầu vang lên một loạt tiếng động lạ.

Bước chân cũng lập tức dừng lại, nhưng hắn không ngẩng đầu.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng nghe thấy tiếng động, sắc mặt âm trầm.

Tiểu Ca tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước.

Phía sau giáo sư Phương và các sinh viên khác, cùng với đội trưởng Lâm và mọi người nghe thấy tiếng động.

Sắc mặt tái nhợt.

Những âm thanh này truyền từ trên đầu xuống, lẽ nào trên đầu có vấn đề gì?

Chỉ là không ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

"Các người lui ra ngoài, cẩn thận một chút." Diệp Phi quay lại, nhìn giáo sư Phương và những người lính đánh thuê.

"Được." Đội trưởng Lâm biết bọn họ ở đây cũng không giúp được gì, chi bằng ra ngoài thì hơn.

Không cần thiết phải tăng thêm thương vong.

Ngay sau đó anh ta giơ tay lên, ra hiệu cho những người phía sau cùng rời đi.

Những người lính đánh thuê phía sau lúc này đang từ từ lùi lại.

Nhưng khi đến lượt giáo sư Phương và các sinh viên, cửa đá đột nhiên đóng sầm lại.

Một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau.

Những người lính đánh thuê bên ngoài thấy cửa đá bị đóng lại, đang cố gắng đập cửa.

Cố gắng thử mở cánh cửa đá này, nhưng dù làm thế nào cũng không mở được.

Lúc này trong cửa mộ.

Tiếng động lạ trên đầu ngày càng lớn, giáo sư Phương và các sinh viên phía sau vô cùng căng thẳng.

Sắc mặt đã chuyển thành tái nhợt.

Nhưng không ai dám nhìn lên trên.

Cư dân mạng nghe thấy tiếng động, cũng không ai dám nhìn lên.

"Mẹ ơi, tôi không dám nhìn, ai nhìn hộ cái?" "Tôi cũng không dám, âm thanh này thật ma mị." "Tôi cũng không dám nhìn, chỉ nghe tiếng này thôi mà tôi đã nổi da gà, thật đáng sợ." "Chúng ta nghe thôi đã vậy, không biết đại lão và họ sẽ thế nào?" "Bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in lăng mộ Nam Hải Vương, chỉ sợ lại xuất hiện những khuôn mặt người chết, thật đáng sợ quá, tôi sợ lắm." "Ai mà không thế, tôi cũng vậy." ...

Trong lăng mộ.

Ngô Tà từ từ ngẩng đầu, nhờ ánh đèn bên cạnh, nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy một đám cánh dơi chi chít, nhưng giữa những đôi cánh lại là một đôi mắt đầy tơ máu.

Rất giống mắt người, nhưng miệng lại là miệng của báo săn.

"Khỉ thật." Ngô Tà bản năng lùi lại một bước, không nhịn được chửi thề.

Đây là tứ bất tượng à?

Sinh vật này là tổ hợp của cái gì vậy?

Sao lại có hình dạng kỳ quặc thế này.

Phía sau giáo sư Phương và ba sinh viên cũng ngẩng đầu lên nhìn, cũng thấy cảnh tượng trước mắt.

Ba sinh viên không khỏi hít một hơi khí lạnh, đây là thật sự thấy dị thú rồi sao?

Cảm giác da đầu tê dại là sao vậy?

Ba sinh viên bám chặt vào cửa đá phía sau.

Cư dân mạng nhìn thấy những đôi mắt này, như thể chúng muốn ăn tươi nuốt sống họ vậy.

Tim như lỡ một nhịp.

"Mẹ ơi, đáng sợ quá, đây là cái gì vậy?

Tứ bất tượng?

Hay là dơi?" "Đây là báo săn à?

Sao miệng lại là của họ mèo?" "Câu hỏi này hay đấy, không biết, dù sao chắc chỉ có đại lão mới biết." "Còn đại lão nữa, số lượng nhiều thế này, bây giờ chỉ có bảy người họ ở đây, đại lão có bảo vệ được giáo sư và các sinh viên không?" ...

Trong lăng mộ.

Chương 420

Báo đen nhìn, đây là lần đầu tiên nó thấy loại sinh vật này.

“Trong lăng mộ còn có loại sinh vật này tồn tại, còn cần chúng ta canh giữ lăng mộ làm gì?

Chẳng lẽ thứ này không đủ bản lĩnh sao?” Hoàng tử Báo Đen nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Đây là Biên Bức Nhãn, quan trọng nhất là đôi mắt của chúng, những đôi mắt này sẽ phát ra ánh sáng, chúng ta sẽ bị những ánh sáng đó biến thành tượng đá.” Ngô Tà bình thản lên tiếng giải thích.

“Cũng không phải là không có cách.” Diệp Phi nhếch mép, ánh mắt dừng lại trên chiếc đèn chiếu sáng bên cạnh.

“Gàoooo...” Phía trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ.

Chúng đang bay về phía Diệp Phi và những người khác.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, một nhát quét ngang đã chém chết những con dơi lao tới.

Diệp Phi lấy roi ra, Ngô Tà cầm súng lục, ba người cùng nhau chống lại những con dơi trên đầu.

Ba người bảo vệ bốn người phía sau, những con dơi này muốn lại gần cũng không thể.

Số lượng ngày càng nhiều, há to miệng định cắn Diệp Phi.

Phía sau Tiểu Sở thấy con dơi này sắp lại gần, bản năng lấy ba lô từ trên vai xuống.

Ánh mắt trầm xuống, ném ba lô ra, trúng ngay hồng tâm.

Đánh bay con dơi đang lại gần Diệp Phi.

Diệp Phi chưa kịp quay đầu lại, đã thấy con dơi lại xuất hiện.

“Ra tay.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Chức Viêm Điểu và Hoàng tử Báo Đen lúc này đã sẵn sàng, Hoàng tử Báo Đen đột nhiên biến lớn.

Nó đang nhe nanh múa vuốt lao về phía con dơi.

Miệng Chức Viêm Điểu phun ra lửa, bất kể mổ trúng ai, con dơi đó sẽ biến thành ngọn lửa.

Cuối cùng rơi xuống đất, bốc cháy.

Không gian chật hẹp bị đốt cháy.

Lũ dơi trên đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không định tấn công nữa.

Mắt chúng ngày càng đỏ, ngày càng to, thậm chí như thể sắp nổ tung ra bất cứ lúc nào.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, dấy lên dự cảm không lành.

“Khỉ thật, mấy thứ này định điều khiển từ xa à?” “Nhãn cầu có rơi xuống không?

Có rơi xuống không?” “Không đâu nhỉ?

Nhưng nhìn có vẻ nguy hiểm?

Có khả năng sẽ rơi xuống.” “Vãi, đừng có nói bậy, lo cho đại lão đi, nếu biến thành tượng đá thì làm sao?

Làm sao đây?” ...

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn mà mắt tròn miệng dẹt.

“Lần này gay rồi, Diệp Phi có đối phó được không?

Số lượng quá nhiều.” Cụ Hoắc lo lắng cho giáo sư Phương và các sinh viên phía sau.

Trước đây có lính đánh thuê còn đỡ, ít nhất còn có thể giúp đỡ họ.

Bây giờ làm sao đây?

“Dù được hay không, chỉ có thể dựa vào Diệp Phi thôi, không có lựa chọn nào khác.” Tiền Tinh Vân nhìn video trước mắt, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn chằm chằm vào những con dơi trước mắt, trong đầu hiện ra giao diện điện tử.

Hắn chọn một thứ inconspicuous nhất từ hệ thống.

Gương.

Tổng cộng cần bảy chiếc gương.

Khi Diệp Phi lôi ra một tấm gương khổng lồ từ trong ba lô, Ngô Tà và Tiểu Ca đều kinh ngạc.

Mấy con mắt trên đầu đã rất đáng sợ, nhưng Diệp Phi còn đáng sợ hơn.

Cái túi quái gì vậy, sao cái gì cũng có, ngay cả gương cũng có?

Lại còn là gương to như vậy?

“Diệp Phi, cái túi của cậu là túi thần kỳ của Doraemon à?

Sao cái gì cũng có thế?” Ngô Tà vẫn không hiểu, có ba lô thì thôi đi, đựng gương cũng chẳng sao, nhưng mà gương to thế này.

Lại còn một lúc đựng bảy chiếc, chuyện này không thể bỏ qua được.

Cư dân mạng nhìn những chiếc gương, quả thật kỳ dị đến một

mức độ nhất định.

“Trước đây tôi đã rất nghi ngờ cái ba lô của đại lão, bây giờ tôi càng nghi ngờ hơn, chuyện gì thế này?” “Vãi, tôi cũng nghi ngờ rồi, chuyện gì đây?” “Tại sao đại lão lại mang nhiều gương thế này, còn mấy cái gương này để làm gì?

Có thể làm gì được?” “Đại lão đúng là có thể tiên tri, lại còn nghĩ đến việc mang theo gương.” “Ông biết để làm gì à?” ...

Trong lăng mộ.

Ngô Tà và giáo sư Phương ngơ ngác nhìn tấm gương lớn một mét trong tay.

Đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Cứ thế lôi ra?

Vác không nặng à?

“Cầm lấy, lát nữa những con dơi này sẽ dùng mắt để tấn công, lúc đó dùng cái này.” “Phải cho chúng nếm mùi gậy ông đập lưng ông.” Diệp Phi thản nhiên cười, lại gọi Báo Đen và Chức Viêm Điểu về, trốn dưới chân hắn.

Lũ dơi trên đầu lúc này đã sẵn sàng, mắt đã hoàn toàn đỏ ngầu.

Ánh sáng đỏ tràn ngập toàn bộ hốc mắt, cuối cùng bắn về phía Diệp Phi và những người khác.

Diệp Phi canh đúng thời cơ.

“Giơ lên.” Ngô Tà và Tiểu Ca, cùng với giáo sư Phương và những người khác giơ gương lên.

Che chắn trước người.

Tia sáng đỏ bắn về phía những chiếc gương.

Ngay sau đó, chỉ thấy ánh sáng bị phản xạ lại, chiếu lên người những con dơi này.

Sau đó liền nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Cùng với âm thanh vỡ nát.

Cư dân mạng nhìn qua ống kính hồng ngoại.

“Đại lão đúng là đại lão, lợi hại thật, chỉ một chiếc gương đã giải quyết được vấn đề này.” “Còn không phải sao, đổi lại là tôi, tôi sẽ không làm như vậy, càng không nghĩ đến việc mang theo một chiếc gương lớn như vậy.” “Thôi kệ, ít nhất bây giờ đã an toàn, qua được là tốt rồi.” ...

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, tai khẽ động, xác định những con dơi trên đầu đã không còn nữa.

Lúc này mới hạ gương xuống, quay lại nhìn cánh cửa đá phía sau.

Cuối cùng dùng sức đá một phát, mở tung cửa đá.

Ánh sáng rực rỡ từ từ tràn vào.

Đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác thấy mấy người trước mắt đều bình an vô sự.

Cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

“Giáo sư, anh Diệp Phi?

Chương 421

Mọi người không sao chứ?" Đội trưởng Lâm vội vàng vào trong, quan tâm nhìn họ, cuối cùng lại liếc nhìn những viên đá trên đất.

Đã vỡ thành từng mảnh.

"Chúng tôi không sao, rất tốt." Giáo sư Phương lắc đầu, trên mặt còn dính bụi, trông hơi nhếch nhác.

Cuối cùng nhìn Diệp Phi ba người, ba người như thể chưa có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh.

Tiểu Sở, Văn Phong, Tiểu Hà ba người lần đầu thấy cảnh tượng như vậy, hai chân đều mềm nhũn.

Sắc mặt tái nhợt dìu nhau.

Thật đáng sợ quá, những sinh viên trước đây đều trải qua như vậy sao?

Cư dân mạng nhìn ba sinh viên này, có chút đồng cảm.

"Ba người này đã được coi là gan lớn, lúc nãy còn có một người giúp đại lão, dũng khí đáng khen." "Tôi có chút đồng cảm, ba sinh viên này mới ra đời, đã thấy những thứ này, thật là..." "Haha, chúng ta trước đây đều trải qua như vậy, sắc mặt chúng ta cũng không khá hơn họ là bao." ...

Trong lăng mộ.

Diệp Phi bình thản cất chiếc gương trong tay vào ba lô.

Mọi người đứng sang một bên, nhìn hắn cất đồ trở lại.

Ngô Tà vẫn rất tò mò.

"Diệp Phi, có phải cậu nên giải thích một chút không, cùng là ba

lô, tại sao của cậu lại đặc biệt như vậy?" Chiếc gương lớn này làm sao nhét vào được?

Rõ ràng ba lô trông cũng không lớn lắm?

Giáo sư Phương và ba sinh viên bên cạnh cũng tò mò nhìn hắn.

Chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Ba lô không đặc biệt, người mới đặc biệt." Diệp Phi bình thản thu lại chiếc gương trong tay.

Sau đó đeo ba lô lên lưng.

"Ý gì?" Tiểu Sở không hiểu lắm.

"Tôi biết ảo thuật, các người không biết, nên không được." Diệp Phi đối với Tiểu Sở này vẫn có chút hảo cảm, dù sao lúc đó, là cô đã giúp đỡ.

Mặc dù hắn không cần sự giúp đỡ của cô.

"Ờ..." Mọi người trong lòng cạn lời.

Cậu lợi hại được chưa?

Cậu giỏi nhất.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, nghe thấy đoạn đối thoại của Diệp Phi, cười không ngậm được mồm.

"Tôi hình như thấy được vẻ mặt nứt ra của giáo sư Phương và lính đánh thuê, lời này nói, không sai vào đâu được." "Tuyệt đối là đòn chí mạng, haha, đây là hạ gục trong một nốt nhạc." "Bây giờ nên nói thế nào nhỉ?

Tôi cảm thấy rất đúng, nhưng lại cảm thấy đại lão đang lừa tôi."

...

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân nghe Diệp Phi trả lời, khóe miệng đã

giật đến không thể giật hơn nữa.

Lời này nói không sai, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn.

“Khụ khụ...

Diệp Phi vẫn hài hước như vậy.” Tiền Tinh Vân đột nhiên lên tiếng giải thích.

Cụ Hoắc cũng cảm thấy rất đúng, vì Diệp Phi không muốn nói, vậy thì không cần nói nữa, cũng không quan trọng lắm.

Trong lăng mộ.

Diệp Phi đặt Báo Đen và Chức Viêm Điểu lên vai.

Nhìn vào vách đá trước mắt.

“Sao đường ở đây lại biến mất rồi?

Chỉ là một vách đá thôi sao?” Ngô Tà đưa tay sờ sờ, tưởng rằng sẽ có công tắc nào đó.

Nhưng tìm một vòng, không phát hiện ra gì cả.

Giáo sư Phương và lính đánh thuê cũng đang tìm kiếm khắp nơi, không phát hiện ra gì.

Còn Diệp Phi, chỉ bình thản nhìn những con dơi trước đó biến thành đá vụn.

Trên những mảnh đá này xuất hiện những đường vân chi chít.

Rất giống một số sợi dây.

“Đang nhìn gì vậy?” Tiểu Ca đứng sau lưng Diệp Phi, lạnh lùng lên tiếng.

“Những viên đá ở đây rất kỳ lạ, cậu xem này.” Diệp Phi ghép hai viên đá lại với nhau.

Tạo thành một đường vân rõ ràng, còn nối liền với nhau.

“Có lẽ cần phải ghép lại mới được.” Tiểu Ca đưa tay sờ những viên đá trên đất, còn có hoa văn kỳ lạ.

Cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đội trưởng Lâm, phiền mọi người giúp tôi một việc nhỏ.” Diệp Phi nhặt một đống đá, chỉ có thể cầu cứu những người lính đánh thuê.

“Chuyện gì?” Đội trưởng Lâm không hiểu.

Trong phòng livestream, cư dân mạng vẫn đang chờ xem bên trong lăng mộ phía sau trông như thế nào, không ngờ những người lính đánh thuê lại đang khiêng đá.

Khiêng đá thì thôi đi, Ngô Tà lại còn đang lựa tới lựa lui, chuyện này thật thú vị.

“Đại lão đang làm gì vậy?” “Đương nhiên là nấu cơm rồi, người ta làm việc, anh ấy chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình.” “Trên đá có vấn đề gì à?” “Chắc là vậy.” Trên khu mộ.

Diệp Phi bắt đầu bắc nồi phi dầu, lại bảo Báo Đen và Chức Viêm Điểu ra ngoài tìm đồ ăn vặt.

Linh khí hậu thiên cũng là linh khí, không thể lãng phí như vậy được?

“Ngươi cũng biết tận dụng thật, bây giờ phụ vương đang tìm ta khắp nơi, ngươi không lo ta sẽ bị bắt về, còn con Chức Viêm Điểu của ngươi nữa?” Hoàng tử Báo Đen như thể nghe thấy chuyện gì đó buồn cười.

“Chức Viêm Điểu sẽ không bị bắt, đến lúc đó ngươi bị bắt, ta cũng chẳng quan tâm, phụ vương của ngươi bị ta nhốt rồi, tạm thời không ra được đâu, nên ngươi không cần phải lo lắng.” Diệp Phi không ngẩng đầu, tiếp tục loay hoay với cái nồi của mình.

Bên trong đã cho thêm một ít nước, còn có gói rau mang theo.

Hoàng tử Báo Đen chỉ có thể nghe lời hắn đi tìm thức ăn.

Diệp Phi thấy nước trong nồi vẫn đang sôi, cũng không vội, đi đến bên cạnh Ngô Tà nhìn cậu đang loay hoay với những viên đá.

Đã có thể phân biệt được hình dạng sơ bộ.

Tiểu Ca đang ghép chúng lại.

Tạo thành một tấm bản đồ nhỏ, chính là vị trí bọn họ đang đứng trước đó.

Trên bản đồ còn có vách đá, tạm thời chưa ghi lại nơi để đi vào.

"Chỗ này là mấu chốt." Diệp Phi đưa tay chỉ vào vị trí chính giữa.

Chỉ là những viên đá này vẫn chưa đủ toàn diện.

Có lẽ nên ở phía sau.

"Đợi thêm chút nữa." Bàn tay đang ghép bản đồ của Tiểu Ca khựng lại, lạnh lùng đáp lại ba chữ.

Đội trưởng Lâm và những người khác đã khiêng đá ra, bản đồ cũng ghép gần xong rồi.

Ở chỗ cửa, hình như là ngọn lửa này, bên cạnh còn có một cây cỏ.

Ngô Tà nhìn mà như lạc vào sương mù, chủ yếu là cây cỏ này, hình như đã thấy ở đâu đó.

Diệp Phi đứng dậy, lạnh nhạt nhìn tấm bản đồ trước mắt, vừa lúc Chức Viêm Điểu và Báo Đen trở về.

Trên người mang theo không ít chiến lợi phẩm.

Còn mang về một đống thú rừng.

"Ăn no rồi nói." Diệp Phi bắt đầu vặt lông, đun nước, động tác liền mạch.

Chương 422

Cư dân mạng thấy Diệp Phi bắt đầu nấu cơm, ai nấy đều thèm thuồng.

“Thời gian này ít thấy đại lão nấu cơm, trước đây toàn bận khảo cổ.” “Còn không phải sao, tôi thèm chết đi được, lâu rồi không thấy đại lão nấu cơm.” “Các người nói trên đá đó khắc cái gì vậy?” “Chuyện này lát nữa sẽ biết, các người đừng lo lắng lung tung nữa.” “Không phải là tò mò sao?

Rất muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.” “Haha, tôi cũng vậy.” ...

Ngô Tà ngồi trên đất ngẩn người, cứ nghĩ mãi về chuyện cây cỏ đó.

“Ăn đi.” Tiểu Ca đưa bát đũa trong tay cho Ngô Tà, còn có một miếng thịt thỏ nướng.

Ngô Tà vẫn nghĩ không ra, cứ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra.

“Cây cỏ đó ở không xa đâu, cậu cũng không cần vội.” Diệp Phi cũng đi tới, tay cũng bưng thức ăn, còn có một con thỏ nướng lớn, chia cho Chức Viêm Điểu và Báo Đen.

“Đó là cỏ gì?

Tôi hình như đã thấy qua.” Ngô Tà húp một ngụm canh.

“Đó là Cỏ Dung Thạch, cần dùng nước sôi để đun, như vậy mới có thể hòa tan nham thạch, mới có thể đi vào.” Diệp Phi cũng không giấu giếm nữa, thấy Báo Đen và Chức Viêm Điểu ăn ngon lành, khóe miệng cong lên một đường cong.

“Tính toán thật kỹ, chủ nhân ngôi mộ này thật đáng sợ, ai có thể nghĩ rằng những con dơi này lại là điều kiện chính để vào cửa, đổi lại là người khác sẽ không dễ dàng chú ý đến đống đá đó.” Ngô Tà trong lòng một trận sợ hãi.

“Đây là sự thông minh của người xưa, chỉ có người có tư duy cẩn mật mới có thể nghĩ ra ý tưởng này.” Diệp Phi cũng đồng tình với lời của Ngô Tà, càng tò mò hơn về chủ nhân ngôi mộ này là ai.

Sau đó nhìn Báo Đen và Chức Viêm Điểu đang ăn ngon lành.

“Ngươi đi hái Cỏ Dung Cơ về đây.” Diệp Phi mặc kệ nó có phải là Hoàng tử Báo Đen gì không, bây giờ chỉ có nó mới tìm được.

Miệng đang ăn của Báo Đen khựng lại.

“Ngươi đúng là biết sai người, ta không muốn.” Hoàng tử Báo Đen không nghĩ ngợi gì mà từ chối, định tiếp tục ăn.

Diệp Phi không nói hai lời liền lấy miếng thịt thỏ nướng của nó ra.

“Không đi làm không cho ăn.” Diệp Phi mặt tỉnh bơ đưa miếng thịt thỏ trong tay cho Chức Viêm Điểu ăn.

Hoàng tử Báo Đen lúc này đã không vui, nhưng không còn cách nào khác, không cam tâm đi tìm cây cỏ đó.

Nó mọc ngay trên đường đến đây.

Diệp Phi nhìn bóng lưng nó đi xa, đứng dậy định nướng nốt con thỏ còn lại.

“Những thứ này không đủ ăn sao?” Ngô Tà ăn ngon lành, không hiểu nhìn Diệp Phi.

“Có vài đứa nhỏ ăn không đủ, dù sao cũng đã chạy mệt, phải động viên một chút.” Diệp Phi nói, còn liếc nhìn con báo đen đã biến mất trong bụi cỏ.

Lúc Báo Đen trở về, miệng còn ngậm một cây cỏ.

Tức giận nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi cũng không so đo, đưa miếng thịt thỏ nướng xong cho nó, sau đó đi đun cỏ.

Một mùi hương nồng nàn xộc vào mũi.

Giáo sư Phương và Tiểu Sở đi đến bên cạnh Diệp Phi.

"Thứ này nếu không có tính ăn mòn, mùi vị cũng không tồi." Tiểu Sở nhìn cái nồi trước mắt, bên trong có màu xanh nhạt, còn có mùi thơm nồng.

"Vẫn có nguy hiểm." Diệp Phi bình thản đặt cái nồi trước mắt sang một bên cho nguội.

Lại liếc nhìn Hoàng tử Báo Đen, đang ăn ngon lành.

Khóe miệng lộ ra nụ cười của một người mẹ hiền.

Mười phút sau.

Đội trưởng Lâm cầm chậu, từ từ đổ nước nóng đã đun lên vách đá.

Những người lính đánh thuê phía sau cùng giáo sư Phương, và ba sinh viên Tiểu Sở đang không chớp mắt nhìn vào vách đá.

Trong lòng vừa có chút căng thẳng, vừa tò mò.

Loại cỏ này thần kỳ đến vậy sao?

Ngang ngửa axit sulfuric à.

Cư dân mạng ai nấy đều ngóng trông nhìn vào màn hình lớn.

"Vách đá này thật sự có thể bị hòa tan sao?

Thứ này thần kỳ đến vậy sao?" "Dù sao cũng nói như vậy, nhất định là có tác dụng." "Đúng vậy, người khác có thể không tin, nhưng

lời của đại lão thì vẫn có thể tin, bất kể đại lão nói gì, đều phải tin." "Haha, tôi rất mong chờ bên trong lăng mộ này trông như thế nào." "Còn tôi nữa, tôi cũng vậy." ...

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân đột nhiên rất hứng thú với cây cỏ này.

"Nếu có thể mang về nghiên cứu một chút thì tốt." Tiền Tinh Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Sẽ được thôi, tôi thấy Diệp Phi đã thu thập một ít, đến lúc đó sẽ mang về được." Mắt của cụ Hoắc vẫn luôn nhìn Diệp Phi, trong túi đó vẫn còn.

Trong lăng mộ.

Vách đá dần dần bị hòa tan ra một cái hố đen nhỏ, cuối cùng dần dần phóng to.

Từ một cái hố đen nhỏ bằng ngón tay, xuất hiện đến một cái hố đen lớn bằng một người.

Lối vào đen ngòm, đang dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Tiểu Sở và Văn Phong cùng Tiểu Hà vô cùng ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thứ này thật thần kỳ, Diệp Phi quả nhiên là một nhân vật rất lợi hại.

Chỉ dựa vào một cây cỏ mà có thể có bản lĩnh như vậy.

Đúng là một nhân vật trâu bò.

Lần này về có thể khoe với bạn học một phen.

Nghiên cứu axit sulfuric thì sao chứ?

Còn có thể làm bị thương chính mình, xem cỏ dại của họ này.

An toàn, còn có thể ăn mòn nham thạch trên vách đá.

Axit sulfuric đó không làm được đâu.

Diệp Phi thấy hang đá trước mắt đã đủ lớn, liền bảo đội trưởng Lâm dừng lại.

Hắn đi trước một bước.

Ngô Tà và Tiểu Ca bám sát phía sau, sau đó là giáo sư và sinh viên, cuối cùng là lính đánh thuê đi sau cùng.

Đi vào hang đá đen ngòm, đèn chiếu sáng trong tay đã được bật lên.

Xung quanh xuất hiện một lối đi.

Phía trên mọc đầy rêu xanh, trên đất còn có rất nhiều đá cuội lát thành đường.

Diệp Phi thấy con đường đá trước mắt, nhíu mày.

"Có sát khí." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

"Đây là một cơ quan, đương nhiên có sát khí, nơi này còn có người vào qua, hơn nữa còn vào thành công, có thể thấy những người này cũng có chút bản lĩnh." Diệp Phi nói lời này, vô thức nhìn Ngô Tà.

Trên mặt đất còn có một số vết máu, đã khô, có chỗ đã đen kịt.

Thời gian của vết máu đều không xác định.

Ngô Tà thậm chí cũng nghĩ đến khả năng này, lo lắng vết máu trên đó có của chú Ba mình.

Nhưng tại sao không thấy mũi tên?

Nếu có tấn công, thì phải có mũi tên.

Nhưng sao lại không có một chút dấu vết nào?

"Lẽ nào ở đây còn có người chuyên dọn dẹp mớ hỗn độn này?" Ngô Tà cảm thấy ý nghĩ này không khả thi lắm.

Đã bao nhiêu năm rồi, còn có người sống sao?

Hơn nữa môi trường ở đây cũng không giống có người sinh tồn.

Chương 423

“Muốn biết?” Diệp Phi giả vờ thần bí cười.

Nói thật, hắn cũng muốn biết bên trong rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại có cảnh tượng sạch sẽ như vậy?

“Muốn.” Ngô Tà quả thực rất muốn.

Đừng nói Ngô Tà, ngay cả giáo sư Phương và đội trưởng Lâm cũng muốn biết.

Chuyện gì thế này?

Thần kỳ đến vậy sao?

Cư dân mạng thấy bộ dạng của Diệp Phi, trong lòng đột nhiên dấy lên dự cảm không lành.

“Thường thì với vẻ mặt này, có nghĩa là có người sắp gặp xui, nhưng ai gặp xui thì không biết.” “Haha, tôi rất mong chờ, trong lòng tôi dấy lên dự cảm không lành, nhưng dự cảm này không phải cho đại lão của tôi, mà là cho người đối diện với đại lão, chắc chắn là gặp xui xẻo.” “Haha đúng vậy, đúng vậy.” “Mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng tôi vẫn trong lòng cầu nguyện cho họ, xin chia buồn.” Bình luận của cư dân mạng như tuyết rơi, tiếp tục cuồn cuộn, cả màn hình đều là dấu vết của tuyết.

Lúc này trong lăng mộ.

Diệp Phi đơn giản liếc nhìn xung quanh, lấy một quả táo từ trong túi ra.

Ném về phía lối đi phía trước.

Ngay khoảnh khắc quả táo rơi xuống đất, nó đã bị mũi tên bắn

xuyên qua.

Nước táo văng tung tóe trên đất.

Sau khi bắn liên tục vài phút, mũi tên mới dừng lại.

Trên mặt đất đầy mũi tên.

Gần như không có chỗ trống, khoảng cách giữa các mũi tên chỉ có năm milimet.

Có thể nói là khoảng cách gần nhất, không còn khe hở nào để đi qua.

"Khoảng cách này gần thật, muốn qua đúng là không dễ dàng." Ngô Tà cũng không ngờ khoảng cách của mũi tên này lại gần như vậy.

"Bây giờ không phải là vấn đề đi qua, mà là chờ đợi, xem ai sẽ dọn những mũi tên này đi." Diệp Phi nói rồi ngồi xuống đất, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, những thứ khác không quan trọng.

Tiểu Ca từ đầu đến cuối đều không cầm vũ khí, yên lặng đứng sang một bên.

Ngô Tà cũng ngồi xuống đất, yên lặng chờ đợi, cứ nhìn chằm chằm vào những mũi tên trước mắt.

Giáo sư Phương và các sinh viên phía sau không hiểu gì cả, không phải đã nói cùng nhau vào sao?

Chuyện gì thế này?

Phải chờ đến bao giờ?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến nửa tiếng sau, sự kiên nhẫn của mọi người đã giảm đi rất nhiều.

Ngô Tà đang định hỏi Diệp Phi phải chờ đến bao giờ?

Chưa kịp hỏi, đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Âm thanh rất nhẹ, nhưng như thể đang dẫm lên đồ đồng.

“Đây không phải là mũi tên, đây là thốc.” Diệp Phi nghe thấy âm thanh, tai khẽ động, đột nhiên nhìn vào những chiếc thốc trước mắt.

Trước đó không chú ý, cộng thêm ánh sáng của đèn chiếu, phản xạ ra ánh sáng lạnh.

Nên chưa chú ý.

Đây là vũ khí bằng đồng.

Thời kỳ sớm nhất xuất hiện thốc, chính là thời kỳ Ân Thương.

Lẽ nào chủ nhân ngôi mộ này là người thời Ân Thương?

Phía trên chính là thốc hình tam lăng, còn có hai cánh.

Khoảng cách từ thời kỳ đó đến bây-giờ đã có mấy nghìn năm lịch sử.

Thời kỳ đó là thời kỳ tà vật thịnh hành nhất.

Mặc dù không giống như Phong Thần Bảng đã xem ở kiếp trước, nhưng vào thời điểm đó cũng là lúc linh khí tương đối nồng đậm.

Trong lúc Diệp Phi đang chìm đắm trong thế giới của mình, Ngô Tà đưa tay huơ huơ trước mắt hắn.

“Diệp Phi, cậu xem.” Ngô Tà định hỏi thốc là gì, thì thấy trước mắt xuất hiện từng con khỉ.

Nhưng mắt của những con khỉ này rất kỳ lạ, thân hình là khỉ, hành động cũng giống, nhưng mặt lại trông giống một con chó hơn.

Tình huống gì đây?

Đồ vật ở đây đều bị lai tạp hết rồi sao?

Thứ này đang nhặt những chiếc thốc trên đất.

Những chiếc thốc chi chít chỉ trong vài phút đã biến mất không còn dấu vết.

Như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nếu không phải trên đất còn có nước táo, thì vừa rồi chỉ là một ảo giác.

"Đây là... khỉ?" Tiểu Sở ngơ ngác, trong giới động vật còn có loại sinh vật này sao?

Đây là sinh vật gì vậy?

Phản lại kiến thức của nhân loại à?

"Hình như là khỉ mặt chó." Văn Phong cũng bổ sung bên cạnh.

Vừa rồi thấy đều là thật sao?

Thần kỳ đến vậy sao?

Giáo sư Phương cũng cảm thấy thứ này rất kỳ lạ, đây là sinh vật gì vậy?

Lại có thể kỳ lạ đến mức này sao?

"Thứ này gọi là Huyễn Ảnh Hầu, nó không giống Báo Đen, chúng có thể biến đổi tùy ý, nhưng con khỉ này thì không, mà là ăn, chỉ có ăn sinh vật đó mới có thể biến thành hình dạng chúng muốn." "Còn về việc chúng ăn chó, rất có thể là vì cần khứu giác của chó." Diệp Phi trước đó thấy chúng còn hít hít mũi.

Thứ này lẽ nào chính là điều kiện tiên quyết để khởi động cơ quan?

"Khi những con khỉ này xuất hiện, những vũ khí sắc bén này không tấn công, có lẽ đây là một đột phá khẩu." Ngô Tà im lặng một lúc, lên tiếng giải thích.

“Là một đột phá khẩu, nhưng vẫn cần làm một thí nghiệm, tầm bắn của thốc này xa, tấn công dài, các người cũng thấy mật độ này quá gần rồi.” Diệp Phi nói xong, lại lấy một quả táo từ trên người ra.

Lại ném ra, thủ pháp tương tự lại xuất hiện.

Chỉ là lần này, Diệp Phi ngay khi chúng xuất hiện, lại ném thêm một quả táo vào trong.

Những con khỉ này nghe thấy tiếng động, đột nhiên nhìn quả táo, cuối cùng lại chú ý đến tình hình của Diệp Phi và những người khác.

Mặt chó nói lật là lật ngay.

Chúng đang điên cuồng gầm gừ về phía họ.

Ngô Tà nhìn những khuôn mặt chó hung thần ác sát này, không khỏi cạn lời.

Tục ngữ nói hay lắm, mặt chó còn lật nhanh hơn lật sách, xem ra nói không sai.

Mặt chó này đúng là còn nhanh hơn lật sách.

“Chúng sẽ không qua đây chứ?” Đội trưởng Lâm bảo vệ bốn người giáo sư Phương phía sau, vũ khí trong tay đã giơ lên.

“Sẽ không, trách nhiệm của chúng là thu thập thốc.” Giọng Diệp Phi khẳng định.

Quả nhiên, ngay khi họ không hành động, những con khỉ này cũng rời đi.

Chỉ là ánh mắt nhìn họ không mấy thân thiện.

“Bây giờ không tấn công, lát nữa thì không chắc, các người đã nghĩ đến vấn đề này chưa?

Lát nữa các người sẽ chọn đối phó với những chiếc thốc này, hay

là đối phó với những con khỉ này?" Diệp Phi đưa ra lựa chọn cho họ.

Chương 424

Cư dân mạng nghe câu hỏi lựa chọn này, bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

“Chọn thế nào đây?

Nếu không chọn những chiếc thốc này, sẽ bị những con chó này đuổi theo ăn, nhưng nếu không chọn, sẽ bị những chiếc thốc này bắn chết.” “Hình như hai lựa chọn đều không ra sao cả?

Có lựa chọn thứ ba không.” “Chọn cái nào cũng không quan trọng, quan trọng là, đại lão chọn thế nào mới là chân lý, dù sao đại lão cũng sẽ không để họ chịu thiệt.” “Haha, tôi cũng nghĩ vậy, vẫn là tôn trọng lựa chọn của đại lão, dù sao cũng sẽ vào được thôi.” “Mà này, thốc là gì?

Sao tôi lần đầu nghe đến tên gọi này?” “Đúng vậy, tôi cũng lần đầu nghe, đây là cái gì vậy.” ...

Vừa hay những đoạn đối thoại này, bị Diệp Phi thấy được.

“Đây là được nghiên cứu ra vào thời kỳ đồ đồng, cách đây đã mấy nghìn năm lịch sử, thứ này không nhẹ bằng mũi tên đã được cải tiến sau này.” “Sức sát thương cũng không bằng mũi tên hiện tại, sau này đã được cải tiến, sớm nhất là xuất phát từ thời Ân Thương.” Lời của Diệp Phi khiến giáo sư Phương phía sau kinh ngạc.

Thời kỳ Ân Thương, còn là mấy nghìn năm trước?

Nghĩ thôi đã thấy kích động.

Có phải là còn xa hơn những gì đã thấy trước đây không?

Tin tức như vậy làm sao không kích động được.

Lịch sử Đại Việt đang dần dần được hoàn thiện.

Dù có gặp nguy hiểm thì sao chứ?

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân đang theo dõi livestream nghe thấy tin tức này, cũng vô cùng kích động.

Mắt đều kích động đến đỏ ngầu.

"Đây là lịch sử mấy nghìn năm, thật sự là." Trong mắt Tiền Tinh Vân đều là vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt của cụ Hoắc cũng vậy, kích động không kìm được.

Đã vui đến không thể vui hơn.

Nhưng sau khi vui mừng, vẫn có chút lo lắng.

Cảnh tượng này nên qua như thế nào?

Những con khỉ này sẽ không dễ dàng tha cho họ.

Lúc này trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cư dân mạng, khóe miệng nhếch lên.

"Giáo sư, mọi người đã nghĩ ra cách qua chưa?" Diệp Phi cũng không vội, mà bình thản hỏi.

"Chúng tôi đã nghĩ rồi, hay là gọi những con Huyễn Ảnh Hầu này ra đi, ít nhất thứ này còn có cơ hội chống cự." Đội trưởng Lâm im lặng một lúc, vẫn quyết định ra tay thì hơn.

Bất kể cái nhỡ may này xuất hiện lúc nào, xuất hiện như thế nào, bây giờ vẫn là giữ mạng quan trọng hơn.

Diệp Phi cũng không nói nhiều, ném quả táo cuối cùng ra.

Vũ khí sắc bén như trước lao tới, từng chiếc cắm vào đá cuội.

Nhưng lần này Huyễn Ảnh Hầu không ra muộn như trước.

Ngay khi mũi tên dừng lại, những con Huyễn Ảnh Hầu này xuất hiện trước mắt, nhưng không vội nhặt thốc.

Mà là không vui nhìn mọi người trước mắt, đặc biệt là Diệp Phi và những người khác.

"Thứ này có phải là thù dai không?" Ngô Tà không chắc chắn hỏi.

"Hình như là vậy." Giáo sư Phương phía sau cũng cảm thấy có khả năng, ánh mắt của con Khỉ Huyễn Ảnh này vẫn luôn nhìn Diệp Phi.

Thứ đó hình như không vui, hơn nữa còn rất tức giận.

"Cậu dám coi chúng như khỉ để đùa giỡn?

Chẳng trách chúng không vui." Hoàng tử Báo Đen trên vai nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ngươi nghĩ chúng là gì?" Diệp Phi khẽ cười nói.

Hoàng tử Báo Đen nghe vậy ngẩn ra, quả thật không sai.

Những thứ này không phải là khỉ sao?

Đùa giỡn nó cũng không sai.

Cuộc đối thoại của một người một thú vừa hay bị họ nghe thấy rõ.

Những con Huyễn Ảnh Hầu này đang nhe nanh chó, mặt đầy tức giận.

"Gào cái gì?" "Gào cái gì?" Diệp Phi và Hoàng tử Báo Đen đồng thanh nói.

Ngô Tà và Tiểu Ca không hiểu gì cả, cùng với những người lính đánh thuê và giáo sư phía sau ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

Mặc dù không hiểu họ nói gì, nhưng ngữ khí không tốt lắm.

Lẽ nào đây là không đàm phán được với con khỉ này?

Cư dân mạng nhìn bộ dạng thiếu kiên nhẫn của Diệp Phi, cùng với bộ dạng hung dữ vừa rồi, quả thật đẹp trai đến ngây người.

"Vừa rồi tôi thấy được bộ dạng đẹp trai của đại lão?

Đẹp trai quá." "Còn không phải sao, đẹp trai quá, anh xem bộ dạng của những con Huyễn Ảnh Hầu kia, hình như bị trấn áp rồi, mấy cái mặt chó này yên tĩnh hơn nhiều rồi nhỉ." ...

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn cảnh tượng trước mắt, thật sự đẹp trai đến ngây người.

Còn một bộ phận đàn ông thì vô cùng cạn lời, một đám mê trai.

Trong lăng mộ.

"Tự ý xông vào đây, các ngươi đúng là đáng chết." Huyễn Ảnh Hầu đột nhiên lên tiếng, giận dữ nhìn Diệp Phi.

"Xông vào đây cũng không chỉ có chúng tôi, ta hỏi ngươi, trước đó có phải có người đến đây không?" Diệp Phi biết Ngô Tà lo lắng cho chú Ba của mình, chi bằng hỏi ở đây.

"Hừ, tại sao ta phải nói cho các ngươi, các ngươi cứ chết ở đây đi." Nói xong, một trong những con Huyễn Ảnh Hầu đột nhiên lao đến trước mặt Diệp Phi với tốc độ cực nhanh.

Như thể một bóng đen đột nhiên lướt qua, Diệp Phi bình thản cầm roi lên.

Sau đó nhẹ nhàng quất một cái.

Con Huyễn Ảnh Hầu sắp lại gần Diệp Phi đột nhiên bị đánh văng vào vách đá bên cạnh.

Trên mặt chó vẫn còn vẻ hung tợn.

"Ta hỏi các ngươi một câu nữa, rốt cuộc có người vào đây chưa, không nói, ta sẽ không khách khí nữa." Cây roi trong tay Diệp Phi chỉ

về phía những con Huyễn Ảnh Hầu đối diện.

"Xem các ngươi có bản lĩnh đó không." Huyễn Ảnh Hầu đột nhiên lên tiếng, sau đó lao về phía đối diện.

Diệp Phi cũng lạnh mặt, thân hình lóe lên, cầm roi xông lên.

Tiểu Ca thấy vậy, bám sát phía sau.

Ngô Tà đứng bên cạnh đội trưởng Lâm và những người khác, tay cầm súng ra.

Đội trưởng Lâm cũng muốn giúp, nhưng thấy tốc độ của hai người này và những con Huyễn Ảnh Hầu này nhanh đến kinh người.

Muốn lên giúp cũng không có cơ hội, gần như không thấy ai là địch ai là người của mình.

Như vậy rất bị động.

Mắt Ngô Tà híp lại, đột nhiên canh đúng thời cơ.

Pằng!

Một con Huyễn Ảnh Hầu bị bắn xuyên.

Ngay sau đó, chỉ thấy con Huyễn Ảnh Hầu đã chết trở lại hình dạng ban đầu, trở lại hình dạng con khỉ trước đó.

Chỉ là hình dạng con khỉ này không mấy thân thiện, trên mặt còn có vẻ hung thần ác sát.

Diệp Phi và Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn, cây roi và con dao trong tay không ngừng vung lên.

Huyễn Ảnh Hầu thấy tình hình không ổn, lại gọi thêm không ít viện binh đến.

Số lượng bắt đầu tăng lên.

Chương 425

“Không ổn rồi, mấy tên này hình như đã gọi viện quân.” Ngô Tà thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng chùng xuống.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện, tình hình không đúng, những con Huyễn Ảnh Hầu này đang lao về phía họ.

“Cảnh giới.” Đội trưởng Lâm đột nhiên hét lên.

Những người lính đánh thuê phía sau cầm vũ khí trong tay.

Sau đó bắt đầu bắn.

Toàn bộ lăng mộ vang lên tiếng súng.

Cư dân mạng nhìn vào ống kính trước mắt.

Tốc độ của Diệp Phi cực nhanh, hình ảnh trước ống kính vô cùng mờ ảo.

Mắt mờ đến mức khiến người ta chóng mặt.

“Buồn nôn chết mất, đây là tình huống gì?

Sao tốc độ lại nhanh như vậy?

Còn tiếng súng này, nghe mà tôi muốn nôn.” “Trời ơi, không được rồi, tôi không xem nữa, cứ thế này tôi phải nôn ra mất.” “Ai mà không thế, đây là tốc độ của người à?

Ai có tốc độ như vậy?” “Nói chính xác là như vậy không sai, bây giờ không làm lỡ tôi nôn à, phải đến lúc nào mới nôn được?” “Tôi cũng vậy, bây giờ tôi thật hy vọng đại lão có thể dừng lại ngay lập tức.” ...

Trong lăng mộ.

Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, cây roi trong tay không ngừng vung lên.

Không lâu sau đã thấy xác chết trên đất.

Thấy những thứ này đã lao về phía Ngô Tà.

Mắt hắn lạnh đi.

"Báo Đen, ngươi đi bảo vệ họ, làm xong việc, ta mời ngươi ăn khỉ nướng." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

"Thành giao." Hoàng tử Báo Đen đối với tay nghề của Diệp Phi thì thèm không chịu nổi, trong lòng thích vô cùng.

Không nghĩ ngợi gì liền lao ra, cơ thể trở lại hình dạng ban đầu.

Cơ thể đã được phóng đại gấp bội.

Nguyên hình của Báo Đen lộ ra không sót gì, Diệp Phi thấy cảnh tượng này, mắt trầm xuống.

Ngô Tà nhìn con báo đen khổng lồ trước mắt, cũng sững sờ.

Thứ này không phải là hình dạng mèo con sao?

Sao lại biến thành như vậy?

"Gầm..." Báo Đen gầm lên một tiếng, thân thủ nhanh nhẹn lao về phía Huyễn Ảnh Hầu đối diện.

Ngô Tà và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phi thấy số lượng quá nhiều, những con Huyễn Ảnh Hầu này lúc này như phát điên.

Há to miệng lao về phía Diệp Phi.

Tai Diệp Phi khẽ động, nghe thấy một tiếng thở lớn, chỉ là tần suất thở rất nhẹ.

Không nghe kỹ sẽ không chú ý đến.

“Tiểu Ca, yểm trợ tôi.” Diệp Phi nói xong, liền lao vào bên trong.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao chặn những con Huyễn Ảnh Hầu định đuổi theo Diệp Phi.

Một trong những con Huyễn Ảnh Hầu chuẩn bị tập kích, đứng trên vách đá, định từ trên nhảy xuống.

Ngô Tà vừa hay thấy được, cầm súng lục trong tay lên.

Pằng!

Con khỉ bị bắn trúng trán.

Cuối cùng ngã xuống đất không động đậy.

“Gâu gâu gâu...” Con khỉ này đã hoàn toàn bị chọc giận, há to miệng gầm gừ về phía Ngô Tà.

Lúc này Diệp Phi.

Cuối con đường đá xuất hiện một hang động khổng lồ, tiếng thở bên trong cũng ngày càng nặng nề.

Diệp Phi đi vào hang động, vừa hay thấy một sinh vật khổng lồ ở trong cùng.

Mắt Diệp Phi híp lại, tay cầm roi siết chặt.

Cư dân mạng nhìn sinh vật khổng lồ trước mắt, không khỏi kinh ngạc.

“Ai có thể nói cho tôi biết, đây là cái quái gì vậy?

Thứ này có phải là tồn tại dựa theo kích thước của nơi này không?” “Không đâu nhỉ, cái này không phải là con khỉ đó chứ?” “Mặt chó phải to cỡ nào mới xuất hiện ở đây?” “Tôi có chút không dám nhìn, mặt chó phải to cỡ nào?” “Tôi cũng vậy.” ...

Diệp Phi hơi ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt khổng lồ đang nhìn

chằm chằm vào hắn ở ngay phía trên.

Chỉ có điều khác là, đây là một khuôn mặt khỉ.

“Huyễn Ảnh Hầu...” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

“A... ngươi là người đầu tiên đến trước mặt ta mà còn có thể bình tĩnh nhìn ta.” Giọng Huyễn Ảnh Hầu bình tĩnh, không nghe ra vui giận.

“Có phải trước ta còn có người đến đây không?” Diệp Phi luôn nhớ đến chuyện của Ngô Tam Tỉnh.

“Phải, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi biết vị trí của họ.” Huyễn Ảnh Hầu vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt.

“Ngươi rất lợi hại, có thể tìm thấy ta, đám khỉ con cháu của ta lại không cản được ngươi.” “Chúng tôi chỉ muốn đi qua, ngươi tốt nhất là cho đi, nếu không đồng ý, chúng tôi chỉ có thể xông vào.” Diệp Phi siết chặt cây roi trong tay.

“Ta sẽ cho các ngươi qua, chỉ là ta muốn ngươi hứa với ta một chuyện.” Huyễn Ảnh Hầu nhìn Diệp Phi trước mắt, ánh mắt không còn hung thần ác sát như trước.

“Chuyện gì?” Sắc mặt Diệp Phi nghiêm trọng.

“Đây là con của ta, ta bị nhốt ở đây mấy nghìn năm, ta đã nhiều năm không ra ngoài, trong lăng mộ tối tăm không thấy mặt trời này, ta đã không còn hy vọng, ta không hy vọng con của ta cũng giống ta.” “Nó nên giống như mẹ nó, được tự do.” Huyễn Ảnh Hầu nói đến đây, còn thở dài một tiếng.

Từ trong miệng nhổ ra một viên cầu màu vàng kim, bên trong còn có một con khỉ.

Bị bao bọc chặt chẽ.

Đang hai tay ôm gối.

Đang lơ lửng trước mặt Diệp Phi.

“Giúp ta mang nó ra ngoài, trời cao đất rộng tùy nó đi.” Huyễn Ảnh Hầu không nỡ nhìn con của mình.

Ở đây nghìn năm cũng không lớn thêm chút nào, có lẽ ra ngoài mới là lựa chọn tốt nhất.

“Tại sao lại là tôi?” Diệp Phi nhìn con khỉ trước mắt, không vội nhận lấy.

“Ngươi không giống, nó sẽ kỵ đạn.” Huyễn Ảnh Hầu, đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn bộ sơn động đều là tiếng khỉ kêu.

Lúc này ở phía Ngô Tà và Tiểu Ca.

Ngay lúc chúng sắp lao vào cả nhóm, đám khỉ ảo ảnh đột nhiên dừng tay rồi biến mất như một cơn gió.

Ngô Tà, Tiểu Ca, đội trưởng Lâm và những người khác đều ngơ ngác.

Vừa rồi còn gào thét đòi giết, đây là tình huống gì vậy?

Sao lại đột ngột rút lui thế này?

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra? "Chúng ta qua đó mau, nhanh lên." Ngô Tà thấy tình hình liền vội vàng hét lên, hấp tấp lao về phía đối diện.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương ở phía sau ngẩn ra một lúc, sau khi hoàn hồn cũng vội vàng chạy theo.

Khi đến cuối hang, họ thấy Diệp Phi đang bế một vật nhỏ màu vàng kim, bình thản đứng ở cửa động đá.

Chương 426

Phía sau anh là một bầy khỉ. "Diệp Phi, cậu không sao chứ?" Ngô Tà vội hỏi. "Tôi không sao, rất ổn." Diệp Phi bình tĩnh đặt con khỉ nhỏ trong tay vào ba lô.

Đã đồng ý rồi thì không có lý do gì không làm, huống chi đây chỉ là chuyện nhỏ.

Cư dân mạng lại nắm bắt được trọng điểm của vấn đề. "Mấy ông nói xem, họ đang nói gì thế?

Đại lão đã nói gì với con khỉ đó?" "Không biết, nhưng nhìn bộ dạng của đại lão hình như đã trầm ngâm một lúc rồi mới nhận con khỉ nhỏ đó." "Chắc là đã thỏa thuận điều kiện gì đó rồi, không thì Hầu vương sao lại giao con mình cho anh ấy được." "Chắc chắn là vậy, nhất định đã có giao dịch gì đó." "Đại lão thật tốt bụng, con khỉ này cũng thật to gan, lỡ như đại lão là người xấu thì sao?" .....

Tiếng bàn tán của cư dân mạng vang lên.

Diệp Phi nhìn con khỉ trên đất, miệng con báo đen còn đang tha một con khỉ khác quay về.

Ý tứ đã quá rõ ràng.

Diệp Phi bất đắc dĩ cười, cho dù có ăn thì cũng phải tìm chỗ khác.

Ăn thịt con cháu của Hầu vương ngay trước mặt nó, chẳng phải là gây thêm hiểu lầm sao? "Thôi đi đi, không đi thì không ăn được." Diệp Phi đành dẫn họ rời khỏi đây.

Ngô Tà vừa đi vừa tìm kiếm, muốn tìm tung tích của chú Ba mình. "Đừng lo, chú Ba cậu không sao đâu, đã đi qua rồi." Diệp Phi nhớ lại lời của Hầu vương, chắc là đã qua rồi, nhưng vị trí cụ thể thì có lẽ nó

cũng không biết. "Vậy thì tốt rồi." Ngô Tà nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phi cứ suy nghĩ mãi về lời của Hầu vương, ý nghĩa là gì?

Tại sao nó lại e dè hắn?

Ai sẽ e dè hắn chứ?

Giáo sư Phương nhìn bộ dạng tâm sự nặng nề của Diệp Phi, trong lòng cảm thấy tò mò.

Ngay khi Diệp Phi tìm được một khoảng đất trống và bắt đầu nướng thịt khỉ. "Anh Diệp Phi, anh sao vậy?

Trông có vẻ nhiều tâm sự?" Giáo sư Phương ngồi xuống bên cạnh anh. "Không sao ạ, chỉ là đang suy nghĩ vài chuyện thôi." Diệp Phi cười, tiếp tục nướng thịt khỉ.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên người Vương tử Báo đen bên cạnh.

Anh nheo mắt. "Giáo sư Phương, ông có hiểu biết gì về loài báo không?" Diệp Phi khẽ hỏi.

Giáo sư Phương bị câu hỏi này làm cho khó xử, lại đưa mắt nhìn Vương tử Báo đen đang dán mắt vào miếng thịt khỉ nướng. "Những tập tính sinh hoạt cơ bản của báo thì cậu biết rồi đấy, nhưng về vấn đề lãnh địa, chúng cũng sẽ rèn luyện con cái của mình." "Cần phải đối mặt với nguy hiểm mới có thể kế thừa lãnh thổ, cậu đang lo con báo đen này tiếp cận cậu là có mục đích?" Là một người từng trải, giáo sư Phương đoán ra được suy nghĩ của Diệp Phi. "Vâng, vừa rồi gã này đã để lộ sơ hở." Diệp Phi gật đầu khẳng định.

Cư dân mạng nghe mà như lọt vào sương mù, không hiểu lắm ý nghĩa là gì. "Sao tôi không hiểu gì hết, chuyện này có liên quan gì đến Vương tử Báo đen kia?" "Chắc là đại lão phát hiện ra điều gì rồi?

Dù sao đại lão cũng lợi hại như vậy mà." "Tôi chỉ tò mò thôi, con báo đen này thì có mưu mẹo gì được chứ?" "Chắc là có đấy." .....

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nghe được cuộc đối thoại giữa Diệp Phi và giáo sư Phương, sắc mặt cả hai đều trầm xuống. "Lúc trước khi đối mặt với Báo vương, nó chỉ tượng trưng lao về phía Diệp Phi, rõ ràng có cách tấn công hung hãn hơn nhưng dường như nó không hề ra tay." Tiền Tinh Vân cẩn thận nhớ lại cảnh tượng đã thấy trước đó.

Con Báo vương đó quả thực có chút vấn đề. "Liệu có mục đích gì khác không?" Hoắc Lão cũng chú ý thấy, những sinh vật ở đó đều là sinh vật có linh tính.

Có lẽ tư duy của chúng còn tốt hơn họ rất nhiều lần. "Không biết, nhưng khả năng này cũng không phải là không có." Tiền Tinh Vân cũng không chắc chắn đáp lại. "Chờ một lát nữa có lẽ sẽ biết, Diệp Phi đã có nghi ngờ thì chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng." Hoắc Lão nhìn màn hình lớn, chờ đợi biểu hiện tiếp theo của Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi chia thịt khỉ đã nướng xong cho họ, phần còn lại là cho báo đen.

Ngay khi Vương tử Báo đen đang hớn hở muốn ăn, Diệp Phi lại giật miếng thịt sang một bên, không muốn cho nó ăn. "Ngươi muốn nuốt lời à?" Vương tử Báo đen lập tức tỏ vẻ không vui. "Phụ vương ngươi không nói cho ngươi biết, diễn kịch thì phải diễn cho trọn tuồng sao?

Vừa rồi sao ngươi không tiếp tục giả vờ?" Diệp Phi lại đưa miếng thịt nướng trong tay cho nó, lạnh nhạt hỏi.

Vương tử Báo đen nghe thấy giọng nói này, miệng đang ăn chợt khựng lại, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành. "Ngươi...

Ngươi làm sao biết được?" Vương tử Báo đen lòng đầy giá lạnh nhìn hắn. "Ngươi là Vương tử Báo đen, thân hình đã cao vài mét, vậy phụ vương ngươi thì sao?

Ông ta cao bao nhiêu?" "Lúc đó ngươi bị bắt, phụ vương ngươi rõ ràng có cơ hội cứu ngươi, nhưng ông ta không làm, mục đích của các ngươi là gì?" Sắc mặt Diệp Phi bình tĩnh, giọng nói không nghe ra hỉ nộ.

Nhưng càng như vậy, con báo càng sợ hãi, khí tức trên người người đàn ông này có chút khác thường.

Dòng máu Chân Long trên người Diệp Phi mơ hồ có chút không áp chế được.

Chính xác hơn là anh không cố ý khống chế dòng máu Chân Long. "Phụ vương chỉ là muốn bảo vệ ta, ta xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên, còn là hy vọng ta có cơ hội rời khỏi nơi này." Ánh mắt Vương tử Báo đen có vài phần buồn bã. "Rời khỏi?

Nơi này linh khí dồi dào, còn có bầy báo đen mộng ảo phục tùng các ngươi, tại sao không muốn ở lại đây?" Diệp Phi có chút không hiểu, đây là tình huống gì?

Báo vương như vậy, đến cả bầy khỉ ảo ảnh cũng thế, tại sao chúng lại không muốn ở lại đây?

Lẽ nào có vấn đề gì sao? "Không muốn chính là không muốn, không có tại sao cả.

Đây là lời phụ vương nói với ta, ta chỉ cần nghe theo là được, các ca ca khác đã không còn cơ hội, chỉ có ta mới có cơ hội rời khỏi đây." Vương tử Báo đen nói xong, trong mắt tràn đầy hận ý, cuối cùng ngấu nghiến miếng thịt nướng trước mặt.

Dường như đang trút bỏ cảm xúc của mình.

Diệp Phi ngẩn người, lẽ nào suy đoán trước đó của mình sai rồi sao? "Diệp Phi, sao thế?" Ngô Tà thấy vẻ mặt khó hiểu của Diệp Phi, tò mò hỏi. "Tôi đoán Báo vương có thể là vì vấn đề người kế vị, nhưng xem ra bây giờ tôi đã sai, không đơn thuần là tranh giành lãnh địa." Diệp Phi vẫn không thể hiểu được vấn đề này.

Nơi này liệu có vấn đề gì không? "Diệp Phi, cậu đã từng nghĩ đến vấn đề này chưa?

Có thể nào chúng bị cưỡng ép giam giữ ở đây không?

Chúng bị mắc kẹt, không phải là không muốn rời đi, mà là không thể rời đi." "Chỉ có thể ở đây canh giữ, không thể chịu đựng đau khổ mà canh mộ ở đây sao?" Ngô Tà đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo.

Có khả năng nào, chủ nhân ngôi mộ này đã làm gì đó với chúng không?

Cưỡng ép chúng ở lại đây canh mộ.

Diệp Phi cảm thấy có lý, cuối cùng nhìn Vương tử Báo đen đang ăn ngon lành trước mặt. "Ta có thể đưa ngươi rời khỏi đây, nhưng ngươi phải nghe lời ta, trên đường đi ngươi cũng phải giúp đỡ." Vương tử Báo đen đang ăn, vốn đang nghĩ cách để ở lại.

Bây giờ Diệp Phi lại chủ động đưa ra yêu cầu này, nó mừng không kể xiết. "Được." Vương tử Báo đen vội vàng đồng ý, chỉ có ăn no uống đủ rồi mới có sức lực rời khỏi đây.

Chương 427

Sẽ không phụ lòng kỳ vọng của phụ vương.

Diệp Phi thấy mọi người đã ăn uống xong, chuẩn bị tiếp tục đi.

Anh dự định đi xuyên qua khoảng đất trống này.

Đi được hơn mười phút, Diệp Phi cảm nhận được một luồng khói đặc, trong khói còn có một mùi khai nồng.

Mùi khai này lúc ẩn lúc hiện.

Sương mù trước mắt đã che khuất con đường phía trước. "Sương mù ở đây không ổn, tốt nhất đừng đi tiếp." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng. "Tiểu Ca, cậu nghe xem, hình như có tiếng cười của phụ nữ." Ngô Tà đột nhiên nói, nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca trước mặt, còn không ngừng tập trung tinh thần lắng nghe xung quanh. "Hì hì..." "Ha ha..." "Vui quá đi..." Âm thanh càng lúc càng rõ ràng. "Giáo sư, sao ở đây lại có tiếng phụ nữ?" Tiểu Sở đứng sau giáo sư Phương, lòng đầy hoảng sợ.

Từ lúc vào đây, gần như không có sinh vật nào bình thường, bây giờ lại xuất hiện những thứ này, ai mà chịu nổi?

Còn có tiếng phụ nữ nữa?

Đây là gặp phải quỷ sống sao? "Nơi này không bình thường, các em phải giữ cảnh giác, không được phân tâm, cũng đừng làm vướng chân Diệp Phi." Giáo sư Phương vẫn không yên tâm dặn dò. "Vâng, thưa giáo sư." Tiểu Sở, Văn Phong và Tiểu Hà vội vàng đáp lời, bây giờ đã không còn là chuyện vướng chân ai nữa rồi.

Mà là lát nữa sẽ xuất hiện thứ gì?

Họ vừa căng thẳng lại vừa có chút mong đợi.

Cư dân mạng nghe thấy âm thanh này, cảm thấy cả người đều khoan khoái. "Không biết tại sao, tôi nghe tiếng cười cứ như tiếng chuông vậy, sao mà hay thế nhỉ?" "Tôi cũng vậy, muốn xem chủ nhân của những giọng nói này là ai quá?

Tim tôi cứ đập thình thịch." "Mấy người có uống lộn thuốc không, rõ ràng giọng này rất bình thường, hay ở chỗ nào?" "Không phải đâu, tôi nghe giọng này sao mà thấy hay quá, tôi cảm thấy mình như yêu giọng nói này rồi, sao mà hay thế không biết?" "Mấy ông này sao thế?

Lúc trước thì bảo bọn tôi là mấy con mê trai, giờ thì sao?

Các ông thành gì?

Mê gái à?" "Không phải đâu, tôi thật sự thấy rất hay mà." Cư dân mạng bắt đầu tranh cãi.

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy giọng nói này rất hay, nhưng do tuổi đã cao, phương diện tình cảm có phần chậm hơn người trẻ. "Giọng nói này có vẻ không ổn, đối với đàn ông khác thì dường như rất thích, nhưng đối với phụ nữ khác thì hình như không đúng lắm." Hoắc Lão là người đầu tiên hiểu ra ý nghĩa trong đó. "Tôi cũng thấy không ổn, giọng nói này chỉ có tác dụng với đàn ông, đối với phụ nữ thì dường như vô dụng." Tiền Tinh Vân cũng nhận ra.

Sương trắng tan đi, trước mắt mọi người xuất hiện một tòa lầu các.

Tòa nhà được làm hoàn toàn bằng tre.

Nhìn từ kiến trúc, nó còn hùng vĩ hơn cả kiến trúc thời Hán.

Tổng cộng có hai tầng, hai chuỗi đèn lồng bảy màu treo ở hai bên, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trên lầu các, xuất hiện bóng dáng vài người phụ nữ.

Thỉnh thoảng lại có tiếng cười truyền đến.

Diệp Phi và những người khác nhìn tòa lầu các xuất hiện trước mắt, mày nhíu chặt.

Hoàn cảnh nơi đây thật là một nơi thần kỳ.

Ở đây có thể xuất hiện một đám phụ nữ, chẳng phải đã nói rõ cho mọi người biết nơi này có vấn đề sao? "Ngô Tà..." Diệp Phi đang định nói thì thấy Ngô Tà cứ nhìn chằm chằm lên lầu các.

Chính xác hơn không phải là lầu các, mà là bóng người trong lầu, thỉnh thoảng phản chiếu trong mắt cậu. "Giáo sư..." Diệp Phi lại định nói, thì thấy giáo sư cũng đang nhìn tòa lầu các này.

Ánh mắt đã mất đi vẻ lanh lợi, chỉ đờ đẫn nhìn. "Đừng gọi nữa, họ bị mê hoặc rồi, đám phụ nữ ở đây có vấn đề." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Y đứng sau lưng Diệp Phi, nhưng không có ý định ra tay. "Cậu không định ra tay à?" Diệp Phi còn tưởng y sẽ hành động. "Chờ xem." Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi, đôi môi mỏng khẽ mở.

Diệp Phi nhướng mày, còn tưởng y sẽ thật sự ra tay.

Đúng lúc này, cửa sổ trên lầu các được mở ra.

Năm người phụ nữ xinh đẹp đang đứng trước cửa sổ.

Họ để lộ thân hình quyến rũ, y phục trên người cũng rất hở hang, làn da trắng nõn.

Cổ trắng như tuyết, cùng với dung nhan tuyệt sắc trên khuôn mặt.

Họ đang e thẹn nhìn những người đàn ông trước mặt. "Các ngươi xem, những người đàn ông này hình như đang nhìn ta kìa." Một người phụ nữ mặc sa mỏng màu trắng đang e thẹn cười.

Ánh mắt cô ta cứ nhìn Ngô Tà, người đàn ông này thật đáng yêu.

"Nói bậy, rõ ràng là đang nhìn ta." Người phụ nữ mặc sa mỏng màu đỏ vẫn cười khẩy nhìn họ.

Tiểu Ca nhìn những người phụ nữ trước mặt, mày nhíu chặt. "Trên người những người phụ nữ này có yêu khí, không phải quỷ hồn." Tiểu Ca lạnh lùng nói. "Yêu khí?

Mùi khai?" Diệp Phi khẽ lẩm bẩm, bỗng nhớ lại câu chuyện thần thoại thời Ân Thương.

Những con hồ ly bị Tỷ Can diệt trừ năm đó dường như cũng biết huyễn thuật, duy trì hình người.

Trên Trích Tinh Lâu năm đó, chẳng phải có cả một bầy hồ ly sao?

Tình hình bây giờ là đám hồ ly đó tái sinh à?

Bây giờ còn chơi trò này được sao?

Chẳng phải đã chết hết rồi sao? "Cậu nhận ra?" Tiểu Ca đọc được vẻ khó tin trong mắt hắn. "Nhận ra thì không hẳn, chỉ là từng nghe nói qua." Diệp Phi đột nhiên nhận ra một vấn đề, tại sao ở đây lại là lầu tre.

Mà không phải kiến trúc thời Ân Thương, kiến trúc thời đó tuy không hoàn thiện, nhưng cũng không đến nỗi sơ sài thế này. "Đây là hồ ly, hồ ly tu hành đến một trình độ nhất định sẽ hóa thành hình người, bọn chúng giỏi nhất là thuật hồ mị, những người này đều bị chúng mê hoặc." Diệp Phi khẽ giải thích.

Ngay khi hai người đang trao đổi, Vương tử Báo đen trên vai đột nhiên lên tiếng. "Chúng xuống rồi, cái mùi này thật khó ngửi." Con báo đen đầy vẻ ghét bỏ liếc nhìn đám phụ nữ đi ra từ lầu tre.

Đám phụ nữ này đang uốn éo vòng eo, từng bước một lại gần.

Người phụ nữ mặc áo trắng đứng bên cạnh Ngô Tà, đưa tay sờ

lên má cậu, cười vô cùng quyến rũ. "Người đàn ông này thật đáng yêu, ta rất thích hắn, hay là đưa vào trong đi?" "Không được, ta rất thích người đàn ông này, nên thuộc về ta." Một hồ ly tinh mặc y phục màu hồng khác vội vàng lắc đầu, cũng đã nhắm trúng Ngô Tà. "Ngươi bị sao vậy?

Người đàn ông ta thích tại sao phải nhường cho ngươi?

Ở đây cả ngàn năm, sao chuyện gì ngươi cũng tranh với ta, ngươi thật quá đáng." Người phụ nữ áo trắng không vui, khuôn mặt tinh xảo lộ vẻ tức giận. "Ngươi nói vậy là không đúng rồi, trên người hắn cũng không có ghi tên ngươi, sao lại không thể là của ta?

Công tử áo đen kia cũng không tệ, ngươi thu nhận hắn đi?" Người phụ nữ áo hồng nói rồi kéo Ngô Tà đi vào nhà tre.

Chương 428

Người phụ nữ áo trắng nhìn con mồi của mình bị cướp đi, cuối cùng nhìn sang Tiểu Ca.

Miễn cưỡng dẫn y đi vào.

Diệp Phi bị một người phụ nữ mặc y phục màu xanh lá cây nhắm trúng. "Chức Viêm Điểu, Báo đen, hai ngươi ở lại bảo vệ những người khác." Diệp Phi khẽ dặn dò. "Không được, ta đi cùng ngươi, ta là báo đen, đối phó với hồ ly ta sẽ không chịu thiệt, cứ để Chức Viêm Điểu ở đây canh chừng họ." Con báo đen không nghĩ ngợi từ chối ngay.

Chức Viêm Điểu vốn định đi theo, nhưng bị Diệp Phi từ chối. "Mạng sống của những người này giao cho ngươi, ngươi sẽ không làm ta thất vọng, đúng không?" Diệp Phi biết Chức Viêm Điểu không yên tâm về anh, nhưng tình hình hiện tại rất nguy cấp.

Nếu vào trong rồi, bên ngoài xảy ra chuyện đột xuất thì giáo sư và những người lính đánh thuê khác phải làm sao?

Chức Viêm Điểu nghe vậy, chỉ có thể gật đầu đồng ý, cuối cùng nhân lúc đám hồ ly tinh không chú ý, đậu lên người giáo sư.

Lũ hồ ly tinh dẫn Tiểu Sở, đội trưởng Lâm, Diệp Phi, Ngô Tà, Tiểu Ca đi vào.

Giáo sư và những lính đánh thuê khác ở bên ngoài vẫn tiếp tục ngơ ngác nhìn lầu các, chỉ khác là trong mắt họ còn có vẻ ghen tị.

Cư dân mạng nhìn vẻ mặt của giáo sư và lính đánh thuê, trong lòng chùng xuống. "Vãi, đây là yêu quá hóa hận à?

Giáo sư lớn tuổi thế rồi mà còn có suy nghĩ như vậy sao?"

"Chuyện gì thế này?

Tình huống gì đây?" "Tôi cũng không biết nữa, là do đám hồ ly tinh này giở trò quỷ à?" "Hồ ly tinh giỏi nhất là quyến rũ, xem ra lời đồn không sai, đúng là như vậy." "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, đại lão và mọi người bị đưa đi rồi, sẽ ra sao đây?" "Chắc là bị ăn thịt rồi???" .....

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, mày nhíu chặt, chuyện gì thế này? "Cứ bình tĩnh xem xét, ít nhất Diệp Phi và cậu Tiểu Ca kia vẫn còn tỉnh táo, sẽ không chịu thiệt đâu." Tiền Tinh Vân vẫn rất yên tâm về Diệp Phi.

Hoắc Lão cũng cảm thấy Diệp Phi có thể đối phó, chỉ là bây giờ lo lắng cho giáo sư Phương và những người khác.

Nhìn vẻ mặt của họ, có vẻ rất ghen tị, mà ghen tị sẽ khiến người ta mất đi lý trí.

Một khi lý trí không còn thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, huống hồ họ đã mất lý trí rồi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi và Tiểu Ca cùng những người khác đi vào lầu các.

Đồ đạc trong phòng đều làm bằng tre, còn có những tấm đệm ngồi bằng lông mềm.

Trên bức tường chính diện có một cái đầu hồ ly rất lớn.

Chỉ có vị trí đôi mắt là một màu đen kịt. "Chị em, đưa lên lầu thôi." Người phụ nữ áo trắng cười hì hì dẫn Tiểu Ca đi lên lầu.

Những người phụ nữ khác cũng dẫn người đàn ông mình chọn đi theo sau.

Không khí tràn ngập hương thơm của nữ tử.

Tiểu Ca đang ở cầu thang định động thủ, nhưng bị Diệp Phi cản lại.

Tiểu Ca quay người, khó hiểu nhìn Diệp Phi trước mặt.

Sự khó hiểu trong mắt không cần nói cũng rõ.

Diệp Phi chỉ lắc đầu, không nói nhiều.

Lên lầu, trước mắt hiện ra năm chiếc giường, bên trên được che bởi màn sa trắng.

Rất quyến rũ.

Người phụ nữ áo trắng đưa Tiểu Ca đến bên giường.

Diệp Phi bị người phụ nữ áo vàng đưa đến bên giường, người phụ nữ áo vàng cười rất ma mị.

Bàn tay ngọc ngà với mười ngón thon dài đang vuốt ve qua lại trên mặt Diệp Phi.

Cư dân mạng xem mà tức sôi máu.

Chỉ nhắm vào phái nữ. "Mẹ kiếp, con hồ ly tinh này muốn làm gì?

Làm gì đại lão của tôi?

Sao có thể dùng móng vuốt của nó sờ đại lão của tôi?" "Vãi, mẹ kiếp, không thể chấp nhận được, tôi phải dùng đại đao của mình chặt cái móng vuốt đó ngay bây giờ." "Không cho phép sờ đại lão của tôi, ai cho móng vuốt chúng nó chạm vào đại lão của tôi, thật vô sỉ quá." Nhưng các nam cư dân mạng lại tỏ ra không hiểu. "Người phụ nữ này thật xinh đẹp, tôi thật hy vọng được sờ." "Tôi cũng nghĩ vậy, ghen tị với đại lão quá." "Đại lão thật hạnh phúc." Lúc này, hai phe phái lớn đang đối đầu với nhau.

Đó chính là đàn ông và phụ nữ.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn người phụ nữ trước mặt đã biến thành dạng hồ ly, mỹ nữ biến thành hồ ly.

Đôi mắt nó ánh lên tia sáng đỏ rực nhìn chằm chằm Diệp Phi, miệng hơi hé ra.

Nó định hút hết tinh khí huyết trên người Diệp Phi.

Ngay khi nó chuẩn bị hút, khóe miệng Diệp Phi nhếch lên.

Anh nhấc chân tung một cú đá, đá bay con hồ ly tinh trước mặt ra ngoài.

Tiểu Ca thấy vậy cũng hành động ngay sau đó.

Hai con hồ ly tinh lộ ra bộ mặt hồ ly, đôi mắt đỏ rực biến thành kinh ngạc.

Diệp Phi lo lắng cho Ngô Tà, đội trưởng Lâm và những người khác.

Anh ra tay dứt khoát ném ba con hồ ly còn lại ra ngoài cửa sổ.

Động tác gọn gàng, không chút do dự. "Ngươi..." Người phụ nữ áo đỏ kinh ngạc nhìn Tiểu Ca và Diệp Phi, chưa kịp nói hết câu.

Liền bị Tiểu Ca đá một cước bay xuống.

Động tác phải gọi là cực kỳ dứt khoát.

Cư dân mạng nhìn động tác của Diệp Phi, các nữ cư dân mạng thì hả hê vô cùng. "Làm tốt lắm, ha ha, thật hả giận, mấy con hồ ly tinh này, dám..." "Sướng thật, nhìn mà sướng, mấy con mụ này dám sờ đại lão của tôi, không đánh chết là may rồi." "Không, phải đánh chết, thằng cha nào vừa nãy còn cãi với tôi?

Ra đây, ai nói đẹp, ai nói đẹp?

Mở to mắt chó của mấy người ra mà xem cho rõ." .....

Giáo sư và những lính đánh thuê khác đang ở bên ngoài cửa sổ thấy những người phụ nữ này bị ném ra.

Không khỏi tức giận trong lòng, bất mãn nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca.

Ngô Tà, Tiểu Sở và đội trưởng Lâm lúc này đã tỉnh táo lại.

Thấy những người đồng đội đang nhìn mình với ánh mắt giận dữ. "Chuyện gì thế này?

Sao lại nhìn chúng ta như vậy?" Tiểu Sở khó hiểu sờ gáy. "Đó là vì họ tưởng các cậu đã ra tay với mấy người phụ nữ kia." Diệp Phi tốt bụng giải thích. "Phụ nữ?" Tiểu Sở và đội trưởng Lâm nhìn về phía năm con hồ ly tinh trên đất.

Chúng đã lộ nguyên hình hồ ly, đang nằm trên đất, căm hận nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca. "Đệt, ông nói đây là phụ nữ?

Đây là phụ nữ á?

Hay là yêu quái?

Con gái nhà ai mà trông kinh dị thế này?" Tiểu Sở buột miệng chửi thề, nghĩ đến việc lúc nãy bị nó sờ, trong lòng cứ thấy lạnh gáy.

Chương 429

Đây là tình huống gì?

Ghê tởm quá. "Phụt..." Diệp Phi không nhịn được cười, đây là lần đầu tiên anh thấy có học sinh nói chuyện như vậy.

Không sợ sao? "Chết tiệt, các ngươi lại có thể tỉnh lại..." Người phụ nữ áo đỏ trên đất rõ ràng đã tức giận, ánh sáng trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Nó đột ngột đứng dậy từ mặt đất, sau mông xuất hiện ba cái đuôi lớn, bộ lông trắng như tuyết vô cùng rậm rạp.

Những con hồ ly khác phía sau cũng theo sát, đều lộ ra ba cái đuôi, đang giận dữ nhìn mấy người trước mặt. "Đừng vội, cứ để bọn chúng đánh trận đầu." Hồ ly tinh mặc y phục màu hồng cất giọng a thé nhìn nhóm Diệp Phi.

Lông hồ ly màu vàng từ trên người nó bay xuống, vừa vặn rơi trúng người đám lính đánh thuê và giáo sư.

Những người lính đánh thuê này như không cần mạng, giận dữ lao về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, thầm chửi gã này vô sỉ. "Thật không biết xấu hổ, quá vô sỉ, lại còn lôi cả các giáo sư ra." "Làm sao bây giờ?

Đều là người một nhà, sao mà ra tay được?" "Đúng vậy, bọn họ đều ra tay tàn độc, thật là vô sỉ hết mức." "Toang rồi, làm sao đây?" .....

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nhìn giáo sư Phương già cả chân yếu tay mềm mà vẫn lao lên phía trước, khóe miệng giật giật. "Trước đây

sao tôi không phát hiện giáo sư Phương chạy nhanh như vậy nhỉ?" Tiền Tinh Vân đã không biết phải hình dung thế nào. "Đây là bị mê hoặc rồi, tiếp theo phải xem Diệp Phi làm thế nào." Hoắc Lão nghe vậy, có chút lo lắng cho Diệp Phi. "Tôi thì không lo cho Diệp Phi, chắc chắn có cách giải quyết, chỉ là giáo sư và đám lính đánh thuê chắc phải chịu khổ rồi." Tiền Tinh Vân tin tưởng Diệp Phi một trăm phần trăm. "Báo đen, Chức Viêm Điểu." Diệp Phi đột nhiên hét lớn, con báo đen và Chức Viêm Điểu trên vai anh phóng to thân hình, lao về phía năm con hồ ly.

Diệp Phi, Tiểu Ca và đội trưởng Lâm thì đối phó với những lính đánh thuê khác.

Ngô Tà cầm súng trong tay, định dùng vũ khí đánh ngất họ rồi tính sau.

Tiểu Sở thấy vậy cũng theo sát, tuy không đánh lại lính đánh thuê, nhưng vẫn có thể ra tay với các bạn học kia.

Đội trưởng Lâm nhìn những người lính do chính mình huấn luyện, nheo mắt, không thể ra tay quá nặng.

Hắc Báo và Hỏa Diễm Điểu đối đầu với năm con hồ ly, há to miệng cắn xé nhau.

Một trong số đó nhận ra thân phận của Vương tử Báo đen. "Báo đen, ngươi lại dám quên chức trách của mình, ngươi định tạo phản sao?" Mắt của người phụ nữ áo hồng tràn đầy lửa giận.

Hắc Báo không thèm để ý, há to miệng cắn vào đuôi hồ ly.

Hoàn toàn không đếm xỉa.

Tạo phản ư?

Bao năm nay nó đã sớm muốn tạo phản rồi.

Hồ ly cũng không khách khí, chĩa mông về phía báo đen phóng ra mùi của mình. "Gào..." Khứu giác của báo đen vốn đã nhạy bén, bây giờ bị mùi hôi thối này ập thẳng vào mặt, cả đầu óc trống rỗng.

Nó liền ngã ngửa ra sau, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Móng vuốt sắc bén của Chức Viêm Điểu liên tục cào vào đuôi con hồ ly khác.

Cái đuôi trắng như tuyết bị mỏ của Chức Viêm Điểu châm lửa, cộng thêm vết thương do bị cào.

Con hồ ly tinh màu trắng đã tức giận đến cực điểm.

Đuôi hồ ly vốn đã quý giá, huống chi đuôi ba vĩ lại càng hiếm có.

Bây giờ còn bị cào bị thương, sao có thể dung thứ.

Cái đuôi còn lại quét ngang một cái, hất Chức Viêm Điểu xuống đất.

Diệp Phi vừa hay nhìn thấy cảnh này, Chức Viêm Điểu bị đánh ngã xuống đất, hồi lâu không cử động.

Anh lại nhìn sang con báo đen, đang nằm bất động trên đất.

Cơn giận trong lòng đã bắt đầu dâng lên, sau khi đánh ngất lính đánh thuê trước mặt, cây roi trong tay anh hiện ra. "Ngô Tà, Tiểu Sở, mang Hắc Báo và Chức Viêm Điểu về đây." Diệp Phi nói xong, bay vút lên không, vung cây roi trong tay lao về phía lũ hồ ly.

Tiểu Ca thấy vậy, ánh mắt lạnh đi, theo sát phía sau.

Năm con hồ ly tinh thấy Diệp Phi lao tới, không thèm để ý.

Vung đuôi lên, lao thẳng về phía Diệp Phi.

Cây roi trong tay Diệp Phi được gia trì thêm Tam Muội Chân Hỏa, cả cây roi rực lửa đỏ.

Khi nhìn thấy cái đuôi trước mặt, anh càng dùng thêm sức lực. *Vút* Đuôi hồ ly lập tức bị roi quất đứt.

Ngay sau đó, ngọn lửa vàng kim dính trên đuôi, men theo đó bắt đầu nuốt chửng cơ thể người phụ nữ áo trắng.

Mắt con hồ ly tinh màu trắng lộ vẻ hoảng sợ, nhưng bây giờ muốn dập tắt ngọn lửa này đã không kịp nữa rồi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam Muội Chân Hỏa nuốt chửng nó.

Thứ này căn bản không thể dập tắt.

Bốn con hồ ly còn lại muốn cứu cũng không có cơ hội, càng không dám.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con hồ ly tinh áo trắng bị lửa lớn nuốt chửng. "A... cứu ta, cứu ta..." Con hồ ly áo trắng hét lên khản cả giọng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và bất lực.

Cuối cùng bị lửa lớn thiêu rụi sạch sẽ.

Không còn lại thứ gì.

Đứng một bên, Ngô Tà, Tiểu Sở và đội trưởng Lâm nhìn mà chết lặng.

Vừa rồi Diệp Phi nổi giận đúng không?

Người đàn ông nổi giận thật sự không thể chọc vào.

Ngô Tà bắt đầu mặc niệm cho mấy con hồ ly này, đây đúng là tự tìm đường chết mà.

Cư dân mạng nhìn ngọn lửa biến mất, lại nhìn tấm lưng gầy gò nhưng vô cùng vững chãi của Diệp Phi.

Cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là cảm giác an toàn. "Giây phút này, tôi như thấy được ngọn lửa sau lưng đại lão, đây là tiểu vũ trụ đang

bùng cháy sao?" "Đúng vậy, Chức Viêm Điểu cũng có tình cảm rồi, bây giờ còn không biết ra sao, đổi lại là tôi tôi cũng nổi giận." "Tiếp theo tôi nghĩ mấy con hồ ly này sắp xui xẻo rồi, không con nào chạy thoát được đâu." .....

Trong mộ huyệt.

Tiểu Ca vung Hắc Kim Cổ Đao, chém bay đầu con hồ ly đang ngẩn người.

Đầu của người phụ nữ áo hồng đã lăn xuống, cuối cùng biến mất.

Ba con hồ ly còn lại thấy vậy, vội vàng muốn quay về lầu tre, trốn khỏi nơi này.

Ngay khi chúng định bay về phía trước, Diệp Phi và Tiểu Ca đã ra tay trước một bước.

Ngô Tà thấy lũ hồ ly định bỏ chạy, rút súng ra, chuẩn bị bắn về phía chúng. *Pằng!* Đuôi của người phụ nữ áo xanh lam trúng một phát đạn, máu đỏ tươi túa ra.

Tốc độ của Tiểu Ca nhanh kinh người, vội vàng ra tay ngăn cản.

Diệp Phi thấy thế, cây roi trong tay vung lên, lại vòng ra sau một vòng.

Cuối cùng dùng sức kéo mạnh.

Chương 430

Hai con hồ ly bị kéo trở lại vị trí cũ. "Hút tinh khí, tội đáng muôn chết." Diệp Phi đi đến bên cạnh hồ ly, cây roi trong tay quất mạnh xuống người chúng.

Hai con hồ ly kêu thảm một tiếng, nỗi đau trên người thấu tận xương tủy.

Muốn phản kháng cũng không có cơ hội. "Làm bị thương sủng vật của ta, các ngươi càng đáng chết hơn." Diệp Phi vừa nói vừa tiếp tục quất. "Lợi dụng lòng người, dụ dỗ chúng ta tàn sát lẫn nhau, các ngươi càng đáng chết hơn." Diệp Phi nói, cây roi trong tay lại hạ xuống, dùng sức quất vào người hồ ly. "A..." Hai con hồ ly đã không còn sức giãy giụa, chỉ có thể yếu ớt kêu gào.

Tiểu Ca lúc này đã chém đứt toàn bộ đuôi hồ ly, cuối cùng chém bay đầu chúng.

Y đứng sau lưng Diệp Phi. "Đánh nhanh thắng nhanh." Tiểu Ca lạnh lùng nói. "Các ngươi không thể... giết chúng ta, không thì các ngươi cũng không thể sống sót rời khỏi đây." Một trong hai con hồ ly thoi thóp thở dốc, mở miệng hồ ly ra nói. "Ồ... ngươi đang nói đến con hồ ly già trong phòng ngươi sao?" Diệp Phi cười khẩy, không chút sợ hãi, lấy ra chiếc rìu lửa.

Nhẹ nhàng vung lên.

Mắt hai con hồ ly đầy vẻ kinh ngạc nhìn Diệp Phi, cuối cùng bị Tam Muội Chân Hỏa nuốt chửng sạch sẽ.

Ngô Tà, Tiểu Sở và đội trưởng Lâm nhìn Hắc Báo và Chức Viêm Điểu, hai con dị thú nằm bất động trên đất.

Trong lòng bắt đầu lo lắng. "Diệp Phi, Diệp Phi." Ngô Tà gọi một tiếng, lúc này chỉ có thể gọi anh.

Cậu cũng không biết thú ngữ.

Diệp Phi thân hình lóe lên, đã đứng bên cạnh Hắc Báo và Chức Viêm Điểu.

Tốc độ nhanh kinh người.

Cư dân mạng xem mà ngẩn cả người. "Tình huống gì đây?

Tôi có nhìn nhầm gì không?" "Hình như không, đại lão nổi giận rồi, đây là thật sự nổi giận rồi." "Ờ... vừa rồi đại lão nói gì thế?

Có phải còn có hồ ly đứng sau không?" "Hình như là vậy, thế có nghĩa là ở đây còn có hồ ly khác?" .....

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân xác định họ đã an toàn, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Cẩn thận ngẫm lại thông tin nghe được lúc trước. "Diệp Phi chắc là biết đằng sau còn có chuyện về hồ ly." Tiền Tinh Vân nghe vậy, không chắc chắn giải thích. "Hình như là vậy, nhưng tại sao lúc đầu Diệp Phi không ra tay, có phải còn muốn làm gì khác không?" Hoắc Lão luôn cảm thấy Diệp Phi làm vậy chắc chắn có lý do. "Có thể lắm, chúng ta cứ chờ xem, nhưng tính khí của Diệp Phi thật sự đáng sợ quá." Tiền Tinh Vân hiểu rõ Diệp Phi, chắc chắn anh có tính toán gì đó.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi đến bên cạnh Hắc Báo và Chức Viêm Điểu.

Thấy cánh của Chức Viêm Điểu bị đánh gãy, xương đã lồi ra khỏi vị trí ban đầu.

Cơn giận vừa mới đè nén của Diệp Phi lại bùng lên.

Anh cắn rách ngón tay mình, nhỏ máu vào miệng Chức Viêm Điểu.

Người Chức Viêm Điểu phát ra ánh sáng, cơ thể bắt đầu tự hồi phục. "Tạm thời đừng động vào nó, để nó tự hồi phục một chút." Diệp Phi trầm giọng nói, rồi đi đến bên cạnh Hắc Báo. "Ngươi sao rồi?" Diệp Phi không thấy vết thương nào trên người Hắc Báo. "Ta không sao, chỉ là bị hun đến nhức đầu, mùi hôi của lũ hồ ly này thật khó tiêu hóa." Hắc Báo trả lời một cách yếu ớt. "Thân hình to lớn, nhưng thật vô dụng." Diệp Phi cười đầy ẩn ý, quả là một kẻ đáng cười. "Ngươi nói gì vậy?

Ta là báo đen, khứu giác của ta rất nhạy bén, ngươi không hiểu đâu." Hắc Báo nghe thấy tin này, muốn lớn tiếng phản bác.

Nhưng vừa mở mắt ra, đã cảm thấy trời đất quay cuồng. "Yên tĩnh nghỉ ngơi đi, ta sẽ trả thù cho ngươi." Diệp Phi đau lòng vuốt ve bộ lông của nó, giọng nói ôn hòa.

Hắc Báo là lần đầu tiên nghe được những lời như vậy, muốn mở mắt ra nhìn, nhưng sao cũng không mở được.

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng sau lưng Diệp Phi. "Cậu định làm gì?" Ngô Tà cảm thấy căn phòng đó có gì đó không ổn.

Nếu những con hồ ly này đều chết rồi, tại sao tòa lầu các này vẫn còn ở đây? "Bên trong còn có yêu tinh, yêu lực rất mạnh, còn nồng đậm hơn những con hồ ly này." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng. "A... yêu tinh lớn như vậy chắc chắn có yêu đan, thứ này thật sự không tồi." Mắt Diệp Phi lóe lên một tia lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía lầu các. "Diệp Phi, cậu như vậy chúng tôi rất sợ." Ngô Tà cảm thấy khí tức trên người Diệp Phi càng lúc càng đáng sợ.

Cảm giác không giống như trước đây. "Tôi và cậu vào trong, Ngô Tà, đội trưởng Lâm và Tiểu Sở cứ ở ngoài chờ, như vậy cũng an toàn." Tiểu Ca hiếm khi chủ động lên tiếng, lại còn nói một hơi nhiều

như vậy.

Ngô Tà cũng có chút bất ngờ. "Không cần đâu, đã ra rồi." Diệp Phi nhạy bén cảm nhận được một luồng yêu khí ập đến.

Nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy yêu khí màu đỏ từ trong lầu các bay ra, dần dần hình thành một con hồ ly.

Khuôn mặt hồ ly hư ảo hiện ra giữa không trung, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực. "Các ngươi gan to thật, lại dám động đến người của Hồ tộc ta?" Giọng nói của hồ ly vang vọng giữa không trung, mang theo sự tức giận nồng đậm. "Người của Hồ tộc các ngươi?

Ha...

Hồ tộc các ngươi lại dám động đến Nhân tộc ta." Diệp Phi cười khẩy, dùng chủng tộc để đè người sao? "Là ngươi?" Con hồ ly nhìn Diệp Phi trước mặt.

Giọng nói tức giận, còn có rất nhiều hận ý. "Ồ?

Nhận ra sao?" Diệp Phi nói xong, cầm cây roi trong tay lao tới.

Con hồ ly cười khẩy. "Lần này, ta sẽ không cho ngươi cơ hội nữa đâu." Giọng hồ ly đầy vẻ chế nhạo, thổi một hơi về phía Diệp Phi.

Chỉ thấy mặt đất bỗng dưng xuất hiện một bầy hồ ly, con nào con nấy đều hung thần ác sát nhìn chằm chằm anh. "Ngô Tà, đừng lao tới, bảo vệ họ." Diệp Phi cũng không khách khí, lấy rìu lửa ra châm vào cây roi trong tay.

Một cây roi lửa khổng lồ quất về phía những ảo ảnh này.

Ngọn lửa nuốt chửng những ảo ảnh đó.

Ảo ảnh hồ ly lóe lên ánh sáng xanh lục đang bị lửa lớn nuốt chửng.

Chương 431

Nhưng ngọn lửa này không gây ra ảnh hưởng gì cho chúng, mà còn có xu hướng ngày càng mạnh hơn. "Diệp Phi, không thể dùng Tam Muội Chân Hỏa." Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng. "Ồ... ngươi vẫn như cũ, bản lĩnh vẫn còn đó, không thay đổi chút nào." Ảo ảnh hồ ly cười khẩy, tiếp tục thổi về phía những con hồ ly này.

Thân hình của những con hồ ly này tăng trưởng dữ dội, ánh sáng trong mắt ngày càng nồng đậm.

Tiểu Ca thấy tình hình không ổn, lòng bàn tay bị Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường, khí tức máu Kỳ Lân tuôn ra. "Hửm?

Máu Kỳ Lân?" Con hồ ly ngửi thấy khí tức, liền nhìn Tiểu Ca trước mặt, đôi mắt đỏ rực còn có chút nghi ngờ, cuối cùng biến thành chế nhạo. "Không ngờ lâu như vậy rồi, các ngươi vẫn ở bên nhau, lẽ nào các ngươi đã quên chuyện năm xưa?" Lời của con hồ ly khiến Tiểu Ca nảy sinh nghi ngờ.

Lẽ nào bọn họ quen nhau? "Ngươi nói vậy là có ý gì?" Tiểu Ca nheo mắt, giọng nói lạnh như băng. "Quên rồi sao?

Lại quên mất ký ức của ngươi vốn dĩ không tồn tại." Lời của con hồ ly vừa dứt, ảo ảnh hồ ly đồng loạt lao về phía Diệp Phi.

Ngô Tà nghe mà như lọt vào sương mù.

Ký ức của Tiểu Ca vẫn luôn không hoàn chỉnh, lẽ nào gã kia biết chuyện trước kia của Tiểu Ca?

Cư dân mạng nghe những lời này cũng mơ hồ. "Đây là cái gì vậy, sao tôi nghe mà mơ màng thế, tình huống gì đây?" "Hình như con hồ ly này nhận ra đại lão và anh chàng Tiểu Ca này, hơn nữa anh chàng Tiểu

Ca và đại lão hình như quen nhau à?" "Nhưng làm sao mà quen nhau?

Chẳng ai biết cả, ngay cả Tiểu Ca cũng mơ hồ, chuyện gì thế này?" "Đại lão đã thành người nổi tiếng, từ xưa đến nay đều quen biết à?

Gặp quỷ à?" "Rốt cuộc đại lão là ai?

Sao đến đâu cũng có người quen thế." .....

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh này, đã chết lặng. "Vậy, ý này là...

Diệp Phi còn có người quen nữa sao?" Tiền Tinh Vân tò mò vô cùng. "Chắc là vậy, có lẽ Diệp Phi và Trương tiên sinh cùng nhau xuống mộ không phải là ngẫu nhiên, nghe ý của nó chắc là duyên phận." Hoắc Lão cảm thấy mối quan hệ này rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ thế nào thì không ai biết.

Lẽ nào từ rất lâu trước đây, Diệp Phi và Tiểu Ca đã quen nhau?

Chưa từng nghe nói.

Lúc hai người này gặp nhau, cũng không phải như vậy.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi và Tiểu Ca tạm thời không có tâm trí nghiên cứu những lời này.

Mà chuyên tâm chống đỡ bầy hồ ly trước mặt.

Diệp Phi thu lại Tam Muội Chân Hỏa, giải phóng dòng máu Chân Long trong lòng bàn tay, bôi lên cây roi.

Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh trong đầu truyền đến. "Những thứ này vô dụng, nó tuy là hồ ly, nhưng trên người vẫn có chính nghĩa chi khí, ngươi khác với Kỳ Lân, máu của Kỳ Lân vừa chính vừa tà, nhưng ngươi thì không được." Giọng Thần Mộc Đỉnh có vẻ lo lắng. "Ngươi

nói vậy là có ý gì?" Diệp Phi không hiểu lắm, rõ ràng trên người những con hồ ly này có tà khí, sao lại có chính khí được?

Trong lúc đang hỏi, cây roi trong tay đã quất vào người hồ ly, chỉ là ảo ảnh bị quất ra một vết hằn.

Không có gì thay đổi.

Cuối cùng lại hồi phục.

Mà Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca lại thuận lợi giải quyết những ảo ảnh này.

Chúng biến mất không thấy tăm hơi.

Cư dân mạng thấy đòn tấn công của Diệp Phi lại vô dụng.

Không khỏi kinh ngạc. "Đòn tấn công của đại lão sao thế?

Sao lại không có hiệu quả gì?" "Đúng vậy, đây là tình huống gì?" "Không nên thế chứ, chuyện gì thế này?

Sao tôi xem không hiểu gì hết?" "Không nên đâu, roi của đại lão là lợi hại nhất mà." .....

Bình luận của cư dân mạng tràn ngập màn hình.

Trong mộ huyệt. "Hửm?" Diệp Phi không ngờ cây roi của mình lại... "Ta đã nói rồi, gã này có chính khí tồn tại, ngươi muốn đối phó nó, thì cần tà vật, thế giới này có âm dương, thì có chính tà, chỉ là xem ngươi lựa chọn thế nào thôi." Thần Mộc Đỉnh thấy cảnh tượng trước mắt, vội vàng bổ sung.

Diệp Phi trong lòng trầm xuống, lại nhớ ra, đã từng xem qua một vài thứ trong hệ thống.

Trong đó có một vật phẩm, gọi là Âm Dương Thái Cực Cầu.

Thứ này vừa chính vừa tà, vừa hay có thể bổ sung những thiếu sót

trên người. "Hệ thống, tôi muốn đổi vật phẩm." 【Đinh, xin hỏi ký chủ muốn đổi gì?】 Giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Diệp Phi lật qua lật lại quả cầu âm của Âm Dương Thái Cực Cầu trong tay.

Anh khảm quả cầu bạc này vào cây roi.

Cả thân roi lập tức trở nên đen kịt.

Phía trên tràn ngập oán khí nồng đậm.

Thần Mộc Đỉnh thấy Thái Cực Cầu, không khỏi kinh ngạc.

Thứ này... sao hắn lại có? "Ồ... cái gọi là chính nghĩa, lại có loại âm vật độc địa này, ngươi không phải tự cho mình thanh cao sao?

Sao cũng có lúc sa đọa đến mức này?" Con hồ ly cười khẩy nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi nheo mắt, không nói thêm một lời nào, cây roi trong tay vung mạnh.

Những ảo ảnh hồ ly này khi tiếp xúc với oán khí, thân hình đã hóa thành ảo ảnh.

Cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Ngô Tà ở phía sau thấy vậy, lông mày giật giật.

Chuyện gì thế này?

Sao lại có tình huống như vậy?

Cây roi trong tay Diệp Phi sao trông kỳ quái thế.

Còn lời của con hồ ly kia là có ý gì?

Cư dân mạng nhìn bộ dạng quét ngang ngàn quân của Diệp Phi, trong lòng vui mừng. "Đây mới là đại lão, thật trâu bò." "Đúng vậy, đại lão phải như vậy mới đúng, dạy dỗ cho gã này một bài học, đánh

cho chết, đừng khách khí." "Ha ha, nhìn đại lão như vậy, sao tôi lại thấy vui thế nhỉ?" .....

Tiền Tinh Vân và Hoắc Lão thấy Diệp Phi đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, ánh mắt vẫn luôn dõi theo cây roi trong tay Diệp Phi.

Ánh sáng này không giống với ánh sáng trước kia, trông rất kỳ lạ. "Thứ này trước đây tôi đã từng thấy, hình như là màu sắc được ngưng tụ từ oán khí, sao Diệp Phi lại có oán hận lớn như vậy?" Tiền Tinh Vân không hiểu lắm.

Chương 432

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chỉ cần Diệp Phi có cách giải quyết của mình là được rồi." Hoắc Lão vẫn luôn không hiểu, tại sao Tam Muội Chân Hỏa trước đó của Diệp Phi không thể thiêu chết con hồ ly này.

Theo lẽ thường, những con hồ ly này nên là tà vật.

Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa này sao lại không thiêu được chúng?

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà thấy những con hồ ly này không có ý định lại gần, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tam Muội Chân Hỏa của Diệp Phi còn không có cách, khẩu súng nhỏ của họ liệu có tác dụng không.

Thủ pháp của Tiểu Ca dứt khoát, nhân lúc những con hồ ly này không đề phòng, lao về phía con hồ ly lớn nhất ở giữa.

Con hồ ly thấy trên Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca dính máu Kỳ Lân.

Thân ảnh hồ ly hư ảo, đột nhiên biến mất không thấy.

Tiểu Ca vồ hụt.

Diệp Phi sau khi đánh tan những con hồ ly trước mặt, nheo mắt.

Cây roi trong tay vung về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca đột nhiên bay vút lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng đâm về phía Diệp Phi.

Mặc dù phương hướng đối lập, nhưng ngay khoảnh khắc cây roi

và Hắc Kim Cổ Đao va chạm.

Y đột nhiên xoay chuyển mũi đao, mạnh mẽ quay người.

Đánh về phía khoảng trống sau lưng. "Gào!" Ngay trong hư không, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của hồ ly.

Ngay sau đó, bóng dáng hồ ly trước mắt chồng lên nhau.

Trên mặt xuất hiện một vết hằn.

Nó muốn dung hợp, nhưng sao cũng không dung hợp được. "Các ngươi..." Con hồ ly không ngờ bọn họ lại có thể ăn ý đến vậy, trong mắt tràn đầy tức giận nhìn họ.

Lúc này, còn có thể tin tưởng đối phương như vậy sao?

Lẽ nào không nghi ngờ đối phương, sẽ không tấn công mình sao?

Cư dân mạng nhìn hai người đứng cùng nhau, trong lòng căng thẳng vô cùng. "Tôi như vừa xem một bộ phim kinh dị, dọa chết tôi rồi, vừa rồi tôi còn tưởng đại lão và Tiểu Ca bị khống chế, sẽ tàn sát lẫn nhau chứ." "Ai mà không thế, tôi vừa thấy khoảnh khắc đại lão ra tay, còn tưởng sẽ giết Tiểu Ca chứ." "Chuyện gì thế này?

Con hồ ly kia sao lại xuất hiện sau lưng họ?

Sao lại thành ra thế này?" "Tôi cũng không biết nữa, chuyện gì thế này, nhưng đại lão và Tiểu Ca hình như có thể nhìn thấy con hồ ly sau lưng." .....

Trong mộ huyệt. "Mùi hồ ly trên người ngươi đã bán đứng ngươi, ngươi là một người có tu vi, tại sao lại kết bè với yêu tinh, còn bán đứng linh hồn của mình." Diệp Phi cũng là vừa mới nghĩ thông suốt.

Gã này tuy là hồ ly, nhưng thứ huyễn hóa ra lại không có chút tà tính nào.

Chắc hẳn là đạo thuật.

Thời Ân Thương, phương sĩ cũng nhiều vô số kể, xem ra, đạo thuật của phương sĩ này chắc không tệ. "Ồ... bán đứng linh hồn?

Ta có ngày hôm nay là vì ai?

Là ai đã hại ta thành ra thế này, ngươi còn mặt mũi nào đứng trước mặt ta nói những lời này?" Con hồ ly nghe những lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Ngươi có thể luân hồi chuyển thế, còn ta?

Ta biến thành thế này, còn không phải do các ngươi hại sao, là các ngươi đã hại ta thành ra thế này, ngươi còn có mặt mũi đến hỏi ta sao?" Con hồ ly như bị chạm vào vảy ngược.

Giọng nói tràn đầy lạnh lẽo và chất vấn.

Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được sự khó hiểu.

Lời này là có ý gì?

Nó không thể luân hồi thì có quan hệ gì với họ?

Đổ vỏ cũng không thể đổ như vậy chứ?

Diệp Phi không hy vọng Tiểu Ca có thể nhớ lại được gì. "Ta không hiểu ngươi đang nói gì." Diệp Phi lạnh lùng đáp lại. "Không hiểu sao?

Ta sẽ cho các ngươi xem, các ngươi đã làm gì với ta?" Mắt hồ ly tràn đầy tức giận, cái đầu hồ ly khổng lồ tiến lại gần trước mắt họ.

Trước mắt mọi người xuất hiện một cảnh tượng cổ xưa.

Diệp Phi nhận ra, chính là kiến trúc nhà cửa thời Ân Thương.

Tứ hợp viện, kiến trúc cao lớn, hai bên bậc thang được xây bằng gạch đồng xanh.

Vị trí chính giữa, càng giống một tế đàn, uy vũ hùng vĩ.

Diệp Phi, Tiểu Ca, Ngô Tà, Tiểu Sở và đội trưởng Lâm nhìn cảnh tượng khác lạ xuất hiện trước mắt.

Tiểu Sở và đội trưởng Lâm kinh ngạc.

Đây là... "Đây là ảo cảnh, cũng là trong ký ức của con hồ ly đó." "Có lẽ con hồ ly này, muốn nói cho chúng ta biết nó đã chết ở đây như thế nào." Giọng Ngô Tà rất khẳng định.

Diệp Phi và Tiểu Ca đứng tại chỗ, không di chuyển.

Lặng lẽ đứng đây, chờ đợi những chuyện tiếp theo.

Cư dân mạng thấy cảnh trong ống kính thay đổi.

Lòng đầy kích động. "Đây là triều đại lúc đó sao?

Kiến trúc bên trong đều như vậy sao?

Thật uy vũ quá." "Đúng vậy, tôi cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, không giống như những gì đã xem trước đây." "Hình như có người đến." "Vãi, người này..." Cư dân mạng nhìn ba người đang đi tới, không khỏi kinh ngạc.

Trong ba người này, có hai người là quen thuộc nhất, nhưng người cuối cùng...

Hoắc Lão và Tiền Tinh Vân cũng chú ý đến bóng dáng của Tiểu Ca và Diệp Phi. "Đây là Diệp Phi?

Kia là Trương tiên sinh?

Họ lại ở đây?" Tiền Tinh Vân run rẩy tay, kinh ngạc nhìn màn hình máy tính.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào Diệp Phi và Tiểu Ca chính là người của triều đại này?

"Không đúng, đây là họ không sai, nhưng con hồ ly kia đã nói, họ có thể luân hồi, có lẽ đây là kiếp trước." "Trước đây Diệp Phi cũng đã đi không ít mộ huyệt, mặc dù rất nhiều sinh vật trong mộ nhận ra Diệp Phi, nhưng Diệp Phi không thật sự nhận ra chúng, chỉ là biết lai lịch." Hoắc Lão nắm bắt được trọng điểm của vấn đề, nhưng Diệp Phi lại làm sao biết được lai lịch, thật sự nghĩ không thông. "Nhưng Diệp Phi làm sao biết được lai lịch, tôi cũng nghĩ không thông, liệu có hiểu lầm gì không?" Tiền Tinh Vân cảm thấy khả năng này không phải là không có. "Bất kể là nguyên nhân gì, vai trò của Diệp Phi đối với Đại Việt có ảnh hưởng nhất định, chỉ cần bảo vệ tốt Diệp Phi là được rồi." Hoắc Lão im lặng một lúc, sao cũng không nghĩ thông.

Thôi thì không nghĩ nữa, chỉ cần Diệp Phi là người Đại Việt là đủ rồi.

Tiền Tinh Vân cảm thấy có lý, không nói gì.

Lúc này trong mộ huyệt.

Chương 433

Cảnh tượng trước mắt Diệp Phi thay đổi, ba người đi đến trước một lò luyện yêu.

Bên trong bốc lên ánh sáng đỏ, chính giữa lò, lộ ra một khuôn mặt hồ ly.

Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn con hồ ly màu đỏ rực đang ngủ say bên trong, mày nhíu chặt.

Lúc này, một người đàn ông mặc y phục phương sĩ đi đến bên cạnh lò luyện yêu.

Tay cầm phất trần.

Ánh mắt người đàn ông này âm hiểm, trong mắt đầy toan tính, chỉ là khuôn mặt lạnh lùng không nói cười.

Vẫn duy trì bộ dạng tiên phong đạo cốt. "Đây là lò luyện dược sao?" Người đàn ông vung phất trần trong tay, nheo mắt, như đang đánh giá. "Thời gian của chúng ta đã đến, nên đi du ngoạn sơn hà, cái này giao cho ngươi, ngoài ra ngươi phải nhớ, khi ngươi luyện hóa xong, không được ở lại đây lâu, mau chóng rời khỏi nơi này." "Ngươi nên biết hậu quả, còn con hồ ly này giỏi mê hoặc lòng người, ngươi nhất định phải giữ vững bản tâm." Người đàn ông có khuôn mặt giống hệt Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, giọng nói không chút gợn sóng, không có hỉ nộ. "Chuyện này, cần ngươi phải thông báo sao?

Ngươi phải hiểu rõ, ta là đại sư huynh của ngươi, ngươi là cái thá gì?" Người đàn ông nghe đoạn này, sắc mặt không vui, liền vung phất trần trong tay.

Ngọn lửa dưới lò, còn nồng đậm hơn trước vài phần.

Hai người có khuôn mặt giống hệt Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn nhau.

Không nói một lời rời khỏi phòng luyện yêu.

Diệp Phi chú ý thấy, người có dung mạo giống mình, lúc rời đi, ánh mắt nhìn đạo sĩ kia không bình thường.

Diệp Phi trong lòng trầm xuống.

Hình ảnh chuyển cảnh, con hồ ly trong lò luyện yêu tỉnh lại, đang nhìn người đàn ông trước mặt.

Phương sĩ canh gác đang ngồi thiền.

Mắt hồ ly nheo lại, như đang cười gian.

Miệng đang mấp máy, lên xuống, không ai biết rốt cuộc đã nói gì.

Sắc mặt Diệp Phi trầm xuống.

Hình ảnh cuối cùng lóe lên, người đàn ông canh gác lò luyện yêu tự ý mở lò, bên trong xuất hiện một viên yêu đan, chui vào cơ thể hắn.

Diện mạo người này xảy ra thay đổi. "Chuyện gì thế này?

Trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Tà thấy cảnh này, vô cùng bất ngờ nhìn con hồ ly.

Lúc đó rõ ràng đã dặn không để nó mê hoặc, nhưng người này sao lại?

Trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hình ảnh đến đây thì gián đoạn.

Cư dân mạng tỏ ra mơ hồ. "Vị đại thần nào có thể cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi có bỏ lỡ gì không?" "Tôi cũng không hiểu, nhưng hình như người rất giống đại lão kia, đã cảnh cáo người sau này được gọi là đại sư huynh, cuối cùng hình như rất không phục, sau đó bị mê hoặc,

còn vì sao bị mê hoặc, thì không rõ." "Vãi, ông nói nhiều như vậy, mà còn nói không hiểu à?

Hình như chính là như ông nghĩ đấy." "Oa, thật thần kỳ quá." .....

Trong mộ huyệt. "Nó đã nói gì?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi. "Là do đạo tâm của mình không vững, có thể trách ai?" Diệp Phi cười khẩy, còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là vì cái này.

Nhìn từ diện mạo của người này, gã này không giống một người tu hành lâu dài, chắc chắn có chỗ nào đó không ổn.

Tâm cảnh và thân phận của hắn hoàn toàn không phù hợp. "Ngươi... nếu không phải ngươi nhân lúc ta không có ở đó, lừa gạt sư phụ, ngươi sao có thể ngồi vào vị trí đó, còn có được tuyệt học cả đời của sư phụ?

Ngươi còn dám nói không phải lỗi của ngươi?" Cảnh tượng trước mắt khôi phục lại dáng vẻ mộ huyệt, một khuôn mặt hồ ly biến thành tức giận. "Lỗi của ta?

A..." Diệp Phi như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười.

Cuối cùng, khóe mắt nhìn Chức Viêm Điểu đang hôn mê trên đất cùng giáo sư và đám lính đánh thuê.

Nụ cười lạnh trên mặt cũng dần thu lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Càng giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Ngô Tà thấy vậy, lùi lại vài bước. "Sao vậy?" Đội trưởng Lâm khó hiểu nhìn cậu. "Diệp Phi đây là điềm báo sắp nổi giận, nên đứng xa ra một chút, đừng để bị thương, cuối cùng bị thương rồi, chẳng phải rất thiệt thòi sao?" Ngô Tà khẽ giải thích.

Đội trưởng Lâm nhìn bộ dạng của Diệp Phi, cảm thấy có lý, cũng giống như Ngô Tà, giữ khoảng cách.

Dân mạng cũng thấy bộ dạng của Diệp Phi, trong lòng sợ hãi không thôi.

“Vãi, trông đại lão có vẻ không ổn, đang tức giận à?” “Hình như vậy, lần này còn nổi giận hơn cả lần trước, vãi, đáng sợ quá.” “Tôi cảm thấy đại lão nổi giận còn đáng sợ hơn cả sinh vật ở đây.” “Lầu trên tự tin lên, bỏ chữ ‘cảm thấy’ đi.” .....

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn khuôn mặt cáo trước mắt, đôi mắt lạnh lẽo tràn ngập hàn ý.

“Là một phương sĩ mà đạo tâm không vững, bị yêu tinh mê hoặc, gieo rắc tai họa cho chúng sinh là tội lớn.” “Ngươi sinh tính đố kỵ, tâm địa bất chính, hành xử âm hiểm độc ác, sư phụ ngươi sớm đã nhìn ra điểm này.” “Ngươi có ngày hôm nay, làm sao ngươi biết sư phụ ngươi không biết, ngươi có ngày hôm nay, thực ra mọi người sớm đã biết rồi.” Sắc mặt Diệp Phi đột nhiên thay đổi, giọng điệu còn nặng nề hơn trước, trong lòng đầy phẫn nộ.

Rõ ràng là do nội tâm hắn ta âm u, rõ ràng là do hắn ta coi lòng tốt của họ như không khí.

Bây giờ có kết cục này, lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu họ.

Đáng chết.

Lão già này thật sự coi mình là cái thá gì rồi.

“Ngươi nói bậy, rõ ràng là các ngươi nhân lúc ta không đề phòng, uy hiếp sư phụ đúng không?

Sư phụ từng nói với sư thúc, vị trí đó chỉ có thể là của ta, tu vi của sư phụ cũng chỉ có thể là của ta.” Con cáo vừa nghe, khuôn mặt cáo khổng lồ đông cứng lại không ít.

“Ồ... vậy sao?

Con cáo đó đã dỗ dành ngươi thế nào?

Nó nói, chỉ cần ngươi có thể đưa nó rời khỏi đây, sẽ giúp ngươi giành lại tất cả những gì ngươi muốn, kết quả thì sao?

Ngươi được gì?” “Kẻ cuối cùng diệt ngươi chẳng phải là đồng môn sư huynh đệ của ngươi sao, ngươi bị mê hoặc, là vấn đề của chính ngươi, không trách người khác được.” Diệp Phi cười khẩy, người khác không biết, nhưng hắn đã thấy, con cáo đó đã nói dối lừa gạt hắn ta.

Nếu không đoán sai, sư phụ hắn ta quả thực có ý định giao vị trí đó cho hắn ta, chỉ là kẻ này tâm thuật bất chính, sớm đã biết hắn ta sẽ có kiếp nạn này.

Cho nên mới đem tu vi đó truyền cho một người giống như hắn ta.

“Ngươi câm miệng, là lỗi của các ngươi, gã đàn ông này chính là con chó bên cạnh ngươi, là hai ngươi cùng nhau mê hoặc sư phụ, ta phải giết các ngươi, giết các ngươi.” Giọng nói của người đàn ông đã gần như điên cuồng.

Hắn ta há cái miệng lớn định nuốt chửng hai người vào.

Diệp Phi nhìn cái miệng khổng lồ, ánh mắt trầm xuống, liếc nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

“Cậu ở ngoài quấy nhiễu.” Không đợi Tiểu Ca lên tiếng, Diệp Phi đột nhiên ra tay, đẩy y ra ngoài.

Đến khi Tiểu Ca hoàn hồn lại thì Diệp Phi đã bị nuốt chửng vào trong.

Ngô Tà và đội trưởng Lâm thấy Diệp Phi đi vào, trong lòng lo lắng.

“Diệp Phi…” Ngô Tà vội vàng cầm súng lục trong tay, đang định tấn công thì bị đám lính đánh thuê đã bất tỉnh chặn lại.

Đám lính đánh thuê này hai mắt vô thần, vừa nhìn đã biết là bị mê hoặc.

Chương 434

“Tiểu Triệu, cậu làm gì vậy?” Đội trưởng Lâm thấy huynh đệ của mình sắp ra tay với Ngô Tà, vội vàng ngăn lại.

Người lính đánh thuê mặc kệ ai ngăn cản, cứ thế xông về phía Ngô Tà.

Đội trưởng Lâm vội vàng ra tay.

Tiểu Ca định đến giúp nhưng lại bị con cáo lớn này chặn lại.

Tiểu Ca mặt lạnh cầm Hắc Kim Cổ Đao lên đối đầu.

Diệp Phi bị nuốt vào trong cơ thể.

Hắn liền thấy bên trong là một thế giới khác.

Một khoảng đất trống xuất hiện, nói chính xác là phía trước căn phòng luyện yêu lúc trước.

Ở phía trước nhất có một người đàn ông mặc đạo bào, tay cầm phất trần.

“Ta biết ngươi sẽ đến, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi rồi.” Đôi mắt người đàn ông âm u, đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nhưng ánh mắt không hề thân thiện.

“Ngươi bị hồ ly mê hoặc, là tự chuốc lấy, coi như ngươi chưa bị mê hoặc hoàn toàn, vẫn còn giữ được lý trí, giữ được bản tâm, chỉ là cái bản tâm này xem ra không được tốt cho lắm.” “Thà bị nuốt chửng hoàn toàn, nhìn chẳng phải sướng hơn sao?” Diệp Phi nói đến đây, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Dân mạng nhìn thấy cảnh tượng khác lạ xuất hiện trước mắt Diệp Phi, âm thầm kinh ngạc.

“Trước đây tôi cứ nghĩ huyền học là giả thần giả quỷ, bây giờ xem ra là tôi ngu muội.” “Vãi, nói trắng ra, tôi tưởng là mê tín, kết quả không phải, tôi thật sự ngu đến một mức độ nhất định rồi.” “Hóa ra không phải lừa người, mà là thật.” “Tôi đang nghĩ, đại lão và gã đàn ông này đánh nhau, ai sẽ thắng?” “Không cần nghi ngờ, đại lão chắc chắn sẽ thắng, không cần xem cũng biết, đây là sự thật không ai có thể thay đổi.” “Haha, không sai không sai.” …..

Lão Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn cuộc đối thoại của dân mạng, khóe miệng giật giật.

Sau đó lại khôi phục vẻ mặt như trước.

Lúc trước con cáo đó chỉ mấp máy môi mà không phát ra tiếng là vì lúc đó nó đang mê hoặc lòng người.

Nhưng tên đạo sĩ này không muốn bị người khác phát hiện sao?

Đúng là biết che đậy sai lầm của mình.

“Diệp Phi thật thông minh, có thể biết con cáo đó đã nói gì, lại còn đưa ra suy đoán.” Tiền Tinh Vân đầy tán thưởng.

“Có lẽ đáp án này cũng không chính xác, dù sao chỉ cần ngược lại là được, những thứ khác không quan trọng.” Lão Hoắc vẻ mặt nghiêm trọng, thấy được đây cũng là một phần của lịch sử.

Nếu có thể biết được toàn bộ thì tốt rồi.

Lúc này trong mộ huyệt.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?

Ngươi thật sự xem thường ta sao?” “Nói thế nào ta cũng là sư huynh của ngươi, cho dù luân hồi trăm kiếp, ngươi cũng là sư đệ của ta.” Đại sư huynh gầm lên giận dữ.

“Sư huynh?

Vậy thì không phải rồi, chưa nói đến có phải luân hồi hay không, chỉ riêng hành vi của ngươi, ta sẽ không thừa nhận ngươi là sư huynh của ta, mất mặt vì ngươi lắm." Diệp Phi không khách khí tiếp tục chọc giận hắn ta.

Dù sao cũng là tức giận, tại sao chỉ có mình hắn ta tức giận.

"Ngươi… ta giết ngươi." Đại sư huynh tức điên, lấy ra một lá bùa trong tay, bắn thẳng về phía hắn.

Diệp Phi nhìn lá bùa màu vàng kim, sắc mặt lạnh lùng.

Tuy không hiểu rõ về bùa chú, nhưng hắn có nghe nói về cấp bậc của chúng.

Vừa ra tay đã là bùa vàng, cũng thú vị đấy.

"Ngươi còn cười, đây là Lục Đinh Lục Giáp Dẫn Lôi Phù Chú, đánh vào người là đủ cho ngươi nếm mùi." Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng.

"Vậy sao?

Dẫn Lôi Phù Chú, nếu không lầm đường lạc lối, có lẽ sẽ là một đạo sĩ rất giỏi, chỉ tiếc là." Diệp Phi nhìn mây đen đột nhiên xuất hiện trên đầu, trong tầng mây còn có tia chớp lóe lên.

Dường như có xu thế sắp bùng phát.

"Diệp Phi, Dẫn Lôi Phù Chú này là do ngươi dạy ta vẽ, bây giờ đến lượt ngươi nếm thử, mùi vị bị chính bùa chú của mình đánh trúng." Đại sư huynh cười khẩy, trong lòng mong đợi mùi vị bị chính lá bùa của mình giết chết.

Dân mạng nhìn thấy tia chớp và sấm sét trên đầu, bắt đầu lo lắng.

"Mắt tôi có bị hoa không vậy?

Thế này cũng được à, đây không phải là mộ huyệt sao?

Còn không phải đang ở trong cơ thể con cáo à?

Sao lại có sấm sét?" "Vãi, đây là đạo thuật sao?

Đạo thuật cổ đại đỉnh vậy à?" "Chuyện này… bây giờ không phải nên quan tâm đến đại lão sao?

Bây giờ đại lão đang rất nguy hiểm đó." "Tôi tin đại lão sẽ không làm chúng ta thất vọng, nhìn cái vẻ kinh ngạc kia, nhìn ánh mắt bình tĩnh kia, nhìn nụ cười ngầu lòi kia kìa." Ngay lúc dân mạng đang không tiếc lời khen ngợi, thì thấy Diệp Phi đột nhiên bôi dầu vào lòng bàn chân.

Thân hình nhanh chóng chạy về hướng khác.

Để lại đám dân mạng đang ngơ ngác trong gió.

"Tôi vừa nói gì thế?

Tôi có nói gì đâu đúng không?" "Cậu vừa khen đại lão như hoa, giờ hoa nhà cậu hình như chạy mất rồi." "Đại lão giả vờ lúc nãy à?

Tại sao vậy?" "Chắc là để ra vẻ ngầu lòi thôi." .....

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đang chạy như điên, tia sét phía sau như đã khóa chặt hắn, bám riết không tha.

"Ngươi không phải không sợ sao?

Chạy làm gì?" Thần Mộc Đỉnh nói với giọng điệu trêu chọc.

"Nhảm nhí, ta có làm gì sai đâu, tại sao ta phải bị sét đánh, cho dù có bị sét đánh, cũng là gã kia, tại sao lại là ta?" Diệp Phi lấy ra một con rối từ trong túi, miệng lẩm bẩm đọc chú, ngay lúc né qua một cái đỉnh nghỉ mát, Diệp Phi đột nhiên ẩn thân, một con rối y hệt thay hắn chạy trốn.

Diệp Phi đổi hướng, đứng trên không trung, cúi đầu nhìn đại sư huynh trước mặt đang đắc ý nhìn Diệp Phi bị truy đuổi vô cùng chật vật.

Hắn ta nhìn chằm chằm một lúc lâu, nhận ra Diệp Phi có gì đó không ổn, một tia sáng vàng từ trong tay bắn ra.

Bùm.

Tia sét đánh trúng người Diệp Phi, 'Diệp Phi' ngã nhào xuống đất, cuối cùng biến thành một con rối gỗ.

Lúc này, Diệp Phi thật đang nhìn vào trang điện tử, trong đó một chiếc Lôi Minh Chùy đã thu hút sự chú ý của hắn.

Chẳng phải là sấm sét thôi sao?

Để xem ai lợi hại hơn.

Diệp Phi không nghĩ ngợi gì mà đổi lấy vật phẩm.

Lúc này bên ngoài.

Tiểu Ca đang quyết đấu với con cáo, Ngô Tà đối phó với một đám lính đánh thuê.

Chỉ một lát sau người cậu đã có vài vết thương, đám lính đánh thuê này lại ra tay tàn độc.

Ngô Tà còn bị dao găm làm bị thương mấy chỗ.

"Không được, đám lính đánh thuê này đang đánh thật, chúng ta quá bị động rồi." Ngô Tà ôm vết thương nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Đội trưởng Lâm ra tay đánh ngất một người huynh đệ.

Vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cậu ta.

"Chuyện này…" Ngô Tà nhất thời cũng không có cách nào, không

nghĩ ra được đối sách tốt, đều là người của mình.

Nếu làm họ bị thương, con đường phía sau sẽ không dễ đi.

Đúng lúc này.

Báo đen đột nhiên mở mắt, thân hình lập tức to lớn hơn, một cái đuôi quất đám lính đánh thuê ngã sang một bên.

Trong khoảnh khắc liền ngất đi.

Ngô Tà thấy vậy, trong lòng vui mừng, có báo đen tham gia thì mọi chuyện đều dễ nói rồi.

Chỉ vài phút sau đã thấy những người này đều bị đè xuống đất.

Chương 435

Báo đen nhìn con cáo trước mắt, trong mắt đầy giận dữ.

Nó há cái miệng lớn định lao về phía con cáo cắn xé.

Con cáo đối đầu với Tiểu Ca vốn đã nghiêm túc, nhưng bây giờ lại đột nhiên có thêm một con báo đen, có chút khó khăn.

Đúng lúc này, khi con cáo chuẩn bị phun ra sương mù, trên người truyền đến cơn đau dữ dội.

Trong miệng nó xuất hiện ánh chớp.

Tiểu Ca và báo đen thấy vậy liền vội vàng lùi lại.

Chỉ nghe thấy tiếng sấm.

Ngô Tà và Tiểu Ca cùng những người khác đều nín thở.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn con cáo.

Nó đang đau đớn lăn lộn trên không trung.

Vừa rồi có chuyện gì vậy?

Tiếng sấm?

Là Diệp Phi sao?

Là Diệp Phi đúng không?

Ngô Tà trong lòng vui mừng.

Lúc này, Diệp Phi đang cầm Lôi Minh Chùy trong tay, đứng trên tế đàn nhìn xuống.

Hắn nhìn đại sư huynh ở phía dưới.

“Lôi Minh Chùy này là thần lôi thật sự, không phải một lá bùa dẫn

sét quèn của ngươi có thể so sánh.” Đại sư huynh bị đánh ngã sõng soài trên đất, quần áo trên người đã bị sấm sét đánh cho bốc khói đen.

Có chỗ đã cháy đen.

Dân mạng thấy cảnh này, một trận hoan hô.

“Đại lão chính là đại lão, quá đỉnh, chiêu di hình hoán ảnh này thật sự đỉnh của chóp.” “Haha, lần này xem ai bị sét đánh?” “Tôi hơi mong đợi tình tiết tiếp theo.” …..

Diệp Phi từ trên đi xuống, thấy đại sư huynh đang nằm trên đất, cơ thể bắt đầu trở nên hư ảo.

“Ngươi không thể giết ta.” Đại sư huynh yếu ớt lên tiếng.

“Tại sao không thể?

Ngươi đã làm rất nhiều chuyện sai trái, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.” Diệp Phi đứng trên cao nhìn xuống đại sư huynh.

“Ta là sư huynh của ngươi.” Đại sư huynh vẫn còn chống cự, tay đặt trong ống tay áo.

Hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Diệp Phi ánh mắt trầm xuống, không nói gì.

Giữa lúc sấm chớp vang dội, đại sư huynh đột nhiên lấy ra một viên yêu đan màu đỏ từ trong ống tay áo, bắn về phía Diệp Phi.

Yêu đan màu đỏ trong khoảnh khắc tiến vào cơ thể Diệp Phi.

Đại sư huynh ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Haha, ngươi xong rồi, yêu đan tiến vào cơ thể ngươi, ta có thể rời khỏi đây rồi, sau này cơ thể này của ngươi sẽ là của ta.” “Haha…” Đại sư huynh đột nhiên cười lớn.

Trên người Diệp Phi tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

Hắn mặc cho yêu đan tràn vào cơ thể.

Dân mạng nhìn Diệp Phi chau mày, dường như rất đau đớn.

“Chuyện gì thế này?

Trông có vẻ rất đau đớn.” “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Đại lão có sao không?” “Chắc là không đâu, đại lão lợi hại thế mà, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” …..

Ngay lúc đại sư huynh đang cười ngạo nghễ, một tiếng sét đột nhiên vang lên từ trên không.

Cuối cùng giáng xuống người đại sư huynh.

Sắc mặt đại sư huynh đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Toàn thân đã bị sét đánh cho ngoài giòn trong mềm, mắt trợn tròn.

“Ngươi… sao ngươi lại?” “Yêu đan, đối với người khác là chí mạng, nhưng đối với ta, lại là thứ tốt nhất.” Diệp Phi mở miệng, yêu đan màu đỏ từ miệng bay ra, bị Diệp Phi nắm trong tay.

Đại sư huynh thấy vậy, ấp úng nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Cuối cùng tắt thở.

Biến mất không thấy đâu.

“Còn nữa, ngươi chưa bao giờ là sư huynh của ta.” Diệp Phi nói xong câu này, trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều.

May mà trên người hắn có dòng máu Chân Long, nếu không… yêu đan này chắc chắn sẽ đồng hóa hắn, tu vi của con cáo này quả thực lợi hại.

“Bây giờ nên ra ngoài rồi.” Thần Mộc Đỉnh thúc giục.

Diệp Phi quay trở lại theo đường cũ.

Lúc này bên ngoài.

Ảo ảnh con cáo đột nhiên biến mất, trước khi biến mất, trong mắt con cáo còn có vẻ kinh ngạc.

Chỉ là chưa kịp nói gì đã tan theo gió, lầu các phía sau cũng biến mất.

Ngô Tà thấy Diệp Phi từ trong ảo ảnh bước ra, bình tĩnh xuất hiện trước mắt họ.

"Diệp Phi, cậu không sao chứ?" Ngô Tà và đội trưởng Lâm vội vàng chạy tới xem xét.

"Các cậu bị thương rồi?" Diệp Phi tinh mắt nhìn thấy vết thương của Ngô Tà, đáy mắt trầm xuống, cuối cùng sau khi xem xét một vòng.

Hắn lấy yêu đan trên người ra, lăn nhẹ hai vòng trên vết thương của Ngô Tà, vết thương liền lành lại.

Tiểu Ca nhìn yêu đan này, đáy mắt hơi trầm xuống.

Dân mạng thấy cảnh tượng thần kỳ này, không khỏi kinh ngạc vui mừng.

"Oa, đây là yêu đan, hay là thần khí cứu người vậy, đỉnh thế sao?" "Tôi có thể nói tôi cũng muốn không?" "Tôi cũng muốn, có thứ này, có phải tôi có thể xóa sẹo trên người không?" "Thật đó, một vết sẹo cũng không có, thần kỳ quá." …..

Lão Hoắc và Tiền Tinh Vân cũng âm thầm kinh ngạc.

"Tác dụng của yêu đan này thật lợi hại, nếu có thể dùng trong y học thì tốt rồi." Tiền Tinh Vân vui mừng nói.

"Nói thì nói vậy, nhưng yêu đan này, chắc sẽ không dễ bị khống chế." Lão Hoắc nhìn yêu đan trước mắt, nhẹ giọng giải thích.

Giống như Thần Mộc Đỉnh trước đây.

Người bình thường chắc chắn không thể khống chế, đặc biệt là nội đan của hồ ly, chắc chắn sẽ mê hoặc lòng người.

Vẫn là không nên có những suy nghĩ khác.

Hiện tại họ không có, không có nghĩa là người khác không có.

Giáo sư Sa Mục Da trước đây chính là một ví dụ.

"Có Diệp Phi ở đây thì không cần lo lắng, người khác lấy đi có thể không được, nhưng cậu ấy thì có thể." Tiền Tinh Vân tán thành giải thích.

Lão Hoắc cảm thấy có lý, khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Tiếp tục nhìn màn hình trước mắt.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi chữa lành vết thương cho Ngô Tà, đội trưởng Lâm và Tiểu Sở một phen kinh ngạc.

Thứ này còn có tác dụng như vậy, thật lợi hại.

Báo đen từ bên cạnh Tiểu Ca đi tới, dùng đầu cọ cọ vào chân hắn.

Chương 436

Diệp Phi đưa tay ra xoa đầu nó, "Vất vả cho mày rồi, xả được cơn giận này có hài lòng không?" Báo đen gật đầu, cuối cùng thu nhỏ cơ thể, nằm trên vai hắn, cuối cùng mệt mỏi nằm trên vai hắn.

Diệp Phi giơ yêu đan trong tay lên không, ánh sáng đỏ chiếu lên người những lính đánh thuê khác.

Những người lính đánh thuê đang hôn mê, lúc này đã tỉnh táo lại.

Vẻ mặt hoài nghi nhìn tay mình, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Ký ức của mình dường như thiếu mất một phần.

"Giáo sư, Văn Phong, Tiểu Hà." Tiểu Sở thấy giáo sư và họ đã tỉnh, vui mừng đi tới.

Đội trưởng Lâm cũng đi về phía đồng đội của mình, cẩn thận quan sát vết thương của họ.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Ngô Tà và Tiểu Ca đứng bên cạnh Diệp Phi, nhỏ giọng hỏi.

"Rất đơn giản, chuyện chính là như cậu thấy, còn nữa, có lẽ phương sĩ này là một người mù, đã nhìn nhầm chúng ta." Diệp Phi vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích.

Vốn dĩ là chuyện không thành lập, cho dù kiếp trước thật sự có ân oán gì, bây giờ đã luân hồi chuyển thế.

Còn có thể nói gì nữa?

Nói những điều này cũng vô dụng.

Đều là chuyện quá khứ, không cần giải thích quá nhiều.

Tiểu Ca nghe vậy, rõ ràng không tin lời giải thích này, nhưng Ngô

Tà hiểu được thâm ý trong đó.

"Tiểu Ca, chuyện quá khứ hà tất phải bám víu không buông, chuyện không có ý nghĩa." Ngô Tà nhỏ giọng giải thích.

"Ừm." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng, cuối cùng nhìn Diệp Phi.

"Yêu đan rất khó thuần hóa, cậu có được không?" Diệp Phi đưa tay ra, ngắm nghía yêu đan trong tay.

"Chỉ là nửa viên yêu đan, cũng không phải thứ gì quan trọng." Diệp Phi không để ý mà cất vào túi.

Chức Viêm Điểu tỉnh lại, vội vàng bay về phía Diệp Phi.

Vẻ mặt thân mật cọ vào cằm Diệp Phi.

"Cũng vất vả cho mi, mi làm rất tốt." Trong mắt Diệp Phi đều là nụ cười cưng chiều.

Dân mạng nhìn thấy mà một trận ghen tị.

"Tôi đột nhiên phát hiện, tôi sống còn không bằng một con chim, ít nhất còn được đại lão cưng chiều." "Anh nói nhảm gì thế, chim như thế này, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện đầu thai." "Còn không phải sao, đều là giống loài quý hiếm, còn hiếm hơn cả con người." "Aiya, tôi không quan tâm, tôi thật sự ghen tị rồi." "Còn tôi nữa, tôi cũng vậy." …..

Giáo sư Phương đã tỉnh lại, vết thương trên người mọi người đã được chữa lành.

Diệp Phi dẫn họ tiếp tục đi vào bên trong.

Tiểu Sở vừa đi vừa kể lại chuyện vừa xảy ra cho giáo sư Phương và những người khác.

Những người lính đánh thuê còn lại nghe mà một phen sợ hãi, một phen kinh ngạc.

Sau đó nhìn vết bầm trên mặt đội trưởng Lâm, đây đều là do họ đánh sao?

Tàn bạo vậy sao?

Nhất thời có chút áy náy nhìn đội trưởng Lâm, nhưng đồng thời với sự áy náy lại có chút khoái trá là sao?

"Đừng tưởng tôi không biết các cậu đang nghĩ gì, từng người một, lúc huấn luyện thì lười như heo, vừa rồi ra tay đánh tôi, các cậu đến sức bú sữa mẹ cũng dùng ra rồi." "Các cậu đám tiểu vương bát đản này, đợi ra ngoài, mỗi người tăng cường huấn luyện năm cây số." Đội trưởng Lâm sao lại không hiểu chút nào về những người mình dẫn dắt.

Từng người một nhìn cái điệu cười kia là biết đang khoái trá.

Lời vừa dứt, những người lính đánh thuê còn lại ai nấy đều mặt mày ủ rũ.

Vừa rồi nghĩ đến có thể đánh được đội trưởng Lâm, đáng giá.

Dù sao thân thủ của đội trưởng Lâm, là đối tượng mà họ luôn muốn đánh bại.

Mọi người đi đến một vách núi, đối diện vách núi còn có một cánh cửa đồng khổng lồ.

Trên cửa đồng xuất hiện một hoa văn khác lạ.

Là hình phượng hoàng, nhưng bên kia cũng là phượng hoàng.

"Hả?" Diệp Phi không hiểu lắm, cánh cửa này đáng lẽ phải là cửa long phượng mới đúng.

Vào thời Ân Thương, bất kể là cột đá, hay cửa đá, ngay cả trên cửa lớn ở triều đường, đều nên là long phụng trình tường, từng cặp mới đúng.

Sao lại là song phượng?

“Sao vậy?

Anh Diệp Phi, có vấn đề gì sao?” Giáo sư Phương thấy Diệp Phi chau mày, không khỏi tò mò.

“Chủ nhân ngôi mộ này là một người phụ nữ, không phải đàn ông.” Diệp Phi chỉ nói xong câu này, không nói thêm nữa.

Sau đó đẩy cửa, nghe thấy tiếng kẽo kẹt.

Cửa bị đẩy ra, ngửi thấy mùi không khí thoang thoảng.

Đèn pin chiếu sáng toàn bộ không gian, liền thấy trong phòng xuất hiện một đống phù điêu.

Xuất hiện rõ ràng trên tường.

Chạm khắc rõ ràng, sống động như thật.

Giáo sư Phương thấy phù điêu trước mắt, lấy kính lúp ra xem, công nghệ trên đó liền một mạch.

Không có một chút khuyết điểm nào.

Tiểu Sở và Văn Phong phía sau cũng là lần đầu tiên thấy phù điêu hoàn mỹ như vậy.

Trước đây thấy đều có khuyết điểm, cái này giống như được khảm vào, không giống như được điêu khắc ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca trước tiên chỉ liếc nhìn sơ qua.

Điều họ quan tâm hơn là văn hóa lịch sử trên đó.

Trong đó có một bức từng xuất hiện trong ảo cảnh, đó là một tế đàn.

Trong đó có một vị vua, và một người phụ nữ ở bên cạnh ông ta.

Người phụ nữ đó vẻ mặt quyến rũ, yếu đuối không xương dựa

vào người một vị vua.

Chỉ là trong ánh mắt không giống như dịu dàng, mà là một loại dã tâm.

Ánh mắt này khiến Ngô Tà sững sờ, đây là ánh mắt mà một người phụ nữ nên có sao?

"Chữ viết này sao trông quen quá, nhưng lại có chút không giống chữ viết thời Hán." Ngô Tà đưa tay ra sờ vào chữ viết trước mắt, lẩm bẩm.

Dân mạng thấy phù điêu trên tường đá, âm thầm kinh ngạc.

"Trước đây ở Điền Nam đã từng thấy phù điêu này, vốn tưởng là khéo léo tuyệt vời, bây giờ xem ra, chúng ta thật sự mắt kém rồi." "Kỹ thuật ở đây còn đẹp hơn những cái trước đây." "Chỉ là chữ viết này trông rất lạ, hình như đã từng thấy trước đây, nhưng lại không giống lắm." "Đợi một chút sẽ biết, đại lão sẽ cho chúng ta biết đáp án." …..

Diệp Phi chỉ lướt nhìn một vòng, xung quanh trống trải, chỉ có phù điêu.

Nhưng không thấy vật gì khác.

Giống như căn phòng này, chỉ đơn thuần là cố ý đặt lịch sử thời Ân Thương ở đây vậy.

Hay chỉ là để nói cho mọi người biết, đoạn lịch sử này?

"Anh Diệp Phi, đoạn văn tự này, anh có thể giải thích một chút không?" Giáo sư Phương trước tiên nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tường.

Diệp Phi chỉ lướt nhìn qua, cũng coi như biết được đại khái.

"Đây là mộ huyệt thời Ân Thương, trên đây ghi lại lịch sử của Trụ Vương." Từ lúc Trụ Vương lên ngôi, đến việc thu thập mỹ nhân,

cuối cùng để mắt đến con gái của Tô Hộ.

Quá trình của Tô Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ lại làm thế nào họa quốc ương dân, tàn hại bá tánh.

Còn có những cực hình được phát minh ra, sái bồn, pháo lạc.

Vân vân.

Đủ để chứng minh bá tánh thời đó sống khổ cực đến mức nào.

Chương 437

Nhưng có một đoạn, trên đây không ghi lại.

Chỉ nói Tô Đát Kỷ là hồ ly tinh, nhưng quá trình này, trên đây không nói rõ, cũng không nói qua.

Phù điêu ở đây cũng không thể hiện.

Diệp Phi không hiểu lắm, tại sao không giải thích rõ chuyện này.

"Sao vậy?" Ngô Tà chú ý đến vẻ mặt của Diệp Phi, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn.

"Trong đây thiếu một quá trình, Tô Đát Kỷ làm thế nào trở thành hồ ly không ai biết." Diệp Phi trong lòng có một suy đoán, nhưng cụ thể vẫn cần chứng thực.

Dân mạng nghe xong cuộc đối thoại của Diệp Phi, cảm thấy không nỡ.

Đặc biệt là khi thấy phù điêu trên tường trước đó.

Những người dân bị trừng phạt trông rất đau đớn, những người dân xung quanh đều là ánh mắt hoảng sợ và sợ hãi.

Nhìn mà thấy đau lòng.

"Bá tánh thời đó sống khổ quá, nhìn mà đau lòng." "Tôi cũng vậy, nhìn những hình phạt trên đó, tôi còn cảm thấy lông tóc dựng đứng, thật quá đáng sợ." "Phía dưới kia là rắn sao?

Còn có cột đồng kia, cứng rắn nướng chín da thịt người ta, thật quá đáng sợ." "Đột nhiên hiểu tại sao gọi là họa quốc ương dân, người ta cũng có vốn liếng mà." Dân mạng đều đang bàn tán với nhau.

Lão Hoắc và Tiền Tinh Vân vẫn luôn nhìn màn hình lớn, và hình

dạng con cáo trên phù điêu.

Người phụ nữ đó nhìn thế nào cũng giống con cáo.

“Tôi từng thấy trong một cuốn sách cổ, có một chuyện liên quan đến hồ ly.” Tiền Tinh Vân trầm ngâm một lát, cẩn thận nhớ lại.

“Sách cổ gì vậy?” Lão Hoắc nghe vậy, khó hiểu nhìn ông.

“Là một cuốn sách cổ, nhưng đã là bản rách, ghi lại cũng không toàn diện, trong đó có mấy chữ thật sự rất giống trên đây.” “Vừa rồi tôi so sánh một chút, chữ viết trên đây và trong sách cổ giống nhau, vừa hay là ba chữ ‘Tô Đát Kỷ’.” Tiền Tinh Vân liền cầm bút và giấy ra, viết lên giấy.

Chữ viết trên đó và trên tường giống hệt nhau.

“Cuốn sách đó ở đâu?” Lão Hoắc trong lòng vui mừng, có lẽ ở đây có thể tìm thấy quá trình Tô Đát Kỷ trở thành hồ ly tinh.

“Không tìm được nữa, đã qua nhiều năm rồi, cho dù tìm được cũng không có ý nghĩa, đó là một bản duy nhất, lại còn rách nát, muốn xem bản hoàn chỉnh rất khó.” Tiền Tinh Vân cũng vẻ mặt tiếc nuối.

Xuống mộ lâu như vậy, luôn muốn nhân cơ hội này tìm kiếm ngôi mộ mình đã từng thấy.

Chỉ là tìm kiếm mãi không có kết quả, không ngờ lại ở đây.

Nếu không phải chú Ba của Ngô Tà đã đến đây, e rằng họ cũng không tìm được nơi này.

“Quả là đáng tiếc, nhưng may mà, có Diệp Phi ở đây, có Diệp Phi ở đây sẽ không có chuyện gì, cậu ấy sẽ tìm ra được vấn đề.” Lão Hoắc rất kiên định nói.

Tiền Tinh Vân cũng ở bên cạnh phụ họa.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi quan sát môi trường ở đây, chú ý đến cuối bức tường đá, xuất hiện một khe hở.

Ở rìa khe hở có một rãnh lõm màu đỏ.

Vị trí rãnh lõm này ẩn ẩn tỏa ra một luồng yêu khí.

Luồng yêu khí này rất quen thuộc, giống hệt với yêu khí của con cáo trước đó.

"Mùi cáo ở đây giống với mùi ở bên ngoài." Báo đen đột nhiên lên tiếng giải thích.

Mắt nó nhìn vào vị trí rãnh lõm trên tường.

Kích thước của rãnh lõm này bằng với yêu đan.

Diệp Phi khóe miệng nhếch lên, thứ này quả là biết tính toán.

Muốn có yêu đan hoàn chỉnh, liền dùng chiêu này.

Có thể đến đây, chắc chắn là đã lấy được một nửa yêu đan.

Người bình thường vì tò mò, chắc chắn sẽ dùng yêu đan này để mở cánh cửa ở đây.

Không chỉ là tò mò, muốn rời khỏi đây cũng phải mở cánh cửa này ra.

"Cậu có định mở không?" Ngô Tà và Tiểu Ca đã đứng sau lưng, lạnh lùng hỏi.

"Không mở, chúng ta cũng không ra được, vẫn là mở thì tốt hơn." Diệp Phi từ trong túi lấy ra nửa viên yêu đan, đang định đặt vào thì đột nhiên rụt tay lại.

"Vẫn là đợi đã, để giáo sư nghiên cứu xong rồi nói, không vội." Diệp Phi vừa nói ra câu này, khiến Ngô Tà vô cùng cạn lời.

Đây là đang trêu cậu ta sao?

Vừa rồi đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, bây giờ lại bảo cậu ta nghiên cứu xong rồi nói?

Dân mạng thấy bộ dạng Ngô Tà bị nghẹn một cái, thật không nhịn được cười.

“Haha vừa rồi tôi còn hơi mong đợi lúc mở cửa sẽ xuất hiện một khuôn mặt cáo khổng lồ.” “Tôi cũng vậy, haha, tôi cũng không ngờ đại lão Diệp Phi lại chơi trò này, thật buồn cười.” “Làm như vậy cũng không sai, lỡ lát nữa động thủ, những thứ trên tường đá này chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Còn sẽ bị phá hủy bất cứ lúc nào.” “Điều này cũng đúng, dù sao cũng là di vật văn hóa mà, có thể giữ nguyên dạng là tốt nhất, nếu không được, ít nhất cũng phải xử lý tốt hình dạng ban đầu trước.” “Hơi đáng tiếc, những công nghệ này thật sự rất hiếm có.” “Còn không phải sao, quả thật rất hiếm có.” …..

Giáo sư Phương bảo học sinh chụp lại những bức bích họa bên trong, rồi ghi chép lại một số tài liệu.

Cuối cùng đứng trước mặt Diệp Phi.

“Đã xong rồi.” Giáo sư Phương vừa nói vừa cất đồ vào túi.

Ngay lúc yêu đan được đặt vào rãnh lõm, Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

“Yêu đan dung hợp, yêu lực tăng gấp bội, cậu có chắc chắn không?” Tay Diệp Phi hơi cứng lại giữa không trung, chỉ dừng lại khoảng ba giây.

Cuối cùng đặt yêu đan vào rãnh lõm.

Yêu đan lập tức tỏa ra ánh sáng đỏ, khe hở bắt đầu dần dần mở rộng.

Tiếp đó bức tường đá từ từ mở ra.

Ngô Tà và đội trưởng Lâm cùng những người khác đều trong trạng thái cảnh giác, tay nắm chặt vũ khí.

Dân mạng cũng bắt đầu mong chờ, mắt không chớp nhìn vào cửa đá.

Khoảnh khắc khe hở di chuyển.

"Đệt." Mắt Ngô Tà lập tức trợn tròn, bản năng chửi một câu thô tục.

"Đây là… cáo?" Ngay sau cửa đá xuất hiện từng cái đầu cáo bị treo trên cửa.

Những con cáo này đều chết không nhắm mắt, trong mắt đầy hận ý nhìn mọi người trước mặt.

Chỉ một cái nhìn, chỉ một cái nhìn đã đủ khiến người ta tê cả da đầu.

Lông tóc dựng đứng.

Dân mạng nhìn thấy những cái đầu cáo này, thật sự căng thẳng không chịu nổi.

"Trời ơi, tình huống gì đây?

Sao lại nhiều đầu cáo thế này, ai làm?" "Đều nói cáo có linh tính, có thể khiến chúng chết không nhắm mắt, là ai, độc ác vậy?" "Câu hỏi này hay đấy, lát nữa hỏi mấy con cáo này, xem chúng có biết ai đã giết chúng không?" Dân mạng bàn tán với nhau.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt lướt qua từng cái một, liền thấy yêu đan trên tường đã lao về phía sâu nhất bên trong.

Đang định đi vào thì thấy những con cáo trước mắt đột nhiên nhếch miệng.

Phát ra âm thanh chi chi chi.

Dường như đang chế giễu nhìn Diệp Phi và những người khác.

“Các ngươi đang chế giễu ta sao?” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa dứt, những con cáo này cười càng vui vẻ hơn.

Sau đó những cái đầu cáo này đột nhiên tiến lại gần họ.

Chúng đang há cái miệng lớn, chuẩn bị cắn họ.

Đội trưởng Lâm thấy vậy, bảo vệ giáo sư Phương sau lưng, hai tay từ eo lấy ra hai con dao găm.

Chương 438

Bây giờ tình hình khá hỗn loạn, tạm thời không thể nổ súng, rất dễ làm bị thương đồng đội.

Những người lính đánh thuê thấy đội trưởng của mình lấy dao găm ra, cũng không dám tùy tiện nổ súng, chỉ có thể cùng nhau lấy vũ khí ra.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca vung lên, chém về phía một cái đầu cáo.

Chỉ là vừa chém một cái, lại xuất hiện một cái khác.

Phía sau cánh cửa này còn xuất hiện một đống cáo.

Diệp Phi nheo mắt, cây roi trong tay vung mạnh, quất vào một cái đầu cáo.

Chỉ nghe thấy con cáo này hét lên một tiếng, cuối cùng hóa thành hư ảnh.

Nhưng không thấy đầu cáo rơi xuống đất.

Diệp Phi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Tương truyền cáo sẽ sử dụng huyễn thuật, lẽ nào những con cáo này đều là do huyễn thuật tạo ra?

Nhưng… đã là đồ huyễn thuật tạo ra, sao lại có sức sát thương lớn như vậy?

Cánh tay của một người lính đánh thuê bị cáo cắn bị thương, đang chảy máu đỏ tươi.

Còn có tiếng kêu thảm thiết.

Cây roi trong tay Diệp Phi quất vào người con cáo đang cắn người

lính đánh thuê.

Cái đầu cáo này rơi xuống đất, không hề biến mất.

“Muốn phá giải, vẫn cần Lôi Minh Chùy của ngươi, trên thế giới này không có sinh vật nào không sợ sấm sét.” Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng.

Diệp Phi trước đó không phải là không nghĩ đến vấn đề này, chỉ là lo lắng sẽ làm bị thương người khác.

Nếu không đã sớm lấy ra rồi.

“Thiên lôi đại diện cho chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không giết người vô tội, chỉ nhắm vào tà ma, đối với loại sinh linh tội đáng muôn chết này, chúng sẽ không khách khí.” Thần Mộc Đỉnh dường như biết được suy nghĩ trong lòng hắn, tiếp tục bổ sung.

Diệp Phi cảm thấy có lý, cất cây roi đi.

Lấy Lôi Minh Chùy ra từ trong túi.

Dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Đại lão cầm cái gì vậy?

Đây là búa?

Còn có đinh?

Làm gì vậy?

Đóng đinh đầu cáo lên à?” “Rất có khả năng, nhưng nhiều cáo thế này, đinh có đủ dùng không?” “Hai người các cậu thật biết đùa, đây có phải là trọng điểm không?

Đây có phải là trọng điểm không?” “Vậy cái gì là trọng điểm?” “Công nghệ cao mà đại lão lấy ra, là thứ chúng ta có thể hiểu được sao?” …..

Diệp Phi thấy bộ dạng của những con cáo này, từng con một tranh nhau xông ra.

Sắc mặt trầm xuống.

Keng.

Trên không trung vang lên một tiếng sấm.

Âm thanh này trong trẻo, chấn động đến nỗi linh hồn người ta cũng run rẩy.

Huống chi là những con cáo này.

Khi nghe thấy tiếng sấm, oán hận trong mắt những con cáo này đã bị hoảng sợ thay thế.

Tranh nhau muốn rời khỏi đây, trốn tránh âm thanh sấm sét này.

Diệp Phi thấy vậy, gõ búa trong tay ba cái.

Liền thấy trên không trung xuất hiện từng tia sét, giáng mạnh lên những cái đầu cáo này.

Sau đó tia sét lao về phía những cái đầu cáo này.

Tiếp đó chỉ nghe thấy phía sau bức tường đá phát ra ánh sáng, còn có tiếng kêu thảm thiết.

Ngô Tà ngây người.

Giáo sư Phương có chút mông lung, trong đầu chỉ có tiếng sấm.

Và tiếng kêu thảm thiết của những con cáo.

Tiểu Sở, Văn Phong và Tiểu Hà ba người, làm gì đã thấy cảnh tượng như vậy.

Đây là thiên lôi sao?

Hay là bị trời phạt?

Đội trưởng Lâm và những người khác cũng chưa từng thấy hành vi không phù hợp với người thường này.

Cái búa của Diệp Phi là sao vậy?

Đã đỉnh đến thế rồi sao?

Dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều kinh ngạc.

“Đây là Lôi Công Chùy trong truyền thuyết?

Đỉnh vậy sao?” “Đúng vậy, sấm sét có linh tính như vậy, thật có cảm giác an toàn.” “Thần kỳ quá, đây là thao tác thần tiên gì mà đỉnh vậy?” “Nhưng đều không quan trọng, dù sao đại lão và họ đã an toàn rồi.” “Điều này cũng đúng, chỉ cần giáo sư và đại lão họ không sao, mọi chuyện đều dễ nói.” …..

Tiền Tinh Vân và Lão Hoắc nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Tình huống gì đây?

Sấm sét này nói có là có ngay sao?” Lão Hoắc vẫn không dám chấp nhận.

“Chuyện này… chắc là, cái búa trong tay Diệp Phi rất giống loại búa thăng cấp mà tôi thấy trong phim truyền hình, Lôi Công Chùy, lẽ nào là thật?” Tiền Tinh Vân đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“À à, quả thực, Diệp Phi quả thực không giống người thường, có chiêu này cũng không khó hiểu.” Lão Hoắc cười ha hả nói.

Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi nghe thấy bên trong đã yên tĩnh hơn nhiều, liền đi vào trước.

Vừa đi vào sau bức tường đá, nhìn thấy trên đất toàn là đầu cáo.

Đã bị sét đánh cho bốc khói.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng theo sát phía sau, Tiểu Ca vừa đi vào.

Cảm nhận được một luồng yêu lực mạnh mẽ.

Yêu lực này còn nồng đậm hơn cả con cáo trước đó.

Nhớ lại những lời con cáo trước đó nói, Tiểu Ca trong lòng có chút để ý.

Có thể là một phần ký ức bị mất của mình.

Thậm chí có cảm giác, ký ức của mình có thể tìm lại được hay không, cần Diệp Phi giúp đỡ.

"Tiểu Ca, cẩn thận, bố cục ở đây không đúng." Ngô Tà đột nhiên lên tiếng.

Ánh sáng đèn pin chiếu sáng toàn bộ không gian, hai bên đều là tường đá, trên tường đá treo đủ loại nội tạng sinh vật.

Nói chính xác đều là của cáo.

Vị trí đặt đều rất có tính toán.

Nếu tính theo vị trí ở đây, những thứ này chiếm giữ vị trí chính là vị trí của Hỏa.

Ngô Tà không hiểu, vạn vật sinh linh rất nhiều lúc đều sợ lửa.

Nhưng loại chuyên môn bố trí lửa xung quanh mình thế này quả thực rất hiếm.

Diệp Phi cũng chú ý đến xu hướng môi trường ở đây, không khí có mùi yêu khí.

Chương 439

Nhưng trong yêu khí lại xen lẫn một chút nhiệt độ.

Chỉ là rất nhỏ, không dễ bị phát hiện.

Diệp Phi đi đến phía trước nhất, rẽ mấy khúc cua.

Xuất hiện một hang đá.

Bên trong tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

Còn có tiếng thở nặng nề.

"Yêu đan chính là dung hợp ở đây, xem ra, là con cáo lúc đầu chưa bị luyện hóa." Diệp Phi khẳng định giải thích.

Những trận pháp này chính là để duy trì cơ thể của nó.

Trước đây đáng lẽ đã bị luyện hóa, nhưng chưa luyện hóa thành công, chỉ là nhục thân đã bị hủy.

Trận pháp này có thể tạm thời duy trì nhục thân của nó.

Bây giờ có yêu đan, nhục thân hẳn sẽ được phục hồi.

Nhưng phương pháp phục hồi này quá mức âm độc.

Lại tàn sát nhiều đồng bào như vậy.

"Vậy có phải có nghĩa là một con cáo thật sự không?" Giáo sư Phương nghe hiểu, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Có thể nói như vậy, nhưng chưa đủ toàn diện, con cáo này là con cáo trước đó chưa bị luyện hóa, thứ này đối với chúng ta tràn đầy hận ý." "Lát nữa các ông phải cẩn thận một chút." Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò, bước chân đi vào trước.

Vừa đi vào, liền thấy một con cáo khổng lồ, toàn thân đều là con

cáo màu đỏ rực.

Nó đang nằm trong một hang đá.

Bụng trên dưới phập phồng, hơi thở cũng nặng nề hơn nhiều.

Dân mạng thấy con cáo này, bị bộ lông trên người nó thu hút.

“Trời đất ơi, bộ lông này đẹp quá, tôi lần đầu tiên thấy bộ lông cáo đẹp như vậy, trước đây đều là thấy trên mạng.” “Không ngờ thật sự có, loại cáo màu này, tôi nghe người lớn tuổi nói đều là sinh vật rất lợi hại.” “Còn cần người lớn tuổi nói, anh không thấy sao?

Những sinh vật trước đó đều do gã này làm ra, không chỉ rất lợi hại, còn rất tàn bạo nữa.” “Con này ít nhất cũng có ngàn năm tuổi, đại lão có được không vậy?” “Chắc là không sao đâu.” …..

Lão Hoắc và Tiền Tinh Vân cũng là lần đầu tiên thấy con cáo đẹp như vậy.

Trước đây đều là màu trắng tinh, màu này là lần đầu tiên thấy.

“Thứ này nếu bị người của hội sinh vật học thấy, chắc sẽ rất điên cuồng.” Lão Hoắc đột nhiên bắt đầu giải thích.

“Chắc chắn sẽ, không phải là ‘chắc’.” Tiền Tinh Vân đối với hội trưởng hội sinh vật học đã nghe danh từ lâu.

Gã này chỉ cần là sinh vật hắn ta hứng thú, có thể mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi để nghiên cứu.

Đúng là một kẻ điên.

Ngay lúc hai người đang nói về gã này, điện thoại của Lão Hoắc đột nhiên reo lên.

Trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, đúng là đừng nói chuyện người, buổi tối đừng nói chuyện ma.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Lưu Chí Minh này đúng là một kẻ điên, vì nghiên cứu sinh vật mà thật đáng sợ.

Nhưng cũng vì tinh thần không ăn không uống này, ông ta đã giành được nhiều giải thưởng quốc tế lớn.

Ngay cả trên thế giới cũng được xem là có danh tiếng, chỉ có một điểm.

Không hòa đồng.

Không hợp với người của các hội khác, tính cách còn rất cô độc, không thích nợ ân tình.

Lão Hoắc nhấn nút nghe.

"Lão Hoắc, tôi xem livestream của Diệp Phi rồi, tôi muốn nghiên cứu con cáo màu đỏ rực đó, tôi biết ông và Diệp Phi thân thiết, không biết có thể mang về nghiên cứu không?" Lưu Chí Minh nói thẳng vào vấn đề, không vòng vo.

"Ông muốn nghiên cứu tôi có thể hiểu, nhưng con cáo này đã ngàn năm tuổi, Diệp Phi có thể mang về hay không còn chưa biết, tôi hy vọng ông đừng làm khó tôi." Lão Hoắc cũng không thể quyết định thay Diệp Phi.

Dù sao an toàn tính mạng là quan trọng nhất.

Không thể vì một câu nói của họ, mà để người khác đi chết.

"Được, nhưng hy vọng ông có thể giúp tôi chuyển lời, nếu không được thì thôi, nếu có thể cho phép mang về, tôi nợ ông một ân tình." Lưu Chí Minh nói xong, liền cúp máy.

Lão Hoắc nghe mà vô cùng kinh ngạc.

Có thể khiến Lưu Chí Minh nói ra câu này, quả thực rất khó,

không nhiều.

Cuối cùng Lão Hoắc liền gõ một dòng chữ trên màn hình bình luận. 【Hy vọng có thể mang một ít mô cơ thể của hỏa hồ ly về nghiên cứu, nhưng mọi thứ vẫn phải lấy an toàn làm đầu.】 Diệp Phi nhận ra nick của Lão Hoắc, yêu cầu như vậy cũng chỉ có thể cố gắng đáp ứng.

Dù sao lát nữa xảy ra chuyện gì, hắn cũng không thể chắc chắn.

"Tôi chỉ có thể nói là tôi sẽ cố hết sức." Diệp Phi nói xong, liền nhìn con cáo trước mắt.

Lúc này con cáo lười biếng nửa nhắm mắt, để lộ ra đôi mắt lưu ly màu xanh nhạt.

Như thể nhìn thấy cả một biển sao.

Chỉ một cái nhìn đã đủ khiến người ta yêu thích.

"Là ngươi?" Mắt con cáo từ từ mở ra, khi thấy Diệp Phi và Tiểu Ca, giọng nói không chút gợn sóng.

Như thể thấy một người bạn cũ.

Nó lại liếc nhìn Tiểu Ca bên cạnh, mắt hơi cong lên.

"Còn có ngươi, không ngờ ngươi cũng ở đây, ngàn năm rồi, chúng ta lại gặp nhau ở đây, có nhớ ta không?" Con cáo nói xong, còn giơ một cái móng vuốt lên, che mặt cười khẽ.

Dường như là đang xấu hổ.

Hành động như vậy, khiến Ngô Tà và những người lính đánh thuê khác rùng mình.

Còn có thể chơi trò này sao?

"Ngươi nhận nhầm người rồi." Diệp Phi cầm Lôi Minh Chùy

trong tay, nhàn nhạt giải thích.

"Ta quên mất, các ngươi tuy đạo thuật tinh thông, nhưng dù sao cũng là phàm nhân, cuối cùng cũng sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, đã sớm nói rồi, chỉ cần ngươi chịu hợp tác với ta." "Nhà Ân Thương sớm đã là vật trong túi của các ngươi, thật ngu ngốc." Giọng điệu con cáo thay đổi, trở thành giễu cợt.

"Ân Thương?

Ngươi sống ngàn năm thì sao?

Chẳng phải cũng bị phong ấn ở đây ngàn năm, ngươi và gã đàn ông đó hợp tác, kết cục cuối cùng là gì?" "Chẳng phải cũng bị nhốt ở đây, không ra được." Diệp Phi cũng không khách khí chế nhạo.

"Ngươi… Hừ, không biết điều, ngàn năm trước ngươi không luyện hóa được ta, ngàn năm sau ngươi cũng không thể." Con cáo trợn to mắt, chín cái đuôi to lớn phía sau đồng loạt xuất hiện, trên đó còn có hồ mị chi khí màu đỏ.

Lao thẳng về phía Diệp Phi và những người khác.

Diệp Phi nắm chặt búa trong tay, dùng sức gõ một cái, một tia sét giáng mạnh lên đuôi nó.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, lòng bàn tay rạch một đường, dùng sức chém về phía vị trí của cái đuôi.

Nhiệm vụ chính của đội trưởng Lâm là bảo vệ giáo sư, liền bảo huynh đệ phía sau đưa giáo sư và học sinh ra ngoài trước.

Lấy súng lục ra bắn.

Nhưng sau khi bắn mấy phát, liền phát hiện những cái đuôi này không hề hấn gì.

Còn có xu thế sắp bùng nổ.

“Các ngươi nghĩ, đuôi của ta không phải là bột mì nặn ra đâu.” Con cáo đột nhiên cười lớn mấy tiếng, đuôi cáo đột nhiên quét ngang một vòng.

Quăng đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác sang một bên, còn về phía Tiểu Ca.

Cái đuôi bắt đầu xuất hiện vết nứt, còn bốc khói xanh.

Con cáo không hề có chút đau đớn nào.

Diệp Phi thấy sấm sét đến quá chậm, cuối cùng cất Lôi Minh Chùy đi.

Chương 440

Lấy con dao phay trong túi ra.

Không phải nói võ công cao đến đâu cũng sợ dao phay sao?

Vậy thì thử xem, con dao phay này rốt cuộc có xử lý được nó không.

Thấy cái đuôi lớn quất tới, hắn dùng sức dưới chân, đột nhiên bay lên không, dùng sức chém con dao phay trong tay xuống cái đuôi bên dưới.

Hỏa hồ ly thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, đầy vẻ chế giễu.

"Một con dao phay quèn mà cũng có thể đối phó ta sao?

Thật buồn cười." Con cáo thấy vậy, không để ý, lớn tiếng chế giễu.

Dân mạng đối với con dao phay này có ấn tượng sâu sắc.

Vô cùng coi trọng.

"Hahaha, để nó đắc ý một chút, con dao phay này, lúc ở mộ Hiến Vương, đã chém con rết khổng lồ cứng vô cùng, thật sự rất đỉnh." "Tôi không tin, một cái đuôi có thể có bản lĩnh lớn như vậy, còn có thể cứng như con rết khổng lồ đó." "Tôi cũng không tin, cứ chờ xem, đại lão làm thế nào xử lý cái đuôi." …..

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi ánh mắt trầm xuống, dưới chân bay lên không, nhìn cái đuôi cáo đang lao tới, giơ cao con dao phay trong tay.

Phập.

Con dao phay cắm vào đuôi, tiếng da thịt bị chém xuyên truyền

đến.

Diệp Phi có chút kinh ngạc, cái đuôi này trông rất mềm mại, nhưng nếu nhìn kỹ.

Kinh lạc bên trong, lại còn có tu vi gia trì.

Muốn chém đứt quả là chuyện khó.

Nghĩ đến đây, khí tức dòng máu Chân Long trên người hắn lập tức bùng nổ.

Một luồng áp lực vô hình, tràn về phía hồng hồ ly.

"Ngươi…" Sự khinh thường trong đôi mắt quyến rũ của hồng hồ ly đã bị kinh ngạc thay thế.

Tu vi trên người bị khống chế trong chốc lát.

Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Không phải chỉ là một tiểu phương sĩ luân hồi chuyển thế sao?

Sao lại có năng lực lớn như vậy?

Dòng máu Kỳ Lân trên người Tiểu Ca cũng bị dòng máu Chân Long áp chế đến chết.

Chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc chém đứt đuôi cáo, lùi lại mấy bước.

Rắc.

Diệp Phi dùng dao phay chém đứt đuôi cáo.

"Aooooo…" Con cáo hét lên thảm thiết, mắt trừng trừng nhìn cái đuôi của mình bị chém.

Chỗ bị đứt, còn có ánh sáng đỏ tràn ra ngoài.

Ngô Tà nhìn cảnh này, đáy mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Đây là tu vi của nó, cũng là linh khí của nó.

Linh khí của nó lại ẩn giấu trong đuôi.

"Tiểu Ca, lát nữa chỉ tập trung đánh vào đuôi của nó." Ngô Tà nhỏ giọng giải thích.

Tiểu Ca không nói gì, mà nhìn về phía Diệp Phi.

Huyết mạch của người đàn ông này luôn áp chế y, như vậy đối với họ đều rất bị động.

Một khi kích hoạt, mình sẽ không thể sử dụng dòng máu Kỳ Lân, trở thành một người vô dụng.

Diệp Phi nhìn cái đuôi cáo đang nhảy trên đất, còn có xu thế sắp lành lại.

Hắn theo bản năng cất cái đuôi trên đất vào túi.

Đưa một cái cho Thần Mộc Đỉnh, tạm thời giao cho nó bảo quản.

"Giữ cẩn thận, cái này phải nghiên cứu." Diệp Phi đột nhiên nhớ lại lời Lão Hoắc nói, lấy một ít da thì thật vô vị, thà để lại một cái đuôi.

"Ngươi cũng ác thật, đuôi cáo vô cùng quan trọng, ngươi nói chém là chém." Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh có chút trêu chọc.

"Ta muốn nội đan của nó." Giọng điệu của Diệp Phi vô cùng kiên định.

Nội đan này, rất quan trọng, không thể để nó ở đây gây họa cho nhân gian.

Thần Mộc Đỉnh không nói thêm một câu nào, mà lặng lẽ đặt cái đuôi đứt vào trong đỉnh.

Trong này có yêu khí, chắc chắn sẽ tăng trưởng theo thời gian, cứ

luyện hóa nó rồi nói sau.

Lúc này trong mộ huyệt, hồng hồ ly sắc mặt đau đớn, ánh mắt đầy sát khí.

Dân mạng nhìn con cáo trước mắt, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

“Oa, dao phay của đại lão vẫn là thứ ngầu nhất của tôi.” “Anh thôi đi, là của anh à?

Của anh cái con khỉ.” “Không quan tâm, đại lão chính là đỉnh, thật sự đỉnh đến một mức độ nhất định rồi.” “Nhìn thôi đã thấy đau, lần này xem nó làm thế nào.” …..

Lão Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong lòng vô cùng cảm động.

Đây là vì nghiên cứu của họ, nếu không cũng sẽ không cắt cái đuôi đi.

“Thời khắc mấu chốt Diệp Phi mới là người đáng tin cậy nhất.” Tiền Tinh Vân nhẹ giọng giải thích.

“Quả thực, điểm này tôi rất tán thành, ông nói đúng.” Lão Hoắc cũng theo đó phụ họa.

Trong lòng vẫn rất kích động.

Trong mộ huyệt.

“Ngươi… sao ngươi có thể chém đứt đuôi của ta?

Còn nữa, rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao trên người lại có long khí?” Hồng hồ ly đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Vừa rồi không cảm giác sai, trên người hắn chính là có long khí.

“A…” Diệp Phi cười lạnh, thu lại dòng máu Chân Long trên người, tiếp tục tấn công những cái đuôi khác.

Trên mặt Tiểu Ca xuất hiện hoa văn kỳ lân màu đen, Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng theo sát phía sau.

Đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác phía sau, thấy cảnh này, liền rút vũ khí ra.

Một trận súng nổ vang lên.

Hồng hồ ly lo lắng những cái đuôi trên người đều bị chém đứt, vội vàng thu đuôi cáo lại.

Biến thành hình người.

Trên người mặc y phục màu đỏ, mỏng như cánh ve, thân hình tuyệt mỹ.

Phác họa đường cong quyến rũ.

Gương mặt nhỏ bằng bàn tay mang nụ cười mê hoặc.

Đôi mắt cáo ánh lên vẻ tà mị, đôi môi anh đào hồng phấn.

Đông đảo dân mạng nhìn bộ dạng người phụ nữ này, ánh mắt không thể tin nổi.

Thậm chí có người còn chảy máu mũi.

“Mẹ ơi, hồ ly biến thành hình người đều có sức quyến rũ như vậy sao??” “Không được rồi, chảy máu mũi rồi, thật sự chảy máu mũi rồi, người phụ nữ này thật biết trêu người.” “Nhìn thì đẹp, đẹp không tì vết, nhưng đây là quyến rũ, toàn thân đều toát ra một mùi vị dụ dỗ, phải nói là, tôi yêu rồi, yêu rồi.” “Các anh đàn ông sao lại hời hợt thế, đây là yêu tinh, yêu tinh, các anh có biết không?

Rất nguy hiểm đó?” “Người phụ nữ nào dưới thân đàn ông mà không phải là yêu tinh?” “Vãi, lầu trên, anh ác.” …..

Chương 441

Loại chủ đề không có dinh dưỡng này, Diệp Phi một chút cũng không muốn xem.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn hỏa hồ ly trước mặt.

"Đạo sĩ đáng ghét, ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của mị công của ta." Giọng hỏa hồ ly quyến rũ, nhưng lại toát ra một luồng khí âm tà.

Trên người con cáo tỏa ra mùi hương, mùi hương truyền vào mũi những người này.

Đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác cảm thấy thần trí bắt đầu không rõ ràng.

Cố gắng lắc đầu, để ý thức của mình có thể tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng càng hít thở, càng cảm thấy người phụ nữ này rất xinh đẹp, sẵn sàng hiến dâng sinh mệnh cho cô ta.

Nhưng lý trí nói cho họ biết, điều này là sai, không thể tiếp tục được nữa.

Đội trưởng Lâm nhìn huynh đệ bên cạnh.

Khó khăn đi tới, giơ tay lên đánh một cú vào gáy, đánh ngất cậu ta.

May mà những người khác đều đã ra ngoài, chỉ còn lại mấy huynh đệ.

Đội trưởng Lâm nín thở, đánh ngất mấy huynh đệ đang si mê còn lại.

"Anh Ngô Tà… nhờ anh, tôi không thể làm gánh nặng cho các anh." Đội trưởng Lâm biết mình có bao nhiêu cân lượng, sinh vật này

không phải là thứ anh ta có thể giải quyết.

Vẫn là ngất đi thì tốt hơn.

Ý thức của Ngô Tà cũng hỗn loạn, giơ tay lên, dùng sức đánh ngất đội trưởng Lâm.

Lưỡi Ngô Tà đã đau đến tê dại.

Vừa rồi chính là lợi dụng cơn đau để duy trì lý trí của mình.

Khóe miệng bắt đầu chảy máu tươi.

"A… đúng là một đám người có nghĩa khí, chỉ tiếc là, tưởng rằng ngất đi là có thể thoát được công kích của ta sao?

Thật buồn cười." Mùi hương trên người hồng hồ ly càng nồng đậm hơn.

Diệp Phi và Tiểu Ca sắc mặt lạnh lùng nhìn hồng hồ ly này, không hề bị ảnh hưởng.

Ngược lại là Ngô Tà, ý thức bắt đầu hỗn loạn.

Tiểu Ca thấy vậy, vội vàng đỡ cậu ta, dùng máu kỳ lân chấm lên giữa trán cậu ta.

Một luồng khí trong lành quét qua toàn thân, ý thức bắt đầu hồi phục.

"Hừ, ngươi chặt đứt đuôi của ta, ta muốn mạng của ngươi để đền cho cái đuôi của ta." Trên người con hồ ly đỏ tỏa ra hàn ý, tràn ngập hận thù.

"Cô dùng mị thuật, mê hoặc lòng người, mê hoặc quân vương, dù tay cô không dính máu tươi, nhưng cũng là kẻ đầu sỏ." Diệp Phi vừa nghĩ đến những bá tánh bị tàn sát, trong lòng dâng lên ngọn lửa giận vô cớ.

“Ha...

đều là một lũ ngu muội, tự mình tâm không vững, trách được ai đây?” Con hồ ly đỏ khinh bỉ, rút một cây trâm từ trong tóc ra, cây trâm dần biến thành vũ khí sắc bén.

Nó lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi lấy cây roi tiên ra, đối đầu với hồ ly đỏ, tốc độ của hai bóng người nhanh đến kinh người.

Tiểu Ca thấy vậy cũng tiến lên giúp một tay.

Còn Ngô Tà ở dưới chỉ thấy hai bóng đen và một bóng đỏ di chuyển qua lại.

Ngoài ra không thấy gì khác.

Cư dân mạng cũng chỉ thấy một màn hình mờ ảo.

“Chịu không nổi, chóng mặt quá, mờ vẫn hoàn mờ, chả thấy cái gì cả.” “Tốc độ kinh người này cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, là bị làm cho choáng váng luôn.” “Thôi xong, tôi thật sự không chịu nổi nữa, sắp nôn rồi.” “Đại lão đúng là trâu bò.” .....

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng chỉ thấy ba bóng người, ngoài ra không thấy gì khác, không khỏi cảm thấy mỏi mắt.

“Tốc độ này nhanh quá, nhưng phải đánh đến bao giờ?” Tiền Tinh Vân tò mò hỏi.

“Cái này... cậu phải hỏi Diệp Phi thôi.” Hoắc lão cũng ngơ ngác nhìn màn hình lớn.

Trong mộ huyệt.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca và roi tiên trong tay Diệp Phi đồng thời đánh rơi vũ khí của hồ ly đỏ.

Cả hai cùng lúc đâm vào người nó.

Hồ ly đỏ kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, một lần nữa trở về nguyên hình.

Cảnh tượng tương tự hiện lên trong đầu nó, ngàn năm trước cũng chính là hai người này đã nhốt nó trong lò luyện yêu.

Chỉ có điều bây giờ đã khác, sẽ không còn ai bị nó mê hoặc để rời khỏi nơi này.

Trong lòng dâng lên vẻ không cam tâm, cuối cùng nó vểnh đuôi lên, định thả ra mùi hôi.

Nhân cơ hội tẩu thoát.

Ngô Tà thấy vậy, chuẩn bị sẵn súng trong tay, bắn vào chân sau của nó.

Vì có máu kỳ lân, viên đạn cắm thẳng vào trong.

Ngay sau đó, cậu lại bắn thêm một phát nữa.

Trúng vào cái chân còn lại.

“A...” Hồ ly đỏ hét lên thảm thiết.

Nó căm hận nhìn về phía Ngô Tà.

Cuối cùng, nó dứt khoát chặt đứt đuôi của mình, biến nó thành một mũi tên sắc bén lao về phía Ngô Tà.

Tốc độ cực nhanh.

Tiểu Ca nhanh tay lẹ mắt xông đến bên cạnh Ngô Tà, dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn lại cái đuôi hồ ly.

Tránh cho Ngô Tà gặp nguy hiểm.

Hồ ly đỏ thấy sự chú ý của họ đều dồn vào người đàn ông kia.

Vội vàng muốn bỏ chạy.

Diệp Phi thấy vậy, lấy Lôi Minh Chùy ra, một tia sét đánh trúng người hồ ly đỏ.

"A..." Trên người hồ ly đỏ bốc khói đen, toàn thân co giật, phát ra tiếng kêu thảm thiết đến chói tai.

Chỉ thấy một bóng hình giống hệt từ trong thân thể nó bay ra.

Cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Cư dân mạng lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy.

Ai nấy đều tò mò.

"Vừa rồi là cái gì vậy?" "Hình như là một mạng, sớm đã nghe nói, hồ ly nhiều đuôi thì thiếu một mạng, con hồ ly này có chín đuôi, tức là có chín mạng." "Nói như vậy, trừ cái đuôi bị chặt đứt, cái đuôi tự nó chặt, cộng thêm cái này, vẫn còn sáu cái." "Đại lão định tiếp tục đánh nó à?" .....

Cư dân mạng thầm suy đoán.

Liên tiếp năm tiếng sét vang lên, cho đến khi chỉ còn lại một mạng cuối cùng.

Diệp Phi dừng tay lại.

Lông của con hồ ly đỏ đã biến thành màu trắng.

Tu vi trên người đã biến mất không còn dấu vết.

Thân hình cũng biến thành kích thước của một con hồ ly con.

Đôi mắt long lanh, toát lên vẻ ngây thơ.

Chỉ một ánh nhìn cũng khiến người ta không nỡ lòng.

Cư dân mạng bị ánh mắt này làm cho mềm lòng.

Chương 442

“Hay là đừng giết nó nữa?” “Ánh mắt đó thật vô tội, như vậy có phải là...” “Các người quên những bá tánh kia rồi sao?

Tuy nó không phải chủ mưu, nhưng chung quy cũng là do nó mà ra, đây là lời đại lão nói.” “Đã thành ra thế này rồi, thêm một phát nữa là chết chắc.” “Dù thế nào đi nữa, đều là đại lão quyết định, chúng ta không thể can thiệp được.” .....

Cư dân mạng cuối cùng chờ đợi phán quyết của Diệp Phi.

Rốt cuộc quyền sinh sát nằm trong tay người ta.

Diệp Phi nhìn con hồ ly trước mặt, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Thôi vậy, tội của ngươi tuy không thể tha thứ, nhưng tám mạng, cộng thêm ngàn năm tu vi, cũng đủ rồi.” Diệp Phi hạ Lôi Minh Chùy trong tay xuống, nhìn con hồ ly trắng như tuyết.

Hắc Báo thấy Diệp Phi cứ thế mà tha cho nó, liền khinh bỉ.

“Ngươi đúng là đồ tốt giả tạo.” “Tàn sát nhiều bá tánh như vậy, ngươi cứ thế nhẹ nhàng tha cho nó sao?” Hắc Báo trong lòng vô cùng khó hiểu.

“Chuyện nhà Ân Thương là số mệnh, con hồ ly này chỉ là ngòi nổ thúc đẩy bánh xe vận mệnh, ta còn có thể nói gì đây?

Dù sao ngàn năm tu vi và tám mạng này cũng đủ rồi.” “Nếu ta thật sự giết con hồ ly này, ta và nó có gì khác biệt?” Diệp Phi cất Lôi Minh Chùy đi, cuối cùng nhìn con hồ ly trắng trước mặt.

“Mọi tội nghiệt đã tan thành mây khói, sau này ngươi phải đi theo chính đạo, nếu không ngày sau, ắt sẽ có người thu phục ngươi.” Diệp Phi nói xong, liền đi đến bên cạnh Ngô Tà và Tiểu Ca.

Con hồ ly trắng phía sau dường như đã nghe lọt tai những lời này, nghiêng đầu, ánh mắt trong veo nhìn bóng lưng Diệp Phi.

Giống như một trang giấy trắng.

"Tôi còn tưởng cậu sẽ giết nó." Ngô Tà khẽ cười.

"Tôi vốn không phải là người hiếu sát." Diệp Phi cười nhẹ, rồi nhìn đám người Lâm đội đã ngất xỉu trên mặt đất.

Mị thuật của hồ ly đỏ đã bị phá, sao vẫn chưa tỉnh lại.

"Trong bút ký có ghi chép, mị thuật của hồ ly một khi đã sử dụng sẽ thoát ly khỏi bản thể, không còn bị bản thể khống chế, tác dụng vẫn sẽ phát huy." "Nhưng làm sao để giải, trên đó lại không ghi, những người này sẽ mãi mãi chìm đắm trong mị thuật, không bao giờ tỉnh lại nữa." Ngô Tà bắt đầu thấy khó xử, mị thuật này làm sao để giải, trong sách không có ghi.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi tha cho con hồ ly, cũng không cảm thấy anh giả nhân giả nghĩa, mà là thật sự nhân từ.

Tám mạng, ngàn năm tu vi, đối với một người tu hành mà nói, chắc chắn là một chuyện rất tàn nhẫn.

Có điều bộ dạng của con hồ ly kia, không giống như còn ký ức.

Không nhớ cũng là một chuyện tốt.

"Vậy thì phải làm sao?

Không thể cứ nhìn Lâm đội hôn mê ở đây mãi được?" "May mà những lính đánh thuê còn lại đi bảo vệ giáo sư, không ở đây, nếu không chẳng phải tổn thất còn thảm trọng hơn sao." "Không đâu, đại lão nhất định sẽ có cách giải quyết, sẽ không để họ xảy ra chuyện." "Tôi vừa mới nghĩ, nếu không có tiểu ca ca mặt lạnh kia ra tay, đại lão có đánh bại được con hồ ly đó không?" "Cái này... khó nói lắm." .....

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt đầu suy nghĩ lung tung, đoán mò.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân khi nghe tin này, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Những người này đều là người thường, không giống Diệp Phi, liệu có để lại di chứng gì không?

"Tôi thấy Diệp Phi không có vẻ gì là lo lắng, có lẽ anh ta có cách." Tiền Tinh Vân cuối cùng lên tiếng giải thích.

Làm dịu đi nỗi lo của Hoắc lão.

Hoắc lão nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn Lâm đội và những người khác trên mặt đất, vốn dĩ anh đã học được thuật luyện đan, luyện mấy viên đan dược là xong, nhưng trên người lại bị chặn lại.

Không thể luyện được, không khỏi có chút phiền não.

Đúng lúc này, dưới chân có cảm giác khác lạ, dường như có ai đó đang cọ vào mắt cá chân của anh.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy con hồ ly trắng kêu lên mấy tiếng.

Ánh mắt trong veo, rất đáng yêu.

"Ngươi có cách sao?" Diệp Phi nhìn con hồ ly lông xù, không khỏi mỉm cười.

Con hồ ly dường như nghe hiểu, khẽ gật đầu, cuối cùng nhả ra một viên yêu đan màu đỏ từ trong miệng.

Nó lơ lửng trên không, ánh sáng đỏ chiếu lên người những người ở đây, từ trên người Lâm đội và những người khác tỏa ra khí tức màu

hồng.

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngô Tà và Tiểu Ca cũng bất ngờ.

Cuối cùng Ngô Tà khẽ cười.

"Cậu đây có được coi là người tốt có hảo báo không?" Diệp Phi nghe Ngô Tà trêu chọc, bất đắc dĩ lắc đầu.

Có lẽ là người tốt có hảo báo thật.

Nếu lúc đó, giết con hồ ly này, có phải sẽ phải tốn một phen công phu không.

Vài phút sau, yêu đan trở lại trong tay Diệp Phi, con hồ ly trắng nhìn anh một cái.

Cuối cùng gật đầu, rồi rời khỏi nơi này, chỉ để lại một bóng lưng.

"Nó xem như đây là quà đáp lễ cho cậu à?" Ngô Tà cũng ngây người, đây là yêu đan, yêu đan đấy.

Hồ ly bình thường làm gì có.

Cứ thế mà đưa ra?

Cứ thế mà nhả ra?

"Yêu đan này, nó không thể khống chế được, nó rất thông minh, yêu đan này có sức hấp dẫn rất lớn, dù có ra ngoài cũng chưa chắc giữ được." Diệp Phi cất yêu đan vào trong túi.

May mà con hồ ly này bây giờ thần trí trống rỗng, làm việc hoàn toàn bằng bản năng.

Chuyện quay lại cũng không phải là không có khả năng.

Đúng lúc này, giáo sư Phương và học sinh của mình, cùng những lính đánh thuê khác ở ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi sững sờ.

“Anh Diệp Phi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có một con hồ ly trắng xuất hiện?” Một trong những người lính đánh thuê nhìn thấy đội trưởng của mình ngã trên đất, vội vàng chạy qua kiểm tra.

Khó hiểu hỏi dồn.

“Đừng lo, một lát nữa sẽ ổn thôi.” Diệp Phi lắc đầu rồi để Ngô Tà giải thích, sau đó đứng sang một bên.

Ngô Tà thuật lại tình hình vừa rồi, Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Phi.

“Cậu rõ ràng có cách giết con hồ ly đó, tại sao lại gọi tôi giúp.” Trước đó khi tham gia đánh nhau với hồ ly đỏ, y đã nhận được ánh mắt của Diệp Phi.

Chỉ là lúc đó không nghĩ nhiều, liền qua giúp.

Nhưng bây giờ không hiểu lắm, tại sao lại làm như vậy.

“Cùng một chuyện trải qua thêm một lần nữa chẳng phải rất thú vị sao?” Diệp Phi quả thực có chút tư tâm.

Chủ yếu là muốn dạy dỗ con hồ ly này, ngàn năm trước không phải đối thủ, bây giờ vẫn không phải.

Đang lúc trầm ngâm, trong đầu Diệp Phi vang lên tiếng của Thần Mộc Đỉnh.

“Cái đuôi này quả thật lợi hại, dù là đuôi bị chặt đứt, vẫn còn tu vi ở trên đó, ta muốn luyện hóa quả thật cần chút thể lực.” Diệp Phi nhìn cái đuôi đã được luyện hóa thành công, khóe miệng nhếch lên cười, như vậy là an toàn rồi.

Cứ để cho các nhà sinh vật học đi mà nghiên cứu.

Diệp Phi ngồi xuống đất, thấy Lâm đội tạm thời không có dấu

hiệu tỉnh lại, quyết định nghiên cứu cuốn ghi chép dung hợp nội đan này.

Lần trước không thành công, lần này có yêu đan, muốn dung hợp, chắc là được.

Trong đầu anh bắt đầu vận chuyển.

Yêu đan là thứ có yêu khí nồng đậm, nếu dùng thảo dược dung hợp, nói không chừng có thể trở thành một món đồ bổ.

Đồ bổ ngàn năm, cũng không tệ.

Một trong những lính đánh thuê bỗng mở mắt ra.

"Đừng đi mà." Người lính đánh thuê còn mang vẻ mặt tiếc nuối, trên mặt còn có sắc đỏ ửng.

"Anh thấy gì thế?

Chương 443

Còn không muốn đi?" Người lính đánh thuê bên cạnh thấy vậy, không khỏi cười.

Lên tiếng trêu chọc.

"Còn thấy gì nữa, anh xem bộ dạng của cậu ta kìa, xuân tâm nhộn nhạo, không cần nghĩ cũng biết là thấy gì rồi." Một lính đánh thuê khác nhìn thần sắc là biết, nói không chừng gã này mơ thấy làm gì với cô gái nào rồi.

"Khốn kiếp, các người nói bậy bạ gì đấy?

Tôi không có." Dù cố gắng giải thích, nhưng vẻ mặt đỏ ửng đã bán đứng cảm xúc của anh ta.

Lâm đội lúc này cũng mở mắt, sắc mặt hơi hồng, thiếu đi một vẻ mê đắm.

Cùng với việc các anh em bên cạnh lần lượt tỉnh lại, những người lính đánh thuê còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Phương nghe lời Ngô Tà xong, mặt già đỏ ửng.

Trong lòng bắt đầu thấy may mắn, nếu không nói không chừng cũng giống như những người kia.

Đến lúc đó thật sự là mất hết mặt mũi.

Cư dân mạng thấy bộ dạng của từng người lính đánh thuê, thì tò mò vô cùng.

"Các người nói xem, có phải thật sự đã làm chuyện gì không nên làm không?" "Tôi đoán chắc là mơ thấy mộng xuân rồi, cô gái vừa rồi, ai nhìn mà không nghĩ vẩn vơ?

Dù là hòa thượng có định lực cũng phải bị phá vỡ chứ?" "Tôi thì không nghĩ vẩn vơ đâu." "Cô là phụ nữ không nghĩ vẩn vơ, đàn ông nào mà không nghĩ?" "Đại lão thì không, tiểu ca ca kia cũng không, Ngô Tà cũng không, là do định lực của anh không đủ, may mà anh không đi, anh mà đi cũng là loại bị người ta ăn thịt thôi." .....

Cư dân mạng bắt đầu khẩu chiến, chủ đề tranh cãi chính là vấn đề định lực của Diệp Phi.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn bình luận của cư dân mạng, cùng nhau cười, vấn đề này quả thật đáng để nghiên cứu sâu.

"Nơi này thật nguy hiểm, một con hồ ly mà có tu vi cao như vậy, hoàn cảnh lúc đó có phải rất thích hợp để có những linh khí này cho chúng tu luyện không?" Tiền Tinh Vân bỗng nhận ra một vấn đề.

Nếu đều là như vậy, vậy thì con đường phía sau của họ, chẳng phải sẽ gặp đủ thứ hay sao?

"Cậu nghĩ vậy cũng rất bình thường, nếu thật sự có những sinh vật này, vậy thì Diệp Phi cũng sẽ có cách giải quyết thôi." Hoắc lão nhìn Diệp Phi đang ngồi trong góc, ánh mắt kiên định.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đã tìm ra manh mối, bắt đầu dung hợp nội đan, trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng xanh lục lấp lánh.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, cả hai đều ngạc nhiên.

"Tình hình không ổn, có chuyện gì vậy?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi dồn.

"Đây là một loại bí thuật, trên người Diệp Phi có quá nhiều bí mật, cũng rất bình thường." Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại.

Ngô Tà cảm thấy cũng có lý, cuối cùng quyết định từ bỏ việc hỏi

dồn.

Sau đó bắt đầu bịa chuyện với giáo sư Phương và những người khác.

Diệp Phi đang xử lý di chứng của hồ ly, nghỉ ngơi một lát là ổn.

Các lính đánh thuê cũng không hỏi thêm, mà nhìn vào cái đuôi trên mặt đất.

Trước đó con hồ ly kia tự chặt đuôi cũng muốn giết Ngô Tà, bây giờ cái đuôi này đang để ở đây, sẽ không có vấn đề gì chứ?

"Cái thứ này..." Ngô Tà cũng không biết nên xử lý thế nào cho phải.

"Ăn đi." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đột ngột nhìn về phía Diệp Phi.

Lúc này đã tỉnh rồi.

Ngô Tà khóe miệng giật giật, vừa mới còn hôn mê, bây giờ lại tỉnh rồi.

Đây là tốc độ ánh sáng sao?

"Ăn á?

Ngài nói là ăn?" Lâm đội còn tưởng mình nghe nhầm, thứ này ăn được sao?

"Ừm, hầm canh uống, linh khí ngàn năm, không ăn chẳng phải đáng tiếc sao, các người thật sự có lộc ăn rồi, thứ này có thể giúp các người kéo dài tuổi thọ, sống thêm trăm tám mươi năm cũng không thành vấn đề." Diệp Phi nói xong, liền lấy nồi ra, quyết định hầm nó.

Lâm đội và giáo sư Phương mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Phi nhổ lông hồ ly, cuối cùng cho vào nồi hầm.

Nhìn mà chết lặng.

Đuôi hồ ly không phải là nơi có mùi nồng nhất sao?

Sao lại có thể ăn được?

Thật là kỳ lạ.

Tiểu Sở, Văn Phong và Tiểu Hà phía sau nghe những lời này, không khỏi cảm thấy không thể nào.

Chỉ là một cái đuôi mà có thể kéo dài tuổi thọ?

Thật kỳ lạ.

Không uống có được không?

Mùi của con hồ ly này rất hôi.

Nhưng khi ngửi thấy mùi thơm trong nồi, họ cảm thấy mình đã sai, thật sự sai.

Lẽ nào tay nghề của Diệp Phi cao siêu đến vậy?

Cư dân mạng nhìn cái nồi bốc hơi nghi ngút, cùng với thần sắc của đám lính đánh thuê.

Cơn thèm trong bụng đều bị khơi dậy.

"Tôi thừa nhận tôi ghen tị rồi, tôi có thể vào ăn một chút được không?" "Vừa rồi còn thấy cô gái đó rất đẹp, bây giờ anh lại muốn ăn thịt cô ta, không thấy tàn nhẫn sao?" "Khốn kiếp, đây là hai chuyện khác nhau, tay nghề của đại lão là nhất tuyệt, ai có thể so sánh?" "Đúng vậy, tôi đột nhiên rất ghen tị với những người lính đánh thuê này, nguy hiểm thì không nói, chỉ riêng việc ăn uống này cũng đủ để bù đắp những vết thương trên người họ rồi nhỉ?" "Chắc là vậy." .....

Trong mộ huyệt.

Trong nồi hầm một cái đuôi, mùi thơm nức mũi, cả mộ huyệt đều

là mùi thịt hồ ly.

Ba người Tiểu Sở và Văn Phong trước đó định nói không ăn, quyết định lật lại lời nói vừa rồi.

Nhất định phải nếm thử tay nghề của đại lão Diệp Phi.

Diệp Phi chia canh đã nấu xong cho họ, bản thân chỉ uống đơn giản vài ngụm canh.

Giáo sư Phương đã lâu không được uống canh do Diệp Phi nấu, quả thật rất nhớ.

Ba người Tiểu Sở và Văn Phong lần đầu tiên được uống, uống một ngụm toàn thân thoải mái.

Trước đây chỉ xem video, bây giờ cuối cùng cũng được ăn món do Diệp Phi nấu, thật là quá tốt.

Ăn no uống đủ xong, Diệp Phi dọn dẹp hết những thứ này.

Sau đó dẫn họ tiếp tục đi.

Sau khi ra khỏi động đá, Hắc Báo ngửi thấy mùi nước.

"Mùi nước." Hắc Báo nhỏ giọng nói.

"Nước?" Diệp Phi sững sờ, lẽ nào ở đây cũng có sông ngầm dưới lòng đất?

Tiếng nước chảy róc rách ngày càng rõ.

Mọi người đi về phía có tiếng nước chảy, nhìn đèn chiếu sáng lên.

Cuối cùng thấy trước mắt xuất hiện một con sông khổng lồ, dòng nước rất xiết, muốn qua sông e là rất khó.

Ngô Tà vẫn luôn chú ý đến dấu vết của chú ba mình, khi thấy bên bờ sông xuất hiện vài dấu chân khác nhau, trong lòng vui mừng.

"Chú ba nhất định đã từng xuất hiện ở đây, nhưng họ qua sông

bằng cách nào?" Ngô Tà không hiểu điều này, dòng nước xiết như vậy, không nên đi thuyền rời đi.

Cũng không thể rời khỏi đây được.

"Là đi từ trên cao." Tiểu Ca chỉ đơn giản liếc nhìn một vòng, liền thấy trên cao còn có một sợi dây thừng.

Chắc là đi qua từ trên đó.

Diệp Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt nước như đang trầm ngâm.

"Bên trong này ta ngửi thấy khí tức của ta lúc trước, nói không chừng dưới nước có rất nhiều oán linh." Thần Mộc Đỉnh đối với mùi này vô cùng nhạy cảm.

Chương 444

Giọng điệu cũng không được hay cho lắm.

Diệp Phi nghe vậy, xem ra dưới nước này có vấn đề?

"Dòng nước này xiết như vậy, sao trong nước lại có thứ gì được?" Diệp Phi không chắc chắn lắm.

Trừ khi oán khí của thi cốt trong này cực nặng, nặng đến mức dòng nước cũng không thể cuốn trôi.

Giáo sư Phương đối với dòng nước trong vắt này cảm thấy tò mò, định lấy một ít mang ra ngoài.

Làm một bài kiểm tra chất lượng nước, xem trong nước có thành phần gì khác không.

Vừa cầm bình nước định đến gần, trong nước xuất hiện một hình ảnh phản chiếu khác.

Là một người đàn ông, một khuôn mặt đầy oán hận hiện lên trong nước, đang hung hăng nhìn mình.

Giáo sư Phương trong lòng giật thót, sắc mặt đại biến lùi lại mấy bước.

"Đây... trong nước này có một khuôn mặt." Giáo sư Phương lùi lại mấy bước, giọng nói còn run rẩy.

Vừa rồi bị dọa không nhẹ.

Tiểu Sở và Văn Phong nhìn nhau, hai người đi về phía bờ sông, trong nước phản chiếu không phải là khuôn mặt của họ.

Mà là một khuôn mặt khác đầy hận ý.

Tiểu Sở và Văn Phong nào đã từng thấy cảnh tượng này, hai

người cùng hét lên.

“A...” Vội vã muốn chạy ngược trở lại.

Tiếng hét chói tai này, khiến ánh mắt của mọi người đều chuyển qua.

Văn Phong chạy chậm nhất, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng ma màu xanh lục, một bàn tay lớn nắm chặt lấy chân cậu.

Văn Phong ngã xuống đất, cả người trượt về phía bờ sông.

“Tiểu Sở...” Văn Phong lớn tiếng kêu cứu, Tiểu Sở dừng bước, vội vàng lao về phía Văn Phong.

Nắm lấy tay cậu ta.

Lâm đội và những lính đánh thuê khác phía sau vội vàng tiến lên giúp Tiểu Sở.

Kéo Văn Phong trở lại.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream, đột nhiên thấy cảnh này, trong lòng chấn động.

“Khốn kiếp, đây là cái gì vậy?

Thủy quỷ à?” “Tôi thật sự phục rồi, cái này thật quá kinh khủng, sao ở đây cái gì cũng có vậy?” “Trong nước này có phải đã chết đuối không ít người không?” “Mau cứu người đi, lát nữa bị kéo vào trong, phải làm sao bây giờ?” .....

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng lo lắng.

Còn hận không thể từ trước màn hình máy tính kéo người tên Văn Phong kia trở lại.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy cảnh này, cũng lo lắng theo.

“Đây là thủy quỷ sao?” Tiền Tinh Vân cũng không chắc chắn lắm,

rốt cuộc là chuyện gì?

“Không biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, đứa trẻ này sẽ bị xé thành hai nửa.” Hoắc lão chú ý đến thần sắc của Văn Phong, dường như rất đau đớn.

“Diệp Phi đâu?

Sao Diệp Phi còn chưa ra tay?” Tiền Tinh Vân không hiểu lắm, lúc này Diệp Phi đang làm gì?

Đang lúc nghi ngờ, một cây roi tiên đột nhiên đánh tan con thủy quỷ kia.

Văn Phong được Tiểu Sở kéo cả người vào lòng.

“Đi, mau lên.” Tiểu Sở cũng không để ý đến cơn đau trên người, vội vàng kéo Văn Phong chạy về phía sau.

Sợ rằng phía sau còn có thứ gì đó đuổi theo.

Văn Phong bây giờ sắc mặt tái nhợt, hai chân mềm nhũn, thở gấp.

Khi thấy giáo sư Phương, cậu ta hận không thể nhào ngay vào lòng ông.

Thực tế cũng làm như vậy.

Giáo sư Phương rõ ràng cảm nhận được Văn Phong trong lòng đang run rẩy toàn thân.

Cả người bị dọa đến nói không rõ lời.

“Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi, không sao rồi.” Giáo sư Phương vội vàng an ủi.

Nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Diệp Phi.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Tà khó hiểu hỏi Diệp Phi.

“Trong này có oán linh, còn là oán linh rất mạnh.” Diệp Phi vừa rồi

không vội ra tay, mà là khi thấy oán linh này, đã nhìn thêm vài lần.

"Oán khí ở đây đã ngưng tụ ngàn năm, còn là người quen." Diệp Phi cuối cùng có thể khẳng định.

"Lời này có ý gì?

Quen thuộc?

Lẽ nào chúng ta đã gặp những oán linh này?" Ngô Tà cảm thấy không đúng, sao lại có người quen.

Từ cách ăn mặc vừa rồi, dù nhìn thế nào cũng là người cổ đại, không giống người quen.

Đây là người cổ đại, ai mà nhận ra chứ?

"Các cậu quên rồi sao?

Trước đó trên vách đá, chúng ta thấy một trong những người bị bào lạc." Diệp Phi biết họ không nhớ ra, liền thiện ý nhắc nhở.

Lời này vừa nói ra, đồng tử Ngô Tà đột nhiên co rút.

Đây là những người trên vách đá sao?

Sao lại biến thành như vậy.

Nếu thật sự là như vậy, thì số người trong đó ít nhất cũng có ngàn người.

Thậm chí còn không chỉ có bấy nhiêu.

Nếu tất cả đều ra ngoài, vậy những oán linh này chẳng phải...

Càng nghĩ càng thấy kinh khủng.

Lâm đội và giáo sư Phương sau khi nghe tin này, không khỏi sững sờ.

Nói cách khác, những gì họ thấy chính là những người bị các hình phạt tàn khốc đó hành hạ.

Sắc mặt cũng đồng loạt thay đổi.

Chẳng trách gọi là oán linh, như vậy mà không gọi là oán linh sao được?

Ai mà không có oán khí chứ.

Cư dân mạng nghe tin này, quả không phải là một tin tốt.

"Có phải ý là, họ đang thấy một bầy quỷ không?" "Khốn kiếp, lại còn là quỷ rất hung dữ, dù sao cũng đã mấy ngàn năm rồi, nói không chừng còn kinh khủng hơn nữa?" "Không phải có đại lão sao?

Có đại lão ở đây, nhất định sẽ bình an." "Tôi cũng tin đại lão, nhất định sẽ giải quyết được, vừa rồi chẳng phải một roi tiên đã giải quyết một oán linh rồi sao?

Số còn lại chắc cũng không thành vấn đề." "Không phải đâu, bộ dạng của đại lão, không phải như chúng ta nghĩ." .....

Cư dân mạng nhìn bộ dạng của Diệp Phi, có vẻ rất nghiêm trọng.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng thấy sắc mặt Diệp Phi nghiêm trọng.

Rất hiếm khi thấy biểu cảm như vậy.

"Tôi cảm thấy sự việc có lẽ không đơn giản như chúng ta nghĩ, những oán linh này nói không chừng không chỉ đơn thuần muốn kéo họ đi." Tiền Tinh Vân nhẹ giọng giải thích.

"Rất có khả năng, có lẽ là có mục đích khác." Hoắc lão cũng đồng tình với suy nghĩ này.

Chương 445

Trong mộ huyệt.

Diệp Hiên nhìn chằm chằm dòng nước trước mắt, hình như đã nhỏ đi một chút.

Trong lòng đang tính toán làm sao để xử lý những thứ này.

“Dòng nước nhỏ đi, không phải là chuyện tốt.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Lời nói lạnh như băng này, khiến lòng của những lính đánh thuê và học sinh chùng xuống.

Ngay sau đó, họ thấy dòng nước đang rút xuống với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Phi đứng bên bờ sông, nhìn dòng sông trước mắt dần dần lộ ra từng bộ xương trắng hếu.

Vô số bộ xương phủ kín mặt đất bên dưới, trên đó còn có rêu xanh.

Khi thấy cảnh tượng trước mắt, Ngô Tà và giáo sư Phương hít một hơi khí lạnh.

Nơi này chính là một cái hố chôn người vạn người.

Đây không phải là đùa chứ?

Những người này nếu đều có thể ngưng tụ thành oán linh, vậy thì họ đều sẽ bị giết chết mất.

“Đây là... không nên thế, dòng nước ở đây xiết như vậy, sao lại có thể chìm xuống nước?” Giáo sư Phương cảm thấy vô lý, điều này không khoa học.

“Đó là vì trên những bộ xương này đều có oán khí, vô cùng nặng nề, những bộ xương này, dù có muốn mang đi, cũng nặng như ngàn cân.” “Vì vậy những bộ xương này còn có một cái tên, gọi là Thiên Kim Cốt.” Diệp Phi thản nhiên nói.

Phần lớn trong số này đều là trung thần lương tướng thời Ân Thương, không ngờ cả đời vì bá tánh.

Hết lòng vì triều đình, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

Thật đáng buồn.

“Anh Diệp Phi, oán linh thức tỉnh cũng cần thời gian, chúng ta nhân lúc bây giờ chúng chưa tỉnh, chúng ta cứ theo sợi dây thừng của chú ba tôi mà qua đi.” Ngô Tà bây giờ nghĩ lại cũng thấy dựng tóc gáy.

Giữ vững nguyên tắc thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn là nên đi thôi.

“Cậu không đi được đâu, và cậu cũng không may mắn như chú ba của cậu, chúng đang chờ cậu đấy.” Lời này của Diệp Phi càng khiến người ta nghe mà sau lưng lạnh toát.

“Anh có ý gì?” Ngô Tà không hiểu.

“Lúc chú ba của cậu đi qua, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa, thời gian vừa đúng lúc những oán linh này không thể động đậy, cũng là lúc dòng nước xiết nhất.” “Bây giờ chúng không động, là vì đợi chúng ta đi qua, sẽ ra tay giữa đường.” Diệp Phi quyết định dụ chúng, lấy con rối từ trên người ra.

Miệng niệm khẩu quyết, bên cạnh liền xuất hiện một Diệp Phi y hệt.

Sau đó, Diệp Phi nhún chân một cái, liền leo lên sợi dây thừng phía trên.

Khi leo được nửa đường, trong đống Thiên Kim Cốt có tiếng động lạ, một đám oán linh đột nhiên hình thành một sợi dây thừng, kéo Diệp Phi xuống đống xương cốt.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đám oán linh xé xác con rối.

Chỉ trong chốc lát đã bị xé nát.

Những oán linh này thấy cuối cùng chỉ là một con rối, liền cảm thấy tức giận.

Tức giận nhìn Diệp Phi trước mắt, còn mang theo rất nhiều hận ý.

Có cảm giác bị đùa giỡn.

Những oán linh này thì thầm to nhỏ, số lượng ngày càng nhiều, cuối cùng đều chĩa mũi nhọn vào Diệp Phi.

Vì người đàn ông này đã đùa giỡn chúng.

"Anh làm vậy khổ thế?" Ngô Tà nhìn ra ý đồ của Diệp Phi, bất đắc dĩ thở dài.

"Còn hơn là đi đánh những người khác, Ngô Tà, cậu lập tức đưa giáo sư và lính đánh thuê lùi lại, đừng để họ bị thương." "Đây là oán linh, đều là hư ảnh, đạn của các cậu không bắn trúng được đâu." Diệp Phi cầm roi tiên trong tay, sắc mặt bình tĩnh.

Những oán linh bên dưới bị kích động, từng con một bay lơ lửng trên không, đang nhe nanh múa vuốt lao về phía Diệp Phi đối diện.

Tiểu Ca thấy vậy, liền rút Hắc Kim Cổ Đao, bay vọt lên.

Roi tiên trong tay Diệp Phi cũng quất qua lại, đánh vào những oán linh này, tranh thủ thời gian cho giáo sư và lính đánh thuê.

Những oán linh này cũng không thể đến gần họ một bước.

Ngô Tà thấy vậy, "Đi, mau đi." Ngô Tà vội vàng thúc giục họ

nhanh chóng rời khỏi đây.

Các lính đánh thuê bảo vệ giáo sư ở phía trước, vội vã đi về phía sau.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh hãi.

"Số lượng này hình như ngày càng nhiều, chuyện gì vậy?" "Khốn kiếp, còn có thể là chuyện gì nữa, là những oán linh này tức giận rồi, còn phải hỏi sao?" "Không phải, những người này hình như đều đang nhắm vào đại lão Diệp Phi, tình hình gì đây?" "Tôi còn nghi ngờ đại lão có phải cố ý không, như vậy chẳng phải giáo sư và lính đánh thuê sẽ an toàn sao?" "Giây phút này tôi thật sự cảm thấy đại lão thật vĩ đại, trong khoảnh khắc thấy thương đại lão quá." .....

Hình tượng của Diệp Phi, trong khoảnh khắc đã được nâng cao không ít.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn oán linh trước mắt ngày càng nhiều, roi tiên trên tay quất ngày càng sắc bén.

Xác định Ngô Tà và những người khác đã an toàn, anh lấy yêu đan lúc trước từ trong túi ra.

Trên đó đã được Diệp Phi luyện hóa.

Đã nhuốm khí tức thuần trắng.

Những oán linh này rõ ràng cảm nhận được khí tức khó chịu.

Thứ này khiến chúng theo bản năng lùi lại.

Một oán linh trông giống tướng quân, trên người còn có lệ khí và sát khí nồng đậm.

"Ngươi dám đùa giỡn chúng ta?" Người đàn ông có vẻ là tướng quân lên tiếng chất vấn.

“Là các người tập kích trước.” Diệp Phi thản nhiên thu lại roi tiên của mình.

“Hừ, đây không phải là nơi các người nên đến, lập tức quay về đi.” Vị tướng quân lạnh lùng hừ một tiếng, không hề nhắc đến chuyện vừa rồi.

“Tôi bắt buộc phải vào trong, xin các vị nhường đường, tôi nể các vị là trung thần lương tướng, tôi sẽ tiễn các vị rời đi, đến nơi các vị nên đến.” Diệp Phi quả thực động lòng trắc ẩn.

Đây đều là trung thần, anh muốn tiễn họ đi.

“Ngươi vừa mới làm bạn của ta bị thương, ngươi sẽ tiễn chúng ta đi?” Vị tướng quân liếc nhìn những oán linh phía sau, đã thiếu đi không ít.

Lửa giận trong lòng thật sự tức không nhẹ.

“Bị thương?

Tôi thật sự làm các người bị thương sao?” Diệp Phi khinh bỉ, mắt nhìn vào Thiên Kim Cốt, sắc trắng trên đó ngày càng thuần khiết.

Sắc mặt vị tướng quân hơi cứng lại.

“Chúng ta là tướng quân nhà Ân Thương, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ cương thổ, đây là sứ mệnh.” Vị tướng quân từ chối ý tốt của anh.

“Sứ mệnh của các người?

Ha... nếu các người thật sự có sứ mệnh, thì sẽ không trở thành oán linh?

Thi cốt sao lại chìm trong nước ở đây?” Diệp Phi không tin vào lời giải thích này, khinh bỉ nói.

Ban đầu người hạ lệnh chính là Trụ Vương, lẽ nào thật sự cam

tâm ở đây vĩnh viễn không được luân hồi sao?

“Ngươi... ngươi im miệng.” Vị tướng quân tức giận đến đỏ mặt, thanh cổ kiếm bằng đồng trong tay sắp vung lên.

“Ta nể ngươi là một phương sĩ, nên mới khổ tâm khuyên bảo.

Vì ngươi không nghe, vậy ta không cần khách khí nữa.” Vị tướng quân đột nhiên hạ lệnh, phía sau đột nhiên xuất hiện một lượng lớn binh sĩ.

Từng người một đứng ngay ngắn thẳng hàng phía sau ông ta.

Diệp Phi có chút bất ngờ, dưới đống xương cốt này lại còn có binh sĩ như vậy.

Những binh sĩ này đều là bị giết hại sao?

Chương 446

Cư dân mạng nhìn những oán linh này, trong đầu hiện lên một từ.

Âm binh.

Cái này còn kinh khủng hơn trăm lần so với âm binh qua đường lần trước, cái này cũng quá kinh khủng rồi.

“Số lượng oán linh này ít nhất cũng phải hơn mười vạn rồi chứ?” “Khốn kiếp, làm sao bây giờ?

Đại lão phải làm sao?

Có đánh lại được không.” “Bây giờ chạy còn kịp không?” “Chắc là không kịp rồi, vị tướng quân này rõ ràng là đang nổi giận.” .....

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão thấy Diệp Phi và những người khác gặp nguy hiểm.

Nhìn những oán linh trước mắt, từng người một đứng phía sau, thật quá kinh khủng.

“Sao những oán linh này lại nhiều như vậy?

Lẽ nào đều bị tàn sát?” Hoắc lão có chút không chắc, nhưng bộ dạng của những binh sĩ này trông không giống nhau.

Trên mặt những oán linh này còn có vẻ tức giận hoặc cảm xúc phức tạp, chỉ là những binh sĩ này dường như không phải.

Càng giống như những con rối không có linh hồn.

“Họ không phải bị tàn sát, mà là tự nguyện, tự nguyện đi theo vị quỷ tướng quân này.” Tiền Tinh Vân nhìn thấy ánh mắt của những binh sĩ này.

Tuy là đờ đẫn, nhưng đối với lời của tướng quân vẫn nghe theo.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là tuẫn táng.

Nhưng sao lại tuẫn táng nhiều như vậy?

Điều này không đúng.

Trong mộ huyệt.

“Tiểu Ca... lát nữa cậu phải...” Diệp Phi nhỏ giọng thì thầm vào tai Tiểu Ca.

Tiểu Ca nghe vậy, ánh mắt trầm xuống.

“Một mình cậu không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Ca nhìn thiên quân vạn mã đối diện, sát thương của chúng vẫn rất mạnh.

Chỉ một mình anh có được không?

“Không vấn đề, tin tôi đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian cho cậu, cậu cũng phải cẩn thận, thứ đó là một sinh vật rất giỏi ẩn nấp.” Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò y.

“Ừm.” Tiểu Ca cất Hắc Kim Cổ Đao trở lại vào vỏ.

Diệp Phi thấy binh sĩ trước mắt ngày càng đông, ánh mắt trầm xuống.

“Hệ thống, tôi muốn đổi.” Diệp Phi trước đó đã nhắm một trận pháp.

Tên là trận pháp Càn Khôn, nghe nói có thể liên thông địa phủ, chỉ là khi trận pháp này vận hành.

Cần máu của Chân Long Huyết Mạch để dẫn động.

Có thể thấy uy lực của nó hung mãnh đến mức nào. 【Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được trận pháp Càn Khôn.】 Ngay sau đó Diệp Phi cảm thấy trong túi nặng thêm vài phần.

Anh cầm roi tiên trong tay, lao về phía âm binh đối diện.

Chức Viêm Điểu trên người đột nhiên lớn lên gấp mấy lần, cõng Diệp Phi trên lưng.

Hắc Báo bên cạnh cũng từ nhỏ biến lớn.

Đứng bên chân Diệp Phi, ánh mắt hung ác.

Nhe răng, một bộ dạng hung thần ác sát.

Diệp Phi sắc mặt lạnh lùng nhìn mấy chục vạn đại quân trước mắt.

Thậm chí có cảm giác, một người khiêu chiến đại quân.

Ngô Tà và các lính đánh thuê nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Không dám tin nhìn Diệp Phi.

Tự tin từ đâu ra, lại có bản lĩnh một mình đấu.

Đừng nói Ngô Tà và họ kinh ngạc, ngay cả cư dân mạng cũng kinh ngạc như vậy.

“Khốn kiếp, đại lão chính là đại lão, đúng là trâu bò, chưa nói đến năng lực của những oán linh này, chỉ riêng hành động này, tôi đã cảm thấy rất lợi hại rồi.” “Điên rồi sao?

Dù năng lực không mạnh, đám này cũng phải đánh một trận chứ?” “Đại lão, đúng là trâu bò, chân đạp Chức Viêm Điểu, Hắc Báo bên cạnh, đây chính là siêu anh hùng tôi thích.” “Bây giờ đừng nói nhảm nữa, mau nghĩ cách đi, làm thế nào bây giờ?

Nếu là solo thế này, đại lão sẽ ra sao?” “Chúng tôi rất tin tưởng đại lão, đại lão sẽ không làm chúng tôi thất vọng, các người yên tâm đi.” “Yên tâm cái con khỉ.” “Đại lão là thần minh, anh sợ cái gì?” .....

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh tượng này, cũng có chút

ngồi không yên.

Đây không phải là đùa chứ?

Đánh thế nào đây?

"Đứa trẻ này, thật là hồ đồ, đánh thế nào đây?" Tiền Tinh Vân đột ngột đứng dậy, đã bị tức không nhẹ.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta không được, nhưng Diệp Phi nhất định có thể." Hoắc lão tuy lo lắng, nhưng nhìn bộ dạng tự tin của Diệp Phi, trong lòng bắt đầu mong chờ.

Video Diệp Phi một mình đấu mười vạn đại quân lan truyền không cánh mà bay.

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều xem video của Diệp Phi.

Lần lượt đổ vào phòng livestream.

Chờ xem Diệp Phi sẽ giải quyết đám đại quân này như thế nào.

Lúc này.

Ứng dụng Douyue: Nhà ẩm thực một mình đấu với Đại Lương, đối kháng mười vạn hùng binh, kết quả sẽ ra sao?

Video Tengteng: Nhà ẩm thực đương đại dũng cảm xông vào cổ mộ, một mình khiêu chiến mười vạn oán linh, ai sẽ có cơ hội thắng lớn hơn?

Bộ Kinh ngạc IU: Nhà ẩm thực và mười vạn âm binh, cuộc đối đầu lúc này, ai sẽ có cơ hội thắng. .....

Toàn bộ người dân Đại Việt đều đang quan tâm đến tình hình của Diệp Phi.

Số người trong phòng livestream, đã lên đến con số hàng trăm triệu.

Đội ngũ kỹ thuật hậu trường đã bắt đầu bận rộn.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi lơ lửng giữa không trung, tay cầm roi tiên, ánh mắt lạnh lùng nhìn vị tướng quân trước mắt.

“Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, các ngươi có bằng lòng đầu hàng không?” Diệp Phi một lần nữa hỏi.

“Ta mới nên hỏi ngươi, các ngươi lập tức rời khỏi đây.” Vị tướng quân cũng là một người biết quý trọng nhân tài.

Trước đó không biết là phương sĩ, nên ra tay có hơi ác, nhưng bây giờ biết thân phận của Diệp Phi rồi, thì không ra tay nữa.

“Đừng hòng.” Diệp Phi khinh bỉ, vì ai cũng không thể nhượng bộ, vậy thì không cần khách sáo nữa.

Nắm chặt roi tiên, anh bảo Chức Viêm Điểu lao thẳng về phía trước.

Hắc Báo đổi hướng, đứng sau lưng Diệp Phi, ai dám đến gần Diệp Phi, nó sẽ lao lên cắn.

“Xông lên.” Vị tướng quân ra lệnh một tiếng, binh sĩ phía sau ồ ạt xông lên, còn có cả những oán linh bên dưới.

Cũng tấn công về phía Diệp Phi.

Trong nháy mắt đã thấy Diệp Phi bị vây chặt.

Tiểu Ca thấy vậy, thân hình lóe lên, lao vào trong đống Thiên Kim Cốt, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong đó.

Chương 447

Cảnh này, không có ai nhìn thấy.

Ngô Tà thấy Diệp Phi bị vây, liền định lên giúp.

Nhưng bị Lâm đội giữ lại.

"Anh kéo tôi làm gì?

Lẽ nào cứ nhìn Diệp Phi bị bao vây sao?" Ngô Tà lo lắng chất vấn.

"Không phải, tôi đi cùng cậu." Lâm đội sắc mặt nghiêm trọng lắc đầu.

"Các anh không được, đạn của các anh không dùng được." Ngô Tà không nghĩ ngợi liền từ chối, đây không phải là lúc đùa.

"Chúng tôi cũng có thể thêm máu đầu ngón tay, đối phó tướng quân thì không được, nhưng đối phó những âm binh này thì vẫn được." Lâm đội vừa nói vừa cắn rách ngón tay mình, nhỏ máu lên băng đạn.

Những lính đánh thuê khác phía sau cũng làm theo.

"Để lại mười người bảo vệ giáo sư, những người còn lại theo tôi." Lâm đội lên đạn, cuối cùng quay lại nhìn các anh em phía sau.

"Lâm đội, chúng tôi đều đi cùng các anh." Những lính đánh thuê còn lại không ai muốn ở lại đây, đều muốn đi giúp.

"Không được, phải đi cùng giáo sư, nếu gặp nguy hiểm, cũng có thể đưa giáo sư cùng rời khỏi đây." Lâm đội không nghĩ ngợi liền lắc đầu từ chối, không thể tất cả đều ở đây, nếu không giáo sư làm sao?

"Không cần đi cùng chúng tôi, chúng tôi sẽ không có chuyện gì đâu." Giáo sư Phương thấy vậy, từ chối ý tốt của họ, Diệp Phi quan

trọng hơn họ nhiều.

“Nhưng...” Lâm đội còn định nói, thì thấy giáo sư Phương lắc đầu.

“Tôi tin các cậu, đi đi.” Giáo sư Phương kiên định nhìn họ.

Dù thật sự như vậy, quay về chỉ còn lại một mình ông, cũng không thể sống sót đối mặt với bá tánh Đại Việt này sao.

Lâm đội dẫn mọi người xông qua.

Nhìn thấy Diệp Phi bị bao vây, họ rút vũ khí ra.

Một trận tiếng súng vang lên.

Diệp Phi thấy những âm binh này đã đến gần, anh cầm lấy Hỏa Diễm Phủ, chém một nhát vào không trung.

Sau đó nhìn thấy Tam Muội Chân Hỏa đột nhiên bùng lên.

Miệng vẫn đang lẩm bẩm, chỉ thấy Tam Muội Chân Hỏa tách ra.

Ngọn lửa ngăn chúng ở bên ngoài.

Những âm binh này vô cùng sợ hãi ngọn lửa, thấy Tam Muội Chân Hỏa đều lùi lại một chút.

Giữ khoảng cách.

Những trung thần khác phía sau thấy Ngô Tà và những người khác đang giúp đỡ bên dưới.

Thấy âm binh bắt đầu biến mất, liền định ra tay với Ngô Tà và những người khác.

Lúc này, cư dân mạng vừa mới thấy Diệp Phi ra tay.

Tâm trạng vui mừng vừa rồi lại bị treo lên.

“Khốn kiếp, gã này lại định ra tay với lính đánh thuê, sao lại không có võ đức thế?” “Oán linh làm gì có võ đức?

Các người đang mơ à?" "Chẳng phải sao?

Vẫn hy vọng Ngô Tà và họ không xảy ra vấn đề gì." "Làm sao bây giờ?

Số lượng này bắt đầu nhiều lên rồi." .....

Diệp Phi thấy những binh sĩ này đã bắt đầu tấn công Ngô Tà, liền tức giận trong lòng.

Chúng dám...

"Chức Viêm Điểu, ngươi và Hắc Báo ở yên đây không được động đậy." Diệp Phi dặn dò xong, miệng lẩm bẩm.

Cuối cùng đột nhiên biến mất không dấu vết.

Những âm binh này cũng một phen kinh ngạc, nhưng vì có Tam Muội Chân Hỏa, không ai dám đến gần nửa bước.

Diệp Phi dùng thuật ẩn thân, định đi cứu Ngô Tà.

Ngô Tà lúc này đạn trong tay đã bắn hết.

Đang định thay băng đạn, đột nhiên xuất hiện một âm binh.

"Ngô Tà..." Lâm đội nhìn thấy âm binh trước mắt sắp đến gần Ngô Tà, vội hét lớn.

Chỉ là khi âm binh này sắp làm Ngô Tà bị thương.

Đột nhiên biến mất không thấy.

Đợi Ngô Tà mở mắt ra, bóng dáng Diệp Phi đã xuất hiện trước mắt họ.

"Diệp Phi?" Ngô Tà vui mừng.

Lâm đội và những lính đánh thuê kia cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may mà không sao.

Diệp Phi đi đến trước mặt Ngô Tà.

"Quay về trốn đi, đừng đến gần, đừng để bị thương." Diệp Phi quyết định không chơi với chúng nữa, còn phải chứng thực một chuyện.

Quan trọng nhất là, làm một cái chỉ dẫn cho Tiểu Ca, nếu không sẽ không tìm được thứ họ muốn tìm.

Diệp Phi nhìn những âm binh đang đến gần mình.

Sau đó thu lại Tam Muội Chân Hỏa.

Một đám âm binh ồ ạt xông lên.

Diệp Phi lấy trận pháp Càn Khôn từ trong túi ra.

Rồi tung lên không trung, giữa không trung hình thành một vòng tròn trận pháp.

Tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Phản chiếu dưới chân Diệp Phi.

"Trận pháp Càn Khôn, địa ngục A Tỳ, mở ra..." Trong đầu Diệp Phi bất giác xuất hiện một thủ quyết, ngón tay qua lại chuyển động.

Mái tóc đen theo gió do thân pháp hình thành mà bay lên.

Giọng nói vang dội.

Cuối cùng cắn rách ngón tay mình, nhỏ máu lên 'trận Càn Khôn' trên đầu.

Trận pháp Càn Khôn hình thành, một luồng gió mạnh mẽ hút những âm binh đang lao về phía Diệp Phi vào trong.

Những âm binh này muốn thoát ra đã không kịp.

Quỷ tướng quân phía sau và những trung thần lương tướng bị tàn sát cũng bị hút vào.

“Không...” “Đừng...” Quỷ tướng quân muốn vùng vẫy, nhưng cũng vô dụng.

Diệp Phi nhìn những binh sĩ này bị đưa vào, vẫn còn một phần lớn chưa hấp thụ hết.

Miệng vẫn lẩm bẩm.

“Tên ngốc, trận pháp Càn Khôn vốn đã hại thân, ngươi còn cố chấp, không muốn sống nữa à?” Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng chất vấn.

Giọng điệu hiếm khi có vẻ lo lắng.

“Phải nuốt hết toàn bộ, nếu không Tiểu Ca sẽ không tìm được thứ đó.” Diệp Phi không chết, nhưng sẽ bị thương, cũng sẽ đau.

Bây giờ anh cảm thấy toàn thân đau đớn không thôi, ngũ tạng lục phủ như bị di dời.

Toàn thân đều đau không chịu nổi.

Bây giờ chỉ có thể nhẫn nhịn, không thể buông lỏng.

Vài phút sau.

Chương 448

Những oán linh lơ lửng giữa không trung toàn bộ biến mất không thấy.

Diệp Phi cũng thu lại trận pháp Càn Khôn.

Lúc này rơi vào im lặng.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Cứ... cứ thế mà thu hết?

Vậy những lo lắng trước đó có phải là thừa thãi không?

Còn định xông lên giúp, đây không phải là mất mặt sao?

Anh ta sớm đã chuẩn bị sẵn rồi?

Lâm đội và lính đánh thuê, cả giáo sư Phương và ba người Tiểu Sở phía sau nhìn mà chết lặng.

Miệng há to, mãi không khép lại.

Cứ... cứ thế là xong chuyện?

Lúc này, cư dân mạng cũng bị chấn kinh.

Màn hình bình luận mãi không được làm mới, một lúc sau mới thấy một dòng bình luận xuất hiện.

“Chuyện gì vậy?

Tôi không phải đang mơ chứ?

Đại lão một mình solo, thật sự thành công rồi?” “Cứ thế mà thành công?

Những lo lắng trước đó đâu?

Những lo lắng trước đó của tôi có phải là vô ích không?" "Đệt, thần của tôi ơi, đại lão vẫn là thần của tôi, đây là sự thật không ai có thể thay đổi." "Mẹ ơi, chiêu vừa rồi thật quá ngầu, tôi cảm thấy đại lão chính là nhân vật lãnh đạo trâu bò." "Bây giờ tôi chỉ muốn sinh con cho đại lão, tôi thật sự muốn sinh con cho anh ấy." "Đệt đệt đệt, cái này thật sự ngầu đến nóc." .....

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc đến không hoàn hồn.

"Đó chính là trận pháp Càn Khôn?" Giọng Tiền Tinh Vân run rẩy lẩm bẩm.

Cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt, đây là thật sao?

Lại thật sự có trận pháp như vậy.

"Hình như là vậy, tôi sống đến từng này tuổi, vẫn là lần đầu tiên thấy trận pháp như vậy." Hoắc lão cũng mang vẻ mặt kinh ngạc y hệt, một lúc sau mới hoàn hồn.

Hành động vừa rồi, tuyệt đối chấn động toàn cầu.

Lúc này, cư dân mạng Đại Việt đang xem cảnh này.

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Tất cả các bài báo, đều xoay quanh một mình Diệp Phi.

Video Tengteng: Nhà ẩm thực tung ra tuyệt kỹ của thần, chỉ trong nháy mắt dọn sạch mười vạn âm binh.

Ứng dụng Douyue: Thân phận nhà ẩm thực một lần nữa được nâng cao, tuyệt kỹ này lại học từ ai???

Phía sau có phải có tổ chức gì khác biệt không??

Bộ Kinh ngạc IU: Thân phận nhà ẩm thực rốt cuộc là ai, tại sao lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Từng tin tức đẩy Diệp Phi lên đến đỉnh cao.

Tất cả các trang web và các nền tảng khác nhau đều đang phát lại cảnh Diệp Phi xử lý mười vạn hùng binh vừa rồi.

Cư dân mạng đều ở dưới, bày tỏ quan điểm của mình.

"Đây là người sao?

Cái này còn khoa học viễn tưởng hơn cả phim khoa học viễn tưởng." "Sớm biết có chiêu này, thì sớm lấy ra đi, sớm ra tay, tôi thật sự bị chấn động rồi." "Đại lão bây giờ có thân phận gì?

Có phải có tổ chức không, nếu là tổ chức, bất kể là hắc hay bạch, tôi sẽ theo anh ấy, tôi nhất định phải theo anh ấy." "Khốn kiếp, tôi không sống uổng phí a." .....

Lúc này, cả thế giới đều đang quan tâm đến video này.

Rất nhiều năng nhân dị sĩ của các quốc gia, đều xem video này.

Đối với hành động của Diệp Phi cảm thấy khâm phục, thân thủ như vậy, ai xem mà không khâm phục?

Những kẻ tự xưng là thần minh phụng hiến ở Anh Hoa quốc và Lão Ưng quốc đều cảm thấy khâm phục.

Thậm chí đã có người đặt vé máy bay, định đến nhà Diệp Phi chờ, và giao lưu một chút.

Cùng lúc đó.

Khi giáo sư Samuelson xem video này, trong lòng hối hận không thôi.

Sớm biết có bản lĩnh này, thì không nên đối đầu với Diệp Phi.

Ít nhất thái độ lúc đó cũng nên ôn hòa hơn một chút.

Cứ thế mà kết giao tốt với đại năng như vậy, chẳng phải có rất

nhiều lợi ích sao?

Càng nghĩ càng hối hận.

Đang lúc suy nghĩ lung tung.

Trợ lý của Samuelson đột nhiên từ một bên đi tới.

“Giáo sư không hay rồi, Thần Mộc Đỉnh mà ngài mang về đã biến mất.” “Bây giờ các nhà nghiên cứu của các quốc gia khác đang chờ xem đấy?

Ngài mau đi xem đi?” Trợ lý vẻ mặt hoảng hốt giải thích.

“Anh nói gì?” Sắc mặt Samuelson trầm xuống, vội vàng quay về văn phòng trước đó đặt Thần Mộc Đỉnh.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt nhìn lên bầu trời trước mắt.

Ngô Tà thấy anh không động đậy, sắc mặt cũng không tốt, đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Vội vàng chạy qua đứng bên cạnh Diệp Phi.

“Diệp Phi, anh sao vậy?” Ngô Tà vừa dứt lời, Diệp Phi liền ngồi phịch xuống đất, sắc mặt cũng không tốt.

Trong lòng thầm than, trận pháp Càn Khôn này quả thật không phải người thường có thể khống chế.

Trên người thật sự đau, chẳng trách lại có tên là trận Càn Khôn.

“Tôi không sao, chỉ là trận pháp này quá mạnh, tôi có chút chịu không nổi.” Cơ thể Diệp Phi đang dần dần hồi phục, cơn đau trên người cũng đã đỡ hơn trước không ít.

Lâm đội và giáo sư Phương thấy sắc mặt Diệp Phi không tốt,

trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Lần đầu tiên thấy Diệp Phi xuất hiện tình huống như vậy, quả thật rất lo lắng.

“Anh Diệp Phi, ngài thật sự không sao chứ?” Lâm đội nhất thời có chút luống cuống.

“Tôi nghỉ ngơi một lát là ổn, phần còn lại trông cậy vào Tiểu Ca.” Diệp Phi bây giờ cần thời gian để hồi phục.

Vừa giải quyết xong những oán linh này, Thiên Kim Cốt cũng sẽ không nhanh chóng sao chép ra thứ này được.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi cũng sẽ bị thương, nhất thời rất đau lòng.

Từ đầu đến giờ, hình tượng của Diệp Phi, giống như thần minh tồn tại.

Chưa bao giờ xuất hiện tình huống bị thương.

Bây giờ đột nhiên như vậy, quả thật...

“Tôi đột nhiên cảm thấy đại lão rất vất vả, trên đường đi nhất định rất mệt phải không?” “Trận pháp vừa rồi thật quá lợi hại, nói không chừng đại lão chính là vì trận pháp này mà mệt lả.” “Rất có khả năng.” “Nhưng lời đại lão vừa nói có ý gì?” “Ý gì là ý gì?” “Chuyện còn lại là của Tiểu Ca, chuyện gì?

Còn có nguy hiểm gì sao?” .....

Đang lúc cư dân mạng không hiểu, thì thấy Tiểu Ca đột nhiên từ trong Thiên Kim Cốt đi ra.

Chương 449

Hai ngón tay thon dài kẹp một con tằm máu màu đỏ huyết.

Nó đang ngọ nguậy qua lại.

Tay kia còn cầm một cái đầu lâu màu đỏ.

Y mặt không biểu cảm nhìn mọi người trước mắt.

"Lấy được rồi." Tiểu Ca đặt hai thứ này trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi không quên sứ mệnh của mình, con Huyết Tằm này, là linh vật của trời đất.

Thứ này ăn vào, vừa hay có thể giúp anh tăng tốc hồi phục vết thương trên người.

Anh lấy nồi từ trong túi ra, cho nước vào, hầm canh.

"Đợi đã, anh không phải định ăn con Huyết Tằm này chứ?" Ngô Tà khóe miệng giật giật.

Con Huyết Tằm này là sản vật của trời đất, linh khí nồng đậm vô cùng.

Nhưng con vật này lại thích ăn oán khí, để ăn.

Nó sẽ chọn một cái đầu lâu có oán khí cực nặng để trú ngụ.

Sau đó dùng linh khí dệt nên một cơn ác mộng đầy oán hận từ những thi hài chết oan, và cực kỳ không cam tâm.

Quan trọng nhất là, oán linh trong những cơn ác mộng này có thể không ngừng tái sinh.

Chính xác mà nói là sẽ sao chép dán lại, người viết bút ký năm đó.

Phải cửu tử nhất sinh mới ra khỏi đây được, bây giờ nhìn thấy

Diệp Phi như vậy.

Đột nhiên cảm thấy, người viết bút ký kia có thể sống sót ra ngoài, đều là do mạng lớn.

"Đương nhiên, tôi rất cần bồi bổ, nhưng thứ này các cậu không được ăn, các cậu ăn vào sẽ không chịu nổi." Diệp Phi không nghĩ ngợi trả lời.

Dù sao trước đó để đổi trận pháp Càn Khôn này, đã tiêu sạch những thứ anh tích góp được.

Bây giờ phải bồi bổ cho tốt, nếu không lần sau làm sao mà đổi?

Càng nghĩ càng thấy cần phải ăn thứ này.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu từ trên cao bay xuống.

Thân hình nhỏ lại mấy lần, đậu trên vai anh.

"Có đồ ăn ngon, không cho ta à?" Hắc Báo rất thích ăn đồ ăn anh nấu.

"Con Huyết Tằm này ngươi không ăn được, các ngươi không thích hợp ăn cái này." Diệp Phi cho Huyết Tằm vào nước, chỉ trong chốc lát, cả nồi đều là màu đỏ huyết.

Trông càng giống một vũng máu.

"Ngươi có bản lĩnh đó sao không sớm lấy ra." Hắc Báo không vui nói.

"Lấy ra quá sớm, thứ này sẽ chạy mất, tôi vừa rồi bảo Tiểu Ca xuống dưới chính là để đi vào trong xương cốt tìm con tằm này, nếu không phải cuối cùng nó phát sáng, Tiểu Ca sẽ không nhanh như vậy tìm được." Diệp Phi bắt đầu nấu canh trong nồi, miệng nói những lời mà những người này không hiểu.

"Cái đầu lâu này làm sao bây giờ?" Ngô Tà nhìn cái đầu lâu màu

đỏ trong tay Tiểu Ca, trên đó đầy tà khí.

“Đập đi.” Diệp Phi không thèm ngẩng đầu lên đã lên tiếng nói.

Mọi người ngơ ngác trong giây lát, đập ư?

Cứ thế mà đập sao?

Đây không phải là đầu lâu à?

Chẳng phải đã nói người chết là lớn nhất sao?

Cứ thế mà đập à? "Ờm...

Diệp Phi tiên sinh, ngài nói sao cơ?

Chuyện này... có phải là không thích hợp lắm không?" Đội trưởng Lâm vẫn cảm thấy việc này không ổn.

Vừa rồi không phải nói đó đều là xương trắng trung thành sao, sao lại đối xử như vậy? "Không đập thì chúng ta cũng không qua được đâu." Diệp Phi lấy gia vị ra khuấy đều trong nồi, mùi thơm lập tức lan tỏa.

Kể cả là món canh màu đỏ này cũng không ảnh hưởng đến vị giác của họ. "Tiểu Ca, cậu cũng uống đi." Diệp Phi múc một bát đưa cho Tiểu Ca.

Huyết mạch của họ tương đồng nên có thể uống được món canh này.

Hấp thụ linh khí đất trời, quả là một thứ tốt.

Tiểu Ca nhìn bát canh thịt kho tàu màu đỏ trước mặt, không hề nhíu mày, bưng lên uống cạn.

Diệp Phi cũng không khách khí, cầm bát lên uống ừng ực.

Mọi người xung quanh đều đứng nhìn họ uống.

Cư dân mạng thấy mấy con tằm đỏ cứ thế bị ăn, cả người đều

cảm thấy không ổn. "Cái thứ này trông còn ghê hơn cả Thi Biệt lần trước nữa, thế mà cũng uống được à?" "Tôi cũng vậy, bất kể mùi vị có ngon hay không, tôi thật sự không nuốt nổi, cứ có cảm giác như đang uống máu vậy." "Haha, tôi cũng có cảm giác đó, đúng là không nuốt nổi mà." "Nhìn dáng vẻ của đại lão, tôi thấy chắc là ngon lắm, nhưng cái hình dạng này..." "Tôi tò mò hơn về câu nói lúc nãy của đại lão, tại sao lại phải đập nát cái đầu lâu đó." "Gấp gáp làm gì?

Lát nữa đại lão sẽ cho các người biết thôi." ...

Mộ huyệt.

Một nồi canh đã bị Diệp Phi ăn sạch sẽ.

Cuối cùng Diệp Phi rửa ráy qua loa rồi cất lại vào túi.

Vừa cất đồ vào túi thì nghe thấy tiếng nước chảy.

Giáo sư Phương và đội trưởng Lâm còn chưa kịp hỏi, khi nghe thấy tiếng nước thì đã hiểu ý của hắn.

Chẳng lẽ chỉ có đập vỡ nó thì mới qua sông được?

Có phải ý là vậy không? "Dòng nước này là để che giấu Thiên Kim Cốt, bây giờ đã tìm được Thiên Kim Cốt rồi, oán linh không còn, dòng nước này cũng chẳng có tác dụng gì nữa." "Chỉ cần hủy cái đầu lâu đỏ này, dòng nước sẽ ngừng lại." Diệp Phi bèn lấy đầu lâu đỏ ra, tay hơi dùng sức, cả cái đầu lâu bị bóp thành bột mịn.

Khi đầu lâu biến thành bột mịn, dòng nước cũng ngừng chảy.

Diệp Phi cảm thấy cơn đau trên người đã đỡ đi nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn trước.

Giáo sư Phương và đám lính đánh thuê sau lưng đều trợn mắt há mồm.

Cứ thế?

Xong rồi?

Cứ thế mà giải quyết xong?

Dòng nước này và cái đầu lâu đỏ này có quan hệ gì?

Nguyên lý là gì vậy? "Diệp Phi tiên sinh, tại sao lại xảy ra tình huống này?" Tiểu Sở vẫn cảm thấy khó hiểu. "Tình huống như thế này thường không thể giải thích bằng nguyên lý được, rất nhiều thứ không thể dùng khoa học để giải thích đâu." Diệp Phi rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cậu.

Tiểu Sở cũng thấy có lý.

Cậu dứt khoát không hỏi nữa, hoàn cảnh ở đây đúng là không thể giải thích bằng khoa học.

Diệp Phi hít một hơi, đeo ba lô lên, đi đến mép vực.

Nhìn những bộ xương trắng này, trong lòng tràn ngập cảm giác hoang lương. "Giáo sư Phương, đây đều là những người chết oan, đợi chúng ta ra ngoài rồi, xin hãy đối xử tử tế với họ." Diệp Phi nghiêng đầu nhìn giáo sư Phương. "Điểm này cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ lo liệu hậu sự chu đáo." Giáo sư Phương cũng rất thương xót cho họ.

Chương 450

Đội trưởng Lâm và những người khác lấy dây thừng ra, liếc nhìn độ cao ở đây.

Lòng sông sâu khoảng ba mét, họ quyết định dùng dây thừng để xuống.

Diệp Phi và Tiểu Ca thấy vậy, bèn nhảy một phát.

Họ đáp xuống đất một cách vững vàng, khóe miệng đội trưởng Lâm giật giật.

Có cảm giác như bao năm nay huấn luyện uổng công rồi thì phải?

Cuối cùng lại không bằng một chuyên gia ẩm thực như Diệp Phi, và cả cậu thanh niên kia nữa.

Ngô Tà nhìn những bộ xương trắng dưới chân, trong lòng có một cảm giác tội lỗi.

Cậu luôn cảm thấy đây là một sự bất kính đối với người đã khuất.

Tiểu Sở và Văn Phong, ba sinh viên lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Trước đây họ chỉ nghiên cứu xác chết chứ chưa bao giờ phải giẫm lên xương cốt của người ta.

Mỗi bước đi, lại nghe thấy tiếng xương gãy vụn, cả ba run rẩy cả chân.

Mặt mày họ méo xệch. "Giáo sư... em sợ." Văn Phong từ lúc nãy đã bị dọa một phen, bây giờ lại phải giẫm lên những bộ xương này, ai mà không sợ chứ?

Thật quá đáng sợ. "Đi thôi, nắm tay thầy này." Giáo sư Phương

trong lòng cũng có chút không chịu nổi, nhưng với tư cách là một giáo sư lâu năm.

Ông không thể để lộ vẻ nhút nhát.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ của ba sinh viên này, tỏ ra khá thông cảm. "Nói thật nhé, đổi lại là tôi, áp lực tâm lý của tôi cũng lớn lắm, các người nhìn những cái đầu lâu trên mặt đất xem, cứ như đang nhìn chằm chằm vào họ vậy." "Dù sao thì tôi chịu, chắc chắn tôi sẽ sợ." "Tôi hiểu được tâm trạng của mấy sinh viên này, có mấy ai được như đại lão và Tiểu Ca đâu, nhìn người ta kìa." ...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Diệp Phi nhìn con mương trước mặt, quay lại nhìn đội trưởng Lâm, lấy dây thừng từ tay anh ta.

Hắn hơi dùng sức dưới chân, liền nhảy lên mặt đất phía trên.

Đội trưởng Lâm nhìn thao tác của Diệp Phi, quyết định sau này nhất định phải phấn đấu vươn lên, luyện tập thật tốt.

Mọi người lần lượt trèo lên mặt đất một cách có trật tự.

Diệp Phi dẫn họ đi vào bên trong.

Hắn vừa đi vừa trầm ngâm.

Thời nhà Ân Thương có rất nhiều sinh vật có linh tính, yêu ma quỷ quái cũng không ít.

Không biết con đường phía trước còn bao nhiêu nguy hiểm đây?

Mọi người nhìn con đường trước mặt, càng đi càng hẹp.

Từ chỗ ba người đi song song, giờ chỉ còn hai người, cuối cùng là một người.

Diệp Phi đi đầu, cảm nhận được một luồng gió thổi tới từ phía

trước.

Ban đầu chỉ là gió nhẹ, cuối cùng biến thành cuồng phong.

Diệp Phi mỗi bước đi đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Phía trước vẫn là một mảng tối đen như mực. "Sao ở đây lại có gió lớn như vậy." Ngô Tà cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, gió này thật sự quá lớn.

Mắt cũng sắp không mở ra được.

Tiểu Ca nghe vậy, chỉnh lại tư thế, che chắn cho cậu một phần gió. "Tình hình không ổn." Tiểu Ca lạnh lùng nói.

Con đường này chật chội, người đi sau có người đi trước cản gió nên cũng đỡ hơn một chút.

Có người gần như không cảm nhận được chút gió nào. "Đi." Diệp Phi tiếp tục tiến về phía trước, Chức Viêm Điểu trên vai hắn cũng sắp đứng không vững.

Hắn đành phải ôm Hắc Báo và Chức Viêm Điểu vào lòng, từng bước tiến thẳng về phía trước.

Đi hơn mười phút, hắn nhìn thấy một gian mộ thất, lúc này cửa mộ đang mở toang.

Từ bên trong từng trận gió thổi ra.

Sức gió ngày càng lớn.

Thân thể của đội trưởng Lâm và những người khác đều bị đẩy lùi về phía sau.

Căn bản là không đi qua được.

Người nhẹ cân thì chỉ hận không thể bị thổi bay đi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng này trong lòng rất tò mò. "Bên

trong có thứ gì vậy?

Sao lại có gió lớn thế?" "Lẽ nào là Phong Bà Bà trong truyền thuyết đang thả gió?" "Nhảm nhí!

Phong Bà Bà sao lại ở đây được?

Mày nghĩ nhiều quá rồi đấy." "Nhưng thứ gì có thể tạo ra gió lớn như vậy?

Mộ huyệt nhà ai mà lại có gió to thế này?" "Lát nữa sẽ biết thôi, đại lão sẽ cho chúng ta biết, rốt cuộc gió ở đây là chuyện gì?" ...

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cứ nhìn chằm chằm vào màn hình, luôn cảm thấy ngôi mộ này thật sự rất kỳ quái. "Ông nói xem bên trong có gì?" Hoắc lão tò mò hỏi. "Cái này làm sao tôi biết được, nhưng tôi tin đó là một con dị thú, còn lại thì không biết." Tiền Tinh Vân thật sự không biết, có lẽ cả giáo sư Phương cũng không biết. "Cũng đúng, là tôi nóng vội quá, lát nữa chẳng phải sẽ biết sao?" Hoắc lão nghe vậy, khẽ cười đáp.

Thật là thú vị.

Ngay lúc đang thảo luận, điện thoại của Hoắc lão reo lên, nhìn thấy số gọi đến, khóe miệng ông nhếch lên. "Xem kìa, kẻ gây sự đến rồi." Hoắc lão nói xong, liền nhấn nút nghe, cười nhẹ nói. "Giáo sư Sa Mục Da, người của Đại Việt chúng tôi đã đến rồi phải không?

Các vị nghiên cứu thế nào rồi?

Có thuận lợi không?" Hoắc lão ra đòn phủ đầu, chặn đứng những lời mà Sa Mục Da định nói.

Tiền Tinh Vân khẽ cười, lần đầu tiên phát hiện Hoắc lão cũng rất tinh nghịch.

Cụm từ biết rõ mà còn hỏi đã không đủ để hình dung hành vi của

ông. "Hoắc lão, tôi còn muốn hỏi các vị, tại sao Đỉnh Thần Mộc lại biến mất?" Sa Mục Da lạnh lùng chất vấn. "Giáo sư, ông nói vậy là không đúng rồi, chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy ông mang Đỉnh Thần Mộc đi, sao lại nói là biến mất, và tại sao lại biến mất chứ?" Giọng của Hoắc lão hơi thay đổi. "Giáo sư Sa Mục Da, có phải ông đang giấu giếm không?

Bây giờ toàn bộ người dân Đại Việt đều thấy ông mang Đỉnh Thần Mộc đi, bây giờ nó biến mất là sao?" Hoắc lão hỏi liên tiếp mấy câu, câu nào câu nấy đều khiến ông ta cứng họng.

Sa Mục Da hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này. "Giáo sư, ông phải cho Đại Việt chúng tôi một lời giải thích, người của viện khảo cổ chúng tôi sẽ sớm đến gặp ông, xin ông nhất định phải nói rõ, Đỉnh Thần Mộc rốt cuộc đã đi đâu?" Hoắc lão không đợi ông ta nói, tiếp tục giải thích.

Chiêu này quả thật giống như Diệp Phi nói, ra tay trước, chặn hết mọi đường lui.

Như vậy sẽ không cho đối phương có cơ hội hỏi ngược lại.

Sa Mục Da không nói được câu nào, chỉ nghe thấy tiếng tút tút bên tai.

Chương 451

Đây là cái gì?

Chết tiệt, đây là chuyện gì vậy?

Đỉnh Thần Mộc tự nhiên biến mất, ai mà biết được chuyện gì đã xảy ra?

Vốn dĩ muốn hỏi Diệp Phi, nhưng bây giờ xem ra không còn hy vọng. "Giáo sư, người của nước Bắc Hùng, nước Mễ và nước Xiêm đã đến, các nhà khảo cổ học muốn cùng nghiên cứu đều đã đến, làm sao bây giờ?" Trợ lý lúc này từ ngoài cửa bước vào, vẻ mặt ngưng trọng. "Đi." Sa Mục Da cảm thấy mình bị chơi xỏ.

Chẳng trách trước đó Đại Việt lại sảng khoái giao Đỉnh Thần Mộc cho ông ta như vậy.

Thực ra là đã đào sẵn hố chờ ông ta nhảy vào.

Bây giờ đúng là có miệng cũng không nói rõ được.

Chỉ có thể cứng rắn mà đối mặt thôi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn cửa mộ trước mặt, gió càng lúc càng lớn. "Tôi vào xem thử, các người cứ ở đây chờ." Diệp Phi quay lại nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca, rồi bước về phía trước. "Không được, bên trong có thể rất nguy hiểm, tôi đi cùng cậu." Ngô Tà lắc đầu từ chối.

Nhưng vừa bước một bước đã bị thổi ngược lại. "Tôi đi cùng, các cậu ở lại đây, tình hình bên trong các cậu cũng thấy rồi." Tiểu Ca vội nói.

Ngô Tà cuối cùng cũng gật đầu, nhìn hai người đi về phía trước.

Đúng lúc này, gió bỗng nhiên ngừng lại.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Chúng tôi vào cùng cậu." Đội trưởng Lâm thấy gió đã ngừng, cuối cùng quyết định đi cùng Diệp Phi.

Tuy bản lĩnh không bằng hắn, nhưng cũng có thể giúp được một tay. "Được." Diệp Phi lần này cũng không khách khí, ở đây chỉ có một mình Ngô Tà, lỡ có chuyện gì cũng khó xử.

Mọi người đi vào trong mộ thất.

Đèn pin chiếu sáng cả gian mộ.

Bên trong trống rỗng, ở giữa có một sinh vật không rõ màu đen đang nằm sấp.

Toàn thân nó đen kịt, đang nằm ngay vị trí trung tâm.

Trông có vẻ buồn chán.

Ngô Tà và đội trưởng Lâm đang quan sát xung quanh.

Tiểu Sở và Văn Phong đứng gần bức tường nhất, thấy trên tường toàn là những vệt đen sì.

Còn có một mùi hôi thối, pha lẫn chút mùi tanh khó ngửi.

Chỉ là nhìn không rõ, họ chỉ có thể đưa tay ra sờ thử, có chút khô cứng. "Cậu muốn xem thì dùng đèn pin đi." Văn Phong nói rồi bật đèn pin lên, liền thấy một vật khô quắt.

Nhìn theo vết tích khô quắt đó, họ thấy một cái hố đen ngòm.

Cuối cùng là một khuôn mặt người, lúc này đã khô quắt lại, vị trí miệng, mắt và mũi đều hiện rõ.

Chỉ có lớp da thịt khô héo, không còn chút máu thịt nào. "A..." Hai người bị dọa một phen, không nhịn được mà hét lên.

Họ vội vàng lùi lại mấy bước.

Sau tiếng hét, họ nghe thấy cánh cửa đá phía sau đóng sầm lại.

Cả không gian trở nên quỷ dị.

Tiếng hét của hai người quá lớn và thê lương, đội trưởng Lâm và những người khác bị giật mình.

Họ nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy hai người mặt mày tái nhợt, tay chỉ vào bức tường, toàn thân run rẩy. "Hai đứa bị sao vậy?" Giáo sư Phương không hiểu, nhìn họ với vẻ lo lắng.

Hai người ấp a ấp úng, khoa tay múa chân nửa ngày cũng không nói nên lời.

Cuối cùng Ngô Tà đi tới, nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt, quan sát kỹ lưỡng.

Khi nhìn thấy những xác người khô trên tường, sắc mặt cậu cũng không khá hơn là bao.

Cậu vội vàng kiểm tra những nơi khác, trên đó đều giống nhau, toàn bộ thi thể được xếp ngay ngắn và đã bị hong khô.

Bị treo ở đây?

Làm thành thịt khô?

Ngô Tà trong lòng chùng xuống, không dám tin nhìn vào gian mộ này.

Ước chừng rộng khoảng năm trăm mét, cả bức tường đều là thi thể khô?

Cần bao nhiêu người để lấp đầy đây?

Đây còn là người sao?

Thời nhà Ân Thương dân số tăng gấp trăm lần à? "Sao vậy?

Ngô Tà tiên sinh?

Cậu thấy gì thế?" Giáo sư Phương không hiểu, truy hỏi. "Giáo sư, đội trưởng Lâm, trên tường ở đây đều là thi thể bị hong khô, được xếp ngay ngắn trên tường." "Vị trí mấy trăm mét này, đều là thi thể." Giọng Ngô Tà vừa dứt, mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Xung quanh đều là thi thể?

Giáo sư Phương bỗng nhiên hiểu được bóng ma tâm lý của hai đứa trẻ này lớn đến mức nào.

Cư dân mạng nghe thấy lời này, đều bày tỏ sự thương cảm sâu sắc. "Đây là tình huống gì vậy?

Phải cần bao nhiêu người chất đống ở đây mới được?" "Ít nhất cũng phải mấy chục vạn chứ?

Không thì không đủ đâu." "Ôi trời, thật đáng sợ, ngôi mộ này tôi không nhìn ra cái gì khác, chỉ thấy sự tàn nhẫn của con người." "Trời ạ, đây là con quái vật gì vậy, người tươi ăn không ngon sao?

Còn phải hong khô nữa?

Thổi thành thịt khô ăn ngon hơn à?" "Chẳng trách ở đây gió lớn như vậy, bây giờ tôi hiểu rồi, chắc chắn là như vậy." ...

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nghe họ nói chuyện, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vật màu đen ở giữa.

Hình dáng rất giống một con báo đen, thuộc họ nhà mèo. "Đây là...

Phong Đầu Quỷ?" Hắc Báo đột nhiên lên tiếng, đáy mắt đầy vẻ kinh ngạc. "Hửm?" Diệp Phi cũng có nghe qua về Phong Đầu Quỷ này.

Truyền thuyết kể rằng Phong Bà Bà có một cái túi, cái túi này có thể co duỗi tùy ý, khống chế sức gió.

Nhưng người đời chỉ biết Phong Bà Bà có một cái túi, mà không biết trong túi còn có một con Phong Đầu Quỷ.

Phong Đầu Quỷ này không phải là sinh vật, mà là một bí thuật, nghe nói phải dùng linh khí của năm mươi vạn người cộng thêm bí thuật mới có thể biến hóa ra.

Chương 452

Chỉ là con Phong Đầu Quỷ này tính tình thích làm điều ác.

Nó thích nhất là thổi khô thi thể rồi ăn thịt.

Không ngờ nó lại ở đây. "Ngươi cũng biết rõ nhỉ." Diệp Phi cười đầy ẩn ý. "Đây là thiên địch của chúng ta, sao lại không biết được, lát nữa ta có thể sẽ không giúp ngươi đâu, ta đánh không lại nó." Hắc Báo giải thích với vẻ bất đắc dĩ. "Cứ im lặng là được rồi, không cần ngươi ra tay." Diệp Phi đưa tay ra xoa đầu nó.

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng bên cạnh Diệp Phi, Diệp Phi nói cho họ biết đặc tính của thứ này. "Vậy là, gã này biết thổi gió?" Ngô Tà cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn. "Có thể nói như vậy." Diệp Phi nói xong, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào vật đen sì trước mặt.

Sao nhìn nó lớn hơn Hắc Báo nhiều thế.

Mọi người im lặng nhìn Phong Đầu Quỷ, không ai có ý định ra tay.

Phong Đầu Quỷ có lẽ cảm thấy đói, liền đi đến bên tường.

Nó lảo đảo đi đến bên tường.

Cuối cùng cả cơ thể nó lớn lên gấp mấy lần.

Ít nhất cũng cao mười mấy mét.

Cuối cùng nó há to miệng, răng của nó tạo thành một vết cắn khổng lồ trên tường đá.

Những xác khô trên tường đá bị nó ăn vào miệng.

Mọi người có mặt đều ngơ ngác.

Đây là cái miệng vực thẳm à, một miếng cắn xuống, nửa bức tường xác khô đã không còn.

Đây là cái miệng thần tiên gì vậy.

Ngay cả máy xúc cũng không có vết răng lớn bằng nó. "Thứ này... chúng ta không chọc nổi đâu nhỉ?" Tiểu Sở khó khăn nhìn thân hình khổng lồ của nó.

Hai chân cậu đã bắt đầu run rẩy.

Văn Phong và Tiểu Hà cũng vậy, hai chân run rẩy, mặt mày tái mét vì sợ hãi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, đều lộ ra vẻ kinh hãi. "Đây là thứ gì vậy?

Cái miệng to này... chắc không đủ cho cả đám đại lão ăn đâu nhỉ?" "Còn không phải sao, một miếng này, mấy người họ gộp lại cũng không đủ nhét kẽ răng." "Sao nó ăn ngon thế nhỉ?

Trông còn giòn nữa." "Giờ này mà cậu còn chú ý đến chuyện đó à?" "Tôi cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy rất thần kỳ." "Có lẽ trong tiềm thức cảm thấy đại lão sẽ không sao." ...

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão trợn mắt há mồm.

Thứ này... loại sinh vật này quả thực không có tài liệu nào ghi chép. "Đây là Phong Đầu Quỷ?" Tiền Tinh Vân lần đầu tiên nhìn thấy thứ này. "Hình như là vậy, Diệp Phi nói thế." Hoắc lão cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này.

Trong mộ huyệt.

Phong Đầu Quỷ ăn no xong, quay lại nhìn thấy Diệp Phi và những người khác, đôi mắt vốn đang lim dim bỗng sáng lên. "Cuối cùng cũng có người đến, con hồ ly kia lại để các ngươi vào?" Mắt Phong Đầu Quỷ sáng lên, rất vui mừng nhìn Ngô Tà và những người khác. "Chúng ta cần đi qua, mời ngươi tránh đường." Diệp Phi lạnh lùng nói. "Hửm?

Đi qua?

Được thôi, để lại mười người chơi với ta, ta sẽ cho các ngươi qua." Phong Đầu Quỷ nhìn Diệp Phi, nghiêng đầu, đưa ra điều kiện của mình.

Diệp Phi nghe vậy, hàn khí trên người không ngừng tỏa ra.

Ngay cả Tiểu Ca cũng vậy, mơ hồ tỏa ra khí tức màu đen.

Vẻ mặt đầy giận dữ.

Khóe miệng Diệp Phi nhếch lên.

Ở đây toàn là xác khô, nếu để lại người ở đây, chẳng phải là tăng thêm màu sắc cho nơi này sao?

Thật là nực cười đến cực điểm. "Không được, ngươi đừng hòng." Diệp Phi không nghĩ ngợi mà từ chối ngay. "Chức Viêm Điểu, lát nữa ngươi phải..." Diệp Phi khẽ thì thầm vào tai Chức Viêm Điểu.

Chức Viêm Điểu liên tục gật đầu.

Hắc Báo suốt quá trình đều giả chết ở đây, không nói chuyện cũng không mở mắt. "Không được?" Sắc mặt Phong Đầu Quỷ đột nhiên thay đổi, vẻ mặt đầy giận dữ. "Vậy thì tất cả ở lại đây, đừng đi nữa." Phong Đầu Quỷ nhìn đám người trước mặt, đột nhiên há to miệng, từ trong miệng thổi ra một luồng gió mạnh.

Chức Viêm Điểu đột nhiên biến lớn, kích thước không thua kém Phong Đầu Quỷ, dang rộng đôi cánh.

Nó che chắn cho đội trưởng Lâm và những người khác ở phía sau.

Không để họ bị gió lớn thổi bay.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương núp sau lưng Chức Viêm Điểu, im lặng quan sát.

Ngô Tà suýt bị gió lớn thổi bay, may mà Tiểu Ca giữ cậu lại.

Nhờ vậy mới không bị thổi đi.

Diệp Phi thấy vậy, cầm roi tiên trong tay quất mạnh một cái, bịt miệng nó lại.

Sức gió lập tức biến mất.

Nhưng...

Phong Đầu Quỷ nhìn Diệp Phi trước mặt, ánh mắt đắc ý.

Chỉ thấy mắt, tai, mũi của nó đều đang tỏa ra gió.

Gió vẫn thổi về phía Ngô Tà và những người khác.

Cư dân mạng nhìn con quái vật này, không khỏi kinh ngạc. "Vãi, còn chơi được kiểu này nữa à?

Thất khiếu cũng phun ra gió?" "Khốn kiếp, chơi thế nào đây?

Không lẽ bịt hết cả bảy lỗ của nó lại?" "Đây không phải là làm khó người ta sao?

Thế này còn chơi kiểu gì?" "Tôi tin đại lão sẽ có cách, nhất định có." Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy vậy, lấy ra ngọc bội Hỏa Phượng.

Chỉ thấy một con phượng hoàng màu vàng kim lao về phía nó.

Chỉ là thân hình tương đối nhỏ, Phong Đầu Quỷ không nhìn thấy mà thôi.

Chương 453

Nó lao thẳng vào tai của Phong Đầu Quỷ, biến mất trong cơ thể nó.

Diệp Phi lấy hồ lô của mình ra.

Hút hết những cơn gió này vào trong.

Phong Đầu Quỷ không ngờ Diệp Phi còn có chiêu này, lập tức nổi giận đùng đùng.

Nó chỉ có thể tăng thêm sức mạnh, tiếp tục thổi.

Bất kể thổi lớn đến đâu đều bị hồ lô của Diệp Phi hút vào.

Phong Đầu Quỷ tức đến điên người, dứt khoát không thổi nữa, giận dữ lao về phía Diệp Phi cắn.

Diệp Phi cầm roi tiên xông lên, Tiểu Ca cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao xông tới.

Ngô Tà đứng bên dưới, tay cầm súng lục, muốn ra tay nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiểu Ca vận khởi huyết mạch Kỳ Lân, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chém tới.

Roi tiên trong tay Diệp Phi, lần lượt quất vào người nó. "Gàoooo..." Phong Đầu Quỷ há to miệng, đối diện với Tiểu Ca và Diệp Phi.

Tiểu Ca lao thẳng tới, tưởng rằng nó muốn nuốt chửng y, kết quả...

Phong Đầu Quỷ đột nhiên thổi ra một trận gió, lao thẳng về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca cảm thấy hô hấp không thông, cả người bị thổi bay vào vách đá.

Ầm!!!

Tiểu Ca cảm thấy sau lưng đau nhói, nhất thời không cử động được.

Đầu óc có chút choáng váng. "Tiểu Ca?" Ngô Tà thấy Tiểu Ca bị đánh, cầm súng lục trong tay bắn về phía nó.

Bắn mấy phát, nhưng nó không hề hấn gì.

Diệp Phi không ngờ gã này còn biết dùng não.

Hắn hơi ngạc nhiên.

Roi tiên trong tay vung càng mạnh hơn.

Hỏa Phượng lúc này từ trong cơ thể nó bay ra, cuối cùng hóa thành ngọc bội.

Trong đầu Diệp Phi cảm nhận được một thông tin.

Trong cơ thể Phong Đầu Quỷ này có một viên Phong Châu.

Sắc mặt Diệp Phi trầm xuống.

Cư dân mạng nhìn dáng vẻ này của Diệp Phi, liền biết sự việc không đơn giản như họ nghĩ.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. "Sao thế?

Có vấn đề gì à?" "Chắc là tình hình nghiêm trọng lắm, mỗi lần đại lão nhíu mày, chỉ có hai khả năng." "Một là không biết thứ gì ăn được, thứ gì không ăn được, hai là con quái vật này rất khó đối phó." "Chuẩn không cần chỉnh." ...

Cuộc đối thoại của cư dân mạng thành công khiến Hoắc lão và Tiền Tinh Vân bật cười. "Suy nghĩ của mấy cư dân mạng này thật là

kỳ quái." Tiền Tinh Vân khóe miệng mỉm cười.

Giờ này rồi mà còn có tâm trạng nghiên cứu thứ này sao? "Nhưng rất có lý, chắc là rất khó đối phó." Hoắc lão cũng ở một bên nói thêm. "Sao ngài cũng giống họ vậy, cứ thế tin rằng họ sẽ bình an vô sự sao?" Tiền Tinh Vân dở khóc dở cười nói.

Cứ thế tin rằng Diệp Phi sẽ không xảy ra chuyện gì sao?

Còn có tâm trạng cùng mấy cư dân mạng này đoán già đoán non sao?

Cách mở đầu này không đúng rồi. "Diệp Phi sẽ không sao đâu, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, cũng sẽ không có vấn đề gì." Hoắc lão thu lại vẻ đùa cợt, nghiêm túc giải thích.

Cho đến nay, Diệp Phi chưa bao giờ làm họ thất vọng, chỉ có kinh hỉ mà thôi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi cảm thấy có chút khó giải quyết.

Phong Châu vốn dĩ là thứ hiếm có trên đời, bây giờ gã này lại có thể ngưng tụ thành châu, e là không dễ đối phó.

Dù sao thì Phong Châu vốn đã hiếm rồi.

Nếu hủy đi chẳng phải là đáng tiếc sao. "Ngươi không phải có Cầu Âm Dương sao?

Phong Châu thích nhất là tà khí." "Chỉ cần là nơi tà ác sẽ thu hút nó, nếu Cầu Âm Dương của ngươi có đủ sức hấp dẫn, chắc là không có vấn đề gì." Đỉnh Thần Mộc đột nhiên lên tiếng. "Cứ thế mà hút ra được sao?" Diệp Phi cảm thấy không đơn giản như vậy. "Còn có tâm của ngươi, tâm tư của ngươi phải độc ác, quả cầu này mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất." Đỉnh Thần Mộc cũng không yên tâm.

Con người ai cũng có tâm ma, bất kể là ai cũng có.

Chỉ là tâm ma lớn nhỏ mà thôi.

Nếu tâm ma bị phóng đại, rất dễ bị tâm ma khống chế.

Như vậy cũng rất nguy hiểm.

Nếu Diệp Phi biến thành một kẻ tà ma, vậy thì nó cũng sẽ bị hủy diệt. "Được." Diệp Phi nói rồi lấy Cầu Âm Dương ra.

Quả cầu âm điểm lên roi tiên.

Roi tiên được gia tăng âm khí chỉ nhìn qua đã thấy rất rợn người. "Bây giờ xem xem ai sẽ xui xẻo." Diệp Phi đã động sát tâm, roi tiên trong tay đang vung qua vung lại.

Khi đánh trúng người Phong Đầu Quỷ, nó hét lên một tiếng thảm thiết.

Nó không còn để ý đến những thứ khác, lao thẳng về phía Diệp Phi.

Cái miệng to thổi ra gió lớn.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy Diệp Phi đang lao thẳng vào cơn gió lớn.

Trong lòng hoảng sợ. "Diệp Phi... cậu điên rồi à?" Ngô Tà hét lớn.

Cứ thế này sẽ bị thương, hô hấp cũng sẽ bị gió lớn chặn lại.

Sẽ bị gió lớn thổi vào đường hô hấp.

Hành vi này rất nguy hiểm.

Tiểu Ca thấy sắc mặt Diệp Phi không đúng, ánh mắt trầm xuống.

Trên người Diệp Phi đầy sát ý, khí tức trên người người đàn ông này sao vậy?

Sao lại có sát ý lớn như vậy?

Còn có vẻ mặt này còn có ý vị khác.

Đây là chuyện gì?

Diệp Phi thấy gió lớn thổi tới, cũng không né tránh.

Chương 454

Hắn tiếp tục đánh vào mặt nó.

Giáo sư Phương và đội trưởng Lâm thầm kêu không ổn, bỗng nhiên có chút sợ hãi Diệp Phi. "Đội trưởng Lâm, sao tôi thấy Diệp Phi đáng sợ quá vậy?

Cứ như không phải là người tôi quen biết." Giáo sư Phương cảm thấy Diệp Phi như vậy có phải là quá liều mạng không? "Tôi cũng thấy vậy, Diệp Phi tiên sinh hình như không ổn, nhưng không ổn ở đâu tôi cũng không nói được, sao trông cứ như rất tà tính vậy." Đội trưởng Lâm gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Sự trong sáng trong mắt hắn dường như đã biến thành sự cố chấp.

Lúc này Diệp Phi giơ cao roi tiên trong tay, sắp quất vào người Phong Đầu Quỷ.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Phong Đầu Quỷ đột nhiên thu lại cơn cuồng phong trong miệng, quay đầu bỏ chạy.

Như thể rất sợ hãi Diệp Phi.

Sự thay đổi đột ngột khiến mọi người có chút ngơ ngác.

Ngô Tà không hiểu, nhìn Tiểu Ca, cuối cùng không chắc chắn nhìn người bên cạnh. "Tiểu Ca, vừa rồi tại sao gã đó lại né?

Hình như rất sợ Diệp Phi, đây là chuyện gì vậy?" Dù là bây giờ, gã này hình như cũng rất sợ Diệp Phi.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tiểu Ca cũng không rõ, chỉ có thể nhìn vào người Diệp Phi.

Khí tức của hắn không ổn, không giống với khí tức trước đây.

Trước đây trên người có huyết mạch Chân Long, khí tức thuần chính, nhưng không biết tại sao.

Bây giờ khí tức... rất phức tạp, cứ như đang bị cưỡng ép biến đổi. "Ngươi tại sao lại né?

Ngươi đang sợ cái gì?" Diệp Phi đột nhiên cười khẩy. "Ngươi... ngươi sao vậy?" Phong Đầu Quỷ đột nhiên kinh hãi không phải vì nó sợ người đàn ông này, mà là Phong Châu trong cơ thể đã bắt đầu xuất hiện dao động.

Mơ hồ có xu thế sắp không khống chế được.

Điều này khiến nó rất không yên tâm. "Ngươi nói xem?

Phong Châu của ngươi ta nhất định phải lấy, nếu không... ta sẽ giết ngươi." Diệp Phi đột nhiên nở một nụ cười u ám.

Nụ cười này vừa xuất hiện, tất cả cư dân mạng đều bị dọa sợ.

Họ đã xem qua rất nhiều quỷ quái, cũng đã chứng kiến rất nhiều cương thi, nhưng không gì đáng sợ bằng nụ cười này của Diệp Phi. "Tôi bị sao vậy?

Lần đầu tiên tôi cảm thấy đại lão thật đáng sợ, nhưng đáng sợ ở đâu tôi lại không nói ra được." "Tôi cũng vậy, nhìn nụ cười của đại lão, tôi nghĩ mình có thể gặp ác mộng cả đêm." "Không phải, sao lại thay đổi vậy?

Sao đột nhiên lại biến thành như vậy?" "Đặc biệt là ánh mắt của đại lão, cứ như là một sự cố chấp, một sự cố chấp rất mạnh mẽ." ...

Cư dân mạng từ vẻ đùa cợt trước đó, biến thành từng người kinh hãi.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn dáng vẻ trước mắt, trong lòng bắt

đầu lo lắng. "Diệp Phi này có phải xảy ra chuyện gì không?

Hình như có sát ý rất mạnh." Tiền Tinh Vân cũng không thể hình dung ra được, chỉ có thể dùng sát ý để thay thế. "Không chỉ là sát ý, còn có thứ khác." Hoắc lão cảm thấy vẻ mặt này rất phức tạp, phức tạp đến mức không nói nên lời.

Ông chỉ có thể im lặng nhìn Diệp Phi trước mắt.

Trong mộ huyệt.

Ánh mắt Diệp Phi tràn đầy sát ý, khí tức màu đen trên roi tiên ngày càng đậm đặc.

Khí tức trên người cũng bắt đầu thay đổi.

Phong Đầu Quỷ nhìn ra sự thay đổi của gã này, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi. "Đợi đã, đợi đã, ta có lời muốn nói..." Phong Đầu Quỷ vội vàng lùi lại mấy bước, trong lòng đầy kinh hãi nhìn Diệp Phi.

Nó vội vàng mở miệng cầu xin, co rúm người lại ở góc tường.

Sau đó nó vẫy đuôi, liền thấy một cánh cửa đá xuất hiện. "Các ngươi có thể đi rồi, đi ngay bây giờ, lập tức." Phong Đầu Quỷ nhận ra mình đã đá phải tấm sắt, vội vàng cầu xin tha thứ. "Chuyện vừa rồi ta sẽ không tính toán với các ngươi, các ngươi mau rời khỏi đây." Phong Đầu Quỷ cố gắng để mình trông bình tĩnh hơn, nhưng giọng nói run rẩy đã bán đứng cảm xúc của nó.

Tình hình này xem ra không ổn lắm.

Ngô Tà cũng không muốn dây dưa nhiều, đi đến bên cạnh Diệp Phi, muốn kéo hắn đi. "Tốt quá, nó nhường đường rồi, chúng ta đi thôi." Ngô Tà nói xong liền muốn kéo Diệp Phi đi.

Nhưng Diệp Phi không vội, mà rút tay lại, vẻ mặt lạnh lùng. "Ai nói ta muốn tha cho nó." Lời này của Diệp Phi vừa nói ra, nhiệt độ cả

không gian đều hạ xuống điểm đóng băng.

Giáo sư Phương và đội trưởng Lâm nhìn nhau. "Anh Diệp Phi, vì gã này đã nhượng bộ, chúng ta vẫn nên mau chóng đi thôi, phía sau còn có một con đường dài phải đi." Giáo sư Phương từ sau lưng Chức Viêm Điểu đi ra, chủ động khuyên nhủ. "A... giáo sư, ngài có phải quên rồi không, chúng ta đi có thể, vậy những người phía sau thì sao?

Những người phía sau, ngài để họ làm sao?

Ngôi mộ này các người không cần nữa sao?" Diệp Phi đột nhiên cười lạnh, một phen lời nói khiến sắc mặt họ hơi thay đổi.

Đúng vậy, gã này sẽ không động đến họ là vì sợ Diệp Phi, nhưng những vấn đề sau này thì sao?

Vậy thì nên làm thế nào?

Ai có thể đảm bảo vấn đề an toàn của họ?

Nhưng mà... "Lòng dạ các người lương thiện, không có nghĩa là người khác cũng vậy, cho nên... nó không thể ở lại." Diệp Phi nói xong, liền cầm roi tiên trong tay, muốn giết chết Phong Đầu Quỷ. "Diệp Phi, đừng giết nó, nếu không cậu sẽ giống như họ." Ngô Tà vẫn không nỡ. "Thứ ta muốn trước giờ không phải là mạng của nó." Diệp Phi nói xong, không màng Ngô Tà ngăn cản, liền muốn ra tay.

Chỉ là không đợi vung roi, liền thấy Tiểu Ca đột nhiên ra tay ngăn cản. "Cậu cũng ngăn cản ta sao?" Ánh mắt Diệp Phi u ám, trong mắt còn có vẻ lo lắng.

Hắn đẩy Tiểu Ca ra, lao về phía Phong Đầu Quỷ.

Phải nhanh lên mới được, nếu không thời gian quá lâu, sẽ không khống chế được tâm ma của mình.

Đến lúc đó muốn khôi phục bình thường lại càng khó hơn.

Nhưng tại sao những người này lại cứ ngăn cản hắn?

Tiểu Ca không ngờ Diệp Phi sẽ đột nhiên ra tay, còn muốn tiến lên.

Chương 455

"Hắc Báo, cản y lại." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng, Hắc Báo trên vai hắn đột nhiên chặn Tiểu Ca và Ngô Tà lại.

Nó đang nhe răng trợn mắt, vẻ mặt hung dữ.

Giáo sư Phương và đội trưởng Lâm ngơ ngác, đây là chuyện gì vậy?

Đang yên đang lành sao lại đánh nhau với người mình?

Tiểu Sở và Văn Phong ba người cũng không hiểu ra sao.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt cũng ngơ ngác không kém. "Đại lão này sao vậy?

Sao lại cố chấp muốn giết nó thế?" "Đại lão không phải nói rồi sao?

Không phải muốn giết gã này, có lẽ trên người gã này có thứ gì đó." "Nhưng nhìn dáng vẻ của đại lão, không giống như muốn lấy đi thứ gì, mà là một vẻ mặt đầy sát ý." "Đại lão làm việc luôn là như vậy, mơ mơ hồ hồ, nhưng tôi tin đại lão làm vậy có lý do của mình, chúng ta vẫn là đừng đoán mò." Cư dân mạng cũng bị sự cố chấp này của Diệp Phi dọa sợ.

Bây giờ chỉ có thể im lặng quan sát.

Phong Đầu Quỷ thấy Diệp Phi lao tới, ánh mắt ngày càng kinh hãi. "Ngươi đừng tới đây, đừng tới đây." Phong Đầu Quỷ cảm nhận được Phong Châu trong cơ thể mơ hồ dao động.

Khi người đàn ông này đến gần mình, càng đến gần, Phong Châu dao động càng rõ ràng.

Diệp Phi quấn roi tiên vào cổ Phong Đầu Quỷ.

Một luồng tà khí xông vào cổ Phong Đầu Quỷ. "Gàoooo..." Phong Đầu Quỷ đột nhiên há to miệng, từ trong miệng phun ra một viên châu trong suốt.

Ngay khoảnh khắc viên châu lộ ra, sắc mặt Diệp Phi đột nhiên nghiêm lại, đưa tay ra nắm lấy viên châu.

Sau đó nuốt viên châu vào bụng.

Trong đầu liền xuất hiện Đỉnh Thần Mộc, đang từng chút một nuốt chửng Phong Châu.

Sau đó bắt đầu luyện hóa. "Thứ này quả thật rất tà ma, ngươi vẫn nên mau chóng đổi âm châu thành dương châu, nếu không ta cũng không dễ chịu đâu." Đỉnh Thần Mộc tốt bụng nhắc nhở hắn.

Diệp Phi đặt dương châu lên bàn, sự u ám trong lòng cứ như bị tà khí xua đuổi, vô cùng ấm áp.

Phong Đầu Quỷ lúc này không còn Phong Châu, cơ thể khôi phục lại kích thước ban đầu, trên người cũng bớt đi rất nhiều lệ khí.

Trông nó giống như một con mèo đen nhỏ, không còn tính công kích nữa. "Hắc Báo, Chức Viêm Điểu, về đi." Sắc mặt Diệp Phi đã khôi phục bình thường, vẫn là dáng vẻ điềm đạm đó.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu khôi phục lại kích thước ban đầu, đứng trên vai Diệp Phi.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, vẻ mặt tò mò. "Cậu... cậu vừa rồi..." Ngô Tà luôn cảm thấy rõ ràng là cùng một người, nhưng tại sao cảm xúc lại thay đổi lớn như vậy?

Rốt cuộc đây là chuyện gì? "Tôi không làm vậy, làm sao có thể dụ Phong Châu ra được?" "Trên người nó có Phong Châu, thích kẻ tà ác,

tôi dùng Cầu Âm Dương để dụ nó ra, không khuếch đại tâm ma lên thì nó sẽ không chịu ra đâu." Diệp Phi khẽ cười, nói cho họ biết sự thật.

Mọi người có mặt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là như vậy thì tốt rồi, thật là dọa chết người.

Giáo sư Phương thầm thấy may mắn, Diệp Phi này quả thật gan lớn, lỡ như không khống chế được thì sao?

Nổi điên lên thì sao?

Đến lúc đó cả đám đều phải chết ở đây.

Đội trưởng Lâm khâm phục tâm cảnh của Diệp Phi.

Đổi lại là anh ta, chưa chắc đã làm được đến mức này.

Cư dân mạng vừa nghe lời này, liền thở dài một hơi. "May quá, đại lão vẫn có lý trí, nếu như không khống chế được, các giáo sư có bị giết không nhỉ?" "Cậu nói bậy bạ gì đó?

Đại lão sao lại làm vậy?

Đây là đại lão cố ý, sao lại làm chuyện không chắc chắn?" "Lời này nói không sai, tôi đồng ý, đại lão chính là thần, không cần biết có nên nói hay không, dáng vẻ đó của đại lão, thật là đáng sợ." "Tôi tò mò một chuyện hơn, tâm ma trong lòng đại lão là gì?" "Hehe, tôi cũng vậy, tôi cũng rất tò mò." ...

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão thấy Diệp Phi bây giờ đã không sao.

Cũng thở phào nhẹ nhõm. "Tôi cứ nghĩ Diệp Phi rất lợi hại, bất kể là học thức hay bản lĩnh, bây giờ xem ra, ngay cả lý trí cũng hơn chúng ta rất nhiều." Tiền Tinh Vân tự hỏi lòng mình, nếu người có tư tâm, thì giống như đã nhập ma.

Làm sao cũng không kéo lại được. "Đúng vậy, ít nhất tôi không làm được việc co duỗi tự nhiên như vậy." Hoắc lão cũng không làm

được.

Hai người nhìn nhau cười, ai mà không có tư tâm, ai mà không có tâm ma chứ?

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn dáng vẻ tò mò của cư dân mạng, đầy ý cười. "Tâm ma lớn nhất của tôi, chính là không có nguyên liệu ngon để nấu ăn." Diệp Phi hiếm khi có tâm trạng tốt, chủ động trả lời, nhưng cũng chỉ trả lời câu này.

Rồi hắn dẫn họ đi về phía cửa.

Trong đầu xuất hiện giọng nói của Đỉnh Thần Mộc, trên đó có một luồng tà khí lượn lờ.

Diệp Phi niệm khẩu quyết, giúp Đỉnh Thần Mộc luyện hóa nó.

Yêu đan trước đó, đã được luyện hóa một chút.

Dù sao cũng là yêu đan ngàn năm, muốn luyện hóa cũng rất khó.

Luyện hóa được một chút đã là không tồi rồi. "Phong Châu này thật là khiến người ta tức điên, đúng là ngoan cố." Đỉnh Thần Mộc đột nhiên lên tiếng. "Ngươi cũng rộng lượng thật, ta còn chưa nói, ngươi đã chủ động luyện hóa, đây là nguyên nhân gì?" Diệp Phi trong lòng không hiểu. "Ta đã làm quá nhiều chuyện sai trái, cần phải lập công chuộc tội, xử lý thứ này xong, ta cũng sẽ được tịnh hóa." Đỉnh Thần Mộc bây giờ vẫn chưa đạt đến đỉnh phong, chỉ có thể từng chút một tu phục. "Hiếm khi ngươi lương tâm phát hiện, vậy thì ta yên tâm rồi." Diệp Phi lên tiếng trêu chọc. "Cũng chỉ có ngươi dám nói chuyện với ta như vậy, ta trước giờ đều được cung kính dâng lên, chỉ có ngươi, không coi ta ra gì, không sợ ta ra tay với ngươi sao?" Đỉnh Thần Mộc nghe thấy lời này, bất mãn lẩm bẩm. "Ngươi có bản lĩnh ra tay với ta rồi hẵng nói, nếu không có, vậy thì chỉ có thể đứng nhìn

thôi." Diệp Phi cũng hiếm khi lên tiếng trêu chọc.

Đỉnh Thần Mộc cũng cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là một người có huyết mạch rất đặc thù.

Tại sao lại có nhiều thứ kỳ quái như vậy?

Rốt cuộc đây là chuyện gì? "Trên người ngươi có rất nhiều thứ không tồn tại trên thế giới này, chẳng phải là cặp Cầu Âm Dương kia, chính là roi tiên trong tay ngươi, đã là thứ hiếm có trên đời rồi." Đỉnh Thần Mộc vẫn rất tò mò, rốt cuộc hắn là ai? "Đó là vấn đề may mắn, ngươi sẽ không hiểu đâu." Diệp Phi tùy ý tìm một cái cớ, đều là do may mắn mà có.

Nhưng cũng không nói sai, đúng là vấn đề may mắn.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi đến phía trước, ngửi thấy mùi đất rất nồng.

Diệp Phi và Tiểu Ca đều ngửi thấy, bước chân hơi dừng lại.

Họ liếc nhìn vách đá bên cạnh, trên đó còn có một lớp nước rỉ.

Đủ thấy độ ẩm của không gian này. "Mùi đất tanh quá." Ngô Tà cũng ngửi thấy, không khỏi nhíu mày.

Chương 456

Đi qua con đường, liền thấy trước mặt xuất hiện một cánh cửa vòm đá, trên cửa có ghi ba chữ. "Chiểu Trạch Viên." Diệp Phi nhìn ba chữ này, đầm lầy?

Tại sao ở đây lại có đầm lầy?

Đây là chuyện gì?

Chưa từng nghe nói thời Ân Thương lại có tập tục này.

Mọi người đi đến bên cửa đá, liền thấy cảnh tượng đen kịt trước mắt.

Thỉnh thoảng còn có một ít cây xanh và nước rỉ.

Đèn pin chiếu đến đâu liền thấy một ít cỏ xanh lác đác.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương thấy vậy, không khỏi đau đầu.

Mộ huyệt ở đây quỷ dị như vậy, không lẽ ở đây lại xảy ra vấn đề gì nữa chứ? "Bên trong rất yên tĩnh." Tiểu Ca không cảm nhận được gì, cũng không nhìn thấy gì. "Càng như vậy lại càng không an toàn, không ai biết đằng sau sự an toàn này sẽ có thứ gì xuất hiện." Diệp Phi lạnh lùng giải thích.

Ánh mắt hắn không rời khỏi khu đầm lầy này một giây nào.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng thoáng qua một tia không hiểu. "Đây không phải là đầm lầy sao?

Ở đây có vấn đề gì à?" "Tôi cũng không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của đại lão, hình như có vấn đề." "Có vấn đề gì chứ, sao tôi nhìn chẳng thấy có gì cả." "Đó là thứ mà đám phàm phu tục tử như chúng

ta có thể hiểu được sao?

Các người còn nhớ cái đầm lầy lần trước không?

Chẳng phải cũng giống như thế này sao?" "Cậu không nói tôi thật sự quên mất." ...

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi lấy rìu lửa ra, Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy khu đầm lầy này, rồi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngọn lửa lớn vẫn không ngừng lan rộng, đã dài ba ki-lô-mét.

Ngô Tà bắt đầu kinh ngạc. "Đây là tình huống gì?

Đầm lầy ở đây sao lại dài như vậy?

Còn có độ rộng này nữa." Ngô Tà nhìn cảnh tượng ở đây, nhất thời ngây người.

Nhưng cậu luôn cảm thấy rất kỳ quái, tình hình ở đây không ổn. "Đây không phải là đầm lầy, đây là trận pháp." Ngô Tà bỗng nhiên nhớ ra, cậu đã từng thấy điều này trong bút ký.

Thứ này trông rất giống đầm lầy, nhưng không phải, đây gọi là Tứ Phương Trận, trận pháp này thật thật giả giả.

Giả giả thật thật, muốn tìm đường đi qua, thì cần phải tìm được mặt đất thật sự.

Một khi có sai sót gì, sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm.

Nhưng là trận pháp gì, cậu cũng không biết, cũng chưa từng có ai nhìn thấy.

Loại trận pháp này mới là thứ khiến người ta đau đầu nhất. "Tứ Phương Trận nước lửa không xâm phạm, con đường duy nhất là đi ra ngoài, nhưng con đường này..." Ngô Tà cũng không biết phải đi bao

xa?

Cũng không biết nên đi như thế nào? "Không khó." Diệp Phi lạnh nhạt giải thích, bây giờ cái khó là thứ ở trong đầm lầy này.

Chủ mộ này làm thật là tuyệt, không cho một con đường sống nào.

Thứ này ra ngoài gây nhiễu cho người ở bờ bên kia, nếu xảy ra vấn đề gì, đều là một chữ.

Chết. "Bên trong có thứ gì đó." Tiểu Ca nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt nghiêm lại. "Thứ gì?" Ngô Tà tò mò, im lặng lắng nghe âm thanh bên trong.

Hình như nghe thấy từng trận tiếng kêu.

Nhưng rất nhỏ, nghe kỹ rất giống tiếng 'chít chít'. "Đây là tiếng chuột sao?" Ngô Tà còn tưởng mình nghe nhầm.

Âm thanh này sao lại giống thế?

Giáo sư Phương, đội trưởng Lâm và đám lính đánh thuê phía sau nhìn vào trong đám cháy.

Chỉ thấy một thứ mắt đỏ đang nhìn chằm chằm vào họ.

Còn có ba mắt. "Đây là thứ gì?

Chuột có ba mắt sao?" Giáo sư Phương rất tò mò, dụi dụi mắt mình, đây là chuyện gì?

Lẽ nào nhìn nhầm?

Có phải có vấn đề gì không?

Sinh vật ở đây bây giờ thật là kỳ quái, chuột cũng có thể có ba mắt. "Xem thử sẽ biết." Diệp Phi thu lại ngọn lửa lớn, chỉ thấy mặt đất đang bốc hơi nóng.

Nước trong đầm lầy đã bị lửa lớn hong khô, trên đó còn có những

cái đầu chuột chi chít.

Chúng đang lén lút nhìn những người này.

Diệp Phi sững sờ, không ngờ ở đây lại có Hỏa Thử.

Những con Hỏa Thử này không hề sợ lửa lớn.

Ngược lại còn rất thích lửa lớn, chỉ cần có lửa, chúng sẽ rất thích. "Hỏa Thử?

Trên đời này thật sự có loại sinh vật này sao?" Ngô Tà rất tò mò nhìn những gã này, còn không chắc chắn dụi mắt.

Thứ này được luyện từ tà hỏa, tỷ lệ thành công chỉ có mười phần trăm.

Không ngờ lại có thể thành công, còn sinh sôi nảy nở ra số lượng này, số lượng này thật là không thể hình dung nổi.

Cư dân mạng nhìn thấy con chuột này, còn là con chuột ba mắt, ai nấy đều kinh hãi. "Đây là chuột sao?

Đây là chuột sao?

Ai có thể nói cho tôi biết, đây không phải là mơ?

Đây không phải là mơ phải không?" "Tôi khẳng định với cậu, thật sự là chuột, không cần nghi ngờ, không sai đâu." "Được rồi, được rồi, tôi tin rồi, tôi thật sự tin rồi." "Nhưng bây giờ chúng ta không phải nên nghĩ cách xử lý sao?

Bây giờ Hỏa Thử này không sợ lửa của đại lão, làm sao bây giờ?" "Tôi cũng thấy rất kỳ quái, sinh vật bây giờ thật là một con lợi hại hơn một con, ngọn lửa này trước đây ngầu thế nào, bây giờ chuột cũng không thiêu chết được." "Cậu nói nhảm gì đó?

Đây là sinh vật gì, có thể giống như trước đây sao?

Người còn phân thượng trung hạ đẳng, thứ này cũng cần phân cấp bậc chứ." "Có lý." ...

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn Hỏa Thử trước mắt, trong lòng chùng xuống. "Thứ này tôi đã từng thấy trong một cuốn cổ tịch, nhưng niên đại là bao lâu tôi không biết, chỉ biết một chút về đặc tính của nó." "Thứ này tính thuộc hỏa, đều là sinh vật sống theo bầy đàn, còn có thể tạo ra ảo giác cho người khác." Sắc mặt Tiền Tinh Vân u ám, vô cùng khó coi.

Lần này Diệp Phi và những người khác e là không dễ qua rồi. "Có Diệp Phi ở đây, chắc sẽ không sao, tôi tin Diệp Phi." Ánh mắt Hoắc lão tràn đầy kiên định. ...

Chương 457

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Ngô Tà bây giờ đã không biết nên làm thế nào?

Lo đầu nào đây?

Đối phó với chuột thì không qua được Tứ Phương Trận này, đi qua Tứ Phương Trận thì không thể lo cho gã này.

Thật là khó xử lý. "Đương nhiên là cùng lúc, lát nữa các người đi theo tôi, tôi đi bước nào, các người đi bước đó, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót nào." Diệp Phi từ trong túi lấy ra roi tiên, chuẩn bị dẫn họ đi qua. "Tôi đi phía sau, giải quyết đám Hỏa Thử này." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng. "Không được, cậu là Kỳ Lân, vốn thuộc hỏa, khí tức của cậu sẽ không áp chế được chúng, cậu chỉ cần đi theo tôi là được rồi." Diệp Phi lắc đầu từ chối, huống hồ hắn sắp phóng thích huyết mạch Chân Long, Kỳ Lân của y cũng không có tác dụng. "Được." Tiểu Ca cũng không ép buộc, chuẩn bị đi theo sau là được rồi.

Diệp Phi bước một bước.

Ánh mắt của mọi người đều đang dõi theo từng bước chân của hắn.

Xác định không sao, cuối cùng cũng yên tâm. "Ôi mẹ ơi, dọa chết tôi rồi." Văn Phong phía sau đội trưởng Lâm đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. "Ở đây tương ứng với bát quái và phong thủy, bao hàm tinh la vạn tượng, chỉ cần vận hành tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì." Diệp Phi nghe thấy giọng nói của cậu, hiếm khi có tâm trạng tốt giải thích.

Sau đó hắn như thể tùy ý bước thêm một bước nữa.

Ngô Tà và Tiểu Ca theo sát phía sau.

Cuối cùng là giáo sư, sinh viên và đội trưởng Lâm.

Hỏa Thử trên mặt đất thấy Diệp Phi đã đến gần, từng con một nhe răng trợn mắt nhìn Diệp Phi.

Cơ thể chúng từ trong đầm lầy chui ra, thân hình hơi cong lại.

Chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào. "Bọn chúng sắp đến rồi." Diệp Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, trầm giọng giải thích.

Tay Ngô Tà cầm súng lục, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. "Chít chít chít." Một trong số những con chuột đột nhiên kêu lên một tiếng.

Một đàn Hỏa Thử chi chít lao tới.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Cư dân mạng cả người đều không ổn. "Khốn kiếp, chứng sợ lỗ của tôi sắp phát tác rồi, đây là tình huống gì vậy?" "Đây là phim khoa học viễn tưởng à, chuột thành đàn, bộ lông màu đỏ này, đôi mắt đỏ rực, mẹ ơi..." "Đừng nói nữa, cảnh tượng này đủ để tôi gặp ác mộng cả đêm rồi." "Cái này... tôi rất mong chờ đại lão sẽ làm gì?" "Không không không tôi càng mong chờ hơn, đại lão có ăn con chuột này không?" "Tôi cũng vậy." ...

Cư dân mạng lúc này không hề có ý lo lắng.

Càng quan tâm hơn là Diệp Phi có ăn con chuột này không.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi đến phía trước, trên người bắt đầu lộ ra long văn của thanh long, trên mặt và cánh tay.

Mỗi bước đi, các khớp xương trên người đều phát ra tiếng long ngâm.

Đám Hỏa Thử này nghe thấy âm thanh, muốn rút lui đã không kịp.

Vừa mới tiếp xúc với cơ thể Diệp Phi, Hỏa Thử đã bị khí tức Chân Long tiêu diệt.

Biến mất không còn tăm tích.

Thấy có đồng bạn đã chết, đám Hỏa Thử phía sau vội vàng dừng lại.

Phía sau không biết con chuột nào đột nhiên kêu chít chít.

Đám Hỏa Thử này nhận được mệnh lệnh, không còn đến gần Diệp Phi và những người khác nữa.

Chỉ là ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào họ.

Đám lính đánh thuê phía sau thấy những con chuột này đã không đến gần nữa.

Lập tức vui mừng. "Tốt quá rồi, chúng không dám đến gần nữa." "Đúng vậy, như vậy chúng ta có thể đi qua rồi." "Không đúng, hình thái của những con chuột này sao lại khác rồi." Đám lính đánh thuê nhất thời bàn tán xôn xao.

Cư dân mạng thấy những con Hỏa Thử này đều đang xếp hàng ngay ngắn ở vị trí của mình.

Còn rất có trật tự, cảnh tượng này thật là hiếm thấy. "Đây là chuyện gì vậy?

Sao lại biến thành như vậy?" "Bây giờ chuột ở đây cũng đã quân sự hóa như vậy rồi sao?

Còn có thể tự xếp hàng?" "Khốn kiếp, nói nhảm gì đó?

Sao lại có thể nghĩ như vậy?

Đúng là mơ mộng." "Vậy các người giải thích chuyện này thế

nào?" "Lát nữa sẽ biết thôi." Cư dân mạng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn thấy, sắc mặt hơi thay đổi. "Không ổn, đám Hỏa Thử này sắp ra tay rồi." Tiền Tinh Vân trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

Bây giờ như vậy là muốn để Diệp Phi và những người khác đi vào ảo giác sao?

Theo ghi chép trong cổ tịch, điều này rất nguy hiểm. "Đừng lo lắng, cho dù ra tay cũng không cần phải lo, Diệp Phi chắc đã sớm biết được tâm tư của đám Hỏa Thử này, ông không thấy sao, bước chân của Diệp Phi đã nhanh hơn trước rồi?" Hoắc Lão vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Phi, chỉ thấy hắn mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Trong lòng cũng an định hơn nhiều.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi đến phía trước, liền thấy trên không trung xuất hiện một cái hố đen.

Cứ như đang nhìn thấy một cái miệng máu đang nhìn chằm chằm vào họ. "Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Đây là thứ gì?" Ngô Tà thấy Diệp Phi không động, khẽ hỏi. "Đứng yên, đừng động, các người đừng dừng lại đừng nhìn, đừng mở mắt, nhớ kỹ nhớ kỹ." Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò một phen. "Được." Ngô Tà vội vàng truyền lời ra sau, mọi người phía sau cũng làm theo, nhắm mắt lại.

Đứng yên tại chỗ không động.

Diệp Phi và Tiểu Ca thấy trước mặt xuất hiện một con chuột khổng lồ.

Nó đang đi về phía họ, còn có đôi mắt đỏ rực, lộ ra hàm răng sắc

nhọn.

Nó đang há to miệng cắn về phía Diệp Phi và Tiểu Ca.

Diệp Phi nhìn quanh, chỉ thấy mình và Tiểu Ca đang đứng cùng nhau.

Những người còn lại đã biến mất.

Roi tiên trong tay hắn đánh về phía con chuột khổng lồ.

Bốp.

Con Hỏa Thử này lùi lại mấy bước, đau đớn nhìn họ.

Diệp Phi có chút ngạc nhiên, đây không phải là ảo cảnh sao?

Sao lại đau? "Ở đây chỉ có người mở mắt mới nhìn thấy, có thể đã tiến vào trong ảo cảnh rồi." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng giải thích. "Đã là ảo cảnh thì không cần khách sáo nữa." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, lao thẳng về phía trước.

Chương 458

Diệp Phi cũng không khách khí, lao về hướng chính diện.

Tiểu Ca và Diệp Phi cầm vũ khí sắc bén xông lên.

Cư dân mạng nhìn thấy hai người đang đánh một con chuột khổng lồ, không khỏi ngẩn ngơ. "Lạ thật, sao chúng ta lại nhìn thấy con chuột lớn này?

Giáo sư và đội lính đánh thuê đâu mất rồi?" "Chẳng phải đã nói rồi sao?

Đại lão bảo chỉ khi mở mắt mới nhìn thấy được." "Chúng ta đều đang mở mắt nên mới thấy, chắc hiện tại đang ở trong ảo cảnh." "Con chuột này có thật không?

Nếu là trong ảo cảnh, trông nó có vẻ đau đớn thật sự." "Hình như đúng là vậy, hay là có vấn đề gì ở đâu đó?" "Kệ đi, cứ xem tiếp đã." Cư dân mạng tiếp tục theo dõi.

Diệp Phi và Tiểu Ca bị đuôi con chuột lớn quất trúng, văng từ trên không xuống đất.

Chỗ hai người ngã xuống tạo thành hai hố sâu.

Diệp Phi và Tiểu Ca ôm ngực. "Khốn kiếp, tên này đắc ý quá mức rồi." Đây là lần đầu tiên Diệp Phi bị đánh trúng, trước đó là cố ý, nhưng lần này là ngoài ý muốn.

Tiểu Ca mặt không đổi sắc ôm ngực, từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn con chuột.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của nó hiện rõ vẻ đắc ý. "Tiểu Ca, đừng đi." Tiểu Ca trong lòng không phục, định bay người lên nhưng chưa kịp hành động đã bị Diệp Phi giữ lại.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, con mắt trên cùng của con chuột lớn phát ra ánh sáng đỏ, như thể đang tích tụ sức mạnh.

Một tia sáng đỏ bắn về phía họ. "Chạy!" Diệp Phi và Tiểu Ca đồng thời né tránh, lao về phía sau.

Ngay khi họ vừa rời khỏi, mặt đất nơi họ đứng đã bị tia sáng bắn thủng một lỗ lớn.

Diệp Phi quay đầu lại thấy những vết thương họ gây ra cho con chuột đang tự phục hồi. "Đây là địa bàn của nó, chúng ta rất chịu thiệt." Diệp Phi đột nhiên lên tiếng. "Tìm cách phá giải ảo giác này đi." Tiểu Ca nhìn con chuột trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng. "Cậu cứ thong thả mà nghĩ." Tiểu Ca vẫn còn ghi thù chuyện bị quất một cái, y cầm Hắc Kim Cổ Đao tiếp tục dây dưa với con chuột.

Con chuột như thấu hiểu tâm tư của y, con mắt phía trên lại phát sáng.

Nhưng khi tia sáng phóng ra, phía sau màu đỏ xuất hiện một hố đen ngòm.

Diệp Phi luôn biết ảo cảnh này có một lối thoát, bởi vì con quái vật này cũng cần phải rời khỏi đây.

Nếu không có lối thoát, con Chuột Lửa này đi bằng đường nào?

Những hoa văn màu đen phủ kín toàn thân Tiểu Ca, mục tiêu của y là mắt con Chuột Lửa.

Y ra tay không chút do dự, định đâm mù mắt nó. "Tiểu Ca, cẩn thận!" Diệp Phi quất roi, quấn quanh eo Tiểu Ca.

Con chuột thấy hành động của Tiểu Ca thì không hề sợ hãi, như thể đang đợi y đến gần.

Tia sáng đỏ trong mắt nó đã sẵn sàng.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi bị con chuột quất cho một trận thì không khỏi kinh ngạc. "Vãi, con chuột này gắt thật sự." "Đúng thế, đánh được cả đại lão, lợi hại thật." "Có phải do đang ở trong ảo cảnh nên đại lão mới bị đánh không?" "Chắc chắn là vậy rồi." Trong ảo cảnh, thấy tia sáng đỏ sắp bắn trúng Tiểu Ca, Diệp Phi đột nhiên can thiệp, kéo y từ trên không xuống, né được đòn tấn công.

Cuối cùng, anh lấy từ trong túi ra chiếc gương đó, nhưng chiếc gương trông nhỏ hơn trước một chút.

Có lẽ vì kế hoạch không thành, con chuột khổng lồ nổi trận lôi đình.

Nó nhìn về phía Diệp Phi như trách anh đa sự, tia sáng đỏ bắn thẳng về phía anh.

Diệp Phi cũng không khách sáo, dùng gương chặn tia sáng lại.

Tia sáng đỏ bị phản xạ ngược về.

Con chuột không ngờ tới chiêu này, muốn né cũng không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn tia sáng đâm mù mắt mình. "Gào..." Con mắt phía trên của nó bị bắn thủng một lỗ đen ngòm.

Lần này, cơ thể nó không tự phục hồi nữa, thay vào đó, hai đôi mắt phía dưới cũng bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ.

Diệp Phi đưa một chiếc gương khác cho Tiểu Ca.

Thấy ánh sáng đỏ, Tiểu Ca liền cầm gương lên.

Nhưng con chuột không chịu thua nữa, nó vừa bắn tia sáng vừa nhanh chóng né sang bên cạnh, tiếp tục bắn tia sáng đỏ khác.

Cư dân mạng thấy con quái này dám chơi đánh lén thì không khỏi chửi ầm lên. "Vô liêm sỉ, lại còn bài này nữa, thật quá đáng." "Học nhanh vãi, biết đánh từ hướng khác rồi." "Giờ không phải lúc nói

chuyện đó, đại lão có né được không đây?

Tránh được cái này thì trúng cái kia." "Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ đại lão chỉ có nước ăn đòn?

Đây là bị hai tia sáng kẹp kích rồi còn gì?" Diệp Phi và Tiểu Ca thấy hai luồng sáng kẹp tới, nhìn nhau một cái rồi đột nhiên áp sát, lưng tựa lưng.

Diệp Phi lấy chiếc gương lớn từ trong túi ra.

Ngay khi luồng sáng bắn tới, chiếc gương phản xạ ánh sáng lao thẳng về phía con chuột. "Gào..." Con chuột cũng không ngờ anh còn chiêu này.

Cả ba con mắt đều bị phế sạch.

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này thì thầm kinh hô. "Phải nói là bản lĩnh của đại lão vẫn là thứ tôi không bao giờ với tới được." "Nếu là tôi ở đó, chắc không thể đối phó nhẹ nhàng thế này đâu." "Chân tôi đang run bần bật đây này, chắc tôi cũng thành kẻ mù dở như con chuột kia mất thôi." Cư dân mạng tiếp tục bàn tán.

Diệp Phi thấy con chuột đã ngã xuống đất, nằm im hồi lâu. "Nó chết rồi à?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi. "Không, nó chỉ hôn mê thôi, chúng ta mau đi thôi, đi xuyên qua mắt nó, đó là lối thoát." Ngay từ trước, Diệp Phi đã nhìn thấy bí mật phía sau con mắt.

Muốn đi thì chỉ có thể đi đường này.

Diệp Phi thu gương lại, kéo Tiểu Ca đi vào trong con mắt trên cùng của con chuột.

Con chuột thở yếu ớt, tạm thời sẽ không tỉnh lại dễ dàng.

Hai người đi vào con mắt đen ngòm, trước mắt tối đen như mực.

May mà mắt của cả hai đều không phải loại bình thường.

Tiểu Ca đi được vài bước thì nghe thấy âm thanh lạ, giống như tiếng "chi chi chi". "Ở đây có Chuột Lửa." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Diệp Phi nắm chặt cán roi, nheo mắt nhìn thẳng vào môi trường xung quanh.

Ngay khi hai người đang cảnh giác, xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều đôi mắt đỏ rực.

Dày đặc, đang nhìn chằm chằm hai người, số lượng ngày càng nhiều.

Diệp Phi và Tiểu Ca tựa lưng vào nhau, ánh mắt lạnh lùng nhìn lũ Chuột Lửa. "Cậu định làm gì?" Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người y thuộc hệ hỏa, gần như không thể sử dụng lúc này.

Giờ chỉ có thể dựa vào bản thân Diệp Phi.

Nghĩ đến đây, y cảm thấy bực bội, chẳng lẽ chỉ đứng nhìn thôi sao?

Diệp Phi cười khổ, còn làm gì được nữa?

Đương nhiên là mặc kệ chúng thôi.

Chương 459

"Đi thôi, chúng ta không cần quan tâm, cứ coi như không thấy là được." Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Tiểu Ca đi theo sau Diệp Phi, hai người một trước một sau bước đi.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, tim như thắt lại. "Đại lão làm vậy thật sự không sao chứ?" "Chắc là không sao đâu, lũ Chuột Lửa đó chỉ nhìn chằm chằm thôi chứ không có ý định ra tay." "Đúng là đại lão, đổi lại là tôi thì tôi không chịu nổi, ai mà chịu được ánh mắt nhìn chằm chằm thế này chứ?" "Ai bảo không phải chứ, tôi sắp gặp ác mộng luôn rồi đây này." Cư dân mạng bàn tán xôn xao, không khỏi khâm phục gan dạ của Diệp Phi và Tiểu Ca.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh này cũng cảm thấy rùng mình.

Chuyện gì thế này?

Sao chúng không tấn công? "Có khi nào chúng đang đợi xem ai ra tay trước không?" Tiền Tinh Vân thầm đoán. "Có khả năng đó, nhưng tôi cũng không chắc, hoặc có lẽ là vấn đề trong ảo cảnh, những thứ này có thể là giả." "Tôi không lo cho Diệp Phi, tôi lo cho giáo sư Phương và những người lính đánh thuê khác, sợ họ có ai đó mở mắt thì hỏng." Hoắc lão có toan tính riêng, hy vọng họ không vì tò mò mà đến đây, nếu không Diệp Phi lại phải chăm sóc họ.

Lúc này trong mộ huyệt, Diệp Phi và Tiểu Ca đi tới một lối vào đen ngòm, lũ Chuột Lửa phía sau vẫn đang nhìn chằm chằm, không có dấu hiệu tấn công. "Đây là một kiểu tư duy ngược, thông thường người ta thấy Chuột Lửa nhất định sẽ ra tay trước." "Lúc đó chúng

mới tấn công, nhưng giờ chúng ta không đụng vào chúng thì sẽ không có vấn đề gì." Diệp Phi thản nhiên giải thích. "Ra ngoài thôi." Tiểu Ca nói xong liền bước vào hố đen trước.

Hai người bước ra khỏi hố đen, ý thức trở lại vị trí cũ.

Nhưng hố đen trên đầu đã biến mất, nghĩa là ảo giác đã tan biến. "Có thể mở mắt rồi, chúng ta đi thôi." Diệp Phi mở mắt, quay đầu nhìn cảnh tượng trước mặt rồi nhìn đội lính đánh thuê phía sau.

Giáo sư Phương và đội lính đánh thuê mở mắt ra, mặt mày ngơ ngác, không biết chuyện gì vừa xảy ra. "Cậu Diệp Phi?

Cậu Trương, sao trên mặt và người hai cậu lại thế này?" Ngay khi Diệp Phi quay người lại, giáo sư Phương thấy trên mặt và cổ họ có những vết thương.

Giống như vết sẹo vậy.

Chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Nhưng vừa rồi họ đâu có cảm giác gì? "Không sao, mọi người nhớ kỹ, đừng nhìn loạn, đừng đi lung tung, nếu không sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết trước được.

Đoạn đường tới sẽ rất khó đi và cần tăng tốc, mọi người phải nhìn cho kỹ." Diệp Phi nói xong, bước chân đột nhiên nhanh hơn, vị trí di chuyển cũng rất kỳ quái.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn bộ pháp này mà ngơ ngác.

Cái này thì ai mà nhớ cho nổi?

Diệp Phi đi được hơn mười bước thì đứng yên. "Ngô Tà, cậu thử xem." Diệp Phi thản nhiên lên tiếng.

Ngô Tà giật khóe miệng, chỉ đành bắt chước theo.

Nhưng khi bước đi, cậu cảm nhận được sự thần kỳ.

Đi đến bên cạnh Diệp Phi, đáy mắt Ngô Tà đầy vẻ kinh ngạc.

Hóa ra khi đi bộ pháp này, cậu có thể nhìn thấy rõ dưới chân chỗ nào là bãi cỏ, chỗ nào là nước.

Tiểu Ca cũng vậy.

Nhưng giáo sư Phương, các sinh viên và đội lính đánh thuê phía sau đều cần Diệp Phi chỉ dẫn, họ cũng cảm thán sự thần kỳ ở nơi này. "Vẫn theo thứ tự cũ, chúng ta cùng đi." Diệp Phi đi phía trước, tiếp tục để họ nối đuôi nhau.

Đi được vài bước, Diệp Phi cảm nhận được một luồng sát khí nguy hiểm.

Anh dừng bước, đột nhiên ngồi thụp xuống.

Ngay lúc đó, một luồng lửa đỏ rực lướt qua trên đầu.

Ngọn lửa này đỏ rực toàn thân, lướt qua rất nhanh, thiêu rụi hơn nửa lũ Chuột Lửa ở phía bên kia.

Ngô Tà thầm kinh ngạc, may mà Diệp Phi nhanh nhẹn, không thì cả đám bị nướng chín rồi.

Mọi người nhìn về một hướng, thấy một con Chuột Lửa khác hẳn, toàn thân tỏa ra lửa, đang nhìn chằm chằm Diệp Phi với đầy địch ý.

Diệp Phi nhận ra tình hình, con này đang nhắm vào mình. "Hắc Báo, ngươi biết đường đi ở đây đúng không?" Diệp Phi trầm ngâm một lát rồi quyết định tự mình giải quyết vấn đề. "Cậu muốn đi một mình?

Cậu ổn không đó?" Hắc Báo vẫn không yên tâm. "Đoạn đường phía sau dựa theo chòm sao Bắc Đẩu, ngươi cứ đi theo vị trí của Bắc

Đẩu Thất Tinh là được." Diệp Phi đặc biệt dặn dò Hắc Báo cách đi.

Hắc Báo thông minh, chắc chắn sẽ nhớ được bộ pháp. "Được." Hắc Báo gật đầu, nhảy từ vai anh xuống đất một cách vững chãi.

Diệp Phi quay lại nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca. "Đi theo Hắc Báo." Sau khi dặn dò, Diệp Phi gọi Chức Viêm Điểu hóa lớn, anh đứng trên lưng nó, tay cầm roi, vẻ mặt lạnh lùng.

Mục tiêu hiện tại là anh, anh không thể để nó làm hại giáo sư và đội lính đánh thuê.

Hắc Báo thấy Ngô Tà và những người khác không động đậy thì gầm lên một tiếng nhắc nhở họ đi theo.

Ngô Tà giật khóe miệng, giờ người dẫn đường đã từ con người biến thành báo đen rồi sao? "Tập trung vào, đi thôi." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Tà.

Ngô Tà thu tâm trí, tập trung nhìn theo bước chân của Hắc Báo.

Cư dân mạng thấy cảnh này thì đồng loạt giật khóe miệng. "Giờ con báo đen này còn đáng tin hơn cả họ à?" "Không phải là đáng tin hơn, mà là con báo này thông minh quá mức." "Lý do này tôi tin, đúng là như vậy thật." "Đại lão vĩ đại quá, đây là hy sinh bản thân sao?" "Đừng có nói bừa, cái gì mà hy sinh, chưa đến mức đó đâu." Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Lúc này trong mộ huyệt, Diệp Phi đứng đối diện với con Chuột Lửa, lạnh lùng nhìn nó.

Kích thước nó chỉ bằng con chuột bình thường nhưng lông tóc thì khác hẳn. "Cậu khá bản lĩnh mới đi được tới đây." Con Chuột Lửa đột nhiên lên tiếng. "Ngươi cũng khá bản lĩnh khi tạo ra ảo cảnh đấy.

Nói đi, làm thế nào mới để chúng ta đi?" Diệp Phi đứng trên lưng Chức Viêm Điểu, nhìn xuống con chuột, vẻ mặt bình tĩnh. "Ta muốn

mạng của cậu, cậu ở lại thì ta sẽ để họ qua." Con Chuột Lửa chu mỏ, giọng nói đầy sát ý. "Vậy thì ngươi chết đi." Diệp Phi nhìn lũ Chuột Lửa, giơ cao roi, lao về phía chúng.

Vua Chuột Lửa thấy vậy vội quát lên một tiếng, lũ Chuột Lửa xung quanh liền ùa về một phía.

Diệp Phi thấy vậy liền niệm khẩu quyết, nước trên vách đá và dưới đầm lầy ngưng tụ lại thành những quả cầu nước.

Vua Chuột Lửa không ngờ Diệp Phi lại biết ngự thủy, đôi mắt nhỏ như hạt vừng đầy vẻ cảnh giác nhìn anh. "Cậu biết ngự thủy?" Diệp Phi ngưng tụ toàn bộ nước xung quanh thành cầu, nhếch môi: "Tránh ra, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu." Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của anh. "Hừ... vậy thì thử xem ai mới là người cười đến cuối cùng." Vua Chuột Lửa phun ra một quả cầu lửa khổng lồ từ miệng.

Một lửa một nước, hai quả cầu lao vào nhau.

Diệp Phi thấy Vua Chuột Lửa vẫn cố chấp, anh nhếch môi, lấy chiếc hồ lô ra, âm thầm hút ngọn lửa vào trong.

Thần Mộc Đỉnh thấy vậy thầm mắng: "Cậu đúng là vô liêm sỉ, thủ đoạn này mà cũng dùng được." "Nhưng đó là cách tốt nhất." Vua Chuột Lửa vốn sống nhờ ngọn lửa, nếu không có lửa thì sẽ không làm gì được.

Thần Mộc Đỉnh không khỏi cảm thán kiến thức của Diệp Phi, cái đầu này chứa thứ gì mà biết nhiều quái vật vậy. "Vô liêm sỉ?

Chương 460

Nói về vô liêm sỉ thì ai bằng con chuột này, đánh lén, tạo ảo cảnh, đều là do nó làm cả." Diệp Phi không hề nương tay, cần ra tay là ra tay, không cần khách sáo.

Vua Chuột Lửa thấy quả cầu nước không hề nhỏ đi, ngược lại ngọn lửa của nó ngày càng ít đi, thậm chí có dấu hiệu không cung cấp kịp.

Chuyện gì thế này?

Rõ ràng quả cầu nước kia đâu có lớn lắm?

Đúng lúc này, một con chuột nhỏ kêu "chi chi chi" báo cho Vua Chuột Lửa biết mọi chuyện.

Nhưng nó biết quá muộn rồi.

Lửa trong bụng nó sắp cạn, nhưng nếu giờ rút lui thì quả cầu nước chắc chắn sẽ đập trúng người nó.

Tiến thoái lưỡng nan.

Cư dân mạng thấy hành động của Diệp Phi thì không khỏi cạn lời.

Tình huống gì đây?

Còn chơi kiểu này được nữa à? "Thao tác này của đại lão làm tôi say đắm luôn, chơi hay vãi." "Có gì mà không được, lũ này chuyên đánh lén, chơi ảo giác, ai mà chịu nổi?" "Chứ còn gì nữa, cứ âm thầm tiêu hao ngọn lửa của nó, xem ai lì hơn." "Haha, đại lão cố lên, cứ thế mà vắt kiệt nó." Cư dân mạng hò reo phấn khích.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh này cũng giật khóe miệng. "Không hiểu sao tôi thấy hành động này của Diệp Phi rất bình thường,

không thể bình thường hơn được nữa." Hoắc lão cười ẩn ý, lẩm bẩm. "Haha, đúng vậy, tôi cũng thấy Diệp Phi nhanh trí thật, đổi lại là hai lão già chúng ta chưa chắc đã giải quyết được." Tiền Tinh Vân cũng đồng tình, nhưng chợt thấy có gì đó sai sai.

Quả cầu nước này sao mà bền thế, trên đó sắp bốc hơi hết rồi kìa.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi đột nhiên tăng lực, nuốt chửng hoàn toàn ngọn lửa lớn.

Ngọn lửa trên người Vua Chuột Lửa bắt đầu suy yếu, nó kinh hãi nhìn quả cầu nước phía sau ngọn lửa đang lao về phía mình.

Vua Chuột Lửa muốn né cũng không kịp, chỉ đành để quả cầu nước đập thẳng vào người. "Gào..." Vua Chuột Lửa thảm khiếu, toàn thân bị dội một gáo nước lạnh buốt, lửa trên người tắt ngóm, lông lá ướt sũng.

Nó không thể tin nổi nhìn Diệp Phi.

Vua Chuột Lửa ướt như chuột lột, nhiệt độ trong đầm lầy cũng giảm đi đáng kể, những giọt nước xuất hiện trước mắt.

Người lính đánh thuê cuối cùng cũng đã sang đến bờ bên kia, nhìn thấy Diệp Phi đang cưỡi Chức Viêm Điểu đối đầu với Vua Chuột Lửa.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn Diệp Phi, không khỏi cảm thán, đúng là oai phong thật. "Anh ấy định làm gì?" Ngô Tà khẽ hỏi Tiểu Ca. "Giết nó, rồi ăn nó." Tiểu Ca lạnh lùng giải thích.

Ngô Tà và giáo sư Phương nghe xong thì đồng loạt giật khóe miệng.

Định phản bác nhưng nghĩ đến tính cách của Diệp Phi, đúng là anh sẽ làm vậy thật.

Chắc chắn là sẽ ăn.

Nhưng mà, con chuột này có ngon không nhỉ?

Cư dân mạng nghe lời Tiểu Ca thì thi nhau giơ ngón tay cái tán thưởng.

Đúng là anh chàng lạnh lùng tỉnh táo nhất thế gian.

Lúc này Diệp Phi đang nhìn Vua Chuột Lửa.

Con chuột này quanh năm được lửa bao bọc, thịt chắc chắn là cực phẩm.

Nếu ăn được thì quá tốt.

Vua Chuột Lửa thấy ánh mắt Diệp Phi nhìn mình không đúng lắm, định bỏ chạy thì bị roi của anh quấn chặt. "Cậu định làm gì?" Vua Chuột Lửa bắt đầu hoảng sợ. "Thịt của ngươi chắc chắn là rất ngon." Diệp Phi nói xong cố ý lộ vẻ thèm thuồng.

Đôi mắt nhỏ của Vua Chuột Lửa suýt thì lọt ra ngoài.

Sống cả đời rồi, cuối cùng lại bị đem đi ăn thịt sao?

Chuyện này làm sao mà chấp nhận được! "Không được, muốn giết thì cho ta một đao thống khoái." Vua Chuột Lửa nhất quyết không đồng ý.

Chết thì chết chứ không thể bị ăn. "Ngươi yên tâm, tôi sẽ giết rồi mới ăn, không cho ngươi vào nồi khi còn sống đâu." Diệp Phi nói xong liền để Chức Viêm Điểu đưa anh về bờ đối diện. "Ở đây có nhiều chuột thế này, ngươi cũng ăn đi, cứ tự nhiên." Diệp Phi hào phóng bảo Chức Viêm Điểu, lũ này đều thuộc hệ hỏa, rất tốt cho nó.

Chức Viêm Điểu nghe vậy mắt sáng rỡ, lao về phía lũ Chuột Lửa chuẩn bị đánh chén linh đình.

Ngô Tà thấy Diệp Phi nhóm lửa thì biết ngay ý định của anh. "Anh

định ăn thịt con Vua Chuột Lửa này thật à?" Ngô Tà vẫn cảm thấy lấn cấn.

Chẳng lẽ lát nữa phải ăn thịt chuột sao?

Trời ơi, sao mà nuốt nổi? "Ừ, tất cả mọi người đều phải uống canh." Diệp Phi thản nhiên giải thích. "Tại sao?" Tiểu Sở là người đầu tiên không ngồi yên được, sao họ cũng phải ăn thứ này?

Giáo sư Phương cũng thấy khó nuốt trôi, thứ này người bình thường thực sự không nuốt nổi. "Mọi người nhìn vào lòng bàn tay xem có một đường chỉ màu đỏ không?" Diệp Phi không ngẩng đầu lên hỏi.

Mọi người nghe vậy vội vàng kiểm tra.

Một đường chỉ đỏ đang kéo dài từ lòng bàn tay lên cổ tay, và có xu hướng đi lên tiếp.

Cảnh tượng này khiến mọi người hoảng loạn. "Chuyện này là sao?

Có từ lúc nào vậy, sao tôi không biết?" "Đúng thế, tôi không cảm thấy gì cả." "Sao nó không đau cũng không ngứa thế này?" Đội lính đánh thuê lo lắng kiểm tra lẫn nhau.

Ngô Tà cũng thấy sự bất thường trong lòng bàn tay, tim thắt lại.

Xuất hiện từ lúc nào mà không có cảm giác gì vậy?

Cậu nhìn sang tay Tiểu Ca, không thấy gì cả. "Sao anh không bị gì?" Ngô Tà khẽ hỏi. "Đó là vì y cũng giống tôi nên không sao, nhưng mọi người thì không được, con Vua Chuột Lửa này có thể giúp giải hỏa độc trên người mọi người." Diệp Phi định ném con chuột vào nồi. "Cậu chẳng bảo giết tôi rồi mới ném vào nồi sao?" Vua Chuột Lửa nhìn nước trong nồi, vội vàng lên tiếng ngăn cản. "Ngươi tự nhả ra thì không cần chết." Diệp Phi cười lạnh. "Ngươi..." Vua Chuột Lửa tức

giận tím mặt, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Cuối cùng, trước thanh thiên bạch nhật, con Vua Chuột Lửa này quyết định cắn lưỡi tự sát.

Nó lịm đi, không còn hơi thở.

Cư dân mạng thấy con Vua Chuột Lửa vừa nãy còn sống hăng hái mà giờ đã nằm im bất động. "Con chuột này sao thế?

Sao lại ra nông nỗi này?" "Câu hỏi hay đấy, tôi cũng tò mò, nó chết rồi à?" "Hình như thế, chắc là sợ quá mà chết?" "Sao không bảo là bị đại lão bóp chết đi?" "Thế thì các ông giải thích sao cho hợp lý xem nào." Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi chẳng quan tâm nó chết thế nào, miễn không phải đồ thối là được.

Ngô Tà là người không biết là hỏi, thấy con chuột chết thảm thì đầy thắc mắc. "Diệp Phi, con chuột này chết thế nào vậy?" "Cắn lưỡi tự sát." Diệp Phi thản nhiên đáp một tiếng rồi bắt đầu nấu canh.

Chương 461

Ngô Tà, giáo sư Phương và đội trưởng Lâm cùng những người khác đồng loạt giật khóe miệng.

Đường đường là một Vua Chuột mà lại cắn lưỡi tự sát?

Đây là bị nhục mạ quá mức à?

Mà khoan, chuột cũng biết tự tử sao?

Họ cảm thấy thế giới này thật huyền huyễn, nhưng nghĩ lại thì ngôi mộ này quái dị như vậy, chuyện gì xảy ra cũng là bình thường.

Diệp Phi tập trung nấu canh, nhẹ nhàng khuấy nước trong nồi. "Tuy đây là vùng đầm lầy, nhưng trên người Chuột Lửa có hỏa độc, khi mọi người đi qua đây đã bị hỏa độc xâm nhập, giờ chỉ có cách ăn thịt Vua Chuột Lửa mới giải được độc." Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Mọi người nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, có cách giải quyết là tốt rồi, không chết là được.

Nhưng mà... nhìn bát canh đỏ lòm kia... thực sự là khó nuốt trôi.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương nhìn nhau, cầm bát canh mà không tài nào uống nổi.

Cuối cùng, họ nhìn Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi uống cạn bát canh của mình.

Chức Viêm Điểu sau khi ăn no nê thì quay lại bên cạnh Diệp Phi nghỉ ngơi.

Hắc Báo lười biếng ngáp một cái rồi tiếp tục nằm trên vai anh.

Đội trưởng Lâm cuối cùng nghiến răng, nhắm mắt nốc cạn bát

canh.

Sau đó, anh thấy đường chỉ đỏ trong lòng bàn tay đã biến mất.

Đội trưởng Lâm và những người lính đánh thuê khác vui mừng khôn xiết.

Diệp Phi thu dọn đồ đạc cất vào ba lô, tiếp tục lên đường.

Đội trưởng Lâm, giáo sư Phương và ba sinh viên theo sau rời khỏi đây.

Cư dân mạng vẫn đang thảo luận về chuyện uống canh và con chuột cắn lưỡi tự sát. "Vừa nghe đại lão nói xong, tôi bỗng thấy sinh vật này thật thần kỳ, có khí tiết đấy chứ." "Haha, chứ còn gì nữa, lần đầu tôi thấy con chuột có cách chết như vậy." "Mà nói chứ, làm vậy có ổn không?

Ăn nó luôn à?" Cư dân mạng vẫn tiếp tục bàn tán về cái chết của con chuột.

Diệp Phi thỉnh thoảng lại xen vào một câu trả lời cư dân mạng.

Diệp Phi dẫn mọi người đi vào sâu hơn, trước mắt hiện ra một vườn cây ăn quả rộng lớn.

Có đủ loại cây, đủ loại trái cây.

Thỉnh thoảng lại có những bóng đen loáng thoáng trong vườn, khiến người ta rợn tóc gáy. "Chuyện gì thế này?

Sao tôi thấy có mấy bóng người đi tới đi lui vậy?" Tiểu Sở khẽ hỏi Văn Phong. "Không phải chỉ mình cậu thấy đâu, tôi cũng thấy, lạ thật, sao lại có bóng đen?

Có ma à?" Văn Phong cũng lộ vẻ kinh hãi.

Đống oán linh lúc trước suýt làm cậu sợ mất mật, giờ lại thêm cái này nữa chắc cậu chết mất.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn bóng đen đi qua đi lại nhưng không cảm thấy ác ý. "Đây là..." Ngô Tà không hiểu lắm những bóng đen này là thứ gì.

Diệp Phi lắc đầu không nói, im lặng quan sát những bóng đen trước mặt.

Cư dân mạng cũng không giữ nổi bình tĩnh khi thấy những bóng ma này. "Đây là bóng ma hay là gì?

Sao cứ loáng thoáng vậy?

Chuyện gì thế?" "Tự nhiên tôi thấy sợ quá, tình huống gì đây?

Trong một khu vườn quái dị mà thấy bóng đen đi lại, ai mà chẳng nghĩ là có ma?" "Không phải nghĩ, chắc chắn là ma rồi, nhưng sao ma này lại không biết né tránh gì cả?

Cứ lượn lờ ở đây làm gì thế?" "Tôi thấy đại lão vẫn bình tĩnh, chắc không có vấn đề gì đâu." "Có lý đấy." Tiền Tinh Vân và Hoắc lão cũng đang quan sát bóng đen, họ không nói gì mà chỉ chú ý đến sắc mặt của Diệp Phi. "Nhìn vẻ mặt thì có vẻ Diệp Phi không lo lắng lắm, chẳng lẽ cậu ấy biết trước rồi?" Tiền Tinh Vân nhất thời không đoán định được sắc mặt của Diệp Phi. "Không đâu, chắc là những bóng đen này không nguy hiểm nên cậu ấy mới thản nhiên như vậy." Hoắc lão lại nghĩ Diệp Phi không đến mức biết trước mọi chuyện như thần vậy.

Trong mộ huyệt, những bóng đen đang chạy tới chạy lui đột nhiên dừng lại, từng chút một tiến về phía nhóm Diệp Phi.

Đội trưởng Lâm theo bản năng chắn trước giáo sư và các sinh viên, tay cầm súng để tự trấn an.

Tiểu Ca thấy bóng đen tiến lại gần, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng Diệp Phi đã giữ tay y lại. "Cậu gấp cái gì?

Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi." Diệp Phi đột nhiên nở nụ cười thản nhiên.

Điều này làm Ngô Tà cảm thấy chuyện sắp tới có vẻ không mấy tốt đẹp.

Mọi người có mặt đều căng thẳng nhìn bóng đen ngày càng tiến sát.

Tiểu Sở, Văn Phong và Tiểu Hà không tự chủ được mà nắm chặt tay, mồ hôi hột bắt đầu chảy ra trên mặt.

Khi bóng đen dần hiện rõ, trước mắt họ là một ông lão mặc quần áo rách rưới.

Trên tay ông cầm một rổ trái cây, cười hì hì nhìn họ. "Mọi người là khách quý, đi đường vất vả rồi đúng không?

Đây là trái cây tôi vừa hái xong, mọi người ăn thử đi?" Ông lão cười tươi đưa táo và chuối cho họ.

Người đầu tiên ông đưa là Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi, thấy anh không có ý ngăn cản nên mới đưa tay nhận lấy và cảm ơn: "Cảm ơn ông." Nhận xong cậu vẫn chưa ăn.

Ông lão thấy đông người, trái cây không đủ chia nên gọi thêm mấy người phía sau mang thêm ra.

Diệp Phi hít hà, nhìn đống trái cây, cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh tập trung quan sát kỹ hơn, khi nhìn thấu bản chất của chúng, anh không khỏi kinh ngạc.

Nhưng anh không làm rùm beng lên mà chỉ nhìn Tiểu Ca một cái.

Tiểu Ca cũng gật đầu ra hiệu.

Diệp Phi nhìn Ngô Tà: "Trái cây ở đây tốt nhất là đừng ăn." Ngô Tà đầy vẻ nghi ngờ nhưng không hỏi nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Phía sau xuất hiện thêm vài bóng người, phần lớn đều là các ông lão lưng còng, đang chia trái cây của mình.

Đội lính đánh thuê thấy Diệp Phi đã nhận nên nghĩ là không có vấn đề gì, cũng không từ chối.

Tiểu Sở, Văn Phong và hai người kia cũng nhận được trái cây nhưng chưa ai ăn. "Mọi người ăn đi, đây đều là đồ tốt, chúng tôi là nông dân trồng quả cả đời rồi, cứ yên tâm đi, ngon lắm, không đủ thì trong vườn vẫn còn." "Mọi người cứ ăn tự nhiên." Một ông lão thấy trái cây không đủ chia nên cười híp mắt dẫn họ vào trong ăn tiếp.

Diệp Phi tò mò muốn biết bên trong có gì nên đi trước, theo sau là Ngô Tà và Tiểu Ca.

Đội lính đánh thuê cũng không khách sáo, đi theo vào sau.

Diệp Phi đi theo ông lão, thấy một đám ông lão đang bắt sâu trong vườn trái cây với vẻ mặt rất mãn nguyện.

Đây là lần đầu tiên anh thấy sự mãn nguyện như vậy trên gương mặt của ma quỷ. "Các vị, muốn ăn gì cứ lấy, tự nhiên đi." Ông lão cười hì hì bảo đội lính đánh thuê ăn trái cây.

Tiểu Sở và Văn Phong nhìn quả táo và chuối trên tay, bắt đầu thấy thèm.

Không hiểu sao mùi thơm của quả lại nồng nàn đến thế, táo và chuối trông cực kỳ hấp dẫn.

Chương 462

Không cưỡng lại được, Tiểu Sở bắt đầu ăn, và những người lính đánh thuê phía sau cũng không kiềm chế được bản thân, bắt đầu ngấu nghiến đống trái cây trên tay.

Thấy họ ăn ngon lành, đám ông lão càng cười tươi hơn. "Cứ tự nhiên, trái cây trong này đều ăn được hết, mời." Ngay khi tiếng nói vừa dứt, mắt Tiểu Sở sáng rực lên, cậu vội vàng chạy vào trong, vơ lấy đống nho mà ăn lấy ăn để, chẳng còn chút hình tượng nào.

Giáo sư Phương nhìn cảnh này mà không khỏi nghi ngờ đây có phải học trò mình không.

Cả đội lính đánh thuê nữa, sao tướng ăn lại khó coi đến vậy?

Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn cảnh tượng này, bắt đầu nảy sinh nghi hoặc. "Chuyện gì thế này?" Ngô Tà đầy vẻ mơ hồ.

Tiểu Ca cắn đầu ngón tay, dùng máu Kỳ Lân chấm lên trán Ngô Tà.

Khi nhìn thấy cảnh tượng thật sự, mặt Ngô Tà biến sắc.

Nhìn cái cách đội lính đánh thuê đang ăn, đúng là khiến người ta phải đứng hình.

Cư dân mạng từ đầu đã thấy vườn trái cây này có vấn đề.

Nhưng khi thấy đội lính đánh thuê ăn ngon lành những thứ đó... "Vãi cả chưởng, không xong rồi, tôi muốn nôn quá, sao đội trưởng Lâm lại đang gặm ngón tay mình mà cứ khen ngon thế?" "Tôi cũng nôn mất, đó là thứ gì vậy?

Họ đang ăn cái quái gì thế?" "Hình như là tim và gan, ăn đến mức máu me đầy mồm, trời ạ, họ không biết mình đang ăn gì sao?" "Nhìn

bộ dạng đó chắc là không biết rồi, lúc nãy ông lão kia bảo là trái cây mà." "Ông lão cái khỉ gì, nhìn kỹ đi, đó mà là ông lão à?

Đó là một lũ quái vật đang nhìn họ ăn đồ của mình kìa." "Sao lại thế này?

Những người đó không cảm thấy gì sao?

Cứ đâm đầu vào ăn thế à?" Cư dân mạng thực sự không chịu nổi nữa, từng người một ôm thùng rác mà nôn thốc nôn tháo.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão cũng cảm thấy bụng dạ cồn cào.

Họ cố nhịn, không ai dám mở miệng vì sợ sẽ nôn ra ngay lập tức.

Lúc này trong mộ huyệt, Diệp Phi đảo mắt nhìn quanh, khi nhìn thấy đống dưa hấu dưới đất, anh nhận ra đó là những cái đầu người được xếp ngay ngắn.

Những kẻ gọi là "ông lão" đang cầm dao xẻ những cái đầu đó ra từng miếng.

Trên giàn nho treo lủng lẳng những ngón tay đã bị cắt rời. "Mấy vị công tử, các cậu cũng ăn thử đi?

Đây là chúng tôi tự trồng cả đấy, ăn đi." Ông lão hiền hậu lúc nãy đã biến thành một con quái vật chỉ còn nửa cái đầu, nửa khuôn mặt còn lại hiện rõ nụ cười độc ác.

Ngô Tà bịt miệng, cố nén cơn buồn nôn, không dám đưa tay nhận lấy miếng "dưa hấu" đó. "Tiểu Ca..." Ngô Tà vội vã đứng sau lưng Tiểu Ca, thỉnh thoảng lại ọe lên một tiếng. "Cảm ơn ý tốt của ông, tôi không muốn ăn lắm." Diệp Phi trực tiếp từ chối.

Vì bị từ chối, sắc mặt ông lão lập tức trở nên âm u, tỏ vẻ không hài lòng. "Cậu cứ ăn thử đi, vị ngon lắm, chúng tôi đã vất vả cả năm trời..." Lời ông ta chưa dứt đã bị Diệp Phi ngắt ngang. "Là một năm,

hay là mấy nghìn năm?" Giọng nói thản nhiên của Diệp Phi vang lên đầy vẻ truy vấn.

Sắc mặt anh cũng không còn ôn hòa như trước nữa.

Ông lão biến sắc, ánh mắt đầy vẻ độc địa nhìn anh. "Cậu biết từ khi nào?" "Đã biết rồi thì phải chết ở đây, không ai được đi hết, ở lại làm phân bón đi." Ông lão nói xong liền cười lên những tiếng the thé quái đản.

Những ông lão phía sau cũng lộ vẻ lạnh lẽo.

Những người lính đánh thuê đang ăn bỗng mặt mày tái mét, ánh mắt đờ đẫn nhìn Ngô Tà. "Giáo sư, ông lánh sang một bên đi, cái này cho ông, cầm lấy để phòng thân." Ngô Tà vẫn không yên tâm về giáo sư Phương, dặn dò một tiếng rồi đưa cho ông một con dao găm.

Giáo sư Phương chưa bao giờ dùng dao nhưng vì an toàn, ông vẫn cầm lấy và nấp sau giàn nho.

Thấy đội lính đánh thuê như phát điên, lao về phía ba người Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi. "Haha, các ngươi cũng nếm thử mùi vị tương tàn lẫn nhau đi." Một ông lão ngửa mặt lên trời cười lớn.

Diệp Phi tay không tấc sắt, vì nếu dùng roi sẽ làm họ bị thương. "Làm sao bây giờ?

Đánh thế nào đây?" Ngô Tà thấy họ tiến lại gần, thực sự là... "Đánh vào bụng, bắt họ nôn hết những thứ đã ăn ra, họ bị khống chế rồi." Diệp Phi nói rồi ra tay trước.

Động tác nhanh nhẹn, anh lướt đi như một bóng ma, thoáng chốc đã đứng cạnh đội trưởng Lâm.

Anh tung một cú đấm vào bụng đội trưởng Lâm.

Đội trưởng Lâm lập tức bịt miệng, ho khan mấy tiếng, sau đó

không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo ra đống thịt người vừa ăn.

Thịt đã bị nhai nát, lẫn lộn với máu đỏ tươi và cả những con giòi trắng đang ngoe nguẩy.

Ngô Tà nhìn đống uế tạp dưới đất mà càng muốn nôn.

Cậu quay mặt đi, cố gắng không nhìn vào đống dơ bẩn đó.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy cũng nhanh chóng xông lên, động tác cực kỳ mẫn tiệp.

Họ bắt đầu ra tay.

Dù sao đội lính đánh thuê cũng có bản lĩnh hơn người thường nên khi ra tay cũng cần thêm chút lực.

Nhưng bản lĩnh của Ngô Tà so với lính đánh thuê vẫn còn khoảng cách lớn.

Bóng dáng Diệp Phi và Tiểu Ca thoăn thoắt giữa đội lính đánh thuê.

Ngay sau đó, từng người lính đánh thuê đứng một góc nôn mửa liên hồi.

Chỉ trong vài phút, cả đội đều nôn sạch sẽ.

Đám ông lão thấy vậy thì ánh mắt trầm xuống.

Năm ông lão đứng thành một vòng tròn, đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Cả vườn trái cây rung chuyển, những nội tạng trên giàn, những cái đầu dưới đất đột nhiên mở mắt, nhe răng trợn mắt bay lên khỏi mặt đất.

Giáo sư Phương thấy những bộ phận cơ thể trên giàn nho đang từ từ tách ra và lao về một hướng.

Cư dân mạng nhìn cảnh này không khỏi lo lắng. "Chuyện gì thế này?

Sao lại ra nông nỗi này?" "Mấy thứ đó đang lắp ráp lại với nhau à?

Hay định làm gì?" "Không lẽ là xẻ thịt người ta ra rồi lắp lại?

Nếu không sao lại thành ra thế này, có phải họ bị xẻ ra không?" "Không phải nghi ngờ gì nữa, thật sự là bị xẻ ra rồi." "Vãi, thật luôn á, tàn bạo quá." Cư dân mạng thấy cảnh này thì hoảng sợ, thực sự quá kinh tởm.

Giáo sư Phương thấy một cái đầu đang bay về phía mình, mặt cắt không còn giọt máu.

Ông nắm chặt con dao găm, hít một hơi thật sâu.

Khi cái đầu lao tới, ông đột nhiên đưa tay ấn nó xuống đất, dùng dao găm đâm chặt nó lại. "Á..." Cái đầu bị lìa khỏi cổ thảm khiếu dưới đất.

Nhóm Diệp Phi thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một gã khổng lồ.

Đó là sự kết hợp của những bộ phận cơ thể bị xẻ rời.

Trông như một con quái vật đang lù lù tiến tới, tốc độ cực nhanh, cao ít nhất cũng phải năm mươi mét.

Cư dân mạng thấy con yêu vật đó thì kinh hãi. "Mẹ ơi, sinh vật gì thế này?

Đáng sợ quá." "Sao nó lại to thế kia?" "Mọi người không để ý là phải giết bao nhiêu người mới có đủ chỗ nội tạng đó sao?" "Tôi cũng đang định hỏi thế, sao ở đây lại có nhiều người chết vậy?" Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt đầy chấn kinh.

Chương 463

Đó là sự kết hợp của nội tạng và đầu người.

Nhưng... "Ông nhìn xem, chỗ cánh tay đó hình như thiếu mất một miếng?" Tiền Tinh Vân tinh mắt nhận ra trên cánh tay của gã khổng lồ bị khuyết một mảng, cả chỗ đầu nữa. "Hình như thiếu một cái đầu, hay là cái họ vừa xẻ ra?" Hoắc lão cũng chú ý tới. "Không, tôi vừa thấy xong, hình như giáo sư Phương dùng dao găm ghim chặt một cái rồi." Lúc đó Tiền Tinh Vân chỉ chú ý đến Diệp Phi, còn camera chỗ giáo sư Phương chỉ liếc sơ qua, thấy ống kính mờ đi một chút nhưng không biết tại sao.

Giờ xem ra là có liên quan đến giáo sư Phương.

Lúc này trong mộ huyệt: "Ngô Tà, Tiểu Ca, tản ra!" Diệp Phi đột nhiên ra lệnh rồi cầm roi lao lên.

Gã khổng lồ thấy Diệp Phi lao tới liền vung tay quét ngang một đường.

Tốc độ lúc trước có vẻ chậm nhưng khi đến gần Diệp Phi thì đột nhiên tăng nhanh.

Diệp Phi nhạy bén cảm nhận được, vội vàng né sang bên, chỉ cách cú đấm vài centimet.

Anh cảm nhận rõ luồng khí lướt qua trên đầu rồi đáp xuống đất vững vàng. "Con quái vật này còn có cả tư duy nữa." Diệp Phi trầm mặt, đây không phải là một khởi đầu tốt đẹp gì. "Đây là do trận pháp vận hành, cậu muốn diệt nó thì phải phá trận." Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng. "Dạo này ngươi nói hơi nhiều đấy, sợ tôi chết đến thế à?" Diệp Phi trêu chọc. "Hừ, cậu chết rồi thì tôi biết tìm nơi nào yên ổn mà ở." Thần Mộc Đỉnh hừ lạnh phủ nhận.

Diệp Phi nghe xong cũng không để tâm, nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca: "Ngô Tà, phá trận!" Dứt lời, anh và Tiểu Ca đồng thời bật nhảy, lao về phía con quái thú khổng lồ.

Tốc độ của hai người chỉ còn là những bóng đen, nhưng tốc độ của con dị thú này còn nhanh hơn Diệp Phi một bậc.

Cả hai không khỏi bất ngờ.

Diệp Phi tinh mắt thấy chỗ cánh tay con quái vật bị khuyết một mảng, anh quất mạnh roi vào vị trí đó.

Con quái vật như cảm thấy đau đớn, rú lên thảm thiết.

Chính xác hơn là tiếng quỷ khóc sói gào phát ra từ những cái đầu trên người nó, cực kỳ hãi hùng.

Ngô Tà đứng một bên, suy nghĩ kỹ lời Diệp Phi.

Phá trận, phải phá thế nào đây?

Sau đó cậu nhìn thấy mấy ông lão chỉ còn nửa cái đầu vẫn đang đứng yên duy trì trận pháp.

Chính lũ này đã gọi con quái vật đó ra.

Nếu là trận pháp thì chắc chắn mấu chốt nằm ở đây.

Ngô Tà tiến lại gần, nhưng xung quanh họ có một lớp màng bảo vệ, cậu không thể vào trong được. "Tôi hiểu rồi, các người là chìa khóa của trận pháp, cũng là mấu chốt để đóng nó." Ngô Tà chợt hiểu ra, rút súng định bắn vào đầu chúng.

Đoàng!

Viên đạn đập vào màng bảo vệ rồi bị kẹt lại đó.

Ngô Tà chớp thời cơ, bắn liên tiếp hai phát vào cùng một lỗ thủng.

Viên đạn xuyên qua màng bảo vệ, trúng vào đầu một tên.

Tên lão già vốn chỉ có nửa cái đầu nay lại bị bắn thêm một phát, trong lòng cực kỳ căm hận.

Bốn cái đầu của bốn lão già đột nhiên rời khỏi cổ, chắp vá lại với nhau.

Chúng tạo thành hai cái đầu khổng lồ, một cái vẫn đứng canh giữ trận địa.

Ngô Tà lập tức hiểu ra vấn đề.

Ngay sau đó, hai cái đầu khổng lồ há miệng lao về phía Ngô Tà. "Thằng ranh con, mày chán sống rồi hay sao mà dám bắn tao?" Một cái đầu đột nhiên cất tiếng chửi bới.

Ngô Tà nghe vậy thấy nực cười, đã đến nước này rồi còn không cho bắn sao?

Lũ vô liêm sỉ các người... không đúng, lũ quỷ vô liêm sỉ các người chẳng phải cũng ra tay rồi sao?

Lúc này Ngô Tà bỗng nhớ ra một câu thoại: "Đánh thì đánh, còn phải chọn ngày nữa à?

Các người chẳng phải cũng vô liêm sỉ đánh chúng tôi đó sao?" "Lũ quỷ già các người còn chẳng cần mặt mũi, tôi có gì mà không dám đánh?" "Không phục hả, vậy tặng thêm cho mấy viên kẹo đồng, nếm thử mùi vị bị bắn nát đầu nhé." Thấy chúng từng bước ép sát, trong lòng Ngô Tà bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Những lời này của Ngô Tà khiến lũ quỷ già ngẩn ra, không ngờ Ngô Tà trong hoàn cảnh này mà còn dám nói năng như vậy.

Cư dân mạng nghe thấy thì không khỏi kinh ngạc. "Tôi không ngờ Ngô Tà lại cứng thế, một mình một ngựa mà dám chửi thẳng mặt bốn con quỷ già, đúng là có gan." "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, đỉnh thật sự, nói trúng tim đen của tôi luôn." "Haha, tính khí nóng nảy đấy, tôi

thích, haha." "Nhưng mà sắp tới thì nguy hiểm rồi, nhìn lũ quỷ già đó đang nổi trận lôi đình kìa." Cư dân mạng vừa khâm phục vừa bắt đầu lo lắng.

Trong mộ huyệt, Ngô Tà nói xong thì thấy hai con quỷ già lao tới, cậu sẵn sàng nổ súng.

Tiểu Ca và Diệp Phi thấy Ngô Tà gặp nguy hiểm thì không khỏi lo lắng. "Tiểu Ca, anh mau đi cứu Ngô Tà đi, chỗ này để tôi lo." Diệp Phi vẫn không yên tâm về Ngô Tà, dù sao Ngô Tà cũng chỉ có tài bắn súng.

Đối phó với hai con quỷ này thì cậu không ổn.

Tiểu Ca nhìn tình hình rồi lao về phía Ngô Tà.

Diệp Phi cầm roi nhìn gã khổng lồ, ánh mắt trầm xuống.

Nếu chưa phá được trận thì tạm thời cầm chân chúng vậy.

Anh lấy hỏa phù từ trong túi ra, dùng Tam Muội Chân Hỏa vây khốn gã khổng lồ.

Nó tạm thời không thể di chuyển nhưng có dấu hiệu đang muốn vùng thoát.

Diệp Phi lẩm bẩm niệm chú, điều khiển ngọn lửa bao vây gã khổng lồ.

Nó không thể thoát ra được, chỉ biết rú lên những tiếng thê lương hơn trước.

Tiểu Ca đứng cạnh Ngô Tà, vung Hắc Kim Cổ Đao.

Hai cái đầu lúc này nhìn chằm chằm Tiểu Ca, há miệng định cắn y.

Trong miệng chúng đầy sương đen, mãi không tan. "Cẩn thận đấy, Tiểu Ca!" Ngô Tà thấy Tiểu Ca đang đối quyết với hai cái đầu bay, thấy chúng bị đá đi đá lại thì thấy sướng cả mắt.

Cậu chắc chắn hai cái đầu này không dễ dàng tiếp cận được mình nên cẩn thận tiến về phía trận pháp.

Cậu đã xác định được trận pháp này cần người điều khiển, chỉ cần người đó rời đi thì trận pháp sẽ dừng lại.

Chỉ cần xử lý nốt nửa cái đầu kia là trận pháp sẽ bị hủy bỏ.

Ngô Tà rút súng định bắn.

Nhưng trước khi kịp bóp cò, một con rắn độc màu tím đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu.

Ngô Tà bị giật mình lùi lại mấy bước.

Cậu kinh hãi vì chẳng cảm thấy nó xuất hiện từ lúc nào.

Con Đẳng Xà tím quấn quanh Ngô Tà, khiến cậu bị trói chặt không thể cử động.

Nó thỉnh thoảng lại thè lưỡi rắn ra.

Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đôi một cái đầu.

Ngay sau đó, hai nửa cái đầu lao về phía Tiểu Ca và Diệp Phi.

Diệp Phi đang tập trung dùng Tam Muội Chân Hỏa vây khốn con quái thú nên không thể phân tâm.

Khi thấy cái đầu lao tới, Hắc Báo mở mắt, há miệng đớp lấy.

Nửa cái đầu thấy Hắc Báo lao tới thì vội vàng né tránh.

Chương 464

Hắc Báo đuổi theo không buông, nhất quyết phải bắt được nó.

Tiểu Ca thấy vậy liền rạch lòng bàn tay, máu Kỳ Lân đỏ tươi chảy ra.

Y hất máu về phía cái đầu đang bay tới. "Á..." Cái đầu trúng máu Kỳ Lân thì đau đớn rú lên, định bay ngược về cơ thể.

Nhưng chưa kịp về đã bị Hắc Báo chặn đường. "Muốn chạy à?" Hắc Báo hóa lớn, ánh mắt đầy sát khí, nhe răng định đớp.

Cái đầu nhìn Hắc Báo mà mặt mày nghiêm trọng.

Phía sau lại có gã kia truy đuổi, thật là...

Cư dân mạng thấy cả ba người đều đang bận rộn trong tình cảnh hiểm nghèo. "Tôi thấy nguy hiểm quá, mấy thứ đó là gì vậy?" "Ai mà biết được sao lại tà môn thế này, giờ tính sao?

Có vẻ đang bị cầm chân rồi." "Tôi lo cho Ngô Tà nhất, cậu ấy đang bị rắn độc bao vây kìa." "Nhưng giờ phải làm sao?

Xử lý đống này thế nào đây?" "Đại lão ơi cứu mạng, chậm tí nữa là Ngô Tà bị rắn cắn chết mất." Cư dân mạng liên tục gọi tên Diệp Phi.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng lo lắng, dán mắt vào Ngô Tà. "Con rắn độc đó sao chưa hành động nhỉ?" Hoắc lão thấy có gì đó sai sai. "Chắc là để khống chế Ngô Tà, không cho cậu ấy lại gần trận pháp thôi." Tiền Tinh Vân trầm ngâm giải thích suy đoán của mình. "Có lẽ vậy, nhưng cứ giằng co thế này thì không ổn lắm." Hoắc lão thấy tình hình hiện tại rất bất lợi cho họ.

Hai người chỉ biết im lặng quan sát.

Diệp Phi nhìn bình luận của cư dân mạng thì biết Ngô Tà và Tiểu Ca đang bị cầm chân. "Chức Viêm Điểu, đi giúp Ngô Tà, đưa con rắn đó đi chỗ khác, nhớ kỹ là không được giết nó." Diệp Phi liếc nhìn Chức Viêm Điểu, dặn dò kỹ lưỡng.

Chức Viêm Điểu vỗ cánh lao về phía Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy Chức Viêm Điểu ra tay thì không còn lo lắng nữa, y tập trung tấn công cái đầu đối diện.

Những hoa văn Kỳ Lân hiện lên trên mặt, hơi thở Kỳ Lân tỏa ra từ sau lưng y.

Một luồng áp lực vô hình bủa vây cái đầu, khiến nó cuống cuồng tìm cách né tránh và muốn quay về trận pháp.

Tiểu Ca lướt tới đứng sau cái đầu.

Hai cái đầu thậm chí còn cảm thấy gã này còn đáng sợ hơn cả chúng.

Chúng đột nhiên phun sương đen về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca lùi lại một bước.

Hắc Báo đang định đớp lấy nửa cái đầu thì thấy sương đen cũng vội vàng né tránh.

Ngay lập tức, bốn nửa cái đầu bay ngược về trận pháp, đáp xuống vai của đám ông lão." Thấy vậy, lòng Diệp Phi trầm xuống.

Sau đó hắn gọi Hắc Báo quay lại.

Chức Viêm Điểu dùng mỏ tha con rắn độc màu tím đi.

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

Chức Viêm Điểu đã ném con rắn độc vào vườn cây ăn quả.

Nó quay về bên cạnh Diệp Phi, Diệp Phi lấy ngọc bội ra, định thả

hỏa phượng hoàng ra để dùng lửa phượng hoàng trói con quái vật khổng lồ này lại.

Nó lập tức rút lui đứng cạnh Diệp Phi, nhìn vào tấm chắn trước mặt.

“Chỉ là một tấm chắn quèn, có thể làm được gì chứ?

Xem chúng nó giở được trò trống gì nào?” Giọng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi, sau đó một luồng chướng khí màu đen từ miệng Diệp Phi bay ra.

Hắn thổi nhẹ một hơi về phía tấm chắn, và tấm chắn dễ dàng bị hóa giải.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn mà có chút choáng váng.

Cư dân mạng cũng ngơ ngác y như vậy.

“Vừa rồi làm gì thế?

Sao đại lão thổi nhẹ một cái là xong vậy?

Tấm chắn biến mất rồi?” “Không phải, tôi thấy rồi, đại lão không chỉ thổi nhẹ, còn có một luồng khí đen nữa, tôi thấy mà, còn có khí đen đó.” “Lẽ nào đại lão bị đồng hóa rồi, hai cái đầu lâu kia cũng phun ra khí đen y hệt.” “Nói bậy bạ gì đó?

Đại lão sao có thể chung thuyền với lũ yêu ma này?

Cậu đúng là nói nhảm.” “Vậy cậu nói xem chuyện này là sao?” “Lát nữa đại lão sẽ cho chúng ta biết thôi, đừng vội.” .....

Cư dân mạng trong lòng đầy ắp nghi vấn.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng ngơ ngác không kém.

Luồng khí đen này là gì?

“Có phải là Thần Mộc Đỉnh không?

Trước đây hình như trên người Thần Mộc Đỉnh cũng có luồng khí đen như vậy.” Tiền Tinh Vân cẩn thận nhớ lại, hình như đúng là thế.

“Vậy nói cách khác, là Thần Mộc Đỉnh đã giúp Diệp Phi?” Hoắc lão nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.

“Chắc là vậy.” Tiền Tinh Vân cũng nghĩ thế, nhưng không chắc chắn lắm.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy tấm chắn biến mất, lòng vui mừng khôn xiết.

“Ra tay sớm hơn một chút đi.” Thần Mộc Đỉnh nghe vậy, hừ lạnh một tiếng.

“Ta bị nhốt cả ngàn năm, chính khí trên người còn chưa phục hồi, vừa rồi luyện hóa yêu đan mới hồi phục được một chút, nếu không một tấm chắn cỏn con sao làm gì được ta?” Thần Mộc Đỉnh dù sao cũng là lò luyện đan của Thần Nông thị, đâu phải là tầng lớp mà bọn tà ma này có thể tiếp cận được.

Dùng nó ra tay, quả thực là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Diệp Phi thấy tấm chắn đã vỡ, cây roi trong tay đột nhiên vung lên.

Đánh vào người bốn lão già đang duy trì trận pháp.

Khi cây roi vung ra, bốn nửa đầu lâu đột nhiên bay lên, lao về phía con quái vật khổng lồ kia.

Chỉ còn một lão già đang cố thủ trận địa, nhưng khi roi của Diệp Phi vung tới thì đã biến mất không thấy đâu.

Không có đầu lâu, thân thể cũng từ từ biến mất.

Mắt trận đã hình thành, không cần phải canh giữ nữa.

“Về đi.” Diệp Phi thu lại ngọc bài hỏa phượng, nó vững vàng đáp lại vào lòng bàn tay hắn.

“Diệp Phi, trận pháp này đã thành hình rồi, bây giờ muốn tiêu diệt nó khó lắm.” Ngô Tà đứng bên cạnh Diệp Phi, ngước mắt nhìn con quái vật khổng lồ đối diện.

“Ai nói đã thành hình?” Ánh mắt Diệp Phi chú ý đến vị trí cánh tay, trên đó vẫn còn một chỗ khuyết.

Hai cái đầu lâu kia cũng không được lấp vào, mà đứng ở vị trí cao nhất.

Lẽ nào là để điều khiển kẻ địch khổng lồ này?

“Hửm?” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào gã khổng lồ này.

Cậu cũng chú ý đến chỗ khuyết đó.

“Nếu biết bên trong là gì thì tốt rồi.” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Bên trong cơ thể này chắc chắn có thứ gì đó, chỉ là lối vào này không dễ dàng tiến vào.

“Chức Viêm Điểu, ngươi vào đi, cẩn thận một chút.” Diệp Phi biết Chức Viêm Điểu có thể tự khống chế hình thể của mình.

“Nếu thấy có gì bất thường, cứ thiêu rụi nó đi.” Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò thêm một câu, lúc cần thiết thì cứ ra tay.

Không cần phải khách khí.

Chương 465

Chức Viêm Điểu thu nhỏ cơ thể, từ từ bay lên không trung.

Hắc Báo có chút không ngồi yên được.

“Ta cũng muốn đi.” Hắc Báo khó khăn lắm mới tìm được một người bạn chơi, bây giờ gặp nguy hiểm, nó có chút không nỡ.

“Không được, ngươi sẽ làm lộ nó, cũng sẽ hại nó.” Diệp Phi không nghĩ ngợi mà từ chối.

Diệp Phi, Tiểu Ca và Ngô Tà thấy vậy, định sẽ làm phiền con quái vật này trước.

Ngô Tà rút súng lục, bắn về phía cái đầu lâu đã bị bắn trúng trước đó.

Tiểu Ca và Diệp Phi cầm roi, xông về phía đối diện.

Cùng với tiếng súng, còn có tiếng roi vun vút, khán giả xem mà tim đập thình thịch.

Con quái vật trước mắt cảm thấy trên người đau đớn không thôi, giận sôi máu.

Cái miệng lớn của nó phun ra sương mù màu đen, phun về phía những cây xanh trong vườn quả.

Những cây xanh này như bị trúng độc, từ màu xanh lá biến thành màu đen.

Lúc này, đám cây cối như bị ma hóa, sau đó kết hợp lại với nhau, xoắn vào nhau, tạo thành một cây roi.

Con dị thú nắm chặt cây roi.

Diệp Phi thấy Chức Viêm Điểu đã vào được bên trong cơ thể dị

thú thành công.

Khóe miệng hắn nhếch lên.

Hắn luôn giữ liên lạc với Chức Viêm Điểu trong tâm trí.

Tay của con quái vật đột nhiên có thêm vũ khí, điều này khiến cư dân mạng không thể chấp nhận được.

"Vãi, ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao thứ này còn có thể tự tạo vũ khí?" "Sao thứ này lại không thể tạo vũ khí được chứ, chỉ là vũ khí này có hơi quá khổ không?" "Nó đang học theo đại lão à?

Khả năng bắt chước của thứ này mạnh vậy sao?

Còn có thể làm thế này nữa à?" "Không phải, ý tôi là, cây roi của đại lão và cây roi của nó, rốt cuộc ai sẽ thắng?" "Haha, chuẩn không cần chỉnh." .....

Con quái vật cầm cây roi trong tay, quất về phía Diệp Phi và mọi người.

Tiểu Ca đột nhiên nhảy lên, huyết mạch Kỳ Lân trên người tỏa ra, những đường vân màu đen trên mặt và cánh tay hiện lên rất rõ ràng.

Y vung ngang cây Hắc Kim Cổ Đao trước người, chặn đòn tấn công này.

Keng~ Hắc Kim Cổ Đao rung lên, Tiểu Ca cảm thấy hổ khẩu của mình rung lên một trận.

Y không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Con quái vật dường như cảm nhận được sức cản, liền tăng thêm lực, quất văng Tiểu Ca sang một bên.

Cả người Tiểu Ca bay ngược về phía sau, cuối cùng rơi xuống

đất.

Diệp Phi thấy vậy, cuộn Tam Muội Chân Hỏa lên cây roi, cây roi rực lửa quất vào cây roi màu đen.

Thấy Diệp Phi ra tay, ánh mắt con dị thú nhìn hắn càng thêm hung ác.

"Ngươi đáng chết nhất." Cái đầu lâu trên cùng đột nhiên lên tiếng, cơ thể lóe lên, lao về phía Diệp Phi với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Phi đột nhiên thay đổi vũ khí trong tay.

Từ cây roi biến thành một thanh thái đao.

Chém về phía cây roi đang lao tới.

Một âm thanh tương tự vang lên.

Keng~ Sau đó là tiếng thái đao chém vào thịt.

Thần Mộc Đỉnh âm thầm gia trì cho thái đao của Diệp Phi, trên thân đao còn có ẩn hiện khí đen.

Diệp Phi tăng thêm lực, cứng rắn chém đứt cây roi thực vật kia.

Dày đến mấy mét, cũng bị Diệp Phi chém đứt.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, âm thầm kinh ngạc.

Thủ pháp của Diệp Phi thật sự ngày càng sắc bén.

Cư dân mạng thấy vậy, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O.

"Đại lão đúng là đại lão, bản lĩnh chính là không giống ai, thật sự là ngầu bá cháy." "Cây roi dày như vậy, làm sao chém đứt được?" "Câu hỏi này hay đấy, tôi cũng muốn biết." "Haha, đại lão uy vũ, đánh nó, đánh chết nó đi." "Đại lão uy vũ, đại lão uy vũ." .....

Cả phòng livestream, cư dân mạng đều đang giơ tay hô hào, trong lòng mong chờ màn trình diễn tiếp theo của Diệp Phi.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy vậy, sắc mặt hai người lộ ra vẻ vui mừng.

Như vậy là có hy vọng rồi.

Diệp Phi giao tiếp với Chức Viêm Điểu trong lòng.

"Thấy gì rồi?" Diệp Phi hỏi trong đầu.

"Bên trong cơ thể chúng có một tấm chắn, ta không thể lại gần được." Chức Viêm Điểu vội vàng đáp lại.

"Trên người ngươi có máu của ta, ngọn lửa của ngươi có thể vào được, dùng lửa của ngươi đi vào, ta sẽ thu hút sự chú ý của nó." Diệp Phi nói xong, cầm roi lao tới.

Tiểu Ca thấy vậy, cũng theo sát phía sau, dồn sức vào chân, lao về phía đỉnh đầu con quái vật.

Con quái vật thấy cây roi trong tay đã bị chém đứt, lòng sinh tức giận.

Nó giơ hai tay lên, định dùng sức kẹp nát hai người.

Ngô Tà nhìn ra ý đồ của nó, giơ cao súng lục trong tay, nhắm vào cái đầu lâu trên cùng.

Đoàng!!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Ngô Tà bắn liền mấy phát đạn, bắn về phía đỉnh đầu nó.

Cái đầu lâu vì không kịp né, đành cứng rắn chịu đựng.

"Các ngươi..." Diệp Phi thấy bộ dạng tức giận tạm thời của nó, thân hình lại lóe lên, huyết mạch Thanh Long trên người không ngừng phóng thích.

Huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca ở phía sau bị áp chế.

Những đường vân trên mặt đã biến mất.

Diệp Phi lấy ra roi sao băng, quấn vào đầu roi.

Dùng sức quất về phía cái đầu, một trong những cái đầu bị quất văng xuống, lộ ra một cái hố sâu.

Tiểu Ca thấy vậy, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém về phía cái đầu mà Diệp Phi vừa đánh rơi.

Hắc Kim Cổ Đao chém đứt nó.

Trước đó Ngô Tà đã bắn những viên đạn có tẩm máu Kỳ Lân, lúc này cái đầu lâu đang bốc lên từng luồng khói đen.

Cuối cùng, trong sự kinh ngạc và chết lặng, cái đầu lâu biến mất không thấy đâu.

Diệp Phi nhếch mép, hắn rất coi trọng cú bổ đao thần sầu của Tiểu Ca.

Phải nói rằng, thủ pháp này hắn cho điểm tối đa.

"Ngươi... ngươi dám ra tay... ta giết các ngươi." Cái đầu còn lại vô cùng tức giận, thân hình như một cơn gió, tốc độ nhanh đến kinh người.

Diệp Phi còn chưa kịp ra tay, cả người như bị ai đó đánh một cái.

Còn chưa kịp hoàn hồn, lại bị đánh tiếp.

Diệp Phi thấy vậy, sử dụng thuật ẩn thân, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Chương 466

Con dị thú đang định ra tay với Diệp Phi thấy hắn biến mất, trong lòng nghi hoặc.

Nó cũng không nghĩ nhiều, chuyển ánh mắt sang Tiểu Ca.

Nó định ra tay với Tiểu Ca, nhưng chưa kịp ra tay, cơ thể dị thú dường như bị ai đó đánh một cái.

Ngay sau đó, mọi người thấy con dị thú như bị động kinh, lúc thì lắc đầu, lúc thì lùi lại mấy bước.

Ngay lúc đang nghi hoặc, bóng dáng Diệp Phi xuất hiện trước mắt.

Mọi người lập tức hiểu ra, đó là vì Diệp Phi đã ra tay.

Tiểu Ca thấy vậy, đứng sau lưng Ngô Tà, lặng lẽ quan sát.

Rầm!

Dị thú bị Diệp Phi đánh ngã, một tiếng động lớn vang lên.

Diệp Phi từ từ đáp xuống đất, mắt híp lại, nhìn con quái vật khổng lồ đã ngã sõng soài.

Vẻ mặt hắn lãnh đạm.

"Chủ nhân, ta đã giải quyết xong rồi, ngài không cần lo lắng nữa." Giọng Chức Viêm Điểu vang lên trong đầu.

Diệp Phi nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ bảo nó ra ngoài trước.

Cư dân mạng thấy con quái vật đã ngã xuống, trong lòng vui mừng.

"A ha ha, đại lão đúng là trâu bò, không bao giờ làm tôi thất vọng."
"Đúng vậy, đúng là không làm chúng ta thất vọng, nhưng... làm thế

nào vậy?" "Lát nữa sẽ biết thôi." "Bây giờ làm sao?

Cái này xử lý thế nào?

Đánh tiếp à?" "Chắc vậy, đã đến nước này rồi, có phải nên thừa thắng xông lên không?" Cư dân mạng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Tiểu Ca và Ngô Tà muốn tiến lên phá hủy nó, nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

"Lát nữa nó tự xong thôi, không cần lo lắng." Giọng Diệp Phi lãnh đạm.

Giáo sư Phương đang trốn trong bóng tối bước ra từ phía sau.

Nhìn con dị thú khổng lồ, ông khó hiểu nhìn chằm chằm vào nó.

Cuối cùng, ông thấy con quái vật này đang dần dần biến mất.

Chức Viêm Điểu từ một bên bay ra, đậu trên vai Diệp Phi.

Khi thấy dị thú biến mất, giáo sư Phương càng thêm bối rối.

"Chuyện gì thế này?

Chuyện gì thế này?" Đôi mắt giáo sư Phương lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Là vì tôi để Chức Viêm Điểu tấn công từ bên trong cơ thể nó, bên ngoài đánh không vào được, thì đánh từ bên trong." "Nhưng mà giáo sư, tôi rất khâm phục ông, ông lại có thể nghĩ ra cách ấn cái đầu đó xuống đất, giúp chúng tôi rất nhiều." Diệp Phi cười hì hì nói, không ngờ giáo sư Phương lúc nào cũng là người dạy dỗ nhân tài, hoặc là đi theo xuống mộ, nghiên cứu văn hóa lịch sử.

Lại có gan dạ như vậy, thật không thể xem thường.

"Chỉ là lo lắng, không muốn các cậu gặp nguy hiểm." Giáo sư Phương được khen, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng căng

thẳng, đã lâu rồi không có cảm giác này.

Diệp Phi cười nhạt, rồi thấy vườn quả sau lưng đã biến mất không thấy đâu, biến thành một mảnh đất trống, bên dưới mảnh đất trống, xuất hiện từng đống xương trắng.

Có thể tưởng tượng được, vừa rồi trên những cái cây kia, trên giàn nho kia treo biết bao nhiêu là thi cốt.

Cư dân mạng thấy con quái vật đã biến mất.

Cả những bộ xương trên mặt đất, họ đã bị sốc.

"Trong này lại còn có những bộ xương này, thật là đáng sợ." "Chẳng phải sao, thời đó người ta tùy tiện như vậy à?

Cứ thế là bị giết à?" "Đây là bao nhiêu người chứ, có thể dùng thi thể và nội tạng kết hợp thành một thứ lớn như vậy, thật quá kinh khủng." "Tôi đột nhiên cảm thấy, người thời đó mà sống được thì đều là mạng lớn cả." .....

Cư dân mạng đều cảm thấy sợ hãi.

Sống trong thời thái bình thịnh thế này vẫn là tốt nhất.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn tình hình này, trong lòng đau xót.

Có thể thấy những người này chết thảm đến mức nào, lại còn bị phanh thây từng người một.

"Lịch sử lúc đó rốt cuộc là như thế nào, thật không dễ nói rõ, nhưng những gì tôi thấy chính là bạo lực." Hoắc lão lên tiếng nói.

"May mà lúc đó có người lật đổ triều đại của họ, nếu không không biết còn bao nhiêu bá tánh và lương tướng trung thần chết thảm ở đây." Tiền Tinh Vân cũng bổ sung bên cạnh.

Ông đột nhiên cảm nhận được sự thay đổi của một triều đại và cục diện đương thời quan trọng đến mức nào.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi đi đến bên cạnh đội trưởng Lâm và Tiểu Sở, thấy họ vẫn đang nôn.

Hận không thể nôn cả mật ra ngoài.

Sắc mặt đều bị nín đến đỏ bừng.

Giáo sư Phương không nỡ nhìn Tiểu Sở và Văn Phong ba người vẫn đang nôn, trong lòng không nỡ.

"Cậu Diệp Phi, xin hỏi có cách nào không?

Tình hình này trông không ổn lắm." Nôn lâu như vậy, cơ thể đều suy sụp rồi.

"Cái này..." Diệp Phi nhớ ra trên người mình có mang một ít sơn tra.

Vốn định dùng để nêm nếm trong món ăn, bây giờ vừa hay có thể cho họ rửa ruột, xua đi mùi vị trong miệng.

Diệp Phi lấy hết đồ trong túi ra, chuẩn bị một ít nước sơn tra cho họ uống.

Trong bụng Tiểu Sở và đội trưởng Lâm đã trống rỗng.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy thứ mình nôn ra, mùi máu tanh trong miệng, và ký ức trước đó.

Trong bụng lại không ngừng cuộn trào, muốn lờ đi cũng khó.

"Tiểu Sở, em sao rồi?" Giáo sư Phương nhìn sắc mặt Tiểu Sở đã nôn đến trắng bệch.

Ông có chút thương mấy đứa trẻ này.

"Giáo sư, em không sao, chỉ là em nhớ lại mình đã ăn thịt người, em lại muốn nôn, và...

ọe.” Tiểu Sở vừa nói, không thể nhịn được nữa, tiếp tục cúi đầu nôn mửa.

“Tôi ăn một ít côn trùng, nhưng đồng loại thì chưa ăn, tôi coi như...

ọe, không được rồi, tôi khó chịu quá.” Đội trưởng Lâm nhớ lại là thấy trong bụng khó chịu muốn chết.

Bây giờ thực quản và dạ dày đều nóng rát, thật sự khó chịu chết đi được.

Diệp Phi thấy vậy, cho hết sơn tra vào nồi nấu.

Hắn đang giao tiếp với Thần Mộc Đỉnh trong lòng.

“Mượn khí tức của ngươi một chút, ta rất cần thứ này.” Thần Mộc Đỉnh cũng không nói nhiều, khí đen trên người đã biến thành màu xanh nhạt.

Thần Nông thường dùng nó để luyện dược liệu, trên đó ít nhiều cũng có mùi thuốc.

Chuyện khác thì không được, nhưng làm dịu sự khó chịu trên người họ vẫn có chút tác dụng.

Chỉ thấy một luồng khí tức màu xanh nhạt theo đầu ngón tay Diệp Phi chảy vào trong nồi.

Màu nước sơn tra trông càng thêm hấp dẫn.

Cả không gian tràn ngập mùi chua chua nhàn nhạt, còn có chút ngọt ngào.

Ngay cả Ngô Tà cũng cảm thấy mùi vị rất ngon, không nhịn được muốn ăn vài miếng.

Cậu không nhịn được ngồi xuống bên cạnh Diệp Phi, hít hít mũi.

“Cậu cho gì vào đây thế?

Mùi vị rất đặc biệt.” Ngô Tà nhìn bát canh màu đỏ, không khỏi cảm thấy thèm ăn, trong miệng bắt đầu tiết ra nước bọt.

Chương 467

"Tôi cho một chút dược hương của Thần Mộc Đỉnh, cái này tốt cho họ." Diệp Phi cũng không giấu giếm, cầm muỗng khuấy đều.

Tiểu Sở và đội trưởng Lâm, cùng những lính đánh thuê khác đang nôn ọe ở đó.

Cuối cùng vẫn là Ngô Tà, Tiểu Ca và giáo sư Phương bưng bát mang qua cho họ.

Tiểu Sở và mọi người uống xong một bát nước sơn tra, cảm thấy trong bụng đỡ hơn nhiều, mùi tanh trong miệng cũng biến mất.

"Giáo sư Phương, tại sao ông không bị hoa quả hấp dẫn?" Diệp Phi nhớ lại lời của giáo sư Phương, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

"Bình thường tôi không thích ăn hoa quả lắm, cho dù mùi thơm nồng nặc, tôi cũng không thích." Giáo sư Phương lần đầu tiên cảm thấy tình huống này cũng không phải là chuyện xấu.

Tiểu Sở và đội trưởng Lâm uống xong, trong bụng đỡ hơn nhiều, chỉ là bụng có chút trống rỗng.

Nhưng cũng không tiện nói thẳng ra.

"Đi thôi, các người cũng đói rồi, đi tìm chút gì ăn đi." Diệp Phi nhìn ra, những người này đều đang ôm bụng, lúc này chắc đều đói rồi.

Còn chưa biết phía sau còn có nguy hiểm gì, nếu có dị thú thì tốt rồi.

Còn có thể kiếm chút gì ăn.

Chỉ cần không quá ghê tởm, là có thể ăn được.

Diệp Phi đi trước một bước về phía trước.

Đi qua mảnh đất trống này liền thấy một vách đá, trên không vách đá, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu chít chít.

Phía dưới vách đá có một cửa mộ, trên cửa mộ còn có dây leo màu xanh biếc, nhưng dây leo này...

Ngô Tà thấy dây leo di chuyển qua lại, chỉ là khẽ lay động.

Cậu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Dây leo trên đó không ổn, sao lại..." Ngô Tà luôn cảm thấy trên đó có một luồng tà khí.

"Đây là Thúy Lâm Thảo, nói là một loại thực vật, nhưng đối với đạo gia mà nói, lại là thứ dễ khống chế nhất, một khi có người tiếp xúc với loại cỏ này, sẽ bị nó hút cạn máu, cuối cùng biến thành xác khô." Diệp Phi giải thích nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại nhìn lên trên.

Thấy những con chim đang bay ở trên, hắn không khỏi trầm ngâm.

"Loài chim này gọi là Thôn Phệ Điểu, loài chim này rất hiếm gặp, không ngờ ở đây lại có, trước đây chỉ nghe phụ vương nói qua, không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy." Hắc Báo lãnh đạm liếc một cái, ngáp một cái.

"Ngươi biết cũng không ít nhỉ." Diệp Phi cười khẽ.

"Thôn Phệ Điểu?

Sao ở đây lại có Thôn Phệ Điểu?" Ngô Tà đứng trên vách đá, nhìn những con chim màu trắng tinh đang bay trên không.

Cổ của chúng dài ít nhất cũng một mét, mỏ nhọn hoắt, ánh mắt sắc bén, chỉ là mắt chúng trông như mắt của cương thi, ánh mắt đờ đẫn.

"Thôn Phệ Điểu là gì?" Giáo sư Phương nghe mà như lọt vào sương mù.

“Đây là một loài chim rất cổ xưa, gần như là một sinh vật không thể tra cứu được, nghe nói loài chim này có dạ dày không đáy, có thể ăn được mấy tấn thức ăn.

Nhưng chưa bao giờ có ai biết thứ này rốt cuộc có thể ăn bao nhiêu, không ai rõ cả.” Ngô Tà nhớ lại ghi chép trong bút ký, đối với phương thức chống lại thứ này thật sự không rõ.

“Vậy chúng ta nên làm gì?

Làm sao qua được?

Trên cửa có ‘thần giữ cửa’, trên đầu có địch quân, chỉ thiếu dưới biển nữa thôi, về cơ bản là có đủ cả hải lục không.” Ngô Tà cười bất đắc dĩ.

“Ngô Tà, cậu thật thông minh, không hổ là nhân tài kiến thức rộng.” Diệp Phi cười nhạt, nhặt một tảng đá dưới đất, ném về phía vách đá.

Chỉ thấy dưới vách đá, đột nhiên lóe lên một đám bóng đen, những bóng đen này như thủy triều, cuồn cuộn qua lại.

Cuối cùng biến mất trong biển cát.

Những thứ đen sì đó chính là một bầy bọ cạp độc màu đen, đen đến sáng bóng.

Dưới ánh đèn pin, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng bây giờ thì thật sự là...

Giáo sư Phương ngây người, đội trưởng Lâm chết lặng, Tiểu Sở và những lính đánh thuê sau lưng đều đã đứng hình.

Ngay cả cư dân mạng cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

“Tôi thật sự phục rồi, đây là hải lục không đều có đủ cả à?” “Đây... làm sao qua đây, làm sao qua được, trên không được, dưới

không được, ở giữa cũng không được, đây không phải là dồn người vào đường cùng sao?" "Vãi, chẳng phải sao, đây là dồn vào chỗ chết mà, làm sao bây giờ?

Bây giờ nên làm thế nào đây?" "Không sao, có đại lão, không được thì dùng lửa, nướng hết chúng nó, còn đặc biệt ngon nữa." "Thật không đó, vậy tôi rất muốn biết thịt này có ngon không." .....

Cư dân mạng đột nhiên từ lo lắng biến thành đồ ăn, chờ xem Diệp Phi ăn thế nào.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão thì không lạc quan như vậy.

"Bây giờ không phải là vấn đề nguy hiểm, mà là vấn đề làm sao qua được, tôi cũng thấy đau đầu thay cho Diệp Phi rồi." Tiền Tinh Vân nhìn những vấn đề nan giải này thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Diệp Phi nghĩ gì thì không biết, nhưng ông nhìn mà đau đầu.

"Tư duy của Diệp Phi tốt hơn anh và tôi rất nhiều, chúng ta chỉ cần chờ là được rồi, những thứ khác không quan trọng." Hoắc lão cũng bổ sung bên cạnh.

Theo lời họ, hải lục không đều có đủ, còn có thể nói gì nữa, chỉ cần chờ là được.

Cứ xem Diệp Phi làm thế nào.

Lúc này trong mộ huyệt.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương hai người có chút bực bội, bây giờ đi thế nào đây?

"Cậu định làm gì?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi.

Nhìn bộ dạng trầm mặc của Diệp Phi, y đoán trong lòng hắn chắc đã có cách.

Diệp Phi nhìn vách đá đối diện rất lâu.

Hắn đang đối thoại với hệ thống trong lòng.

"Có đề xuất gì không?" Diệp Phi nhìn những vật phẩm trong cột vật phẩm, có chút hoa mắt. 【Ký chủ có thể chọn cây Cung Băng Xuyên này, có thể đóng băng sinh linh.】 Diệp Phi nhìn vật phẩm trên cột nhiệm vụ trước mắt, mắt sáng lên.

Phải nói, để đối phó với loài chim, cung tên vẫn tốt hơn.

Nhưng nếu dùng cây Cung Băng Xuyên này, vậy có thể giải băng không?

"Nếu tôi muốn ăn thứ ở đây, làm sao giải băng?" Diệp Phi đột nhiên nhận ra một vấn đề, nếu đóng thành tảng băng, làm sao giải ra?

Hệ thống không trả lời.

Diệp Phi cảm thấy câu hỏi này thật sự không nên hỏi. 【Đây là băng xuyên ngàn năm chế tạo, sẽ không dễ dàng tan chảy, ký chủ xin hãy thận trọng sử dụng.】 Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

"Vậy ngươi có Cung Hỏa Diễm không, như vậy có thể nướng chín trực tiếp." Diệp Phi cạn lời truy hỏi. 【Ký chủ không phải đã có Tam Muội Chân Hỏa rồi sao?】 Hệ thống tốt bụng nhắc nhở.

Diệp Phi nghe vậy, lập tức mắt sáng lên, liền chọn cây cung này.

Sau đó hoàn hồn, quay sang nhìn Tiểu Ca.

"Từng cái một, các cậu muốn ăn bọ cạp, hay muốn ăn chim?" Diệp Phi nhàn nhạt hỏi.

Lời này vừa ra, khóe miệng Ngô Tà không ngừng co giật.

Hóa ra vị này im lặng nửa ngày, là để ăn à?

Hay là đang nghiên cứu cách ăn thứ này?

“Vậy nên cách cậu nghĩ ra là ăn hết chúng nó à?” Ngô Tà vẫn không từ bỏ hỏi.

“Nếu không thì sao?

Họ đều đói rồi, đây đều là nguyên liệu dâng tận miệng, không ăn thì phí, các cậu muốn ăn cái nào trước?

Chiên bọ cạp nhé?” Diệp Phi nhìn bầy bọ cạp đen trong biển cát, mắt sáng rực.

Chương 468

“Nhưng như vậy có kinh động đến mấy con Thôn Phệ Điểu trên đó không.” Giáo sư Phương vẫn không yên tâm hỏi.

“Làm sao ông biết chúng là quan hệ địch thù hay bạn bè?” Diệp Phi giả vờ cười bí hiểm.

Lời này vừa ra, Ngô Tà và Tiểu Ca cũng bị nói đến á khẩu.

Hình như đúng là vậy, không nói thì lại quên mất.

Ai biết chúng bây giờ là quan hệ gì?

“Vậy cậu định đối phó thế nào?

Dùng lửa lớn à?” Ngô Tà tiếp tục truy hỏi.

“Hỏa công không được.” Diệp Phi đưa tay ra cảm nhận được nhiệt độ từ trong cát truyền đến.

Nhiệt độ của cát này vẫn còn hơi cao.

Chắc là sẽ không sợ lửa.

Vẫn nên đi xem đây là loài bọ cạp gì.

Trong lòng nghĩ vậy, cơ thể cũng làm theo.

Khi đi đến đống cát, hắn liếc nhìn Ngô Tà, bảo Ngô Tà nhỏ một giọt máu vào.

Chỉ thấy một con bọ cạp đen bóng, nhưng chân lại màu đỏ.

Ở phần đuôi, trên đó còn có một cái móc, trên cái móc này còn có ngọn lửa màu đỏ nhạt.

Loại lửa này trông kém hơn Tam Muội Chân Hỏa một chút.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên dự cảm

không lành.

“Đây là Bọ cạp Câu Hỏa??

Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Ngô Tà không thể nào tưởng tượng được, thứ này lại xuất hiện.

Những thứ trong bút ký trước đây đều đã xảy ra, không phải nói là rất khó gặp sao?

Sao đến chỗ cậu lại gặp hết, lại còn gặp dễ dàng như vậy?

Đây là cậu số đen, hay là số quá tốt đây.

Ngay lúc Ngô Tà đang trầm ngâm, liền thấy con bọ cạp đột nhiên lao ra, định xông về phía Ngô Tà.

Mắt thấy sắp làm Ngô Tà bị thương, liền bị ngón tay Tiểu Ca kẹp lại.

Giữa những ngón tay thon dài kẹp một con bọ cạp, y khẽ dùng sức liền kẹp chết con bọ cạp này.

Diệp Phi nhìn đầu ngón tay của Tiểu Ca, khóe miệng nhếch lên.

“Không hổ là hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng, uy lực quả nhiên phi phàm.” Sau đó liền thấy những con bọ cạp trong cát đang lao về phía Diệp Phi.

Con này nối tiếp con kia.

Diệp Phi thấy vậy, liền lấy ra roi.

Chưa kịp ra tay, liền thấy một bóng đen lóe lên, con bọ cạp trước mắt rơi xuống đất.

Tiểu Ca ra tay chém giết con bọ cạp này.

Diệp Phi có chút ngơ ngác, Tiểu Ca sao vậy?

Ra tay đột nhiên sắc bén như vậy à?

“Cẩn thận.” Tiểu Ca tiện tay bảo vệ Ngô Tà sau lưng, cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay bắt đầu múa.

Múa ra một đường kiếm hoa, chặn lại những con bọ cạp này, không cho chúng làm hại Ngô Tà.

Diệp Phi lùi lại mấy bước, cầm roi trong tay, lao về phía bầy bọ cạp.

Nhất thời đánh nhau vô cùng ác liệt.

Những con bọ cạp còn lại thấy vậy, ào ào từ trong cát chui ra, bắt đầu tấn công về phía Đội trưởng Lâm và giáo sư ở đối diện.

Lính đánh thuê thấy những con bọ cạp từ trong cát chui ra trước mắt, cầm vũ khí lên bắt đầu tấn công.

Tiếng động đinh tai nhức óc đã thu hút những con Thôn Phệ Điểu ở trên.

Những con Thôn Phệ Điểu này nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng tấn công xuống những con bọ cạp dưới đất.

Ngô Tà thấy Thôn Phệ Điểu trên đầu bay xuống, sắc mặt trắng bệch.

“Chuyện gì vậy?” Sao những con chim này lại xuống đây?

Lẽ nào là tiếng súng.

“Đừng lo, chúng không nhắm vào chúng ta đâu.” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Chỉ thấy những con Thôn Phệ Điểu này một mồm một con, ăn sạch bầy bọ cạp.

Nhưng con bọ cạp không bị nuốt xuống, mà bị kẹt ở cổ.

Ngay sau đó, con bọ cạp thứ hai cũng bị kẹt ở đó.

Cư dân mạng nhìn con chim này, không khỏi kinh ngạc.

“Đây là chim gì vậy?

Vãi, còn có thể chơi trò này à?

Không sợ nghẹn chết à.” “Loài sinh vật này, có được coi là sinh vật nghịch thiên không, thứ này không nhai mà nuốt chửng, nó tưởng nó là rắn à?” “Nói đến rắn tôi mới nhớ, con rắn tím lúc trước đâu rồi?

Bị mang đi đâu rồi?” “Nếu tôi không hoa mắt, chắc là con ở cửa vách đá đó, nó hình như đã vào trong rồi...” “Hả?

Còn sống à?

Tôi còn tưởng chết rồi chứ.” “Đại lão không phải đã nói rồi sao?

Không cho giết nó, nên vẫn còn sống, nhưng bây giờ có phải là lúc nói chuyện này không, đại lão sao thế?

Sao sắc mặt không đúng vậy?” “Đúng vậy, vẻ mặt căng thẳng này là sao?” .....

Cư dân mạng lần đầu tiên thấy Diệp Phi lộ ra vẻ mặt như vậy.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này Tiền Tinh Vân và Hoắc lão cũng nhìn thấy Diệp Phi, bộ dạng này thật là kỳ lạ.

“Sao vậy?

Diệp Phi sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy.” Tiền Tinh Vân khó hiểu nhìn hắn, hắn đang căng thẳng cái gì?

“Diệp Phi hình như đang bắt bọ cạp, lại còn rất căng thẳng.” Hoắc lão nhíu chặt mày, trong lòng nghi hoặc.

Luôn cảm thấy chuyện này không bình thường.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn Diệp Phi đang dùng nồi úp những con bọ cạp này.

Giống như đang giành giật.

“Tiểu Ca, Diệp Phi sao thế?

Sao lại điên rồi?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca.

“Anh ta đang giành.” Tiểu Ca nhìn chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng phun ra ba chữ.

Ngô Tà luôn cảm thấy bộ dạng giành giật của Diệp Phi không đúng lắm.

Luôn cảm thấy có vấn đề.

Ngay sau đó liền nghe thấy Diệp Phi lẩm bẩm trong miệng.

“Đừng giành, đừng giành, ở đây nhiều thế này, các ngươi vội cái gì?

Không thể để lại cho ta một ít à, số còn lại các ngươi không thể tự đi tìm sao, cái này là ta lôi ra mà.” Diệp Phi vừa nói, vừa bắt đầu dùng nồi úp bọ cạp độc trên đất.

Chương 469

Ngô Tà nghe thấy lời này, trong lòng đã cạn lời đến cực điểm.

Hóa ra nguyên nhân căng thẳng như vậy là vì có người giành đồ ăn với anh ta à?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, từ lúc quen biết anh ta, gã này chỉ có chuyện ăn uống là dốc lòng nhất.

Có thể khiến anh ta nổi giận chỉ có thể là chuyện ăn uống, nhìn thấy dị thú và quỷ quái cũng không có cảm xúc như vậy.

Ngay cả Tiểu Ca lạnh lùng thấy Diệp Phi như vậy, trên khuôn mặt lạnh băng cũng có thêm một tia rạn nứt.

Cư dân mạng nghe thấy âm thanh này, đồng loạt rớt mắt kính.

"Haha, không biết tại sao tôi lại thấy khoảnh khắc này của đại lão thật đáng yêu, các bạn xem, vì mấy con bọ cạp này mà phải liều mạng như vậy?" "Haha, cảm động quá, đều là vì giáo sư và lính đánh thuê sau lưng phải không, nếu không ăn gì đây." "Chắc chắn là vậy, tôi lần đầu tiên thấy đại lão giữ đồ ăn như vậy." "Tôi tin những con Thôn Phệ Điểu này sẽ không chịu thua, haha, thật là cười chết tôi." .....

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân khóe miệng co giật, có chút không hiểu tâm tính của gã này rốt cuộc là như thế nào.

Vì ăn, mà còn có thể như vậy.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi úp được một nồi, thấy những con bọ cạp này sắp quay về, thấy vậy.

"Ngô Tà, Tiểu Ca, chạy thôi." Diệp Phi bưng nồi, lao về phía sau.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng không nghĩ nhiều, cùng nhau chạy về phía lính đánh thuê.

Chạy đến một vị trí nhất định, thấy những con Thôn Phệ Điểu này nuốt hết những con bọ cạp trong cổ họng.

Những con bọ cạp bị kẹt trong thực quản lúc trước, lúc này đã biến mất không thấy đâu.

Khi bọ cạp rơi vào trong bụng.

Diệp Phi nhạy bén nhìn thấy vết bạc trên bụng Thôn Phệ Điểu.

Giống như bụng có thể nứt ra bất cứ lúc nào, còn có màu của ngọn lửa đỏ.

Cuối cùng biến mất không thấy.

Một trong những con Thôn Phệ Điểu nhìn thấy Diệp Phi, ánh mắt tràn đầy ác ý.

Nhưng không hành động.

Diệp Phi nghe được tiếng lòng của Thôn Phệ Điểu.

"Ngươi không chạy được đâu." "Ngươi như vậy là quá đáng rồi, không có ta, các ngươi cũng không ăn được món ngon này, là các ngươi không bắt được hết, ngươi có thể trách ai?" Diệp Phi nghe xong, lập tức cảm thấy rất buồn cười, thật là... người không nhất định là người, nhưng gã này thật sự không phải người à.

"Hừ, các ngươi muốn qua đây thì đừng có mơ." Thôn Phệ Điểu nói xong liền quay về vách đá, những con Thôn Phệ Điểu trên mặt đất cuối cùng cũng cùng nhau rời đi.

Ngô Tà nghe thấy giọng Diệp Phi, khó hiểu hỏi.

"Các người nói gì vậy?" Diệp Phi không để ý.

“Không có gì, chỉ là nói cho tôi biết, chúng ta không chạy được, và chúng ta không qua được.” Diệp Phi nói xong, không để ý, quay người bắt đầu nấu ăn.

“Cậu không để tâm à?” Ngô Tà đột nhiên hứng thú.

“Đến đây rồi, cho dù không uy hiếp, có ai cho chúng ta qua dễ dàng đâu, đều không có, vậy thì không cần để ý nữa, ăn no uống đủ rồi nói sau.” Diệp Phi nhìn những con bọ cạp trong nồi, chuẩn bị bắc chảo lên đun dầu.

May mà vừa rồi giành được một ít, nếu không thì chẳng có gì cả.

Vừa chuẩn bị chiên, vừa nhìn đội trưởng Lâm và Tiểu Sở.

“Chừng này chỉ đủ cho các người lót dạ, tạm thời ăn đỡ, lát nữa làm chim nướng cho các người ăn.” Diệp Phi nói xong, liền nghe thấy tiếng từng con bọ cạp bị chiên giòn.

Đội trưởng Lâm nghe vậy, ngước mắt nhìn lên bầu trời, từng con Thôn Phệ Điểu đang bay ở trên.

Khóe miệng khẽ co giật, đây là chim nhỏ à?

Con nào con nấy cao hơn một mét, đây còn là chim nhỏ sao?

Nhưng ngửi thấy mùi bọ cạp chiên, những lời sau đó của đội trưởng Lâm đều bị nước bọt chặn lại.

Những thứ ăn lúc trước đều đã nôn ra hết, bây giờ bụng đói không chịu được.

Có ăn là được rồi.

Diệp Phi chiên bọ cạp, trên bọ cạp chỉ có mùi thơm.

Loại hương vị này đều là tự nhiên, ngon hơn bọ cạp nuôi mấy lần.

Cuối cùng chia cho mọi người những con ngon nhất.

Tiểu Sở và Văn Phong nhìn những con bọ cạp này, thật sự không dám ăn.

Vấn đề tâm lý này không vượt qua được.

"Các cậu đến thịt người chết còn ăn được, con bọ cạp này không ngon hơn thịt người chết sao?

Ít nhất nó đã chín, và nó còn sống." Diệp Phi nói xong, Văn Phong và Tiểu Sở cảm thấy sự khó chịu trong bụng vừa mới đè xuống, lúc này lại dâng lên.

Nhưng bây giờ không ăn, bụng đói quặn thắt, đặc biệt là mùi thơm này...

Tiểu Sở cuối cùng nhắm mắt lại, bắt đầu ăn ngấu nghiến, ăn rất giòn.

Diệp Phi chỉ ăn một con, rồi quay mặt về phía vách đá, vẻ mặt nghiêm trọng.

Bọ cạp ở đây vẫn chưa bị giết hết, nhưng trên đó vẫn còn Thôn Phệ Điểu.

Đây là một sự kiềm chế, cũng là một sự cân bằng, bây giờ cân bằng bị phá vỡ, sẽ không dễ xử lý.

Nhưng bây giờ... nên đánh ai trước thì tốt hơn?

Diệp Phi đứng đó trầm ngâm một lúc, cư dân mạng bắt đầu suy đoán.

"Nói chứ, đại lão sao thế?

Đang nghĩ cách ăn à?" "Chắc không phải đâu, không phải đã ăn bọ cạp rồi sao?" "Nói nhảm, vừa ăn bọ cạp xong, lúc này có lẽ đang nghiên cứu cách ăn con chim trên đó rồi." "Haha, cậu nói đúng, con chim này có ngon không thì không biết, nhưng chắc là dai cổ lắm."

“Ừ, có lý, nếu mà dai cổ thì vui lắm.” .....

“Cậu định làm gì?

Bắt đầu từ đâu?” Tiểu Ca đứng bên cạnh Diệp Phi, lạnh lùng lên tiếng.

“Tôi đang nghĩ, cái nào dễ dọn dẹp hơn, con bọ cạp này sẽ ẩn mình trong cát, còn con Thôn Phệ Điểu này...” Diệp Phi cảm thấy con Thôn Phệ Điểu này có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Từ tình hình trước đó, con Thôn Phệ Điểu này đã đến giới hạn rồi.

“Vậy thì Thôn Phệ Điểu đi, mục tiêu lớn như vậy, cũng dễ đánh, cho dù nó chạy lên trên, Chức Viêm Điểu vẫn còn, cũng có vài phần thắng.” Ngô Tà đứng một bên lên tiếng.

“Ừm.” Diệp Phi cũng cảm thấy có lý, đến lúc đó thịt của gã này còn có thể thu hút bọ cạp.

Ba người bàn bạc một hồi, quyết định ra tay trước.

Chức Viêm Điểu nghe lệnh của Diệp Phi, liền bay về phía trên.

Nó bay thẳng đến xem tình hình của vách đá.

Chỉ thấy Thôn Phệ Điểu trên vách đá, đã ấp ra chim non.

Chúng đang kêu chít chít không ngừng.

Sự xuất hiện của Chức Viêm Điểu, khiến ánh mắt Thôn Phệ Điểu tràn đầy địch ý.

“Ngươi là...

Chức Viêm Điểu?

Một Chức Viêm Điểu đường đường, lại đi nghe lời con người, thật nực cười.” Thôn Phệ Điểu chế nhạo nhìn nó.

Chức Viêm Điểu thấy vậy, ánh mắt sắc bén.

“Cũng còn hơn các ngươi cả đời chưa từng thấy thế giới rộng lớn, chưa từng thấy bầu trời bên ngoài, còn bị nhốt ở đây canh giữ một người chết, các ngươi hơn ta ở điểm nào?” Giọng Chức Viêm Điểu đầy khinh thường, ánh mắt nhìn vào những con Thôn Phệ Điểu non đang trong thời kỳ chờ được mớm mồi.

“Chủ nhân của các ngươi thật xấu xí.” Chức Viêm Điểu nói xong, liền cảm thấy ánh mắt của tất cả các con chim đều đổ dồn về phía mình.

Thôn Phệ Điểu còn có một đặc điểm đáng tự hào, đó là chiếc cổ thon dài.

Chương 470

Nhưng bây giờ con chim hôi này lại dám sỉ nhục chúng, sao chúng dám?

Từng con Thôn Phệ Điểu đã tỏ ra cảnh giác.

Sau đó liền lao về phía Chức Viêm Điểu.

Chức Viêm Điểu thấy vậy, vội vàng lao về phía sau.

Diệp Phi và Tiểu Ca thấy sau lưng Chức Viêm Điểu là một bầy Thôn Phệ Điểu.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đội trưởng Lâm và những lính đánh thuê sau lưng thấy khoảng cách đã đạt đến hiệu quả mong muốn.

Họ lấy ra từng quả lựu đạn từ trên người.

"Ném!" Đội trưởng Lâm nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên hét lớn.

Những lính đánh thuê sau lưng, lập tức ném lựu đạn trong tay ra.

Từng tiếng nổ vang lên, những con Thôn Phệ Điểu trên không bị những quả lựu đạn có tẩm máu Chân Long và máu Kỳ Lân nổ cho tan tành.

Diệp Phi thấy số lượng đã giảm đi không ít, cầm roi trong tay quất về phía những con Thôn Phệ Điểu trên không.

Ngay sau đó liền thấy Thôn Phệ Điểu bị chia làm hai.

Thôn Phệ Điểu thấy đồng bạn của mình bị giết, càng thêm giận dữ.

“Ta sẽ không dễ dàng tha cho các ngươi.” Một trong những con Thôn Phệ Điểu đột nhiên hét lên với Diệp Phi, ăn thi thể đồng loại của mình.

Những con Thôn Phệ Điểu còn sống cũng lần lượt làm theo.

Ngô Tà bị cảnh tượng này làm cho ngây người.

Đây là ý gì?

Không phải nên giết chúng sao?

Sao lại biến thành ăn đồng loại rồi?

Cư dân mạng cũng ngơ ngác nhìn chúng.

Đây là thao tác gì vậy?

Còn có thể chơi trò này à?

“Không phải chứ, thứ này... còn có thể ăn như vậy?

Tự mình còn có thể ăn người của mình?” “Thứ này không phải nên rất phẫn nộ báo thù sao?

Sao lại có thể tự giết lẫn nhau ở đây?” “Nói đúng, ở đây chắc chắn có vấn đề.” “Các bạn xem, bụng của chúng hình như ngày càng to, giống như sắp nổ tung bất cứ lúc nào.” “Vãi, chuyện gì thế này?” .....

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, đối với con Thôn Phệ Điểu này vô cùng tò mò.

“Đây là sinh vật gì?

Sao lại tự nổ?” Tiền Tinh Vân luôn cảm thấy gã này rất phiền phức.

“Có lẽ là có vấn đề, nhưng bây giờ cũng không có cách nào, cộng thêm có Diệp Phi ở đây, chúng ta cứ chờ là được rồi.” Hoắc lão vẫn quyết định tin tưởng Diệp Phi, chỉ có Diệp Phi mới có thể xử lý gã

này.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy con Thôn Phệ Điểu trước mắt đã bị nổ tung.

Ngay sau đó, từ bên trong xuất hiện một bầy Thôn Phệ Điểu.

Chúng tiếp tục ăn đồng loại trên đất.

Cơ thể đang phát triển nhanh chóng.

"Vãi, hóa ra còn có thể như vậy?" Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, mắt sắp lồi ra ngoài.

Thôn Phệ Điểu còn có chức năng ẩn giấu này sao?

"Đây là đặc điểm của Thôn Phệ Điểu, một khi bụng của chúng bị căng ra, sẽ xuất hiện nhiều Thôn Phệ Điểu hơn, đây là sự kiên trì cuối cùng của chúng." Diệp Phi nói xong, liền thấy những con Thôn Phệ Điểu này đã lớn bằng một mét.

Số lượng còn nhiều hơn trước mấy lần.

"Chức Viêm Điểu, tình hình này không ổn, chuyện gì vậy?" Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn bảo Chức Viêm Điểu ra ngoài dụ chúng xuống, nhưng dụ ra thế nào, còn chưa biết.

"Ta chỉ nhìn thiếu chủ của chúng với ánh mắt đầy ác ý, ta làm sao biết lại biến thành như vậy?" Chức Viêm Điểu tỏ ra mình rất vô tội.

Diệp Phi khóe miệng co giật.

Hèn gì, thảo nào những con Thôn Phệ Điểu này đều muốn liều mạng với họ, hóa ra là thiếu chủ của chúng bị uy hiếp.

Không liều mạng mới lạ, thật là...

"Đến rồi." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Đội trưởng Lâm ra hiệu, tay của những lính đánh thuê sau lưng đã chuẩn bị sẵn lựu đạn.

Sau đó thấy lựu đạn bị ném ra.

Tiếng nổ vang lên.

Bóng dáng Tiểu Ca lóe lên, lượn lờ không ngừng trên không trung.

Chỉ để lại bóng đen, và những con Thôn Phệ Điểu bị chém giết rơi xuống đất.

Những con Thôn Phệ Điểu này đã nổi điên, con nào con nấy đều mang quyết tâm liều chết.

Cái mỏ sắc bén không ngừng tấn công về phía lính đánh thuê.

Chỉ một mổ, cánh tay đã mất đi một lạng thịt.

Trên người một lính đánh thuê, cả lưng cũng bị Thôn Phệ Điểu mổ bị thương, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Còn có tiếng hét thảm thiết.

Kèm theo đó là tiếng súng.

Diệp Phi thấy tình hình nguy cấp, lấy Cung Băng Xuyên trên người ra.

Vẻ mặt sắc bén nhắm về phía lính đánh thuê.

Tay nhìn vào dây cung.

Trên đầu ngón tay còn có ánh sáng xanh nhạt.

Vút~ Ánh sáng xanh lam lao về phía lính đánh thuê.

Con chim đang há mỏ định nuốt đầu lính đánh thuê.

Còn chưa kịp há mỏ, trên người bắt đầu phát lạnh.

Ngay sau đó biến thành tảng băng, cả con chim ngã về phía sau.

Cuối cùng biến thành những mảnh băng vỡ.

Cùng với tiếng băng vỡ rơi xuống đất.

Mọi người và Thôn Phệ Điểu đều cứng đờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Cuối cùng đều nhìn về phía Diệp Phi.

Đây là thứ gì vậy?

Lại có thể trâu bò như vậy?

Ngô Tà nhìn cây Cung Băng Xuyên trong tay hắn.

Đây không phải là...

Cung Băng Xuyên?

Chương 471

Sao Diệp Phi lại có nhiều bảo bối như vậy, lại còn là hàng hiếm có.

Đây đều là lấy từ đâu ra?

Cư dân mạng thấy vậy, không khỏi cảm thán.

“Đại lão đúng là đại lão, là nhân vật trâu bò, may mà, may mà, nếu không lính đánh thuê đó đã bị ăn rồi.” “Chẳng phải sao, xem mà tôi đau lòng, tôi thật sự lo lính đánh thuê đó chết.” “Nhưng vũ khí này của đại lão là gì?

Sao lại lợi hại như vậy?” “Đúng vậy, cây cung thật là ngầu, toàn thân màu xanh nước biển, giống như tảng băng, thật đẹp trai.” “Ghen tị quá, tôi yêu rồi, tôi yêu cây cung này rồi.” .....

Trong mộ huyệt.

Thôn Phệ Điểu vốn dĩ mang thuộc tính lửa, đối với các loại lửa đều có thể chịu được.

Đồng thời băng bình thường cũng rất khó khống chế chúng.

Nhưng tại sao?

Tại sao cây cung này có thể làm chúng bị thương?

Điều này không đúng, rất không đúng.

Thôn Phệ Điểu nhìn cảnh tượng trước mắt, con nào con nấy kinh hãi nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, những con chim này đều không động đậy, đây là cơ hội tốt nhất.

Sau đó kéo dây cung, ánh sáng xanh lam còn nồng đậm hơn trước.

Một luồng khí lạnh buốt, bắn về phía những con Thôn Phệ Điểu đối diện.

Nhìn thấy một mảng lớn Thôn Phệ Điểu trên không đều bị đóng thành tảng băng.

Từng con một rơi xuống đất.

Dễ dàng hạ gục một mảng lớn.

Ngô Tà nhìn hành động này, trong lòng vui mừng.

Diệp Phi thấy vậy, lại tiếp tục bắn về một hướng khác.

Chỉ một lát sau liền thấy những con chim trên không đều đã bị dọn sạch.

Dưới đất toàn là những tảng băng.

Còn có vài con Thôn Phệ Điểu lác đác đang lao lên không trung, định chạy trốn.

Nhưng Diệp Phi không định ra tay, ánh mắt lộ ra một tia ranh mãnh.

"Cậu có ý đồ gì?" Tiểu Ca thấy vậy, lạnh lùng hỏi.

"Thịt này không đủ lớn, vẫn là ăn con lớn mới thơm." Diệp Phi lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngô Tà khóe miệng co giật, chờ xem tình hình tiếp theo.

Sau đó nhìn mấy con Thôn Phệ Điểu còn sống sót lao lên trên.

Đội trưởng Lâm thấy vậy, vội vàng lấy ra hộp cứu thương, bắt đầu băng bó.

"Đội trưởng Lâm, giáo sư, hai người lùi về sau một chút, đừng để bị thương." Diệp Phi nhìn khoảng cách xung quanh, vẫn bảo họ lùi về sau một chút.

Ai biết thứ này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Đội trưởng Lâm và giáo sư Phương đối với lời của Diệp Phi luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Vội vàng di chuyển về sau mấy trăm mét.

Ngay khi mọi người vừa di chuyển xong, liền nghe thấy trên đầu có tiếng nổ vang.

Còn có tiếng đá vỡ.

Ngay sau đó liền thấy trên vách đá còn có rất nhiều đá vụn rơi xuống.

Một con Thôn Phệ Điểu hơn mười mét vỗ cánh, từ từ lơ lửng trên không trung.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Phi.

Sau lưng còn có mấy con Thôn Phệ Điểu vây quanh.

Chít chít chít chít không ngừng kêu.

Giống như đang mách lẻo.

Thôn Phệ Điểu Vương nghe vậy, nhìn Diệp Phi ánh mắt càng thêm không thân thiện.

Giống như nhìn hắn với ánh mắt đầy sát ý.

"Ngươi lại dám giết tộc loại của ta, thật to gan." Thôn Phệ Điểu Vương đột nhiên lên tiếng nói.

Diệp Phi nghe thấy lời này, không khỏi cười khẽ.

"Ngươi còn có biết xấu hổ không, là tộc loại của ngươi ra tay với chúng ta trước, không diệt chúng thì chúng ta sẽ chết, đây là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, ngươi nên biết." Ngô Tà và Tiểu Ca trơ mắt nhìn ánh mắt Thôn Phệ Điểu Vương càng thêm hung ác.

Giống như có thể lật mặt bất cứ lúc nào.

“Đây là không đàm phán được à?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Không đàm phán được.” Tiểu Ca lạnh lùng bổ sung.

Đã muốn diệt cả tộc của chúng, làm sao có thể đàm phán được.

“Là các ngươi muốn giết con ta trước.” Thôn Phệ Điểu Vương nghe thấy lời này, càng thêm nổi giận.

Thôn Phệ Điểu Vương mấy trăm năm mới có một đứa con, có con đều đối xử như châu như bảo.

Bây giờ có người muốn ra tay với con của nó, làm sao có thể dung thứ?

“Thôn Phệ Điểu Vương, ngươi có phải không có não không, chúng ta muốn giết con ngươi, ai muốn giết con của các ngươi?” “Thú cưng của ta chỉ là lên xem một cái, chỉ vậy mà thôi, các ngươi nhỏ mọn như vậy, còn có gì để nói?” Diệp Phi nói xong còn xoa xoa Chức Viêm Điểu trên vai, vẻ mặt đầy trêu chọc.

Miệng Thôn Phệ Điểu Vương phun ra một quả cầu ánh sáng màu đỏ, thẳng tắp lao về phía Diệp Phi đối diện.

Tiểu Ca thấy vậy, một tay kéo Diệp Phi lao về phía sau.

Thân hình Diệp Phi lóe lên, trốn sang một bên.

Cuối cùng nhìn về phía Ngô Tà và Tiểu Ca.

“Các cậu cách xa tôi ra một chút.” Nếu mục tiêu là hắn, vậy thì dễ xử lý rồi.

Không cần phải liên lụy người khác.

Thấy đòn tấn công của mình hụt, nó nhìn về phía Diệp Phi càng thêm tức giận.

Mỏ cũng dài hơn trước rất nhiều, lại còn rất nhọn đâm về phía Diệp Phi.

Diệp Phi lấy roi trong tay ra quất đi, phát ra âm thanh trong trẻo.

Trên mỏ Thôn Phệ Điểu bị quất ra một tia lửa.

Diệp Phi cảm thấy hổ khẩu trên tay, hơi đau.

Trong lòng không khỏi cảm thán.

Phải nói, không hổ là Thôn Phệ Điểu Vương, dù sao cũng là vua của loài chim.

Quả thật có vài phần bản lĩnh.

Nhưng bây giờ không có lý do gì để mình gánh chịu cơn giận, để chúng chờ đợi không phải là cách.

Sau đó lấy Cung Băng Xuyên từ trên người ra.

Chuyển mục tiêu đến phần chân của nó, ngay sau đó bị đóng băng.

Diệp Phi đã nắm vững thủ pháp của cây cung này.

Nếu dùng lực nhẹ, hiệu quả sẽ không được như ý.

Đóng băng chân của Thôn Phệ Điểu Vương, cuối cùng lao về phía đống cát.

Thấy chân mình bị đóng băng, Thôn Phệ Điểu thấy vậy, càng thêm tức giận.

Chương 472

Cổ cũng dài ra không ít, cái mỏ sắc bén đột nhiên mở ra, bên trong lộ ra quả cầu ánh sáng màu đỏ.

Diệp Phi đứng ở rìa cát, đột nhiên dừng lại không động đậy, cứ lặng lẽ chờ quả cầu đỏ đối diện.

Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng bắt đầu lo lắng.

"Vãi, đại lão đây là tình huống gì?

Đứng yên chịu đòn à?" "Phì phì phì, đại lão nhất định có suy nghĩ của mình, sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ không có chuyện gì." "Đúng đúng đúng, tôi nói bậy, tôi nói bậy, đại lão sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì." "Nhưng tôi không hiểu lắm, đại lão đây là muốn làm gì?

Tại sao không động đậy?" "Tâm tư của đại lão ai có thể đoán được?

Chờ xem đi, anh ấy sẽ không đặt mình vào nơi nguy hiểm." .....

Cư dân mạng bắt đầu quan tâm Diệp Phi, đồng thời cũng đầy ắp nghi vấn.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng lo lắng không thôi.

"Diệp Phi đây là khổ gì vậy?" "Như vậy quá nguy hiểm, không cần thiết phải mạo hiểm, ôm hết nguy hiểm vào người mình." Tiền Tinh Vân đối với hành động của Diệp Phi, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

"Có lẽ tâm tư của Diệp Phi rộng lớn hơn chúng ta, mọi thứ đều

lấy đại cục làm trọng.” Hoắc lão thở dài một tiếng, cảm thấy mình không thể so sánh với Diệp Phi.

Đây đều là vì đội trưởng Lâm và giáo sư Phương.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Phải nói, đầu óc Diệp Phi chuyển động thật nhanh.

Như vậy còn có thể bảo toàn cho đội trưởng Lâm và giáo sư Phương, tiện thể còn có thể gọi thêm người giúp.

Con Thôn Phệ Điểu này có vua, nếu bọ cạp cũng có vua bọ cạp thì sao.

“Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, con bọ cạp này khó tránh sẽ không ra tay với chúng ta.” Tiểu Ca nói xong, liền đặt ngang Hắc Kim Cổ Đao trước người.

Chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc.

Diệp Phi thấy quả cầu ánh sáng màu đỏ trước mắt đã lao ra.

Cuối cùng niệm chú, liền biến mất trước mắt mọi người dưới ánh mắt của tất cả.

Kết quả là thấy quả cầu ánh sáng màu đỏ lao về phía cát.

Rầm!

Cát văng ra tứ phía.

Chỉ thấy bên trong còn có một bầy bọ cạp.

Cuối cùng rơi xuống mặt đất, nằm trên đất không động đậy.

Diệp Phi không biết từ lúc nào, đã đứng bên cạnh Ngô Tà.

“Chúng ta đi xa một chút, đừng để làm bị thương mấy người chúng ta, lát nữa vua bọ cạp sẽ ra.” Diệp Phi nói rồi dẫn Ngô Tà và

Tiểu Ca đứng ở vị trí của đội trưởng Lâm và giáo sư Phương.

Quyết định ngồi xem kịch.

“Hừ, có triển vọng rồi, thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy cũng dùng ra?” Giọng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

“Vậy thì có quan hệ gì?

Chỉ cần có hiệu quả là được rồi, những thứ khác không quan trọng.” Diệp Phi chưa bao giờ cảm thấy làm như vậy có vấn đề gì, chỉ cần có hiệu quả là được, những thứ khác không quan trọng.

“Nếu vua bọ cạp này mà biết, chắc sẽ bị tức chết.” Thần Mộc Đỉnh nghe vậy cũng bất đắc dĩ vô cùng.

Ánh mắt Diệp Phi có thêm ý cười.

Tọa sơn quan hổ đấu vẫn là chuyện thú vị nhất.

Ngô Tà ngay sau đó liền thấy trong cát xuất hiện một con vua bọ cạp lớn gần bằng Thôn Phệ Điểu Vương.

Nội tâm chấn động.

Đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, đây là tình huống gì?

Vua Bọ Cạp và Vua Chim Thôn Phệ này là sao đây?

Làm sao chúng có thể chung sống hòa bình đến mức này được?

“Diệp Phi, cậu làm thế này có phải không tốt lắm không?” Ngô Tà không nhịn được lên tiếng trêu chọc.

“Không tốt?

Chỗ nào không tốt?” Diệp Phi bỗng nhiên nổi hứng muốn đùa giỡn.

“Ngạch... tôi bỗng nhiên thấy con bọ cạp này thật đáng thương quá đi.” Phương giáo sư cũng mặc niệm cho con bọ cạp đó, đúng là

ngồi yên trong nhà mà họa từ trên trời rơi xuống.

“Giáo sư, tôi đã làm gì đâu?

Đánh chúng là tôi sao?

Không phải chứ?

Người ra tay cũng không phải tôi mà, tôi chỉ vừa khéo né tránh thôi, tôi còn chưa hề ra tay đấy nhé.” Diệp Phi nói với vẻ mặt vô cùng vô tội.

Nhưng Phương giáo sư và nhóm lính đánh thuê đều giật khóe miệng, thật là thú vị.

Rõ ràng là có mục đích, nhưng qua lời anh nói, dường như thật sự chẳng liên quan gì.

Cư dân mạng nghe xong, cảm thấy sâu sắc rằng Diệp Phi đã học hư rồi, nhưng cái sự hư này thật sự rất đáng yêu.

“Haha, đại lão đúng là chưa ra tay mà, thật là buồn cười chết mất.” “Hắc hắc, đúng vậy đúng vậy, dáng vẻ lúc nãy của đại lão thật sự rất đáng yêu.” “Không không không, tôi thấy con bọ cạp này thê thảm hơn, đây là lần đầu tôi thấy con bọ cạp to như thế, cái thứ này nên ăn thế nào nhỉ?” “Vấn đề này không phải thứ chúng ta nên nghĩ, vẫn nên quan tâm đại lão và mọi người đi.” Toàn bộ phòng livestream, cư dân mạng đều đang chờ đợi biểu hiện của họ.

Trong mộ huyệt.

Vua Bọ Cạp cảm nhận được đòn tấn công của Vua Chim Thôn Phệ, đã không ngồi yên được nữa, liền từ trong cát chui ra.

Ngọn lửa ở phần đuôi còn nồng đậm hơn cả trước đó.

“Vua Chim Thôn Phệ, gan ngươi lớn thật đấy, ta chưa tìm ngươi, ngươi lại dám ra tay với ta trước?

Còn muốn giết tộc nhân của ta?" Vua Bọ Cạp trong lòng lửa giận bừng bừng, nhìn ai cũng thấy chướng mắt.

"Đánh ngươi thì đánh thôi, còn cần lý do sao?" Vua Chim Thôn Phệ không muốn giải thích, chủ yếu cũng là vì không có lý do để giải thích.

Bảo là đánh con người kia, nhưng con người kia không còn ở hiện trường.

Dù sao đúng là chính mình đã đánh.

Đã như vậy, thì chẳng có lý do gì để không thừa nhận.

Dù sao hiện tại đã đến nước này, cũng không thể dừng tay.

"Vua Chim Thôn Phệ, ta giết ngươi." Đuôi của Vua Bọ Cạp bỗng nhiên dài ra một đoạn, đâm thẳng về phía đối diện.

Đám bọ cạp dưới đất cũng đang tụ tập như núi, định xông lên tấn công.

Các loài chim khác đang bay trên không trung thấy vậy cũng lao vào giúp đỡ.

Trong phút chốc, toàn bộ mộ huyệt diễn ra cuộc chiến giữa bọ cạp và các loài chim, vô cùng đặc sắc.

"Vua Bọ Cạp, Vua Chim Thôn Phệ nói rồi, ngươi chỉ là một kẻ hèn nhát, có gan làm mà không có gan chịu, muốn ăn thịt thiếu chủ nhà người ta mà không có bản lĩnh đó đâu." Diệp Phi thấy Vua Bọ Cạp có xu thế yếu thế hơn một chút, liền đổ thêm dầu vào lửa.

Vua Bọ Cạp khi nghe được tin này, lửa giận trong lòng không thể kiềm chế thêm được nữa, ra tay còn độc ác hơn lúc nãy.

Vua Chim Thôn Phệ nghe thấy Diệp Phi châm chọc, ánh mắt nhìn anh hận không thể xé xác anh ra.

Tiểu Sở và Văn Phong thấy hành động của Diệp Phi, tuy không nghe hiểu nói gì, nhưng nhìn bộ dạng này thì chắc chắn là đang đổ thêm dầu vào lửa rồi, khóe miệng không khỏi giật giật.

"Anh Diệp Phi này đúng là... một người khá thú vị." Tiểu Sở thấy Diệp Phi thật sự rất đa dạng, lúc thế này lúc thế khác.

"Chẳng phải sao, đúng là một người thú vị." Văn Phong cũng bổ sung thêm một câu.

Lâm đội và Phương giáo sư nhìn Diệp Phi nói một tràng những lời họ không hiểu, nhưng thấy anh nói hăng say như thế, cộng thêm ánh mắt phẫn nộ của Vua Bọ Cạp, không cần nghĩ cũng biết là đang thêm mắm dặm muối.

Chương 473

“Chúng ta phải xem đến bao giờ đây?” Một lính đánh thuê bên cạnh khẽ hỏi Lâm đội.

“Cái này sao tôi biết được, dù sao khi nào kết thúc thì khi đó đi thôi.” Lâm đội cũng không biết rõ.

Diệp Phi canh chuẩn thời cơ, lấy Băng Xuyên Cung ra, đặt một chút hỏa diễm lên đầu cung.

Khi mũi tên Băng Xuyên bắn ra, có thể thấy đầu mũi tên rực cháy ngọn lửa màu vàng kim, lập tức bắn về phía Vua Chim Thôn Phệ.

Phập~ Khi mũi tên bắn trúng, cánh của Vua Chim Thôn Phệ bị đại hỏa nuốt chửng.

Cuối cùng ngọn lửa bị tiêu hóa đi hết, đôi cánh bị thiêu rụi vẫn còn tỏa ra khói đen.

Vua Chim Thôn Phệ hiện tại không thể bay được nữa, chỉ có thể ở dưới đất, ánh mắt đầy oán hận, nó liền ăn sạch đám bọ cạp dưới đất.

Những vết nứt trên bụng nó ngày càng lớn, cuối cùng xuất hiện những vết rạn.

“Vua Bọ Cạp, tên này sắp nổ tung rồi kìa.” Diệp Phi tốt bụng nhắc nhở.

Vua Bọ Cạp thấy vậy, vội dùng đuôi quấn chặt lấy bụng nó.

“Muốn nổ tung à?

Ngươi nằm mơ đi.” Vua Bọ Cạp nói xong liền bò về phía đối thủ.

“Vua Bọ Cạp, ngươi và ta đã đấu nhau mấy ngàn năm, hà tất phải bị con người này sai khiến, cho dù ngươi và ta có muốn quyết một

trận tử chiến, cũng là cuộc chiến của riêng hai ta, ngươi không cảm thấy rất ồn ào sao?" Vua Chim Thôn Phệ thấy vậy, trong lòng đã ôm quyết tâm phải chết, dù có chết cũng không để con người kia được yên, phải kéo hắn theo đệm lưng.

Vua Bọ Cạp nhìn Diệp Phi, cuối cùng ra lệnh cho quân đoàn bọ cạp ra tay.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy quân đoàn bọ cạp đối diện đã hành động, Ngô Tà vội lấy súng ra.

"Diệp Phi, tình huống này là sao?" Ngô Tà không hiểu, chẳng phải nên đối quyết sao?

Sao lại thành ra thế này?

"Không nhận ra sao?

Họ đã đàm phán xong và nhất trí đối ngoại rồi, nhưng thế này cũng tốt, ít nhất thời gian cũng đã đủ." Diệp Phi lấy Băng Xuyên Cung ra, lực tay kéo căng hết cỡ.

Vua Chim Thôn Phệ đã nếm trải uy lực của cung tiễn này, nhưng nó không muốn nói cho Vua Bọ Cạp biết.

Dù sao tộc nhân của nó cũng chẳng còn lại bao nhiêu, không có lý do gì để đám bọ cạp được thong dong tự tại ở đây.

Khi Diệp Phi bắn ra mũi tên đầu tiên, có thể thấy những con bọ cạp trên mặt đất đều bị đóng thành băng.

"Vua Bọ Cạp, ngươi tưởng con chim bên cạnh ngươi là thứ tốt lành gì chắc?

Nó cố ý không nói cho ngươi biết uy lực của cung tiễn này đấy, ngươi bị lừa rồi." Chức Viêm Điểu trên vai Diệp Phi nói lớn.

Lời vừa thốt ra, Vua Bọ Cạp không thể tin nổi nhìn Vua Chim

Thôn Phệ, ngọn lửa giận vừa mới nén xuống lúc này lại bùng lên dữ dội.

"Vua Chim Thôn Phệ, cái tên này, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Vua Bọ Cạp nói xong, dùng cái đuôi đầy độc tính đâm thẳng vào người Vua Chim Thôn Phệ.

Diệp Phi thấy vậy, nhân lúc hai bên sắp ra tay, anh lập tức giương cung bắn về phía đó.

Lần này anh đã thêm vào hơi thở của Tam Muội Chân Hỏa.

Vua Bọ Cạp và Vua Chim Thôn Phệ cảm nhận được nguy hiểm, muốn thoát ra, nhưng đã thấy sợi dây thừng của Diệp Phi trói chặt hai đứa lại với nhau.

Muốn tách ra cũng không kịp nữa, uy lực của Tam Muội Chân Hỏa cộng với Băng Xuyên Cung khiến cơ thể chúng bị kìm kẹp, nhất thời không biết nên ngự hàn hay phòng hỏa cho tốt, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị đại hỏa thiêu cháy.

Đám bọ cạp và chim thôn phệ xung quanh thấy vua của mình đều bị giết, từng đứa một lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Chuyện gì thế này?

Sao lại có thể như vậy?

"Nghe đây, đứa nào không muốn giống như vua của các ngươi thì cút về chỗ cũ cho ta, cấm được nhúc nhích, bất kể chúng ta làm gì cũng phải coi như không thấy, nếu không..." Diệp Phi nói xong liền giơ cung tiễn trong tay lên.

Ý tứ rất rõ ràng, đứa nào dám ngăn cản thì kết cục sẽ y hệt như vậy.

Đám bọ cạp và chim thôn phệ đều vội vàng chạy mất tăm tích

trong nháy mắt.

Xác của Vua Bọ Cạp và Vua Chim Thôn Phệ vẫn đang bốc cháy, mãi không tắt.

Diệp Phi thấy ngọn lửa sắp thiêu rụi chúng đến nơi, liền vội vàng thu hồi lửa, sau đó nhìn thấy trên người bọ cạp vẫn còn cái mỏ chim đâm xuyên qua.

Ngô Tà cảm thán: "Hai con dị thú này đúng là thích tương tàn thật đấy, đến mức này rồi mà vẫn không quên đâm đối phương một nhát." "Đây là thiên địch mà, thế này cũng tốt, vừa hay lấy thịt chúng mà ăn, mọi người cũng đói rồi." Diệp Phi nghe vậy liền rảo bước đi tới, dùng dao cắt từ hai cái xác khổng lồ kia ra hơn mười cân thịt, chuẩn bị nhóm lửa tẩm dầu và nướng thịt.

Lâm đội và mọi người cũng lên giúp sức, làm việc vô cùng phấn khởi.

Cư dân mạng thấy pha xử lý này của Diệp Phi thì ngơ ngác cả người.

"Mẹ ơi, tôi vừa thấy gì thế này?

Đây là đại lão thật sao?" "Nướng thịt trong mộ huyệt luôn à?

Nhìn sao mà náo nhiệt thế?

Nếu không phải bối cảnh không đúng, tôi thật sự muốn đăng ký tham gia hoạt động lần này rồi." "Haha, tôi cũng muốn." "Đại lão đúng là quá đỉnh, đầu tiên là gắp lửa bỏ tay người, sau đó là chiêu kết liễu tuyệt sát, tình huống gì đây?" "Tôi thấy não của đại lão nhảy số nhanh hơn chúng ta nhiều, tin không?" "Haha, tin chứ, tin chứ, nhưng mà đống thức ăn kia nhìn có vẻ ngon đấy." ...

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy nhóm Diệp Phi đã thoát khỏi nguy hiểm thì cũng vui lây.

Nhưng họ không thể ngờ được cách giải quyết của anh lại là như thế này.

"Haha, phải nói là Diệp Phi rất thông minh, có thể lợi dụng mối quan hệ giữa hai sinh vật này để chúng tự tàn sát nhau, cuối cùng tọa thu ngư ông đắc lợi." Tiền Tinh Vân cười hì hì nhìn họ đang nướng thịt.

Hoắc lão cũng cảm thấy an lòng, nhưng phần còn lại thì phải làm sao?

Cái 'rèm cửa' ở lối vào kia không dễ vượt qua đâu.

Phải làm sao mới qua được đây?

"Hoắc lão, ông lo lắng điều gì?" Tiền Tinh Vân nhận ra sự ưu tư của Hoắc lão, không hiểu hỏi.

"Tôi lo lắng cái cửa đó, làm sao để đi qua?" Hoắc lão nhớ Diệp Phi từng nói, đám thực vật xanh trên cửa đó biết hút máu.

"Cái này không cần lo lắng đâu, có Diệp Phi ở đó sẽ không sao đâu." Tiền Tinh Vân vô cùng tự tin vào Diệp Phi, anh chắc chắn sẽ có cách, chỉ là thời gian có thể muộn một chút mà thôi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi vừa nướng thịt vừa nấu canh.

Thấy Tiểu Sở và Văn Phong mấy người đều đã đói lả, anh đưa những xiên thịt đã nướng chín cho họ để chia nhau.

Ngô Tà tay vẫn cầm một xiên thịt chim nướng, nhìn sang Diệp Phi hỏi nhỏ: "Cậu đã dự tính hết từ đầu rồi đúng không?" "Ban đầu tôi định đối phó từng tên một, nhưng không ngờ thù hận của hai tên này lại sâu sắc đến vậy, chết cũng không buông tha cho đối phương." "Cậu cũng thấy đấy, con Vua Chim Thôn Phệ kia vốn định vùng vẫy

để nổ tung cơ thể, nhưng lại bị đuôi bọ cạp quấn chặt, cuối cùng để con bọ cạp chết trước mình, nó còn dùng mỏ đâm chết đối thủ trước một bước, mấy ngàn năm qua chúng sống với nhau kiểu gì không biết." Diệp Phi hiện tại cũng không nắm bắt được tư duy của chúng, cuối cùng quyết định cứ ăn thịt chúng rồi tính tiếp, những thứ khác không quan trọng.

Ngô Tà nghe xong cũng thấy kỳ quái, hai loài này sinh tồn thế nào suốt mấy ngàn năm qua nhỉ.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, nhìn thạch môn trên đoạn nhai, nhất thời cũng gặp khó khăn.

Làm sao qua được đây?

"Dùng lửa đốt sạch à?" Ngô Tà ướm hỏi.

"Vô dụng thôi, chúng muốn hút máu thì cứ để chúng hút cho đã đời." Diệp Phi lắc đầu.

"Cậu Diệp Phi, cậu đang đùa à?

Hút thế nào đây?

Chỗ người chúng ta cũng không đủ cho chúng hút đâu." Lâm đội nghe vậy vội hỏi.

Máu của ngần này người không đủ hút đâu, quay đi quay lại chết hết ở đây thì ai vào khảo cổ nữa?

Diệp Phi nghe thấy giọng Lâm đội, bất lực cười.

"Tôi nói dùng máu của các anh cho chúng khi nào?" Mọi người nghe xong ngơ ngác nhìn nhau, ý là sao?

"Chẳng phải có sẵn đây sao?

Tam Muội Chân Hỏa của tôi tuy bao vây chúng nhưng bên trong vẫn chưa bị nướng chín, vẫn còn máu, muốn hút máu thì cứ hút cho

đã.” Diệp Phi nhìn xác Vua Chim Thôn Phệ và Vua Bọ Cạp cao hơn mười mét.

Lúc nãy khi cắt thịt, bên trong vẫn còn máu chảy ra.

Ngô Tà và Lâm đội nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại gặp khó khăn khác.

Thứ này ít nhất cũng nặng vài tấn, mấy người này làm sao di chuyển nổi?

Cho dù trước đó Diệp Phi có sức lực rất lớn, nhưng hai cái xác này cộng lại cũng mười mấy tấn rồi, liệu có ổn không?

Chương 474

Ngay lúc mọi người đang lo âu, họ đã thấy Diệp Phi bắt đầu xắn tay áo lên chuẩn bị làm việc.

“Diệp Phi, cậu định làm gì thế?” Phương giáo sư nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời tò mò.

“Tất nhiên là mang chúng đi rồi, nếu không làm sao cho hút máu được?” Diệp Phi nói xong liền đưa ra một quyết định lớn.

Ngay trước bàn dân thiên hạ, anh vung sợi dây thừng ra.

Sợi dây quấn chặt lấy hai con dị thú, sau đó kéo về phía đoạn nhai.

Phương giáo sư, Lâm đội, cùng các lính đánh thuê khác và ba sinh viên Tiểu Sở đều há hốc mồm nhìn Diệp Phi một mình kéo hai cái xác dị thú cao mười mấy mét đi.

Ngô Tà thấy vậy không khỏi cảm thán uy lực của dòng máu Chân Long, sau đó nhìn Tiểu Ca.

Ánh mắt như muốn nói: ‘Anh có làm được không?’.

Tiểu Ca không buồn để ý, chủ động lên trước giúp đỡ.

Cư dân mạng bị sốc toàn tập.

“Tôi có nhìn lầm không vậy?

Tôi vừa thấy cái gì thế này?

Tình huống gì đây?

Đại lão đúng là nhân vật tầm cỡ, nhưng có thể đỉnh đến mức này sao?” “Nếu ngày xưa lúc Ngu Công dời núi mà có một nửa năng lực của đại lão, liệu có phải đỡ tốn sức hơn bao nhiêu không?” “Haha, lầu trên nói đúng đấy, không sai chút nào, đúng là vậy thật, haha.” “Tiếc

thật, đại lão sinh nhầm thời rồi.” “Đại lão uy vũ, đại lão đỉnh của chóp.” ...

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết dùng từ gì để hình dung.

“Có phải những người như thế này đều là đại lực sĩ không?” Tiền Tinh Vân nhớ lần trước ở mộ Bao Tự, anh đã rất đỉnh rồi, không ngờ đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi sao?

“Chắc là vậy, thế này cũng tốt, nếu không... nếu không cũng khó giải quyết, thứ này cộng lại thì họ cũng chẳng thể mang đi được.” Hoắc lão bất lực nói.

May mà có đại lực sĩ như vậy ở đây, nếu không làm sao di động được thứ to lớn thế kia?

Tiền Tinh Vân thấy có lý, lặng lẽ quan sát.

Còn nữa, sợi dây thừng của Diệp Phi, đó là tiên pháp hay là dây thừng bình thường vậy?

Sao còn có thể co giãn vô hạn như thế?

Trong mộ huyệt.

Lâm đội nhìn Diệp Phi một mình để lại những vết hằn sâu trên mặt đất, sau đó quay người rảo bước đi tới bên cạnh Diệp Phi, quyết định giúp một tay.

“Cái đó... cậu Diệp Phi, tôi giúp cậu nhé?” Lâm đội nói rồi định ra tay, nhưng vừa chạm vào sợi dây thừng liền thấy lạnh thấu xương, theo bản năng rụt tay lại, cảm thấy một cơn đau nhói, kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Cái này... sao lại lạnh thế?

Tại sao lại như vậy?

“Mọi người không chịu nổi luồng hàn khí này đâu.” Diệp Phi cười nói, sau đó đi về phía đối diện.

Khi đi đến bãi cát, nó không còn mềm lún như trước nữa.

Trên vách đá, đám Thúy Lâm Thảo dày đặc treo ở đó, đã cảm nhận được có sinh vật đang đến gần.

Những sợi Thúy Lâm Thảo vốn đang rủ xuống mặt đất một cách ổn định lúc này bắt đầu rục rịch, chúng vươn dài ra bắn về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng không khỏi nhìn đến ngây người.

“Đây là cỏ sao?

Đây là thực vật xanh sao?

Đây là hoa ăn thịt người trong truyền thuyết à?” “Tốc độ này đúng là không chậm, chuyện gì thế này?

Sao đại lão chưa chạy đi, chậm chút nữa là xong đời đấy.” “Ái chà, tốc độ này đúng là nhanh thật.” “Sao đại lão vẫn đứng yên thế kia?” ...

Các cư dân mạng đều đang lo lắng quan sát Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy vậy, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, ngay trước mắt bao người, anh biến mất không thấy đâu nữa.

Khi xuất hiện trở lại, anh đã đứng bên cạnh Ngô Tà.

“Diệp Phi, cậu tính toán gì thế?” Ngô Tà không hiểu lắm.

Đám Thúy Lâm Thảo này thích hút máu, càng hút không phải sẽ càng to khỏe sao?

Lúc đó làm sao mà qua được?

“Cậu làm thế này rất mạo hiểm.” Tiểu Ca lạnh lùng chất vấn.

Vạn nhất phản tác dụng, chẳng phải là rước thêm phiền phức sao.

“Đó là vì chúng biết tiết chế, nhưng đống xác này cộng lại cũng mười mấy tấn, máu bên trong đủ cho chúng hút rồi.” “Đã muốn ăn thì cho ăn cho đủ.” Đáy mắt Diệp Phi thoáng qua một nụ cười, nhưng không chạm đến ánh mắt.

Vì Diệp Phi đột ngột biến mất, đám Thúy Lâm Thảo lại đặt mục tiêu vào xác Vua Bọ Cạp và Vua Chim Thôn Phệ ở đây, bắt đầu không ngừng hút thực.

Có thể thấy bằng mắt thường chúng đang không ngừng sinh trưởng, Thúy Lâm Thảo cũng to ra không ít.

Xác Vua Chim và Vua Bọ Cạp bắt đầu khô héo, kích thước nhỏ đi nhiều lần so với trước.

Cư dân mạng nhìn kiểu ‘sạc điện’ này, trong lòng mọi người cũng đã hiểu ra.

“Ý của đại lão là định cho chúng ăn đến chết đúng không?” “Hình như là vậy, nhưng thứ này không tự biết dừng lại sao?

Con người chúng ta ăn no thì thôi, chúng không biết dừng lại à?” “Hình như là không, chỉ có thể liên tục hấp thu, nếu không đại lão sao lại dâng xác đến tận miệng chúng chứ?” “Vậy nói thế này thì chúng sẽ nổ tung sao?

Tôi chưa bao giờ thấy thực vật xanh nổ tung thì trông như thế nào.” ...

Cư dân mạng bàn tán xôn xao, bình luận lướt qua không ngừng.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà và Tiểu Ca cảm nhận rõ ràng đám Thúy Lâm Thảo đã bắt

đầu hấp thu chậm lại, đã ăn hết một phần ba, nhưng vẫn đang tiếp tục hấp thu.

"Tốc độ thế này đúng là chậm thật." Diệp Phi đi tới, nhỏ một giọt máu trên đầu ngón tay lên xác Vua Chim và Vua Bọ Cạp.

Máu của dòng máu Chân Long là chất dinh dưỡng tốt nhất đối với chúng.

Khi ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt, đám Thúy Lâm Thảo cứ như được tiêm thuốc kích thích, há miệng hút lấy hút để.

Rõ ràng là đã ăn không trôi nữa rồi mà vẫn cứ cố hút từng ngụm một.

Ngô Tà, Phương giáo sư, cùng Lâm đội và mọi người không khỏi kinh ngạc.

Máu của Diệp Phi đỉnh đến thế sao?

Rõ ràng không ăn nổi nữa rồi mà vẫn cứ liều mạng ăn, tình huống gì đây?

Mười phút sau.

Thấy Thúy Lâm Thảo bỗng nhiên phình to, ẩn hiện xu thế sắp nổ tung.

Bùm!

Mọi người nghe thấy tiếng nổ, sau đó thấy từng cụm Thúy Lâm Thảo nổ tung, bắn ra dịch xanh lên vách tường và hang đá.

Ngay sau đó là từng sợi Thúy Lâm Thảo bị nổ nát, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Lâm đội và Phương giáo sư thấy cảnh tượng trước mắt, cảm thấy hơi ảo ma.

Cái này cứ thế là xong rồi à?

Lúc nãy còn đang sầu não, chỉ cần cho ăn no là được sao?

Bây giờ đã giải quyết xong rồi?

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng không ngờ mọi chuyện lại kết thúc đơn giản như vậy, thật là thú vị.

Chương 475

Cư dân mạng lúc trước thấy chuyện rất nghiêm trọng, giờ thấy chỉ cần cho ăn no là xong, thật là buồn cười.

"Haha, lúc nãy tôi còn tưởng tình hình này không ổn phải dùng đến liềm chứ, giờ thì hay rồi, trực tiếp rảnh nợ luôn." "Tôi thấy mình và đại lão không phải ăn cùng một loại gạo mà lớn lên, sự khác biệt này đúng là lớn thật." "Tôi cũng nghĩ thế, rõ ràng đều là người cùng một nước, tại sao não đại lão lại như thế, còn não tôi lại như thế này." ...

Cư dân mạng bắt đầu cảm thấy khâm phục.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy vậy thì tự cười nhạo mình, cảm thấy tư duy của mình đúng là đã bị rập khuôn rồi.

Tại sao cứ phải nghĩ đến việc gây sát thương từ bên ngoài mà không phải từ bên trong chứ.

"Tôi bỗng thấy mình già thật rồi, tư duy này đã tạo thành tổn thương không thể cứu vãn được." Tiền Tinh Vân tự giễu.

"Haha, nói gì thế, ai mà chẳng trải qua như vậy." Hoắc lão cũng thấy mình đã già thật rồi, ngày xưa cũng linh hoạt lắm chứ, nhưng giờ thì chịu, già rồi, tư duy không còn nhạy bén như lớp trẻ này nữa.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy đám Thúy Lâm Thảo đã được giải quyết, lúc đi còn từ trên người Vua Chim lấy thêm một ít thịt, tiện tay bỏ vào túi, rồi dẫn mọi người đi vào hang đá.

Hang đá tối om được đèn chiếu sáng thắp lên, tiếng bước chân vang vọng trong hang.

Diệp Phi dẫn mọi người đi vào trong, càng đi càng thấy lạnh lẽo.

Ngô Tà cứ cảm thấy thỉnh thoảng có luồng gió thổi qua đầu, sau gáy lạnh toát.

"Tiểu Ca, anh có thấy lạnh lắm không?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

"Có." Tiểu Ca cũng cảm nhận được nhiệt độ đã giảm đi không ít.

Diệp Phi đi được vài bước thì đứng lại không nhúc nhích, trên mặt hiện rõ vẻ bất lực.

Phương giáo sư thấy anh không đi nữa, liền hỏi: "Cậu Diệp Phi?

Có chuyện gì thế?

Tại sao không đi nữa?" Đang yên đang lành đứng đây làm gì?

"Không đi được nữa, chúng ta chỉ có thể đợi ở đây thôi." Diệp Phi nhìn sang Phương giáo sư với vẻ mặt đầy bất lực.

Lâm đội và Tiểu Sở nghe vậy thì nhìn nhau, không hiểu rõ vấn đề này lắm.

"Tại sao?" Phương giáo sư càng mơ hồ hơn, chuyện này là sao?

"Đó là vì nơi này không phải đoạn nhai, mà là đang ở trong cơ thể của một con dị thú." Diệp Phi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, khẽ giải thích.

Ngô Tà nghe xong, trong lòng kinh hãi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

Trong bút ký có ghi chép, vào thời cổ đại, người ta thường đem sơn tinh thụ quái trong núi dung hợp lại với nhau, lợi dụng trận pháp giam giữ chúng ở đây, đồng thời chôn chúng dưới chân núi.

Qua tất cả những cảm xúc tiêu cực tiêm nhiễm vào, chúng sẽ dung hợp làm một với ngọn núi lớn này, cuối cùng biến thành một hang núi, chờ kẻ địch tiến vào rồi tiến hành săn giết.

Loại sinh vật này được gọi là Bách Tuế Hồng Mai.

Nghe nói khi nhìn thấy hồng mai (hoa mai đỏ), chính là lúc những thứ này sắp ra tay.

Khi Ngô Tà nói đến đây, anh vội vàng quan sát môi trường xung quanh, nhưng không thấy hoa mai đỏ đâu.

"Cậu nhìn lên trên kìa." Tiểu Ca khẽ vỗ vai anh, tốt bụng nhắc nhở.

Ngô Tà cùng Lâm đội trưởng và Phương giáo sư nhìn lên phía trên, thấy trên đầu họ nở rất nhiều hoa mai đỏ.

Phía trên đám hoa mai đó còn có một hố đen khổng lồ, trông giống như một lỗ thông gió, thỉnh thoảng có gió lạnh từ trên đó thổi xuống đầu mọi người.

Sắc mặt Tiểu Sở và Văn Phong trắng bệch, không ngừng nuốt nước miếng, mồ hôi trên mặt vã ra như tắm.

Trên đầu toàn hoa mai đỏ, có phải có nghĩa là ở đây có rất nhiều sơn tinh thụ quái không?

Nghĩ đến đây, lòng họ càng thêm căng thẳng tột độ.

"Giáo sư... chúng ta bây giờ thấy hoa mai đỏ này, có phải có nghĩa là..." Lời phía sau Tiểu Sở chưa nói hết đã không thể nói tiếp được nữa.

Ngô Tà cũng có chút căng thẳng, lúc trước trong bút ký có đặc biệt chú thích qua, loại thứ này không dễ gặp phải, nhưng nếu gặp thì chỉ có thể tìm cách chạy trốn, nhưng cơ hội chạy trốn chỉ có 10% xác suất, còn lại đều là xác suất tử vong.

"Tiếp theo phải làm sao đây?

Chúng ta nên đi lên hay thế nào?" Ngô Tà thật sự không có cách

nào ứng phó với chuyện này, chủ yếu là trong sách không nói cách ứng phó.

"Lên thì phải lên, nhưng không phải bây giờ, cứ chờ đi, lát nữa sẽ có thứ đưa chúng ta lên, đừng vội." Diệp Phi lặng lẽ đứng đó, ngước mắt nhìn đám hoa mai đỏ bên trên, đã nở chín bông rồi, còn một bông nữa đang từ từ hé mở.

"Vậy phải đợi đến bao giờ?" Lâm đội tò mò.

"Các anh thấy đám hoa đó không?

Khi chúng nở hết chính là lúc chúng ta đi lên." Diệp Phi sau đó ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt đầy thong dong.

Lâm đội và những lính đánh thuê khác từng người một đều ngước nhìn, chằm chằm vào bông mai thứ mười.

Diệp Phi trong lòng đang tính toán xem có nên dùng hệ thống đổi thêm ít đồ ra không.

Lúc nãy đã ăn kha khá thịt Vua Chim và Vua Bọ Cạp, ít nhất cũng đổi được vài món đồ tốt chứ nhỉ.

"Ngươi sợ rồi à?" Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu.

"Bộ dạng tôi giống như đang sợ lắm sao?" Diệp Phi thấy đâu có nhỉ?

Có gì đáng sợ đâu?

"Vậy ngươi đang nghĩ gì?" Thần Mộc Đỉnh tâm trạng tốt nên chủ động bắt chuyện vài câu.

"Tôi chỉ đang nghĩ nên giải quyết tên này thế nào thôi, ngươi có cách nào hay không?" Diệp Phi chủ động trò chuyện với nó, coi như tán gẫu.

“Ngày trước chủ tử cũng từng gặp thứ này, nhưng phương pháp xử lý của chủ tử thì tốt hơn ngươi gấp vạn lần, chỉ là chuyện trong cái búng tay thôi.” Thần Mộc Đỉnh bỗng nhiên cảm thán, trước đây thật là oai phong biết bao.

“Ngươi cũng biết đó là ngày trước mà, tôi đâu phải Thần Nông thị, tôi cũng muốn búng tay một cái là xong lắm chứ, nhưng hiện tại tôi không có bản lĩnh đó.

Ngươi đã từng gặp qua thì chắc chắn là biết cách, nó có nhược điểm gì?” “Nói ra chia sẻ chút đi, tôi mà chết thì ngươi cũng chẳng còn chỗ nào để ở đâu.” Diệp Phi nói với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng.

“Hừ, đây là thái độ cầu xin người khác của ngươi sao?” Thần Mộc Đỉnh lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đây không phải cầu xin, mà là đang thông báo cho ngươi, cho nên ngươi cứ nói ra đi, tốt cho tất cả mọi người.” Diệp Phi đạm mạc nói.

“Điểm yếu lớn nhất của thứ này chính là lửa, nhưng không phải Tam Muội Chân Hỏa trong tay ngươi.” Thần Mộc Đỉnh biết anh định nói gì nên vội ngắt lời.

“Vậy là loại lửa nào?” Diệp Phi thật sự thấy kỳ diệu, Tam Muội Chân Hỏa là vua của các loại lửa rồi, trên đời này chẳng lẽ còn loại lửa nào tốt hơn nữa sao?

“Chủ nhân dùng lò của ta để luyện dược, loại lửa dùng tới không phải Tam Muội Chân Hỏa, mà là Hỏa Tinh không khói bụi, không nhiệt độ.” “Hỏa Tinh rất khó gặp, không phải trong loại lửa nào cũng có Hỏa Tinh đâu.” Giọng điệu Thần Mộc Đỉnh trở nên nghiêm trọng.

“Hỏa Tinh?” Diệp Phi trước đây từng nghe nói qua thứ này, nghe bảo là vạn năm khó gặp, rốt cuộc có thật sự tồn tại hay không vẫn chưa biết nữa, hóa ra trên đời này thật sự có sao.

“Hệ thống, trong chỗ ngươi có Hỏa Tinh không?” Diệp Phi sau đó hỏi hệ thống. 【Ký chủ, ở đây đúng là có Hỏa Tinh, nhưng hiện tại vẫn chưa mở bán.】 Hệ thống trả lời không chút cảm xúc.

“Làm sao mới mở bán?” Diệp Phi vội vàng hỏi. 【Cần đợi thêm mười hai giờ nữa, mời ký chủ cố gắng trì hoãn thời gian.】 Hệ thống nói xong liền im lặng, tiếp tục chìm vào tĩnh lặng.

Diệp Phi nghe thấy lời này, vẻ mặt nhăn nhó hết cả lại.

Còn phải đợi, còn mười hai tiếng nữa, đợi mười hai tiếng xong chắc cái đống hỏa này luyện anh thành tro luôn rồi.

Cư dân mạng thấy thần sắc Diệp Phi thay đổi xoành xoạch, lúc thì nhăn nhó, lúc thì vui vẻ, cuối cùng lại thất vọng, thật là...

“Mà này, đại lão bị sao thế?

Sao sắc mặt lại như vậy, lúc xấu lúc tốt thế kia.” “Chắc là nghĩ ra gì đó rồi, lúc nãy Ngô Tà chẳng phải nói ở đây rất nguy hiểm sao, toàn sơn tinh thụ quái gì đó, chắc đại lão đang nghĩ cách đối phó với tên này thôi.” “Có khả năng đó, dù sao đại lão cũng là kiểu đàn ông âm thầm gánh vác mọi chuyện mà.” “Lầu trên nói thế... tôi bỗng nhiên không còn gì để nói luôn.” ...

Các cư dân mạng bắt đầu đồn đoán.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng dán mắt vào màn hình, ánh mắt luôn khóa chặt vào đám hoa mai bên trên.

“Đám hoa mai này mà nở hết thì sẽ thế nào nhỉ?” Tiền Tinh Vân rất tò mò, lời Diệp Phi nói có ý gì?

“Chắc là sẽ xuất hiện sơn tinh thụ quái gì đó chăng?

Nhưng nhìn lại không giống, vì thần sắc Diệp Phi không giống như đang gặp nguy hiểm.” Hoắc lão cảm thấy có vẻ không phải

chuyện gì quá nguy hiểm.

Chương 476

“Cứ chờ đi, đợi hoa mai nở hết là biết ngay thôi, mà phải nói thật là tôi cũng có chút tò mò rồi đấy.” Tiền Tinh Vân có chút mong đợi.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà luôn nhìn chằm chằm vào bông hoa mai đó, thấy cánh hoa đã hé mở, lòng anh bắt đầu căng thẳng.

“Diệp Phi, nở rồi.” Ngô Tà lên tiếng.

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó cảm nhận được gió trên đầu dường như đã mạnh lên rất nhiều.

“Đứng yên đừng nhúc nhích, cứ chờ là được.” Ngay sau khi Diệp Phi nói xong những lời này, hướng gió bỗng nhiên thay đổi, hút tất cả mọi người vào một chỗ.

“Á...” “Á...” Bùm!

Bẹp!

Từng người như cái bánh bao thịt rơi từ trên cao xuống.

Diệp Phi đáp xuống đất một cách vững chãi, Tiểu Ca cũng bám sát theo sau, tay còn đỡ lấy Ngô Tà.

Ngô Tà nếu không có Tiểu Ca dìu thì giờ này đã giống như đám lính đánh thuê kia, từng người một ngã từ trên đó xuống rồi.

“Ối giời ơi...” Tiểu Sở định từ dưới đất đứng lên thì bị một vật nặng đè ngược trở lại.

“Ối, ai đấy, tôi còn trẻ lắm, anh mà làm gãy lưng tôi thì tôi lấy vợ thế nào được nữa.” Tiểu Sở kêu thảm thiết.

“Cái thằng nhóc này, chỉ nghĩ đến chuyện lấy vợ thôi.” Phương

giáo sư cười khẽ, leo xuống từ lưng Tiểu Sở, rồi xoa xoa đầu gối mình, cú ngã vừa rồi cũng không nhẹ đâu.

"Giáo sư ông không sao chứ?" Văn Phong và Tiểu Hà từ dưới đất đứng dậy, dìu ông lên.

"Các cậu nên quan tâm tôi mới đúng này." Tiểu Sở đau đớn bò dậy, cuối cùng quan sát môi trường xung quanh, thấy xung quanh toàn là rừng cây, lại còn có sương mù dày đặc bao phủ.

"Giáo sư, chúng ta cứ đứng cạnh anh Diệp Phi thì hơn, chỗ này có vẻ không an toàn lắm đâu." Tiểu Sở vẫn không yên tâm, họ chẳng có chút sức chiến đấu nào, còn thua cả lính đánh thuê.

Phương giáo sư xoa xoa đầu gối, gật đầu đi tới bên cạnh Diệp Phi.

Lâm đội và những người khác cũng từ bốn phương tám hướng tập trung lại, nghi hoặc quan sát xung quanh.

"Cậu Diệp Phi, đây là đâu?" Lâm đội nhìn xung quanh toàn rừng rậm, cũng chẳng thấy thứ gì khác.

"Đây mới là bộ dạng thật sự của đoạn nhai đó, chỗ này nhìn đẹp chứ hả?" Diệp Phi vừa nói vừa hít sâu một hơi, môi trường ở đây tốt hơn bên ngoài nhiều, nhìn rất dễ chịu.

"Họ đều đang rất căng thẳng, chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao rời khỏi đây đi." Ngô Tà nhìn thần sắc của Diệp Phi, không khỏi mỉm cười bất lực, giờ là lúc nào rồi mà còn tâm trạng đùa giỡn.

"Đi?

Tại sao phải đi?

Chúng ta bây giờ nên nghỉ ngơi dưỡng sức, cứ ở thế này là được rồi, những thứ khác không quan trọng." Diệp Phi thấy sương mù xung quanh ngày càng dày, e là có vấn đề.

Anh đi tới bên một cái cây lớn rồi ngồi xuống một bên, thong dong nhìn bầu trời trên đầu.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Ngược lại, Lâm đội và Phương giáo sư có chút không ngồi yên được.

"Chúng ta phải đợi đến khi nào đây?" Phương giáo sư không hiểu chuyện gì.

"Cứ chờ là được." Diệp Phi hiện tại có thể trì hoãn được bao lâu thì trì hoãn bấy lâu, vẫn phải đợi Hỏa Tinh xuất hiện mới được.

Sau đó anh nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi một lát.

Phương giáo sư và Lâm đội thấy vậy càng thêm mờ mịt, nhưng cũng không hỏi nhiều, cứ thế ngồi lại với nhau để bảo tồn thể lực, ai biết lát nữa có xảy ra chuyện gì không.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi đã đi ngủ, nhất thời bàn tán xôn xao.

"Đại lão lần đầu tiên 'lười biếng' nhỉ." "Tôi cũng thấy thế, hay là chỗ này có vấn đề gì?" "Không phải là hay là, mà chắc chắn là có vấn đề, bạn không thấy sương mù dày đặc thế kia sao?

Ở đây toàn rừng cây, sương mù này nguy hiểm lắm, tốt nhất là đừng đi lung tung." "Nhưng cứ thế này thì đến bao giờ?" "Cái này sao tôi biết được?

Cứ chờ là được." ...

Thời gian trôi qua từng chút một.

Lâm đội và mọi người xoa bụng mình, cảm thấy hơi rỗng.

Vì đi cùng Diệp Phi nên họ không mang theo đồ ăn, chỗ để thức ăn đều nhét đầy các loại đạn dược.

Nhưng bây giờ Diệp Phi đang ngủ, cũng không tiện gọi người ta dậy nấu cơm.

Ngô Tà xoa bụng mình, cũng không nỡ gọi anh, thỉnh thoảng bụng lại kêu ùng ục.

“Ngô Tà, cậu không thấy rất kỳ lạ sao?” Tiểu Ca bỗng nhiên lên tiếng.

“Cái gì?” Ngô Tà xoa bụng, không hiểu hỏi.

“Thời gian, thời gian ở đây không đúng, lúc chúng ta ăn là đúng lúc giữa trưa, bây giờ đói rồi, ít nhất cũng đã qua năm sáu tiếng.” “Lẽ ra phải là hoàng hôn hoặc buổi tối, nhưng thời gian ở đây vẫn là giữa trưa.” Tiểu Ca hiếm khi nói một tràng dài như vậy.

Ngô Tà nghe xong bỗng giật mình tỉnh táo, đúng vậy, thời gian ở đây thật sự có vấn đề.

Diệp Phi tựa vào gốc cây đã mở mắt, lấy muôi và thịt trong túi ra bắt đầu nấu cơm, chẳng mấy chốc hương thơm đã lan tỏa.

“Diệp Phi, chúng ta nên sớm nghĩ cách thoát ra, sương mù ở đây ngày càng dày, vạn nhất xảy ra nguy hiểm...” Lời Ngô Tà chưa nói hết, Diệp Phi đã đưa miếng thịt đã hấp chín cho cậu.

“Chúng ta hiện tại đã gặp nguy hiểm rồi, đám khói này chính là nguy hiểm, cho nên chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, cậu ăn trước đi.” Diệp Phi thản nhiên cười, giao đồ đã làm xong cho họ.

Lâm đội và Phương giáo sư nghe thấy tin này thì vội vàng nhìn nồng vụ xung quanh, không thấy gì bất thường.

Nhưng vì Diệp Phi đã nói vậy thì cứ cẩn thận một chút.

Diệp Phi thấy thịt đã chia xong, lại lấy ra một miếng nữa, mùi vị vô cùng tươi ngon.

Ngô Tà đang định hỏi thì chú ý đến một ánh mắt, nhìn theo hướng đó, thấy trong bụi cỏ bên cạnh lộ ra một đôi mắt đang tỏa ra ánh sáng xanh lam.

Ngô Tà thấy vậy định nhắc nhở Tiểu Ca, nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại.

Hắc Báo ngáp một cái.

"Thứ ngươi chờ đã đến rồi đấy, lát nữa định làm thế nào?" Hắc Báo không hiểu hỏi.

"Chờ." Diệp Phi ước tính thời gian, còn sáu tiếng nữa.

Thần Mộc Đỉnh từng nói, trong rừng cây này chỉ có một loại sinh vật thích ăn thịt chín, chỉ cần tạo quan hệ tốt với chúng thì sẽ dễ sống hơn nhiều, biết đâu còn có thể giúp họ kéo dài thời gian.

Hắc Báo đảo mắt trắng, cái tên này đúng là càng lúc càng biết giả điên khiêng bị.

Chức Viêm Điểu dường như cảm nhận được tâm tư của Hắc Báo, không khách khí mổ vào đầu nó một cái.

Hắc Báo bực bội lẩm bẩm nhưng không dám làm càn.

Diệp Phi dùng tay khẽ quạt cho mùi hương bay về phía tên kia.

Sương mù lúc này còn nặng hơn trước vài phần, nhưng Diệp Phi cảm nhận rõ ràng bên cạnh có thêm một luồng hơi thở.

Lâm đội và Phương giáo sư đang định đưa bát cho Diệp Phi thì bị Ngô Tà chặn lại, và nháy mắt với họ.

"Giáo sư, Lâm đội trưởng, hai người ăn no rồi thì nghỉ ngơi một lát đi." Ngô Tà nói xong chủ động cầm lấy bát trong tay họ rồi thu dọn lại.

Lâm đội và Phương giáo sư thấy vậy, lại nhìn sang bên cạnh Diệp

Phi dường như có thêm một bóng người, cuối cùng coi như không thấy gì mà ngồi lại vị trí của mình.

Lâm đội còn bảo anh em của mình đều nghỉ ngơi tại chỗ.

Lúc này Diệp Phi đang nướng thịt, bên cạnh còn vang lên tiếng nuốt nước miếng ừng ực.

Diệp Phi nhìn sang, thầm gọi là một con khỉ, nhưng đầu khỉ lại hơi giống người, duy chỉ có cái miệng là khác biệt, cái miệng này nhìn giống như miệng cá sấu.

Diệp Phi thậm chí còn nghĩ đây là một giống lai chăng?

"Ngươi muốn ăn à?" Diệp Phi mỉm cười nhìn nó.

Con khỉ này không ngờ anh lại nói được ngôn ngữ của nó, không khỏi ngẩn người nhìn anh.

Diệp Phi nhìn con khỉ cứ ngẩn ngơ nhìn mình mà không phản ứng gì, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, sau đó đưa miếng thịt đã nướng chín cho nó.

"Ngươi ăn đi." Diệp Phi cười.

Con khỉ hít hít mũi, định há cái miệng cá sấu ra ăn, nhưng cứ há hốc mãi mà không khép lại, trái lại còn cảnh giác nhìn Diệp Phi.

"Cứ ăn đi, không ăn không đâu, tôi muốn bàn với ngươi một vụ giao dịch." Diệp Phi trực tiếp nói ra mục đích của mình, thản nhiên cười.

Chương 477

Con khỉ nghe xong, sự cảnh giác bớt đi vài phần, cuối cùng ăn uống ngấu nghiến, ăn rất ngon lành.

Diệp Phi lặng lẽ nướng thịt, con khỉ cứ túc trực bên cạnh đợi ăn.

Nó xoa xoa bụng mình, sau đó thò lưỡi liếm môi.

“Ngươi muốn bàn giao dịch gì?” Con khỉ tay vẫn cầm một cái xiên tre, lạnh lùng chất vấn.

“Rất đơn giản, tôi cần ngươi giúp tôi cản trở ngoại địch, ăn đồ của tôi rồi thì ngươi nên báo đáp tôi chứ nhỉ?” Diệp Phi nhìn con khỉ.

Loại khỉ này được gọi là Khỉ Cá Sấu, chính là một trong những loại sơn tinh thụ quái.

Chúng thích ăn thịt nhất, cái miệng cũng kén chọn nhất, dùng đồ ăn là cách tốt nhất để mua chuộc.

“Tại sao ta phải làm thế?

Các ngươi đến đây đã là kẻ phải chết, ta cùng lắm chỉ có thể để các ngươi rời khỏi đây, lập tức ra ngoài, đừng có vào lại nữa.” “Ngươi hiện tại không có tư cách đàm phán với ta.” Khỉ Cá Sấu sững lại, cứ ngỡ anh sẽ đề nghị chuyện đưa họ ra ngoài.

“Tôi có tư cách chứ, lúc nãy thịt ngon không?

Ngươi có muốn ăn thêm chút nữa không?

Nếu ngươi có thể giúp tôi chống lại kẻ địch, ngươi tìm được thứ gì mang tới đây, tôi đều có thể chế biến thành món mỹ vị cho ngươi.” Diệp Phi biết nó sẽ không dễ dàng đồng ý, vậy thì dùng chút mưu mẹo nhỏ cũng không phải là không thể.

Khỉ Cá Sấu không ngờ anh lại đưa ra yêu cầu như vậy, nói thật là nó đã động lòng rồi, nhưng...

"Đám sơn tinh thụ quái trong này đều rất lợi hại, ta cũng không phải là đại vương ở đây, càng không thể vì các ngươi mà đi đắc tội với những sinh vật đó, tại sao ta phải đồng ý với ngươi?" Khỉ Cá Sấu im lặng một lát rồi lạnh lùng từ chối.

"Thế này đi, mỗi bên nhường một bước, ngươi bảo vệ chúng tôi đến một giờ sáng, qua một giờ đó, sự sống chết của tôi không liên quan đến ngươi, thấy sao?" "Nếu ngươi đồng ý, tôi sẽ nấu đồ ăn cho ngươi, tôi còn có thể đưa ngươi rời khỏi đây, ngươi có muốn không?" Diệp Phi đưa ra điều kiện hấp dẫn nhất.

Đám sơn tinh thụ quái ở đây đã bị nhốt quá lâu rồi, chắc chắn rất khao khát được rời đi.

Nếu có thể đưa chúng ra ngoài, chúng nhất định sẽ rất vui mừng.

Khỉ Cá Sấu nghe vậy mắt sáng lên, cứ ngỡ mình nghe lầm.

"Dựa vào đâu mà ta phải tin ngươi?" Khỉ Cá Sấu tiếp tục truy vấn.

"Ngươi có thể suy nghĩ kỹ lại đi, vả lại cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ thôi, ngươi cũng chẳng thiệt thòi gì, kể cả tôi có chết thì ngươi cũng đã được ăn rất nhiều món ngon rồi." Diệp Phi nói đến mức đó thì thôi, không nói thêm nữa, để mặc Khỉ Cá Sấu tự mình suy nghĩ.

Cư dân mạng xem mà một phen kinh hãi.

"Cái này là ý gì?

Đây là đàm phán sao?

Lại còn là đại lão chủ động đề nghị, làm việc cứng thế nhỉ?" "Bây giờ đại lão đã cần đến khỉ để bảo vệ rồi sao?

Chẳng lẽ đại lão cũng hết cách rồi?" "Không đâu, bạn nói bậy bạ gì thế, đừng có nói linh tinh, đại lão sẽ không dễ dàng nhận thua đâu, chắc chắn là đang dưỡng tinh túc nhuệ thôi." "Đúng thế, nhất định là vậy, biết đâu là để đám sơn tinh thụ quái này tự tàn sát lẫn nhau cũng nên." "Haha, có lý, có lý, đều là mưu kế cả đấy." ...

Cư dân mạng đều đang tự mình đồn đoán.

Nhìn Hoắc lão và Tiền Tinh Vân khóe miệng giật giật.

"Hoắc lão, tôi thì không lo chuyện khác, chỉ lo nếu chúng thật sự ra ngoài được thì đám khỉ này chẳng phải sẽ ra ngoài làm loạn nhân gian sao?" Tiền Tinh Vân bắt đầu lo lắng.

"Vấn đề này chúng ta nghĩ ra được thì sao Diệp Phi không nghĩ ra được?

Chẳng phải trước đó Chức Viêm Điểu cũng đã ra ngoài rồi sao, vẫn bình yên vô sự, chưa làm điều gì xấu đấy thôi?" Hoắc lão cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng Diệp Phi làm việc không phải là người vô lý, cũng sẽ không dễ dàng thả những thứ nguy hiểm ra ngoài.

"Đúng là vậy, nhưng Diệp Phi chủ động đề nghị chuyện như thế, liệu có phải đang gặp nguy hiểm không?

Cần con khỉ này giúp đỡ." Tiền Tinh Vân lập tức hiểu ra, sự lo lắng của mình đúng là thừa thãi.

"Không, tôi nghĩ tình hình không phải như vậy, ở đây nói toàn là sơn tinh thụ quái, nhưng Diệp Phi dường như sớm biết ở đây sẽ xuất hiện thứ gì vậy." "Lúc nãy khi nướng thịt anh ấy đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi đợi ở đây, sao Diệp Phi lại biết trong này xuất hiện thứ gì?

Hay là anh ấy từng đến đây rồi?" "Nếu không sao lại biết con Khỉ Cá Sấu này thích ăn cái gì?" Hoắc lão vẫn thấy có gì đó không đúng.

Diệp Phi cho dù thật sự có sống đến ngàn năm đi nữa, chẳng lẽ cái

gì cũng biết sao?

Tiền Tinh Vân cũng nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng vẫn không nghĩ ra.

"Đừng đoán mò nữa, thân phận của Diệp Phi..." Lời Tiền Tinh Vân chưa dứt thì nghe thấy trong loa phát ra những âm thanh khác lạ.

Cả hai vội vàng nhìn vào màn hình.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi tai khẽ động, nghe thấy tiếng động lạ, rất giống tiếng vật nặng đang lao tới, lại còn vô cùng khổng lồ.

Ngô Tà và Tiểu Ca bày ra trạng thái cảnh giác, cuối cùng bị Diệp Phi ngăn lại.

"Đừng vội, Khỉ Cá Sấu sẽ giúp chúng ta." Diệp Phi nhỏ giọng nói.

Tiểu Ca cất thanh Hắc Kim Cổ Đao lại.

Lâm đội và những lính đánh thuê khác thấy cảnh này cũng hạ vũ khí xuống.

Khỉ Cá Sấu nghe thấy tiếng động, bỗng đứng trên cây bắt đầu kêu hú, dường như đang triệu hồi đồng loại của mình.

Chỉ trong vài phút, có thể thấy trên những cái cây xung quanh đều là Khỉ Cá Sấu.

Khác biệt ở chỗ, chỉ có con khỉ đàm phán với Diệp Phi là có bộ lông màu đỏ, rất uy nghiêm đang dặn dò chúng điều gì đó.

Tiếng kêu chí chóe vang lên.

Một lát sau thấy Khỉ Vương xuống cây, đứng cạnh Diệp Phi.

"Các ngươi cứ ở đây, đừng có đi lung tung, sương mù sẽ che chắn cho các ngươi, lát nữa dù thấy gì cũng đừng nói chuyện, kể cả có bị

dẫm trúng cũng không được phát ra tiếng.” Khỉ Vương nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng giải thích.

Sau đó nó leo lên cây, ngay lập tức thấy sương mù xung quanh càng thêm dày đặc, tầm nhìn chỉ vài bước chân cũng không nhìn rõ được nữa.

“Lâm đội, giáo sư, qua đây cả đi, đừng có tách nhau ra.” Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò.

May mà khoảng cách giữa mọi người không xa, tìm thấy đại bộ phận vẫn rất dễ dàng.

“Diệp Phi, cậu tin con Khỉ Cá Sấu đó đến thế sao?” Ngô Tà không chắc chắn hỏi.

“Con Khỉ Cá Sấu này muốn ra ngoài thì bắt buộc phải giúp tôi.” Giọng điệu Diệp Phi rất khẳng định.

Lúc này, con Khỉ Cá Sấu đang đứng trên cây dẫn theo bầy khỉ của mình ngăn cản con voi lớn đang tiến lại gần.

Con voi này không phải là voi bình thường, ngà voi sắc bén, ánh mắt âm hiểm, thể hình to gấp đôi voi bình thường.

“Ngươi đến đây làm gì?” Khỉ Cá Sấu nhìn con voi dưới đất, cao bằng nửa cái cây.

Vua Voi nhìn Khỉ Cá Sấu, ánh mắt càng thêm âm hiểm.

“Ta ngửi thấy mùi của con người, chúng ở đâu?” Vua Voi trầm giọng chất vấn.

“Câu hỏi của ngươi đúng là thú vị, đã ngửi thấy rồi thì tự đi mà tìm, hà tất phải đến đây hỏi ta?” Khỉ Cá Sấu nghe vậy thì cười nhạo.

Mắt Vua Voi như muốn phun lửa đến nơi, ở đây ngàn năm nay ai mà không biết chỉ cần gặp tin tức về con người là đám Khỉ Cá Sấu

các ngươi cảm ứng được đầu tiên, giờ lại bảo không biết?

Lừa ai đấy?

"Khỉ Cá Sấu, ngươi cũng đừng có quá kiêu ngạo, đã vậy thì đừng trách tộc voi chúng ta không khách khí, đừng tưởng đây là địa bàn của ngươi mà ta không dám động vào ngươi." Vua Voi nói xong bỗng rú lên một tiếng, sau đó vung vòi húc đổ cái cây đại thụ mà Khỉ Cá Sấu Vương đang đứng.

Khỉ Cá Sấu Vương bị kích động, nhe răng trợn mắt nhảy xuống từ trên cây, đáp vững vàng trên lưng Vua Voi, sau đó dùng hàm răng sắc nhọn cắn mạnh vào cái vòi lớn của nó.

Nhóm Diệp Phi trốn trong rừng cây nghe tiếng khỉ hú và tiếng voi gầm thảm thiết mà lòng trĩu nặng, chủ yếu là tiếng voi quá thê thảm.

Phương giáo sư nghe thấy thì bắt đầu lo lắng, liệu Diệp Phi có tin lầm người không?

Ông cố tìm vị trí của Diệp Phi dựa theo ký ức.

"Cậu Diệp Phi, con Khỉ Cá Sấu này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Cứ thế này liệu có xảy ra chuyện gì không?" Phương giáo sư nhìn Diệp Phi đối diện, vẫn không yên tâm hỏi.

"Giáo sư, tôi biết ông lo lắng, Khỉ Cá Sấu tuy thể hình không bằng voi nhưng khỉ dù sao cũng là loài linh hoạt nhất, sẽ không sao đâu.

Vả lại con khỉ này không phải khỉ bình thường, nó hiểu rõ tình hình trong này hơn chúng ta, nên ông đừng lo." Diệp Phi biết họ lo lắng nên chủ động giải thích.

Chẳng vì gì khác, con khỉ này vì muốn ra ngoài nên bắt buộc phải bảo vệ họ, kể cả không bảo vệ được cũng sẽ thông báo cho họ.

Lúc này cư dân mạng nghe thấy tin này bắt đầu hoài nghi.

“Tôi thấy đại lão gan to thật đấy, dám đem cả tính mạng của mình đặt cược vào một con khỉ, liệu có quá thảo suất không?” “Tôi thấy không phải vậy, khỉ vốn là sinh vật thông minh, vả lại còn nghe hiểu lời đại lão, sinh vật có não sẽ biết cân nhắc lợi hại, chúng bảo vệ nhóm đại lão cũng không tệ.” “Đúng thế, hơn nữa còn là động vật sống theo bầy, kể cả một con không được thì hai con, kiểu gì chẳng có cách.” “Tôi nằm mơ cũng không ngờ nhóm đại lão lại đặt cược mạng sống vào đám khỉ này, đúng là không thể tin nổi.” “Sống sót được là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng nữa.” ...

Chương 478

Đang quan sát, Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nghe tiếng voi gầm thảm thiết vẫn cảm thấy khỉ có cơ hội thắng rất lớn, dù voi có to lớn thì cũng không linh hoạt bằng khỉ.

Tiền Tinh Vân trong lòng bắt đầu lo lắng, hiện tại là voi, liệu lát nữa có xuất hiện loài nào khác không?

"Hoắc lão, tôi hơi lo cho họ, voi đã đến rồi, liệu có kéo theo những sinh vật khác tới không?" Tiền Tinh Vân nói ra nỗi lo trong lòng.

Hoắc lão cũng lo lắng y như vậy, lát nữa có thứ gì chui ra nữa thì chưa biết được, nhưng hiện tại chỉ có thể lặng lẽ quan sát.

Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi tai khẽ động, nghe thấy những tiếng sột soạt nhỏ vụn.

Tiểu Ca nghe thấy cũng nhìn sang, thấy trên lá của những cái cây xung quanh xuất hiện một đàn côn trùng dày đặc, loài côn trùng này có màu xanh nhạt, nếu không quan sát kỹ thì sẽ không dễ dàng phát hiện ra.

Sắc mặt mọi người nghiêm trọng, nhìn đám côn trùng nhỏ màu xanh đối diện đang khẽ vỗ cánh.

Lâm đội và mọi người cầm vũ khí chắn trước người, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào, nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

Hiện tại đám khỉ đang quyết chiến với voi, không thể dễ dàng phát ra tiếng động, nếu không sẽ gây thêm phiền phức cho Khỉ Cá Sấu.

"Nhưng chúng ta phải làm sao, chẳng lẽ mặc kệ đám côn trùng này tiếp cận sao?

Không biết đây là giống gì, vả lại sương mù sắp tan rồi, cơ thể chúng ta sắp không giấu được nữa.” Lâm đội lo lắng giải thích.

Diệp Phi nghe vậy, thản nhiên lấy từ trong túi ra một bó nhang rồi châm lửa, loại nhang này chuyên dùng để đối phó dị thú.

Đám côn trùng khi ngửi thấy mùi này liền vội vàng né sang một bên.

Mọi người thấy vậy, vẻ mặt mới giãn ra một chút.

Chỉ có Diệp Phi sắc mặt không tốt lắm, hiện rõ vẻ nghiêm trọng.

Ngô Tà định hỏi thì bị Tiểu Ca chặn lại.

“Xung quanh lại có dị thú tiếp cận, tạm thời đừng nói chuyện.” Tiểu Ca lạnh lùng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cảnh giác quan sát xung quanh, anh chú ý thấy trên cái cây đại thụ bên cạnh xuất hiện những thay đổi nhỏ.

Diệp Phi thấy đám côn trùng nhỏ đã bay đi hết, tai vẫn luôn chú ý về hướng Khỉ Cá Sấu.

Khi nghe thấy môi trường xung quanh đã chìm vào tĩnh lặng, Diệp Phi có thể khẳng định Khỉ Cá Sấu đã giải quyết xong đám voi đó rồi, không cần phải tiếp tục giả câm giả điếc nữa.

Anh tiện tay vung sợi dây thừng quất vào cái cây đại thụ bên cạnh.

Khi sợi dây rơi xuống thân cây, từ thân cây lại có máu đỏ chảy ra, thậm chí còn có tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không trung.

Phương giáo sư cùng Tiểu Sở và Văn Phong đứng sau sắc mặt trắng bệch, theo bản năng xích lại gần nhau.

Lâm đội và những lính đánh thuê khác hộ tống Phương giáo sư và ba sinh viên ra phía sau, căng thẳng nhìn quanh những gốc cây đại thụ.

Tiếng kêu của những cái cây này thật sự rất kinh khủng.

Cư dân mạng nghe thấy âm thanh này, hoàn toàn không biết nó phát ra từ đâu.

“Sao tôi chẳng thấy gì mà chỉ nghe thấy cái tiếng kinh dị này thế, dựng hết cả tóc gáy lên rồi.” “Hình như là cái cây, lúc nãy đại lão vừa đánh cái cây xong là nó chảy máu đấy, liệu có phải là cây không?” “Không phải là hình như đâu, chính là cái cây đấy, trong này đúng là quỷ dị thật, đừng nói là sinh vật có vấn đề, đến cả cái cây này cũng thành quỷ rồi, đáng sợ quá đi.” “Giờ làm sao đây?

Chẳng lẽ chặt hết cây đi à?” Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi cười lạnh: “Ra đi, đừng trốn nữa, các người thả Phượng Trì Trùng ra không phải là muốn thăm dò sao?

Các người nghĩ chúng tôi là hạng người mà các người có thể động vào à?” Ngay khi tiếng nói vừa dứt, có thể thấy những cái cây xung quanh đều tỏa ra ánh sáng xanh lục, xuất hiện từng ‘Người Cây’.

Tuy có hình người nhưng lớp da đều là vỏ cây, vô cùng hãi hùng.

Trong đó có một Người Cây trên mặt vẫn còn vết máu, đang trừng mắt nhìn Diệp Phi, sự căm hận trong mắt không sao che giấu nổi.

Lâm đội đứng cạnh Ngô Tà, nhỏ giọng hỏi: “Cậu Ngô Tà, cậu có biết chuyện này là sao không?” "Vừa nãy con sâu đó là gì vậy?" Qua lời nói của Diệp Phi có thể nghe ra chút manh mối, nhưng tại sao dường như Ngô Tà lại không hiểu.

Ngô Tà thấy những cái cây lớn này không có ý định ra tay nên khẽ đáp: "Vừa rồi mấy con sâu đó gọi là Phượng Trì Trùng, còn đám cây này là Hồng Sam Lục Thực, chúng là một cặp bài trùng.

Nếu cây đại thụ này là tên lửa, thì đám sâu kia chính là máy bay yểm trợ." "Mọi cử động của chúng ta đều bị đám Phượng Trì Trùng

báo cáo cho Hồng Sam Lục Thực.

Bây giờ Diệp Phi đuổi máy bay yểm trợ của chúng đi, chắc chắn chúng sẽ rất tức giận, cũng là lẽ thường tình." Ngô Tà ngữ khí ngưng trọng.

Trước đây anh chỉ thấy qua trong bút ký, không ngờ lại được tận mắt chứng kiến những thứ này.

Nhưng trong bút ký không nói cách giải quyết, tất cả vẫn phải trông cậy vào Diệp Phi.

Lâm đội và mọi người nghe Ngô Tà giải thích, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Từng nhành cây ngọn cỏ ở đây đều phải cẩn thận, nếu không chết thế nào cũng chẳng biết, chính là ý này sao.

Ngay khi mọi người đang trầm ngâm, họ thấy đám Hồng Sam Lục Thực dường như rất tức giận, gầm thét về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không mấy để tâm. "Được rồi, đừng sủa nữa, không phải ngươi muốn giết chúng ta sao?

Lại còn lo chọc giận Ngạc Ngư Hầu.

Ngươi muốn tranh thủ lúc này ra tay với chúng ta thì làm nhanh lên, không thì không kịp đâu." Diệp Phi vừa nói vừa vung roi, bộ dạng sẵn sàng nghênh chiến.

Tiểu Ca hộ vệ sau lưng Ngô Tà, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay chĩa thẳng về phía đối phương, sắc mặt lạnh lùng.

Đám Hồng Sam Lục Thực thấy vậy cũng không khách khí nữa, trên thân chúng mọc ra vô số cành cây, lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi và Tiểu Ca đứng trước mặt mọi người, dựa vào năng lực của cả hai để ngăn chặn những cành cây đó.

Cành cây bị chém đứt, ngay sau đó tại vết cắt lại mọc ra những mầm non mới, phía trên tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, tạo thành những chiếc lá nhỏ tràn đầy sức sống.

Sau đó, những chiếc lá đó biến thành những lưỡi đao sắc bén, bắn thẳng về phía Diệp Phi.

Cư dân mạng tinh mắt thấy lá cây đang lao về phía Diệp Phi, sắc mặt lập tức ngưng trọng, có người còn bật dậy khỏi ghế. "Vãi, đại lão, cái thứ này đánh lén kìa, thật vô liêm sỉ!" "Phải làm sao đây, đại lão có phát hiện ra không?

Hay có chú ý tới không vậy?" "Dù có chú ý tới thì liệu có né kịp không?

Cành cây ngày càng nhiều, phải làm sao đây?" "Tôi không dám nhìn nữa, tôi không muốn thấy cảnh đại lão 'ngỏm' đâu." "Phi, ông nói bậy cái gì đấy, ông chết chứ đại lão không chết được đâu!" Cư dân mạng dán mắt vào Diệp Phi, chỉ sợ lát nữa thấy trên người anh xuất hiện mấy cái lỗ.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng lo lắng y hệt, chỉ sợ Diệp Phi gặp phải chuyện gì.

Trong mộ huyệt.

Đoàng!

Một tiếng súng phá tan sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Diệp Phi cảm nhận được viên đạn bay sượt qua má mình, còn nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Ngón tay Tiểu Ca kẹp chặt mấy chiếc lá cây.

Lúc này lá cây đã trở nên cứng rắn và vô cùng sắc bén.

Diệp Phi nheo mắt, trên mặt hiện lên những đường vân rồng mờ

nhạt, xương cốt trên người phát ra tiếng rồng ngâm.

Ngô Tà thấy vậy liền thầm mặc niệm cho đám Hồng Sam Lục Thực.

Diệp Phi giận rồi, anh ấy đang thực sự giận dữ.

Thật đáng thương.

Đám Ngạc Ngư Hầu vừa giải quyết xong đối thủ cũng nghe thấy tiếng động.

Ánh mắt chúng trầm xuống, dẫn theo tộc nhân lao về phía đó.

Tiếng động vừa rồi phát ra từ hướng của người đàn ông kia.

Lúc này Diệp Phi nhìn cây đại thụ trước mặt, lấy Hỏa Diễm Phủ từ trong túi ra.

Có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một cái cây, mà cây thì phải sợ lửa.

Tiểu Ca nhận ra hành động của Diệp Phi nên lùi lại vài bước, đứng bên cạnh Ngô Tà. "Diệp Phi giận rồi à?

Đây là định hạ thủ đoạn tàn độc đây." Ngô Tà khẽ nói, trong lời nói mang theo ý trêu chọc.

Bây giờ không sợ Diệp Phi không ra tay, chỉ sợ anh ấy đánh hăng quá thôi.

Chương 479

Tiểu Ca vẫn cầm những mảnh lá cây trong tay, mắt thoáng qua một tia trầm mặc.

Diệp Phi nhìn về phía trước, lòng đã lạnh như băng.

Đám Hồng Sam Lục Thực nhìn bộ dạng của Diệp Phi, áp lực vô hình khiến chúng cảm thấy ngột ngạt, lùi lại vài bước.

Cuối cùng chúng quyết định ra tay trước, tấn công Diệp Phi.

Cành cây lao thẳng vào mặt Diệp Phi.

Anh giơ cao Hỏa Diễm Phủ, ngay sau đó Tam Muội Chân Hỏa men theo cành cây thiêu đốt dữ dội.

Kèm theo đó là tiếng thét thảm thiết của đám Hồng Sam Lục Thực.

Ánh lửa ngút trời, Lâm đội và các giáo sư theo bản năng lùi lại vài mét.

Sương mù trên bầu trời đã bị khói đen từ đám cây thay thế.

Khi Ngạc Ngư Hầu đến nơi, chúng thấy đám Hồng Sam Lục Thực đã bị đại hỏa nuốt chửng.

Tất cả các cây đều bốc cháy, ánh mắt chúng thêm phần thâm trầm.

Cuối cùng chúng nhìn Diệp Phi, người đàn ông này... ngọn lửa này cũng không bình thường, lần đầu tiên chúng thấy loại lửa như vậy.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt của Ngạc Ngư Hầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Ngạc Ngư Hầu đi đến bên cạnh Diệp Phi. "Cậu nên biết, bá chủ trong khu rừng này chính là cây cối, cậu đột ngột thiêu rụi đám Hồng

Sam Lục Thực thế này chắc chắn sẽ làm kinh động đến các sinh vật khác, cậu chắc chắn muốn làm vậy chứ?" Ngạc Ngư Hầu không hiểu ý anh, tại sao lại làm vậy?

Diệp Phi thản nhiên cười. "Tôi đương nhiên biết những điều đó, nhưng nếu không làm vậy thì chúng ta phải bỏ mạng tại đây.

Tôi đến đây không phải để tìm rắc rối, chỉ đơn thuần là đi ngang qua.

Nếu có kẻ dám không cho tôi đi, thì tôi việc gì phải khách khí?" Lời nói của Diệp Phi khiến cư dân mạng cảm thấy hưng phấn, thậm chí còn nảy sinh lòng sùng bái. "Đại lão đúng là đại lão, lời nói ra hoàn toàn không có cảm giác bốc phét, mà là anh ấy sẽ làm thật, đây chính là khí chất trong truyền thuyết sao???" "Tôi thích cái tính này của đại lão, ai không phục là 'xử' luôn, điểm này tôi rất phục." "Nhưng tôi thấy con khỉ kia có vẻ lo lắng, lời nó nói là ý gì?

Không hiểu lắm?" Cư dân mạng không hiểu rõ lời nói đó.

Tiền Tinh Vân và Hoắc lão thì nghe ra ẩn ý bên trong.

Tục ngữ có câu, dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước.

Hơn nữa đây là rừng lâm, bất kể sinh vật ở đây lợi hại thế nào cũng đều dựa vào rừng để sinh sống.

Nếu nói ở đây cái gì lớn nhất, thì chính là đám cây cối này.

Bây giờ Diệp Phi thiêu rụi Hồng Sam Lục Thực, chắc chắn sẽ khiến đám cây cối khác phản cảm.

Cây cối bén rễ, chằng chịt giao thoa, ai biết được cây nào là 'họ hàng' của cây nào. "Phen này Diệp Phi e là đụng phải rắc rối lớn rồi.

Nếu cây cối ở đây chủ động tấn công, nhóm Diệp Phi chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm." Tiền Tinh Vân sắc mặt ngưng trọng giải thích.

Hoắc lão thấy lời này có lý, nhưng Diệp Phi chẳng lẽ lại không biết?

Chẳng lẽ lại không hiểu đạo lý này? "Đừng lo, Diệp Phi không phải không biết đâu, có lẽ cậu ấy đã có cách giải quyết rồi." Hoắc lão im lặng một lát, lắc đầu bác bỏ lời Tiền Tinh Vân.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn Ngạc Ngư Hầu trước mặt, khóe môi nhếch lên.

Ngạc Ngư Hầu nhìn Diệp Phi với ánh mắt thâm trầm, cuối cùng cười nói. "Được thôi, nhưng bất kể cậu có giải quyết được hay không thì cũng phải cẩn thận đấy, ngọn lửa này sẽ sớm làm kinh động đến Thụ Quái ở đây thôi, lúc đó hãy bảo trọng." Ngạc Ngư Hầu nói xong liền dẫn người định rời đi. "Ngươi định đi à?" Diệp Phi thấy vậy tưởng nó sợ. "Sợ?

Ta là Ngạc Ngư Hầu Vương, có gì phải sợ?

Ngọn lửa này đã kinh động đến Thụ Quái, các sinh vật ở đây chắc chắn sẽ vì muốn lấy lòng Thụ Quái mà ra tay với các người." "Ta đã hứa với cậu thì sẽ làm đến cùng." Ngạc Ngư Hầu Vương nói xong liền dẫn tộc nhân rời đi.

Diệp Phi không ngờ gã này lại nghĩa khí đến thế. "Nhưng ta không thể bảo vệ các người hoàn toàn, ta sẽ cố hết sức, còn lại các người tự cẩn thận đi." Ngạc Ngư Hầu Vương vừa nói vừa leo lên cây, dẫn theo bầy khỉ rời đi.

Diệp Phi cười nhạt, nhìn màn sương mù đã biến mất, thầm quyết định chuẩn bị sẵn sàng. "Lát nữa có thể sẽ có Thụ Quái xuất hiện, Lâm đội trưởng, các anh chỉ cần bảo vệ giáo sư là được, nhớ kỹ đấy." Diệp Phi không yên tâm dặn dò.

Vừa dứt lời, mọi người đã nghe thấy tiếng sột soạt.

Tiểu Ca chĩa Hắc Kim Cổ Đao ra trước mặt, cẩn thận quan sát xung quanh.

Sau đó thấy một nhóm sinh vật tỏa ra tà khí đen kịt tiến lại gần.

Ngô Tà thấy trong rừng cây xuất hiện những con báo đen lông lá, mắt đỏ rực, trong miệng tỏa ra khói đen, chúng nhìn chằm chằm vào mọi người với ánh mắt thèm thuồng, như thể thấy món ăn ngon. "Đồng loại của ngươi tới kìa, ngươi không vui sao?" Diệp Phi hiếm khi có tâm trạng trêu chọc con báo đen bên cạnh mình. "Hừ, đồng loại gì chứ, chỉ là lũ báo cấp thấp dựa vào việc ăn thịt thối thôi, không thể đánh đồng với chúng tôi được." Báo đen nghe vậy khinh thường liếc nhìn một cái. "Đúng là không giống thật, chúng ăn thịt thối, các người ăn linh khí, lại còn là linh khí của con người, ừm, khác hẳn, các người cao cấp hơn chúng nhiều." Diệp Phi nảy sinh tâm lý ham chơi, ánh mắt đầy ý cười.

Cư dân mạng thấy mắt Diệp Phi đầy ý cười thì cảm thấy thế giới này thật kinh hoàng. "Đây có phải huyễn huyễn không vậy?

Đại lão điên rồi à?

Chuyện gì thế này?

Quân địch đánh tới nơi rồi mà sao vẫn cười được?" "Có lẽ là có chuyện gì tốt chăng?" "Thôi ông bớt giỡn, bị bao vây thế kia thì có chuyện tốt gì?

Tôi tin đại lão bị 'chạm dây' rồi." "Đúng thế, nhưng đại lão có thể lộ ra thần sắc như vậy, ít nhất họ vẫn an toàn, đại lão vẫn nắm chắc phần thắng." Cư dân mạng nảy sinh đủ loại nghi ngờ về thần sắc của Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Đám báo đen đã bao vây mọi người, đang nhìn chằm chằm đầy hổ

báo. "Tình hình ở đây không đúng." Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi một cái.

Ngô Tà cũng thấy tình hình không ổn.

Đây không phải báo đen bình thường, dù là báo đen cũng không nên như thế này.

Trên người đám báo này toàn là tà khí.

Chẳng lẽ là... "Đây là Huyền Ảnh Hắc Báo, nghe nói chúng thích nhất là thịt mục nát, và thích ăn nhất là oán khí sau khi con người chết đi." Ngô Tà ngạc nhiên, đám báo này khác với báo thường, tu vi của chúng nằm ở vệt sáng đỏ trên đuôi.

Đuôi càng rực rỡ thì chứng tỏ chúng ăn oán khí càng nhiều, năng lực càng mạnh.

Nhưng nhìn đám này thì không nhiều lắm, đa phần là đuôi đen, không đáng ngại. "Cậu đừng vội mừng sớm, đám này đúng là không đáng ngại, nhưng đây chưa phải là tất cả đâu." Diệp Phi nhìn bộ dạng thả lỏng của Ngô Tà liền biết suy nghĩ trong đầu cậu ta, không khách khí nhắc nhở về mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ngô Tà cạn lời.

Sau đó nghe thấy tiếng gầm rống vang lên từ một phía.

Một con báo đen khổng lồ tiến tới, phần đuôi của nó đỏ đến mức phát tím.

Ngô Tà đột nhiên hiểu lời Diệp Phi là ý gì.

Con quái vật này đúng là khó nhằn. "Gào!" Con báo đen thân hình đồ sộ, cao khoảng bốn mét, đang há to miệng gầm thét về phía Diệp Phi.

Chương 480

Con báo đen trên vai Diệp Phi thấy vậy vô cùng không phục, liền phóng to cơ thể, nhe nanh múa vuốt gầm lại con báo đuôi đỏ. "Ngươi đúng là làm nhục mặt báo đen chúng ta, lại dám đi cùng loài người." Con báo đuôi đỏ nhìn con báo trước mặt, gầm lên một tiếng. "Tôi ở đây thì đừng hòng động vào họ." Báo đen không mấy để tâm.

Con báo đuôi đỏ thấy vậy, mắt đầy vẻ khiêu khích, gầm lên một tiếng vang tận trời xanh.

Cả khu rừng chim chóc đều bay tán loạn.

Đám báo đen phía sau với tốc độ cực nhanh lao lên.

Tiểu Ca thấy vậy, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung ra.

Ngô Tà phía sau rút súng, nhắm chuẩn vào đám báo.

Lâm đội và mọi người từ khi vào đây rất ít khi được vận động, giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

Từng người rút súng, bắt đầu xả đạn vào đám báo đang lao tới.

Tiếp sau đó là một chuỗi tiếng súng nổ liên thanh.

Con báo đuôi đỏ thấy đồng tộc của mình bị săn sát, ánh mắt âm hiểm, nhắm hướng Ngô Tà mà lao tới.

Diệp Phi luôn chú ý, vung roi lên chặn lại.

Báo đen thấy Diệp Phi xuất hiện, ánh mắt càng hung tợn.

Nó phun ra một hơi khói đen bao vây lấy Diệp Phi.

Diệp Phi hít thở nghẹn lại, theo bản năng nhắm mắt, chưa kịp định thần thì lồng ngực đã bị giáng một đòn đau điếng.

Diệp Phi ngã xuống đất, màn khói đen trước mắt vẫn chưa tan đi.

Ngô Tà thấy Diệp Phi ngã xuống muốn chạy lại giúp nhưng bị đám báo đen chặn đường.

Tiểu Ca thấy vậy, những đường văn đen trên mặt xuất hiện, trên người ẩn hiện khí tức u ám.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi bị đánh thì không khỏi giật mình kinh hãi. "Vãi chưởng, lần trước đại lão cố ý bị đánh, lần này là vì cái gì?

Cũng là cố ý sao?" "Nhìn bộ dạng này hình như không phải đâu." "Tốc độ con báo này nhanh thật đấy, đại lão còn không né kịp đòn tấn công đó." "Đệt, nói vậy chẳng lẽ đại lão đang gặp nguy hiểm sao?" Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy vậy đều cảm thấy không ổn. "Màn khói đen kia có vấn đề." Hoắc lão vội vàng lên tiếng. "Diệp Phi có phải đã nhìn thấy gì không?

Tại sao không đánh tan màn khói đó đi?" Tiền Tinh Vân cũng thấy màn khói có vấn đề.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân bắt đầu lo lắng.

Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi đang nằm dưới đất, trước mắt xuất hiện một khung cảnh.

Sở dĩ con báo đen này có tu vi lợi hại như vậy là vì nó đã ăn thịt một vị phương sĩ.

Vị phương sĩ này tu vi cực cao, chết thảm như vậy chắc chắn lòng mang oán hận cực lớn.

Chẳng trách.

Nhưng trước khi vị phương sĩ này chết, ông ta từng đâm bị thương vào vùng eo của con báo đen này, lúc đó máu chảy rất nhiều.

Diệp Phi không hiểu lắm, vị phương sĩ này rõ ràng có oán hận lớn như vậy, tại sao lại để lại điều này trong màn khói đen?

Đã là oán hận, chẳng lẽ không phải vì chỉ có oán khí thôi sao?

Chẳng lẽ không muốn giết nhiều người hơn sao?

Tiếng của Thần Mộc Đỉnh lúc này vang lên: "Vị phương sĩ kia là dựa vào chút lý trí cuối cùng, ông ta hy vọng có người có thể giết chết con quái vật này." "Hoặc còn một khả năng nữa, người ông ta thực sự oán hận chính là chủ nhân của ngôi mộ này, ông ta cũng hy vọng có người có thể giải quyết được kẻ đó." Diệp Phi thấy khả năng này cũng có thể xảy ra. "Diệp Phi..." Khi Diệp Phi đang nhìn vào vết thương ở eo con báo thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tiểu Ca.

Anh vội vàng định thần lại, màn khói đen trước mắt lập tức tan biến.

Khi tỉnh lại, cái mặt to tướng của con báo đã ở ngay sát cạnh.

Diệp Phi nheo mắt, rút một con dao thái từ trên người ra, vung tay một nhát chém phăng đầu con báo đó.

Sau đó thấy con báo đen và Chức Viêm Điểu đang cầm chân con báo vương đuôi đỏ, đôi bên đang đánh nhau kịch liệt.

Ngô Tà và Tiểu Ca đang dọn dẹp đám lâu la. "Diệp Phi, nhanh nghĩ cách đi, lát nữa hết đạn là không có thời gian nạp đạn đâu!" Ngô Tà súng đã hết đạn, vội vàng né tránh đòn tấn công.

Tiểu Ca thấy vậy, vung đao đâm vào một con báo, con báo đó lập tức tắt thở.

Lâm đội và những người khác vốn đang bắn rất tốt, bảo vệ các giáo sư ở phía sau.

Nhưng một số con báo đuôi đỏ bắt đầu nhả khói đen, khiến vài

lính đánh thuê bị mê hoặc, nếu không nhờ người bên cạnh phát hiện kịp thời thì giờ đã có kẻ làm phản rồi. "Những con đuôi đỏ để cậu giải quyết, con đại ca này giao cho tôi." Diệp Phi dậm chân lấy đà, nhảy vọt lên.

Báo đen và Chức Viêm Điểu nhìn con báo đuôi đỏ đầy tà khí này, không ngờ lại không thể ra tay. "Các ngươi đi giúp Tiểu Ca đi, ở đây giao cho tôi." Diệp Phi vung roi, đột ngột hô lớn.

Báo đen và Chức Viêm Điểu nghe lệnh liền lao về phía Lâm đội và mọi người, xử lý đám lâu la này vẫn rất dễ dàng. "Ngươi vậy mà không bị mê hoặc?" Con báo đuôi đỏ nhìn Diệp Phi, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Tại sao tên này lại không sao? "Ngươi tưởng hấp thụ được năng lực của phương sĩ là lợi hại lắm sao?

Ngươi biết được bao nhiêu đạo thuật?" Diệp Phi không mấy để tâm, vung mạnh roi về phía nó.

Con báo đen nhìn cảnh tượng trước mắt, không chút lo lắng, nhẹ nhàng né tránh.

Khi đang đắc ý, nó thấy Diệp Phi vốn đang đứng đó đã biến mất, không khỏi giật mình. "Ngươi đang tìm ta à?" Giọng nói của Diệp Phi vang lên từ phía sau, anh vung một roi trúng ngay vào eo nó. "Gào..." Con báo đuôi đỏ đột ngột hét thảm một tiếng, ngã nhào ra sau.

Cư dân mạng thấy cảnh này liền hò reo cổ vũ cho Diệp Phi. "Đại lão đúng là đại lão, thân thủ này như quỷ mị vậy, tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy tàn ảnh, ngoài ra chẳng thấy gì nữa." "Ai chẳng thế, chỉ thấy toàn tàn ảnh thôi, chẳng thấy gì cả." "Đến khi định thần lại thì thấy đại lão đã xuất hiện sau lưng con báo rồi." "Oa, có vẻ đau lắm đấy." "Đúng vậy, cái này không phải có chút cảm xúc cá nhân vào đó sao?

Nếu không đại lão cũng chẳng đánh mạnh thế đâu." Cư dân mạng thấy con báo ngã xuống đất, cây cối xung quanh đều bị đè gãy, cảm thấy đại lão phen này ra tay thật ác.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, mỉm cười bất lực. "Tôi thấy cư dân mạng nói đúng đấy, cái roi này chắc chắn có kẹp thêm cảm xúc cá nhân vào, nếu không cũng chẳng mạnh tay thế." Hoắc lão dùng giọng điệu trêu chọc. "Không phải thấy đâu, mà chắc chắn là vậy, tính cách Diệp Phi xưa nay vẫn thế, có thù là báo ngay tại chỗ, lại còn báo rất nhanh nữa." Tiền Tinh Vân chính là thích cái tính cách này của anh.

Hai người tiếp tục xem Diệp Phi biểu diễn.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn con báo đã ngã gục, cười lạnh trong lòng. "Ngươi không phải lợi hại lắm sao?

Sao lại nằm đo đất thế kia?" Diệp Phi nói xong, ánh mắt thấy vùng eo của nó đã rỉ máu, chỉ vì lông đen quá nên nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được. "Dù ngươi có giết ta thì ngươi cũng không rời khỏi đây được đâu, Thụ Quái sắp tỉnh giấc rồi, ngươi vừa thiêu rụi đám Hồng Sam Lục Thực, các ngươi sắp gặp họa rồi." "Ha ha, ta sẽ chờ xem các ngươi chết ở đây thế nào." Con báo đột ngột cười lớn, sau đó phun ra làn khói đỏ từ miệng.

Khi làn khói đỏ lướt qua rừng cây bên cạnh, những chiếc lá cây như có sự sống, đồng loạt bắn về phía Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi nhếch môi, thu roi lại và lấy ra Băng Xuyên Cung.

Ánh sáng xanh lam xuất hiện trên cung tên, một luồng hàn sương lao thẳng về phía đám lá cây.

Nhìn những chiếc lá đỏ bị đóng băng thành những phiến băng và rơi xuống đất, ánh mắt uy vũ của con báo đuôi đỏ hiện lên sự sợ hãi.

Cuối cùng, nó thấy tộc nhân của mình cũng bị săn sát, những con báo đuôi đỏ khác cũng bị tiêu diệt, không ít con đã bỏ chạy tán loạn.

Chương 481

Báo vương đuôi đỏ thấy thế liền định bỏ chạy, dù sao thì đám người này cũng sẽ bị Thụ Quái ăn sạch thôi.

Nó định lao về phía sau tẩu thoát, nhưng Diệp Phi không cho nó cơ hội đó, anh giương cung nhắm vào phần eo của nó mà bắn. "Gào..." Con báo đuôi đỏ hét thảm một tiếng, ngay sau đó cảm thấy vùng eo bắt đầu cứng đờ, kèm theo từng đợt hàn khí. "Không..." Cơ thể nó trong nháy mắt bị đóng thành khối băng, rồi đổ sụp xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Diệp Phi thấy vậy liền quay lại chỗ Lâm đội và các giáo sư.

Vài lính đánh thuê đã hôn mê, Lâm đội thấy sắc mặt họ ngày càng đen lại thì bắt đầu lo lắng. "Anh Diệp Phi, xin hãy cứu họ, chuyện này là sao vậy?" Lâm đội lo lắng nhìn đồng đội, vội vàng cầu cứu Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn qua, trong đầu nhớ lại sách kỹ năng đã đổi từ hệ thống, nhưng cái này cần luyện đan, dược liệu thì đủ nhưng không biết có thành công không. "Cậu cứ thử xem, không thử sao biết mình có làm được hay không?" Tiếng của Thần Mộc Đỉnh lại vang lên.

Diệp Phi nghe vậy thấy có lý, liền bỏ hết dược liệu vào trong Thần Mộc Đỉnh, sau đó dùng Tam Muội Chân Hỏa bắt đầu luyện đan. "Đừng vội, lát nữa là xong ngay." Diệp Phi ngồi xuống đất, không nói thêm gì.

Lâm đội nghe vậy biết Diệp Phi có cách cứu người nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi ngồi xuống đất thì khó hiểu hỏi: "Đại lão sao thế?

Tôi thấy sắc mặt mấy lính đánh thuê kia không ổn lắm." "Chắc là có chuyện gì rồi, đại lão làm việc luôn có kế hoạch mà." "Chúng ta cứ chờ xem, mà con báo đuôi đỏ kia chết thảm thật đấy." "Ha ha, tôi cũng thấy thế, nhưng nhìn sướng mắt thật.

Tôi đang nghĩ, lát nữa đại lão có đem mấy con này ra ăn không nhỉ?" "Câu trả lời chắc chắn là có, phải ăn chứ." Diệp Phi thỉnh thoảng lại thêm lửa dưới Thần Mộc Đỉnh, mùi dược hương thoang thoảng bay ra. "Cái này thành công được không?" Diệp Phi thấy mùi vị này rất khá. "Ít nhất cũng được một nửa, cậu giỏi hơn lão đạo sĩ kia nhiều, lão đó đúng là ngu hết thuốc chữa." Thần Mộc Đỉnh nói về lão đạo sĩ với giọng đầy chê bai.

Diệp Phi tự nhiên hiểu ý nó là gì, chỉ thản nhiên cười không giải thích.

Thời gian dần trôi qua, Thần Mộc Đỉnh đột nhiên mở nắp, vài viên đan dược màu đỏ lơ lửng bên trong, tỏa ra khí tức màu đỏ nhàn nhạt.

Diệp Phi vui mừng, thật sự thành công rồi.

Loại đan dược này rất khó luyện.

Diệp Phi mở mắt, lục túi áo lấy ra mấy viên đan dược đưa cho Lâm đội.

Cuối cùng nhìn đám báo dưới đất, chuẩn bị nhóm lửa nướng thịt.

Lát nữa Ngạc Ngư Hầu quay lại chẳng lẽ lại không có gì ăn?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh bắt đầu động thủ ngay.

Ngô Tà nhìn viên đan dược màu đỏ, hít hít mũi, một mùi dược hương thoang thoảng rất dễ chịu. "Diệp Phi, cái này là anh luyện ra à?" Ngô Tà không tin đan dược này là đồ mua. "Cái này là Thần Mộc Đỉnh tặng tôi đấy." Diệp Phi khẽ đáp, Thần Mộc Đỉnh tạm thời chưa thể lộ ra ngoài, nếu không giáo sư Sa Mục Da sẽ rất phiền phức. "Vận

khí của anh đúng là tốt thật, Thần Mộc Đỉnh là lò luyện đan chuyên dụng của Thần Nông thị, trong này nói không chừng còn lưu lại rất nhiều thứ của Thần Nông thị, vậy mà lại tác thành cho anh." Ngô Tà nói nhỏ. "Chắc vậy." Diệp Phi thản nhiên đáp.

Sau đó anh đào hố, chôn đám báo xuống đất, cho những con báo đã lột da vào trong, rồi rắc muối lên, dùng Tam Muội Chân Hỏa nhóm lửa.

Khóe mắt Ngô Tà giật giật, Tam Muội Chân Hỏa vốn là thứ hiếm có, vậy mà tên này đúng là phá của, đem đi nấu cơm.

Đúng là người so với người chỉ có nước chết, đồ so với đồ chỉ có nước vứt.

Một tiếng sau, Diệp Phi nhìn đồng hồ trên cổ tay, còn ba tiếng nữa, chỉ cần kiên trì ba tiếng nữa là được.

Những lính đánh thuê hôn mê trước đó đã tỉnh lại, nhưng họ không nhớ những chuyện đã xảy ra.

Giáo sư Phương và Tiểu Sở thấy họ tỉnh lại thì rất vui mừng, nếu có người chết vì họ, họ sẽ rất tự trách.

Ngay khi mọi người đang vui mừng thì lại nghe thấy tiếng động vật thét thảm thiết.

Một lát sau lại nghe thấy tiếng sột soạt.

Lâm đội và mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. "Người mình đấy." Tiểu Ca thấy Ngô Tà đã rút súng liền khẽ giải thích.

Ngô Tà nghe vậy liền cất súng đi.

Diệp Phi nghe thấy âm thanh quen thuộc, khóe môi nhếch lên, thấy Ngạc Ngư Hầu đã dẫn người quay lại, trên người còn có vài vết thương. "Vất vả rồi." Diệp Phi nói xong liền đào đám báo nướng

dưới đất lên.

Anh nướng một lúc năm con, bảo Lâm đội đào một con lên cho mọi người cùng ăn, còn lại chia cho đám Ngạc Ngư Hầu.

Ngạc Ngư Hầu nhìn đám báo xung quanh không khỏi kinh ngạc. "Huyền Ảnh Hắc Báo đuôi đỏ?

Chúng đến nhanh vậy mà đã bị cậu giải quyết rồi sao?" Ngạc Ngư Hầu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngay cả chúng cũng chưa chắc có thể xử lý đám này mà không bị tổn thất gì. "Khó lắm sao?

Ăn đi, lát nữa các người hãy rời khỏi đây, nhưng đừng đi xa quá, đợi tôi giải quyết xong Thụ Quái ở đây rồi hãy cùng tôi rời đi." "Nhưng trước khi đi tôi cũng phải nói cho các người biết, sau khi ra ngoài không được đối địch với con người, các người chỉ cần nhớ kỹ, đại tự nhiên mới là nhà của các người." "Nếu tôi biết các người làm hại nhân gian, tôi sẽ tự tay giết chết các người." Diệp Phi đưa cái đùi báo đã nướng chín cho gã.

Ngạc Ngư Hầu đón lấy, cắn một miếng lớn. "Cậu chắc chắn là cậu có thể giết được ta?" Ngạc Ngư Hầu nghe vậy không mấy để tâm. "Ngươi nghĩ tôi không thể sao?" Diệp Phi vừa dứt lời đã đột nhiên biến mất, xuất hiện bên phải Ngạc Ngư Hầu. "Ngươi thấy tôi có thể không?" Diệp Phi cười nhẹ.

Mắt Ngạc Ngư Hầu đầy vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất, trong lòng cảm thấy rất may mắn.

May mà lúc đó không đối địch với anh, nếu không đừng nói là rời khỏi đây, đến mạng cũng khó giữ. "Có bản sự này, sao cậu lại cần ta giúp đỡ?" Ngạc Ngư Hầu vẫn thấy tình hình này không đúng. "Chuyện này ngươi không nên hỏi, chỉ cần tôi đưa ngươi đi được là được rồi, Thụ Quái chắc sẽ đến sớm thôi, ăn xong thì lập tức rời khỏi đây đi." Diệp Phi cố tỏ ra bí ẩn, chẳng lẽ lại bảo là vì không muốn

Lâm đội và mọi người hy sinh?

Chẳng lẽ lại bảo là để họ làm bia đỡ đạn?

Lời này không nói ra miệng được.

Ngạc Ngư Hầu nghe vậy cũng không nói gì thêm, ăn vội vài miếng rồi dẫn tộc nhân nấp sang một bên.

Diệp Phi nhìn đồng hồ, còn chưa đầy hai tiếng nữa.

Cư dân mạng thấy nhóm Diệp Phi đang chờ đợi, lòng không khỏi căng thẳng. "Mọi người nói xem Thụ Quái ở đây là thứ gì?

Nó sẽ xuất hiện dưới hình thức nào?" "Câu hỏi hay đấy, tôi cũng tò mò không biết nó sẽ xuất hiện kiểu gì." "Ha ha, liệu có thấy một đống cây mọc chân chạy đến trước mặt mọi người không?" "Khó nói lắm, nhưng đây là trùm cuối của khu rừng này, chắc lợi hại lắm nhỉ?" "Tôi thấy đại lão đánh với con này chắc sẽ vất vả lắm đây?" "Chắc không đâu nhỉ?" Cư dân mạng bắt đầu đoán già đoán non.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nghe vậy cũng bắt đầu tò mò không biết có chuyện gì xảy ra không. "Tôi cứ cảm thấy Diệp Phi như đang câu giờ vậy, hiếm khi thấy cậu ấy xem đồng hồ thường xuyên thế, như thể đang đợi ai đó." Mắt Hoắc lão lóe lên một tia tinh quang. "Ông nói rất có khả năng, từ khi đi cùng Diệp Phi xuống mộ đến giờ, chưa từng thấy cậu ấy xem đồng hồ thường xuyên như vậy." "Có lẽ đúng như ông nói, nhưng cậu ấy đang đợi cái gì?" "Chẳng lẽ còn có viện binh sao?" Tiền Tinh Vân lẩm bẩm không chắc chắn, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Phi.

Luôn cảm thấy tên này quá đỗi thần bí.

Hoắc lão bác bỏ ý kiến đó: "Không đúng, đây là mộ huyệt, lại không phải mộ bình thường, đào đâu ra viện binh?

Không thể nào." "Vậy là cái gì?

Chẳng lẽ ở đây còn sinh vật nào khác giúp họ sao?" Tiền Tinh Vân lúc này đã cạn ý tưởng, không thể hiểu nổi. "Lát nữa sẽ biết thôi." Hoắc lão vẫn thấy không đúng, Ngạc Ngư Hầu đã nấp đi rồi, chứng tỏ nó không muốn tham gia vào chuyện này.

Thụ Quái là vương giả ở đây, ai lại vì con người mà đi đắc tội vương giả chứ.

Không ăn thịt nhóm Diệp Phi đã là tốt lắm rồi.

Nghĩ vậy, Hoắc lão cũng chẳng nghĩ nữa, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, chi bằng cứ đợi xem Diệp Phi làm gì.

Chương 482

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nghe thấy tiếng động, cũng cảm nhận được cả khu rừng đang chuyển động, kèm theo một áp lực vô hình. "Tiểu Ca, anh và Ngô Tà ở bên cạnh giáo sư và các lính đánh thuê, bảo vệ họ, tôi sẽ cố gắng thu hút Thụ Quái." Để đảm bảo an toàn, Diệp Phi dặn dò một câu không yên tâm. "Còn anh thì sao?

Anh một mình liệu có ổn không?" Ngô Tà vội vàng hỏi.

Cậu đến đây là vì chú Ba, nếu có chuyện gì xảy ra thì cậu sẽ rất tự trách. "Sẽ không có chuyện gì đâu, các người chỉ cần bảo vệ bản thân, sống sót mới là quan trọng nhất." Diệp Phi vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy trên không trung hiện lên hình ảnh kỵ sĩ đen.

Cây cối xanh tươi xung quanh lập tức khô héo, lá non mất sạch ánh sáng, trở nên già nua rũ rượi.

Phía sau hiện ra một bầy cây hòe đen kịt.

Khi đám cây hòe này tiến sát Diệp Phi, chúng liền hóa thành hình người.

Một đám 'người' mặc đồ đen, trên mặt có đường vân lá cây, dẫn đầu là một người mặc đồ đen đội vương miện đen, trên vương miện đính một chiếc lá vàng, toàn thân tỏa ra hắc khí, đang nhìn Diệp Phi chằm chằm đầy dữ tợn.

Diệp Phi thấy vậy không hề né tránh, mà bình tĩnh nhìn tên này, trên người ẩn hiện dấu vết của Chân Long Huyết Mạch.

Một áp lực vô hình ép về phía Thụ Quái.

Hòe Thụ Vương ở giữa cảm nhận được năng lực của Diệp Phi không phải người thường nên bắt đầu dè chừng. "Lũ người trần mắt thịt kia, dám tự tiện xông vào rừng, gan các người cũng lớn đấy." Hòe Thụ Vương giọng nói âm hiểm, ánh mắt lướt qua từng người một.

Ngô Tà nhìn vào mắt nó, theo bản năng rùng mình một cái, ánh mắt đó quá đỗi thâm hiểm. "Tiểu Ca, tên này có vẻ không dễ đối phó, Diệp Phi liệu có ổn không?" Ngô Tà dựa vào cảm giác, Hòe Thụ Vương này không phải thứ họ có thể đối phó. "Không ổn cũng phải ổn thôi." Tiểu Ca đặt tay lên Hắc Kim Cổ Đao, hộ vệ Ngô Tà ở phía sau, cảnh giác nhìn xung quanh.

Diệp Phi nghe thấy tiếng chất vấn, cười khẩy khinh thường. "Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi, là các người cưỡng ép giữ chúng tôi lại, điểm này tôi thật sự không hiểu, các người muốn thế nào?" Diệp Phi cười nhạt. "Các người giết Huyền Ảnh Hắc Báo đuôi đỏ, lại thiêu rụi Hồng Sam Lục Thực, định mua chuộc Ngạc Ngư Hầu, gan lớn lắm, nhưng cũng đáng chết." Hòe Thụ Vương nói xong, hắc khí trên người càng đậm hơn.

Đám tinh hòe phía sau đã sẵn sàng, chỉ cần nó ra lệnh, chúng chắc chắn sẽ ùa lên xé xác họ.

Diệp Phi cảm nhận được Hòe Thụ Vương sắp ra tay nên quyết định hành động trước.

Tam Muội Chân Hỏa đột ngột bùng lên, chặn đường đám tinh hòe.

Đám tinh hòe thấy vậy không mấy bận tâm, từ trên người mọc ra vô số cành cây lao về phía Diệp Phi.

Đám cây hòe khác cũng vậy, lao về phía Ngô Tà và Tiểu Ca.

Giáo sư Phương thấy vậy liền bảo vệ Tiểu Sở và Văn Phong ở

phía sau.

Tiểu Ca vọt tới, vung đao chém đứt những cành cây đang vươn tới.

Cành cây rơi xuống đất vẫn không ngừng giãy giụa.

Lâm đội và các lính đánh thuê thấy vậy cũng rút vũ khí xả súng điên cuồng.

Diệp Phi nghe tiếng súng, thân thủ nhanh nhẹn cầm Hỏa Diễm Phủ chém đứt cành cây.

Trong lòng bắt đầu lo lắng, Tam Muội Chân Hỏa vốn là thứ hiếm có, không ngờ đám tinh hòe này lại không hề sợ hãi.

Anh thầm lo lắng liệu ngọn lửa này có thực sự giải quyết được chúng không.

Đám tinh hòe thấy cành cây bị chém đứt và bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu rụi trên mặt đất thì không thể không cảnh giác với Diệp Phi. "Ngươi tưởng thế này là ngăn được chúng ta sao?" Hắc khí trên người Hòe Thụ Vương như một màn sương đen bao vây lấy họ, lan tỏa thẳng về phía Diệp Phi. "Diệp Phi..." Ngô Tà thấy vậy định chạy lại giúp nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại, ngay sau đó trước mặt xuất hiện vô số cành cây.

Cư dân mạng nhìn màn hình chỉ thấy một màu mờ mịt, chẳng thấy gì cả nên bắt đầu lo cho Diệp Phi. "Đại lão không sao chứ?

Tôi thấy đám tinh hòe này không phải thứ tốt lành gì đâu." "Vốn dĩ có tốt đẹp gì đâu, mờ mịt thế này thì làm sao?

Không khéo bị đánh lén mất." "Có khả năng lắm, nhưng chúng ta chẳng thấy gì cả, không biết có chuyện gì không?" "Chắc không đâu nhỉ?

Tôi bắt đầu lo rồi đấy." "Lạ thật, mọi người không thấy lạ sao?

Thiết bị của đại lão lần này là loại hồng ngoại công nghệ cao, dù là ban đêm nhìn cũng như ban ngày, sao ở đây lại chẳng thấy gì?" "Đúng thế, đừng nói là chẳng thấy gì, đến bóng dáng đại lão cũng chẳng thấy luôn." Ngay khi cư dân mạng đang ngạc nhiên thì màn hình đen kịt đột ngột sáng lên, trước mắt hiện ra khu rừng lúc nãy.

Đối diện là Tiểu Ca đang cầm Hắc Kim Cổ Đao với ánh mắt đầy sát khí, trên người đầy vết máu. "Tiểu Ca, anh sao vậy?" Diệp Phi thấy sắc mặt y không ổn liền hỏi. "Ngươi giết Ngô Tà, ngươi thật đáng chết." Tiểu Ca đột ngột lên tiếng, dậm chân lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi giải phóng Chân Long Huyết Mạch nhưng Tiểu Ca đối diện hoàn toàn không có phản ứng.

Lúc này Diệp Phi lập tức hiểu ra, đây không phải Tiểu Ca thật.

Nghĩ vậy, anh ra tay không hề nương tình.

Cư dân mạng thì ngơ ngác không hiểu gì. "Chuyện gì thế này?

Sao đại lão lại giết Ngô Tà?

Rồi hai người họ đánh nhau là sao?" "Đây là muốn đánh nhau thì tự bịa lý do à?" "Nhưng không nên chứ, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Sao lại thành ra thế này?" "Lạ thật, sao chỉ có mỗi mình Tiểu Ca thế?

Những người khác đâu?" "Đúng rồi, liệu Tiểu Ca này có phải là giả không?" Cư dân mạng bắt đầu bàn tán xôn xao, phỏng đoán sự việc.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn Tiểu Ca và Diệp Phi đang đối đầu. "Tiểu Ca này có vẻ không đúng, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc

thế này, Diệp Phi đã ra tay thật rồi mà sao Tiểu Ca này trên mặt lại không có đường vân đen?" Tiền Tinh Vân thấy Tiểu Ca này đến nước này rồi mà vẫn không thấy đường vân đen, trong khi trước đó luôn có. "Chẳng lẽ đây cũng là hàng giả?" Hoắc lão bắt đầu nghi ngờ. "Có lẽ vậy, tôi không hiểu rõ về cậu thanh niên lạnh lùng kia lắm, nhưng tuyệt đối không đơn giản như chúng ta thấy đâu." Tiền Tinh Vân nhớ lại quá khứ đi cùng Tiểu Ca, lúc đó y ít nói nhưng năng lực tuyệt đối không thua kém Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Roi trong tay Diệp Phi quất mạnh vào người Tiểu Ca, khiến y bị đánh bay ra ngoài. "Hừ... hàng nhái mãi là hàng nhái, vĩnh viễn không thể thành hàng thật được.

Kỳ Lân Huyết Mạch mà loại như ngươi cũng đòi mô phỏng sao?" Giọng Diệp Phi đầy vẻ lạnh lùng và khinh miệt.

Tiểu Ca đối diện lộ vẻ kinh hoàng, bò dưới đất vô cùng thảm hại.

Thần sắc này khiến cư dân mạng không thể chấp nhận nổi. "Đệt, tên này là giả thật rồi, lại còn dám dùng mặt của Tiểu Ca, đúng là phí hoài cái mặt đẹp trai đó." "Chứ còn gì nữa, Tiểu Ca dù có thảm hại thế nào cũng không lộ ra thần sắc đó, tên này nhìn hèn hạ thật đấy." "Mau giết nó đi, đừng để nó sống, tên này đúng là quá kinh tởm." Cư dân mạng cảm thấy dung mạo của Tiểu Ca bị kẻ khác lợi dụng chính là một sự sỉ nhục. "Hừ, biết thì đã sao, không ai trong các người rời khỏi đây được đâu." 'Tiểu Ca' mắt đầy vẻ điên cuồng, nằm dưới đất gào thét lớn.

Diệp Phi cũng không thèm nói nhiều, giơ roi lên quất mạnh vào tên giả mạo đó.

Y lập tức bị đánh tan, biến thành những làn khói đen rồi biến mất.

Diệp Phi nhìn làn khói đen hồi lâu không động đậy. "Hệ thống, thời gian đã đến chưa?" Diệp Phi nhìn đồng hồ, thời gian này rõ ràng không chính xác. [Ký chủ, còn năm phút nữa.] Diệp Phi nghe vậy nheo mắt lại.

Lúc này đám Ngô Tà đang vùng vẫy, những cành cây trước mặt đã biến thành hàng rào vây chặt họ.

Kỳ Lân Huyết của Tiểu Ca đã bắt đầu tỏa ra khí tức, khiến đám cành cây này có chút e dè.

Chương 483

Nhưng Ngô Tà vẫn rất lo cho Diệp Phi, hiện giờ anh đang bị khói đen bao phủ, còn đám cành cây của Hòe Thụ Vương thì sắc bén như chông, có thể đâm xuyên qua bất cứ lúc nào. "Diệp Phi!" Ngô Tà đột ngột gọi to.

Ngay khi cành cây sắp chạm vào Diệp Phi, làn khói đen tan sạch, anh hiện ra với sắc mặt lạnh lùng, vung Hỏa Diễm Phủ chém đứt đám cành cây đang tiến gần. "Ngươi..." Hòe Thụ Vương không ngờ anh có thể phá tan mê vụ.

Tác dụng lớn nhất của mê vụ này chính là lợi dụng tâm lý của họ để hóa thành người thân hoặc đồng đội, khiến họ không nỡ ra tay. "Mê hoặc lòng người, ngươi đúng là lợi hại thật, nhưng bản lĩnh của Tiểu Ca không phải để ngươi mô phỏng đâu." Diệp Phi nói xong liền ném rìu cho Ngô Tà.

Ngô Tà đón lấy, không khách khí chém đứt cành cây quanh mình, rồi dùng lửa thiêu rụi chúng.

Thấy cành cây đã bị giải quyết, Lâm đội và mọi người đều thở phào.

Diệp Phi đã tỉnh lại, trụ cột đã quay về.

Hòe Thụ Vương thấy nhóm Diệp Phi đã khôi phục thần trí thì vô cùng giận dữ, hắc khí trên người càng nồng nặc hơn. "Tinh hòe, ngươi đúng là có chút vốn liếng đấy, nhưng hôm nay ngươi gặp phải tôi thì chính là ngày giỗ của ngươi." Diệp Phi nhếch môi, lấy Hỏa Tinh từ trong hệ thống ra.

Hình xăm Kỳ Lân sau lưng Tiểu Ca bỗng rực sáng, một áp lực vô hình đè nặng lên đối phương.

Đám thụ quái sau lưng Hòe Thụ Vương lần đầu cảm nhận được áp lực này nên bắt đầu bất an, có ý định lùi bước.

Diệp Phi thấy Tiểu Ca đang giận dữ nên cũng không vội, anh khống chế Chân Long Huyết Mạch trong người lùi lại vài bước, đợi Tiểu Ca xả giận xong rồi tính.

Cư dân mạng thấy hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Ca đã sẵn sàng thì bắt đầu hưng phấn. "Oa, Tiểu Ca nhìn càng ngầu càng đẹp trai hơn rồi, tôi thích quá, muốn sinh con cho anh ấy quá đi!" "Tôi cũng thấy đẹp trai xỉu, a a a trái tim thiếu nữ của tôi, ngầu quá." "Giết chết đám sơn tinh thụ quái vô liêm sỉ đó đi, đừng khách khí nhé." "Bắt đầu hóng rồi đây." Tiểu Ca liếc nhìn Diệp Phi một cái, thấy anh đã lùi lại, y liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Giáo sư Phương và mọi người chỉ thấy một bóng đen vụt qua, ngay sau đó là tiếng cành cây gãy răng rắc.

Bóng đen của Tiểu Ca thoăn thoắt qua lại giữa đám cây.

Hòe Thụ Vương thấy vậy liền truyền hắc khí sang đám cây hòe khác, khiến những cành cây bị chém đứt mọc lại với tốc độ cực nhanh.

Tiểu Ca vừa chém xong thì cành cây lại mọc tiếp.

Lâm đội định lên giúp nhưng bị Ngô Tà cản lại. "Tiểu Ca đang giận, chuyện này đừng xen vào, nếu không anh ấy sẽ không vui đâu." Ngô Tà ở cùng y nhiều năm nên hiểu tính nết này, chắc là vì có kẻ mạo danh mình nên y mới bực bội vậy.

Diệp Phi thấy Hòe Thụ Vương giở trò sau lưng nên vọt tới trước mặt nó. "Kẻ thù của ngươi là tôi đây." Diệp Phi giơ cao roi lao về phía nó.

Cành cây và roi giao nhau tạo ra những tiếng kêu thanh thúy. "Tại

sao cậu không dùng Hỏa Tinh?" Thần Mộc Đỉnh tò mò hỏi.

Vừa nãy nó đã cảm nhận được mùi vị của Hỏa Tinh, lâu rồi chưa thấy cái tên líu lo đó, bỗng nhiên có chút nhớ. "Tạm thời chưa dùng được, tôi cần nội đan của Hòe Thụ Vương, nếu không sao rời khỏi đây được?" Nói xong, Diệp Phi ra tay càng tàn nhẫn hơn.

Cành cây mọc lại liên tục thật khiến người ta phát hỏa.

Diệp Phi thu roi, lấy Băng Xuyên Cung ra.

Vút!

Một đạo ánh sáng xanh lam bắn về phía Hòe Thụ Vương.

Nó vội vàng dùng cành cây bao bọc lấy mình, ngay sau đó đám cành cây bị đóng băng, cái lạnh còn có xu hướng lan rộng khiến nó hoảng sợ, vội vã tự bẻ gãy cành cây của mình.

Chưa kịp làm gì tiếp theo đã thấy một mũi tên khác của Diệp Phi bắn tới.

Hòe Thụ Vương bắt đầu sợ hãi, định bỏ chạy.

Diệp Phi làm sao dễ dàng bỏ qua như thế. "Hỏa Tinh, đi!" Diệp Phi đợi chính là lúc này, khi thấy Hòe Thụ Vương định chạy, anh liền ném quả cầu đỏ trong tay ra.

Giữa không trung, quả cầu đỏ mọc ra đôi chân ngắn cũn, cái đầu tròn vo múp míp với đôi mắt ngậm nước long lanh, lao thẳng về phía đối phương.

Cư dân mạng thấy quả cầu đỏ nhỏ xíu lao đi mà muốn tan chảy vì độ dễ thương. "Cái gì thế này?

Dễ thương quá, muốn nựng quá đi!" "Đúng thế, trông như em bé vậy, cưng xỉu." "Không xong rồi, tim tôi tan chảy mất thôi, dễ thương quá mức cho phép." Mọi người đều dán mắt vào quả cầu nhỏ.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn thấy Hỏa Tinh thì sững sờ. "Hỏa Tinh?

Đây là Hỏa Tinh sao?

Vừa nãy có phải nói vậy không?" Tiền Tinh Vân cứ tưởng mình nghe nhầm. "Hình như là vậy, tôi từng thấy trong cổ tịch, nghe nói đây là một loại ngọn lửa không hề tầm thường.

Nó còn lợi hại hơn cả Tam Muội Chân Hỏa, hình như là do linh khí của Phượng Hoàng hóa thành khi niết bàn trọng sinh." Lúc trước Hoắc lão thấy trong sách thì không để ý lắm, tưởng người ta viết bậy, giờ mới thấy không phải tự dưng mà có. "Nói vậy đây là Hỏa Tinh sao?

Lúc Phượng Hoàng niết bàn không phải là Tam Muội Chân Hỏa sao?" Tiền Tinh Vân thấy có gì đó không đúng. "Chắc vậy, nhưng thêm linh khí Phượng Hoàng vào thì chắc là khác rồi, chuyện này cũng không có gì kiểm chứng." Hoắc lão cũng thấy lạ, dù sao đó cũng là chuyện thần thoại cổ xưa, ai mà biết được.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nhìn Hỏa Tinh, kinh ngạc dụi mắt, bắt đầu nghi ngờ không biết Diệp Phi có phải là túi thần kỳ không, sao cái gì cũng có vậy?

Loại hỏa chủng hiếm có này mà cũng tồn tại, thật không thể tin nổi.

Lâm đội và giáo sư Phương nhìn nhau: "Cái thứ này thật sự không vấn đề gì chứ?" Lâm đội hỏi nhỏ. "Hỏa Tinh là thứ rất hiếm, tôi nghe Hoắc lão nói rồi nhưng cứ tưởng không tồn tại, không ngờ lại được thấy.

Nhưng chưa ai bảo là nó dễ thương thế này cả." Giáo sư Phương cũng bắt đầu hoang mang.

Ngay khi mọi người còn đang nghi ngờ, Diệp Phi nhếch môi cười, thấy Hỏa Tinh đột ngột há to miệng rộng ít nhất mười mét, nuốt chửng Hòe Thụ Vương vào trong, rồi phát ra tiếng nhai 'rắc rắc'.

Nụ cười của Diệp Phi cứng đờ trên mặt.

Đây...

đây là chủng loại Hỏa Tinh sao?

Diệp Phi cảm thấy mặt mình như nứt ra từng mảng. "Thần Mộc Đỉnh, đây là Hỏa Tinh à?

Hỏa Tinh đều thế này sao?" Diệp Phi hỏi không chắc chắn.

Thần Mộc Đỉnh cũng không ngờ nó lại như vậy: "Chắc là lâu ngày không gặp nên tính nết thay đổi chăng?" Giáo sư Phương và Lâm đội cũng cạn lời.

Đây là Hỏa Tinh hay là quỷ chết đói đầu thai vậy?

Sao mà tàn bạo thế?

Ngô Tà còn tưởng mình nhìn lầm, cái thứ này thô bạo quá mức rồi.

Tiểu Ca đã xử lý xong đám cây hòe, vừa vặn thấy cảnh Hòe Thụ Vương bị nuốt chửng, khẽ ngạc nhiên.

Cư dân mạng vừa thấy Hỏa Tinh dễ thương giờ lại thấy nó hung thần ác sát thì cứ tưởng mình gặp ảo giác. "Đây là Hỏa Tinh sao?

Cái thứ dễ thương lúc nãy là cái gì vậy?" "Hai cái đó là một à?

Tôi vừa nhìn nhầm đúng không?" "Nếu ông nói thế thì tôi cũng thấy mình nhìn nhầm, sự tương phản này quá lớn luôn." "Ha ha, cười chết mất, vừa nãy ai khen nó dễ thương đâu, bước ra đây tôi xem nào, ha ha." "Thì vẫn dễ thương mà, dù thế nào cũng vẫn dễ thương." Tiền Tinh Vân và Hoắc lão lúc này đã đờ người, chẳng biết nói gì.

Đây là Hỏa Tinh sao?

Cái thao tác này đúng là mãnh như hổ vậy. "Đòn tấn công của Hỏa Tinh đều như thế này sao?" Tiền Tinh Vân hỏi.

Chương 484

Hoắc lão cũng thấy hơi ngại, cái bộ dạng ăn uống này của nó đúng là... nhìn cũng 'ngon' phết nhỉ.

Trong mộ huyệt.

Hỏa Tinh nuốt Hòe Thụ Vương vào nhưng có thứ gì đó cứng quá làm nó đau răng nên nhả ra.

Một viên châu đen rơi xuống đất, tỏa ra khí tức xanh nhạt vô cùng quỷ dị.

Hỏa Tinh giao thứ đó cho Diệp Phi. "Chủ nhân, cái này tặng người." Hỏa Tinh trở lại bộ dạng ban đầu, vẫn là thần sắc dễ thương với đôi mắt to tròn long lanh, như thể cái đứa vừa ăn tươi nuốt sống Hòe Thụ Vương không phải là nó vậy.

Báo đen và Chức Viêm Điểu nhìn cái thứ nhỏ xíu này mà lòng cũng tan chảy vì quá cưng.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi tới chỗ Diệp Phi, nhìn viên nội đan trên tay anh. "Anh thực sự định đưa Ngạc Ngư Hầu đi cùng sao?" Ngô Tà hỏi lại. "Ừ, nhưng tôi cần Hỏa Tinh làm một việc." Diệp Phi nhìn Hỏa Tinh, trong lòng đã có tính toán. "Cậu muốn khống chế chúng sao?" Tiểu Ca hiểu ý anh, đây đúng là một cách hiệu quả. "Ừ." Diệp Phi đặt Hỏa Tinh vào lòng bàn tay, dặn dò nó một tràng. "Rõ thưa chủ nhân." Hỏa Tinh nói xong liền cọ cọ vào mặt Diệp Phi một cái.

Chức Viêm Điểu bên cạnh thấy vậy cũng cọ vào mặt anh để bày tỏ sự thân thiết.

Ngô Tà nhìn cảnh này, chớp chớp mắt rồi nhìn Tiểu Ca.

Nhìn thú cưng nhà người ta kìa, rồi nhìn lại mình xem, cùng là

huyết mạch mà sao khác biệt quá vậy...

Tiểu Ca lạnh lùng liếc nhìn một cái, không thèm để ý.

Ngạc Ngư Hầu nghe tiếng động đã dứt liền vội vàng chạy tới chỗ Diệp Phi.

Thấy anh bình an vô sự, nó thở phào nhưng cũng không khỏi kinh ngạc.

Hòe Thụ Vương lợi hại thế mà anh giải quyết được sao?

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, một vài đốm lửa nhỏ rơi xuống người nó nhưng nó không hề hay biết.

Diệp Phi thấy Hỏa Tinh đã hoàn thành nhiệm vụ liền đưa tay đón nó lại và cất vào túi. "Ngạc Ngư Hầu, các ngươi phải nhớ kỹ những gì đã hứa với tôi, không được nuốt lời." Diệp Phi nhắc lại lần nữa. "Được." Ngạc Ngư Hầu gật đầu đồng ý.

Trong mắt Ngạc Ngư Hầu tràn đầy niềm vui sướng.

Tự do, đó là thứ mà nó đã khao khát bao nhiêu năm qua.

Giờ đây cuối cùng cũng có cơ hội để ra ngoài.

Phía sau nó, tất cả đàn khỉ đều đang tỏa ra từng luồng ánh sáng.

Viên châu màu đen trong tay Diệp Phi đang giải phóng ánh sáng xanh thẳm.

Ngón tay anh khẽ dùng lực, bóp nát nó.

Ngay khoảnh khắc viên châu vỡ tan, một đường hầm toại đạo hiện ra giữa không trung.

Diệp Phi là người đầu tiên bước vào.

Tiểu Ca và Ngô Tà theo sát phía sau, cuối cùng là Giáo sư Phương cùng Tiểu Sở, Văn Phong và Tiểu Hà.

Lâm đội phụ trách bọc hậu phía sau.

Ngạc Ngư Hầu ra hiệu cho đàn khỉ, cả bầy khỉ trật tự nối đuôi nhau chui vào toại đạo.

Ngay khi toại đạo biến mất, không gian trước đó bọn họ đứng bắt đầu sụp đổ dần.

Cây cối đổ rạp, mặt đất nứt nẻ, cả không gian hoàn toàn tan biến theo sự mất đi của thụ quái.

Nhóm Diệp Phi bước ra khỏi toại đạo, trở lại đường hầm lúc trước.

Mọi người lần lượt xuất hiện trước mắt nhau.

Ngạc Ngư Hầu cũng theo sát sau đó, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích nhìn Diệp Phi. "Cảm ơn anh đã giúp đỡ, chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức." Ngạc Ngư Hầu vô cùng nôn nóng muốn ra ngoài để được hít thở không khí trong lành. "Ngạc Ngư Hầu, đừng quên những gì đã hứa với tôi.

Tốt nhất là hãy quản lý tốt đàn em của mình, đừng ra ngoài giết chóc vô tội, nếu không các ngươi sẽ gặp xui xẻo đấy." Diệp Phi vẫn không quên nhắc nhở thêm.

Ngạc Ngư Hầu là một kẻ thông minh, đương nhiên hiểu ý của Diệp Phi, nó khẽ gật đầu.

Nó biết Diệp Phi nói vậy nghĩa là đã làm phép gì đó lên người bọn chúng.

Nhưng dù vậy, nó vẫn cam lòng.

Chỉ cần được rời khỏi nơi đó, cái giá nào nó cũng chấp nhận.

Nhóm Diệp Phi tiễn Ngạc Ngư Hầu rời đi, sau đó tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Ngô Tà nhìn đốm lửa Hỏa Tinh trên vai Diệp Phi, trông dáng vẻ nhỏ nhắn dễ thương của nó hoàn toàn khác hẳn lúc ăn thịt thụ quái khi nãy.

Trong lòng cậu thầm nghĩ sự tương phản này đúng là quá lớn. "Diệp Phi, tại sao Hỏa Tinh lại như vậy?" Ngô Tà tò mò hỏi. "Cái này tôi chỉ có thể nói là do tính cách thôi." Diệp Phi nắm Hỏa Tinh vào lòng bàn tay rồi bỏ vào túi.

Đã lâu không gặp Thần Mộc Đỉnh, chắc là chúng muốn hàn huyên tâm sự với nhau rồi?

Chi bằng cứ để chúng gặp mặt.

Sau khi thương lượng với Thần Mộc Đỉnh, hơi thở của nó truyền tới lòng bàn tay anh.

Anh đưa Hỏa Tinh vào trong não hải của mình.

Còn chúng trò chuyện gì, Diệp Phi cũng chẳng bận tâm muốn biết.

Cả nhóm đi khoảng nửa giờ thì dừng lại trước một cánh cổng thanh đồng khổng lồ.

Trên đó điêu khắc đồ án Bạch Hổ.

Miệng của hai con Bạch Hổ đều đang ngậm một viên châu, viên châu này nằm ngay vị trí chính giữa thạch môn.

Ngô Tà nhìn chằm chằm viên châu hồi lâu rồi im lặng.

Chẳng lẽ chú Ba từng đi qua đây?

Nhưng thạch môn này trông không giống như đã từng được mở ra. "Ở đây có lẽ còn con đường khác mà chúng ta chưa phát hiện ra.

Nhưng muốn đi vào tiếp, bắt buộc phải qua lối này." Diệp Phi như đọc được suy nghĩ của Ngô Tà, thản nhiên giải thích.

Ngô Tà thấy cũng có lý, khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào vị trí thạch môn.

Những con Bạch Hổ trên đó được vẽ bằng kỹ thuật màu sắc, chứ không phải điêu khắc từ đá như trước.

Cậu chỉ nghe nói đến 'Song Long Hí Châu' (hai rồng vờn ngọc), chứ chưa nghe thấy Bạch Hổ bao giờ.

Trong phòng livestream, cư dân mạng nhìn thấy hình ảnh Bạch Hổ sống động như thật, tiếng bàn luận lập tức bùng nổ: "Đây là Bạch Hổ Hí Châu sao?

Tôi thấy người ta dùng Thần giữ cửa, hay dùng sư tử, kỳ lân để canh cổng, chứ chưa nghe thấy dùng Bạch Hổ bao giờ cả?" "Người già chẳng phải nói hổ là loài ăn thịt người sao?

Huống hồ đây còn là Bạch Hổ?

Không phải đây là sinh vật rất nguy hiểm à?" "Đó là đối với người thường thôi, đây là mộ huyệt, chỗ nào chẳng kỳ quái, các người không biết sao?

Biết đâu con Bạch Hổ này có tác dụng gì đó." "Ôi dào, đại lão còn chưa nói gì mà bạn đã biết rồi à?

Ghê gớm vậy sao?" "Chẳng lẽ không phải à?

Chương 485

Tôi đúc kết ra rồi, chỉ cần có đại lão và Ngô Tà ở trong mộ thì chẳng có cái mộ nào là bình thường cả." "Vãi, bạn nói vậy thì tôi chịu, không cãi nữa."...

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn cuộc đối thoại của cư dân mạng mà khóe miệng giật giật.

Hình như nói cũng đúng thật.

Từ khi đến đây, họ chưa thấy cái mộ nào bình thường cả.

Đủ loại ngưu quỷ xà thần đều được mở mang tầm mắt hết lượt. "Nhưng Bạch Hổ là một trong bốn thần thú trấn giữ bốn phương." "Ở đây xuất hiện hình dáng Bạch Hổ, lại còn là song hổ, liệu có nghiêm trọng quá không?" Tiền Tinh Vân trầm mặc một lát, cảm thấy tình hình có vẻ phức tạp hơn nhiều. "Thời Ân Thương được coi là giai đoạn 'quần ma loạn vũ', Diệp Phi cũng từng nói tà túy ở đó rất nhiều, nên chuyện này cũng bình thường thôi." "Liệu ở đây có trấn áp yêu ma nào khác không?

Chút nữa Diệp Phi vào sẽ biết ngay." Cụ Hoắc cẩn thận hồi tưởng lại những lời Diệp Phi từng nói. "Nói vậy, sau cánh cửa này rất có thể là một thứ gì đó cực kỳ lợi hại?" Tiền Tinh Vân nghe vậy thì nhíu mày. "Rất có thể." Cụ thể thế nào thì phải đợi Diệp Phi đi tìm lời giải.

Trong mộ. "Nhị hổ thủ môn, lại còn là Bạch Hổ, sau cánh cửa này chắc chắn là yêu ma lợi hại rồi." Ngô Tà nói khẽ.

Diệp Phi không cảm nhận được tà khí từ bên trong, nhưng lại cảm thấy một luồng oán hận rất mạnh mẽ và đậm đặc. "Cứ mở cửa trước đã." Diệp Phi vừa nói vừa định gỡ viên châu trên cửa xuống.

Nhưng tay anh chưa kịp chạm vào, hai con Bạch Hổ trên thạch môn đã há to miệng. "Gào..." Tiếng hổ gầm chấn động màng nhĩ, những người xung quanh theo bản năng bịt chặt tai lại, vẻ mặt đau đớn không nói nên lời.

Diệp Phi khẽ nhướng mày, rụt tay lại. "Tôi muốn đi vào, tại sao không cho phép?" Diệp Phi bình tĩnh đứng trước cửa, lạnh lùng truy vấn. "Gào..." Bạch Hổ vẫn trừng mắt giận dữ nhìn anh. "Nếu tôi cứ nhất quyết vào thì sao?" Thái độ của Diệp Phi cũng lạnh xuống.

Trong lòng anh cảm thấy khâm phục hai con Bạch Hổ này.

Chức trách của chúng là thủ hộ thứ bên trong, nhưng tại sao chúng lại cam tâm tình nguyện ở đây?

Hay bên trong có thứ gì đó vô cùng quan trọng?

Hai con Bạch Hổ vẫn không cho phép.

Diệp Phi hết cách, giải phóng dòng máu Chân Long trên người.

Luồng khí tức Chân Long tràn về phía hai con Bạch Hổ.

Khi cảm nhận được, chúng không khỏi ngẩn ngơ, rồi nhìn chằm chằm Diệp Phi trước mắt. "Cuối cùng chúng ta cũng đợi được người." Bạch Hổ bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt không còn thù địch như trước. "Hử?

Ý các ngươi là sao?" Diệp Phi hơi khó hiểu.

Vừa nãy còn hổ báo cáo chồn, chực chờ ăn thịt người ta, sao giờ đã đổi thái độ nhanh vậy?

Đây là tình huống gì thế?

Ngay sau đó, một tiếng động lạ vang lên.

Viên châu khảm trên thạch môn rơi xuống.

Hình ảnh Bạch Hổ trên cửa mờ dần rồi biến mất.

Cánh cửa đá vốn khít khao không một kẽ hở giờ đang từ từ hé lộ một khoảng trống, bên trong tỏa ra luồng ánh sáng thất thải rực rỡ.

Ngô Tà và Tiểu Ca đứng sau nhìn cảnh tượng này mà không khỏi ngạc nhiên. "Diệp Phi, mấy con Bạch Hổ này quen anh à?" Ngô Tà khẽ hỏi. "Không phải quen tôi, mà là chúng nhận ra khí tức trên người tôi." Diệp Phi cũng chẳng rõ, nhưng giờ mở được cửa là tốt rồi, mấy chuyện khác không quan trọng.

Ngô Tà chợt nhớ ra, Bạch Hổ và Chân Long cũng coi như là chỗ quen biết cũ.

Cậu nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Có dòng máu Chân Long ở đây, Kỳ Lân của Tiểu Ca chắc bị áp chế mất rồi, thật là chẳng biết nói sao cho vừa.

Giáo sư Phương và nhóm Tiểu Sở lắc đầu mấy cái, tiếng ù tai cuối cùng cũng biến mất.

Họ hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Diệp Phi và Bạch Hổ.

Cư dân mạng xem livestream thấy cảnh này thì cảm thấy mấy con Bạch Hổ này rõ ràng là cố ý. "Các bác có nghe thấy Bạch Hổ nói gì với đại lão không?

Em chỉ thấy miệng đại lão động đậy, ngoài ra không nghe thấy gì hết, chỉ thấy tiếng hổ gầm thôi." "Bác nói như kiểu bọn tôi nghe thấy ấy, ai chẳng suýt điếc tai vì tiếng gầm, mà nó xuất hiện đột ngột quá." "Em cảm giác sắp điếc thật rồi, nếu vào viện bác sĩ hỏi vì sao điếc, em bảo bị Bạch Hổ gầm cho điếc thì liệu họ có tin không?" "Ờ... em cũng đang nghĩ đến chuyện đó đây."...

Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân xoa xoa lỗ tai, nghĩ lại vẫn thấy kinh...

Phải chi nói sớm một tiếng để chuẩn bị, chứ cứ thế này suýt thì thành người tàn tật. "Mấy con Bạch Hổ này hình như đang đợi Diệp Phi." Cụ Hoắc trầm giọng nói. "Ông nói gì cơ?" Tiền Tinh Vân không nghe rõ, hỏi lại. "Tôi bảo, mấy con Bạch Hổ này đang đợi Diệp Phi!" Cụ Hoắc lớn tiếng giải thích.

Tiền Tinh Vân cũng tán đồng ý kiến này.

Phải mất một lúc lâu họ mới hoàn hồn sau tiếng gầm vang dội đó.

Trong mộ.

Diệp Phi đẩy cửa đá ra, thấy bên trong xuất hiện hào quang thất thải.

Phía sau cánh cửa là cảnh tượng múa hát tưng bừng, hai bên bày trí bàn ghế gỗ chất đầy hoa quả và điểm tâm tinh tế.

Trên bàn là những người đàn ông mặc trang phục thời Ân Thương, ở giữa có những cô gái xinh đẹp đang nhảy múa uyển chuyển, thân hình thướt tha, bước nhảy nhẹ nhàng.

Giáo sư Phương, Tiểu Sở và Lâm đội nhìn đến ngây người.

Ở đây vậy mà vẫn có người sinh sống sao?

Diệp Phi nhìn về phía vị trí chính giữa.

Ở đó có một chiếc ghế làm bằng vàng ròng, nhưng không có ai ngồi.

Những người kia thỉnh thoảng lại nâng ly kính rượu về phía chiếc ghế trống đó.

Trong mắt Ngô Tà là cảnh tượng múa hát vui vầy, nhưng trong mắt Tiểu Ca và Diệp Phi, nơi đây chỉ là một cung điện trống rỗng phủ đầy bụi bặm.

Trên bàn bày biện toàn là rắn rết chuột bọ, còn những người đang ngồi kia... thực chất đều là những bộ xương khô lâu.

Hai người nhìn nhau, không ai nói lời nào. "Tiểu Ca, Diệp Phi, ở đây là người thật sao?" Ngô Tà khẽ hỏi. "Cậu nghĩ sao?" Diệp Phi bất ngờ nở nụ cười bí ẩn, cố ý không trả lời. "Tất nhiên tôi không nghĩ đây là người, nhưng chuyện này là thế nào?

Chẳng lẽ cũng là yêu ma?" Ngô Tà vừa hỏi nhỏ thì thấy một lão giả mặc bộ đồ người hầu bước tới. "Mấy vị công tử, chủ tử của chúng tôi bảo rằng quý khách đến chơi, đặc biệt chuẩn bị rượu thịt, mời mấy vị vào chỗ." Lão giả cười hì hì làm động tác mời.

Tiểu Ca lạnh lùng liếc nhìn, mắt khẽ nheo lại.

Chương 486

Chưa kịp ra tay thì đã bị Diệp Phi ngăn lại. "Đừng vội." Diệp Phi thì thầm, sau đó đi theo lão giả đến cạnh một bộ bàn ghế.

Lâm đội, Giáo sư Phương và những người lính đánh thuê khác cũng được sắp xếp ngồi cùng nhau.

Nhìn thức ăn trên bàn, họ không khỏi nhớ lại những thứ đã ăn trước đó, đặc biệt là khu vườn quả kia, nghĩ thôi đã thấy rùng mình.

Dạ dày bắt đầu quặn lên, những ký ức không mấy tốt đẹp tràn về.

Đối mặt với những món điểm tâm tinh mỹ này, chẳng ai có tâm trạng mà ăn.

Diệp Phi ngồi trên ghế, nhìn các ca nữ đang uốn éo vòng eo, trông rất mỹ lệ.

Tiểu Ca lạnh lùng nhắm mắt dưỡng thần, đến một ánh mắt cũng chẳng buồn cho, chỉ có Ngô Tà là nhìn có vẻ hứng thú.

Cư dân mạng xem livestream thấy mấy ca nữ ăn mặc mát mẻ thì mắt sáng rực, nhưng cũng có rất nhiều nữ giới tỏ ra bất mãn. "Đây là điệu múa thời Ân Thương sao?

Trông quyến rũ thật đấy." "Đúng thế, nhìn mà muốn chảy nước miếng, vóc dáng này đúng là không đùa được đâu, bảo sao mấy ông kia cứ dán mắt vào." "Mấy ông đàn ông các người đúng là nông cạn, mấy người này đang quyến rũ đại lão đấy, thật là vô liêm sỉ." "Chứ còn gì nữa, nhìn thái độ của các người rồi nhìn sang Tiểu Ca mặt lạnh mà học tập kìa, đây là mộ huyệt đấy, xuất hiện cảnh này mà không thấy nghi à?" "Mấy chị em nói đúng đấy, chỗ này cái gì cũng kỳ quái, sao tự nhiên lại có cảnh ca múa thanh bình thế này, bộ các người bị

mê hoặc hết rồi sao?"...

Cư dân mạng bắt đầu nổ ra cuộc khẩu chiến nam nữ.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân chẳng tâm trí đâu mà xem họ cãi nhau, họ chỉ chú ý đến vẻ mặt của Diệp Phi. "Diệp Phi rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Biết rõ ở đây nguy hiểm mà sao vẫn chưa ra tay?

Trông anh ta chẳng có chút cảnh giác nào cả." Tiền Tinh Vân hơi không hiểu nổi Diệp Phi. "Chắc là đang đợi đấy, ông không tò mò xem 'chủ tử' mà lão già kia nói là ai sao?" Cụ Hoắc vẫn luôn canh cánh trong lòng về vị chủ tử bí ẩn kia.

Tiền Tinh Vân bừng tỉnh, đúng là như vậy thật.

Trong mộ.

Lão giả bưng thức ăn và rượu lên, cười hì hì nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca. "Chẳng lẽ cơm canh của chúng tôi không hợp khẩu vị, vị công tử này không thích sao?" Lão giả đặt chén rượu xuống.

Diệp Phi nhìn cánh tay lão già, sau đó mỉm cười nhạt. "Cậu nghĩ xem, một lũ bộ xương khô đang uốn éo thì ai mà thích xem cho nổi?

Thịt không có, ngực cũng không, ai mà ham?" Khóe miệng Diệp Phi nở nụ cười lạnh, tiện tay ném chén rượu trong tay đi, rơi xuống đất.

Một vũ công vô tình giẫm phải chén rượu rồi ngã nhào.

Ngay sau đó, đầu và tay chân của ca nữ kia rụng rời ra, như thể bị nứt toác.

Cuối cùng nằm bất động trên đất.

Cả những nhạc công đang gõ khánh đá cũng dừng lại.

Tất cả 'người' trong cung điện đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Phi, cái nhìn không mấy thân thiện. "Các người nhìn tôi làm gì?

Tôi đâu có làm gì sai." Diệp Phi chú ý tới những ánh mắt xung quanh, tỏ vẻ vô tội nhìn họ.

Câu này không nói thì thôi, vừa nói ra thì lửa giận càng bùng lên.

Hắc Báo nằm trên vai Diệp Phi, nhìn những 'người' kia với ánh mắt sắc lẹm, thầm nghĩ Diệp Phi đúng là trực tính thật. "Loài người các anh chẳng phải nói phải giữ thể diện sao?

Anh xé toạc mặt nhau thế này có ổn không đấy?" Hắc Báo cạn lời nhìn Diệp Phi. "Mày thì hiểu cái gì, trực tiếp một chút vẫn hơn, nếu không cứ thế này thì chỉ tổ lãng phí thời gian." Diệp Phi lúc này chẳng hơi đâu mà dây dưa mấy chuyện nhảm nhí với bọn họ. "Thời gian của anh gấp lắm à?" Hắc Báo lại hỏi. "Trẻ con đừng hỏi nhiều, đừng tưởng tao không biết, mày nhìn mấy mụ kia đến mê mẩn rồi chứ gì, trẻ con trẻ cái đừng có xem mấy thứ bậy bạ, không tốt đâu." Diệp Phi nói xong, còn mang vẻ mặt chính nghĩa nhìn con báo đen trên vai. "Anh nói bậy gì đấy?

Mê mẩn cái gì chứ!" Hắc Báo như con gà chọi bị xù lông, vội vàng phản bác.

Diệp Phi thản nhiên cười, rồi nhìn sang lão giả bên cạnh. "Vị chủ nhân mà ông nói đang ở đâu?

Hay chính ông là chủ nhân ở đây?" Diệp Phi đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm lão giả.

Lâm đội và những người lính đánh thuê khác vây quanh giáo sư và Tiểu Sở, thận trọng nhìn những 'người' đang ngồi kia, sợ rằng bọn chúng sẽ đột ngột ra tay gây bất lợi cho giáo sư. "Làm sao anh phát hiện ra?" Giọng nói của lão giả bỗng nhiên trở nên trẻ trung, sau đó

lão phất tay một cái, những vũ nữ và những 'người' xung quanh đều biến mất.

Lão giả lộ ra khuôn mặt của một thanh niên, đi tới vị trí chính giữa rồi ngồi xuống.

Bên cạnh hắn đặt một cây đàn cầm, thỉnh thoảng hắn lại đưa tay vuốt ve.

Trên người hắn cũng thay đổi thành một bộ hoa phục, bên hông đeo một miếng ngọc bội có khắc chữ 'Can'.

Diệp Phi khẽ giật mình, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng kinh ngạc.

Đây là...

Tỷ Can?

Không thể nào, Tỷ Can không thể trẻ như vậy được.

Hơn nữa Tỷ Can một thân chính khí, sao lại có oán hận ở đây?

Chắc chắn có chỗ nào đó không đúng. "Anh cảm thấy tôi rất quen thuộc phải không?" Nam tử trẻ tuổi ngồi trên cao khẽ cười một tiếng, như đang hỏi Diệp Phi.

Nụ cười này không chỉ làm Diệp Phi ngơ ngác mà cả Ngô Tà cũng nghệch mặt ra.

Chẳng lẽ bọn họ quen nhau thật?

Cư dân mạng nhìn thấy câu hỏi của nam tử kia, chủ đề tranh cãi nam nữ tạm thời kết thúc, mọi sự chú ý đều dồn vào lời nói của hắn. "Chẳng lẽ người này cũng quen đại lão sao?

Đại lão thời cổ đại là người nổi tiếng à?" "Chứ còn gì nữa, sao ai thấy cũng nhận ra vậy nè, đúng chuẩn ngôi sao luôn rồi." "Nhưng mà, tôi cảm thấy đại lão ở cổ đại tuy nổi tiếng nhưng hình như cũng

không ít kẻ thù đâu, tên này chắc là địch chứ không phải bạn đâu nhỉ?" "Đù, bác nói vậy tôi thấy cũng có khả năng đấy."...

Trong mộ.

Ngô Tà khẽ hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, anh cũng quen hắn à?

Dù sao thời đó hai người cũng là sư huynh đệ đồng môn mà." Tiểu Ca nghe vậy, liếc mắt nhìn qua một cái nhưng không nói gì.

Ngô Tà ngượng ngùng sờ mũi, quyết định không hỏi nữa.

Dù sao cũng chẳng hỏi ra được gì. "Không thấy quen, chúng ta không quen nhau." Diệp Phi vội vàng phủ nhận, trong lòng thầm rủa xả.

Cái nguyên chủ này rốt cuộc là thân phận gì vậy?

Sao ai cũng như quen biết anh hết thế này.

Quan trọng là anh chẳng có chút ký ức nào, đúng là gặp ma rồi. "Sao anh lại không nhận ra chứ?

Miếng ngọc bội này chắc anh phải biết, chẳng lẽ Cửu Vĩ Hồ không nói cho anh biết sao?" Nam tử nói rồi tháo miếng ngọc bội bên hông ném cho Diệp Phi.

Diệp Phi chẳng thèm nhìn, tiện tay đưa cho giáo sư đứng sau. "Giáo sư Phương, đây là văn vật, ông cất kỹ đi." Giáo sư Phương không ngờ Diệp Phi lại đưa nó cho mình, định vươn tay nhận lấy nhưng ánh mắt của người nam tử kia thật sự rất đáng sợ, như muốn thiêu cháy ông vậy.

Cuối cùng ông hít sâu một hơi, đưa tay đón lấy.

Phải nhận thôi, không thể lãng phí tâm ý của Diệp Phi được.

Chương 487

Nam tử thấy Giáo sư Phương dám đưa tay nhận ngọc, nụ cười trên mặt hắn bắt đầu rạn nứt, không còn duy trì được nữa. "Diệp Phi, anh vẫn ngang bướng như vậy.

Năm đó nếu sư huynh đệ các anh chịu ngăn cản, thì Thất Khiếu Linh Lung Tâm làm sao bị người ta lấy đi được?

Chủ tử làm sao mà chết được?" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt hắn đầy vẻ ai oán.

Diệp Phi lúc này đã hiểu ra, bảo sao trên người hắn có ngọc bội của Tỷ Can, hắn đang bắt chước Tỷ Can.

Dáng vẻ hiện tại y hệt Tỷ Can.

Nhưng Thất Khiếu Linh Lung Tâm chẳng phải đã bị ăn rồi sao?

Cái này từ đâu ra?

Lại còn bị nhốt ở đây nữa? "Anh là Thất Khiếu Linh Lung Tâm?" Ánh mắt Diệp Phi đầy vẻ ngỡ ngàng. "Ta không phải, nhưng cũng phải.

Năm đó nếu chủ nhân có thể bảo vệ ta, ta đã không bị con phi tử kia ăn mất." Giọng nam tử lạnh lẽo, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ oán hận.

Diệp Phi lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. "Chuyện gì thế?

Anh biết gì sao?" Ngô Tà khẽ hỏi Diệp Phi.

Diệp Phi thở dài bất lực.

Cửu Vĩ Hồ vì để báo thù Tỷ Can đã giết con cháu của mình nên đã mê hoặc Trụ Vương, ép Tỷ Can phải móc Thất Khiếu Linh Lung Tâm

ra.

Nhưng Thất Khiếu Linh Lung Tâm vốn là vật bất phàm, có tư tưởng riêng, tự nhiên cũng có tình cảm của con người.

Kẻ trước mắt này chính là sự kết hợp giữa oán và hận của Thất Khiếu Linh Lung Tâm.

Không ngờ nó lại thoát ra được, còn ở đây thủ mộ?

Nhưng không đúng, người giết Tỷ Can là Trụ Vương, người ăn tim là Đát Kỷ.

Liên quan gì đến anh chứ?

Cái ánh mắt hận thù kia là ý gì?

Ngô Tà nghe vậy, cạn lời nhìn Diệp Phi. "Nghe ý của hắn thì anh có thể ngăn cản nhưng lại không làm, nên hắn mới oán hận anh đấy thôi." Ngô Tà bổ sung.

Diệp Phi thấy mình quá oan uổng, đừng nói là chuyện này anh không biết, mà cho dù có biết thì đó cũng là chuyện của kiếp trước.

Sao kiếp này các ngươi vẫn tính toán lên đầu tôi được chứ? "Vậy anh muốn thế nào?

Chủ tử của anh chết dưới tay mộ chủ, vậy mà anh còn ở đây thủ mộ cho hắn, anh đúng là kẻ phản bội." Diệp Phi lớn tiếng chất vấn. "Hừ...

Ta chẳng qua là đứng đây đợi anh thôi, không tính là thủ mộ.

Bọn họ có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng anh thì không." Nam tử cười khẩy nhìn về phía thạch môn.

Ánh mắt hắn khinh miệt nhìn nhóm Giáo sư Phương như nhìn một lũ kiến hôi.

Diệp Phi thầm cảm thán người phụ nữ kia thật khéo tính kế.

Chặn anh ở đây, những người khác nếu đi vào chẳng phải là đường chết sao?

Bất cứ ai xuất hiện cũng đủ để quét sạch bọn họ.

Cư dân mạng nghe cuộc đối thoại giữa Diệp Phi và nam tử kia mà ngẩn người ra. "Vậy ý là người đàn ông này thực chất là một trái tim sao?" "Hình như đúng là vậy, nhưng trái tim này không phải dạng vừa đâu, nó có tư tưởng riêng đấy." "Giờ tôi mới thấy trái tim mình đúng là tầm thường, so với người ta thì đúng là một trời một vực.

Cùng là tim mà sao khác biệt lớn thế nhỉ?" "Bác lại còn hâm mộ à?

Cái này có gì tốt lành đâu?" "Đây là truyền thừa đấy, linh kiện trong người mà sống lâu hơn mình thì tôi cũng chấp nhận được." "Mấy người trên kia điên rồi à?

Đại lão đang gặp nguy hiểm mà mấy người còn xàm xí cái gì thế." "An tâm đi, lần nào đại lão chẳng gặp nguy hiểm kịch tính, nhưng cuối cùng người thắng tuyệt đối là đại lão chứ không phải ai khác đâu."...

Cư dân mạng lúc này đã không còn quá lo lắng cho sự an toàn của đại lão như lúc đầu nữa.

Giờ đại lão cứ ra tay là biết ngay.

Chỉ cần đại lão ra tay, kẻ xui xẻo chắc chắn là đối phương.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi không thôi.

Nghĩa là, đây là trái tim từ thời nhà Thương tồn tại đến tận ngày nay?

Hơn nữa còn có suy nghĩ riêng, lại còn tìm Diệp Phi báo thù?

Vấn đề là, đây là ý muốn của nó hay là gì khác?

Làm sao nó biết Diệp Phi sẽ tới đây?

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân cảm thấy hơi mơ hồ. "Sinh vật thời đó đúng là không thể xem thường, ngay cả một trái tim cũng không thể khinh suất." Tiền Tinh Vân cảm nhận sâu sắc rằng con người thời đó sống sót được quả là không dễ dàng. "Đó là Thất Khiếu Linh Lung Tâm... hình như tôi có nghe nói đến thứ này rồi..." Cụ Hoắc cẩn thận hồi tưởng lại những cổ tịch từng xem qua.

Đó là một cuốn sách rách nát, một bản độc nhất vô nhị thấy ở thành phố Tây Bắc, nghe nói là vật gia truyền.

Nhưng vì chữ viết khác biệt nên chỉ được coi là vật sưu tầm chứ không có tác dụng gì khác.

Lúc đó ông cũng thấy những cổ tịch ấy, chữ trên đó ông không nhận ra, chỉ có vài chữ nhìn lướt qua thì hình dáng chữ viết khá giống một chữ 'Tâm' cổ, vừa vặn cũng là năm chữ.

Chẳng lẽ trên đó ghi chép về Thất Khiếu Linh Lung Tâm?

Không lẽ trùng hợp vậy sao?

Trong mộ. "Anh làm vậy là quá đáng rồi, chủ tử anh chết thảm là do thiên mệnh, đó là việc phải trải qua, anh không thể đổ hết lên đầu tôi được." Diệp Phi tỏ vẻ mình rất vô tội.

Con người ai cũng có hai mặt, không cần đoán cũng biết đây là mặt tối của Tỷ Can.

Đã là người thì ai chẳng có thất tình lục dục, ái hận sân si.

Nhưng chuyện đó can hệ gì đến anh?

Cái Thất Khiếu Linh Lung Tâm này, một là có tư tưởng riêng, hai là đã hấp thụ những cảm xúc tiêu cực của Tỷ Can. "Năm đó chủ tử đã

tìm anh, ông ấy biết mình đã đến đại hạn, mà anh cũng đã hứa sẽ giúp đỡ, nhưng rốt cuộc anh đã làm được gì?" "Tại sao lúc ông ấy tìm anh, anh lại không có mặt?" Thất Khiếu Linh Lung Tâm càng nói càng giận, bộ y phục trắng trên người đã dần chuyển sang màu đen. "Đó là chuyện của kiếp trước, giờ anh tìm tôi làm gì?" Diệp Phi thấy gã này đúng là cố chấp, cố chấp đến đáng sợ, hoàn toàn không cho người ta cơ hội giải thích.

Hắc Báo cũng không nghe nổi nữa. "Anh ra tay đi, nói nhiều vô ích." Hắc Báo vội vàng lên tiếng.

Thất Khiếu Linh Lung Tâm bỗng xòe bàn tay ra, hắc khí vận chuyển trong lòng bàn tay, một luồng oán khí đậm đặc tuôn ra.

Phía sau hắn bỗng xuất hiện những người lúc nãy, nhưng cơ bắp trên người họ đã bắt đầu thối rữa, lộ ra những bộ xương trắng. "Các người không muốn đi thì đừng đi nữa, ở lại đây chôn cùng hắn đi!" Thất Khiếu Linh Lung Tâm thấy vậy, phất tay một cái, ra lệnh cho lũ khô lâu xông về phía giáo sư và lính đánh thuê.

Tiểu Ca rút hắc kim cổ đao ra, khẽ quét một đường, lũ khô lâu ngã xuống đất, xương cốt tan tác.

Nhưng chỉ một lát sau, xương trên đất đã bắt đầu tự tổ hợp lại.

Tiểu Ca nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, ra tay càng thêm lạnh lùng tàn khốc.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo cũng lao lên giúp sức.

Chương 488

Đám khô lâu này tuy số lượng không nhiều nhưng có khả năng liên tục tái tạo, điều này rất phiền phức.

Ngô Tà cầm dao găm, nhìn con khô lâu đang lao tới, trên các đốt xương tay lộ ra bộ móng sắc nhọn.

Ngô Tà thấy vậy tung một cú đá, con khô lâu lập tức ngã xuống đất rồi lại tái tổ hợp.

Ngô Tà cúi đầu nhìn tay chân mình, từ bao giờ mà mình lợi hại thế này?

Đá một cái là đổ luôn?

Đang ngẩn người thì một con khô lâu khác xuất hiện bên cạnh.

Lâm đội thấy vậy vội lao lên đá văng nó ra. "Để lại năm người bảo vệ giáo sư, số còn lại lên trợ chiến!" Lâm đội vừa dứt lời đã bắt đầu ra tay đánh dạt đám khô lâu sang một bên.

Từ lúc vào đây chưa có cơ hội ra tay, chân tay sắp cứng đờ hết cả rồi, giờ cuối cùng cũng được vận động.

Tiểu Ca giải phóng khí tức Kỳ Lân, lũ khô lâu rõ ràng cảm thấy sợ hãi.

Những bộ xương từ màu trắng chuyển sang màu đen, khi gặp Tiểu Ca, chúng chẳng bận tâm người trước mặt có khí tức Kỳ Lân hay không, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: giết chết người đàn ông này.

Diệp Phi đang định lên giúp thì bị Thất Khiếu Linh Lung Tâm chặn lại. "Kẻ thù của anh là ta." Thất Khiếu Linh Lung Tâm đứng trước mặt Diệp Phi, khóe miệng nở một nụ cười đầy ác ý. "Anh định hại

chết bọn họ sao?" Sắc mặt Diệp Phi sa sầm lại.

Đám khô lâu này tuy sát thương không lớn, người có bản lĩnh đều giải quyết được, nhưng khó ở chỗ chúng có thể hồi phục tại chỗ.

Lâm đội và những người khác dù có được huấn luyện kỹ đến đâu cũng sẽ bị mệt chết bởi kiểu đánh này.

Đến lúc đó chẳng phải mặc cho chúng xử lý sao? "Ta đã cho cơ hội nhưng bọn chúng không nghe, tất cả chuyện này là do anh.

Anh nhìn lại mình đi, giờ trông thê thảm thật đấy." "Vì một mình anh mà hại chết tất cả những người này..." Giọng của Thất Khiếu Linh Lung Tâm đầy vẻ dụ dỗ.

Đúng lúc Diệp Phi đang trầm ngâm, một luồng hắc khí không dấu vết bỗng tràn vào não anh.

Sau đó, Diệp Phi đứng chết trân tại chỗ, ánh mắt mờ mịt.

Ngô Tà vừa đánh ngã một con khô lâu, liếc nhìn Diệp Phi thì biến sắc.

Diệp Phi đứng đó, Thất Khiếu Linh Lung Tâm đứng trước mặt anh, đắc ý quan sát. "Diệp Phi..." Ngô Tà thấy dáng vẻ của Diệp Phi thì lo lắng vô cùng.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy Diệp Phi có biểu cảm như vậy.

Ngô Tà bỗng lên tiếng làm đám lính đánh thuê đang chiến đấu cũng phải giật mình.

Họ thấy Diệp Phi đứng ngây ra thì không khỏi tò mò.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi như vậy cũng không còn tâm trạng đùa giỡn nữa. "Chuyện gì vậy?

Sao bỗng nhiên đại lão lại đờ người ra thế?" "Đúng thế, ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Sao đang yên đang lành đại lão lại biến thành thế này?

Trả lại đại lão cho tôi đi." "Chứ còn gì nữa, tên kia đã làm gì đại lão rồi?" "Chẳng lẽ đại lão bị kích động sao?" "Không thể nào, chỉ vài câu nói mà đã bị kích động á?

Đây có phải đại lão mà chúng ta biết không?

Mà tên kia cũng có gì ghê gớm đâu." "Hình như hắn nói tác dụng của lũ khô lâu kia là sẽ làm liên lụy đến Ngô Tà, Tiểu Ca và đám lính đánh thuê, chẳng lẽ đại lão để tâm chuyện đó thật?" "Không lẽ nào?

Chắc là không đâu."...

Cả phòng livestream xôn xao bàn tán, chủ yếu là lo lắng cho Diệp Phi.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân cũng nhìn chằm chằm Diệp Phi, không khỏi lo âu.

Họ cảm thấy Diệp Phi không nên có cảm xúc như vậy, chưa bao giờ họ thấy anh lộ ra dáng vẻ này.

Lúc này, bên trong tâm thức của Diệp Phi. "Anh đừng giả vờ nữa, chút oán khí này chẳng có tác dụng gì với anh đâu." Thần Mộc Đỉnh bỗng lên tiếng.

Luồng oán khí mà Thất Khiếu Linh Lung Tâm tiêm vào đã bị Hỏa Tinh thiêu sạch rồi. "Không làm vậy sao khiến hắn lơi lỏng cảnh giác được." Diệp Phi đáp lại trong lòng. "Anh đúng là lạc quan thật đấy, anh không muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?" Giọng Thần Mộc Đỉnh nhẹ nhõm hơn hẳn, có vẻ hơi vui mừng.

Hiếm khi thấy Hỏa Tinh, nỗi cô đơn bao năm qua cũng coi như được an ủi. "Ông có cách sao?" Diệp Phi rất muốn biết, tự nhiên bị đổ oan, phải làm cho rõ ràng mới được. "Hỏa Tinh có cách." Thần Mộc Đỉnh vừa dứt lời, Hỏa Tinh mở đôi mắt đáng yêu ra chớp chớp mấy

cái, sau đó há miệng.

Nó vừa ăn luồng hắc khí kia nên cũng nhiễm chút oán hận, có thể biết được đầu đuôi sự việc.

Diệp Phi nhìn Hỏa Tinh há to miệng, từ bên trong hiện ra một cảnh tượng.

Diệp Phi rất quen thuộc cảnh này, chính là cái tế đài lúc trước, và đúng vào khoảnh khắc bước ra từ phòng luyện đan kia.

Anh thấy một người đàn ông trung niên, dáng vẻ y hệt Thất Khiếu Linh Lung Tâm, đang đi về phía Diệp Phi và Tiểu Ca.

Diệp Phi nhìn vào khung hình, trong lòng không khỏi giật mình. "Diệp phương sĩ...

Tôi đến đây có việc muốn nhờ anh giúp đỡ." Người đàn ông đứng trước mặt Diệp Phi, chủ động lên tiếng, giọng nói không giấu nổi vẻ khẩn cầu. "Đại nhân có việc gì cứ nói thẳng." Diệp Phi thấy vậy, trong lòng khó hiểu. "Tôi đã biết mình sắp gặp một kiếp số, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi vượt qua kiếp này." Người đàn ông nói.

Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn nhau, Diệp Phi bấm đốt ngón tay tính toán, cuối cùng lộ vẻ khó xử.

Đây...

đây là kiếp số, lại còn là kiếp số trời định... "Tôi biết mình có thể không tránh khỏi, nhưng tôi vẫn muốn thử, dù sao trong nhà còn có người vợ, tôi không muốn cô ấy sau này phải đau khổ." Người đàn ông biết yêu cầu của mình rất khó khăn, nhưng... "Đại nhân, tôi sẽ cố hết sức thử một lần, có ngăn cản được hay không còn tùy vào ý trời." Diệp Phi nhìn người đàn ông này, trong lòng thấu hiểu nỗi luyến tiếc của ông.

Dù sao người này cũng là một vị thanh quan hiếm có, là niềm hy

vọng của bách tính.

Dù có trái ý trời, anh vẫn muốn thử xem sao. "Vậy thì đa tạ anh." Người đàn ông nói xong rồi quay người rời đi.

Ngay sau đó Diệp Phi thấy hình ảnh chuyển đổi.

Anh thấy một người đàn ông giống hệt mình và Tiểu Ca cùng rời đi.

Khi sắp đi cùng Tiểu Ca, anh giao thẻ tre trong tay cho người được gọi là sư huynh.

Nhưng tên sư huynh kia lại tùy tiện để thẻ tre sang một bên, rồi bị con Cửu Vĩ Hồ trong lò luyện đan nhìn trúng và giấu đi.

Vì thế mới làm lỡ việc giao thẻ tre cho Trụ Vương.

Diệp Phi lập tức hiểu ra.

Bảo sao Thất Khiếu Linh Lung Tâm lại oán hận anh, hóa ra là do tên sư huynh kia làm hỏng việc.

Điều này nghĩa là lời hắn nói cũng chưa chắc đã tin được hết? "Thực ra Thất Khiếu Linh Lung Tâm biết anh vô tội, chỉ là nó quá cố chấp cho rằng anh đã không ra tay." "Thậm chí nó còn cho rằng anh nhìn người không chuẩn, làm hỏng việc lớn." Thần Mộc Đỉnh cũng thấy tất cả, không khỏi cảm thấy tiếc nuối. "Thiên mệnh khó trái, đây là thiên số, ngay cả tôi lúc đó cũng chưa chắc đã thực sự ngăn cản được, chỉ tiếc là nó lại trở thành mồi lửa diệt vong của nhà Thương." Diệp Phi khi nhìn thấy thông tin này cũng cảm thấy rất tiếc nuối. "Anh định làm thế nào?

Oán hận này rất đậm đặc, không phải ngày một ngày hai mà giải quyết được đâu." Thần Mộc Đỉnh hỏi.

Chương 489

"Trái tim này không thể giữ lại, nếu sau này nó thoát ra ngoài, thế giới bên ngoài có bao nhiêu người, cảm xúc tiêu cực tự nhiên còn nhiều hơn ở đây, không thể để nó tồn tại." Diệp Phi trầm mặc một lát rồi hạ quyết định. "Chủ nhân chủ nhân, Hỏa Tinh đói rồi." Hỏa Tinh nhìn Diệp Phi rất đáng yêu, đôi mắt to hiện lên vẻ ủy khuất. "Mày đúng là dễ đói thật đấy." Thần Mộc Đỉnh thở dài bất lực. "Mày muốn ăn gì?" Diệp Phi cưng chiều nhìn Hỏa Tinh. "Cái đó... lũ khô lâu bên ngoài kia, Hỏa Tinh thích, nhưng cái trái tim đó Hỏa Tinh không thích đâu, trên người nó có yêu khí." Hỏa Tinh nói đến đây, mắt còn hiện lên vẻ chê bai.

Diệp Phi nhìn ra Thất Khiếu Linh Lung Tâm bên ngoài một hồi, mới thấy bên trong quả thực có một luồng yêu khí.

Hơn nữa còn là yêu khí rất quen thuộc.

Chỉ là trước đó oán khí quá nồng đậm đã che lấp mất yêu khí rồi. "Thần Mộc Đỉnh, oán khí này có thể luyện hóa không?" Diệp Phi đã có chủ ý. "Anh muốn tôi luyện hóa gã này sao?

Anh định dùng oán khí làm gì?" Thần Mộc Đỉnh không hiểu. "Đương nhiên là làm thức ăn cho Hỏa Tinh rồi." Diệp Phi nói xong còn đưa tay xoa xoa Hỏa Tinh trước mặt.

Hỏa Tinh tỏ vẻ rất hưởng thụ.

Lúc này ở bên ngoài.

Ngô Tà, Lâm đội và những người khác đã bắt đầu kiệt sức, vừa đánh vừa thở hổn hển.

Lũ đầu lâu này sao mà đánh mãi không chết vậy chứ?

Thật là tởm quá đi. "Làm sao bây giờ?

Cứ thế này chúng ta sẽ chết hết ở đây mất." Một người anh em bên cạnh Lâm đội vội hỏi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán và mặt. "Tạm thời chưa biết, cứ kiên trì đã, phải đợi anh Diệp Phi giải quyết, anh ấy nhất định có cách." Lâm đội nói rồi nhanh nhẹn ra tay đánh tan một con khô lâu. "Tiểu Ca, ở đây để chúng tôi lo, anh mau qua xem Diệp Phi đi!" Ngô Tà cầm súng bắn vào lũ khô lâu rồi hối thúc.

Tiểu Ca thấy vậy khẽ gật đầu, chưa kịp hành động thì thấy Diệp Phi đã cử động trở lại.

Anh thả Hỏa Tinh ra khỏi túi.

Ngay lập tức, Hỏa Tinh há to miệng, nuốt chửng từng con khô lâu vào bụng, giải tỏa phần lớn nguy cơ cho Ngô Tà và đám lính đánh thuê.

Linh Lung Tâm thấy Diệp Phi đã tỉnh táo lại thì trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc. "Sao anh có thể..." Linh Lung Tâm cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Anh thừa biết chủ tử của mình vì sao mà chết, vậy mà anh lại cấu kết với hồ yêu, anh có xứng với ông ấy không?

Yêu khí trên người anh, dù có dùng bao nhiêu oán khí cũng không che giấu nổi đâu." "Anh luôn miệng nói vì chủ tử, nhưng hiện tại anh đang phản bội ông ấy đấy thôi." Diệp Phi lớn tiếng chất vấn. "Ta không có!

Ta không có!

Đều là do anh, là anh đã hại chết ông ấy!

Chủ tử đã tìm anh, anh đã hứa mà lại nuốt lời, anh mới là kẻ đáng chết, ta phải giết anh!" Linh Lung Tâm nghe vậy, ánh mắt thoáng hiện vẻ hoảng loạn.

Hắn nắm chặt oán hận trong lòng bàn tay, móng tay bắt đầu dài ra.

Hắn lao về phía Diệp Phi, Diệp Phi rút roi ra chiến đấu cùng hắn.

Diệp Phi thân thủ nhanh nhẹn, chỉ thấy bóng đen thoăn thoắt qua lại trong cung điện.

Hỏa Tinh đã ăn sạch lũ khô lâu, Ngô Tà và lính đánh thuê thấy vậy thì ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi, mặt cũng đầm đìa, không ngờ lại tiêu hao thể lực đến thế. "Tiểu Ca..." Ngô Tà định nói gì đó thì thấy bóng dáng Tiểu Ca đã lao đi giúp Diệp Phi một tay.

Cư dân mạng thấy Diệp Phi vẫn khỏe như vâm thì vui mừng khôn xiết. "Tôi đã bảo đại lão không dễ gì xảy ra chuyện mà, giờ tỉnh lại rồi, tốt quá." "Thôi đi bác ơi, vừa nãy chẳng biết ai suýt khóc đâu." "Nhìn camera chóng mặt quá, tốc độ nhanh kinh khủng, tôi sắp nôn rồi." "Đấy mới là cái tài của đại lão...

ẹo..." "Không ổn rồi, tôi phải đi nôn đây."...

Sau đó đạn mạc chìm vào im lặng.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân nhìn Diệp Phi nhanh nhẹn quyết đấu với Linh Lung Tâm, lòng nhẹ nhõm đi phần nào.

Chỉ cần Diệp Phi không sao là tốt rồi.

Trong mộ. "Đều là anh, là anh đã hại chết chủ tử của ta, là anh đã hại chết ông ấy!" Linh Lung Tâm không ngừng mắng nhiếc. "Trong lòng anh sớm đã biết là hồ yêu âm thầm giở trò, chẳng qua anh quá cố chấp, lòng nảy sinh tà niệm, hãy tự nghĩ xem mình có xứng đáng là một trái tim không?" "Chủ tử của anh một thân chính khí, chính vì anh mà bị vẩn đục.

Nội tâm ông ấy có mặt tối, nhưng đó là tư tâm dành cho người vợ mà ông ấy lo lắng nhất." "Tư tâm đó là để dành cho vợ mình, còn anh thì sao?

Anh đã làm gì?

Anh dám cấu kết ngầm với hồ yêu, anh có xứng với ông ấy không?" Những lời của Diệp Phi như những nhát dao đâm thẳng vào tim của Linh Lung Tâm.

Hành động của hắn hơi khựng lại, tạo cơ hội cho Diệp Phi.

Anh vung roi quất mạnh vào người hắn.

Lúc này, trên người Linh Lung Tâm bắt đầu bốc ra làn khói trắng, bên trong có yêu khí màu hồng. "Xem đi, đây là cái gì?

Chẳng phải yêu khí sao?

Chủ tử của anh chết vì yêu, còn anh thì sao?

Nhìn xem anh đã làm gì?" Câu hỏi của Diệp Phi khiến Linh Lung Tâm chấn động.

Hắn cúi đầu nhìn yêu khí của mình.

Trong đầu hắn lóe lên những mảnh ký ức, thực chất hắn là một con yêu tinh, luôn huyễn tưởng có thể trở thành thứ sức mạnh kỳ diệu như Linh Lung Tâm.

Cuối cùng khi Linh Lung Tâm thật bị ăn thịt, hắn có thể đường đường chính chính trở thành Linh Lung Tâm thật sự, không còn là một con yêu vật nữa.

Nhưng khi biết trong lòng chủ tử vẫn còn oán hận, hắn nghĩ mình có thể giúp ông ấy bằng cách giải phóng luồng oán hận đó, như vậy có thể gần gũi với chủ nhân hơn.

Dù sao hắn cũng là Linh Lung Tâm mà, phải không?

Ý nghĩ đó cứ thế thấm sâu vào, dần dần gặm nhấm tư duy của hắn.

Hắn mới là Linh Lung Tâm thực sự, không phải yêu khí, không phải yêu vật.

Nhưng ngay lúc này, người đàn ông này đã phá hủy tất cả nỗ lực của hắn, tất cả đều là lỗi của anh ta.

Đúng lúc Linh Lung Tâm định ra tay thì Diệp Phi đã lấy ra Băng Xuyên Cung. "Hãy nhớ lấy, giả mãi là giả, vĩnh viễn không thể thành thật được." "Anh chỉ là một yêu vật, do yêu khí của hồ ly biến hóa thành, so với Linh Lung Tâm thì còn kém xa lắm." Diệp Phi nói xong, mũi tên từ Băng Xuyên Cung đã bắn ra.

Khí cực hàn từ mũi tên dần áp sát Linh Lung Tâm, hắn cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Hắn định dùng yêu khí để ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Cuối cùng, hắn bị biến thành một khối băng khổng lồ, bên trong là một luồng khí đen kịt.

Cung điện xung quanh khôi phục lại vẻ đổ nát, phủ đầy bụi bặm như ban đầu.

Ngô Tà và lính đánh thuê nhìn luồng hắc khí bên trong, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Họ cũng chẳng màng đất cát bẩn thỉu nữa, nằm vật ra đó không buồn nhúc nhích.

Chương 490

Diệp Phi giao luồng hắc khí này cho Thần Mộc Đỉnh để làm thức ăn cho Hỏa Tinh.

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi với ánh mắt phức tạp. "Anh đã biết điều gì rồi sao?" Tiểu Ca hỏi. "Tôi cũng vừa mới biết thôi." Diệp Phi thấy mọi người đều mệt lả, bèn ngồi xuống một cái bàn rượu, thản nhiên nói.

Anh khẽ vuốt ve Hỏa Tinh trong lòng bàn tay. "Anh biết gì rồi?" Ngô Tà nằm trên đất, thở hổn hển hỏi. "Tôi đã thấy chủ nhân của Linh Lung Tâm, cũng biết ông ấy không cam tâm, không muốn chết vì tư tâm." "Hóa ra tôi đã bị định kiến từ trước, cộng thêm yêu khí và oán khí trên người gã này quá sâu, lại luôn miệng đòi đòi lại công bằng cho chủ tử." "Nên tôi đã tin thật, giờ nghĩ lại đúng là buồn cười." Diệp Phi không ngờ cũng có lúc mình nhìn lầm người. "Làm sao anh biết hắn không phải thật?" Tiểu Sở lấy bình nước từ trong túi ra đưa cho đám lính đánh thuê.

Giáo sư Phương, Văn Phong và Tiểu Hà cũng lên giúp. "Đó là vì vừa nãy tôi đã thấy, trong cái thẻ tre năm đó không chỉ có tên sư huynh kia thấy, mà còn một kẻ nữa, đó chính là con hồ ly." Diệp Phi cũng vừa mới nhớ ra.

Biết chuyện này không chỉ có con người mà còn có thể là yêu quái.

Ngô Tà và Giáo sư Phương nghe vậy không khỏi thán phục sự quan sát tinh tường của anh.

Đổi lại là họ chắc chắn đã chịu thua rồi. "Tôi cảm thấy vị mộ chủ này thật sự rất đáng sợ." Ngô Tà thấy mộ chủ này thoắt ẩn thoắt hiện, khiến người ta không thể phòng bị.

Cư dân mạng cũng nghe thấy thông tin này và chìm vào suy tư. "Tôi thấy mộ chủ này đúng là kinh khủng, bên trong toàn những thứ quái quỷ gì đâu không." "Tôi không ngờ con người có lòng đố kỵ thì yêu quái cũng có, quả nhiên đố kỵ làm người ta trở nên xấu xí." "Không phải xấu xí, là đáng sợ đấy, tên này nhập vai quá sâu, nói dối vô số lần đến mức kẻ nói dối cũng tin luôn." "Nhưng tôi thấy tình huống này kỳ quái quá, sao đại lão lại biết được?

Chẳng lẽ anh ấy thấy thứ gì đó mà chúng ta không thấy?" "Vớ vẩn, chuyện gì cũng để ông biết thì ai còn bí mật gì nữa?" Cuộc trò chuyện của cư dân mạng hiện lên trong phòng livestream.

Diệp Phi nhìn thấy, nhếch môi cười. "Tôi thực sự đã thấy một vài cảnh tượng mà các bạn không thấy được, các bạn đừng suy đoán lung tung, đoạn lịch sử này các bạn sẽ sớm được thấy thôi." Lời này của Diệp Phi khiến cư dân mạng an lòng hơn nhiều.

Nếu nói vậy thì thật đáng mong chờ.

Cụ Hoắc và Tiền Tinh Vân thấy Diệp Phi chủ động phản hồi cũng thầm mong đợi.

Không phải mong đợi về vấn đề lịch sử, mà là muốn biết Diệp Phi và Tiểu Ca đóng vai trò gì trong đoạn lịch sử đó?

Có tác dụng như thế nào? "Tôi đúng là mong chờ rồi đấy." Tiền Tinh Vân bất lực lắc đầu, nhìn đám lính đánh thuê đang nằm la liệt trên đất, trông có vẻ rất vất vả. "Chuyện này là sao?

Đã nghỉ ngơi hơn mười phút rồi, sao trông họ ngày càng mệt mỏi thế này?

Lâm đội bị làm sao vậy?" Sắc mặt Tiền Tinh Vân thay đổi, đầy vẻ nghi hoặc.

Cụ Hoắc nghe vậy cũng tò mò nhìn Lâm đội, mày nhíu lại.

Trong mộ.

Diệp Phi nhìn thấy trên mặt đám lính đánh thuê và Ngô Tà ẩn hiện luồng oán khí màu đen, sắc mặt liền đanh lại. "Đó là oán khí, trên những bộ hài cốt kia vẫn còn oán hận tồn lưu, phải nhanh chóng trục xuất nó ra." Giọng Thần Mộc Đỉnh truyền đến.

Tốt nhất là dùng Hỏa Tinh, nhưng nhiệt độ của Hỏa Tinh quá cao, người bình thường không chịu nổi, oán khí chưa tan người đã thành tro rồi. "Hỏa Tinh, lại đây." Diệp Phi lấy cái chảo từ trong túi ra, rồi bảo Hỏa Tinh ngồi dưới làm bếp lò.

Anh lấy phần thịt còn thừa lần trước ra bắt đầu nấu canh.

Tiểu Ca thấy Ngô Tà có vẻ không ổn, cơ thể bắt đầu mất nước, mồ hôi trên mặt vã ra không ngừng.

Y vội lấy nước trong túi ra cho cậu uống.

Giáo sư Phương và nhóm Tiểu Sở cũng phụ giúp cho mọi người uống nước.

Nhóm Lâm đội uống được nước, cơn khát trong cổ họng dịu đi, thể lực bắt đầu hồi phục đôi chút.

Nhưng chỉ được vài phút, thể lực lại biến mất, họ trở lại trạng thái kiệt sức như trước. "Giáo sư, phiền mọi người tiếp tục cho họ uống nước, đừng để họ bị mất nước." Diệp Phi thấy tình hình của nhóm Lâm đội thì vội vàng thúc giục.

Nhóm Giáo sư Phương không nói nhảm, bắt đầu cho từng người uống nước, một phen luống cuống tay chân.

Cư dân mạng thấy cảnh này thì thu hồi tâm trạng đùa giỡn ban nãy, bắt đầu lo lắng. "Mẹ kiếp, mất nước rồi, sao tự dưng lại bị thế này?" "Không biết nữa, lát nữa hỏi đại lão xem sao?

Đang yên đang lành sao lại ra nông nỗi này?" "Chắc không phải do mấy cái đầu lâu kia có gì ám muội đấy chứ?" "Vãi, nói vậy thì đúng là nghĩ kỹ lại thấy rùng mình thật, rất có khả năng đấy." "Chỉ mong đại lão nấu canh nhanh lên, cứ thế này thì nước có đủ không đây?"...

Đạn mạc liên tục nhảy múa.

Giáo sư Phương nhìn bình nước đã cạn, sờ vào trong túi thì thấy cũng chẳng còn bình nào. "Tiểu Sở, các cậu còn nước không?" Giáo sư hỏi dồn. "Hết rồi ạ." Tiểu Sở lắc đầu. "Cháu cũng hết rồi." "Cả cháu nữa, đây là bình cuối cùng." Văn Phong và Tiểu Hà vội lên tiếng.

Diệp Phi thấy canh thịt đã được, vội múc canh ra để một bên. "Tiểu Sở, Văn Phong, Tiểu Hà, mau lại lấy đi, cẩn thận nóng đấy." Diệp Phi gọi họ lại rồi bắt đầu múc canh.

Cuối cùng anh bưng một bát canh đến bên Ngô Tà. "Cẩn thận chút." Diệp Phi dùng thìa đút cho Ngô Tà.

Ngô Tà uống một ngụm, cảm thấy sức lực đang dần hồi phục.

Cậu chủ động đón lấy bát, chẳng màng đến chuyện nóng hay không. "Tôi không sao, anh giúp Lâm đội và mọi người đi, tôi tự uống được." Ngô Tà thấy những người khác vẫn chưa có canh uống thì thúc giục Diệp Phi.

Diệp Phi không nói nhiều, giao bát cho Ngô Tà rồi đi giúp đám lính đánh thuê.

Nửa giờ sau, nhóm lính đánh thuê không còn ra mồ hôi nữa, tuy vẫn còn nằm đó nhưng sắc mặt đã chuyển từ trắng bệch sang hồng nhuận.

Sau đó họ lần lượt ngồi dậy, cảm thấy như vừa trải qua một trận ốm nặng, người vẫn còn hơi hư nhược. "Anh Diệp Phi... chúng tôi bị làm sao vậy?" Lâm đội đứng dậy đi tới bên Diệp Phi, thắc mắc hỏi.

Rõ ràng lúc đó họ chẳng làm gì cả. "Là do trên người lũ khô lâu vẫn còn oán khí, các anh hít phải nên mới bị như vậy." Diệp Phi chủ động giải thích, thấy họ vẫn còn yếu nên bảo mọi người tạm nghỉ ngơi.

Hai giờ sau.

Diệp Phi dẫn mọi người đi sâu vào bên trong.

Thấy trong mộ môn xuất hiện một lối đi tối đen như mực.

Ngay khi đèn chiếu sáng bật lên, một luồng khí màu vàng nhạt bốc lên từ dưới hầm, không khí phảng phất mùi hôi nồng nặc rất quen thuộc. "Phía trước này không phải là nhà vệ sinh của hồ ly đấy chứ?

Cái mùi này đúng thật là..." Ngô Tà vừa nói vừa bịt mũi, vẻ mặt khó chịu.

Tiểu Ca cũng khẽ nhíu mày nhưng biểu cảm biến mất ngay sau đó. "Hạn chế hít thở, đi thôi." Diệp Phi nhìn lối đi tối om, tiên phong bước vào.

Càng đi sâu vào trong, trên tường và dưới đất càng thấy nhiều những nhúm lông trắng muốt, mịn màng và mềm mại, nhưng cái mùi vẫn rất đậm đặc. "Đây là lông hồ ly sao?" Ngô Tà nhặt lên xem xét hồi lâu rồi hỏi. "Mộ chủ ở đây là hồ ly, thấy lông hồ ly cũng là chuyện thường thôi, tôi chỉ muốn biết con hồ ly này trông thế nào." Diệp Phi không mấy để tâm, sải bước đi tiếp.

Chương 491

Nhóm Ngô Tà không nói gì thêm, lẳng lặng theo sau.

Đi được khoảng một giờ thì trước mắt hiện ra một thạch động.

Trên đất phủ đầy lông hồ ly mềm mại như một tấm thảm nhung.

Cả thạch động được trang trí bằng những tấm lụa thất thải.

Ở giữa căn phòng, có những tấm rèm lụa đỏ trắng xen kẽ bao quanh vị trí chính giữa.

Mọi người dừng bước, thấy từ trên trần những tấm lèm rủ xuống.

Một viên dạ minh châu khổng lồ xuất hiện phía trên, làm cả không gian bừng sáng với ánh sáng dịu nhẹ.

Nhờ đó họ mới thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Bên cạnh là một chiếc bàn trang điểm màu đen, trên đó bày đủ loại trang sức và lược gỗ.

Không khí ở đây khác hẳn lúc nãy, thoang thoảng hương thơm của con gái. "Đây chẳng lẽ là khuê phòng của phụ nữ sao?" Ngô Tà quan sát xung quanh rồi hỏi. "Không phải, ở đây có mùi hồ ly." Tiểu Ca bỗng lên tiếng, vẫn giọng điệu lạnh lùng không chút cảm xúc. "Vậy là hồ ly cái sao?" Tiểu Sở nghe vậy bèn bồi thêm một câu.

Giáo sư Phương liếc Tiểu Sở một cái, ra ý bảo đừng nói bậy.

Chỗ này cái gì cũng kỳ quái, lỡ đâu vì một câu nói mà chọc phải thứ gì đó thì nguy hiểm lắm.

Tiểu Sở biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại. "Chưa chắc là hồ ly cái đâu, cũng có thể là hồ ly đực đấy." Diệp Phi bất ngờ lên tiếng.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn Diệp Phi, rồi lại liếc nhìn môi trường xung quanh, tại sao cách bày trí ở đây lại giống như cung điện thế này?

"Không tin?

Hai người cứ đợi mà xem." Diệp Phi nhướng mày, tay lấy ra cây roi, quất mạnh vào tấm rèm lụa ở giữa.

Tấm rèm lập tức rơi xuống đất, nhưng bên trong vẫn còn một lớp rèm nữa.

Tuy nhiên, mọi người đã nhìn thấy một bóng dáng thướt tha.

Dáng người mềm mại như không xương, tấm lưng thanh mảnh, đang ngồi trên giường chải mái tóc mượt mà của mình.

Nhìn từ xa, khung cảnh vô cùng kiều diễm.

"Đây chẳng phải là một người phụ nữ sao?" Giáo sư Phương tò mò nhìn vào.

Diệp Phi mỉm cười không nói, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

"Các người là ai, sao dám tự tiện xông vào khuê phòng của ta?

Các người làm thế này sẽ quấy rầy sự yên tĩnh của tỷ tỷ, lập tức cút ra ngoài." Ngay lúc này, một giọng nói không nam không nữ vang lên.

Bảo là thanh mảnh thì lại quá hư ảo, bảo là thô kệch thì lại có chút e thẹn của con gái.

Nhưng lọt vào tai Ngô Tà và những người khác, giọng nói này khiến họ nổi hết da gà.

Gió lạnh sau gáy thổi vù vù, muốn phớt lờ cũng khó.

Cái âm thanh quỷ quái gì thế này?

Sau đó, tấm rèm trước mắt được vén ra, lộ ra một thân hình mảnh khảnh cùng một khuôn mặt tuyệt mỹ, có vài phần giống với Bao Tự.

Mái tóc trắng muốt, trên đầu cài vài chiếc trâm hoa và bộ dao.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều sững sờ.

Con hồ ly này trông cũng đẹp đấy, nhưng cái giọng nói kia thì...

"Các người không nên đến đây." Hồ ly nói xong, đuôi phía sau đung đưa, chiếc đuôi đó lại có màu hồng phấn, trông vô cùng đáng yêu nhưng lại hơi lạc quẻ với vẻ quyến rũ trên khuôn mặt.

Ngô Tà và đám lính đánh thuê phía sau hoàn toàn cạn lời.

"Trông cũng được đấy, nhưng mà... cái giọng này sao nghe đáng sợ vậy?" Ngô Tà khẽ nói với Tiểu Ca.

Diệp Phi thấy biểu cảm của con hồ ly này thay đổi đa dạng, trong lòng đã hiểu rõ.

Trên phòng livestream, cư dân mạng lập tức bàn tán xôn xao.

"Mẹ ơi, chuyện gì thế này?

Nhìn thì cũng được, mà cái giọng đúng là... hành hạ lỗ tai." "Ái chà, đúng là rác rưởi, tiếng tôi cạo kính còn hay hơn cái giọng này." "Chịu không nổi rồi, đừng để nó nói chuyện nữa." "Đây là hồ ly... nhưng sao con hồ ly này lại lạ vậy?

Khác hẳn với những con trước đó chúng ta thấy." "Khác chỗ nào?" "Trước đó là vì yêu đan, nhưng con này trông giống như tự nguyện ở lại đây hơn.

Nó nói 'tỷ tỷ' là ai thế?" "Không lẽ là chủ mộ sao?"...

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn thấy con hồ ly trước mắt, trong lòng bất giác nghĩ đến một chuyện khác.

“Con hồ ly này có khi nào là tự nguyện canh giữ ở đây không?

Giáo sư Tiền, ông đã nghĩ đến vấn đề này chưa?

Bao Tự làm ra những chuyện đó là vì có người theo đuổi, nhưng còn người phụ nữ kia thì sao?” “Ai sẽ an táng cô ta, ai sẽ sắp xếp tất cả những thứ này?” Trong đầu Hoắc lão lóe lên một câu hỏi, và nó cứ lẩn quẩn mãi trong tâm trí ông.

“Phải rồi, nếu ông nói thế thì đúng là rất đáng nghi.” Tiền Tinh Vân cũng như sực tỉnh, khó hiểu nói.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn ra bản thể của thực thể này, qua môi trường xung quanh và khí tức trên người nó, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề.

“Ngươi đã ăn thịt vị phương sĩ đó, ngươi tự nguyện lưu lại đây phải không?” Diệp Phi đột nhiên hỏi với giọng lạnh lùng.

“Ngươi vẫn như xưa, hèn gì tỷ tỷ lúc sinh tiền luôn kiêng dè ngươi.

Nhưng năm đó ngươi đi sớm, chứ nếu đi muộn vài ngày thì ngươi chết chắc rồi.” Con hồ ly nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca, khẽ cười.

Sau đó nó vẫy vẫy cái đuôi, tay cầm một chiếc gương nhỏ, thỉnh thoảng lại ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của mình.

Ngô Tà và giáo sư Phương nghe xong thì mặt đầy vẻ ngơ ngác.

“Diệp Phi, chuyện này là sao?” Ngô Tà khẽ hỏi.

“Đây là một tên 'fan cuồng' của Cửu Vĩ Hồ, sau khi biết tỷ tỷ của mình chết, hắn đã ở đây tu sửa lăng mộ.

Nhưng hắn cũng biết loài người rất coi trọng phong thủy học.

Để nghiên cứu phong thủy, hắn đã ăn thịt một vị phương sĩ, từ đó

học được kỹ năng của vị phương sĩ đó để xây dựng mộ huyệt cho chủ mộ.

Ngươi tu luyện cũng cả ngàn năm rồi, không ngờ lại cam tâm ở lại chốn này." Diệp Phi lạnh lùng đáp lại lời Ngô Tà, ánh mắt vẫn luôn dán vào con hồ ly trên giường.

"Ngươi nói không sai, ở đây ta có thể bầu bạn với tỷ tỷ bất cứ lúc nào, tiện thể cũng là để đợi ngươi, giờ cuối cùng ta cũng đợi được rồi.

Thật là thú vị." Con hồ ly đực nói xong còn che miệng cười khẽ.

Cuối cùng, đôi mắt nó đảo qua từng người.

Khi nhìn Lâm đội và đám lính đánh thuê thì còn đỡ, nhưng khi nhìn đến giáo sư Phương và Ngô Tà, ánh mắt nó tràn đầy sự khinh bỉ.

Điều này khiến Ngô Tà không hài lòng.

"Ngươi có ý gì hả?" Ngô Tà tự nhận mình không phải đẹp trai như Phan An, nhưng cũng chẳng đến mức không nhìn nổi.

Thế mà nó lại xếp anh ngang hàng với giáo sư?

Đây là khinh thường ai chứ?

Cư dân mạng thấy mặt Ngô Tà tức đến xanh mét thì cười không ngớt.

Chương 492

“Nói thật, Ngô Tà rất đẹp trai, kiểu thư sinh trắng trẻo, nhưng con hồ ly này đúng là có nét quyến rũ riêng, lẽ nào hồ ly đều như thế?” “Chắc vậy rồi, nếu không đôi mắt hồ ly sao lại câu hồn đến thế, nếu không 'hồ ly tinh' đã chẳng thành từ chửi người.” “Đúng thế, nếu không đẹp thì đã chẳng bị mắng là hồ ly tinh, nếu quá xấu thì ba chữ hồ ly tinh cũng không xứng.” “Hu hu, hình như tôi cũng không xứng...” Các bình luận của cư dân mạng dần đi chệch hướng, từ việc bàn về nhan sắc bản thân sang nhan sắc con hồ ly.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy Ngô Tà chất vấn, liền nhìn thấy sự khinh thường, cao cao tại thượng và vẻ đắc ý hiện rõ trong mắt con hồ ly.

“Con hồ ly này đúng là... thích làm màu.” Diệp Phi nói thầm với Thần Mộc Đỉnh trong lòng.

“Nhìn thì giống hồ ly, nhưng thực chất không phải.

Đây là một loài sinh vật họ hàng gần với hồ ly, gọi là Hồ Giao, phẩm cấp của chúng còn thua xa hồ ly.” Giọng điệu của Thần Mộc Đỉnh đầy vẻ miệt thị.

“Hử?

Nhưng cái đuôi đó...” Diệp Phi nhìn thế nào cũng thấy không giống giả, rõ ràng là đuôi hồ ly thật mà.

“Cậu nhìn kỹ đi, hồ ly nhà ai có màu hồng?

Hồ ly chỉ có hai màu đỏ và trắng, hoặc đỏ trắng xen kẽ, màu hồng chỉ là do chúng tự huyễn hoặc ra thôi.

Bọn này tự cao lắm, diện mạo quả thực đẹp hơn hồ ly nhiều, đó là

lý do chúng luôn tự hào, chỉ được cái mặt đẹp thôi.

Nói một câu chê xấu là tụi nó sẽ không vui ngay.

Nhưng sức chiến đấu thì thực sự đáng gờm, loài này giỏi hấp thụ tinh khí thần của con người, các cậu phải cẩn thận." Thần Mộc Đỉnh nói xong thì biến mất.

Diệp Phi nghe xong, lòng trĩu xuống.

Nếu muốn đối phó với thứ này, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Hoặc là... không phải không có cách.

Diệp Phi nhìn con Hồ Giao đối diện, trong lòng đã có tính toán.

"Ngô Tà, nó có ý bảo cậu xấu đấy, trong đám người này cậu là đứa xấu nhất." Diệp Phi đột nhiên đổ thêm dầu vào lửa, khiến mọi người ngơ ngác.

Giáo sư Phương và Lâm đội phía sau không hiểu chuyện gì, hai người nhìn nhau đầy thắc mắc.

Đây là đang khích tướng sao?

Chuyện gì thế này?

Tiểu Sở và Văn Phong cũng tò mò không kém.

Cư dân mạng bị cảnh tượng trước mắt làm cho mụ mẫm.

"Chuyện gì đây?

Đại lão phát điên rồi à?" "Không phải chứ, hay là có ý đồ khác?

Chắc chúng ta hiểu lầm thôi." "Nhưng sao đại lão lại nói thế, nhìn kìa, Ngô Tà có vẻ không phục lắm đâu." Cư dân mạng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi trân trân hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ra.

Sau đó anh lộ vẻ giận dữ nhìn con Hồ Giao đối diện.

“Ngươi vẫn như cũ, ăn nói vẫn trực tiếp như vậy.” Hồ Giao cười khẽ, ngôn ngữ cũng bày tỏ rõ thái độ của mình: Chính là chê Ngô Tà xấu.

“Mẹ kiếp, ngươi nói ai đấy?

Ta xấu á, thế ngươi đẹp lắm chắc?

Nhìn lại mình đi, không nam không nữ, trông thì như đàn bà mà thực chất là đàn ông.

Ngươi tưởng ngươi đẹp thật chắc?

Tỷ tỷ ngươi thích ngươi thật à?

Ngươi tưởng mình đáng yêu lắm chắc?

Chó chết!” Ngô Tà chỉ tay vào con Hồ Giao chửi bới ầm ĩ, mặt mày đầy vẻ giận dữ, cứ như thể cực kỳ để tâm đến nhan sắc của mình vậy.

Con Hồ Giao đối diện bắt đầu lộ vẻ rạn nứt trên khuôn mặt, bàn tay cầm gương siết chặt đến mức trắng bệch đầu ngón tay.

“Cái thằng này, ngươi thật đáng chết, dám bảo ta xấu sao?

Sắc đẹp của ta là do chính tỷ tỷ công nhận, ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám phản bác ý của tỷ tỷ?

Còn dám ở đây sỉ nhục ta?

To gan lắm!” Giọng nói của Hồ Giao càng thêm sắc nhọn, pha chút âm dương quái khí.

“Ha ha, phản bác?

Ngươi thế này mà còn cần phản bác sao?

Ngươi tưởng mình là ai?

Tỷ tỷ ngươi chẳng qua không muốn ngươi đau lòng nên mới không nói thẳng là ngươi xấu điên xấu đảo thôi.

Nhìn đôi mắt tự cho là mê hồn của ngươi đi, rồi cả bộ đồ này nữa, ngươi tưởng mình là ai?

Gái lầu xanh chắc?

Là đứa quét dọn hay là 'đào' chính đây?

Ta có xấu đi nốt thì vẫn còn hơn cái loại nhà ngươi!" Ngô Tà hoàn toàn bung xõa, chống nạnh đứng đối diện Hồ Giao, bắt đầu gào thét trút giận.

Đám lính đánh thuê và giáo sư Phương phía sau há hốc mồm nhìn Ngô Tà.

Từ lúc quen biết, Ngô Tà luôn là một người nho nhã, lịch sự.

Thế mà lúc này lại có thể chửi bới như kẻ chợ búa, lại còn vì vấn đề ai xấu ai đẹp...

Chuyện này có hợp lý không vậy?

Tiểu Ca thấy thế định ngăn Ngô Tà lại, nhưng bị Diệp Phi giữ chặt.

"Đừng manh động, lát nữa anh cứ đứng bên cạnh cậu ấy là được, đừng ngăn cản." Diệp Phi nói nhỏ.

Tiểu Ca nghe vậy, giọng lạnh lùng hỏi: "Trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ gì thế?" "Tất nhiên là đang nghĩ cách để vượt qua thôi, không nghĩ gì khác đâu." Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Cư dân mạng chẳng thèm để ý đến lời Diệp Phi, họ bị biểu cảm của Ngô Tà làm cho choáng váng.

Họ đang thấy cái gì thế này?

Đó là Ngô Tà nho nhã sao?

Sao giờ lại giống như bà hàng tôm hàng cá thế kia, chỉ vì một câu... chê xấu?

“Đây là lý do để cãi nhau sao?

Còn đại lão nữa, sao anh lại đi châm ngòi thổi gió thế?” “Không biết, nhưng Ngô Tà có phải kiểu người vì nhan sắc mà đi cãi nhau với kẻ khác không?” “Chắc là không đâu, khuôn mặt đó nhìn vẫn rất tuấn tú mà, xấu chỗ nào chứ.” “Chứ còn gì nữa, tôi thấy Ngô Tà rất đẹp trai, gả cho anh ấy tôi cũng sẵn lòng.” “Vãi, ai đấy?

Giờ là lúc nào rồi mà còn mê trai?

Đang lúc nguy cấp đấy.” “Có sao đâu, có đại lão ở đây, tôi tin mọi yêu ma quỷ quái đều bị giải quyết hết.” “Ha ha, lầu trên chuẩn đấy, tôi cộng một.” “N+1.” Cả phòng livestream tràn ngập tiếng bàn tán.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy Ngô Tà đang đấu khẩu kịch liệt với con hồ ly, trong lòng cũng có chút bất ngờ.

“Đây là... chuyện gì thế này?” Tiền Tinh Vân cảm nhận được đây là ý đồ của Diệp Phi.

“Là Diệp Phi bảo Ngô Tà làm thế, ông nhìn kìa, sắc mặt con hồ ly đó hình như không ổn.

Đôi mắt nhìn cũng khác trước rồi.” Hoắc lão chú ý thấy đôi mắt con hồ ly có gì đó không đúng.

“Đây có phải hồ ly không?

Chương 493

Lúc trước nhìn rất giống, nhưng mắt hồ ly chẳng phải nên xếch lên sao?

Sao con này không giống...” Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy tên này có vấn đề.

“Có lẽ chúng ta đã bị đánh lừa bởi cái nhìn ban đầu, Diệp Phi chắc đã biết đây không phải hồ ly rồi.

Chúng ta thấy đuôi hồ ly thì mặc định nó là hồ ly, thực chất là chúng ta sai rồi.” Hoắc lão nhìn màn hình, im lặng một lúc rồi giải thích.

“Vậy phải làm sao?

Nếu không phải hồ ly thì nó là cái gì?” Tiền Tinh Vân lần đầu thấy sinh vật giống hồ ly đến thế.

Hoắc lão im lặng, khẽ lắc đầu.

Lúc này trong mộ huyệt, Ngô Tà mắng nhiếc xối xả khiến con Hồ Giao đỏ bừng mặt, ngũ quan cũng bắt đầu biến dạng, nhãn cầu như muốn lòi ra ngoài.

“Ngươi nhìn mình đi, nằm thì như khúc gỗ, đứng thì như cây tre, thế mà cũng dám bảo mình đẹp tựa thiên tiên?

Lại còn không nam không nữ nằm ở đây.

Bày ra cái bộ dạng lả lơi đó, thực ra ai nhìn cũng thấy buồn nôn, buồn nôn đến cực độ rồi!” Ngô Tà lớn tiếng mắng.

“Còn nữa, cái bộ dạng quỷ quái của ngươi, tỷ tỷ ngươi sẽ không thích đâu, cô ta chỉ đang lợi dụng ngươi thôi, lợi dụng ngươi để trông

cửa, còn chẳng bằng con Vượng Tài bên ngoài.” Lời nói của Ngô Tà như một lời nguyền rền vang trong đầu Hồ Giao.

Toàn là những lời chê bai từ tỷ tỷ mà nó tôn thờ.

Sắc mặt nó lập tức thay đổi.

“Đáng chết, đáng chết, ngươi thật đáng chết!

Ngươi dám ly gián quan hệ của chúng ta, ngươi chết chắc rồi!” Hồ Giao gầm lên, ném chiếc gương đồng trong tay ra, hung hãn đập thẳng vào mặt Ngô Tà.

Ngay khi chiếc gương sắp chạm vào Ngô Tà, bóng đen của Tiểu Ca đột nhiên lướt qua, bắt lấy chiếc gương rồi bóp nát trong lòng bàn tay.

Thấy có người bảo vệ Ngô Tà, ánh mắt Hồ Giao càng tràn đầy thù hận.

Nhìn thấy có kẻ che chở cho người đàn ông kia, một ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng nó.

“Ngươi cũng đáng chết, dám phản kháng sao, ta sẽ giết ngươi!” Hồ Giao tức giận đến mức mặt mũi biến dạng hoàn toàn, không thể xấu hơn được nữa.

Sau đó, khuôn mặt nó vỡ vụn, lộ ra một khuôn mặt mèo, nhưng hình dáng khác hẳn hồ ly.

Bộ lông xơ xác, không mượt mà, lại còn màu xám với đủ loại màu tạp nham ám trầm.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là thấy ngay sự khác biệt giữa hồ ly và Hồ Giao.

Nhưng trong tình trạng lông lá tạp nham này, trông nó lại có vẻ thuận mắt hơn hồ ly một chút.

Nếu hồ ly mà trông như thế này thì chắc không dám gặp ai mất.

"Hóa ra tỷ tỷ ngươi bảo ngươi đẹp là có thật, so với cô ta thì quả thực đẹp hơn, nhưng so với con người thì đúng là còn xa lắm." Ngô Tà thấy thế lại tiếp tục châm chọc.

"Đáng chết, ngươi dám bôi nhọ tỷ tỷ ta, ta liều mạng với ngươi!" Hồ Giao nói xong, đột nhiên há miệng rộng ra, từ trong miệng nó xuất hiện vô số những con Hồ Giao mặt mèo nhỏ xíu, hì hục hiện ra trước mặt họ, giơ nanh múa vuốt nhìn chằm chằm mọi người.

"Các người đừng có coi thường, đặc biệt là ngươi, ngươi chẳng phải tự cho mình rất tuấn tú sao?

Bây giờ ta sẽ rạch nát mặt ngươi, xem ngươi còn đắc ý được nữa không." Theo lệnh của Hồ Giao, một bầy Hồ Giao nhỏ há miệng xông thẳng về phía đám lính đánh thuê và Ngô Tà.

Tiểu Ca thấy bầy Hồ Giao ra tay, liền rút Hắc Kim Cổ Đao chém giết.

Lâm đội và đám lính đánh thuê phía sau cũng rút vũ khí, tiếng súng vang lên liên tục.

Nhưng lũ Hồ Giao này như có mình đồng da sắt, bắn thế nào cũng không gây thương tích.

Diệp Phi lấy Băng Xuyên Cung ra, không nói hai lời, bắn đóng băng lũ Hồ Giao thành những khối băng rơi xuống đất.

Sắc mặt Hồ Giao càng thêm âm trầm, lửa giận bùng cháy.

Nó chẳng có gì nhiều, chỉ có Hồ Giao là vô số, xem bọn họ đối phó được bao lâu.

Ngay sau đó, số lượng Hồ Giao ngày càng nhiều, sắp lấp đầy cả thạch thất.

“Giáo sư, mọi người lui lại phía sau, nhanh lên!” Lâm đội thấy số lượng tăng vọt, móng vuốt của lũ Hồ Giao này còn có vết đen, không biết có độc không, để an toàn nên đưa các giáo sư ra cửa là tốt nhất.

“Vậy các cậu cẩn thận nhé.” Giáo sư Phương biết ở lại chỉ vướng chân, thà ra ngoài chờ còn hơn, vạn nhất họ phân tâm thì không hay.

Giáo sư Phương dẫn Tiểu Sở và Văn Phong chạy ra cửa, vừa ra khỏi cửa thì một bức tường đá từ từ hạ xuống.

“Diệp Phi, Ngô Tà, Lâm đội...” Giáo sư Phương nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng kêu lớn, mặt đầy vẻ hoảng loạn.

Lâm đội quay đầu nhìn lại, bức tường đá đã sập xuống nặng nề.

“Hỏng rồi, đường lui bị chặn rồi.” Lâm đội vội nói với Ngô Tà.

“Giờ chúng ta chỉ có nước liều mạng với bọn chúng thôi.” Ngô Tà nói xong liền lấy ra lựu đạn mini.

Loại lựu đạn này uy lực nhỏ hơn một chút, nhưng có máu Kỳ Lân, đủ để giết chúng.

Nghĩ đoạn, Ngô Tà tiện tay ném lựu đạn ra.

Đùng!

Con Hồ Giao đang ngồi trên giường nhìn quả lựu đạn ném tới, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

Nhưng khi vụ nổ xảy ra, nó cảm thấy đau rát toàn thân, ngay cả khuôn mặt nó hãnh diện nhất cũng bị tạc chảy máu.

“Á... mặt của ta, mặt của ta...” Hồ Giao nhìn Ngô Tà với ánh mắt đầy sát khí.

Sau đó nó há miệng thật to, phun ra một làn sương mù đen đặc cuốn Ngô Tà đi.

“Ngô Tà...” Tiểu Ca thấy vậy định vươn tay kéo lại nhưng đã muộn, chỉ đành nhìn Ngô Tà bị mang đi.

Diệp Phi nheo mắt, vung roi quất một cái rồi cùng Ngô Tà bay thẳng vào bụng con Hồ Giao.

“Tiểu Ca, ở đây giao cho anh.” Diệp Phi nói xong, bóng dáng biến mất trong miệng Hồ Giao.

Tiểu Ca thấy thế không chút do dự, nhỏ máu Kỳ Lân ra bắt đầu chống lại bầy Hồ Giao.

Cư dân mạng nhìn thấy dưới chân Ngô Tà còn có bóng dáng Diệp Phi, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Giờ tính sao đây?

Bị ăn thịt rồi à?” “Nếu chỉ có Ngô Tà thì tôi còn lo, chứ đi cùng đại lão thì sợ gì?” “Nói thì nói thế, nhưng con Hồ Giao này đang nổi điên, nó mà điên lên thì biết làm sao?” “Tôi thấy đây là vấn đề của đại lão, hình như anh ấy cứ cố tình chọc nó giận, cứ như là cố ý vậy.” “Không lẽ thế, nhưng làm vậy để làm gì?”...

Các câu hỏi liên tục hiện lên trên màn hình.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn chăm chú, thấy ống kính chỉ còn một mảng đen ngòm, chỉ thấy được đế giày của Ngô Tà.

“Diệp Phi làm vậy là có ý gì?” Hoắc lão vẫn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng sai ở đâu thì ông không nói rõ được.

Cứ cảm giác như ngay từ đầu Diệp Phi đã có dự mưu vậy.

“Chắc là có ý đồ riêng, nhưng Hoắc lão, ông có biết sinh vật này không?

Sao tôi thấy lạ lẫm quá?” Tiền Tinh Vân nhìn thứ trên màn hình, thực sự không biết nói gì.

Bảo là mèo cũng không phải, hồ ly cũng không tới, chó cũng chẳng giống.

Lẽ nào là Tứ Bất Tượng?

Hoắc lão nhìn sinh vật trên livestream, cố gắng nhớ lại.

“Hình như gọi là Hồ Giao, loài này đẳng cấp rất giống hồ ly nhưng huyết thống không thuần chủng bằng.

Nhiều tập tính rất giống hồ ly, duy chỉ có mặt và bộ lông là khác.

Tôi từng thấy trong một cuốn sách cổ, nhưng sau này không tìm lại được nữa, loài này chưa được ghi chép chính thức.” Hoắc lão im lặng một lúc, trong lòng bắt đầu hối hận, biết thế đã sớm sao chép mấy cuốn sách đó lại.

Đâu có như bây giờ, nhìn Diệp Phi gặp nguy hiểm mà chẳng hiểu gì cả.

Ngay cả Lâm đội gặp nạn cũng không giúp được gì.

Giáo sư Phương bị nhốt bên ngoài, hiện tại sống chết chưa rõ...

Vạn nhất có chuyện gì, chắc hối hận cả đời.

Chương 494

Hai người ngồi cạnh nhau, không khí bắt đầu trầm xuống.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi và Ngô Tà cùng rơi xuống đất, hai người ngã trên một lớp đệm thịt, xung quanh đầy mùi máu tanh.

Ngô Tà ngã đau điếng, nhăn mặt đứng dậy.

Nhìn quanh thấy toàn là các cơ quan nội tạng, lúc này chúng lại đang cười cợt, phát ra âm thanh lạch cạch như đang chế nhạo.

"Ngô Tà, cậu sao rồi?" Diệp Phi đi tới, vội vàng nhìn Ngô Tà.

"Tôi không sao, chỉ là người hơi đau." Ngô Tà lắc đầu, chỉ là tiếng cười chế nhạo bên tai khiến anh thấy phiền lòng.

"Tại sao anh lại bảo tôi chọc giận con hồ ly đó?" Ngô Tà khó hiểu nhìn hắn.

"Đó không phải hồ ly, sinh vật này gọi là Hồ Giao, rất giống hồ ly.

Điểm yếu của Hồ Giao là sự giận dữ, chỉ cần giận lên là nó sẽ mất lý trí.

Chúng ta mới có thể an toàn đi vào trong cơ thể nó." Diệp Phi nói xong liền nhìn quanh đống nội tạng.

Hắn thầm cảm thán, cơ quan của loài này thật kỳ quái, cứ thích chen chúc vào nhau, lại còn có tư duy độc lập nữa.

Nhưng trong đám nội tạng này, duy nhất không thấy trái tim.

"Tìm được tim là chúng ta thắng." Diệp Phi khẽ giải thích.

"Nhưng ở đây không thấy tim đâu cả, chúng ta nên tìm ở đâu?"

Ngô Tà tìm một vòng cũng chẳng thấy tim, chỉ thấy một đống ruột gan phèo phổi.

“Gấp gì?

Cứ đợi thôi.” Diệp Phi thấy tình hình trước mắt, khẽ đáp.

“Các ngươi thấy buồn cười lắm à?” Diệp Phi lớn tiếng hỏi.

“Ha ha, các ngươi bị ăn vào đây rồi à?

Có gì trăn trối thì nói nhanh đi?

Bọn ta sắp ăn thịt các ngươi rồi, có di ngôn gì thì mau khai ra.” Phổi của Hồ Giao nhìn Diệp Phi, lên tiếng trước.

“Khai di ngôn có ích gì?

Chúng ta cũng chẳng ra ngoài được.

Ngược lại là các ngươi, có gì muốn nói thì nói nhanh đi, ta còn sẵn lòng nghe, không thì chẳng ai thèm nghe đống lời nhảm nhí của các ngươi đâu.” Diệp Phi cầm Băng Xuyên Cung, mặt đầy vẻ nuối tiếc nhìn cái phổi.

“Cậu đừng có chủ quan, nội tạng của Hồ Giao không đơn giản như cậu thấy đâu.

Ở đây không dùng được lửa, rất có thể sẽ thiêu chết cả các cậu đấy.” Thần Mộc Đỉnh chủ động lên tiếng nhắc nhở.

“Không dùng lửa thì dùng cái khác.” Diệp Phi nhớ hệ thống có món đồ đổi được, gọi là Thời Không Chuyển Di Thuật.

Có thể bẻ cong không gian và điều khiển không gian bất cứ lúc nào.

Một giao diện điện tử hiện ra trong đầu, hắn không ngần ngại đổi ngay một cái.

Chủ yếu là hiện tại cũng không vội, cần phải moi thêm thông tin đã.

“Hệ thống, Thời Không Chuyển Di Thuật phạm vi bao lớn?

Có thể di chuyển cả tôi và Ngô Tà không?” [Ký chủ, ngài chỉ cần nắm tay người đó, ngài có thể di chuyển bất cứ lúc nào.] Giọng nói máy móc vô cảm của hệ thống vang lên.

“Ha ha, các ngươi nghe thấy chưa, ta có nghe nhầm không?

Nó đang bảo chúng ta sắp chết đến nơi kìa, nực cười quá.” “Ha ha, lâu lắm rồi ta mới được nghe chuyện hài hay thế này.” Phổi của Hồ Giao hơi phập phồng, không nhịn được cười lớn vài tiếng.

Dạ dày và tì của Hồ Giao bên cạnh cũng cười không ngớt.

Cư dân mạng thấy hành động của Diệp Phi thì vô cùng tò mò.

“Nói thật tôi rất muốn biết, đại lão lấy đâu ra tự tin mà gáy to thế?

Rõ ràng mình đang bị bao vây mà.” “Đúng thế, tôi cũng thắc mắc, cái khí thế đó từ đâu ra vậy?

Không sợ lũ kia nó xé xác à?” “Nhìn cái vẻ tự tin của đại lão, chắc là có bài tẩy gì rồi, chúng ta đừng lo bò trắng răng nữa.” “Ha ha, đại lão sắp diễn một màn lật kèo kinh điển đây.” “Tôi chuẩn bị sẵn bắp rang với chân gà rồi, ngồi đợi đại lão trình diễn phim khoa học viễn tưởng lật kèo cực đỉnh.”...

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nhìn lũ này cười nhạo, cũng cười gượng gạo một cái, rồi nhếch mép, hơi nghiêng đầu sát lại gần Diệp Phi.

“Anh lấy đâu ra tự tin thế, không sợ hai ta bị ăn thịt à?” Ngô Tà khẽ hỏi.

“Cậu yên tâm, tôi chết cậu cũng không chết được đâu.” Diệp Phi

khẽ đáp.

“Để ta trước, lâu lắm rồi ta chưa được ăn thịt người sống.” Dạ dày Hồ Giao tiên phong há miệng, phun ra một đống dịch vị.

Diệp Phi và Ngô Tà thấy tình hình không ổn liền vội né tránh, ngay vị trí họ vừa đứng hiện ra một cái hố đen bị ăn mòn.

“Mẹ kiếp, đây là dịch vị hay là axit sulfuric thế?” Ngô Tà kinh hãi nhìn cái hố dưới đất.

“Ha ha, các ngươi tiêu đời rồi.” Ngay sau đó, dạ dày Hồ Giao phun ra một lượng lớn chất nhầy màu vàng, trông vô cùng buồn nôn.

Diệp Phi thực sự không nhìn nổi nữa, trong đầu hiện lên khẩu quyết của Thời Không Chuyển Di Thuật.

Miệng lẩm nhẩm, lòng bàn tay hướng về phía dạ dày Hồ Giao, sau đó không gian xung quanh dạ dày bắt đầu xuất hiện những điểm tinh quang li ti.

Những điểm sáng trắng nhạt bao quanh dạ dày, cuối cùng không gian đã bị phong tỏa.

Chất nhầy không những không rơi xuống đất mà bị thứ gì đó bao bọc lại, từng chút một phủ lên chính dạ dày Hồ Giao.

Dạ dày Hồ Giao thấy chất nhầy mình phun ra lại quay ngược lại bao vây lấy mình, không khỏi chấn kinh nhìn Diệp Phi.

“Ngươi... ngươi biết Thời Không Thuật sao?” Nó kinh hãi hỏi.

“Ngươi cũng nên nếm thử cảm giác bị chính chất nhầy của mình ngâm xem thế nào, chắc là 'phê' lắm đấy.” Ngón tay Diệp Phi khẽ động, khoảng cách không gian ngày càng thu hẹp.

Ánh mắt dạ dày Hồ Giao tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

“Ngươi thật nực cười, chất nhầy này vốn từ người ta ra, ngươi

tưởng nó có tác dụng gì với ta sao?" Nó khinh thường nói.

"Hỏa tinh." Khóe môi Diệp Phi nhếch lên, khẽ nói.

Một đốm lửa nhỏ bay ra từ lòng bàn tay Diệp Phi, lao về phía dạ dày Hồ Giao.

Ngọn lửa lập tức thiêu cháy nó.

Dạ dày Hồ Giao phát ra tiếng thảm thiết đau đớn.

Ngô Tà nhìn màn thao tác này, thực sự bái phục Diệp Phi sát đất.

Đây là ảo thuật sao?

Còn ngầu hơn ảo thuật vạn lần!

Cư dân mạng chứng kiến màn 'thao tác thần thánh' này thì há hốc mồm.

"Đây là ảo thuật gì vậy?

Có phải đang diễn không thế?" "Kỹ năng này tôi cho điểm mười, quá lợi hại." "Nhưng làm sao mà làm được?

Chỉ cần phẩy tay nhẹ một cái là xong?" "Hình như đúng là vậy, mà tôi vừa thử phẩy tay xong, chả thấy gì, có phải thiếu cái gì không?" "Thiếu gì không quan trọng, hèn gì đại lão lại tự tin thế, hóa ra là đã chuẩn bị sẵn bài tẩy rồi, chúng ta lo hão quá." "Ha ha, cái này học kiểu gì?" "Thì cứ nhìn mà học, đừng bỏ lỡ cảnh nào."...

Cư dân mạng bàn tán, chẳng còn lo cho Diệp Phi nữa, vì họ đã quá quen với việc anh luôn bình tĩnh trước mọi phong ba bão táp rồi.

Lúc này Hoắc lão và Tiền Tinh Vân chứng kiến cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Vừa rồi dạ dày Hồ Giao có nói gì mà Thời Không Thuật không?

Lẽ nào Diệp Phi có thể điều khiển không gian sao?" Hoắc lão kinh

ngạc nhìn màn hình lớn.

Không thể nào, giờ đến không gian cũng điều khiển được rồi sao?

Lợi hại đến mức này à?

Chương 495

“Hình như đúng là vậy, hèn gì Diệp Phi lại chẳng sợ gì, thủ đoạn thế này thì ai đánh lại được.” Tiền Tinh Vân cũng nghe thấy, trong lòng biết Diệp Phi rất giỏi nhưng không ngờ lại giỏi đến mức độ này.

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, không biết tình hình bên ngoài thế nào.” Hoắc lão trong lòng vẫn rất lo cho Tiểu Ca và Lâm đội bên ngoài.

Lúc này, chỗ Lâm đội.

Tiểu Ca với thân thủ quỷ dị đang đánh giết bầy Hồ Giao.

Con Hồ Giao đứng trên giường lúc này đang ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, trông vô cùng thống khổ.

“Đáng chết, các ngươi vẫn còn sống sao, thật đáng ghét.” Hồ Giao nghiến răng lầm bầm.

Giờ muốn phun thêm Hồ Giao ra e là không thể nữa rồi.

Lâm đội và đám lính đánh thuê hơi chật vật, quần áo bị lũ Hồ Giao xé rách mướp.

Ai nấy đều thở dốc, mặt mày lấm lem.

Lâm đội thầm cảm thấy may mắn, hên là đã đưa các giáo sư đi, không thì thực sự không lo xuể.

Đạn bắn không có tác dụng, chỉ có thể né tránh, nếu mang theo giáo sư chắc chắn họ sẽ bị cào bị thương.

May mà Tiểu Ca thân thủ tốt, không thì tất cả đã bỏ mạng ở đây rồi.

Tiểu Ca nhìn con Hồ Giao đang đau đớn ngồi trên ghế, sắc mặt lạnh lùng.

Hắc Kim Cổ Đao giơ cao, chuẩn bị hạ thủ.

“Ngươi giết ta, bọn họ cũng không sống nổi đâu, ha ha, ngươi ra tay đi, ta chết thì bọn chúng phải chôn cùng ta!” Hồ Giao cười lớn, pha chút mỉa mai.

Tiểu Ca thoáng do dự một chút, rồi nhìn nó với ánh mắt thâm trầm.

Y nhanh nhẹn lao về phía đối phương.

Diệp Phi thấy dạ dày Hồ Giao đã bị thiêu chết, các cơ quan xung quanh trừng mắt nhìn hắn.

“Hừ, đúng là coi thường ngươi rồi, anh em, ra tay!” Gan của Hồ Giao hét lên một tiếng, các cơ quan khác đồng loạt xông lên.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu cũng được gọi ra.

“Bảo vệ Ngô Tà.” Diệp Phi dặn dò một câu rồi lao về phía trước.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu biến lớn, bao quanh lấy Ngô Tà.

Đống ruột phía đối diện đã lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, dùng Thời Không Thuật nhốt mấy cái nội tạng đó lại.

“Nói, tim ở đâu?” Diệp Phi lạnh lùng hỏi.

“Ngươi đừng hòng, tìm thấy tim thì chúng ta cũng xong đời.” Một quả thận của Hồ Giao lạnh giọng nói, thậm chí cảm thấy không khí cũng trở nên khó khăn, giọng điệu đầy quyết tuyệt.

“À...” Diệp Phi cười khẩy.

“Các ngươi cũng thú vị thật, các ngươi ở đây bảo vệ nó, nhưng nó thì sao?

Các ngươi sắp chết đến nơi rồi mà nó vẫn không thèm ra mặt,

đúng là đáng thương.

Hồ Giao xưa nay vốn lang tâm cẩu phế, ở các ngươi ta thấy được nghĩa khí, nhưng lòng lang dạ thú cuối cùng vẫn là lòng lang dạ thú, cái trái tim chó má đó đúng là thê thảm thật." Diệp Phi tiếp tục khích tướng.

Đống nội tạng nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Diệp Phi thấy Hắc Báo và Chức Viêm Điểu sắp bị vây công, sau lưng Ngô Tà còn có một đoạn ruột sắp chạm tới anh.

Hắn lẩm nhẩm khẩu quyết, ngay khi đoạn ruột sắp chạm vào Ngô Tà, cả Ngô Tà, Hắc Báo và Chức Viêm Điểu đều xuất hiện cạnh Diệp Phi.

Đoạn ruột vồ hụt vào không trung.

Cư dân mạng chứng kiến màn dịch chuyển tức thời này thì mắt tròn mắt dẹt.

"Vãi chưởng, ngưỡng mộ quá, đây là dịch chuyển tức thời phải không?

Đây là dịch chuyển tức thời sao?" "Đây chẳng phải là thứ tôi hằng mơ ước sao?

Có cái này thì tôi phát tài rồi còn gì!" "Trời ơi, tôi muốn học, đại lão có bao dạy bao hiểu không, bao nhiêu học phí tôi cũng trả!" "Tôi đăng ký, tôi cũng muốn đăng ký!" Diệp Phi thấy bình luận của cư dân mạng thì nhếch môi cười.

"Cái này không truyền ra ngoài, chỉ có thể nhìn từ xa chứ không học được.

Nếu mọi người đã thích thế, tôi sẽ cho mọi người xem một màn lớn." Diệp Phi thấy đống nội tạng vẫn chưa có ý định khai báo.

“Nếu đã vậy, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.” Diệp Phi nói xong liền phóng hỏa.

“Thiêu đi.” Diệp Phi ra lệnh, sau đó cách tuyệt không gian quanh mình.

Hắn thản nhiên nhìn ngọn lửa thiêu rụi các cơ quan.

Đoạn ruột định tấn công lúc trước nhìn thấy lửa lớn, muốn rút lui cũng không kịp nữa, chỉ biết không ngừng lăn lộn.

“Chúng ta nói, tim nằm trong những viên châu trong cơ thể năm người chúng ta, chúng ta sẵn lòng giao ra, xin hãy tha cho chúng ta!” Thận của Hồ Giao vội vàng giải thích.

“Muộn rồi.” Diệp Phi mỉm cười, lạnh lùng nói.

Sau đó, ngọn lửa bùng lên dữ dội, duy nhất vị trí họ đứng là không bị ảnh hưởng.

Cứ như thể họ đang ở một không gian khác vậy.

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này thì thực sự bị chấn động.

“Trời đất ơi, đại lão đúng là thực lực sủng fan, đây là làm cho chúng ta xem sao?

Tôi cảm động quá đi mất.” “Hu hu, đại lão đối xử với tôi tốt quá, tôi cảm động quá chừng.” “Tôi cũng vậy, thích đại lão quá đi, á á nếu tôi gả cho đại lão chắc sẽ được sủng ái nhiều hơn nhỉ?” “Cảm ơn đại lão, đại lão uy vũ, tôi thích màn trình diễn này quá...” Cư dân mạng không ngờ Diệp Phi lại đốt cháy cả nơi này, nhìn biển lửa mênh mông, trong lòng họ cảm động vô cùng.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy hành động của Diệp Phi cũng cảm thấy bất ngờ.

Dùng lời cư dân mạng mà nói thì đúng là thực lực sủng fan.

“Phải nói là chiêu này của Diệp Phi tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, có thể đứng vững trong biển lửa mà không hề hấn gì, thủ pháp này đủ để làm chấn động cả thế giới rồi.” Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, cười khẽ.

Hoắc lão cũng cảm thấy, vạn nhất Diệp Phi không làm đầu bếp mà làm lính cứu hỏa thì cũng không tệ.

“Video này sẽ sớm lan truyền ra thôi, Diệp Phi thực sự 'nổi' như cồn rồi.” Hoắc lão nghĩ đến đây, bất đắc dĩ lắc đầu.

Không thể khiêm tốn chút được sao?

Sao cứ phải làm rùm beng lên thế này, sau này biết thu dọn thế nào đây?

Sự việc đang phát triển theo hướng ngày càng lan rộng.

Video của Diệp Phi đã được các trang mạng và nền tảng lớn đăng tải.

Lượt xem tăng vọt không ngừng, chấn động cả đại Việt.

App DouYue: 'Tuyệt chiêu của siêu đầu bếp lại xuất hiện, chấn động đại Việt'.

IU Tin Tức: 'Siêu đầu bếp thực lực sủng fan, thoát chết trong biển lửa, siêu đầu bếp lại ra tay, đủ để chấn động thế giới'.

Đằng Đằng Video: 'Siêu đầu bếp thoát hiểm trong gang tấc, hỏa thiêu nội tạng chỉ để đổi lấy nụ cười của fan'.

Các trang tin tức đầu đề đều tràn ngập cái tên Diệp Phi.

Bình luận dưới các nền tảng cũng chỉ có tăng chứ không giảm.

“Đột nhiên thấy đại lão cũng rất đáng yêu nha, lại sủng fan như thế.” “Tôi yêu rồi, tôi rất thích đại lão, anh ấy mãi là thần minh trong lòng tôi, á á hạnh phúc quá.” “Oa, đẹp trai quá đi mất, bậc thầy ảo

thuật hàng đầu quốc gia chắc cũng không phải đối thủ đâu nhỉ?

Bóp nghẹt trong vòng một nốt nhạc, bản lĩnh thế này ai dám bảo không được chứ?" "Chết mất, trái tim thiếu nữ của tôi, ngầu quá xá."...

Lúc này, giáo sư Sa Mục Da vừa xử lý xong việc của giáo sư các nước, mệt lử ngồi trên sofa.

Tình cờ thấy máy tính bảng bên cạnh đang chiếu video của Diệp Phi.

Đứng giữa biển lửa bao vây mà vẫn thản nhiên không chút biến sắc.

Hành động này khiến tim Sa Mục Da đập thình thịch vì kinh hãi.

Đáng chết!

Bị lừa rồi, Diệp Phi có bản lĩnh lợi hại như vậy, chắc chắn hắn đã đưa cho ông ta một cái Thần Mộc Đỉnh giả.

Chương 496

Chắc chắn là vậy, chắc chắn là vậy!

Đáng chết thật!

Hèn gì cái Thần Mộc Đỉnh đó lại đột ngột biến mất, chắc chắn có liên quan đến tên này.

Một người đàn ông bản lĩnh như thế làm sao dễ dàng chịu sự uy hiếp của ông ta?

Làm sao dễ dàng giao Thần Mộc Đỉnh cho ông ta chứ?

Nhưng giờ cái khó là Thần Mộc Đỉnh đã bị ông ta mang đi trước mặt bao nhiêu người.

Sa Mục Da trong lòng vô cùng bực bội.

Chỉ muốn nghiên cứu Thần Mộc Đỉnh thôi mà sao khó thế không biết?

Giờ thì dù có mọc đầy miệng cũng chẳng thanh minh nổi rồi.

"Giáo sư, giờ chúng ta phải làm sao?

Nói thật sao?" Trợ lý bên cạnh cũng đầy vẻ mệt mỏi.

Vừa mới giải quyết xong mấy vấn đề hóc búa.

Lại vừa nhận được tin, giáo sư các nước khác đang trên đường tới đây, bảo là muốn tận mắt xem uy lực của Thần Mộc Đỉnh.

"Lập tức tổ chức họp báo, ta phải đích thân giải thích...

Ngoài ra, cậu đi chuẩn bị vài thứ, sẵn tiện gọi Đại Uy tới đây." Sa Mục Da đã quyết định rồi, chuyện này không thể cứ để nó tệ đi mãi được.

“Vâng.” Trợ lý nghe lệnh vội vàng đi ra ngoài.

Sa Mục Da ngồi trên ghế, nhìn Diệp Phi trên màn hình, lửa giận bùng cháy trong lòng.

Đáng chết thật!...

Trong mộ huyệt lúc này.

Diệp Phi nhìn ngọn lửa trước mắt cùng tiếng cầu xin thảm thiết của các cơ quan, khóe môi nhếch lên.

“Giờ mới cầu xin sao?

Hơi muộn rồi.” Diệp Phi nói xong liền tăng thêm hỏa lực.

Lúc trước còn thấy bóng dáng các cơ quan, giờ chỉ thấy một màu đỏ rực, chẳng còn thấy gì nữa.

Cùng lúc đó.

Tiểu Ca nhìn con Hồ Giao đang đau đớn ôm tim, hai chân đã bị y chém đứt.

“Để họ ra ngoài.” Tiểu Ca lạnh lùng hỏi, Hắc Kim Cổ Đao đặt ngay cổ tay nó.

Lúc này Hồ Giao đã đau đớn khôn cùng, tâm can như bị lửa thiêu, mặt mày trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm.

“Đừng hòng, dù ngươi có chặt đứt tay chân ta, ngươi cũng đừng hòng!” Hồ Giao nghiến răng, nhất quyết không đồng ý.

“Ngươi cứ giết ta đi, bọn chúng cũng không ra ngoài được đâu.” Hồ Giao tiếp tục nói, khuôn mặt trắng bệch hiện rõ vẻ đắc ý.

Tiểu Ca nhìn vẻ đắc ý đó, ánh mắt trầm xuống, dời Hắc Kim Cổ Đao từ cánh tay lên má nó.

Đôi mắt Hồ Giao lộ rõ vẻ kinh hoàng.

“Ngươi... ngươi định làm gì?” Hồ Giao nhìn y, mặt lộ vẻ hoàng hốt.

“Hủy dung.” Tiểu Ca lạnh lùng giải thích.

Lâm đội và những người phía sau nghe giọng điệu lạnh lùng này của Tiểu Ca mà khóe môi giật giật.

Tuy bình thường ít nói nhưng một khi đã nói thì đúng là rất có sức nặng.

“Đừng mà...” Đồng tử Hồ Giao đột ngột co rút, phản chiếu hình ảnh lưỡi đao đang tới gần.

Nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bên trong.

Diệp Phi thấy thiêu cũng hòm hòm rồi, liền dập tắt lửa, môi trường xung quanh vẫn tỏa ra hơi nóng rực.

Phải đợi mười phút sau nhiệt độ mới tản đi.

Nhìn mấy viên châu dưới đất, trên đó có khắc mấy chữ: 'Ngay dưới chân'.

Diệp Phi nói rồi nhìn xuống chân mình.

Quả thực có chút khác biệt, màu sắc không giống ban nãy.

Phía dưới còn có những lỗ nhỏ li ti, bên trong đang rỉ ra chất lỏng màu đỏ, bốc lên mùi máu tanh nồng nặc.

Ngô Tà cùng Chức Viêm Điểu và Hắc Báo đi về phía Diệp Phi.

Nhìn mặt đất đang rỉ máu, có xu hướng sắp nổ tung.

Từ những tia máu nhỏ ban đầu dần biến thành như những mạch suối, không ngừng trào lên trên.

Chẳng mấy chốc, máu đã dâng đến cổ chân.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo lại quay về đậu trên vai Diệp Phi.

“Chuyện này là sao?” Ngô Tà cảm thấy đôi chân dính dính, thực sự rất buồn nôn.

“Cái trái tim này đang tấn công chúng ta, nó không thân thiện cho lắm, nên chúng ta phải cẩn thận một chút, lát nữa chắc chắn sẽ không dễ dàng đâu.” Diệp Phi nhìn mạch suối dưới chân, trong đầu nảy ra một ý tưởng khác.

Hắn nhấc chân chặn mạch suối đó lại.

Máu lập tức ngừng chảy.

Nhưng...

Xung quanh hai bức tường thịt lại phun ra máu, còn dữ dội hơn lúc trước.

“Nhìn anh xem, thà đừng chặn lại còn hơn.” Ngô Tà vô cùng cạn lời nhìn vũng máu trước mắt.

“Khụ khụ...

Vừa rồi tâm trạng tốt nên nghịch một chút thôi.

Thế này cũng hay, không thì nóng quá, cũng coi như hạ nhiệt.” Diệp Phi khẽ ho một tiếng để che giấu sự lúng túng.

Cư dân mạng lần đầu thấy bộ dạng này của đại lão Diệp Phi.

“Ha ha, tôi thấy đây là một quyết định sai lầm, lúc nãy có một chút, giờ chắc nó ngâm cả lũ quá.” “Sắp ngâm tới nơi rồi, cái tim này định dìm chết họ đây mà.

Nhưng máu này từ đâu ra thế?

Ai giải thích hộ tôi với?” “Ha ha, tôi cũng không biết, nhưng máu cũng là nước thôi, cái tên này chưa hiểu rõ bản lĩnh của đại lão rồi, ai

chẳng biết đại lão có thể ngự thủy, đúng là có chút nực cười." "Nhưng cái mùi này chắc khó ngửi lắm nhỉ?

Không bị chết đuối thì cũng chết vì sặc mùi." "Không đâu, đại lão không sao đâu, các ông phải tin đại lão chứ."...

Diệp Phi ngửi mùi máu tanh thấy vô cùng ghê tởm, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, tách vũng máu làm hai, ép máu dạt sang hai bên vách thịt, tạo cho Ngô Tà một không gian sạch sẽ.

Một lát sau, máu đã ngừng chảy hoàn toàn.

Tiếp đó, từ trong vũng máu hiện ra một trái tim to chừng hai mét.

Ở rìa trái tim hiện ra một khuôn mặt, đang giận dữ nhìn Diệp Phi.

"Ngươi dám giết đám nội tạng đó, ai cho ngươi gan đó hả?" Trái tim lớn tiếng chất vấn.

"Gan tất nhiên là do ta tự cho rồi, chẳng lẽ là ngươi cho chắc?" Diệp Phi chẳng thèm để ý, thản nhiên đáp, rồi nhìn trái tim đối diện nói tiếp: "Ta cứ tưởng ngươi sẽ ra tay cứu chúng sớm hơn chứ, không ngờ ngươi lại trơ mắt nhìn chúng đi vào chỗ chết.

Chậc chậc, nói sao thì các ngươi cũng cùng chung sống một thân thể, thế mà cũng chơi chiêu này được à?" Trái tim bị lời lẽ này kích thích, lửa giận bùng lên, các vách thịt xung quanh bắt đầu ép sát vào.

Nếu chúng đã ngự được nước thì cứ chờ bị ép chết đi.

"Ngươi thật vô sỉ!" Ngô Tà thấy vách thịt đang ép lại gần liền mắng lớn.

Chương 497

“Vô sỉ không phải ta, mà là các ngươi.” Trái tim nghe thấy tiếng Ngô Tà liền hét lên phản bác.

Diệp Phi cũng không giận, lẳng lặng nhìn vách thịt đang tiến gần, rồi điềm nhiên nhìn về phía trái tim.

“Ngươi chắc chắn muốn làm thế chứ?” Diệp Phi thản nhiên hỏi.

“Các ngươi đều phải chết ở đây!” Trái tim nhìn cảnh tượng trước mắt, giọng đầy kiên định.

Diệp Phi nắm tay Ngô Tà, bóng dáng đột nhiên xuất hiện phía sau trái tim.

Hai người lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống trái tim vẫn đang ở trong vũng máu tìm kiếm họ.

“Ngươi đang tìm ta à?” Diệp Phi đột ngột lên tiếng, trái tim giật mình quay lại, thấy hai bóng người đang đứng sau lưng, lại còn lơ lửng trên không.

“Ngươi... sao ngươi có thể?” Trái tim không ngờ tên này lại có thể ra sau lưng mình.

“Đây là Thời Không Thuật, ta muốn đi đâu thì đi, nhưng ngươi thì chắc chắn phải chết rồi.” Diệp Phi rút Băng Xuyên Cung, mũi tên xanh lam nhắm thẳng về phía đối phương mà bắn.

Trái tim vội vàng né tránh, vũng máu xung quanh lập tức đóng băng, cuối cùng nó ẩn mình vào trong vũng máu.

Cư dân mạng thấy thế thì thầm cảm thán cái trái tim này thật hèn hạ.

“Không hổ là thủ lĩnh nội tạng, tâm cơ thật lắm, thấy tình hình không ổn là trốn ngay.” “Chứ còn gì nữa, toàn là máu thế này tìm kiểu gì?

Không lẽ lặn xuống máu mà tìm?” “Giờ tính sao?

Không lẽ đóng băng hết đống máu này lại?

Thế chắc dễ tìm hơn nhỉ?” “Làm thế được không?” “Đại lão chẳng gì là không làm được.” Cư dân mạng bắt đầu mong đợi, nếu đóng băng hết chắc sẽ thú vị lắm.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân chứng kiến cảnh này thì lo lắng, tình hình này không ổn rồi.

“Nếu đóng băng hết, không lẽ phải tìm tim trong khối băng sao?” “Làm vậy không lẽ tình hình bên ngoài rất nguy hiểm?” “Đã qua lâu vậy rồi mà vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, ống kính chỗ Tiểu Ca đã bị hỏng từ sớm rồi.” Hoắc lão bắt đầu lo cho Lâm đội.

“Bản lĩnh của Tiểu Ca không thể coi thường, tạm thời không cần lo, tôi chỉ đang nghĩ Diệp Phi sẽ làm gì thôi.” Tiền Tinh Vân nhớ lại bản lĩnh của Tiểu Ca, không quá lo lắng, chỉ đang tò mò chiêu của Diệp Phi.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn vũng máu, nhếch môi cười.

Sẵn tiện thử nghiệm sự kết hợp giữa Băng Xuyên Cung và Tam Muội Chân Hỏa xem sao.

Hắn kéo cung, trên ánh sáng xanh lam của mũi tên lấp lánh thêm sắc vàng nhạt.

Diệp Phi bắn mũi tên ra, vũng máu lập tức bị đóng băng, trái tim không ngừng xuyên thoi bên trong.

Băng khối đang lan rộng, nhưng nhiệt độ của máu lại không ngừng tăng lên, có dấu hiệu sôi sùng sục.

Ngô Tà thấy trong máu bắt đầu nổi bong bóng nhưng bên ngoài lại kết băng thì thấy rất kỳ lạ.

“Diệp Phi, anh làm kiểu gì thế?

Chuyện này là sao?” “Băng xuyên cộng thêm ngọn lửa, cậu đoán xem nó bị đóng băng chết hay bị nấu chín?” “Nếu đóng băng hết thì khó tìm tim, nhưng nếu thế này thì cứ xem nó có bị nấu chín không đã.

Ngô Tà, thứ này là đồ đại bổ đấy.” Diệp Phi thản nhiên đứng một bên, ánh mắt luôn dõi theo trái tim đang di động trong máu, bắt đầu cuộc đấu trí thầm lặng.

“Anh định ăn nó thật à?” Ngô Tà quay ngoắt đầu đi, không chắc chắn nhìn Diệp Phi.

“Chắc chắn rồi, đồ tốt thế này, ăn vào là đẹp ra đấy.

Nếu không con Hồ Giao kia đã chẳng bảo cậu xấu, cậu nên ăn nhiều một chút.” Diệp Phi đột nhiên nảy ý trêu chọc.

“Nhảm nhí, lão tử không có xấu nhé!

Trong Cửu Môn, lão tử thuộc hàng nhan sắc thượng thừa đấy, con Hồ Giao đó là cái thá gì chứ?” Ngô Tà trước đây không để ý nhan sắc, nhưng bị con Hồ Giao nói thế, hóa ra mình không bằng một thứ đầy lông lá sao?

Thật không thể nhịn được.

“Được rồi, cậu đẹp trai nhất, nhưng lát nữa cậu sẽ còn đẹp trai hơn, thế không tốt sao?” Diệp Phi biết mình đã nói trúng tim đen Ngô Tà nên vội an ủi.

“Hừ.” Ngô Tà không nói gì nữa, đã quyết định phải trở nên đẹp

trai hơn.

“Ta sai rồi, xin hãy tha cho ta!” Trái tim đột ngột lên tiếng cầu xin khi đang bị ngâm trong máu nóng.

Nó không ngờ mình lại thảm bại dưới tay con người này.

Thật đáng ghét!

“Tha thứ?

Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ tha cho ngươi, thứ ta muốn là mạng của ngươi.” Diệp Phi nói xong liền thả hỏa tinh vào vũng máu, đốt cháy nó.

Nhìn vũng máu bên trong từng chút một bị lửa thiêu cạn, trái tim phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cư dân mạng thấy thế không khỏi cảm thán.

“Oa, đại lão thông minh quá, chiêu này đẹp thật.” “Ha ha, đây là mùa xuân của băng và lửa sao?

Cảm giác thế nào nhỉ?” “Chắc là vừa nóng vừa lạnh, chắc không dễ chịu gì rồi, nhưng nhìn mình bị nấu chín thế kia, tôi tò mò bóng ma tâm lý của trái tim này lớn cỡ nào quá, toán học tôi chưa dạy cách tính cái này.” “Oa, kích thích quá, ai dám bảo không kích thích chứ?”...

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy cảnh này cũng bất lực mỉm cười.

“Tôi đã nghĩ qua nhiều khả năng, nhưng chưa từng nghĩ đến chiêu này, còn có thể 'băng hỏa lưỡng trọng tấu' nữa sao?” Tiền Tinh Vân cười khổ.

Hoắc lão nhìn Diệp Phi, mỉm cười, tâm trạng rất tốt.

Hắn chưa bao giờ làm ai thất vọng.

Lúc này ở bên ngoài.

Tiểu Ca nhìn con Hồ Giao đã tắt thở, mắt vẫn trợn trừng, y nhíu mày lo lắng.

Ngay khi y định rạch bụng nó ra thì từ miệng Hồ Giao phát ra hai luồng sáng đỏ.

Sau đó là bóng dáng của Diệp Phi và Ngô Tà hiện ra.

Việc đầu tiên Diệp Phi làm là nhìn về phía thạch môn.

Hắn vung roi quất mạnh một cái, phá tan cửa đá.

Vừa hay thấy giáo sư Phương và Tiểu Sở đang lo lắng nhìn vào.

"Anh Ngô Tà, anh Diệp Phi, hai người không sao chứ?" Giáo sư Phương đứng ngoài chỉ nghe tiếng thảm thiết chứ không nghe thấy gì khác, lo lắng khôn cùng.

Lâm đội và lính đánh thuê nhìn Ngô Tà và Diệp Phi, rồi lại nhìn con Hồ Giao đã chết, khuôn mặt mèo đầy những vệt máu đỏ.

Nếu nói là lo lắng thì phải lo cho con Hồ Giao này mới đúng.

Tục ngữ nói đánh người không đánh mặt, giết người không tru tâm, nhưng Tiểu Ca này vừa giết người vừa tru tâm, còn hủy luôn khuôn mặt mà nó tự hào nhất.

Thật là thảm khốc quá đi.

Diệp Phi lắc đầu báo bình an với giáo sư, sau đó lấy chảo ra chuẩn bị nổi lửa chiên dầu.

Hắn định hầm và xào lăn cái trái tim này.

Ngô Tà nhìn đám Hồ Giao nằm la liệt, rồi nhìn con Hồ Giao trên giường, khuôn mặt đó giờ chẳng còn nhìn nổi nữa.

"Mẹ ơi, chuyện gì thế này?

Đi vào một chuyến mà bị hủy dung luôn rồi à?" Ngô Tà thắc mắc

nhìn Hồ Giao.

Lúc nãy nó chẳng phải còn đắc ý khoe mình đẹp sao?

Sao giờ lại thành thế này?

Cuối cùng anh nhìn sang Tiểu Ca, nhưng y vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Anh lại quay sang nhìn Lâm đội.

Lâm đội khẽ khụ một tiếng: "Đó là vì vị Trương tiên sinh này lo cho các cậu, mà tên này cứ nhất quyết không chịu thả người.

Trương tiên sinh liền hủy dung nó, sau đó thì..." Lâm đội không nói hết câu, nhưng mọi người đều hiểu, khóe môi giật giật.

Đặc biệt là Ngô Tà, sao trước đây anh không nhận ra Tiểu Ca lại 'gấu' đến mức này nhỉ?

Chương 498

Hiện tại đều đã học được chiêu giết người không bằng hành hạ tâm can này rồi sao?

Khuôn mặt này vốn là thứ mà Hồ Giao tự hào nhất, nói hủy là hủy luôn sao?

Nhưng phải nói là, làm được thật sự rất tuyệt vời.

"Haha, đúng là đẹp mắt thật, đỉnh quá Tiểu Ca ơi, anh vẫn là hiểu tôi nhất, ai bảo nó dám chê tôi xấu." Ngô Tà vừa cười vừa vỗ vai Tiểu Ca.

Tiểu Ca đạm mạc liếc nhìn một cái, cuối cùng ngồi xuống một cái ghế đá bên cạnh, không nói thêm gì nữa.

Nhưng khán giả trong phòng livestream khi nhìn thấy cảnh này, khóe miệng đồng loạt giật giật.

"Lần đầu tiên phát hiện, anh chàng mặt lạnh này đúng là một kẻ tâm cơ tàn nhẫn, thủ pháp này thực sự quá ngầu." "Đừng nói thế, tôi thấy chỉ cần có hiệu quả là được, còn thủ pháp gì thì cũng như nhau thôi, chủ yếu là hiệu quả, haha." "Đây đúng là giết người diệt tâm, hủy đi khuôn mặt quan trọng nhất của nó, khiến nó chết trong nỗi sợ hãi tột cùng.

Nếu để chị nó nhìn thấy cảnh này, chắc không dọa chết thì cũng phải đâm đầu vào tường mà chết mất." "Thủ đoạn này, tôi cho điểm tối đa." Các bình luận của cư dân mạng không ngừng nhảy lên.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi lấy quả tim kia ra.

Lâm đội trưởng và giáo sư Phương đều kinh ngạc.

Quả tim này ít nhất cũng phải dài tới năm mươi centimet chứ?

Sao tim của con Hồ Giao này lại lớn như vậy?

Gấp mấy lần tim người thường luôn.

Đầu tiên họ nhìn con Hồ Giao đã tắt thở, sau đó nhìn quả tim đang được hầm.

"Đây là tim sao?" Giáo sư Phương thấy có gì đó không ổn, tim nhà ai mà trông như thế này?

Lại còn to thế kia, tim bò cũng không đến mức này.

"Dù sao cũng là dị thú, chắc chắn là khác với sinh vật bình thường.

Những thứ này vừa đủ ăn, chỗ còn lại chúng ta để dành bữa sau." Diệp Phi bình thản thái thịt, bỏ vào nồi nấu, chẳng mấy chốc, cả không gian đã ngập tràn mùi thịt thơm phức.

Lâm đội trưởng và giáo sư Phương quả thực đã đói.

Tiểu Sở và Văn Phong hít hà hương vị.

Ban đầu khi đến đây, họ còn nghĩ phải mang theo đồ ăn dự phòng, nhưng giờ xem ra không cần nữa.

Vốn đã chuẩn bị tinh thần để bị gầy đi, giờ không béo lên là may rồi, sao mà gầy nổi.

Diệp Phi chia thịt đã nấu chín và thịt tim đã kho cho mọi người.

Tiểu Sở và Văn Phong nhìn bát canh thịt và miếng thịt tim kho trong tay, ngửi mùi thơm là thấy thèm không chịu nổi, nước miếng tiết ra không ngừng.

Cuối cùng không nhịn được mà bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Vị của nó cực kỳ tươi ngon.

Ngô Tà thấy nhóm Diệp Phi đang ăn, trong đầu nhớ lại lời Diệp Phi nói, liệu ăn xong có thực sự trở nên đẹp trai hơn không?

Nghĩ vậy, Ngô Tà cũng bắt đầu ăn thật to.

Khán giả nghe tiếng họ ăn mà cũng cảm thấy đói theo.

“Xem mà đói luôn, tôi bắt đầu nghi ngờ mình đang xem livestream ăn uống chứ không phải xem khám phá lăng mộ nữa rồi.” “Tôi quên béng mất là mình chưa ăn cơm.

Giờ tôi đi đặt một suất tim heo xào với canh tim heo đây, tôi không tin là mình không tìm được hương vị đó.” “Tôi cũng đặt hàng rồi, chờ ăn tim heo cùng mọi người.” Ngay sau đó, các nhà hàng lớn đều nhận được một loạt đơn đặt hàng, tất cả đều là tim heo.

Những người thợ mổ lợn lúc này đang bận tối tăm mặt mũi.

Từng con lợn được thịt chỉ để lấy quả tim.

“Mọi người bị làm sao thế nhỉ?

Sao tự dưng lại thích ăn tim heo thế?

Miệng lưỡi dạo này kén chọn thật đấy.” Một người thợ mổ than vãn vì mệt.

Bình thường tim heo bán chẳng ai mua, giờ lại cháy hàng.

“Ông lạc hậu quá rồi, xem cái này đi đã.” Một người thợ khác đưa video cho ông ta xem.

Người thợ mổ xem xong liền bảo: “Hay là mình cũng làm một cái ăn thử đi?” Trong mộ huyệt, Ngô Tà đặt bát xuống, vội vàng sờ mặt mình, cảm thấy da dẻ hình như không còn thô ráp như trước nữa.

“Đừng sờ nữa, Hồ Giao bẩm sinh yêu cái đẹp, tự nhiên sẽ biết cách tẩm bổ cơ thể mình, quanh năm ngâm trong dược thảo, những thứ này đương nhiên là đồ bổ dưỡng tốt nhất cho con người.” Diệp Phi hiểu tâm tư của Ngô Tà nên nhẹ nhàng giải thích.

Sau khi ăn no uống say, Diệp Phi thấy mọi người đều đã mệt.

“Chúng ta ngủ một lát đi, đã khuya rồi, mọi người cũng sắp chịu không nổi rồi.” Diệp Phi nói xong liền dọn con Hồ Giao sang một bên, sau đó kéo những dải lụa xuống trải lên mặt đất, tạo thành một chiếc giường mềm mại.

“Giáo sư, mọi người nằm tạm ở đây đi, nếu không ngại thì cứ ngủ ở chỗ này.” Diệp Phi chủ động nhường giường cho giáo sư Phương và nhóm Tiểu Sở.

“Hả?” Tiểu Sở và Văn Phong đờ người nhìn Diệp Phi.

Chiếc giường đó... không sợ xui xẻo sao?

“Cảm ơn cậu.” Giáo sư Phương thực sự đã rất mệt, trước đó luôn lo lắng cho họ, giờ thấy mọi chuyện đã ổn, dây thần kinh căng thẳng hoàn toàn được nới lỏng.

Ông cũng không khách sáo, đi tới chỗ con Hồ Giao từng nằm để nghỉ ngơi.

Tiểu Sở thấy giáo sư đã qua đó nên cũng vội vàng đi theo.

Văn Phong và Tiểu Hà cũng không ngại ngần gì.

Những người lính đánh thuê còn lại tựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi ngồi tựa vào nhau.

Ngô Tà nhắm mắt rồi lại mở ra, nhìn mọi người xung quanh đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng trong lòng anh luôn lo lắng cho Tam thúc, chẳng có chút buồn ngủ nào, cuối cùng đành ngồi dậy.

“Không ngủ được à?” Diệp Phi cảm nhận được Ngô Tà cử động, khẽ hỏi.

“Tam thúc, tôi rất lo cho ông ấy.” Ngô Tà thành thật trả lời.

Tiểu Ca ôm Hắc Kim Cổ Đao cũng mở mắt theo.

Đối với họ, việc ngủ cũng không có tác dụng gì nhiều.

“Tam thúc của cậu sẽ không sao đâu, đừng lo lắng quá.

Mộ huyệt này nơi nơi đều kỳ quái, biết đâu lại có con đường khác, Tam thúc của cậu có lẽ đã đi ra từ đó.” Diệp Phi bình thản nói.

“Nhưng lỡ như ông ấy đi vào chủ mộ thất thì sao?

Như vậy chẳng phải rất nguy hiểm à?” Ngô Tà càng lo hơn.

“Tại sao cậu lại nghĩ Tam thúc của mình sẽ ở trong chủ mộ thất?

Nếu gặp nguy hiểm, tại sao ông ấy vẫn tiếp tục tiến lên?” Diệp Phi không quá bận tâm về vấn đề này.

Ngô Tam Tỉnh xưa nay làm việc khéo léo, đối với những việc không chắc chắn sẽ không dễ dàng ra tay.

Những sinh vật và sự việc ở đây đã vượt xa nhận thức của họ, nếu đã là đường cụt, tại sao phải tiến lên?

Nếu có Tiểu Ca ở đó thì may ra có cơ hội thắng, nhưng khi không có, Ngô Tam Tỉnh sẽ không vô ích mà bỏ mạng.

Trừ phi...

ở đó có lý do khiến ông ấy không thể không đến.

“Tam thúc luôn tìm kiếm một thứ, nên ông ấy mới luôn băng qua các ngôi mộ khác nhau.

Đột nhiên đến đây, chắc hẳn là đã tìm thấy manh mối gì đó, nếu không sẽ không dễ dàng tới nơi này.” Đây cũng là điều Ngô Tà lo lắng, Tam thúc rất cố chấp với việc này.

“Thứ gì mà lại khiến ông ấy nóng lòng muốn tìm đến vậy?” Diệp Phi nhíu mày, trong sách trước đây hình như không nhắc đến việc Ngô

Tam Tỉnh tìm thứ gì ở đây?

Chẳng lẽ tình hình ở đây đã bị thay đổi?

Không lẽ có thứ gì đó hoặc tình huống nào đó mà anh không biết?

Chương 499

“Tam thúc thường lén lút gọi điện thoại, tôi chỉ tình cờ nghe được chuyện tìm kiếm âm thanh gì đó, nhưng cụ thể là gì thì tôi không rõ.

Giờ chúng ta gặp nguy hiểm thế này, Tam thúc có còn sống không tôi cũng chẳng biết...” Ngô Tà càng nghĩ càng thấy lòng lạnh lẽo.

Diệp Phi nhẹ nhàng vỗ vai anh, không nói thêm gì nữa.

“Lát nữa đi tiếp sẽ biết thôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Tiểu Ca hiếm khi chủ động lên tiếng an ủi.

Ngô Tà nghe xong, nặng nề gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, giáo sư và các binh sĩ đã ngủ được một giấc, tinh thần và thể lực đều hồi phục không ít.

Mọi người đơn giản vệ sinh cá nhân rồi cùng nhau tiến vào bên trong.

Xuyên qua một đường hầm bằng đá, họ nghe thấy một tiếng gầm phẫn nộ cùng tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ cực mạnh này khiến Ngô Tà lập tức vui mừng.

Đó là tiếng nổ, chẳng lẽ Tam thúc đang ở phía trước?

Khuôn mặt rạng rỡ, anh vội vàng chạy vào bên trong.

Diệp Phi và các giáo sư phía sau cũng thầm kinh ngạc.

Tại sao ở đây lại có tiếng nổ?

Chẳng lẽ có người ở trong?

Khi Ngô Tà và Tiểu Ca chạy tới, họ thấy trên vách đá có một cái lỗ lớn bị phá.

Đây là một gian thạch thất, ở giữa có một cỗ quan quách khổng lồ, kích thước phải tới năm mươi mét.

Từ bên trong hiện ra một con mãng xà khổng lồ ba đầu, ở cổ còn có những đôi cánh nhỏ.

Một cái đầu mãng xà đang hướng về phía hốc đá.

"Gào..." Một trong ba cái đầu đột nhiên thét lên.

Con mãng xà đang thò đầu ra ngoài liền rụt lại, nhìn về phía đám người Ngô Tà và Tiểu Ca.

Đôi mắt mãng xà từ đen tuyền chuyển sang đỏ rực, rồi há to miệng lao về phía Diệp Phi và Ngô Tà.

Mọi người ngơ ngác.

"Chuyện gì thế này?

Sao nó lại giận dữ đến vậy?" Giáo sư Phương nhìn con mãng xà đang tức giận, thấp giọng hỏi.

Diệp Phi thấy vậy, tay cầm roi quất tới.

"Chắc chắn người đi trước đã làm gì đó, nếu không nó cũng không giận dữ đến thế." Diệp Phi nói xong liền lao về phía đối diện.

Tiểu Ca cũng bám sát theo, rút Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Ngô Tà nhìn cái hố trên vách đá, vết tích và thủ pháp nổ tung này giống hệt Tam thúc.

Chẳng lẽ Tam thúc vừa mới trốn thoát?

Nhưng họ vào từ đường nào?

Trong lúc Ngô Tà đang trầm mặc, phía sau vang lên một tiếng động kỳ lạ.

"Sao ở đây lại có một cái hang đen thế này?" Tiểu Sở nhìn cái hang

đen ngòm trước mặt, khó hiểu nói.

Vừa rồi cậu suýt nữa thì rơi xuống đó.

Không khỏi kêu lên một tiếng, sao dưới chân tường lại có một cái lỗ đen ngòm thế này?

Ngô Tà nhìn theo hướng tiếng động, thấy một cái lỗ đạo (lỗ đào mộ), kích thước và thủ pháp của lỗ này đích thị là của Tam thúc.

Trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Tà cuối cùng cũng được đặt xuống.

Hóa ra ông ấy không sao, không sao là tốt rồi.

Đang mải suy nghĩ, bên tai vang lên tiếng mãng xà cùng tiếng kỳ lân.

Nhìn về phía đó, thấy Diệp Phi và Tiểu Ca đang đứng trên lưng Chim Chức Viêm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con Tam Đầu Thụ Giao đang hạ xuống.

"Cái quái gì đây?

Lần đầu tiên tôi thấy thứ này." Hắc Báo nhìn sinh vật trước mắt, trong lòng kinh hãi.

Trước đó gã luôn canh giữ cửa mộ nên hoàn toàn không biết về các sinh vật bên ngoài.

Ai ngờ trong mộ huyệt này lại có những sinh vật chưa từng thấy bao giờ.

"Đây là Tam Đầu Thụ Giao, thực chất là một loại cá.

Trông thì có ba cái đầu rắn, nhưng phần thân bên dưới lại là đuôi cá.

Nếu không nhầm, trong cái đuôi cá này chắc chắn có một viên bảo

thạch có thể hấp thu linh khí.

Giờ bảo thạch đã mất, linh khí tự nhiên biến mất, cái gã này cho rằng đó là lỗi của con người nên trút giận lên chúng ta." Diệp Phi nhìn con Tam Đầu Thụ Giao bên dưới, lạnh lùng nói.

Nhưng quan quách này hẹp như vậy, liệu có thể nhét được bọn họ vào không.

"Cậu muốn xuống dưới đó sao?" Tiểu Ca sắc mặt trầm xuống, quan quách này tuy không nhỏ, nhưng con Tam Đầu Thụ Giao này thân hình đồ sộ, muốn vào trong e là khó càng thêm khó.

"Đúng là có ý định đó, nhưng mà..." Diệp Phi cũng thấy hơi nan giải, không gian này...

"Để tôi đi cho, mọi người không vào được, nhưng tôi thì có thể." Tiểu ca trầm ngâm một lát rồi quyết định tự mình ra tay.

Diệp Phi định từ chối, nhưng đột nhiên nhớ ra Tiểu Ca biết Súc Cốt Công.

Y đi quả thực là hợp lý nhất.

"Ở vị trí đuôi của Tam Đầu Thụ Giao có rất nhiều con nhỏ, anh nhất định phải cẩn thận.

Trong đuôi cá chỉ có một con ngậm Ngư Châu, chỉ cần bóp nát Ngư Châu là con Tam Đầu Thụ Giao này chắc chắn sẽ chết." Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò thêm một câu.

"Ừm, giúp tôi dụ chúng đi." Tiểu Ca gật đầu.

Diệp Phi và Hắc Báo thấy vậy liền cùng lao về phía con mãng xà đang há to miệng.

Chim Chức Viêm chở Tiểu Ca bay vọt lên cao một chút.

Diệp Phi quất roi ra, quấn chặt lấy miệng của một cái đầu mãng

xà, lại từ trong túi lấy ra một con dao thái thịt, xoay người lao về phía cái đầu mãng xà khác.

Hắc Báo cũng đối phó với một cái đầu.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều tán thưởng thân thủ của Diệp Phi.

"Vãi chưởng, thân thủ của đại lão vẫn tốt như mọi khi, lợi hại thật." "Chứ còn gì nữa, chiêu vừa rồi đúng là đỉnh, mượt mà vô cùng." "Nhưng sinh vật này trông có vẻ lợi hại quá, tôi lần đầu tiên thấy sinh vật nào đáng sợ thế này." "Làm sao mà tạo ra được thứ này nhỉ?

Ai nói cho tôi biết đi." "Cái này chắc cũng do tà thuật luyện thành rồi, người thời đó sống đúng là không dễ dàng gì." "Mọi người nhìn kìa, anh chàng mặt lạnh kia đang làm gì thế?

Sao lại như vậy?

Đỉnh thế sao?" Một khán giả tinh mắt thấy Tiểu Ca đã chui vào trong quan quách.

Hình như cơ thể y cũng thu nhỏ lại.

"Đù, tôi có hoa mắt không?

Không nhìn nhầm chứ?

Cái lỗ đó chỉ có đứa trẻ vài tuổi mới chui lọt, anh ta chui vào kiểu gì vậy?" "Đúng thế, thân thủ của Tiểu Ca này quái dị thật, không hổ là đồng đội của đại lão, quá đỉnh." "Người ta mới gọi là đồng đội thần tiên, còn loại chúng ta chắc là đồng đội lợn rồi." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy cảnh này, tim đập thình thịch.

"Đây là...

Súc Cốt Công?" Hoắc lão kinh ngạc không thôi.

Trước đây ông chỉ nghe nói thời cổ đại có loại thân pháp này, dù hiện tại cũng có nhưng đều là người của các ẩn thế gia tộc, cực kỳ hiếm gặp.

Không ngờ anh chàng mặt lạnh này lại biết?

Lại còn giấu kỹ như vậy.

Chương 500

Họ ở bên cạnh bao lâu giờ mới biết, Tiểu Ca này quả nhiên là một nhân vật đáng gờm.

“Loại công phu này tôi đúng là chỉ mới nghe qua, lần đầu được tận mắt chứng kiến, thật không ngờ nhóm chúng ta lại có nhân vật lợi hại thế này.” Tiền Tinh Vân cũng không ngờ Tiểu Ca lại có chiêu này, thật khiến người ta bất ngờ.

“Như vậy sẽ có thêm nhiều cơ hội thắng, nhưng cũng hơi tiếc, nếu ống kính trên người Tiểu Ca không bị hỏng thì tốt biết mấy, như vậy có thể biết tình hình bên trong rồi.” Hoắc lão nhìn màn hình, không khỏi thở dài tiếc nuối.

“Thôi, an toàn là trên hết.” Tiền Tinh Vân nhẹ giọng an ủi.

Trong mộ huyệt, dao thái thịt của Diệp Phi chém vào đỉnh đầu mãng xà, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Diệp Phi cảm thấy cánh tay tê rần, thậm chí hổ khẩu cũng thấy nhói đau.

Hắc Báo há to miệng định cắn vào thân mãng xà, nhưng chưa kịp cắn đã bị cái đầu mãng xà bị roi quấn chặt húc văng sang một bên.

“Gào...” Hắc Báo thảm thiết kêu lên, cả thân thể đập mạnh vào vách đá.

Đá vụn rơi lả tả, cơ thể nó bắt đầu thu nhỏ lại và rơi xuống dưới.

Chim Chức Viêm thấy vậy vội bay tới đỡ lấy nó để tránh bị thương.

Hai cái đầu mãng xà thấy Diệp Phi liền cùng lúc tấn công anh.

Diệp Phi nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, dưới chân mạnh mẽ phát lực, bay vọt lên không trung.

Sau đó anh gỡ sợi roi đang quấn quanh miệng mãng xà ra, đáp xuống đất một cách vững chãi cạnh Ngô Tà.

Hai cái đầu mãng xà va vào nhau, con Tam Đầu Thụ Giao phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đầu của chúng bị choáng váng trong chốc lát.

Ngô Tà thấy Diệp Phi xuống liền vội vàng chạy tới hỏi: "Chúng ta có thể làm gì?" Trong lòng Ngô Tà vẫn thấy áy náy, dù sao chuyện này cũng do Tam thúc gây ra, giờ lại để họ phải dọn dẹp, tâm lý thực sự không dễ chịu chút nào.

"Giúp tôi câu giờ, những thứ này không dễ chết đâu, chỉ cần chờ Tiểu Ca tìm được con nhỏ là có thể giải quyết được vấn đề này." Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng nói.

"Chúng ta câu giờ thế nào?" Lâm đội trưởng khó hiểu hỏi.

"Chạy!" Diệp Phi nói xong, mọi người dù chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng vội vàng chạy theo.

Những người lính đánh thuê đi cuối cùng cảm thấy phía sau nóng rực.

Khi quay đầu lại, họ thấy con Tam Đầu Thụ Giao đột nhiên phun ra lửa lớn, như muốn thiêu chết tất cả.

"Vãi, sao nó còn biết phun lửa nữa?" Một người lính đánh thuê kêu lên, mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng đuổi theo.

Những người đang chạy trốn nhìn thấy con Tam Đầu Thụ Giao chẳng khác nào một con rồng phun lửa, cứ thế phun lửa đuổi sát phía sau.

Diệp Phi đi tiên phong, bỗng thấy trước mặt hiện ra một cái đầu rắn, đang há miệng định phun lửa.

"Nằm xuống!" Diệp Phi hét lớn.

Các binh sĩ và Ngô Tà nghe lệnh liền vội nằm rạp xuống đất.

Nhưng Tiểu Sở phản ứng hơi chậm, vừa mới nằm xuống đã cảm thấy trên đầu nóng rực, còn ngửi thấy mùi khét.

Văn Phong bên cạnh thấy thế vội đưa tay dập tắt lửa.

Tiểu Sở cảm thấy da đầu nóng rát.

"Thật là dọa chết tôi rồi, cái gì thế này không biết." Tiểu Sở đã bị hành hạ đến mức chẳng còn chút khí thế nào.

Sinh vật ở đây quá quái dị, hoàn toàn không phải thứ mà những người như họ có thể chịu đựng được.

"Mặc kệ đi, cứ nghe theo chỉ huy là được." Văn Phong cũng bị dọa cho sợ khiếp vía.

Bên cạnh, Hắc Báo và Chim Chức Viêm thấy nhóm Diệp Phi gặp nguy hiểm liền vội vàng lao tới phía trước Diệp Phi, dùng mỏ và móng vuốt sắc nhọn cào cấu đầu mãng xà.

Con mãng xà bị Chim Chức Viêm quấy rối nên bực bội, một cái đầu lao về phía con chim.

Diệp Phi chớp thời cơ, lập tức quất roi ra, trói chặt miệng cái đầu mãng xà đang phun lửa lại.

"Mọi người mau lại gần vị trí quan quách, tuyệt đối đừng chạy lung tung, chúng sẽ không dễ dàng tấn công quan quách của mình đâu.

Còn nữa, Ngô Tà, cái này cho cậu, khi cần thiết thì cứ chém." Diệp Phi đưa Hỏa Diễm Phủ Giao (Rìu lửa) cho Ngô Tà.

“Nhưng còn Tiểu Ca thì sao?

Nếu đốt Tam Muội Chân Hỏa lên thì anh ấy...” Ngô Tà vẫn lo lắng hỏi.

“Tiểu Ca không sao đâu, cậu phải tin tôi.” Diệp Phi vừa nói vừa lấy Băng Xuyên Cung ra, lao thẳng về phía con mãng xà đang đuổi tới.

Khán giả thấy lửa trong miệng mãng xà không khỏi lo lắng: “Giờ sao đây?

Đây là rồng phun lửa à?

Sao lại như vậy?” “Vừa nãy may mà có sợi roi của đại lão, nếu không lại thêm một cái đầu mãng xà phun lửa rồi.” “Chẳng lẽ không nên cảm ơn Chim Chức Viêm sao?

May mà nó ra tay, nếu không đại lão thành lợn quay rồi.” “Bạn nói đúng, tôi thấy tóc của cậu nhóc kia cháy xém luôn rồi.” Cư dân mạng thấy Tam Đầu Thụ Giao khó nhằn như vậy nên bắt đầu lo cho Diệp Phi.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng đầy lo âu.

“Diệp Phi thì chắc chắn bình an vô sự, nhưng giáo sư Phương, các sinh viên và binh sĩ thì sao?

Có gặp chuyện gì không?” Hoắc lão vẫn không yên tâm về sự an toàn của họ.

“Tạm thời ông đừng nghĩ nhiều quá, Diệp Phi nhất định sẽ không để họ gặp nguy hiểm đâu, Hoắc lão đừng vội.” Tiền Tinh Vân cũng chẳng biết an ủi thế nào cho tốt, nhưng ông vẫn tin tưởng Diệp Phi.

Lúc này, Tiểu Ca đã len lỏi vào bên trong quan quách.

Y thấy không gian bên trong khác hẳn bên ngoài, thậm chí còn rộng rãi hơn.

Nhưng khi nhìn vào vị trí đuôi cá ở chính giữa, y thấy một cái vảy đã biến mất, bên trong lớp vảy là một khoảng không.

Tại khoảng không đó có một chỗ lõm hình tròn, chắc hẳn là nơi đặt viên bảo thạch hấp thu linh khí mà Diệp Phi đã nói.

Tiểu Ca nhíu mày, Ngô Tam Tỉnh lấy thứ này để làm gì?

Tiếp đó y tìm kiếm những con Tam Đầu Thụ Giao nhỏ, tiến về phía trước một bước.

Y thấy hàng loạt con thụ giao nhỏ hiện ra, từ lúc mới sinh chúng đã có hình dạng giống như một con cự giao, nhưng kích thước chỉ bằng một bàn tay.

Thấy người lạ đột ngột xuất hiện, đàn thụ giao nhỏ vây quanh Tiểu Ca.

“Ngươi là ai?

Tại sao lại ở đây?” Một con thụ giao nhỏ khẽ hỏi.

“Tôi đến để tìm con thụ giao thực sự.” Tiểu Ca lạnh lùng đáp.

“Haha, ngươi muốn tìm được chúng ta thì cần phải nỗ lực đấy, ở đây tất cả đều là thụ giao nhỏ, ngươi muốn tìm ai?” “Đúng thế, đúng thế, vị đại ca này mau rời khỏi đây đi, nương thân của chúng ta ghét nhất là người khác xuất hiện ở đây, ngươi sẽ chết đấy.” Một đám thụ giao nhỏ nhìn Tiểu Ca, từng đứa một đáp lại một cách có vẻ dễ thương.

Tiểu Ca vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng nhìn chúng, rồi đột nhiên tỏa ra luồng khí tức mạnh mẽ.

Đám thụ giao nhỏ cảm nhận được nguy hiểm liền vội lùi lại phía sau, chỉ có một con thụ giao là vẫn trừng mắt nhìn y.

Tiểu Ca cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình,

y nhìn theo và thấy con thụ giao nhỏ kia đang cảnh giác nhìn mình.

Tiểu Ca khẽ nhếch môi, bước lên một bước, những con thụ giao phía sau lùi lại mấy mét.

Chỉ riêng con này không những không lùi mà còn đứng chắn phía trước, cố gắng ngăn cản người đàn ông này tiến lại gần.

Tiểu Ca đã hiểu ra vấn đề.

Bên ngoài, Diệp Phi dùng Băng Xuyên Cung bắn về phía đối diện.

Trong miệng mãng xà đầy lửa, khi mũi tên băng của Diệp Phi bắn ra, ngọn lửa của mãng xà và hơi lạnh của băng sương đối đầu với nhau, một bên đỏ một bên xanh khí tức giằng co.

Trong nhất thời không ai chịu thua ai.

Ngô Tà và các binh sĩ đứng cạnh quan quách nhìn mà nóng cả người, hai tay siết chặt nắm đấm cổ vũ cho Diệp Phi.

Khán giả cũng bắt đầu căng thẳng.

“Lần đầu tiên thấy Băng Xuyên Cung của đại lão gặp khó khăn như vậy, trước đây chỉ cần ra tay là đối phương bị đóng băng ngay lập tức.” “Phải, vậy mới nói con Tam Đầu Thụ Giao này rất lợi hại, có thể đỡ được cung tiễn của đại lão?

Đỉnh thế sao?” “Nhưng cứ giằng co thế này mãi cũng không ổn, kéo dài sẽ bất lợi cho đại lão.” Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng ngạc nhiên, lần đầu thấy cung tiễn này không thuận lợi như vậy.

“Ngọn lửa này trông có vẻ không ổn, cảm giác giống với ngọn lửa trên rìu của Diệp Phi.” Tiền Tinh Vân nhận xét, bề ngoài là ánh sáng đỏ nhưng bên trong là thực thể lửa vàng kim, rất giống với Tam Muội Chân Hỏa.

“Nếu là Tam Muội Chân Hỏa thì Băng Xuyên Cung liệu có phải

đối thủ không?" Hoắc lão nghi ngờ.

Chương 501

Trong mộ huyệt, Diệp Phi thấy ngọn lửa trước mặt ngày càng dữ dội liền bắn thêm một mũi tên nữa.

Hai mũi tên băng lao thẳng vào miệng mãng xà, những khối băng đã chặn đứng ngọn lửa trong miệng nó.

Ngọn lửa muốn thoát ra ngoài nhưng không thể, bụng con mãng xà ngày càng phình to, thấp thoáng có xu hướng nổ tung.

Một cái đầu bị Chim Chức Viêm quấn lấy, một cái đầu bị roi của Diệp Phi trói chặt.

Diệp Phi thấy bụng nó sắp nổ tung liền rút sợi roi ra, nhanh nhẹn lao về phía Tam Đầu Thụ Giao, dùng roi quấn lấy phần bụng đang phình của chúng.

"Chim Chức Viêm, Hắc Báo, quay lại!" Diệp Phi quát lớn.

Chúng lập tức theo Diệp Phi nấp sau cỗ quan quách khổng lồ.

Ngô Tà và các binh sĩ thấy Diệp Phi đã né tránh liền vội vàng làm theo.

"May mà quan quách này đủ lớn, không thì chúng ta tiêu đời rồi." Ngô Tà nói.

Lời vừa dứt, phía sau vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Khán giả nghe tiếng nổ dữ dội mà tai ù đi.

"Mẹ kiếp, nổ à?

Sao tiếng to thế?

Tai tôi sắp điếc rồi." "Phải nói là đại lão vẫn là đại lão, chiêu này thật kinh tâm động phách, lần này chắc là xong rồi nhỉ." "Chắc chắn

rồi, tôi thấy thịt mãng xà bay tứ tung, tuyệt đối không sống nổi." Trong mộ huyệt, Diệp Phi nghe thấy tiếng động đã dứt liền đứng dậy đi ra.

Ngô Tà và các binh sĩ phía sau cũng đầy tò mò.

Vừa bước ra khỏi sau quan tài, họ thấy trước mắt là đủ loại thịt vụn.

Diệp Phi nhìn đống thịt mà mắt sáng rực, đây toàn là bảo vật cả.

Vị chắc chắn sẽ rất tươi ngon.

Nhìn bộ dạng Diệp Phi, Ngô Tà không cần nghĩ cũng biết anh đang nảy ra ý định gì.

Sau đó nhìn về phía quan tài, ba thân rắn vẫn nằm trong quan quách.

"Diệp Phi, chuyện này là sao?

Đây là vật canh mộ à?" Ngô Tà biết rất ít về Tam Đầu Thụ Giao qua cuốn sổ tay, chỉ thấy ghi chép rất sơ sài.

"Đây là thứ do Hồ Giao dùng tà thuật luyện thành, nó được coi là vật canh mộ, nhưng cũng có tư tưởng riêng, sau vài ngàn năm nó đã hình thành ý thức.

Thứ này xuất hiện đồng nghĩa với việc chúng ta đã tiến gần hơn một bước tới chủ mộ thất." Diệp Phi bình thản nói, nhưng trong lòng vẫn luôn lo cho Tiểu Ca, không biết y thế nào rồi, nãy giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

"Có nghĩa là chúng ta sắp thấy chủ mộ thất rồi sao?" Giáo sư Phương mừng thầm.

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp được thấy chủ mộ, như vậy đối với ai cũng tốt.

Ở lại đây lâu e là nguy hiểm càng nhiều, lúc đó ai cũng khó mà ra ngoài được.

"Vẫn chưa chắc chắn được, ở đây không giống như những gì mọi người đã gặp trước đó.

Trước đây mọi người có thể thăm dò được tình hình trong mộ thất, nhưng ở đây chúng ta đều là vừa đi vừa dò, tôi cũng không chắc bên trong sẽ có những gì." Diệp Phi đáp lại lời giáo sư một cách đầy bất lực.

"Đúng vậy, là tôi nóng lòng quá." Giáo sư Phương cười nhẹ, rồi nhìn sang cỗ quan quách.

Trước đó vì mải chú ý đến Tam Đầu Thụ Giao nên chưa nhìn kỹ nó, giờ thấy lại cảm thấy rất kỳ lạ.

"Trên này là thứ gì thế?

Sao lại như vậy?

Đây là bảo thạch gì?

Hồng bảo thạch hay là bảo thạch máu bồ câu?" Giáo sư Phương sờ lên những viên đá trên đó, thấy rất lạ.

Màu sắc này không giống màu đỏ thuần, cũng không giống màu hồng, tóm lại không biết diễn tả thế nào.

"Đây không phải bảo thạch, đây là nhựa thông trộn với máu người tạo thành.

Những hoa văn trên quan quách là một loại trận pháp, thật đáng tiếc linh khí đã mất.

Nếu không lấy đi viên bảo thạch kia, những viên đá này chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ." Diệp Phi nói với vẻ tiếc nuối.

Ngô Tà đứng bên cạnh có chút không tự nhiên, nhẹ ho một tiếng.

Nếu không phải tại Tam thúc thì cũng không đến nông nỗi này.

Diệp Phi nghe thấy tiếng ho, biết mình lỡ lời nên không nói thêm nữa.

Giáo sư Phương và nhóm Tiểu Sở bắt đầu chụp ảnh các viên bảo thạch và hoa văn bên trong.

Lâm đội trưởng và những người khác cùng giúp sức, không ai chú ý đến sự bất thường trong quan quách.

Phía sau vang lên những tiếng động lạ.

Một người lính đánh thuê nghe thấy nhưng cứ tưởng mình nghe nhầm, cuối cùng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Gã kinh ngạc khi thấy ba thân rắn trong quan quách bắt đầu từ từ di chuyển, gã dụi mắt vì không tin vào những gì mình thấy.

Thấy ba thân mãng xà dày tới mười mấy mét đang chậm rãi ngóc lên, gã há hốc mồm, mắt lộ vẻ hoàng sợ, vội vàng vỗ vào cánh tay đồng đội bên cạnh.

"Rắn... rắn rắn rắn..." "Ơ kìa, rắn rết cái gì?

Không phải chết rồi sao?

Đừng có sợ hãi thế." Người lính kia đang mải nhìn quan quách, tỏ ra khó chịu vì bị vỗ mạnh, chết rồi thì còn sợ gì nữa?

Hơn nữa hồi huấn luyện ăn không biết bao nhiêu là rắn rồi, giờ lại bảo sợ.

Thật nực cười.

"Không phải đâu... không phải..." Người lính kia thấy thân rắn thô kệch bắt đầu hoạt động và từ từ dựng đứng dậy, sợ hãi không thôi.

Trước đó có Diệp Phi ở đây mà đối phó còn vất vả thế, giờ nó lại

đánh lén thì đúng là gay go.

“Không cái gì mà không, anh nhìn bảo thạch trên quan quách đi này, đây chẳng phải thứ anh thích nhất sao?” Người bị vỗ vội vàng nói, mắt không rời quan quách một giây.

Khán giả thấy cảnh này liền chuyển ống kính sang, đúng lúc thấy thân rắn đang từ từ dựng lên.

“Đù, tôi thấy cái gì thế này?

Nó vẫn sống à?

Đại lão chưa giết chết nó sao?” “Không lẽ đại lão lại sơ suất thế?” “Mẹ kiếp, giờ là lúc bàn chuyện đó à?

Không phải nên báo cho đại lão biết để cẩn thận sao?

Nó sắp đánh lén kìa!” “Nhưng đại lão đang mải nghiên cứu bảo thạch, có thấy bình luận của chúng ta không?” Cả phòng livestream đồng loạt xuất hiện ba chữ: 'NHÌN PHÍA SAU'.

Diệp Phi liếc nhìn vị trí phía sau, thấy một binh sĩ đang kinh hoàng nhìn về phía quan quách.

Anh khẽ liếc mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, rồi tiếp tục nhìn quan quách trước mặt như không hay biết gì.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cảnh này mà không ngồi yên nổi.

Chuyện gì thế này?

Sao nó vẫn sống?

Chẳng phải lúc nãy đã chết rồi sao?

“Diệp Phi liệu có gặp chuyện không, cái thứ kia sắp đánh lén rồi.” Tiền Tinh Vân lo lắng hỏi.

“Chắc là không đâu, Diệp Phi làm việc xưa nay rất cẩn thận, chắc

chắn đã chú ý thấy rồi.” Hoắc lão nhìn màn hình lớn, trong lòng cảm thấy Diệp Phi đã nhận ra nhưng vẫn bất động, không biết là vì lý do gì.

Trong mộ huyệt, con mãng xà vốn đã bị Diệp Phi đánh nát đầu giờ đang từng chút một phục hồi.

Ngay khi nó vừa khôi phục xong, Diệp Phi đột nhiên xoay người, lấy Băng Xuyên Cung bắn thẳng về phía đó.

Chương 502

Cái đầu rắn vừa mới ngưng tụ xong đã bị mũi tên băng bắn trúng.

“Gào...” Con mãng xà vừa mới hình thành lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, lại một lần nữa bị đánh tan thành đống thịt vụn.

“Vừa nãy là thế nào?” Ngô Tà thót tim.

Con mãng xà này sao có thể phục sinh được?

“May quá... may mà không sao rồi.” Người lính đánh thuê nhìn thấy đầu tiên giờ mới thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy thực sự sợ đến nhũn cả chân.

“Vừa nãy anh vỗ tôi là vì cái này à?” Người bị vỗ nhìn đồng đội của mình, rồi nhìn cảnh tượng trước mắt mà rùng mình.

Suýt chút nữa là mất mạng rồi.

“Tôi đã bảo có rắn rồi mà anh không tin.” “Những con rắn này căn bản không chết được, ít nhất là trước khi Tiểu Ca ra ngoài, chúng sẽ vô hạn trọng sinh.

Mọi người đứng xa ra một chút, để tôi xử lý.” Diệp Phi quyết định sẽ canh chừng lũ mãng xà này để câu giờ cho Tiểu Ca.

Lúc này, Tiểu Ca đang tiến gần hơn tới lũ thụ giao nhỏ, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn trước mặt chúng.

Đám thụ giao nhỏ tuy cảnh giác nhưng phần đuôi đã bắt đầu run rẩy, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía sau.

Tiểu Ca đột ngột nhìn sang một bên, trong đàn thụ giao, có một con đang nhìn chằm chằm vào con thụ giao đi đầu với ánh mắt sắc lẹm.

Tiểu Ca nheo mắt, trong lòng đã rõ, y giơ cao Hắc Kim Cổ Đao chém về phía đó.

Đột nhiên con thụ giao kia biến lớn, nhìn Tiểu Ca từ trên cao.

"Ngươi thế mà lại tìm được ta?" Nó sắc lạnh hỏi.

"Tìm được ngươi không khó, nên giờ ta sẽ giết ngươi." Tiểu Ca lạnh lùng nói, rồi giải phóng máu Kỳ Lân và khí tức Kỳ Lân.

Những hình xăm trên mặt y hiện lên rõ rệt, y lao thẳng lên.

Bên ngoài, Diệp Phi vẫn đang canh chừng ba cái đầu mãng xà.

Ba thân mãng xà bắt đầu uốn éo như thể đang bồn chồn, đau đớn.

Ngô Tà và các binh sĩ đứng đằng xa quan sát.

"Chuyện này là sao?

Nó lại sắp phục sinh à?" Lâm đội trưởng hỏi.

"Chắc là không phải, trông nó có vẻ đang đau đớn, chẳng lẽ Tiểu Ca ở trong đã thành công?" Ngô Tà mừng rỡ nói.

Diệp Phi nghe thấy tiếng động lạ trong quan quách, sắc mặt trầm xuống, vội lao về phía Ngô Tà.

"Mau nằm xuống, nhanh lên!" Diệp Phi chạy đến cạnh Ngô Tà và giáo sư, đẩy cả hai nằm xuống đất.

Các binh sĩ cũng vội vàng nằm rạp xuống theo.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Cỗ quan quách không chịu nổi áp lực đã nổ tung.

Tiểu Ca lao ra ngoài, những con mãng xà phía sau cũng hoàn toàn tắt thở.

Không khí vương vãi bụi trần.

Ngô Tà bị Diệp Phi đè xuống đất, khẽ ho một tiếng rồi ngồi dậy, đúng lúc thấy Tiểu Ca đang đứng cạnh.

“Tiểu Ca?

Anh sao rồi?” Ngô Tà vội hỏi, chạy đến bên y.

Thấy trên người Tiểu Ca có mùi máu loãng, anh không khỏi lo lắng.

“Không phải máu của tôi.” Tiểu Ca lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo đã dịu đi đôi chút.

“Tôi biết anh sẽ không làm tôi thất vọng, tôi tin anh sẽ giải quyết được.” Diệp Phi không tiếc lời khen ngợi.

Tiểu Ca chỉ khẽ đáp một tiếng rồi nhìn về phía cái hố mà Ngô Tam Tỉnh đã cho nổ.

“Ngô Tà, cậu có muốn tiếp tục không?” Tiểu Ca hỏi.

Ngô Tà đi tới cửa hang, nhìn cái hang đen ngòm đã được thông qua.

Bên trong thoảng mùi bùn đất và không khí ẩm ướt.

Thảo nào nãy giờ không tìm thấy, hóa ra là đi lối này.

“Cậu muốn đi đâu?

Tiếp tục hay là đi đuổi theo Tam thúc của mình?” Diệp Phi thấy Ngô Tà đang phân vân nên chủ động hỏi.

Nếu muốn tiếp tục thì vào mộ huyệt, còn muốn đuổi theo Ngô Tam Tỉnh thì cứ theo lối này.

Khán giả thấy Ngô Tà khó xử cũng thấy khó chọn thay cho anh.

“Nên chọn thế nào đây?

Một bên là chú, một bên là chủ mộ thất, cái này...” “Tôi chợt nhận

ra một vấn đề, chú của Ngô Tà có được coi là kẻ trộm mộ không?

Dù sao việc này cũng không được phép mà.” “Ơ kìa, nói thế cũng không hẳn, người ta đã lấy cắp quốc bảo gì đâu?

Suốt dọc đường cũng chẳng thấy món đồ quý giá nào.” “Sao lại không, lúc nãy chẳng bảo lấy mất viên bảo thạch sao, chắc chắn là trộm mộ rồi.” Diệp Phi thấy bình luận liền lên tiếng giải thích: “Cái này không tính là trộm mộ, việc lấy viên bảo thạch của thụ giao thì đối với các giáo sư mà nói thứ đó vô dụng, ngược lại còn là tai họa.” Ngô Tà ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, cuối cùng quyết định không đuổi theo: “Tôi quyết định đi cùng mọi người.

Tam thúc xưa nay luôn tìm kiếm văn vật quốc gia trong các ngôi mộ, dù danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng ông ấy không phải loại người tham tiền.

Ông ấy lấy viên bảo thạch chắc chắn là để tìm thứ gì đó chứ không phải vì tiền.

Giờ tôi chỉ cần biết Tam thúc còn sống là được rồi.” Ngô Tà trầm mặc một lát rồi từ bỏ ý định quay về.

Giáo sư Phương nhìn Ngô Tà, rất tin tưởng lời anh nói.

Suốt dọc đường, nhân phẩm của Ngô Tà thì khỏi phải bàn, thấy bao nhiêu vàng bạc châu báu mà mắt không hề chớp lấy một cái, anh không hề coi trọng tiền bạc.

Một đứa trẻ được dạy dỗ tốt như vậy thì bậc bề trên chắc cũng không tệ đến mức đó.

“Tôi tin lời Ngô Tà, tôi tin Tam thúc của cậu lấy viên bảo thạch đó là có mục đích riêng, nếu tham tiền thật thì ở đây thiếu gì bảo thạch, ông ấy đã lấy thêm nhiều rồi.” Giáo sư Phương lên tiếng giải thích thêm.

Ngô Tà nghe vậy thì trong lòng rất vui.

“Nếu cậu đã quyết định vậy thì đi thôi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi.

Sắp tới chủ mộ thất rồi.” Diệp Phi nói xong liền nhặt những miếng thịt thụ giao dưới đất bỏ vào túi.

Thứ này vị cũng không tệ đâu.

“Chủ mộ thất?

Chúng ta sắp đến rồi sao?” Ngô Tà tò mò hỏi.

“Đúng vậy, chắc chắn là sắp tới rồi.” Diệp Phi nhìn về phía cửa đá đối diện, ánh mắt ngưng trọng.

Tình hình bên trong có vẻ không được thân thiện cho lắm.

“Vậy đi thôi, đi ngay bây giờ.” Giáo sư Phương tràn đầy hy vọng nhìn cửa đá.

Nếu được như vậy thì tốt quá, cuối cùng cũng có chút mong đợi.

Liệu có thể biết được tình hình kiếp trước của Diệp Phi không?

Có thể biết thêm thông tin chi tiết về đoạn lịch sử này không?

Diệp Phi đi tiên phong, nhìn vào các hoa văn trên cửa đá và một viên châu tròn ở giữa đang để trống.

Hoa văn trên này được bố trí theo hình thức Thiên Cương Thập Lục Sát.

Loại trận pháp này anh mới chỉ nghe nói chứ hiếm khi thấy ai sử dụng.

Ngoài việc làm trận pháp bảo vệ, nó còn có một đặc tính khác.

Đối với mộ chủ là con người thì cực kỳ bất lợi, nhưng đối với yêu tinh thì lại là vật tẩm bổ tốt nhất.

Chương 503

Dựa trên mức độ yêu thích cửu vĩ hồ của Hồ Giao, người chị kia tám phần cũng là một con cửu vĩ hồ.

“Đây là thứ gì vậy?

Là trận pháp sao?

Trông như những ngôi sao vậy?” Giáo sư Phương tò mò hỏi.

Trông nó giống hệt những ngôi sao anh từng thấy trước đây, đan xen phức tạp.

“Đây là Thiên Cương Thập Lục Sát, được tính toán dựa trên vị trí của mười sáu ngôi sao sát tinh.

Ngôi sao dẫn đầu là Thiên Sát Cô Tinh, phía sau lần lượt xếp hàng.” Diệp Phi dùng tay sắp xếp lại vị trí của mười sáu sát tinh trên cửa đá theo hình thức liên kết.

“Anh đang xếp chúng theo thứ tự sao?” Ngô Tà đúng là có thấy thứ này trong sổ tay.

Trận pháp Thiên Cương Thập Lục Sát quả thực có ghi chép, nhưng rất khó hóa giải.

Nó liên quan mật thiết đến tinh tượng, mà tinh tượng thì không phải ai cũng nhìn ra được, cần thời gian để nghiên cứu.

“Cái này dựa trên cục diện tinh tượng để sắp xếp, tác dụng của tinh sát này rất mạnh, con cáo bên trong giờ chắc đã đủ lông đủ cánh rồi.

Lát nữa thứ chúng ta gặp có lẽ không phải con cửu vĩ hồ như trước đây nữa.” Diệp Phi nói xong liền lấy yêu đan ra, dù sao nó cũng

đã được Thần Mộc Đỉnh luyện hóa đi khá nhiều, yêu khí đã biến mất.

Sau đó anh khẽ di chuyển những viên bảo thạch trên Thiên Cương Thập Lục Sát, sắp xếp lại một lượt.

Khi những viên bảo thạch vừa khớp vào vị trí, chúng bắt đầu tỏa sáng.

Diệp Phi đặt yêu đan vào chỗ lõm ở giữa.

Cánh cửa đá từ từ mở ra.

Diệp Phi bước vào trước, đập vào mắt là một cung điện nguy nga tráng lệ.

Xung quanh đều được làm bằng vàng ròng, cùng với đủ loại đồ đồng.

Hai bên cung điện là những lính canh hình cáo mặc giáp trụ, đang đứng vững chãi ở vị trí của mình.

Mỗi hàng có ba con cáo.

Ở chính giữa là một chiếc ngai, trên đó có một người phụ nữ vẻ ngoài quyến rũ, mặc long bào, đầu đội đế miện, mắt nhắm nghiền, toát lên vẻ uy nghiêm đáng sợ.

Diệp Phi vừa vào đã thấy cảnh này.

Ngô Tà, Tiểu Ca, giáo sư Phương và các binh sĩ đều kinh ngạc nhìn cung điện.

Cung điện thời Ân Thương mà lại xa hoa thế này sao?

Toàn bộ đều được làm bằng vàng ròng?

Diệp Phi mải nhìn yêu đan nên không chú ý xung quanh.

Anh thấy trên trán người phụ nữ kia xuất hiện một viên yêu đan y hệt, đang dần dung hợp với viên yêu đan vừa được luyện hóa.

Thần Mộc Đỉnh thấy vậy liền thầm kêu không ổn.

“Hỏng rồi, yêu đan tôi vừa luyện hóa giờ lại đang dung hợp lại.

Thứ cậu thấy trước đây chỉ là một nửa yêu đan, giờ mới là yêu đan hoàn chỉnh.” Thần Mộc Đỉnh vội giải thích.

“Giờ ngăn lại có kịp không?” Diệp Phi vừa nói vừa quất roi về phía đó.

Nhưng không ngờ người phụ nữ đang ngủ kia đột nhiên phất tay áo, đánh bật sợi roi của Diệp Phi lại.

Cảnh này không chỉ khiến Diệp Phi ngẩn người mà Ngô Tà và Tiểu Ca cũng sững sờ.

Người phụ nữ này chẳng phải đã chết rồi sao?

Chuyện gì thế này?

Sao bà ta có thể cử động?

Lại còn sợi roi kia... roi của Diệp Phi không phải vật tầm thường, vậy mà bà ta lại có thể hóa giải dễ dàng như vậy?

Thật quá đáng sợ.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt.

Một luồng khí tức quyến rũ cùng yêu khí xộc thẳng vào mũi.

Đây chẳng lẽ chính là chủ nhân của ngôi mộ này?

Là vương phi của Trụ Vương thời Ân Thương – Tô Đát Kỷ?

Nhìn bộ dạng này, thảo nào Trụ Vương lại mê mẩn không quên.

Giáo sư Phương thấy viên yêu đan trên trán bà ta thì kinh hãi không thôi.

Khán giả thấy cảnh này đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là kinh diễm trước vẻ đẹp của Tô Đát Kỷ.

Nhưng khi thấy bà ta đánh bật roi của đại lão, họ cảm thấy não mình không đủ dùng nữa.

“Vãi, giờ trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ: nơi này quá xa hoa, bà chị này quá đẹp, và cuối cùng là bà ta quá khủng.” “Đúng thế, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi có nhìn nhầm không?” “Bạn không nhìn nhầm đâu, bạn đang thấy một mỹ nhân tuyệt thế với thân phận cực khủng, và sự thật bà ta là một con yêu quái.

Nhưng giờ phải làm sao đây?

Roi của đại lão bị đánh rơi rồi, lần đầu tiên tôi thấy cảnh này luôn.” “Không sao, phải tin đại lão chứ, ai ngã chứ anh ấy thì không đâu.” Hoắc lão và Tiền Tinh Vân chứng kiến cảnh này cũng thầm kinh ngạc.

Đây là lần đầu thấy Diệp Phi lép vế, vì từ lúc quen biết tới giờ anh luôn ở trạng thái 'vô đối'.

Điều này chứng tỏ người phụ nữ kia thực sự rất lợi hại, không thể coi thường.

“Hoắc lão, người phụ nữ này chính là người chị mà Hồ Giao đã nhắc tới sao?

Bà ta mới là hồ ly thực thụ?” Tiền Tinh Vân hỏi.

“Ừm, chắc là bà ta, nhưng tôi không ngờ tình hình lại như thế này.” Hoắc lão cũng tỏ vẻ khó xử.

Liệu Diệp Phi có đối phó nổi không?

Người phụ nữ này rốt cuộc là thứ gì?

Trong mộ huyệt, xung quanh bị thiết lập bình chướng, Diệp Phi muốn tiếp cận người phụ nữ kia cũng không được, đành thôi.

Anh bắt đầu quan sát những đồ đồng trên bàn và các loại đèn thời Ân Thương.

"Anh không lo lắng về gã kia sao?" Ngô Tà khẽ hỏi.

"Lo cũng chẳng giải quyết được gì, lát nữa tôi sẽ nướng con thụ giao kia, chúng ta ăn một chút, ăn no mới có sức mà đánh chứ." Diệp Phi sực nhớ ra điều gì đó.

Nãy giờ mải trao đổi đồ mà quên mất việc ăn uống để đổi điểm.

"Thần Mộc Đỉnh, đồng hóa yêu đan mất bao lâu?" Diệp Phi hỏi.

"Cần năm tiếng đồng hồ." Thần Mộc Đỉnh đáp, rồi ngơ ngác hỏi: "Cậu định làm gì?" "Nấu cơm." Diệp Phi bình thản đáp.

Rồi anh bắt đầu dùng tơ nhện nhóm lò, phân loại thịt mãng xà, bắt đầu nướng thịt.

Ngô Tà và nhóm Tiểu Sở khóe miệng giật giật.

"Lúc nào rồi mà còn tâm trí nấu cơm nữa?" Ngô Tà khẽ hỏi.

"Có gì đâu, không ăn no sao có sức mà đánh.

Đợi chút nữa mọi người cùng ăn, nhân tiện xem qua các văn vật ở đây đi, lát nữa không biết chúng có còn tồn tại không đâu." Diệp Phi vừa nói vừa liếc nhìn giáo sư.

Giáo sư Phương lập tức hiểu ý, biết rằng sắp có một trận ác chiến.

Anh liền bảo Tiểu Sở và Văn Phong bắt đầu ghi chép lại các món đồ nhỏ, cất vào túi.

Đây đều là những văn vật quan trọng, nếu bị hủy hết thì tiếc lắm.

Nếu bảo tồn được thì tốt, còn nếu không thể thì giữ được cái nào hay cái đó.

Chương 504

Ngô Tà nhìn hành động của giáo sư Phương mà chạnh lòng, đây rõ ràng là lịch sử của Đại Việt, là văn vật của Đại Việt, vậy mà giờ muốn bảo vệ toàn vẹn cũng không xong.

Diệp Phi thấy vậy chỉ liếc nhìn một cái rồi tiếp tục nướng thịt.

Chẳng còn cách nào khác, không ai thay đổi được sự thật này.

Lát nữa con cáo kia mà tỉnh dậy, chỗ này e là chẳng còn lại gì.

Diệp Phi vừa nướng thịt vừa hỏi hệ thống: "Tôi muốn đối phó với hồ ly, có gợi ý gì không?" Diệp Phi nhìn vào giao diện điện tử, đủ loại vật phẩm hiện ra, nhưng đồ để trị hồ ly thì cực kỳ ít. [Ký chủ có thể chọn Kim Điêu, vốn là thiên địch của hồ ly.] Hệ thống chuyển sang trang về Kim Điêu.

Đôi mắt hung dữ của nó toát lên vẻ uy nghiêm.

Diệp Phi nhìn số điểm cần đổi mà hít một hơi lạnh, cái thứ này...

đắt thế sao?

Rõ ràng là vẫn thiếu một ít điểm.

Đợi ăn xong rồi tính tiếp.

Để món ăn thêm phần hấp dẫn, anh quyết định trổ tài nghệ của mình.

Sau khi tẩm ướp gia vị, mùi thơm lan tỏa khắp cung điện.

Giáo sư Phương đang thu dọn đồ đạc ngửi thấy mùi thơm liền quay sang nhìn Diệp Phi.

"Mùi gì mà thơm thế, sao khác hẳn với những món trước đây?" Giáo sư Phương giao túi cho Tiểu Sở, bảo họ để ba lô ra ngoài cửa.

Nếu có nguy hiểm thì những văn vật này cũng không bị phá hủy.

“Đây là bí quyết riêng đấy giáo sư, mời ông nếm thử.

Cả Lâm đội trưởng nữa, mọi người chia nhau đi.” Diệp Phi hào phóng chia đồ ăn cho mọi người, rồi giữ lại một xiên cho mình.

Sau khi ăn vào bụng, điểm đổi của hệ thống bắt đầu tăng vọt.

Khán giả thấy Diệp Phi ăn ngon lành không khỏi nuốt nước miếng.

“Vãi, sao trông thơm thế nhỉ?

Chắc là ngon lắm đây.” “Tôi cũng thế, tôi ăn đồ nướng nhiều rồi nhưng lần đầu thấy cực phẩm của đại lão.” "Đúng là tay nghề của đại lão có khác, còn loại thịt này nữa, người bình thường ai mà ăn được?" "Đừng nói nữa, tối nay tôi phải đi ăn đồ nướng ngay mới được." "Mọi người không nghĩ xem đây là tình huống gì à?

Hoàn cảnh nào rồi?

Đổi lại là các ông, trong cái môi trường này ai mà nuốt trôi cơm nước chứ?" "Lầu trên nói đúng đấy..." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thì chẳng mấy bận tâm đến mỹ thực của Diệp Phi, thứ họ quan tâm lúc này chính là viên yêu đan kia.

Đám yêu đan đang dung hợp khiến họ bắt đầu lo lắng. "Diệp Phi cứ đứng chờ yêu đan hoàn thành thế kia thật sự không sao chứ?" Tiền Tinh Vân vẫn không yên tâm, lầm bầm tự hỏi. "Bây giờ không phải là Diệp Phi có muốn ngăn cản hay không, mà là cậu ấy hoàn toàn không thể ngăn cản.

Lúc nãy ông cũng thấy rồi đấy, sợi dây thừng kia căn bản không thể chạm tới yêu đan." "Tình huống này tôi cũng mới thấy lần đầu, giờ nghĩ lại vẫn thấy nổi gai ốc, nhưng hiện tại chỉ có thể chờ thôi." Hoắc lão thầm tính toán trong lòng, nói không lo là giả, nhưng nhìn

thần sắc của Diệp Phi dường như chẳng có vẻ gì là lo lắng cả.

Điều này khiến họ nhất thời chẳng biết đường nào mà lần.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi sau khi ăn no uống đủ liền từ trong hệ thống đổi lấy Kim Điêu.

Hắn liếc nhìn yêu đan hồ ly đang dung hợp.

Phải công nhận người đàn bà này thực sự rất đẹp, chẳng trách Trụ Vương lại sủng ái nàng ta như vậy, nhan sắc này so với Bao Tự đúng là một chín một mười.

Ngô Tà đặt bát đũa xuống, đứng bên cạnh Diệp Phi: "Cậu định làm thế nào?

Giờ đến cả cậu cũng không vào được, không thể ngăn cản sao?" "Ngô Tà, cậu thấy cô ta đẹp không?" Diệp Phi không hề vội vàng mà khẽ hỏi. "Hả?" Ngô Tà ngẩn người, lúc nào rồi mà còn ở đây nghiên cứu xem phụ nữ có đẹp hay không?

Sao thế, cậu nhìn trúng ai rồi à?

Nhưng nhìn trúng cũng không được, cách nhau bao nhiêu năm rồi?

Mấy nghìn năm rồi đấy! "Diệp Phi này, tôi coi cậu là anh em nên mới nói, người phụ nữ này đúng là đẹp thật, nhưng cậu không được có ý đồ gì đâu đấy, hai người không hợp nhau đâu, phải nhớ kỹ đấy." "Chúng ta có thể chọn bất kỳ người phụ nữ nào khác, nhưng người này thì không được, dễ phản phúc lắm, cô ta có thể giết cậu đấy, vả lại cậu cũng không nuôi nổi đâu." Ngô Tà bắt đầu màn tẩy não, chỉ sợ Diệp Phi nhất thời nghĩ quẩn mà đi lại với người phụ nữ này thì to chuyện. "Không phải, cậu nghe tôi nói..." Diệp Phi chưa kịp nói hết đã bị Ngô Tà ngắt lời.

Đám người Phương giáo sư, tiểu Sở, Văn Phong, tiểu Hà cùng đám lính đánh thuê đứng sau đều trố mắt nhìn màn giải thích thao thao

bất tuyệt của Ngô Tà.

Họ thậm chí còn nảy sinh ảo giác, thế này là sao?

Chẳng lẽ Diệp Phi thích người phụ nữ này thật?

Thế là cả cung điện ai nấy đều kinh hãi, ngay cả cư dân mạng cũng nghe ra ý tứ đó. "Vãi, đại lão không lẽ nhìn trúng cô ta rồi chứ?" "Chắc là không đâu, người phụ nữ này đẹp thì đẹp thật, da trắng như tuyết, dáng người thướt tha, gương mặt lại câu hồn đoạt phách, mười đầu ngón tay búp măng... vãi, điều kiện này cũng ra gì đấy." "Đừng nói nữa, điều kiện của cô nàng này chắc phụ nữ Đại Việt mình không ai có được đâu, đại lão động lòng cũng phải thôi." "Nhưng đây là yêu tinh mà, sao ở bên nhau được?

Không phải nói nhân yêu khác đường sao?" "Ông nói xàm gì vậy?

Đại lão nhà mình là người chắc?

Chẳng phải cũng là người từ ngàn năm trước sao?

Biết đâu hai người họ còn quen nhau ấy chứ, lỡ mà ở bên nhau thì sao?

Ai mà biết được?" "Nếu ông nói thế thì hai người này ở bên nhau cũng không phải là không thể." "Có gì mà không được, dù sao ở bên nhau cũng chẳng ai biết, vả lại trai tài gái sắc cũng xứng đôi mà." Cư dân mạng vẫn giữ những suy nghĩ như vậy, hoàn toàn bị Ngô Tà đồng hóa.

Diệp Phi nhìn cư dân mạng hỏi han, khóe môi nhếch lên: "Tôi chỉ hỏi cô ta đẹp hay không thôi, chứ có nói là muốn ở bên cô ta đâu." Diệp Phi cười nhẹ giải thích.

Tư tưởng của những người này đúng là thú vị thật, chỉ hỏi một câu mà đã suy diễn ra đủ chuyện.

Sau khi xác định được suy nghĩ của Diệp Phi, cư dân mạng mới thở phào như chợt hiểu ra. "Ha ha, tôi đã bảo mà, đại lão sao lại làm thế được?" "Đúng vậy, hiểu lầm thôi, tôi cũng thấy đại lão không làm vậy đâu." "Thế Ngô Tà đoán linh tinh cái gì vậy?

Nếu không phải tại anh ta thì tôi cũng chẳng nghĩ đại lão nhìn trúng cô ta đâu." "Y như rằng, tôi cũng nghĩ thế." Cư dân mạng bắt đầu chủ động bác bỏ vấn đề này.

Dù sao đại lão cũng như thần minh trong lòng họ, có thể chấp nhận hắn độc thân chứ không thể chấp nhận hắn ở bên một người phụ nữ không phù hợp.

Nghe thấy câu trả lời này, mặt Ngô Tà đờ ra, liếc thấy đám lính đánh thuê và các giáo sư bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh mới nhận ra hành động của mình ngu ngốc đến mức nào. "Khụ khụ... thế sao tự dưng cậu lại hỏi tôi câu đó?" Ngô Tà biết mình nói hớ nên thắc mắc hỏi lại.

Diệp Phi mỉm cười đầy ẩn ý: "Đối với một người phụ nữ, gương mặt có phải rất quan trọng không?

Nhất là khi lại đẹp thế này." "Cậu định làm gì?

Cậu muốn hủy dung cô ta à?

Sao cậu lại hỏi thế?" Ngô Tà bỗng ngộ ra ý của hắn, chẳng lẽ đúng như anh nghĩ?

Thế thì có hơi ác độc quá không? "Nếu tình thế ép buộc thì cũng chẳng còn cách nào, dù sao tính mệnh của các giáo sư và Lâm đội trưởng mới là quan trọng nhất.

Với một người phụ nữ, tính mạng quan trọng, nhưng gương mặt cũng quan trọng không kém.

Đặc biệt là hạng phụ nữ chỉ dựa vào mỹ sắc để mê hoặc quân

vương thì gương mặt lại càng quan trọng hơn." Diệp Phi nói xong còn cố ý nhìn Cửu Vĩ Hồ đối diện một cái.

Ngón tay của Cửu Vĩ Hồ khẽ cử động, đôi lông mày dường như lại nhíu chặt hơn.

Phương giáo sư và tiểu Sở bên cạnh đều chú ý đến sự biến hóa của thi thể. "Giáo sư... cô ta..." Tiểu Sở chưa kịp nói hết đã thấy Phương giáo sư giơ ngón tay lên ra hiệu giữ yên lặng.

Tiểu Sở vội ngậm miệng không nói thêm nữa.

Phương giáo sư đã hiểu ý của Diệp Phi, đôi khi ngôn ngữ mới là thứ có sức công kích mạnh nhất.

Chương 505

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân đang theo dõi tình hình trong mộ cũng chú ý đến trạng thái của yêu tinh kia. "Diệp Phi cố ý đấy, cậu ấy muốn nhắm vào yêu tinh này, nhưng để làm gì?" Tiền Tinh Vân có chút không hiểu ẩn tình bên trong. "Có lẽ là có mục đích khác, cậu ấy làm gì cũng không tùy tiện, là một người có mục tiêu rõ ràng, chúng ta cứ chờ xem là được, những thứ khác không quan trọng." Hoắc lão trầm giọng giải thích.

Trong mộ huyệt, Tiểu Ca hiếm khi chủ động lên tiếng phối hợp với Diệp Phi: "Cậu định bắt đầu từ đâu?

Mặt hay mắt?" "Tiểu Ca, anh cũng điên rồi à?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn hai người.

Hai người này bây giờ lại bàn tính chuyện liên thủ mưu hại gương mặt người khác sao?

Thế này có thực sự ổn không đấy? "Tất nhiên là móc mắt trước, rồi xẻo tai, cuối cùng thì rạch mặt cô ta thành bàn cờ, đó là cách tốt nhất." Ngay sau khi Diệp Phi dứt lời, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện, lúc này bàn tay cô ta đã siết chặt thành nắm đấm, vẻ giận dữ hiện rõ trên mặt, mí mắt hơi rung động như thể sắp mở ra bất cứ lúc nào.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh đó thì không khỏi kinh hãi. "Vãi chưởng, mặt cô ta biến đổi kìa!

Nắm đấm cũng siết lại rồi!

Đang tức giận à?" "Phí lời, đổi lại là ông thì ông có giận không?

Ai mà chấp nhận được việc có người đòi hủy dung mình ngay

trước mặt chứ, nhất là hạng mỹ nhân như thế lại càng không." "Tôi hiểu rồi, tại sao đại lão lại nói vậy, là cố ý chọc giận cô ta để cô ta không thể yên ổn hấp thụ yêu đan chứ gì?" "Cũng không phải là không có khả năng, đại lão làm vậy đều là vì tính mạng của giáo sư và đám lính đánh thuê, vậy mà chúng ta lại hiểu sai ý, đúng là nực cười thật." "Ha ha, chứ còn gì nữa." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nghe vậy cũng mỉm cười bất lực, cuối cùng cũng hiểu ra tất cả chỉ là hiểu lầm.

Diệp Phi đã tính toán chuyện này ngay từ đầu. "Vậy người phụ nữ đó sẽ cưỡng ép tỉnh lại sao?" Tiền Tinh Vân bắt đầu lo lắng. "Không biết, nhưng nhìn bộ dạng kia thì chắc chắn cô ta đang nỗ lực tỉnh lại để giết đám người Diệp Phi." Hoắc lão nhận thấy sự phẫn nộ trên mặt người phụ nữ đó.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi vẫn chưa chịu thôi: "Nhưng thế này hình như vẫn chưa hả giận lắm, tốt nhất là lột da cô ta ra làm diều thì tuyệt." Ngay lập tức, người phụ nữ bừng mở mắt.

Viên yêu đan chưa được luyện hóa hoàn toàn lao thẳng vào giữa lông mày cô ta.

Đôi mắt nàng ta toát lên vẻ âm trầm, hơn nữa đôi mắt ấy có màu vàng kim, đồng tử giống hệt loài cáo. "A..." Người phụ nữ bỗng hét lên một tiếng chói tai, một luồng sóng âm vàng kim tràn ra tứ phía. "Nằm xuống!" Diệp Phi đột ngột hét lên, những người phía sau vội vàng nằm rạp xuống đất để tránh luồng sóng âm đó.

Khi sóng âm đập vào vách tường bằng vàng, trên đó xuất hiện một vết hằn sâu hoắm, vô cùng rõ nét. "Lại là ngươi, trước kia là ngươi, bây giờ vẫn là ngươi, ngươi dám hủy hoại dung nhan của ta, ta sẽ lấy mạng ngươi!" Người phụ nữ khoác trên mình long bào đen, đầu đội đế miện với những chuỗi ngọc đung đưa, đang giận dữ lườm Diệp Phi.

Nàng ta dang rộng hai tay, những ngón tay trắng nõn lúc này đã biến thành móng vuốt cáo đầy lông lá, trong lòng bàn tay ẩn hiện ánh sáng đỏ.

Những hộ vệ mang hình dáng cáo mặc giáp xung quanh lúc này cũng bắt đầu cử động linh hoạt, ánh mắt trống rỗng bắt đầu có thần sắc, hung thần ác sát nhìn chằm chằm Diệp Phi, rồi sải bước cứng nhắc lao về phía đối diện.

Tiểu Ca thấy vậy liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra chắn trước mặt Ngô Tà, vẻ mặt lạnh lùng đối mặt với đám hộ vệ hồ ly.

Lâm đội và đám lính đánh thuê cũng lăm lăm vũ khí, sẵn sàng nổ súng. "Lần này cậu định làm thế nào?

Đám hồ ly này là hộ vệ trung thành của cô ta, nhất định sẽ sống chết với cậu đấy." Thần Mộc Đỉnh bỗng lên tiếng hỏi Diệp Phi. "Còn làm thế nào được nữa?

Hộ vệ hồ ly thì đã sao?

Một mồi lửa là tôi bắt chúng phải gọi bằng tổ tiên ngay." Nói đoạn, Diệp Phi gọi Hỏa Tinh ra.

Để tránh lửa làm bị thương mọi người, hắn rút roi ra, thân hình lóe lên.

Hắn định trói đám hộ vệ này lại rồi châm lửa một thể, nhưng khi vừa định lao tới thì đám hộ vệ hồ ly khác lại hiện ra chặn đường.

Những lưỡi đao sắc lẹm chém về phía Diệp Phi, hắn khéo léo né tránh đòn tấn công.

Tiểu Ca thấy thế cũng cầm cổ đao xông lên.

Ngô Tà và Phương giáo sư đứng cùng nhau phía sau, Lâm đội trưởng cắn đầu ngón tay cho máu dính vào súng rồi nổ súng, đám lính

đánh thuê cũng bắt chước làm theo.

Không còn cách nào khác, tình hình ở đây phức tạp hơn họ tưởng nhiều, chỉ mong cách này có hiệu quả.

Đoàng!

Khói xanh bốc lên từ người một con cáo, trên giáp trụ xuất hiện một lỗ đen ngòm.

Đám hộ vệ hồ ly lách mình lao về phía Lâm đội với vẻ phẫn nộ.

Khi Lâm đội định nổ súng tiếp thì một hộ vệ hồ ly đã áp sát, một người lính đánh thuê bên cạnh vội xô anh ngã ra để chắn đòn.

Con cáo kia vươn tay bóp chặt cổ người lính đó. "Hắc Hùng!" Thấy anh em vì cứu mình mà bị bóp cổ, Lâm đội nổi giận, chĩa súng bắn thẳng vào đầu con cáo.

Đoàng!

Con cáo trúng đạn, Hắc Hùng ngã nhào xuống đất. "Khụ khụ... mẹ kiếp, tôi cứ tưởng mình tiêu đời rồi chứ." Hắc Hùng ho sặc sụa, mặt đỏ gay.

Ngay khi Lâm đội tưởng mọi chuyện đã ổn thì con cáo vừa bị bắn vào đầu lại lồm cồm ngồi dậy, rút đoản đao đồng xanh đâm về phía Hắc Hùng.

Hắc Hùng bị đâm một nhát, nén đau rút lựu đạn ra, giật chốt rồi nhét vào giáp của nó, sau đó tung một cú đá vào bụng nó.

Con hộ vệ hồ ly lùi lại vài bước rồi nổ tung thành từng mảnh.

Lâm đội vội chạy đến bên Hắc Hùng đang ôm bụng, sắc mặt tái mét: "Hắc Hùng, cậu sao rồi?

Có bị thương nặng không?" "Đội trưởng, tôi không sao, may mà có mặc áo chống đạn, chỉ là chỗ đó bị đao đâm hơi đau thôi." Hắc Hùng

nói rồi vén áo lên, lớp da dưới áo chống đạn đã bầm tím, rướm máu.

Lâm đội thấy anh không sao mới thở phào, chỉ cần họ bình an là tốt rồi.

Sau đó anh nhìn về phía ba người Diệp Phi.

Đám hộ vệ hồ ly đang vây lấy Diệp Phi, số lượng ít nhất cũng phải ba mươi con.

Lâm đội liền ném lựu đạn về phía chúng, tiếng nổ vang rền.

Diệp Phi thầm kinh ngạc vì tốc độ của đám hộ vệ này quá nhanh. "Đây là sinh vật được luyện từ tà thuật, gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu, đánh với chúng chẳng khác nào đánh với chính mình, cậu làm nổi không đấy?" Thần Mộc Đỉnh trêu chọc hỏi. "Sao ông biết tôi không làm nổi?" Diệp Phi chẳng thèm để tâm, liếc nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca gần như một đao một con, giải quyết chúng không chút áp lực.

Diệp Phi rút Hỏa Diễm Phủ ra khi đám hộ vệ lao tới.

Đã năng lực như nhau thì để xem vũ khí bên nào cứng hơn.

Khi đao của hộ vệ chạm vào rìu lửa, ngọn lửa theo lưỡi đao thiêu rụi cả người nó.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, Diệp Phi thoăn thoắt di chuyển, nơi nào hắn đi qua nơi đó lửa cháy hừng hực.

Trước đó hắn lo đám hộ vệ này sẽ liều chết kéo theo mọi người chôn cùng, nhưng giờ xem ra hắn đã lo hão, vậy thì chẳng cần khách khí nữa.

Đát Kỷ thấy hộ vệ của mình bị Diệp Phi giết sạch thì nộ khí xung thiên.

Lại là tên này, trước kia là Tam Muội Chân Hỏa, bây giờ vẫn là Tam Muội Chân Hỏa, đáng chết!

Cơn giận của Đát Kỷ càng lúc càng lớn, quanh người tỏa ra ánh hồng quang.

Chín cái đuôi đỏ rực hiện ra sau lưng, nàng ta lao vút về phía Diệp Phi.

Tiểu Ca thấy bóng đen lao tới liền rạch lòng bàn tay, bôi máu Kỳ Lân lên Hắc Kim Cổ Đao rồi bám sát theo sau, chém đứt một cái đuôi của nàng ta. "A..." Đát Kỷ đau đớn thét lên nhìn cái đuôi vẫn còn giãy giụa dưới đất.

Nàng ta nghiến răng xoay người, dùng những cái đuôi còn lại quật mạnh vào Tiểu Ca.

Tiểu Ca bị quật văng vào vách tường vàng khiến nó lõm xuống một hố sâu, rồi ôm ngực ngã xuống đất.

Chương 506

Đát Kỷ nhìn Tiểu ca, môi nở nụ cười mê hoặc: "Ngươi vẫn yếu ớt như ngày nào, nếu không có sư phụ ngươi thì ngươi nghĩ mình có cơ hội luyện hóa ta sao?

Thật nực cười." Giọng điệu của nàng ta đầy vẻ giễu cợt và khinh bỉ.

Tiểu ca ôm ngực, tay siết chặt chuôi kiếm, đôi mắt lạnh lùng đầy vẻ sương giá.

Đát Kỷ tiếp tục lao về phía Diệp Phi.

Lúc này cư dân mạng đang chứng kiến cảnh Diệp Phi anh dũng giết địch, càng nhìn càng thấy soái. "Vãi, nhìn đại lão anh dũng phi thường quá, đỉnh thật sự." "Ha ha, tôi cũng thấy thế, đại lão đúng là quá ngầu." "Đại lão mãi đỉnh, tôi chẳng biết người phụ nữ nào mới xứng đôi với hắn nữa." "Tôi cũng nghĩ vậy." "Kìa nhìn xem, người phụ nữ kia lao tới rồi!" Một dòng bình luận lướt qua, mọi người liền nhìn thấy bóng dáng nàng ta đang đằng đằng sát khí lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhận được cảnh báo của cư dân mạng, cảm nhận rõ rẫy sự nguy hiểm phía sau.

Ngay khi Đát Kỷ sắp chạm tới, hắn bất ngờ nhào lộn trên không né đòn.

Đát Kỷ vồ hụt, đứng đối diện với Diệp Phi.

Sau đó nàng ta nhìn xuống đám người bên dưới, lũ nhân loại ngu ngốc.

Một luồng khí đỏ từ người nàng ta tỏa ra, Lâm đội và mọi người

vừa chạm phải khí đó liền tối sầm mặt mày rồi ngất đi.

Phương giáo sư, tiểu Sở, Văn Phong, tiểu Hà và cả Ngô Tà đều ngã gục.

Tiểu Ca thấy Ngô Tà ngất liền nghiến răng định đứng dậy nhưng cái đuôi bị chém đứt lúc nãy bỗng bật dậy trói chặt lấy y.

Cái đuôi không ngừng to ra, siết chặt lấy thân thể y. "Lần này chỉ có ba người chúng ta, bản vương sẽ tính sổ món nợ năm xưa với các ngươi." Đát Kỷ cười lạnh nhìn họ, ánh mắt đầy hận thù. "Bản vương?

Ý cô là cô sao?

Cô tưởng mình có thể thay thế Trụ Vương để trở thành một vị vua thực sự à?

Thật nực cười." Diệp Phi như vừa nghe thấy chuyện gì nực cười lắm, hắn quay lại thấy Tiểu Ca đang bị trói, liền thản nhiên đi tới dùng roi chém đứt cái đuôi đó.

Tiểu Ca được giải thoát, hít một hơi sâu, ánh mắt âm trầm nhìn Đát Kỷ.

Trong đầu y lóe lên những hình ảnh quen thuộc, dường như cảnh tượng này y đã từng gặp ở đâu đó.

Cảm giác này vô cùng quen thuộc. "A... lão già đó hôn quân vô đạo, sao xứng đáng làm một vị quân vương, sao có thể thành đại sự?

Chỉ có bản vương..." "Ta vốn có thể sống một đời vui vẻ, nhưng chính lão ta đã cưỡng ép đưa ta vào cung, rồi lại lạnh nhạt với ta, chỉ vì cái quẻ bói nực cười nói ta là yêu hồ họa quốc ương dân." "Thật nực cười, ta có được ngày hôm nay đều là do họ ép ta." "Chẳng có ai tốt với ta cả, chỉ có Cửu Vĩ Hồ, chính nó đã dạy ta cách sinh tồn, dạy ta cách phản kháng những kẻ nghịch ý ta.

Ta trở nên thế này đều là do bọn họ tự chuốc lấy." "Thiên hạ này đáng lẽ phải đổi chủ từ lâu rồi, dù ta có tàn bạo bất nhân, họa quốc ương dân thì cũng là do họ ép buộc!" Đát Kỷ nói đến đây, lòng đầy phẫn uất. "Cửu Vĩ Hồ tốt với cô như vậy, chẳng phải cũng bị cô nuốt mất yêu đan đó sao?

Giờ cô lại hại nó phải thủ mộ cho cô ở đây." "Cô giả vờ thâm tình để làm gì?

Cửu Vĩ Hồ đối tốt với cô thật đấy, còn cô thì sao?

Cô báo đáp nó thế nào?" Lời của Diệp Phi khiến mặt Đát Kỷ sa sầm lại.

Nàng ta cố ý cướp yêu đan của Cửu Vĩ Hồ, nhưng đó là để hoàn thành sứ mệnh dang dở, nếu không nể tình xưa thì sao yêu đan chỉ có một nửa?

Nhưng những chuyện này nàng ta không thể nói, cũng không muốn nói.

Năm đó chính nàng ta đã cứu Cửu Vĩ Hồ còn gì?

Đây là trả ơn, là cái giá của sự báo ơn.

Đát Kỷ cố chấp cho rằng đó là thứ mình xứng đáng được nhận, và chính Cửu Vĩ Hồ cũng dạy nàng ta như vậy.

Nàng ta thành ra thế này chẳng phải cũng là điều Cửu Vĩ Hồ muốn thấy sao? "Đó là thứ ta xứng đáng có được, đây là một cuộc giao dịch, nó cũng nhận được không ít lợi lộc từ ta, tại sao ta lại không được dùng yêu đan của nó?" Đát Kỷ vẫn ngoan cố cho rằng mình không sai.

Diệp Phi nghe vậy chỉ thấy nực cười, cướp thì cứ nói là cướp, bày đặt nói lời hoa mỹ làm gì?

Trước đó trên người đã có yêu khí, giờ nuốt thêm yêu đan, mùi yêu

khí nồng nặc đến phát nôn.

Chắc hẳn Cửu Vĩ Hồ cũng đang dằn vặt lắm, nếu biết người đàn bà này tuyệt tình đến thế, liệu nó có hối hận vì đã dạy dỗ nàng ta không?

Đúng là thâm độc. "Tôi không quan tâm đến quá khứ của cô, nhưng tôi biết mình phải làm một việc, tôi sẽ không để cô dễ dàng thoát khỏi đây đâu." Diệp Phi nghiêm nghị nói.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream chứng kiến cảnh này đều rúng động.

Chẳng lẽ họ vừa biết được một bí mật động trời? "Vậy ra người phụ nữ này là một phi tử, sau đó cấu kết với hồ ly, rồi lại lừa nó để lấy yêu đan sao?" "Hình như là vậy, tôi nghe cũng ra ý đó, nhưng nghe cô ta nói thì có vẻ cũng uất ức lắm." "Chuyện gì cũng có hai mặt, nếu theo lời đại lão Diệp Phi thì chắc là có nhân có quả cả thôi." "Tôi cũng nghĩ thế." "Nhưng nói mấy cái đó thì ích gì?

Dù cô ta có uất ức đến đâu thì đại lão cũng chẳng dễ dàng bỏ qua đâu." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn cư dân mạng bàn tán, lòng nặng trĩu.

Nếu đúng như vậy thì lòng báo thù của người đàn bà này rất lớn, nhưng cũng không thể phủ nhận khả năng đó là quan hệ nhân quả. "Nhìn bộ dạng Diệp Phi chắc là định giết cô ta rồi." Tiền Tinh Vân đoán qua sắc mặt hắn. "Chắc vậy, lần trước đám Ngô Tà chịu thiệt, Diệp Phi cũng lộ ra thần sắc này, nhưng tại sao lại nhất định phải giết cô ta?" Hoắc lão cũng tán thành nhưng vẫn thắc mắc lý do, chắc hẳn phải có nguyên nhân nào đó.

Tiền Tinh Vân cũng lắc đầu.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi nhìn Đát Kỷ, ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn lấy những viên dương châu ra gắn lên roi.

Tiểu Ca cũng bôi máu Kỳ Lân lên Hắc Kim Cổ Đao. "Loại người như cô không đáng được đồng cảm.

Dù kết quả thế nào thì kẻ họa quốc ương dân là cô, tàn hại bách tính cũng là cô, chủ mưu dùng trụ đồng nung nóng cũng là cô." "Nếu để cô thoát ra ngoài, đúng là trời đất không dung!" Diệp Phi dứt lời, vung roi quất về phía Đát Kỷ.

Tiểu Ca cũng dậm chân lấy đà lao tới. "A... các ngươi chẳng tiến bộ chút nào cả, cùng một chiêu đó bản vương lại mắc mưu lần hai sao?" Đát Kỷ cười nhạt, lòng bàn tay tụ luồng sáng đỏ, một tay bắt lấy cổ đao, tay kia tóm lấy sợi roi, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

Khi sợi roi bị tóm lấy, những viên dương châu bắt đầu tỏa ra chính khí, lòng bàn tay Đát Kỷ bắt đầu nóng rực.

Nàng ta cảm nhận rõ rệt sức nóng và sự bỏng rát đang lan tỏa, liền trừng mắt nhìn Diệp Phi.

Cùng lúc đó, thanh cổ đao bên tay phải cũng tỏa nhiệt, Đát Kỷ sầm mặt lại, tung yêu khí từ lòng bàn tay thẳng vào mặt hai người.

Diệp Phi và Tiểu Ca vội né tránh, thu hồi vũ khí rồi đứng vững trên mặt đất.

Chức Viêm Điểu thấy chủ nhân chịu thiệt liền phun lửa về phía đối phương.

Diệp Phi thấy linh thú của mình sốt sắng quá liền lao lên: "Chức Viêm Điểu, đừng!" Nhưng đã quá muộn, Đát Kỷ nhìn ngọn lửa lao tới mà không chút sợ hãi. "Súc sinh!" Đát Kỷ quát lạnh, tung yêu khí đánh tan ngọn lửa rồi lao thẳng về phía Chức Viêm Điểu.

Chức Viêm Điểu bị yêu khí đánh trúng. "Chi chi chi!" Nó kêu thảm một tiếng rồi rơi thẳng vào tay Diệp Phi.

Hắn đỡ lấy nó, thấy nó đã hôn mê bất tỉnh. "Chức Viêm Điểu!" Hắc Báo thấy bạn mình bất động thì sốt ruột, liền phóng to thân hình lao vào Đát Kỷ.

Đòn tấn công của nó khiến Đát Kỷ khó chịu. "Một kẻ phản đồ mà cũng dám sủa sao?" Đát Kỷ bồi thêm một chưởng khiến Hắc Báo văng xa mấy mét, trượt dài trên đất rồi dừng lại không xa chỗ Diệp Phi.

Tiểu Ca thấy cảnh đó, những hoa văn đen trên người bỗng bùng phát, phủ kín cả khuôn mặt.

Một tiếng gầm của Kỳ Lân vang lên từ người y. "Hống..." Đát Kỷ thấy thế trận như chẻ tre của Tiểu Ca liền chuyển từ giận dữ sang cảnh giác.

Chương 507

Nàng ta vận yêu khí đối đầu trực diện với y.

Yêu khí và hơi thở Kỳ Lân va chạm tạo nên luồng sáng đen đỏ bao phủ không gian.

Diệp Phi đứng nhìn Chức Viêm Điểu, mím môi, đôi mắt đen láy dần chuyển sang màu vàng kim, đồng tử có xu hướng giãn nở.

Cư dân mạng không để ý đến Diệp Phi mà chỉ mải mê xem trận quyết đấu giữa Tiểu Ca và Đát Kỷ. "Oa, lợi hại thật sự, đúng là ngang sức ngang tài, người đàn bà này ghê quá, đánh với Tiểu Ca lâu thế mà chưa thua." "Đã thế đâu, nhìn Chức Viêm Điểu với Hắc Báo kìa, đều bị đoạt mạng trong một chiêu, đỉnh vãi." "Mấy ông khen cái gì thế?

Đùa chắc?

Nếu Đát Kỷ thắng thì đại lão với Tiểu Ca tính sao?

Đứng chờ chết à?" "Đúng thế, nhìn đại lão lúc này chắc đang... vãi, sắc mặt đại lão sao lạ thế kia?" "Không chỉ sắc mặt đâu, đôi mắt kìa, đôi mắt đó nhìn chẳng giống mắt người chút nào." Cư dân mạng lại đổ dồn sự chú ý vào Diệp Phi.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân đang xem Tiểu Ca đánh nhau cũng phải quay sang nhìn Diệp Phi.

Khi nhìn thấy hắn, cả hai đều biến sắc.

Đôi mắt đó...

Đôi mắt đó nhìn uy nghiêm đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Đôi mắt này sao nhìn quen thế nhỉ?

Hình như tôi thấy ở đâu rồi." Tiền Tinh Vân hít một hơi lạnh, tò

mò hỏi. "Tôi cũng thấy quen, dường như trong phim ảnh hay thần thoại nào đó, đôi mắt này không phải của con người..." "Giống mắt của một loài sinh vật khác hơn." Hoắc lão trầm ngâm lầm bầm.

Rồi mắt ông sáng lên. "Là Rồng!" Cả hai đồng thanh kêu lên. "Đó là một đôi mắt rồng!" Tiền Tinh Vân thót tim, nếu đúng là vậy thì Diệp Phi là rồng?

Không phải người sao?

Hoắc lão cũng nghĩ đến điều đó, nếu vậy thì chẳng trách Diệp Phi lại hiểu biết sâu rộng đến thế.

Trong mộ huyệt, hơi thở Kỳ Lân của Tiểu Ca ép tới, Đát Kỷ vừa tỉnh lại, yêu đan chưa dung hợp hoàn toàn nên lập tức bị thương. "Phu..." Đát Kỷ phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã gục.

Thấy Tiểu Ca định kết liễu mình, nàng ta vung ống tay áo lên.

Cảnh vật trước mắt Diệp Phi và Tiểu Ca bỗng chốc biến đổi.

Diệp Phi thấy Chức Viêm Điểu trong tay hơi thở thoi thóp.

Nó từ từ mở mắt nhìn hắn đầy yếu ớt. "Chi chi chi..." "Cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu có chuyện gì đâu, tôi sẽ trả thù cho cậu, nợ máu của cậu và Hắc Báo tôi sẽ đòi lại tất cả." Nghe vậy, một giọt nước mắt lăn dài từ đôi mắt nhỏ của Chức Viêm Điểu rồi nó nhắm nghiền mắt lại.

Hắc Báo nằm thoi thóp trên đất, thấy Diệp Phi đến bên cạnh liền thở dốc. "Cậu cứ yên tâm, tôi đã hứa đưa cậu ra ngoài thì nhất định sẽ làm được, tôi không để cậu chết ở đây đâu.

Cậu giúp tôi chăm sóc Chức Viêm Điểu, đợi tôi giải quyết xong sẽ đưa cả hai ra ngoài." Diệp Phi xoa đầu Hắc Báo. "Được." Hắc Báo nói rồi liếm nhẹ lên người Chức Viêm Điểu.

Nhưng con chim nhỏ chỉ rên rỉ yếu ớt rồi nằm im bất động. "Thần Mộc Đỉnh, cần dược liệu gì để chúng phục hồi?" Diệp Phi vừa nói vừa lục ba lô.

Thần Mộc Đỉnh đã thấy hắn thu thập đủ loại dược liệu hữu dụng suốt dọc đường. "Đưa hết cho ta, rồi đưa cả Hỏa Tinh vào đây nữa." Thần Mộc Đỉnh không chút do dự.

Diệp Phi gật đầu, đưa mọi thứ vào trong đỉnh cùng với Hỏa Tinh.

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này đều vô cùng xúc động. "Thật sự, tôi thấy Chức Viêm Điểu và Hắc Báo dù bắt đầu với đại lão không mấy tốt đẹp nhưng suốt dọc đường này đúng là trung thành tuyệt đối." "Ai bảo không chứ, nhìn bộ dạng chúng mà tôi muốn khóc, không lẽ chúng chết thật sao?" "Ông nói xàm gì vậy, đại lão đã bảo không để chúng chết thì chắc chắn sẽ không sao." "Nhưng đại lão sẽ làm gì tiếp theo đây?" "Mọi người nhìn kìa, không gian xung quanh biến thành màu đỏ rồi, đây còn là mộ huyệt không vậy?

Sao trông kỳ quái thế?" "Ừ, nhìn kìa, hình như còn có cả khói nữa?" Diệp Phi thấy không gian chuyển từ đen sang đỏ, khói mù mịt không biết từ đâu bốc lên. "Cái gì đây?" Tiểu Ca với những hoa văn đen trên mặt và cánh tay lạnh lùng quan sát xung quanh. "Đây là mị thuật mà hồ ly thường dùng, một dạng mỹ nhân kế thôi." Diệp Phi vừa nói vừa rút roi ra.

Cảnh tượng đỏ rực bỗng biến đổi, năm người phụ nữ từ phía đối diện bước ra dưới ánh sáng vàng.

Dáng người họ thướt tha, eo thon như liễu, trên người quấn lớp lụa trắng mỏng manh chỉ che được những chỗ nhạy cảm.

Gương mặt xinh đẹp dần hiện ra, đôi mắt câu hồn đoạt phách, nụ cười đầy vũ mị, thỉnh thoảng còn đưa tình.

Diệp Phi và Tiểu Ca mặt không đổi sắc nhìn năm người phụ nữ đang tiến lại gần.

Tiểu Ca định ra tay nhưng bị Diệp Phi cản lại. "Đừng vội, chờ thời cơ, Đát Kỷ đang ở ngay đây thôi." Diệp Phi thì thầm.

Tiểu Ca nghe vậy liền liếc nhìn xung quanh nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Hai người họ thì bình thản nhưng cư dân mạng thì kích động không thôi. "Vãi, cực phẩm nhân gian, đẹp thế này đúng là hàng tuyển." "Trời ơi, còn đẹp hơn mấy em Nhật Bản tôi hay xem, đẹp quá, tôi muốn xỉu mất thôi." "Mẹ kiếp, tôi có thể nói là tôi thích cô nàng này không?

Đẹp xỉu, ai đưa đại lão đi chỗ khác để tôi thế chỗ được không?" "Lũ đàn ông các người ngu thế à?

Lúc nào rồi mà còn có phụ nữ xuất hiện, loại đó mà là người tốt chắc?" "Đúng đấy, một lũ sắc lang, chữ sắc có con dao trên đầu, không sợ bị chém chết à?" "Đúng là chỉ có đại lão là tốt nhất, chưa bao giờ làm tôi thất vọng, vẫn soái khí ngời ngời, nhìn kiểu gì cũng thấy mê." "Mấy bà hoa si kia, thấy đại lão chẳng phải cũng không bước nổi chân đấy thôi?" Cư dân mạng bắt đầu tranh cãi dữ dội.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn mấy người phụ nữ kia hiện ra thì có chút ngượng ngùng.

Một người đã ngoài năm mươi, người kia thì sắp xuống lỗ đến nơi rồi, nhìn cảnh tượng hương diễm này ai mà chịu nổi?

Nhưng ở cái tuổi này rồi, xem mấy cái này hình như không hợp lắm? "Khụ khụ... cái này... phải công nhận mỹ nhân kế lợi hại thật, nhìn cư dân mạng kia kìa, mê mẩn hết cả rồi." Hoắc lão ho nhẹ để che giấu sự lúng túng.

Tiền Tinh Vân bên cạnh cũng ngại ngùng không kém. "Ừm, đúng thế, nhưng Diệp Phi dường như chẳng hề lay động, định lực khá thật." Tiền Tinh Vân vội chuyển chủ đề, rồi chợt thấy sắc mặt Diệp Phi không chỉ là không lay động mà dường như còn đang nổi giận.

Thế này là sao, không thích thì thôi chứ làm gì đến mức ấy? "Đây không phải là định lực tốt đâu, hình như cậu ấy đang giận, là vì Chức Viêm Điểu bị thương hay vì năm cô nàng này không đủ đẹp?" Hoắc lão cũng cảm nhận được sự bất thường, tò mò tự hỏi.

Trong mộ huyệt, năm người phụ nữ tiến đến bên hai người, bắt đầu sờ soạng, khi thì vuốt má, lúc lại xoa cổ, cười đùa lả lơi. "Em thích kiểu đàn ông như anh, trông thật cường tráng." "Hì hì, còn em lại thích anh chàng lạnh lùng này, soái quá đi mất, không biết khả năng giường chiếu có đỉnh như vẻ ngoài không nhỉ?" "Mấy chị đừng tranh với em, em muốn anh chàng lạnh lùng này cơ..." Chưa dứt lời, cả Tiểu Ca và Diệp Phi đồng loạt ra tay, đá văng năm người phụ nữ xuống đất.

Họ không hề giận mà nằm dưới đất nhìn hai người cười đầy ẩn ý, rồi từ miệng phun ra làn khói trắng về phía Tiểu Ca.

Diệp Phi và Tiểu Ca ngửi thấy mùi khói liền nhắm mắt ngã gục xuống đất.

Năm người phụ nữ cười tươi hơn, tiến lại gần hai người. "A...

đàn ông của em, để em hút cạn tinh huyết của anh dâng cho chủ tử nhé." Một người phụ nữ quỳ bên cạnh Diệp Phi, vuốt ve khuôn mặt hắn, ánh mắt đầy vẻ si mê, bàn tay không yên phận sờ soạng cổ và ngực hắn.

Hội chị em trong phòng livestream không chịu nổi nữa, bắt đầu nã pháo vào cô ta. "Mẹ kiếp, ai cho phép con đĩ kia đụng vào người đàn ông của bà?

Bỏ cái vuốt ra ngay không bà chặt cụt tay giờ!" "Kháo, con mụ này định làm gì?

Dám động vào đại lão, chán sống rồi hả?" "Mẹ nó, bà đặt vé máy bay ngay bây giờ, bà liều mạng với nó!" "Đáng chết, động vào Tiểu Ca ca chưa đủ còn dám đụng vào đại lão của tôi, gan hùm mật gấu thật rồi.

Chương 508

Lầu trên ơi, chúng ta cùng đi tìm đại lão, ai dám đụng vào anh ấy tôi sẽ xử đẹp!" "Vãi, phụ nữ nổi giận đáng sợ thật, họ làm thật đấy à?" "Mấy bà cô này điên rồi sao?" "Này này, bình tĩnh chút đi, các bà không vào được mộ đâu, vào đó là chết đấy, đấy là mộ huyệt chứ có phải công viên đâu các mẹ ơi." "Đúng đúng, bình tĩnh đi, đừng nóng nảy, đây chỉ là hiểu lầm thôi, một hiểu lầm xinh đẹp, phải tin tưởng đại lão chứ, các bà đến đó chỉ tổ gây thêm rắc rối cho hắn thôi." Nghe lời khuyên của cánh đàn ông, hội chị em cũng dần bình tĩnh lại nhưng thấy Diệp Phi bị ăn đậu hũ vẫn tức nổ đom đóm mắt.

Ví dụ như một cô nàng đang đi hẹn hò ăn tối với bạn trai, thấy Diệp Phi bị sờ soạng liền sầm mặt xuống.

Anh bạn trai đối diện thấy mặt người yêu đen như tiền đồ chị Dậu thì bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, rõ ràng mình đâu có làm gì sai đâu?

Đang yên đang lành sao lại giận chứ?

Cả nhà hàng, những cô gái đang đi ăn với bạn trai đều có chung sắc mặt như vậy.

Đại lão Diệp Phi đang bị ăn đậu hũ, chuyện này tuyệt đối không thể dung thứ!

Các anh bạn trai chỉ có một câu hỏi trong đầu: Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này trong mộ huyệt, ngay khi định lột đồ Diệp Phi thì Đát Kỷ từ trong bóng tối bước ra. "Dừng tay!" Đát Kỷ lạnh lùng nhìn hai người dưới đất. "Chủ tử..." Năm người phụ nữ cung kính hành lễ. "Hai người này để bản vương tự tay xử lý, nhan sắc cũng khá, làm nô bộc cho bản vương cũng không tệ." Đát Kỷ đứng bên cạnh Diệp Phi

và Tiểu Ca, lòng bàn tay tụ yêu khí định ra tay thì hai người đang nằm dưới đất bỗng mở choàng mắt.

Một người cầm Hắc Kim Cổ Đao, người kia cầm roi, đồng loạt tấn công Đát Kỷ.

Đát Kỷ nhanh nhẹn né tránh, kinh ngạc nhìn hai người.

Hai người họ từ từ đứng dậy. "Bất ngờ lắm phải không?" Diệp Phi lạnh lùng hỏi.

Đám phụ nữ kia thì đầy vẻ kinh hãi. "Các người không bị ngất sao?" Một người phụ nữ lạnh giọng chất vấn, khác hẳn vẻ vũ mị lúc trước. "Cái mùi trên người các cô dù có ngất cũng bị hun cho tỉnh lại thôi." Đôi mắt rồng của Diệp Phi lóe lên tia giận dữ, vung roi quất một nhát khiến cả năm người phụ nữ tan thành mây khói.

Có thể thấy cơn giận của hắn lớn đến mức nào.

Đát Kỷ thấy vậy không nói lời nào, định lách mình bỏ chạy.

Tiểu Ca nhanh chóng chặn đầu, Diệp Phi vung roi quấn chặt lấy người nàng ta rồi lôi ngược lại.

Tiểu Ca nhanh tay bôi máu Kỳ Lân lên cổ đao rồi đâm thẳng vào ngực Đát Kỷ.

Đát Kỷ nén đau, nghiến răng hiện nguyên hình là một con hồ ly thoát khỏi sợi roi của Diệp Phi.

Cư dân mạng thấy Cửu Vĩ Hồ bỏ chạy thì bắt đầu lo lắng. "Giờ tính sao đây?

Nó chạy mất rồi!" "Yên tâm đi, không chạy thoát được đâu, có đại lão ở đây lo gì." "Con này xảo quyệt thật, lúc nãy còn định xơi đại lão mà giờ đã chuồn rồi?

Thật không đấy?" "Chắc không đâu, nó không dễ dàng bỏ qua cho

đại lão đâu, miếng mồi ngon thế ai mà nỡ bỏ?" "Là tôi thì tôi cũng chẳng bỏ." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân thấy tình tiết xoay chuyển quá nhanh.

Lúc nãy Diệp Phi còn ngất cơ mà?

Sao giờ lại thế này?

Chẳng lẽ lúc nãy là giả vờ? "Biết ngay mà, Diệp Phi đã biết trước rồi, lúc nãy là cố ý đúng không?" Tiền Tinh Vân lập tức hiểu ra.

Hoắc lão cũng gật gù: "Hình như đúng là vậy, dù sao Diệp Phi cũng là người có chủ kiến, không cần lo lắng quá." Miệng nói vậy nhưng lúc nãy ông cũng lo sốt vó, chỉ sợ Diệp Phi bị mê hoặc thật thì hỏng hết.

Trong mộ huyệt, mắt Diệp Phi đầy vẻ giận dữ, hắn cười lạnh lấy Kim Điêu từ trong túi ra.

Đôi cánh vàng, ánh mắt sắc lẹm, cái mỏ nhọn hoắt hiện ra sau lưng Diệp Phi, nhắm thẳng vào con hồ ly kia mà lao tới.

Đát Kỷ nghe thấy tiếng động liền rùng mình, quay đầu lại thấy Kim Điêu đang áp sát, ánh mắt hiện rõ vẻ hoàng mang lo sợ.

Chuyện gì thế này?

Sao nàng ta lại sợ một con chim như vậy?

Đát Kỷ không tài nào hiểu nổi. "Ta muốn yêu đan của nó!" Diệp Phi bất ngờ ra lệnh.

Kim Điêu như hiểu ý, nhắm thẳng vào bụng con hồ ly mà lao tới. "Không!" Đát Kỷ hốt hoảng định chạy nhưng không kịp, bụng nàng ta đau nhói. "A..." Nàng ta thét lên đau đớn, cảm nhận móng vuốt Kim Điêu đâm sâu vào bụng mình.

Rồi cái mỏ sắc nhọn của nó mổ vào đó tìm kiếm.

Cuối cùng, Kim Điêu quẳng Đát Kỷ sang bên cạnh Diệp Phi, rồi đứng đối diện hắn, dâng viên yêu đan trong mỏ cho chủ nhân.

Đát Kỷ nằm dưới đất, nhìn viên yêu đan trong mỏ Kim Điêu mà vẫn không cam lòng, trừng mắt nhìn Diệp Phi: "Đó là yêu đan của ta, đồ cường đạo!" Nàng ta nhìn Diệp Phi với ánh mắt đầy phẫn hận, lúc này chỉ có thể duy trì hình dạng hồ ly. "Yêu đan của cô?

Từ khi nào nó thành của cô vậy?" Diệp Phi lạnh lùng nhìn con hồ ly dưới chân, khẽ mở lời.

Thần sắc đó khiến Đát Kỷ lặng đi vì quá quen thuộc, chẳng phải chính là người đàn ông năm xưa sao?

Chuyện này là thế nào?

Tại sao nàng ta lại thấy rung động, thấy trái tim mình thắt lại khi nhìn thấy vẻ mặt này?

Đát Kỷ nằm bẹp dưới đất, đầy vẻ khó hiểu. "Hồ ly lợi dụng Cửu Vĩ Hồ để thủ mộ cho cô, nhưng giờ Cửu Vĩ Hồ đã biến mất rồi, trước khi đi nó đã giao yêu đan này cho tôi, tôi mới là chủ nhân của nó." "Nó thành của cô từ bao giờ thế?" Diệp Phi nói đoạn liền nắm chặt viên yêu đan trong tay.

Thứ này đúng là một tai họa. "Ngươi có ý gì?" Đát Kỷ thấy Diệp Phi cất yêu đan đi liền bắt đầu hoảng loạn. "Ý của tôi rất đơn giản, thứ này tôi sẽ không giữ lại, cũng chẳng đưa cho cô đâu." Diệp Phi lùi lại vài bước, giao con hồ ly cho Kim Điêu xử lý. "A... ngươi đúng là kẻ lãnh huyết vô tình, ngươi nghĩ tại sao Cửu Vĩ Hồ lại đưa yêu đan cho ngươi?

Ngươi vẫn y hệt như xưa, chẳng hề xót thương cho nó chút nào sao?" Đát Kỷ cười giễu cợt.

Bước chân Diệp Phi khựng lại, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc nhìn

nàng ta.

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này bắt đầu đoán già đoán non. "Vãi, tôi ngửi thấy mùi gian tình đâu đây, có phải tôi bị ảo giác không?

Chuyện gì thế này?" "Không không, không chỉ ông nghĩ thế đâu, tôi cũng vậy, chẳng lẽ mình đoán sai?

Nghe kỳ quặc thế nào ấy." "Không lẽ con hồ ly đó nhìn trúng đại lão nhà mình rồi?" "Lầu trên nói đúng ý tôi rồi đấy, tôi cũng nghĩ thế." "Không lẽ nào?

Lại có cả chuyện này sao?

Nhưng đó chẳng phải chuyện kiếp trước rồi sao?" "Chuyện kiếp trước ai mà nhớ được, đại lão nhà mình đúng là vô tội quá đi." Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn dòng bình luận mà khóe môi giật giật. "Đừng nói nữa, tôi cũng cảm thấy cảm xúc này có gì đó sai sai, sao nhìn Diệp Phi cứ như gã phụ tình thế nhỉ?" Hoắc lão nghi hoặc nhìn Tiền Tinh Vân. "Tôi cũng có ảo giác đó, hay là do mình quá nhạy cảm?" Tiền Tinh Vân cũng thấy vậy, nhưng cảm giác đó giống như một sự lầm tưởng hơn. "Chẳng lẽ Diệp Phi thực sự có quan hệ gì với con hồ ly đó sao?" Hoắc lão nhất thời không thể chấp nhận nổi, không lẽ đúng như mình nghĩ?

Bây giờ công nghệ phát triển, tư tưởng tiến bộ, không lẽ chuyện tình vượt chủng loài này đã có từ mấy nghìn năm trước rồi?

Thế thì tiên tiến quá. "Dù có gì đi nữa thì cũng là chuyện kiếp trước, dù sao..." Tiền Tinh Vân bỗng nghĩ đến kiến thức uyên bác vượt tầm của Diệp Phi.

Chẳng lẽ hắn là người trường sinh, sống từ cổ đại đến nay? "Dù sao cái gì?" Hoắc lão thấy ông nói nửa chừng thì im bặt liền hỏi lại.

Chương 509

"Không có gì, chắc tôi nghĩ nhiều thôi." Tiền Tinh Vân thấy khả năng đó không cao, dù sao cũng chỉ là phỏng đoán, ngộ nhỡ không phải lại gây rắc rối cho Diệp Phi.

Tốt nhất là không nên kết luận quá sớm.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi nhìn Đát Kỷ, ánh mắt lạnh lẽo: "Ý cô là gì?" Đát Kỷ cười nhạt, phun ra làn khói đỏ: "Nếu ngươi đã quên, để ta giúp ngươi nhớ lại!" Ngay lập tức, cảnh vật trước mắt Diệp Phi và Tiểu Ca thay đổi.

Vẫn là căn phòng luyện đan quen thuộc với lò đan ở giữa.

Diệp Phi đang giảng đạo cho một con hồ ly. "Ta làm vậy là vì tốt cho ngươi, sao ngươi lại cố chấp như vậy?" Diệp Phi nhìn con hồ ly trong lò đan.

Nó dường như đang rất hưởng thụ ngọn lửa luyện hóa bên dưới. "Lũ người các ngươi chỉ biết nói suông, tại sao ta phải nghe mấy thứ đó?

Hướng thiện thì có ích gì?" "Tộc hồ ly chúng ta tu luyện trong núi, cuối cùng vẫn bị loài người các ngươi săn giết đó thôi, giờ ngươi lại bảo ta hướng thiện?" "Ngươi không thấy nực cười sao?

Lòng tốt của loài người nằm ở đâu chứ?

Ta chẳng thấy đâu cả." Con hồ ly cười nhạo, giọng đầy oán hận.

Đúng là nực cười, nói phải có thiện tâm, nhưng cái thiện tâm đó chỉ dành cho đồng loại các người thôi, chứ có dành cho ta đâu. "Kẻ đi săn là những nông phu trong núi, họ dựa vào săn bắn để sinh tồn, cũng là chuyện bất đắc dĩ, sao ngươi phải vơ đũa cả nắm?" Diệp Phi tiếp

tục biện giải. "Chúng ta cũng chỉ muốn sống thôi, có bao giờ hãm hại bách tính đâu." Con hồ ly phản pháo lại.

Lần này Diệp Phi không tranh cãi nữa.

Cứ thế hai tháng trôi qua.

Diệp Phi và Tiểu Ca đứng xem cảnh tượng kéo dài suốt hai tháng đó, gần như ngày nào Diệp Phi cũng giảng đạo cho nó và lần nào cũng bị nó cãi cho cứng họng.

Nhưng dần dần, ánh mắt con hồ ly nhìn Diệp Phi đã thay đổi, từ chán ghét chuyển sang vui mừng.

Mỗi khi thấy hắn, mắt nó lại lấp lánh niềm vui thầm kín.

Nhưng khi đối mặt với Tiểu Ca, nó lại lườm nguýt giận dữ.

Tiểu Ca đứng bên cạnh liếc nhìn Diệp Phi, hiếm khi lên tiếng: "Nó đối với anh rất đặc biệt." Giọng y lạnh lùng.

Diệp Phi cạn lời, cái tên Diệp đạo sĩ này có bệnh à, đi giảng đạo cho hồ ly làm gì?

Truyền đạo chẳng phải là truyền cho người sao?

Sắp luyện hóa nó đến nơi rồi còn giảng đạo, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Đã thế lần nào cũng cãi không lại mà vẫn cứ đứng đó nói, đúng là tự tìm khổ. "Đó không phải tôi, vả lại hai tháng qua anh cũng thấy rồi đấy, Diệp đạo sĩ đối với ai cũng công bằng như nhau, chẳng phải lỗi của tôi, có giỏi thì anh đi mà nói với ông ấy, liên quan gì đến tôi đâu." Diệp Phi tỏ ra vô tội, thực sự rất vô tội.

Tiểu Ca nghe vậy chẳng mấy quan tâm: "Đây không phải trùng hợp, tôi cũng không tin vào sự trùng hợp." Diệp Phi lại thấy cạn lời lần nữa, rõ ràng mình chẳng làm gì cả, oan ức quá mà!

Cư dân mạng chứng kiến cảnh này đều ngớ người ra: "Vãi, không phải tự nhiên đâu, đúng là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nhưng sao lúc trước con hồ ly đó chẳng nể mặt đại lão chút nào thế nhỉ?" "Chẳng lẽ lại là vì yêu sinh hận?

Nếu nói như vậy thì cũng dễ hiểu thôi." "Vãi, rất có khả năng đấy chứ, biết đâu lại là kiểu tôi thích anh, nhưng anh không thích tôi thì không xong đâu." "Nói vậy thì đại lão đúng là vô tội thật, dù sao bản thân anh ấy cũng là người tu đạo, đừng nói là ở bên hồ ly, ngay cả với người thường cũng không được, huống chi là hồ ly." "Vậy là đại lão bỗng dưng trở thành kẻ phụ tình à, chuyện này cạn lời thật đấy." Cư dân mạng bắt đầu đưa ra những suy đoán không hồi kết.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Những suy đoán trước đó đều là thật sao?

Con hồ ly kia thật sự đã phải lòng Diệp Phi à?

Vậy lý do trước đó nó đưa yêu đan cho anh cũng là vì nguyên nhân này sao?

Trong mộ huyệt, Diệp Phi nhìn thấy cảnh lúc Diệp đạo sĩ sắp rời đi, ánh mắt của hồ ly và thần sắc khi nhìn vị sư huynh kia hoàn toàn khác nhau.

Khi nhìn về phía mình, dường như nó mang theo chút oán hận.

Lúc đó Diệp đạo sĩ vẫn còn đang ngơ ngác, Diệp Phi không khỏi cảm thấy có chút "hận sắt không thành thép".

Hóa ra nãy giờ đều là vì lý do này. "Ngươi đã ăn yêu đan, tự nhiên sẽ biết được tâm tư của Cửu Vĩ Hồ, tất cả những chuyện này đều là vì ngươi." Đát Kỷ nhìn Diệp Phi trước mắt, giọng nói lạnh lùng xen

lẫn châm chọc. "Đều nói động vật không có tâm, nhưng thực ra kẻ không có tâm chính là ngươi, ngươi mới là kẻ vô tình nhất." "Ta vốn có thể sống một đời vô ưu vô lự, chỉ vì dung mạo của mình mà bị ép đưa vào Triều Ca, nhưng cuối cùng thì sao?

Ta đã sống những ngày tháng thế nào ở Triều Ca?" "Có được ta nhưng không trân trọng ta, những kẻ đó đều đáng chết, và ngươi cũng vậy." Đát Kỷ nói đến đây, một cơn giận vô danh xông thẳng lên đại não, sau đó lao về phía Diệp Phi, mục tiêu chính là cổ của anh.

Nhưng chưa kịp chạm tới gần Diệp Phi, Kim Điêu đã ra tay.

Nó ngoạm chặt lấy Đát Kỷ, chỉ vài miếng đã nuốt chửng con hồ ly.

Một đời yêu phi cứ thế mà tàn lụi.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật, cái quái gì thế này?

Còn con Kim Điêu này nữa, lúc này nó đang nhìn anh đầy uy nghiêm để làm gì? "Có phải anh nên đưa tôi về không?

Tôi mệt rồi, cần nghỉ ngơi." Trong đầu Diệp Phi bỗng vang lên một giọng nói nam giới. "Đưa ai về?" Diệp Phi hỏi thầm trong lòng. "Tôi là Kim Điêu, tôi mệt." Giọng điệu của Kim Điêu hoàn toàn khác với Chức Viêm Điểu, đối với chủ nhân như Diệp Phi, nó chẳng hề có chút cung kính nào.

Diệp Phi phẩy tay một cái, Kim Điêu liền biến mất.

Cảnh vật xung quanh một lần nữa thay đổi, quay trở về cung điện lúc trước.

Trên mặt đất là nhóm lính đánh thuê, Ngô Tà, Giáo sư Phương và những người khác.

Khán giả trong livestream thấy Đát Kỷ đã bị ăn thịt, Kim Điêu cũng

biến mất một cách thần kỳ.

Cuối cùng mọi người rút ra một kết luận: đại lão rất có khả năng là người từ thời Ân Thương tới. "Mọi người nói xem có khi nào đại lão bước ra từ thời Ân Thương không?" "Hình như đúng thế, rất có khả năng, nếu không sao lại trùng hợp vậy?" "Đúng đấy, ngay cả anh chàng lạnh lùng Tiểu Ca cũng thế mà." "Cái này... chưa chắc đâu nhỉ?" "Kệ đi, giờ nghĩ xem tiếp theo phải làm sao?" "Đúng vậy, giờ Đát Kỷ chết rồi, những người này tính sao đây?" Cư dân mạng từ kinh ngạc chuyển sang lo lắng.

Chỉ cần đại lão là người Đại Việt, là đại lão của họ là được, những thứ khác không quan trọng.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy chuyện quá khứ không quan trọng bằng hiện tại. "Vấn đề nan giải bây giờ là làm sao để họ tỉnh lại?

Theo lý mà nói, Đát Kỷ chết rồi thì họ phải tỉnh rồi chứ?" Hoắc lão có chút không chắc chắn. "Chuyện này cứ chờ xem tình hình của Diệp Phi thế nào, cậu ấy chắc chắn có cách." Tiền Tinh Vân cũng không rõ tình hình này.

Họ chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Diệp Phi, không khỏi cảm thấy lo lắng cho anh.

Áp lực này có phải hơi lớn không?

Lúc này, Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn thấy Ngô Tà và đám lính đánh thuê hơi thở đều đặn, giống như đang ngủ say nhưng mãi không tỉnh lại. "Tại sao không tỉnh?" Tiểu Ca lạnh lùng hỏi. "Yêu khí nhập thể, tạm thời chưa tỉnh được." Diệp Phi nhìn những người này, cuối cùng sờ vào viên yêu đan trong tay.

Lúc trước anh định luyện hóa nó để bồi bổ cho Hỏa Tinh, nhưng

giờ xem ra không được rồi. "Ngươi định bóp nát yêu đan sao?" Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu. "Làm vậy họ mới bình an vô sự được.

Yêu đan tuy quý giá, nhưng mạng người vẫn là quan trọng nhất." Diệp Phi xoa viên yêu đan trong tay, cuối cùng dùng sức bóp mạnh.

Một luồng tinh quang màu đỏ từ trên không rơi xuống, nhìn yêu đan biến mất, trong mắt Diệp Phi thoáng qua sự tiếc nuối.

Cuối cùng anh thấy ngón tay Ngô Tà cử động.

Ngô Tà mở mắt ra, vừa hay thấy Tiểu Ca đang ở bên cạnh mình.

Chương 510

Sau đó Giáo sư Phương, Tiểu Sở, Văn Phong và những người khác lần lượt tỉnh lại, đám lính đánh thuê cũng lồm cồm bò dậy.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn xung quanh, họ chỉ nhớ là Đát Kỷ dường như đã ra tay, sau đó thì không còn sau đó nữa, chuyện này là sao? "Tiểu Ca, Đát Kỷ đâu rồi?

Mọi chuyện thế nào rồi?

Sao tôi lại ở đây?" Ngô Tà ngơ ngác hỏi, ký ức của cậu chỉ dừng lại trước khi hôn mê. "Mọi chuyện giải quyết xong rồi, cậu đừng lo lắng nữa, đi xem xem ở đây có cơ quan nào không, chắc là vẫn còn đồ tùy táng đấy." Diệp Phi cười ha hả nói với Ngô Tà, mắt nhìn về phía long ỷ đối diện.

Còn anh thì chăm chú nhìn Chức Viêm Điểu và Hắc Báo.

Ngô Tà gọi giáo sư đi tìm đồ tùy táng, thấy Diệp Phi đang nhìn Hắc Báo và Chức Viêm Điểu cũng vội vàng chạy tới. "Hắc Báo và Chức Viêm Điểu bị sao vậy?

Liệu có chết không?" Ngô Tà đưa tay sờ bụng Hắc Báo, nhịp thở không được mạnh lắm. "Có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng hiện tại vẫn còn một tia hy vọng." Diệp Phi nhìn Hắc Báo, thầm mong Thần Mộc Đỉnh nhanh lên một chút.

Ngay sau đó, anh ngửi thấy một mùi dược hương. "Xong rồi, ta đã để vào trong túi của ngươi." Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh đầy vui mừng.

Hỏa Tinh vốn mang chính nghĩa chi khí, chỉ cần dùng nó luyện đan nhiều thì tà khí trên người sẽ bị luyện hóa hết.

Diệp Phi lấy từ trong túi ra hai viên đan dược, một mùi hương thoang thoảng bay lên.

Ngô Tà và Tiểu Ca ngửi thấy liền tò mò nhìn anh. "Cái này... là do nó luyện ra sao?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Ừ, là nó luyện ra đấy, cũng chỉ có nó mới làm được thôi." Diệp Phi khẽ gật đầu, rồi đút đan dược cho chúng.

Khi Chức Viêm Điểu nuốt viên đan vào, trên người nó bỗng tỏa ra hào quang thất thải.

Hắc Báo cũng vậy.

Ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Giáo sư Phương và những người đang tìm cơ quan thấy cảnh này thì nghi hoặc nhìn sang.

Khi thấy hào quang thất thải, mọi người đều sững sờ. "Oa, đẹp quá." Tiểu Sở kinh ngạc nhìn Chức Viêm Điểu và Hắc Báo.

Đúng là đẹp thật.

Đám lính đánh thuê phía sau cũng trố mắt đứng nhìn.

Đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng như vậy trên cơ thể động vật.

Chẳng lẽ đây là thần linh giáng thế trong truyền thuyết?

Chuyện gì thế này?

Khán giả livestream thấy cảnh này cũng không khỏi xúc động, đây là thần binh thiên giáng trong truyền thuyết sao? "Đây là đan dược à?

Hay là tiên đan vậy?

Ăn vào mà có công hiệu thế này cơ á?" "Đù, vãi chưởng, chuyện gì thế này?

Tiên đan thật à?

Nhìn mà mình cũng muốn ăn một viên, mang đi lừa mấy tay người nước ngoài thì hết sảy." "Cậu nói có lý đấy, giờ đi tìm đại lão, đợi anh ấy về thì xin một viên?

Mang ra ngoài lừa mấy gã ngoại quốc ngốc nghếch." "Ha ha, lúc đó chắc tụi nó phải cúng bái tụi mình luôn quá." Hoắc lão và Tiền Tinh Vân chứng kiến cảnh này thì cảm thán uy lực của Thần Mộc Đỉnh.

Nếu nói viên đan dược này do Diệp Phi tự làm ra thì họ chắc chắn không tin. "May mà Thần Mộc Đỉnh không bị Samudaya mang đi, nếu không chắc chắn là tổn thất của chúng ta." Tiền Tinh Vân vẫn còn thấy sợ hãi, hiện tại Thần Mộc Đỉnh không được để lộ ra ngoài.

Vạn nhất bị Samudaya nhìn thấy, hắn chắc chắn sẽ tới hỏi tội. "Cho dù Samudaya có mang đi cũng vô ích, bọn họ không biết dùng, mang đi cũng chỉ để làm cảnh." Hoắc lão có cảm giác Thần Mộc Đỉnh chọn Diệp Phi chắc chắn là có lý do, dù Diệp Phi có luyện ra đan dược thì người khác chưa chắc đã làm được. "Dù là vậy thì vẫn sẽ có rắc rối." Tiền Tinh Vân vừa dứt lời thì điện thoại của Hoắc lão vang lên. "Chuyện gì?" Hoắc lão nhấn nút nghe, lạnh lùng hỏi. "Hoắc lão, ngài hãy xem video tôi vừa gửi cho ngài đi." Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trẻ trung. "Hử?" Hoắc lão nghi hoặc cúp máy, rồi mở video ra, đó chính là video do Samudaya phát hành.

Trong video, Thần Mộc Đỉnh bỗng nhiên biến mất ngay trước mặt mọi người.

Cuối cùng hắn coi Thần Mộc Đỉnh là một sinh vật thần thánh, người thường không thể nghiên cứu hay chế ngự.

Hoắc lão nhìn Samudaya đang phân tích bậy bạ trước truyền thông và các giáo sư quốc tế về việc nó biến mất.

Cái này... "Samudaya đúng là cáo già, làm vậy thì nếu Thần Mộc Đỉnh xuất hiện ở Đại Việt sẽ gây ra tranh chấp.

Cứ như thế, chuyện Thần Mộc Đỉnh tuyệt đối không được lộ ra, nếu không Diệp Phi sẽ gặp rắc rối, Đại Việt chúng ta cũng sẽ vấp phải tranh cãi." "Samudaya cũng sẽ là kẻ đầu tiên đứng ra thảo phạt." Tiền Tinh Vân nhìn chân mày Hoắc lão nhíu chặt là biết ông đang nghĩ gì.

Như vậy thì nguy hiểm quá. "Hừ... tưởng làm vậy là xong chuyện sao?" Hoắc lão cuối cùng cũng tìm được cơ hội, làm sao có thể dễ dàng nhận thua, tuyệt đối không được để Diệp Phi gặp rắc rối.

Sau đó ông gọi một cuộc điện thoại. "Lập tức bảo các giáo sư Đại Việt hỏi vặn lại, tại sao lúc Thần Mộc Đỉnh ở Đại Việt thì bình an vô sự, tới tay họ lại gặp vấn đề?

Đồng thời tung tin này ra khắp các nước." Giọng Hoắc lão đầy lạnh lẽo.

Tiền Tinh Vân phải thừa nhận Hoắc lão làm vậy sẽ khiến các nước phải nghi ngờ.

Dù sao Thần Mộc Đỉnh luôn nằm trong tay họ, giờ định nghiên cứu thì lại xảy ra chuyện?

Định lừa ai chứ?

Làm vậy cũng tốt, mọi người sẽ đổ dồn sự chú ý vào Samudaya, không gây ảnh hưởng gì tới Diệp Phi.

Ít nhất là họ sẽ không chằm chằm nhìn vào anh.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi thấy Chức Viêm Điểu và Hắc Báo đã tỉnh lại, trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng. "Các bạn tỉnh rồi." Diệp Phi vội vàng đặt Chức Viêm Điểu vào lòng bàn tay, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của nó, lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

May quá, chúng không sao cả, thật là tốt. "Cảm ơn nhé." Hắc Báo có chút ngượng nghịu cảm ơn. "Bạn cũng vì tôi mà, không cần cảm ơn đâu." Diệp Phi đáp lời.

Chức Viêm Điểu đậu trên vai Diệp Phi, thân mật dùng đầu rúc rúc vào má anh.

Hắc Báo cũng thu nhỏ cơ thể, nằm bò trên vai Diệp Phi nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ đã hết nguy hiểm, chỉ cần đợi ở đây để đi ra ngoài là được.

Giáo sư Phương thấy chúng không sao cũng rất mừng, rồi tiện tay vỗ nhẹ vào cạnh bàn một cái.

Cái ghế phía sau lùi lại mấy nhịp, lộ ra một lối đi bí mật.

Giáo sư Phương và Tiểu Sở nhìn thấy lối đi bí mật, mọi người đều mừng rỡ.

Đội trưởng Lâm và một người anh em đi tiên phong, theo sau là Giáo sư Phương, Tiểu Sở và những người khác.

Chương 511

Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca đi cuối cùng, thấy trước mắt bày biện vàng bạc, đủ loại bình hoa bằng đồng, lụa là gấm vóc thượng hạng và trang sức châu báu.

Mỗi món đồ đều mang đậm hơi thở thời gian.

Còn có một đống da thú và ngà voi.

Mọi người nhìn đống châu báu trang sức này, cảm thấy món nào cũng vô cùng danh giá.

Khán giả livestream nhìn cảnh tượng trước mắt mà mắt muốn lòi ra ngoài. "Mấy thứ này nhìn là thấy quý giá rồi, đúng là hiếm có khó tìm." "Chứ còn gì nữa, quần áo trong này kiểu dáng đơn giản thật, mấy bộ trang sức nhìn cũng ổn, phần lớn còn là đá phỉ thúy thô nữa." "Người thời đó sống đơn giản thật, nhưng giá trị của mấy thứ này thì không đùa được đâu." "Vãi, mình chỉ cần một viên đá thô thôi được không?

Nhìn mà thèm quá." "Mình cũng ghen tị quá, cho mình một món thôi cũng được mà, cơ mà không được động vào, đồ của quốc gia đấy." "Mấy cái ly rượu kiểu cổ điển quá, lần đầu mình thấy luôn." Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân nhìn đống đồ này đều là của Đại Việt thì cười không khép được miệng. "Mấy thứ này mà mang ra nghiên cứu thì tuyệt vời quá." Tiền Tinh Vân vui mừng không thôi.

Trong khi đó Hoắc lão vừa vui mừng vừa nhìn chằm chằm vào cái thẻ tre khổng lồ trên màn hình. "Cái đó là gì?" Hoắc lão chỉ vào vị trí trên màn hình lớn. "Hình như là thẻ tre." Tiền Tinh Vân thấy thẻ tre, liền gõ một câu lên bàn phím.

Diệp Phi thấy lời nhắc của Tiền Tinh Vân, nhìn về phía thẻ tre đối diện.

Một cuộn thẻ tre rất lớn.

Diệp Phi đi tới lấy xuống rồi trải ra.

Sau khi mở ra, chiều dài của thẻ tre cộng lại cũng phải hơn mười mét.

Ngô Tà nhìn mặt chữ trên đó, dù sao thì cậu cũng chẳng nhận ra mặt chữ nào. "Diệp Phi, trên này viết cái gì thế?" Ngô Tà tò mò nhìn anh. "Trên này là một cuốn sổ tay, người ghi chép là..." Khi Diệp Phi nhìn những dòng chữ đó, mắt anh đột nhiên mở to.

Đây là ghi chép của Trụ Vương?

Trụ Vương rảnh rỗi viết cái này làm gì? "Ai ghi chép vậy?" Giáo sư Phương đặt khí cụ đồng xuống, nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

Đây là lần đầu tiên ông thấy Diệp Phi lộ ra thần sắc như vậy.

Chuyện gì thế này? "Đây là do Trụ Vương ghi lại." Diệp Phi nhìn thẻ tre trong tay, rồi đọc những gì ghi trên đó.

Trụ Vương nhất kiến khuynh tâm với Đát Kỷ, mặc dù biết Đát Kỷ không nguyện ý, ông vẫn cưỡng ép tuyên triệu nàng vào cung.

Nhưng các đại thần trong triều tin vào quẻ bói của Tây Bá Hầu, cho rằng Đát Kỷ sẽ gây họa quốc ương dân, nên tạm thời an bài Đát Kỷ vào lãnh cung.

Mãi cho đến một buổi sáng sau khi tỉnh rượu, ông thấy Đát Kỷ ở bên cạnh mình.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Đát Kỷ, ông không còn màng đến sự ngăn cản của triều thần nữa, sủng ái nàng đến cực điểm.

Dù nhìn Đát Kỷ hãm hại thần dân, ông cũng cam lòng.

Rõ ràng biết Đát Kỷ là một hồ ly tinh, ông cũng nguyện ý, chỉ cần Đát Kỷ ở bên cạnh, ông có thể chấp nhận mọi chuyện.

Nhưng Đát Kỷ có ngày hôm nay cũng là do một tay ông tạo thành, ông vẫn luôn cảm thấy mắc nợ nàng.

Đương nhiên ông cũng biết trên người Đát Kỷ có yêu đan, và cũng biết nàng nảy sinh tình cảm với Diệp đạo sĩ.

Thế nên ông mới sai người nhắn tin cho sư phụ của Diệp đạo sĩ, bảo ông ấy gọi Diệp đạo sĩ về.

Khi nhìn thấy thông tin này, Diệp Phi không khỏi ngẩn ngơ.

Anh chợt hiểu tại sao Diệp đạo sĩ luôn nói đây là kiếp số cũng là thiên ý.

Giờ xem ra tất cả đều là định số.

Nếu không phải vì sự ích kỷ của ông ta mà gọi Diệp đạo sĩ về thì đã không xảy ra chuyện của đại sư huynh, không bị Cửu Vĩ Hồ mê hoặc, không bị nhập vào thân xác Đát Kỷ, càng không làm loạn đến mức như ngày hôm nay.

Xem ra đúng là định số thật.

Sau khi Diệp Phi đọc xong sổ tay của Trụ Vương, Giáo sư Phương, Tiểu Sở, Đội trưởng Lâm và những người khác đều thở dài ngao ngán.

Tất cả đều là thiên ý.

Không ngờ Trụ Vương hoang dâm vô đạo, cuối cùng đối với Đát Kỷ lại chân tâm thực ý như vậy. "Đúng là thiên ý, nếu lúc đầu không gọi Diệp đạo sĩ đi, biết đâu Ân Thương cũng không đến nông nỗi này." Giáo sư Phương nhìn tất cả, trong lòng đầy tiếc nuối.

Tiếc là không có nếu như, cũng chẳng có "giá như biết trước".

Ngô Tà và Tiểu Sở nghe vậy cũng cảm thấy tiếc nuối.

Từ góc độ lịch sử mà nói, tất cả đều là thiên ý, đều là lựa chọn của chính Trụ Vương.

Khán giả livestream nghe lời Diệp Phi xong cũng một phen tiếc nuối.

Nhưng đó là các khán giả nam, còn các khán giả nữ thì không nghĩ vậy. "Lần đầu tiên mình thấy Trụ Vương đối với Đát Kỷ đúng là sủng ái hết mực, biết rõ là yêu tinh mà vẫn ở bên nhau, thật hiếm thấy." "Chứ còn gì nữa, xã hội bây giờ làm gì còn người si tình như vậy, nhìn mấy lão đàn ông bây giờ xem, thay vào đó chắc ngủ xong là chạy mất hút, còn lâu mới chịu trách nhiệm." "Có lý, mình bỗng thấy Đát Kỷ cũng hạnh phúc thật, ít nhất Trụ Vương đối với bà ấy là thật lòng yêu thương." "Mấy người phụ nữ này điên rồi à?

Yêu thương thì yêu thương, nhưng giờ kết cục thế nào?

Quốc phá gia vong rồi kìa." "Các anh không làm được như ông ấy thì lại bảo là lỗi của phụ nữ, lúc đầu đưa Đát Kỷ vào cung cũng đâu có hỏi ý kiến bà ấy, có được rồi cũng không trân trọng." "Đúng vậy, trước đó Tây Bá Hầu cũng đâu có bói sai, đúng là họa quốc ương dân thật mà." "Thôi đi, người ta trước đó đâu có vậy, là do mấy lão đàn ông ép thôi, là mình thì đừng nói họa quốc ương dân, mình còn quậy điên hơn cả bả ấy chứ." Trong nhất thời, cư dân mạng bắt đầu tranh chấp, không ai nhường ai.

Hoắc lão và Tiền Tinh Vân theo dõi cũng kinh ngạc không kém. "Không ngờ đoạn lịch sử này lại bắt nguồn từ một chữ tình." Tiền Tinh Vân cảm thán.

Không ngờ Diệp đạo sĩ lại đóng vai trò quan trọng như vậy. "Giờ đoạn lịch sử này đã sáng tỏ rồi, đúng là câu nói cửa miệng của Diệp đạo sĩ, thiên ý trêu ngươi, nếu lúc đầu bức thư của Diệp đạo sĩ được

giao cho Trụ Vương." "Tỷ Can cũng sẽ không chết, liệu Ân Thương có sụp đổ nhanh như vậy không?" Hoắc lão chủ yếu cảm thấy tiếc cho những trọng thần lương tướng một lòng vì giang sơn xã tắc, cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy.

Thật đáng tiếc cho những trung thần đó. "Có lẽ vậy, nhưng đó là chuyện đã định, không ai dám khẳng định điều gì." Tiền Tinh Vân cũng không biết diễn tả tâm trạng lúc này thế nào, dù sao chuyện này cũng không ai quyết định được.

Lúc này trong mộ huyệt, Diệp Phi nhìn quanh thấy toàn là đồ đồng vàng bạc, cũng không có gì đặc biệt. "Đồ ở đây mang ra ngoài đều là vô giá, ngươi không thấy rung động chút nào sao?" Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn những thứ đó với vẻ thờ ơ. "Đống đồ này thuộc về Đại Việt, không phải của tôi, vả lại tôi cũng chẳng hứng thú, chúng cũng không tốt đẹp như tôi tưởng tượng." Diệp Phi thản nhiên đáp lại.

Tiền tài là vật ngoài thân, không quan trọng như mọi người nghĩ.

Đủ dùng là được.

Sau đó anh nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca. "Chúng ta đi thôi, việc còn lại là của đội khảo cổ." Diệp Phi vừa nói vừa bước lên bậc thang.

Ba người đi vào cung điện, thấy Hắc Báo nhảy từ vai Diệp Phi xuống, nó đứng ở góc tường như đang ngửi thấy gì đó. "Cậu làm gì đấy?" Diệp Phi khó hiểu nhìn Hắc Báo. "Trong này có mùi thối rữa, còn có mùi cỏ tươi." Hắc Báo vừa nói vừa dùng móng vuốt cào cào vào tường.

Sau đó từ vách tường hiện ra một cái lỗ đen ngóm.

Diệp Phi cảm nhận rõ rệt có luồng không khí lưu động bên trong.

Chẳng lẽ ở đây còn có một lối thoát khác? "Có muốn vào xem thử

không?" Ngô Tà nhìn Diệp Phi, chủ động hỏi. "Cứ vào xem đi, nếu không nhầm thì chắc là có thợ thủ công nào đó đã âm thầm để lại đường lui cho mình." Diệp Phi thấy khả năng này rất lớn, dù sao không ai muốn chết già ở đây cả.

Biết đâu lại có thợ thủ công tự để lại hậu lộ cho mình.

Chương 512

Diệp Phi tung một cú đá vào cái lỗ đó, lỗ hổng ngày càng lớn, lộ ra một lối đi bí mật.

Ba người nhìn nhau rồi bước vào trong.

Khán giả livestream nhìn thấy đường hầm trước mắt không khỏi tò mò, họ ngừng tranh cãi và chăm chú theo dõi màn hình. "Trong này có gì thế?" "Không biết, biết đâu là đường hầm dẫn ra ngoài." "Ngộ nhỡ không phải thì sao?

Biết đâu lại có thứ khác?" "Ha ha, mình cũng thấy khả năng đó không lớn lắm, nhưng không phải là không thể." "Vậy có khi nào lại có một ngôi mộ khác không?" "Lầu trên mơ ngủ à?

Làm sao có thể xây mộ chồng lên mộ khác được?" Diệp Phi thấy đoạn chat của cư dân mạng, tâm trạng hiếm khi thấy tốt. "Biết đâu lại đúng như mọi người nói, xuất hiện trường hợp mộ trong mộ đấy." Diệp Phi nói xong liền đi theo sau Tiểu Ca.

Nhưng anh cảm thấy khả năng này không lớn lắm, chắc không có đâu.

Nếu đúng như cư dân mạng nói thì con Hồ Đồ kia cũng không dễ dàng làm vậy, nó sẽ phá hủy ngôi mộ bên dưới chứ không để mộ của chị mình có người khác hiện diện.

Ba người đi được nửa đường thì thấy mấy bộ hài cốt.

Trong đó có một bộ thi cốt trên người vẫn còn một con dao găm, một bộ khác giắt một cái xẻng sắt ở thắt lưng.

Còn một bộ khác dường như đang cố gắng bò về phía trước.

Trên người họ vẫn còn vài món trang sức. "Mấy người này là thợ

thủ công à?

Sao trong tay lại có châu báu?" Ngô Tà thấy mấy bộ xương này có gì đó không ổn, nhưng cái xẻng sắt kia đúng là đồ thợ hay dùng.

Trước khi thợ rời đi, không lẽ có người để đồ tùy táng ở đây sao?

Chuyện này là sao?

Diệp Phi liếc nhìn sơ qua một bộ thi thể thợ thủ công. "Mấy người này là thợ thủ công, chỉ là tâm tư của họ không hề đơn giản là muốn rời đi, họ cố tình để lại một lối đi bí mật là để mang theo trang sức châu báu ở đây đi." "Tiếc là bị Hồ Đồ phát hiện, nó khiến họ tàn sát lẫn nhau nên mới xảy ra chuyện này." Diệp Phi nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi hương giống hệt chỗ Hồ Đồ. "Sao anh biết được?" Báo đen hít hà, đúng là ngửi thấy mùi trên người Hồ Đồ.

Nhưng là một con người, sao anh có thể chú ý đến mùi hương này chứ? "Cậu tưởng chỉ có mình cậu cảm nhận được hơi thở đó à?" Diệp Phi nhìn con Hắc Báo đang tràn đầy sức sống trên vai, tâm trạng rất tốt.

Chỉ cần chúng còn sống là tốt rồi.

Hắc Báo cảm thấy người đàn ông này đúng là một yêu nghiệt, mà còn là một yêu nghiệt rất lợi hại.

Ngô Tà và Tiểu Ca đi xuống dưới cùng thì thấy một cánh cổng đá.

Tiểu Ca tung một cú đá, từ bên trong cổng đá có thể nhìn thấy bên ngoài.

Ngay chân núi, chính là ngọn núi mà họ đã leo lên lúc trước.

Phải nói là đám người này gan thật, dám xây dựng đường hầm ở

đây.

Biết thế thì đã đi từ đây vào cho rảnh nợ, mắc gì đi đường vòng xa thế?

Diệp Phi nhìn Ngô Tà đang quan sát cánh cổng đá, ra vẻ suy tư. "Cậu đừng có mà mơ mộng nữa, nếu không phải Hồ Đồ đã chết thì cậu chẳng tìm thấy chỗ này đâu, đừng có nghĩ đến việc đi đường tắt, cậu không có bản lĩnh như chú ba của cậu đâu." Diệp Phi thẳng thừng nói toạc tâm tư của cậu. "Thôi được rồi, anh nói đúng, nhưng chuyện còn lại là của các giáo sư, tôi và Tiểu Ca định về một chuyến, tôi phải báo cáo tung tích của tam thúc một chút." Ngô Tà gật đầu, ngước mắt nhìn lên không trung.

Lúc này trời đã về chiều, ánh nắng vẫn còn gay gắt. "Được, tôi cũng phải về ổ của mình đây." Diệp Phi cũng định về nhà.

Khán giả livestream nghĩ đến việc tạm thời không được thấy Diệp Phi nữa thì bắt đầu luyến tiếc. "Đại lão, khi nào chúng ta mới được gặp lại anh đây?" "Đúng vậy, bọn em tiếc lắm, còn được thấy mọi người cùng nhau xuống mộ nữa không?" "Đúng đó, tụi em sẽ nhớ mọi người lắm." "Không có mọi người, ngày tháng của tụi em sẽ vô vị và đơn điệu lắm." Cư dân mạng lần lượt bày tỏ sự nhớ nhung.

Diệp Phi nhìn những lời nhắn này, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười.

Ngay khi định lên tiếng, anh thấy ở phía Tây Bắc có một luồng khí ẩn hiện.

Nhưng nó biến mất chỉ trong chớp mắt.

Ánh mắt Diệp Phi đanh lại. "Các vị, tin tôi đi, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi." Diệp Phi nói xong liền tắt livestream.

Sau khi chia tay Ngô Tà, anh trở về căn nhà nhỏ của mình, buổi tối

anh ngắm nhìn bầu trời đêm.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật có ghi chép về việc xem tinh tượng.

Cộng thêm khoảnh khắc nhìn thấy luồng khí ban ngày, Diệp Phi đã có thể dự đoán được.

Chẳng bao lâu nữa sẽ có một ngôi mộ đế vương xuất hiện.

Chỉ là không biết ngôi mộ đế vương này sẽ là của ai?

Sau đó anh nhìn những tin tức được đẩy lên trên điện thoại.

APP Đầu Ước: Chuyến hành trình kỳ thú của chuyên gia ẩm thực và đội khảo cổ, hé lộ tiến trình lịch sử mới.

Đằng Đằng Video: Chuyện tình hận thù giữa chuyên gia ẩm thực và hồ ly, rốt cuộc có lịch sử phát triển thế nào.

Bộ phận giật gân IU: Bí mật của chuyên gia ẩm thực, có quan hệ gì với con hồ ly ngàn năm.

Từng tin tức được đẩy lên, từng đoạn video, cùng với sự quan tâm và bình luận của cư dân mạng.

Diệp Phi nhìn những người này càng nói càng thấy vô lý, khóe miệng giật giật.

Bất kể là người ở đâu, hành tinh nào thì cũng đều có một trái tim hóng hớt.

Đã ngửi thấy mùi dưa là cứ bám lấy không buông.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo nằm bò bên cạnh Diệp Phi. "Ở đây toàn là rừng cây, nếu cậu thích thì cứ đi dạo tùy ý, nhưng đừng có làm hại dân cư ở đây đấy." Diệp Phi ngồi trong sân nhìn trời, rồi liếc nhìn con Hắc Báo bên cạnh.

Hắc Báo há to miệng ngáp một cái. "Biết rồi." Hắc Báo nói xong liền đứng dậy, lao nhanh về phía ngọn núi phía sau.

Khi đứng trên đỉnh núi nhìn về phía ngôi nhà của Diệp Phi, đôi mắt nó thoáng qua một tia sâu thẳm.

Mấy ngày sau.

Diệp Phi vừa hái ít rau dại và đồ rừng về thì thấy Ngô Tà và Tiểu Ca đã ở trong sân. "Cậu còn biết đường về à, mấy giờ rồi?" Ngô Tà mặc bộ đồ giản dị, cả người trông tinh thần hẳn lên, cười tươi nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi khẽ nhướng mày, nhìn thần sắc của Ngô Tà là biết chuyến này về rất thuận lợi, công việc hoàn thành tốt đẹp. "Tôi ở trong núi cả ngày, nếu không phải Hắc Báo bảo tôi là mọi người đến thì tôi còn lâu mới về, mọi người đến đây làm gì?" Diệp Phi nói rồi ngồi xuống ghế trong sân, tự rót cho mình một ly trà, rồi rót cho họ hai ly nước. "Nhìn bộ dạng cậu thì không giống như không biết chúng tôi sẽ ở đây, cậu chắc cũng đoán được mục đích chúng tôi đến đây là gì chứ?" Ngô Tà cười híp mắt nhìn anh. "Lần này đi đâu?" Diệp Phi uống vài ngụm trà, ngồi dựa vào ghế. "Không biết, chỉ biết là Hoắc lão bảo tôi đến, còn bảo tôi đợi cậu ở đây, tối nay họ sẽ đến." Ngô Tà cũng không khách sáo, cầm ly nước lên uống một ngụm. "Vậy thì cùng ăn cơm tối đi, tôi vừa mới làm mấy con gà rừng, đúng lúc để bồi bổ cho mọi người." Diệp Phi nói rồi xách mấy con gà rừng đã buộc sẵn và rau dại vào nhà.

Ngô Tà và Tiểu Ca ngồi trong sân, thấy Hắc Báo từ ngoài cửa đi vào, miệng còn ngậm một con thỏ rừng.

Ánh mắt nó nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca đầy vẻ lạnh nhạt, rồi đi thẳng vào trong nhà. "Tiểu Ca, cậu có thấy hai đứa mình hình như không được chào đón lắm không?" Ngô Tà nhìn bóng dáng Hắc Báo, nhỏ

giọng lẩm bẩm.

Tiểu Ca liếc nhìn Ngô Tà một cái, gương mặt không chút biểu cảm. "Chắc là mỗi cậu không được chào đón thôi." Tiểu Ca nói rồi ngồi xuống ghế uống trà.

Chương 513

Ngô Tà cảm thấy Tiểu Ca ở với Diệp Phi lâu quá nên nói chuyện cũng bắt đầu biết cách chọc tức người khác rồi.

Trong nhà, Diệp Phi bắt đầu nhóm lửa, trên tay cầm dao thái rau.

Hắc Báo từ ngoài cửa vào, đặt con thỏ rừng xuống. "Ngươi định đi cùng họ à?" Hắc Báo không hiểu.

Diệp Phi quay người, bắt đầu làm sạch con thỏ rừng, lột da nó ra. "Ừ, cậu có muốn đi không?

Không muốn tự do nữa à?" Diệp Phi luôn cảm thấy cái gã này đôi khi nói chuyện cứ kiểu lấp lửng, đúng là một con báo hay dỗi. "Ta không yên tâm về ngươi, nhưng nếu ngươi muốn ta đi thì ta sẽ đi cùng ngươi." Hắc Báo vẫn nhìn anh đầy dỗi hờn. "Vậy cậu đừng có theo tôi, tôi cũng không thiết tha cậu đi đâu." Diệp Phi bỗng lên tiếng giải thích, trong mắt đầy vẻ trêu chọc. "Hừ, không đi thì không đi, ai thèm chứ." Hắc Báo hậm hực chạy ra cửa.

Chức Viêm Điểu ở một bên kêu chi chi chi. "Cậu còn không mau đi dỗ nó đi?

Ngày mai chúng ta phải cùng xuất phát đấy." Diệp Phi nhìn Chức Viêm Điểu bay đi, cuối cùng mỉm cười bất lực.

Buổi trưa, ba người ăn no nê xong thì ngồi hóng mát trong sân.

Cho đến tối, trước cửa xuất hiện bóng dáng Hoắc lão, cùng với Tiền Tinh Vân và Giáo sư Quách.

Gương mặt mấy người họ thêm phần nghiêm trọng. "Hoắc lão, Giáo sư Tiền, Giáo sư Quách, mọi người bị sao vậy?

Sao trông sắc mặt không được tốt lắm?" Ngô Tà thấy Hoắc lão vẻ

mặt nghiêm trọng, liền tò mò hỏi.

Hoắc lão nhìn ba người Diệp Phi và Ngô Tà. "Lần này gọi mọi người lại đây, tôi có chuyện muốn nói." Hoắc lão thở dài một tiếng.

Diệp Phi nhường ghế cho Hoắc lão, Giáo sư Tiền và Giáo sư Quách. "Chuyện gì vậy?" Diệp Phi thấy biểu hiện của mấy người này không ổn chút nào. "Vài ngày trước có người phát hiện một ngôi mộ ở phía Tây Bắc, tôi vốn định cho Đội trưởng Triệu dẫn người đi xem thử, kết quả là họ đi xong thì mãi không thấy về." "Chúng tôi chỉ thấy một lính đánh thuê ở vùng ven, nhưng anh ta đã hôn mê, hiện đang được điều trị tại bệnh viện, nhưng vẫn chưa tỉnh lại." Hoắc lão nói đến đây, mắt đầy vẻ lo lắng.

Diệp Phi không khỏi giật mình, không ngờ Đội trưởng Triệu và những người khác lại gặp nguy hiểm. "Đội trưởng Triệu dẫn theo bao nhiêu người vào đó?" Diệp Phi bỗng hỏi. "Mười người, nhưng hiện giờ chỉ thấy một người, hơn nữa môi trường ở đó rất kỳ lạ, lúc thì thấy mộ huyệt, lúc thì lại không thấy đâu." "Thời gian nhìn thấy mộ huyệt rất ngắn ngủi, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ thôi." Hoắc lão vẫn nhớ thông tin nhận được là như vậy.

Ngô Tà im lặng, trong đầu thoáng qua vài ý tưởng nhưng chưa chắc chắn lắm. "Sáng mai đi xem người lính đánh thuê kia xem, có lẽ sẽ có manh mối, mục tiêu chính là tìm được Đội trưởng Triệu, dù sao mạng người cũng là quan trọng nhất." Diệp Phi nhìn thời gian trên cổ tay, giờ bỗng nhiên đông người thế này, tối nay phải làm thêm cơm mới được.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Phi dắt theo Chức Viêm Điểu và Hắc Báo lên xe của đội khảo cổ, trước tiên là đến bệnh viện xem người lính đánh thuê kia.

Biết người biết ta mới mong trăm trận trăm thắng.

Chỉ khi gặp người lính đó mới biết cái gì đã làm hại họ.

Trong bệnh viện.

Người lính đánh thuê đang nằm trên giường, sắc mặt hơi có vết thâm xanh.

Bên cạnh là một bà cụ già nua, đang rơm rớm nước mắt. "Mọi người là ai?" Bà cụ nhìn những người bước vào phòng, nhất thời ngơ ngác. "Cụ ơi, chúng cháu đến thăm con trai cụ, có lẽ sẽ có cách cứu anh ấy tỉnh lại." Hoắc lão nhìn bà cụ, vội vàng giải thích. "Cứu thế nào?

Bác sĩ đều bó tay rồi, mọi người thì có cách gì?" Bà cụ nói, nước mắt lại rơi lã chã.

Nhưng Ngô Tà, Tiểu Ca và Diệp Phi nhìn vào thì sắc mặt có chút nghiêm trọng. "Sắc mặt này không ổn rồi." Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Tiểu Ca, cậu thấy gì rồi?" Diệp Phi nhìn về phía Tiểu Ca. "Đây là tà khí, nhưng là loại nào thì tôi không nhìn ra." Tiểu Ca lạnh lùng đáp. "Đây coi như là một loại tà khí, nhưng nó là một loại nguyền rủa, loại nguyền rủa này xuất phát từ một người phụ nữ." Diệp Phi thấy cảnh trước mắt không khỏi đau đầu, lời nguyền là thứ khó xử lý nhất.

Đặc biệt là từ một người phụ nữ, loại nguyền rủa này là đáng sợ nhất. "Nguyền rủa?

Vậy là anh bạn này bị nguyền rủa à?" Ngô Tà không khỏi kinh ngạc, lời nguyền của phụ nữ đúng là đáng ngại, nghĩ thôi đã thấy nhức đầu.

Nếu là người phụ nữ cố chấp hay cực đoan thì càng kinh khủng hơn. "Thần Mộc Đỉnh, lực lượng nguyền rủa, ngươi xử được không?" Diệp Phi không muốn bộc lộ huyết mạch của mình quá nhiều, chỉ có thể hỏi Thần Mộc Đỉnh. "Lực lượng nguyền rủa á, đối

với Hỏa Tinh thì chỉ là chuyện nhỏ." Thần Mộc Đỉnh thản nhiên nói. "Ngươi hãy đặt tay lên giữa trán anh ta, ta sẽ hút thứ đó vào." Diệp Phi nghe lời Thần Mộc Đỉnh, đặt ngón tay lên giữa trán người lính đánh thuê.

Ngay sau đó, một luồng tà khí màu đen thuận theo ngón tay Diệp Phi truyền vào người anh. "Cậu làm gì vậy?" Ngô Tà khó hiểu nhìn anh, rồi liếc sang thấy các giáo sư đang an ủi mẹ người lính đánh thuê.

Không có ai chú ý thì tốt. "Thần Mộc Đỉnh bảo tôi làm vậy." Diệp Phi nhỏ giọng giải thích.

Một lát sau, người lính đánh thuê từ từ tỉnh lại. "Anh Diệp Phi?

Anh Ngô Tà?

Anh Trương?

Mọi người ở đây thì tốt quá, mau đi cứu đội trưởng đi." Người lính đánh thuê thấy ba người liền bật dậy, nắm chặt lấy tay Diệp Phi, khẩn thiết cầu cứu.

Mẹ người lính đánh thuê thấy con tỉnh lại thì mừng rỡ không thôi.

Sau khi nắm rõ ngọn ngành sự việc, Diệp Phi cùng các giáo sư lên đường đến Tây Bắc.

Ba ngày sau họ đã tới đích.

Diệp Phi bước xuống xe, ngước nhìn lên núi, vừa hay thấy một cánh cổng đồng khổng lồ, trên đó có khắc vài dòng chữ.

Khán giả livestream khi thấy Diệp Phi một lần nữa xuất hiện thì vô cùng vui mừng. "Cuối cùng cũng thấy đại lão nhà mình rồi, càng ngày càng đẹp trai, vui quá đi mất." "Em cũng thế, cứ tưởng không được xem nữa, lo chết đi được." "Mà nói chứ đây là đâu vậy?

Sao đại lão lại ở đây?" "Mình nghe nói có chuyện gì đó xảy ra,

hình như chỗ này có vấn đề, Đội trưởng Triệu dẫn đội trước đó dường như đã gặp chuyện." "Mình cũng nghe loáng thoáng rồi nhưng không chắc, nói vậy thì mình hiểu tại sao lần này lại thay người rồi." "Lần này ai làm đội trưởng vậy?" "Hình như là người quen của Đội trưởng Triệu, họ Giả, gọi là Đội trưởng Giả." Diệp Phi nhìn cổng mộ phía trên, chân mày nhíu lại. "Vị trí chỗ này không ổn, nhìn thì rất giống cổng mộ nhưng góc độ thì không đúng." Ngô Tà bước xuống xe, tình cờ thấy cảnh này.

Ngô Tà quan sát góc độ phía trên, hoàn toàn khác với những cổng mộ trước đây cậu từng thấy.

Trước đây cổng mộ thường có căn cơ rất sâu, nhưng cổng mộ ở đây rất lạ.

Lạ ở chỗ căn cơ dường như không ổn định. "Đây là một loại huyễn ảnh, tác dụng cũng giống như ảo ảnh trên sa mạc thôi." Diệp Phi thản nhiên liếc nhìn rồi quan sát môi trường xung quanh.

Dường như có thứ gì đó đang ẩn giấu ở đây, chẳng lẽ ở đây có trận pháp sao?

Anh quan sát xung quanh một lượt.

Chương 514

Dựa theo ký ức của người lính đánh thuê kia thì chẳng mấy chốc cảnh tượng này sẽ biến mất.

Diệp Phi đang suy nghĩ về vấn đề này thì thấy cổng mộ bên cạnh đã biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một đỉnh núi đen ngòm. "Ở đây có trận pháp, muốn phá trận thì phải vào trong mới phá được." Diệp Phi gần như có thể khẳng định chắc chắn. "Vậy giờ chúng ta vào luôn sao?" Tiền Tinh Vân và Giáo sư Quách ở bên cạnh vội vàng hỏi. "Giờ vẫn chưa được, phải đợi một tiếng nữa, trận pháp vừa mới hình thành nên chưa ổn định, lúc mạnh lúc yếu, nếu may mắn đi vào lúc nó suy yếu thì tốt." "Nếu đi vào lúc nó mạnh thì chẳng phải thiệt thòi sao?" Diệp Phi nói xong liền ngồi xuống đất, lặng lẽ quan sát.

Tiền Tinh Vân nhìn đỉnh núi đối diện, tuy trong lòng sốt ruột tìm Đội trưởng Triệu nhưng cũng không thể đi hy sinh vô ích. "Giáo sư Tiền, lần trước cái mộ bao tự kia xử lý xong chưa?

Mà mọi người cứ thế đi theo thế này?" Ngô Tà tò mò nhìn Tiền Tinh Vân. "Còn lại mấy vấn đề hậu kỳ thôi, chúng tôi vừa hay cũng xong việc rồi.

Giáo sư Phương lần này cũng muốn đi lắm, nhưng mộ Đát Kỷ hiện giờ vẫn cần ông ấy nên chúng tôi đi thay." Tiền Tinh Vân vội vàng giải thích, giờ đi xuống mộ với Diệp Phi không cần quá nhiều người, chỉ cần đi theo để được "gánh" là xong.

Lại còn được ăn ngon nữa, quá tuyệt. "Vậy thì tốt." Ngô Tà gật đầu, chuyện phiếm vài câu.

Trong khi đó Đội trưởng Giả vẻ mặt đầy lo lắng, chốc chốc lại nhìn Diệp Phi.

Biết Diệp Phi bản lĩnh rất lớn nhưng trong lòng anh vẫn rất lo cho Đội trưởng Triệu đang mất tích trong núi.

Không biết giờ ra sao rồi?

Diệp Phi nhận ra sự lo lắng của Đội trưởng Giả, khẽ mỉm cười. "Đừng vội, cứ chờ xem." Diệp Phi quay đầu nhìn Đội trưởng Giả, thản nhiên giải thích.

Thấy dáng vẻ ung dung tự tại của Diệp Phi, Đội trưởng Giả không khỏi cảm thấy an tâm hẳn.

Một tiếng sau.

Nhóm Diệp Phi bắt đầu tiến vào trong núi.

Xung quanh toàn là rừng cây xanh mướt, mọi người vừa bước vào thì cây cối phía sau đã tự động thay đổi vị trí.

Bước chân Diệp Phi hơi khựng lại khi đi lên núi, anh quay lại nhìn đống cây cối phía sau rồi thản nhiên đi tiếp. "Mấy cái cây này biết tự di động, rất dễ làm người ta lạc phương hướng." Tiểu Ca đứng bên cạnh Diệp Phi bỗng lên tiếng. "Phá được trận thì chúng sẽ quay về chỗ cũ thôi, giờ chúng ta nên tìm nhóm Đội trưởng Triệu trước." Diệp Phi nói rồi xoa xoa con Hắc Báo bên cạnh.

Anh lấy bộ quần áo Đội trưởng Triệu từng mặc đưa cho Hắc Báo ngửi.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân ngẩn tò te.

Đây chẳng phải là Mộng Huyện Báo sao?

Nói gì thì nói cũng là giống loài quý hiếm mà.

Cứ thế mang ra dùng như chó săn à?

Khán giả livestream thấy cảnh này cũng đứng hình.

Chuyện gì thế này?

Đối xử với con Hắc Báo ngầu lòi như thế này sao? "Cái gì cơ?

Mình có nhìn nhầm không?

Đây là Hắc Báo mà?

Sao lại dùng như cún thế kia?" "Ha ha, nếu mình là Hắc Báo mình sẽ mắng đại lão té tát luôn, quá đáng thật sự, coi người ta như cún con vậy." "Hắc Báo: Anh mới là đồ cún thực sự đấy." "Ha ha, đừng nói vậy, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt lắm, thú vị phết." "Nhưng khứu giác của báo chắc phải tốt hơn chó nhiều chứ nhỉ?" "Chắc thế rồi." Khán giả livestream cười không nhặt được mồm.

Trong văn phòng, Hoắc lão vừa xử lý xong việc, nhìn vào livestream thấy hành động này của Diệp Phi thì cũng cạn lời.

Hành động này đúng là khó diễn tả thật, làm sao mà chấp nhận được chứ?

Tính tình loài báo vốn cao ngạo, đừng nói là Mộng Huyễn Báo, ngay cả báo thường cũng không dễ dàng chấp nhận hành vi này.

Hoắc lão bất lực nhìn Diệp Phi trên màn hình.

Cái cậu này đúng là... rất đặc biệt.

Trong núi lúc này. "Ngươi làm cái gì thế?

Ý ngươi là sao hả?" Hắc Báo không vui nhìn Diệp Phi bên cạnh, ánh mắt sắc lẹm đầy vẻ bất mãn.

Đúng là coi nó như chó mà dùng. "Khứu giác của cậu tốt, cậu tìm hướng của nhóm Đội trưởng Triệu đi." Diệp Phi nói rồi đưa bộ quần áo lại gần hơn chút nữa. "Tại sao ta phải làm vậy?

Ta dù gì giờ cũng là hoàng tử Mộng Huyễn Báo, sao ngươi có thể đối xử với ta như thế?" Hắc Báo kịch liệt bày tỏ sự không hài lòng.

"Có làm không?

Không làm thì biến về." Diệp Phi không thèm nghe nó lảm nhảm mà đưa ra lựa chọn luôn. "Chi chi chi." Chức Viêm Điểu cũng ở bên cạnh khuyên nhủ hết lời. "Được rồi, đó là chủ nhân của cậu, cậu tất nhiên là bênh anh ta rồi, sao cậu thèm giúp tôi chứ?

Cậu nói thì hay lắm, sao cậu không bay cao lên mà tìm mấy người đó đi?" Hắc Báo nhìn bộ dạng của Chức Viêm Điểu thì cảm thấy một người một chim này đang bắt nạt mình.

Cuối cùng nó đành bất lực hít hà, ghi nhớ mùi của Đội trưởng Triệu, rồi nhảy khỏi vai Diệp Phi.

Nó hít hà liên tục trên mặt đất rồi đi về phía bên phải.

Ngô Tà thấy vậy thì khóe miệng giật giật. "Cậu đối xử với nó như thế thật sự ổn chứ?

Nó không giận à?" Ngô Tà nhỏ giọng thì thầm vào tai Diệp Phi. "Có Chức Viêm Điểu giúp tôi rồi, nó có giận cũng không dám thể hiện rõ đâu." Diệp Phi vừa nói vừa xoa cái đầu nhỏ của Chức Viêm Điểu, ánh mắt đầy vẻ nuông chiều.

Mọi người đi theo Hắc Báo vào trong rừng, nhưng đi chưa đầy nửa tiếng, Hắc Báo bắt đầu hít hà tứ tung. "Mùi ở đây bị đứt đoạn rồi, chắc là bị ai đó xóa sạch dấu vết." Hắc Báo nói xong liền quay lại vai Diệp Phi. "Hử?

Xóa sạch?" Ánh mắt Diệp Phi thoáng qua một tia lạnh lẽo, anh nhìn quanh môi trường xung quanh một lượt.

Anh cũng không cảm thấy có sinh vật nào ở đây cả.

Chỉ là mấy cái cây đối diện nhìn có vẻ khác với chỗ này. "Sao vậy?" Ngô Tà thấy Diệp Phi nhíu mày thì khó hiểu nhìn anh. "Hắc Báo bảo mùi ở đây biến mất rồi, rất giống bị ai đó xóa đi." Diệp Phi quan

sát kỹ xung quanh.

Đội trưởng Giả, Tiền Tinh Vân và Giáo sư Quách nghe vậy thì đồng loạt hít một hơi lạnh.

Sao lại thế được?

Tại sao ở đây lại có người xóa sạch mùi hương?

Chẳng lẽ còn có người khác, hoặc sinh vật nào khác sao?

Đội trưởng Giả nhìn quanh, không thấy trên mặt đất có dấu vết sinh vật nào xuất hiện hay có người từng đến gần đây. "Liệu họ có đi chỗ khác không?

Chương 515

Hoặc là rơi vào trận pháp khác?" Ngô Tà im lặng một lát rồi đưa ra suy đoán. "Có khả năng đó, thế nên giờ chúng ta phải làm một thí nghiệm." Diệp Phi nhặt một viên đá dưới đất ném về phía đối diện.

Ngay sau đó, viên đá biến mất tăm, không hề thấy nó rơi xuống đất. "Chẳng lẽ trong này còn có một không gian khác sao?" Ngô Tà nói xong định đưa tay ra chạm thử nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại. "Có lẽ vậy." Diệp Phi nói rồi bước vào trong, cả người anh cũng biến mất theo.

Ngô Tà và Tiểu Ca bám sát phía sau, tiếp đó là Tiền Tinh Vân, Giáo sư Quách và Đội trưởng Giả cũng lần lượt bước vào.

Diệp Phi vừa vào trong đã thấy cảnh vật xung quanh thay đổi hẳn.

Rừng cây xanh mướt đã được thay thế bằng một hang động, không khí nồng nặc mùi hôi thối.

Ngô Tà, Tiểu Ca và mọi người theo sau thấy cảnh tượng này cũng không khỏi kinh ngạc.

Chuyện... chuyện này đúng là quỷ dị, không ngờ trong rừng sâu lại có một khoảng trời riêng thế này, thật không thể xem thường. "Mùi gì thế này?

Sao mà thối thế?" Ngô Tà vô thức bịt mũi.

Từng đi qua bao nhiêu mộ huyệt rồi, chỉ có mộ này là thật sự làm người ta muốn nôn mửa, mùi khó chịu kinh khủng.

Lại còn thối đến nhức cả mũi. "Trong này không khí ít lưu thông, có mùi gì cũng không dễ tan đi, có mùi thế này cũng bình thường thôi." Diệp Phi nghiêm trọng quan sát xung quanh, toàn là vách đá, bên trên là

những cành cây khô và cỏ héo, còn có rất nhiều mùi hương kỳ lạ.

Dưới chân tường còn có những loại thực vật xanh đã thối rữa.

Khán giả livestream thấy cảnh này cũng cảm thấy rợn người. "Vừa nãy Ngô Tà bảo thối lắm, mùi thối ở đâu ra thế nhỉ?" "Chắc không phải mùi xác chết thối rữa chứ?

Dù sao Đội trưởng Triệu cũng đã... không lẽ đúng như mình nghĩ?" "Phỉ phỉ phỉ, cậu đừng có nói bậy, chắc là mùi cây cỏ thối rữa thôi, hoặc là xác động vật thối rữa cũng nên." "Cậu bớt nói nhảm đi, nãy giờ đi đường có thấy con vật nào đâu?" "Ừ nhỉ, cậu không nói mình cũng quên khuấy mất, hình như chẳng thấy con vật nào thật." Khán giả livestream bàn tán xôn xao.

Diệp Phi tình cờ thấy những lời này, khóe miệng khẽ nhếch. "Đây là bên trong trận pháp, làm sao có động vật được, ở đây đúng là có mùi động vật và thực vật thối rữa thật." "Ở ngoài không thấy động vật nhưng trong này thì có đấy." Diệp Phi nói xong liền đi sâu vào trong hang.

Ngô Tà bám sát, nhìn Diệp Phi bên cạnh. "Diệp Phi, cậu biết đây là trận pháp gì không?

Sao nhìn quỷ dị thế?" Ngô Tà vẫn tò mò. "Đây là nơi giao thoa giữa âm và dương, hay còn gọi là âm dương trận pháp trong truyền thuyết, nơi này lúc thì là âm gian, lúc thì là dương gian, từ khoảnh khắc chúng ta bước vào rừng." "Đã không còn phân biệt được đâu là âm, đâu là dương nữa rồi." Diệp Phi giải thích, mắt đảo qua các vách đá.

Trong hang động này, các vách đá chỉ có cỏ khô đen ngòm, chẳng thấy bóng dáng thực vật xanh nào. "Vậy vị trí hiện tại của chúng ta là ở đâu?

Âm gian hay dương gian?" Ngô Tà tò mò nhìn anh. "Âm gian." Không đợi Diệp Phi trả lời, Tiểu Ca đã chủ động lên tiếng.

Càng đi sâu vào trong, mùi hôi thối càng trở nên nghiêm trọng.

Nhóm Tiền Tinh Vân trào dâng dự cảm chẳng lành.

Cảm giác như họ đang bước vào âm phủ vậy?

Vậy có nghĩa là họ đã chết rồi sao? "Các giáo sư đừng căng thẳng, ở đây tuy là âm dương trận nhưng so với âm gian thật sự thì vẫn còn khoảng cách xa lắm, dù sao cũng là âm gian, đâu phải ai cũng có thể tạo ra được?" "Ngay cả những phương sĩ lợi hại nhất cũng không có bản lĩnh đó đâu." Diệp Phi vừa dứt lời, không khí xung quanh bỗng thay đổi, tiếp đó nghe thấy một tràng tiếng huyên náo.

Mọi người nín thở, lắng tai nghe kỹ.

Đội trưởng Giả nghe thấy liền mừng rỡ. "Là tiếng của Đội trưởng Triệu, họ ở phía trước." Gương mặt Đội trưởng Giả đầy vẻ vui mừng.

Diệp Phi và Tiểu Ca sắc mặt nghiêm trọng, lao về phía trước.

Khi nhìn thấy Đội trưởng Triệu, ông ta đang dùng tay bóp chặt cổ anh em của mình, còn người lính đánh thuê kia cũng đang bóp chặt cổ Đội trưởng Triệu.

Hai người đang bóp cổ nhau, những lính đánh thuê khác xung quanh cũng đang tự tàn sát lẫn nhau.

Diệp Phi và Ngô Tà thấy cảnh đó liền vội vàng lao tới giúp đỡ.

Ngay khi Ngô Tà vừa chạm vào, một luồng lực vô hình đã hất văng cậu ra.

Diệp Phi thấy vậy liền rút Băng Xuyên Cung ra, bắn về phía đối diện.

Một tầng băng giá lập tức bao phủ lấy nhóm Đội trưởng Triệu, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chém mạnh vào lớp băng.

Lớp băng tan vụn.

Diệp Phi và Ngô Tà vội vàng lao tới, Diệp Phi tung một đòn chặt gáy khiến Đội trưởng Triệu ngất đi, Tiểu Ca và Ngô Tà cũng đánh ngất những lính đánh thuê còn lại.

Đội trưởng Giả nhìn mấy người nằm la liệt mà không khỏi ngỡ ngàng.

Rõ ràng lúc đầu bảo dẫn theo một đội, sao giờ chỉ còn lại có mấy người này? "Anh Diệp Phi, giờ phải làm sao?

Đội trưởng Triệu và mọi người..." Đội trưởng Giả lo lắng nhìn Đội trưởng Triệu rồi nhìn sang Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy, mượn một chút dược hương từ Thần Mộc Đỉnh truyền vào giữa trán Đội trưởng Triệu.

Đội trưởng Triệu từ từ tỉnh lại, những lính đánh thuê khác cũng vậy.

Nhưng trên người họ đều có những vết thương nhẹ ở các mức độ khác nhau. "Đội trưởng Triệu, anh sao rồi?

Có thấy chỗ nào không khỏe không?" Tiền Tinh Vân vội vàng hỏi.

Đội trưởng Triệu thất thần nhìn Tiền Tinh Vân, rồi nhìn Diệp Phi, khi thấy Diệp Phi, mắt ông tràn đầy vẻ đau đớn. "Anh Diệp Phi, xin anh hãy cứu anh em của tôi, họ bị một lũ quỷ bắt đi rồi, tôi muốn đuổi theo nhưng không kịp, xin anh hãy giúp tôi, cứu lấy họ." Đội trưởng Triệu nắm chặt lấy Diệp Phi, gương mặt đầy vẻ lo lắng, nước mắt chực trào.

Diệp Phi nhìn Đội trưởng Triệu, đây là lần đầu tiên anh thấy ông

lộ ra thần sắc như vậy. "Quỷ sao?

Loại quỷ gì?" Diệp Phi khó hiểu hỏi, đây đâu phải âm gian thật sự, sao lại có quỷ hồn tồn tại? "Là một lũ quỷ đội nón lá, chân không chạm đất, vạt áo rách rưới tả tơi." Một lính đánh thuê vội vàng giải thích. "Hử?" Diệp Phi nhất thời chưa nghĩ ra đó là thứ gì, chân mày nhíu chặt.

Ngô Tà im lặng một lát, bỗng sực nhớ ra điều gì đó. "Diệp Phi, là Lượng trong đám yêu ma quỷ quái đấy." Ngô Tà nhỏ giọng thì thầm.

Trong sổ tay từng ghi chép, Lượng trong yêu ma quỷ quái là một loại tà túy đội nón lá, thứ này không thuộc về loài quỷ, nhưng nó lại là kẻ tàn bạo nhất.

Loại này rất ham chơi, chuyên đi hãm hại các sinh linh.

Ngô Tà rốt cuộc cũng hiểu những thứ trong không khí này là gì, tất cả đều là mùi vị trên người yêu ma quỷ quái.

Có loại mùi này, những thực vật xanh kia sẽ bị mục nát, khô héo.

“Chúng đi hướng nào rồi?” Diệp Phi vội vàng hỏi.

“Trong vách đá, những người tôi dẫn đến đều bị chúng bắt đi rồi.” Đội trưởng Triệu nói đoạn còn xoa xoa cổ, vốn đã đau nhức không thôi.

Sau đó, anh ta giơ ngón tay chỉ về phía vách đá đối diện.

“Giáo sư Tiền, mọi người đợi ở đây, tôi đi xem sao.” Diệp Phi nhìn về phía vách đá phía sau, cuối cùng để Chức Viêm Điểu và Hắc báo ở lại đây.

Chương 516

“Ngô Tà, cậu cũng ở lại đây đi.” Tiểu Ca liếc nhìn Ngô Tà đứng bên cạnh, lạnh lùng nói.

“Tôi cũng muốn đi.” Ngô Tà vừa nghe vậy, vội vàng lên tiếng.

“Cậu ở lại đây, trên người cậu không có huyết mạch, như vậy sẽ gặp nguy hiểm.” Diệp Phi hiểu tâm tư của Tiểu Ca nên chủ động mở lời.

“Vậy cũng được, hai người phải cẩn thận, chúng tôi ở đây vẫn có thể xem hai người qua livestream.” Ngô Tà không khỏi cảm thấy mình là một người bình thường thì đúng là thê thảm thật.

Diệp Phi dặn dò xong xuôi liền cùng Tiểu Ca đi về phía vách đá.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách không khỏi nhìn nhau một cái.

Nói đến những nơi quỷ dị này, chỉ có họ mới giải quyết được, nơi này đúng là rất khủng khiếp.

Cư dân mạng trong phòng livestream khi nghe thấy tin tức này, không khỏi cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

“Những người bị bắt đi chắc sẽ không sao chứ?” “Nghe nói có mười người, một người thoát ra, ở đây còn bốn người, vậy còn năm người nữa, năm người đó bị đưa đi đâu rồi?” “Tôi lo quá, đã qua bao nhiêu ngày rồi, những thứ ‘Lượng’ này từ đâu ra vậy?” “Cái đó chỉ có thể xem đại lão nói thế nào thôi, hiện tại chỉ có đại lão biết.”...

Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm bắt đầu lo lắng.

Không phải nói là lời nguyền của phụ nữ sao?

Chẳng lẽ những thứ ‘Lượng’ này cũng là từ lời nguyền mà ra?

Trong lòng ông bắt đầu tràn đầy nghi hoặc.

Diệp Phi và Tiểu Ca xuyên qua vách đá, liền thấy xung quanh là một khoảng đất trống, bốn bề đều tối đen như mực.

Anh vội vàng lấy đèn chiếu sáng ra.

Diệp Phi không khỏi cảm thán môi trường ở đây, ngay cả mắt của họ cũng không thể nhìn thấu được.

"Ở đây có một loại cảm xúc tiêu cực, mắt của tôi cũng không nhìn ra được." Tiểu Ca bỗng nhiên lên tiếng.

"Là lời nguyền của phụ nữ, cũng là sức mạnh lời nguyền, những thứ 'Lượng' kia chắc cũng từ lời nguyền mà ra." Diệp Phi lạnh mặt giải thích.

Anh không khỏi cảm thấy đau đầu, lời nguyền so với các loại tà túy khác thì khác biệt rất nhiều.

Nhưng thứ này giống như virus máy tính vậy, lây lan từ người này sang người khác, lại còn kinh niên không tan.

Nhân lúc người khác không đề phòng, nó sẽ ngưng tụ thành tà khí khủng khiếp.

Hai người cùng nhau đi về phía trước, chú ý thấy xung quanh đều là đất trống.

Nhưng đi được vài bước, Diệp Phi cảm thấy dưới chân mình có gì đó không đúng.

Hình như là đang giẫm lên thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, anh thấy dưới chân mình là hài cốt, bên trên còn có tóc đen.

Nhìn qua là biết hài cốt của phụ nữ.

Bỗng nhiên anh hiểu ra vì sao ở đây lại có lời nguyền của phụ nữ rồi.

Hóa ra họ đều là những người chết oan ức.

Đúng lúc này, trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi hôi thối.

“Lượng tới rồi.” Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, đồng thanh nói.

Họ vội vàng tắt đèn chiếu sáng, sau đó nấp ở vị trí chính giữa.

Giữa đường mới là nơi dương khí nồng đậm, cũng là nơi ‘người’ nên đi, nhưng rìa hai bên thì không phải.

Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn về phía sau, liền thấy có hai người đang bị thứ gì đó kéo đi.

Càng lại gần, Diệp Phi mới nhìn rõ, những thứ ‘Lượng’ đội nón lá kia đang kéo hai người đi về phía Diệp Phi và Tiểu Ca.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh này, ai nấy đều căng thẳng không thôi.

“Vãi chưởng, lần đầu tiên tôi thấy thứ như vậy, thứ này nhìn không giống quỷ tí nào, còn đáng sợ hơn cái lần trước nữa.” “Ai mà chẳng thế, tôi vẫn thấy rất kinh khủng, cũng làm khó đại lão rồi, thật là quá đáng sợ.” “Nhưng thứ này có quan hệ gì với lời nguyền phụ nữ?” “Có lẽ lời nguyền và Lượng có quan hệ gì đó?

Nếu không sao có thể chung sống hòa hợp như vậy.” “Kìa, mọi người nhìn xem, sau lưng chúng là thứ gì?” “Là người đấy.”...

Ngô Tà và giáo sư Tiền Tinh Vân đang xem livestream nhìn thấy cảnh này, tim thắt lại một cái.

Đội trưởng Triệu yếu ớt nhìn màn hình, khi thấy hai người kia, sắc mặt đầy vẻ lo lắng.

“Hồng Hộc, Tiêu Hổ...” Đội trưởng Triệu nhìn hai người bị kéo đi, thấp giọng gọi.

Trên người họ đầy vết thương, lúc này sắc mặt trắng bệch, giống như mất hồn vậy, trên đất còn có những vệt máu đỏ tươi, kéo thành từng vệt dài.

Đội trưởng Triệu nắm chặt hai tay thành nắm đấm, trong lòng vừa đau xót, vừa bất lực, càng nhiều hơn là tự trách.

Đều tại anh ta không tốt, không bảo vệ được họ.

Lúc này, Hoắc lão đang ngồi trong phòng họp xem livestream, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy vô cùng đau lòng, có chút không nhẫn tâm.

Đúng là tội nghiệp cho mấy đứa nhỏ này.

Trong phòng họp vang lên từng trận tiếng thở dài.

Lúc này Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn hai người lính đánh thuê trên mặt đất đang bị kéo vào bên trong.

Hai tay Diệp Phi nắm chặt thành quyền.

Anh vẫn có ấn tượng với hai người này, lúc nấu ăn họ còn đến giúp đỡ.

Lúc đó họ còn nói rất thích ăn đồ anh làm, là thứ ngon nhất họ từng được ăn.

Hiện tại mới vài ngày không gặp đã bị hành hạ thành ra thế này.

Trong lòng Diệp Phi trào dâng một ngọn lửa giận, chẳng lẽ lại dám...

“Đi, đi theo.” Diệp Phi tiếp tục đi ở vị trí chính giữa, những thứ Lượng này không hề nhìn thấy họ.

Đối với nơi có dương khí vượng, chúng sẽ bản năng chọn cách né tránh.

Tiểu Ca cùng anh đi theo đám Lượng vào trong một sơn động.

Bên trong còn có tiếng kêu thê lương.

Diệp Phi và Tiểu Ca đi vào nhìn, thấy một đám Lượng đang hấp thụ khí tức của hắc khí, loại khí tức này khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Đây là sức mạnh lời nguyền." Diệp Phi không ngờ sức mạnh lời nguyền lại ẩn giấu ở đây, đám Lượng này thế mà lại bắt đầu hấp thụ lời nguyền tại đây.

Ở trong góc, năm người lính đánh thuê đang nằm bò trên đất, trên người đầy máu tươi, bên dưới là những hài cốt.

Từ những hài cốt đó có thể thấy họ vẫn mặc quần áo của cư dân địa phương.

Chuyện nghe nói có người mất tích trước đó, chẳng lẽ chính là những người này.

"Cậu định làm thế nào?" Tiểu ca liếc nhìn Diệp Phi ở bên cạnh.

"Đưa mấy người lính đánh thuê này ra ngoài trước, còn lại, tôi sẽ châm một mồi lửa đốt sạch chúng, để chúng nếm trải cảm giác bị người ta hành hạ." Hai tay Diệp Phi nắm chặt, ánh mắt tràn đầy hận ý.

Hai người đi đến vị trí chính giữa, Diệp Phi lẩm bẩm trong miệng, ngay sau đó bắt đầu tàng hình.

Tiểu Ca đã không còn thấy bóng dáng Diệp Phi, y đứng ở một bên, nhìn đám Lượng đang bắt đầu hấp thụ những lời nguyền này.

Lông mày y nhíu lại, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ không hay.

Diệp Phi từng bước tiếp cận những người lính đánh thuê đang thất thần nhìn lên đỉnh đầu.

“Tiêu Hổ?

Tiêu Hổ tỉnh lại đi.” Diệp Phi đi đến trước mặt người quen, khẽ gọi.

Nhưng người tên Tiêu Hổ này dường như không nghe thấy gì.

“Đừng gọi nữa, vô ích thôi, cậu ta không nghe thấy đâu.” Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh truyền ra trong đầu Diệp Phi.

“Tại sao?” Diệp Phi sững lại, khó hiểu hỏi.

“Cậu chỉ thấy những người này bị hành hạ không ra hình người, nhưng thực tế đó chỉ là hiện tượng bề mặt, thứ mà bọn Lượng này hành hạ còn có cả linh hồn của họ, linh hồn của những người này đã bị tổn thương rồi.” “Muốn tu phục lại thì cần một chút độ khó đấy.” Giọng nói của Thần Mộc Đỉnh có chút ngưng trọng.

“Tu phục thế nào?” Diệp Phi lạnh mặt hỏi, trong mắt ẩn hiện ngọn lửa đang lay động.

Chương 517

Những thứ này, thật sự là không muốn sống nữa đúng không?

“Có cách, chỉ là cậu chưa chắc đã làm được, cậu phải ăn một con Lượng, ăn sống trực tiếp, ta cần khí tức của Lượng để luyện đan dược.” “Phải trấn an lại những cảm xúc của linh hồn thì mới có thể tu phục, cậu có làm được không?” Lời nói của Thần Mộc Đỉnh khiến Diệp Phi dâng lên dự cảm không lành, anh nhìn con Lượng đối diện.

Cái thứ này... có ngon không nhỉ?

“Cậu có làm được không?” Thần Mộc Đỉnh tiếp tục hỏi.

“Được, nhưng ông có thể mượn hương dược của ông để tu phục vết thương trên người họ một chút không, nếu cứ tiếp tục chảy máu, nhất định sẽ bị mất máu quá nhiều.” Diệp Phi nhìn mọi người trước mắt, vội vàng nói.

“Không vấn đề gì.” Diệp Phi đặt ngón tay lên giữa mày của Tiêu Hổ và Hồng Hộc, liền thấy vết thương của hai người đang được tu phục.

“Nếu không phải bị tà khí này xâm thực quá lâu thì những vết thương nhỏ này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.” Thần Mộc Đỉnh nói đến đây, không khỏi có chút tiếc nuối.

“Không gấp, rồi sẽ khôi phục lại thôi.” Diệp Phi nói xong liền đi đến bên cạnh Tiểu Ca, vừa hay thấy Tiểu Ca điểm máu Kỳ Lân từ ngón tay vào trong lời nguyền.

Những con Lượng này vẫn đang hấp thụ khí tức của lời nguyền.

“Số lượng của những thứ này quá nhiều, chỉ có thể ra tay từng chút một.” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng, nhìn những người lính đánh

thuê bị hành hạ thành ra thế này, trong lòng trào dâng nộ hỏa.

Những thứ này còn đáng ghét hơn cả những thứ thấy trước đó.

"Cậu cứ ở đây đợi tôi là được, tôi đi làm một việc, lát nữa chúng ta cùng ra tay." Diệp Phi nói xong lại niệm khẩu quyết tàng hình, sau đó đi về phía con Lượng đối diện.

Ngay sau đó anh cầm roi lên, nhân lúc con Lượng không đề phòng liền trói chặt nó rồi đưa sang một bên.

Diệp Phi hít sâu một hơi, há to miệng cắn về phía con Lượng.

Con Lượng còn muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết thì đã cảm thấy trên người truyền đến từng trận cảm giác nóng bỏng, muốn tấn công người bên cạnh nhưng lại chẳng thấy gì.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy chấn động.

Họ đã nhìn thấy cái gì thế này?

Sau khi cái nón lá của con Lượng này bị lấy ra, còn chưa kịp nhìn rõ hình dạng thế nào thì cái mặt đã biến mất.

Đây là tình huống gì vậy?

"Vãi chưởng, chẳng lẽ là đại lão làm, anh ấy hủy dung con Lượng đó rồi?

Còn cái thân thể này sao cứ biến mất từng chút một thế?" "Đù, không phải hủy đâu, là bị ăn rồi, chuyện này là sao?

Đại lão ăn thứ đó à?" "Vãi thật chứ, thứ này ngon lắm sao?

Sao đại lão lại ăn nó?" "Đại lão điên rồi à?

Thứ này làm sao ngon bằng thịt được?

Chắc là hiểu lầm thôi?" "Còn hiểu lầm gì nữa, con Lượng đó bị ăn

chỉ còn lại một cái chân." "Mẹ ơi, chắc chắn là cách tôi mở cái livestream này không đúng rồi, nhất định là vậy." Các cư dân mạng vẫn không thể chấp nhận được chuyện này, chắc chắn có gì đó không đúng.

Lúc này, Hoắc lão đang theo dõi tình hình cũng kinh ngạc không kém.

Nhưng ông luôn tin tưởng vào cách làm việc của Diệp Phi, chắc chắn là cần đến con Lượng đó thì Diệp Phi mới làm vậy.

Nhất định là như thế.

Lúc này, Ngô Tà và giáo sư Tiền Tinh Vân đang theo dõi tình hình của Diệp Phi, trong mắt viết đầy sự kinh ngạc.

Biết Diệp Phi là chuyên gia ẩm thực, nhưng cũng không thể cái gì cũng ăn chứ, cái này không phải chuyện đùa đâu.

"Chuyện này... chuyện này của cậu Diệp Phi là thế nào?

Sao lại ăn cái thứ đó?" Đội trưởng Giả có chút ngơ ngác nhìn màn hình.

"Diệp Phi làm việc luôn có quy tắc của mình, những gì chúng ta thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, Diệp Phi làm vậy nhất định là có lý do." Ngô Tà nhìn màn hình livestream, im lặng hồi lâu, dựa trên những gì cậu tiếp xúc với anh, chắc chắn bên trong đã xảy ra chuyện gì đó.

"Tôi cũng tin tưởng Diệp Phi, chúng ta bây giờ cứ chờ xem là được." Tiền Tinh Vân cũng cảm thấy Diệp Phi không phải loại người giết hại bừa bãi, nhất định là có vấn đề gì rồi.

Giáo sư Quách ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành, đối với quyết định của Diệp Phi, ông đều vô điều kiện tin tưởng.

Nhưng lúc này ở thế giới bên ngoài, đoạn clip Diệp Phi ăn sống Lượng đã lan truyền chóng mặt khắp cả nước.

Một lần nữa gây bão trên toàn mạng xã hội.

Đằng Đằng Video: Chuyên gia ẩm thực rốt cuộc có thù oán gì với Lượng mà lại nhẫn tâm ăn sống như vậy.

Đẩu Ước APP: Lượng thực sự tồn tại, chuyên gia ẩm thực và Lượng có quan hệ gì?

Vì sao phải ăn sống Lượng?

Bộ phận Tin sốc IU: Những uẩn khúc trong mối quan hệ giữa chuyên gia ẩm thực và Lượng, vì sao lại 'xuống tay tàn độc' như thế.

Từng thông báo đẩy trên mạng đã một lần nữa đưa Diệp Phi lên đỉnh điểm của dư luận.

Các cư dân mạng bên dưới bàn tán xôn xao.

"Vãi, đại lão đúng là đại lão, quá ngầu luôn.

Tôi thấy Lượng hại người nhiều rồi, nhưng chưa thấy ai có thể ăn thịt được chúng, đỉnh thật." "Tôi cũng thấy hành động này của đại lão đúng là hơi đáng sợ thật." "Giờ không phải lúc nói mấy cái đó, nguyên nhân đại lão làm vậy là gì mới là quan trọng nhất."...

Toàn bộ cư dân mạng Đại Việt đều đang bàn tán, ai nấy đều tò mò lý do Diệp Phi làm vậy là gì.

Lúc này trong mộ huyệt, những con Lượng đang hấp thụ oán hận cảm nhận được khí tức khủng khiếp bên trong, lần lượt dừng lại.

Diệp Phi thấy vậy, nén cơn buồn nôn, hấp thụ khí tức của Lượng vào Thần Mộc Đỉnh.

Mùi của Lượng và mùi của sức mạnh lời nguyền đều tỏa ra mùi hôi thối, hiện tại trong khoang miệng anh toàn là một loại mùi hôi

khiến người ta muốn nôn mửa.

"Chính là lúc này, mau đi trấn an những người lính đánh thuê đi, nhanh lên." Xung quanh thân của Thần Mộc Đỉnh đều bao phủ bởi mùi hôi thối.

Diệp Phi đi đến bên cạnh những người lính đánh thuê, liền thấy hương dược của Thần Mộc Đỉnh đã che lấp luồng khí tức kia, từ ngón tay Diệp Phi tràn vào cơ thể họ.

Tiểu Ca thấy từ trong sương mù đen của lời nguyền có năm bóng người bước ra, đi đến bên cạnh những người lính đánh thuê.

Cho đến khi những bóng người đó trở về bên trong cơ thể chính mình, sau đó từ vị trí chính giữa đi ra phía rìa, rạch lòng bàn tay mình.

Nhìn những con Lượng đã ngừng hấp thụ lời nguyền, y lao thẳng về phía đối diện.

Hắc Kim Cổ Đao chém lên người một con Lượng, con Lượng đó lập tức biến mất, chỉ hóa thành một luồng hắc khí.

Đám Lượng xung quanh thấy đột nhiên có người xuất hiện, nón lá khẽ hếch lên, lộ ra đôi mắt đỏ ngầu bên trong.

Diệp Phi thấy linh hồn của những người lính đánh thuê đã trở về cơ thể mình thì bắt đầu trị thương cho họ.

Hồng Hộc và Tiêu Hổ đã bắt đầu dần dần khôi phục thần trí như trước, khi thấy Diệp Phi, trong lòng họ vẫn rất kích động.

Kể từ khi tách khỏi đội trưởng, họ đã phải chịu đựng sự hành hạ, mỗi lần bị đám Lượng này hành hạ, trên người không chỉ là đau đớn mà còn là sự đau nhức thấu tận linh hồn.

Những cảm giác đau đớn này khiến họ có cảm giác sống không bằng chết, rõ ràng trước đây cũng từng huấn luyện, cũng từng nếm

trải các loại cực hình, nhưng họ đều có thể kiên trì vượt qua.

Chỉ riêng tình huống của đám Lượng này khiến họ không có chút sức phản kháng nào đã đành, gần như đã mất đi dục vọng cầu sinh.

"Anh Diệp Phi." Tiêu Hổ nhìn thấy Diệp Phi xuất hiện, những người đàn ông chưa bao giờ rơi lệ giờ đây đôi mắt đỏ hoe.

"Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, tôi sẽ trả thù cho mọi người." Diệp Phi nói xong liền đứng dậy lao về phía Tiểu Ca.

Trên mặt Diệp Phi còn ẩn hiện hoa văn hình rồng lướt qua, ánh mắt đầy sương lạnh nhìn đám Lượng này.

Tiểu Ca lúc này đã cầm Hắc Kim Cổ Đao chém giết hàng chục con Lượng.

Nhưng những con Lượng này dường như có khả năng phân thân, không ngừng sinh sôi nảy nở.

Diệp Phi cầm roi quất mạnh lên người chúng.

"Số lượng của đám Lượng này không dễ kiểm soát." Tiểu Ca lạnh lùng nói.

"Một con Lượng chỉ có thể phân ra mười con, mặc kệ chúng phân thân là được, những con khác không quan trọng." Diệp Phi cười lạnh nhìn đám Lượng đối diện, hoa văn hình rồng màu xanh trên mặt anh lấp lánh không ngừng ở phía đuôi mắt.

Tiểu Ca lập tức hiểu ý của Diệp Phi, đối với đám Lượng này cũng không khách khí nữa.

Chứng kiến tất cả những chuyện này, Tiền Tinh Vân không hiểu lắm, đây là tình huống gì?

"Tại sao lại thế?

Chương 518

Nếu tiếp tục tấn công thì số lượng chẳng phải sẽ ngày càng nhiều hơn sao?" Tiền Tinh Vân không hiểu rõ lắm những thứ này, chẳng lẽ không phải số lượng càng ít càng dễ xử lý sao?

Ngô Tà im lặng một lát, bỗng nhiên hiểu được ý của Diệp Phi.

"Ý của Diệp Phi là đẩy khả năng sinh sôi của đám Lượng này lên mức tối đa, như vậy chúng sẽ không thể sinh ra thêm những thứ này nữa, lúc đó có thể thanh lý một lần luôn." "Như vậy cũng rất tốt, nếu có thể xử lý hết một lượt thì cũng không tệ, nhưng nguy hiểm cũng sẽ bị phóng đại lên." Ngô Tà luôn dõi theo tình hình của Diệp Phi, chỉ là rất muốn biết anh sẽ làm thế nào?

Lúc này, sau khi Diệp Phi và Tiểu Ca đánh bật đám Lượng ra, thấy sương mù đen lại một lần nữa sinh ra một con Lượng khác.

Chỉ là con Lượng vừa mới xuất hiện đã đi hấp thụ lời nguyền.

Nhưng sau khi hấp thụ lời nguyền, nó có vẻ rất thống khổ, thực thể ngưng tụ trên người bắt đầu có chút hư ảo.

"Cậu làm à?" Diệp Phi tò mò hỏi Tiểu Ca, khóe miệng nở một nụ cười khát máu.

"Chỉ là thêm một chút máu vào thôi, hiện tại chúng càng hấp thụ nhiều, cơ thể sẽ càng suy yếu." Tiểu Ca nghe vậy, lạnh lùng lên tiếng giải thích.

Diệp Phi nở một nụ cười, phải nói là thủ đoạn này dùng rất hay.

"Tiếp theo đến lượt tôi." Diệp Phi gọi Hỏa Tinh ra, sau đó hấp thụ những sức mạnh lời nguyền kia giao cho Thần Mộc Đỉnh.

Những thứ này coi như lương khô của Hỏa Tinh.

Hỏa Tinh nhìn đám Lượng, không chút khách khí lao tới, há to miệng nuốt chửng tất cả.

Lượng thấy Hỏa Tinh xuất hiện thì muốn chạy trốn khỏi đây.

Nhưng Hỏa Tinh hoàn toàn không cho chúng cơ hội, sau khi ăn một phần, liền thấy Hỏa Tinh bỗng nhiên nổi hứng ham chơi.

Thỉnh thoảng lại đốt cháy cánh tay của một con Lượng, ngay khi lửa lan đến người, Hỏa Tinh lại dập tắt ngọn lửa lớn.

Nhìn những tiếng kêu thảm thiết thê lương của đám Lượng này.

"Cảm thấy rất đau đớn sao?

Vậy thì đúng rồi, anh em của tôi chẳng phải cũng bị các ngươi hành hạ, đùa giỡn như vậy sao?" "Giờ nên đến lượt các ngươi rồi, các ngươi cũng nên nếm trải cảm giác bị người ta hành hạ đi." Diệp Phi đứng tại chỗ lạnh lùng cười một tiếng.

Nhìn những thứ này đều bị Hỏa Tinh hành hạ, trong lòng dâng lên một tia khoái ý.

Những người lính đánh thuê nằm một bên nghe Diệp Phi nói vậy, trong lòng vẫn rất xúc động.

Nhưng họ vẫn còn lo lắng, không biết đội trưởng Triệu và mọi người thế nào?

Liệu có đau khổ giống như họ không.

"A...

A..." Lượng đang đau đớn kêu thảm thiết.

Cư dân mạng trong phòng livestream nghe tiếng kêu thảm thiết này, không khỏi rùng mình.

"Đù, cái âm thanh này đúng là ám ảnh thật, thứ này sao lại đáng sợ

thế nhỉ?" "Chứ còn gì nữa, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao đại lão lại tức giận như vậy rồi, trước đó làm vậy cũng là để cứu những người lính đánh thuê kia, giờ nhìn những thứ này bị hành hạ thế này, tôi thấy thật hả dạ." "Đúng vậy, tôi thấy thế này rất tốt, ra ngoài lăn lộn thì sớm muộn gì cũng phải trả thôi đúng không?" "Hỏa Tinh này chắc là đệ tử chân truyền của đại lão rồi, nên mới đối xử với Lượng như vậy." "Vãi, nhìn sướng thật, cảm giác đúng là khác hẳn." "Hahaha, lầu trên nói đúng đấy." Cùng lúc đó, Hoắc lão đang xem livestream cũng đã nắm bắt rõ tính tình của Diệp Phi.

Phải nói là Diệp Phi này có điểm thú vị, tính cách đúng là có thù tất báo.

Thật là một người thú vị.

Lúc này Ngô Tà, Tiền Tinh Vân và những người khác đang không chớp mắt theo dõi cảnh tượng trước mặt.

Đặc biệt là đội trưởng Triệu, thấy anh em của mình còn sống, trong lòng vô cùng cảm động.

Cuối cùng ông trời cũng có mắt, không để anh em của họ chết thảm ở đây.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ nghịch ngợm này của Hỏa Tinh, bỗng có cảm giác dở khóc dở cười, nhưng như vậy cũng thấy rất hả dạ.

Thấy thời gian đã hòm hòm, Diệp Phi để Hỏa Tinh xử lý hết đám Lượng này.

Chẳng mấy chốc, đám Lượng đã bị Hỏa Tinh ăn sạch sành sanh.

Hỏa Tinh vẫn dùng đôi mắt long lanh nhìn Diệp Phi, như đang đợi anh lên tiếng.

"Chủ nhân, tôi vẫn chưa ăn no." Hỏa Tinh vẻ mặt đáng yêu nhìn anh.

“Chỗ Thần Mộc Đỉnh có sức mạnh lời nguyền, nhóc có thể về đó ăn.” Diệp Phi cười xoa đầu nó, thấy Hỏa Tinh chui vào từ trán mình.

Chuẩn bị ăn món điểm tâm mà Diệp Phi đã chuẩn bị.

Khi sức mạnh lời nguyền bị Hỏa Tinh làm biến mất, môi trường xung quanh cũng không còn nữa.

Diệp Phi thấy môi trường xung quanh đã trở lại thành rừng núi như trước.

“Diệp Phi.” Ngô Tà bỗng nhiên lên tiếng, Diệp Phi và Tiểu Ca nhìn theo tiếng gọi, khoảng cách giữa hai người chỉ chưa đầy năm mét.

“Đội trưởng...” Tiêu Hổ và Hồng Hộc thấy đội trưởng Triệu đang ở một bên, hai người kích động muốn lao tới.

Nhưng vết thương trên người quá nặng, vừa mới đứng dậy đã ngã gục xuống đất.

“Đội trưởng Giả, phiền mọi người giúp một tay đưa họ ra ngoài đi, hiện tại cần phải trị thương.” Diệp Phi nhìn đội trưởng Giả ở bên cạnh, vội vàng mở lời.

“Được.” Đội trưởng Giả nghe vậy, vội vàng bảo những anh em mình dẫn theo đưa chín người họ rời khỏi đây.

Đội trưởng Triệu nhìn Diệp Phi, chân thành bày tỏ sự cảm ơn, sau đó liền yên tâm ngất đi.

Diệp Phi thấy chín người đã được đưa đi, khóe miệng nhếch lên, trong lòng đang tính toán lát nữa nên đi lên từ đâu.

“Chúng ta nên đi ra từ đâu bây giờ?” Ngô Tà nhìn môi trường xung quanh, ở đây một con đường cũng không có, hơn nữa cửa mộ ở đâu cũng không biết.

Nên đi thế nào đây?

“Đi?

Chúng ta hiện tại vẫn còn ở trong trận pháp, tạm thời chưa thể rời đi.” Diệp Phi khẽ nhướng mày, phải nói vận khí của mình cũng không tệ, ít nhất vừa mới vào đã đưa được đội trưởng Triệu và mọi người ra ngoài.

Đây coi như là cái may trong cái rủi.

“Vẫn còn ở trong trận pháp?

Anh nói ở đây là mâm âm dương, không phân biệt được đây là âm gian hay dương gian sao?

Chẳng lẽ trận pháp này vẫn chưa bị phá?” Ngô Tà cứ ngỡ mình nghe nhầm, trước đó đã thu hồi những sức mạnh lời nguyền kia rồi mà.

Chẳng lẽ trận pháp này vẫn chưa được hóa giải sao?

Chuyện này thật sự quá quỷ dị.

“Yêu ma quỷ quái, thứ cậu gặp mới chỉ là Lượng thôi, những thứ khác vẫn chưa gặp đâu.” Diệp Phi nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mọi người nghe vậy, trong lòng không khỏi dâng lên dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ còn có những thứ khác?

Không thể nào.

Cư dân mạng nghe vậy cũng dâng lên dự cảm không lành.

“Vãi chưởng, ý này là... họ sẽ còn gặp những thứ khác?” “Trời ơi, một cái này thôi đã đủ gặp ác mộng rồi, sắp đuổi kịp Bách Quỷ Dạ Hành luôn rồi, tôi đủ để gặp ác mộng mười năm luôn, vậy mà vẫn còn nữa sao?” “Mẹ ơi, tôi thật sự khâm phục luôn, lát nữa có phải còn thấy nhiều thứ đáng sợ hơn không?” “Hình như đúng là như vậy

đấy.”...

Các cư dân mạng bắt đầu chuẩn bị tâm lý, lát nữa nếu thấy thứ gì đáng sợ thì cũng có chuẩn bị trước.

Chứng kiến tất cả những chuyện này, Hoắc lão bắt đầu tò mò về diễn biến sau này, nhìn dáng vẻ của Diệp Phi là biết anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho tất cả.

Ngay sau đó ông thấy trên mặt Diệp Phi vẫn còn hoa văn màu xanh, mãi vẫn không biến mất.

Ngay cả trên mặt Tiểu Ca cũng có hoa văn chưa tan hết.

Ông lập tức nhíu chặt mày nhìn màn hình lớn.

Lúc này Ngô Tà vừa hay thấy trên mặt Diệp Phi và Tiểu Ca hình như có hoa văn, mãi vẫn không biến mất.

“Mặt của hai người bị sao vậy?

Sao cái hoa văn này không tan đi, của Tiểu Ca thì tôi hiểu được, nhưng Diệp Phi, chuyện của anh là thế nào?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Mỗi lần sử dụng Hỏa Tinh đều sẽ như vậy, vả lại khí tức ở đây không đúng, nên hoa văn của Tiểu Ca tạm thời sẽ không biến mất.” Diệp Phi sờ mặt mình, tùy tiện đưa ra một cái cớ và lý do.

“Vậy đi thế nào đây?

Chương 519

Cứ đi bừa hay là sao?" Ngô Tà thấy dáng vẻ thản nhiên của Diệp Phi thì cũng không nghĩ nhiều nữa, đôi mắt nhìn khu rừng xung quanh, trong lòng đang tính toán lát nữa đi thế nào.

"Cậu cứ bước một bước là được." Diệp Phi nhìn dáng vẻ của Ngô Tà, mỉm cười giải thích.

Ngay sau đó liền thấy Ngô Tà bước một bước sang một bên.

Môi trường xung quanh lại một lần nữa thay đổi, từ rừng cây xanh mướt biến thành một mộ huyệt tối đen như mực.

Ngay khi mọi người muốn thắp đèn chiếu sáng, trên vách đá xung quanh hiện lên một ít ánh sáng đỏ.

Tạm thời chiếu sáng môi trường xung quanh.

Nhưng đồng thời, Ngô Tà chú ý thấy dưới chân mình ướt sũng.

"Lạ thật, sao ở đây lại có nước?" Ngô Tà nói xong còn vội vàng nhìn một cái.

"Đi thôi, muốn phá trận thì cần phải đi vào trong xem sao." Diệp Phi đi trước một bước về phía trước.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách phía sau, còn có đội trưởng Giả và những người khác lặng lẽ đi theo.

Trong hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng nước truyền lại.

Ngoài tiếng đó ra không còn âm thanh nào khác.

Cư dân mạng thấy vậy, càng cảm thấy quỷ dị hơn.

"Nơi này thật sự quá đáng sợ, vừa nghe thấy tiếng nước này là thấy rợn tóc gáy, cảm giác như sẽ có thứ gì đó chui ra từ bên trong."

“Ai mà chẳng thế, thứ này đúng là rất đáng sợ.” “Tôi luôn cảm thấy bên trong sẽ xuất hiện thứ gì đó khác lạ, không phải lại có quỷ quái gì hiện ra chứ?” “Tôi cũng vậy, luôn cảm thấy trong những thứ chưa biết đó chính là nỗi sợ khi thấy thứ gì đó quỷ dị hiện ra.”...

Các bình luận liên tục lướt qua trong phòng livestream.

Diệp Phi đi ở phía trước nhất, thấy mực nước phía trước đã đến vị trí đầu gối.

Phía trước xuất hiện một cây cầu vòm, dưới cây cầu này còn có một hố nước.

Diệp Phi lấy từ trong túi ra một chiếc đĩa, sau đó ném về phía rìa cầu vòm.

Nhưng ngay khoảnh khắc ném xuống, nghe thấy tiếng ‘ùm’ một cái.

“Nước này rất sâu.” Tai Tiểu Ca khẽ động, hoa văn đen trên mặt càng thêm rõ ràng.

“Chúng ta bây giờ có phải là đi qua cầu không?” Đội trưởng Giả phía sau nhìn cây cầu vòm đối diện, xung quanh đều là ánh sáng đỏ, khiến môi trường cây cầu đá này thêm phần đáng sợ.

Còn có một vấn đề nữa, cây cầu vòm này rốt cuộc có an toàn không?

Không phải đi giữa chừng thì rơi xuống chứ?

“Đội trưởng Giả, sự lo lắng của anh là thừa rồi, cây cầu đá này sẽ không có vấn đề gì đâu, chỉ có vấn đề là nước này, thứ trong nước không hy vọng chúng ta đi qua đâu.” Diệp Phi nói xong liền nhìn sang mặt nước bên cạnh.

Mọi người nghe vậy không hiểu gì cả.

Tiền Tinh Vân cũng ngơ ngác nhìn Diệp Phi.

“Cậu Diệp Phi, lời này của cậu có ý gì vậy?” Tiền Tinh Vân vẫn tò mò nhìn anh.

“Giáo sư, tôi cho ông xem thứ này.” Diệp Phi nói xong liền nhìn Hắc Báo bên cạnh, ra hiệu bằng mắt với nó.

Nhưng Hắc Báo rõ ràng là không tình nguyện nhìn anh.

“Anh là đang tìm phiền phức cho tôi đấy à?

Tôi không đi đâu.” Hắc Báo vội vàng lên tiếng từ chối.

“Nhóc đi mới là lựa chọn tốt nhất, cơ thể Hắc báo các nhóc có thể phóng to thu nhỏ, nhóc đi mới có thể bình an trở về.” Diệp Phi mỉm cười nhìn Hắc Báo trên vai.

“Chít chít chít chít.” Chức Viêm Điểu cũng ở một bên bồi thêm, chủ động khuyên nhủ.

“Mọi người đều cùng một hội cả, đương nhiên là nói giúp nhau rồi.” Hắc Báo bất tiết lên tiếng.

Nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể biến cơ thể to ra, giẫm lên mặt nước đi lên cầu vòm.

Vừa mới đi lên cầu vòm, liền thấy trong nước bỗng nhiên hiện ra một bóng đen, lao mạnh về phía Hắc báo.

Hắc báo thấy vậy, vội vàng thu nhỏ cơ thể, nhanh chóng lao về phía Diệp Phi.

Đội trưởng Giả cuối cùng cũng hiểu thế nào là nguy hiểm, cũng hiểu lời Diệp Phi nói có ý gì rồi.

Nguy hiểm này không phải vì cây cầu mà là khi đi qua cầu, trong nước sẽ bỗng nhiên hiện ra thứ gì đó... vãi chưởng, cái này đúng là quá đáng sợ.

“Vừa rồi cái đó là...” Đội trưởng Giả vừa rồi thấy gì vậy?

Chỉ thấy một bóng đen, ngoài ra không thấy gì khác.

Nhưng nhìn từ chiều cao thì cũng sâm sấp với người.

Chẳng lẽ là người sao?

“Anh đúng là đem tôi ra làm vật tế mà, cái thứ đó là thứ quái gì vậy?

May mà tôi chạy nhanh, chậm một bước là bị lôi xuống nước chết đuối rồi.” Hắc Báo đứng trên vai Diệp Phi, bực bội xả cơn giận.

“Nhìn nhóc kìa, nhóc gấp cái gì?

Sao tôi có thể để nhóc gặp nguy hiểm được chứ?” Diệp Phi mỉm cười xoa đầu Hắc Báo.

Ngô Tà vừa rồi vì tốc độ quá nhanh nên cũng không nhìn rõ, quả thực là thấy một hình người.

“Diệp Phi, anh có biết đó là thứ gì không?” Ngô Tà liếc nhìn Diệp Phi bên cạnh, thấy thần sắc anh thản nhiên, bộ dạng như đã thấu hiểu mọi chuyện.

“Thứ đó gọi là Võng, cùng một loại với Lượng vậy, Võng Lượng là một loại thủy quái, ở đây có nước đương nhiên sẽ có Võng, còn về Lượng...” “Đó là vì nguyên nhân của sức mạnh lời nguyền, lời nguyền đủ để chống đỡ hình thể của chúng, nên chúng không ở đây mà ở nơi trước đó.” Diệp Phi thản nhiên giải thích.

Nhưng mọi người nghe vậy, trong lòng lập tức thoáng qua nỗi lo lắng, vội vàng nhìn những vùng nước này.

Nếu trong nước có thứ này, vậy lát nữa phải qua đó thế nào?

Đây là một vấn đề.

Khi đội trưởng Giả còn đang tính toán lát nữa qua đó thế nào thì thấy trong nước bắt đầu nổi bong bóng.

Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng trước mặt Ngô Tà, ánh mắt luôn nhìn vào đám bọt khí trong nước.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Còn chưa tiếp cận được cửa mộ mà ở đây đã nguy hiểm thế này rồi sao?

"Cậu Diệp Phi, đây là chuyện gì vậy?

Sao trong nước lại có bong bóng nổi lên?" Tiền Tinh Vân thực sự không kìm nén được tâm trạng, tò mò hỏi.

"Đó là vì chúng đã không còn kiên nhẫn được nữa, hiện tại muốn chủ động ra tay rồi." Lời của Diệp Phi vừa dứt, liền thấy bọt khí dừng lại, bên trong xuất hiện một vòng xoáy.

Từ trong vòng xoáy hiện ra một cột nước nhỏ, từng nhóm cột nước lao về phía Diệp Phi và những người khác.

Đội trưởng Giả nhìn cảnh tượng trước mắt, tim thắt lại, theo bản năng nhìn thấy những cột nước này đang lao về phía giáo sư Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách.

"Giáo sư, cẩn thận!" Đội trưởng Giả biết loại thứ này đạn dược không có tác dụng, chỉ có thể đi trước một bước đẩy hai giáo sư sang một bên.

Những cột nước này dường như có ma lực, chúng quấn quanh eo đội trưởng Giả, sau đó kéo anh ta về phía mặt nước.

"Đội trưởng!" Một trong những người lính đánh thuê thấy vậy, vội vàng tiến lên nắm lấy tay đội trưởng Giả.

Những người lính đánh thuê khác thấy thế cũng vội vàng lao tới.

Những người này cùng nhau tiến lên giúp đỡ, tạo thành một cuộc giằng co.

Những cột nước còn lại lao về phía Diệp Phi và Tiểu Ca ở một bên.

Diệp Phi thấy vậy, khóe miệng thoáng hiện một sự khinh miệt.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào những cột nước này, chúng dường như bị định thân vậy.

Không ai dám tiếp cận Diệp Phi, miệng anh còn lẩm bẩm gì đó.

Những cột nước này ngay lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

"Đội trưởng..." Một trong những người lính đánh thuê cuối cùng thực sự không giữ được đội trưởng Giả, trơ mắt nhìn anh ta bị cột nước đưa xuống nước.

Chương 520

Diệp Phi thấy vậy, miệng vẫn lẩm bẩm, hóa giải cột nước đang quấn quanh người đội trưởng Giả.

Đội trưởng Giả cuối cùng ngã xuống nước, miệng còn ngậm một ngụm nước, suýt nữa thì bị sặc.

"Khụ khụ...

Phù, cái quái gì thế này, sao nước này mặn vậy?" Đội trưởng Giả còn chép chép miệng, bên trong có vị mặn nhàn nhạt.

Diệp Phi thấy vậy, cầm lấy roi kéo đội trưởng Giả trở lại.

"Cảm ơn cậu Diệp Phi." Đội trưởng Giả từ dưới đất đứng lên, đứng trước mặt Diệp Phi bày tỏ sự cảm ơn.

Diệp Phi mỉm cười nhàn nhạt, đang định nói chuyện thì thấy trên mặt nước bắt đầu nổi bong bóng, thậm chí còn lớn hơn trước đó.

"Đội trưởng Giả, dẫn theo người của anh, lát nữa chuẩn bị sẵn sàng, đi thẳng qua cầu." Diệp Phi nhìn đám bọt khí trên mặt nước, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Hả?

Cái gì cơ?" Đội trưởng Giả kinh ngạc nhìn anh.

Cư dân mạng thấy tình huống vừa rồi, trong lòng đã bắt đầu kinh ngạc.

Kinh ngạc vì đám bọt khí trong nước, và kinh ngạc vì lời của Diệp Phi, đây là ý gì vậy?

"Đại lão điên rồi sao?

Vừa rồi trên cầu chẳng phải đã xuất hiện Võng sao?

Giờ mà qua chẳng phải là rơi xuống nước à?" "Đúng vậy, đại lão làm vậy chắc là có nguyên nhân gì đó?

Nhất định là vậy rồi." "Tôi cũng nghĩ là có nguyên nhân, nhưng thế này thì qua kiểu gì?

Đừng nói đội trưởng Giả ngơ ngác, họ cũng ngơ ngác luôn rồi." "Đại lão định làm gì?

Tại sao lại phải làm vậy?" "Chắc là có tính toán khác, chúng ta chờ xem sao." Các cư dân mạng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Hoắc lão đang theo dõi tất cả, trong đôi mắt đục ngầu viết đầy sự kinh ngạc và khó hiểu.

Vừa rồi con Hắc Báo kia nếu không phải nhanh nhẹn thì chắc giờ này đã rơi xuống rồi.

Hiện tại còn muốn làm vậy, vì sao?

Tại sao lại phải làm thế?

Đang lúc trầm ngâm thì giọng của Tiền Tinh Vân truyền ra từ máy tính.

"Đội trưởng Giả, chúng ta cứ làm theo ý của cậu Diệp Phi đi." Tiền Tinh Vân hiện tại hoàn toàn tin tưởng Diệp Phi vô điều kiện.

"Được." Đội trưởng Giả thấy vậy cũng không rườm rà nữa.

Diệp Phi thấy vậy, lấy Cung Băng Xuyên từ trên người ra, bắn về phía mặt nước.

Toàn bộ mặt nước đều bị băng tuyết bao phủ.

"Chính là lúc này, giáo sư, mau đi thôi." Diệp Phi nghe tiếng va đập trên mặt nước, hối thúc.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng đội trưởng Giả và những

người phía sau vội vàng lao về phía đối diện.

Khi đi đến cầu đá, nhìn dưới mặt băng vẫn còn rất nhiều khuôn mặt người đáng sợ, đang ngửa đầu hổ báo nhìn lên trên.

Nhưng muốn phá vỡ mặt băng thì cần một chút thời gian, trên mặt băng đã có một vài vết nứt.

Tiền Tinh Vân nhìn từng khuôn mặt sưng phồng vì ngâm nước, ngay cả mắt cũng bị sưng híp lại, nhìn thấy vậy không khỏi rùng mình.

Tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

Nếu không có giáo sư Quách dìu, không chừng chân ông đã bủn rủn mà ngã xuống rồi.

"Diệp Phi, anh bảo họ qua đó làm gì?

Dù có qua đó thì cũng không rời khỏi đây được." Ngô Tà không chắc chắn lắm liền hỏi.

"Nước ở đây đều đổ về phía này, vị trí phía sau không có nước, mức độ an toàn cũng cao hơn một chút." Diệp Phi thản nhiên giải thích, những con Võng này dù sao cũng là một loại thủy quỷ, rời khỏi nước là không xong rồi.

Nên hiện tại chỉ cần khống chế được nước là được.

Ngay khi lính đánh thuê vừa đi qua, mặt băng bắt đầu phát ra tiếng nứt vỡ, cuối cùng nổ tung trực tiếp.

Từ bên trong hiện ra từng bóng người màu đen.

Những bóng người đen kịt này đang đứng trên mặt nước, từng đứa từng đứa hổ báo nhìn Diệp Phi ở đối diện.

Những thứ này khác với Lượng, Lượng đều đội nón lá nhưng những con Võng này thì không, mắt chúng tỏa ra ánh sáng vàng.

Oán khí trên người còn nồng đậm hơn cả Lượng.

Cư dân mạng nhìn những thứ này đang chằm chằm nhìn Diệp Phi, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Đây là tình huống gì vậy?

Nhìn ánh mắt này đúng là rất đáng sợ.

"Vãi, may mà đây là đại lão, đổi lại là chúng ta chắc quỳ ở đây luôn rồi nhỉ?" "Không đâu, khả năng đó không tồn tại, vì chúng ta căn bản sẽ không thể đứng sống ở đây, cũng chẳng có cơ hội thấy Võng đâu, chỉ có thể chết thảm dưới tay Lượng thôi." "Đù, ông mất tự tin vào bản thân vậy, nhưng tôi thấy ông nói đúng đấy, chúng ta đúng là không có cơ hội sống sót đến tận đây." "Hahaha, cũng chỉ có những nhân vật ngầu lòi như đại lão mới có thể thản nhiên đứng đây, được ánh mắt của những thứ này tẩy lễ nhỉ?" "Lầu trên, ông nói không sai đâu, tôi cũng nghĩ vậy."...

Lúc này Diệp Phi đang 'nhận được ánh mắt tẩy lễ' nhìn những người trước mắt, khóe miệng nhếch lên.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu lúc này đứng trên vai Diệp Phi, ở trong trạng thái cảnh giới.

"Bây giờ anh phạm vào sự phẫn nộ của đám đông rồi đấy." Hắc báo nhìn những con Võng đối diện, liếc nhìn Diệp Phi, lên tiếng trêu chọc.

"Nhóc nói vậy không đúng rồi, tôi xui xẻo thì các nhóc cũng chẳng khá hơn đâu." Diệp Phi mỉm cười nhạt.

Sau đó nhìn về phía những con Võng đối diện.

"Các ngươi muốn thế nào?" Diệp Phi lạnh mặt hỏi.

"Các ngươi không nên đến đây, giờ chỉ có thể ở lại bồi ta thôi,

chúng ta sẽ giết ngươi trước, còn những người phía sau, chúng ta sẽ thu thập từng người một." Một trong những con Lượng mắt tỏa ánh sáng vàng, trên người còn có khí tức đen tỏa ra.

Nước dưới chân bắt đầu không ngừng cuộn trào, từng đợt như những lưỡi dao sắc bén lao về phía Diệp Phi.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy vậy, cầm Hắc Kim Cổ Đao và súng lên.

Nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

"Đây là nước, vũ khí của hai người không có tác dụng đâu." Diệp Phi nói xong, miệng bắt đầu lẩm bẩm, liền thấy dòng nước sắp tiếp cận trong khoảnh khắc đã hóa thành nước thường, rơi vững vàng xuống đất.

Sau đó Diệp Phi nhìn xuống chân của con Võng đối diện, miệng tiếp tục lẩm bẩm, liền thấy những dòng nước này đã dạt về hai phía.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, hố sâu dưới nước này thế mà lại sâu đến vậy.

Hèn chi lúc trước Mập lại bị chìm ở đây.

"Ngươi thế mà lại biết ngự thủy?" Con Lượng nhìn thấy nước đều bị dạt đi, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn trước rất nhiều, còn kèm theo sương giá nồng đậm.

"Ngạc nhiên lắm sao?" Khóe miệng Diệp Phi cong lên, ngay sau đó tay vuốt chiếc roi này, bôi máu của huyết mạch Chân Long lên roi.

Sau đó anh quất về phía con Võng trước mặt.

Tiểu Ca thấy vậy cũng bôi máu trong lòng bàn tay lên Hắc Kim Cổ Đao, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Con Võng khinh thường nhìn chiếc roi trước mặt, cho rằng chiếc roi này sẽ không gây ra sát thương gì cho chúng, liền thấy một trong

số đó trong khoang khắc bốc lên khói trắng, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

"Các ngươi không có não à, ta có thể từ chỗ của Lượng đi qua đây, chẳng lẽ lại sợ các ngươi sao?

Lũ dần độn." Diệp Phi cười nhạo nhìn những con Võng đối diện.

Võng nghe vậy, trong lòng tràn đầy khí lạnh, một đám lao về phía Diệp Phi.

Trong mắt chúng viết đầy sự hung thần ác sát.

Tiểu Ca thấy vậy, thân hình lóe lên, lao về phía đối diện chém mạnh xuống.

Hắc Kim Cổ Đao nhuốm máu Kỳ Lân đâm xuyên qua cơ thể Võng, con Lượng liền ngay lập tức hóa hình thành một luồng khói trắng rồi biến mất.

Ngô Tà thấy thế cầm súng bắn ra, nhắm về phía con Võng đối diện, khi viên đạn rơi trúng người Võng, nó lập tức biến thành sương trắng.

Nhưng những luồng sương trắng này lúc này đang lao về phía nước ở một bên.

Chương 521

Đợi đến khi xuất hiện lại, nó đã khôi phục lại hình dáng như trước.

Đội trưởng Giả và giáo sư Tiền Tinh Vân thấy cảnh đánh nhau này không khỏi biến sắc.

Chuyện này là sao?

Trước đó không phải đã biến mất rồi sao?

Sao từ dưới nước chui lên lại thay đổi rồi?

Lại còn biến lại hình dáng cũ, cái này...

"Chuyện này là sao?

Tại sao lại biến thành như vậy?" Tiền Tinh Vân kinh ngạc nhìn tình huống đối diện, còn tưởng mình nhìn nhầm.

Chẳng lẽ vì là thủy quái nên chỉ cần có nước là có thể hồi sinh?

"Như vậy chẳng phải Diệp Phi sẽ rất nguy hiểm sao?

Cứ hồi sinh liên tục thế này, họ không bị giết thì cũng mệt mà chết mất." Đội trưởng Giả thấy vậy, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ trước đó của Diệp Phi, có vẻ anh đã nắm chắc phần thắng, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?

"Tin tưởng Diệp Phi đi, cậu ấy luôn mang lại hy vọng mỗi khi chúng ta tuyệt vọng." Giáo sư Quách vốn rất tin tưởng vào bản lĩnh của Diệp Phi nên cũng tràn đầy tự tin.

Mọi người luôn dõi theo tình hình đối diện, trong lòng hy vọng Diệp Phi có thể nhanh chóng xử lý hết những thứ này.

Diệp Phi lúc này cũng chú ý thấy những con Võng này đều dựa vào nước mới có thể tu phục lại hình dạng cũ.

"Giờ phải nghĩ cách thôi, không thể tiếp tục thế này được, nếu không chúng ta sẽ mệt chết mất." Ngô Tà cũng thấy hành động của đám Võng này, sau khi bắn vài phát súng, cậu liếc nhìn Diệp Phi.

"Vậy thì chỉ có thể thu hết chỗ nước này lại thôi." Diệp Phi từng nghĩ đến việc dùng Ngự Thủy Quyết để dời chỗ nước này đi, nhưng nước ở đây đều chứa oán khí.

Một khi chảy ra ngoài chắc chắn sẽ làm hại cư dân địa phương ở đây.

Nước này không có lợi cho sự phát triển của rừng cây bên ngoài.

Hiện tại chỉ có thể tiêu hóa tại chỗ thôi.

"Anh thu kiểu gì?

Nước ở đây cũng không ít đâu." Ngô Tà thấy đạn trong súng đã hết, đang định thay băng đạn thì thấy Võng đã lao tới.

Tiểu Ca thấy vậy, xoay người tung một đường Hắc Kim Cổ Đao đánh chết đám Võng đó.

Sương khói trắng đang bay về phía một bên.

"Tôi có hồ lô mà." Diệp Phi nói xong liền lấy hồ lô trong tay ra, miệng còn niệm khẩu quyết.

Liền thấy dòng nước này đang bị hồ lô hấp thụ.

Đám Võng nhìn thấy hồ lô thì trong lòng vô cùng giận dữ, vẻ mặt đầy phẫn nộ lao về phía vị trí đối diện.

Diệp Phi thấy những con Võng đang tiếp cận mình, Chức Viêm Điểu bên cạnh liền phun ra lửa, đốt cháy người chúng.

Những con Lượng này muốn quay lại tu phục, nhưng nước xung quanh đều đã bị hấp thụ, muốn tu phục cũng không thể nữa.

Cuối cùng chúng lao vào người những con Võng bên cạnh.

Những con Võng hấp thụ đồng loại của mình bắt đầu có sự thay đổi trên khuôn mặt.

Nhìn còn đáng sợ hơn trước nhiều, trên mặt còn có một đôi bọt khí, cứ nổi lên lặn xuống liên tục.

Hình dạng nhìn vô cùng hãi hùng.

Cư dân mạng trong phòng livestream đều sững sờ.

"Vãi chưởng, tôi vừa thấy cái gì thế này?" "Mẹ ơi, mắt tôi!

Cái thứ này nhìn là gặp ác mộng luôn." "Đù, quỷ gì thế này?

Còn biết tự mình hấp thụ nhau à?

Đây là tình huống gì vậy?" "Thần linh ơi, đây là gặp quỷ rồi sao?" "Ông không gặp quỷ đâu, ông đang thấy thủy quái khủng khiếp đấy, thứ này còn có thể tự mình hấp thụ chính mình à?"...

Cư dân mạng thấy vậy, tim thắt lại vì kinh ngạc, không ngừng bàn tán.

Hoắc lão nhìn màn hình lớn đối diện, thấy hình dạng của con Võng này, trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi.

Những thứ này hiện tại không thể khôi phục lại hình dạng cũ thì sẽ bám vào đồng loại khác, như vậy đối với đồng loại cũng sẽ lớn lên rất đáng sợ.

Cứ như vậy, số lượng sẽ giảm đi, nhưng năng lực của những con Võng này vẫn không thể xem thường được.

Như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu?

Lúc này Diệp Phi thấy những con Võng trước mắt bắt đầu trở nên cường hãn, khóe miệng nhếch lên.

"Anh có cách gì không?

Cứ thế này nếu chúng dung hợp hết lại với nhau thì sẽ khó đối phó." Tiểu Ca bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng.

"Tôi chính là đang đợi cái này đấy, nếu không chẳng phải sẽ mất vui sao?" Diệp Phi mỉm cười nhìn con Võng trước mắt, chiếc roi trong tay vẫn quất lung tung khắp nơi.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau, biết người này đang có ý định gì nên chỉ có thể cùng nhau đánh giết đám Võng này.

Chẳng mấy chốc những con Võng này đã bị đánh chết thành công, mấy luồng sương trắng đã lao về phía con Võng bên cạnh.

Những con Võng này đã từ hư ảnh ban đầu biến thành thực thể ngưng tụ.

Nhìn ánh mắt Diệp Phi đã tràn đầy sương lạnh và hận ý nồng đậm, trên người những con Võng này bắt đầu nhỏ nước, bọt khí trên mặt lớn hơn trước, màu sắc vẫn là màu vàng.

Từng giọt dịch mủ và máu đang chảy ra, nhìn vô cùng bẩn thỉu và buồn nôn.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy, bộ dạng như không nhìn thấy gì, tiếp tục nổ súng.

Diệp Phi thấy nước đã bị hấp thụ sạch sẽ, thuận tay cất hồ lô đi, nhìn những con Võng này đã từng con một biến thành sương trắng, cuối cùng chỉ còn lại một con.

Lúc này Võng đã biến thành một thực thể duy nhất, nhưng thân hình đã trở nên ngày càng cao, khuôn mặt đã hoàn toàn bị bọt khí bao

phủ.

Còn có dịch lỏng màu vàng đang chảy qua chảy lại.

Kèm theo đó là mùi hôi thối thoang thoảng.

Đứng cách đó không xa, Diệp Phi và Tiểu Ca ngửi thấy mùi đó không khỏi nhíu mày một cái.

"Vãi chưởng, cái thứ gì thế này, sao lại hôi thế?

Mùi này khó ngửi quá đi mất." Ngô Tà thực sự nhịn không được nữa, muốn nôn ra rồi.

"Bên trong đó chứa đựng mùi hôi thối thối rữa tích tụ bấy lâu của chúng, đương nhiên là hôi rồi." Diệp Phi không quan tâm mà giải thích.

Tiểu Ca ở bên cạnh vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như trước, nhưng đôi mày nhíu chặt đã tố cáo cảm xúc của y.

Đội trưởng Giả, giáo sư Quách và giáo sư Tiền Tinh Vân ở phía sau ngửi thấy mùi này đều cảm thấy muốn nôn, đừng nói là những người đang đứng trực diện ngửi mùi đó.

"Cái mùi này hắc quá, tôi muốn nôn." Người lính đánh thuê bên cạnh đội trưởng Giả thực sự không chịu nổi nữa, cuối cùng đã nôn ra.

"Tôi cũng thế, đội trưởng, trong bụng tôi thật sự rất khó chịu." Một người lính đánh thuê khác cũng muốn nôn thốc nôn tháo.

"Đeo khẩu trang vào, tạm thời đừng gây thêm phiền phức cho cậu Diệp Phi, chúng ta nhỏ tiếng một chút." Đội trưởng Giả cũng muốn nôn lắm, nhưng vừa rồi thấy tai của con Võng đối diện khẽ động nên đã cố ý hạ thấp giọng.

Vạn nhất tìm đến phiền phức của họ, dùng họ để uy hiếp Diệp Phi thì chẳng phải là thêm loạn sao?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách lấy tay bịt miệng mũi, loại mùi này quả thực rất khó chấp nhận.

Võng nhìn Diệp Phi ở đối diện, trên người đều là những giọt nước trắng, sau đó gom những giọt nước trên người lại.

Cuối cùng ngưng tụ thành băng, khối băng biến thành một thanh kiếm sắc bén, lại lấy máu mủ trên mặt bôi lên khối băng này.

Ngô Tà nhìn hành động buồn nôn này, trong bụng đang không ngừng cuộn trào.

Cái thứ này giết người thế này sao, chẳng phải là vì buồn nôn à?

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong bụng cũng cuộn trào như vậy.

"Vãi chưởng, tôi muốn nôn rồi, đây là tình huống gì vậy?

Chương 522

Tôi thực sự muốn nôn quá, thứ này chẳng lẽ dựa vào sự buồn nôn để giết địch sao?

Thứ này sao nhìn lại buồn nôn thế nhỉ?" "Không biết nữa, giờ tôi càng ngày càng phục đại lão rồi, trong hoàn cảnh thế này mà vẫn có thể mặt không đổi sắc cơ đấy?

Tôi sắp nôn rồi, thứ này có độc không vậy?" "Mà nói chứ, thứ này tại sao lại bôi cái đó lên vũ khí, chẳng lẽ còn có công dụng khác sao?" "Chắc là vậy rồi, nói không chừng còn có thứ gì khác nữa?"...

Cư dân mạng thấy hình dạng trước mắt, lập tức bàn tán xôn xao.

Diệp Phi nhìn những vết máu mủ trước mắt, mắt nheo lại.

"Ngô Tà, Tiểu Ca, cẩn thận đấy." Lời của Diệp Phi vừa dứt, liền thấy con Võng này đã ra tay, nhìn những giọt nước trên khối băng đã bắt đầu tan ra.

Bên trên còn có dịch mủ màu vàng, khi rơi xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một cái hố nhỏ sâu hoắm.

Mắt Ngô Tà trợn tròn như mắt cá gỗ, cái thứ này là tình huống gì vậy?

Sao nó giống như axit sunfuric vậy?

Đây là chuyện gì thế này?

"Ai có thể nói cho tôi biết cái thứ này là dịch mủ hay là axit sunfuric không, thứ này sao lại độc ác như vậy?

Còn có thể làm tan chảy cả mặt đất nữa?" Ngô Tà có thế nào cũng không nghĩ thông được cái thứ này là cái quái gì.

“Cẩn thận!” Tiểu Ca bỗng nhiên lên tiếng đẩy Ngô Tà sang một bên, liền thấy vị trí Ngô Tà vừa đứng xuất hiện một cái hố nhỏ sâu hoắm, vẫn còn bốc khói màu xanh.

“Vãi chưởng, cái này tuyệt đối là axit sunfuric rồi.” Ngô Tà đứng vững thân hình, cuối cùng nhìn vào vị trí mình vừa đứng, trên đó toàn là khói xanh.

Sắc mặt đã tràn đầy kinh ngạc.

“Thứ này thật sự quá buồn nôn, không thể để nó tồn tại được.” Diệp Phi nói xong liền nhảy vọt lên khỏi mặt đất, lao về phía con Võng đối diện.

Chiếc roi trong tay quất thẳng về phía mục tiêu.

Tiểu Ca thấy vậy cũng bám sát theo sau, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Võng thấy hai người lao thẳng về phía mình thì trong lòng lập tức vui mừng, đang sầu không biết làm sao lao qua giết họ.

Giờ họ đã đến rồi, khối băng trong tay nó quất về phía Diệp Phi.

Nó muốn dựa vào việc khối băng tan chảy và dịch mủ dính trên đó để quất ra ngoài.

Diệp Phi thấy vậy, nhìn động tác của con Võng đối diện, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Võng cầm khối băng trong tay quất về phía Diệp Phi.

Thân hình Diệp Phi lóe lên tránh được dịch mủ, vừa hay thấy dịch mủ lao về phía Tiểu Ca.

“Tiểu Ca...” Sắc mặt Diệp Phi bỗng nhiên biến đổi, liền thấy Tiểu Ca dựng Hắc Kim Cổ Đao trong tay trước mặt mình, vừa hay chặn được dịch mủ đang quất tới.

Trên thanh Hắc Kim Cổ Đao bốc khói từ dịch mủ, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Võng nhìn Tiểu Ca có thể chặn được dịch nhầy của chúng thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt màu vàng thuần khiết tràn đầy sự kinh ngạc nhìn y.

Đối với loại vũ khí như của Tiểu Ca, thứ này vẫn khiến y khá bất ngờ.

Dù sao thì loại dịch nhầy này rất hiếm khi có thứ gì cản nổi đòn tấn công của chúng.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, những tấm lưới này lại khôi phục vẻ hung tàn như trước, tiếp tục lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi biết Tiểu Ca sẽ dùng đến huyết mạch Kỳ Lân nên anh không dùng huyết mạch Chân Long nữa.

Cây roi trong tay thấm máu Chân Long, một roi quất thẳng lên người Võng.

Con Võng không nhịn được thét lên thảm thiết, trên người xuất hiện một vết ngân tích, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Nhìn bộ dạng như muốn kết liễu mình của Diệp Phi, trong lòng nó nảy sinh ý định tháo chạy, lập tức lùi lại mấy bước, ánh mắt rơi đúng vào vị trí phía sau.

Nhóm Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đội trưởng Giả thấy vậy, trong lòng liền dâng lên dự cảm chẳng lành.

Tên này không phải định chuyển mục tiêu sang họ đấy chứ? "Giáo sư, lùi lại một chút, đừng để bị thương." Đội trưởng Giả thấy thế liền lùi lại vài bước, bảo vệ nhóm Tiền Tinh Vân ở phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn con Võng đang tiến lại gần.

Trong phòng livestream, cư dân mạng thấy cảnh này cũng dâng lên dự cảm bất an. [Vãi thật, tên này không phải vì đánh không lại đại lão và anh chàng mặt lạnh kia nên mới nhắm vào giáo sư đấy chứ?] [Cái não này nhảy số nhanh thật, vừa thấy không ổn là tính đường lui ngay, tôi có nhìn nhầm không đấy?] [Đây là kiểu chết cũng phải kéo theo người đệm lưng à?] [Không được, tuyệt đối không được làm thế, vãi chưởng, đại lão cứu mạng!] Cư dân mạng bắt đầu lo lắng cho giáo sư và nhóm lính đánh thuê, chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Đang theo dõi màn hình trực tiếp, Hoắc lão thấy nhóm Tiền Tinh Vân gặp nguy hiểm cũng bắt đầu lo âu.

Diệp Phi và Ngô Tà thì không gặp nguy hiểm gì rồi, nhưng nhóm Tiền Tinh Vân và lính đánh thuê thì không có vận may như thế, dù sao thân thủ của họ cũng không nhanh nhạy bằng bọn Diệp Phi.

Trong văn phòng, Hoắc lão đầy lo lắng, dán mắt vào màn hình máy tính, ngay cả khi trợ lý bước vào cũng không hề hay biết.

Trợ lý đứng một bên, không biết có nên ngắt quãng sự tập trung của Hoắc lão hay không.

Trong mộ huyệt. "Chức Viêm Điểu!" Diệp Phi nhìn thấu tâm tư của con quái vật, để đảm bảo an toàn, anh để Chức Viêm Điểu lao tới trước.

Chức Viêm Điểu tức thì biến lớn, chắn trước mặt nhóm lính đánh thuê, sau đó phun ra ngọn lửa từ miệng, thiêu rụi dịch nhầy trên tay con Võng thành sương mù.

Con Võng nhìn bộ dạng của Chức Viêm Điểu, đôi mắt vàng rực đã chuyển sang màu đỏ, như thể đang trách mắng con chim này đừng có xen vào việc của người khác.

Diệp Phi thấy vậy liền gọi Hỏa Tinh ra.

Ngay sau đó, Hỏa Tinh đã há to miệng xuất hiện phía sau con Võng, định nuốt chửng nó vào bụng.

Đến khi con Võng phát hiện ra thì đã quá muộn, ngọn lửa đỏ rực hiện ra ngay trước mặt, nó đã nằm gọn trong miệng Hỏa Tinh. "A..." Con Võng muốn chạy trốn nhưng đường sống đã bị chặn đứng, nó chỉ biết vùng vẫy trong miệng Hỏa Tinh.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đội trưởng Giả đã nhắm mắt chờ đợi bị dịch nhầy bủa vây, nhưng đợi một lúc lâu không thấy gì, chỉ nghe tiếng kêu của con Võng.

Sau đó từ từ mở mắt ra, họ thấy Chức Viêm Điểu đang chắn trước mặt, còn lại thì chẳng biết gì nữa, chỉ thấy Hỏa Tinh đang nhai thứ gì đó.

Lần đầu tiên Tiền Tinh Vân phát hiện ra con Hỏa Tinh đỏ hỏn này trông cũng thật đáng yêu, đặc biệt là lúc này. "Lần đầu tôi thấy con Hỏa Tinh này dễ thương thế đấy." Giáo sư Quách khẽ nói với Tiền Tinh Vân, trong lòng càng nhìn càng thấy thích Hỏa Tinh.

Đội trưởng Giả và những người lính đánh thuê khác cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, đầy lòng cảm kích đối với Diệp Phi.

Trước đây chỉ thấy những tình huống nguy hiểm này qua màn hình, giờ đây đích thân trải qua mới thấy thật thót tim.

Chức Viêm Điểu thấy con Võng đã biến mất liền thu nhỏ cơ thể, quay lại bên cạnh Diệp Phi.

Diệp Phi và Tiểu Ca đã tiếp đất an toàn.

Ngô Tà thấy mọi chuyện đã xong, nhìn bộ dạng của Hỏa Tinh, tâm trạng cũng ổn định hơn nhiều.

Cậu rảo bước về phía Diệp Phi, mới đi được vài bước, môi trường xung quanh đã thay đổi, khôi phục lại dáng vẻ rừng cây như

trước, chỉ có điều lúc này bên ngoài trời đã tối đen.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách tiến về phía Diệp Phi. "Cậu Diệp Phi, chúng ta tạm thời an toàn rồi phải không?" Tiền Tinh Vân hỏi một cách không chắc chắn. "Có thể nói là vậy." Diệp Phi gọi Hỏa Tinh về, lấy đèn chiếu sáng ra soi rọi bóng đêm.

Nhìn không gian tối tăm, đội trưởng Giả và những người khác vẫn ở trạng thái căng thẳng, dù sao đây cũng là bóng tối, không thể không cẩn thận. "Bây giờ chúng ta nên làm gì?" Ngô Tà nhìn Diệp Phi, giờ cậu không dám đi tiếp nữa, lúc nãy mới đi vài bước đã rơi vào bẫy của con Võng, giờ mà đi nữa không phải rất nguy hiểm sao? "Nên đi về phía bên phải.

Lúc mới đến tôi đã thấy vị trí của mộ môn, mộ môn thật sự sẽ hơi lệch so với vị trí đã thấy trước đó." Diệp Phi nhìn về hướng tay phải, đi trước dẫn họ về phía đó.

Dù sao ở đây đâu đâu cũng là cạm bẫy, bảo rơi là rơi ngay, có anh ở đây còn có thể cẩn thận hơn một chút.

Đội trưởng Giả đi phía sau cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Rõ ràng xuất thân là lính đánh thuê, vậy mà giờ lại để một người bình thường bảo vệ, đúng là...

đúng là thấy mất mặt quá đi.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn bộ dạng của đội trưởng Giả liền bắt đầu suy đoán.

Họ tin tưởng Diệp Phi tuyệt đối, tin rằng anh có thể xử lý mọi chuyện dễ dàng, nhưng cảm xúc của đội trưởng Giả quả thực...

Chương 523

rất đặc biệt. [Đại lão nhà chúng ta đang xấu hổ à?] [Hình như vậy, chắc là cảm thấy mình là lính đánh thuê mà lại cần đại lão bảo vệ nên thấy áy náy thôi.] [Ôi dào, có gì mà áy náy, chủ yếu là môi trường ở đây không phải người bình thường có thể giải quyết được, lính đánh thuê dù giỏi đến đâu cũng không đối phó nổi lũ ngưu quỷ xà thần trong này.] [Đúng thế, môi trường ở đây quỷ dị quá, nhìn rừng cây này, rồi mấy cái rễ cỏ này, còn cả mấy thứ treo trên cây kia...] [Mẹ nó, cái gì treo trên đó thế kia?

Chuyện gì vậy?] [Hình như là thi thể...

Không phải, là mấy bộ xương khô.] Cư dân mạng liên tục bình luận trên màn hình.

Nhóm Ngô Tà, Tiểu Ca đi phía trước.

Tiểu Ca và Diệp Phi không cần đèn nhưng Ngô Tà thì rất cần.

Ngô Tà vừa đọc bình luận của cư dân mạng vừa liếc nhìn rừng cây bên cạnh.

Vẫn còn rất nhiều thi thể treo trên đó, tỏa ra hơi khí u ám quỷ dị.

Ngô Tà hít một hơi lạnh, mắt không dám nhìn nghiêng nữa mà nhìn thẳng về phía trước.

Cậu cố không nhìn những thi thể trên cành cây, đi được một lúc thì nghe tiếng "rắc" dưới chân.

Bước chân cậu lập tức dừng lại. "Anh Diệp Phi, mọi người xem tôi dẫm phải cái gì rồi này?" Giọng Ngô Tà bắt đầu run rẩy, không lẽ là dẫm lên xương người thật chứ?

Diệp Phi và Tiểu Ca dừng lại, đồng loạt nhìn xuống chân Ngô Tà,

đúng lúc thấy chân cậu đang đạp lên một cái sọ người, hơn nữa còn đạp nứt luôn, chỗ hốc mắt trên đầu lâu xuất hiện những vết rạn.

Diệp Phi không thể không khâm phục Ngô Tà, cái vận khí này đúng là không tệ, nhưng không biết có phải do cân nặng hơi quá không, chỉ dẫm nhẹ một cái mà đã làm nứt cả đầu lâu.

Đây là lực đạo lớn cỡ nào chứ? "Là sọ người." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Ngô Tà sợ hãi vội vàng nhấc chân lên, cúi đầu nhìn một cái, đúng lúc thấy cái sọ đã nứt ra. "Ngô Tà, cậu nên giảm cân đi, nhìn xem cậu dẫm nát cả nó rồi này." Diệp Phi chủ động trêu chọc, sau đó nhìn quanh môi trường xung quanh, toàn là xương khô thi thể, đó là chưa kể những thi thể trên cây.

Ánh mắt anh dừng lại trên một cây nấm bên cạnh đống xương cốt, đôi mắt bỗng sáng lên. "Ở đây lại có Nấm Tụ Âm sao?

Thật hiếm thấy, mọi người cũng đói rồi, tôi chuẩn bị chút đồ ăn cho các bạn." Diệp Phi nói xong liền đeo ba lô đi về phía đống xương, hái những cây nấm xám xịt mọc bên cạnh hài cốt xuống.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, có phải cậu nghe nhầm không?

Ý anh là muốn ăn cơm ở đây, còn định ăn nấm mọc ra từ chỗ này sao?

Không phải chứ?

Đội trưởng Giả và những người khác nghe xong cũng không nói nên lời, nhìn quanh thấy toàn là thi hài, thế này thì sao mà nuốt trôi được? "Đội trưởng Giả, trong này toàn là xương cốt, phiền các anh đào hố chôn cất đi, coi như là tích đức, sẵn tiện dọn ra một chỗ trống để lát nữa thổi cơm." Diệp Phi vừa hái nấm vừa nói.

Đội trưởng Giả nhìn đống xương xung quanh, nếu dọn hết chỗ

này chắc cũng tốn không ít thời gian. "Anh em, làm việc thôi!" Đội trưởng Giả vẫy tay, dẫn anh em bắt đầu làm.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy vậy cũng chủ động giúp đỡ, những người này chết thảm như vậy, để phơi thây ngoài hoang dã quả thực không nên.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn những thi thể này, thái độ vô cùng cung kính giúp vận chuyển, an táng trong hố sâu.

Dù không có quan quách, cũng không có đất phong thủy tốt, nhưng ít nhất sẽ không bị gió thổi nắng phơi.

Mọi người bắt đầu bận rộn, Diệp Phi hái nấm xong liền lấy bình nước ra nấu canh cho họ.

Một tiếng sau, đội trưởng Giả và mọi người đã mồ hôi đầm đìa, cuối cùng ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Diệp Phi thấy họ mệt mỏi như vậy, canh trong tay cũng đã nấu xong. "Làm việc thiện sẽ có báo đáp, biết đâu lát nữa mọi người sẽ nhận được quà tạ ơn đấy." Diệp Phi bỗng lên tiếng, múc canh ra chia cho từng người.

Cuối cùng đưa bát canh cho những người lính đánh thuê.

Đám lính đánh thuê cũng thực sự đói rồi, chẳng màng đây là bãi tha ma, bắt đầu húp canh sùm sụp.

Vị canh này cực kỳ tươi ngon, tác động mạnh đến vị giác.

Phải nói là tay nghề của Diệp Phi đúng là không chê vào đâu được. "Diệp Phi, đây là loại nấm gì thế?

Sao uống ngon vậy?" Ngô Tà đặt bát xuống, không ngờ nấm mọc bên cạnh sọ người lại ngon đến thế?

Sao trước đây không phát hiện ra nấm này lại ngon như vậy chứ?

"Đây là Nấm Tụ Âm, thứ này không dễ sinh trưởng đâu, điều kiện cần thiết rất đặc biệt." Diệp Phi thản nhiên thu dọn bát đũa, tiếp tục nói. "Điều kiện gì cơ?" Ngô Tà càng thêm tò mò, cái nấm này còn cần điều kiện nữa sao? "Ngoài việc ở bãi tha ma, nó còn cần một nơi cực âm, âm khí phải thật nặng mới mọc được, loại này trăm năm khó gặp đấy." Diệp Phi nói xong liền nằm vật xuống đất không động đậy, nhìn những đám mây đen trên đầu, không khí nặng nề đè ép khiến người ta ngạt thở. "Chúng ta không đi nữa sao?

Lát nữa nếu có quái vật xuất hiện thì..." Ngô Tà chưa nói hết câu đã bị Tiểu Ca ngắt lời. "Chúng ta đến nơi rồi." Giọng Tiểu Ca vừa dứt, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Đội trưởng Giả, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đều kinh hãi.

Đã đến rồi sao?

Nhưng sao lâu thế vẫn chưa thấy gì xuất hiện, họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thậm chí chuẩn bị để nhìn thấy những thứ kinh tởm rồi.

Kết quả hiện tại chẳng có gì, đã một tiếng trôi qua rồi. "Được rồi, giờ nghỉ ngơi đi, ngủ dậy rồi tính." Diệp Phi nói xong liền đặt ba lô xuống, sau đó trở mình ngáp một cái rồi bắt đầu ngủ.

Nhưng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn về vị trí đối diện, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đội trưởng Giả định sắp xếp người luân phiên trực đêm nhưng bị Diệp Phi từ chối. "Ngủ hết đi, ngay lập tức." Tiếng Diệp Phi truyền lại, mọi người thấy vậy cũng tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy không hiểu Diệp Phi đang chơi trò gì. [Đại lão bị sao thế?

Cứ thế mà ngủ sao?

Chẳng phải nói là đã đến nơi nguy hiểm rồi à?

Ngủ thế này có ổn không?] [Đúng đấy, nhìn họ mà tôi cũng buồn ngủ theo, không biết tôi có kiên trì được đến lúc đại lão ra tay không nữa.] [Nhưng tôi vẫn tò mò lắm, tôi quyết định thức tiếp, tôi nhất định phải xem đại lão định làm gì.] [Haha, tôi cũng nghĩ thế.] Cư dân mạng nhìn cảnh trước mắt, ai nấy đều ngáp ngắn ngáp dài, mắt lờ đờ nhìn màn hình máy tính.

Hoắc lão vẫn ở trong văn phòng theo dõi, lúc này cũng không ngừng ngáp.

Trợ lý thấy ông vẫn kiên trì liền đưa tài liệu cho ông. "Hoắc lão, ông đi nghỉ đi, tài liệu này mai xử lý cũng được, đây là báo cáo về các văn vật mà giáo sư Phương lấy từ mộ huyệt lần trước." Trợ lý đưa những thứ đó cho ông.

Hoắc lão xem tài liệu, lập tức tỉnh táo hơn, thế này cũng tốt, có việc làm sẽ bớt buồn ngủ. "Cậu ra ngoài đi, chỗ này tôi xử lý được." Hoắc lão nhìn tài liệu trước mắt, vẫy tay ra hiệu.

Trợ lý thấy vậy cũng thôi không khuyên nữa, thái độ đã thế rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Cuối cùng rót cho ông một ly nước ấm rồi đi ra ngoài.

Lúc này trong rừng núi.

Ngô Tà nằm không xa Tiểu Ca nhưng căn bản không tài nào ngủ được, cứ trằn trọc mãi.

Bỗng nghe thấy tiếng động trong bụi cỏ, nhìn về phía âm thanh phát ra, cậu thấy một con cáo nhỏ rất đáng yêu, đôi mắt to tròn long lanh, ánh mắt ngây thơ đang nhìn mình.

Ngô Tà thấy vậy liền sáng mắt lên.

Con cáo nhỏ đáng yêu quá, thực sự quá dễ thương.

Ngô Tà đứng dậy định đi vuốt ve nó.

Chương 524

Nhưng con cáo nhỏ thấy cậu tiến lại liền quay đầu chạy, cái đuôi trắng muốt phía sau trông cực kỳ hút mắt.

Ngô Tà định đuổi theo thì thấy bóng con cáo đã biến mất, tâm trí cậu như bị mê hoặc, lao thẳng về hướng bụi cỏ.

Mới đi được vài bước, cậu bỗng cảm thấy như bị thứ gì đó kéo lại.

Trong đầu vang lên những âm thanh xôn xao. "Không được đi, không được đi!" "Đừng đi, nguy hiểm lắm!" "Rất nguy hiểm, đừng đi!" Đầu óc Ngô Tà chợt thanh thản hơn, ý định đuổi theo con cáo lập tức bị dập tắt. "Ai đang nói thế?" Ngô Tà đột ngột quay người lại nhưng chẳng thấy ai, không khỏi cảm thấy thất vọng.

Vừa rồi là ai nói vậy? "Ngô Tà, chẳng phải bảo cậu ngủ sao?

Sao lại tỉnh rồi?" Diệp Phi bỗng ngồi dậy, quay người nhìn về phía Ngô Tà. "Tôi không ngủ được, rồi thấy một con cáo nhỏ, tôi không muốn đuổi theo nhưng trong lòng cứ có tiếng nói bảo tôi hãy đuổi theo nó, rồi lại có rất nhiều giọng nói khác bảo tôi đừng đuổi." Ngô Tà luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, nhưng khi quay lại thì chẳng thấy gì, thực sự quá quỷ dị.

Tiểu Ca lúc này cũng mở mắt, thấy lính đánh thuê và các giáo sư đang ngủ say. "Cậu không nên tỉnh lại, con vừa nãy không phải cáo bình thường đâu." Tiểu Ca bỗng lạnh lùng nói. "Vậy là con gì?

Không phải cáo sao?" Ngô Tà nghe vậy, khó hiểu nhìn y.

Diệp Phi nghe tiếng cũng không ngủ nữa, thực ra anh căn bản không ngủ mà luôn chú ý đến môi trường xung quanh.

Không ngờ Ngô Tà cũng không ngủ, con cáo kia đã tìm đến Ngô Tà. "Đó không phải cáo, đó là Mị, loại sinh vật này giỏi quyến rũ người khác, trong các loại yêu ma quỷ quái thì nó là mị hoặc nhất.

Nếu cậu đi theo nó là không về được đâu.

Sở dĩ cậu có ý định đó là vì cậu đã bị nó mê hoặc rồi." Diệp Phi nhìn Ngô Tà, đứng dậy đi tới bên cạnh, khẽ vỗ vai cậu, lấy từ trên người cậu ra một nhúm lông cáo.

Ngô Tà thấy vậy không khỏi kinh ngạc, sao lại thế được?

Cậu chẳng hay biết gì cả?

Chuyện này là sao? "Từ lúc cậu nhìn vào mắt nó là đã bị chọn trúng rồi, nếu không có chủ nhân của những bộ hài cốt kia cảnh báo thì cậu đã đi theo nó rồi." Diệp Phi ném nhúm lông cáo đi, vẻ mặt nghiêm trọng giải thích. "Hài cốt sao?" Ngô Tà chợt hiểu ra tại sao Diệp Phi lại nói về chuyện thiện báo, hóa ra là vì việc này. "Tôi và Tiểu Ca khác với cậu, nó không dám làm thế với chúng tôi nên các cậu là mục tiêu tốt nhất." Diệp Phi sau đó nhìn qua mặt đội trưởng Giả và các giáo sư, thấy họ không có dấu hiệu thức giấc mới yên tâm.

Thế này cũng tốt, không tỉnh cũng có cái lợi của nó. "Chức Viêm Điểu, Hắc Báo, các ngươi ở đây canh chừng Ngô Tà và các giáo sư, tôi và Tiểu Ca đi xem thử." Diệp Phi nhìn một chim một báo trên vai. "Chí chí chí..." Chức Viêm Điểu không bao giờ nghi ngờ quyết định của Diệp Phi, anh nói gì nó tin nấy. "Tại sao tôi cũng phải ở lại?" Hắc Báo tỏ vẻ không hài lòng. "Ngươi là Hắc Báo, mũi của ngươi nhạy bén hơn họ, nếu gặp con Mị thì cứ thịt nó đi." Diệp Phi cười nhẹ nhìn con báo trên vai. "Hừ, có lợi lộc gì không?" Hắc Báo hừ nhẹ một tiếng, xả nỗi bất mãn. "Quay lại tôi làm đồ ăn cho ngươi." Diệp Phi cười nhẹ an ủi.

Hắc Báo cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, bước xuống vai, đứng

cạnh Ngô Tà. "Hai người định để tôi lại đây sao?" Ngô Tà rất muốn đi cùng họ. "Cậu ở đây canh chừng họ, đừng chạy lung tung, tình hình của chúng tôi cậu có thể xem qua camera." Diệp Phi nói xong liền đưa tay chỉ chỉ vào vị trí cổ tay.

Ngô Tà gật đầu, tiễn hai người rời đi.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy Diệp Phi và Tiểu Ca lại đi, vẫn còn đang chấn kinh vì câu chuyện vừa rồi.

Họ không phải bị ảo giác đấy chứ?

Đó là con Mị đấy. [Mẹ nó, nãy tôi cũng thấy con cáo đó đáng yêu thật, nhất là đôi mắt ấy, dễ thương vãi.] [Tôi cũng thế, trước giờ tôi vô cảm với động vật có lông mà con cáo đó thực sự không biết tả sao cho hết, quá đẹp.] [Lần đầu tôi thấy đôi mắt cáo nào đẹp đến thế.] [Đừng đùa nữa, đại lão đã bảo mấy thứ này không phải chuyện chơi đâu, đừng có giữ cái ý nghĩ đó nữa.] [Vãi thật, đúng là cái gì đẹp cũng có độc, nguy hiểm quá.] Trong rừng.

Diệp Phi và Tiểu Ca đi về phía bụi cỏ.

Nhìn bụi cỏ xung quanh, không gian tối đen như mực, gió âm thổi qua.

Trong bụi cỏ có tiếng gió lùa, giữa đêm khuya nghe cực kỳ rợn tóc gáy.

Diệp Phi quan sát sơ qua tứ phía, ở phía tay phải thấy một luồng yêu khí đen. "Ở đằng kia, nhưng... sao lại là hai luồng?" Diệp Phi cau mày nhìn yêu khí trong bụi cỏ, cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiểu Ca liếc nhìn một cái. "Có thể là hai con Mị." Diệp Phi thấy cũng có lý, từng bước tiến về phía đối diện.

Hai người còn chưa kịp đến gần con Mị đã bị một luồng khí đen chặn lại.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, đẩy Diệp Phi sang một bên, vung đao xua tan luồng khí đen này.

Diệp Phi thấy vậy, thân hình lóe lên, nhanh chóng lao vào trong luồng khí đen, thấy một con cáo trắng như tuyết trong bụi cỏ.

Đôi mắt long lanh đang nhìn Diệp Phi, trông vô cùng ngây thơ.

Nhưng trong mắt Diệp Phi, ánh mắt ngây thơ này ẩn chứa một luồng sát ý, vô cùng quỷ dị. "Ngươi thừa biết dùng bí thuật với ta vô dụng thôi, đừng lãng phí tinh lực nữa, ta sẽ không tha cho các ngươi đâu." Diệp Phi đối diện với con Mị, lạnh lùng lên tiếng.

Con Mị nhìn Diệp Phi, đôi mắt càng tỏ vẻ ngây thơ hơn.

Nhưng Diệp Phi biết, càng ngây thơ thì càng nguy hiểm, nhìn con Mị trước mắt, anh giơ cao cây roi trong tay.

Con cáo nhỏ lập tức lộ vẻ kinh hoàng, cuối cùng dùng đuôi tự bảo vệ mình.

Chưa đợi Diệp Phi hành động, cư dân mạng thấy con cáo nhỏ như vậy liền mủi lòng. [Không biết sao nữa, tôi thấy con cáo này đáng yêu quá, vãi thật, tôi không nỡ, có thể tha cho nó không?] [Lầu trên điên rồi à, đây là chuyện tha hay không tha sao?

Đó là thứ nguy hiểm, tôi cũng thấy nó đẹp nhưng tuyệt đối không thể tha cho chúng được, nếu không bọn đại lão sẽ gặp nguy hiểm.] [Nhưng nghĩ đến việc giết nó, tôi lại thấy tội nghiệp quá, còn nảy ra ý định cầu xin giúp nó nữa, cảm xúc này của tôi có đúng không vậy?] [Tất nhiên là không đúng rồi, đó là Mị, là quỷ quái đấy, không được có một chút lòng thương hại nào đâu.] [Đúng thế, lũ thánh mẫu các người cứ phát biểu cái lòng thánh mẫu của mình đi, định hại chết đại lão à?] [Phải đấy, lúc này phải nhẫn tâm một chút, không thể hại đại lão và mọi người được.] [Chí phải, chí phải.] Cư dân mạng bắt đầu bàn tán

xôn xao.

Hoắc lão đang theo dõi tình hình cũng cảm thấy mủi lòng, rất muốn xin tha giúp nó, nhưng lý trí bảo ông không được làm vậy.

Cuối cùng ông cầm tài liệu bên cạnh lên xem để chuyển dời sự chú ý.

Ngô Tà thấy cảnh của Diệp Phi và Tiểu Ca bắt đầu lo lắng, rất muốn đi tìm họ nhưng bị Hắc Báo chặn lại. "Hống..." "Chí chí chí." Hắc Báo và Chức Viêm Điểu vội vàng chắn trước mặt Ngô Tà, Chức Viêm Điểu không ngừng bay lên lượn xuống. "Tôi biết rồi, tôi không đi là được chứ gì?" Ngô Tà chỉ là lo lắng, sợ Diệp Phi và Tiểu Ca sẽ mủi lòng, sợ vì một phút sơ sẩy mà gây ra hậu quả gì đó cho bản thân.

Lúc này Tiểu Ca và Diệp Phi thấy con cáo nhỏ như vậy, Diệp Phi vung roi lên, hoàn toàn không có ý định nương tay.

Con cáo nhỏ thấy mị thuật của mình không hiệu quả, không nhịn được lùi lại vài bước, sau đó khuôn mặt bắt đầu thay đổi, trở nên hung thần ác sát.

Cơ thể cáo biến thành hình dạng chó sói, há to miệng nhe răng trợn mắt về phía Diệp Phi và Tiểu Ca.

Tiểu Ca đánh tan khí đen, không thèm suy nghĩ lao thẳng lên, con Mị thấy Tiểu Ca lao tới cũng không hề sợ hãi, há to miệng phun ra làn khói đen kịt.

Khí tức Kỳ Lân trên người Tiểu Ca lập tức bùng nổ, khí tức chính nghĩa lao về phía con Mị, đánh tan luồng khí đen. "Diệp Phi, đi tìm con Mị còn lại đi." Tiểu Ca trước đó thấy hai luồng yêu khí, nhưng giờ chỉ có một, y lo con kia sẽ chạy đến chỗ Ngô Tà, như vậy giáo sư và Ngô Tà sẽ gặp nguy hiểm. "Cậu cẩn thận đấy." Diệp Phi nói xong liền quay người rời đi, cảm nhận khí tức của con Mị, lao về phía sau, chân

mày lập tức nhíu lại.

Xem ra chuyện anh lo lắng đã xảy ra.

Lúc này Ngô Tà đang theo dõi tình hình qua livestream, thấy Diệp Phi đang chạy như bay, hơn nữa chỗ đó trông rất quen, hình như đã thấy qua rồi.

Chương 525

Ngay lúc này... "Ngô Tà!" Diệp Phi bỗng từ bụi cỏ bước ra, vội vàng nhìn về phía Ngô Tà. "Đi, tôi đưa mọi người rời khỏi đây." Diệp Phi bỗng nắm lấy tay Ngô Tà, vừa vặn che mất ống kính trên tay cậu, che khuất tình hình bên trong. "Diệp Phi?

Chúng ta đi đâu?

Chỉ chúng ta đi thôi sao?" Ngô Tà đầu tiên là nghi ngờ nhìn Diệp Phi, luôn cảm thấy Diệp Phi này kỳ quái sao đó.

Nhưng kỳ quái chỗ nào thì cậu cũng không nói rõ được. "Giáo sư và đội trưởng Giả tạm thời nghỉ ngơi sẽ không sao đâu, giờ chỉ có mình cậu là tỉnh táo, tôi chỉ có thể đưa cậu đi trước, lát nữa đến nơi con Mị không tìm thấy tôi sẽ quay lại đón giáo sư." Diệp Phi nhìn Ngô Tà trước mắt, vội vàng thúc giục, không cho phép phản đối định kéo Ngô Tà đi.

Lúc này Chức Viêm Điểu đang đứng trên đầu Hắc Báo, Hắc Báo khịt khịt mũi, mùi này rất giống Diệp Phi nhưng lại có chút quỷ dị, không giống mùi của Diệp Phi cho lắm. "Hắc Báo, Chức Viêm Điểu, các ngươi ở đây đợi giáo sư tỉnh lại, nhớ kỹ chưa?" Diệp Phi vẫn không yên tâm dặn dò.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi hồi lâu, luôn cảm thấy có gì đó sai sai, Diệp Phi không phải là người bỏ mặc giáo sư, chắc chắn có vấn đề.

Sớm đã nghe nói Mị giỏi mê hoặc lòng người nhưng cũng biết bắt chước, chẳng lẽ kẻ này là... "Anh cho tôi mượn ngọn lửa của anh đi, tôi châm lửa ở đây, lỡ giáo sư bị lạnh thì sao?" Ngô Tà bình thản nói. "Tôi mang lửa theo lúc nào?" Diệp Phi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó sờ sờ người mình. "Anh đưa bùa lửa cho tôi là được, thứ đó có thể châm

lửa mà." Ngô Tà cũng không khách sáo, đưa tay ra khẽ giải thích.

Diệp Phi sờ sờ sau lưng mình, cuối cùng lộ ra nụ cười gượng gạo. "Xin lỗi, lúc đến vội quá tôi quên mang ba lô rồi, lát nữa tôi sẽ quay lại lấy, cậu đừng lo chuyện giáo sư, đi theo tôi mau." Diệp Phi nói đoạn định kéo Ngô Tà đi, nhưng mới đi được vài bước, một cơn đau truyền đến từ cánh tay.

Quay người lại nhìn Ngô Tà với ánh mắt không hiểu, cảm xúc trong mắt không rõ vui buồn, chỉ đứng đó ôm lấy cánh tay. "Ngươi không phải Diệp Phi.

Diệp Phi sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy, sẽ không bỏ mặc đồng đội, ngươi là Mị!" Giọng Ngô Tà vô cùng khẳng định.

Cư dân mạng trong livestream thấy Ngô Tà làm vậy không khỏi tò mò, vội nhìn qua khung hình bên cạnh, thấy màn hình của Diệp Phi đen kịt một mảng. [Tôi có hoa mắt không?

Sao màn hình của đại lão đen thui vậy, có khi nào đại lão mà Ngô Tà làm bị thương là thật không?] [Đúng thế, tôi cũng thấy khả năng đó cao, nếu không phải thật thì Hắc Báo sao không phân biệt được chủ nhân mình là ai chứ?] [Chẳng lẽ Ngô Tà nhận nhầm người sao?

Tình hình này không ổn rồi.] [Nhưng đại lão đúng là sẽ không bỏ mặc giáo sư, phong cách làm việc của đại lão kỳ quái thật nhưng không thể nói là không có vấn đề.] [Vãi, rốt cuộc là sao đây?

Sao tôi lại thấy chuyện này kỳ quái thế nhỉ?] Lúc này mọi người trên mạng đều tỏ ra không hiểu hành động của Ngô Tà, tại sao lại như vậy?

Nhất thời bàn tán xôn xao, chẳng ai biết giải thích vấn đề này thế nào.

Lúc này trên mặt Tiểu Ca, những hoa văn Kỳ Lân bắt đầu hiện rõ

hơn, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lao thẳng về phía con Mị.

Con Mị thấy Hắc Kim Cổ Đao lao tới liền theo bản năng né tránh, đôi mắt tỏa ánh sáng đen, nhìn chằm chằm Tiểu Ca.

Tiểu Ca tức thì nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió đoán vị trí, khí tức Kỳ Lân trên người nồng đậm.

Ngay lúc con Mị định phóng ra khí tức mị hoặc, một luồng khí Kỳ Lân ập tới, đánh tan khí mị hoặc trên người nó.

Điều này khiến con Mị cảm thấy thất bại nặng nề và hoảng loạn tột độ, đây là lần đầu tiên nó thấy có người có thể dễ dàng hóa giải mị hoặc của mình như vậy.

Điều này khiến con Mị vô cùng khó chịu, nó nhìn Tiểu Ca, trên người bốc lên khí đen cùng một mùi hương thoang thoảng, lao về phía đối thủ.

Hình xăm Kỳ Lân trên cánh tay Tiểu Ca bắt đầu giải phóng khí tức, hai luồng khí đen đối đầu trực diện.

Tiểu Ca vung mạnh Hắc Kim Cổ Đao.

Tức thì từ thanh đao, một luồng khí đen nồng đậm bao vây lấy khí của con Mị, chỉ trong chớp mắt con Mị đã bị nuốt chửng. "Các ngươi sẽ không thắng đâu, đồng đội của các ngươi sẽ phải chôn cùng ta..." Con Mị nói xong câu đó thì bị khí tức Kỳ Lân của Tiểu Ca nghiền nát.

Tiểu Ca nhìn đống bụi cỏ xung quanh và những dấu vết đánh nhau, nghe tiếng nói đó liền cúi đầu nhìn ống kính trên cổ tay, tình hình trong phòng livestream không mấy lạc quan.

Tiểu Ca nhíu mày, trong lòng luôn lo lắng cho Ngô Tà, sợ Diệp Phi đến muộn không kịp trước con Mị.

Sau đó y liền quay lại đường cũ.

Ngô Tà lúc này nhìn "Diệp Phi" đối diện, sắc mặt vẫn âm u chằm chằm nhìn mình, ánh mắt này Ngô Tà chưa bao giờ thấy, rõ ràng là có vấn đề. "A... ngươi nghĩ làm thế là chạy thoát được sao?

Ta ở đây thì Diệp Phi sẽ không quay lại đâu, cả đám đồng đội phía sau ngươi cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây." Khuôn mặt Diệp Phi bỗng biến thành một bộ mặt khác, giọng nói đầy hận thù.

Sau đó đưa tay ra bắn những luồng khí đen về phía nhóm Tiền Tinh Vân. "Đừng mà..." Ngô Tà hét lớn, Hắc Báo bên cạnh đã ra tay trước, thân hình biến lớn lao về phía con Mị, há to miệng tấn công.

Con Mị thấy Hắc Báo liền tung ra một đống sương mù đen vây khốn nó.

Hắc Báo nhìn thấy bóng dáng cha mình trong làn sương, đôi mắt đầy kinh hoàng bị sương đen bao phủ.

Chức Viêm Điểu thấy vậy cũng biến lớn cơ thể, há miệng phun lửa về phía con Mị.

Nhưng ngay lúc ngọn lửa đến gần, con Mị đã biến mất và xuất hiện phía sau Chức Viêm Điểu, vung tay tung ra làn sương đen.

Đến lúc Chức Viêm Điểu định thần lại thì thấy Diệp Phi đang lạnh lùng nhìn mình, cho rằng nó bảo vệ giáo sư không tốt nên định bỏ mặc nó.

Ngô Tà thấy Hắc Báo và Chức Viêm Điểu đều bị sương đen vây khốn liền lo lắng vô cùng. "Chức Viêm Điểu, Hắc Báo, hai người bị sao vậy?" Ngô Tà sốt sắng gọi thử. "Lo cho bản thân mình trước đi." Con Mị lạnh lùng liếc Ngô Tà, sau đó đánh ra luồng khí đen.

Ngô Tà theo bản năng muốn né tránh nhưng không tài nào né được, đành để sương đen vây lấy mình.

Nhưng khi sương đen còn chưa kịp đến gần, Ngô Tà đã được một

luồng sáng đỏ bao phủ.

Ngô Tà vội vàng kiểm tra tình hình, cúi đầu thấy trên người mình toàn là ánh sáng xanh lục.

Cậu không khỏi tò mò.

Vội quay đầu nhìn về phía sau, cậu thấy trên người Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và những người khác cũng đều có ánh sáng xanh lục tương tự, những khí đen này bị luồng sáng xua tan. "Chuyện này... chuyện này là sao?

Không lẽ là vậy, không thể nào." Con Mị nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi kinh ngạc, không thể như thế được.

Mị thuật của nó không dễ bị phá giải như vậy, đây là lần đầu tiên chuyện này xảy ra. "Đó là bởi vì đây là linh hồn của những người bị ngươi dùng mị thuật hại chết, họ chủ động bảo vệ Ngô Tà và các giáo sư đấy." Diệp Phi bỗng từ bụi cỏ lao ra, cười lạnh nhìn con Mị. "Ngươi... sao ngươi lại ở đây?

Không đúng, ngươi không nên xuất hiện ở đây, phu quân của ta đâu?

Ngươi làm gì phu quân ta rồi?" Con Mị mượn khuôn mặt Diệp Phi vội vàng hỏi, vẻ mặt này Diệp Phi chưa bao giờ thấy.

Diệp Phi nhìn khuôn mặt của chính mình lộ ra biểu cảm đó, cảm thấy vô cùng khó chịu. "Mị thuật của ngươi vô dụng với ta, còn nữa, đừng có dùng khuôn mặt của ta, ta rất khó chịu." Diệp Phi nói xong rút bùa lửa ra, lẩm bẩm trong miệng, ngọn lửa vàng rực lao về phía con Mị.

Khi ngọn lửa biến mất, con Mị hiện lại hình dáng cáo lúc trước, kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi lấy hồ lô ra hút hết sương đen đang vây khốn Chức Viêm

Điểu và Hắc Báo vào trong.

Một báo một chim ngơ ngác nhìn phía trước, trong lòng chấn kinh khôn xiết.

Vừa rồi họ đều cảm thấy bóng tối như khơi gợi thứ gì đó trong lòng, nhất thời đứng ngẩn ra.

Cùng lúc đó, Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đội trưởng Giả cũng tỉnh lại.

Chương 526

Chính xác mà nói là bị gọi dậy.

Trong đầu họ vang lên một giọng nói bảo họ hãy tỉnh lại đi.

Họ tự nhiên bị đánh thức, khi mở mắt ra thấy trên người mình toàn ánh sáng xanh lục.

Tiền Tinh Vân ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, thấy Diệp Phi và Ngô Tà ở một bên, đối diện là một con cáo nhỏ. "Cậu Diệp Phi, chuyện này là sao?" Tiền Tinh Vân nghi ngờ hỏi. "Mọi người được những người mà mọi người vừa chôn cất bảo vệ đấy, đó là lý do tôi bảo mọi người chôn cất hài cốt, nếu không có họ mọi người đã bị mị thuật của con Mị này làm hại rồi." "Tên này không chỉ giỏi mê hoặc mà còn biết thăm dò nội tâm, phóng đại bóng tối trong lòng mọi người, cuối cùng nuốt chửng lý trí." Diệp Phi lạnh mặt nhìn con Mị, giọng nói lạnh lùng thêm vài phần.

Cư dân mạng nghe vậy lập tức hiểu ra, vô cùng khâm phục khả năng tiên liệu của Diệp Phi. [Vãi thật, không hổ là đại lão, đỉnh quá, tính toán được đến bước này luôn sao?] [Phải đấy, tôi còn lạ sao tự nhiên anh ấy lại đòi chôn xương người ta, hóa ra là vì chuyện này!] [Phải nói là ở đây nếu có ai không nghe lời đại lão, không giúp chôn cất thi cốt thì chắc bị con Mị này hại chết rồi nhỉ?] [Không phải chắc đâu mà là chắc chắn sẽ bị hại chết, khỏi phải bàn.] Hoắc lão nhìn cảnh trước mắt, trong lòng càng thêm khâm phục Diệp Phi, nếu không phải vậy chắc họ đều chết ở đây rồi.

Sau đó ông cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, tiếp tục xử lý tài liệu, giờ bình an vô sự là tốt rồi.

Trong rừng.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe Diệp Phi nói xong liền thở phào nhẹ nhõm, những người này đều đã gặp ác mộng, may mà có giọng nói trong đầu nhắc nhở nên mới giật mình tỉnh giấc.

Nếu không thì bị con Mị này hại rồi. "Phu quân của ngươi chắc giờ chết rồi, ngươi muốn gặp hắn thì ta tiễn ngươi đi ngay đây." Diệp Phi nhìn con Mị, bùa lửa trong tay đã sẵn sàng, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Con Mị nghe vậy biết phu quân mình đã chết liền nản lòng thoái chí, nhìn Diệp Phi với ánh mắt đầy hận thù. "Ta sẽ không tha cho ngươi đâu, ta liều mạng với ngươi!" Đang nói, trên người con Mị bỗng bị sương đen bao phủ, đôi mắt cáo đáng yêu lúc trước phát ra ánh sáng đen, ngay sau đó lóe lên tia sáng đỏ. "Hử?

Lôi Đình Vũ?" Diệp Phi thấy cảnh này, lòng thầm lạnh lẽo.

Anh lẩm bẩm trong miệng, bùa lửa bên cạnh bốc lên ngọn lửa vàng, lao về phía đối diện.

Ngọn lửa như một tấm lưới khổng lồ vây lấy con Mị, sau đó thu nhỏ lại từng chút một. "A... ta sẽ không tha cho các ngươi đâu, tuyệt đối không, ta sẽ giết các ngươi, ta nhất định sẽ giết các ngươi!" Con Mị đã bị nhốt trong lưới lớn, làn khói đen lẽ ra phải bùng nổ giờ chỉ còn nhỏ như hạt táo.

Nhưng phía trên không trung bắt đầu xuất hiện sấm sét, tia chớp này lại là màu đỏ thuần, tỏa ra sự quỷ dị.

Ngô Tà ngước nhìn tia chớp trên cao, lòng thầm lo lắng, trước đây trong bút ký đã từng thấy qua, tia chớp này là điềm báo của Mưa Lôi Đình.

Đây là một loại sinh vật kết hợp linh hồn và hận thù của mình lại để hình thành mây đen, mục đích là dùng oán hận để đánh chết kẻ thù.

Tên này hận Diệp Phi đến thế sao?

Không tiếc để mình hồn bay phách tán sao?

Chỉ để giết họ thôi ư?

Cái thứ này có cần phải làm đến mức đó không?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách chỉ thấy cảnh tượng này quỷ dị chứ không nghĩ đến phương diện khác. "Cảnh tượng gì thế này?

Sao lại như vậy?" Đội trưởng Giả chỉ thấy quỷ dị chứ không thấy gì đặc biệt, khó hiểu nhìn giáo sư. "Đây là hiện tượng Mưa Lôi Đình, tia chớp đỏ kia chính là hận ý của tên này, lát nữa sẽ có sấm sét dội xuống như mưa, lúc đó tất cả chúng ta sẽ bị giết ở đây." Ngô Tà chủ động giải thích.

Mọi người nghe vậy liền kinh hãi, lòng đầy sợ hãi, nói vậy chẳng phải sẽ bị sét đánh chết sao?

Cư dân mạng nghe thấy cũng lo lắng không yên, thôi xong, thế này là ngồi chờ bị sét đánh à? [Vãi, tên này sao hận dữ vậy?

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu?

Loại tình yêu thần tiên gì mà không tiếc hy sinh mạng sống thế này?] [Tình yêu này đáng kính thật nhưng hơi tốn người nha, tình yêu vĩ đại của mình sao lại bắt đại lão và giáo sư chịu khổ chứ?] [Ai bảo không phải, thế này đúng là quá đáng thật, nếu họ không ra tay với đại lão thì đại lão cũng chẳng thèm ra tay đâu, đây là họ tự chuốc lấy.] [Đúng đúng, tôi ủng hộ ông, nhưng giờ đại lão tính sao đây?

Có nhốt được thứ đó không, lỡ không nhốt được thì đại lão tính sao?

Ngồi chờ sét đánh à?] Cư dân mạng lo lắng cho họ vô cùng.

Hoắc lão đang xem cũng lo lắng không thôi.

Sét đánh như mưa thì ai mà tránh cho thoát?

Hoắc lão nhìn cảnh tượng trên máy tính, lòng thoáng hiện chút lo âu.

Lúc này Diệp Phi thấy ngọn lửa đang tàn dần, lòng thầm hẫng một cái.

Ngọn lửa không đủ lớn, oán hận này đã dập tắt Tam Muội Chân Hỏa, có thể thấy hận thù trong lòng kẻ này sâu đậm đến nhường nào.

Anh tiếp tục lẩm bẩm, ngọn lửa trên bùa lửa lại bùng lên, một lần nữa bao phủ lấy nó. "A... ta không tha cho các ngươi đâu, ta phải giết các ngươi!" Khí đen trên người con Mị bắt đầu bùng nổ, cơn giận trong lòng không ngừng giải phóng.

Những tiếng xèo xèo bắt đầu vang lên.

Lưới lửa nhanh chóng bị phá vỡ, Diệp Phi đã chuẩn bị sẵn hồ lô, nếu hồ lô này hút thứ đó vào thì nhất định sẽ bị mưa sét đánh vỡ.

Lúc đó hồ lô này cũng không giữ được.

Diệp Phi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đồng thời anh lấy Cung Băng Xuyên ra, định giải quyết làn khói này trước khi hút vào.

Đang định ra tay, Tiểu Ca bỗng từ bụi cỏ hiện ra, khắp người đầy những hoa văn đen, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao phóng ra huyết mạch Kỳ Lân.

Ngay sau đó thấy lưới lửa bị phá, sương đen phá lưới thoát ra, Diệp Phi canh đúng thời gian bắn Cung Băng Xuyên, tức thì đóng băng con Mị.

Kiếm khí Kỳ Lân của Tiểu Ca bắn thẳng vào khối băng, trong chốc lát khối băng vỡ vụn. "A..." Sương đen bỗng phát ra tiếng thét

thê thảm rồi biến mất.

Mây đen trên đầu vẫn chưa tan, sấm sét vẫn không ngừng chớp nháy. "Chuyện này là sao?

Con Mị đã biến mất rồi mà mây đen vẫn còn ở đây?" Đội trưởng Giả nhìn mây đen trên đầu, lòng dâng lên dự cảm bất an. "Đó là vì oán hận này chưa tan hết, mây đen tự nhiên sẽ không dễ dàng biến mất." Diệp Phi bình thản ngước nhìn đám mây đen trước mắt, không hề thấy chút hoảng sợ nào. "Cậu định thế nào?

Nói thẳng đi." Tiểu Ca bỗng lên tiếng. "Trên người mọi người không phải là những oan hồn bị giết sao?

Trận mưa này đối với họ là cơ hội luân hồi chuyển thế đấy." Diệp Phi nhìn những luồng sáng xanh trên người Ngô Tà, Tiền Tinh Vân và những người khác, chúng bắt đầu dao động.

Có vẻ như đang rất kích động. "Mọi người đã đợi nhiều năm như vậy, lâu nhất cũng cả ngàn năm, giờ còn đợi gì nữa?

Nghĩ đến việc mọi người vẫn giữ được sơ tâm, vẫn còn lý trí con người, tôi không ngại tiễn mọi người một đoạn để luân hồi chuyển thế đâu." Giọng Diệp Phi vừa dứt, những luồng sáng xanh kia rời khỏi người họ, hình thành một cái ô bảo vệ màu xanh nhạt bao bọc lấy mọi người.

Coi như báo đáp ơn cứu mạng của họ.

Tai mọi người bắt đầu nghe tiếng sấm rền, ai nấy ngước nhìn bầu trời, những tia chớp đỏ bắt đầu nhấp nháy liên hồi.

Cổ mọi người đã bắt đầu mỏi nhừ.

Cư dân mạng thấy cảnh này trong lòng vô cùng chấn động, nhưng phần nhiều vẫn là lo lắng.

Lỡ như mấy cái hồn ma này không chịu nổi sấm sét thì sao? [Mấy oan hồn này chịu nổi sấm sét không vậy?

Lỡ sét đánh trúng đại lão thì xong đời thật, họ luân hồi còn đại lão và giáo sư thành hồn ma cô đơn mất.] [Vãi lầu trên, ông nói chuyện hay hơn chút không được à?

Chương 527

Cái thứ gì vậy?

Ông nói cái gì thế?] [Đúng thế, đại lão không phải người phàm như chúng ta đâu, anh ấy ra tay là chắc chắn xử lý được, nên ông đừng có nói bậy bạ.] [Đúng đúng, tôi là fan trung thành của đại lão đấy, tôi luôn tin tưởng đại lão.] [Ai dám nói xấu đại lão một câu tôi nghỉ chơi luôn, đại lão là thần thánh là điều không phải bàn cãi, chúng ta chỉ cần nghe lời đại lão là được, những cái khác không quan trọng.] [Đúng vậy, đại lão cố lên!] Cư dân mạng liên tục cổ vũ cho đại lão.

Hoắc lão theo dõi thấy Diệp Phi đang đánh cược, vạn nhất có vấn đề gì là xong đời thật.

Hoắc lão cầm chặt tách cà phê hơn.

Lúc này trong rừng.

Mây đen trên đầu đã điện chớp lôi đình, tia chớp đỏ bỗng nhiên lóe lên.

Ngay sau đó là tiếng sấm, một tia sét đỏ đánh thẳng vào một linh hồn.

Linh hồn xanh lục biến mất trong nháy mắt, sau đó trở thành một cái hang nhỏ.

Một linh hồn xanh lục khác bù đắp vào.

Sau đó thấy sấm sét đổ xuống như mưa, lao về phía ô bảo vệ của các linh hồn.

Đội trưởng Giả, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đứng bên dưới mà tim đập chân run.

Họ vô thức nắm chặt súng, đầu ngón tay trắng bệch, cố tỏ ra bình tĩnh để che giấu sự lo lắng. "Đội trưởng, sao tôi thấy đáng sợ thế này." Người lính đánh thuê bên cạnh đội trưởng Giả lộ rõ vẻ lo lắng, tuy họ không sợ sấm sét và chẳng tin chuyện bị sét đánh bao giờ.

Nhưng dù sao cũng chưa thấy bao giờ, giờ tận mắt thấy mà còn là bị sét đánh trực diện thế này, âm thanh đó khiến lòng người chấn động, muốn lờ đi cũng khó. "Chúng ta đang chịu sét đánh mà, tất nhiên là đáng sợ rồi." Đội trưởng Giả cũng run.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy cũng vô thức rụt cổ lại, trong lòng vẫn rất lo lắng.

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ bình thản như không, dường như sấm sét trên cao chẳng liên quan gì đến mình, y điềm nhiên đứng sau lưng Ngô Tà.

Diệp Phi nhìn các linh hồn từng người một bay lên không trung, họ đều đi đầu thai, trong lòng anh vẫn thấy mừng cho họ.

Đồng thời trong đầu còn nảy ra một ý nghĩ kỳ quái... "Ngô Tà, cậu bảo mấy người hay thề thốt mà thấy cảnh này liệu có chột dạ không?" Diệp Phi nhìn sấm sét với vẻ thản nhiên, mặt còn thoáng chút hồi tưởng.

Ngô Tà nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Được rồi, thực ra cậu cũng nghĩ thế, chỉ vì câu thề đó mà không ít cô gái nhẹ dạ bị lừa, phải đích thân trải qua mới biết thế nào.

Huống hồ đây còn chưa phải sấm sét thực sự, nếu là thật chắc còn kinh khủng hơn nhiều. "Thực ra tôi cũng nghĩ vậy, tôi rất muốn biết lòng họ có chột dạ không?" Ngô Tà hít sâu một hơi, mỉm cười giải thích nhẹ nhàng.

Diệp Phi và Ngô Tà nhìn nhau cười, về khoản tò mò này hai người đúng là tâm đầu ý hợp.

Cư dân mạng đồng loạt cạn lời. [Vãi, tôi bỗng thấy buồn cười quá, nhưng chủ đề này đúng là đáng để bàn luận, tôi cũng muốn biết mấy người thề thốt có chột dạ không.] [Haha, tôi cũng nghĩ thế, sau này đúng là không dám nói bậy, đại lão có linh hồn hộ thể chứ chúng ta mà nói sai là bị sét đánh thật đấy.] [Đúng rồi, họ luân hồi còn chúng ta là tập thể đi gặp Diêm Vương.] [Mưa lôi đình xuống rồi, mấy linh hồn này chịu nổi không nhỉ?] [Chắc là đủ sức đấy.] Cư dân mạng bàn luận sôi nổi.

Hoắc lão thấy linh hồn có thể chống đỡ được đòn tấn công, lòng bắt đầu tràn đầy mong đợi.

Sự lo lắng lúc trước biến mất.

Sau đó nhìn đồng hồ trên tay, sắp nửa đêm rồi, ông bắt đầu thấy buồn ngủ.

Hoắc lão trầm ngâm một lát rồi đứng dậy rời ghế, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này trên mạng xã hội Đại Việt.

Buổi trực tiếp của Diệp Phi gây chấn động, hiện tượng Mưa Lôi Đình vô cùng hiếm gặp, không phải ai cũng có cơ hội chiêm ngưỡng.

Video Đằng Đằng: "Cảnh tượng kỳ diệu ngàn năm khó gặp, linh hồn chủ động bảo vệ chỉ để báo ơn???" Ứng dụng Đẩu Ước: "Linh hồn bị hại báo ơn, gánh chịu Mưa Lôi Đình, cảnh tượng thần kỳ gì thế này?" Ban chấn kinh IU: "Chuyên gia ẩm thực vận may bùng nổ, có linh hồn chủ động bảo vệ, cảnh tượng này trăm ngàn năm mới gặp một lần." Với trường hợp của Diệp Phi, mạng xã hội Đại Việt tràn ngập video về anh, một lần nữa chiếm lĩnh mọi dư luận và tin tức.

Phía dưới video bắt đầu có bình luận. [Vãi thật, cảnh này nên để bạn trai cũ của tôi xem, lúc trước cứ nói tốt với tôi này nọ rồi phản

bội tôi, mả cha nó, sao không tống nó vào đấy cho nó nếm mùi sét đánh.] [Đúng thế, lầu trên tôi cũng nghĩ vậy, mấy gã đàn ông này tệ thật, xem sau này còn dám nói bậy không.] [Khụ khụ, các cô đừng nói bừa, đây không phải Mưa Lôi Đình thật, cũng không phải sấm sét tự nhiên, không tính nhé.] [Ông xạo vừa thôi, cảnh này mà không tự nhiên à, đây là một sự hiểu lầm, đừng có mang định kiến vào đây.] [Hừ, đàn ông các người chỉ giỏi bênh nhau.] Phía dưới video bắt đầu nổ ra cuộc chiến nam nữ.

Lúc này Diệp Phi vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, chỉ mải nhìn trận Mưa Lôi Đình này.

Trên đầu các linh hồn xanh vẫn còn khá nhiều, mây đen sắp biến mất rồi, những linh hồn này nếu không được cứu rỗi sẽ không thể luân hồi. "Mọi người nhanh chóng tụ lại thành cầu, lao thẳng vào tầng mây đi, nếu không sẽ không luân hồi được đâu!" Giọng Diệp Phi vừa dứt, các linh hồn bắt đầu tụ lại thành đoàn, lao về hướng tầng mây.

Nhìn tầng mây đen và ánh sáng xanh lục tiến lại gần nhau tạo nên sự tương phản rõ rệt. "Nằm xuống!" Diệp Phi thấy tình hình không ổn liền vội vàng quát.

Sau đó ấn Ngô Tà và Tiểu Ca nằm xuống đất.

Đội trưởng Giả đối với mệnh lệnh luôn có phản xạ cơ bắp nhanh hơn não, lập tức ấn các giáo sư nằm xuống.

Vừa nằm xuống xong, trên cao truyền đến một tràng tiếng sấm rền và tiếng nổ lớn.

Cư dân mạng nhìn thấy rất rõ trên cao xuất hiện một luồng sáng trắng tinh khôi, vô cùng chói mắt. [Vãi thật, mắt tôi sắp mù rồi, sao đột ngột thế?] [Ai bảo không phải, mắt tôi đau quá, giờ nhắm mắt lại vẫn còn thấy vệt sáng trắng vừa rồi.] [May quá, tôi vừa đi uống nước chứ không cũng giống các ông rồi.] [Mà nói này, giờ xong chuyện

chưa, mấy linh hồn đó đi đầu thai hết rồi chứ?] “Chắc là vậy rồi?

Cái vụ linh hồn đầu thai này đúng là đáng sợ thật, tôi cũng là lần đầu tiên thấy kiểu đầu thai như thế này đấy.” “Cả tôi nữa, tôi cũng vậy.”...

Diệp Phi cảm nhận được không trung phía trên đã yên tĩnh trở lại, liền ngẩng đầu nhìn một cái, mọi thứ đã khôi phục sự ninh tĩnh.

Khi từ dưới đất đứng lên, trên đầu chỉ có lấp lánh ánh sao, không thấy thứ gì khác nữa.

“Đứng lên đi.” Diệp Phi đứng dậy, nhìn đám lính đánh thuê và các vị giáo sư bên cạnh, thấy ai nấy đều bình an vô sự, anh không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại, Hắc Báo và Chức Viêm Điểu sau khi bị làn sương đen mê hoặc thì cứ đờ người ra tại chỗ.

Diệp Phi lo lắng bước tới, thấy Chức Viêm Điểu đang đứng đó, nước mắt lưng tròng.

“Chức Viêm Điểu, mày sao thế?

Sao không cử động?” Diệp Phi tò mò hỏi, trong lòng đã hiểu rõ, chắc chắn là do con Mị kia đã nói gì đó với nó rồi.

“Chủ nhân, có phải tôi rất vô dụng không?” Chức Viêm Điểu nức nở hỏi.

“Ai nói mày vô dụng?

Nói cho tôi nghe, đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Phi nghe vậy, bảo nó thu nhỏ kích thước lại, sau đó để nó trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng an ủi.

“Tôi biết vừa rồi mình không bảo vệ tốt cho mọi người, chủ nhân đừng bỏ rơi tôi nha.” Giọng Chức Viêm Điểu đầy tiếng khóc, dường

như còn có xu hướng khóc to hơn.

“Nói bậy, mày gọi tôi là chủ nhân, tôi làm sao có thể bỏ rơi mày được.

Những gì mày thấy vừa rồi chỉ là ảo giác thôi, không phải thật đâu, đừng nghĩ lung tung.” Diệp Phi giờ mới biết nỗi sợ hãi trong lòng Chức Viêm Điểu lại là như vậy.

“Vâng vâng.” Chức Viêm Điểu bấy giờ mới yên tâm, liền đứng trên vai Diệp Phi, dùng cái đầu nhỏ dụi dụi vào anh để tỏ ý vui mừng.

Diệp Phi lại đi tới bên cạnh Hắc Báo, thấy nó vẫn còn vẻ mặt đầy hận ý nhìn chằm chằm phía đối diện.

“Tỉnh lại đi.” Diệp Phi vừa nói vừa đẩy Hắc Báo một cái, nó mới sực tỉnh nhưng không nói gì, chỉ thu nhỏ cơ thể lại rồi nằm sấp trên vai anh.

“Khi nào muốn nói thì nói, không muốn thì thôi.” Diệp Phi cũng không miễn cưỡng Hắc Báo, chỉ khẽ tiếng an úy.

Hắc Báo liếc nhìn Diệp Phi một cái, khẽ gật đầu, không nói thêm câu nào.

Ngô Tà sau khi đứng lên thì nhìn bầu trời, không khỏi nhíu mày, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Đôi lông mày càng nhíu chặt hơn, trong lòng dấy lên dự cảm bất lành.

“Giờ đã là ba giờ sáng rồi, sao trời vẫn tối mịt thế này?

Chuyện này không đúng lắm.” Ngô Tà đầy kinh ngạc nói.

Vừa dứt lời, mọi người cũng vội vàng xem giờ trên đồng hồ rồi cùng nhìn lên bầu trời.

“Đừng nhìn nữa, chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu.

Đi thôi, đi tìm Si, giải quyết được nó thì chúng ta mới ra ngoài được, nếu không ở đây sẽ mãi là ban đêm." Diệp Phi thấy mọi người nghi hoặc liền chủ động giải thích để tránh họ đoán già đoán non, thực tế thì có đoán cũng vô dụng, căn bản chẳng ai biết là chuyện gì.

Tiền Tinh Vân bắt đầu lo lắng, yêu ma quỷ quái, hiện giờ mới chỉ gặp một con Si mà đám còn lại đã khó nhằn thế này, con Si cầm đầu sẽ ra sao đây?

Có phải rất khó đối phó không?

Chương 528

"Giáo sư, đi thôi, ông phải tin tưởng Diệp Phi, dù có khó nhằn đến đâu anh ấy cũng sẽ giải quyết được, ông đừng lo lắng quá." Quách giáo thụ nhận ra tâm tư của Tiền Tinh Vân nên lên tiếng an ủi.

"Ừm." Tiền Tinh Vân nhìn vẻ mặt thản nhiên của Diệp Phi, nỗi lo âu trước đó cũng tan biến hẳn.

Giả đội trưởng lúc này bắt đầu sắp xếp thuộc hạ, tái triển khai đội hình.

Dù Diệp Phi không cần họ lo nhưng họ vẫn phải bảo vệ an nguy cho các giáo sư, dù sao cũng không thể kéo chân sau của người ta được, phải không?

Diệp Phi dẫn mọi người băng qua bãi cỏ, thấy một khoảng đất trống, cuối khoảng đất đó có một cái hang đen khổng lồ, sau lưng là một vách đá đứt đoạn, thỉnh thoảng có gió thổi qua.

Tóc của Diệp Phi bay trong gió, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cái hang đen đối diện, dự cảm bất lành dâng lên trong lòng.

Trong rừng núi lại xuất hiện vách đá đứt đoạn, trong gió có luồng khí lưu toát ra tà khí và mùi máu tanh.

"Không khí ở đây không ổn, bên trong có thứ khác." Ngô Tà hít hít mũi, khẳng định chắc nịch.

"Chúng ta đến đây lâu thế rồi, hẳn là nó đã biết, đây là đang đợi chúng ta tìm đến tận cửa đấy.

Không vào chẳng phải là lãng phí tâm tư của nó sao?" Diệp Phi cười lạnh nhìn hang đen đối diện, hiện giờ đã không còn lựa chọn nào

khác.

“Vách đá này chúng ta không đi được sao?” Tiền Tinh Vân nhìn cái hang đen kia, cứ có cảm giác nó giống như một cái miệng khổng lồ chực chờ nuốt chửng họ.

Ông vẫn cảm thấy bất an vô cùng.

“Không đi được, vách đá này tục xưng là Đoạn Hồn Nhai, bên trong toàn là oan hồn, cũng giống như cầu Nại Hà dưới địa phủ vậy, có qua được hay không là một chuyện, mà trên đường đi cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Vả lại, tại sao phải đi qua đó?

Nếu không đối mặt, ai trong chúng ta cũng không thoát khỏi màn đêm này đâu.” Diệp Phi quay lại nhìn Tiền Tinh Vân, ôn tồn nói.

Như thế này cũng tốt, đỡ phải tốn công đi quét sạch con Si kia.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng bắt đầu thấy bất an.

“Cảnh tượng này nhìn kinh dị thật, còn ghê hơn cả nhà ma.” “Đây có phải nhà ma đâu, cái này đáng sợ hơn nhiều, có thể chết người đấy.” “Mẹ kiếp, thật sự phải vào đó sao?

Ai mà chịu nổi chứ?” “Tôi cũng thấy rất đáng sợ, nhưng đại lão hình như rất muốn thấy cảnh này, tôi cũng không hiểu tại sao nữa?”...

Sau khi nghe xong, ánh mắt cư dân mạng đều đổ dồn vào Diệp Phi, thấy trên mặt anh lại thoáng hiện vẻ vui mừng.

Mọi người thật sự cạn lời, cũng chỉ có anh mới cười nổi.

Lúc này, Diệp Phi dẫn mọi người bước vào hang đen.

Vừa vào trong, một mùi hôi thối nồng nặc sực lên, nhưng bên trong sơn động lại là một thế giới hoàn toàn khác.

Trong đó là rừng cây với những cây đại thụ và đủ loại thực vật xanh tươi.

Trên các tán lá xanh còn treo lủng lẳng các bộ phận nội tạng, máu tươi đỏ thẫm thỉnh thoảng lại nhỏ xuống đất.

Tiếng tí tách tí tách vang lên khiến người ta rợn tóc gáy, giống như một bản nhạc thúc giục họ nhanh chóng đi sâu vào trong, càng như vậy càng thấy đáng sợ.

Tiền Tinh Vân, Quách giáo thụ và Giả đội trưởng cùng những người khác thỉnh thoảng lại nhìn quanh, cảm thấy kinh ngạc trước khu rừng này.

Trên cây treo rất nhiều nội tạng người, còn có mấy con chim kỳ lạ với cái mỏ sắc nhọn, đôi mắt đỏ ngầu đang ăn gì đó.

Lông trên người chúng đen kịt, toát ra tử khí, càng nhìn càng thấy quỷ dị.

Tiền Tinh Vân nhìn lũ chim nhỏ trên cây mà rùng mình.

"Đây là giống loài gì vậy?

Sao tôi chưa bao giờ thấy?" Tiền Tinh Vân thắc mắc.

Quách giáo thụ nghe vậy liền lấy máy ảnh ra chụp lũ chim đen kia để ghi lại giống loài mới.

"Tôi cũng không rõ lắm, nhìn không giống quạ." Quách giáo thụ cũng ngơ ngác đáp lại.

"Sinh vật này gọi là Hắc Lân Vũ (Lông vảy đen), thứ màu đen phát sáng trên người chúng không phải lông mà là lớp vảy.

Vảy càng đen bóng chứng tỏ chúng càng ăn nhiều nội tạng người." Ngô Tà nhớ rất rõ loại chim này, trước kia khi đi xuống mộ cùng Chú Ba đã từng gặp qua, lúc đó may mà Chú Ba ra tay nhanh, nếu

không cậu đã mất mạng ở đó rồi.

“Thứ này thích ăn nội tạng nhất, vảy của đám Hắc Lân Vũ ở đây bóng loáng thế kia, không biết đã ăn bao nhiêu rồi?” Giả đội trưởng nghe xong liền thấy rùng mình, nơi này thực sự kinh khủng hơn tưởng tượng nhiều.

Cứ ngỡ là một sơn động, không ngờ bên trong lại là một thế giới kỳ lạ thế này.

“Tạm thời chưa biết, số lượng ở đây nhiều hơn hẳn lần trước tôi thấy.

Giả đội trưởng, lớp vảy trên người chúng rất cứng, đạn của các anh tạm thời không có tác dụng đâu.

Lát nữa nếu có chuyện gì xảy ra thì tốt nhất là dùng dao găm, vì điểm yếu của chúng nằm ở phần bụng, các anh muốn ra tay thì phải áp sát.” Ngô Tà hơi khựng lại, quay đầu dặn dò Giả đội trưởng.

Giả đội trưởng nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Môi trường ở đây quá quỷ dị, không thể sơ ý được, rất dễ xảy ra chuyện.

Diệp Phi và Tiểu Ca đi phía trước nghe thấy cuộc đối thoại, khóe môi Diệp Phi thoáng hiện nụ cười.

Phải nói là có Ngô Tà ở đây giải thích thì đỡ tốn bao nhiêu nước miếng.

Khi tầm mắt chạm tới lũ chim nhỏ trên cây, anh không khỏi tò mò.

Khán giả trong phòng livestream lúc đầu nghe Ngô Tà giải thích thì rất căng thẳng, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của Diệp Phi, họ lại thấy buồn cười vì nhận ra điều gì đó.

“Lúc nãy Ngô Tà nói tôi thấy lo lắm, nhưng nhìn mặt đại lão xong

sao tôi lại thấy buồn cười thế này, hình như tôi biết anh ấy đang nghĩ gì rồi.” “Tôi cũng thế, tôi đoán đại lão đang nghĩ xem thịt con Hắc Lân Vũ này có ngon không, đó mới là vấn đề quan trọng.” “Haha, đồng cảm đồng cảm, đại lão chắc chắn đang cân nhắc xem thịt chim có ngon không.” “Nhưng loại chim này ăn nội tạng người mà, Ngô Tà vừa nói xong đấy thôi, nhìn vảy của chúng sáng như gương kìa, chứng tỏ ăn nhiều lắm rồi.” “Nghĩ đến thôi đã thấy buồn nôn rồi, tôi chả dám nhìn đâu, đại lão giờ đã 'máu chiến' đến mức này sao?

Cái thứ đó mà cũng ăn được à?” “Hình như là được đấy.” Những lời bàn tán của cư dân mạng lướt qua màn hình, vừa vặn bị Diệp Phi nhìn thấy rõ mồn một.

“Loại chim này tuy ăn nội tạng người, nhưng trong máu của chúng có một chức năng thanh lọc, chuyển hóa mùi máu tanh thành mùi hương.

Sau đó thông qua hô hấp để thải mùi máu tanh ra ngoài.

Mùi máu chúng ta ngửi thấy không phải từ nội tạng phát ra mà là từ cơ thể chúng.

Nói chính xác thì chúng ăn tinh hoa của nội tạng, bỏ đi phần cặn bã.” Diệp Phi cười giải thích cho khán giả, nếu không giải thích rõ thì họ lại tưởng anh bị điên mất.

Cư dân mạng nghe xong mới vỡ lẽ.

Dù sao sinh vật ăn thịt cũng nhiều, như hổ hay báo chẳng phải cũng ăn thịt sống sao?

Nhưng con người vẫn dùng chúng làm thuốc hoặc ăn thịt đấy thôi.

Giờ đám Hắc Lân Vũ này chỉ ăn nội tạng, cũng không có gì quá đáng, lại còn có chức năng thanh lọc thì cũng không phải không thể chấp nhận được.

Nghĩ vậy, tâm lý mọi người cũng thăng bằng trở lại.

Diệp Phi nói xong, liếc nhìn Hắc Lân Vũ trên cây rồi tiếp tục đi sâu vào trong.

Đi được một tiếng, mọi người thấy một cái cây khổng lồ, đường kính ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Muốn ôm trọn cái cây này chắc phải cần đến hơn hai mươi người.

Nhìn cái cây to lớn sừng sững, Ngô Tà và đám lính đánh thuê đằng sau không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Đây là cây gì vậy?

Chuyện gì thế này?

Sao nó to thế?" Ngô Tà lần đầu thấy cái cây to thế này, mà lá cây lại còn màu đen nữa?

Vãi chưởng, thế này thì lá xanh sống sao nổi?

"Đây là cây gì?

Sao lại là cây màu đen?" Tiền Tinh Vân cảm thấy mình như một kẻ ngốc, hay đúng hơn là một gã nhà quê chẳng biết gì.

Những thứ ở đây đã hoàn toàn lật đổ nhận thức và kiến thức của ông.

Hầu như chưa từng thấy bao giờ.

"Đây là Hắc Khung Sát, loại cây này là do nhân tạo nuôi dưỡng thành, tôi từng thấy qua rồi." Tiểu Ca nhìn cái cây đại thụ trước mắt, lạnh lùng giải thích.

Diệp Phi quay sang nhìn Tiểu Ca, đây là lần đầu thấy y nói được nhiều như vậy.

Một hơi nói dài thế này thật hiếm thấy.

“Hắc Khung Sát?

Chương 529

Cái tên này lần đầu tôi nghe thấy đấy, loại cây này có tác dụng gì?" Quách giáo thụ hơi ngạc nhiên hỏi.

"Đây là loại cây có thể triệu tập sơn tinh thụ quái.

Si chính là một loại yêu quái trong rừng, nó không giống với Võng Lượng, chúng có thực thể.

Có cái cây này ở đây thì chắc chắn có thụ quái." Diệp Phi thấy hai vị giáo sư tò mò nên chủ động giải đáp.

Quách giáo thụ và Tiền Tinh Vân nhìn nhau, không nói thêm lời nào mà âm thầm chụp ảnh cái cây, dự định sau này sẽ đưa vào sách giáo khoa.

Khán giả trong phòng livestream nghe tin này cũng rất tò mò.

"Oa, thứ này kỳ diệu thật, cảm giác giống như cây ngô đồng vậy." "Ông thôi đi, cái này sao so được với cây ngô đồng?

Cây kia dẫn phượng hoàng tới, cây này dẫn sơn tinh thụ quái, sao mà giống nhau được?" "Bất kể là gì thì cái thứ kia cũng không phải dạng vừa đâu, đại lão và mọi người phải cẩn thận." "Tôi bỗng có một ý nghĩ táo bạo, liệu con Si kia có ở trên cây không?" "Vãi, ông không nói tôi cũng quên béng mất."...

Cư dân mạng thấy cảnh tượng trước mắt liền muốn nhắc nhở Diệp Phi.

Quách giáo thụ nhìn vào máy ảnh trên tay, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

Đôi tay cầm máy ảnh không ngừng run rẩy.

“Sao thế?” Tiền Tinh Vân chú ý tới cảm xúc của Quách giáo thụ liền hỏi.

“Giáo sư...

ông...

ông xem này.” Quách giáo thụ run rẩy đưa máy ảnh cho ông.

Tiền Tinh Vân tiếp lấy, vừa nhìn thấy tấm ảnh mới chụp xong, ông thấy trên cây Hắc Khung Sát có một khuôn mặt quỷ kỳ quái.

Nhưng khi họ ngẩng đầu lên nhìn thì lại chẳng thấy gì cả.

Tiền Tinh Vân cuối cùng cũng hiểu tại sao Quách giáo thụ lại sợ hãi đến thế.

Si đã đến rồi...

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ mặt cắt không còn giọt máu đứng sững ở đó, Giả đội trưởng vô cùng thắc mắc.

Nhìn theo hướng mắt của hai người, gã thấy trên cây Hắc Khung Sát hiện ra một khuôn mặt quỷ, khiến tim gã giật nảy mình.

“Vãi chưởng!” Giả đội trưởng bỗng kêu lên một tiếng, theo bản năng lùi lại một bước.

Đám lính đánh thuê phía sau vô thức giương vũ khí lên, cảnh giác cao độ nhìn quanh.

“Đội trưởng, anh thấy gì vậy?” Thuộc hạ lo lắng hỏi.

“Trên cây... có một khuôn mặt rất kỳ quái và đáng sợ.” Giả đội trưởng vội vàng chỉ tay về phía cái cây đại thụ, nhưng khi nhìn lại thì chẳng còn gì nữa.

Giả đội trưởng thậm chí còn tưởng mình bị ảo giác, chẳng lẽ vừa rồi là hoa mắt sao?

Chuyện này thật kỳ quái.

Đám lính đánh thuê bên cạnh cũng thấy lạ, rõ ràng là chẳng có gì cả.

Khán giả trong phòng livestream thì cạn lời với sự hốt hoảng của Giả đội trưởng.

"Giả đội trưởng này đúng là không so được với Lâm đội hay Triệu đội, nhưng cũng thông cảm được, dù sao đây cũng là lần đầu gã đi xuống mộ cùng đại lão, sợ hãi là chuyện bình thường." "Đúng vậy, trước kia Lâm đội và Triệu đội cũng phải chịu khổ nhiều mới có thể bình tĩnh đối mặt với mấy thứ mới lạ như vậy được." "Không sao, hiểu được mà, nhưng đừng có hở chút là la toán lên như vậy, tôi chịu không nổi, cứ nói về cái cây to kia đi... vãi, cái gì kia?" "Mẹ kiếp, ông bảo người ta đừng la toán lên mà chính ông đang nói cái quái gì thế?" "Không phải, mọi người nhìn cái cây kìa, hình như có thứ gì đó đang tiếp cận cái cây đại thụ ấy."...

Một khán giả vội vàng giải thích.

Mọi người nghe vậy liền nhìn về phía cây đại thụ.

Lúc này Hoắc lão đang ngủ thì bị tiếng kêu của Giả đội trưởng làm tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã thấy trên cây xuất hiện một khuôn mặt quỷ kỳ quái.

Hoắc lão thấy vậy liền bật dậy khỏi giường, vội vàng ôm ngực, cái này đúng là đáng sợ thật.

Thứ quái quỷ gì vậy?

Trong rừng núi.

Diệp Phi nhìn kẻ vừa từ trên cây hiện ra, người ngợm như lớp vỏ cây khô héo, khóe miệng còn dính máu đỏ tươi, đôi mắt thì đen kịt.

Nhưng trong đôi mắt đen kịt đó lại le lói ánh sáng xanh lục quỷ dị, toát ra vẻ quái đản.

Nhìn kỹ thì trông giống như một lớp vỏ cây biết di động, trên đầu còn có hai cái xúc tu, nhìn kiểu gì cũng thấy buồn nôn.

Ngô Tà và Tiểu Ca thấy kẻ đó sắp từ trên cây xuống liền vô thức lùi lại một bước, Tiểu Ca theo bản năng bảo vệ Ngô Tà ở sau lưng.

"Ngươi chịu lộ diện rồi sao?

Ta cứ tưởng ngươi sẽ không ra chứ, nếu còn không ra thì ta sẽ ăn sạch thú cưng của ngươi đấy." Diệp Phi cười như không cười nhìn con Si trước mặt, ánh mắt dừng lại trên con Hắc Lân Vũ Vương đậu trên vai nó, ánh mắt trùng xuống.

"Hừ... ngươi không làm gì được đâu, Hắc Lân Vũ Vương sẽ không dễ dàng tha cho ngươi đâu." Giọng của Si khá ôn hòa, không chói tai như những thứ trước đó.

Nghe thoáng qua còn thấy có chút dịu dàng bên trong.

Nhưng trong tai Diệp Phi, thứ càng dịu dàng thì lại càng nguy hiểm, không thể xem thường.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Phi lạnh lùng hơn vài phần, không còn vẻ ôn hòa như trước.

Anh liếc nhìn Hắc Lân Vũ Vương một cái rồi lại dời mắt sang con Si.

Tiểu Ca càng cảnh giác nhìn đối phương, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Ngô Tà giỏi quan sát tâm lý, tay đã đặt lên khẩu súng mang theo bên mình.

"Giáo sư, chuyện này là sao?

Người này nhìn có vẻ khá dễ nói chuyện.” Quách giáo thụ không hiểu tại sao Diệp Phi bỗng dưng lạnh mặt, mà Ngô Tà với Tiểu Ca cảm xúc cũng không đúng lắm.

“Càng thấy không có vấn đề thì lại càng có vấn đề.” Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, nhỏ giọng nói, giờ ông đã hiểu tại sao Diệp Phi lại trịnh trọng như vậy.

Kẻ này còn đáng sợ hơn những thứ trước đó nhiều.

Tâm tư của gã này thông minh hơn đám trước kia rất nhiều.

Khán giả nữ trong phòng livestream nghe giọng nói ôn hòa của Si thì đã bị 'đổ' mất rồi.

“Oa, nếu không phải hình dạng đáng sợ quá thì cái giọng này tôi mê chết mất, nghe hay quá đi.” “Đúng thế, tôi cũng thấy hay nữa, giá mà bạn trai tôi cũng có giọng như vậy thì tốt, tôi sẽ thích lắm.” “Mấy bà cô này bị cuồng trai à?

Giờ là lúc nào rồi, không thấy nơi đó nguy hiểm lắm sao?

Không thấy sắc mặt đại lão à?

Mù hết rồi hả?” “Chúng tôi thấy rồi chứ, giọng hay thì chúng tôi thích thôi, có nói gì đâu mà ông cứ như gà bị cắt tiết thế, hét cái gì mà hét?”...

Sau đó, cuộc chiến võ mồm giữa nam và nữ trong phòng livestream lại tiếp tục diễn ra.

Trong rừng.

“Các ngươi rất giỏi, có thể giết được Mị và Võng Lượng.” Si nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca đang đầy địch ý, giọng nói càng thêm phần ôn hòa.

“Ngươi muốn sao?

Muốn báo thù hay gì?" Diệp Phi thu lại vẻ nghiêm trọng, tỏ ra bất cần nhưng trong lòng đang tính kế tiêu diệt gã này.

"Hệ thống, ngươi có đề xuất gì không?" Diệp Phi không ngừng hỏi trong lòng. 【Ký chủ, ngài có thể chọn súng thổi bong bóng này, bên trong có thể nạp thêm thủy hỏa.】 Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên trong đầu, kèm theo một giao diện hiện ra.

Diệp Phi nhìn cái súng thổi bong bóng trước mắt mà khóe miệng giật giật, cái súng này nhìn trẻ con vãi, chắc chỉ dành cho đứa trẻ hai tuổi chơi thôi chứ?

"Ngươi không thể làm cái nào ngầu hơn chút à?

Cái súng màu vàng đỏ xen kẽ này là sao, ngươi đùa ta đấy à?" Diệp Phi thấy hơi ngại khi cầm thứ này, chuyện này là sao chứ? 【Ký chủ, có hiệu quả là được rồi.】 Hệ thống không đợi Diệp Phi nói thêm, quăng luôn khẩu súng bong bóng cho anh.

Diệp Phi cảm thấy ba lô nặng trĩu, lòng đầy cạn lời.

Chương 530

Đây gọi là ép mua ép bán phải không?

Lúc này Thần Mộc Đỉnh cũng lên tiếng: "Thứ này Hỏa Tinh không đuổi kịp đâu, ngươi muốn diệt nó là rất khó đấy." Giọng Thần Mộc Đỉnh đầy vẻ lo lắng.

"Ngươi là không yên tâm về ta hay về Hỏa Tinh?" Diệp Phi hỏi.

"Cả hai.

Hắc Khung Sát có thể tìm thấy nó thì chắc chắn đã cải tạo nó thành một kết quả hoàn mỹ, ngươi nghĩ ngươi làm được không?" Thần Mộc Đỉnh tiếp tục.

"Hắc Khung Sát có giỏi đến mấy cũng chỉ là một cái cây to, Si vốn là yêu tinh trong rừng, cùng thuộc tính là Mộc, trong ngũ hành tương sinh tương khắc thì là Hỏa, tại sao không dùng lửa được?" Diệp Phi nghi hoặc, tốc độ của Hỏa Tinh cũng không thua nó đâu.

"Ngươi hiểu về nó được bao nhiêu?" Thần Mộc Đỉnh cảm thấy Diệp Phi hơi tự phụ rồi, suy đoán như vậy là không đúng.

Tư duy thì đúng nhưng hành động thì rất khó khăn.

"Ta không hiểu sâu về Si, nhưng ta biết nó hành động cực nhanh, khu rừng này là địa bàn của nó, nó cũng sẽ ẩn nấp trong đó.

Si vốn là một gã khó nhằn, giờ lại thêm Hắc Khung Sát và Hắc Lân Vũ Vương, ta thấy khá rắc rối, nhưng không phải là không có cách." Diệp Phi biết Thần Mộc Đỉnh lo lắng, nhưng có nhiều chuyện anh không phải hoàn toàn không hiểu.

"Hiện giờ khó nhằn nhất là Hắc Khung Sát, năm xưa chủ nhân từng gặp qua thứ này, nó ngoan cố bất trị, muốn giải quyết là khó

chồng thêm khó, nhưng không phải là không có điểm yếu.” Thần Mộc Đỉnh nói tiếp.

“Điểm yếu chính là Thủy, môi trường ở đây chẳng có chút hơi nước nào, muốn diệt nó đúng là khó thật.” Diệp Phi sa sầm mặt, nhìn chằm chằm vào cây đại thụ đối diện.

“Ngươi cũng không phải là không có cách, lúc thu phục Võng Lượng chẳng phải ngươi đã cho nước vào hồ lô sao?

Chỗ ta còn có một loại thuốc có thể tiêu diệt thực vật.

Là thuốc ta luyện ra lúc nhàn rỗi từ đống dược liệu ngươi đưa, ngươi có thể dùng thử.” Thần Mộc Đỉnh vừa nói vừa mở nắp đỉnh, bên trong lộ ra một viên đan dược màu đen.

Diệp Phi nghe vậy mà thắt lòng, thế này là sao?

Đống dược liệu anh vất vả kiếm về lại bị nó phá phách thế này à?

“Mấy thứ này đều là loại hạ đẳng nhất, dùng tạm cũng được.

Chủ nhân trước kia dùng thảo dược trừ cỏ là tốt nhất, hiệu quả hơn cái này nhiều, nhưng đối phó với gã này thì cũng tạm đủ dùng.” Câu nói tiếp theo của Thần Mộc Đỉnh càng làm Diệp Phi cạn lời.

Anh là loại tệ nhất sao?

Ngươi coi Diệp Phi là ai chứ?

Có thể giống với Thần Nông Thị sao?

Sao mà so được?

Anh là bùn nhão dưới đất, Thần Nông Thị là mây trắng trên trời, hoàn toàn không thể so sánh.

“Vậy ta cảm ơn ngươi nhé.” Diệp Phi nhếch mép.

“Hừ... báo thù?

Tại sao ta phải báo thù, ta thấy ngươi rất có bản lĩnh, ta không nỡ nhìn một người tài giỏi như ngươi phải chết.

Các ngươi quay về đường cũ đi, ta sẽ tha cho, không được đi tiếp, nếu không các ngươi sẽ trở thành thức ăn cho Hắc Lân Vũ." Nghe Diệp Phi nói, Si cười đáp lại.

Mọi người cảm thấy tình huống này thật không đúng.

Vậy gã có ý gì?

Chẳng phải nói yêu ma quỷ quái quan hệ tốt lắm sao?

Chuyện này là sao?

Nội bộ lục đục à?

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Si khẽ phẩy tay, bên cạnh liền hiện ra một cánh cửa nhỏ, bên ngoài là cỏ xanh ngắt và những ngôi nhà nông thôn.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ nhớ rất rõ, đó là những ngôi nhà họ thấy trước khi lên núi, chẳng lẽ đây là lối ra?

Diệp Phi chỉ bình thản liếc nhìn, không nói lời nào.

Anh chỉ cười lạnh, đứng yên tại chỗ.

"Nếu còn không đi, các ngươi sẽ không ai đi nổi nữa đâu, ta cho các ngươi một cơ hội đấy." Si thấy Diệp Phi hoàn toàn không có ý định nhúc nhích, giọng nói không còn ôn hòa như trước nữa.

"Người ta thường nói gừng càng già càng cay, giờ xem ra đúng là không sai.

Chúng ta mà thật sự đi lối đó thì đúng là chui vào ngõ cụt, chẳng phải trúng kế của ngươi sao?" Diệp Phi thuận tay rút roi ra, khẽ quất một cái phá tan không gian bên cạnh, cánh cửa vừa rồi giống như một

mảnh vải rách, lập tức biến mất không dấu vết.

Si nhìn chằm chằm Diệp Phi, nheo mắt lại, trong lòng thoáng qua một tia hàn ý.

"Nếu các ngươi đã không muốn đi, vậy thì đừng đi nữa." Vừa dứt lời, Si liếc nhìn Hắc Lân Vũ Vương trên vai.

Hắc Lân Vũ Vương lập tức hiểu ý, há to mồm rít lên một tiếng sắc lạnh.

Đám Hắc Lân Vũ trên cây lúc này cũng không màng ăn uống nữa, cả bầy như một đám mây đen kịt lao về phía Diệp Phi.

Ngô Tà và Giả đội trưởng đã chuẩn bị sẵn sàng, rút dao găm và súng ra.

"Mỏ và móng vuốt của loại Hắc Lân Vũ này rất sắc bén, mọi người cẩn thận!" Ngô Tà lên tiếng giải thích, mặt thoáng vẻ lo lắng.

Tiểu Ca đứng cạnh Ngô Tà, thanh Hắc Kim Cổ Đao đã tuốt khỏi vỏ, sẵn sàng ứng chiến.

Ngay khi mọi người chuẩn bị ra tay, họ thấy đám Hắc Lân Vũ trên không trung đã nhắm thẳng vào họ, ánh mắt đó như thể nhìn thấy món ăn yêu thích vậy.

Từng con một lao xuống như tên bắn về phía Diệp Phi và Ngô Tà.

Ngô Tà và Tiểu Ca đã sẵn sàng chiến đấu, nhưng Diệp Phi bỗng quát lên: "Nắm lấy tay người bên cạnh, nhanh lên, đừng lôi thôi!" Diệp Phi đặt tay lên tay Ngô Tà và Tiểu Ca, hai người cúi đầu nhìn tay mình.

"Nắm chặt tay nhau đi, nhanh lên!" Diệp Phi vội vàng thúc giục, rút một thứ màu đỏ từ trong túi ra.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng nắm

lấy tay mọi người.

Ngay khi đám Hắc Lân Vũ đang lao tới cực nhanh, Diệp Phi lẩm nhẩm khẩu quyết, lập tức đưa mọi người biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, họ đã ở phía sau cây Hắc Khung Sát.

Đám Hắc Lân Vũ với cái mỏ sắc bén lập tức đâm sầm xuống đất như những ngọn giáo, có con bị gãy cổ, đầu găm dưới đất, bụng ngửa lên trời nằm bất động.

Có thể thấy lũ này đã dùng mười phần sức lực để tấn công nhóm Ngô Tà.

Trong mắt Tiểu Ca thoáng hiện vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong chốc lát đã biến mất, y nhìn Diệp Phi, thầm nghĩ cách này đúng là rất hay.

Hiệu quả hơn hẳn những gì Ngô Tà nói.

Ngô Tà, Giả đội trưởng và Tiền Tinh Vân đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Họ qua đây bằng cách nào?

Sao chẳng có cảm giác gì thế này?

Tiền Tinh Vân cúi nhìn chân mình rồi nhìn sang Ngô Tà và Tiểu Ca, thầm véo mình một cái, không phải đang mơ.

Ông vẫn thấy chuyện này thật hoang đường.

Quách giáo thụ, Giả đội trưởng và đám lính đánh thuê cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Qua đây bằng cách nào?

Ngô Tà nhìn đám chim cắm dưới đất như những ngọn lao, khóe miệng giật giật.

Chuyện gì thế này?

Hiệu quả này còn tốt hơn cậu tưởng tượng nhiều lần.

“Diệp Phi, anh...” Ngô Tà chưa kịp nói hết câu thì tiếng rít của Hắc Lân Vũ Vương lại vang lên.

Mọi người nhìn qua, thấy con đầu đàn đang tức điên người, nộ khí xung thiên nhìn chằm chằm mọi người phía sau cây đại thụ.

“Ngươi không phải rất kiêu ngạo sao?

Ta sẽ khiến bộ tộc Hắc Lân Vũ của ngươi biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này.” Diệp Phi vừa dứt lời, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Chương 531

Hắc Lân Vũ Vương nghe vậy, vỗ cánh đậu trên vai Si, liếc nhìn đám thuộc hạ đang nằm bất động dưới đất.

Hắc Lân Vũ Vương vốn đã giận dữ nay càng điên tiết hơn.

Diệp Phi trước khi đi đã để Hỏa Tinh lại, lúc này Hỏa Tinh đã há to mồm bắt đầu nuốt chửng đám Hắc Lân Vũ vào bụng.

Trong nháy mắt, đám Hắc Lân Vũ đen đặc dưới đất đã bị Hỏa Tinh ăn sạch, trên mặt đất chỉ còn lại những cái lỗ nhỏ.

Hỏa Tinh như vừa được ăn một món cực ngon, tỏ vẻ thỏa mãn nhìn Hắc Lân Vũ Vương đối diện.

Hắc Lân Vũ Vương tức nhảy dựng lên, thêm vào đó là cái vẻ mặt như thể vẫn chưa ăn đủ của Hỏa Tinh khiến nó càng thêm điên tiết.

Con Si đứng bên cạnh nhìn Diệp Phi, đôi mắt xanh lục lúc này chuyển sang màu xanh đậm.

Diệp Phi cảm nhận được ánh mắt của nó nhưng coi như không thấy.

“Còn chờ gì nữa?

Muốn ăn thì nhanh lên.” Diệp Phi thấy Hỏa Tinh chưa có ý định nhúc nhích liền lên tiếng thúc giục.

“Vâng, chủ nhân.” Ngay sau đó, Hỏa Tinh biến lớn, lao thẳng về phía Hắc Lân Vũ Vương.

Hắc Lân Vũ Vương định chạy trốn thì thấy Diệp Phi bất ngờ ra tay, vung roi quất về phía nó.

Ngay khi nó định rời đi, cơ thể đã bị roi quấn chặt.

Si đột ngột ra tay, gỡ cây roi khỏi người Hắc Lân Vũ Vương, tay nắm chặt lấy nó.

Sức mạnh của hai bên ngang ngửa nhau, cây roi từ cong vòng bỗng chốc căng đét như dây đàn.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này liền có cảm giác như 'đại chiến đỉnh cao'.

“Vãi, phải nói là pha xử lý của đại lão đỉnh vãi nhái.

Lúc nãy nghe Ngô Tà nói xong, tôi cứ tưởng đám lính đánh thuê tiêu đời rồi, kết quả đại lão giải quyết nhẹ như không?” “Đúng thế, đây là dịch chuyển tức thời phải không?

Trước kia thấy trong người con Hồ Ly kia rồi, oa, quá ngầu luôn.” “Mà còn đưa được cả đám người cùng dịch chuyển mới là đỉnh của chóp, nhưng giờ là sao đây?

Đại lão đối đầu với đại ca à?” “Hình như thế, tôi thấy đại lão vẫn rất bá cháy, chắc chắn sẽ thắng.”...

Lúc này nhìn vào màn hình, Hoắc lão cũng đầy kinh ngạc.

Không ngờ bản lĩnh của Diệp Phi còn lớn hơn cả những gì ông nghĩ.

Nói chính xác hơn là những việc họ không dám làm, anh lại có thể thực hiện được.

Đó mới là điều đáng nể nhất.

Trong rừng.

Tiểu Ca lạnh lùng nhìn con Si, vung Hắc Kim Cổ Đao lao tới.

“Đánh lén?

Đúng là vô sỉ.” Si nhìn Tiểu Ca, nhếch mép, biến mất cực nhanh

tại chỗ, cây roi trên tay Diệp Phi cũng được buông lỏng.

Tiểu Ca vững vàng đáp xuống từ trên cây, khi ngẩng đầu lên đã thấy Si đang đứng trên một cành cây khác.

Trong mắt Tiểu Ca thoáng hiện vẻ kinh ngạc, sao lại có tốc độ nhanh như vậy, ngay cả y cũng chưa chắc đuổi kịp.

"Tiểu Ca, tốc độ của gã này rất nhanh, anh và tôi đều không đuổi kịp đâu." Diệp Phi bình thản nói.

Tiểu Ca nhìn Diệp Phi rồi gật đầu.

Con Hắc Lân Vũ Vương thấy Hỏa Tinh lao tới liền vội vàng muốn bỏ chạy.

Nhưng Hỏa Tinh đã chuẩn bị sẵn sàng, cơ thể bắt đầu phóng to.

Hắc Lân Vũ Vương thấy vậy liền quay đầu định tẩu thoát.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo canh đúng thời cơ, chặn đứng mọi đường lui của nó.

Hắc Lân Vũ Vương ánh mắt âm trầm, định tìm một nơi để đột phá.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo lập tức biến lớn, bịt kín đường lui cuối cùng.

Diệp Phi liếc nhìn tình hình bên phía Chức Viêm Điểu rồi không quan tâm nữa, để chúng tự xử lý, dù không xử lý được thì cũng có thể giúp anh kéo dài thời gian.

Si đứng trên cao nhìn hai người dưới đất, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

"Tiểu Ca, ở đây giao cho anh, tôi đi xử lý chuyện khác, giúp tôi cầm chân nó." Diệp Phi nói xong liền lao cực nhanh về phía các giáo sư.

“Được.” Tiểu Ca không nói hai lời gật đầu đồng ý, đôi mắt lạnh lùng soi bóng dáng của Si.

“Ngô Tà, các cậu và giáo sư cùng Giả đội trưởng hãy tránh xa ra một chút, đặc biệt là cái cây này.” Dặn dò xong, Diệp Phi tiến về phía cây Hắc Khung Sát.

Con Si đứng trên cao thấy cảnh này, nhíu mày định tấn công Diệp Phi nhưng đi được nửa đường đã bị Tiểu Ca chặn lại.

Bóng đen đứng sững trước mặt Si, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

“Ngươi nghĩ ngươi cản được ta?” Đôi mắt Si lóe lên ánh xanh lục, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai không giấu giếm.

“Ngươi cứ thử xem.” Tiểu Ca chẳng thèm để ý đến sự chế nhạo của Si, y đưa thanh đao ra phía trước, thân thủ nhanh nhẹn lao về phía đối phương.

Khí tức Kỳ Lân trên người bắt đầu tỏa ra, con Si cảm nhận được khí tức của thần thú viễn cổ và một áp lực nặng nề, lòng thầm kinh hãi.

“Đúng là xem thường ngươi rồi, ngươi lại là Kỳ Lân, nhưng thì đã sao?

Đây là thiên hạ của ta, tốc độ của ta thì ngay cả Kỳ Lân cũng không dễ dàng nhìn thấu đâu.” Si nhìn Tiểu Ca đầy tự tin.

Tiểu Ca nhếch mép, vẻ mặt đạm mạc thường ngày thêm một phần khát máu.

Đúng là ngu ngốc.

Ngay sau đó, Tiểu Ca cầm đao bắt đầu lao vào tử chiến với Si.

Diệp Phi đứng sau cây Hắc Khung Sát, tay cầm roi, chuẩn bị ra tay

với cái cây này.

Vừa đi được vài bước, cành cây Hắc Khung Sát bỗng dưng đâm về phía anh.

"Diệp Phi, cẩn thận!" Ngô Tà thấy vậy vội vàng ra tay, nổ súng bắn vào cành cây.

Máu Kỳ Lân trên những viên đạn này đối phó với cành cây cực kỳ hiệu quả.

Ngay khi trúng đạn, trên cành cây vang lên tiếng xèo xèo và khói xanh bốc lên.

Diệp Phi nhìn làn khói xanh bên cạnh rồi quay lại nhìn Ngô Tà, mỉm cười.

"Cảm ơn nhé." Diệp Phi nói xong liền vung roi quất mạnh vào phần gốc cây.

Mỗi lần quất, lá trên cành cây lại rung bần bật, hành động của các cành cây cũng nhanh hơn.

Tiền Tinh Vân thấy đám cành cây sắp bao vây lấy Diệp Phi liền vội vàng nhìn Giả đội trưởng.

"Nhanh lên, đừng để đám cành cây đó lại gần Diệp Phi!" Giả đội trưởng phẩy tay, đám lính đánh thuê lập tức giương súng nhắm thẳng vào các cành cây.

"Khai hỏa!" Giả đội trưởng hô vang, sau đó là một tràng tiếng nổ liên thanh.

Diệp Phi nghe tiếng súng cũng không chần chừ nữa.

Diệp Phi thản nhiên dùng roi quất vào thân cây Hắc Khung Sát, muốn đánh bật phần lõi cây ra để đổ nước vào trong.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi bình thản đánh cây mà không khỏi cảm thán

tâm lý của anh mạnh mẽ đến nhường nào.

Xung quanh nguy hiểm như vậy mà vẫn có thể ung dung làm việc của mình, bản lĩnh này cậu không tài nào làm được.

“Ngô Tà, nhanh tay lên, tôi tin cậu, giống như cậu tin tôi vậy.” Trong lúc Ngô Tà đang thẩn thờ, giọng nói kiên định của Diệp Phi bỗng vang lên.

Ngô Tà nghe vậy, hít sâu một hơi, nổ súng bắn hạ những cành cây đang tiếp cận Diệp Phi.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca đang đối quyết với Si cũng đã bắt đầu bị thương, thấy con Si tốc độ cực nhanh đang đứng từ trên cao nhìn mình, tay cầm đao của Tiểu Ca vô thức siết chặt lại.

“Ta đã nói rồi, tốc độ của ta là nhanh nhất, ngươi không phải đối thủ của ta đâu.” Si đứng trên cây, ra vẻ bất lực.

Tiểu Ca nhếch mép, từ đầu y đã chú ý thấy gã này chỉ có tốc độ nhanh khi ở trên cây, nếu rời khỏi cây thì tốc độ sẽ chậm lại.

Đã vậy thì đừng trách y.

Chương 532

Tiểu Ca nhìn cái cây trước mặt, không chút do dự vung đao quất tới, nhưng mục tiêu lần này không phải là Si mà là cái cây bên cạnh.

Si thấy Tiểu Ca chém đứt cây, mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, vội vàng nhảy sang một cái cây khác.

Ở một phía khác, Chức Viêm Điểu và Hắc Báo đã vây khốn được Hắc Lân Vũ Vương.

"Ngươi tưởng chỉ có các ngươi mới biết biến lớn sao?" Cơ thể Hắc Lân Vũ Vương lúc này cũng to lớn ngang ngửa Chức Viêm Điểu.

"Các ngươi thật mất mặt, lại đi theo một con người." Hắc Lân Vũ Vương nheo mắt, đầy vẻ chế giễu nhìn Chức Viêm Điểu.

Chức Viêm Điểu nghe vậy, khí thế vương giả bùng lên.

"Còn ngươi thì sao?

Ngươi đi theo một con sơn tinh thụ quái thì có gì hay ho?

Chẳng phải cũng bị nhốt ở đây, ăn thịt thối của con người sao?

Ngươi đã thấy thế giới bên ngoài chưa?

Một con ếch ngồi đáy giếng như ngươi thì đắc ý cái gì?" Chức Viêm Điểu khó chịu nhìn nó.

Bản thân nó cũng chẳng ra sao, đi cùng một con Si mà còn dám mở mồm chế nhạo nó?

Chủ nhân nói không sai, có kẻ đúng là không biết xấu hổ, lúc nào cũng trơ trẽn.

"Ngươi... một con Chức Viêm Điểu bé nhỏ mà dám chế giễu ta?" Hắc Lân Vũ Vương tức tối.

“Hừ...

Chức Viêm Điểu tuy không phải là vua, nhưng cũng là thiếu tộc trưởng của tộc Chức Viêm, huyết mạch đã qua tôi luyện gần tới mức phượng hoàng rồi, ngươi là cái thớ gì?

Xét về huyết thống, ngươi còn chẳng bằng một góc của nó.” Hắc Báo bồi thêm một câu.

“Ngươi...” Hắc Lân Vũ Vương nhìn vẻ chế nhạo của Hắc Báo mà điên tiết, hổ thẹn hóa giận lao về phía Hắc Báo.

Tốc độ của nó cực nhanh, ngay cả Hỏa Tinh cũng chưa chắc đuổi kịp.

Ba loài sinh vật khác nhau lao vào cuộc tử chiến.

Thông qua ống kính máy ảnh của Tiểu Ca, khán giả trong phòng livestream đều cạn lời.

Từ ánh mắt của lũ chim này, họ đọc được một thông điệp rất đặc biệt.

“Mẹ kiếp, lần đầu tiên thấy các loài sinh vật tụ tập lại cãi nhau đấy?

Cãi không xong là lao vào tẩn nhau luôn à?” “Hình như là vậy, nhưng chúng nói gì thế?

Mà lại đánh nhau rồi?” “Với địa vị của chúng hiện giờ thì cần gì nói nhiều, cứ thế mà triển thôi, địa vị còn cần dùng lời nói sao?

Cứ đánh nhau là biết ai hơn ai ngay.” “Có lý, nhưng tốc độ của Hỏa Tinh chậm thật đấy, đuổi không kịp rồi.” “Không sao, dù sao còn có Hắc Báo với Chức Viêm Điểu, lo gì chứ?” “Tôi lại lo cho đại lão, không biết anh ấy thế nào rồi.”...

Lúc này Diệp Phi đang tập trung đánh bật lõi cây Hắc Khung Sát

ra.

“Cẩn thận!” Thần Mộc Đỉnh bất ngờ cảnh báo.

Diệp Phi nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm phía trước, theo bản năng né sang một bên.

Một chiếc lá xanh lục từ trong thân cây bay ra, nhắm thẳng về phía anh.

Diệp Phi vừa nghiêng người, chiếc lá đã sượt qua mặt, suýt chút nữa là rạch một đường trên má anh.

“Mộc Linh?” Diệp Phi nhìn chiếc lá bay qua, lòng thầm kinh hãi.

Không ngờ cái cây này lại có thể nuôi dưỡng ra Mộc Linh, hèn gì có thể cấu kết với con Si kia.

Nhưng thế thì đã sao, anh muốn hủy diệt cái cây này thì không ai cản nổi.

Mộc Linh thấy Diệp Phi không có ý định để tâm đến mình liền tấn công tiếp.

Tay súng của Ngô Tà rất chuẩn, ngay khi thấy Mộc Linh xuất hiện, cậu đã nhắm thẳng vào nó.

ĐOÀNH!

Ngô Tà nổ súng, Mộc Linh khựng lại giữa không trung.

Nhân cơ hội đó, Diệp Phi nhanh chóng đặt cái hồ lô vào trong thân cây.

Nước và xác yêu quái đã bị phân hủy trước đó bắt đầu chảy vào trong cây.

“Thần Mộc Đỉnh, giúp ta để ý tình hình cái hồ lô.” Diệp Phi vừa nói vừa rút súng thổi bong bóng ra, mặt hơi thoáng vẻ ngượng ngùng.

Thứ này đúng là khó mà mang ra khoe được.

Tiền Tinh Vân, Quách giáo thụ đang đứng bên cạnh nhìn thấy thứ Diệp Phi lôi ra thì đại kinh thất sắc.

Ai có thể nói cho họ biết đó là thứ gì không?

Là súng đồ chơi à?

Hay là loại súng phun nước?

Nhưng thứ đó thì có tác dụng gì?

Cầu giải đáp!

Không chỉ các giáo sư, mà cả Giả đội trưởng và đám lính đánh thuê cũng vậy.

Trong lòng họ chỉ có một ý nghĩ: Diệp Phi tiên sinh, nếu anh muốn dùng súng thì cứ bảo chúng tôi, sao anh lại lôi súng đồ chơi ra làm gì?

Chẳng lẽ Mộc Linh này sợ nước?

Ai giải thích hộ cái!

Khán giả trong phòng livestream sau khi nghe lũ chim chí cha chí chát cũng lại một lần nữa hoang mang vì 'vũ khí' của Diệp Phi.

Chuyện gì thế này?

Sao lại lôi súng đồ chơi ra rồi?

“Mẹ ơi, chuyện gì thế này?

Ai nói cho tôi biết đi?” “Hix... vũ khí của đại lão làm tôi lóa cả mắt, cái thứ gì kia?

Ai giải thích hộ với?” “Còn phải hỏi à, là súng nước đấy, loại con trai tôi hay chơi ấy, hai mươi tệ một khẩu mua đâu cũng có.” “Đại lão vào lúc này mà lôi thứ này ra chắc chắn là có vấn đề rồi.” “Cứ chờ xem đi, tôi đi thay cái quần đã, vừa rồi bị pha xử lý của đại lão làm

sặc nước rồi.”...

Hoắc lão ngồi trên giường, thấy Diệp Phi khoe 'vũ khí bí mật' cũng suýt sặc nước miếng.

Cái quái gì thế?

Đây là súng đồ chơi mà?

Giờ súng đồ chơi bá đạo thế à?

Hoắc lão đầu tiên là cười khổ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Phi, ông liền thu lại vẻ đùa cợt.

Chẳng lẽ Diệp Phi còn có chiêu bài gì khác?

Nghĩ đến đây, Hoắc lão bắt đầu có chút mong chờ.

Trong rừng.

Diệp Phi lấy Hỏa Diễm Phủ ra, lại chạm vào thứ mà Thần Mộc Đỉnh đưa cho – viên đan dược có thể gây hại cho thực vật, trong đầu anh nảy ra một ý tưởng táo bạo.

“Không biết đan dược của ngươi có giết được Mộc Linh không?” Diệp Phi hỏi Thần Mộc Đỉnh.

“Cứ thử đi, đan dược của ta là thiên hạ vô song, Mộc Linh có giỏi đến mấy cũng sinh ra từ thực vật thôi.” Giọng Thần Mộc Đỉnh đầy đắc ý.

Diệp Phi nhướng mày, nạp lửa từ Hỏa Diễm Phủ vào súng bong bóng, đồng thời bóp nát viên đan dược cho vào trong.

Ngô Tà, Tiền Tinh Vân và Giả đội trưởng trố mắt nhìn Diệp Phi chĩa khẩu súng đồ chơi về phía Mộc Linh.

Lúc này quanh người Mộc Linh bốc lên làn hắc khí nồng nặc, chuẩn bị bắn về phía Diệp Phi.

Chương 533

Thấy làn sương đen ập tới, Diệp Phi không chút do dự bóp cò.

Một chiếc bong bóng lớn từ họng súng bay ra, từ từ bay về phía Mộc Linh, bên trong bong bóng lấp lánh ánh vàng nhạt.

Làn hắc khí của Mộc Linh bị bong bóng hấp thụ hết, nó vẫn cứ lững lờ trôi về phía trước.

Ngô Tà suýt chút nữa thì chửi thề, chuyện này là sao?

Diệp Phi dùng súng nước đã đành, lại còn là súng thổi bong bóng nữa.

Thôi được, bong bóng cũng chấp nhận được, nhưng nó bay chậm thế này thì đuổi được ai?

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ cũng cạn lời, thứ này mà diệt được Mộc Linh sao?

Mộc Linh chẳng phải là linh khí thực vật hóa thành à, lẽ nào nó sợ bong bóng?

Đang đùa nhau đấy à?

Giả đội trưởng cảm thấy Diệp Phi hình như thay đổi rồi, không giống với lúc trước chút nào.

Giờ cách đối phó với kẻ thù lại 'cute' thế này sao?

Ngay khi mọi người đang thất vọng, chiếc bong bóng bỗng biến mất rồi hiện ra ngay sát Mộc Linh.

Khi Mộc Linh bị nhốt vào trong bong bóng, Tam Muội Chân Hỏa lập tức bùng cháy, cộng thêm bột đan dược của Thần Mộc Đỉnh không ngừng công kích nó.

“A...” Mộc Linh thảm khiếu một tiếng, hắc khí ngưng tụ thành quả cầu, cố gắng dùng tà khí chống lại lửa và bột thuốc.

Khán giả cuối cùng cũng hiểu tại sao Diệp Phi dùng súng bong bóng.

Hóa ra bong bóng đó được dùng như vậy!

Đại lão biết dịch chuyển tức thời, thì bong bóng cũng biết dịch chuyển luôn à?

“Vãi, đây có phải thứ mua được với giá hai mươi tệ không?

Tôi cũng muốn mua một khẩu!” “Thứ gì thế này?

Vũ khí của thần tiên à?

Tôi mê chết mất!” “Tôi cũng muốn, đại lão cho xin link mua hàng với!” “Tôi nữa!” Cư dân mạng nhìn thấy thứ đó mà thèm thuồng không ngớt.

Họ nhận ra mình đã quá mắt cận rồi, vừa rồi đúng là đã xem thường nó.

Hoắc lão nhìn thấy công dụng của bong bóng cũng thầm nghĩ chắc mắt mình cũng có vấn đề rồi.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca tuy tốc độ không bằng Si nhưng có thể đoán trước được nơi Si sẽ đáp xuống, lần nào cũng nhanh hơn một bước chém đứt cành cây.

Si cũng đã bị thương, không chiếm được chút lợi lộc nào.

Cộng thêm tiếng kêu thảm thiết của Mộc Linh làm tốc độ của gã chậm lại rõ rệt.

“Ngươi... ta sẽ giết ngươi!” Cảm thấy Mộc Linh sắp cạn kiệt sức lực, hắc khí trên tay Si ngưng tụ, cây cối xung quanh, lá cây và dây leo đều bắt đầu chuyển động.

“Ta muốn tất cả các ngươi phải chết ở đây, tất cả phải chết!” Lớp da như vỏ cây trên mặt Si bắt đầu khô quắt lại.

Cây cối xung quanh bắt đầu áp sát Tiểu Ca.

Diệp Phi thấy Mộc Linh trong bong bóng đã ngừng cử động, ngọn lửa đã lấp đầy bong bóng.

Anh đã đọc hướng dẫn, khi sinh vật bên trong chết đi, bong bóng sẽ tự động vỡ tan nên không có gì phải lo.

Anh liếc nhìn cây Hắc Khung Sát, thấy lá cây từ đen chuyển sang trắng, chứng tỏ nó đang bắt đầu chết dần.

Nghe thấy tiếng của Si, Diệp Phi vội vàng lao tới.

Ngô Tà cũng lao ra vì sự an nguy của Tiểu Ca mới là quan trọng nhất.

Giả đội trưởng thấy cây cối xung quanh không ngừng khép lại, dự cảm chẳng lành dâng cao.

“Giáo sư, chúng ta mau đi thôi, con Si đang điều khiển thực vật bao vây nơi này, chúng ta mau đi tìm Diệp Phi tiên sinh.” Giả đội trưởng cảm thấy ở cạnh Diệp Phi mới là an toàn nhất.

“Được.” Hai vị giáo sư vội vàng chạy theo.

Con Hắc Lân Vũ Vương đang bị truy sát cũng đã bị thương đầy mình do Chức Viêm Điểu và Hắc Báo cào cấu, lớp vảy xuất hiện những cái lỗ đen ngỏm.

“Ngươi...” Hắc Lân Vũ Vương chưa kịp nói hết câu đã thấy Hắc Báo đầy máu lao tới.

Nó định dùng móng vuốt chống trả nhưng không ngờ mồm Hắc Báo bỗng phóng đại, ngoạm chặt lấy móng vuốt của nó.

Ngay khi nó định chạy, Hỏa Tinh đã đuổi kịp, há to mồm nuốt

chửng nó vào bụng, thỏa mãn nhai ngấu nghiến.

Hắc Báo và Chức Viêm Điểu đều khôi phục lại kích thước nhỏ bé, nằm bẹp dưới đất không nhúc nhích.

“Cái gã này tốc độ nhanh thật đấy.” Chức Viêm Điểu đầy vẻ khâm phục nói.

“Mày cũng được đấy, ít nhất còn hơn Hỏa Tinh.” Hắc Báo nhắm mắt lại lịm đi, con Hắc Lân Vũ Vương kia quả thật rất khó nhằn, nó đã dùng hết sức mới đả thương được đối phương.

Chức Viêm Điểu thấy nhóm Diệp Phi bị cây cối bao vây, ánh mắt đầy lo lắng muốn tới giúp nhưng không còn chút sức lực nào, chỉ đành đặt hy vọng vào Hỏa Tinh.

“Hỏa Tinh, mau cứu chủ nhân đi!” Nói xong nó cũng ngất đi hẳn.

Hỏa Tinh sau khi ăn no thấy Diệp Phi bị rừng cây bao vây kín mít thì cuống cuồng hết cả lên, cuối cùng nó quyết định cứ thế mà ngoạm từng miếng một để mở đường.

Khán giả tạm thời không thấy ba loài vật kia đánh nhau nữa mà chỉ tập trung vào tình hình của Tiểu Ca và Diệp Phi.

“Vãi, giờ sao đây?

Chẳng phải nó đuổi kịp rồi à?” “Không phải đuổi kịp, mà là bị bao vây rồi!” “Giờ phải làm sao đây?

Lá cây, cành cây với dây leo đều kéo đến cùng một lúc rồi, cái gã này đúng là...” “Mẹ kiếp, sao đám lính đánh thuê cũng vào đây, chuyện này là thế nào?

Bọn họ vào có ổn không?” “Có thêm người giúp chẳng lẽ không tốt sao?” Lúc này, Hoắc lão nhìn những cành cây sắc nhọn trên cây, cả lá cây cũng sắc như dao.

Cho dù không gây hại được cho Diệp Phi, nhưng những người khác thì sao?

Đám lính đánh thuê và nhóm Tiền Tinh Vân đều là người phàm, nếu bị thương cũng sẽ mất mạng.

Hoắc lão đầy lo lắng nhìn màn hình.

Lúc này trong rừng cây, Diệp Phi và Tiểu Ca đứng cùng nhau.

Khi thấy Ngô Tà và đám lính đánh thuê cũng chen vào, anh không khỏi biến sắc.

"Sao mọi người lại vào đây?

Chỗ này rất nguy hiểm." Diệp Phi cau mày nhìn nhóm Ngô Tà.

"Tôi không yên tâm về hai người, có chuyện gì thì tôi cũng có thể giúp một tay." Ngô Tà biết hành động này rất lỗ mãng, nhưng dù có chết cậu cũng muốn ở bên họ.

Đội trưởng Giả cũng rút vũ khí từ phía sau, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhìn những lá cây đang tiến lại gần, gã cầm sẵn lựu đạn chuẩn bị ném.

"Anh Diệp Phi, chúng ta giờ phải làm sao?" Đội trưởng Giả vẻ mặt ngưng trọng nhìn rừng cây, lối đi lúc nãy họ vào đã bị chặn đứng hoàn toàn.

Muốn hối hận cũng không kịp nữa.

"Làm sao à?

Tôi đi xử lý con Si đó, mọi người giải quyết đám lá cây này trước đi, tạm thời kìm chân chúng lại.

Đợi tôi giải quyết xong con Si, mọi chuyện sẽ ổn thôi." Sợi roi

trong tay Diệp Phi lập tức vung lên, anh dùng lực dưới chân, nhảy vọt lên một thân cây.

Con Si đứng trên cây nhìn chằm chằm Diệp Phi đối diện, mặt đầy vẻ giận dữ, tà khí trên người cũng giảm đi không ít so với lúc trước.

“Không có Mộc Linh, ngươi chẳng là cái thia gì cả, đúng là thê thảm thật.” Diệp Phi đứng một bên cười lạnh.

“Hừ, ta vốn là Si, dù không có Mộc Linh ta vẫn là chủ nhân của núi rừng này.

Ngươi tưởng có thể giết được ta sao?” Con Si hừ lạnh một tiếng, đôi mắt xanh lục đầy hàn sương, ẩn ẩn chuyển từ xanh sang đỏ, như đang bộc phát cảm xúc của mình.

“Vậy thì thử xem.” Diệp Phi biết tốc độ của Si cực nhanh.

Súng bong bóng tuy lợi hại nhưng tốc độ quá chậm, muốn nhốt được nó thì phải khóa mục tiêu trước.

Chương 534

Trên mặt Diệp Phi hiện ra văn lộ vảy rồng, Chân Long Huyết Mạch không ngừng giải phóng.

Tiểu Ca đứng dưới gốc cây cảm nhận được một luồng áp chế, y mạnh mẽ nhìn lên Diệp Phi đang đối quyết với Si trên cao, đôi mắt lạnh lùng thoáng hiện một chút trầm ngâm.

Sau đó, y rạch lòng bàn tay mình, dự định dùng máu Kỳ Lân để đối phó với đám cành cây này.

Đội trưởng Giả và những người khác cầm khiên nhỏ, tạm thời chống đỡ những lá cây mang tính công kích.

Ngay sau đó, đám lính đánh thuê ném lựu đạn ra, đồng thời nã súng liên tục, tạm thời đẩy lùi được đám cành lá đang áp sát.

Ở phía trên, Diệp Phi giải phóng huyết mạch, tốc độ còn nhanh hơn cả Tiểu Ca.

Cộng thêm việc con Si không còn Mộc Linh hỗ trợ, tốc độ của nó cũng chậm đi đáng kể.

Diệp Phi xoay người vung roi một cái, quất thẳng vào người Si.

Con Si cảm nhận được cơn đau đớn tức thì, nhìn Diệp Phi với đôi mắt đầy thù hận.

"A...

Huyết mạch thượng cổ, thật là coi thường ngươi rồi.

Cho dù ta đấu không lại ngươi, nhưng còn bạn bè ngươi thì sao?

Chỉ có mình ngươi sống sót, ngươi sẽ đau khổ biết bao." Con Si nhìn Diệp Phi, khóe miệng đầy vẻ khinh miệt.

“Ngươi không đụng được vào họ đâu, còn ngươi thì chắc chắn phải chết.” Trên người Diệp Phi ẩn ẩn phát ra tiếng rồng ngâm, bóng dáng anh chợt lóe, tựa như một con thanh long lao thẳng vào con Si đối diện.

Con Si còn chưa kịp quay người rời đi đã thấy Diệp Phi đứng ngay trước mặt.

Nó biến sắc, kinh ngạc nhìn anh: “Tên này sao có thể?

Tốc độ sao lại nhanh đến vậy?” “Lúc nãy tôi chỉ là thử xem năng lực của ngươi thế nào thôi, giờ thấy rồi, cũng chỉ đến thế mà thôi.” Diệp Phi chế nhạo.

Anh tuy không đuổi kịp tốc độ của Si, nhưng anh có thể dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để suy toán ra vị trí tiếp theo của nó.

Nhưng chuyện này anh sẽ không ngốc mà nói ra.

Phía dưới giữa rừng cây, Ngô Tà và Tiểu Ca vẫn đang chiến đấu.

Tiểu Ca ra tay linh hoạt, lao về phía đám cây cối.

Khi một thân cây bị chém đứt, thân cây khác lại lao tới ngay phía sau.

Ngay khi y đang nhìn thân cây vừa đổ xuống, hai thân cây khác lại đâm tới.

Trong bóng tối, bỗng xuất hiện một chiếc lá, lao thẳng về phía Ngô Tà.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, tim thắt lại.

“Vãi chưởng, giờ sao đây?

Nó nhắm vào Ngô Tà kìa!

Ngô Tà đâu có như Tiểu Ca.” “Chứ còn gì nữa, Tiểu Ca với đại lão không phải người thường, nhưng Ngô Tà thì khác mà.” “Đừng nói mấy chuyện đó nữa, nó đến nơi rồi kìa, phải làm sao đây?” Khán giả lo lắng không thôi, dù sao đi cùng nhau cả đoạn đường, thấy ai gặp nạn cũng xót.

Nhưng họ cũng nhận ra một vấn đề, lúc trước đại lão hạ mộ cũng có không ít người chết, nhưng hiện tại dường như đối phương mạnh hơn trước nhiều.

Chẳng lẽ mấy thứ này cũng biết tu luyện sao?

Câu hỏi này khiến họ vô cùng thắc mắc.

Hoắc lão nhìn cảnh tượng trước mắt, tim cũng thắt lại.

Tình huống này thật không đúng, đám cây cối và lá cây này lẽ nào có ý thức riêng?

Tại sao chúng bỏ qua Tiểu Ca đang xông pha phía trước mà lại đi truy sát Ngô Tà?

Liệu chuyện này có còn tái diễn không?

Hoắc lão chìm vào suy tư.

Trong rừng núi, Ngô Tà đang tập trung dùng súng tấn công thân cây, không chú ý đến lá cây trong bóng tối.

Ngay khi chiếc lá sắp làm Ngô Tà bị thương, hai ngón tay thon dài bỗng kẹp chặt lấy nó.

Tiểu Ca vẻ mặt lạnh lùng nhìn chiếc lá trên ngón tay mình.

Y khẽ liếc mắt, nhìn về phía đám lá cây đối diện, rồi xoay tay một chiêu, phá hủy những chiếc lá đang định lao tới lần nữa.

Ngô Tà nhìn hành động của Tiểu Ca, khẽ thở phào nhẹ nhõm, may mà y phát hiện kịp thời, nếu không mình thật sự đã bỏ mạng ở đây rồi.

Trên cây, Diệp Phi suy đoán được hành động của Si nên ra tay trước, sợi roi trong tay quấn chặt lấy con Si.

Nó muốn cử động nhưng bị trói cứng, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Diệp Phi.

Anh chớp lấy thời cơ, rút súng bong bóng ra, bơm vào đó Tam Muội Chân Hỏa.

Bong bóng giống như lúc trước, lững lờ bay về phía con Si.

Con Si sốt ruột, há miệng phun ra một cành cây màu đỏ, đâm thẳng về phía bong bóng.

"A... ngu ngốc." Diệp Phi thấy vậy liền cười lạnh.

Khi cành cây màu đỏ sắp chạm vào bong bóng, con Si rất tự tin có thể làm vỡ nó, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến nó hoàn toàn sụp đổ nhân sinh quan.

Ngay khi chạm vào, bong bóng như thể hấp thụ cành cây đó, tốc độ tăng vọt, trong chớp mắt đã bao trùm lấy con Si.

Diệp Phi thấy vậy liền thu roi lại.

Con Si kẹt trong bong bóng, tim thắt lại, cố sức phá vỡ lớp màng nhưng vô ích.

"Ngươi chết chắc rồi." Diệp Phi bình thản nhìn nó, buông lại một câu rồi lao xuống phía dưới.

Vừa hay thấy linh hồn lửa của mình đang không ngừng thiêu rụi đám cây cối bên ngoài.

Khi con Si bị bong bóng bao phủ, đám cây cối bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ.

"A..." Một tên lính đánh thuê đã sát đỏ cả mắt, nhìn thấy thân cây là điên cuồng nả súng, miệng không ngừng gào thét.

“Dừng lại đi Phi Hạc, dừng lại!” Đội trưởng Giả thấy anh em mình vẫn đang bắn loạn xạ, liền tát mạnh vào đầu gã.

Phi Hạc lập tức dừng lại, nhìn thân cây đối diện đã lỗ chỗ như tổ ong nhưng vẫn đứng im lìm.

“Ôi mẹ ơi, ai bắn mà tàn nhẫn thế này?” Phi Hạc nói xong còn câm nín nhìn một cái.

Khóe miệng đội trưởng Giả giật giật, hận không thể tát gã thêm phát nữa.

Gã đã dẫn cái loại lính gì ra thế này?

“Ai bắn chứ, chẳng phải là chú bắn à!

Mau ra ngoài mau!” Phi Hạc và đám lính đánh thuê nghe lệnh, vội vàng thu vũ khí, đứng đối diện đội trưởng Giả.

“Hỏa Tinh!” Diệp Phi đứng trong rừng, gọi to ra phía ngoài.

“Chủ nhân...” Hỏa Tinh đáp lời, bóng đỏ từ bên ngoài lao vào, nuốt chửng đám cây cối đó vào miệng.

“Chủ nhân.” Hỏa Tinh vừa ăn vừa lao đến trước mặt Diệp Phi.

Nhìn sức phá hoại mạnh mẽ của Hỏa Tinh và tiếng thảm thiết của con Si trên đầu, Diệp Phi giật khóe miệng.

Chuyện gì thế này?

Cái gã này nãy giờ vẫn đứng ngoài ăn vụng à?

Ăn ác vậy sao?

“Ra ngoài, mau lên!” Diệp Phi nắm lấy Hỏa Tinh, quát lớn với những người phía sau.

Ngô Tà và Tiểu Ca dẫn Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách rời đi, đám lính đánh thuê theo sát phía sau.

Diệp Phi đang định đi ra thì bị Thần Mộc Đỉnh gọi lại: “Đợi chút hãy đi, trong một cái cây ở đây có Mộc Linh, anh mang nó ra đây cho tôi, tôi có việc cần dùng.” Giọng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

“Ở đây còn có Mộc Linh nữa sao?” Diệp Phi hơi ngạc nhiên.

Chương 535

“Đúng vậy, chỉ là chưa trưởng thành hoàn toàn, muốn bắt nó thì phải là lúc này.

Thứ này là nguyên liệu luyện dược tuyệt vời nhất đấy.” Thần Mộc Đỉnh vội vàng nói.

Diệp Phi nhớ ra rồi, thực vật chính là sinh cơ, nếu Mộc Linh có thể được tận dụng tốt thì chắc chắn sẽ là lựa chọn hàng đầu để luyện dược.

“Ngài biết nó ở đâu không?” Diệp Phi lao về phía trong, nhìn đám cây cối xung quanh cái nào cũng giống cái nào, lại còn bị lính đánh thuê bắn nát bét.

Khán giả livestream nghe thấy tiếng thảm thiết vang lên trên không trung, lại nhìn môi trường xung quanh, ai nấy đều cảm thấy như đang ở trong một khu rừng kinh dị.

“Vãi, chỗ này kinh dị thật, cộng thêm nhạc nền phía trên nữa chứ.

Đại lão sao thế?

Sao lại quay lại rồi?” “Hình như đang tìm cái gì đó, nếu không quay lại làm gì?

Nhìn ánh mắt đó là biết ngay.” “Nhưng chỗ này còn cái gì nữa đâu?

Toàn là cây cối mà.” “Mấy người hiểu cái gì, đại lão làm việc đều có tính toán cả, đừng có đoán mò, não chúng ta không nghĩ ra được đâu.” Diệp Phi đi qua đi lại trong rừng, khi đến trước một cái cây lớn, anh vung roi chém ngang thân cây.

Bên trong nằm một chiếc lá nhỏ đang tỏa ra ánh sáng le lói.

Diệp Phi nhìn Mộc Linh, tiện tay đặt vào lòng bàn tay rồi gửi vào Thần Mộc Đỉnh, sau đó quay người rời đi.

Khi Ngô Tà và Tiểu Ca vừa ra ngoài, họ thấy Xích Viêm Điểu và Hắc Báo đang nằm bất động trên đất.

Ngô Tà vội vàng chạy lại, thấy Xích Viêm Điểu vẫn còn thở nhưng rất yếu, Hắc Báo cũng tương tự.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu tìm Diệp Phi nhưng không thấy bóng dáng đâu.

"Diệp Phi, Diệp Phi?" Ngô Tà dáo dác tìm kiếm.

"Ở đây." Diệp Phi đã đứng bên cạnh Hắc Báo và Xích Viêm Điểu từ lúc nào, anh lấy từ trong túi ra hai viên đan dược cho chúng uống.

Ngô Tà vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

Chẳng phải cậu đi trước sao?

Anh ra ngoài từ lúc nào thế?

Diệp Phi đặt Xích Viêm Điểu và Hắc Báo lên vai, rồi ngước mắt nhìn con Si trên không trung.

Lúc này con Si đã bị ngọn lửa lớn nuốt chửng, cả bong bóng rực lên ngọn lửa vàng kim, không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Chỉ vài phút sau, bong bóng biến mất, không gian trở lại yên tĩnh.

Rừng cây xung quanh cũng biến mất, khi mọi người hoàn hồn thì thấy cảnh vật đã thay đổi.

Trên đầu là một mặt trời khổng lồ đang tỏa nhiệt.

Đội trưởng Giả nhìn quanh, một lúc sau mới nhớ ra, đây chẳng phải là nơi họ thấy lúc trước sao?

Họ vẫn đang ở dưới chân núi, hoàn toàn chưa hề đi lên.

Ngô Tà nhắm mắt lại, lấy tay che bớt ánh sáng, khi đã thích nghi mới mở mắt ra.

Thấy cảnh tượng xung quanh, cậu cũng giật mình kinh ngạc.

Hóa ra đi nãy giờ mà họ vẫn còn ở chân núi sao?

Tiểu Ca khẽ cau mày, rồi bình thản nhìn cảnh trước mắt, không nói gì thêm.

"Mọi người đói rồi chứ?

Ở đây có loại thực vật xanh bị nhiễm lực lượng lời nguyền, có lợi cho mọi người, lát nữa tôi đi nấu canh cho mọi người ăn." Diệp Phi liếc nhìn Xích Viêm Điểu và Hắc Báo bên cạnh, vết thương trên người chúng đã bắt đầu lành lại, chỉ là chưa tỉnh táo.

Nói xong anh đi về phía sườn núi.

Một giờ sau, Diệp Phi cầm trên tay một ít rau dại, bắt đầu chuẩn bị nấu canh.

Khán giả trong phòng livestream đang bàn tán xôn xao về một việc: Thứ mà Diệp Phi lấy ra từ trong thân cây lúc nãy là gì?

"Cái lấy được đó cũng là Mộc Linh à?

Không lẽ thứ này nhiều vậy sao?" "Xạo vừa thôi, con Mộc Linh trước khó nhằn thế nào, đáng sợ thế nào, sao lại còn Mộc Linh nữa?" "Nhưng cái này nhìn nhỏ lắm, có khi nó chưa phát triển đến mức đó đâu." "Nói đúng đấy, cái gì cũng phải bắt từ khi còn nhỏ, như con Mộc Linh này nhìn y hệt con trước." Những dòng bình luận liên tục hiện lên màn hình.

Khi Diệp Phi đang nấu canh, anh vô tình đọc được bình luận của khán giả.

"Mọi người rất thông minh, cái đó đúng là Mộc Linh, nhưng con

này không giống con trước, đây là thứ vừa mới hình thành, tư duy chưa mở mang." "Đây là biểu tượng của sinh cơ, nếu biết tận dụng sẽ thu hoạch rất tốt, nhưng nếu bị kẻ có tâm thuật bất chính lợi dụng thì sẽ là một tai họa." Diệp Phi bình thản giải thích.

Khán giả lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra đúng là Mộc Linh thật.

Hoắc lão nghe lời Diệp Phi nói, lập tức liên tưởng đến Thần Mộc Đỉnh.

Diệp Phi phô trương như vậy, e rằng sẽ có người dòm ngó.

Dù giáo sư Samuda đã tạm thời yên ổn, nhưng một khi Thần Mộc Đỉnh lộ diện sẽ chuốc lấy rắc rối.

Hoắc lão thầm nghĩ cách để che giấu chuyện Thần Mộc Đỉnh, vì thứ như nó nếu không đưa ra ánh sáng thì chẳng phải không thể đóng góp cho sự nghiệp y học sao?

Dưới chân núi, Diệp Phi chia canh cho mọi người.

Uống vài ngụm, ai nấy đều thấy bụng ấm áp, cảm giác căng thẳng lúc nãy cũng tan biến.

Nhìn ngọn núi cao trước mặt, họ lại nghĩ cách leo lên.

Diệp Phi thu dọn đồ đạc, thấy rừng cây trên núi vô cùng rậm rạp, hầu như không có kẽ hở, chứng tỏ cây cối ở đây được bảo vệ rất tốt.

"Xem ra muốn đi đường tắt thì phải đi vòng một vòng rồi." Diệp Phi nhìn con đường bên cạnh.

Ngô Tà nghe vậy cũng nhìn theo, con đường này đi vòng dưới rừng cây, ít nhất cũng phải mất năm tiếng.

Hơn nữa phía bên kia núi lại là vách đá...

"Anh Diệp Phi, chúng ta phải đi đến phía bên kia vách đá sao?" Tiền Tinh Vân cũng hiểu ý, nếu đi vòng thì đến tối cũng chưa tới nơi.

Theo bản đồ, đây là ngọn núi lớn nhất ở đây, người bình thường đi hết một vòng phải mất ba ngày.

“Giáo sư, vốn dĩ tôi định đi dọc theo đỉnh núi, diện tích đỉnh núi hẹp hơn dưới chân núi, vả lại cửa mộ vốn không ở đây mà ở phía vách đá bên kia.” “Dù đi thế nào thì chúng ta cũng phải đến phía vách đá đó.” Diệp Phi bình thản giải thích.

“Nếu vậy, giờ tôi sẽ gọi trực thăng đến đón, như vậy sẽ nhanh hơn.” Đội trưởng Giả định lấy thiết bị di động ra, đây là thiết bị chuyên dụng chuẩn bị cho việc hỗ trợ từ bên ngoài.

“Sao lại gọi trực thăng?” Diệp Phi nhìn vẻ mặt của Đội trưởng Giả, đầy thắc mắc.

“Chẳng lẽ đi bộ qua đó sao?

Chúng ta thì không sao, nhưng các giáo sư tuổi cao sức yếu, đi mấy tiếng đồng hồ thế này có mà mất mạng à?” Ngô Tà thấy vẻ mặt chậm tiêu của Diệp Phi liền vội vàng nói.

“Tôi không định đi bộ, tôi sẽ đưa mọi người cùng qua đó, nhưng vì đông người quá nên tôi chỉ có thể đưa đến vách đá thôi, đoạn còn lại chúng ta phải tự đi.” Diệp Phi cười bất lực.

Nếu chỉ đưa hai người thì không sao, nhưng đông người thế này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ và độ cao.

Nếu chia đợt thì lại sợ ở đây có nguy hiểm, lúc đó sẽ khó xử lý.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất.” Ngô Tà vỗ trán, lập tức hiểu ra.

Diệp Phi nắm lấy tay Ngô Tà và Tiểu Ca, mọi người quây thành một vòng, chỉ trong chớp mắt đã đến chân vách đá.

Đội trưởng Giả thầm kinh ngạc, sau đó nhìn lên vách đá, quả nhiên thấy một cánh cửa đồng xanh ở trên đó.

May mà khoảng cách không cao lắm, chỉ khoảng mười mét.

Gã định lấy dây thừng leo lên nhưng bị Diệp Phi và Tiểu Ca cản lại.

Hai người cầm dây thừng, khẽ dùng lực dưới chân, hai bóng người đã nhảy vọt lên trên.

Hành động này khiến mọi người phía dưới kinh ngạc, đặc biệt là Đội trưởng Giả, gã đờ người nhìn theo bóng dáng Diệp Phi.

Chuyện gì thế này?

Chân họ lắp lò xo à?

Sao có thể nhảy cao thế chứ?

"Đội trưởng, chúng ta có thể tập luyện được như vậy không?" Một tên lính đánh thuê nhỏ giọng hỏi.

Gã thừa nhận mình đã ghen tị, chính xác là cả đội lính đánh thuê đều ghen tị.

Chương 536

Có bản lĩnh này thì đi cứu người chẳng phải như đi chơi sao?

"Tôi cũng muốn biết mình có luyện được như vậy không nữa." Đội trưởng Giả nhìn lính của mình, giọng điệu không giấu nổi sự ngưỡng mộ.

Đợi giải quyết xong ngôi mộ này, gã nhất định phải hỏi cách tập luyện.

Ngô Tà nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca, đang định bảo các giáo sư lên trước thì thấy đám lính đánh thuê ai nấy đều há hốc mồm nhìn lên trên, ánh mắt không giấu nổi sự thèm muốn.

Cậu giật khóe miệng, rất muốn nói với họ: Các anh có ghen tị cũng vô ích, đó là thiên phú, là bẩm sinh rồi, không có huyết mạch tốt thì có luyện đến chết cũng không làm được.

Khán giả trong livestream thấy hành động của Diệp Phi và Tiểu Ca thì cười không ngớt.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của đám lính đánh thuê, họ phải công nhận cú nhảy này đủ để đánh bại mọi quán quân nhảy cao thế giới.

"Haha, nếu đại lão không đi hạ mộ mà đại diện Đại Việt đi thi đấu thì chắc chắn thắng chắc, cái này chả khác gì khinh công trong phim truyền hình cả." "Lầu trên nói sai rồi, khinh công trong phim là giả, là treo dây cáp, còn đây là công phu thật, đánh đấm thật sự đấy." "Độ cao này vượt xa giới hạn của con người rồi phải không?" "Vớ vẩn, vượt qua từ lâu rồi, từ lúc thấy đại lão ra tay lần đầu là đã vượt qua mọi giới hạn rồi." Khán giả bàn tán sôi nổi.

Diệp Phi và Tiểu Ca thả dây thừng xuống.

Ngô Tà và Đội trưởng Giả đưa các giáo sư lên trước, sau đó họ cũng nhanh chóng leo lên đỉnh vách đá.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn những văn hoa và cánh cửa đồng xanh quen thuộc, tim bỗng đập thình thịch.

"Đây là cửa đồng xanh thời Hán, trên đó còn có văn hoa mây tường." Tiền Tinh Vân vô cùng xúc động.

Theo lịch sử hiện có, văn hóa thời Hán chỉ được biết đến qua các mảnh ghép rời rạc, thỉnh thoảng thấy mộ của hoàng đế khai quốc, mộ Lưu Doanh hay Lưu Hằng, nhưng những ngôi mộ về sau thì không tìm thấy.

Dựa trên sử sách, họ đều có hậu duệ, trong quan quách của các hoàng đế nhà Hán đều có một tờ sớ lụa, dưới đó ghi tên hoàng đế kế vị, nhưng sau thời Lưu Triệt thì không thấy ghi chép gì nữa, không ngờ lại ở đây.

Chính vì không tìm thấy quan quách của các hoàng đế thời kỳ sau nên mới xảy ra tình trạng đứt gãy lịch sử.

Nhưng giờ thì khác rồi, ở đây có mộ hoàng đế thời Hán, nghĩa là các vị hoàng đế sau này cuối cùng cũng có thể lộ diện.

Tiền Tinh Vân vô cùng phấn khích nhìn cánh cửa đồng.

"Giáo sư, các ông chắc chắn vậy sao?" Đội trưởng Giả không hiểu về khảo cổ, chỉ nhìn cánh cửa đồng mà đã xác định được rồi ư?

Lợi hại vậy sao?

"Đội trưởng Giả có lẽ anh không biết, loại cửa đồng này chỉ xuất hiện vào thời Hán, ở phía cuối cửa sẽ có một chữ 'Hán'.

Thời đó kỹ thuật đúc đồng của nhà Hán là độc tôn, để phân biệt với kỹ thuật của các nước khác, họ sẽ khắc một chữ 'Hán' nhỏ ở nơi

khuất trên cánh cửa.” Giáo sư Quách cười xòa giải thích cho đám lính đánh thuê.

Đám lính đánh thuê lúc này mới hiểu ra.

Chỉ có điều cánh cửa này không có tay nắm, đóng chặt khít không một kẽ hở, muốn vào e là rất khó.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn Diệp Phi, nhưng Diệp Phi lại nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca vốn là người của phái Phát Khâu, kỹ thuật mở cửa mộ là đệ nhất thiên hạ.

Ngô Tà khẽ ho một tiếng, cũng nhìn về phía Tiểu Ca.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tiểu Ca bình thản bước đến bên cửa đồng, quan sát sơ qua.

Sau đó, y giơ hai ngón tay thon dài, dùng lực kéo một sợi dây thừng rất mảnh ở rìa cửa đồng rồi giật đứt.

Ngay sau đó, một tiếng ầm vang lên, giữa cánh cửa lộ ra một khe hở.

Đám lính đánh thuê và Tiền Tinh Vân ngẩn người, cứ thế mà mở được rồi sao?

Đỉnh vậy ư?

“Đi thôi.” Ngô Tà khẽ nhắc, chủ động kéo họ về thực tại.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách hoàn hồn, đi theo Diệp Phi và Tiểu Ca vào trong, đám lính đánh thuê đi bọc hậu.

Khán giả livestream thấy cánh cửa được mở cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

“Quả nhiên vật họp theo loài, người phân theo nhóm, nhìn bạn của

đại lão kìa, toàn hàng khủng.

Nếu dẫn chúng ta theo chắc chỉ có nước tèo sớm." "Đúng thế, loại như chúng ta đi theo chỉ tổ tốn cơm, súng không biết bắn, gặp nguy hiểm là nhũn chân ngay, nói gì đến chuyện đi cùng đại lão." "Haha, lầu trên ơi, bạn với đại lão làm gì có cửa mà so sánh, đừng có mơ mộng nữa." "Phải đó, tôi mà so về tuổi thọ với họ chắc cũng thua đứt đuôi." Khán giả vừa đùa giỡn vừa nhìn vào bên trong mộ.

Hoắc lão thấy mộ thời Hán lại xuất hiện thì vô cùng phấn khích, mong rằng có thể nối lại những đoạn lịch sử đã mất.

Nếu được vậy thì thật tuyệt.

Lúc này bên ngoài, tin tức về ngôi mộ thời Hán đã càn quét khắp Đại Việt, các diễn đàn lớn đều tràn ngập chủ đề này.

Video của Đẳng Đẳng: "Lịch sử thời Hán tái hiện tại Đại Việt, liệu văn hóa đứt gãy có được nối lại?".

App Đẩu Ước: "Văn hóa lịch sử đã lộ diện, liệu lịch sử đứt gãy có thể tiếp tục phát triển?".

IU Shock: "Đoạn lịch sử đứt gãy của Đại Việt đã được kết nối lại, liệu có phát hiện thêm văn hóa thời Hán nào khác không?".

Các diễn đàn và bình luận đã đẩy sự việc lên một tầm cao mới.

"Vãi, văn hóa thời Hán xuất hiện lại rồi, môn lịch sử của chúng ta sắp có thêm bài mới rồi phải không?" "Chắc chắn rồi, văn hóa Đại Việt thế này nên được truyền đời này sang đời khác, phát hiện được lúc này đúng là chuyện tốt." "Phải công nhận vận may của đại lão không tồi chút nào, cứ ra tay là có ngay." "Haha, đi theo đại lão là có thịt ăn." Bình luận của khán giả chỉ trong vài phút đã lên tới hàng trăm triệu.

Lúc này Diệp Phi không hề biết tình hình bên ngoài, mà có biết anh

cũng chẳng quan tâm, chuyện này quá đỗi bình thường.

Diệp Phi và Ngô Tà tiến vào trong, thấy trước mặt là một cánh cửa đá, bên trong tỏa ra mùi đất rất nồng.

"Mùi đất rất nặng." Tiểu Ca khẽ dừng bước.

"Đây là mộ, có mùi đất cũng thường thôi mà, có gì không ổn sao?" Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, chủ động hỏi.

"Ý Tiểu Ca là mùi đất ở đây quá nồng.

Ngôi mộ này tính đến nay đã mấy nghìn năm rồi, mùi vị dù có cũng không thể nồng nặc như thế này được." "Trong mộ có không khí lưu thông, mấy nghìn năm qua lẽ ra mùi này phải tan hết rồi mới đúng, không nên như thế này." Diệp Phi hiểu ý Tiểu Ca, chủ động giải thích.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy cũng nhận ra điều bất thường, mùi đất ở đây quả thực rất nặng.

Mà không nói thì thôi, nói ra mới thấy mùi này ngày càng nồng, cứ như thể chính mình đang nằm trong quan tài vậy.

"Chúng ta vào xem là biết ngay thôi." Ngô Tà cũng thấy mùi nồng nặc, càng thêm tò mò về thứ bên trong.

Mọi người tiến về phía cửa đá, vừa bước qua cửa đã thấy một hang đá khổng lồ.

Khi nhóm Diệp Phi vừa bước vào, những ngọn nến trên vách đá bỗng dưng bốc cháy, soi sáng cả hang động.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, ai nấy đều sững sờ.

Ngô Tà nhìn thấy vô số loại người đất (nê nhân) xuất hiện, trên người mặc Hán phục, cao ít nhất một mét, trên mặt mang đủ loại sắc thái.

Nhưng phần lớn là vẻ mặt giận dữ hoặc cười gian xảo.

Chỉ nhìn diện mạo thôi cũng biết đám người đất này không dễ chọc vào.

Tiền Tinh Vân thấy có gì đó sai sai, thời Hán làm sao đã có đồ gốm sứ kiểu này?

Lúc đó đã có rồi sao?

"Đây là đồ gốm à?" Ông vẫn không hiểu nên hỏi.

"Đây không phải gốm." Tiểu Ca lên tiếng trước.

Diệp Phi quan sát kỹ đám người đất đối diện, dường như anh đã thấy chúng ở đâu đó rồi.

Khán giả livestream thấy đám người đất này cũng cảm thấy vô cùng thần kỳ.

"Đây là người đất hay là người gốm thế?

Sao khác xa những gì tôi tưởng tượng vậy?" "Ừ, trong lịch sử có nói đến loại gốm này không?" "Hay là nhầm rồi, đây không phải mộ thời Hán?" "Nhưng giáo sư Tiền nổi tiếng lợi hại mà, sao có thể nhìn lầm cửa mộ được, nhất định là có gì đó không đúng." "Đúng thế, tôi thà tin ngôi mộ này có vấn đề chứ không bao giờ nghi ngờ bản lĩnh của các giáo sư." "Haha, tôi cũng nghĩ vậy, tôi tin vào phán đoán của giáo sư." Khán giả chuyển chủ đề từ Diệp Phi sang Tiền Tinh Vân.

Hoắc lão cũng tin phán đoán của Tiền Tinh Vân không sai, chắc chắn là có gì đó không ổn.

Có lẽ ngôi mộ này có vấn đề, nhưng hoa văn và niên đại của cửa đồng bên ngoài chắc chắn là thời Hán.

Chỉ là đám người đất này...

Hoắc lão nhìn chằm chằm Diệp Phi, có lẽ anh biết điều gì đó.

Trong mộ, Diệp Phi nhìn đám người đất hồi lâu, cuối cùng mắt

anh sáng lên, lập tức hiểu ra.

Anh nhặt một viên đá dưới đất ném đi, khi viên đá đập trúng người đất phát ra một tiếng động trầm đục.

Ngô Tà nghe thấy liền hiểu ngay, đây không phải gốm mà là người nặn bằng bùn.

Chương 537

“Đây là bùn, là người làm từ bùn.” Ngô Tà vội vàng nói.

Sau đó cậu nhìn không gian rộng lớn hàng nghìn mét, khắp nơi đều là người đất, số lượng ít nhất cũng phải mười mấy vạn.

Thoạt nhìn như những binh sĩ đang xếp hàng dàn trận.

Tiểu ca đứng dậy, nhìn xuống đám người đất và vị trí sắp xếp của chúng, vị trí này quả thực rất kỳ lạ.

“Vị trí rất kỳ lạ.” Tiểu Ca bỗng lên tiếng.

Diệp Phi và Ngô Tà quan sát vị trí của đám người đất, nhìn bao quát môi trường xung quanh, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Vị trí này rất giống vị trí của một trận pháp.

“Diệp Phi...

đây là...” Ngô Tà kinh ngạc nhìn đám người đất, giọng nói đầy vẻ ngỡ ngàng.

Diệp Phi khẽ gật đầu, đúng như cậu nghĩ: “Đây là một loại trận pháp gọi là Thông Linh Trận, tương truyền chỉ cần đặt ở những vị trí đặc biệt sẽ khiến người chết sống lại, dù là hình nhân cũng có thể hoạt động như người thật.

Nhưng người chết theo thời gian sẽ thành hài cốt, hài cốt hoạt động rất khó khăn, chi bằng dùng người đất là tốt nhất.” Trong số hàng vạn người đất này chắc chắn có một vị tướng quân, nhưng muốn tìm ra hắn ở đây thì khó hơn lên trời.

“Chi chi chi...” Xích Viêm Điểu mở mắt, đứng trên vai Diệp Phi,

thân mật cọ đầu vào má anh tỏ vẻ quyến luyến.

“Mày an toàn là tốt rồi.” Diệp Phi nói xong liền dùng ngón tay vuốt ve nó.

Xích Viêm Điểu kêu lên mấy tiếng rồi nhìn Hắc Báo, sau đó đậu lên người nó.

Diệp Phi cũng không tiện can thiệp vào chuyện tình cảm của chúng.

Tiền Tinh Vân nghe là người làm từ bùn thì thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải đồ gốm, nếu không ngôi mộ này không phải thời Hán thì lịch sử sẽ không nối lại được.

“Anh Diệp Phi, anh vừa nói nhiều như vậy, chúng ta nên đi qua đó thế nào?” Đội trưởng Giả không hứng thú với đám người đất, gã chỉ muốn biết làm sao để qua đó bình an.

“Muốn qua được thì phải tìm ra tên tướng quân, trong số hàng chục vạn người đất này có một tên tướng quân, chỉ cần tiêu diệt hắn thì đám người đất này sẽ biến mất.” Diệp Phi cau mày, muốn tìm ra tên tướng quân ở đây quả thật là mò kim đáy bể.

Ngô Tà và Tiểu Ca nghe vậy cũng sầu não, số lượng nhiều thế này thì tìm kiểu gì?

Đội trưởng Giả và nhóm Tiền Tinh Vân cũng lo lắng không kém, dù có đi tìm từng cái một cũng không xong, mà biết tìm thế nào?

Tìm từ đâu?

Khán giả livestream nghe số lượng người đất thì tá hỏa: “Vãi, nhiều người đất thế kia tìm bằng niềm tin à?” “Cái này chẳng phải là làm khó người ta sao?

Tìm kiểu gì bây giờ?” “Đại lão chắc biết cách tìm mà, dù là tướng

quân thì chắc chắn phải có gì đó khác biệt chứ?" "Chắc vậy, nhưng oan hồn có tìm được đúng người đất của mình không?

Chuyện này cũng làm được à?" "Tôi cũng thấy không đơn giản như thế, chắc phải có điều kiện gì đó chứ?" "Đây là đại trận người đất mà, đùa à?" Khán giả lo lắng cho nhóm đại lão.

Hoắc lão cũng nhận ra vấn đề, đám người đất này đã có oan hồn, nghĩa là chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào?

Vừa nghĩ đến đó, trong máy tính bỗng vang lên một tiếng ầm vang.

Hoắc lão nhìn màn hình, thấy cánh cửa đá phía sau đang từ từ hạ xuống.

Một dự cảm chẳng lành dâng lên.

Trong mộ, đám lính đánh thuê nghe tiếng động vội quay đầu lại, thấy cánh cửa đá vừa đi qua đã bị một tảng đá chặn đứng.

Diệp Phi chỉ quay lại nhìn một cái rồi nhìn về phía đám người đất, chúng bắt đầu cử động, nụ cười trên mặt càng đậm hơn lúc nãy.

"Khẹc khẹc khẹc, các người không đi được đâu, không đi được đâu..." "Khẹc khẹc khẹc, không đi được đâu." Những tiếng kêu chói tai vang lên, Ngô Tà thấy đám người đất cao một mét dưới đất bỗng chốc to lớn dần lên, hoàn toàn khác với lúc nãy.

Ngô Tà bỗng nhớ lại những gì ghi trong sổ tay, loại người đất này sẽ thay đổi kích thước theo chiều cao của người chúng nhìn thấy, nếu đối phương cao hai mét thì chúng cũng sẽ biến thành hai mét, tùy người mà khác nhau.

Đám người đất bắt đầu lao về phía nhóm Ngô Tà.

Chúng vót nhọn bàn tay mình, vô cùng sắc bén, chỉ khẽ vung một cái đã chém nát gạch trên bậc thang.

Có thể thấy đôi tay đó lợi hại đến mức nào.

Tiểu Ca thấy vậy liền rút Hắc Kim Cổ Đao, vung một đường cơ bản đã chém thủng một lỗ trên người một tên người đất.

Nhưng nó chẳng mảy may quan tâm, tiếp tục tiến tới.

"Tiểu Ca, phải nhắm vào đầu, nhất định phải đánh vào phần đầu!" Diệp Phi bỗng hét lớn.

Tiểu Ca nghe lệnh, lại ra tay, chém đứt đầu tên người đất.

Khi cái đầu rơi xuống đất vỡ tan, một luồng sáng trắng của oan hồn thoát ra từ cơ thể, như thể bị thứ gì đó triệu hồi.

Nhưng trước khi biến mất, nó còn nhìn Tiểu Ca đầy thù hận, như muốn nói: Đợi đấy, tao sẽ báo thù!

Diệp Phi nhìn oan hồn đó, có vẻ nó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tiểu Ca, lẽ nào vẫn còn hậu chiêu?

Nếu không sao lại có ánh mắt đó.

Khi anh còn đang suy nghĩ thì tiếng bước chân vang lên, Diệp Phi hoàn hồn, thấy đám người đất bắt đầu tấn công, anh vung roi quất vào cổ một tên.

Khi cái đầu rơi xuống vỡ tan, oan hồn bên trong cũng bị triệu hồi về.

Đội trưởng Giả nghe tiếng động như thiên quân vạn mã đang lao tới, trong lòng có chút hoảng sợ: "Cảnh giới, nổ súng!" Gã nhìn Tiền Tinh Vân: "Giáo sư, các ông đứng lùi lại phía sau, đừng có ló mặt ra." Sau đó gã rút ba quả lựu đạn ném liên tiếp.

Khi những tiếng nổ vang lên, rất nhiều người đất bị phá hủy, oan hồn thoát ra liên tục.

Đội trưởng Giả thấy lựu đạn có hiệu quả liền phấn khởi ném tiếp.

Đám lính đánh thuê cũng làm theo, tiếng nổ vang rền khắp hang đá.

Diệp Phi và Tiểu Ca cùng lúc ra tay, tạm thời có thể chống đỡ, nhưng số lượng phía sau quá đông, cứ thế này không phải là cách.

"Có cách nào hủy bỏ trận pháp này không?

Cứ thế này chúng ta chết sạch ở đây mất!" Ngô Tà vừa bắn vừa hỏi Diệp Phi, mỗi phát đạn đều nhắm trúng cổ bọn người đất.

Nhìn vẻ mặt của chúng, ai nấy đều thấy rợn tóc gáy, quá đỗi kinh dị.

"Trận pháp này không có cách nào dừng lại, một khi đã kích hoạt thì chỉ có thể tiêu diệt tên tướng quân, nếu không chúng ta chết chắc." Diệp Phi vung roi, dù giết được nhiều nhưng cũng chỉ là tạm thời.

"Ngô Tà, cậu và Xích Viêm Điểu bay lên không trung tìm tên tướng quân đi.

Nhớ lấy, trên đầu hắn có viết sinh thần bát tự bằng chu sa.

Chỉ cần tìm được sinh thần bát tự, phá vỡ thiên linh cái của hắn thì đám người đất này không còn đáng ngại nữa, nhớ kỹ, nhớ cho kỹ đấy!" Diệp Phi nói xong liền nhìn Xích Viêm Điểu trên vai.

Xích Viêm Điểu hiểu ý, vỗ cánh biến hình to lớn, bay về phía Ngô Tà.

Ngô Tà chớp thời cơ nhảy lên lưng nó.

Nhìn xuống dưới, đám người đất đang tranh nhau lao về phía trước.

Ngô Tà hoa cả mắt, dáo dác tìm kiếm tên người đất có vết chu sa trên đầu.

Phía dưới, Diệp Phi và Tiểu Ca thấy đám người đất điên cuồng lao tới, lòng thắt lại.

Tiểu Ca kích phát huyết mạch Kỳ Lân, trên mặt hiện lên những văn lộ màu đen, Hắc Kim Cổ Đao ẩn ẩn khí tức Kỳ Lân, một đường chém ngang phá hủy hàng loạt người đất, ngay cả oan hồn bên trong cũng tan biến theo.

Khán giả thấy vậy đều công nhận bản lĩnh của Tiểu Ca không phải dạng vừa.

"Đúng là Tiểu Ca mặt lạnh có khác, một chiêu diệt tận gốc luôn." "Nhưng cứ thế này cũng không ổn, thương vong có thể xảy ra bất cứ lúc nào, đáng sợ quá." "Ừ, tay của bọn người đất đó sắc quá, gạch đá còn bị chém nát nữa là...

Vãi, không xong rồi, bọn chúng phát điên rồi, hình như tốc độ nhanh hơn trước nhiều!" Một khán giả nhận thấy đám người đất đang bắt đầu chạy đại bộ về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn chúng, lấy từ trong người ra chiếc hồ lô lúc trước.

Không khí ở đây rất khô, không một chút hơi nước, dựa vào điểm này anh đã nghĩ ra cách.

Hy vọng số nước còn lại trong lưới thu phục lúc trước có thể cầm cự được một lát.

Diệp Phi lẩm bẩm đọc chú, nước từ hồ lô tạo thành một bức màn chắn, ngăn cách họ với đám người đất.

Thấy nước, chúng tạm thời dừng bước, không dám tiến lại gần.

Đội trưởng Giả và đám lính đánh thuê thở phào nhẹ nhõm, lập tức chỉnh đốn trang bị, nạp đạn và chuẩn bị lựu đạn.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phi nhận ra màn nước đang mỏng đi trông thấy.

"Không đúng, màn nước đang mỏng đi, có thứ gì đó đang hút hơi

nước.” Diệp Phi vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 538

“Là vách đá, anh nhìn kìa.” Tiểu Ca liếc nhìn xung quanh, thấy vách đá đang tỏa nhiệt, làm bốc hơi nước.

Diệp Phi ngẩn người, mẹ kiếp, quên mất chuyện này, trận pháp này quá hoàn hảo.

Nó biết đám người đất sợ nước nên đã bố trí môi trường cực kỳ khô nóng, giờ có nước nó sẽ càng tỏa nhiệt mạnh để hút sạch.

Đã vậy thì chơi hỏa lực mạnh luôn.

Anh thả Hỏa Tinh ra: “Hỏa Tinh, ăn sạch chúng cho ta!” Nhưng Hỏa Tinh nhìn đám người đất chẳng có chút hứng thú nào.

“Anh làm vậy vô ích thôi, bọn chúng toàn là đất khô khốc, anh cho nó ăn chỉ tổ khiến nó bị khó tiêu thôi.” Giọng Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu.

“Ngài nói gì cơ?

Hỏa Tinh mà cũng bị khó tiêu á?

Ngài đùa tôi chắc?

Thế mà cũng gọi là Hỏa Tinh à?” Diệp Phi cạn lời, chuyện quái gì thế này?

Lại còn khó tiêu nữa.

Nhìn lại Hỏa Tinh, đúng là nó trông như một đứa trẻ chán ăn vậy.

“Giờ tính sao?

Cứ mặc kệ bọn người đất à?” Diệp Phi vô cùng ngán ngẩm, đành thu Hỏa Tinh lại.

“Anh không có súng bong bóng sao?

Dùng nó đi, tạm thời có thể cầm cự được đấy.” Thần Mộc Đỉnh nói xong lại im bặt.

Diệp Phi hết cách, lấy Rìu Lửa ra, dung hợp Tam Muội Chân Hỏa vào súng bong bóng rồi bắt đầu bắn.

Hàng loạt bong bóng lao về phía đám người đất, bao phủ lấy chúng rồi bùng cháy dữ dội.

Để chắc chắn, Diệp Phi vung Rìu Lửa xuống đất, đọc khẩu quyết ngự hỏa.

Nhưng khi Tam Muội Chân Hỏa vừa chạm tới đám người đất liền bị vách đá hút sạch, nhiệt độ trong hang tăng lên gấp bội.

“Anh Diệp Phi, làm vậy không ổn đâu.” Đội trưởng Giả thấy bản lĩnh của Diệp Phi đều bị vách đá hóa giải, liền quyết định ra tay, dùng tài nguyên hiện có để chống đỡ, thầm cầu mong Ngô Tà nhanh chóng tìm ra tên tướng quân.

Lúc này Ngô Tà đã hoa mắt chóng mặt, nhìn ai cũng thấy một màu đen kịt, chẳng thấy tên tướng quân nào cả.

“Xích Viêm Điểu, mày bay chậm lại chút, thế này tao tìm không ra đâu!” Xích Viêm Điểu giảm tốc độ để Ngô Tà nhìn rõ hơn.

Nhưng rồi cậu nhận ra một điều, trong đám người đất này có cả nam lẫn nữ, mà bọn nữ thì tóc tai bù xù.

“Hay là tên tướng quân này là nữ?” Ngô Tà nghĩ thầm, lúc nãy bay trên cao cậu chỉ nhìn đỉnh đầu bọn nam, chưa nhìn bọn nữ.

Khán giả nghe tiếng súng đạn liên thanh của nhóm Đội trưởng Giả, thấy họ vẫn tạm khống chế được tình hình liền dồn sự chú ý vào Ngô Tà, muốn cùng tìm tên tướng quân để giải cứu đại lão.

Theo ánh mắt Ngô Tà, họ cũng không thấy tên nào có vết chu sa trên đầu.

"Tôi thấy Ngô Tà nói đúng đấy, biết đâu tướng quân lại là nữ?

Ai bảo phụ nữ không được làm tướng quân nào?" "Nhưng nếu là nữ thì kiểu tóc của họ phức tạp lắm, tìm thế nào được?" "Ừ, hay là vết đó nằm trong tóc?

Vãi, thế này thì đánh đố nhau à, có trợn mắt ra cũng chưa chắc thấy." "Quan trọng là chúng ta nhìn từ xa thế này sao thấy được...

Vãi, hình như tôi thấy rồi, ở hướng 5 giờ kìa!" Một khán giả hét lên.

Ngô Tà đọc được bình luận liền nhìn về hướng 5 giờ, quả nhiên thấy một tên người đất có ánh đỏ phát ra từ đỉnh đầu.

Trên đó có một dòng chữ, Ngô Tà mừng rỡ, rút súng định bắn vỡ thiên linh cái của nó.

Tên tướng quân đất cảm nhận được nguy hiểm, cứng đờ ngước nhìn lên trời, thấy Xích Viêm Điểu và Ngô Tà đang ở trên đó.

Hắn lập tức lách mình biến mất vào đám đông người đất.

Khán giả tức giận chửi bới: "Mẹ kiếp, sao nó chạy nhanh thế?

Đáng ghét thật, vất vả lắm mới tìm ra mà giờ lại mất dấu." "Chứ còn gì nữa, giờ tìm kiểu gì đây?

Tốn bao nhiêu thời gian rồi, không biết phía đại lão sao rồi?" "Phải tìm tiếp thôi chứ sao giờ, cố lên mọi người!" Hoắc lão thấy Ngô Tà để sống tên tướng quân cũng thấy tiếc nuối, nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết thầm cầu nguyện cho họ.

Trong mộ, Hắc Báo trên vai Diệp Phi đã tỉnh lại, vừa mở mắt thấy đám người đất nó liền biến hình to lớn.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách đứng phía sau lo sốt vó nhưng chẳng giúp được gì.

“Mấy anh lính đánh thuê ơi, lên giúp họ đi, chúng tôi ở đây không sao đâu, lên giúp Đội trưởng Giả đi cho an toàn.” Tiền Tinh Vân hối thúc.

“Nhưng nếu tụi tôi đi thì các giáo sư tính sao?” Hai tên lính đánh thuê khó xử, họ cũng muốn lên giúp lắm nhưng lệnh của đội trưởng không được rời vị trí bảo vệ giáo sư.

“Các anh chặn được đám người đất đó là chúng tôi hết nguy hiểm rồi, mau đi đi!” Giáo sư Quách khuyên nhủ.

Hai tên lính thấy có lý liền cầm vũ khí xông lên.

Lúc này Diệp Phi thấy Hắc Báo bỗng nhiên biến lớn, khí chất khác hẳn lúc trước, dường như có gì đó thay đổi.

“Chuyện gì thế này?

Cảm xúc của Hắc Báo không đúng lắm.” Diệp Phi nghĩ ngay đến Thần Mộc Đỉnh, Hắc Báo vừa ăn đan dược của nó, chắc chắn là có liên quan.

“Là do tôi thêm một chút khí tức của mình vào đan dược để kích phát thú tính của nó, nếu không sau này anh định cứ một mình gồng gánh mãi à?” Thần Mộc Đỉnh tỏ vẻ hài lòng với tác phẩm của mình.

“Làm vậy có ảnh hưởng gì đến nó không?” Diệp Phi vẫn lo lắng.

“Không đâu, khí tức này chỉ giúp nó kích phát thú tính nguyên thủy chứ không làm mất đi lý trí, anh cứ yên tâm.

Việc này chỉ có lợi chứ không có hại, trong loài báo, nó chưa phải là mạnh nhất đâu.” Thần Mộc Đỉnh tự tin nói.

Diệp Phi nhìn khí thế vương giả của Hắc Báo, khẽ nheo mắt.

Hắc Báo nhìn đám người đất đang lao tới, bụng nó thóp lại, một luồng khí tức kỳ lạ dồn lên cổ họng.

"Gầm!" Hắc Báo há miệng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, luồng khí vô hình đánh tan đám người đất đối diện, linh hồn bên trong cũng bị triệu hồi về.

Tiểu Ca và Diệp Phi thấy năng lực của Hắc Báo tăng vọt, áp lực giảm đi đáng kể.

"Diệp Phi, nhìn con người đất nữ đối diện kìa, trên tóc nó có dấu vết màu đỏ." Thần Mộc Đỉnh bỗng lên tiếng.

Diệp Phi nhìn theo, rồi nhìn lên Ngô Tà đang đuổi theo phía trên.

Anh vung roi quấn lấy con người đất đó kéo lại, quả nhiên thấy trên búi tóc có vết đỏ.

"Thả ta ra, thả ta ra!" Con người đất nữ gầm gừ giận dữ, vẻ mặt khiến người khác phải khiếp sợ, nhưng với Diệp Phi thì chẳng là gì.

"Bảo đám người đất này dừng lại, tôi sẽ thả cô." Diệp Phi nhếch mép, thản nhiên nói.

"Hừ, nằm mơ đi!" Nữ tướng quân lạnh lùng đáp.

"À..." Diệp Phi cũng chẳng khách khí, đưa tay bóp lấy cổ con người đất, lực tay không ngừng tăng lên.

"Ngươi..." Nữ tướng quân biến sắc, hơi thở trở nên khó khăn.

Ngô Tà và Xích Viêm Điểu thấy đám người đất bỗng khựng lại, rồi thấy Diệp Phi đang tóm lấy một con người đất có đỉnh đầu màu đỏ, cậu hiểu ngay vấn đề liền bảo Xích Viêm Điểu hạ xuống bên cạnh anh.

"Chạy nhanh đấy nhỉ." Ngô Tà lạnh lùng chất vấn.

Con người đất cảm nhận rõ ràng cổ mình đang bắt đầu rạn nứt, có

thể gãy bất cứ lúc nào.

Nó chưa kịp nói hết câu, Diệp Phi đã cười lạnh: “Tôi mà dùng lực thì linh hồn cô sẽ quay về điểm xuất phát đấy, về đó rồi cô sẽ đối mặt với cái gì chắc cô rõ nhất.

Muốn về đó chịu tội hay muốn ngồi xuống nói chuyện tử tế với tôi, tùy cô chọn.” Diệp Phi nói đến đó rồi thôi.

Con người đất nghe vậy, trong lòng không khỏi đắn đo.

“Một.” “Hai.” “Ba.” Diệp Phi vừa đếm đến ba, hoàn toàn không cho nó cơ hội lên tiếng, anh bắt đầu dùng lực định bẻ gãy cổ nó. "Tôi đồng ý với anh, tôi đồng ý với anh." Trong ánh mắt phẫn nộ của nê nhân vội vã thoáng qua một tia cầu xin, vội vàng lên tiếng nói.

Diệp Phi rất hài lòng buông tay ra, nhưng không rút roi trong tay về mà nhìn chằm chằm vào nê nhân. "Lui xuống." Nê nhân đứng dậy đối diện với đám nê nhân còn lại, mở miệng nói đầy uy nghiêm.

Đám nê nhân nghe lệnh liền thu hồi thần sắc, từng người trở về vị trí cũ, lập tức chìm vào im lặng.

Chương 539

Nhưng vị trí của những nê nhân đã bị tiêu diệt thì giờ đã bỏ trống. "Cậu muốn bàn gì với nó?" Tiểu Ca nhìn Diệp Phi trước mặt, thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, nhất thời không đoán được ý định của hắn, hắn muốn làm gì? "Tất nhiên là để tuyệt hậu hoạn rồi." Diệp Phi nhìn nê nhân trước mặt. "Tôi sớm nghe nói trận pháp này trước khi hình thành cần một người vừa có uy nghiêm vừa có đảm thức làm trận nhãn, nhưng trận pháp này có một nhược điểm, đó là linh hồn các người phải bị bán cho kẻ bên dưới.

Ở bên dưới có những hình phạt rất tàn khốc, linh hồn các người cũng sẽ phải chịu đau đớn." Diệp Phi bình thản nhìn nê nhân đối diện, hiện tại đối với nê nhân mà nói, loại khốc hình đó quả thực rất thống khổ.

Nê nhân nhìn Diệp Phi, có chút ngạc nhiên, không ngờ hắn lại biết rõ như vậy, điểm này thực sự khiến cô ta bất ngờ. "Vậy cậu muốn bàn gì với tôi?" Giọng của nê nhân còn lạnh lùng hơn trước.

Trong lòng cô ta vẫn còn chút sợ hãi, nếu kẻ bên dưới biết cô ta không hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ không tha cho cô ta. "Đây là một viên đan dược bảo mạng, chắc chắn sẽ có ích cho cô.

Tôi biết một khi các người không ngăn được kẻ xâm nhập sẽ bị trừng phạt, nên tôi cho cô một cơ hội, một cơ hội để có thể đầu thai." Diệp Phi nhìn cô ta, giọng điệu lạnh nhạt.

Nữ tướng quân như nghe thấy chuyện cười, không thể tin nổi nhìn hắn. "Cậu nghĩ mình là ai?

Cậu có thể để tôi đầu thai sao?

Tôi bị bắt là do cậu may mắn thôi, cậu thật sự coi trọng mình quá

rồi đấy." Nữ tướng quân cười một tiếng đầy chói tai.

Tiền Tinh Vân, Quách giáo thụ và đám lính đánh thuê nghe mà như lạc vào sương mù, nhưng nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, dường như chuyện này rất nghiêm trọng.

Khán giả trong phòng livestream cũng thấy chuyện này kỳ quái. "Mọi người có nghe hiểu không?

Sao tôi chả hiểu gì nhỉ?" "Tôi thì hiểu rồi, hình như là đại lão có thể cho cô ta đầu thai." "Lầu trên bớt bốc phét đi, tôi cũng biết đại lão đang nói gì đấy." "Cái 'bên dưới' mà họ nói là cái gì?

Địa phủ à?" "Cái này không phải thật chứ?

Ai biết đó là cái gì đâu?

Đợi chút nữa sẽ rõ, xem đại lão nói gì tiếp theo là biết ngay." Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt đầu đưa ra đủ loại suy đoán, nhưng cuối cùng đều bị bác bỏ.

Trong mộ huyệt. "Mọi người đang đánh đố gì thế?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Đánh đố gì đâu?

Những linh hồn này bị bán cho một con yêu tinh, cậu không lẽ không biết bên dưới trận pháp này là thứ gì sao?" Diệp Phi tốt bụng nhắc nhở, Ngô Tà im lặng một lúc, nhớ lại những ghi chép trong bút ký, dường như có nhắc tới trận pháp này.

Trận pháp này là trận pháp hai chiều, bên dưới trấn áp một tà túy, đồng thời cũng là trận pháp ngăn chặn kẻ ngoại lai.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, cái gọi là sợi dây liên kết chính là những oan hồn này...

Chẳng lẽ người bố trí trận pháp đã bán linh hồn họ cho con tà túy đó để hoàn thành nhiệm vụ canh mộ sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà thấy kinh hãi, việc này chẳng phải quá tàn nhẫn sao?

Dù thế nào đây cũng là một vị tướng quân, đều là dốc sức vì chủ nhân, vậy mà lại bị đem bán như vậy. "Cậu không định giết ả này sao?" Ngô Tà vẫn không chắc chắn hỏi. "Chứ sao nữa?

Sớm muộn gì chúng ta cũng gặp kẻ đó, tại sao không cài người của mình vào làm nội gián?" Diệp Phi nhỏ giọng đáp.

Ngô Tà nghe vậy thì ngẩn người, lập tức hiểu ra, không nhịn được giơ ngón tay cái, đúng là vì giải quyết hậu họa vĩnh viễn mà. "Ha ha, đây là chuyện cười hay nhất tôi từng nghe." Nữ tướng quân đứng một bên nói.

Đến một nê nhân nhỏ bé còn không giết nổi, mà đòi giết kẻ bên dưới?

Thật quá nực cười. "Cô tưởng tôi không giết nổi nó sao?" Diệp Phi không thèm để ý.

Cuối cùng hắn liếc nhìn Tiểu Ca, Tiểu Ca tâm ý tương thông liền giải phóng khí tức Kỳ Lân của mình.

Một luồng áp lực vô hình ập thẳng về phía nữ tướng quân.

Nữ tướng quân kinh hãi, trước đó cô ta đã cảm nhận được một sự nguy hiểm, không ngờ lại là y, hèn gì đám nê nhân kia muốn lùi bước, nếu không phải bị hạ tử lệnh thì đã chạy sạch rồi.

Đang định nói gì đó thì cô ta thấy trên người Diệp Phi còn có vảy rồng, thân mình ẩn hiện tiếng rồng ngâm, nữ tướng quân càng thêm kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn hắn.

Cô ta cuối cùng đã hiểu tại sao họ lại có thể ở đây.

Một lúc sau, nữ tướng quân đưa tay nhận lấy đan dược Diệp Phi

đưa. "Cậu muốn tôi làm gì?" Giọng của nữ tướng quân đã thêm phần tôn kính. "Đợi khi chủ nhân phía sau các người xuất hiện tôi sẽ tìm cô, về đó cẩn thận một chút." Diệp Phi nói xong còn đưa tay xoa xoa búi tóc của cô ta.

Nữ tướng quân gật đầu, cuối cùng trở về vị trí của mình, sau đó một người phụ nữ tuyệt mỹ từ trong nê nhân bước ra, đi về phía đám oan hồn lúc trước.

Toàn bộ hang động cuối cùng rơi vào im lặng.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ nhìn nhau, cả hai đều ngơ ngác, nhưng từ lời của Diệp Phi, họ nghe ra một thông tin: dường như hắn đã cài một quả bom vào chỗ kẻ địch.

Hơn nữa còn tự tay đào tạo ra một nội gián, chắc là vậy. "Hình như Diệp Phi nhìn thấu đáo hơn chúng ta nhiều." Tiền Tinh Vân cảm thấy mình già rồi, cả đời nghiên cứu khảo cổ và cổ vật, vậy mà nhìn thấu lòng người lại chẳng bằng một thanh niên như Diệp Phi. "Phải, chúng ta già rồi, tư duy không nhanh nhạy bằng người trẻ nữa." Quách giáo thụ cũng bùi ngùi. "Nhưng tôi lại nghĩ đến một vấn đề...

Diệp Phi có tính là người trẻ không?" Tiền Tinh Vân chợt nhớ ra nếu thân phận của Diệp Phi là thật, thì hắn không phải người trẻ, mà là một cụ già.

Một cụ già cực kỳ cực kỳ già...

Quách giáo thụ giật khóe miệng, vấn đề này... khá là có tầm nhìn, dù sao chẳng ai biết Diệp Phi có phải người từ ngàn năm trước hay không.

Lúc này đám lính đánh thuê cũng nhìn đến ngây người, thế này là sao?

Cứ thế mà dễ dàng cài được một tai mắt sao?

Hiệu quả này còn nhanh hơn cả việc bọn họ đối phó kẻ địch.

Nhanh như vậy đã giành được sự tin tưởng rồi ư? "Đội trưởng, thế này thật sự không vấn đề gì chứ?" Phi Hạc nhỏ giọng hỏi đội trưởng bên cạnh. "Cậu hỏi hay đấy, tôi làm sao biết chuyện này là thế nào?" Giả đội trưởng trong lòng cũng mơ hồ.

Tuy nhiên, loại tai mắt này thật sự không có vấn đề gì sao?

Đây là một canh bạc lớn nhỉ?

Nhỡ đâu phản bội thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Ngô Tà cũng nghĩ đến vấn đề này, bởi thứ bên dưới đối với đám oan hồn kia là một sự tồn tại đáng sợ từ sâu trong linh hồn.

Một khi phản bội, họ chẳng phải sẽ rất đen đủi sao? "Diệp Phi, cậu làm thế này thật sự không sao chứ?

Nữ tướng quân đó liệu có tin được không?" Ngô Tà vẫn chưa yên tâm hỏi.

Nếu chỉ có ba người họ thì thôi, nhưng còn có các giáo thụ và lính đánh thuê, nhỡ xảy ra chuyện thì chẳng phải sẽ bị quét sạch sao? "Diệp Phi đã giở thủ đoạn rồi, nữ tướng quân đó sẽ không phản bội, cũng không dám phản bội." Tiểu Ca đứng một bên nói, lúc nãy y nhìn rất rõ, lúc đó có một luồng hắc khí tràn vào đỉnh đầu nữ tướng quân.

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca, khóe môi nhếch lên, ánh mắt Tiểu Ca lúc nào cũng sắc sảo như vậy.

Ngô Tà thấy Diệp Phi không nói gì thì biết Tiểu Ca nói đúng, liền giơ ngón tay cái với Diệp Phi.

Chương 540

Phải nói là thần không biết quỷ không hay đã hạ một cái cấm chế, đỉnh thật đấy.

Khán giả trong phòng livestream nghe Tiểu Ca nói xong đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. "Phải nói là pha thao tác này của đại lão quá đỉnh, thành công cài cắm tai mắt mà đối phương còn không biết trên người bị dính chiêu, vẫn đang tận lực làm việc cho đại lão kìa." "Ha ha, không để lại dấu vết mà đã hố người ta rồi." "Không thể nói thế được, nếu ả này yên tâm làm việc cho đại lão thì biết đâu còn có cơ hội luân hồi chuyển thế, dù sao đầu thai cũng tốt hơn là ở đây bị bắt nạt hay đánh đập." "Vậy thì phải xem người phụ nữ này có muốn rời khỏi đây thành công hay không, nếu dám phản bội đại lão thì chỉ có con đường chết." "Không phải đâu, phản bội đại lão có chết không thì tôi không biết, nhưng tôi biết nếu cái thứ bên dưới mà biết tướng quân này có lòng phản bội thì sẽ thế nào?" "Vãi, bác nghĩ xa thật đấy."...

Cư dân mạng cho rằng người phụ nữ này chỉ có ôm chân đại lão mới có thể thoát khốn, nếu không sẽ hồn phi phách tán.

Thậm chí họ đã thầm lập một cái mộ bia trong lòng cho nữ tướng quân đó.

Hoắc lão đang theo dõi tất cả, mỉm cười nhìn màn hình lớn, phải nói là chiêu này của Diệp Phi làm quá đẹp.

Cuối cùng ông cười hì hì bước xuống giường chuẩn bị vệ sinh cá nhân, những chuyện tiếp theo chắc chắn sẽ rất thú vị.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy đám nê nhân đã bất động, tạm thời vẫn an toàn, con

yêu tinh bên dưới chắc chưa ra tay ngay đâu.

Hiện tại mà nói thì vẫn ổn.

Tạm thời không cần nghĩ đến chuyện đó.

Thấy Giả đội trưởng và những người khác bắt đầu thu dọn trang bị, mọi người mới cùng nhau xuất phát.

Nhìn thấy những mũi nhọn sắc bén trên tay nê nhân lúc nãy đã được thay thế bằng bàn tay bình thường, Tiền Tinh Vân thầm kinh hãi.

Trận pháp ở đây thật kỳ diệu, lại có thể tự phục hồi, đúng là thần kỳ. "Chụp lại cảnh này đi, sau này có thể dùng để giáo dục hậu thế, khi xuống mộ cũng có cái mà nhắc nhở." "Trong mộ huyệt đầy rẫy nguy hiểm, ngay cả một nê nhân cũng có thể mang đến tai họa ngập đầu." Tiền Tinh Vân liếc nhìn Quách giáo thụ, hiện tại không có trợ lý, chỉ có thể tự thân vận động.

Quách giáo thụ không chần chừ, lập tức cầm máy ảnh chụp lại cảnh tượng này.

Mọi người bước ra khỏi vòng vây nê nhân, càng đi sâu vào trong càng cảm thấy nóng.

Ngô Tà bắt đầu mồ hôi đầm đìa, những giọt mồ hôi liên tục rơi trên mặt, chân mày nhíu chặt, thậm chí có cảm giác nóng đến phát bực. "Không khí ở đây bị sao vậy?

Sao nóng thế này, mà cái nóng này còn khiến người ta tâm phù khí táo, cứ thấy khó chịu trong người sao ấy." Ngô Tà nói xong còn kéo cổ áo mình, muốn giảm bớt cơn nóng hầm hập kia. "Nhiệt độ ở đây không đúng, bên trong có tử khí." Ánh mắt Tiểu Ca cảnh giác nhìn về phía con đường đá đối diện.

Càng đi về phía trước càng thấy bên trong giống như một lò lửa

lớn.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ đi phía sau đã cởi áo ngoài ra, nhưng đám lính đánh thuê phía sau chỉ có thể cắn răng chịu đựng vì trang phục của họ là đồ đặc chủng.

Quách giáo thụ vắt áo lên tay, nhận ra trên đó có một lớp bụi mờ, lớp bụi này còn có ánh xanh nhạt. "Giáo thụ, ông nhìn lớp bụi này xem, hình như có gì đó không ổn." Quách giáo thụ vừa nói vừa đưa thứ màu xanh trên tay cho Tiền Tinh Vân xem.

Hai người nhìn lớp bụi trên ngón tay, thấy có chứa sắc tố xanh nhạt, trông giống như nhựa từ lá cỏ.

Chẳng lẽ ở đây còn có cỏ sao? "Nhiệt độ ở đây cao như vậy, lại không có nước, dù là cỏ dại cũng không sống nổi, chuyện này là bình thường thôi." Tiền Tinh Vân dùng tay vê lớp bụi, có thể khẳng định cỏ dại ở đây biến đổi tùy theo môi trường, chỉ là... "Nhưng cỏ dại thường khô héo, vẫn còn lá cỏ chứ, sao ở đây chẳng thấy gì, lại biến thẳng thành bụi luôn, thế này phải cần nhiệt độ cực cao." "Nhưng ở đây không có dấu vết của lửa, trên tường cũng không có tàn tro...

Rốt cuộc chuyện này là sao?" Quách giáo thụ thấy não mình không đủ dùng.

Cái nóng cao độ này từ đâu ra?

Phải giải thích thế nào đây?

Diệp Phi liếc mắt nhìn sơ qua, lòng thầm chùng xuống. "Khó nhằn rồi đây." Diệp Phi không mấy tự tin, liền tìm đến hệ thống xem còn món gì hay không.

Khi thấy một chiếc Thất Tinh Liên Nỗ, mắt hắn sáng lên.

Loại liên nỗ này được chế tác theo Thất Tinh, mũi tên đều làm từ dược liệu hiếm có.

Nếu có thứ này, chẳng phải sẽ thuận tiện hơn nhiều sao?

Nó còn tốt hơn Cung Băng Xuyên nhiều lần. "Hệ thống, tôi muốn chiếc Thất Tinh Liên Nỗ này." Diệp Phi không chút do dự lên tiếng. 【Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Thất Tinh Liên Nỗ.】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu, Diệp Phi cảm thấy balo trên vai nặng thêm vài phần.

Khán giả trong phòng livestream khi nghe lời của Tiền Tinh Vân thì bắt đầu lo lắng. "Tôi nghe thôi mà cũng thấy nóng, bên trong không lẽ còn có thứ gì khác sao?" "Không phải không lẽ, mà là chắc chắn có.

Tôi từng nghiên cứu thực vật, chỉ có lửa cực mạnh mới có thể thiêu cây xanh thành tro bụi, nhiệt độ này phải kéo dài ít nhất nửa tiếng, nghĩa là thứ bên trong có nhiệt độ cực cao." "Vãi thật, nói thế thì họ đang bước vào một cái lò nướng à?

Có thể bị chết ngạt bất cứ lúc nào." "Không phải bất cứ lúc nào, mà là chắc chắn sẽ bị chết ngạt, không hiểu sao tôi nhìn dáng vẻ của đại lão lại thấy yên tâm thế nhỉ?" "Tôi cũng có cảm giác đó, cứ đi theo đại lão là tốt nhất." "Ha ha, đi theo đại lão mới sống được."...

Cư dân mạng lập tức bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt.

Ngô Tà nghe lời Tiểu Ca và giáo thụ xong, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Cứ thấy bên trong như có một thứ gì đó rất kinh khủng.

Nhưng vào thời nhà Hán, chưa từng nghe nói có phương sĩ nào giỏi đến mức biến mộ huyệt thành thế này. "Nhà Hán cực kỳ ghét thuật vu cổ, chưa từng nghe nói lúc đó có phương sĩ nào lợi hại, thứ trong mộ này người thường không làm nổi đâu." Ngô Tà không chắc chắn nhìn Diệp Phi.

Trong Cửu Môn, có rất nhiều thứ mà chính quyền không biết, họ tiếp xúc với lịch sử cổ đại sớm và nhiều hơn người thường.

Thậm chí cả những bí sử họ cũng hiểu rõ đôi chút.

Còn về kiểu mộ huyệt này, đây là lần đầu nghe thấy. "Chuyện trong vương thất sao người ngoài biết được, các người dù có biết nhiều đến mấy cũng không phải tận mắt chứng kiến, kiến thức của các người không toàn diện đâu." Diệp Phi nhìn Ngô Tà, chủ động giải thích. "Huống hồ hoàng thất có tin vào thứ này hay không còn chưa biết, nếu không khi xây lăng mộ họ đã chẳng chọn đất phong thủy bảo địa, cậu nhìn chỗ này xem, chẳng phải là phong thủy bảo địa sao?" Thấy Ngô Tà định nói tiếp, Diệp Phi đã nhanh chóng lên tiếng trước.

Ngô Tà cũng thấy có lý, gật đầu cái rụp. "Đi thôi, là người hay ma thì cũng phải xem cho biết, nếu không ai biết chuyện gì xảy ra?" Diệp Phi nói xong liền dẫn đầu mọi người rời đi, tiến sâu vào bên trong.

Đi đến một cửa đá, trên cửa có những phù văn màu vàng nhạt, ngay cả chu sa cũng đã phai đi rất nhiều, ẩn hiện dấu hiệu chuyển sang màu xanh lá.

Trên cửa đá còn khắc những phù văn khác, nhưng một nửa đã bị bào mòn.

Chỉ có những hoa văn bên dưới là còn khá rõ nét, nhưng hiệu lực của phù văn này đã mất đi một nửa. "Hử?" Ngô Tà nhìn phù văn trước mặt, tim đập thình thịch, phù văn trấn thi, bên trong không lẽ là một xác chết sao?

Phù văn bị tử khí bào mòn đến mức này...

Thôi xong, cương thi bên trong sắp xông ra rồi sao? "Kỳ quái, phù văn ở đây sao chỉ có một nửa?

Nửa kia đâu rồi?" Quách giáo thụ nhìn phù văn trên cửa đá, không

khỏi tò mò tại sao nó lại chỉ có một nửa như vậy. "Có khi nào là điêu khắc chưa xong không?" Giả đội trưởng thấy khả năng này rất lớn, cũng chỉ có thể là lý do này. "Không phải, đây là bị tử khí bào mòn, khi phù văn trên cửa bị xóa sạch hoàn toàn cũng là lúc xác chết bên trong phá quan mà ra." "Nhiệt độ ở đây và cỏ dại bên ngoài biến thành tro cũng là vì nguyên nhân này." Ngô Tà bỗng lên tiếng giải thích.

Trong bút ký có ghi chép rất nhiều loại cương thi, có Phi Thi, Khiêu Thi, còn có Hạn Bạt, Hỏa Bạt, Bất Hóa Cốt.

Bất Hóa Cốt thì ngàn năm chưa chắc gặp được, loại cương thi cấp độ này rất khó thành hình, nhưng Hỏa Bạt... hễ là Bạt thì nơi nó đi qua cỏ không mọc nổi, Hỏa Bạt lại càng lợi hại hơn, toàn thân đều là cương thi mang nhiệt độ cực cao.

Loại cương thi này cũng ngàn năm khó gặp, giờ họ lại đụng phải.

Thời Hán cách hiện tại lâu như vậy, theo lý thì thời gian đã đủ, nhưng đủ thời gian cũng không có nghĩa là sẽ thành hình dễ dàng như vậy chứ?

Thế này thì còn cho ai sống nữa.

Chương 541

Mặt Ngô Tà bắt đầu hiện lên vẻ mếu máo.

Tiền Tinh Vân, Quách giáo thụ và đám lính đánh thuê nghe Ngô Tà nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Con cương thi này lại lợi hại đến thế sao...

Phù văn đã mất một nửa, chẳng phải sắp xông ra rồi ư, dù nó không ra thì họ cũng phải đi vào mà.

Đi vào chẳng khác nào nộp mạng?

Nhưng không vào thì không thể đi tiếp, chuyện này phải làm sao đây? "Vậy... vậy khoảng bao lâu nữa nó mới phá cửa xông ra?" Tiền Tinh Vân lo lắng nhìn Ngô Tà.

Nhưng Ngô Tà chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy giọng của Diệp Phi. "Không đầy ba mươi phút nữa..." Diệp Phi bỗng lên tiếng, giọng điệu ngưng trọng, khiến mọi người càng thêm dự cảm chẳng lành.

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cửa đá.

Phù văn bằng giấy vàng trên cửa đá bỗng chốc biến mất, hóa thành tro bụi rơi xuống đất, những vết khắc phù văn trên đá cũng đang bị bào mòn từng chút một.

Một luồng nhiệt mạnh mẽ đang tỏa ra. "Cái... cái này chính là tử khí sao?" Quách giáo thụ run giọng hỏi. "Ừm." Diệp Phi khẽ gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị nhìn vào cửa đá.

Mọi người nhìn cửa đá, nhất thời không biết nên làm gì, chạy hay không chạy đây?

Khán giả trong phòng livestream nhìn cảnh tượng này, thấy dáng

vẻ của các giáo thụ mà cũng lo lắng theo. "Cái... cái thứ này sắp ra rồi sao?

Vậy đại lão và mọi người còn đợi gì nữa?

Không phải bảo là Hỏa Bạt sao?

Ngàn năm khó gặp, nó mà ra thì nguy hiểm lắm!" "Bác nói gì vậy?

Đây đâu phải chuyện có chạy được hay không, mà là nếu con quỷ này thoát ra thì xong đời, lúc đó dân chúng xung quanh phải làm sao?

Có nghĩ tới không?" "Các giáo thụ và lính đánh thuê tính sao đây?

Chẳng lẽ đứng đây chờ chết à?

Thứ đó còn chưa ra mà mọi người thấy rồi đấy, tường đá xung quanh đen kịt hết cả, nhiệt độ phải cao cỡ nào chứ?" "Giờ không phải chuyện nóng bao nhiêu, mà là chuyện sống chết, nhưng tôi tin đại lão, nhìn dáng vẻ đại lão hoàn toàn không lo lắng, chắc chắn là có bí quyết gì đó rồi!" "Bí quyết gì chứ, ai mà ngờ được thứ này lại sắp tẩu thi nhanh thế, họ ở đây chưa đầy nửa tiếng mà."...

Cư dân mạng hiện tại chỉ lo lắng cho sự an nguy của Diệp Phi và Ngô Tà.

Mộ huyệt dù lợi hại đến đâu cũng không thể dùng mạng người để lấp vào được.

Lúc này Hoắc lão vừa mới ăn xong thì thấy Phương giáo thụ vội vã chạy vào, vừa vặn thấy cảnh tượng trên máy tính.

Ông không khỏi kinh ngạc nhìn Hoắc lão. "Hoắc lão, chuyện này..." Phương giáo thụ vừa xử lý xong chuyện mộ Đát Kỷ, liền không thể chờ đợi mà đến văn phòng cùng Hoắc lão theo dõi tình hình của Diệp Phi, không ngờ lại thấy cảnh này.

Ông kinh ngạc nhìn Hoắc lão.

Hoắc lão cuối cùng bất lực gật đầu, ông từng đọc một cuốn cổ thư, trên đó quả thực có ghi chép về loại cương thi này, chính là Hạn Bạt, nhưng Hỏa Bạt... nghe nói hễ là Bạt thì đều là loại cương thi rất thần kỳ, Hạn Bạt là bẩm sinh, còn Hỏa Bạt là do hậu thiên nuôi dưỡng, còn nuôi dưỡng thế nào thì không ai biết.

Chỉ nói rằng hễ gặp loại cương thi gọi là Bạt này thì nhất định phải chạy thật xa, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Nghe nói Hạn Bạt là một trong những thủy tổ của cương thi, nhưng Hỏa Bạt này cũng có chữ Bạt, kiểu gì cũng cực kỳ lợi hại.

Hoắc lão không hiểu rõ về Hỏa Bạt lắm, nhưng sách đã nói vậy thì chắc không sai. "Nói vậy thì Diệp Phi và mọi người chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Chúng ta có nên yêu cầu chi viện không?" Phương giáo thụ nói xong định lấy điện thoại ra yêu cầu chi viện. "Ông nghĩ ai có thể thu phục được Hỏa Bạt?

Ngay cả vũ khí tiên tiến cũng chưa chắc là đối thủ của nó." Hoắc lão hiện tại chỉ có thể đặt hy vọng vào Diệp Phi, chỉ có Diệp Phi mới giải quyết được con Hỏa Bạt này.

Phương giáo thụ thấy cũng có lý, cuối cùng bỏ ý định đó, chỉ có thể đặt cược vào Diệp Phi.

Trong mộ huyệt lúc này. "Giáo thụ, hai người ra hành lang đợi đi, đừng lại gần đây, tử khí bên trong quá nặng, hai người tuổi tác đã cao, rất dễ bị nhiễm phải." Diệp Phi bỗng quay đầu nhìn Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ.

Sau đó hắn liếc nhìn Giả đội trưởng. "Đội trưởng, anh..." Diệp Phi chưa nói hết câu thì Giả đội trưởng đã lên tiếng trước. "Anh Diệp Phi, chúng tôi không thể đi, chúng tôi muốn ở lại giúp anh một tay, dù sao

chúng tôi cũng đã qua huấn luyện." Giả đội trưởng không phải loại người đứng sau lưng kẻ khác, có chuyện nhất định phải cùng nhau giải quyết. "Đây là Hỏa Bạt, không phải cương thi thông thường đâu, anh nghĩ kỹ đi." Ngô Tà nhìn dáng vẻ của Giả đội trưởng, trong lòng thầm khâm phục, nhưng vẫn hy vọng anh ta thận trọng hơn. "Anh Ngô Tà, tôi đã quyết định rồi." Giả đội trưởng đang định nhìn anh em của mình, muốn bảo họ rời đi, nhưng khi chạm phải ánh mắt của họ, lời định nói ra lại nghẹn lại. "Đội trưởng, tôi cũng ở lại." "Cả tôi nữa." "Tôi cũng vậy." Từng người lính đánh thuê đều có thái độ kiên quyết đứng đối diện Giả đội trưởng.

Giả đội trưởng thấy vậy thì trong lòng xúc động, nhưng nhìn thấy mấy anh em đã có gia đình, cuối cùng anh điểm danh. "Cậu... cậu... mấy người các cậu đi bảo vệ giáo thụ, nếu cuối cùng thấy tình hình không ổn thì đưa giáo thụ rời khỏi đây ngay lập tức." Giả đội trưởng dùng uy nghiêm của đội trưởng nói. "Đội trưởng..." Mấy người đồng đội định phản đối nhưng bị Giả đội trưởng quát lại. "Đây là mệnh lệnh, nhất định phải bảo vệ tốt giáo thụ." Giả đội trưởng hạ lệnh, không cho họ cơ hội từ chối.

Mấy lính đánh thuê đành phải phục tùng, đưa giáo thụ quay lại, trước khi đi còn nhìn anh em của mình một cái.

Diệp Phi phải thừa nhận rằng, bất kể lúc nào, những người lính mới là những người đáng kính nhất.

Khán giả trong phòng livestream nhìn dáng vẻ của đám lính đánh thuê mà lòng xúc động không thôi. "Đây mới là những chàng trai ưu tú của Đại Việt chúng ta, rõ ràng biết nguy hiểm nhưng vẫn kiên quyết ở lại sát cánh cùng đại lão đối mặt với hiểm nguy, thật là cừ khôi." "Nói thì nói vậy, nhưng sao tôi thấy xót xa quá, rõ ràng họ tuổi đời cũng chẳng bao nhiêu." "Mọi người đừng thế mà, họ sẽ không sao đâu, đại lão chẳng phải còn ở đó sao?

Hắn sẽ không dễ dàng để họ xảy ra chuyện đâu." "Đúng, đúng vậy, chúng ta còn có đại lão mà, họ đều sẽ bình an thôi."...

Đúng lúc cư dân mạng đang bàn tán thì phù văn trên cửa đá đã hoàn toàn biến mất, một luồng tử khí nồng nặc ập tới.

Tiểu ca nhạy bén cảm nhận được, theo bản năng kéo Ngô Tà sang một bên.

Một luồng khí nóng rát xộc thẳng ra phía mọi người.

Tiểu ca nhìn chằm chằm cửa đá, miệng bắt đầu phát ra âm thanh. "Gù... gù gù..." Ngô Tà và Diệp Phi suýt quên mất Tiểu Ca còn biết tiếng quỷ, nếu có thể giao tiếp tốt thì tuyệt quá.

Quả nhiên bên trong truyền lại tiếng đáp. "Gù gù... gù gù..." Tiếng bên trong còn lớn hơn cả Tiểu Ca, thậm chí còn mang giọng điệu giận dữ. "Tình hình này có vẻ không ổn lắm nhỉ." Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Diệp Phi. "Nhìn thần sắc Tiểu Ca thì dường như đàm phán không thành rồi.

Ngô Tà, lát nữa cậu phải cẩn thận, cơ thể cậu không giống chúng tôi, tử khí xộc vào người là sẽ mất mạng đấy." Diệp Phi vẫn không yên tâm nhìn Ngô Tà, cuối cùng vẫy tay với đám lính đánh thuê phía sau, dặn họ lát nữa nếu có đánh nhau thì tránh để bị thương.

Chương 542

Tiếng của Tiểu Ca im bặt, y cảm nhận được vị trí cửa đá cực kỳ nóng. "Chạy mau, nó sắp ra rồi." Tiểu ca một tay kéo Ngô Tà và Diệp Phi chạy lùi về phía sau.

Oanh!

Cửa đá lập tức vỡ vụn, đá vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Từ bên trong bước ra một bóng người mặc quần áo rách rưới, da dẻ trên mặt và cơ thể đều có màu xanh lam, tóc trên đầu rất thưa thớt, đôi mắt đã biến thành màu vàng ròng.

Cái miệng khô khốc, mỗi lần hít thở đều có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh tăng lên vài độ.

Mặt đất nơi nó chạm chân vào lập tức trở nên khô cằn.

Còn có cả đất cháy đen, có thể thấy hỏa khí trên người con Hỏa Bạt này lớn đến nhường nào. "Vãi chưởng, đây là Hỏa Bạt sao?

Đây là quả cầu lửa di động thì có!

Tiểu ca, mọi người đàm phán kiểu gì thế?

Sao lại làm nó nổi điên lên rồi?" Khi Ngô Tà nhìn rõ thứ trước mắt, cậu kinh hãi nhìn Hỏa Bạt.

Trong lòng thầm than đây là cái số gì không biết, thứ ngàn năm vạn năm mới gặp một lần mà họ cũng đụng phải, đây là may mắn hay là đen đủi đây?

Cuối cùng vẫn là vấn đề vận khí sao?

Chuyện này phải làm sao bây giờ? "Nó bị phong ấn ở đây, trước kia không phải Hỏa Bạt, chỉ là một xác chết mà thôi, không ngờ cuối

cùng lại biến thành thế này." Tiểu ca lạnh lùng nói. "Nếu là do hậu thiên tạo thành thì còn dễ nói, nếu là Hạn Bạt bẩm sinh thì chúng ta xong đời rồi." Diệp Phi nghe vậy, lòng cũng thầm nhẹ nhõm một chút. "Dù là bẩm sinh hay hậu thiên, chúng ta cứ cẩn thận đi, nếu không chết thế nào cũng chẳng biết." Ngô Tà nhìn dáng vẻ của con Hỏa Bạt, lòng chỉ hận không có một xô nước đổ sạch hỏa khí trên người nó đi.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thế thôi.

Hỏa Bạt nhìn những bóng người xuất hiện trước mặt, cuối cùng há to miệng, từ bên trong truyền ra luồng hỏa khí ẩn hiện.

Giả đội trưởng thấy con cương thi này nhìn chằm chằm về phía họ, lòng lập tức căng thẳng. "Hống..." Hỏa Bạt gầm nhẹ một tiếng, lao vút về phía Giả đội trưởng, nhưng Tiểu Ca đã nhanh hơn một bước chặn lại, một thanh đao đen xuất hiện trước mặt.

Hỏa Bạt đưa tay gạt một cái, lòng bàn tay bốc lên khói đen, nó lạnh lùng nhìn Tiểu Ca, sau đó dùng sức hất mạnh, ném Tiểu Ca về phía tường đá đối diện.

Tiểu ca xoay người giữa không trung, đạp vào vách đá rồi đáp đất vững vàng, lòng bàn tay ẩn hiện cảm giác đau nhức.

Hỏa Bạt cũng bắt đầu thấy đau ở tay, nó dồn ánh mắt vào Tiểu Ca, lao tới với tốc độ cực nhanh.

Ngô Tà thấy vậy, sắc mặt biến đổi. "Tiểu ca, chạy mau!" Thấy tình hình không ổn, Ngô Tà vội vàng hét lên.

Ngay khi tiếng hét vừa dứt, một chiếc roi bạc đã quất thẳng về phía Hỏa Bạt.

Chiếc roi quấn chặt lấy chân Hỏa Bạt, Diệp Phi gồng sức ở cổ tay, quăng Hỏa Bạt sang một bên đâm sầm vào tường đá.

Khi Hỏa Bạt bị quăng vào tường, ngay cả nó cũng ngẩn người,

không thể tin nổi nhìn Diệp Phi.

Lúc này toàn bộ không gian chìm vào tĩnh lặng, Giả đội trưởng và những người khác nhìn Diệp Phi mà không khỏi kinh ngạc.

Chẳng phải bảo nó lợi hại lắm sao?

Chuyện này là sao?

Một roi đã quăng nó đi rồi?

Ngô Tà cũng thấy không đúng, chuyện này không giống với những gì cậu tưởng tượng.

Khán giả trong phòng livestream cũng ngơ ngác y như vậy.

Lúc mới thấy Hỏa Bạt, họ rất sợ hãi, thậm chí lo lắng liệu đại lão có bị nướng chín không.

Nhưng giờ xem ra họ lo xa rồi, đại lão vẫn cứ là đại lão, điều này không cần bàn cãi. "Vãi chưởng, đại lão đúng là đại lão, chính là thần minh trong lòng tôi, chiêu này quá ngầu!" "Nhưng con Hỏa Bạt này chẳng phải bảo rất lợi hại sao?

Là do đại lão quá mạnh hay là con Hỏa Bạt này chủ quan thế?" "Là đại lão đỉnh thôi, không cần lý do nào khác, tôi không chấp nhận lý do nào khác cả, đại lão đỉnh là được, ai nói gì cũng vô dụng." "Ha ha, lầu trên tôi ủng hộ bác!"...

Những lời bàn tán của cư dân mạng khiến khóe miệng Hoắc lão và Phương giáo thụ cùng giật giật, đám người này điên hết rồi sao? "Nhìn dáng vẻ có lẽ là con Hỏa Bạt này có gì đó không đúng, lúc vừa ra và lúc này hoàn toàn khác nhau." Phương giáo thụ nhìn màn hình, trong lòng bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ khác. "Tôi cũng nhận ra rồi, nhưng tại sao lại như vậy?" Hoắc lão cũng rất tò mò, trước đó Tiểu Ca ra tay chỉ làm đau lòng bàn tay nó, tại sao hành động của nó lại bị cản trở?

Chuyện này là sao?

Lúc này trên mạng xã hội Đại Việt đã bắt đầu phát tán video về Hỏa Bạt, các thông báo đẩy đều liên quan đến nó.

Đằng Đằng Video: Truyền thuyết về chủng loại 'Bạt', từ thời Hán đã xuất hiện Hỏa Bạt, rốt cuộc có ẩn tình gì?

IU Kinh Ngạc: Hỏa Bạt xuất thế, chúng ta sẽ phải đối mặt với điều gì?

Hậu quả sẽ ra sao?

Đẩu Ước APP: Hỏa Bạt xuất thế, chuyên gia ẩm thực sẽ đối mặt với điều gì?

Liệu có bình an trở về.

Các thông báo đẩy chiếm lĩnh vị trí chủ chốt trên toàn bộ mạng xã hội Đại Việt.

Dưới các video trên các nền tảng lớn là vô số bình luận của cư dân mạng. "Vãi, đây là Hỏa Bạt trong truyền thuyết đấy, thứ chỉ có trong thần thoại thôi, giờ chúng ta lại được tận mắt thấy, thần kỳ quá." "Không phải thần kỳ mà là kinh dị, cái này quá đáng sợ, khoảnh khắc nó xuất hiện tôi đã thấy thằng cha này không phải dạng vừa đâu, nó ăn thịt người đấy!" "Nhưng tôi thấy đáng sợ nhất vẫn là đại lão, đại lão đỉnh hơn nhiều, có thể quăng Hỏa Bạt vào tường đá, đúng là tuyệt đỉnh."...

Trong mộ huyệt, Diệp Phi, Tiểu Ca và những người khác không hề biết suy nghĩ của cư dân mạng, mà dù biết họ cũng chẳng quan tâm.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ của Diệp Phi, lòng đầy nghi hoặc. "Cậu làm thế nào vậy?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Thần Mộc Đỉnh giúp tôi, tôi đã truyền mộc linh khí vào trong roi, đối với tử khí mà nói, đây là thứ tương khắc." Diệp Phi cũng nhỏ giọng đáp, chuyện Thần Mộc Đỉnh

tạm thời vẫn chưa thể lộ ra. "Ồ... vậy thì tốt." Ngô Tà nghe có thứ khắc chế được tử khí thì thấy mừng rồi.

Đôi mắt vàng ròng của Hỏa Bạt lúc này đang nhìn chằm chằm Diệp Phi với vẻ hổ rình mồi, sau đó nó lao lên tấn công hắn lần nữa.

Diệp Phi đẩy mạnh Ngô Tà ra, chiếc roi ngang trước người, chặn đứng thân thể Hỏa Bạt, đối mặt trực diện với cảm giác lửa cháy ngút trời.

Còn có cả mùi tử khí nồng nặc đến nghẹt thở, Diệp Phi nín thở, khẽ dùng sức định đẩy nó ra, nhưng phát hiện tay nó đang bám chặt lấy chiếc roi.

Dù lòng bàn tay truyền tới cảm giác đau đớn, nó vẫn nhất quyết không buông.

Khí tức Kỳ Lân trên người Tiểu Ca bùng nổ, y lao về phía Hỏa Bạt, Hắc Kim Cổ Đao chém trúng ngay hông nó. "Hống..." Hỏa Bạt dường như cảm thấy rất đau đớn, không kìm được rú lên một tiếng, nhưng tiếng rú này lại khiến Diệp Phi sững người.

Tiếng vừa rồi không phải tiếng cương thi gầm, mà là tiếng hổ gầm.

Chẳng lẽ...

Diệp Phi thất thần trong giây lát, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. "Diệp Phi, cẩn thận!" Thấy Diệp Phi thất thần, Ngô Tà vội vàng hét lớn, tay cầm súng bắn thẳng vào mắt Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt cảm nhận được khí tức Kỳ Lân, theo bản năng né tránh, sau đó từ miệng phun ra một luồng sát khí nồng nặc, nhắm thẳng về phía Diệp Phi.

Nghe thấy tiếng súng, Diệp Phi đã kịp hoàn thần, khi thấy thứ trong miệng Hỏa Bạt, hắn lẩm nhẩm khẩu quyết, cả người biến mất

tại chỗ.

Thấy Diệp Phi biến mất, Tiểu Ca lại giơ cao Hắc Kim Cổ Đao, chém tiếp vào hông con Hỏa Bạt đối diện. "Hống..." Hỏa Bạt phun ra một ngụm sát khí, sau đó lao thẳng vào phía sau cửa đá.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

Chương 543

Thấy Hỏa Bạt đã xông vào, Diệp Phi cũng không kịp hiện thân mà lao theo ngay, nhất định phải xem cho rõ ngọn ngành. "Ngô Tà, cậu và Giả đội trưởng cứ đợi ở đây, hễ thấy Hỏa Bạt ra là bắn ngay." Nói xong, Diệp Phi đã theo đuôi Hỏa Bạt đi vào trong. "Ngô Tà, đừng vào." Tiểu ca nói xong cũng đi theo, để lại Ngô Tà và Giả đội trưởng đứng đợi ở cửa.

Đối với sinh vật như Hỏa Bạt, Giả đội trưởng luôn giữ cảnh giác mười hai phần mười, chĩa súng vào cửa, sẵn sàng nổ súng ngay khi thấy nó.

Bên trong, Diệp Phi và Tiểu Ca đi vào cửa đá, nhận ra đây là một gian nhĩ thất, xung quanh có năm loại đá ngũ sắc như pha lê đặt ở giữa.

Hình thành một ngũ mang trận pháp, ở giữa đặt một chiếc quan tài bằng đầu lâu người, Hỏa Bạt đang ở trên quan tài, bắt đầu há miệng hút thứ gì đó.

Mỗi lần nó hít thở, những viên pha lê bên cạnh lại tỏa ra màu sắc tương ứng.

Khán giả nhìn thấy gian nhĩ thất thì không khỏi kinh ngạc. "Vãi, con Hỏa Bạt này không phải bẩm sinh sao?

Thứ này là do nuôi dưỡng mà ra à?" "Ông nên thấy may mắn đi, nếu là bẩm sinh thì xong đời rồi, đại lão và mọi người chỉ có nước chờ chết." "Vãi chưởng, con Hỏa Bạt này bị sao thế?

Nó đang hấp thụ thứ gì vậy?

Trông có vẻ còn đáng sợ hơn trước, nhất là màu da, trông có vẻ

tươi tắn hơn hẳn." "Đại lão đâu rồi?

Đại lão còn đứng nhìn gì nữa?

Thừa lúc nó đang yếu mà lấy mạng nó đi chứ!" "Đại lão làm việc lúc nào chẳng có tính toán, không phải loại người không có nguyên tắc đâu, họ chưa ra tay chắc chắn là có lý do." "Đúng thế, bác không cần mặt mũi chứ đại lão cần chứ!" "Nhưng thế này thì thà mất mặt còn hơn mất mạng chứ?". . .

Cư dân mạng vẫn không ngừng tranh luận về vấn đề này.

Lúc này, qua livestream, Ngô Tà khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng giật mình kinh hãi. "Anh Ngô Tà, chuyện này là sao?" Giả đội trưởng thấy vẻ mặt Ngô Tà thì hỏi, chẳng lẽ cậu biết tình hình này sao? "Đây là một loại trận pháp, năm loại đá màu sắc khác nhau này được bố trí theo màu sắc ngũ tạng của cơ thể người, cái quan tài đầu lâu ở giữa chính là vật trung gian." "Hỏa Bạt được người ta nuôi dưỡng, đồng thời cũng cần một điều kiện cực kỳ lớn, ngày sinh tháng đẻ là rất quan trọng." Ngô Tà kinh ngạc giải thích. "Nhưng nuôi dưỡng hậu thiên và bẩm sinh có gì khác biệt không?

Chắc là sẽ tốt hơn loại bẩm sinh nhiều lần chứ?" Giả đội trưởng trước khi tới đây vốn là người vô thần, trong nhận thức của anh, chuyện này đơn giản là không thể xảy ra.

Nhưng sau khi tới đây, những tư tưởng vô thần trước kia lại một lần nữa bị lật nhào, những suy nghĩ đó đúng là quá ngây ngô. "Anh sai rồi, nuôi dưỡng hậu thiên và bẩm sinh cũng tương tự nhau thôi, dù có chút sai biệt nhưng cũng không đáng kể, dù là nuôi dưỡng hậu thiên thì nó vẫn là Hỏa Bạt, đó là sự thật không ai thay đổi được." Ngô Tà chủ động giải thích thêm.

Giả đội trưởng cảm thấy sự may mắn trong lòng mình lúc nãy thật ngu xuẩn, suy nghĩ đó đúng là ngớ ngẩn thật.

Lúc này trong gian nhĩ thất.

Diệp Phi thấy Tiểu Ca đã vào, liền lộ diện, đứng cạnh y, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Tiểu Ca. "Tại sao không giết nó?" Tiểu ca liếc nhìn Diệp Phi bên cạnh, rõ ràng hiện tại là cơ hội tốt nhất. "Tiểu ca... anh hãy cảm nhận kỹ khí tức của người đàn ông này đi." Diệp Phi lắc đầu, không đáp thẳng.

Tiểu ca hít sâu một hơi, ánh mắt dán chặt vào con Hỏa Bạt đối diện, khi cảm nhận được khí tức của nó, y không khỏi kinh ngạc nhìn hắn. "Hắn là..." Trong đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Ca thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi biến mất ngay lập tức. "Cậu muốn xử lý thứ này thế nào?" Tiểu ca mím môi, nhìn con Hỏa Bạt trước mặt, nhất thời cũng thấy khó xử. "Nó ra thế nào thì tiễn nó về thế ấy, lần này để nó cả đời cũng đừng hòng ra ngoài nữa." Diệp Phi đã có dự tính trong đầu. "Hiện tại là lúc nó yếu nhất, nếu cậu ra tay chắc chắn sẽ giết được nó, nhưng nếu đợi nó hấp thụ hết khí tức ở đây, năng lực sẽ còn mạnh hơn trước nhiều." Tiểu ca không hiểu rõ ý của hắn lắm, thời điểm thế nào mới gọi là tốt? "Ít nhất hiện tại thì không được, huyết mạch của tôi sẽ áp chế anh, lúc đó đành trông cậy vào anh vậy, tôi sẽ phong tỏa toàn bộ khí tức trên người nó, biến nó thành một con cương thi bình thường, như vậy phong ấn sẽ dễ dàng hơn." Diệp Phi lắc đầu, giao toàn bộ sinh cơ trên người cho Tiểu Ca.

Thấy Diệp Phi làm vậy, Tiểu Ca kinh ngạc nhìn hắn một cái, cuối cùng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. "Cậu đúng là dũng cảm, lúc trước cậu dùng tôi để cứu lão già kia, người đàn ông này vẫn luôn nhìn cậu với ánh mắt cảnh giác, vậy mà giờ cậu lại giao tính mạng cho y?

Cậu điên rồi sao?" Giọng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi. "Ngươi vẫn chưa hiểu cảm tình của con người đâu, Tiểu Ca là một người đàn ông rất thông minh, tuy ít nói nhưng trọng tình trọng nghĩa, trên người tôi có quá nhiều bí mật, y nảy sinh nghi ngờ cũng là

lẽ thường thôi." "Muốn giao tâm với y thì phải dùng thành ý của mình, nhưng loại thành ý này ngươi sẽ không hiểu được đâu." Diệp Phi từ lúc đọc sách đã thích những người như Tiểu Ca, nói ít làm nhiều, hành động ấm áp, vì bạn bè có thể xả thân, đó mới là chân bằng hữu.

Thần Mộc Đỉnh nhìn Hỏa Bạt, cuối cùng thở dài một tiếng. "Thật đáng tiếc cho vị tướng quân này, không ngờ cuối cùng lại lâm vào cảnh này, thật đáng tiếc quá." Thần Mộc Đỉnh tặc lưỡi giải thích.

Diệp Phi nhìn Hỏa Bạt, ánh mắt cũng đầy vẻ phức tạp.

Ngô Tà và Giả đội trưởng không hiểu Tiểu Ca và Diệp Phi đang đánh đố cái gì?

Tại sao lại không ra tay?

Còn muốn phong ấn nữa, tại sao chứ? "Anh Ngô Tà, tại sao lại không giết con Hỏa Bạt này, giờ chẳng phải là cơ hội tốt sao?

Chẳng lẽ cứ đứng nhìn nó à?" Giả đội trưởng lúc này như một đứa trẻ hiếu kỳ, trong bụng đầy rẫy câu hỏi muốn truy vấn. "Cái này tôi làm sao biết được, Tiểu Ca và Diệp Phi làm việc đều có lý do cả, điểm này vẫn có thể tin tưởng được, tóm lại chúng ta cứ chờ xem, những chuyện khác không quan trọng." Ngô Tà cũng mù mờ, chỉ có thể đợi Diệp Phi và Tiểu Ca tự giải thích, nhưng từ cuộc trò chuyện của họ có thể thấy, dường như con Hỏa Bạt này là một tướng quân, để trở thành Hỏa Bạt tướng quân, ngày sinh tháng đẻ của hắn chắc chắn phải có gì đó đặc biệt.

Khán giả trong phòng livestream thì càng mù mịt, hoàn toàn không hiểu gì, chỉ biết là cái gã này họ không thể giết, còn tại sao không thể giết thì không ai biết. "Trên đời này còn có con cương thi nào mà đại lão không giết nổi sao?

Trừ khi con cương thi này có gì đó cực kỳ đặc biệt." "Phải đấy,

nhìn dáng vẻ con Hỏa Bạt này chắc sắp ăn no rồi, họ cứ đứng nhìn thế sao?

Không có vấn đề gì chứ?" "Chắc là không sao đâu, đại lão hiện tại chẳng phải đang đợi thằng cha này ăn no sao?" "Nhưng tôi vẫn tò mò, tại sao cương thi này lại không thể giết, hà tất phải tốn công đi phong ấn làm gì?". . .

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, lúc này Hoắc lão và Phương giáo thụ cũng không hiểu lắm.

Chỉ là đang ngẫm lại cuộc đối thoại của hai người, trước đó Tiểu Ca quả thực định giết Hỏa Bạt nhưng bị Diệp Phi ngăn lại, còn bảo nhìn khí tức của nó?

Chẳng lẽ con Hỏa Bạt này có thân phận gì khác biệt?

Đến mức Diệp Phi cũng không thể động vào? "Hoắc lão, liệu có phải Diệp Phi biết ẩn tình gì không?" Phương giáo thụ trầm ngâm một lát, cuối cùng tò mò hỏi Hoắc lão. "Chắc chắn là biết gì đó, tôi chỉ rất muốn biết vị tướng quân này là ai?" Hoắc lão liền đưa tay gõ liên tục lên bàn phím, muốn tìm kiếm đáp án.

Diệp Phi vừa lúc thấy tin nhắn của Hoắc lão. "Con Hỏa Bạt này có thân phận gì mà ngay cả các cậu cũng không thể giết?" Phải nói là Hoắc lão đã hỏi đúng tâm tư của mọi người.

Họ đều rất muốn biết câu trả lời cho vấn đề này.

Diệp Phi thấy Hoắc lão hỏi, cuối cùng lên tiếng đáp. "Đó là bởi vì vị tướng quân này là Phi Liêm Bạch Hổ tướng quân, cũng thuộc hàng Bạch Hổ chuyển thế." "Bạch Hổ tướng quân kiêu dũng thiện chiến, đánh đâu thắng đó, nhưng có một điểm, sát khí trên người ông ấy quá nặng, cộng với ngày sinh tháng đẻ cực kỳ cứng, người như vậy là đối tượng tốt nhất để biến thành Hỏa Bạt." "Tướng quân cả đời chiến

đấu, trở thành Hỏa Bạt lại càng thêm kiêu dũng thiện chiến, để ông ấy canh mộ đúng là không gì thích hợp hơn." "Tôi không giết ông ấy là vì thân phận Bạch Hổ tướng quân này, cuối cùng vẫn là không nỡ, đây là sự tôn nghiêm cuối cùng của ông ấy, nếu chết dưới tay con người thì đối với ông ấy là một sự sỉ nhục." Lời của Diệp Phi khiến lòng mọi người thắt lại, kinh ngạc nhìn con Hỏa Bạt không ra người không ra quỷ kia.

Khán giả trong phòng livestream khi nhìn con Hỏa Bạt bỗng thấy xót xa lạ thường. "Ai đã làm chuyện này?

Tàn nhẫn quá, chỉ vì là Bạch Hổ chuyển thế mà đối xử với ông ấy như vậy sao?" "Chắc là vậy rồi, bỗng thấy thật thê thảm, chuyện này là sao chứ?" "Tôi cũng thấy thật thần kỳ, vị tướng quân như vậy lại là Bạch Hổ chuyển thế, không ngờ lại lâm vào kết cục này." "Haizz... hèn gì đại lão không giết ông ấy, đổi lại là chúng ta chắc cũng chẳng nỡ ra tay."...

Hoắc lão và Phương giáo thụ nghe xong cũng thấy tiếc nuối, thảo nào họ chọn phong ấn chứ không phải tiêu diệt. "Nhưng chỉ vì nguyên nhân đó thôi sao?" Hoắc lão lờ mờ cảm thấy Diệp Phi dường như còn giấu giếm điều gì.

Ngô Tà và Giả đội trưởng khi nghe tin này thì đờ người ra.

Thì ra là vì con Hỏa Bạt này là Bạch Hổ chuyển thế, thảo nào lại biến thành Hỏa Bạt, đây chính là bát tự lợi hại nhất.

Chương 544

Nhưng không đúng?

Chưa từng nghe nói thứ này không thể giết mà?

Ngô Tà nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Giả đội trưởng, bỗng nghĩ ra điều gì đó.

Dù sao cũng là Bạch Hổ chuyển thế, thiên mệnh sở quy, nếu cứ thế mà giết chẳng phải sẽ bị phản phệ sao?

Ôi trời, chuyện này không đùa được đâu, Tiểu Ca hay Diệp Phi cũng chẳng đỡ nổi cái phản phệ đó, lúc đó đúng là khóc không thành tiếng mất.

Đang đứng đợi tin tức ở cửa, Tiền Tinh Vân và Quách giáo thụ lo lắng không thôi, sao bên trong chẳng còn động tĩnh gì nữa?

Chẳng lẽ không đánh nhau sao?

Nhưng lúc nãy rõ ràng có tiếng giao chiến mà?

Tiền Tinh Vân đi đi lại lại, lòng nóng như lửa đốt, thỉnh thoảng lại nhìn vào cửa, nhưng bên trong càng im lặng ông lại càng lo lắng. "Giáo thụ, ông nóng nảy cũng vô ích thôi, nếu lúc nãy đánh nhau mà giờ không có tiếng động thì nghĩa là Diệp Phi và mọi người an toàn, nếu không con Hỏa Bạt đó đã xông ra từ lâu rồi." Quách giáo thụ biết tính nết của Tiền Tinh Vân, tự nhiên biết ông đang sốt ruột, nhưng sốt ruột cũng chẳng ích gì, họ chỉ có thể chờ đợi. "Lần sau xuống mộ tôi nhất định phải gắn một cái camera trên người mình, đỡ phải như con ruồi mất đầu, cứ đứng đây trố mắt ra nhìn." Tiền Tinh Vân ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt đầy thất vọng.

Trong gian nhĩ thất lúc này.

Diệp Phi thấy Hỏa Bạt đã hấp thụ gần xong, làn da trên người nó đã chuyển từ xanh lam sang xanh thuần, đôi mắt ánh vàng ròng như vàng kim, còn có cả hào quang vàng rực.

Tiểu ca giải phóng khí tức Kỳ Lân, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng về phía Hỏa Bạt.

Đôi mắt vàng ròng của Hỏa Bạt hiện lên vẻ khinh thường, nó đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, bình tĩnh đợi Tiểu Ca lao tới trước mặt.

Ngay khi y chuẩn bị áp sát, Hỏa Bạt bỗng lóe lên, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã đứng sau lưng Diệp Phi.

Chức Viêm Điểu và Hắc Báo cảm nhận được sát khí, định nhắc nhở Diệp Phi thì hắn cũng nhanh tay lẹ mắt biến mất tại chỗ, sau đó cầm roi quấn quanh cổ Hỏa Bạt.

Chiếc roi vừa quấn lấy cổ nó, Diệp Phi cảm nhận rõ nhiệt độ trong lòng bàn tay ngày càng cao, có chút không giữ nổi chiếc roi này.

Thần Mộc Đỉnh thấy vậy, liền nâng cấp mộc linh truyền qua cánh tay Diệp Phi ra ngoài. "Cái nóng này là sát khí, không phải nhiệt độ bản thân nó." Thần Mộc Đỉnh thong thả lên tiếng. "Ít nhất hiện tại phải khống chế sát khí trên người nó, nếu không Tiểu Ca sẽ bị thương mất?" Diệp Phi hỏi thầm trong lòng. "Cậu cầm lấy thanh đao của thằng nhóc kia, tôi sẽ đích thân truyền sinh cơ mộc linh cho y." Thần Mộc Đỉnh im lặng một lát, cuối cùng giải thích. "Ngươi đang đùa à?

Lúc này làm sao mà lấy thanh đao về được?" Diệp Phi nói với vẻ cạn lời.

Hỏa Bạt cảm nhận được sinh cơ mộc linh, cảm giác khó chịu truyền đến từ cổ, cảm giác đó khiến nó nghẹt thở, muốn vùng vẫy thoát khỏi chiếc roi. "Lui ra." Tiểu ca bỗng lên tiếng, định lao tới tấn

công Hỏa Bạt, Diệp Phi thấy vậy vội đưa tay đỡ lấy Hắc Kim Cổ Đao của y. "Chính là lúc này..." Diệp Phi vội vàng nói với Thần Mộc Đỉnh.

Máu Chân Long trong lòng bàn tay cũng được bôi lên đó.

Tiểu ca thấy hành động này của Diệp Phi thì vô cùng khó hiểu, lực đạo trên cổ tay lập tức thu lại không ít.

Thần Mộc Đỉnh truyền sinh cơ mộc linh lên thân đao Hắc Kim Cổ Đao. "Tiểu ca, giao cho anh đấy." Diệp Phi bỗng rút tay lại, đứng sang một bên, lấy chiếc Thất Tinh Nỗ ra.

Thân nỗ như pha lê, rãnh đựng tên và dây nỗ đều tỏa ra ánh sáng xanh lam nhạt, nhìn qua là có thể cảm nhận được sự cao quý và khí chất của chiếc nỗ này.

Tiểu ca thấy vậy, lực tay tăng mạnh, mượn huyết hoa của dòng máu Chân Long chém lên người Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt vì cảm giác khó chịu ở cổ, hành động hơi chậm trễ, liền bị đao của Tiểu Ca chém trúng, bộ quần áo vốn đã rách nát trên người càng thêm tan tác.

Tiểu ca cảm nhận rõ khi áp sát Hỏa Bạt, nhiệt độ dường như không còn cao như trước, y nhíu mày, không kịp suy nghĩ nhiều, tiếp tục tấn công.

Trên người và mặt y hiện lên những vân Kỳ Lân đen kịt, tốc độ cũng nhanh hơn trước gấp nhiều lần.

Đôi mắt vàng ròng của Hỏa Bạt nhìn chằm chằm Hắc Kim Cổ Đao trên tay Tiểu Ca, khí tức trên đó khiến nó rất khó chịu, sau đó nó bắt đầu né tránh.

Thấy Tiểu Ca ép sát từng bước, Hỏa Bạt cũng dừng lại, há to miệng phun ra luồng sát khí cực lớn.

Tiểu ca thấy vậy, đưa Hắc Kim Cổ Đao ra chắn trước luồng sát khí, trên đao hiện lên luồng khí xanh nhạt.

Chẻ đôi luồng sát khí đang lao tới.

Diệp Phi đứng bên cạnh chớp thời cơ, lấy tên ra, nhắm thẳng vào ngực Hỏa Bạt.

Vút!

Mũi tên như một đạo lưu quang xanh nhạt, lướt qua trong nháy mắt, cắm phập vào tâm mạch của Hỏa Bạt. "Hống!" Hỏa Bạt bỗng thấy đau đớn, thảm thiết rú lên một tiếng, sát khí trong miệng lập tức giảm đi không ít.

Hỏa Bạt thu hồi sát khí, cúi đầu nhìn vào vị trí trước ngực mình.

Hỏa Bạt định vươn tay rút mũi tên cắm trên ngực mình ra, nhưng ngay khi vừa chạm vào, một khối băng đột nhiên xuất hiện, đóng băng hoàn toàn các khối cơ trên cơ thể nó.

Hỏa Bạt trừng mắt nhìn Diệp Phi đang cầm cung nỗ đối diện, ánh mắt đầy giận dữ, định lao lên tấn công.

Thế nhưng khi nó còn chưa kịp chạm tới Diệp Phi đã bị lưỡi đao của Tiểu Ca chặn lại, tạm thời không thể di chuyển.

“Kẻ thù của ngươi là tôi.” Tiểu Ca nói xong, chiêu thức lập tức trở nên sắc bén, lao thẳng về phía nó.

Khán giả trong phòng livestream thấy Diệp Phi chạy sang một bên khác thì ban đầu kinh ngạc, sau đó chuyển thành khó hiểu.

“Đại lão đang làm gì thế?

Sao cứ chạy đi chạy lại vậy?

Mà mũi tên kia đẹp thật đấy, bay qua cứ như sao băng ấy.” “Lúc nào rồi còn sao băng với chả sao xẹt?

Bạn không phân biệt được tình hình à?" "Tôi chỉ thấy mũi tên đó rất lợi hại.

Không phải bảo Hỏa Bạt rất mạnh sao?

Tại sao mũi tên này lại có vẻ áp đảo nó như vậy, có ai biết là chuyện gì không?" "Câu hỏi này thâm sâu quá, tụi tôi sao biết được?" "Lát nữa đại lão sẽ giải thích thôi, tôi cũng tò mò đại lão đang định làm gì.

Lúc thì đứng đây, lúc lại đứng kia, là sao nhỉ?" "Chắc là đang tìm góc bắn thích hợp chăng?

Chứ còn gì nữa?" Cư dân mạng bắt đầu dồn sự chú ý vào Diệp Phi và đưa ra đủ loại suy đoán.

Ngô Tà từ lúc thấy Diệp Phi cầm cung nỗ lên đã đứng hình từ lâu.

"Đây là...

Thất Tinh Nỗ?" Thứ này chẳng phải đã thất truyền rồi sao?

Vốn dĩ chỉ tồn tại trong thần thoại, vậy mà giờ lại xuất hiện ở đây.

Trước kia cậu từng đọc về Thất Tinh Nỗ trong sổ tay, lúc đó còn không để tâm lắm, cho rằng thứ này là vật có thể gặp chứ không thể cầu, không ngờ nó lại có thật?

Đã vậy còn gặp ở đây, lại còn nằm trong tay Diệp Phi.

"Ngô Tà tiên sinh, anh nhận ra cái nỗ kia sao?" Giả đội trưởng nhìn Ngô Tà, kinh ngạc đến mức mắt muốn lồi ra ngoài.

"Đúng là tôi có biết, nhưng... chuyện này kỳ lạ quá.

Lẽ ra nó không nên xuất hiện trong tay Diệp Phi.

Hơn nữa, sao cái gì Diệp Phi cũng có thế này, ngay cả vật quý

hiếm như Thất Tinh Nỗ mà anh ấy cũng sở hữu.” Ngô Tà từ giải thích chuyển sang lầm bầm tự nhủ.

Giọng cậu càng lúc càng nhỏ khiến Giả đội trưởng chẳng nghe thêm được gì.

Hoắc lão và giáo sư Phương thấy Diệp Phi đang tìm góc độ, ống kính máy quay cũng thay đổi liên tục.

Giáo sư Phương nhìn đến hoa cả mắt: “Diệp Phi đang làm gì vậy?

Cứ di chuyển liên tục làm tôi chóng hết cả mặt.” Ông vừa nói vừa dụi mắt, đầy vẻ bất lực.

“Cậu ấy đang tìm vị trí thích hợp để tấn công Hỏa Bạt.

Chương 545

Anh không thấy vị trí những mũi tên bắn trúng trước đó rất kỳ lạ sao?" Hoắc lão vừa nãy cố ý quan sát bước chân của Diệp Phi, thấy bước đi rất nhịp nhàng, có quy luật rõ ràng, khiến ông liên tưởng đến mấy bước chân phá trận trước đó.

Chắc chắn cậu ấy đang thực hiện một mục đích nào đó.

"Đúng là kỳ quái thật, vậy cậu ấy đang tìm điểm dừng chân tiếp theo sao?" Giáo sư Phương nghiêm mặt, vội vàng nhìn vào màn hình lớn.

"Phải." Hoắc lão khẳng định chắc nịch.

Lúc này trong mộ huyệt, Tiểu Ca thấy sát khí trên người Hỏa Bạt giảm mạnh, hành động cũng chậm lại đáng kể, nên ra tay càng thêm lạnh lùng.

Mỗi lần dòng máu Chân Long của Diệp Phi tác động lên Hỏa Bạt, một tiếng rồng ngâm lại vang lên, kéo theo tiếng hú vang đáp lại từ phía con quái vật.

Tiểu Ca nhìn bộ dạng của Hỏa Bạt, trong lòng thắt lại.

Liệu có phải vì Thanh Long và Bạch Hổ tạo ra sự cộng minh nên đòn tấn công bị triệt tiêu không?

Nếu thật sự là vậy thì...

Tiểu Ca một lần nữa ra tay, sau đó rạch lòng bàn tay mình, để dòng máu Kỳ Lân hòa quyện cùng dòng máu Chân Long.

Một tiếng gầm của Kỳ Lân hòa cùng tiếng rồng ngâm vang dội, lao thẳng về phía Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt cảm nhận được đòn tấn công lần này rất khác biệt, vội vàng muốn né tránh.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó định bật lên, Diệp Phi lại bồi thêm một tiễn.

Mũi tên một lần nữa đóng băng các khối cơ, khiến hành động của nó càng chậm chạp hơn trước.

Đang định quay sang nhìn Diệp Phi thì anh lại bắn thêm hai mũi tên nữa.

Trên người nó giờ đã cắm ba mũi tên, vị trí cách nhau chỉ vài centimet.

Càng về sau, việc nhắm bắn càng trở nên khó khăn.

Da của Hỏa Bạt đã chuyển sang màu xanh thuần túy, ánh mắt cũng mờ nhạt đi nhiều.

Nó nhìn Diệp Phi, âm thầm nghiến răng, toàn bộ sát khí hóa thành cơn thịnh nộ, trong chớp mắt đã đứng trước mặt anh.

Khi Diệp Phi còn chưa kịp ra tay, Chức Viêm Điểu và Hắc Báo trên vai anh đã cùng lúc lao về phía đối phương.

Một chim một báo đột ngột phóng to cơ thể, một con dùng mỏ, một con dùng vuốt ấn chặt Hỏa Bạt xuống đất.

Móng vuốt của Hắc Báo và Chức Viêm Điểu đều đã bị lửa đốt cháy sém.

“Hai đứa tránh ra.” Diệp Phi ngửi thấy mùi khét, lập tức vung roi đưa cả hai trở lại.

Anh đưa hai linh thú sang một bên, lấy ra miếng ngọc bội Phượng Hoàng.

Ngay sau đó, một con phượng hoàng từ trong ngọc bội bay ra, lao

thẳng về phía Hỏa Bạt.

Phượng hoàng cùng Tiểu Ca vây hãm Hỏa Bạt, Diệp Phi tiếp tục cầm Thất Tinh Nỗ di chuyển tìm vị trí.

Khi đã đứng đúng điểm, anh nhắm thẳng nỗ về phía mục tiêu.

Diệp Phi thấy trên da Hỏa Bạt xuất hiện những lớp vảy, chúng bắn ra như đạn về phía Hỏa Phượng và Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, tránh mau!" Diệp Phi vội vàng hét lên.

Tiểu Ca cảm nhận được nguy hiểm, định lách người né tránh nhưng lại bị Hỏa Bạt vươn tay tóm chặt lấy chân.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca gặp nguy hiểm, định lao vào cứu nhưng bị Giả đội trưởng cản lại.

"Ngô Tà tiên sinh, anh không được vào đó, anh mà vào sẽ gây thêm rắc rối cho Diệp Phi đấy." Giả đội trưởng vội vã ngăn cản.

"Tiểu Ca đang gặp nguy hiểm, tôi phải cứu anh ấy." Ngô Tà vùng vẫy định xông lên.

"Anh xông vào thế này cũng vô dụng thôi, tốc độ và thể lực của anh không theo kịp đâu, vào chỉ có chết thôi." Giả đội trưởng vừa nói vừa ra hiệu cho anh em.

Hai lính đánh thuê lập tức tiến lên giúp Giả đội trưởng giữ chặt Ngô Tà.

Giả đội trưởng hiểu rõ, Ngô Tà mà vào lúc này sẽ bị bắn thành tổ ong ngay.

Anh luôn nhớ lời Diệp Phi dặn, dù thế nào cũng không được để Ngô Tà xông vào.

Khán giả xem cảnh này mà đổ mồ hôi hột.

“Vãi chưởng, đáng sợ quá, con phượng hoàng kia là do đại lão triệu hồi nên không sao, nhưng Tiểu Ca thì tính sao đây?

Có chạy được không?” “Bạn nói gì thế?

Chẳng lẽ y không muốn chạy?

Là chạy không thoát đấy chứ, chân bị tóm chặt rồi kìa.” “Đại lão đâu rồi?

Cứu người với, không là bị giết mất.” “Căng thẳng quá, con Hỏa Bạt này sao tự nhiên thông minh thế?

Nó định kéo họ chết chùm à?” Không chỉ cư dân mạng, Hoắc lão và giáo sư Phương cũng đứng ngồi không yên.

“Cứ thế này không ổn, nó tóm chặt quá.” Giáo sư Phương lo lắng nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Hỏa Bạt đang nổi điên, ra tay chắc chắn rất nặng, sức mạnh của nó lớn hơn người thường rất nhiều.

Nếu là chúng ta, chắc xương cốt đã nát vụn rồi.” Hoắc lão cau mày, nhìn mà cũng thấy đau thay cho Tiểu Ca.

Sức mạnh của Bạt rất kinh khủng, theo sách cổ ghi lại, nó có thể dễ dàng nhấc bổng một con voi, chỉ sợ Tiểu Ca lúc này đang đau đớn vô cùng.

Trong mộ huyệt, thấy lớp vảy trên người Hỏa Bạt dựng đứng lên, Tiểu Ca muốn rút chân về nhưng cả người đã bị nó khóa chặt.

“Tiểu Ca...” Diệp Phi bắn ra một mũi tên, trúng ngay người Hỏa Bạt.

“Còn ba cái nữa.” Diệp Phi định chạy về phía Tiểu Ca nhưng Chức Viêm Điểu đã nhanh hơn một bước, dùng bộ móng đã cháy sém quắp lấy áo Tiểu Ca, đồng thời phun lửa về phía Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt không ngờ con chim này biết phun lửa, theo bản năng buông tay ra.

Chức Viêm Điểu nhân cơ hội đó đưa Tiểu Ca rời đi.

Hỏa Bạt thấy mồi ngon thoát mất, nén đau bắn hết lớp vảy trên người ra.

Tiểu Ca thấy lớp vảy lao tới, vung Hắc Kim Cổ Đao gạt phăng đi.

Chức Viêm Điểu nhanh chóng bay về phía cửa.

Hỏa Phượng Hoàng là dạng hư thể, phun Tam Muội Chân Hỏa lao thẳng về phía Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt nhìn ngọn lửa với vẻ đầy khinh miệt.

Bóng dáng Diệp Phi lóe lên, anh lấy ra súng bong bóng, bơm vào một lượng lớn nước có chứa hơi thở sinh cơ.

Những quả bong bóng bay về phía Hỏa Bạt với tốc độ chậm chạp.

Hỏa Bạt ngạc nhiên thấy những bong bóng này né được lớp vảy của mình.

Khi chúng lại gần, nó giơ tay định đập vỡ.

Nước sinh cơ trong bong bóng lập tức bắn tung tóe lên người nó, khiến nó cảm thấy đau đớn như bị lửa đốt, vang lên tiếng gào thảm thiết.

Diệp Phi chớp thời cơ bắn thêm một mũi tên.

Nhiệt độ trên người Hỏa Bạt giảm xuống, hành động bắt đầu chậm lại.

Tiểu Ca thấy vậy, cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đã hạ thấp, lập tức cầm Hắc Kim Cổ Đao lao tới áp sát Hỏa Bạt, ôm chặt lấy nó từ phía sau.

Sát khí đậm đặc không ngừng thiêu đốt lồng ngực y.

“Diệp Phi, mau lên!” Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Diệp Phi nhìn cảnh đó, nhanh tay nạp tiễn vào Thất Tinh Nỗ, bắt đầu xả tiễn vào người Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt gào lên thảm thiết, phun ra luồng sát khí lẫn lửa đỏ từ miệng.

“Còn một cái cuối cùng.” Diệp Phi thấy trên người Tiểu Ca đã bắt đầu bốc khói xanh, gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn nhưng y không hề kêu rên nửa lời, trong lòng anh không khỏi xót xa.

Anh nhanh chóng đứng vào vị trí định sẵn, mũi tên cuối cùng đã nhắm thẳng vào Hỏa Bạt.

Hỏa Bạt cảm nhận được nguy hiểm, ra sức vùng vẫy khỏi sự khống chế của Tiểu Ca.

Phượng hoàng thấy Tiểu Ca gặp nguy hiểm liền thu nhỏ cơ thể, bay quanh mắt Hỏa Bạt để làm nhiễu loạn nó.

Chương 546

Lúc này Tiểu Ca cảm thấy lồng ngực đau rát, thậm chí đã ngửi thấy mùi thịt khét.

“A...” Y nghiến răng chịu đựng, gương mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Tiếng rên của y khiến Ngô Tà đau lòng vô hạn, cả người cậu bị Giả đội trưởng và lính đánh thuê giữ chặt.

Tiểu Ca là người không bao giờ dễ dàng kêu đau, giờ y đã thốt ra thành tiếng, chứng tỏ y đang phải chịu đựng nỗi đau cực hạn.

“Buông tôi ra, tôi phải vào đó.” Ngô Tà vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kiềm chế.

Khán giả nhìn bộ dạng của Tiểu Ca mà cũng thấy đau lây.

“Mẹ kiếp, thế này là tự nướng mình luôn rồi còn gì, tôi nhìn mà cũng thấy đau thay, sao chịu nổi hay vậy, lát nữa chắc thịt chín luôn quá.” “Thịt này sao ăn được?

Đó là sát khí chứ có phải lửa thường đâu, nhìn Tiểu Ca ca mà xót quá, sao đại lão còn chưa dứt điểm đi?

Cứ thế này Tiểu Ca sao chịu được?” “Tôi vừa thấy khoảng cách giữa các mũi tên này không quá vài centimet, càng về sau càng khó nhắm trúng, đại lão có thể bắn trúng trong hoàn cảnh và trước kẻ địch như thế này đã là quá đỉnh rồi, đổi lại là chúng ta thì chỉ có nước chờ chết.” “Các bạn nhìn xem, vị trí các mũi tên bắn ra trông giống hình Thất Tinh, như cái muôi ấy nhỉ.” “Đúng rồi, vãi thật, đại lão ngầu lòi, thế mà cũng bắn trúng được.” Hoắc lão nhìn hành động của Tiểu Ca, trong lòng không khỏi cảm thán, không ngờ y lại hy sinh bản thân đến mức này, dùng chính cơ thể mình làm dây trói.

“Tôi nhìn còn thấy đau, Tiểu Ca này rốt cuộc đã nhẫn nhịn thế nào vậy?” Giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng đầy xót xa.

“Không còn cách nào khác, để Diệp Phi có thể bắn trúng khi khoảng cách các mũi tên ngày càng thu hẹp, y chỉ có thể làm vậy.” Hoắc lão cũng xót xa thay cho Tiểu Ca, tình thế này thực sự quá nguy hiểm.

Trong mộ huyệt.

“Diệp Phi...” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, y sắp không cầm chắc được Hắc Kim Cổ Đao nữa, chỉ có thể thúc giục Diệp Phi.

Mồ hôi vã ra đầy mặt Diệp Phi, ánh mắt anh khóa chặt vào vị trí tim của Hỏa Bạt.

Vút!

Mũi tên cuối cùng ghim thẳng vào giữa ngực.

Trận pháp Thất Tinh Tiễn đã hình thành, tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

“Tiểu Ca, tránh ra!” Diệp Phi đột ngột hét lớn.

Tiểu Ca lập tức buông tay, cả người ngã xuống đất, Hắc Báo chớp thời cơ tha y sang một bên.

Từ mắt, mũi, miệng và tai của Hỏa Bạt, luồng sát khí màu đỏ không ngừng tuôn ra.

Sát khí thoát ra ngoài khiến làn da xanh mướt trước đó giờ trở nên khô héo và đen kịt.

Tóc trên đầu nó cũng trở nên dày đặc hơn trước.

Năm viên đá quý ngũ sắc trong gian phòng bắt đầu mờ nhạt, mất đi ánh sáng.

Nhiệt độ xung quanh cũng theo đó mà giảm mạnh, đầu lâu trên cỗ

quan tài giữa phòng bắt đầu xám xịt lại.

Diệp Phi thấy sát khí trên người Hỏa Bạt đã tiêu tán gần hết, liền nhìn về phía cửa.

"Ngô Tà, Giả đội trưởng, gọi cả giáo sư nữa, mọi người có thể vào rồi." Diệp Phi hét lớn về phía cửa, sau đó sải bước nhanh đến bên Tiểu Ca.

Nhìn làn da và quần áo của y đã bị cháy sém, da thịt trên ngực nát bét, thịt cũng đã cháy đen.

Hắc Báo thấy Tiểu Ca đã có Diệp Phi lo liệu liền đi tìm Chức Viêm Điểu.

Chân của Chức Viêm Điểu cũng bị bỏng, nó vẫn luôn lo lắng cho bạn mình.

"Hắc Báo, đây là cho Chức Viêm Điểu, mỗi đứa một viên." Diệp Phi thấy miệng Hắc Báo cũng có vết thương nên đưa thuốc cho nó.

Hắc Báo gật đầu nhẹ, nhận lấy viên thuốc rồi đi đến bên Chức Viêm Điểu.

Diệp Phi nhìn con phượng hoàng trên không trung rồi thu nó lại.

"Tiểu Ca, anh thấy thế nào?" Diệp Phi vừa nói vừa lấy một viên thuốc khác trong túi ra cho Tiểu Ca uống.

Tiểu Ca nuốt viên thuốc, cảm giác thanh mát lan tỏa khắp lồng ngực, xoa dịu đáng kể cơn đau.

"Tôi cần nghỉ ngơi một chút." Nói xong, Tiểu Ca nhắm mắt lại.

Ngô Tà cùng Tiền Tinh Vân và những người khác bước vào, nhìn thấy Hỏa Bạt đã đổ gục và Tiểu Ca đang nằm dưới đất, Ngô Tà vội vàng chạy đến bên y.

"Anh ấy cần nghỉ ngơi, cậu đừng lo quá." Diệp Phi liếc nhìn Ngô

Tà bên cạnh, khẽ an ủi.

Ngô Tà gật đầu, thấy hơi thở của Tiểu Ca đã ổn định mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nhìn sang xác khô Hỏa Bạt nằm trên đất.

"Anh định phong ấn nó thế nào?

Cứ để mặc vậy sao?" Ngô Tà nhìn Thất Tinh Tiễn trên người nó, khó hiểu hỏi Diệp Phi.

Cậu lo rằng sau này nếu có người vô tình vào mộ phá vỡ phong ấn sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

"Tự nhiên là có cách." Diệp Phi đứng dậy đi đến bên Hỏa Bạt, nhấn sâu những mũi tên Thất Tinh vào trong cơ thể nó.

"Tôi biết ngươi không phục, đường đường là Bạch Hổ chuyển thế lại rơi vào kết cục này.

Tôi không giết ngươi là đã chừa cho ngươi một con đường sống, ngươi cứ an tâm nằm đây, tôi sẽ từ từ thanh lọc sát khí trên người ngươi.

Hy vọng một ngày nào đó ngươi có thể sớm rời khỏi đây, trở về nơi thuộc về mình." Lời Diệp Phi vừa dứt, đôi mắt Hỏa Bạt khép lại, một giọt nước mắt lăn dài.

Ngô Tà thấy cảnh đó, lòng thầm cảm thán.

Chỉ thấy Diệp Phi vung roi quấn lấy thi thể nó, ném vào trong quan quách.

Sau đó anh đậy nắp quan tài lại, lấy Băng Xuyên Cung ra, đóng băng toàn bộ cỗ quan tài thành một khối đá lớn.

"Băng từ Băng Xuyên Cung không phải loại lửa bình thường có thể làm tan chảy, đây là cách bảo vệ quan tài và cũng là phong ấn tốt nhất, dù nó có muốn phá ra cũng không được." Diệp Phi nhìn những

viên đá ngũ sắc bên cạnh, im lặng giây lát rồi cắn đầu ngón tay, nhỏ máu lên đó.

Tổng cộng có năm giọt máu, ngay khi máu nhỏ xuống, bầu không khí trong không gian liền thay đổi.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Giả đội trưởng cảm thấy cơ thể rất dễ chịu.

Trước đó họ cảm thấy nóng nực và bức bối, nhưng giờ cảm giác đó đã hoàn toàn biến mất.

Mọi người không nhịn được mà hít một hơi thật sâu.

"Tại sao anh lại giúp tiêu trừ sát khí?" Ngô Tà không hiểu lắm, loại máu này thường rất quý giá, lãng phí năm giọt cho một con cương thi thật khó hiểu.

"Ngàn năm sau, đây là nhân, tôi nhất định sẽ thu hoạch được quả.

Sao cậu biết sau này nó sẽ không trả ơn tôi?" Diệp Phi đã thay đổi trận pháp ở đây, tà khí tan biến, chính khí trỗi dậy, sau này con cương thi này chắc chắn sẽ trở lại đúng vị trí của mình.

Ngô Tà thấy cũng có lý, chỉ là cái "quả" này hơi khó thu hoạch, nhưng nghĩ lại Diệp Phi và Tiểu Ca đều là những người có tuổi thọ bất tử, nên cũng không phải là không thể hiểu được.

Biết đâu họ đợi được thật.

Tiền Tinh Vân nhìn con Hỏa Bạt đã bị xử lý, rồi quan sát xung quanh, thầm nghĩ nếu không có Diệp Phi, chắc chắn họ đã bỏ mạng ở đây rồi.

Giả đội trưởng nhìn khung cảnh hiện tại, thật khác xa so với lúc trước, trong lòng càng thêm kính phục Diệp Phi.

Cư dân mạng chứng kiến hành động của Diệp Phi và Tiểu Ca, ban

đầu là cảm động, sau đó thấy con cương thi bị đóng băng thì thấy mọi chuyện chuyển biến hơi nhanh.

“Giải quyết xong rồi à?

Đó là Hỏa Bạt đấy, thế mà đại lão xử lý nhẹ tênh trong vài nốt nhạc, đỉnh thật.” “Lầu trên bị mù à?

Thế mà bảo nhẹ tênh?

Không thấy Tiểu Ca ca bị thương nặng thế kia sao?” “Đúng thế, da thịt Tiểu Ca ca bị nướng chín luôn rồi kìa, thêm ít hạt tê cay nữa là ăn được luôn, nguy hiểm biết bao nhiêu.

Đại lão giỏi thật, nhưng Tiểu Ca ca còn giỏi hơn.” “Đúng đúng, nhìn mà xót hết cả ruột.” “Thôi đi, mấy bà chị này phiền quá, Tiểu Ca hy sinh lớn thật nhưng đại lão cũng rất cừ, nếu không thì dù Tiểu Ca có bị nướng chín thì Hỏa Bạt cũng không bị tiêu diệt đâu.” “Thôi đừng cãi nhau nữa, nguy hiểm qua rồi mới là quan trọng nhất, kết quả tốt đẹp thế này là tuyệt vời rồi, đúng không?” “Chuẩn, quá trình thế nào không quan trọng, miễn kết quả tốt là được.” Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn bình luận của cư dân mạng và hành động của Diệp Phi mà sững sờ.

“Hoắc lão, bảy mũi tên đó là thế nào?

Ông biết không?” Giáo sư Phương vẫn tò mò về trận pháp Thất Tinh Tiễn.

“Không biết, nhưng nhìn qua thì chắc chắn không phải cung tên tầm thường.

Cung tên bình thường không dễ gì bắn bị thương được Hỏa Bạt, da nó đao thương bất nhập, vũ khí khắc chế được nó trên đời này cực hiếm.

Vì vậy cung tên của Diệp Phi tuyệt đối không phải vật phàm.”

Hoắc lão trầm giọng nói.

Ngay cả thanh bảo đao màu đen trên người Tiểu Ca cũng vậy, lúc nãy Hỏa Bạt đau đớn muốn vùng vẫy mà cũng không thoát ra được.

Nghĩ lại thì hai người này đúng là không giống người bình thường chút nào.

"Đúng thật, nếu bảo Diệp Phi không phải là một người trường sinh thì tôi cũng không tin nổi, những thứ này gần như không tồn tại trên đời đúng không?" Giáo sư Phương nói đến đây lại nhớ về những thứ kỳ quái không đếm xuể từ lúc mới quen Diệp Phi.

Chương 547

"Có lẽ vậy, dù có phải người trường sinh hay không thì một người như thế này là nhân tài của Đại Việt, điều này không cần bàn cãi." Hoắc lão khẳng định chắc nịch.

Lúc này trên mạng xã hội Đại Việt lại dấy lên một cơn sốt mới.

Ngay khoảnh khắc Hỏa Bạt gục xuống, cả Diệp Phi và Tiểu Ca đều trở nên nổi tiếng rầm rộ.

Video trên các nền tảng: Chuyên gia ẩm thực và Tiểu Ca mặt lạnh hợp sức đối đầu Hỏa Bạt, tiêu diệt thành công quái vật truyền thuyết.

Tại sao chuyên gia ẩm thực có thể chế ngự được Hỏa Bạt?

Vũ khí chế ngự Hỏa Bạt là gì?

Tại sao chuyên gia ẩm thực luôn nắm chắc phần thắng?

Danh tính thực sự của Tiểu Ca mặt lạnh và chuyên gia ẩm thực là ai?

Vô số tin tức đưa Diệp Phi và Tiểu Ca lên vị trí dẫn đầu xu hướng tìm kiếm.

Sau khi video chế ngự Hỏa Bạt được phát tán, cư dân mạng bắt đầu bàn luận sôi nổi.

"Oa, đại lão vẫn là ngầu nhất, mãi là vị thần trong lòng tôi, không ai có thể thay thế." "Tiểu Ca ca mặt lạnh bị thương rồi, nhìn xót quá, nhưng anh ấy ngầu thật sự." "Đúng đúng, tôi cũng thấy vậy, mà mấy mũi tên lúc nãy của đại lão đẹp quá, không biết có chỗ nào bán mẫu tương tự không nhỉ?" "Đồ của người ta là để ra trận giết địch, đồ bạn mua chỉ là đồ trang trí thôi, tính chất khác hẳn nhau, đừng có mơ mộng nữa." "Haha, cười chết mất." "Đúng đấy, đừng có tự làm nhục

mình nữa, đồ của đại lão là độc nhất vô nhị, không phải ai muốn cũng có được đâu.” Cư dân mạng bình luận đủ kiểu, tranh cãi cũng có.

Cùng lúc đó, một nhóm trộm mộ đang xem video.

“Đại ca, anh định làm thế thật sao?

Như vậy có ổn không?

Liệu nhà thằng nhóc đó có cài cắm thứ gì không?” Một người đàn ông mặc đồ trắng hỏi đại ca của mình với vẻ không chắc chắn.

“Có thì đã sao?

Chúng ta cũng là dân trộm mộ, cơ quan gì mà chẳng từng thấy.

Trên người Diệp Phi nhiều bảo vật như vậy, chẳng lẽ lúc nào cũng mang theo hết bên mình sao?

Chắc chắn phải có một ít để ở nhà, chúng ta chỉ cần lấy được một hai món là đủ ăn cả đời rồi.

Có thứ đó, sau này xuống mộ muốn gì được nấy chẳng phải quá dễ sao?” Gã đại ca nhìn Diệp Phi qua màn hình, ánh mắt lóe lên sự tham lam vô độ.

Trong mắt gã, Diệp Phi giống như một kho báu di động.

Một người đàn ông mặc đồ xanh đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành: “Đại ca, chúng ta đi ngay thôi.” Ba người thu dọn đồ đạc đơn giản rồi hướng về phía nhà Diệp Phi.

Nhưng họ không biết rằng, sau lần trước bị đột nhập, Diệp Phi đã để Hắc Báo gọi một vài mãnh thú từ trên núi về trông nhà.

Hiện tại chúng đang phục sẵn ở một góc trong nhà anh.

Tại mộ huyệt, Diệp Phi thấy vết bỏng trên người Tiểu Ca đang hồi phục với tốc độ thần kỳ bằng mắt thường.

Khoảng một tiếng sau, y tỉnh lại.

“Tiểu Ca, anh thấy thế nào rồi?” Ngô Tà luôn túc trực bên cạnh, thấy y tỉnh lại thì mừng rỡ.

“Tôi không sao.” Tiểu Ca gượng ngồi dậy, đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi.

Lúc này Diệp Phi đang hầm canh, cả không gian tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

“Giả đội trưởng, mọi người cũng ăn một chút đi.

Lúc nãy trong không khí nóng có lẫn sát khí, sẽ ảnh hưởng đến cơ thể mọi người, uống bát canh này vào đi.” Diệp Phi đưa bát canh cho Giả đội trưởng, Tiền Tinh Vân và hai giáo sư, phần còn lại chia cho Ngô Tà và Tiểu Ca.

“Còn phần của anh đâu?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi.

“Tôi và Tiểu Ca đều không cần, nhưng Tiểu Ca đang bị thương, anh ấy phải ăn, mọi người mau ăn đi.” Diệp Phi dùng số nguyên liệu còn lại để nấu canh, đối với anh chúng không còn tác dụng gì nhiều, chi bằng để cho họ bồi bổ.

Ngô Tà và Tiểu Ca húp sạch bát canh.

Sau khi ăn xong, Ngô Tà quan sát xung quanh, thấy lính đánh thuê và các giáo sư đang mải uống canh không chú ý đến phía này, liền nhỏ giọng hỏi: “Diệp Phi, sao anh lại có Thất Tinh Nỗ?” Diệp Phi sững lại, ngạc nhiên nhìn cậu, không ngờ cậu lại nhận ra Thất Tinh Nỗ.

Chẳng lẽ thứ này chưa ai từng thấy sao?

“Sao cậu biết Thất Tinh Nỗ?

Thứ đó gọi là Thất Tinh Nỗ à?” Diệp Phi đột nhiên đổi sắc mặt, giả vờ ngơ ngác hỏi lại.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn nhau, rồi nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

Chẳng lẽ anh không biết thật sao?

“Anh không biết sao?

Thế anh dùng nó kiểu gì?” Ngô Tà tặc lưỡi, ngạc nhiên hỏi.

Không biết mà cũng dùng được?

Đúng là gặp quỷ rồi.

“Đó là do chú ba đưa cho tôi, trước đây mấy thứ kiểu này đều là chú ba cho cả, chú ấy bảo nếu gặp Bạt thì cứ dùng, thế là tôi dùng thôi.

Cách dùng cũng là chú ấy chỉ cho tôi.” Diệp Phi cố tỏ vẻ ngây thơ.

“Vậy trước đây anh am hiểu mọi thứ đều là giả vờ sao?” Ngô Tà cảm thấy thế giới này thật huyền huyễn, giả vờ mà cũng giống thật đến thế sao?

“Cái đó thì không, tôi đọc nhiều sách, đi đây đi đó nên có chút kiến thức, nhưng cái này thì tôi thực sự không biết.” Diệp Phi lắc đầu, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Nhưng trong lòng anh cũng đầy thắc mắc, không biết hệ thống lấy mấy thứ này ở đâu ra, khi nào rảnh phải hỏi mới được.

“Cái thằng nhóc này đúng là giỏi lừa người, hai đứa nhỏ này bị cậu xoay như chong chóng ấy.” Thần Mộc Đỉnh hừ lạnh một tiếng, nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca với vẻ khinh bỉ.

“Ông thì biết cái gì, tôi không nói thế thì giải thích thế nào?

Ai mà chẳng có bí mật?

Chẳng lẽ tôi lại bảo là ông đưa cho tôi?

Ông nghĩ ông là cái gì?

Chậu tụ bảo à?" Diệp Phi thầm đáp trả trong đầu một cách không khách khí.

"Nhóc con, muốn ăn đòn hả?

Dám nói chuyện với ta thế à?" Thần Mộc Đỉnh cảm thấy thằng nhóc này càng lúc càng đáng ăn đòn.

"Thần Mộc Đỉnh, không được nói chuyện với chủ nhân như vậy." Hỏa Tinh đứng ra bênh vực Diệp Phi.

Diệp Phi trong lòng cười thầm, đúng là người của mình có khác.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau, cuối cùng không nói gì thêm, dù sao lời Diệp Phi nói cũng nửa thật nửa giả, cứ chọn lọc mà nghe thôi.

Mọi người thu dọn đơn giản rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Sau khi biết vũ khí lúc nãy của Diệp Phi gọi là Thất Tinh Nỗ, cư dân mạng lại bắt đầu rôm rả.

"Thất Tinh Nỗ là cái gì thế?

Nhìn bộ dạng Ngô Tà tiên sinh có vẻ là thứ gì đó ghê gớm lắm." "Ghê gớm cái gì, nhìn qua là biết hàng hiếm rồi, chắc cũng tầm cỡ thần thoại đấy." "Chắc chắn rồi, nếu không thì Ngô Tà tiên sinh đã không cẩn trọng như vậy, biết đâu là bảo vật hiếm có trên đời." "Có phải bảo vật hay không thì chưa biết, nhưng nhìn vẻ ngoài là tôi đã mê mẩn rồi." "Đúng thế, dùng để hạ Hỏa Bạt xong bị đóng băng luôn theo nó, tiếc thật." "Chỉ có thể chôn cùng thôi, chứ mang ra bán chắc cũng được khối tiền nhỉ?" Câu này tình cờ bị Diệp Phi nhìn thấy.

"Thứ này không thể đo lường bằng tiền, bán đi là nhục mạ nó đấy." Diệp Phi mỉm cười nhìn bình luận rồi chủ động lên tiếng.

Thấy Diệp Phi bắt đầu trò chuyện, cư dân mạng lập tức tương tác nhiệt tình.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Diệp Phi mà cảm thấy kiến thức của mình bị đè bẹp hoàn toàn, không còn chút đất diễn nào.

Mọi người đi sâu vào trong, băng qua một lối đi nhỏ, nhưng càng đi lối đi càng hẹp lại.

Cuối cùng hẹp đến mức gần như không thể đi tiếp, Diệp Phi nhìn vách đá xung quanh, ánh mắt trầm xuống.

"Ở đây không có đường, đi tiếp thế nào được?

Lối đi quá hẹp." Tiền Tinh Vân nhìn cảnh trước mắt, thắc mắc hỏi.

"Chúng ta có thể qua được, nhưng cần Tiểu Ca giúp một tay." Diệp Phi nhìn Tiểu Ca, thuật súc cốt đối với y chỉ là chuyện nhỏ.

Ngô Tà thấy vết thương trên người Tiểu Ca đã hồi phục gần hết nên cũng yên tâm phần nào.

Tiểu Ca cũng không khách sáo, giao Hắc Kim Cổ Đao cho Diệp Phi vì chỉ có anh mới cầm nổi trọng lượng của nó.

Chương 548

Giả đội trưởng, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách tò mò nhìn Tiểu Ca, không biết lối hẹp thế này y định qua kiểu gì.

Trong sự nghi hoặc của mọi người, bóng dáng đen của Tiểu Ca đột nhiên thu nhỏ lại, xương cốt trên người như thể dịch chuyển và thu gọn vào nhau.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn thấy cảnh đó thì kinh ngạc không thốt nên lời.

Vãi, chiêu gì đây?

Giả đội trưởng cảm thấy bao năm huấn luyện của mình đúng là công cốc, những kỹ năng mình học được dường như chẳng có đất dụng võ trước những người này.

Tiền Tinh Vân nếu không phải vì đạo đức nghề nghiệp chắc đã văng tục rồi, ông chỉ biết đứng hình mà nhìn.

Năng lực của Diệp Phi thì không nói, nhưng không ngờ đi cùng Tiểu Ca lâu như vậy mà giờ mới biết y có bản lĩnh này.

"Đây là súc cốt công?

Chẳng phải chỉ người thời xưa mới biết sao?

Không ngờ cậu ấy cũng biết?" Giáo sư Quách lẩm bẩm, tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt mấy lần mới dám tin.

Trước đây ông chỉ nghe kể, không ngờ giờ lại được tận mắt chứng kiến.

Khán giả trong phòng livestream cũng có phản ứng tương tự, ai nấy đều thán phục trước thân thủ của Tiểu Ca.

“Vãi thật, dưới hào quang chói lọi của đại lão vẫn ẩn giấu một vị thần như thế này, ngầu quá xá.” “Không phải ngầu bình thường đâu, mà là cực ngầu.

Chiêu này chắc đại lão cũng chịu nhỉ?” “Chắc vậy, đại lão không biết nhưng anh ấy biết dùng người, đúng là mắt nhìn người tinh tường.” “Khiếp, lầu trên nịnh hót vừa thôi, câu đó mà cũng nói ra được.” Hoắc lão và giáo sư Phương cũng không ngờ Tiểu Ca lại thâm tàng bất lộ như vậy, quen biết bao lâu nay giờ mới lộ chiêu này.

“Súc cốt công, trước đây tôi từng đọc trong sách cổ, không ngờ ở đây lại được thấy.” Mắt giáo sư Phương sáng rực, nếu không phải vì tuổi già chắc ông cũng muốn xin đi học vài chiêu.

Hoắc lão nhìn bộ dạng giáo sư Phương là biết ông đang nghĩ gì.

“Sao anh không đi mà học Diệp Phi ấy?” Hoắc lão cười nhẹ.

“Học không vào chứ sao, chiêu này tôi lại càng không học nổi, nếu trẻ lại mười tuổi chắc chắn tôi sẽ đi học cho bằng được.” Giáo sư Phương chỉ còn biết nhìn mà thèm.

Hoắc lão cười không nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút thắc mắc, tại sao chỗ này lại có thứ chắn lối, nếu không muốn cho ai vào thì sao không lấp chết luôn đi?

Trong mộ huyệt.

Tiểu Ca trước sự chứng kiến của mọi người đã đi qua lối hẹp, sau đó nhìn về phía Diệp Phi.

“Tiếp theo phải làm gì?” Y nghi hoặc hỏi.

“Cậu chỉ cần cù lét một chút là nó tự mở ra thôi.” Diệp Phi mỉm cười nhìn y.

Tiểu Ca không chút do dự, giơ tay khẽ cù vào vách đá xung quanh.

Ngay khoảnh khắc đó, một tiếng cười hì hì vang lên từ phía trên.

“Haha...

Các ngươi thật vô liêm sỉ, dám dùng chiêu cù lét, thật là quá đáng quá đi mà.” Theo tiếng cười, vách đá chắn lối trước đó đột ngột mở ra một lỗ hổng lớn.

“Nhanh lên, ngay lúc này!” Diệp Phi vẫy tay ra hiệu cho nhóm Giả đội trưởng nhanh chóng đi qua.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách ngẩn ra một lúc rồi vội vàng chạy theo Giả đội trưởng rời khỏi đó.

“Ngô Tà, mau đi đi.” Diệp Phi thúc giục Ngô Tà.

Hai người vừa mới rời khỏi thì vách đá phía sau lại khép chặt lại.

“Ngươi lén lút ăn chúng ta vào bụng, chẳng lẽ ngươi không vô liêm sỉ sao?

Ngươi dám bảo ngươi không trơ trẽn à?” Diệp Phi ngẩng đầu nhìn lên khoảng không phía trên, lạnh lùng hỏi.

“Là các ngươi tự tiện xông vào đây, chẳng lẽ các ngươi có lịch sự sao?

Giờ ta cho các ngươi một cơ hội, mau rời khỏi đây ngay, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu.” Tiếng nói từ phía trên vọng lại, vang vọng trên đầu nhóm Diệp Phi.

“Chúng ta mà không muốn thì ngươi cũng phải chịu thôi.” Diệp Phi thản nhiên nói, tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn phớt lờ lời đe dọa.

Phía sau, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn nhau đầy hoang mang.

Câu nói vừa rồi của Diệp Phi có ý gì?

Chẳng lẽ họ đang ở trong bụng của một sinh vật nào đó?

“Diệp Phi tiên sinh, chúng ta đang ở đâu vậy?” Giả đội trưởng hỏi thay cho tiếng lòng của tất cả mọi người.

“Đây là một loại dị thú tên là Hồng Lĩnh Thạch, cơ thể khổng lồ, trông rất giống với thạch động bên ngoài, nên chúng ta mới vô tình chui vào bụng nó mà không hay biết.

Muốn rời khỏi đây e là có chút khó khăn đấy.” Diệp Phi chủ động giải thích.

Trong lòng anh cũng tò mò về vị phương sĩ đã thiết kế ra ngôi mộ này.

Thật là hoàn mỹ không tì vết, nếu không phải cái gã này chắn đường ở đây thì cũng không dễ gì phát hiện ra môi trường xung quanh có vấn đề.

“Hừ, ngươi khá thông minh đấy, để xem các ngươi có thoát ra được không.” Tiếng của Hồng Lĩnh Thạch hừ lạnh một cái rồi im bặt.

Cư dân mạng nghe xong không khỏi rùng mình.

Vừa rồi đối đầu với Hỏa Bạt đã là cửu tử nhất sinh, giờ lại vô tình chui vào bụng dị thú...

Mẹ kiếp, ngôi mộ này đúng là...

đáng sợ thật.

“Cái này có được tính là đòn tâm lý chiến không?

Sao lại chơi ác thế?” “Đúng thế, nếu là người bình thường chắc đã buông xuôi rồi.” “Tôi thấy chiêu này cao tay thật, đầu tiên là cho một thử thách cực khó, sau đó làm con người lơi lỏng cảnh giác rồi mới lén lút ra tay.

Vãi thật, toàn là cạm bẫy.” “May mà đại lão thông minh, nếu

không đã không dễ dàng phát hiện ra.” Hoắc lão và giáo sư Phương nghe tiếng nói đầy đe dọa từ phía trên thì không khỏi cau mày.

Không ngờ ở đây lại được sắp đặt chặt chẽ đến thế, không một kẽ hở, cũng không có dấu hiệu báo trước.

Diệp Phi đã bảo là khó ra thì chắc chắn là rất khó nhằn.

“Ngay cả Diệp Phi cũng thấy khó khăn, liệu có thực sự gặp rắc rối không?” Giáo sư Phương lo lắng nhìn Hoắc lão.

“Chưa chắc đâu, nhìn vẻ mặt Diệp Phi không giống như không thoát ra được, cậu ấy nói vậy chắc là để đánh lạc hướng, khiến con Hồng Lĩnh Thạch kia lơ là cảnh giác thôi.” Hoắc lão nhận định.

“Cũng có khả năng đó.” Giáo sư Phương cũng đồng tình, nếu là họ thì họ cũng sẽ làm vậy, để kẻ thù chủ quan thì mới có cơ hội thoát ra.

Lúc này trong mộ huyệt.

Diệp Phi tiếp tục dẫn đầu, Ngô Tà và Tiểu Ca đi ngay phía sau.

“Hồng Lĩnh Thạch là sinh vật gì vậy?” Giả đội trưởng đi sau vẫn tò mò hỏi, một hòn đá mà cũng có bản lĩnh lớn thế sao?

“Đây là một loại sinh vật tiến hóa từ đá, nhưng phải là loại đá rất đặc biệt, đá dùng để chôn cất, thấm đẫm oán khí và tà khí suốt trăm năm mới thành.

Hơn nữa cần một khối đá cực lớn mới tạo nên một con Hồng Lĩnh Thạch.

Thủ pháp này là một loại tà thuật cổ xưa, cũng là một loại cấm thuật, không ngờ thời Hán lại có người luyện được cấm thuật này.

Chắc hẳn thời cổ đại cuộc chiến giữa các phương sĩ diễn ra rất khốc liệt.” Ngô Tà vừa đi vừa nói.

“Ơ?

Tại sao anh lại nghĩ cuộc cạnh tranh giữa các phương sĩ thời cổ đại lại khốc liệt?" Giáo sư Quách không hiểu lắm.

"Phương sĩ thời cổ đại được gọi là những thầy pháp giang hồ, nghề này thường bị coi là lừa đảo.

Để khẳng định tên tuổi và nâng cao địa vị, họ không ngừng đấu đá nhau bằng đủ mọi phương pháp và thủ đoạn khác nhau." Tiền Tinh Vân chủ động lên tiếng, tình trạng này thì thời nào cũng vậy thôi.

"Tà thuật là một cách để nâng cao đạo thuật, vì vậy để chứng minh bản thân, họ sẽ làm những chuyện đi ngược lại thường đạo." Ngô Tà nhìn Tiền Tinh Vân mỉm cười gật đầu, đúng là giáo sư lâu năm, nhìn nhận vấn đề sâu sắc và hiểu biết rộng thật.

"Mọi người nghe kìa." Tiểu Ca đột nhiên dừng bước, lên tiếng cảnh báo.

Mọi người giật mình, trong không khí bắt đầu có mùi chua loét.

"Cái này là..." Giả đội trưởng hít hà, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Mẹ kiếp, là axit dạ dày!" Giả đội trưởng vội vàng hô lên, mọi người nghe thấy liền nhìn về phía trước.

Một chất lỏng màu xanh nhạt đang cuồn cuộn đổ về phía họ.

Chương 549

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn thấy cảnh đó, đồng tử co rút lại.

Diệp Phi nhếch môi cười, bước lên phía trước.

“Mọi người đi theo tôi, đi!” Diệp Phi lẩm bẩm trong miệng, luồng axit dạ dày đang lao tới đột ngột dừng lại trước mặt anh, sau đó rẽ sang hai bên, chủ động nhường ra một lối đi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách suýt nữa quên mất Diệp Phi biết Ngự Thủy Quyết, bất kể là nước hay chất lỏng gì thì nó cũng sẽ phải nhường đường thôi.

Chỉ có điều cái mùi này đúng là không ai yêu nổi.

Diệp Phi đi đầu, theo sau là Ngô Tà, Tiểu Ca, rồi đến Giả đội trưởng và lính đánh thuê.

Giả đội trưởng và thuộc cấp bịt mũi kín mít, mùi ở đây cực kỳ khó chịu, không chỉ là mùi hôi mà còn là một kiểu mùi nồng nặc không diễn tả nổi, khiến họ chỉ muốn nôn thốc nôn tháo.

Khán giả thấy nhóm lính đánh thuê bị hun đến khổ sở thì cũng thấy ái ngại.

“Nhìn vẻ mặt họ là biết, đúng là cực hình, tôi cảm giác mình cũng sắp nôn rồi.” “Đó là axit dạ dày, dùng để tiêu hóa thức ăn, chẳng lẽ đại lão vẫn còn đang ở trong dạ dày nó sao?” “Tôi cũng đến lạy, chiêu này bẩn thỉu thật đấy.” “Bây giờ còn quan tâm sạch bẩn gì nữa?

Cái chính là thứ này đúng là quá trơ trẽn.” Cư dân mạng nghĩ thầm, nếu không nhờ đại lão biết Ngự Thủy Quyết thì cả nhóm giáo sư và lính đánh thuê đã bị hóa thành nước rồi.

Trong mộ huyệt lúc này.

“Hừ, xem thường ngươi rồi, không ngờ lại biết cả ngự thủy.” Tiếng của Hồng Lĩnh Thạch lại vang lên từ phía trên.

“Còn chiêu gì thì cứ tung ra hết đi, để ta xem các ngươi còn bản lĩnh gì nữa.” Diệp Phi không khách khí khích tướng, rồi quay sang nhìn Tiểu Ca và Ngô Tà.

“Ngô Tà, cậu có biết điểm yếu của Hồng Lĩnh Thạch ở đâu không?” Diệp Phi nhỏ giọng hỏi.

“Tôi biết, Hồng Lĩnh Thạch không có nhiều cơ quan nhưng có một thứ duy nhất, đó là viên hồng ngọc ở ngay rốn nó.

Chỉ cần tìm được và phá hủy viên ngọc đó là có thể giết chết nó.” Ngô Tà khẳng định chắc chắn.

“Lát nữa cậu và Tiểu Ca đi tìm viên hồng ngọc đó, chúng tôi sẽ ở đây cầm chân nó.” Diệp Phi khẽ giải thích.

“Hả?

Tìm kiểu gì ở đây?

Anh đang làm khó chúng tôi à?

Xung quanh toàn là đá, đi lối nào?” Ngô Tà tưởng mình nghe nhầm, vội hỏi lại.

“Con Hồng Lĩnh Thạch này có tính cách rất nóng nảy, tôi sẽ nhân cơ hội khích bác nó.

Phía trước sẽ có một ngã rẽ, chúng ta sẽ tách ra, tôi sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý về phía mình.

Lúc đó hai người có thể rời đi, nhớ phải cẩn thận đấy.” Diệp Phi vội vàng dặn dò.

“Hay là anh đi đi, tôi ở đây cầm chân nó cho.” Tiểu Ca vẫn quyết định ở lại.

“Không được, ngộ nhỡ ở đây lại xuất hiện nước hay lửa thì hai người tính sao?” Diệp Phi dứt khoát từ chối.

“Được rồi, vậy anh cẩn thận đấy.” Ngô Tà và Tiểu Ca nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Diệp Phi dẫn mọi người đi đến cuối dòng axit dạ dày, một ngã rẽ hiện ra.

Diệp Phi nhìn lên phía trên, môi khẽ nhếch thành một nụ cười.

“Hồng Lĩnh Thạch, tôi thấy tội nghiệp cho ngươi quá.

Trước đây ngươi chỉ là một hòn đá vô tri vô giác, bị ngâm trong máu suốt bao lâu nay mới có chút cảm giác, vậy mà lại phải đi canh mộ cho kẻ khác, ngươi không thấy bi thảm sao?” Diệp Phi đột nhiên lên tiếng.

Mọi người phía sau tò mò không biết Diệp Phi định đổi nghề làm "mẹ thiên hạ" từ khi nào.

“Ngươi nói cái gì?” Tiếng Hồng Lĩnh Thạch nghe còn lạnh lẽo hơn trước.

“Ta nói không đủ rõ sao?

Chẳng lẽ ngươi không biết tác dụng của mình là gì à?

Chỉ là một con chó canh mộ, ngươi còn làm được gì khác?” Diệp Phi tiếp tục chế giễu, không ngừng kích động thần kinh của Hồng Lĩnh Thạch.

“Cái tên người phàm nhỏ bé kia dám buông lời ngông cuồng, ngươi đúng là chán sống rồi!” Giọng Hồng Lĩnh Thạch đầy giận dữ, vách đá xung quanh bắt đầu phập phồng như phổi người đang thở, trông có vẻ như nó đang tức nổ mắt.

“Ta chán sống à?

Ngươi chỉ là một hòn đá thành tinh thôi, còn tự coi mình là cái thá gì, thật nực cười.” Diệp Phi lên tiếng với vẻ đầy mỉa mai.

Đám người Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Giả đội trưởng đứng hình nhìn Diệp Phi.

Trước đây Ngô Tà khích bác thì thôi, giờ đến lượt anh à?

Khán giả xem cảnh này cũng ngẩn ngơ không kém.

“Vãi, trước đây không để ý, miệng đại lão đúng là sắc như dao vậy?

Chọc đúng chỗ ngứa luôn, chẳng kém cạnh ai đâu.” “Chứ còn gì nữa, không ngờ đại lão nhà mình lại mồm mép thế, tuyệt thật.” “Haha, đừng nói nữa, đại lão bình thường nhìn dịu dàng, thân thủ nhanh nhẹn, không ngờ miệng lưỡi cũng lợi hại thế này, đúng là toàn năng, cái gì cũng giỏi.” “Mê quá đi mất, đại lão kiểu gì tôi cũng thích hết.” “Mấy lầu trên tỉnh lại đi, đại lão là của tôi.” Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn điệu bộ của Diệp Phi mà khóe môi giật giật.

“Đừng nói nữa, khí chất này của Diệp Phi, cộng thêm mấy lời đâm thấu tim gan kia nữa, đúng là bắt bài đối phương luôn, tuyệt quá.” Giáo sư Phương vừa xem vừa gật gù tâm đắc.

“Anh lại nói linh tinh gì thế?

Đây là lúc để cãi nhau à?

Diệp Phi làm vậy là để yểm hộ, nhưng cái thần thái đó đúng là giống hệt mấy bà hàng tôm hàng cá, đạt thật.” Hoắc lão miệng thì bảo giáo sư Phương nói không đúng, nhưng trong lòng lại thấy ông miêu tả chưa đủ tầm, đây rõ ràng là trùm chửi lộn chứ bà hàng cá nào.

“Thực ra cậu ấy cũng vất vả lắm, để yểm hộ Ngô Tà và Tiểu Ca mà phải làm thế, đúng là không dễ dàng gì.” Hoắc lão xót xa nhìn Diệp Phi, tất cả những gì cậu ấy làm đều là vì mọi người.

Trong mộ huyệt.

“Ngươi... ngươi... cái tên người phàm đáng chết kia, ta sẽ giết ngươi!” Hồng Lĩnh Thạch gầm lên đầy giận dữ, trên vách đá xung quanh bắt đầu mọc lên vô số nốt sần, từ tròn trịa chuyển sang sắc nhọn.

“Tiểu Ca, Ngô Tà, ngay bây giờ, hai người mau đi đi!” Diệp Phi chỉ tay về phía lối rẽ bên phải.

Ngô Tà và Tiểu Ca không chần chừ, lập tức rảo bước chạy về phía đó.

Diệp Phi bảo Giả đội trưởng và một lính đánh thuê đứng cạnh mình để thế vào chỗ hai người kia.

Dù sao chỉ cần có người đứng đó là được, con quái kia cũng chẳng biết chính xác có bao nhiêu người đâu.

Giả đội trưởng và lính đánh thuê vây quanh bảo vệ các giáo sư, cảnh giác nhìn vách đá đang dần khép lại với đầy rẫy gai nhọn.

“Chúng ta phải làm sao đây?

Diệp Phi tiên sinh, cứ thế này chúng ta sẽ bị đâm thành tổ ong mất.” Giả đội trưởng vội hỏi.

“Mấy thứ này không đáng ngại, không làm gì được chúng ta đâu.” Diệp Phi nói xong liền vung roi, một đường roi quất mạnh làm đứt sạch các gai nhọn trên đá, san phẳng mọi thứ trong nháy mắt.

Giả đội trưởng và lính đánh thuê không ngờ anh còn chiêu này.

Nhưng roi của anh thì làm được, chứ vũ khí trong tay họ thì chịu chết.

“A...

Ngu xuẩn.” Hồng Lĩnh Thạch cười lạnh, vách đá dừng lại, dưới

đất toàn là những mảnh đá nhọn bị Diệp Phi quất gãy.

Lúc này, những mảnh đá đó như hòa vào mặt đất, rồi đột nhiên biến thành những cánh tay nhỏ, tóm chặt lấy cổ chân của một lính đánh thuê, khiến anh ta ngã nhào.

“A...” Người lính đánh thuê hét lên thảm thiết, cả người ngã rầm xuống đất.

Những người khác cũng lâm vào tình cảnh tương tự.

Diệp Phi thấy vậy liền lấy Hỏa Tinh ra.

“Hỏa Tinh, ở đây giao cho mày đấy.” Diệp Phi mỉm cười nhìn Hỏa Tinh nhảy qua nhảy lại, cứ cánh tay đá nào thò lên là bị nó xơi tái sạch bách.

Khán giả thấy Diệp Phi chơi đùa vui vẻ thì khóe miệng giật giật.

“Đây gọi là cái số à?

Đúng là người so với người chỉ có nước chết, đồ so với đồ chỉ có vứt.

Nhìn đại lão đánh như dạo chơi, trong khi Ngô Tà và các giáo sư thì trầy da tróc vảy, đúng là...” “Haha, nhìn Hỏa Tinh của đại lão kìa, tôi cũng muốn có một con.

Chương 550

Con Hồng Lĩnh Thạch kia lúc nãy còn đắc ý, giờ chẳng biết nó còn đắc ý nổi không?" "Kệ nó đi, miễn đại lão không sao là được, an toàn trên hết." "Chỗ đại lão thì an toàn rồi, nhưng tôi thấy chỗ Ngô Tà có vẻ không ổn lắm đâu." Một dòng bình luận chữ đỏ lướt qua khiến mọi người thót tim, vội chuyển sang ống kính của Ngô Tà.

Trước mặt Ngô Tà xuất hiện một hòn đá khổng lồ có đầy đủ tay chân và mắt mũi, đang nhìn họ với vẻ hằm hằm sát khí.

"Tránh ra, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu." Ngô Tà vừa nói vừa rút súng dắt bên hông, sẵn sàng nổ súng.

"Không được vào." Con quái đá nói xong liền há to miệng phun ra vô số viên đá sắc nhọn về phía hai người.

Tiểu Ca thấy vậy liền vung Hắc Kim Cổ Đao tạo thành một vòng tròn chắn toàn bộ số đá đó.

Ngô Tà đứng sau lưng y, mắt không rời con quái đá, họng súng nhắm thẳng vào cái miệng đang há to của nó.

Đoàng!

Viên đạn bay thẳng vào trong miệng con quái.

Vì đạn có tẩm máu Kỳ Lân nên con quái đá lập tức cảm thấy đau đớn dữ dội như bị lửa đốt trong người.

"A...

Vị máu Kỳ Lân thế nào?

Sướng không?" Ngô Tà cười lạnh nhìn con quái.

Nó định nói gì đó nhưng trên người đã bắt đầu xuất hiện những

vết nứt lớn.

Những vết nứt lan rộng, cuối cùng lớp đá bên ngoài bong ra từng mảng, đổ sụp thành một đống đá vụn.

Ngô Tà thấy con quái đã gục liền thu hồi vẻ nghiêm nghị.

"Đây mới chỉ là bắt đầu, chắc chắn phía sau còn nhiều tà vật khác nữa, không biết Diệp Phi có cầm cự nổi cho đến khi chúng ta phá hủy được viên ngọc đó không." Trong lòng Ngô Tà không mấy lạc quan.

"Hãy tin tưởng Diệp Phi, cậu ấy sẽ xử lý tốt thôi." Tiểu Ca hoàn toàn tin tưởng vào Diệp Phi.

"Đi thôi." Ngô Tà gật đầu, hai người tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Diệp Phi bên này thấy Hỏa Tinh đã chén sạch đống đá và ợ một tiếng rõ to.

Xoa xoa cái bụng của mình, Hỏa Tinh nhìn Diệp Phi với vẻ rất hài lòng.

"Chủ nhân...

Hỏa Tinh ăn no rồi." Hỏa Tinh ngáp một cái cuối cùng rồi quay trở lại trán Diệp Phi, ở cùng một chỗ với Thần Mộc Đỉnh.

Giả đội trưởng thấy mặt đất đã an toàn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phi thấy tạm thời đã ổn định nhưng trong lòng lại dấy lên một dự cảm không lành.

"Ngươi sợ rồi sao?

Ngươi chỉ có chút tiểu xảo này thôi à?" Diệp Phi thấy những thứ kia bỗng nhiên im hơi lặng tiếng, trong lòng không khỏi lo lắng cho hướng của Ngô Tà và Tiểu Ca.

Anh cúi đầu nhìn camera trên cổ tay, ống kính vừa vặn đang hướng về phía Ngô Tà.

Thấy Ngô Tà tạm thời an toàn, anh mới thở phào.

"Tiểu tử, ngươi cũng đừng đắc ý.

Ngươi có thể bảo vệ bản thân, nhưng chẳng lẽ ngươi có thể bảo vệ tất cả mọi người sao?" Giọng nói của Hồng Lĩnh Thạch tràn đầy sát ý.

Ngay sau đó, xung quanh xuất hiện đủ loại hang đen ngòm.

Diệp Phi nhìn những cái hang đó chưa kịp nói gì thì thấy một hang bỗng nhiên phun ra lửa đỏ, lao thẳng về phía Tiền Tinh Vân.

"Giáo sư...!" Một người lính đánh thuê lập tức lao đến đẩy Tiền Tinh Vân ngã xuống đất.

Một luồng lửa vừa vặn sượt qua đỉnh đầu, khiến tóc ông bị cháy sém không ít.

Tiền Tinh Vân cảm thấy đau nhức khắp người, nhưng chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy những âm thanh sột soạt lấm chấm bên tai.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, ông thấy từ trong hang đen bò ra rất nhiều côn trùng, đen kịt một mảnh.

Những chiếc răng độc ở miệng chúng cứ liên tục máy động như thể sẵn sàng phun độc khí bất cứ lúc nào.

"Đứng dậy, có sâu bọ đang tới, mau!" Tiền Tinh Vân vừa dứt lời, cơ thể đã được dìu lên, ông vội vàng nhìn xuống lũ sâu trên mặt đất.

Nhìn đám sâu dày đặc, da gà da vịt của ông nổi hết cả lên, không cần suy nghĩ liền lùi lại mấy bước.

Giả đội trưởng và các lính đánh thuê cầm vũ khí trong tay bắt đầu nổ súng liên tục.

Tiếng súng chói tai vang lên bên tai, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách vội vàng bịt chặt tai lại.

Vài phút sau, thấy sâu bọ trên đất đã biến thành xác chết, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn vài con lẻ loi bò về phía Diệp Phi.

Không đợi chúng lại gần, Diệp Phi nhấc chân dùng lực giẫm mạnh xuống.

Một luồng dịch nhầy màu đỏ bắn ra trên đất, để lại một cái hố nhỏ bị độc dịch ăn mòn.

"Anh Diệp Phi, loại sâu này có độc đấy." Giả đội trưởng lúc này mới chú ý tới.

"Tôi biết, nhưng mọi người đừng giẫm vào, sẽ bị thương đấy.

Chức Viêm Điểu, mày ăn chút gì bồi bổ đi." Diệp Phi liếc nhìn Chức Viêm Điểu bên cạnh.

Nó khẽ gật đầu, vỗ cánh rồi mổ sạch đám sâu kia vào bụng, nhưng trong ánh mắt nhỏ xíu vẫn hiện lên vẻ ghét bỏ.

"Đợi ra ngoài sẽ cho mày ăn món ngon." Diệp Phi nói xong liền mỉm cười cưng chiều.

Ngay khi mọi người tưởng đã êm xuôi, họ lại nghe thấy những tiếng bước chân nặng nề.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách, Giả đội trưởng và những người khác nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy trong hang đen hiện lên hai con mắt đỏ rực.

Giả đội trưởng theo bản năng đứng chắn trước mặt các giáo sư.

"Giả đội trưởng, mọi người lui ra phía sau đi, thứ này các anh không đối phó được đâu." Diệp Phi lấy Băng Xuyên Cung ra.

Đám sâu lúc nãy chắc chỉ là ấu trùng, giờ chắc là con mẹ đến báo

thù cho con rồi.

"Nhưng mà..." Giả đội trưởng còn định từ chối, nhưng nghĩ lại khoảng cách giữa mình và anh là quá lớn nên đành ngoan ngoãn đứng sang một bên.

"Ở đây còn có những hang khác, mọi người phải cẩn thận, bảo vệ tốt các giáo sư." Diệp Phi vẫn không yên tâm nên để Hắc Báo lại.

Mũi của Hắc Báo rất thính, nếu có gì bất thường nó sẽ cảnh báo cho Giả đội trưởng.

Nghĩ vậy, Diệp Phi lao lên phía trước, dùng lực quất roi một cái, quấn chặt vào răng độc của con quái vật.

Anh dùng lực cổ tay kéo mạnh con sâu khổng lồ ra khỏi hang rồi hất văng đi.

Giáo sư Quách lúc này mới nhìn rõ con sâu này cao ít nhất hai mét, hiện đang nỗ lực gượng dậy.

Diệp Phi không cho nó cơ hội, tiếp tục quất roi liên hồi.

Lúc này, từ một hang đen khác xuất hiện một đám dây leo màu đen, kéo một người lính đánh thuê vào trong.

"Đội trưởng!" Người lính bị kéo theo bản năng nắm lấy người bên cạnh.

Anh em đi cùng vội vàng đưa tay giữ chặt để đồng đội không bị dây leo mang đi.

"Mọi người bảo vệ giáo sư, đừng tự ý rời khỏi đây!" Giả đội trưởng rút dao găm ra định chặt đứt dây leo.

Nhưng anh vừa chặt đứt một đoạn thì một đám dây leo khác lại bay tới, quấn chặt lấy eo anh.

Giả đội trưởng định chặt tiếp thì cổ tay truyền đến một cảm giác

lạnh lẽo, tay cầm dao đã bị dây leo trói chặt.

"Đội trưởng...!" Các lính đánh thuê khác thấy vậy định ra tay thì thấy sau lưng Giả đội trưởng là một đám dây leo dày đặc, không còn một kẽ hở.

Những người lính khác cũng không màng đến chuyện khác, trực tiếp nắm lấy eo Giả đội trưởng và người bị trói trước đó, tạo thành một cuộc kéo co.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách thấy vậy cũng ôm lấy eo những người lính, giúp sức kéo lại.

Mọi người đều chú ý đến Giả đội trưởng mà không nhận ra trong hang đen phía sau, một đôi mắt đỏ đang từ từ tiến lại gần.

Khán giả xem livestream không khỏi lo lắng cho đám lính đánh thuê.

"Đại lão thì không sao rồi, nhưng lính đánh thuê và giáo sư thì khác hẳn, phải làm sao đây?" "Cái tên này quá đáng thật, lại dám thừa cơ đục nước béo cò, ra tay kiểu này đúng là vô sỉ." "Nói mấy cái đó muộn rồi, mau nghĩ cách đi!

Cứ thế này một lát nữa là đám lính đánh thuê kia tèo đời mất." "Đúng thế, phải làm sao bây giờ?

Chương 551

Giá mà đại lão biết phân thân thuật thì tốt quá.” Một bình luận lướt qua vừa vặn bị Diệp Phi nhìn thấy.

“Hệ thống, Khôi Lỗi Thuật của tôi còn dùng được không?” Diệp Phi hỏi trong lòng. [Cần khấu trừ một phần điểm tích lũy của ký chủ nha.] Giọng hệ thống vang lên.

“Đổi.” Diệp Phi lúc này không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đồng ý.

Hoắc Lão và giáo sư Phương thấy đám lính đang trong cuộc kéo co mà tay cũng tự giác gồng lên, hận không thể lao vào giúp một tay.

“Tiếc là Diệp Phi không thể phân thân, nếu không đã không vất vả thế này.” Hoắc Lão lần đầu tiên hy vọng Diệp Phi có ba đầu sáu tay, nhưng tiếc là không thể.

“Giờ chỉ có thể xem vận may của Giả đội trưởng thôi, mong họ bình an trở về.” Giáo sư Phương cũng lo lắng không thôi, mắt không rời khỏi nhóm lính đánh thuê.

Ngay khi khán giả và các giáo sư đang lo sốt vó thì bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Mọi người nhìn về phía âm thanh thì thấy con sâu lúc trước bị ném đi vừa vặn đè trúng một con trăn khổng lồ vừa bò ra từ hang đá sau lưng Tiền Tinh Vân.

Con sâu đè ngay lên đầu con trăn.

Ngay sau đó, một bóng đen cầm theo con dao thái thịt làm bếp hiện ra, trong nháy mắt đã chặt đứt dây leo trên người Giả đội trưởng và người lính kia.

“Cảm ơn ngài, anh Diệp Phi.” Giả đội trưởng thoát nạn vội vàng

cảm ơn, nhưng khi nhìn vào mắt Diệp Phi, anh bỗng sững sờ.

Đôi mắt ấy u ám không một tia sáng, không chút sinh khí, trông như một cái xác không hồn.

Đây là... chuyện gì thế này?

"Còn không mau đi?" Giọng của Diệp Phi vang lên từ phía đối diện.

Mọi người nhìn theo hướng giọng nói rồi đồng loạt đứng hình.

Tiền Tinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt mà đôi mắt đục ngầu suýt lòi ra ngoài.

Ông thầm nhéo mình một cái để xác định không phải mơ, cuối cùng mới chấp nhận thực tế.

Giáo sư Quách cũng kinh ngạc không kém, cảm thấy cảnh tượng này thật khó tin.

"Sao lại thế này... sao lại có tận hai Diệp Phi?" Giáo sư Quách sửng sốt nói.

Giả đội trưởng khóe miệng giật giật, nhìn người đàn ông đang mỉm cười rạng rỡ ở phía đối diện, rồi nhìn hai người đang đứng cạnh mình với khuôn mặt lạnh tanh như người chết.

Ba người tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Giả đội trưởng vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Chẳng lẽ đây chính là phân thân thuật trong truyền thuyết?

Giả đội trưởng cảm thấy nội tâm mình bị chấn động vãi chưởng.

Đừng nói là những người có mặt, ngay cả cư dân mạng cũng không thể tiêu hóa nổi hành động này của Diệp Phi.

Biết anh bản lĩnh ngút trời, nhưng bản sự kiểu này thì ai mà làm

được?

“Vãi, đại lão là giun đất à?

Hay là loại siêu cấp vip pro thế?

Đúng là thấy quỷ rồi!” “Tôi vừa nhéo mình một cái, không phải mơ đâu, là thật đấy.” “Đại lão đúng là đại lão, đẳng cấp khác hẳn chúng ta.

Người bình thường ai làm được thế này?

Ok tôi chấp nhận rồi, nhưng có ai giải thích cho tôi nguyên lý được không?” “Tôi cũng muốn biết, cầu đại lão giải đáp.” “Cả tôi nữa...” Hoắc Lão và giáo sư Phương cũng ngây người khi thấy bản lĩnh của Diệp Phi.

Phân thân thuật vừa nói xong đã thành hiện thực rồi sao?

“Cậu ấy thực sự biết phân thân thuật?

Tôi không nằm mơ chứ?” Giáo sư Phương không dám tin nhìn màn hình lớn.

Hoắc Lão thầm dùng tay nhéo ông một cái, giáo sư Phương giật nảy mình như bị kim châm, nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Giờ thì không phải mơ rồi nhé.” Hoắc Lão giả vờ bình tĩnh giải thích, nhưng bàn tay còn lại đang nắm chặt vạt áo để che giấu sự chấn động kinh hồn của mình.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi thấy mọi người cứ mắt chữ O mồm chữ A nhìn mình, biết là họ chưa kịp tiếp thu.

Cuối cùng anh nhìn Diệp Phi số 2 bên cạnh, đưa con dao thái thịt cho nó.

“Đi xử lý con rắn lớn kia đi.” Diệp Phi ra lệnh.

Diệp Phi số 2 cầm dao lao thẳng về phía con trăn khổng lồ phía sau.

Diệp Phi số 3 mặt không cảm xúc đứng cạnh anh, Diệp Phi đưa Rìu Lửa cho nó.

“Đi đốt đám dây leo đó đi.” Thấy Diệp Phi số 3 lao đi, anh rất hài lòng.

Biết thế này thì đã chẳng cần vội vàng ra tay làm gì cho mệt xác.

Hắc Báo thấy vậy liền dẫn mọi người từng bước đi về phía Diệp Phi.

Chưa kịp lại gần, nó đã nhạy cảm nhận thấy tiếng động lạ trong hang đá bên cạnh.

Vút!

Một mũi tên sắc bén từ trong hang lao thẳng về phía Tiền Tinh Vân.

Hắc Báo thấy thế lập tức nhảy lên, đỡ lấy mũi tên cho giáo sư.

“Hắc Báo...!” Đồng tử Diệp Phi co rụt lại.

Ngô Tà nghe tiếng động quay lại thì vừa lúc thấy Hắc Báo bị thương, chưa kịp nói gì đã ngửi thấy mùi tanh hôi.

Tiểu Ca cũng dừng bước, ánh mắt âm trầm nhìn con đường phía trước.

“Sao không đi nữa?” Ngô Tà tò mò hỏi Tiểu Ca khi thấy sắc mặt y không tốt.

“Có vấn đề.” Giọng Tiểu Ca lạnh lùng, y cúi xuống nhặt một hòn đá trên đất ném ra xa.

Con đường đá trông có vẻ bình thường thực chất đã trở nên mềm nhũn, hòn đá vừa ném vào đã chìm nghỉm xuống dưới.

"Phải làm sao đây?

Phía Diệp Phi cũng đang gặp rắc rối, chúng ta phải nhanh lên." Ngô Tà lo lắng cho Diệp Phi, nhưng cũng đau đầu với trở ngại trước mắt.

Hòn đá nhỏ thế kia còn chìm xuống, nếu họ đi qua thì sẽ ra sao?

Đang suy nghĩ thì thấy trên mặt đất nổi lên một cái bong bóng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Ngô Tà tưởng mình nhìn nhầm, nhưng khi nhìn lại thì thấy bong bóng cứ tiếp tục nổi lên, ngày càng nhiều đến mức không thể kiểm soát.

"Tiểu Ca, dưới đất có thứ gì đó." Ngô Tà nói đoạn rút súng định bắn xuống mặt đất, nhưng chưa kịp bóp cò đã thấy một thứ dài ngoằng vọt lên.

"Cẩn thận!" Tiểu Ca lùi lại mấy bước, thuận tay kéo Ngô Tà ra sau lưng bảo vệ.

Trong khoảnh khắc đó, thứ màu đỏ kia suýt chút nữa đã tấn công trúng cánh tay Ngô Tà.

Ngô Tà rùng mình sợ hãi.

Nếu Tiểu Ca chậm một bước thì anh đã bị cái thứ quái quỷ kia làm bị thương rồi.

"Thứ gì vậy?" Ngô Tà chưa dứt lời đã thấy một vật đen thui nhô lên khỏi mặt nước, lộ ra hai con mắt, rồi đến một cái miệng khổng lồ.

Ngô Tà và Tiểu Ca ngước đầu nhìn con cóc khổng lồ trước mặt mà không khỏi kinh hãi.

Thứ lúc nãy là lưỡi sao?

Lưỡi của con cóc này à?

Mẹ kiếp.

Nếu Diệp Phi ở đây thì tốt rồi, thứ này chắc chắn anh ấy sẽ thích, thậm chí còn đang nghĩ xem nên nấu nó thế nào.

Chương 552

“Oa... oa...” Con cóc khổng lồ nhìn hai người trước mặt, rồi từ miệng nó tuôn ra một đám muỗi đen kịt.

Khán giả thấy cảnh Ngô Tà và Tiểu Ca đối mặt với con cóc không khỏi hít một hơi lạnh.

“Mẹ nó, đây không phải bên trong cơ thể Hồng Lĩnh Thạch sao?

Ai nói cho tôi biết tại sao trong đống đá lại có cóc vậy?” “Lần trước thấy cóc là ở Đông Hải, giờ lại là cái gì đây?

Từ bao giờ đống đá cũng có cóc thế này?” “Vãi thật, kịch tính quá, giờ phải làm sao?

Bản thân họ còn đang lo chưa xong nữa là.” Cư dân mạng điên cuồng bình luận tỏ vẻ lo lắng.

Lúc này Diệp Phi nhanh chóng chạy đến bên Hắc Báo.

“Hắc Báo, mày sao rồi?” Diệp Phi vừa tới gần đã bị Thần Mộc Đỉnh ngăn lại.

“Không được qua đó, đây là Huấn Nô Tiễn (Tên huấn luyện nô lệ), Hắc Báo hiện giờ đã bị khống chế rồi.” Thần Mộc Đỉnh vừa dứt lời, Diệp Phi nhìn vào chỗ vết thương của Hắc Báo, trên mũi tên có hình một cái đầu lâu màu đỏ, trên đó viết chữ 'Thú'.

Đồng tử Diệp Phi co lại, anh giận dữ nhìn xung quanh.

“Hồng Lĩnh Thạch, ngươi thật vô sỉ, lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.” Diệp Phi nghiến răng mắng.

“Chẳng lẽ các ngươi không vô sỉ sao?

Ngươi tưởng ta mù à?

Để mặc các ngươi lừa dối ta thế này sao?

Ta cũng sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị tự tàn sát lẫn nhau." Giọng Hồng Lĩnh Thạch cười khẩy, nhưng vào tai Diệp Phi thì cực kỳ chói tai.

"Giáo sư, Giả đội trưởng, mọi người tránh ra." Diệp Phi lo lắng Hắc Báo lúc này đã mất trí, sẽ làm hại các giáo sư.

Đồng thời anh cũng thầm kinh ngạc, tên này hóa ra đã nhắm vào Hắc Báo từ lâu, hành động trước đó chỉ là hư chiêu.

Hắn biết Hắc Báo nhanh nhẹn nên lấy mục tiêu là giáo sư để đánh lạc hướng, vì từ đầu họ đã luôn bảo vệ giáo sư.

Hắc Báo cũng vậy, nên hắn cố tình nhắm vào nó.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa giận trong lòng Diệp Phi bùng lên dữ dội.

Tiền Tinh Vân và Giả đội trưởng nghe tiếng vội vàng chạy đến đứng sau lưng Diệp Phi.

Chỉ thấy Hắc Báo bỗng nhiên biến to cơ thể, mắt hằn lên tia máu, há to miệng định cắn Diệp Phi.

Bóng dáng Diệp Phi lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lại đã đứng cạnh hai 'Diệp Phi' kia.

Lúc này hai phân thân đã hoàn thành nhiệm vụ, đang đứng đợi lệnh.

"Đi bảo vệ giáo sư và lính đánh thuê." Diệp Phi ra lệnh, hai phân thân tiến về phía các giáo sư, đứng chắn như những vị thần hộ mệnh.

Nếu trong hang có thứ gì xuất hiện, họ có thể bảo vệ mọi người.

Như vậy anh có thể chuyên tâm xử lý chuyện của Hắc Báo.

Nói đi cũng phải nói lại, quen biết Hắc Báo lâu thế rồi mà anh vẫn

chưa biết thực lực thực sự của nó đến đâu.

Khán giả không khỏi lo lắng cho Diệp Phi.

“Nội chiến rồi à?

Sao lại tự đánh nhau thế kia?” “Vớ vẩn, Hắc Báo bị người ta lợi dụng, giờ nó đang nhắm vào đại lão kìa.” “Thế này thì hỏng, ai bị thương cũng không tốt cả, lại thêm phía Ngô Tà cũng không lạc quan mấy, phải làm sao đây?” “Mong đại lão không sao, không biết khả năng tấn công của Hắc Báo thế nào?

Có làm đại lão bị thương không?” “Sao bạn không lo cho Hắc Báo đi?

Đại lão mà lỡ tay nặng quá thì nó tiêu đời à?” “Bạn không hiểu đại lão rồi, anh ấy sẽ không ra tay với Hắc Báo đâu, thà chịu thiệt còn hơn.” “Đúng thế, tôi tin đại lão sẽ làm vậy.” “Tôi cũng vậy.” Khán giả bắt đầu quan tâm đến Diệp Phi.

Thủ đoạn tàn độc này thật đúng là ác độc.

Hoắc Lão và giáo sư Phương cũng lo lắng y hệt.

Tính tình Diệp Phi chắc chắn sẽ không làm hại Hắc Báo, nhất định sẽ bị nó làm bị thương.

“Tính cách của Diệp Phi được cái này là tốt, cực kỳ bảo vệ người nhà mình, giờ chắc cậu ấy đang điên lắm đây.” Hoắc Lão nhìn vẻ mặt Diệp Phi là biết anh đang giận thật sự.

Giáo sư Phương nhìn màn hình lớn hồi lâu không nói nên lời.

Trong mộ huyệt.

“Hắc Báo, mày tỉnh lại đi...!” Diệp Phi nhìn vẻ mặt hung tợn của Hắc Báo, vội vàng gọi to.

Trong lòng anh thì liên lạc với Thần Mộc Đỉnh.

“Có cách nào phá bỏ cấm chế này không?” Anh gấp gáp hỏi.

“Hừ... chuyện nhỏ nhặt này mà cũng phải hỏi ta.

Ta cần thời gian một nén nhang, còn lại ngươi tự nghĩ cách đi.” Thần Mộc Đỉnh nói xong thì im lặng.

Hắc Báo nhe răng nhìn Diệp Phi, miệng chảy ra dịch nhầy trong suốt.

“Gào!” Hắc Báo nhìn Diệp Phi, không chút do dự lao tới với móng vuốt và hàm răng sắc lẹm.

Diệp Phi không đánh trả mà chỉ đứng yên, khi nó sắp chạm vào mình, anh mới dùng lực bật nhảy lên cao.

Diệp Phi biến mất rồi xuất hiện ngay sau lưng Hắc Báo.

Hắc Báo tức giận quay lại, há to miệng định vồ lấy.

Nhưng Diệp Phi chỉ né tránh chứ không hề làm tổn thương nó chút nào.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Giả đội trưởng nhìn cảnh đó thì hiểu ngay ý định của anh.

“Chúng ta đừng can thiệp, đây là lựa chọn của Diệp Phi.

Giờ chúng ta chỉ cần không gây thêm rắc rối để cậu ấy phân tâm là được.” Tiền Tinh Vân tôn trọng lựa chọn của Diệp Phi.

Ngay khi ông vừa dứt lời, từ một hang đá khác lại hiện ra vô số đôi mắt đỏ lòm.

“Giáo sư Quách, nhìn kìa...!” Một người lính chỉ tay về phía đối diện.

Giáo sư Quách thấy đám vật thể đỏ rực dày đặc bò ra thì tim thắt lại.

“Giáo sư...

Giả đội trưởng, trong hang lại có thứ gì ra nữa rồi.” Giáo sư Quách vừa nói vừa nhìn sang Giả đội trưởng và Tiền Tinh Vân.

Chưa kịp thấy rõ thứ đó là gì, một phân thân Diệp Phi đã lao vào, tay cầm con dao thái thịt.

Chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết bên trong.

Phân thân cầm Rìu Lửa cũng xông vào một hang khác, chưa đầy một phút sau lửa đã bốc lên ngùn ngụt.

Khi nó đi ra, tay xách theo một vật đen thui như than, chẳng rõ là thứ gì.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách méo mặt nhìn vật trong tay phân thân kia mà tò mò không chịu nổi.

“Bản lĩnh của Diệp Phi lớn thật, nhưng có cần bá đạo thế không?

Tôi còn chưa kịp nhìn rõ kẻ địch là gì mà.” Giọng giáo sư Quách đầy vẻ kinh ngạc.

Tiền Tinh Vân cũng nghĩ vậy, thứ bên trong là gì mà bị giải quyết nhanh thế?

Đang nghi hoặc thì phân thân cầm dao cũng bước ra, tay cầm một cái chân nhện vẫn còn dính tơ và máu.

Giả đội trưởng cũng câm nín.

“Anh Diệp Phi, cái này... sao anh ra tay nhanh dữ vậy?” Giả đội trưởng không nhịn được mà hỏi.

Phân thân cầm dao liếc nhìn anh một cái với vẻ vô hồn.

“Diệp Phi dặn bảo vệ mọi người, không được để bị thương.” Nó nói bằng giọng cứng nhắc.

Chương 553

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy thì khóe miệng giật giật, đúng là nghe lời thật đấy.

Giả đội trưởng định nói thêm thì thấy hai phân thân đồng thời lao vào các hang đá xung quanh.

Ngay lập tức những tiếng thét thê lương vang lên.

Mọi người bỗng thấy nằm không mà thắng thế này cũng không tệ chút nào.

Quay lại phía Diệp Phi, anh và Hắc Báo đang giằng co quyết liệt.

"Gào...!" Hắc Báo bị Diệp Phi khống chế, cố gắng vùng vẫy nhưng không thoát ra được, chỉ biết gầm rống.

"Hắc Báo, bản tính mày không xấu, hãy nghĩ đến Chức Viêm Điểu đi.

Mày nỡ để nó lo lắng sao?

Nó là người bạn đầu tiên của mày đấy." Diệp Phi ấn chặt Hắc Báo xuống đất rồi hét lớn.

"Gào...!" Hắc Báo hoàn toàn không nghe thấy, nó há to miệng định phun ra một luồng khí vô hình.

"Chí chí chí." Tiếng của Chức Viêm Điểu vừa vặn vang lên bên tai Hắc Báo.

Nghe thấy tiếng bạn, cơ thể Hắc Báo bỗng khựng lại.

Nó ngây người nhìn Diệp Phi đang đè mình, rồi nhìn sang Chức Viêm Điểu.

"Chức Viêm Điểu...

Chức Viêm Điểu...” Khí thế trên người Hắc Báo bớt nặng nề hơn trước.

“Á...!” Đột nhiên, khi Hắc Báo vừa buông móng vuốt, giọng của Hồng Lĩnh Thạch lại vang lên.

Thần trí vừa khôi phục lại biến mất, nó nhìn Diệp Phi với ánh mắt đầy lệ khí còn nặng hơn lúc nãy.

Ngay sau đó nó đè ngược Diệp Phi xuống, há to miệng định cắn vào cổ anh.

Sắc mặt đám người Giả đội trưởng và Tiền Tinh Vân biến đổi dữ dội.

“Diệp Phi...!” Lúc này Ngô Tà và Tiểu Ca đang nhìn con cóc khổng lồ đang nhìn xuống mình từ trên cao.

“Tiểu Ca... chúng ta đánh lại nó không?” Ngô Tà lẳng lặng cất súng đi.

“Tránh ra.” Tiểu Ca đẩy mạnh Ngô Tà đi, ngay khoảnh khắc đó, lưỡi con cóc đập xuống đúng chỗ anh vừa đứng.

Mắt Tiểu Ca nheo lại, y rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi bao, dùng lực bật nhảy lao thẳng về phía mắt con cóc.

Trước mặt y là đám muỗi đen khổng lồ to nửa mét.

Ngô Tà thấy chúng lao về phía Tiểu Ca liền nổ súng đánh chặn.

Anh vừa bắn hạ được mấy con thì liếc thấy một đám muỗi đen khác đang từ từ tiếp cận mình.

“Ngô Tà, lo cho mình đi.” Tiểu Ca cứa dao vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra.

Khí tức Kỳ Lân lao về phía đám muỗi, chúng như cảm thấy sợ hãi liền bỏ mặc Tiểu Ca mà chuyển mục tiêu sang Ngô Tà.

Ngô Tà cầm lựu đạn, rút chốt rồi ném thẳng lên không trung.

Một tiếng nổ lớn vang dội, đám muỗi định tấn công anh đã bị nổ tan xác.

Không kịp nạp đạn, Ngô Tà rút dao găm đã dính máu Kỳ Lân ra, chém đứt cánh một con muỗi lớn.

Con muỗi rụng cánh lập tức biến trở lại kích thước bình thường.

Ngô Tà hiểu ra ngay, sức mạnh của chúng nằm ở đôi cánh kia, nghĩ vậy anh vung dao càng thêm dứt khoát.

Tiểu Ca thấy đám muỗi đều nhắm vào Ngô Tà nhưng anh tạm thời an toàn nên định nhanh chóng kết liễu con cóc khổng lồ.

Khí tức Kỳ Lân trên người y càng thêm nồng đậm, y dùng lực đâm mạnh Hắc Kim Cổ Đao vào mắt nó.

Khán giả thấy hai người phối hợp ăn ý, tạm thời không có nguy hiểm thì cũng nhẹ nhõm phần nào.

"Không có đại lão nhưng họ phối hợp vẫn rất mượt mà." "Nhưng nhìn vẫn nguy hiểm lắm, không biết Tiểu Ca có làm được không, nhìn con cóc đó đáng sợ thật." "Đúng thế, nhưng may là Ngô Tà cũng có bản lĩnh, nếu không Tiểu Ca còn phải bận chăm sóc anh ấy.

Chiêu chém cánh của Ngô Tà ngày càng điêu luyện rồi." "Haha, đúng vậy." "Giờ xem phía đại lão đi, ôi trời bận chết mất, chẳng biết nên xem bên nào nữa." Khán giả lại chuyển sự chú ý sang Diệp Phi.

Thấy Hắc Báo đè Diệp Phi xuống đất, há miệng định cắn đứt cổ anh mà ai cũng rùng mình sợ hãi.

Diệp Phi nhìn vào cái miệng sâu hoắm đó, Chân Long Huyết Mạch trên người lập tức bộc phát.

Hắc Báo cảm nhận được hơi thở quen thuộc nên hơi khựng lại,

chính sự chậm trễ đó đã giúp Diệp Phi có cơ hội.

Anh dùng tay giữ chặt miệng Hắc Báo, mượn lực cánh tay trượt ra khỏi sự kìm kẹp rồi đứng dậy nhìn nó với ánh mắt đạm mạc.

"Thần Mộc Đỉnh, xong chưa?" Nhìn vẻ mặt đau đớn của Hắc Báo, Diệp Phi không khỏi xót xa.

Nó đang phải đấu tranh nội tâm rất dữ dội và đau đớn.

"Sắp rồi, theo cách nói của các ngươi thì còn 5 phút nữa." Giọng Thần Mộc Đỉnh vang lên.

Diệp Phi thấy Hắc Báo cuối cùng vẫn thua Tuần Thú Phù (Bùa huấn luyện thú), sắc mặt trở nên lạnh lùng.

"Hồng Lĩnh Thạch, ta nhất định sẽ khiến ngươi hồn xiêu phách tán, xương cốt vỡ vụn, đời đời kiếp kiếp không được luân hồi.

Đây là cái giá ngươi phải trả." Diệp Phi bỗng lên tiếng, khí thế Chân Long Huyết Mạch không ngừng tăng cao, mắt phát ra ánh sáng, trên mặt hiện lên những hoa văn vảy rồng xanh.

Một luồng không khí vô hình bao quanh, Hắc Báo nhìn thấy vậy thì có chút sợ hãi, nhất thời không dám hành động.

Hồng Lĩnh Thạch cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng nghĩ đây là địa bàn của mình nên hắn tin mình sẽ thắng.

Hắn bắt đầu niệm khẩu quyết, Hắc Báo đang sợ hãi bỗng trở nên oán hận nhìn Diệp Phi.

"Gào!" Hắc Báo lao tới nhưng bị một tấm màn chắn màu xanh ngăn lại.

Khi nó đâm vào màn chắn, tiếng rồng ngâm từ người Diệp Phi càng thêm dõng dạc, chói tai vô cùng.

Giáo sư Quách, Tiền Tinh Vân và đám lính vội vàng bịt tai, vẻ mặt

vô cùng thống khổ.

"Đây là...

Long Nộ (Rồng giận dữ)..." Tiền Tinh Vân đau đớn thốt lên, trong đầu ông bỗng hiện ra câu nói đó.

"Á... tôi khó chịu quá." Giáo sư Quách không chịu nổi nữa, ôm ngực rên rỉ, xương cốt như muốn vỡ ra.

Cuối cùng không chịu nổi, ông thét lên đau đớn.

"Xong rồi, trong túi của ngươi đấy." Giọng Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

Anh thò tay vào túi lấy ra một viên dược hoàn rồi ném thẳng vào miệng Hắc Báo.

Ăn xong viên đan dược, Hắc Báo ngã lăn ra đất, gầm rống và lăn lộn không ngừng.

Trông nó vô cùng đau đớn.

Khí thế trên người Diệp Phi thu lại một chút, anh lo lắng nhìn nó.

"Chuyện này là sao?" Anh vội hỏi Thần Mộc Đỉnh.

"Trục xuất tà khí cần thời gian.

Chính và tà đối lập sẽ tạo ra hai luồng khí xung đột trong cơ thể, Hắc Báo đau đớn là chuyện bình thường.

Sẽ nhanh khỏi thôi nhưng nó cần nghỉ ngơi một thời gian." Thần Mộc Đỉnh giải thích.

Việc này rất hại sức khỏe, sau này bồi bổ là được, hoặc cho nó ăn yêu đan cũng tốt.

Mười phút sau, Hắc Báo nằm im trên đất, hơi thở yếu ớt, ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Diệp Phi chạy tới, đám người Tiền Tinh Vân cũng theo sau.

Nhìn bộ dạng Hắc Báo, ai cũng thấy xót.

“Hắc Báo, mày thấy sao rồi?” Diệp Phi thương xót hỏi.

Chương 554

“Tao mệt quá...

đau quá...” Hắc Báo yếu ớt nói, giọng đầy vẻ tủi thân.

“Tao sẽ trả thù cho mày.

Mày nghỉ một lát đi, tao để Chức Viêm Điểu lại bầu bạn với mày, đợi tao về.” Diệp Phi đặt con chim xuống cạnh Hắc Báo.

Sau đó anh đứng dậy, vẻ mặt đầy nộ khí, khác hẳn với vẻ hay đùa giỡn thường ngày.

“Diệp Phi, cậu định làm gì?” Tiền Tinh Vân không quên lời anh nói lúc nãy.

Đồng thời ông cũng thấy rùng mình khi nghĩ đến Long Nộ vừa rồi, một sự sợ hãi từ tận linh hồn.

“Mọi người giúp tôi chăm sóc Hắc Báo ở đây, hai phân thân sẽ bảo vệ mọi người.

Tôi đi một lát rồi về.” Diệp Phi liếc nhìn Tiền Tinh Vân, giọng nói tuy lạnh nhưng vẫn bớt gắt hơn trước.

Tiền Tinh Vân gật đầu thật mạnh.

“Cẩn thận nhé.” Được sự đồng ý, Diệp Phi nhún chân một cái, chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Giả đội trưởng kinh ngạc nhìn theo, lúc nãy anh dường như thấy bóng dáng của một con rồng xanh đầy uy nghiêm.

Khán giả livestream cũng rúng động vì cảnh tượng vừa rồi.

“Vãi, tôi vừa thấy đại lão biến thành một con rồng phóng đi, tốc độ kinh hoàng luôn.” “Đúng thế, đại lão đang giận thật rồi, khí chất đó

khiến tôi muốn quỳ lạy luôn, quá đỉnh.” “Tôi quỳ xuống lạy từ giờ có kịp không?” “Xàm quá, tôi quỳ từ nãy rồi, mấy ông nói giờ mới muộn đấy.” “Mẹ ơi, đó là rồng đấy!

Cả đời này được thấy rồng đúng là vận may cả đời.” Địa vị của Diệp Phi trong mắt cư dân mạng lại được nâng lên một tầm cao mới, tầm cao mà họ chỉ có thể ngước nhìn.

Hoắc Lão và giáo sư Phương cũng ngây người ra, cả phòng họp chìm vào im lặng.

“Hoắc Lão, tôi có hoa mắt không?

Tôi đang nằm mơ à?

Lúc nãy là tiếng rồng ngâm đúng không?

Và cái thứ vừa lao đi là rồng thật phải không?” Giáo sư Phương thấy Diệp Phi có quá nhiều bí mật, mọi chuyện cứ như phim huyền huyễn mà cả đời không ai dám mơ tới.

“Không phải mơ, là thật đấy.” Hoắc Lão hồi thần lại, nhớ tới lời Diệp Phi nói lúc trước: Ngô Tà khác với họ.

Là do huyết mạch khác nhau.

Chẳng lẽ huyết mạch của Diệp Phi có gì đặc biệt?

Trước đây ông cứ tưởng Diệp Phi và Tiểu Ca giỏi hơn người thường vì bản lĩnh, giờ mới biết mình sai rồi.

Không phải vì bản lĩnh, mà là vì huyết mạch...

Diệp Phi là rồng, vậy Tiểu Ca là gì?

Tim Hoắc Lão thắt lại, ông không biết dùng lời gì để diễn tả cảm xúc lúc này.

Thậm chí không dám nghĩ sâu hơn.

Ông từng đọc sách nói rằng sau hàng vạn năm sẽ xuất hiện những con người phản tổ (có đặc điểm của tổ tiên cổ đại), họ là những người cực kỳ mạnh mẽ.

Có lẽ Diệp Phi và Tiểu Ca chính là loại người đó.

Nhưng đây chỉ là suy đoán, ông không dám nói ra, đợi khi có cơ hội sẽ hỏi họ sau.

Nếu đúng như vậy thì thật là hồng phúc cho Đại Việt.

Trong mộ huyệt.

Tiểu Ca đang quyết đấu với con cóc khổng lồ, y dùng Hắc Kim Cổ Đao chặt đứt lưỡi nó.

Bỗng y cảm thấy khí tức Kỳ Lân trên người bị thứ gì đó áp chế.

"Vãi, Diệp Phi?" Tiếng của Ngô Tà vang lên.

Đám muỗi khổng lồ xung quanh bỗng như mất hồn, nằm im trên đất.

Quay đầu lại, họ thấy một con rồng xanh lao tới, chính giữa là bóng dáng Diệp Phi.

Tiểu Ca thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh thì ánh mắt trầm xuống, đứng cạnh Ngô Tà.

"Diệp Phi không ổn, cẩn thận một chút." Tiểu Ca kéo Ngô Tà đứng ra rìa.

Diệp Phi nhìn thấy hai người, rồi nhìn con cóc khổng lồ đang chắn đường mình.

"Cút ngay." Diệp Phi cầm roi, luồng khí trên người bùng nổ lao thẳng về phía con cóc.

Chưa kịp để nó phản ứng, anh đã dùng roi quất nó thành hai nửa,

rồi tan biến trên đất.

Ngô Tà sửng sốt.

Lúc nãy Tiểu Ca đâm vào mắt nó mà nó cứng như đá, vậy mà Diệp Phi xử lý trong một nốt nhạc?

Diệp Phi bị sao thế?

Hỏa khí có vẻ lớn quá nhỉ?

"Đi, đi xem sao." Tiểu Ca thấy Diệp Phi không ổn nên không yên tâm, dắt Ngô Tà đuổi theo.

Ngô Tà được Tiểu Ca cõng trên lưng, vội vã chạy theo sau.

"Tiểu Ca, tôi tự đi được mà." Ngô Tà thấy hơi ngại.

"Cậu không đuổi kịp cậu ta đâu." Tiểu Ca lạnh lùng nói, tốc độ không hề giảm.

"Tiểu Ca, Diệp Phi sao vậy?

Nhìn như đang điên tiết ấy, ai chọc cậu ta à?

Hỏa khí kinh thật." Ngô Tà thấy lạ, sao chỉ có mỗi mình anh ở đây?

Các giáo sư và lính đánh thuê đâu?

Bỏ mặc hết rồi à?

"Có chuyện rồi, cậu hỏi cư dân mạng đi." Tiểu Ca nói xong thì im lặng.

Ngô Tà lúc này mới nhớ ra còn hàng triệu khán giả, anh vội vàng hỏi họ.

Cư dân mạng giải thích một hồi hỗn loạn, Ngô Tà nhìn bình luận hoa cả mắt, cuối cùng cũng hiểu ra.

Chẳng trách anh lại giận như vậy, cái tên Hồng Lĩnh Thạch kia

gan to thật, dám ra tay với Hắc Báo, lại còn lợi dụng nó nữa?

Không điên mới lạ.

"Diệp Phi giận vì Hắc Báo bị lợi dụng, và vì Hồng Lĩnh Thạch quá hèn hạ.

Đánh nhau sòng phẳng thì cậu ta không sợ, nhưng thủ đoạn này khiến cậu ta rất phẫn nộ." Tiểu Ca chủ động giải thích suy nghĩ của Diệp Phi.

Thực tế chứng minh y đã đoán đúng.

Hắc Báo đã giúp đỡ anh rất nhiều trên hành trình này, nên việc anh nổi giận là điều tất nhiên.

Ngô Tà cũng hiểu được, đổi lại là anh thì anh cũng làm vậy thôi.

Diệp Phi đi đến cuối đường, nhìn vào vách đá, dùng roi quất chính xác vào một điểm.

Bên trong lộ ra một hòn đá màu đỏ đang phát ra ánh sáng mờ ảo.

Cùng lúc đó, từ hòn đá tỏa ra một làn khói đỏ, dần dần kết tụ thành một hình người.

Một bóng ma màu đỏ với hai con mắt đen ngòm và cái miệng đang nhìn Diệp Phi trân trân.

"Hừ, cũng có bản lĩnh đấy, tìm được đến tận đây sao?" Hồng Lĩnh Thạch lạnh lùng nhìn anh.

Ngô Tà và Tiểu Ca đuổi kịp đúng lúc thấy cảnh hai bên đối đầu.

Lúc này mắt Diệp Phi rực lên ánh vàng, trên mặt và khóe mắt hiện lên vảy rồng xanh lấp lánh.

"Ta đã nói rồi, ta sẽ khiến ngươi hồn xiêu phách tán, đời đời kiếp kiếp không được luân hồi." Diệp Phi lạnh lùng nói.

Chương 555

“Haha...

đây là địa bàn của ta, ngươi làm gì được ta?

Thật nực cười.” Hồng Lĩnh Thạch cười nhạo, tà khí và oán hận trên người biến thành những mũi tên nhắm thẳng vào Diệp Phi.

Ngô Tà và Tiểu Ca định lao lên nhưng bị Diệp Phi ngăn lại.

Hai người đứng im quan sát.

Chưa đợi tên bắn tới, Chân Long Huyết Mạch trên người Diệp Phi bùng phát, tiếng rồng ngâm lại vang lên.

“Gào...!” Diệp Phi nhún chân lao thẳng về phía bóng đỏ.

Hồng Lĩnh Thạch chưa kịp phản ứng thì Diệp Phi đã đứng trước mặt hắn, tay đang cầm hòn đá màu đỏ kia.

“Ngươi... ngươi định làm gì?” Hồng Lĩnh Thạch run rẩy hỏi.

Diệp Phi cười lạnh không đáp.

Khán giả lại một lần nữa kinh hãi vì tốc độ của anh.

“Mẹ ơi, đại lão lúc giận đáng sợ quá, tốc độ nhanh hơn trước bao nhiêu luôn, kinh hồn thật.” “Không không không, Hồng Lĩnh Thạch tiêu đời rồi, đen đủi thế nào mà đụng phải đại lão chứ, buồn cười chết mất.” “Đại lão uy vũ!

Đại lão lên đi, đừng khách khí, phải dạy cho tên này một bài học.” “Vãi, hả dạ thật sự!” Cư dân mạng không ngừng hò reo.

Diệp Phi nhìn Hồng Lĩnh Thạch đang dần thu nhỏ lại.

Anh giơ cao tay, các ngón tay dùng lực bóp nát mệnh mạch của

hắn thành phấn vụn.

“Diệp Phi ta nói được làm được.

Đây là cái giá ngươi phải trả.

Ta không để ngươi hồn bay phách tán đâu, ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp chịu khổ trong luyện ngục.” Diệp Phi lấy ra một cái hồ lô, thu hồi tàn hồn của Hồng Lĩnh Thạch vào trong.

Môi trường xung quanh lập tức thay đổi, Ngô Tà thấy vẫn là đá nhưng không khí đã lưu thông tốt hơn nhiều.

“Anh Ngô Tà, anh Trương!” Giả đội trưởng thấy ba người liền mừng rỡ gọi lớn.

Ngô Tà và Tiểu Ca quay lại thấy các giáo sư và lính đánh thuê đang đứng đó.

Ngô Tà ngạc nhiên thấy họ chỉ cách mình chưa đầy 50 mét.

Rõ ràng họ đã đi rất xa, sao giờ khoảng cách lại ngắn thế này?

Rồi anh thấy hai 'Diệp Phi' đang đứng cạnh các giáo sư thì giật nảy mình.

Anh quay lại nhìn Diệp Phi phía sau, rồi nhìn hai người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca: “Tiểu Ca, có phải những người có huyết mạch đặc biệt như các anh đều biết phân thân thuật không?

Anh có biết không?” “Không phải, không liên quan đến huyết mạch đâu.” Tiểu Ca lạnh lùng giải thích.

Y nhìn hai phân thân và nhận ra chúng không có sức sống.

“Đây là Khôi Lỗi Thuật (Thuật điều khiển rối), không phải phân thân.

Trên người họ không có hoạt khí.” Tiểu Ca vừa nói xong, hai

'Diệp Phi' liền biến thành hai con bù nhìn rơm rơi xuống đất.

Diệp Phi đi tới nhặt hai con bù nhìn bỏ vào ba lô, thu lại Rìu Lửa và dao thái thịt rồi đi về phía Hắc Báo.

Thấy Hắc Báo đã mở được mắt, anh mới yên lòng.

"Tao đã báo thù cho mày rồi, yên tâm đi.

Giờ mày cứ nằm yên cạnh tao là được." Anh xoa đầu nó, vuốt ve bộ lông.

"Ân ân." Hắc Báo nhìn anh, mắt rớm lệ, nó khẽ gật đầu.

Trong lòng nó tràn đầy cảm động, một sự ấm áp mà ngay cả vua cha cũng chưa từng mang lại cho nó.

Chức Viêm Điểu đậu trên đầu nó như để an ủi.

Diệp Phi thấy Hắc Báo thu nhỏ cơ thể lại liền bế nó đặt lên vai để nó nghỉ ngơi.

Nhìn đám xác sinh vật trên đất, cả trăn khổng lồ, chân nhện và lũ sâu bọ.

"Mọi người cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Tôi sẽ nấu món ngon cho mọi người bồi bổ." Huyết mạch trên người Diệp Phi lặn xuống, vẻ lạnh lùng biến mất, anh lại trở về vẻ ôn hòa như gió mùa xuân, như thể người nổi giận lúc nãy không phải là anh vậy.

"Được, tôi giúp anh một tay." Ngô Tà vội đồng ý.

Hai người cùng nhau xử lý thịt trăn và các nguyên liệu khác.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách vẫn chưa thích nghi kịp với sự thay đổi chóng mặt của Diệp Phi.

Họ nhìn Tiểu Ca định hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại không

dám.

Giả đội trưởng và các lính đánh thuê cũng lao vào giúp một tay.

Chỉ một lát sau, Diệp Phi đã bắt đầu nhóm lửa, chiên, nướng, hấp, nấu canh đủ cả.

Nửa tiếng sau, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa khắp không gian.

Khán giả nhìn Diệp Phi đang vui vẻ nấu nướng mà không thể liên tưởng nổi đến vẻ đáng sợ lúc nãy.

"Vãi, tính cách đại lão đúng là đến nhanh đi cũng nhanh, không cần thời gian chuyển đổi tâm trạng luôn à?" "Thế nên mới là đại lão, chứ như chúng ta chắc tức hộc máu hoặc phải mất cả ngày mới nguôi." "Mấy ông nói bậy gì thế?

Đại lão là người có sự chuẩn bị, lại độ lượng, chuyện qua rồi là thôi." "Câu này tôi tin, vì đại lão không phải người phàm.

Với chiêu lúc nãy, đại lão tuyệt đối vô địch thiên hạ rồi." Câu chuyện của cư dân mạng lại xoay quanh Diệp Phi.

Hoắc Lão và giáo sư Phương nhìn Diệp Phi, giáo sư Phương thì thấy vẻ uy nghiêm của anh rất tốt, đôi khi không được nương tay với kẻ địch.

Hoắc Lão thì lại lo lắng chuyện khác, đó là thân phận của Diệp Phi.

Lần trước ở sa mạc, người của nước Anh Hoa và nước Lão Ưng đã căm ghét anh rồi, nên cần hạn chế phô trương.

Nghĩ vậy, Hoắc Lão cầm điện thoại lên gọi: "Tôi muốn các anh cắt bỏ đoạn Diệp Phi tiêu diệt Hồng Lĩnh Thạch lúc nãy, không được phát sóng ra ngoài." Giọng ông đầy vẻ kiên quyết, dặn dò vài câu rồi cúp máy.

“Hoắc Lão, sao ông lại làm vậy?

Tôi không hiểu lắm.” Giáo sư Phương thắc mắc.

Làm vậy chẳng phải là che giấu tình hình thực tế sao?

“Cậu cũng thấy tình hình của Diệp Phi rồi đấy, phô trương quá sẽ mang lại rắc rối cho cậu ấy khi các quốc gia khác nhòm ngó.

Chưa kể Sa Mục Da vẫn đang rình rập.” Hoắc Lão giải thích.

“Nhưng làm thế này lịch sử mộ huyệt sẽ không hoàn thiện.” “Cậu không nghi ngờ thân phận của Diệp Phi sao?

Huyết mạch của cậu ấy vạn năm mới có một người, cậu ấy quý giá hơn bất cứ thứ gì.” Hoắc Lão ngắt lời.

Giáo sư Phương sững sờ, hóa ra huyết mạch của Diệp Phi lại trân quý đến vậy.

Cuối cùng ông cũng không nói thêm gì nữa, bắt đầu liên hệ các trang mạng yêu cầu cư dân mạng không được quay phim hay chụp ảnh đoạn đó.

Việc này vừa hoàn thành thì khán giả Đại Việt đã không còn xem được đoạn phim đó nữa, gây ra một cơn chấn động không nhỏ.

Nhưng lúc này Diệp Phi đang tập trung nấu ăn, anh chiên vàng chân nhện và thịt trăn, rắc thêm bột ớt, mùi vị cực kỳ thơm ngon.

“Giáo sư, mau lại ăn cơm thôi, mọi người đói rồi.” Diệp Phi chuẩn bị sẵn các phần ăn, đưa cho các giáo sư mỗi người một bát đầy thực phẩm.

Ngô Tà và Tiểu Ca cũng có phần.

Diệp Phi ăn vài miếng rồi đút cho Chức Viêm Điểu và Hắc Báo.

Thực phẩm ở đây rất tốt cho chúng, Hắc Báo ăn xong thì lấy lại

được chút sức lực.

“Sao lại nhìn tao thế?” Diệp Phi thấy Hắc Báo cứ nhìn mình trân trân như đang thẫn thờ.

“Anh và vua cha của tôi thật khác biệt, ông ấy chưa bao giờ đối xử với tôi như thế này.” Hắc Báo nói với giọng tự giễu.

“Đó là vua cha của mày, ông ấy sẽ không làm gì mày đâu, dù sao cũng là cha mày mà.” Diệp Phi vừa nói vừa đút thức ăn cho nó.

Chương 556

“Ông ấy là cha tôi, nhưng cũng là vị vua của chúng tôi.

Ông ấy có rất nhiều con cái, và rất tàn nhẫn với chúng tôi.

Chỉ kẻ mạnh nhất mới có thể ngồi vào vị trí của ông ấy.

Việc chúng tôi có tàn sát lẫn nhau hay không cũng chẳng quan trọng.

Ông ấy chưa bao giờ đối xử với chúng tôi như anh.

Tôi nghĩ rời xa họ là điều tốt nhất đối với tôi.” Nghĩ đến sự tàn nhẫn trước kia, Hắc Báo vẫn thấy rùng mình.

Những đêm không ngủ vì sợ bị anh chị em cắn chết không phải là cuộc sống nó mong muốn.

Diệp Phi hiểu sự khắc nghiệt trong chủng tộc của nó.

“Vậy là mày coi tao như cha mày à?” Anh đùa để phá tan không khí nặng nề.

“Hừ, anh cũng đâu phải là vua.” Hắc Báo lạnh lùng đáp rồi tiếp tục ăn, nhưng trong lòng nó thấy rất yên tâm.

Lúc đó nếu nó giết anh thì nó đã sống, nhưng anh không làm thế, điều đó khiến nó thấy ấm lòng vô cùng.

Ăn no uống đủ, Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca tiếp tục dẫn đầu.

Hồng Lĩnh Thạch đã bị tiêu diệt, các hang đá đã thông thoáng trở lại.

Nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, mang theo hơi lạnh lẽo.

Lúc trước vì căng thẳng mà ai cũng vã mồ hôi, giờ có chút gió thổi

qua lại nghe như tiếng quỷ khóc sói gào.

“Giáo sư, sao ở đây lạnh thế?” Giáo sư Quách ôm lấy người, răng đánh vào nhau cầm cập hỏi Tiền Tinh Vân.

“Đúng vậy, sao nhiệt độ lại thấp thế này?” Tiền Tinh Vân cũng thắc mắc, luồng gió thổi vào người khiến ông lạnh buốt.

“Gió không lớn nhưng thổi vào người lạnh thấu xương.” Giả đội trưởng cũng thấy lạnh, sương muối đã đọng trên lông mày, nói chuyện cũng ra hơi trắng.

“Đây không phải gió lạnh bình thường, đây là âm khí, mà còn là âm khí cực nặng.” Sắc mặt Ngô Tà ngưng trọng, giọng anh run lên vì lạnh.

Diệp Phi quan sát môi trường xung quanh, nhìn lên vách đá thấy những nơi gió âm thổi qua đều đóng một lớp sương trắng xóa.

Tai anh khẽ động, lắng nghe âm thanh bên trong, lập tức hiểu ra luồng âm khí này từ đâu mà tới.

“Vào trong rồi nói.” Tiểu Ca bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Tiểu Ca, loại âm khí này khác với bình thường, nếu để nó nhập thể thì rất khó tự phục hồi cơ thể đấy.” Diệp Phi nhỏ giọng nhắc nhở.

“Cậu có bảo bối có thể hồi phục, không cần lo lắng.” Tiểu Ca đáp lại bằng giọng trầm thấp.

“Anh đúng là lạc quan thật, tôi còn chưa dám chắc chắn đây này.” Diệp Phi cạn lời nhìn Tiểu Ca một cái.

Chưa gì mà y đã trông chờ vào bảo bối của anh rồi. ...

“Chẳng lẽ cậu định trơ mắt nhìn những người này cùng chết sao?” Tiểu Ca dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Phi như đang chờ đợi câu trả lời.

Khóe miệng Diệp Phi giật giật, đúng là anh không thể thấy chết mà không cứu, bị y nói trúng tim đen rồi.

Cuộc đối thoại của hai người họ những người xung quanh không nghe thấy, nhưng cư dân mạng thì nghe rõ mồn một.

"Vậy là ý của hai người họ là... biết bên trong có cái gì rồi đúng không?" "Hình như là vậy, nhưng bên trong là gì nhỉ?

Tò mò quá đi!" "Tôi cũng tò mò, ha ha, bên trong có thể là thứ gì đây?" "Chắc chắn là thứ rất nguy hiểm, nếu không Đại lão đã chẳng nói vậy.

Có vẻ nó đe dọa đến cả các giáo sư và lính đánh thuê." "Nghĩa là bên trong cực kỳ hung hiểm sao?" "Không phải cực kỳ hung hiểm, mà là cực kỳ hung hiểm đối với các giáo sư và lính đánh thuê thôi.

Chứ bản lĩnh của Đại lão và Tiểu Ca thì các ông biết rồi đấy." "Có lý!" Trong mộ huyệt, nhóm Diệp Phi bước ra khỏi một hang đá thì thấy một khu rừng.

Nhưng khu rừng này đầy vẻ quỷ dị, mỗi thân cây đều thô cỡ hai mét, trên cành chẳng có lấy một chiếc lá, khẳng khiu trơ trọi.

Giữa rừng có một lối đi, những cành cây khô hai bên trông như móng vuốt quỷ, giống như đang xếp hàng chào đón họ.

Cảnh tượng này khiến người ta liên tưởng đến những bộ phim về phù thủy phương Tây.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư nhìn những cái cây xung quanh, họ cảm thấy rất quen thuộc.

"Đây là cây hòe, nhưng sao cây hòe ở đây lại lớn thế này?" Tiền Tinh Vân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bình thường cây hòe to nhất cũng chỉ cần hai người ôm là xuể,

loại khổng lồ thế này ông mới thấy lần đầu.

“Trong mộ huyệt, cây hòe là một loại cấm kỵ, sao có thể trồng nhiều như vậy ở đây?

Hơn nữa chúng làm sao mà lớn được đến mức này?” Quách giáo sư vẫn không thể hiểu nổi, nhất thời khó mà chấp nhận được.

Giả đội trưởng đứng phía sau nghe vậy liền thắc mắc: “Tại sao trong mộ không được có cây hòe ạ?” Quách giáo sư bị hỏi khó, nói thật ông cũng không rõ, chỉ là lúc nhỏ nghe các bậc tiền bối kể lại rằng cây hòe không được xuất hiện trong mộ, nếu không sẽ khiến gia trạch không yên.

“Cái này... tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe kể lại thôi.” Quách giáo sư có chút áy náy.

“Đó là bởi vì cây hòe còn có một tên gọi khác là cây Tụ Âm.

Loại cây này không giống những loại khác, nó là loại cây duy nhất có thể chịu đựng được âm khí.” Diệp Phi nghe thấy cuộc đối thoại của giáo sư và Giả đội trưởng liền lên tiếng giải đáp.

“Không chỉ âm khí, nó còn có thể thu hút cả du hồn dã quỷ tập trung lại đây.

Các gia đình bình thường cũng không bao giờ trồng cây hòe trước cửa vì sẽ khiến gia đạo bất ổn.” “Giờ trong mộ này trồng nhiều cây hòe như vậy, âm khí nặng cũng là điều dễ hiểu.

Hèn chi luồng gió lạnh lúc nãy lại khiến người ta buốt thấu xương như vậy.” Ngô Tà nói xong vẫn thấy rùng mình, cái lạnh lúc nãy đúng là lạnh từ trong linh hồn lạnh ra.

“Giờ chúng ta tính sao?

Đi tiếp hay không?

Mấy cái cây này nhìn chúng ta bằng ánh mắt không mấy thân thiện đâu.” Giả đội trưởng nhìn lướt qua những thân cây hình thù kỳ quái, đúng là đáng sợ thật.

“Đi chứ, không đi sao mà qua được?” Diệp Phi nói xong liền cất bước đi đầu, sau đó gật đầu với Tiểu Ca.

Tiểu Ca lặng lẽ đứng tại chỗ, đợi cho đến khi người lính đánh thuê cuối cùng đi qua mới đi sau cùng để bọc lót.

Môi trường ở đây rất cổ quái, không thể để lính đánh thuê đi cuối được.

Diệp Phi và Ngô Tà đi phía trước trên một lối đi sạch bóng cỏ dại.

Ngô Tà nhìn xung quanh, cỏ dưới gốc hòe đều đã bị đông cứng, sương giá phủ lên những chiếc lá xanh.

Nhưng sắc xanh đó đang dần biến mất, thay vào đó là một màu đen nhạt.

“Bị âm khí ám lâu như vậy, chắc chắn sẽ bị tổn hại.

Những thực vật này không còn tính là thực vật xanh nữa, mà đã hoàn toàn trở thành vật dẫn cho âm khí.

Nếu ai để da thịt chạm vào chúng thì chắc chắn sẽ mất mạng.” Diệp Phi thấy Ngô Tà cứ nhìn chằm chằm vào đám thực vật liền chủ động giải thích.

“Rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, dùng âm khí ở đây để tiêu diệt hết mọi sinh cơ chứ?” Ngô Tà không biết dùng từ gì để hình dung, việc này đúng là quá tàn nhẫn.

“Ngô Tà, lúc ở cửa cậu có nghe thấy gì không?” Diệp Phi tò mò hỏi.

Tiếng không lớn nhưng ai cũng nghe thấy.

“Tôi nghe thấy tiếng khóc, giống như quỷ khóc sói gào vậy.” Quách giáo sư nêu ý kiến.

“Đó chẳng phải tiếng gió sao?

Tôi cứ ngỡ là do gió thổi tạo thành chứ.” Tiền Tinh Vân cũng nghĩ mình không nghe lầm.

“Hình như là tiếng khóc, rất giống tiếng trẻ con khóc.” Giả đội trưởng bổ sung.

Ngô Tà im lặng một lát rồi kỹ càng đáp lại: “Không phải tiếng khóc, là tiếng cười, tiếng cười như của trẻ con vậy.” “Sao lại là tiếng cười được?

Rõ ràng là...” Giả đội trưởng chưa nói dứt lời thì bên tai lại vang lên âm thanh đó.

“Đúng rồi, chính là nó, đây chẳng phải tiếng khóc sao?” Giả đội trưởng thốt lên theo bản năng, rồi thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

“Đội trưởng, anh bị ảo giác à?

Chương 557

Anh nghe thấy gì thế?

Sao chúng tôi không nghe thấy gì cả?" Một người lính đánh thuê nhỏ giọng hỏi.

"Chẳng lẽ cậu không nghe thấy?" Giả đội trưởng quay đầu nhìn đồng đội, không lẽ y nghe nhầm?

Rõ ràng y nghe thấy mà.

"Tôi thực sự không nghe thấy gì cả." Người lính đánh thuê giải thích lại lần nữa.

Ngô Tà định nói gì đó thì trong lúc mơ màng cũng nghe thấy tiếng cười, vội vàng nhìn về hướng bên phải, âm thanh dường như phát ra từ đó.

Chuyện này là sao?

"Cậu không nghe lầm đâu, có tiếng trẻ con khóc." Ngô Tà kinh ngạc nhìn Diệp Phi, cứ tưởng mình nghe nhầm.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao tôi lại nghe thấy âm thanh đó?

Hơn nữa còn không giống với âm thanh Giả đội trưởng nghe thấy?" Ngô Tà lập tức căng thẳng.

"Điều đó chứng minh ở đây không chỉ có một đứa trẻ, mà còn có những thứ khác nữa.

Các giáo sư nghe thấy bao nhiêu âm thanh thì có bấy nhiêu đứa trẻ, hoặc có khi còn nhiều hơn chúng ta tưởng." Diệp Phi vừa dứt lời, trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt, lá cỏ rung rinh.

“Có thứ gì đó đang tới!” Diệp Phi và Ngô Tà nhìn nhau, đồng thanh nói.

Ngô Tà rút súng ra, chĩa nòng súng về phía phát ra tiếng động.

Giả đội trưởng che chắn cho các giáo sư, cầm súng thủ thế, dù không biết có tác dụng gì không nhưng ít nhất cũng giúp y an tâm hơn.

Mọi người đều cảnh giác nhìn vào bụi cỏ.

Ngay sau đó, một con chuột khổng lồ vọt ra.

Thân hình nó dài tới năm mươi phân, nhưng cái đuôi lại to khỏe hơn cả một con trăn bình thường.

“Mẹ kiếp, cái gì thế này?” Ngô Tà nhìn con chuột với cái đuôi khổng lồ mà hít một hơi khí lạnh, không tự chủ được mà chửi thề một tiếng.

Đây là cái giống gì?

Chuột lai trăn à?

Không chỉ Ngô Tà kinh ngạc, Quách giáo sư và Tiền Tinh Vân cũng sững sờ.

Đối mặt với sinh vật này, họ đều chết lặng.

Tiền Tinh Vân từng nghiên cứu về sinh vật nhưng chưa bao giờ thấy loài nào như thế này.

Giả đội trưởng và những người lính khác mắt chữ O mồm chữ A, đặc biệt là cái đuôi phía sau...

Đây là biến dị sao?

Khán giả trong phòng livestream cũng bị dọa sợ.

“Vãi, đây là chuột và trăn kết hôn với nhau à?

Sao nó to thế?

Truyền thuyết 'Xà thử nhất oa' (Rắn chuột cùng một hang) chắc cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ?" "Mẹ nó, biến dị kiểu gì thế?

Hay là phóng xạ hạt nhân lan tới đây rồi?" "Mau chụp lại đi, hàng tuyệt chủng đấy, sau này đem ra lòe người thì hết sảy." "Mẹ ơi, con sợ nhất mấy con này, giờ nhìn nó còn kinh hơn, cái đuôi ngày xưa đã sợ rồi giờ cái đuôi này còn hãi hơn." Hoắc lão và Phương giáo sư nhìn sinh vật trong bụi cỏ cũng kinh ngạc không kém.

Giờ chuột cũng lộng hành thế này sao?

"Không phải chứ, đây là chuột thật à?

Hay là trăn biến dị?" Phương giáo sư khó lòng chấp nhận nổi loài này, nó còn khó tiêu hóa hơn cả 'Hồng Lĩnh Thạch' trước đó.

"Liệu có phải do âm khí không?

Thứ đó có thể khiến cỏ dại biến thành như vậy, thì sinh vật ở đây chắc cũng không ngoại lệ." Hoắc lão ban đầu kinh ngạc nhưng sau đó đã bình tĩnh phân tích.

"Chắc là không đâu, môi trường thế này làm sao có sinh vật sống được?

Đến con ruồi còn chẳng có, huống hồ lăng mộ này có từ thời Hán, tuổi thọ con chuột này không lẽ lại dài thế?" Phương giáo sư thấy giả thuyết này không khả quan.

Hoắc lão cũng thấy không chắc chắn lắm, ông chỉ đưa ra một giả thiết táo bạo mà thôi.

Trong mộ huyệt, con chuột nhìn đám người trước mặt, đôi mắt đen láy đã chuyển sang màu đỏ rực.

Cái đuôi phía sau quất mạnh một cái, lao thẳng về phía các giáo sư.

Trước khi nó chạm vào họ, Diệp Phi đã nhanh chân bước tới chắn trước mặt các giáo sư.

"Gỗ xược!" Diệp Phi vung tay một cái, một ngọn lửa vàng rực thoát ra khỏi lòng bàn tay, lao về phía con chuột.

Trong nháy mắt, cả con chuột lẫn cái đuôi khổng lồ đều bị ngọn lửa bao trùm.

Con chuột nỗ lực vùng vẫy nhưng ngọn lửa đó dù làm thế nào cũng không tắt.

Chỉ vài phút sau, con chuột bỗng bất động rồi biến mất tăm.

"Mày chơi xong rồi, giờ đến lượt tao chơi với chúng mày." Diệp Phi lẩm bẩm, ngọn lửa vừa thiêu cháy con chuột lúc nãy giờ lao thẳng vào rừng cây, thiêu hủy đám thực vật dưới đất.

Ngọn lửa có xu hướng ngày càng lớn hơn.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư thấy con chuột biến mất không dấu vết thì tò mò hỏi: "Cậu Diệp, xác con chuột đâu rồi?

Ngọn lửa của cậu lợi hại thật, thiêu cháy cả xương cốt luôn sao?" "Ai bảo với ông cái thứ đó là thực thể?" Diệp Phi khinh bỉ liếc nhìn chỗ con chuột vừa biến mất.

"Nó chỉ là do âm khí huyễn hóa ra thôi, vừa rồi chẳng qua là lũ trẻ con kia múa rìu qua mắt thợ thôi." "Trẻ con?" Tiền Tinh Vân chợt hiểu ra âm thanh mình nghe thấy là tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Chẳng lẽ ở đây thực sự có trẻ con?

Ông không khỏi nhớ đến những đứa trẻ sinh ra từ cương thi trước đó.

"Mọi người nhìn kìa." Diệp Phi chỉ vào ngọn lửa đang tụ lại trên một thân cây lớn.

Trên thân cây xuất hiện khuôn mặt của một đứa trẻ sơ sinh, lúc này đang đau đớn khóc thét lên.

Sau đó, một đứa bé toàn thân màu xanh tím, ở truồng, chui ra từ thân cây đó và chạy sang một cái cây khác.

Ngọn lửa như có mắt, đuổi theo sát nút, ép nó vào đường cùng.

Bên tai mọi người vang lên tiếng khóc nức nở.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư rùng mình, chuyện gì thế này?

Sao trong cây lại có trẻ con?

Lại còn là một đứa trẻ đáng sợ như thế?

"Đó là...

Thụ Anh?" Ngô Tà không dám tin nhìn cái bóng Thụ Anh vừa chạy thoát.

Trong ghi chép có nói, Thụ Anh là do tà khí ngàn năm hóa thành.

Nghe nói cần có tà khí cực mạnh mới nuôi dưỡng được.

Ở đây xuất hiện rừng hòe, rồi âm khí cực nặng, mục đích chính là vì Thụ Anh này.

Ngô Tà liên tưởng đến lời của những người bùn nói về yêu quái, chẳng lẽ đó chính là mục đích của kẻ đó?

Kẻ đó rốt cuộc muốn làm gì?

Tất cả đều do hắn làm sao?

"Thụ Anh là gì?

Trong cây to lại có trẻ sơ sinh sao?" Quách giáo sư hiếu kỳ, cây sao có thể sinh con được?

"Người còn sinh được, sao cây lại không thể?

Những cái cây thô tráng này thực chất là hai cây quấn lấy nhau, một đực một cái dung hợp để nuôi dưỡng Thụ Anh.

Chương 558

Khi Thụ Anh hình thành cũng là lúc chúng héo tàn.

Vì thế chúng ta mới thấy rừng hòe khô héo này.

Ban đầu tà khí khiến cây hòe sinh ra thần thức, sau đó diễn biến thành âm khí.

Khi âm khí thành hình là lúc Thụ Anh xuất hiện.

Nhưng để làm được đến mức này, ngoài kẻ ở dưới kia ra, tôi chẳng nghĩ được ai khác." Diệp Phi giải thích với vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong lòng mọi người thì lại là một chuyện khác.

Chuyện này quá kinh khủng, tam quan của họ hoàn toàn bị sụp đổ.

"Tôi có nghe nhầm không?

Thời buổi này cây cối cũng biết sinh con à?" Giả đội trưởng cảm thấy có phải mình ở trong quân ngũ quá lâu rồi không?

Không chỉ lạc hậu với xã hội mà còn lạc hậu với cả nhịp điệu thời cổ đại nữa.

"Đội trưởng, anh không nghe nhầm đâu, tôi cũng nghe thấy.

Có vẻ là vậy thật, mấy đứa trẻ đó là do cây sinh ra.

Ý của cậu Diệp là cây cũng có tình cảm đấy." Một người lính đánh thuê tốt bụng nhắc nhở, khiến Giả đội trưởng chỉ muốn sút cho y một cái.

Tên này đang cà khịa mình đấy à?

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư cũng bàng hoàng không kém.

Không ngờ Thụ Anh lại ra đời như vậy, chuyện này còn khó chấp

nhận hơn cả việc cương thi sinh con.

Ngô Tà chỉ biết đại khái chứ không tường tận như Diệp Phi, nhưng có một điểm anh chắc chắn: tất cả đều do con đại yêu quái kia làm ra.

Tiểu ca mặt không cảm xúc nhìn về phía sau một lúc lâu, đôi mày khẽ nhíu lại.

Y cảm nhận được âm khí nồng nặc, nơi này đang có biến động lớn.

Khán giả trong phòng livestream sau khi nghe giải thích thì kinh ngạc tột độ.

Trên đời này đúng là không gì không thể, hơn nữa kỹ thuật này đã tồn tại từ hàng ngàn năm trước.

"Vãi thật, nghĩa là hai cái cây yêu nhau rồi kết tinh ra một đứa con?

Chính là Thụ Anh đó hả?" "Ý Đại lão là cây to như vậy là do hai cây kết hợp, sau khi sinh ra kết tinh tình yêu thì tụi nó chết, còn đứa con thì sống?" "Vậy vấn đề là, sữa tụi nó uống là loại sữa bột âm khí à?

Nếu không sao lớn được như vậy?" "Vạn nhất hai cái cây đó không ưa nhau thì sao?

Có sinh con được không?" "Mẹ nó, cái câu hỏi này đúng là ngớ ngẩn thật." "Không không, tôi lại nghĩ khác.

Đầu tiên là tà khí, sau đó là âm khí, vậy đứa trẻ đó có mang cả hai loại khí tức không?" "Trời ạ, cuối cùng cũng có một người nghiêm túc đặt câu hỏi mà tôi nghe lọt tai.

Câu này hay đấy, có thể lập thành một đề tài nghiên cứu." cư dân mạng bắt đầu đưa ra những suy đoán của riêng mình.

Hoắc lão và Phương giáo sư nhìn họ tán dóc mà khóe miệng giật giật, nhưng câu hỏi cuối cùng đúng là rất có khả năng.

"Thụ Anh này là lần đầu tôi nghe thấy, nhưng thứ này được nghiên cứu ra như thế nào?" Phương giáo sư vẫn thấy khó chấp nhận, nó vượt xa khỏi đề cương nghiên cứu sinh học.

"Chắc là một loại tà thuật, vì Diệp Phi đã nói tà khí ở đây rất nặng." Hoắc lão trầm ngâm rồi giải thích.

Phương giáo sư tán thành, nhưng ông nghĩ loài sinh vật này cần được công bố rộng rãi, vì nó có thể tạo ra thay đổi lớn trong ngành sinh học.

Cây với cây cũng sinh được con, chẳng phải là phát kiến vĩ đại sao?

Thực tế chứng minh, trên mạng internet ở Đại Việt đã bắt đầu lan truyền rầm rộ: - Đằng Đằng Video: Sinh vật thần kỳ của Đại Việt – Thụ Anh, kết tinh tình yêu của hai cây cổ thụ. - Đấu Ước APP: Mối tình dị dạng giữa hai cái cây sẽ gây ra rắc rối gì cho chuyên gia ẩm thực?? - IU Kinh Ngạc Bộ: Sự khẳng định của chuyên gia ẩm thực, kết tinh tình yêu của hai cái cây sẽ đem lại điều gì cho chúng ta??

Các diễn đàn bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Vãi, tam quan của tôi lại bị làm mới rồi.

Chuyện gì đây?

Hai cái cây cũng sinh được con, sinh học có nói thế không?" "Hình như là vậy, nhưng sinh học cổ đại đã phát đạt đến mức này rồi sao?" "Các ông có nghe cho hết không thế?

Đại lão nói là do tà khí, liên quan gì đến sinh học?" "Dù là gì đi nữa thì cây cũng sinh được con, trong khi con gà mái nhà tôi còn chẳng sinh nổi cho tôi một đứa con, đúng là phế vật." "Bà thím ơi, gà mái

làm sao sinh được người?

Nếu bà không cam lòng thì chọn lấy một cái cây ở đây đi, xem có sinh được không.

Đợi ngàn năm nữa chắc bà cũng sinh được Thụ Anh đấy." "Ha ha, chuẩn luôn!" Bình luận của cư dân mạng lập tức đẩy video lên top thịnh hành.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi thấy Tam Muội Chân Hỏa lao vào bên trong liền lẩm bẩm dập tắt ngọn lửa.

"A a... lạch cạch..." Tiền Tinh Vân, Quách giáo sư và những người khác nghe thấy âm thanh đó liền theo bản năng bịt tai lại, đúng là chói tai thật.

Tiểu ca nhìn thấy một luồng âm khí xuất hiện sau lưng mình.

"Diệp Phi, Ngô Tà!" Tiểu ca bất ngờ lên tiếng gọi.

Mọi người vừa quay đầu lại thì thấy Tiểu ca đã bị một làn sương đen bao phủ rồi biến mất.

"Tiểu ca!" Ngô Tà định lao về phía y nhưng mới đi được vài bước đã bị Diệp Phi giữ lại.

"Mọi người nắm chặt tay nhau, đừng để sương mù làm lạc mất!" Diệp Phi vội vàng hét lớn.

Giả đội trưởng và những người khác không kịp nghĩ ngợi, vội nắm chặt tay nhau, không ai dám buông ra.

Diệp Phi một tay nắm Ngô Tà, một tay nắm Tiền Tinh Vân, Tiền Tinh Vân theo bản năng nắm lấy Quách giáo sư.

"Nhắm mắt lại!" Diệp Phi vừa dứt lời, mọi người vội vàng nhắm nghiền mắt.

Khán giả trong phòng livestream chỉ thấy màn hình tối đen, không

thấy gì khác.

Khi cảnh tượng hiện ra lần nữa đã là chuyện của 20 phút sau.

Diệp Phi, Ngô Tà cùng hai vị giáo sư mở mắt ra thì thấy cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Trước đó họ còn ở bên ngoài, giờ đã đứng giữa rừng cây.

Các giáo sư chưa kịp kinh ngạc thì cư dân mạng đã đứng ngồi không yên.

“Chuyện gì thế này?

Vừa nãy còn ở bên ngoài mà?

Sao chớp mắt đã vào trong rồi?” “Làn sương đen lúc nãy là sao?

Tôi có nhìn lầm không?” “Mẹ kiếp, đây có tính là sự kiện linh dị không?

Làn sương đó đến để dẫn đường hay để bắt Đại lão đi thế?” “Tôi vừa liếc qua camera của Tiểu ca, cảnh tượng y hệt thế này, cách bài trí cây cối y chang luôn.

Chẳng lẽ ở đây là 'copy-paste' à?” “Lầu trên điên rồi à?

Nghĩ đây là chơi máy tính chắc?

Nói thế ai mà tin.” “Chuẩn, còn đòi copy-paste, tào lao thật.” “Mọi người xem này, sao cây cối ở đây lại giống nhau thế?” “Ông mù à, giống chỗ nào?

Nhìn trước mặt Tiểu ca kìa, chẳng phải có những đốm đen đang to dần sao...

Chết tiệt, có nguy hiểm đang cận kề Tiểu ca!” Diệp Phi và Ngô Tà vội nhìn vào camera trên cổ tay, lòng cả hai trùng xuống.

“Đây là thứ gì?

Chúng ta đang ở đâu?" Ngô Tà sốt sắng hỏi.

"Chúng ta bị đám âm khí này đưa vào đây.

Thứ Tiểu ca gặp là 'đồ chơi' do Thụ Anh tạo ra, giờ bị âm khí ám vào nên mới có thể cử động tự nhiên." Diệp Phi nhìn màn hình của Tiểu ca, nhẹ nhàng giải thích.

"Cậu cũng đừng lo, Tiểu ca không sao đâu.

Chúng ta đi tìm lính đánh thuê đã, họ là người thường, không thể ở đây quá lâu." Diệp Phi nhìn Ngô Tà một cái rồi bước về hướng bên phải.

Nhìn những đám cỏ dại dưới gốc cây sắp chuyển sang màu đen, anh bình tĩnh quan sát xung quanh.

Chương 559

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư dìu nhau đi, mới được nửa tiếng đã kiệt sức.

Nhưng vì lo lắng cho sự an nguy của Giả đội trưởng và mọi người, hai ông lão không dám than vãn nửa lời.

Tuy nhiên, tình hình này đúng là không cho phép họ khách sáo.

Diệp Phi chú ý thấy dáng đi của hai giáo sư không ổn, có chút tập tễnh, trong lòng đã hiểu rõ.

"Giáo sư, tôi mệt rồi, chúng ta nghỉ mười phút, uống chút nước rồi đi tiếp." Diệp Phi nói xong liền ngồi xuống đất, lấy từ trong túi ra hai bình nước đưa cho mỗi người một bình.

Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư đón lấy, uống ực ực, rõ ràng là họ rất khát nhưng không dám nói.

"Các giáo sư ngồi nghỉ một lát, chỉ cần da không chạm vào đám cỏ dại này là không sao đâu, mọi người cẩn thận một chút." Ngô Tà tựa vào gốc cây lớn thở dốc, hơi thở không ổn định.

Anh cũng lấy một bình nước ra uống lớn.

Tiền Tinh Vân đang uống dở thì đưa mắt nhìn quanh, tình cờ thấy một đứa trẻ toàn thân tím tái đang bò về phía mình.

Đứa trẻ này có đôi mắt màu xám trắng, khóe miệng chảy ra chất dịch xanh lục không xác định, nhỏ xuống đất tành tạch.

Tiền Tinh Vân muốn chạy nhưng phát hiện mình không thể cử động, muốn gọi Ngô Tà và Diệp Phi nhưng không phát ra tiếng.

Ông chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa trẻ đó tiến lại gần.

“Chú ơi, cháu muốn đôi mắt của chú, mắt chú đẹp quá.” Đứa trẻ đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve mắt Tiền Tinh Vân.

“A!” Tiền Tinh Vân bất ngờ hét to một tiếng, vội vàng bật dậy, lấy tay che mắt, lúc này mới thấy mình đã cử động được.

“Giáo sư, ông sao thế?” Quách giáo sư thấy mặt Tiền Tinh Vân đầy mồ hôi, vẻ mặt hoàng hốt liền tò mò hỏi.

Chẳng phải đang uống nước sao?

Sao uống nước mà cũng vã mồ hôi hột thế này?

“Giáo sư, có phải ông vừa thấy gì không?” Diệp Phi nhìn bộ dạng của Tiền Tinh Vân liền chủ động hỏi.

“Tôi thấy... thấy thứ gì đó rất đáng sợ...

Tôi...” Tiền Tinh Vân rất muốn kể lại những gì mình vừa thấy, nhưng lời đến cửa miệng lại không biết nói thế nào, chính xác là muốn nói nhưng không nói ra được, dường như ông đã bắt đầu quên mất mình vừa thấy gì.

“Giáo sư, ông nói đi chứ?

Ông thấy gì?” Quách giáo sư sốt ruột, đó đều là thông tin hữu ích, biết đâu lại tìm ra cách giải quyết.

Tiền Tinh Vân nhìn Quách giáo sư, há miệng nhưng không nói được lời nào.

“Tôi không nhớ mình bị làm sao nữa.

Vừa rồi tôi thấy gì đó, nhưng giờ không nhớ nổi.” Tiền Tinh Vân nỗ lực hồi tưởng nhưng hoàn toàn quên sạch.

“Đi thôi, không cần hỏi nữa.” Diệp Phi nhìn vẻ mặt của Tiền Tinh Vân là biết chuyện gì đã xảy ra, anh quyết định không thể ở lại đây lâu hơn nữa.

“Chuyện gì thế?

Cậu biết à?” Ngô Tà nhỏ giọng hỏi Diệp Phi.

“Do âm khí nhập thể đấy.

Vừa rồi giáo sư thấy ảo giác, mà cũng không hẳn là ảo giác.

Con Thụ Anh đó định ra tay với giáo sư rồi, chúng ta phải xử lý nó sớm.” Diệp Phi nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vậy cậu có cách gì không?

Cứ thế này không ổn, vạn nhất nó lại ra tay mà chúng ta không biết thì sao?” Ngô Tà lo lắng.

Diệp Phi hơi dừng bước, liếc nhìn Tiền Tinh Vân, trong lòng đang cân nhắc.

“Thần Mộc Đỉnh, có thể gieo sinh cơ lên người họ để tránh Thụ Anh ra tay không?” Diệp Phi hỏi trong đầu.

“Được, cậu chỉ cần đặt tay lên trán họ là xong.” Thần Mộc Đỉnh lên tiếng.

“Các giáo sư đừng cử động, tôi sẽ truyền chút sinh cơ cho mọi người để tránh Thụ Anh tìm phiền phức.” Diệp Phi không đợi họ trả lời, đặt ngón tay lên trán họ.

Một mùi dược hương tràn vào mũi Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư.

Vài giây sau, hai người cảm thấy một sự thư thái rõ rệt, cơ thể ấm áp hẳn lên.

Bốn người cùng tiến về phía trước, vừa hay nghe thấy tiếng đánh đấm.

Nhìn theo hướng âm thanh, họ thấy hai người lính đánh thuê đang

lao vào đánh nhau, ánh mắt đầy sát khí như nhìn kẻ thù.

Ngô Tà và Tiền Tinh Vân định xông tới ngăn cản nhưng bị Diệp Phi giữ lại.

“Không ngăn lại sao?

Cứ thế này sẽ chết người đấy!” Ngô Tà sốt sắng hỏi.

“Đúng thế, cứ để vậy sao được?

Tôi thấy họ rút dao ra rồi kìa.” Tiền Tinh Vân cũng lo lắng không kém.

Khán giả thấy Diệp Phi như vậy liền bắt đầu suy đoán: “Đại lão làm thế là đúng hay sai đây?

Định ra tay hay thôi?” “Rút dao rồi kìa, chẳng lẽ đứng nhìn họ tự sát?

Nếu chết dưới tay người mình thì oan uổng quá, mà người còn sống cũng sẽ bị ám ảnh tâm lý.” “Tôi thấy Đại lão làm vậy chắc chắn có lý do, thay vì nghĩ Đại lão sai, hãy nghĩ xem hai tên kia có vấn đề gì không.” “Chẳng lẽ ông không nghi ngờ Đại lão có vấn đề sao?” “Đại lão làm gì cũng có lý do cả, tôi chỉ nghi ngờ người khác chứ không bao giờ nghi ngờ Đại lão, đó là tôn chỉ của tôi.” “Vãi, tôi cứ tưởng mình là fan cứng rồi, hóa ra ông mới là fan cuồng nhất.” Hoắc lão và Phương giáo sư thấy Diệp Phi không nhúc nhích cũng thấy lạ.

“Chuyện gì vậy?” Phương giáo sư mơ hồ, chẳng lẽ anh ta định đứng nhìn lính đánh thuê tàn sát lẫn nhau sao?

“Hai người đó không phải lính đánh thuê thật.” Hoắc lão nhìn chằm chằm hai người đó hồi lâu mới lên tiếng giải thích.

“Hả?

Vậy họ là ai?” Phương giáo sư không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chưa biết, nhưng chắc chắn có gì đó không đúng.

Vì lính đánh thuê thường đeo súng bên phải, đặt ở vị trí thuận tay nhất.

Có ai đi làm nhiệm vụ mà lại đặt vật hộ thân ở phía không thuận tay không?” Hoắc lão lạnh lùng hỏi lại.

Phương giáo sư chợt liên tưởng đến cảnh tượng trong camera của Tiểu ca, cây cối gần như y hệt.

Liệu có phải những người đó cũng bị 'copy-paste' không?

Nghĩ tới đây, Phương giáo sư rùng mình, không phải là không có khả năng đó.

“Trước đây cứ nghe Diệp Phi nói mình quan sát tinh tường, giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền.” Hoắc lão hài lòng gật đầu.

“Giáo sư, mắt nhìn của ngài cũng lợi hại thật, ít nhất tôi cũng chẳng nhìn ra được gì.” Phương giáo sư bái phục Hoắc lão, dù tuổi cao nhưng thị lực và sự nhạy bén của ông vẫn hơn hẳn mình.

Hoắc lão chỉ mỉm cười nhạt, không nói thêm.

Tại hiện trường, Diệp Phi nhìn hai người lính đánh thuê vẫn đang vật lộn nhưng chưa thực sự hạ thủ, cuối cùng không nhịn được nữa liền lên tiếng: “Này, mấy người nên dùng dao đi chứ, đến nước này rồi còn không dùng dao à?” Hai kẻ đó khựng lại, sát khí trên mặt biến mất, quay sang nhìn Diệp Phi.

Một tia lạnh lẽo thoáng qua trong mắt họ rồi biến mất ngay lập tức.

“Cậu Diệp, ý cậu là sao?” Một người cố gắng giữ giọng ôn hòa hỏi.

“Tôi thì có tâm địa xấu gì đâu?

Chỉ là thấy hai người cứ đánh qua đánh lại mãi mà không xuống tay, nên tôi định giúp một tay thôi.

Đừng cảm ơn, tôi họ Lôi tên Phong (ý nói làm việc tốt không để lại tên).” Diệp Phi cười giễu, vẻ mặt đầy đắc ý.

Hai tên lính lập tức thu lại vẻ ôn hòa, nhìn Diệp Phi đầy sát khí.

“Ngươi phát hiện từ lúc nào?” Một tên cất giọng the thé, giống như tiếng trẻ con tập nói.

“Sơ hở đầy ra đó mà cũng đòi giả mạo.

Dù có copy-paste thì cũng phải làm cho ra hồn chút chứ.

Ai bảo các ngươi súng phải đeo ngược bên hả?

Chương 560

Mà thôi, các ngươi chưa tiếp xúc với con người bao giờ, tôi hiểu mà.” Câu nói của Diệp Phi như đánh thức người trong mộng.

Ngô Tà và hai giáo sư vội nhìn vào hông bọn chúng, lập tức hiểu ra.

Hóa ra Diệp Phi đã biết từ đầu?

Quan sát kỹ đến mức đó sao?

Ba người giơ ngón tay cái với Diệp Phi, đúng là quá đỉnh, nhãn lực này thực sự tuyệt vời.

Hai tên lính định biến mất thì Diệp Phi đã ra tay trước.

Sợi roi trong tay kết hợp với Dương Cầu quất mạnh vào hai cái bóng đang dần hư hóa.

Cơ thể hai tên lính lập tức biến thành hai đứa trẻ toàn thân xanh tím, đôi mắt xám bạc, u ám nhìn Diệp Phi.

“Ngươi tưởng thế này là giết được bọn ta sao?

Thật nực cười.” Hai đứa trẻ dần hóa thành hư ảnh, nhưng trước khi biến mất, vết thương do Diệp Phi gây ra bắt đầu bốc lên hỏa quang màu đỏ, từng chút một thôn phệ chúng.

“Ngươi... ngươi đã làm gì bọn ta?” Khuôn mặt Thụ Anh hiện lên vẻ hoảng hốt và sợ hãi hiếm thấy.

“Đoán xem, tôi đã làm gì?” Diệp Phi không nói, chỉ lặng lẽ nhìn chúng biến mất hoàn toàn.

“Các ngươi không ai chạy thoát được đâu, dù có giết được bọn ta thì cũng đừng hòng thoát khỏi đây!” Tiếng nói đầy tự tin vọng lại từ

trên không sau khi Thụ Anh biến mất.

Nghe thấy câu này, sắc mặt Diệp Phi sa sầm lại, trong lòng không khỏi lo lắng cho Giả đội trưởng và những người còn lại.

Lúc này, Tiểu ca nhìn món 'đồ chơi' đã bị mình chém làm mấy đoạn, cuối cùng dùng máu Kỳ Lân hủy diệt nó.

Sau khi món đồ chơi biến mất hẳn, Tiểu ca chỉ cúi đầu nhìn camera của Ngô Tà và Diệp Phi.

Xác định hai người vẫn an toàn ở bên nhau, y mới phần nào yên tâm.

Sau đó y nhắm mắt lại như đang cảm nhận môi trường xung quanh, tai khẽ động, nghe thấy tiếng tranh cãi.

Bóng dáng Tiểu ca lóe lên, nhanh chóng lao về phía đó.

Khi đến nơi, y thấy Giả đội trưởng đang tranh chấp với hai người lính đánh thuê.

“Dừng tay lại, đây là mệnh lệnh, lập tức dừng tay!” Giả đội trưởng hét lớn, nhưng hai người kia như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ẩu đả, thậm chí đã rút dao.

Tiểu ca thấy vậy liền chấm máu từ vết thương chưa khép miệng vào lòng bàn tay.

Động tác nhanh nhẹn, y vỗ mạnh vào trán hai người lính đang đánh nhau.

Vừa chạm vào máu Kỳ Lân, họ rú lên một tiếng thảm thiết rồi mắt tối sầm lại, ngất đi.

Giả đội trưởng vội vàng đỡ lấy họ, tránh để họ chạm vào đám cỏ dại đầy âm khí.

“Cậu Trương, chuyện này là sao?

Sao họ lại bị thế này?" Giả đội trưởng ngơ ngác, khi màn sương đen tan đi thì bên cạnh y chỉ còn hai người này, đang định tìm những người khác thì họ bỗng dưng phát điên, y còn chưa kịp hiểu chuyện gì.

May mà gặp được y.

"Họ bị âm khí xung kích, muốn tỉnh lại thì phải tìm Diệp Phi." Tiểu ca không nói hai lời, cõng một người lên lưng đi vào bên trong.

Giả đội trưởng cũng vội vàng theo sau.

Có người như y ở bên, ít nhất cũng thấy an toàn hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn rất lo cho những anh em khác.

Diệp Phi nhìn thấy Tiểu ca qua màn hình, ánh mắt trầm xuống: "Đi vào trong thôi." Nói đoạn, anh dẫn Ngô Tà và các giáo sư tiến sâu vào trong.

Khán giả lại được một phen thắc mắc: "Chẳng lẽ không phải nên tìm đường ra sao?

Sao lại đi vào trong?" "Đó là lựa chọn của Đại lão, chúng ta đừng bàn ra tán vào.

Biết đâu bên trong có thứ gì đó, chẳng phải Ngô Tà và các giáo sư cũng không phản đối sao?" "Tôi vừa thấy Tiểu ca và Giả đội trưởng cũng đang đi vào trong, chắc là họ định hội quân ở phía trong đấy." "Đây có phải là thần giao cách cảm trong truyền thuyết không?

Vãi, đỉnh thật sự." "Đó là sự ăn ý sau bao trận chiến đấy, không giống chúng ta đâu." Diệp Phi và Ngô Tà đi vào trong, đụng phải không ít Thụ Anh, số lượng nhiều như thể vô tận.

"Diệp Phi, tình hình có vẻ không ổn.

Trước đó cứ tưởng chỉ có vài đứa hoặc mười mấy đứa, nhưng số

lượng hình như nhiều hơn chúng ta tưởng nhiều.

Có khi nào xảy ra chuyện gì không?" "Bên Tiểu ca cũng gặp không ít, tôi vừa thấy cũng có mấy đứa rồi." Ngô Tà đứng tại chỗ, mệt mỏi thở dốc.

Hai vị giáo sư cũng vậy, chân đã mỏi nhừ nhưng không nỡ nói ra.

"Chúng ta phải tìm được cây Hòe Vương, Tiểu ca chắc cũng biết điểm này nên mới đi vào trong." Diệp Phi lại lấy hai bình nước đưa cho Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư.

Họ ngồi xuống đất, vừa uống được vài hớp thì cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Diệp Phi thấy hai giáo sư nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch.

"Ngô Tà, cõng giáo sư lên, lát nữa sẽ có người dẫn chúng ta đến chỗ cần đến." Diệp Phi đang chờ đợi cơ hội này, giờ nó đã đến cửa, không tận dụng thì phí quá.

Ngô Tà cũng không hỏi nhiều, anh bảo sao thì làm vậy.

Dù cơ thể đã mỏi nhừ nhưng cậu vẫn cõng Quách giáo sư lên lưng.

Một lát sau, hai luồng sáng xanh nhạt từ tai của Tiền Tinh Vân và Quách giáo sư thoát ra, bay về phía bên trong.

Diệp Phi và Ngô Tà bám sát theo hai luồng sáng đó.

Cư dân mạng thấy Tiểu ca và Giả đội trưởng cũng đang tiến vào sâu hơn, thầm cầu nguyện cho họ sớm gặp nhau.

"Mẹ kiếp, sao Thụ Anh nhiều thế?

Rốt cuộc có bao nhiêu đứa vậy?" "Không biết, nhưng tôi phát hiện ra một điều: chúng xuất hiện rất có kế hoạch, hoặc có tổ chức.

Tôi để ý thấy ở camera của Tiểu ca, khoảng cách giữa mỗi lần Thụ Anh xuất hiện là tầm 20 phút." "Nghĩa là cứ cách khoảng 20 phút lại có một con Thụ Anh, có khi còn chưa tới 20 phút.

Hình như càng vào sâu thì thời gian xuất hiện càng ngắn lại." "Vãi, mấy ông soi kỹ thật đấy, vậy mà cũng chú ý được.

Tôi chỉ mải xem Đại lão và Tiểu ca diệt Thụ Anh thôi." "Thế nên người ta mới nói so sánh chỉ thêm đau lòng." Diệp Phi và Ngô Tà đuổi theo hai luồng sáng xanh suốt nửa tiếng đồng hồ thì thấy chúng bay vào một cái cây khá nhỏ.

Cái cây hòe này trông nhỏ hơn hẳn những cây xung quanh.

Ngô Tà mệt đứt hơi, mặt đỏ gay gắt, cũng may anh thường xuyên đi đổ đấu nên thể lực mới trụ được đến giờ, nếu không chắc đã gục lâu rồi.

"Sao không đi tiếp?

Đến nơi rồi à?" Ngô Tà thấy Diệp Phi dừng lại liền hỏi nhỏ.

Vừa dứt lời, bên tai đã vang lên tiếng cười lạch cạch.

"Đến rồi, còn đi đâu nữa?" Diệp Phi nhìn một khoảng đất trống, đặt Tiền Tinh Vân xuống và để Chức Viêm Điểu canh gác bên cạnh.

Ngô Tà cũng đặt Quách giáo sư xuống, thấy hai người họ trông rất đau đớn, lòng không khỏi lo lắng.

"Khi nào họ mới tỉnh?

Trông họ khổ sở quá." "Lát nữa sẽ tỉnh thôi, không cần lo." Diệp Phi liếc nhìn, mắt lóe lên tia sáng vàng, khi nhìn vào cây hòe, anh thấy từng cặp Thụ Anh đang nấp bên trong, hổ thị đam đam nhìn hai người họ như thể nhìn con mồi đã bị bao vây.

"Ngô Tà, cẩn thận, chúng ta bị bao vây rồi." Diệp Phi lập tức rút

Hỏa Diễm Phủ ra, lẩm nhẩm thần chú, lửa Tam Muội lao về phía những thân cây xung quanh.

Đám Thụ Anh trên cây thấy vậy liền tụ lại thành một con Thụ Anh khổng lồ, cao ít nhất cũng ba mươi mét.

Lúc này nó đang từ trên cao nhìn xuống Ngô Tà và Diệp Phi.

"Ngươi lập tức thu hồi ngọn lửa này lại, nếu không đồng bọn của ngươi sẽ chết hết ở đây!" Con Thụ Anh nói đoạn liền lộ ra cái bụng của mình.

Cái bụng trở nên trong suốt, bên trong có hàng chục người lính đánh thuê đang nằm la liệt, mắt nhắm nghiền như đang hôn mê bất động.

"Thật vô liêm sỉ!" Ngô Tà nhìn con quái vật khổng lồ mà bừng bừng lửa giận.

Dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy đúng là quá đốn mạt.

Diệp Phi không nói hai lời, lập tức thu hồi ngọn lửa để tránh làm hại đến lính đánh thuê.

Sau đó anh quay lưng lại với nó, lấy ra hai lá bùa Khôi Lỗi Thuật chôn xuống đất.

Hai hình nhân thế mạng lập tức lao về phía con Thụ Anh từ dưới lòng đất.

Chương 561

“Ngươi muốn gì?

Làm sao mới chịu thả người?” Diệp Phi lạnh lùng chất vấn.

“Ngươi đúng là không ngoan, dám lén lút ra tay sao?” Thụ Anh nói xong liền vung một bàn tay béo múp, tát một cú trời giáng vào một 'Diệp Phi' khác đang đứng sau lưng nó, khiến cái bóng đó biến thành một hình nhân bằng rơm.

Ngô Tà kinh ngạc, đây là Thụ Anh sao?

Là trẻ con sao?

Sao lại thông minh thế này?

Nó phát hiện ra bằng cách nào?

Cậu nhìn sang Diệp Phi, thấy mặt anh sa sầm lại, vẻ mặt rất không vui.

“Ngươi không nghe lời làm ta thấy không vui.

Mà không vui thì ta lại muốn đập phá đồ đạc.

Ngươi chính là con mồi của ta!” Thụ Anh nói xong liền khóa chặt tầm mắt xám bạc vào Diệp Phi thực sự.

“Ngươi cứ thử xem.” Diệp Phi nhếch mép, sau đó nhìn Ngô Tà: “Cậu thấy cái cây kia không?

Tìm cách hủy nó đi, nhưng phải cẩn thận đấy.” Diệp Phi đưa con dao phay cho Ngô Tà rồi quay người chạy vụt đi.

Thấy 'đồ chơi' Diệp Phi không nghe lời, con Thụ Anh khổng lồ bắt đầu bò theo với tốc độ cực nhanh.

Ngô Tà nhìn hai người họ chạy xa, cầm con dao phay Diệp Phi đưa tiến về phía cái cây hòe nhỏ lúc nãy.

Vừa lại gần đã thấy trên thân cây có khuôn mặt một đứa trẻ đang cười lạnh nhìn mình, đôi mắt đỏ rực không rời một giây.

Ngô Tà định hành động nhưng phát hiện mình không thể cử động, đối diện với đôi mắt của Thụ Anh, sau lưng anh lạnh toát.

Lúc này, Diệp Phi đang linh hoạt chạy trốn, con Thụ Anh khổng lồ ban đầu bò, sau đó đứng dậy dùng đôi chân ngắn cũn đuổi theo sát nút.

Chiều cao của nó từ ba mươi mét đã tăng lên thành năm mươi mét.

Diệp Phi quay đầu lại với vẻ thản nhiên, lấy từ trong túi ra Băng Xuyên Cung bắn một phát.

Nhưng khi mũi tên chạm vào Thụ Anh, cơ thể nó bỗng trở nên hư ảo, né tránh được đòn tấn công.

Băng Xuyên Cung thất thủ.

"Con Thụ Anh này không phải bản thể, cậu không bắn trúng được đâu.

Việc cần làm bây giờ là né tránh.

Cậu để Ngô Tà đi tấn công bản thể Thụ Anh là rất nguy hiểm cho cậu ấy đấy." Thần Mộc Đỉnh bất ngờ lên tiếng.

"Sao ông biết tôi không để lại hậu thủ?

Giờ tôi chỉ lo cho đám lính đánh thuê kia thôi, ở trong bụng Thụ Anh quá lâu sẽ không tốt cho họ." Diệp Phi thấy bàn tay khổng lồ của Thụ Anh đang quất tới, anh nhanh nhẹn né sang một bên.

Cây hòe trúng đòn đổ rạp xuống đất, bụi bay mù mịt.

"Cứ thế này không ổn đâu, cần có người giúp cậu.

Tôi sẽ truyền sinh cơ vào sợi roi của cậu, lúc đó cậu có thể rạch một đường trên bụng nó để đưa đám lính đánh thuê ra ngoài.” Giọng của Thần Mộc Đỉnh vang lên trong đầu Diệp Phi.

Diệp Phi trầm lòng, anh cần Tiểu Ca giúp đỡ, nhưng y hiện giờ không có ở đây.

Đúng lúc Diệp Phi đang thất thần, bàn tay khổng lồ của Thụ Anh lao thẳng về phía anh.

Khán giả thấy cảnh đó mà tim bắn ra ngoài.

“Vãi, cái thằng ranh này đánh lén, dám thừa lúc Đại lão thất thần để ra tay, quá đáng thật!” “Chuẩn luôn, quá quắt quá.

Nhưng tôi đang nghĩ, nếu có Tiểu ca ở đây thì chắc sẽ ổn hơn nhiều nhỉ?” “Tôi thấy Tiểu ca đang chạy hối hả rồi, không biết là đi đâu mà tốc độ nhanh kinh khủng, camera mờ cả ảnh luôn.” “Giá mà họ ở bên nhau thì dễ rồi.

Đại lão giờ phải nể nang đám lính trong bụng nó, vạn nhất làm họ bị thương thì khổ.” “Chúng ta xem Ngô Tà đi, Ngô Tà gặp rắc rối to rồi kìa.

Đại lão dù sao cũng là Đại lão, không sao đâu, chứ Ngô Tà thì khó nói lắm.” Mọi người lại dồn sự chú ý vào Ngô Tà.

Lúc này Ngô Tà đang rơi vào tình cảnh hiểm nghèo.

Hoắc lão và Phương giáo sư thấy mặt Ngô Tà đầy mồ hôi thì bắt đầu lo lắng.

Dù sao Ngô Tà cũng không có bản lĩnh và huyết mạch như Tiểu ca hay Diệp Phi.

“Chuyện này là sao?

Cái cây nhỏ thế kia mà sao khuôn mặt bên trong lại to vậy?”

Phương giáo sư thấy thật thần kỳ, chẳng lẽ những gì họ thấy không phải sự thật?

"Thấy vậy chưa chắc đã là vậy, có lẽ đây mới chính là cây hòe mà Diệp Phi muốn tìm." Hoắc lão nhìn màn hình lớn, lòng nặng trĩu.

Ông cảm thấy Diệp Phi làm thế này có hơi mạo hiểm không?

Ngô Tà liệu có đối phó nổi con Thụ Anh này không?

Chẳng khác nào đẩy Ngô Tà vào hố lửa.

Lúc này, Ngô Tà đang cầm dao phay, nhưng bàn tay lại không nghe theo điều khiển mà đưa lưỡi dao lại gần mặt mình.

Ngô Tà thừa biết con dao của Diệp Phi sắc bén đến mức nào, nếu chạm vào thì tiêu đời.

"Ngươi dám làm hại ta thì chỉ có con đường chết!" Thụ Anh lúc này đang nổi trận lôi đình, đôi mắt đỏ rực điều khiển Ngô Tà.

Ngay khi lưỡi dao sắp chạm vào mặt, một bàn tay to lớn vội vàng đoạt lấy con dao, rồi chém thẳng vào con Thụ Anh đối diện.

"A!" Thụ Anh phát ra tiếng thét thê lương.

Ngô Tà được giải thoát, bị một bàn tay kéo sang một bên.

Nhìn cây hòe đang dần to lên, Ngô Tà ngẩn người, rồi nhận ra người bên cạnh.

"Chẳng phải anh chạy rồi sao?

Sao lại ở đây?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

"Tôi không phải Diệp Phi, tôi là do anh ấy dùng thuật khôi lỗi biến ra.

Con Thụ Anh lúc nãy đập trúng chỉ là một phân thân khác thôi, nó không tìm thấy anh ấy đâu.

Diệp Phi biết cậu ở đây một mình sẽ không an toàn nên để tôi lại đây giúp cậu.” 'Diệp Phi' đáp bằng giọng hơi cứng nhắc.

Ngô Tà thầm nghĩ Diệp Phi đúng là tính toán sâu xa.

Biết thế thì đừng bỏ mặc mình chứ, nhưng nghĩ lại cảnh bị con Thụ Anh khổng lồ kia đuổi theo thì đúng là thê thảm thật, thà ở đây canh giữ còn hơn.

“A!” Cây hòe bắt đầu phình to, khuôn mặt trên cây cũng lớn dần, vẻ mặt đầy đau đớn.

Khán giả thấy cái cây biến dạng như vậy thì kinh hãi: “Ảo thuật à?

Sao nó lớn nhanh như thổi thế?

Thấy tận mắt luôn kìa, ma quỷ thật!” “Vãi, nó càng lúc càng to, to hơn cả lúc nãy.

Giờ làm sao đây?

Chém kiểu gì?

Dao phay của Đại lão có ăn thua không?” “Mẹ ơi, thế này thì dùng cưa máy chắc cũng chẳng ăn thua.

Làm sao cưa đổ nó được đây?” “Giờ chạy còn kịp không?” “Mọi người nhìn camera Đại lão kìa, hình như con Thụ Anh kia cảm nhận được gì đó, nó định quay lại!” Mọi người lại nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thấy Thụ Anh định quay đầu, vẻ mặt đầy giận dữ, biết là Ngô Tà đã thành công.

“Thần Mộc Đỉnh, không còn nhiều thời gian nữa, mau truyền sinh cơ cho tôi, tôi phải cứu đám lính đánh thuê này!” “Cậu vào đó một mình không có người giúp, đám lính kia sẽ bị thương đấy, vạn nhất gãy xương thì sao?” Thần Mộc Đỉnh cảnh báo nhưng vẫn truyền sinh cơ qua cánh tay Diệp Phi, khiến sợi roi tỏa ra một lớp sáng xanh nhạt.

“Gãy xương còn hơn mất mạng.” Diệp Phi nhanh nhẹn tiến lên trước mặt Thụ Anh, dậm chân lấy đà, quất mạnh sợi roi vào bụng nó, rạch ra một đường.

Vài người lính đánh thuê theo đó rơi xuống.

Diệp Phi đành tạm ngừng tấn công, đưa tay đón lấy hai người lính, đáp xuống đất an toàn.

Thấy vết thương trên bụng quái vật sắp khép lại, Diệp Phi nhíu mày định ra tay lần nữa thì thấy một bóng đen hiện ra trên đầu nó, lao thẳng vào vị trí bụng.

Chương 562

Nhìn rõ người tới, Diệp Phi mừng rỡ.

Tiểu ca đến đúng lúc quá!

Tiểu ca đã đứng trong bụng nó, bắt đầu ném từng người lính ra ngoài, Diệp Phi ở dưới đón lấy.

Đến người cuối cùng, khi vết thương trên bụng sắp khép hẳn, Tiểu ca không chút do dự rút Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay mình, khí tức Kỳ Lân bùng phát.

Y hơi khụy chân rồi phóng vọt ra ngoài từ phía trên.

Con Thụ Anh định giáng một đòn xuống Diệp Phi thì bỗng thấy đau đầu dữ dội, rồi hai bóng người vọt ra từ trên đầu nó.

Diệp Phi chớp thời cơ, dùng Băng Xuyên Cung đã nạp khí tức của Thần Mộc Đỉnh bắn thẳng vào Thụ Anh.

Thụ Anh chưa kịp phản ứng thì mũi tên đã găm trúng, cơ thể nó bắt đầu rách toác đầy đau đớn.

Cơ thể nó phình lên rồi từ bên trong vọt ra hàng loạt những con Thụ Anh nhỏ, rơi vãi khắp mặt đất và các cây hòe xung quanh.

Con Thụ Anh kia lúc này đang nằm dưới đất, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Diệp Phi nhìn Tiểu Ca đi xuống, trên lưng còn cõng một tên lính đánh thuê, vội vàng bước tới.

Đội trưởng Giả cũng cõng một người, mặt và quần áo đều ướt đẫm mồ hôi.

Tốc độ của Tiểu Ca rất nhanh, gã huấn luyện nhiều năm như vậy

mà thể lực vẫn không bằng, may mà gã cũng trải qua huấn luyện tăng cường, nếu không đã mất mặt rồi.

Đừng nói đến việc tìm tới đây, chỉ riêng việc đi theo Tiểu Ca thôi cũng đủ khiến gã tụt lại phía sau rồi.

Đội trưởng Giả thở hồng hộc đi đến bên cạnh anh em của mình, thấy mặt mũi họ xanh mét, không còn chút sinh khí nào, trông vô cùng đáng sợ. 'Diệp Phi tiên sinh, xin anh hãy cứu anh em của tôi.' Giọng điệu đội trưởng Giả đầy vẻ cầu khẩn. 'Được.' Diệp Phi không dài dòng, dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, liền thấy sắc mặt đám lính đánh thuê dưới đất dần khôi phục, nhịp thở cũng ổn định hơn nhiều.

Đội trưởng Giả thấy vậy thì mừng rỡ không thôi. 'Đội trưởng Giả, anh cứ ở đây đợi chúng tôi, chờ chúng tôi giải quyết xong con Thụ Anh này sẽ quay lại tìm anh.' Diệp Phi dặn dò một câu rồi cùng Tiểu Ca lao cực nhanh về hướng lúc trước.

Đội trưởng Giả định bảo họ cẩn thận, nhưng chưa kịp mở lời thì bóng dáng hai người đã biến mất.

Lúc này Ngô Tà đang nhìn cái cây hòe khổng lồ trước mặt, nó còn lớn hơn những cây lúc trước, ở giữa còn có một khuôn mặt Thụ Anh.

Ngô Tà vừa đứng dậy liền cảm thấy mặt đất dưới chân mềm nhũn, hai chân bắt đầu lún xuống.

Ngô Tà giật mình, đây là...

đầm lầy? 'Diệp Phi, đi mau!' Ngô Tà quay đầu thúc giục 'Diệp Phi' bên cạnh.

Nhưng 'Diệp Phi' không đi mà ném thanh thái đao ra, bước về phía cậu. 'Diệp Phi nói rồi, tôi phải bảo vệ cậu, cho nên cậu đi trước đi.' Hai chân 'Diệp Phi' đã lún đến đầu gối nhưng vẫn tiếp tục bước tới.

Sau đó, hắn túm lấy áo Ngô Tà, nhấc bổng cậu lên, cho đến khi bị lún tới eo, hắn dùng sức đẩy Ngô Tà ra ngoài.

Ngô Tà ngã xuống đất, lăn mấy vòng, lưng đập vào gốc cây hòe. 'Mẹ kiếp...

đau quá.' Ngô Tà vội vàng đứng dậy, thấy 'Diệp Phi' chỉ còn lộ ra cái đầu rồi từ từ chìm nghỉm.

Ngô Tà đầy lòng cảm kích đối với Diệp Phi, may mà trước khi đi anh ấy còn để lại một con rối, nếu không cậu thực sự chẳng biết phải làm sao.

Lúc này con Thụ Anh thấy Ngô Tà vẫn còn sống, ánh mắt hung tàn lúc trước bỗng chốc biến thành uất ức, rồi bắt đầu sụt sịt.

Tiếng khóc lớn dần, rồi chuyển thành tiếng gào khóc thảm thiết. 'Oa oa oa...' Ngô Tà nghe thấy âm thanh này liền vội vàng bịt tai lại, dạ dày bắt đầu quặn lên, âm thanh này khiến màng nhĩ đau nhức vô cùng.

Dù đã bịt tai nhưng cậu vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Khán giả trong phòng livestream khi nghe thấy âm thanh này cũng khó chịu tương tự.

Họ vội vàng tắt tiếng, thậm chí có người không kịp tắt đã bắt đầu nôn mửa. 'Vãi chưởng, cái thứ gì thế này, tôi buồn nôn quá, mô tả âm thanh này kiểu gì bây giờ?' 'Mô tả gì nữa?

Nó cực kỳ khó nghe, khó nghe đến mức không thể chấp nhận được, hơn nữa còn chấn động đến tận xương tủy.' 'Cùng là tiếng trẻ con khóc mà sao khác biệt lớn thế?

Người ta khóc nghe đáng yêu, còn cái này là cái thứ quái thai gì vậy?' 'Tôi đoán chắc Ngô Tà đang ghen tị với các giáo sư lắm, ít nhất mấy ông ấy giờ đang ngất, không phải nghe cái này.' 'Các giáo sư chắc cũng nghĩ vậy.

Không ổn rồi, tôi phải đi bệnh viện thôi, khó chịu quá, đầu óc mụ mị hết cả rồi.' Lúc này các bệnh viện lớn bắt đầu quá tải, mọi người đều đi chụp CT não, những người này sau khi nghe tiếng Thụ Anh khóc đều xuất hiện triệu chứng chóng mặt.

Hoắc lão và giáo sư Phương cảm thấy màng nhĩ đau nhói, may mà giáo sư Phương đã kịp tắt tiếng, nếu không thì... 'Cái tiếng này đúng là ma mị, giờ trong đầu tôi vẫn lùng bùng tiếng khóc đó.' Hoắc lão vừa nói vừa xoa tai, đầu vẫn vang vọng tiếng khóc lúc nãy, dạ dày vẫn nôn nao. 'Đây là tiếng Thụ Anh khóc, sao lại khó nghe thế này?

Tôi còn muốn nôn, không biết Ngô Tà có chịu nổi không.' Giáo sư Phương bắt đầu lo lắng cho Ngô Tà.

Lúc này trong mộ huyệt, Diệp Phi và Tiểu Ca nghe thấy âm thanh đó liền khựng lại, rồi thấy trước mắt một cây hòe cao lớn trồi lên.

Diệp Phi kinh ngạc, cây hòe này sao lại lớn thế này?

Chẳng phải cây cối ở đây đều chết sạch rồi sao?

Sao vẫn còn cây sống? 'Ngô Tà...' Tiểu Ca thấy vậy liền lao ra.

Diệp Phi rất rõ tiếng khóc của Thụ Anh, nó kích thích thần kinh con người cực mạnh, muốn giải quyết nó thì phải có cách. 'Hệ thống, tôi muốn chọn một thứ.' Diệp Phi giao tiếp với hệ thống trong đầu, cơ thể lao về phía đối diện.

Khi đến nơi, hắn thấy Ngô Tà đang ngồi dưới đất bịt tai, vẻ mặt vô cùng đau đớn. 'Ngô Tà...' Tiểu Ca định tiến lên thì tiếng khóc của Thụ Anh càng lớn hơn.

Sắc mặt Tiểu Ca thay đổi hẳn, y liếc nhìn cái cây khổng lồ rồi vội vã đi đến bên cạnh Ngô Tà. 'Tiểu Ca... tôi khó chịu quá.' Ngô Tà vừa nói vừa nôn khan.

Diệp Phi thấy vậy liền lấy ra một cây kèn Harmonica, khi tiếng

nhạc vang lên, một luồng sóng âm màu đỏ lan tỏa khắp không gian.

Khi Thụ Anh nghe thấy âm thanh này, tiếng khóc của nó rõ ràng bị áp chế hẳn.

Ngô Tà và Tiểu Ca cảm thấy đầu óc dịu đi nhiều, vẻ đau đớn của Ngô Tà giảm bớt, cậu từ từ buông tay ra.

Tai cậu bắt đầu chảy ra những dòng máu đỏ tươi. 'Tiểu Ca... anh nói gì cơ?

Sao tôi không nghe thấy gì nữa?' Ngô Tà thấy Tiểu Ca liên tục mấp máy môi, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ cậu... bị điếc rồi?

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, không nói gì thêm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào vết máu đỏ chói trên tai cậu.

Điều này khiến y rất không vui.

Tai Ngô Tà điếc rồi...

Tiểu Ca chỉ có ý nghĩ đó trong đầu, cuối cùng y giơ tay lên, chặt một phát vào gáy Ngô Tà.

Ngô Tà lập tức đổ gục, hôn mê đi.

Gương mặt Tiểu Ca ngay lập tức bị những hình xăm đen bao phủ, đôi mắt cũng nhanh chóng chuyển sang sắc đen sâu thẳm.

Khán giả trong phòng livestream thấy bộ dạng của Tiểu Ca thì thót tim.

Chương 563

Thêm cả vết máu trên tai Ngô Tà nữa, dường như có gì đó không ổn. 'Trời ơi, tôi thấy có gì đó sai sai, Ngô Tà bị điếc rồi sao?

Còn Tiểu Ca có phải đang nổi giận không?' 'Hình như đúng vậy rồi, vãi thật, nhìn Tiểu Ca lúc này sợ quá.' 'Nói nhảm, họ là bạn đồng hành, nếu bạn tôi bị làm cho điếc, tôi cũng điên lên thôi.' 'Mọi người nghe kìa, đại lão dùng tiếng kèn áp chế được tiếng Thụ Anh rồi, bản nhạc này nghe hay thật đấy.' 'Giờ này rồi, tai Ngô Tà sắp hỏng rồi mà mấy người còn tâm trí nghe nhạc?' 'Đúng vậy, tôi thấy Tiểu Ca đang giận dữ, chắc là y đang đau lòng lắm.' Khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt, Diệp Phi kết thúc bản nhạc, nhìn con Thụ Anh trên cây lúc này đã nhắm mắt ngủ khì. 'Tiểu Ca đừng nóng nảy, chúng ta đợi thêm chút nữa.' Diệp Phi giữ Tiểu Ca lại, hắn biết y đang rất giận vì Ngô Tà bị thương, nhưng giờ chưa phải lúc, cần phải làm rõ nguyên nhân phía sau.

Trong lòng hắn có một suy đoán táo bạo. 'Không giết nó sẽ là hậu họa.' Tiểu Ca lạnh lùng nói. 'Không đâu, con Thụ Anh này hết cách rồi, ảo ảnh lúc trước đã bị anh hủy hoại, giờ nó chỉ biết tấn công bằng sóng âm, hiện tại nó đang ngủ, anh có thể giết nó xả giận cho Ngô Tà bất cứ lúc nào.' 'Nhưng anh không tò mò sao, rõ ràng cây hòe khi sinh ra Thụ Anh sẽ chết đi, tại sao hai thứ này vẫn còn sống?' Giọng nói của Diệp Phi khiến hơi thở của Tiểu Ca trì trệ, khí tức Kỳ Lân trên người y càng thêm nồng đậm.

Ánh mắt y lạnh như sương giá, hận không thể đóng băng luôn cái cây hòe lớn trước mặt. 'Trong này có tà khí, không chỉ có âm khí, ngay

dưới gốc cây có luồng tà khí rất mạnh.' Tiểu Ca nhắm mắt cảm nhận rồi lại lên tiếng. 'Muốn biết chuyện gì đang xảy ra thì cứ thử xem.' Tiểu Ca cắn đầu ngón tay, hất một giọt máu đỏ tươi lên thân cây.

Chỉ thấy trên thân cây bốc lên khói xanh, thân cây hòe bắt đầu vặn vẹo đau đớn.

Kèm theo đó là tiếng kêu la thảm thiết của cả nam lẫn nữ. 'A...' Diệp Phi và Tiểu Ca nghe rất rõ, đúng lúc thấy trên cây xuất hiện hai khuôn mặt một nam một nữ, gương mặt dữ tợn đang trừng mắt nhìn hai người. 'Các ngươi thật to gan, tự ý xông vào mộ huyệt, lại còn dám làm hại tộc Thụ Anh của ta, thật không thể tha thứ.' Một người phụ nữ trong đó đang phẫn nộ nhìn họ, giọng nói đầy oán giận.

Tiểu Ca vốn đang nén giận, giờ lại bị một cái cây hòe già mắng chửi, ngọn lửa giận trong lòng lại bùng lên. 'Đáng chết.' Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca lại vung lên, mang theo khí tức Kỳ Lân chém thẳng vào cành cây.

Một đoạn thân cây rộng năm mét rớt xuống, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của cây hòe. 'Ngươi dám...' Giọng người đàn ông gầm lên đầy giận dữ, thân cây bắt đầu sinh trưởng điên cuồng định tấn công Tiểu Ca, nhưng Diệp Phi đã ra tay trước.

Sợi roi trong tay hắn quất mạnh, chém đứt những cành cây vừa mọc ra, tay hắn phóng ra Tam Muội Chân Hỏa, để sát trước mặt con Thụ Anh. 'Dám lại gần nữa tôi sẽ thiêu chết nó.' Diệp Phi nói xong, miệng niệm khẩu quyết, ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa bùng cháy dữ dội, nhắm thẳng vào Thụ Anh.

Thân cây hòe lập tức im bặt, vội vàng nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca. 'Được rồi, tôi không động đậy, các người muốn gì?' Nữ Hòe Thụ chủ động lên tiếng hỏi. 'Các ngươi vốn dĩ là những cái cây đã chết, tại sao vẫn còn ở đây?' Diệp Phi lạnh lùng chất vấn, ngọn lửa lại tiến gần

Thụ Anh thêm một chút.

Nữ Hòe Thụ cảm nhận được nhiệt độ, sợ Thụ Anh bị thương nên vội vàng lên tiếng. 'Chúng tôi cũng không biết, chúng tôi chỉ biết mình lẽ ra đã chết, nhưng không biết từ khi nào bắt đầu bị tà khí ám vào nên mới sống lại.' 'Để che mắt thiên hạ, chúng tôi đã biến đổi cơ thể, ngoài ra chúng tôi chẳng biết gì cả.' Nữ Hòe Thụ vội vã nói. 'À... không thành thật rồi...' Diệp Phi cười lạnh, đưa ngọn lửa lại gần Thụ Anh. 'Đừng mà, chúng tôi thực sự không biết mà.' Nữ Hòe Thụ lo lắng đến phát điên, vội vàng ngăn cản. 'Tà khí từ đâu tới?' Diệp Phi tiếp tục bức vấn. 'Là... là từ gốc của chúng tôi, chúng tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.' Nữ Hòe Thụ vội vàng nói, nhưng giọng điệu rõ ràng là chột dạ, đây không phải lời thật lòng. 'Hừ...' Diệp Phi thấy vậy cười lạnh một tiếng, biết mụ ta sẽ không nói thật, liền không do dự châm lửa đốt những cành cây trên đầu Thụ Anh, sau đó lầm rầm niệm chú, ngọn lửa bùng lớn hơn. 'Nói lời không giữ lời?

Ngươi dám!' Giọng Nam Hòe Thụ từ trong cây vọng ra. 'Tôi chưa bao giờ nói sẽ tha cho các người, chưa bao giờ.' Diệp Phi nói xong, ngọn lửa trên Thụ Anh bùng cháy.

Nữ Hòe Thụ vì không muốn nó bị thiêu chết đã vội vàng tách nó ra.

Chính vào lúc đó, sợi roi trong tay Diệp Phi vung lên, quấn lấy Thụ Anh, nó lập tức rơi vào tay hắn. 'Ngươi buông con ta ra...' Nữ Hòe Thụ sốt ruột không thôi, vội vàng lên tiếng giải thích. 'Con của ngươi?

Cái gì là con của ngươi?

Các ngươi chỉ là một lũ dị thú bị tà khí và âm khí lây nhiễm, con của ngươi đã hại anh em của tôi, lại còn định mưu hại tôi, ngươi phải đền tội.' Diệp Phi nói xong, trong tay bùng lên ngọn lửa, thiêu cháy Thụ Anh.

Diệp Phi gầm lên giận dữ, nếu trong người con Thụ Anh này không có tinh thể âm khí thì hắn đã không thiêu nó.

Nhưng mặc kệ cây hòe tinh gào thét, con Thụ Anh vẫn không hề phản ứng.

Diệp Phi nhìn Thụ Anh, bản An Hồn Khúc lúc nãy chính là chuẩn bị cho nó, giờ dù có băm nó thành trăm mảnh nó cũng không tỉnh lại được.

Cây hòe tinh trơ mắt nhìn Thụ Anh bị thiêu chết, hóa thành tinh thể âm khí, nó liền nổi cơn lôi đình, thân cây hòe đột ngột cao lớn thêm.

Những chiếc lá mọc ra um tùm, trong nháy mắt đã trở nên cực kỳ xanh tốt. 'Ta giết các ngươi!' Cây hòe gầm lên, những cái cây xung quanh bắt đầu co cụm lại.

Tiểu Ca từ lâu đã không chịu nổi, cơn giận bị dồn nén trong lòng đang không ngừng tuôn trào.

Khí tức Kỳ Lân trên người bắt đầu bốc cháy, Tiểu Ca dùng sức dậm chân, bóng dáng đen kịt thoăn thoắt xuyên thoi giữa các tán cây.

Diệp Phi cũng không vội, Kỳ Lân khi nổi giận thì vô cùng hung mãnh, hai cây hòe tinh này sắp gặp hạn rồi.

Sau đó hắn lấy bùa lửa ra, ngọn lửa lập tức bùng lên từ mặt đất, cách ly những cây hòe đang định áp sát mình.

Diệp Phi xoay chuyển ngọn lửa trong tay.

Khán giả trong phòng livestream nhìn Diệp Phi và Tiểu Ca phối hợp nhịp nhàng, không hiểu sao cảm thấy rất hào hứng.

Họ cùng nhau hợp tác, đúng là quá kích thích. 'Tôi không biết tại sao, nhìn hành động của Tiểu Ca và đại lão tôi lại thấy sướng thế nhỉ, chuyện này là sao?' 'Haha, tôi cũng nghĩ vậy, đúng là không sai chút

nào.' 'Lúc Tiểu Ca nổi giận trông vẫn soái như thường, nhìn kiểu gì cũng thấy ngầu.' 'Haha, tôi cũng thấy thế.' Lúc này trong mộ huyệt, Tam Muội Chân Hỏa đã thiêu cháy những cây hòe này, Hòe Thụ Vương thấy tộc nhân mình bị thiêu, thân cây mình cũng bị người đàn ông này chém đứt thì tức không để đâu cho hết.

Nó chỉ còn cách vận động tà khí trên người, lá cây từ xanh chuyển sang đen, lao về phía Tiểu Ca.

Diệp Phi nhận thấy tình hình không ổn, sợi roi trong tay lập tức quất mạnh, bẻ gãy một cành cây. 'Tiểu Ca, quay lại!' Diệp Phi lấy ra Băng Xuyên Cung, gia trì thêm Tam Muội Chân Hỏa, nhắm thẳng vào hòe thụ tinh đối diện. 'Diệp Phi, cậu phải nghĩ kỹ, hòe thụ tinh này có tác dụng hấp thụ tà khí ở đây, ngộ nhỡ tà khí không được hấp thụ nữa thì anh em của cậu biết làm sao?' Thần Mộc Đỉnh đột nhiên lên tiếng. 'Làm sao à?

Tình huống này tôi đã nghĩ ra cách rồi.' 'Tôi sẽ dùng Thịnh Thiên Nỗ, dùng hai loại huyết mạch cộng với Băng Xuyên Cung, tôi không tin mình không áp chế được luồng tà khí nhỏ nhoi này.' Diệp Phi đã nghĩ đến vấn đề này từ trước, mãi đến lúc nãy mới tìm ra cách giải quyết. 'Được.' Thần Mộc Đỉnh cũng thấy cách này khả thi.

Tiểu Ca nghe thấy tiếng liền từ trên cây nhảy xuống, đứng sau lưng Diệp Phi.

Khi Băng Xuyên Cung bắn ra, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca được bôi máu Kỳ Lân.

Một luồng đao phong vô hình lao thẳng về phía cây hòe. 'A...' 'Chủ nhân... cứu tôi.' Thân cây hòe bắt đầu bị đóng băng, nhưng bên trong lại có lửa lớn thiêu đốt, cộng thêm sự gia trì của máu Kỳ Lân.

Hòe thụ tinh kêu la vô cùng đau đớn.

Diệp Phi thấy vậy, liếc nhìn Tiểu Ca, lại lấy từ trong túi ra Thịnh Thiên Nỗ. 'Cho tôi một giọt máu đầu ngón tay của anh.' Tiểu Ca không ngần ngại nhỏ máu vào Thịnh Thiên Nỗ.

Diệp Phi cũng nhỏ máu của mình vào.

Sau đó hắn giao Băng Xuyên Cung cho Tiểu Ca. 'Lát nữa tìm được điểm tà khí, anh hãy kéo cung đóng băng chúng lại, phần còn lại cứ giao cho tôi.' Diệp Phi vẻ mặt nghiêm trọng, đưa cung cho Tiểu Ca.

Chương 564

'Được.' Tiểu Ca không nói nhảm, nhận lấy cung rồi nhắm vào phía dưới hòe thụ tinh.

Hòe thụ tinh đang bốc cháy hừng hực, định di chuyển nhưng toàn thân đã bị đông cứng, gần như không thể nhúc nhích.

Chỉ đành mặc cho ngọn lửa thiêu rụi hoàn toàn.

Hai mươi phút sau, khi hòe thụ tinh đã bị lửa thiêu sạch, dưới gốc cây xuất hiện một miệng hố đen ngòm.

Hình vuông, rộng chừng mười mét, tà khí màu đen bốc lên từ bên trong. 'Các ngươi thật to gan, dám tự ý xông vào mộ huyệt, còn dám tự tiện thiêu hủy cây cối của ta, thật quá xấc xược.' Làn khói đen thoát ra từ bên trong, hình thành một nhân hình đen kịt, quát lớn vào mặt hai người. 'Câm miệng.' Cả Diệp Phi và Tiểu Ca đồng thanh quát, không cho luồng tà khí đó cơ hội nói thêm câu nào.

Tiểu Ca vừa dứt lời liền giương cung bắn ra.

Miệng hố hình vuông lập tức bị một lớp băng bao phủ.

Luồng tà khí đó bị áp chế, vừa định phản kích thì Thịnh Thiên Nỗ của Diệp Phi đã sẵn sàng.

Hình ảnh Thanh Long và Kỳ Lân thuận theo Thịnh Thiên Nỗ cùng lao tới. 'Hú...' Hai tiếng gầm của linh vật vang lên, giáng thẳng xuống Băng Xuyên Cung.

Lớp băng vỡ vụn, sau đó nghe thấy tiếng thét thảm thiết của luồng tà khí.

Tiếng của Kỳ Lân và Thanh Long vẫn còn vang vọng trong hố đen.

Diệp Phi đứng cạnh Tiểu Ca, hắn ném ngay một mồi lửa Tam Muội Chân Hỏa vào trong.

Ngọn lửa bùng lên, Tiểu Ca theo sát phía sau, cầm Băng Xuyên Cung bắn thêm lần nữa.

Cả mặt đất đều là băng đá, bên trong còn có ngọn lửa vàng kim rực cháy.

Cả khu rừng khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy hai người phối hợp ăn ý thì ai nấy đều ngây người.

Một băng một hỏa phối hợp thật quá đã. 'Mẹ nó, pha xử lý này tôi cho điểm mười, đại lão và Tiểu Ca phối hợp đỉnh thật sự.' 'Tôi cũng thấy thế, lúc nãy xem sướng quá, còn cả hình ảnh hư ảo của Kỳ Lân và Thanh Long nữa, đó là Thịnh Thiên Nỗ phải không?

Xem lại vẫn thấy phê.' 'A...

đại lão và Tiểu Ca ăn ý quá đi, tôi cảm giác như không ai có thể chia cắt họ vậy, a... soái quá.' 'Đúng thế đúng thế, tôi thấy lúc Tiểu Ca nổi giận là soái nhất, cái khí chất cao ngạo đó làm tôi mê mệt.' 'Cả tôi nữa, tôi cũng thấy rất đẹp trai, tôi muốn gả cho Tiểu Ca ca.' 'Tôi cũng muốn.' 'Mấy người cứ đi mà gả cho Tiểu Ca, tôi gả cho đại lão.' 'Haha, đại lão là của tôi.' 'Mấy cô nương này bị điên hết rồi à?' Khán giả nữ bắt đầu thảo luận chuyện gả cho ai.

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn đoạn hội thoại của khán giả mà không nỡ nhìn tiếp, giới trẻ bây giờ nói chuyện kiểu này sao? 'Đừng nói nữa, pha xử lý của Diệp Phi và Trương tiên sinh đúng là không tệ, rất lợi hại, tôi nhìn còn thấy rung động, chả trách mấy cô gái nhỏ này lại thích họ.' Giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt không nhịn được cười. 'Đúng vậy, nếu không vì tuổi tác không phù hợp, tôi cũng

muốn cùng mấy cô gái này hò reo quá.' 'Nhưng tôi đang nghĩ đến một vấn đề khác, luồng tà khí này liệu có phải là thứ mà nữ tướng quân kia e sợ không, đòn tấn công vừa rồi liệu có gây ra tổn thương gì cho cô ta không?' Hoắc lão cười rồi đưa ra thắc mắc trong lòng, tò mò hỏi. 'Cái này... chắc là Diệp Phi mới biết được.' Giáo sư Phương nghe vậy cũng nghiêm nghị trở lại.

Trong mộ huyệt, sau khi hòe thụ tinh chết đi, môi trường xung quanh thay đổi, trở lại con đường nhỏ lúc trước.

Bên cạnh là đội trưởng Giả và những lính đánh thuê khác, lúc này họ đã tỉnh lại.

Vẻ mặt ngơ ngác nhìn đội trưởng Giả. 'Đội trưởng, chúng ta bị làm sao vậy?' Một tên lính đánh thuê nhìn đội trưởng Giả với vẻ mặt mờ mịt.

Khóe miệng đội trưởng Giả giật giật, còn làm sao nữa?

Tất nhiên là cả đám gặp ma chứ sao?

Còn quá trình thế nào thì ai mà biết được?

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cũng tỉnh dậy từ một phía, thấy cảnh tượng xung quanh thay đổi thì trong lòng đầy nghi hoặc.

Chuyện này là sao?

Sao cảnh vật xung quanh lại biến đổi thế này? 'Lúc nãy trong mơ dường như tôi nghe thấy tiếng trẻ con, có phải tôi nghe nhầm không?' Tiền Tinh Vân nói rất khéo, âm thanh đó thực sự rất đau đớn.

Tiếng trẻ con khóc nghe cực kỳ khó chịu, hận không thể bóp chết nó, nhưng may mà cuối cùng có một âm thanh khác xen vào, khiến cơ thể thoải mái hơn nhiều.

Diệp Phi thu hồi thuật Khôi lỗi và thanh thái đao vào túi, rồi nuốt

tinh thể âm khí vào bụng. 'Thứ này có chữa khỏi tai cho Ngô Tà được không?' Diệp Phi hỏi Thần Mộc Đỉnh trong lòng.

Ngô Tà lúc này đang nằm dưới đất, mặt mày tái nhợt.

Trên trán vã đầy mồ hôi.

Thần Mộc Đỉnh nhận lấy tinh thể âm khí, muốn chiết xuất một ít âm khí từ đó để luyện đan dược. 'Một canh giờ là đủ.' Thần Mộc Đỉnh vừa nói vừa phối hợp với Hỏa Tinh bắt đầu luyện đan.

Khi Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, trong ánh mắt lãnh đạm thoáng hiện vẻ phức tạp.

Lát nữa phải giải thích thế nào?

Tai của cậu ấy... 'Đừng lo, tôi có thể chữa khỏi tai cho cậu ấy.' Diệp Phi biết suy nghĩ của Tiểu Ca nên chủ động lên tiếng giải thích.

Tiểu Ca ngước mắt nhìn Diệp Phi rồi gật đầu. 'Cảm ơn.' Diệp Phi nhìn vẻ mệt mỏi của đội trưởng Giả, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn để mọi người nghỉ ngơi một lát, chờ Ngô Tà tỉnh lại.

Khi thấy Tiểu Ca và Diệp Phi, Ngô Tà đầu tiên là mừng rỡ, sau đó mặt mày tái mét. 'Tiểu Ca, Diệp Phi, hai người nói một câu đi...' Ngô Tà nói xong sắc mặt càng khó coi hơn, rõ ràng là không thể chấp nhận được chuyện này, chẳng lẽ sau này cậu không nghe thấy gì nữa?

Càng nghĩ càng thấy hoảng sợ, nhịp thở cũng dồn dập hơn, đôi mắt thoáng hiện vẻ hoảng loạn. 'Đừng lo lắng, cậu sẽ không sao đâu.' Diệp Phi giơ tay viết chữ lên lòng bàn tay cậu.

Thần Mộc Đỉnh...

Ngô Tà chợt nhớ ra điều gì đó, mắt sáng lên đầy hy vọng. 'Ừ.' Diệp Phi khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Ngô Tà nhìn vào mắt Diệp Phi, thấy ánh mắt kiên định thì trái tim đang treo lơ lửng cũng bình ổn lại phần nào.

Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi băng qua khu rừng, lúc này trên đám cỏ khô không còn khí đen nữa.

Cảnh vật khôi phục màu sắc ban đầu, không gian xung quanh chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ còn tiếng bước chân của mọi người.

Băng qua khu rừng, trước mắt xuất hiện một cánh cổng đồng khổng lồ, trên đó vẽ rất nhiều hoa văn, không phải là mây lành hay Thanh Long.

Điều này khiến Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách không hiểu nổi. 'Kiểu điêu khắc này đúng là lần đầu thấy, hoa văn và cây cỏ bên trên có phải là hoa mười hai tháng không?' Tiền Tinh Vân nhìn cảnh trước mắt không khỏi ngỡngàng.

Chưa từng nghe nói cổng đồng nhà ai lại khắc hoa cỏ cả. 'Nét khắc này giống hệt lúc trước, chắc là cùng một người làm ra.' Giáo sư Quách đưa tay chạm vào những vết tích trên đó, liền chú ý thấy có mùi hương thoang thoảng, trên đầu ngón tay dính chút bột mịn.

Mùi hương phát ra từ đó. 'Vào trong là biết ngay thôi.' Diệp Phi nói rồi thúc giục mọi người đi vào.

Uỳnh!

Cánh cổng đồng từ từ mở ra, một luồng khí ẩm phả vào mặt, kèm theo mùi bụi bặm thoang thoảng.

Chương 565

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn cảnh tượng bên trong mà ngẩn người.

Nơi này được xây dựng giống hệt cung điện nhà Hán, nhìn thoáng qua rất giống một hành lang dài (Vĩnh Hạng).

Trên tường có nhiều bức họa điêu khắc, những ngọn đèn dầu xung quanh đột nhiên bùng cháy.

Chiếu sáng cả không gian, khiến đèn chiếu sáng của đội khảo cổ trở nên mờ nhạt. 'Ánh sáng ở đây sao lại rực rỡ hơn cả lúc trước?' Tiền Tinh Vân tò mò, dường như mộ huyệt thời Hán cũng vậy, luôn rực rỡ hơn bất kỳ ngôi mộ nào khác.

Có thể thấy họ đã chuẩn bị rất kỹ cho những ngọn nến này.

Diệp Phi nhìn môi trường xung quanh, trong lòng thầm suy đoán.

Khán giả trong phòng livestream thấy cung điện Hán xa hoa và hành lang Vĩnh Hạng thì không khỏi bị choáng ngợp. 'Mẹ ơi, cái này tốn bao nhiêu nhân lực vật lực nhỉ?' 'Hoành tráng quá, thật là khí thế bàng bạc, gạch ngói ở đây đều từ thời Hán cả sao, nhưng xây cung điện Hán ở đây có ý nghĩa gì?

Còn cả cái thứ gọi là Vĩnh Hạng này nữa...' 'Có lẽ người ta rất thích cái Vĩnh Hạng này và một cung điện Hán, chỉ là nhìn không giống trên phim lắm, quy mô nhỏ hơn nhiều.' 'Ông nói nhảm à, cung điện Hán to thế nào, bê nguyên vào đây thì mộ huyệt nào chứa cho nổi.' 'Có lý, có lý.' Hoắc lão và giáo sư Phương thấy ánh đèn rực rỡ, cùng cung điện Hán và Vĩnh Hạng cũng bị kinh ngạc một phen. 'Phải công nhận là những mộ huyệt trước đây chúng ta thấy toàn là thứ xa xỉ hoặc đầy rẫy hiểm nguy, kiểu kiến trúc thuần phác thế này đúng là

hiếm có, chứng tỏ vị đế vương này là một vị hoàng đế không tồi.' Hoắc lão nhìn cảnh trước mắt chủ động giải thích. 'Nhưng loại nến này thật đặc biệt, sao trải qua bao lâu vẫn rực rỡ như vậy?' Giáo sư Phương vẫn tò mò về loại nến này. 'Đây là một loại đèn dầu, bên trong được thêm hương trầm, khi nến cháy sẽ tỏa ra mùi hương thoang thoảng, đồng thời cũng rất sáng.' 'Nếu tôi không nhìn lầm thì chắc chắn là loại nến này, nó còn có một ý nghĩa đặc biệt, đó là hy vọng có thể nhìn thấy con cháu đời sau phồn vinh thịnh vượng.' Hoắc lão từng đọc về thứ này trong sách, tương truyền mộ huyệt đế vương càng sáng thì con đường của con cháu đời sau sẽ càng rộng mở.

Không ngờ từ thời Hán đã xuất hiện rồi.

Lúc này trong mộ huyệt, Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách bước xuống bậc thang, từng bước đi đến bức tường đá.

Họ chạm vào những vết tích, nhìn thấy những bức họa khắc họa sự phồn vinh của một vị quân vương đương thời.

Trăm họ đều quỳ lạy trước cung điện Hán, ở giữa là một vị quân vương đang ngồi.

Phía dưới có nhiều người dân đang ca múa, trên mặt rạng rỡ nụ cười.

Phía sau là những bức tranh xua đuổi quân nô, cùng cảnh vị quân vương thể hiện uy nghiêm trên triều đường.

Diệp Phi nghe thấy Thần Mộc Đỉnh nói chuyện, liền lấy từ trong túi ra một viên thuốc màu đỏ đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà vốn đang đắm chìm trong thế giới riêng, thấy viên thuốc mắt sáng lên, vội vàng nuốt xuống.

Tai cậu truyền đến một cảm giác nóng rát, sau đó có thể nghe thấy những âm thanh lụn vụn, cả tiếng hít hà kinh ngạc của Tiền Tinh Vân

và giáo sư Quách.

Gương mặt Ngô Tà lộ vẻ vui mừng, cậu quay sang nhìn Tiểu Ca bên cạnh, lòng mừng rỡ không thôi. 'Tôi nghe thấy rồi, tôi cuối cùng cũng nghe thấy rồi!' Ngô Tà vui mừng quá đỗi, nắm chặt tay Tiểu Ca, kích động đến mức không kìm chế được.

Diệp Phi thấy Ngô Tà vui mừng thì chỉ mỉm cười thản nhiên, sau đó nhìn vào những dòng chữ bên phải ghi chép về vị quân vương này. 'Trong này ghi chép cực kỳ chi tiết, có thể thấy người viết biết rất rõ, hẳn là rất hiểu và thân thiết với vị quân vương này, nếu không đã không thể ghi lại mọi chuyện lúc sinh thời của ông ta như vậy.' Diệp Phi nhìn cảnh trước mắt, thầm tặc lưỡi.

Chắc là quan hệ rất tốt, nếu không cũng chẳng biết nhiều đến vậy.

Khi Diệp Phi nhìn đến tên vị quân vương ở phía trên, đồng tử đột ngột co rút, không thể nào?

Có phải mình nhìn nhầm không?

Sao lại là ông ta?

Khán giả trong phòng livestream thấy vẻ kinh ngạc của Diệp Phi thì bắt đầu suy đoán. 'Tôi có nhìn nhầm không?

Đại lão có biểu cảm gì thế kia?

Lẽ nào anh ấy quen biết?' 'Đại lão chắc chắn đọc được dòng chữ đó, nhưng vẻ mặt đó tôi thực sự không biết nói sao nữa.' 'Vẻ mặt đó giống như cực kỳ kinh ngạc, lẽ nào còn có thứ khiến đại lão thấy bất ngờ sao?' 'Vị quân vương thời cổ đại đó, liệu đại lão có liên quan không, theo những ghi chép trước đây, tôi thấy rất có khả năng đại lão cũng từng xuất hiện ở thời đó.' 'Tán thành, haha.' Khán giả chỉ cần nhìn sắc mặt Diệp Phi là bắt đầu tưởng tượng không giới hạn.

Trong một huyệt, Ngô Tà thấy vẻ mặt của Diệp Phi liền không

hiểu nổi mà bước tới. 'Anh sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra à?

Sao mặt anh lại như thế?' Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. 'Ngô Tà, cậu cũng biết một chút chữ thời Hán, cậu xem ba chữ này là gì?' Diệp Phi giơ tay chỉ vào dòng chữ, giọng nói có chút không chắc chắn.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn theo hướng đó, Ngô Tà vừa thấy xong liền lộ ra vẻ mặt y hệt Diệp Phi. 'Cái này... vãi thật, sao anh lại xuất hiện ở đây nữa?

Anh đã làm những gì thế?

Sao chỗ nào cũng thấy anh vậy, đồ đạc trong mộ này không phải do anh làm đấy chứ?' Ngô Tà nhìn thấy ba chữ 'Diệp đạo sĩ', chẳng cần suy nghĩ gì đã gán ngay cái danh đó lên người Diệp Phi. 'Tôi làm sao mà biết được, cậu đừng có nói bậy, tôi là một công dân tốt, là con rồng cháu tiên đấy nhé, cậu hiểu không?' Diệp Phi vội vàng phủ nhận. 'Tin hay không tùy anh, trong này biết đâu còn có ảnh chân dung của anh nữa, lúc đó anh khó mà giải thích đấy.' Ngô Tà tiếp tục nói, trong lòng thầm câm nín, sao chỗ nào cũng có dấu răng của gã này vậy?

Đội trưởng Giả và đám lính đánh thuê nhìn Ngô Tà và Diệp Phi lén lút như vậy thì rất tò mò, nhưng cũng chẳng tiện hỏi thẳng.

Tiền Tinh Vân xem qua các bức họa một lượt, cuối cùng vẫn nhìn lên bức tường đá đối diện, trên đó có rất nhiều chữ.

Đối với chữ thời Hán, giáo sư Quách rất quen thuộc.

Ông đọc từng chút một cho đến hết.

Vị quân vương này là Lưu Trang, hoàng tử thứ hai của triều đại Đông Hán, cũng chính là Hán Minh Đế.

Đầu tiên phong làm Đông Hải công, sau thành Đông Hải vương,

năm Kiến Vũ thứ mười chín được lập làm Hoàng thái tử, năm Vĩnh Bình thứ hai lên ngôi.

Sau khi lên ngôi, ông chú trọng hình pháp, đề xướng Nho học, thâu tóm quyền hành, không giao quyền cho cấp dưới, nghiêm lệnh gia tộc hậu phi không được phong hầu can thiệp triều chính.

Đề phòng quý tộc công thần, đối ngoại tiêu trừ mối đe dọa từ quân nô, trị quan thanh minh, dân chúng an cư lạc nghiệp, hộ khẩu gia tăng.

Trở thành một đời minh quân.

Giọng của giáo sư Quách vang vọng khắp hành lang, mọi người nghe xong đều thấy vị quân vương này là một vị minh quân, hiền quân.

Nhưng... mộ huyệt ở đây có vẻ hơi quỷ dị rồi? 'Lạ thật, đã là minh quân thì cùng lắm chỉ đặt vài cơ quan hoặc trận pháp trong mộ, nhưng sao lại có những thứ như Hỏa Bạt, Thụ Anh?

Còn cả những oan hồn kia nữa, không lẽ một vị minh quân lại làm ra những chuyện như vậy?' Tiền Tinh Vân vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. 'Không phải do Hán Minh Đế làm, mà là do người khác.' Diệp Phi nhìn những dòng chữ phía sau, mắt thoáng hiện vẻ hồ nghi.

Bên cạnh Lưu Trang có một người bạn, theo dã sử kiếp trước ghi lại, khi Lưu Trang ra khỏi cung từng kết giao với một người bạn thân, người bạn này là một đạo sĩ, tinh thông thuật Kỳ môn bát quái.

Nghe nói lúc đó quan hệ hai người rất tốt, Lưu Trang vừa gặp đã thân, nhiều chuyện đều kể với người này, cũng thường xuyên trao đổi, nhiều tâm sự phiền muộn cũng nói với người đó.

Người này tên là Tống Minh Diệp, nhưng người này chỉ có trong dã sử, độ xác thực không cao.

Nhưng xuất hiện ở đây, biết đâu lại là thật.

Nhưng đã có Tống Minh Diệp, vì sao lại còn một Diệp đạo sĩ nữa?

Dù Diệp Phi từng xuất hiện ở thời Hiến Vương, nhưng Lưu Trang này... khoảng thời gian đó cũng cách nhau mấy trăm năm mà.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy đều ngẩn người, ghi chép trong này tỉ mỉ thế này thì chắc chắn là ông ta rồi. 'Diệp đạo sĩ?

Không lẽ cũng là anh sao, Diệp Phi tiên sinh?' Tiền Tinh Vân vẫn thấy khả năng này rất cao. 'Giáo sư Tiền, đừng nói bậy, người họ Diệp nhiều lắm, không thể là tôi được, chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi.' Diệp Phi biết ngay những người này sẽ nghĩ như vậy.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nghe vậy vẫn không tin, nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, lần nào cũng bảo là trùng hợp, mà mấy ngôi mộ rồi ngôi nào cũng có bóng dáng của hắn.

Nếu bảo đều là trùng hợp thì đúng là gặp ma rồi.

Chương 566

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì thấy rất buồn cười. 'Haha, tôi hiểu rồi, hiểu tại sao đại lão lại như vậy, hóa ra là biết thừa mọi người sẽ nói thế, nhưng sự thật chứng minh tôi cũng nghĩ vậy, haha.' 'Đúng thế đúng thế, lần nào cũng bảo không liên quan, mà lần nào cũng dính líu, không lần nào thiếu mặt đại lão, lần nào cũng có liên quan đến anh ấy.' 'Nhưng Tống Minh Diệp này là ai nhỉ, nghe có vẻ là nhân vật lợi hại.' 'Hình như đúng thế, người có bản lĩnh biến mộ huyệt thành ra thế này chắc chắn không phải dạng vừa.' 'Cái con Hỏa Bạt đó đúng là ký ức khó quên.' Khán giả bắt đầu nhớ lại những khoảnh khắc kinh hoàng trước đó.

Hoắc lão và giáo sư Phương không ngờ lịch sử trên này lại như vậy, Lưu Trang...

được ghi chép rất rõ ràng. 'Hoắc lão, ông nói xem, Tống Minh Diệp này tại sao lại tốt với hoàng đế như vậy?' Giáo sư Phương trầm mặc một lúc, dù quan hệ có tốt đến đâu thì cũng chẳng lẽ chuyện gì cũng nói cho nghe?

Tâm tư của quân vương dễ đoán vậy sao? 'Có lẽ là có chuyện cần ông ta giúp đỡ, bản lĩnh của Tống Minh Diệp thời đó chắc là rất cao cường?' Hoắc lão thấy khả năng này rất lớn. 'Nhưng so với Diệp Phi thì sao?

Ai hơn ai?' Giáo sư Phương đột nhiên nảy ra ý định so sánh. 'Hình như họ không nhắc đến, Diệp Phi đóng vai trò gì trong đó?' Hoắc lão chợt nhớ ra, hình như chưa thấy nhắc tới.

Trong mộ huyệt, Ngô Tà nhìn lên bức tường đá, xem những gì ghi chép về Diệp Phi. 'Anh và Tống Minh Diệp có vẻ quan hệ không tệ,

nhưng sao Hán Minh Đế lại đối xử đặc biệt với ông ta mà không phải anh?' Ngô Tà nhìn Diệp Phi đầy tò mò. 'Tôi làm sao biết được, trên này chỉ nói là đồng môn sư huynh đệ, Diệp đạo sĩ chỉ được nhắc đến tiện thể thôi, không phải cố ý nhắc đến đâu, mọi người hiểu lầm rồi.' Diệp Phi nhìn cái tên đó, không chỉ có mình hắn mà còn mấy cái tên khác nữa.

Rõ ràng Tống Minh Diệp này không muốn nhắc đến hắn, chỉ là tiện tay giới thiệu lai lịch của mình thôi.

Nói đây là lịch sử thì chi bằng nói đây là một cuốn tự truyện, ghi lại quá trình kết giao giữa Lưu Trang và Tống Minh Diệp.

Diệp Phi cũng đành chịu thua, mấy thứ này sao lại phải viết ra?

Thật là không thể hiểu nổi. 'Chúng ta đi tiếp vào trong là biết.' Ngô Tà thấy vẻ mặt cạn lời của Diệp Phi liền chủ động lên tiếng.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn vẻ mặt của Diệp Phi, cuối cùng cũng dẹp bỏ ý nghĩ đó, hắn bảo không phải thì thôi vậy.

Hơn nữa cũng chỉ nhắc đến cái tên Diệp đạo sĩ một lần, cũng chẳng có gì nổi bật, do họ tự suy diễn quá mức thôi.

Cứ hễ thấy Diệp đạo sĩ là nghĩ ngay đến Diệp Phi.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách chụp vài tấm ảnh bức tường rồi cùng 'đại đội' đi vào trong.

Những hành lang và cung điện Hán nhìn kiểu gì cũng thấy giống như triển lãm trong bảo tàng.

Ba người Diệp Phi nhìn cánh cửa gỗ sơn đỏ khổng lồ, nhẹ nhàng đẩy cửa mộ ra.

Bên trong là một căn phòng, trên tường có đủ loại họa tượng mỹ nữ, tranh cầm kỳ thư họa được điêu khắc tinh xảo.

Bên tay phải là một tấm rèm sa, phía dưới có một chiếc giường gỗ.

Bên tay trái là một chiếc bàn gỗ thời đó, trên bàn có chén đồng và tách trà, cùng vài thẻ tre được xếp ngay ngắn.

Bên cạnh còn có lư hương và vài dụng cụ dao kéo.

Bên trong sạch sẽ ngăn nắp, còn có vài bình hoa bằng đồng đặt bên cửa sổ để trang trí.

Tiền Tinh Vân thấy cảnh tượng này liền bắt đầu quan sát, đưa tay chạm vào mặt bàn.

Nó sạch bóng, không một hạt bụi.

Ông thầm kinh ngạc.

Nơi này ít nhất cũng có cả ngàn năm lịch sử rồi, sao lại không có chút bụi nào?

Chẳng lẽ đạo thuật của Tống Minh Diệp đã cao thâm đến mức đó?

Loại đạo thuật gì mà có thể giữ nơi này sạch sẽ không một vết bẩn như vậy?

Giáo sư Quách nhìn những thẻ tre trên bàn viết về một số bí mật quốc gia, chính là những quyết sách chống lại quân nô.

Giáo sư Quách chợt hiểu ra, đối với một quân vương, tài hoa quan trọng đến nhường nào.

Để họ nghĩ ra chiến lược chống lại quân địch thì đúng là làm khó họ rồi.

Đội trưởng Giả và đám lính đánh thuê nhìn ngó xung quanh, nhưng trong mắt luôn đầy vẻ cảnh giác.

Kể từ khi đến đây, họ chưa gặp được người hay sinh vật nào bình

thường cả, muốn phớt lờ cũng khó, ai biết từ đâu sẽ chui ra thứ gì khác thường chứ.

Đến lúc đó mới phòng thủ thì chẳng phải đã muộn rồi sao?

Diệp Phi và Ngô Tà đi đến bức tường đá, nhìn bức tranh Sĩ Nữ Đồ trên tường, thấy những nét điêu khắc sống động như thật, trên mặt và trong ánh mắt toát lên vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Ngô Tà đưa tay chạm vào kỹ thuật điêu khắc, những đường nét mềm mại, không giống những thứ bên ngoài chút nào.

Cảm giác đường nét bên ngoài thô cứng, thậm chí còn hơi sắc tay. 'Cái này là điêu khắc sao?

Sao khác bên ngoài nhiều thế?' Ngô Tà vẫn thấy có gì đó không ổn. 'Cái này không phải điêu khắc, là đắp lên.' Diệp Phi vẻ mặt nghiêm trọng nhìn những bức Sĩ Nữ Đồ này.

Ánh mắt hắn đảo qua đảo lại, dường như đã từng thấy ở đâu đó.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy những bức tranh mỹ nữ trước ống kính thì không khỏi sáng mắt. 'Người ta hay nói tứ đại mỹ nhân cổ đại là đẹp nhất, nhưng mỹ nữ thời Hán trong này cũng đẹp thật đấy.' 'Đúng vậy, đẹp thật, tổng cộng có mười bốn cô, cô nào cũng đẹp theo nét riêng, đáng yêu có, ngự tỷ có, rồi cả thành thục, thục nữ, thanh thuần nữa.' 'Vãi thật, nhìn mấy cô này là biết mình không bao giờ với tới rồi, cô nào tôi cũng thích mê, tiếc là không làm vợ mình được.' 'Thôi ông đừng mơ nữa, đây chắc là tẩm cung của Hán Minh Đế, mấy mỹ nữ này chắc là những phi tần ông ta sủng ái nhất.' 'Có khả năng lắm chứ, vị quân vương này đúng là có phúc, giữa bao nhiêu mỹ sắc thế này mà vẫn trị quốc tốt như vậy, đúng là minh quân lợi hại.' 'Đổi lại là tôi thì chắc chắn là quân vương từ đó chẳng màng triều chính rồi.' Hoắc lão và giáo sư Phương thấy cảnh này và đọc đoạn hội thoại của khán giả thì khóe miệng đồng loạt giật giật.

Nhưng giả thuyết này vẫn chưa chắc chắn lắm. 'Tôi không nghĩ đây là phi tần của hoàng đế đâu, chắc là có dụng ý khác.' Giáo sư Phương chủ động lên tiếng. 'Điều này làm tôi nhớ đến bốn chữ.' Trong đầu Hoắc lão hiện lên chữ 'Dương Châu sấu mã'.

Nhưng thời gian không khớp, cái đó phải đến đầu thời Minh mới có, sao lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào ông nghĩ nhiều quá? 'Dương Châu sấu mã?' Giáo sư Phương cũng nghĩ đến từ này, nhưng khả năng không lớn, vì năm tháng khác nhau mà.

Trong mộ huyệt, Ngô Tà nhìn những mỹ nữ này, tuy có vẻ thẹn thùng nhưng cũng thoáng hiện chút oán hận, sự oán hận đó cứ lúc ẩn lúc hiện, như muốn bộc phát nhưng không dám. 'Tôi nghĩ đến một từ, Dương Châu sấu mã.' Trong đầu Ngô Tà đột nhiên nảy ra ý nghĩ đó, cậu quay sang nhìn Diệp Phi. 'Nhưng chuyện này không thể là thật được, năm tháng vốn khác nhau.' Tiền Tinh Vân đi đến bên Ngô Tà và Tiểu Ca, đúng lúc nghe thấy lời Ngô Tà nói liền chủ động giải thích. 'Tuy năm tháng khác nhau, nhưng tính chất thì như nhau, những người phụ nữ này chỉ là món đồ chơi của đàn ông, dù sao cũng cầm kỳ thư họa tinh thông, dáng người thướt tha.' 'Những người được huấn luyện từ nhỏ và những người được nuôi dưỡng sau này là khác nhau.' Diệp Phi nhìn những người phụ nữ này, không khỏi nảy sinh lòng đồng cảm. 'Diệp Phi, sao anh biết đây là Dương Châu sấu mã?' Ngô Tà không khỏi tò mò. 'Phi tần hậu cung dù tinh thông cầm kỳ thư họa nhưng khí chất trên người họ khác hẳn, đó là khí chất của tiểu thư khuê các, còn trên người những phụ nữ này các anh thấy gì?' 'Ai oán, và cả vẻ lẳng lơ, đặc biệt nhất là khí chất của họ, các anh có thấy vẻ uy nghiêm của nữ nhân hậu cung không?' Câu nói của Diệp Phi làm mọi người sực tỉnh.

Đúng là như vậy thật.

Đội trưởng Giả và đám lính đánh thuê nhìn lại bức tường phía sau.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái là muốn đứng tim. 'Mẹ kiếp...' Đội trưởng Giả thốt lên theo bản năng, mắt dán chặt vào người phụ nữ đang ôm đàn.

Lúc này gương mặt người phụ nữ đó trở nên dữ tợn, khác xa vẻ thẹn thùng lúc nãy.

Ngô Tà thấy bộ dạng của đội trưởng Giả liền bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng bức tường chẳng có gì bất thường.

Vẫn là bức Sĩ Nữ Đồ như cũ. 'Đội trưởng Giả, anh sao thế?

Sao mặt mũi xanh mét vậy?' Ngô Tà thấy mặt đội trưởng Giả tái mét liền hỏi. 'Lúc nãy...' Đội trưởng Giả định nói thì lại thấy gương mặt người phụ nữ trên tường hiện vẻ oán độc, ánh mắt như muốn nói: mày mà nói thêm câu nữa tao giết chết mày. 'Mày còn dám đe dọa tao?' Đội trưởng Giả nhìn bức tranh, định rút súng bắn thì nghe thấy một tiếng đàn. 'Không ổn, cẩn thận!' Diệp Phi nghe thấy âm thanh đó liền vội nhìn về phía Tiền Tinh Vân, nhưng thấy những người này đều đã biến mất.

Chương 567

Môi trường xung quanh cũng thay đổi.

Đây là một con phố, cảnh vật xung quanh biến thành phố xá đông đúc, có cả tiếng rao hàng của người dân.

Trong đó, tiếng khóc của một đứa trẻ là gây chú ý nhất.

Nhìn thấy hai đứa trẻ buộc tóc đuôi ngựa đang bị một người phụ nữ béo tốt lôi lên xe ngựa.

Diệp Phi bình thản đứng im, nhìn môi trường xung quanh biến đổi thành một căn phòng.

Bên trong có rất nhiều cô gái đang khổ luyện bản sự, người đánh đàn, người tập đi đứng.

Lại có người học thư pháp.

Những cô gái này đang ở độ tuổi ngây thơ, trông rất khả ái, đã bắt đầu lộ rõ nét mỹ nhân.

Diệp Phi đứng yên không nhúc nhích, nhìn những cô gái này trưởng thành, rồi từng người một được đưa vào nhà các quan viên làm ca kỹ, khổ luyện vũ đạo chỉ mong có ngày được thể hiện phong thái trước mặt hoàng thượng.

Đúng lúc định vào cung biểu diễn thì hoàng hậu lâm bệnh qua đời, cung đình để tang ba năm, trong ba năm không được tổ chức yến tiệc, không được mặc đồ đỏ xanh.

Những người phụ nữ này bị các quan viên chia nhau, chịu đựng sự hành hạ không giống con người, chủ yếu là do những phụ nữ ở hậu viện ghen ghét khiến họ lần lượt hương tiêu ngọc vẫn.

Diệp Phi trong lòng đầy đồng cảm, nhưng cũng chỉ đứng nhìn.

Không nhìn thì làm được gì, hắn cũng chẳng thể tiến lên giúp đỡ, mà có giúp cũng chẳng được gì. 'Cô cho tôi xem những thứ này là để làm gì?

Ra đây đi.' Diệp Phi lạnh lùng nhìn môi trường xung quanh, rồi liếc nhìn xác một người phụ nữ bị hành hạ đến chết.

Trên người hầu như không còn chỗ nào lành lặn, máu me đầy người nằm bất động trên đất.

Lúc này, xác chết trên đất đột nhiên mở mắt, nhìn Diệp Phi với ánh mắt đầy hận thù. 'Tại sao anh không cứu tôi?' Bộ quần áo trên người cô ta đã đẫm máu, cùng những vết roi da, quần áo rách nát treo lơ lửng trên người, chực chờ rơi xuống. 'Tại sao tôi phải cứu cô?

Tôi cũng chẳng cứu nổi cô.' Diệp Phi cau mày, lòng không vui, đây thậm chí còn chẳng phải cùng một triều đại, hắn cũng muốn cứu cô ta lắm chứ, nhưng cứu kiểu gì? 'Diệp đạo sĩ, tại sao anh không cứu tôi?

Tôi đã quỳ trước mặt anh rồi, tại sao anh vẫn không cứu tôi?' Người phụ nữ vẫn cố chấp nhìn hắn, giọng nói đầy oán hận nồng đậm.

Diệp Phi nghe thấy thông tin này thì càng tò mò hơn.

Khán giả trong phòng livestream nghe thấy rất rõ. 'Diệp đạo sĩ, Diệp đạo sĩ mới là trọng điểm, đại lão anh thừa nhận đi, lúc đó anh cũng ở triều đại đó, chắc chắn luôn.' 'Đúng thế đúng thế, đừng phủ nhận nữa, giờ có nhân chứng rồi, đừng chối nữa.' 'Tôi đang nghĩ chuyện khác, nếu là thật thì sao đại lão lại thấy chết mà không cứu chứ?' 'Đúng vậy, đại lão không phải hạng người thấy chết không cứu.' 'Chắc chắn là có hiểu lầm gì đó, tôi tin đại lão không phải hạng người như vậy.' Diệp Phi lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt.

'Tôi chưa từng thấy cô.' Nghe vậy, trên làn da trắng bệch đầy vết máu của người phụ nữ, cô ta vẫy tay một cái, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Hiện ra hình ảnh Diệp Phi mặc đạo bào, cùng một nhóm đạo sĩ đến nhà một vị đại quan.

Đúng lúc thấy một người phụ nữ mình đầy máu xuất hiện, nắm chặt lấy tay Diệp Phi cầu cứu. 'Cầu xin anh, cứu tôi với.' Diệp đạo sĩ nhìn người phụ nữ này, lòng trĩu nặng, định lên tiếng nhưng chưa kịp nói xong đã thấy đám người hầu lôi cô ta đi. 'Con tiện tỳ này, ai cho mày quấy rầy quý khách.' Người phụ nữ bị lôi đi xềnh xệch, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn nhìn hắn.

Quản gia thấy vậy liền cười xòa dẫn nhóm Diệp Phi rời khỏi hành lang.

Diệp Phi nhìn cảnh này, chớp mắt một cái. 'Tôi hận anh, hận anh thấy chết mà không cứu, vốn dĩ tôi chết đi cũng đành, nhưng lũ đạo sĩ thối tha các người lại đào xương cốt tôi lên, dùng đất vàng và nước không rễ đắp tôi lên tường.' 'Chính lũ đạo sĩ các người đã hại chị em chúng tôi, chính lũ đạo sĩ thối tha các người, hôm nay cuối cùng tôi cũng đợi được các người rồi, các người đều phải chôn cùng tôi.' Nói xong, người phụ nữ biến mất, ngay sau đó xung quanh xuất hiện bốn bức tượng đá, những bức tượng này đều có vẻ mặt hung tàn. 'Thập Sát Thạch Tượng?' Diệp Phi nhìn những bức tượng, mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, sao cô ta lại có thứ này?

Những bức tượng đá lúc này như tìm được mục tiêu, hùng hổ lao về phía Diệp Phi.

Lúc này Ngô Tà và Tiểu Ca mỗi người cũng đang đối mặt với khó khăn riêng của mình. 'Những thứ này là... oan hồn?

Sao ở đây lại có nhiều oan hồn thế này?' Trên tay Ngô Tà vẫn cầm

súng, vừa bắn hạ một đợt oan hồn, nhưng chỉ lát sau chúng lại xuất hiện.

Ngô Tà trân trọng số đạn còn lại nên đành bỏ cuộc không tấn công nữa mà chạy ra phía sau.

Phía sau là một bầy oan hồn đuổi theo.

Ngô Tà thấy trên nền đất xuất hiện cát sỏi thì ngẩn người, sau đó nghe thấy tiếng gầm thét và tiếng trống trận.

Cậu vội vàng nhìn sang hai bên, thấy hai cánh quân đang lao về phía mình.

Ngô Tà nhìn chiến trường này, trong lòng đầy kinh ngạc.

Đây là gì?

Chiến trường giữa quân Hán và quân nô sao?

Vãi thật, người phụ nữ trong tranh là sao thế?

Sao cô ta lại có bản lĩnh điều động cả chiến trường thế này?

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh tượng trước ống kính của Ngô Tà thì vô cùng náo loạn, nhìn qua một cái mà suýt thì quỳ lạy luôn. 'Mẹ nó, Ngô Tà đang ở đâu thế này?

Sao lại có cả tiếng đao thương kiếm kích?

Cả tiếng trống trận nữa?' 'Đây là gì?

Đây là chiến trường, bộ trang phục kia tôi từng thấy trên bức họa, đó là quân nô, đây là cuộc chiến giữa nhà Hán và quân nô.' 'Vãi, vậy Ngô Tà chẳng phải đang cực kỳ nguy hiểm sao?' 'Còn phải hỏi à?' 'Chạy mau!' Khán giả nhìn bộ dạng của Ngô Tà, chỉ biết liên tục bình luận giục cậu chạy mau.

Ánh mắt Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào thần thú Kỳ Lân đang lao

tới, đối mặt với dị thú Kỳ Lân này, ánh mắt y trầm xuống.

Cái loại Kỳ Lân này mà cũng dám tự xưng là Kỳ Lân sao?

Đúng là làm nhục hai chữ Kỳ Lân. 'Hống...' Thần thú Kỳ Lân gầm lên, Tiểu Ca cũng không khách khí, trên mặt hiện lên những hình xăm Kỳ Lân đen kịt, trên người cũng tỏa ra khí tức Kỳ Lân.

Kỳ Lân đối đầu Kỳ Lân.

Khán giả thấy hoàn cảnh của Tiểu Ca cũng rất nguy hiểm, ai nấy đều lo lắng không thôi. "Thế này thì làm sao bây giờ?

Sao chỗ nào cũng nguy hiểm thế này?

Người đàn bà kia đã làm gì vậy?

Có phải bà ta định giữ chân đại lão và mọi người ở lại đây luôn không?" "Tôi thấy chuyện này chắc vẫn có hiểu lầm thôi, có lẽ lúc trước đại lão không cứu cô ta là có nguyên nhân cả, nhưng kẻ gây ra lòng hận thù của đám phụ nữ này chắc chắn là lão đạo sĩ kia." "Vớ vẩn, năng không hận sao được?

Chết thì thôi đi, đằng này còn bị nhốt ở đây?

Là ai mà chẳng điên tiết?" "Thôi đừng nói mấy chuyện đó nữa, nghĩ xem nên làm gì đi?

Hiện giờ đại lão và mọi người đang gặp nguy hiểm rồi." "Tôi lo cho các giáo sư hơn, nơi này nguy hiểm quá, không biết họ thế nào rồi, có xảy ra chuyện gì không?" "Chắc là không đâu, nhắc đến đây tôi cũng lo lắm, không biết họ ra sao rồi?

Đám lính đánh thuê còn đỡ, chứ các giáo sư thì biết làm thế nào?" "Giá mà họ được ở cùng một chỗ thì tốt quá." ...

Lúc này, đám lính đánh thuê và các giáo sư thực sự đang ở cùng nhau.

Họ vẫn đang ở trong một tòa thanh lâu, mụ tú bà thấy họ đứng đó thì chủ động mời chào, thậm chí còn chuẩn bị cả ca múa.

Nhìn cảnh tượng vô cùng lẳng lơ, quyến rũ.

Đám lính đánh thuê đều là những thanh niên huyết khí phương cương, nhìn thấy những động tác lắc mông uốn éo này, nhất thời có chút khó lòng chấp nhận.

Ngược lại, Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Giả đội trưởng sắc mặt trầm trọng, chẳng thèm liếc nhìn đám đàn bà phía trên lấy một cái. "Chúng ta phải nghĩ cách thoát ra thôi, cứ thế này mãi không ổn đâu." Tiền Tinh Vân thì thầm với giáo sư Quách. "Thoát bằng cách nào?

Chương 568

Chúng ta căn bản chẳng hiểu gì cả, hay là cứ ở đây đợi Diệp Phi đến đưa chúng ta đi?" Giáo sư Quách đã bắt đầu nghi ngờ, trước đó vì nghe thấy tiếng đàn mà cảnh tượng này mới xuất hiện.

Ông nghi ngờ hiện giờ họ vẫn đang ở trong Hán cung lúc trước. "Nhưng chúng ta phải đợi ở đây bao lâu nữa?" Giả đội trưởng nghe thấy vậy, cũng nhỏ giọng hỏi dồn. "Không biết, tạm thời đừng động đậy, cứ tĩnh lặng mà chờ, trong tình huống chưa có nguy hiểm, chúng ta tốt nhất là đừng làm gì cả." Cuối cùng giáo sư Quách lắc đầu, ông cũng không chắc chắn, những điều trước đó chỉ là suy đoán.

Kết quả thảo luận của ba người là: Án binh bất động.

Lúc này, Diệp Phi cầm Băng Xuyên Cung nhắm vào vị trí của những bức tượng điêu khắc mà bắn tới.

Khối băng lập tức đóng băng các bức tượng lại, khiến chúng đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Diệp Phi liên tục bắn mười phát, những bức tượng này đều bị đóng băng.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, lớp băng trên người chúng đột nhiên nổ tung, từ miệng các bức tượng tỏa ra một làn sương mù. "Làn khói này không ổn, bên trong có thứ gì đó, đây là Mị Hương." Thần Mộc Đỉnh vội vàng lên tiếng. "Mị Hương..." Hắc Báo nằm trên vai Diệp Phi, uể oải lầm bầm. "Người đàn bà kia có phải là nhìn trúng anh rồi không?

Ngay cả thủ đoạn này cũng đem ra dùng?" Thần Mộc Đỉnh cười khẩy nói khẽ. "Nói bậy bạ gì đó?" Diệp Phi lấy chiếc hồ lô ra, hút sạch toàn bộ làn khói vào trong.

Nhưng khi các bức tượng nhìn thấy vậy, đột nhiên bật dậy khỏi bục đá, cơ thể nặng nề lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn những bức tượng trước mặt, vung roi quất mạnh vào thân tượng đá.

Nhưng khi roi quất trúng, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. "Chiếc roi này không có tác dụng rồi." Thần Mộc Đỉnh thấy bức tượng chẳng hề hấn gì, ngữ khí trở nên ngưng trọng. "Thứ có thể phá giải được Băng Xuyên Cung tự nhiên không thể xem thường." Diệp Phi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở đâu thì anh lại không nói ra được.

Chẳng lẽ từ trường ở đây có vấn đề? "Diệp Phi, có âm thanh." Tai Hắc Báo khẽ động, vừa vặn nghe thấy một tiếng đàn.

Đó là âm thanh nghe rất xa xăm, cũng không chắc chắn lắm. "Âm thanh?

Có tiếng gì đâu." Diệp Phi lắng tai nghe một hồi, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tượng đá, ngoài ra chẳng nghe thấy âm thanh nào khác lạ. "Là tiếng đàn." Hắc Báo nghe rất rõ ràng, đây chính là tiếng đàn. "Nếu là tiếng đàn..." Diệp Phi còn chưa kịp nói hết câu, đã thấy bức tượng đá đã đến ngay trước mặt, tốc độ nhanh đến kinh người, ngay sau đó anh bị một nắm đấm của tượng đá đánh bay ra ngoài.

Sau khi đáp xuống vững vàng, Diệp Phi kinh ngạc nhìn những bức tượng này, bên tai quả nhiên truyền đến một hồi tiếng đàn.

Khi nhịp điệu tiếng đàn trở nên dồn dập, tốc độ của những bức tượng đá này cũng nhanh hơn rất nhiều.

Khán giả trong phòng livestream kinh ngạc nhìn những bức tượng đá. "Tốc độ của mấy bức tượng này đúng là không thể tưởng tượng nổi, sao chúng có thể nhanh như thế?" "Đúng vậy, còn có thể nhanh

hơn cả đại lão sao?

Tốc độ của đại lão đã đủ nhanh rồi, giờ chúng còn nhanh hơn cả anh ấy, đây mà là tượng đá à?

Đây là tốc độ gió thì có!" "Gió cái mọe gì, đây là dịch chuyển tức thời, chính xác là dịch chuyển tức thời!" "Đừng có xạo quần, tôi vừa mới nghe thấy âm thanh rồi, đúng là tiếng đàn thật." "Vãi thật, tiếng đàn này là thế nào?

Hình như âm thanh càng nhanh, nhịp điệu càng gấp thì tượng đá ở đây càng nhanh hơn trước." "Tiếng đàn này với tiếng đàn lúc trước đại lão nghe thấy cũng gần như nhau, đúng không?" "Hình như đúng là vậy rồi." ...

Diệp Phi nghe vậy, lấy chiếc khẩu cầm từ trên người ra, bắt đầu thổi một khúc nhạc.

Khi An Hồn Khúc vang lên, đôi mắt hung thần ác sát của bức tượng đá đang định áp sát anh bắt đầu dần dần trở nên mơ màng.

Tiếng khẩu cầm ôn hòa, an thần, mang lại cảm giác xoa dịu cảm xúc.

Lúc này, Ngô Tà đang nhìn những oan hồn, cùng với những binh sĩ và tướng sĩ trên chiến trường.

Từng người một đều như muốn giết đỏ cả mắt.

Ngô Tà hiện giờ chỉ có một cách duy nhất, đó là chạy.

Vừa mới thoát khỏi chiến trường, đã thấy hai nhóm người này bắt đầu lao vào chém giết lẫn nhau.

Hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của cậu, những oan hồn này khi nhìn thấy người trên chiến trường, trong đáy mắt xẹt qua một tia khủng hoảng, còn có cả sự run rẩy.

Ngô Tà lập tức hiểu ra, những oan hồn này chính là vật hy sinh của cuộc chiến tranh này.

Họ đều bị giết chết trên chiến trường.

Ngô Tà lúc này giống như một người đứng xem, lặng lẽ nhìn cuộc chém giết trên chiến trường.

Bây giờ nghĩ lại, mình đúng là đã đại ý rồi.

Những oan hồn kia ngay từ đầu nhìn mình tuy ánh mắt hung tợn, nhưng lại không có sát ý.

Chỉ là do mình có thành kiến, ra tay trước nên những oan hồn này mới truy đuổi mình gắt gao.

Có lẽ ngay từ đầu họ chỉ muốn mình mau chóng rời khỏi đây chăng?

Ngay lúc này, từ trên không trung truyền đến một hồi tiếng khẩu cầm.

Âm thanh này rất ôn hòa, Ngô Tà nghe thấy thì cảm thấy cả người thư thái hẳn ra.

Ở một phía khác, Tiểu Ca nhìn con Kỳ Lân trước mặt, khí tức Kỳ Lân trên người y hoàn toàn nghiền ép nó.

Tiểu Ca đang định tiến lên tung đòn kết liễu thì nghe thấy tiếng khẩu cầm, âm thanh này y rất quen thuộc, là tiếng của Diệp Phi.

Trong lúc Tiểu Ca thất thần, y thấy con Kỳ Lân đã tiến lại gần.

Khi y định ra tay, đột nhiên thấy con Kỳ Lân phủ phục xuống đất, dùng cái đầu béo mập cọ cọ vào người y.

Tiểu Ca cũng bị hành động này làm cho ngẩn người, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao cũng nới lỏng vài phần. "Hống!" Kỳ Lân sau đó đứng dậy, ánh mắt không còn hung dữ như trước nữa, cuối cùng biến mất

không thấy đâu.

Tiểu Ca thấy con Kỳ Lân trước mặt biến mất thì rơi vào trầm tư.

Cùng lúc đó, Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và đám lính đánh thuê nhìn những vũ cơ đang nhảy múa, vốn dĩ là những điệu múa đầy nụ cười, nhưng không biết vì sao lại biến thành vẻ ấm ức và tiếng khóc thút thít.

Thỉnh thoảng còn có nước mắt rơi xuống. "Chuyện gì thế này?

Sao lại khóc rồi?

Nhớ nhà à?

Hay là mệt quá?" Giả đội trưởng là một gã trai thẳng, đối với sự chuyển biến cảm xúc này nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách cùng nhìn Giả đội trưởng, Giả đội trưởng ế không phải là không có lý do.

Cứ thế này thì thoát ế kiểu gì? "Anh không nghe thấy âm thanh gì sao?

Đây là tiếng đàn, là tiếng khẩu cầm của Diệp Phi." Tiền Tinh Vân chủ động lên tiếng giải thích.

Giáo sư Quách quan sát kỹ những người phụ nữ trước mặt, trong đáy mắt họ phần nhiều là sự giải thoát. "Đây là được giải thoát rồi, từ nay không cần phải tiếp tục sinh tồn ở nơi này nữa, có thể làm những việc các cô muốn làm." Giáo sư Quách nhìn những người phụ nữ ấy với vẻ nuối tiếc.

Những người phụ nữ này vừa vặn nghe thấy lời giáo sư Quách, từng người một che mặt đau khổ, trong tay họ vẫn còn nắm một con dao, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Giáo sư Quách, Tiền Tinh Vân và Giả đội trưởng cùng những

người khác đều toát mồ hôi lạnh.

May mà tiếng khẩu cầm này đến kịp lúc, nếu không chậm một chút thôi là đã bị đám đàn bà này giết sạch rồi.

Đám lính đánh thuê phía sau cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, những người đàn bà này thật quá đáng sợ.

Dao trong tay đàn bà đúng là thứ đáng sợ nhất.

Chương 569

Ngay khi mọi người đang cảm thán, cảnh tượng đã thay đổi.

Vẫn là Hán cung lúc trước, điều duy nhất khác biệt là những bức họa trên tường, lúc trước là những người phụ nữ xinh đẹp, giờ đây đã biến thành dáng vẻ oán hận.

Mọi người lần lượt tỉnh lại.

Diệp Phi, Ngô Tà và Tiểu Ca đều đã mở mắt, vừa vặn nhìn thấy người đàn bà ôm đàn đang bắt đầu gảy dây đàn.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Diệp Phi thuận tay lấy chiếc roi trong tay ra, thân roi lao tới, kéo bộ hài cốt trong lớp đất vàng ra ngoài.

Bộ hài cốt vừa rơi xuống đất, trong khoảnh khắc đã biến thành người phụ nữ trên tranh, chỉ có điều một nửa là nhục thân, một nửa vẫn là xương trắng sâu thẳm.

Nhìn qua vô cùng hãi hùng.

Khán giả nhìn thấy vậy, không khỏi hít một hơi khí lạnh. "Vãi chưởng, đây không phải cảnh kinh dị trong phim sao?

Cái gì thế này?

Còn chơi kiểu này được nữa à?" "Lạy chúa, những thứ trong phim rốt cuộc đã thành hiện thực rồi sao?

Lại còn là bản thực tế nữa chứ!" "Đại lão vung roi này đúng là uy vũ, đỉnh vcl, một roi đã lôi được hài cốt người đàn bà đó ra, đây là roi hay là móc câu vậy?

Tuyệt quá." "Bớt xạo đi, vị trí họ vừa đứng chắc chắn là do người

đàn bà này bày ra rồi." ...

Hoắc lão và giáo sư Phương thấy họ tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Ở cùng nhau vẫn tốt hơn, họ không lo cho Diệp Phi, Tiểu Ca hay Ngô Tà, mà là lo cho Tiền Tinh Vân và đám lính đánh thuê.

Những người này ở bên ngoài thì hô mưa gọi gió, nhưng trong mộ huyệt thì đến một con ma cũng chẳng gọi nổi, thế chẳng phải là hỏng bét sao? "May quá, may mà họ vẫn còn sống, không thiếu một ai." Hoắc lão thấy đám lính đánh thuê và Tiền Tinh Vân trước mặt đều bình an vô sự, cuối cùng cũng yên tâm.

Trước đó tình huống của những người này đều có thể nhìn thấy qua camera, nhưng họ lại không nhìn thấy nhau, lần sau xuống mộ nhất định phải trang bị thiết bị cho họ nữa. "May thật, nhưng tiếp theo Diệp Phi định làm gì?

Đây là lần đầu tiên thấy cậu ấy đối xử với một bộ hài cốt như vậy, trước đây đều dặn dò họ an táng tử tế, hôm nay sao lại thế này?" Giáo sư Phương cũng lần đầu thấy hành động này của Diệp Phi. "Tôi rất muốn biết trộn đất vàng với nước không rễ lại với nhau thì hiệu quả sẽ thế nào?" Hoắc lão nhìn thấy xác chết thì nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó của họ.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi nhìn người đàn bà vẫn đang cầm cây đàn kia, thuận tay đập nó gãy làm đôi. "Cô và Tống Minh Diệp rốt cuộc đã giao dịch gì?

Cô đã giết bao nhiêu người, nói đi!" Diệp Phi lạnh lùng chất vấn.

Ngô Tà và Tiểu Ca ở bên cạnh nghe vậy, khó hiểu nhìn anh. "Chuyện gì thế này?

Diệp Phi, ý anh là sao?" Ngô Tà không hiểu gì cả, chuyện này liên

quan gì đến Tống Minh Diệp?

Và tại sao cô ta lại giết người? "Tôi gặp phải Thập Sát Tượng đá, những bức tượng đó trước khi bị hủy đã nói cho tôi biết, người đàn bà này giỏi nhất là gảy đàn, cho nên đã cấu kết với một lão đạo sĩ, lợi dụng tiếng đàn tàn hại bách tính đương thời, còn phong ấn linh hồn của họ vào trong cây đàn." "Sau đó lợi dụng tiếng đàn để thuần hóa họ, chỉ tiếc là vẫn chưa hoàn toàn thành công, vẫn còn rất nhiều oan hồn giữ được lý trí của mình." "Cô chắc cũng không ngờ Thập Sát Tượng đá lại kể cho tôi nghe những chuyện này chứ?" Diệp Phi cười khẩy nhìn người đàn bà đối diện.

Thế nhưng người đàn bà nghe xong vẫn không hề lộ ra vẻ hoảng hốt hay bất an nào, vẫn giữ thái độ lạnh băng, cứ như thể người anh đang nói không phải là mình vậy. "Thì đã sao?

Tôi hận thấu xương các người, thật đáng ghét đến cực điểm, đám đạo sĩ các người đều là lũ lừa đảo." Nói đến đây, lòng người đàn bà hận đến không thấu. "Kẻ lừa cô là Tống Minh Diệp, chứ không phải chúng tôi.

Hơn nữa lúc đó Diệp đạo sĩ thực sự đã cứu cô, chỉ là bị Tống Minh Diệp chặn lại thôi." "Trong đám oan hồn ở Thập Sát Tượng đá có một người tình cờ là kẻ hầu của vị cao quan kia, hắn đã tận mắt chứng kiến tất cả." Diệp Phi nhìn người đàn bà đối diện, sắc mặt lạnh xuống.

Khi Thập Sát Tượng đá sắp nổ tung, một luồng sáng tràn vào, trong đầu anh xuất hiện một khung cảnh khác biệt.

Khi ấy Diệp Phi thực sự muốn cứu người đàn bà đó, và cũng thực sự đã nói với vị cao quan về chuyện này.

Nhưng ngay sau khi họ đi khỏi, Tống Minh Diệp đã quay lại.

Sau khi hỏi rõ ngọn ngành, hắn quyết định từ bỏ, dù sao cao quan cũng là người thân tín bên cạnh hoàng đế, không thể đắc tội, mặc cho đám kẻ hầu ra tay với người đàn bà này.

Cuối cùng cô ta bị quất roi đến chết.

Lòng oán hận nồng nặc trên người cô ta đã bị Tống Minh Diệp thu thập lại, cuối cùng hoàn thành giao dịch của mình, nhưng đó cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

Lời giải thích của Diệp Phi không khiến người đàn bà hối hận chút nào, mà cô ta vẫn lạnh lùng nhìn anh. "Thì đã sao chứ?

Rốt cuộc tôi cũng đã chết rồi, cái chết của tôi là sự thật, những kẻ đó đều đáng chết.

Tôi hận Tống Minh Diệp, nhưng tôi cũng hận đám đạo sĩ các người, chính các người đã lừa tôi." Người đàn bà vẫn lạnh lùng đáp lại, mang theo lòng hận thù mãnh liệt. "Cô đúng là ngoan cố không chịu thông suốt." Ngô Tà nghe mà phát hỏa trong lòng. "Cô đúng là đáng thương, nhưng đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Cô có biết Diệp đạo sĩ cuối cùng đã đến trước cửa nhà vị cao quan đó chờ cô không?" "Chỉ là thứ ông ấy đợi được lại là thi thể của cô, thi thể của cô cũng là do ông ấy an táng.

Còn về việc ai đã dùng đất vàng và nước không rễ yểm cô ở trong này, tôi không cần nói nữa." Diệp Phi đột nhiên hiểu ra tại sao oan hồn kia lại kể những chuyện này cho mình.

Chính là để khiến người đàn bà này hối hận, khiến cô ta đau khổ, đó mới là sự trả thù lớn nhất. "Cô đã giết những người này, nhưng thì sao chứ?

Cô đã sa chân vào vực thẳm, tâm ý của Diệp đạo sĩ cuối cùng cô cũng phụ bạc rồi, ông ấy an táng cô không phải để cô đi trả thù." "Lẽ

ra cô có thể luân hồi, con đường tốt đẹp đã bị chính cô hủy hoại, vậy mà cô còn ngu ngốc không hề hay biết, thật nực cười." Diệp Phi thấy trên mặt người đàn bà lộ ra vẻ kinh ngạc và hối hận, không thể không nói, trong lòng anh thấy khá hả dạ. "Cái này cũng là do oan hồn đó kể cho anh sao?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Không, tôi đoán đấy, bịp thôi." Diệp Phi nghe vậy, khẽ đáp lại.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, sau đó cảm thấy ông anh này hình như học hư rồi.

Bịp người ta như thế liệu có ổn không?

Tai Tiểu Ca khẽ động, trong mắt xẹt qua một tia câm nín.

Khán giả trong phòng livestream nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, khóe miệng đồng loạt giật giật. "Tôi có nghe nhầm không, đại lão vừa nói là định bịp họ sao?

Cái này là bịp ra à?" "Hình như đúng là vậy, ý của đại lão là bịp người đàn bà này, nhưng bịp thế này có ổn không ta?" "Thì cứ bịp thôi, dù sao bịp người chết cũng chẳng phải đền mạng, chắc là không sao đâu." "Ha ha, đại lão gian xảo quá đi mất." "Nhưng tôi thấy cũng chẳng có gì quá đáng, dù sao Diệp đạo sĩ kia cũng thực sự muốn cứu cô ta, lại còn an táng cô ta nữa, là cô ta không biết trân trọng, đi vào đường tà thôi." "Ừ ừ, không trách người khác được." ...

Trong mộ huyệt. "Sao lại có thể như vậy?

Lẽ ra không phải như thế mới đúng, tôi không thể hận nhầm người được, chính lão đạo sĩ đó đã không cứu tôi, là Tống Minh Diệp vì muốn lợi dụng tôi..." Người đàn bà nhất thời không thể chấp nhận được, chuyện này không phải như vậy, không nên như vậy.

Diệp Phi nhìn thấy oán khí trên người cô ta bắt đầu bốc lên, xuất hiện một khuôn mặt giống hệt người đàn bà này, chỉ là trên mặt đầy

vẻ hận thù. "Cút!" Diệp Phi thuận tay ném một nhúm lửa, thiêu trụi lòng oán hận này sạch bách.

Khi oán khí biến mất, người đàn bà này vẫn tỏa ra ánh hào quang, cuối cùng nhìn Diệp Phi đối diện.

Đáy mắt đầy vẻ áy náy, cô ta không ngờ rằng người đàn ông này lại đối xử với mình như vậy. "Các anh phải cẩn thận đấy, phía sau..." Lời của người đàn bà còn chưa dứt, cơ thể cô ta bắt đầu biến mất nhanh chóng, cuối cùng hóa thành một luồng sáng đỏ lao về phía người phụ nữ cầm cờ trên vách đá.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách nhìn thấy sự chuyển biến trước mắt, trong lòng bắt đầu hiện lên một tia chấn kinh.

Chuyện này là sao? "Chết tiệt, cô làm cái gì vậy?" Diệp Phi quay người nhìn người phụ nữ cầm cờ trên tường, vẻ quyến rũ trên mặt cô ta đã biến thành sự gian trá. "A...

Là cô ta đã hại chúng ta, lẽ nào tôi còn không được phép báo thù sao?

Những năm qua luôn ép tôi, không cho tôi trở thành oán linh lợi hại, tất cả đều là lỗi của con khốn đó." Người phụ nữ cầm cờ trên tường cười lạnh nhìn họ, sau đó bước xuống khỏi vách tường.

Chương 570

Trong tay cô ta còn cầm một bàn cờ nhỏ, ngay sau đó dưới chân Diệp Phi xuất hiện một bàn cờ khổng lồ.

Nhóm của Diệp Phi đứng trên bàn cờ, phát hiện cơ thể thế mà không thể cử động được. "Cô đã làm gì chúng tôi?" Ngô Tà lạnh lùng chất vấn. "Tôi có thể làm gì các người được chứ?

Chẳng qua là muốn các người nếm thử mùi vị làm con rối, bị người khác nắm thóp là thế nào thôi." Người phụ nữ nói xong, khẽ di chuyển một quân cờ trên bàn cờ trong tay.

Giả đội trưởng nhìn thấy hai người lính đánh thuê phía sau đang từ từ di chuyển, cơ thể họ vẫn đang nhích từng chút một.

Nói chính xác hơn là bị đẩy đi. "Này, đừng có lại gần đây, sắp tông vào nhau rồi!" Một người lính đánh thuê vội vàng lên tiếng. "Anh tưởng tôi muốn tông vào anh chắc, anh không tránh ra được à?" Người lính đánh thuê còn lại cũng không khách khí đáp trả.

Diệp Phi nhìn thấy người phụ nữ kia đang bóp chặt một quân cờ trong lòng bàn tay, trái tim anh bỗng hẫng một nhịp.

Anh lập tức để Chức Viêm Điểu đưa hai người này ra ngoài.

Khi hai người lính đánh thuê sắp va vào nhau, Chức Viêm Điểu đột nhiên biến lớn, mang cả hai rời khỏi bàn cờ.

Người phụ nữ nhìn thấy vậy, trong lòng nảy sinh sự không vui. "Anh tưởng làm vậy thì tôi sẽ tha cho họ sao?" Người phụ nữ nói rồi bóp chặt quân cờ trong tay.

Người lính đánh thuê vừa được Chức Viêm Điểu đưa đi giờ đang ôm lấy cổ mình, mắt lồi ra, há miệng thật to để thở dốc. "Này, Hắc

Miêu, anh sao vậy?

Đừng có dọa tôi chứ!" Hắc Hầu đứng bên cạnh thấy Hắc Miêu đau đớn ôm cổ như vậy, trong lòng lo lắng vô cùng. "Anh tưởng đưa họ rời khỏi bàn cờ là sẽ không sao ư?

Thật nực cười, tên đạo sĩ thối, tôi sẽ từng chút một hút hết hồn phách của bọn chúng, cho anh tận mắt chứng kiến." "Phá!" Người phụ nữ bóp mạnh quân cờ, cuối cùng quân cờ bị bóp nát vụn. "A..." Hắc Miêu ôm lấy cổ mình, chết không nhắm mắt nằm đó, cuối cùng tắt thở. "Hắc Miêu..." Giả đội trưởng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng phẫn nộ không thôi, sau đó cầm súng định bắn vào người phụ nữ kia.

Nhưng dù đạn bắn thế nào, những viên đạn đó trúng vào người cô ta gần như không có tác dụng gì.

Ngô Tà thấy người lính đánh thuê chết thảm ngay trước mắt mình, giơ súng lên bắn về phía người phụ nữ.

Những viên đạn tẩm máu Kỳ Lân bắn trúng người cô ta khiến cô ta đau đớn, trên người bốc lên từng đợt khói trắng. "Hừ, ngu xuẩn." Người phụ nữ sau đó cầm lấy quân cờ đại diện cho Ngô Tà.

Dòng máu Chân Long trên người Diệp Phi bùng nổ, anh đang từng chút một phá vỡ sự kìm hãm, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào quân cờ trong tay người phụ nữ.

Ngay khi các ngón tay khép lại, cấm chế trên người Diệp Phi bị phá vỡ, anh vung roi một cái, đánh văng bàn cờ trong tay người phụ nữ xuống đất.

Người phụ nữ cũng kinh ngạc không kém, không ngờ người đàn ông này lại có thể phá vỡ bàn cờ của mình.

Cô ta định lấy đi linh hồn của người đàn ông từ thi thể lính đánh

thuê vừa mới bị giết. "Cô đừng hòng!" Diệp Phi thấy vậy, cầm lấy chiếc hồ lô thu linh hồn của người lính đánh thuê vào trong.

Muốn mang linh hồn đó đi sao?

Nằm mơ đi.

Người phụ nữ lúc này thẹn quá hóa giận, định nhặt bàn cờ dưới đất lên, nhưng Chức Viêm Điểu đã nhanh hơn một bước mang bàn cờ đi và giao cho Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn bàn cờ trong lòng bàn tay, ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa bùng cháy, cuối cùng anh dùng ngọn lửa này thiêu hủy hoàn toàn bàn cờ.

Trong mắt người phụ nữ xẹt qua một tia hoảng loạn. "Đừng mà..." "Không muốn sao?

Bản lĩnh của cô so với người phụ nữ kia đúng là kém xa quá nhỉ." Diệp Phi cười lạnh nhìn người phụ nữ đối diện.

Lúc này cơ thể anh đã có thể tự do hoạt động, bóng ảo hình bàn cờ dưới đất cũng đã biến mất.

Giả đội trưởng, Tiền Tinh Vân và những người khác cũng được nới lỏng.

Giả đội trưởng vội vàng chạy đến bên cạnh Hắc Miêu vừa mới chết. "Hắc Miêu, Hắc Miêu!" Giả đội trưởng thấy Hắc Miêu đã chết, trong lòng vô cùng đau xót.

Khi nhìn về phía người phụ nữ kia, đáy mắt anh đỏ ngầu, lòng hận thù càng thêm nồng đậm.

Nhưng cũng đành lực bất tòng tâm, đạn của anh chẳng hề gây ra thương tổn gì cho cô ta, dù hận thù cũng không có chỗ để phát tiết. "Giả đội trưởng, đừng vội, tôi sẽ cho anh cơ hội để báo thù thỏa

đáng." Diệp Phi nói đến đây, khóe miệng khẽ nhếch lên. "A...

Các ngươi tưởng thiêu hủy bàn cờ là tôi sẽ thua sao?" Người phụ nữ nhìn Diệp Phi trước mắt, lòng bàn tay vận hắc khí, thu những quân cờ dưới đất vào tay.

Những luồng hắc khí đan xen dọc ngang, tự động hình thành một bàn cờ mới. "Lần này anh định làm thế nào?

Xem anh đánh văng nó kiểu gì?" Lời cô ta vừa dứt, Tiểu Ca và Diệp Phi đã ra tay.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng về phía đối diện với tốc độ cực nhanh.

Y định đánh tan bàn cờ trong tay cô ta, nhưng chưa kịp ra tay đã bị luồng hắc khí tấn công.

Tiểu Ca lùi lại vài bước, thấy Diệp Phi đã tiếp ứng, chiếc roi trong tay anh quất tới, quấn chặt lấy bàn tay đang định bóp quân cờ, không cho cô ta chạm vào nó. "Tên đạo sĩ thối, các ngươi tưởng tôi nhất định phải chạm vào quân cờ mới có thể giết được các ngươi sao?

Thật ngu ngốc." Người phụ nữ nói đoạn, ánh mắt rơi xuống bàn cờ trong lòng bàn tay, thấy một quân cờ trong đó đang xoay tròn qua lại.

Giả đội trưởng cảm thấy cơ thể mình không còn theo ý muốn nữa. "Hắc Bảo, tránh ra!" Giả đội trưởng muốn khống chế cơ thể mình, nhưng chẳng có chút hiệu quả nào, chỉ có thể bị ép buộc xuống tay với anh em của mình.

Hắc Bảo chưa kịp định thần đã bị đấm một cú, ngã lăn ra đất, khóe miệng xuất hiện vết bầm tím cùng vài vệt máu. "Chạy đi, tôi sắp không khống chế được mình rồi, mau chạy đi!" Giả đội trưởng vội vàng thu tay lại, mặt đỏ gay vì gắng sức.

Đám lính đánh thuê định lại gần kéo Giả đội trưởng lúc này cũng có rất nhiều người mất kiểm soát cơ thể.

Tiền Tinh Vân và giáo sư Quách thấy họ tự tàn sát lẫn nhau như vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản, nhưng vừa mới kéo lính đánh thuê đã bị họ dùng sức hất văng ra.

Hai người bị ngã xuống đất, đau đớn ôm lấy cánh tay, vẻ mặt vô cùng khổ sở. "Giáo sư, các ông tránh ra đi, đừng lại gần chúng tôi!" Một người lính đánh thuê vội vàng nói.

Người phụ nữ nhìn đám lính đánh thuê tự tàn sát lẫn nhau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khát máu. "Bị chính người thân và đồng đội của mình truy sát, có đau khổ không?

Mùi vị này các người cũng nên nếm thử một chút." Giọng nói của người phụ nữ đầy sự mỉa mai, cuối cùng cô ta nhìn về phía Diệp Phi và Tiểu Ca. "Hai anh chọn thế nào đây?

Cứ giữ chân tôi thế này, hay là đi ngăn cản họ?

Cứ tiếp tục như vậy, họ sẽ chết dưới tay nhau thôi." Tiểu Ca nhìn người phụ nữ kia, huyết mạch Kỳ Lân trên người bắt đầu bùng cháy, một áp lực vô hình kích thích cô ta.

Trong lòng người phụ nữ có chút sợ hãi, sau đó cô ta nhìn sang quân cờ khác.

Thấy Ngô Tà lúc này như mất hồn, đang đi về phía Giả đội trưởng, nắm đấm vẫn đang vung vẩy.

Giả đội trưởng có lẽ bị đánh đỏ cả mắt, khi nhìn thấy Ngô Tà cũng không khách khí mà phản đòn.

Cả căn phòng đầy tiếng nắm đấm va chạm và những tiếng rên hừ hừ.

Diệp Phi thấy vậy liền nói: "Tiểu Ca, anh đi giải quyết đi, ở đây cứ giao cho tôi." Diệp Phi thấy Tiểu Ca đi đến bên cạnh Ngô Tà, đánh ngất cậu.

Khán giả trong phòng livestream thấy hành động của mọi người, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chương 571

"Tôi cứ tưởng cô nàng lúc trước đã độc ác lắm rồi, không ngờ con mụ này còn độc ác hơn, bà ta muốn họ tự giết lẫn nhau." "Đúng thế, cái bàn cờ này sao mà hiểm độc quá vậy, sao không phá tan nó đi được nhỉ?" "Chúng ta xem đại lão làm thế nào?

Tôi tin chắc đại lão vẫn có cách thôi." "Ừ, chỉ là không biết có thể cầm cự được bao lâu, sao cái mụ này nhìn ghét thế không biết?" "Không phải ghét, mà là ác độc, quá sức ác độc luôn." ...

Nhìn màn hình, Hoắc lão và giáo sư Phương cũng thắt cả tim lại, cứ thế này thì biết làm sao?

Nhiều người lính đánh thuê đã bị thương rồi, phía sau còn có thứ gì thì tạm thời vẫn chưa biết, cứ như vậy... "Diệp Phi chắc chắn sẽ giải quyết được thôi, tạm thời đừng lo lắng quá." Hoắc lão nhìn giáo sư Phương bên cạnh, chủ động an ủi. "Ầy...

Đã có mấy cậu lính đánh thuê bị gãy xương rồi, thế mà vẫn đang đánh nhau, làm sao tôi không lo cho được?" Giáo sư Phương thở dài một tiếng. "Canh của Diệp Phi ngon không?

Các ông chẳng phải húp lấy húp để đó sao?

Ông cứ yên tâm đi." Hoắc lão đột nhiên nhớ lại lúc Diệp Phi thu linh hồn của người lính đánh thuê kia vào, nhất định là có tác dụng.

Ngay cả Tiền Tinh Vân còn có thể được hồi sinh, tại sao lại không thể chữa lành vết thương cho họ?

Trong mộ huyệt. "Thích đánh cờ sao?

Để tôi chơi với cô một ván thì thế nào?" Diệp Phi lạnh lùng lên tiếng. "Ha ha, dựa vào đâu mà anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?" Người phụ nữ

nhìn Diệp Phi cười khẩy. "Vì cô muốn giết tôi.

Tôi sẽ dùng mạng mình làm tiền đặt cược, nhưng ngược lại, cô cũng phải dùng mạng cô để cược, thấy sao?" Diệp Phi nói trúng tim đen của cô ta.

Diệp Phi thừa hiểu người đàn bà này lòng đố kỵ rất lớn.

Cô ta đố kỵ vì người phụ nữ kia lúc nào cũng đè đầu cưỡi cổ mình, ngọn lửa đố kỵ trong lòng đã cháy bùng lên rồi.

Đã cháy rồi thì anh cũng không ngại châm thêm một mồi lửa nữa. "Mạng của anh lấy gì mà đòi giá trị hơn mạng tôi?" Trong lòng người phụ nữ bắt đầu nghi ngờ, nhưng phần nhiều là sự khinh miệt. "Vậy thì cả đám người này, mạng của họ đã đủ chưa?

Tôi cũng sẽ giao linh hồn đã thu lúc nãy cho cô." Diệp Phi thấy cô ta chưa cắn câu, liền tăng thêm tiền cược. "Anh nói thật chứ?" Người phụ nữ ướm hỏi.

Sau đó cô ta đánh giá người đàn ông này và người đàn ông kia (Tiểu Ca), khí tức trên người hai kẻ này còn tốt hơn những kẻ cô ta từng thấy.

Nếu ăn được họ, chắc chắn cô ta sẽ thoát khỏi nơi này, lúc đó chẳng phải là trời cao mặc chim bay sao?

Nghĩ đến đây, lòng cô ta thầm vui sướng. "Được, tôi đồng ý, anh muốn chơi thế nào?" Người phụ nữ nhìn Diệp Phi, tiếp tục hỏi dồn.

Diệp Phi dùng hệ thống đổi lấy một bàn cờ, trên đó đính đầy những viên bảo thạch hồng xanh.

Chỉ nhìn thôi đã thấy cao quý, sang trọng. 【Ký chủ, đây là Lãnh Noãn Thu Hồn Kỳ (Cờ Thu Hồn Nóng Lạnh), loại này chỉ dành riêng cho những linh hồn thích đánh cờ, một khi đám quỷ hồn này chạm vào, nó sẽ khống chế linh hồn của chúng.】 Tiếng của hệ thống lập

tức vang lên.

Nhưng đây chính là hiệu quả mà anh mong muốn. "Vừa hay tôi có một bàn cờ, chúng ta hạ kỳ ở đây đi, thế nào?

Ở đây rất yên tĩnh, không có ai quấy rầy chúng ta cả." Diệp Phi liền lấy một bàn cờ từ trong túi ra.

Bàn cờ màu trong suốt, bên trên có những điểm nhỏ màu đỏ và màu xanh.

Hũ cờ cũng được Diệp Phi lấy ra đặt sang một bên. "Cô xưng hô thế nào?" Diệp Phi ngồi bệt xuống đất, giao hũ cờ đỏ cho cô ta. "Họ gọi tôi là Kỳ cô nương, anh cũng có thể gọi vậy." Kỳ cô nương nhận lấy quân cờ đỏ, khi nhìn thấy những quân cờ đỏ bên trong, cô ta bỗng thấy rất thích.

Trước đây ở nhà vị cao quan, lão cũng cho cô ta vài món đồ tốt, nhưng chẳng có món nào trông đáng yêu như thế này.

Chỉ mới một cái liếc mắt cô ta đã yêu ngay món đồ này rồi.

Những ngón tay thuôn dài không ngừng mân mê.

Diệp Phi nhìn dáng vẻ của người đàn bà này, trong mắt xẹt qua một tia trầm mặc.

Đồ của hệ thống chưa bao giờ khiến anh thất vọng. "Mời." Diệp Phi làm động tác mời.

Kỳ cô nương nghe vậy, bắt đầu hạ quân trên bàn cờ.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Tiểu Ca cùng đi về phía Diệp Phi.

Trước đây họ từng thấy Diệp Phi phá giải một vài thế cờ ngàn năm trước, nhưng người đàn bà này trông có vẻ là một nhân vật rất lợi hại, kỳ nghệ này không hề thua kém các đại sư cờ vây hiện đại.

Dù sao cũng có lịch sử hàng ngàn năm, người đàn bà này còn được gọi là Kỳ cô nương, trình độ cờ vây chắc chắn không thấp. "Diệp Phi liệu có thắng được không?

Tính mạng của chúng ta đều đặt trên người cậu ấy cả đấy." Giáo sư Quách nhỏ giọng nói. "Không sao đâu, kỳ nghệ của Diệp Phi không thấp, tôi từng thấy bản lĩnh đánh cờ của cậu ấy ở mộ Hiến Vương rồi." "Đến cả các đại sư cờ vây của Đại Việt chúng ta cũng phải khâm phục Diệp Phi đấy." Tiền Tinh Vân nhìn nước cờ của Diệp Phi, trong lòng vô cùng khẳng định.

Dù có thua, Diệp Phi chắc chắn cũng sẽ có cách xử lý cô ta.

Khán giả nhìn bàn cờ này, ban đầu là kinh ngạc, sau đó là tràn đầy tự tin vào đại lão. "Bàn cờ này trông đẹp thật đấy, nhìn mà tôi cũng thấy rạo rực." "Đúng vậy, đúng vậy, tôi nhìn mà cũng thích mê, trông xịn xò thực sự, đưa cho con quỷ kia dùng đúng là phí của." "Nước cờ của đại lão lần trước tôi xem chưa đã, giờ cuối cùng cũng có cơ hội xem kỳ nghệ của anh ấy rồi." "Ha ha, tôi cũng vậy, tôi cũng là fan cờ vây đây.

Nói gì thì nói, tôi không bao giờ nghĩ đại lão sẽ thua, kẻ thua chỉ có thể là đối phương thôi." ...

Các khán giả đều dành cho Diệp Phi một niềm tin tuyệt đối.

Trong mộ huyệt.

Diệp Phi lúc đầu vẫn đối ứng rất thoải mái, nhưng về sau bắt đầu trầm ngâm, thời gian suy nghĩ cũng ngày càng lâu hơn.

Kỳ cô nương cũng từ vẻ đắc ý lúc trước trở nên trầm trọng.

Ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Diệp Phi đối diện.

Lúc trước cô ta đã quá đại ý, không ngờ kỳ nghệ của anh lại thâm sâu đến vậy.

Quân cờ cuối cùng trong tay Diệp Phi hạ xuống, Kỳ cô nương nhìn quân cờ trên đó, thầm thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên. "Anh thua rồi." Kỳ cô nương hạ quân cờ xuống, sau đó cười lạnh nhìn anh.

Tiền Tinh Vân, giáo sư Quách và Tiểu Ca vẫn bình tĩnh đứng sau lưng Diệp Phi, chẳng hề vì anh thua mà khiến bản thân hoảng loạn. "Các người nộp mạng đi thôi." Kỳ cô nương nói rồi định vung tay lên, nhưng vừa mới giơ lên đã cảm thấy một cơn đau đớn truyền tới.

Bàn tay vừa mới cầm bàn cờ giờ đây đã bắt đầu bị hư ảo hóa. "Cái này...

Chuyện này là sao?

Anh đã làm gì tôi?" Kỳ cô nương nhìn Diệp Phi, giọng nói đầy vẻ hoảng sợ, nôn nóng hỏi. "Ai bảo tôi thua chứ?

Có lẽ cô hiểu lầm rồi, là chính cô quá đại ý đấy." Diệp Phi bình thản cầm lấy quân cờ xanh, nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ.

Nhìn bàn cờ trước mắt, những quân cờ đỏ trên đó bắt đầu tự động biến mất.

Những quân cờ xanh còn sót lại đang ngạo nghễ đứng trên bàn cờ, như một kẻ chiến thắng. "Chuyện gì vậy?

Chương 572

Sao lại thế được?" Kỳ cô nương kinh ngạc lầm bầm, bước chân lùi lại phía sau vài bước, thần sắc thoáng qua vẻ hoảng hốt.

Rõ ràng cô ta không thể chấp nhận kết quả này. "Tôi chỉ giăng cho cô một cái bẫy thôi, tiếc là cô quá khao khát thắng tôi, khát vọng chiến thắng đã làm mờ mắt cô rồi.

Đây chính là nhược điểm lớn nhất của cô, lẽ nào cô quên sư phụ đã dạy cô thế nào sao?" "Không được nôn nóng cầu thắng." Diệp Phi nói rồi gạt những quân cờ xanh trên bàn cờ, chúng phát ra những tiếng lạch cạch giòn giã. "A...

Anh thắng thì đã sao chứ?

Tôi sẽ không để anh hủy hoại mình dễ dàng như vậy đâu." Giọng nói của Kỳ cô nương lạnh lùng, xen lẫn vẻ khinh khỉnh.

Diệp Phi chỉ mỉm cười thản nhiên, thậm chí còn bật cười thành tiếng, sau đó im lặng không nói gì. "Cô định lật lọng sao?" Tiền Tinh Vân quát lớn, loại đàn bà này đúng là vô sỉ. "Tôi cứ lật lọng đấy thì anh làm gì được tôi?

Chẳng qua là lãng phí chút thời gian để từng người các người đều phải chết dưới tay tôi thôi." Kỳ cô nương nhìn cảnh tượng này, chẳng thèm bận tâm mà lên tiếng.

Tiểu ca nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy bộ mặt vô sỉ của người đàn bà này, lòng giận không chịu nổi. "Mụ này chơi bẩn à?

Lật lọng mà còn có thể hùng hồn thế sao?" "Đúng là đồ hèn, vô sỉ quá mức." "Đấy là đàn bà, đúng là không có khí chất, nhưng loại đàn

bà này cũng dễ hiểu thôi, rõ ràng là nắm chắc phần thắng nhưng cuối cùng lại thua, còn mất cả mạng, lật kèo cũng là chuyện thường.

Nhưng không biết đại lão có để mụ ta lật kèo không nữa." "Ý bạn là sao?

Chẳng lẽ đại lão đã làm gì rồi?" "Tôi thấy lúc nãy đại lão cười một cái, tôi cảm giác nụ cười đó chẳng đơn giản chút nào." "Vãi, hóng quá đi mất, Kỳ cô nương này còn chưa kịp làm mùng một thì đại lão đã chuẩn bị xong rầm rồi, đỉnh quá đi." "Ha ha, tôi hóng rồi đây." ...

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn thấy Diệp Phi cười đầy ẩn ý trước ống kính, lập tức cảm thấy cũng giống như các khán giả vậy. "Tôi nghĩ Diệp Phi chắc chắn đã có sự chuẩn bị rồi, nhưng chuẩn bị gì thì thực sự chưa biết." Giáo sư Phương nhìn màn hình lớn, cũng có ý nghĩ như thế. "Ra tay từ lâu rồi, tôi nhìn thấy rồi, lúc người đàn bà đó chạm vào quân cờ, quân cờ đó đã sáng lên một cái, tôi nghĩ chắc chắn là quân cờ đó có vấn đề." "Nhưng tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, không chắc chắn lắm." Hoắc lão nghe vậy, thấp giọng giải thích một chút.

Giáo sư Phương nghe xong, cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng quân cờ đó là loại gì?

Sao lại có bản lĩnh như vậy? "Bây giờ tôi thích nhất là bản lĩnh của Diệp Phi, những thứ cậu ấy mang ra món nào cũng đẹp mắt, lại còn đặc sắc, nhìn là biết thứ cực kỳ trân quý." Giáo sư Phương cười nhẹ giải thích, đừng nói chứ, đôi khi cảm thấy thế này rất thú vị, rất đáng để mong chờ.

Trong mộ huyệt. "Cô sẽ không còn cơ hội nữa đâu, nhìn tay mình đi, đã mất nửa cánh tay rồi kìa." Diệp Phi đứng dậy từ dưới đất, sau đó đột ngột ra tay, đấm mạnh vào bụng cô ta.

Chỉ thấy từ miệng cô ta bốc ra luồng hắc khí, cuối cùng hắc khí

ngưng tụ thành một viên châu tử.

Diệp Phi thuận tay đón lấy viên châu đặt vào lòng bàn tay, quan sát kỹ lưỡng. "Cái này chính là vốn liếng để cô đắc ý sao?

Ăn không ít linh hồn mới có thể ngưng tụ thành Quỷ Đan nhỉ." Diệp Phi nói rồi bóp chặt viên Quỷ Đan trong tay. "Anh...

Anh đã làm gì tôi?" Kỳ cô nương nhìn Diệp Phi đối diện, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và oán hận. "Quân cờ này đẹp không?

Cái này gọi là Lãnh Noãn Thu Hồn Kỳ, đối với loại quỷ hồn như cô là có hiệu quả nhất đấy." Diệp Phi vừa nói vừa liếc nhìn bàn cờ bên cạnh.

Sau đó anh cười lạnh nhìn cô ta.

Kỳ cô nương còn định nói gì đó, nhưng cơ thể bắt đầu hóa thành hắc khí, không còn duy trì được hình người nữa. "Các người tưởng mình có thể rời khỏi đây sao?

Đừng nằm mơ nữa!

Dù không có tôi, Tống Minh Diệp cũng sẽ không dễ dàng tha cho các người đâu." Kỳ cô nương cuối cùng cười điên cuồng, biến thành một đám khói đen. "Tiểu Ca, anh có thể đánh thức Giả đội trưởng dậy không, tôi muốn anh ấy tự tay giết chết con quỷ này." Diệp Phi nhìn đám lính đánh thuê đã bị Tiểu Ca đánh ngất, liền đưa viên Quỷ Đan cho y.

Tiểu Ca không nói hai lời, lấy bình nước từ trong túi ra dội lên mặt Giả đội trưởng.

Giả đội trưởng vội vàng mở mắt, nghi hoặc nhìn khung cảnh trước mặt.

Thấy trong tay Tiểu Ca đang cầm một thứ đen thui, anh vội vàng

đón lấy. "Giả đội trưởng, cái này cho anh, những gì tôi hứa tôi đều sẽ làm được." Diệp Phi mỉm cười nhìn Giả đội trưởng.

Giả đội trưởng lập tức hiểu ra, anh em của mình lúc này người thì bị thương, người thì đã chết...

Lòng hận thù không sao nguôi ngoai được, anh nắm chặt viên Quỷ Đan. "Con mụ này, tôi phải giết cô!" Giả đội trưởng vừa nghĩ đến dáng vẻ anh em mình đã hy sinh, bàn tay bóp chặt viên Quỷ Đan. "A..." Tiếng kêu của Kỳ cô nương thê thảm vô cùng, làn khói đen đang lượn lờ trên không trung bắt đầu mờ nhạt đi rất nhiều.

Giả đội trưởng dùng sức lòng bàn tay, bóp nát viên Quỷ Đan, hắc khí biến mất không để lại dấu vết.

Tiểu Ca đánh thức đám lính đánh thuê dậy, Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, sờ sờ khóe miệng, vẫn còn hơi đau. "Tê...

Đau quá." Ngô Tà đứng dậy khỏi mặt đất, đi đến bên cạnh Diệp Phi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Phi chỉ mỉm cười thản nhiên, cuối cùng vẫn là Tiền Tinh Vân chủ động giải thích quá trình vừa rồi.

Diệp Phi đi đến bên cạnh Giả đội trưởng, từ trên cao nhìn xuống thấy anh đang ôm thi thể Hắc Miêu, vẻ mặt đầy đau thương. "Đừng buồn, vẫn còn cơ hội mà." Diệp Phi nói rồi lấy hồ lô ra, giải phóng linh hồn Hắc Miêu, thấy linh hồn anh ta đang lơ lửng một bên.

Sau đó Diệp Phi lấy một viên thuốc từ trên người ra, đây chính là viên thuốc hệ thống cho, rồi đút vào miệng Hắc Miêu.

Linh hồn Hắc Miêu lập tức bị kéo trở lại cơ thể lúc trước. "Đừng động vào anh ấy, cứ để anh ấy nằm yên tĩnh là được, một lát nữa sẽ ổn thôi." Diệp Phi nói rồi đi đến bức tường bên cạnh, nhìn bức tranh mỹ nữ trên đó.

Anh không bận tâm đến việc Giả đội trưởng phía sau đang vui

mừng khôn xiết thế nào, chỉ cần đưa được anh em của mình trở về là tốt rồi. "Sao vậy?" Ngô Tà thấy Diệp Phi đang cau mày nhìn bức họa mỹ nữ, không khỏi tò mò. "Sao hai người này vẫn chưa chịu ra nhỉ?

Cứ thế này thì mất thời gian quá." Trong lòng Diệp Phi rất sốt ruột, rất muốn biết Tống Minh Diệp rốt cuộc đã làm gì?

Có thể khiến những người đàn bà này kiêng dè như vậy, còn nói cái gì mà thành phần lợi dụng.

Tống Minh Diệp rốt cuộc đã làm bằng cách nào? "Anh đang vội sao?" Ngô Tà cười nhẹ nhìn anh, đây là lần đầu tiên cậu thấy anh mong quỷ xuất hiện đấy. "Không phải vội, mà là chúng ra càng muộn thì càng không phải chuyện tốt lành gì." Diệp Phi nói đến đây, mắt chợt nheo lại.

Lúc này Giả đội trưởng phía sau vẫn luôn nhìn Hắc Miêu, những lính đánh thuê còn lại vẫn giữ cảnh giác, sự an toàn của giáo sư vẫn là quan trọng nhất.

Hắc Miêu từ từ mở mắt, đầu tiên nhìn Giả đội trưởng bên cạnh. "Đội trưởng..." Hắc Miêu vừa mới nói xong, khóe miệng nhếch lên, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt người phụ nữ trên tường đang nhìn mình.

Cả người Hắc Miêu bỗng cảm thấy lạnh toát, anh đưa tay chỉ về phía bức tường. "Động đậy rồi...

Động đậy rồi..." Giọng Hắc Miêu trầm thấp, có chút run rẩy.

Giả đội trưởng nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, quay sang nhìn thì thấy bức tranh mỹ nữ trên vách đá trước mắt bắt đầu cử động. "Anh Diệp Phi, anh Ngô Tà, tránh ra!" Giả đội trưởng đột nhiên hét lên, Ngô Tà và Diệp Phi nghe thấy vậy, lập tức nhìn lên vách đá.

Cùng một lúc từ trên tường xuất hiện hai người.

Hai cô gái có ngoại hình giống hệt nhau bước ra, một người tay

cầm bút vàng, một người cầm một cuốn sách, đang cười mỉm nhìn họ.

Chương 573

"Các anh khá lắm, có thể giết được Cầm tỷ tỷ và Kỳ tỷ tỷ." Thư cô nương nhìn Diệp Phi, đáy mắt đầy vẻ tán thưởng, hai người đàn bà kia chết rồi, họ cũng có thể thở phào một cái. "Thì ra là một cặp song sinh, các cô định cùng xông lên sao?" Tay Diệp Phi vẫn đang mân mê chiếc roi, cố gắng giữ giọng điệu nghe cho ôn hòa một chút. "Cùng xông lên sao?

Chúng tôi sẽ không bắt nạt người như vậy đâu, dù sao khách đến là khách, tôi tặng các anh một món quà, xem các anh có thích không nhé?" Họa tiểu thư vẫn cầm bút, vẽ một bông hoa giữa không trung.

Ngay lập tức từ hư ảo nó biến thành thực thể, vừa vặn rơi xuống trước mặt Diệp Phi, đó chính là một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ.

Tiểu Ca và Ngô Tà nhìn nhau, thấy Diệp Phi không hề từ chối mà cầm lấy bông hoa trong tay mân mê, trong lòng nhất thời không đoán định được, ý này là sao?

Không đánh nữa à?

Khán giả nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi tò mò, bắt đầu bàn tán. "Tình huống gì đây?

Giơ tay không đánh người mặt cười à?" "Hình như đúng là vậy, nhìn hai nữ quỷ này còn khá khách khí, không giống mấy mụ kia, toàn cái giống gì đâu không." "Đó là hoa gì vậy?

Sao nhìn kỳ quái thế?" "Đó là hoa tử thần, hình như là hoa Bỉ Ngạn trong truyền thuyết." "Chẳng phải chết rồi mới thấy được hoa đó sao?

Ý là gì đây?

Định tặng đại lão để cùng chết à?" "Trời ơi, bạn nói thế thì đúng là miệng cười nhưng giấu dao rồi, đây là ý đồ không tốt đây mà." "Đúng thế, chắc chắn là như vậy rồi." ...

Hoắc lão và giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng bắt đầu lo lắng. "Đây là món quà của tử thần, thứ này không có vấn đề gì chứ?" Giáo sư Phương thấy Diệp Phi cứ thế mà thản nhiên nhận lấy, thực sự không có vấn đề gì sao? "Chắc chắn là như vậy rồi." Diệp Phi mân mê đóa hoa Bỉ Ngạn trong tay.

Sau khi quan sát một hồi, anh trêu chọc nhìn Họa tiểu thư trước mặt. "Thật khiến người ta kinh ngạc." "Hoa Bỉ Ngạn vốn là linh hoa kết nối giữa sinh và tử." "Bình thường đừng nói là sử dụng, ngay cả nhìn cũng chẳng có cơ hội mà nhìn." "Vậy mà cô lại có thể vẽ nó ra một cách nhẹ tênh như vậy, hơn nữa mùi hương này..." Diệp Phi vừa nói vừa đưa hoa Bỉ Ngạn lên mũi ngửi. "Gần như giống hệt hoa Bỉ Ngạn thật." "Đây chắc hẳn là năng lực của cô rồi." "Ồ?

Nghe ý anh, loại linh hoa này, anh đã từng thấy qua rồi sao?" Họa tiểu thư tỏ vẻ hứng thú nhìn Diệp Phi.

Phản ứng lúc này của cô ta đúng như ý muốn của Diệp Phi.

Từ lúc Họa tiểu thư đột ngột xuất hiện trước mặt, Diệp Phi đã nghĩ đối phương xuất hiện chắc chắn là mang theo mục đích nào đó.

Chỉ là anh không chắc mục đích của đối phương rốt cuộc là gì.

Giao tiếp với những thứ này, tốt nhất đừng quá chủ động, nếu không chỉ mang lại phiền phức cho bản thân.

Cách tốt nhất là cứ thuận theo ý cô ta mà đi tiếp, dẫn dắt cô ta tự mình nói ra mục đích.

Diệp Phi tin rằng vì họ đã biết hai vị tỷ tỷ của mình đều đã bại dưới tay anh, cô ta sẽ không tùy tiện làm ra hành động tìm cái chết

nào. "Coi là vậy đi." "Từng có duyên gặp gỡ một lần do tình cờ thôi." Diệp Phi nhún vai, thản nhiên nói: "Nói đi, sau khi hai vị tỷ tỷ của cô bị tiêu diệt, cô còn cố ý xuất hiện trước mặt chúng tôi rốt cuộc là có mục đích gì?" "Muốn báo thù cho hai vị tỷ tỷ của cô sao?" "Nếu chúng tôi thực sự muốn báo thù, thứ anh đang cầm trên tay chắc chắn sẽ không chỉ là một đóa hoa Bỉ Ngạn nhỏ bé này đâu." Họa tiểu thư mỉm cười nói. "Vậy thì cô bây giờ cũng chẳng thể đứng đây mà nói chuyện với tôi được nữa rồi." Diệp Phi cũng thản nhiên đáp lại. "Hai người này đang giao lưu cái gì vậy?" Ngô Tà nghi hoặc nhìn cả hai phía.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng cuộc đối thoại của hai người này chắc chắn có hàm ý gì đó, nhưng cậu lại không nói rõ được đó là hàm ý gì. "Tóm lại là cẩn thận một chút." Tiểu Ca cảm nhận điều này còn rõ ràng hơn.

Y hơi kéo Ngô Tà lùi lại phía sau, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Như vậy, nếu đối phương thực sự có hành động gì quá đáng, y có thể ra tay trước.

Còn về đám lính đánh thuê phía sau, ai nấy cũng đều đã sẵn sàng.

Tuy họ cũng không biết một khi hai bên thực sự khai chiến, họ có thể phát huy được tác dụng gì, nhưng có chuẩn bị vẫn tốt hơn là hoàn toàn bị động. "Vãi chưởng!

Đối thoại kiểu gì thế này!" "Cảm giác hai người này chẳng nói gì cả." "Nhưng lại khiến người ta thấy hình như họ đã nói hết cả rồi." "Đây chẳng lẽ là cách giao lưu của những bậc đại lão sao?" "Trong truyền thuyết là loại đối thoại mà cấp bậc như chúng ta căn bản không có cửa chen mồm vào sao?" "Chỉ là vì đại lão có thể cầm hoa Bỉ Ngạn trong tay dễ dàng như vậy." "Nên chắc chắn là dù đóa hoa này có gì cổ quái." "Thì đối với đại lão cũng chẳng có tác dụng gì đâu nhỉ?" "Chắc chắn là vậy rồi." "Vậy thì mặc kệ hai cái đứa đó có mục đích gì."

"Khả năng kháng cự của đại lão cũng đủ để tạo thành một sự uy hiếp đối với họ rồi." "Đúng thế, như vậy bất kể họ muốn làm gì, cũng phải cân nhắc cho kỹ." ... "Cuộc đối thoại như vậy, ông có cái nhìn thế nào?" Hoắc lão nhìn hai người đối thoại mà hỏi. "Khó nói lắm, tình huống này có thể có nhiều cách giải thích." Giáo sư Quách chăm chú nhìn cả hai, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nhưng nếu xét từ tình huống bình thường, kết quả cuối cùng của cuộc đối thoại này chắc chỉ phát triển theo hai hướng." "Hoặc là con quái vật này đang thử thách năng lực của Diệp Phi rồi mới quyết định bước tiếp theo." "Hoặc là nó cần tiến hành một cuộc giao dịch nào đó với Diệp Phi." "Có lẽ còn một khả năng khác nữa." "Nó hiện giờ đang thử thách Diệp Phi, sau đó sẽ cùng cậu ấy giao dịch." Hoắc lão tiếp tục phân tích: "Hiện giờ mục đích của cả hai bên đều chưa rõ ràng, dù có muốn phân tích thì cũng rất khó để đưa ra một kết luận cụ thể được." ... "Hoa Bỉ Ngạn tuy đẹp." "Nhưng dù sao cũng là loài hoa liên quan đến sinh tử." "Hơn nữa nghe nói hoa Bỉ Ngạn có kịch độc." "Sinh vật dương gian chỉ cần chạm vào." "Sẽ trúng độc mà chết." "Tôi đã cầm nó lâu như vậy, chứng tỏ độc tố của hoa Bỉ Ngạn chẳng hề đe dọa được tôi." "Cô cũng nên nói xem, cô xuất hiện trước mặt chúng tôi rốt cuộc là có mục đích gì đi?" "Cô nên biết, tôi đã có bản lĩnh tiêu diệt hai vị tỷ tỷ trước đó của cô, thì việc đối phó với các cô cũng chẳng có vấn đề gì cả." Diệp Phi tay cầm hoa Bỉ Ngạn, quan sát hai người họ nói. "Chúng tôi đâu có chủ động tấn công các anh, anh lấy lý do gì để đối phó với chúng tôi chứ?" Họa tiểu thư trông có vẻ chẳng hề nao núng. "Chỉ dựa vào việc cô có khả năng sẽ làm hại chúng tôi, tôi nghĩ thế là đủ rồi." Diệp Phi khẽ nhếch môi nói.

Đồng thời, bàn tay trái không cầm hoa đang ngưng tụ một luồng linh lực.

Đây cũng coi như là một sự uy hiếp đối với cả hai. "Xin hãy thu

hồi thần thông của ngài." "Thực lực của hai chúng tôi vốn dĩ không bằng Cầm tỷ tỷ và Kỳ tỷ tỷ." "Chưa kể Tống Minh Diệp còn tăng cường thực lực cho họ." "Chúng tôi lại càng không bì được." "Anh có bản lĩnh đánh bại họ, hai chúng tôi cũng khó mà có cơ hội thắng." "Chúng tôi đâu có đến mức biết rõ chuyện như vậy mà còn đặc biệt chạy ra đây nộp mạng." Họa tiểu thư giải thích: "Sở dĩ chúng tôi xuất hiện bây giờ chủ yếu là vì hai nguyên nhân." "Thứ nhất, bốn chị em chúng tôi vốn dĩ quan hệ rất tốt, luôn đùm bọc lẫn nhau." "So với cái gọi là tình cốt nhục, tôi nghĩ tình cảm giữa chúng tôi chỉ có hơn chứ không kém." "Nhưng vì sự xuất hiện của Tống Minh Diệp, hai vị tỷ tỷ đã bị hắn mê hoặc." "Tình cảm chị em của chúng tôi từ đó bị rạn nứt." "Sau đó, tôi và Thư tỷ tỷ cũng bị họ tạm thời phong tỏa lại." "Nhờ có các anh, chúng tôi mới có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời." "Vì vậy chúng tôi rất muốn xem, người có năng lực đánh bại họ rốt cuộc mạnh đến mức nào." "Quả nhiên đúng như chúng tôi nghĩ, vô cùng mạnh mẽ." "Thứ hai là hai chị em chúng tôi có một việc muốn nhờ vả." "Chỉ là việc này vô cùng nguy hiểm, và để làm được việc này, chỉ có thực lực thôi là chưa đủ." "Vì vậy tôi mới vẽ ra một đóa hoa Bỉ Ngạn đặt trước mặt các anh." "Vừa là món quà tặng các anh." "Cũng coi như là một sự thử thách dành cho các anh vậy." "Quả nhiên đúng như tôi nghĩ." "Việc này chỉ có anh mới làm được thôi." "Chỉ có thực lực thì chưa chắc đã làm được." "Thử thách nhất định phải sử dụng hoa Bỉ Ngạn." Diệp Phi hơi bĩu môi, suy nghĩ một lát rồi nhìn hai người họ. "Việc các cô muốn tôi giúp, chẳng lẽ là muốn tôi đi chết sao?" Dứt lời, Diệp Phi lập tức buông đóa Bỉ Ngạn Hoa ra, đôi bàn tay nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca cũng lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi bao.

Dù chưa thể khẳng định phán đoán của Diệp Phi là hoàn toàn chính

xác, nhưng nhìn vào cục diện hiện tại, suy nghĩ theo hướng này tuyệt đối không sai chút nào.

Nếu thật sự là vậy, việc định nghĩa hai người này là kẻ thù là điều hoàn toàn hợp lý. "Vãi chưởng!

Hai người này quả nhiên có âm mưu!", "Tôi đã nói rồi, lúc trước mãi không thấy mặt, giờ tự nhiên lại xuất hiện", "Mà vừa xuất hiện đã dùng Bỉ Ngạn Hoa làm quà tặng!", "Biết ngay hai đứa này không phải hạng tốt lành gì mà!", "Nói cái gì mà chị em tình thâm, đã là chị em thì chắc chắn phải giống nhau thôi!", "Đúng thế!", "Lúc trước giả vờ ngây thơ vô số tội, giờ thì không nhịn được mà lộ bản tính rồi chứ gì!", "Đại lão ơi, đừng nể mặt chúng, thịt luôn đi!", "Đúng!

Đừng cho chúng bất kỳ cơ hội nào!" - Kênh livestream ngay lập tức bùng nổ những tiếng gào thét hướng về phía Diệp Phi.

Một cảm giác bị lừa dối khiến họ phẫn nộ, cộng với khí thế vừa tiêu diệt được hai yêu nữ lúc trước, khiến họ chẳng hề coi hai kẻ mới xuất hiện này ra gì. "Xin hãy bình tĩnh, tôi tuyệt đối không có ý đó!" - Họa tiểu thư vội vàng giải thích.

Nhìn bộ dạng có phần hoảng hốt của cô ta, Diệp Phi tạm thời thu hồi sức mạnh.

Đương nhiên không phải anh đã hết cảnh giác, mà là qua phản ứng của cô ta, có thể thấy lúc nãy dù bị phong tỏa, cô ta đã nhìn thấy rất rõ cảnh Diệp Phi giao thủ với hai người chị của mình.

Cô ta thừa hiểu Diệp Phi có thủ đoạn gì, và cũng biết nếu mình đối đầu với anh thì kết cục cuối cùng sẽ ra sao.

Trong tình huống này, tin rằng cô ta không rảnh rỗi đến mức nhảy ra để đùa giỡn vô nghĩa như vậy. "Đúng như ngài nói, Bỉ Ngạn Hoa là linh hoa kết nối giữa sự sống và cái chết.

Bất kỳ người sống nào chạm vào nó cũng sẽ chết vì độc tính của hoa.

Nhưng thực ra đó là một hiểu lầm của nhiều người.

Bản thân Bỉ Ngạn Hoa không có độc, chỉ là vì nó nở rộ trên con đường giữa sinh và tử, nên nhuốm đầy tử khí.

Những tử khí này gây hại rất lớn cho sinh vật.

Một khi hít phải, cơ thể sinh vật sẽ ngay lập tức xảy ra hiện tượng đào thải, và cái chết cuối cùng chính là vì nguyên nhân đó" - Họa tiểu thư giải thích. "Đừng tin cô ta, loại quỷ quyệt này chỉ có bọn chúng mới nói ra được thôi!" - Đội trưởng Giả lập tức hét lên.

Dù sao thì không ít anh em của gã đã bỏ mạng dưới tay lũ yêu quái này, nên hiện tại gã cực kỳ căm ghét chúng. "Tôi cũng nghĩ vậy, cô ta căn bản không cần thiết phải chạy ra nói những lời này, chẳng có ý nghĩa gì cả, chắc chắn cô ta có mục đích khác" - Ngô Tà cũng lên tiếng. "Mọi người đừng kích động.

Về tác dụng của Bỉ Ngạn Hoa, tôi cũng có nghe qua.

Ít nhất điều này cho thấy cô ta không lừa tôi" - Diệp Phi lên tiếng trấn an Ngô Tà và Đội trưởng Giả. "Hóa ra là vậy, ý cô là thế này sao?" - Diệp Phi lạnh lùng hừ một tiếng. "Thì ra là thế" - Tiểu Ca đứng bên cạnh cũng thản nhiên nói. "Hai người rốt cuộc là hiểu được cái gì thế hả?

Đừng có chỉ hai người biết chứ, tiết lộ một chút đi mà" - Ngô Tà nhìn hai người họ với vẻ mặt hiểu thấu mọi chuyện, bất lực vỗ trán.

Chương 574

Cậu rất muốn nói với họ rằng, cái vẻ mặt "cái gì cũng hiểu" đó thực sự khiến những người còn lại trông như lũ ngốc vậy. "Nếu Bỉ Ngạn Hoa là thứ kết nối sinh tử, có thể dễ dàng giết chết người sống, đó là vì sinh mệnh không thể chịu đựng được tử khí từ vương quốc của cái chết.

Nói cách khác, nếu là người có thể chịu đựng được tử khí trong Bỉ Ngạn Hoa, thì cũng có khả năng đi lại giữa thế giới sinh tử.

Phân tích từ góc độ này, sự trợ giúp mà cô nói đến... chắc hẳn là muốn tôi đi vào một nơi nào đó bên trong vương quốc của cái chết phải không?" - Diệp Phi lạnh lùng nhìn hai chị em họ hỏi. "Quả không hổ danh là người đã đánh bại hai vị tỷ tỷ của tôi, lập tức nghĩ ngay đến điểm mấu chốt" - Họa tiểu thư nói: "Đúng vậy, tôi muốn thỉnh cầu sự giúp đỡ, chính là hy vọng ngài có thể đi vào cõi chết để tìm giúp tôi một thứ gọi là Chuyển Sinh Đan.

Đó là bảo vật chỉ tồn tại ở Minh giới, có thể giúp những linh hồn không thể đầu thai được bước vào luân hồi".

Diệp Phi nhướng mày.

Phải nói thứ này đúng là một món bảo bối.

Phải biết rằng, rất nhiều thủ đoạn mà họ từng giao thủ đều có thể khiến người trúng chiêu vĩnh viễn không được vào luân hồi.

Mà không được vào luân hồi, đúng như tên gọi, là không thể đầu thai chuyển kiếp, suốt đời suốt kiếp chỉ có thể làm một cô hồn dã quỷ vất vưởng trên thế gian.

Thế giới người sống không có chỗ cho họ, mà thế giới người chết

cũng chẳng có chỗ dung thân.

Diệp Phi chợt nghĩ đến điều gì đó, ngẩng đầu quan sát hai người trước mặt.

Họa tiểu thư lập tức hiểu ý đồ trong ánh mắt của Diệp Phi, vội vàng xua tay giải thích: "Vì tôi đã ủy thác cho ngài, đương nhiên không nên giấu giếm.

Thú thật, tôi và Thư tỷ tỷ không giống hai vị tỷ tỷ kia.

Họ sinh ra đã là yêu, nhưng hai chúng tôi vốn dĩ là con người.

Ngàn năm trước chúng tôi bị hãm hại mới biến thành bộ dạng này.

Chị em tôi đương nhiên muốn được đầu thai, nhưng chúng tôi không có phương pháp, hai vị tỷ tỷ kia lại căn bản không cho chúng tôi cơ hội.

Vì thế mới trì hoãn đến tận bây giờ.

Mãi sau này tình cờ nghe nói về Chuyển Sinh Đan, chúng tôi mới nghĩ đến việc lợi dụng nó để đầu thai thuận lợi.

Nhưng đi vào vương quốc người chết không phải việc dễ dàng, nên mới hy vọng được ủy thác cho ngài". "Nếu thứ đó quan trọng với các cô như vậy, tại sao bấy lâu nay các cô không tự mình đi lấy?" - Diệp Phi hỏi. "Đến cõi chết nói thì dễ nhưng làm thì cực kỳ khó, nhất là với những kẻ như tôi và Thư tỷ tỷ.

Do con người bị ép biến thành yêu, trên người chúng tôi vừa có yêu khí lại vừa có nhân khí.

Một khi đi vào đó mà bị phát hiện thì sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Hơn nữa lúc đó hai vị tỷ tỷ vẫn còn, chúng tôi căn bản không có cơ hội" - Câu hỏi của Diệp Phi không làm Họa tiểu thư lúng túng.

Sự bình tĩnh khi trả lời chứng minh đây không phải là lý do cô ta

vừa mới bịa ra tại chỗ. "Đừng tin cô ta!", "Đúng đó đại lão!

Lũ này toàn nói lời hoa mỹ thôi!", "Chắc chắn là một cái bẫy!", "Cô ta tuyệt đối muốn mượn đao giết người, bắt anh đi nộp mạng!", "Đúng!

Đừng có tin, nhất định không được đi!", "Đại lão ơi, cứ ra tay luôn đi!

Giết quách chúng cho xong!" - Về chuyện này, Diệp Phi còn chưa kịp nói gì thì kênh livestream đã nhao nhao ngăn cản anh. "Họ nói đúng đấy, đây rất có thể là một cái bẫy.

Diệp Phi, đừng quan tâm đến cô ta" - Ngô Tà cũng bước tới ngăn cản. "Nếu giúp cô, tôi được lợi ích gì?" - Diệp Phi nhếch môi hỏi.

Nghe đến đây, mọi người đều cảm thấy bất lực, vì câu trả lời này của Diệp Phi đồng nghĩa với việc anh đang cân nhắc giúp đỡ.

Họ thực sự không thể hiểu nổi tại sao Diệp Phi lại muốn nhảy vào vũng nước đục này.

Đương nhiên họ không biết được, ngay khi Họa tiểu thư vừa dứt lời, trong đầu Diệp Phi đã vang lên tiếng của hệ thống: [Đinh!

Ký chủ, có muốn kích hoạt nhiệm vụ chi nhánh: Tìm kiếm Chuyển Sinh Đan không?] "Tôi chấp nhận thì có lợi ích gì?" - Diệp Phi hỏi hệ thống trong đầu. [Nếu ngài hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, ngài sẽ nhận được phần thưởng phong phú] - Câu trả lời của hệ thống khiến Diệp Phi có chút cạn lời.

Vì đối với anh, câu trả lời này cũng giống như không trả lời vậy.

Phần thưởng phong phú, bao nhiêu mới gọi là phong phú?

Nói cho cùng, quyền giải thích cuối cùng vẫn thuộc về hệ thống.

Chỉ là từ trước đến nay, hệ thống quả thực chưa từng hố anh lần

nào, các loại phần thưởng đưa ra đều rất hữu dụng.

Vì thế Diệp Phi mới cân nhắc xem có nên nhận nhiệm vụ này hay không.

Nhưng chuyện này đương nhiên anh không thể để bất kỳ ai tại đây biết, nên phải hỏi theo đúng quy trình bình thường xem đối phương có thể cho mình lợi ích gì. "Nếu ngài có thể giúp chị em tôi tìm thấy Chuyển Sinh Đan, tôi sẽ tặng cây bút vẽ này cho ngài.

Tác dụng của nó chắc ngài cũng đã thấy rồi, bất luận ngài vẽ thứ gì, nó đều có thể biến thành hiện thực.

Tuy cần linh lực để kích hoạt, nhưng tôi nghĩ với linh lực của ngài thì không có vấn đề gì" - Họa tiểu thư lập tức nói.

Diệp Phi gật đầu.

Tuy anh chưa biết hệ thống sẽ thưởng gì, nhưng món đồ Họa tiểu thư hứa tặng đúng là rất khá. "Đại lão đừng mắc bẫy!", "Đúng thế!

Bảo bối như vậy sao cô ta có thể tùy tiện đưa cho anh chứ!", "Chắc chắn là bẫy rồi!", "Cô ta tuyệt đối muốn hại anh!", "Nhất định là thế!", "Đại lão đừng tốn lời với hạng người này nữa, xử đẹp chúng đi cho rảnh nợ!", "Đúng!

Xử luôn đi!

Đừng có nương tay!", "Với lũ này thì nói lời thừa thãi làm gì!" - Những người trong phòng livestream đều phẫn nộ.

Rõ ràng là vì hai chị em Cầm và Kỳ lúc trước nên giờ khán giả cực kỳ không ưa phe phái của bọn họ. "Thần khí như vậy mà cứ thế tặng cho tôi sao?

Cô cũng hào phóng quá nhỉ" - Diệp Phi cười lạnh, cố ý dùng giọng điệu thăm dò.

Đây là thủ đoạn đàm phán của anh.

Dù sao một món thần khí như vậy đối với bất kỳ ai cũng cực kỳ quan trọng.

Với một người có thể tặng cả thần khí như vậy, việc cảnh giác một chút cũng chẳng thừa. "Tôi và Thư tỷ tỷ đã chịu đựng cuộc sống này quá đủ rồi.

Với chúng tôi, chỉ cần có thể đầu thai chuyển thế, tất cả những thứ này đều chỉ là phù du.

Nếu ngài thực sự có thể giúp chúng tôi, thì đừng nói là món thần khí này, kể cả việc bắt chúng tôi phục vụ ngài cả đời cũng không vấn đề gì" - Họa tiểu thư vội vàng bày tỏ.

Phòng livestream đột nhiên im bặt.

Những người vừa rồi còn điên cuồng bảo Diệp Phi đừng đồng ý, trong phút chốc chẳng đánh nổi một chữ nào nữa.

Cũng khó trách, nhan sắc và vóc dáng của hai chị em này quả thực rất đạt chuẩn.

Dù biết đây là lũ yêu vật không thể tin tưởng, nhưng nếu thực sự có những người như vậy bên cạnh hầu hạ, thì chẳng lẽ đó không phải là giấc mơ cuối cùng của đàn ông sao? "Cô muốn hầu hạ bên cạnh tôi thì chắc chắn là không cần thiết rồi" - Diệp Phi gãi đầu nói.

Đương nhiên không phải anh không muốn chuyện đó xảy ra.

Dù sao chuyện tốt như vậy, bất kỳ gã đàn ông bình thường nào mà chẳng thầm mơ mộng những lúc đêm khuya tĩnh lặng.

Chỉ là không biết đối phương có toan tính gì.

Hơn nữa đầu thai chuyển thế nghĩa là bắt đầu lại từ đầu.

Đợi đến khi họ lớn lên ít nhất cũng phải hai mươi năm sau.

Đất nước Đại Việt rộng lớn thế này, chưa nói đến việc họ có giữ được ký ức hay không, ở cái chốn này nếu không cố ý tìm kiếm thì dù sống cùng một thành phố cũng chẳng dễ gì gặp lại.

Chương 575

Hơn nữa lúc đó ai cũng có cuộc sống riêng, Diệp Phi không muốn làm phiền người khác và cũng chẳng muốn bị ai làm phiền.

Nhưng những cân nhắc này của Diệp Phi thì Họa tiểu thư và Thư tiểu thư làm sao biết được.

Với họ, họ chỉ nghe thấy trong lời nói của Diệp Phi có ý muốn giúp đỡ. "Diệp Phi tiên sinh, ý ngài là ngài có thể giúp chúng tôi sao?" - Họa tiểu thư vui mừng hỏi.

Diệp Phi không trả lời trực tiếp ngay mà thuận theo câu chuyện hỏi tiếp: "Cứ cho là tôi muốn giúp cô, nhưng tôi phải đi đến vương quốc của cái chết đó bằng cách nào?

Chẳng lẽ phải chết thật một lần sao?". "Không không, đương nhiên là không!

Chuyện này phải nhờ Thư tỷ tỷ giúp rồi.

Thú thật, cuốn sách trong tay chị ấy ghi chép lại mọi địa danh của hai giới âm dương.

Chị ấy có thể mở ra những cánh cổng truyền thuyết của mỗi nơi để ngài đi qua thuận lợi.

Chỉ là cuốn sách của chị tôi không phải thần khí, chị ấy phải thực hiện kết nối trên trang sách rồi mới có thể sử dụng.

Nếu không phải đích thân chị ấy thao tác thì sẽ không phát huy tác dụng, nên chúng tôi mới không dùng vật này làm tiền cược" - Họa tiểu thư cho biết.

Diệp Phi nhướng mày, phải công nhận năng lực này nghe cũng không tệ.

Chỉ tiếc là không thể dùng tiếp được, có chút đáng tiếc. "Nếu các cô đã chuẩn bị kỹ càng như vậy thì chuẩn bị cho tôi đi" - Diệp Phi xua tay nói. "Diệp Phi, anh chắc chứ?

Anh thực sự định giúp họ sao?

Hiện giờ mục đích của họ vẫn chưa rõ ràng, vạn nhất là bẫy thì sao?" - Ngô Tà ghé sát tai Diệp Phi nói khẽ. "Cũng không phải là không có khả năng đó, nhưng món thần khí của cô ta cậu cũng thấy rồi đấy.

Ngay cả Bỉ Ngạn Hoa còn vẽ ra được, tuyệt đối là một món thần khí lợi hại.

Giờ có cơ hội sở hữu, tôi có lý do gì để từ chối chứ?" - Diệp Phi thản nhiên. "Dù phía sau có là hang hùm miệng rắn thì cũng đáng để xông pha một chuyến.

Hơn nữa, thế giới của người chết tôi thực sự chưa từng thấy qua".

Nói đoạn, Diệp Phi lại quay sang nhìn Tiểu Ca: "Chỉ có điều sau khi tôi xuống đó, chuyện bên ngoài đành làm phiền cậu vậy".

Nói xong, anh vỗ vỗ vai Tiểu Ca.

Đôi lông mày của y khẽ động, dường như hiểu ngay điều gì đó rồi gật đầu.

Sau khi dặn dò đại khái, Diệp Phi quay lại nhìn Họa tiểu thư: "Mở cửa đi".

Họa tiểu thư lại một lần nữa bày tỏ lòng cảm ơn với Diệp Phi.

Sau đó, Thư tiểu thư bắt đầu điều khiển cuốn sách trong tay.

Trong nháy mắt, một luồng âm khí bao quanh Thư tiểu thư.

Cuốn sách trong tay cô ta cũng phát ra tiếng sột soạt, không ngừng

lật mở trong làn khí đó.

Khi cuốn sách dừng lại ở một trang nào đó, một luồng phong áp tỏa ra xung quanh.

Các thành viên lính đánh thuê bị luồng phong áp này đánh bật, lùi lại liên tiếp.

Ngay cả Tiểu Ca cũng phải lùi lại một vài bước vì luồng phong áp mạnh mẽ này.

Khi phong áp dừng lại, người ta thấy một luồng hắc khí bay ra từ cuốn sách.

Luồng hắc khí đó dần ngưng tụ thành hình trước mặt Diệp Phi và mọi người.

Chẳng mấy chốc, nó đã biến hóa thành một hố đen sâu thẳm không thấy đáy. "Đây chính là cánh cổng kết nối với cõi chết sao?" - Ngô Tà nhìn cái hố đen trước mặt đầy nghi hoặc. "Chắc chắn rồi" - Tiểu Ca khẽ nhíu mày nói: "Âm khí thoát ra từ cái hố này là điều chưa từng thấy trước đây.

Ngoài vương quốc người chết, tôi không tưởng tượng được nơi nào khác có thể có mức độ âm khí như vậy". "Đây là lối vào cõi chết sao?

Trông tồi tàn hơn tôi tưởng đấy.

Bảo sao ai cũng sợ chết" - Diệp Phi bĩu môi nói: "Không biết bên trong có nguyên liệu nấu ăn nào ngon không nhỉ?". "Cái gì?" - Câu nói này không chỉ khiến nhóm lính đánh thuê mà cả Họa tiểu thư và Thư tiểu thư đều phải kinh ngạc kêu lên.

Cũng khó trách, vì nhắc đến vương quốc người chết, hầu hết mọi người chỉ liên tưởng đến cái chết và sự sợ hãi.

Chỉ cần nghe đến việc phải đi vào thế giới đó, đa số không bị dọa ngất đi đã là khá lắm rồi.

Việc Diệp Phi không hề tỏ ra sợ hãi đã khiến người ta kinh ngạc, vậy mà anh còn nói muốn vào đó tìm nguyên liệu nấu ăn ngon.

Tin chắc rằng trong suốt cuộc đời làm quỷ của Thư tiểu thư và Họa tiểu thư, họ chưa từng thấy ai như vậy.

Còn nhóm lính đánh thuê dù biết Diệp Phi là chuyên gia ẩm thực, nhưng làm gì có ai vào thế giới đó để tìm nguyên liệu nấu ăn cơ chứ! "Diệp Phi, anh thực sự chắc chắn muốn đi chứ?

Có cần suy nghĩ lại không?" - Nhìn cái hố đen đó, Ngô Tà chỉ cảm thấy trong lòng liên tục xuất hiện cảm giác bất an.

Cảm giác này không phải là một cú sốc nhất thời, mà là một thứ gì đó cứ liên tục nảy sinh, tựa như những dây leo quấn chặt lấy tâm trí. "Cậu có cảm giác như vậy, chứng tỏ đằng sau cái cổng này thực sự là cõi chết rồi" - Diệp Phi nhếch môi, trên mặt vẫn là vẻ bất cần đời: "Vương quốc người chết trái ngược với thế giới của chúng ta.

Tuy ở thế giới của chúng ta cũng có âm khí, nhưng rốt cuộc chúng ta là thế giới của người sống, dương khí mới là chủ đạo.

Thế nên người bình thường sẽ không vì chút âm khí mà cảm thấy khó chịu.

Chỉ những người có mệnh cách cực âm mới thấy cơ thể không thoải mái, vì âm khí trong người họ chiếm chủ đạo.

Nhưng ở vương quốc người chết, đương nhiên âm khí là chính.

Hiện giờ cánh cửa kết nối với thế giới đó đã mở ra, tuy các cậu không trực tiếp đi vào nhưng âm khí tỏa ra từ cửa cũng đã đủ gây ảnh hưởng đáng kể đến cơ thể người rồi.

Tóm lại, bất kể trong thế giới đó có cái gì, cứ vào xem đã rồi tính sau".

Diệp Phi gãi đầu, đứng trước hố đen, lại thầm ra hiệu cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Ngay sau đó, Diệp Phi bước thẳng vào thế giới ấy. "Vào rồi!

Thật sự vào rồi!", "Mẹ ơi!

Nói vậy là cái hố đen này không phải để trang trí, đây thực sự là không gian kết nối với một nơi nào đó sao?", "Chẳng lẽ đúng là cái gọi là cõi chết sao?", "Mãi đến khi thấy đại lão đi vào tôi mới dám tin đấy!", "Bạn tin ngay sau khi anh ấy vào à?

Tôi đến tận bây giờ vẫn chưa dám tin đây này!", "Đúng thế, cõi chết chẳng phải là nơi chỉ khi chết đi mới đến được sao?", "Giờ người vẫn còn sống sờ sờ mà đã có thể đến thế giới đó, chuyện này tôi thật không dám tưởng tượng nổi!", "Tưởng tượng?

Tưởng tượng kiểu gì?", "Nhưng chuyện này chẳng phải cũng chứng minh cõi chết thực sự tồn tại sao?", "Giá mà có thể livestream theo luôn thì tốt quá", "Livestream?

Bạn nghiêm túc đấy chứ?", "Bạn có quên thế giới đó là cái gì, và đại lão dựa vào cái gì mới vào được không?", "Đúng thế, bạn tưởng Bỉ Ngạn Hoa là hoa dại ven đường, có tay là hái được chắc?", "Không có Bỉ Ngạn Hoa thì ông trời có đến cũng đừng hòng ra được", "Đại lão quả nhiên là đại lão, xuyên ngang hai giới âm dương, đúng là quá bá đạo!". "Diệp Phi anh ấy không sao chứ?" - Ngô Tà ghé sát Tiểu Ca hỏi nhỏ. "Không biết.

Chưa có ai trong chúng ta thấy thế giới đó, nên không thể khẳng định được" - Tiểu Ca nói, nhưng tay y lại siết chặt lấy Hắc Kim Cổ

Đao, đôi mắt nhìn chằm chằm về hướng Họa tiểu thư và Thư tiểu thư.

Ngô Tà lập tức tăng thêm vài phần cảnh giác, quan sát hai người họ xem có hành động gì lạ không. "Tiểu Ca, có chuyện gì vậy?

Có phải hai người này có vấn đề không?" - Ngô Tà xác nhận lại.

Chương 576

"Không biết.

Chỉ là trước khi đi Diệp Phi có bảo tôi phải cẩn thận với hai người này" - Tiểu Ca nói: "Dù sao đi nữa, hai kẻ đột ngột xuất hiện này rốt cuộc là thế nào, chúng ta ai cũng không rõ.

Cẩn thận một chút vẫn hơn".

Ngô Tà gật đầu đồng ý, tạm thời không tán gẫu với Tiểu Ca nữa.

Cái hố đen sâu thẳm này thực tế lại ngắn hơn nhiều so với Diệp Phi tưởng tượng.

Trong ấn tượng của Diệp Phi, có lẽ chỉ trong chốc lát anh đã chạm chân xuống mặt đất.

Ngay khi vừa hạ cánh, một mùi hôi thối nồng nặc khác hẳn với thế giới ban đầu ập thẳng vào mũi.

Dù Diệp Phi từng trực tiếp đối mặt với biển xác chết, anh cũng chưa bao giờ thấy mùi tử khí đậm đặc đến thế.

Âm khí bao trùm xung quanh thậm chí còn khiến người ta ngộp thở.

Anh có thể khẳng định rằng, bất kỳ ai khác đến đây, không đầy một giây sẽ mất mạng vì luồng âm khí này. "Cái mùi này, ngoài vương quốc người chết ra chắc chẳng nơi nào có thể đạt đến mức độ này đâu" - Diệp Phi chun mũi nói.

Anh quan sát môi trường xung quanh, bóng tối bao trùm, ánh lửa chập chờn le lói trong màn sương mù âm u.

Những hình bóng kỳ quái chậm rãi lướt qua, trên người họ chẳng

có lấy một chút sinh khí.

Hầu như ai cũng có diện mạo đáng sợ, mặt mũi xanh mét.

Dù có một vài người trông giống người bình thường, nhưng đôi mắt của họ cũng tuyệt nhiên không có một tia sáng nào.

Cảnh tượng này chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến lòng người dâng lên một nỗi bất an.

Cũng khó trách, nếu thực sự ở thế giới này mà phát hiện ra ai đó có hơi thở giống mình, phản ứng đầu tiên của Diệp Phi chắc chắn không phải là tiến lên chào hỏi, mà là cảnh giác xem đối phương là hạng người nào. "Tóm lại cứ nên thấp giọng một chút, chào hỏi 'người địa phương' xem sao đã".

Diệp Phi đang tính toán định hành động thì nghe thấy một giọng nói trầm đục vang lên từ phía sau: "Lạ thật, sao mình lại ngửi thấy một mùi hương lạ lẫm thế này".

Giọng nói đó đục ngầu dị thường, đồng thời còn có một luồng hơi thở khiến người ta buồn nôn phả tới.

Diệp Phi nhíu chặt mày, khẽ quay đầu lại thì thấy một gã béo bụng phệ, đầu mất một nửa đang tiến về phía mình.

Diệp Phi lập tức tăng cao cảnh giác.

Trên địa bàn của đối phương, tự nhiên tốt nhất là không nên động thủ.

Nhưng nếu đối phương thực sự đe dọa đến mạng sống của mình, đứng ở góc độ của anh, đương nhiên cũng chẳng có lý lẽ nào để mặc người ta xâu xé.

Nhưng đột nhiên, Diệp Phi kinh ngạc phát hiện ra, ngoài gã béo kia, còn có rất nhiều người chết khác đang tiến lại gần mình.

Diệp Phi có chút hoang mang.

Đã bảo là phải hành sự thấp giọng ở thế giới này rồi mà, anh còn chưa kịp làm gì, sao lại xảy ra tình trạng này?

Đây chỉ là trùng hợp, hay lũ này đang nhắm vào anh? [Đinh, ký chủ, tặng ngài một lời nhắc nhở ấm áp]. "Nhắc nhở gì?" - Diệp Phi thầm lo lắng, anh luôn cảm thấy hệ thống lên tiếng lúc này mười phần thì hết tám chín phần là chẳng có gì tốt đẹp. [Hơi thở của người sống và người chết khác nhau, điểm này ký chủ chắc hẳn đã biết.

Ngay cả ở thế giới này, hơi thở của ngài vẫn là dương khí.

Và cũng giống như con người không thích nghi được với âm khí, cư dân của thế giới này cũng cực kỳ ghét dương khí.

Thế nên dù ngài không làm gì cả, hơi thở của người sống trên người ngài cũng sẽ không ngừng thu hút người chết đấy]. "Cái đệch!" - Diệp Phi chửi thầm trong lòng.

Sau khi có được hệ thống bao lâu nay, anh thừa biết cái hệ thống này là một thứ khá là hố người.

Nhưng không ngờ nó lại hố mình đến mức này!

Thông tin quan trọng như vậy mà giờ nó mới nói! "Có nhầm không đấy!

Giờ mới nói, bộ muốn tôi chết à?" - Diệp Phi trực tiếp kháng nghị. [Sao lại thế được?

Tôi đưa ra vấn đề thì tự nhiên có cách giải quyết].

Diệp Phi khẽ nhíu mày, anh cảm thấy mình như ngửi thấy mùi của một gã gian thương. "Nói nghe thử xem?". [Ngài có thể đổi một viên Hoàn Âm Đan, loại đan dược này có thể chuyển hóa dương khí của ngài thành âm khí.

Như vậy, hơi thở của ngài sẽ giống hệt người chết.

Trong mắt họ, ngài nghiễm nhiên trở thành đồng loại, họ sẽ không tấn công ngài nữa]. "Miễn phí chứ?" - Diệp Phi hỏi thử, dù đáp án cho câu hỏi này anh đã sớm đoán được. [Mỗi viên chỉ tốn 50 triệu điểm thảo luận thôi nha, hàng tốt giá rẻ, già trẻ không lừa].

Khi giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu, Diệp Phi thực sự hận không thể lôi nó ra mà chà đạp. 50 triệu điểm thảo luận mà còn dám nói là hàng tốt giá rẻ?

Đây rõ ràng là thừa nước đục thả câu! "Tổ tiên nhà ngươi! 50 triệu mà ít à?

Giờ tôi không ở thế giới kia, làm sao mà kiếm thêm điểm thảo luận được!

Ngươi quá đen tối rồi đấy!" - Diệp Phi tức giận gầm gừ. [Sao lại thế được?

Điểm thảo luận của ngài vẫn luôn tăng trưởng đấy thôi]. "Cái gì?" - Diệp Phi có chút không tin, nhưng sau khi hệ thống hiển thị điểm thảo luận, anh phát hiện tình hình đúng là như vậy. "Hóa ra dù tôi ở thế giới này, chỉ cần họ vẫn còn chủ đề để bàn luận thì tôi vẫn có thể tiếp tục tăng điểm.

Thế thì cũng tiện". [Ký chủ, ngài nên quyết định nhanh lên, họ sắp đến nơi rồi.

Một khi họ phát hiện ra ngài, ngài có muốn dùng Hoàn Âm Đan cũng không kịp nữa đâu.

Nhắc nhở ấm áp thêm một câu, chúng ta đang ở địa bàn của họ, động thủ với họ là một quyết định cực kỳ không sáng suốt.

Một khi động thủ, ngài sẽ thành mục tiêu cho muôn người vây đánh, chúng ta sẽ bị bao vây ngay lập tức]. "Nói cái mịa gì nữa!" -

Diệp Phi bất lực hét lên.

Bảo là cho mình lựa chọn, nhưng thế này thì còn lựa chọn gì nữa đâu?

Hôm nay anh coi như được mở mang tầm mắt rồi.

Cái thói giả tạo dân chủ này không chỉ lãnh đạo công ty mới làm được, mà hệ thống cũng rành lắm!

Thấy mình sắp bị đám người kia bao vây, Diệp Phi biết mình không còn đường lui.

Đành mang theo vài phần ân oán cá nhân mà hét lên: "Đổi!". [Đổi Hoàn Âm Đan, trừ 50 triệu điểm thảo luận, hoàn tất].

Một viên đan dược xuất hiện trong tay Diệp Phi.

Đồng thời, giọng nói của hệ thống lại vang lên: [Nhắc thêm một câu, hiệu lực của Hoàn Âm Đan chỉ có ba tiếng.

Chương 577

Một khi hết thời gian, cần phải bổ sung ngay]. "Cái đệch!" - Diệp Phi lại chửi thầm.

Có nghĩa là nếu anh không tìm thấy Chuyển Sinh Đan trong vòng ba tiếng, anh lại phải tốn thêm 50 triệu điểm thảo luận nữa!

Thật là nhảm nhí!

Nhưng hiện tại mọi chuyện đã an bài, ngoài việc chấp nhận ra anh còn cách nào khác đâu?

Diệp Phi nhanh chóng nuốt viên Hoàn Âm Đan.

Viên thuốc này ngoài việc khó ăn hơn đan dược bình thường thì chẳng thấy có cảm giác gì đặc biệt.

Diệp Phi cũng không biết thứ này có hiệu quả thật không.

Anh chỉ biết gã béo bụng phệ kia đang ngày càng gần mình hơn. "Mịa nó!

Thứ này có đáng tin không đấy!

Ông đây đã trả tiền rồi, đừng có hố ông nhé!" - Diệp Phi bất lực thầm gọi.

Thấy gã béo đã ở ngay sau lưng, Diệp Phi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để động thủ.

Tuy đây là cách làm cực kỳ thiếu sáng suốt, nhưng nếu thực sự đến lúc lâm nguy, anh buộc phải làm vậy.

Ngay sau đó, gã béo nghi hoặc lên tiếng: "Lạ thật, vừa rồi cảm giác như ở ngay đây mà, sao giờ lại không thấy đâu rồi".

Rồi gã béo quay người bỏ đi.

Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, biết là Hoàn Âm Đan đã phát huy tác dụng.

Sau đó anh đi theo gã béo một đoạn.

Lúc này mới phát hiện mình đang ở trong một con hẻm nhỏ của thành phố ma này.

Dù là thế giới người chết, nhưng khi ra đến đường lớn, khung cảnh lại có phần phồn hoa.

Tuy ai trông cũng tử khí trầm mặc, không thấy chút sinh khí nào.

Trước khi chính thức bước ra đường lớn, Diệp Phi lấy một chiếc áo choàng khoác lên người.

Dù sao từ lúc hành nghề đến nay, anh đã tiêu diệt không ít yêu ma quỷ quái.

Tuy thế giới người chết này trông không hề nhỏ, nhưng nhỡ đâu lại oan gia ngõ hẹp gặp đúng người quen cũ thì sao?

Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sau khi cải trang xong xuôi, Diệp Phi một lần nữa bước ra đường lớn.

Anh quan sát môi trường xung quanh, tìm thấy một nơi trông giống như quán ăn.

Điều này khiến Diệp Phi khá ngạc nhiên, không ngờ ở thế giới này lại có nơi như vậy.

Anh lập tức bước vào quán.

Ở thế giới bên kia, nếu muốn có thông tin thì quán ăn tuyệt đối là một lựa chọn không tồi.

Chỉ là anh không biết liệu cái đạo lý đó có áp dụng được ở thế

giới này hay không.

Bước vào nhà hàng, quả nhiên bên trong vang lên tiếng thì thầm bàn tán.

Tuy giọng của họ không hồng hào, mạnh mẽ như ở thế giới người sống, nhưng đúng là họ đang tiến hành trao đổi gì đó.

Diệp Phi chọn một vị trí có hai người đang trò chuyện rồi ngồi xuống.

Rất nhanh, một nhân viên phục vụ bước tới.

Đó là một người trông như đầu bếp, trên bụng cắm một con dao nhọn.

Nửa khuôn mặt của gã như bị dầu nóng tạt vào, trông biến dạng hoàn toàn.

Từ nửa khuôn mặt còn nguyên vẹn, có thể thấy lúc còn sống người này chắc cũng khá hiền lành.

Người ta thường nói, một người sau khi chết sẽ giữ nguyên hình dáng lúc lâm chung.

Nhìn trạng thái của gã, chắc hẳn lúc còn sống gã là một đầu bếp, có lẽ trong một lúc nào đó đã xảy ra xung đột với ai đó, rồi bị đâm một dao xuyên bụng.

Còn vết bỏng trên mặt, có lẽ là bị ai đó ấn đầu vào vạc dầu, hoặc bị tạt dầu sôi vào mặt, điều đó thì không ai biết được.

Nhưng đối với Diệp Phi, đó không phải là chuyện anh quan tâm. "Cần dùng gì?" - Gã đầu bếp hỏi với giọng điệu không chút cảm xúc.

Nếu có thể, Diệp Phi đương nhiên muốn chẳng gọi gì cả.

Dù sao đây cũng là thế giới người chết, đồ ăn ở đây người sống tốt nhất là đừng có đụng vào. "Cho tôi một món đặc sản của quán đi".

Nhưng vì đã ngồi đây rồi, nếu không gọi gì thì cũng không ổn.

Cuối cùng Diệp Phi đành cắn răng nói đại một câu.

Gã đầu bếp không nghi ngờ gì, buông lại một câu "chờ chút" rồi quay người đi vào bếp. "Cậu không phải người ở đây đúng không?" - Lúc này, một trong hai người đang trò chuyện, gã đàn ông có vết sẹo trên mặt nhìn Diệp Phi hỏi nhỏ.

Tim Diệp Phi thắt lại, thoáng nghi ngờ không biết mình có bị lộ không.

Mặc dù anh nghĩ mãi không ra mình đã sơ hở ở chỗ nào. "Đây là quán ăn duy nhất ở thành phố này của chúng tôi.

Không ai gọi theo kiểu 'món đặc sản' cả, vì món đặc sản ở đây rất nổi tiếng, chúng tôi đều là khách quen, thường chỉ nói 'như cũ' thôi.

Chỉ có người lần đầu đến mới gọi như vậy" - Gã mặt sẹo giải thích.

Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, liền giải thích: "Đúng vậy, tôi là người vừa mới chết ở nơi khác đến, mới chết chưa được bao lâu". "Cậu chết thế nào?

Trông cậu chẳng giống người vừa mới chết chút nào cả" - Lúc này, gã cụt tay còn lại quan sát Diệp Phi.

Diệp Phi gãi má, tính toán hồi lâu trong đầu rồi nói: "Nói ra thì xấu hổ quá, tôi bị hóc đồ ăn mà chết, nên trông không thấy vết tích gì".

Hai con quỷ nhìn nhau, trên mặt họ, Diệp Phi thấy rõ họ đang cố gắng nhịn cười.

Mà cũng có thể là họ đang cười thật rồi, chỉ vì thuộc tính nên trông không rõ ràng thôi.

Về điểm này, Diệp Phi đương nhiên cũng thấy mất mặt.

Nhưng biết làm sao được, cách chết của mỗi người ở đây nhìn một cái là thấy ngay, còn trên người anh đến một vết thương nhỏ cũng không có, thậm chí dấu hiệu trúng độc cũng không.

Nếu không dùng lý do đó thì đến quỷ cũng chẳng lừa được.

Rất nhanh, gã đầu bếp bưng món ăn của ba người lên.

Diệp Phi nhìn qua, đôi mắt lập tức co rút mạnh mẽ.

Anh có thể cảm thấy rõ ràng dạ dày mình đang đảo lộn dữ dội, có thứ gì đó đang chực trào lên.

Bởi vì thứ đặt trước mặt họ không phải cái gì khác, mà chính là ba đĩa giòi!

Hơn nữa đó không phải là giòi bình thường, mà là loại giòi đã được xử lý qua thủ đoạn nào đó, đến tận bây giờ vẫn tỏa ra mùi xác thối nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa!

Diệp Phi thật sự không dám tưởng tượng, cái thứ kinh tởm như vậy mà ở thế giới của họ lại là cực phẩm mỹ vị!

Nhìn hai người trước mặt bắt đầu ăn ngấu nghiến, cảm giác buồn nôn trong lòng anh càng mạnh hơn.

Dù biết mình nên cố gắng hòa nhập với họ, nhưng tình cảnh này, anh cảm thấy mình thực sự không trụ nổi nữa rồi!

Thấy Diệp Phi mãi không động đũa, hai người kia đương nhiên cũng cảm thấy có gì đó không ổn. "Sao thế?

Chương 578

Đồ ngon thế này sao còn chưa ăn đi?

Đừng có lãng phí chứ" - Gã cụt tay nhắc nhở. "Chờ chút, chẳng phải lúc nãy tôi nói mình bị hóc chết sao?

Giờ cổ họng vẫn còn khó chịu lắm, thường xuyên thèm ăn nhưng thấy đồ ăn lại nuốt không trôi".

Hai người lại lộ ra vẻ mặt chế giễu như lúc trước.

Diệp Phi nghiến chặt răng, không ngờ có ngày mình lại phải vì cái lý do thiếu tôn nghiêm này mà bị chế giễu một cách thiếu tôn nghiêm như thế. "Hai đại ca, hay là phần này của tôi hai người xử lý giúp luôn nhé?".

Thấy hai người đã ăn sạch đĩa giòi trước mặt một cách ngon lành, Diệp Phi đẩy đĩa của mình ra.

Thấy đối phương lập tức nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Diệp Phi cũng hơi lo, sợ sơ hở.

Nhưng rất nhanh, trên mặt hai người thoáng qua nụ cười đầy ẩn ý. "Tiểu huynh đệ, cậu hào phóng quá, thế này sao chúng tôi nỡ?" - Nói thì vậy, nhưng hành động của hai gã lại cực kỳ dứt khoát, chẳng có vẻ gì là ngại ngùng cả. "Tiểu huynh đệ, gặp nhau là duyên phận, cậu lại hào phóng mời chúng tôi ăn thế này.

Cậu muốn biết gì cứ việc hỏi, chúng tôi ở đây mấy chục năm rồi, không có chuyện gì là chúng tôi không biết cả.

Cùng lắm thì chúng tôi cũng biết phải đi tìm ai để hỏi" - Gã mặt sẹo vỗ ngực khẳng định.

Nhìn gã vỗ một cái mà mấy miếng thịt thối rơi xuống, Diệp Phi

thầm nghĩ, nếu gã cứ tiếp tục cam đoan thế này, liệu có ngày gã tự vỗ chết mình thêm lần nữa không?

Mà nói đi cũng phải nói lại, người chết rồi mà chết thêm lần nữa thì tính thế nào nhỉ? "Thực ra là thế này, không biết hai vị có nghe nói qua về một bảo vật gọi là Chuyển Sinh Đan không?".

Vẻ mặt của hai con quỷ lập tức trầm xuống.

Phải biết rằng, người bình thường mà mặt mày u ám đã thấy kỳ quái rồi, người chết mà lộ ra vẻ mặt này thì độ âm lãnh, kinh dị còn tăng lên gấp bội.

Ngay cả Diệp Phi nhìn thấy cũng thấy lạnh sống lưng. "Cậu hỏi cái đó làm gì?" - Gã mặt sẹo lập tức đề cao cảnh giác. "Hai vị đừng hiểu lầm, tôi không phải người xấu gì đâu.

Tôi nghe nói thứ đó có thể khiến người chết oan phục sinh tại chỗ.

Hai vị cũng thấy đấy, cái chết của tôi đúng là quá uất ức.

Nên tôi muốn nhờ thứ đó để quay lại thế giới kia, dù có phải chết lần nữa thì ít nhất cũng đừng chết nhục nhã như vậy" - Diệp Phi vội vã nghĩ ra một lý do, rồi nhìn hai người họ quan sát mình.

Trong lòng anh cũng nghi ngờ không biết cái lý do này có quá ngu xuẩn không. "Tiểu huynh đệ, cậu mới chết nên chưa hiểu chuyện bên này, chuyện đó cũng không trách cậu được.

Nhưng chuyện này sau khi ra khỏi đây cậu đừng có đi rêu rao lung tung đấy nhé" - Gã mặt sẹo vỗ vai Diệp Phi, tỏ vẻ tiền bối.

Dù sự nhiệt tình này khiến Diệp Phi cảm động, nhưng khi đối phương nói chuyện, mùi hôi thối nồng nặc cứ thế tạt thẳng vào mũi anh.

Diệp Phi khó khăn lắm mới nhịn được cơn buồn nôn. "Từ khi

chúng ta chết đi và đến thế giới này, mỗi người đều có một số hiệu.

Số hiệu này cậu có thể hiểu là thứ hạng của mình ở thế giới này, hoặc cũng có thể hiểu là thứ tự để được đầu thai chuyển thế". "Đầu thai chuyển thế sao?" - Diệp Phi bĩu môi. "Chứ sao nữa?

Bất kể là người hay động vật, chết rồi đều sẽ đầu thai.

Chỉ là để đảm bảo thế giới bên kia và thế giới bên này được cân bằng, mỗi lần số lượng được đầu thai sang bên đó đều bị hạn chế nghiêm ngặt.

Thế nên mới có chế độ số hiệu này" - Gã cụt tay tiếp lời giải thích: "Dù chúng ta có thể lựa chọn trong quá trình chờ đợi, tùy theo tình hình của mình mà quyết định có muốn đầu thai hay không, nhưng ban đầu mọi người đều như nhau cả.

Và quá trình chờ đợi này thì dài dằng dặc, như hai chúng tôi đây đã đợi mấy chục năm rồi mà vẫn chưa đến lượt.

Lúc tôi chết vì tai nạn, con trai tôi vẫn còn là một đứa trẻ, ước chừng đến khi tôi được đầu thai thì gặp nó chắc phải gọi bằng ông rồi.

Đến lượt cậu đi đầu thai, đừng tưởng thế là xong.

Diêm Vương gia sẽ phán định thiện ác suốt cả đời cậu ở nhân gian, dựa vào đó mà quyết định cậu làm người hay làm súc sinh, có khi thảm hơn là phải ở lại địa ngục chịu khổ sai vĩnh viễn, từ tầng 1 đến tầng 18 không bao giờ kết thúc".

Diệp Phi gật đầu.

Tuy những gì nghe được ở đây có chút khác biệt so với những câu chuyện anh từng nghe ở thế giới thực, nhưng nhiều thứ quả thực y hệt những gì người ta vẫn kể. "Và có những người không muốn đợi bao nhiêu năm như vậy, thế là họ dùng tiền mua chuộc những vị Phán

quan bên cạnh Diêm Vương để được đôn tên lên trước" - Gã mặt sẹo nói tiếp. "Cũng được nữa sao?" - Diệp Phi không khỏi nhướng mày.

Những chuyện kiểu này ở thế giới của anh thì thấy nhiều rồi, không ngờ ở thế giới người chết cũng có hành vi này tồn tại. "Có gì mà không được, chẳng lẽ cậu chưa nghe câu 'có tiền mua tiên cũng được' (hữu tiền năng sử quỷ thôi ma) sao?" - Gã mặt sẹo cười khổ: "Cũng có những kẻ biết kiếp trước mình làm nhiều việc ác, nếu để Diêm Vương thẩm phán thì kết cục chắc chắn là vào địa ngục, nên họ cũng dùng cách này để mua chuộc, nhờ họ xóa bớt mấy 'thành tích' huy hoàng của mình.

Ví dụ vốn là giết người phóng hỏa thì xóa đi, chỉ để lại trộm cắp vặt.

Tuy trước khi đầu thai vẫn sẽ bị phạt nhưng ít nhất cũng qua được cửa này".

Diệp Phi khẽ nhướng mày, thầm nghĩ, quả nhiên ở bất kỳ thế giới nào, khi có đủ tài lực thì cũng coi như có đủ thực lực để đảo lộn mọi chuyện. "Thú thật, tôi cũng đang bí mật để dành một khoản tiền, định bụng sẽ gửi cho các vị Phán quan.

Nhưng hai người đừng hiểu lầm nhé, sinh thời tôi không làm chuyện gì ác, cũng không cần họ sửa đổi gì cho mình.

Tôi chỉ muốn nhờ họ xem có cơ hội nào cho tôi đầu thai vào bên cạnh con trai mình không.

Dù có phải làm một con chó, chỉ cần được ở bên cạnh trông nom nó là tôi mãn nguyện rồi".

Nói đến đây, nụ cười của gã mặt sẹo dần trở nên hiền hậu.

Ngay cả vết sẹo hung tợn trên mặt lúc này trông cũng không còn đáng sợ nữa.

Bộ dạng gã hiện giờ hoàn toàn là một người cha già từ ái luôn khắc khoải về đứa con của mình.

Dù việc có người giải thích quy tắc của thế giới này cho mình là điều tốt, nhưng họ nói nãy giờ vẫn chưa thấy đả động gì đến chuyện Chuyển Sinh Đan.

Ở cái nơi đáng tởm này, Diệp Phi vốn không muốn ở lại lâu, chưa kể Hoàn Âm Đan còn có giới hạn thời gian, áp lực về thời gian lại càng lớn.

Anh thực sự không còn thời gian để nghe hai vị đại ca nhiệt tình này kể lể quá nhiều chuyện riêng tư.

Nhưng câu chuyện đã dẫn đến đây, Diệp Phi cũng thật sự không nỡ ngắt lời gã.

May mà họ cũng không quên chuyện Diệp Phi muốn hỏi.

Dù có một đoạn trữ tình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. "Đúng rồi, lúc nãy cậu hỏi về Chuyển Sinh Đan phải không?

Xem cái tính tôi này, cứ mải cảm xúc mà suýt quên mất" - Gã mặt sẹo cười nói. "Ông nói ra thật sự không sao chứ?

Chuyện này không được truyền ra ngoài đâu, có khi rước họa vào thân đấy" - Gã cụt tay đẩy gã mặt sẹo nhắc nhở. "Không sao, ở đây không có người của bọn chúng.

Tôi nhìn tiểu huynh đệ này lại không kìm được mà nhớ đến con trai mình khi trưởng thành.

Chúng ta cẩn thận một chút, chắc sẽ không sao đâu" - Gã mặt sẹo mỉm cười nói: "Lúc nãy tôi đã nói về quy tắc đầu thai ở thế giới này, nhưng Chuyển Sinh Đan lại là một sự tồn tại có thể phá vỡ quy tắc đó.

Bất kỳ ai có được Chuyển Sinh Đan đều không cần phải trải qua mọi thủ tục phiền phức kia nữa, có thể nhảy thẳng vào đầu thai mà không cần uống canh Mạnh Bà.

Có thể nói đó là thần vật đệ nhất của thế giới chúng ta.

Vì thế có rất nhiều thế lực muốn có được nó, cũng chính vì vậy mà Chuyển Sinh Đan trở thành một thứ cấm kỵ không được nhắc đến ở đây.

Bất kỳ ai muốn có Chuyển Sinh Đan đều bị coi là phần tử phản động, bị Đội Sát Đánh (Đánh Sát Đội) dưới trướng Diêm Vương tiêu diệt.

Chương 579

Họ đều là những chiến sĩ do chính Diêm Vương tuyển chọn, ai nấy đều tâm địa độc ác, một khi bị xích hồn của họ quấn lấy, linh hồn sẽ bị luyện hóa, từ đó hồn phi phách tán.

Vậy nên dù Chuyển Sinh Đan không còn là bí mật, nhưng không ai dám chủ động nhắc đến nó.

Tiểu huynh đệ, tôi nhắc cậu một câu, bất kể trước đây cậu nghe nói về nó ở đâu, nhưng sau này ra ngoài tốt nhất đừng bao giờ nhắc đến thứ này với ai cả".

Gã mặt sẹo vừa dứt lời, sắc mặt đột nhiên đông cứng lại.

Khuôn mặt vốn đã hung tợn trong nháy mắt trở nên đau đớn tột cùng.

Sự biến đổi đột ngột này khiến Diệp Phi giật bắn mình.

Nhìn kỹ lại, anh kinh hoàng thấy ngực gã mặt sẹo lúc này đang bị một sợi xích sắt xuyên qua, âm khí không ngừng tuôn ra từ vết thương.

Trong thế giới của Diệp Phi, từ lúc anh bước vào cõi chết, Ngô Tà đã lo lắng đi tới đi lui.

Sự nghi ngờ đối với Thư tiểu thư và Họa tiểu thư, cộng với nỗi lo lắng cho cõi chết, khiến cậu mãi không thể yên tâm về hành động của Diệp Phi. "Diệp Phi đi lâu như vậy rồi vẫn chưa ra, thực sự không sao chứ?" - Sau một hồi quan sát hố đen và xác định vẫn không thấy bóng dáng Diệp Phi, Ngô Tà vừa vỗ tay vừa nói. "Xin đừng lo lắng" - Họa tiểu thư đứng ra giải thích: "Vương quốc người chết rộng lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, muốn tìm thấy một thứ không phải

chuyện dễ dàng.

Chuyển Sinh Đan là thần vật, tuy việc tìm kiếm thông tin về nó rất dễ, nhưng để thực sự có được nó thì không đơn giản như vậy". "Cô nói thì nhẹ nhàng lắm, đừng quên Diệp Phi đang giúp ai đấy!

Tôi thấy các cô chẳng có ý tốt gì cả" - Ngô Tà trừng mắt nhìn Họa tiểu thư và Thư tiểu thư. "Bất luận anh nghĩ chúng tôi đang lợi dụng Diệp Phi tiên sinh hay thực sự muốn dựa dẫm vào ngài ấy, xin anh hãy tin rằng chúng tôi còn mong ngài ấy sống sót quay về hơn cả anh" - Họa tiểu thư nói. "Vậy sao?

Hay là các cô chỉ mượn cái cớ này để đẩy Diệp Phi vào chỗ chết!" - Ngô Tà gằn giọng.

Lúc này, Tiểu Ca bước tới vỗ nhẹ vào vai Ngô Tà.

Khi Ngô Tà quay lại nhìn, y khẽ lắc đầu, ý bảo cậu hãy bình tĩnh. "Họ nói đúng đấy.

Họ cần Chuyển Sinh Đan, và trong chúng ta chỉ có Diệp Phi là có khả năng mang nó về.

Họ thực sự còn không muốn Diệp Phi gặp chuyện hơn cả chúng ta". "Nếu ngay từ đầu họ đã nói dối thì sao?" - Ngô Tà vẫn cảnh giác. "Sẽ không đâu.

Nếu họ nói dối, tôi và Diệp Phi sẽ không nhìn không ra.

Anh không tin cả chúng tôi sao?".

Dù trong lòng vẫn không cam tâm, nhưng thấy Tiểu Ca đã nhắc nhở như vậy, Ngô Tà đành hậm hực ngồi xuống một bên.

Cùng chung tâm trạng nóng nảy với Ngô Tà đương nhiên còn có khán giả trong phòng livestream và mấy vị giáo sư kia. "Đại lão tình hình sao rồi, lâu thế vẫn chưa ra!

Sốt ruột chết đi được", "Mấy lần trước gặp rắc rối ít ra mình còn thấy được tình hình, trong lòng còn biết đường mà lần.

Giờ thì mù tịt, chẳng biết đường nào mà lần cả!", "Thôi đi, lẽ nào thực lực của đại lão mà các bạn còn không tin?", "Dù có thấy được thì chúng ta làm được gì cơ chứ?", "Ít nhất cũng biết được đại lão có an toàn không!", "Bạn nói cũng đúng, hay là bạn đi theo xem thử đi?", "Nói nhảm cái gì thế!

Tôi mà có bản lĩnh đó thì đã đi lâu rồi!", "Đấy, đã không đi được thì nói nhiều làm gì?

Ai mà chẳng lo, nhưng tình cảnh này ngoài việc ngồi đợi ra thì chẳng còn cách nào khác đâu". "Diệp Phi đang làm gì thế nhỉ?

Tại sao vẫn chưa ra?" - Hoắc lão siết chặt nắm đấm, lo lắng chờ đợi. "Việc Diệp Phi thực sự đi vào hố đen chứng tỏ cõi chết thực sự tồn tại.

Đây chẳng lẽ là một phát hiện trọng đại sao?" - Quách giáo thụ nhíu mày lẩm bẩm. "Đến lúc này rồi mà ông còn tâm trí quan tâm đến phát hiện với chả không phát hiện!

Ông không nghĩ đến việc nhỡ Diệp Phi có mệnh hệ gì sao!" - Hoắc lão trừng mắt quát Quách giáo thụ. "Lẽ nào ông còn chưa hiểu năng lực của Diệp Phi sao?

Dù có nguy hiểm thật thì xác suất cậu ấy giải quyết được chắc chắn còn lớn hơn cả sự lo lắng của mấy lão già chúng ta cộng lại đấy" - Quách giáo thụ trông có vẻ không hề hoảng loạn. "Nhưng đó là một thế giới hoàn toàn xa lạ với chúng ta.

Những rắc rối có thể gặp phải, cũng như những biện pháp ứng phó... những tình huống chưa biết đó không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được". "Đã là tình huống chưa biết, thì sao ông có

thể khẳng định Diệp Phi nhất định sẽ ứng phó được chứ?" - Hoắc lão lo lắng kêu lên. "Nhưng chúng ta có thể làm được gì đây?

Cho dù là nhìn thấy Diệp Phi hiện tại hay đi vào thế giới đó.

Ngay cả khi chúng ta có thể đi theo, thì như ông nói, mọi thứ ở đó đều xa lạ.

Trong khi chẳng biết gì cả, sao ông biết chúng ta sẽ giúp được Diệp Phi tiên sinh mà không phải là gây thêm rắc rối cho cậu ấy?" - Quách giáo thụ quay sang nhìn Hoắc lão.

Hoắc lão nhất thời cứng họng, ấp úng hồi lâu chẳng nói nên lời. "Về mức độ lo lắng, tôi cũng giống ông thôi.

Chỉ là thay vì lo lắng cho những chuyện căn bản không thể thực hiện được, tôi thà tin tưởng vào năng lực của Diệp Phi tiên sinh hơn.

Ngay cả khi việc trở về từ thế giới đó là một kỳ tích, tôi cũng tin rằng với năng lực của Diệp Phi tiên sinh, cậu ấy có thể tạo ra nó".

Hoắc lão đứng sững tại chỗ, không tìm được lời nào để đáp lại Quách giáo thụ.

Bởi vì ngay cả ông cũng phải thừa nhận Quách giáo thụ nói đúng.

Dù họ có là chuyên gia hay giáo sư, dù họ có uy quyền đến đâu trong lĩnh vực của mình, thì trong chuyện này, họ thực sự bất lực.

Dù nói ra nghe rất không cam tâm, nhưng lần này, ngoài việc tin tưởng vào Diệp Phi và lặng lẽ chờ đợi, họ thực sự chẳng thể làm gì hơn.

Cuối cùng, Hoắc lão cũng từ bỏ việc tranh cãi, ông thở dài một tiếng, thầm nhủ trong lòng: "Diệp Phi, cậu nhất định phải bình an trở về đấy".

Còn tại cõi chết, biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người có

mặt đều sững sờ.

Ngay cả gã mặt sẹo bị đâm xuyên qua cũng đứng ngây ra tại chỗ, một lúc sau mới kinh ngạc cúi xuống nhìn lồng ngực bị đâm thủng của mình.

Khi nhìn thấy sợi xích sắc nhọn đó, vẻ mặt gã trở nên vô cùng kinh hoàng.

Hiển nhiên thứ mà gã nhìn thấy lúc này đã mang đến cho gã một nỗi tuyệt vọng sâu sắc, đâm thấu vào tận tim can. "Là bọn họ, tại sao lại đến đây..." - Giọng gã mặt sẹo run rẩy, đầy vẻ không tin nổi và hãi hùng. "Đại ca mặt sẹo, anh không sao chứ!" - Thấy vậy, Diệp Phi nhanh chóng lao tới đỡ lấy gã. "Tiểu huynh đệ, đây chính là kết cục của việc bàn luận chuyện đó ở đây.

Cậu mau chạy đi, mau chạy đi!" - Gã mặt sẹo nói rồi đẩy mạnh Diệp Phi ra.

Cùng lúc đó, lại thêm vài sợi xích nữa đâm xuyên qua người gã.

Gã mặt sẹo lập tức gục xuống đất không còn chút sức lực, cơ thể gã cũng dần hóa thành âm khí dưới sự xâm thực của sợi xích.

Và lúc này, phía sau gã hiện ra năm kẻ mặc áo choàng, toàn thân bao phủ bởi hắc khí, đôi bàn tay lộ ra khô héo.

Điều đáng chú ý nhất là sát khí lăng liệt không ngừng tỏa ra từ người chúng.

Ngay cả Diệp Phi cũng phải nhíu chặt mày trước mức độ kinh người của luồng sát khí ấy. "Đội Truy Sát!

Sao người của Đội Truy Sát lại đến nhanh như vậy!" Gã đàn ông cụt tay bên cạnh lúc này đã sợ hãi đến nhũn cả người, ngã quỵ xuống đất.

Gã nhìn năm người trước mặt với vẻ mặt hoàng sợ tột độ.

Chương 580

Từ sâu trong thâm tâm, nỗi sợ hãi nguyên thủy và căn bản nhất khiến cơ thể gã không ngừng run rẩy lập cập. "Bọn họ chính là Đội Truy Sát sao?" Lúc này, biểu cảm của Diệp Phi lại bình tĩnh đến lạ kỳ, gần như không thấy bất kỳ sự biến động cảm xúc nào.

Nhưng nếu là một người am hiểu về cảm nhận khí tức, họ sẽ phát hiện ra dưới vẻ ngoài bình thản của Diệp Phi, luồng khí phách hùng hổi đang sôi trào như sắp bùng nổ. "Kẻ bàn luận về Chuyển Sinh Đan, chết!" Một trong số năm người đó phát ra âm thanh không linh lạnh lẽo.

Thanh âm ấy như đâm thẳng vào linh hồn.

Đừng nói là những kẻ đã chết, ngay cả người sống nếu không có đủ đạo hạnh, chắc chắn cũng sẽ phải run rẩy vì tiếng nói này. "Tiểu huynh đệ!

Mau chạy đi!

Chúng ta vừa thảo luận về Chuyển Sinh Đan, bọn chúng sẽ không tha cho chúng ta đâu!" "Bây giờ chúng ta chỉ có thể chạy thật nhanh thôi!

Mau lên!" Gã mặt thẹo nói xong, bản năng sinh tồn thúc đẩy gã áp chế nỗi sợ hãi trong lòng.

Gã nhanh chóng bò dậy, dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy. "Chạy?

Không thoát được đâu." Một kẻ trong Đội Truy Sát trầm giọng nói.

Sau đó, năm người đồng loạt vung tay phải.

Những sợi xích sắt tức thì bị bao phủ bởi một luồng hắc khí, lao

vút về phía gã cụt tay.

Dù nhìn thấy cảnh đó, gã cụt tay cũng hoàn toàn bất lực không thể chống đỡ.

Gã chỉ biết gào thét trong sợ hãi, cố hết sức chạy trốn.

Nhưng sợi xích kia giống như có sự sống, lao thẳng tới truy đuổi gã.

Nhìn thế trận đó, nếu không đâm xuyên qua người gã, chúng nhất định sẽ không dừng lại! "Không!

Đừng mà!" Thấy cầu sinh vô vọng, gã cụt tay chỉ còn biết dùng bàn tay còn lại ôm đầu rên rỉ đau đớn.

Ngay khi sợi xích sắp đâm xuyên qua người gã, Diệp Phi bất ngờ lao ra từ bên cạnh, vung tay túm chặt lấy cả năm sợi xích.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Một khi Đội Truy Sát xuất hiện, chắc chắn là để xóa sổ linh hồn của ai đó.

Bất kể khi còn sống họ là ai, nhưng vào khoảnh khắc đối mặt với Đội Truy Sát, họ chỉ có thể chọn cách chạy trốn.

Tuyệt đối không được có ý định phản kháng.

Trong quan niệm của họ, đây từ lâu đã trở thành một quy luật bất di bất dịch.

Thế nên chỉ cần thấy Đội Truy Sát, ngoài sợ hãi ra, họ chỉ biết thương hại cho kẻ bị bọn chúng nhắm tới.

Họ chưa bao giờ thấy, thậm chí chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người dám đối đầu trực diện với Đội Truy Sát, thậm chí còn nhẹ nhàng tóm gọn sợi xích mà bọn chúng tung ra như vậy!

Trong quan niệm của họ, chuyện này chẳng khác nào đảo lộn tam quan.

Mọi người sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, không biết nói gì hơn. "Tiểu... tiểu huynh đệ, cậu!" Gã cụt tay cũng kinh ngạc nhìn Diệp Phi, ấp úng mãi không thốt nên lời.

Lúc này, một tay Diệp Phi giữ chặt năm sợi xích, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào năm kẻ trước mặt.

Ở bàn tay kia, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc Tử Kim Hồ Lô.

Luồng âm khí đang tan biến của gã mặt thẹo không ngừng hội tụ vào trong hồ lô. "Ngươi là hạng người phương nào?" Ánh mắt của Đội Truy Sát lúc này đều đổ dồn vào Diệp Phi. "Chú à." Diệp Phi nói với gã cụt tay: "Chú và chú mặt thẹo chắc là bạn của nhau nhỉ.

Những mảnh hồn phách sắp tan biến của chú ấy đã được tôi thu hết vào trong chiếc hồ lô này rồi.

Phiền chú hãy mang theo nó và trốn vào một nơi an toàn.

Tôi có cách để phục hồi hồn phách cho chú ấy." Nói đoạn, Diệp Phi ném chiếc hồ lô cho gã cụt tay: "Cứ yên tâm, tôi có sợi dây liên kết đặc biệt với Tử Kim Hồ Lô, sẽ tìm thấy các chú thôi." "Vậy... còn cậu thì sao?" Gã cụt tay nhận lấy hồ lô rồi hỏi. "Đừng lo, giải quyết xong bọn này, tôi sẽ đi tìm các chú." Diệp Phi trầm giọng nói. "Giải quyết?

Bọn họ sao?" "Không không không!

Không được đâu!

Cậu không biết sức mạnh của bọn họ đâu!

Cậu có thể bắt được xích của bọn họ đã là chuyện không tưởng

rồi!

Nếu ra tay với bọn họ, cậu tuyệt đối không thể sống sót được đâu!

Tiểu huynh đệ, đừng nộp mạng vô ích!

Chúng ta mau chạy thôi!" Gã cụt tay sốt sắng khuyên ngăn.

Nhưng Diệp Phi, dù bình thường là một người ôn hòa, một khi đã hạ quyết tâm tiêu diệt kẻ nào thì không ai có thể ngăn cản được. "Nếu chạy trốn, đám người này có tha cho chúng ta không?

Đối mặt với rắc rối, nếu không muốn bị làm phiền thì cách tốt nhất là giải quyết tận gốc rễ." Diệp Phi nói với giọng điệu hoàn toàn không chút cảm xúc.

Cùng lúc đó, tay trái của anh tụ tập linh khí, sau đó phát lực, trực tiếp đánh nát vụn những sợi xích sắt.

Tại hiện trường lập tức vang lên những tiếng hô kinh ngạc!

Bọn họ đã chết bấy nhiêu năm, nhưng chưa bao giờ thấy ai dám phản kháng Đội Truy Sát.

Lúc này có người đứng ra phản kháng đã là chuyện khó tin rồi, vậy mà kẻ này còn trực tiếp đánh nát xích của bọn chúng.

Chuyện này đúng là quá chấn động. "Đây!

Đây là ai vậy chứ!" "Không ngờ cậu ta lại dám thách thức Đội Truy Sát như thế." "Làm sao có thể chứ?

Chẳng phải nói sợi xích của Đội Truy Sát có sức sát thương cực kỳ đáng sợ đối với linh hồn sao?

Chỉ cần chạm vào là linh hồn sẽ bị phá hủy không ngừng.

Kẻ bị xích đánh tan hồn phách sẽ sớm hồn bay phách tán, vĩnh viễn không được vào luân hồi!

Tại sao cậu ta vẫn có thể bắt lấy sợi xích đó chứ?" "Hơn nữa lúc nãy cậu ta còn nói gì mà có thể phục hồi hồn phách?

Đúng vậy!

Chuyện đó làm sao có thể!

Hồn phách đã bị Đội Truy Sát phá hủy mà còn có khả năng phục hồi sao?" Những tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên xung quanh.

Nhưng Diệp Phi đã không còn nghe lọt tai những thanh âm đó nữa.

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào năm kẻ trước mặt, hai tay múa lên, vũ khí đã nằm gọn trong tay.

Nếu là ở thế giới kia, chắc chắn khán giả sẽ hò reo cổ vũ ngay lập tức.

Bởi vì những khán giả cũ của Diệp Phi đều biết, bình thường anh không thích quá tàn bạo, nhưng một khi đã cầm vũ khí chuyên dụng trong tay, điều đó đồng nghĩa với việc anh không định cho đối phương bất kỳ cơ hội sống sót nào. "Tiểu huynh đệ, đừng bốc đồng!

Cậu không phải đối thủ của bọn họ đâu!" Gã cụt tay vẫn muốn khuyên thêm lần nữa, nhưng thái độ của Diệp Phi đã vô cùng kiên định.

Chương 581

Anh thậm chí đã hơi khom người, bày ra tư thế chiến đấu. "Anh mặt thẹo đã nhiệt tình kể cho tôi nghe về chuyện Chuyển Sinh Đan.

Lý tưởng của anh ấy cũng chỉ là muốn quay về bên cạnh người thân.

Anh ấy có tội gì chứ?

Tại sao bọn chúng lại muốn đánh tan cả hồn phách của anh ấy?" Nói đoạn, giọng điệu của Diệp Phi dần trở nên kích động.

Anh trợn trừng mắt giận dữ, một luồng sát khí chưa từng có dần lan tỏa xung quanh. "Chỉ là mấy kẻ trong Đội Truy Sát mà thôi, hôm nay không giết sạch bọn chúng, tôi không phải là Diệp Phi!" Trong chốc lát, tất cả các linh hồn có mặt đều chấn kinh.

Họ hoàn toàn không hiểu sự tự tin của Diệp Phi từ đâu mà có.

Đối phương là Đội Truy Sát, là sự tồn tại khiến tất cả bọn họ nghe danh đã mất vía.

Bình thường đừng nói là đối mặt, chỉ nghe tên thôi cũng đủ để người ta tránh xa.

Vậy mà hôm nay lại có kẻ không những dám trực diện đối đầu với Đội Truy Sát, mà còn dám tuyên bố sẽ giải quyết sạch cả năm tên.

Chuyện này có lẽ từ khi có người chết đến nay chưa từng xảy ra. "Gã này rốt cuộc là ai vậy?" "Giết Đội Truy Sát, cậu ta nghiêm túc đấy chứ?" "Điên rồi, cậu ta chắc chắn điên rồi.

Đúng vậy, chắc là mới chết không lâu, căn bản không biết mình đang đối mặt với cái gì." "Nhưng vừa rồi cậu ta cũng đã tóm được xích của Đội Truy Sát mà?

Các người nói xem liệu có khi nào..." "Đó là vì mục tiêu của Đội Truy Sát lúc đó là người khác nên cậu ta mới có cơ hội lách khe hở thôi.

Các người đừng có tưởng là cậu ta làm được bằng thực lực thật đấy nhé!

Đúng vậy!

Chuyện đó căn bản là không thể nào.

Nhìn thân thủ của cậu ta, có lẽ lúc còn sống cũng có chút bản lĩnh, nhưng ở thế giới này, cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của Đội Truy Sát đâu!" "Này!

Chúng ta mau chạy đi!

Một khi Đội Truy Sát bắt đầu giết chóc, bọn chúng sẽ không để ý đến xung quanh đâu!

Nếu bị vạ lây là chúng ta xong đời đấy!

Đúng thế, Đội Truy Sát chỉ quan tâm đến việc tiêu diệt mục tiêu.

Trong quá trình đó, bất kể gặp ai hay gặp tình huống gì, bọn chúng cũng không quan tâm, chỉ biết giết chóc thôi.

Ở lại đây chúng ta cũng sẽ trở thành mục tiêu đấy!" Nói thì nói vậy, nhưng số người thực sự rời đi chỉ có đếm trên đầu ngón tay.

Ngay cả những kẻ đã chạy ra xa cũng chỉ là đổi sang một nơi tương đối an toàn để tiếp tục quan sát tình hình.

Cũng khó trách, dù sao với địa vị của Đội Truy Sát ở thế giới này, việc tuyên bố xóa sổ bọn chúng là chuyện quá đỗi kinh thiên động địa.

Người này thực sự có thực lực đó hay chỉ đơn thuần là nhảy ra nộp mạng, bọn họ cũng rất muốn tận mắt chứng kiến.

Trong số đó, chỉ có gã cụt tay là thực sự lo lắng cho Diệp Phi. "Tiểu huynh đệ, chúng ta đừng có làm việc theo cảm tính.

Những người này tuyệt đối không phải là kẻ mà năng lực của cậu có thể đối phó được đâu!

Chúng ta mau chạy đi." Đội Truy Sát rõ ràng đã không còn hứng thú nghe bọn họ hàn huyên nữa.

Dù có tư tưởng hay không, đến lúc này bọn chúng cũng không có lý do gì để đứng nhìn.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm gừ trầm thấp không giống tiếng người vang lên, những sợi xích vốn bị Diệp Phi đánh nát lại một lần nữa phục hồi.

Năm sợi xích đồng loạt phóng ra, ba sợi nhắm vào Diệp Phi, hai sợi còn lại lao thẳng về phía gã cụt tay.

Gã cụt tay rú lên một tiếng, vội vàng tháo chạy ra sau.

Nhưng những sợi xích đó như có linh hồn, không hề bị chậm lại vì kiểu chạy trốn vụng về đó.

Diệp Phi nhanh chóng hành động.

Trước tiên, anh rút Hỏa Diễm Đao ra, xoay người trên không trung một vòng.

Theo ánh lửa vẽ nên một đường cung rực rỡ, ba sợi xích đồng loạt bị Diệp Phi chém đứt.

Vừa tiếp đất, Diệp Phi đã lao vụt tới trước mặt gã cụt tay.

Hỏa Diễm Đao trong tay lại vung lên, ngọn lửa bùng phát như mãnh hổ vồ lấy sợi xích, trong thoáng chốc đã nung chảy chúng.

Cảnh tượng này trực tiếp làm tất cả các linh hồn đứng xem chết lặng!

Mặc dù họ đều rất tò mò liệu lời tuyên bố đối phó Đội Truy Sát của Diệp Phi có thành hiện thực hay không, nhưng từ quan niệm ăn sâu vào máu thịt, họ vẫn cho rằng khả năng Diệp Phi bị đánh bại là cao hơn.

Dù sao một bên là tân quỷ mới đến, một bên là Đội Truy Sát khiến ai nấy kinh hồn bạt vía, sự thiên kiến trong lòng rất dễ nảy sinh.

Tuy nhiên, diễn biến sự việc dường như có chút khác biệt so với dự kiến của họ.

Bất kể Diệp Phi có đủ thực lực để chiến thắng Đội Truy Sát hay không, nhưng sự thật rành rành là anh đã hai lần đánh nát xích của bọn chúng.

Ít nhất là trước đây, họ chưa bao giờ thấy bất kỳ ai có bản lĩnh phá hoại xích của Đội Truy Sát đến mức độ này! "Chú ơi, chú mau đi đi.

Cháu sợ lát nữa ra tay sẽ vô tình làm chú bị thương." Diệp Phi nhìn chằm chằm về hướng Đội Truy Sát, trầm giọng nói.

Gã cụt tay lúc này đã đờ người nhìn Diệp Phi, rồi lại nhìn sang các thành viên Đội Truy Sát.

Trong ấn tượng của gã, dường như chưa bao giờ Đội Truy Sát phải chịu tổn thất như vậy, lại càng không ngờ rằng tổn thất đó lại đến từ một tân quỷ chết vì nghẹn một cách thiếu tôn nghiêm nhất.

Gã cụt tay nhanh chóng định thần lại.

Là một lão quỷ đã tồn tại mấy chục năm, gã đương nhiên biết Đội Truy Sát là cái khái niệm gì.

Đội Truy Sát hành động rất đáng sợ, nhưng kẻ có thể thách thức bọn chúng còn đáng sợ hơn.

Đúng như Diệp Phi nói, nếu gã tiếp tục ở lại đây thì chỉ gây thêm

rắc rối cho anh mà thôi.

Bây giờ điều gã nên làm, cũng là điều duy nhất gã có thể làm, chính là nghe lời Diệp Phi, mau chóng mang theo chiếc hồ lô này chạy thoát.

Gã cụt tay không chần chừ thêm nữa, lập tức quay người rút lui.

Năm thành viên Đội Truy Sát đương nhiên cũng chuyển mục tiêu sang gã cụt tay.

Ba tên nhanh chóng lao về phía Diệp Phi, hai tên còn lại tách ra hai hướng trái phải đuổi theo gã cụt tay.

Thấy vậy, Diệp Phi lập tức dậm chân xuống đất.

Một luồng chấn động mạnh mẽ nổ ra khiến cả không gian như run rẩy.

Diệp Phi nắm bắt thời cơ, lao vút đi.

Ba tên đang lao về phía anh còn chưa kịp đứng vững sau chấn động đã bị Diệp Phi tung ba cú đá liên tiếp văng ra xa.

Chưa đợi bọn chúng rơi xuống đất, Diệp Phi đã vung Hỏa Diễm Đao.

Một luồng đao khí rực lửa như muốn xẻ dọc mặt đất lao thẳng về phía một tên.

Đối phương biết đòn tấn công này lợi hại nên lập tức dừng bước lùi lại để tránh mũi nhọn.

Cùng lúc đó, Diệp Phi đã xuất hiện ngay trên đầu tên cuối cùng.

Đối phương vừa ngẩng đầu lên thì một bàn tay đã ấn chặt lấy trán hắn, rồi phát lực vật ngã hắn xuống đất.

Trong chớp mắt, một tiếng nổ lớn vang dội, luồng xung kích mạnh

mẽ lan tỏa ra xung quanh.

Mặt đất cũng vì cú va chạm đó mà nứt toác.

Khói bụi mù mịt lập tức bao trùm lấy khu vực đó.

Áp lực gió mạnh mẽ còn khiến tất cả những người đứng xem bị đẩy lùi liên tục.

Đến khi mọi thứ kết thúc, đám quỷ mờ ảo nhìn thấy một bóng người trong làn khói.

Chương 582

Khi khói tan hẳn, họ thấy chỉ có mình Diệp Phi vẫn đứng hiên ngang.

Còn thành viên Đội Truy Sát kia thì đã nằm bẹp dưới đất, không còn động tĩnh gì.

Nhìn sang bốn thành viên còn lại, lúc này kẻ thì ngả nghiêng, kẻ thì đang chật vật bò dậy.

Đội Truy Sát từng khiến bọn họ nghe danh đã mất vía, lúc này trước mặt chàng thiếu niên kia lại yếu ớt không chịu nổi một đòn như vậy.

Từ lúc đôi bên đối đầu cho đến khi năm thành viên Đội Truy Sát đồng loạt ngã xuống, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

Trong mắt bọn họ, ngay cả việc phản kháng Đội Truy Sát cũng chưa từng thấy, nên chuyện đánh bại bọn chúng trong nháy mắt thế này đương nhiên lại càng chưa từng tồn tại.

Hơn nữa, nếu nhìn kỹ Diệp Phi, người ta còn phát hiện anh đang giẫm một chân lên đầu một thành viên Đội Truy Sát.

Đối với Đội Truy Sát, đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục chưa từng có tiền lệ! "Này, các ngươi có thấy không?" "Thấy chứ, đương nhiên là thấy rồi." "Thật hay giả vậy, chuyện này nói thế nào cũng quá hư cấu đi?" "Lại có thể dễ dàng giải quyết người của Đội Truy Sát như vậy sao?" "Thành viên Đội Truy Sát chẳng phải nên rất mạnh sao?

Sao cảm giác yếu thế nhỉ?" "Không!

Không phải Đội Truy Sát yếu, mà là người kia quá mạnh!

Đúng vậy, các người đâu phải chưa từng thấy Đội Truy Sát tấn công người khác, thủ đoạn đó làm sao có thể yếu được!

Người này rốt cuộc là ai?

Sao lại mạnh đến thế?

Quá hư cấu, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng quá hư cấu!" Giữa lúc xung quanh đang bàn tán xôn xao, Diệp Phi rõ ràng cảm nhận được một luồng sức mạnh phản kháng truyền đến từ dưới chân mình.

Anh hơi cúi đầu, vừa vặn thấy tên Đội Truy Sát bị mình giẫm dưới chân đang đưa tay định bắt lấy mình.

Diệp Phi không hề do dự, Hỏa Diễm Đao trực tiếp vung xuống chém đứt đầu tên đó.

Nhưng ngay cả như vậy vẫn không ngăn được hành động của hắn.

Diệp Phi khẽ nhíu mày, nhận ra tình hình không ổn.

Đột nhiên, anh thoáng thấy cái gì đó đang lao tới từ phía sau.

Không dám nghĩ nhiều, anh nhanh chóng lùi lại né tránh.

Một sợi xích của Đội Truy Sát vừa sượt qua trước mặt anh.

Sau đó là liên tiếp mấy sợi xích khác tập kích.

Diệp Phi vung Hỏa Diễm Đao trong tay, lại một lần nữa chém rụng tất cả.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, một sợi xích bất ngờ vọt lên từ dưới lòng đất.

Diệp Phi lại lùi bước, cuối cùng cũng né được trong gang tấc.

Nguyên lý hoạt động của những vũ khí này là gì Diệp Phi không rõ, nhưng dù hiện tại anh có thân thể người sống, chỉ cần những thứ

này có thể gây hại cho hồn phách thì tốt nhất anh không nên thử trúng đòn cho an toàn.

Tuy nhiên trong quá trình né tránh, chân mày Diệp Phi cũng nhíu chặt lại.

Nói thật thì những sợi xích này chẳng là gì đối với Diệp Phi, nhưng vấn đề nằm ở số lượng.

Trong đợt tấn công vừa rồi, ngọn lửa anh tung ra không chém trúng thành viên Đội Truy Sát, nên theo dự tính của anh, kẻ đó thực sự có cơ hội tấn công mình.

Nhưng nếu theo logic đó thì chỉ nên có một sợi xích lao tới mới đúng.

Thế nhưng trong cả quá trình vừa rồi, vẫn có tới năm sợi xích xuất hiện trước mặt anh.

Tuy không loại trừ khả năng bọn chúng có thể phân tách sợi xích, nhưng cũng không nên lao tới từ nhiều hướng như vậy mới phải.

Sau khi tiếp đất, Diệp Phi nhìn định thần lại, kinh hãi thấy năm thành viên Đội Truy Sát lúc này đều đã đồng loạt đứng dậy.

Mỗi người trên tay lại cầm một sợi xích sắt. "Tôi cũng đoán thế, nếu dễ dàng giải quyết được như vậy thì Đội Truy Sát của các người đã quá hữu danh vô thực rồi." Diệp Phi tuy nói vậy nhưng lòng cảnh giác cũng tăng lên đôi chút.

Bởi vì bất kể là ba tên bị anh tấn công lúc đầu hay tên bị anh đánh gục cuối cùng, lúc đó anh đều đã ra tay rất nặng.

Nếu ở thế giới thực, dưới một loạt đòn tấn công như thế thì ngay cả xe cứu thương cũng không cần gọi nữa.

Dù cho định mức sát thương ở thế giới này có khác biệt, nhưng

với những đòn tấn công như vậy cũng đủ khiến bọn chúng trọng thương mới phải.

Thế nhưng ít nhất theo tình hình hiện tại, bọn chúng dường như không phải chịu bất kỳ thương tổn thực chất nào từ đòn đánh của anh.

Tuy rằng lúc bị tên Đội Truy Sát giẫm dưới chân phản kích, anh đã nghĩ đến điểm này, nhưng khi thực tế tận mắt chứng kiến vẫn không khỏi có vài phần kinh ngạc.

Ngay sau đó, một tình huống còn khiến Diệp Phi không ngờ tới hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy thành viên Đội Truy Sát bị anh chém đứt một tay vừa vung cánh tay lên, bàn tay bị chém rụng đột nhiên bay ngược về tay hắn.

Tiếp đó hắn nối bàn tay đứt lìa vào cánh tay mình, bàn tay đó lại cứ thế nối lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra! "Xem ra muốn tiêu diệt đám này đúng là không dễ dàng gì." Diệp Phi nhíu chặt mày thầm nghĩ.

Tuy nhiên sau một hồi quần thảo vừa rồi, thù hận của cả năm thành viên Đội Truy Sát đã hoàn toàn đổ dồn lên người anh.

Hai sợi xích đột nhiên lao về phía anh, Diệp Phi vung Hỏa Diễm Đao chặn đứng.

Ba tên quỷ còn lại tận dụng kẽ hở khi đòn tấn công đang bay tới, cũng với tốc độ nhanh nhất lao thẳng về phía anh.

Diệp Phi hạ đao, nhanh chóng tạo ra một bức tường lửa.

Nhưng ba tên này dường như không hề để tâm, trực tiếp xuyên qua bức tường lửa lao đến trước mặt Diệp Phi.

Một tên tung chưởng về phía Diệp Phi, anh khom người né được.

Ngay lúc đó, hai tên khác dường như đã chờ sẵn, lao tới tung hai đòn tấn công trước mặt anh.

Diệp Phi hơi ngả người ra sau, đồng thời nâng hai chân gạt đòn tấn công của hai tên quỷ đó ra.

Đúng lúc này, anh kinh hãi thấy hai tên vốn chỉ ném xích đã xuất hiện ngay trên đầu mình, sau đó lao xuống cực nhanh, nện mạnh xuống đất.

Trong phút chốc, một luồng xung kích không hề thua kém lúc nãy bùng nổ.

Tiếng nổ oanh long gần như vang rền khắp không gian này. "Quả nhiên Đội Truy Sát vẫn quá mạnh!" "Đúng thế, đây mới là sự đáng sợ của Đội Truy Sát." "Sức chiến đấu mạnh mẽ, khát vọng giết chóc tàn nhẫn, cùng với năng lực chấp hành tuyệt đối không nương tay một khi đã ra thủ.

Ha ha, chúng ta thật quá ngu ngốc.

Lại có thể nghĩ rằng có người có thể đấu lại Đội Truy Sát.

Thực lực của chàng thanh niên này đúng là rất khá rồi, nhưng so với Đội Truy Sát thì vẫn còn kém xa lắm.

Thật đáng thương quá.

Tuổi còn trẻ mà đến cơ hội đầu thai cũng không còn nữa rồi.

Đó cũng là do cậu ta ngu ngốc thôi, lại dám nghĩ mình đủ năng lực đối đầu với Đội Truy Sát!

Đúng thế, lối hành xử này thật quá tự lượng sức mình.

Con người ta luôn phải trả giá cho sự ngông cuồng của bản thân.

Dù đáng thương thật đấy, nhưng đây chính là cái giá mà cậu ta phải trả thôi." Đám quỷ đều đang bàn tán xôn xao.

Mặc dù trước đó họ từng có chút dao động, nhưng giờ xem ra sự dao động đó là sai lầm.

Đội Truy Sát vẫn là Đội Truy Sát, kẻ có thể chống lại bọn chúng căn bản là không tồn tại.

Đang lúc đám quỷ nghĩ như vậy, một vật gì đó đột nhiên bay ra từ trong làn khói bụi, rồi rơi bịch xuống đất.

Đám quỷ đương nhiên nghĩ đó là những mảnh xác vụn của chàng thanh niên kia.

Đang định bày tỏ sự thương tiếc lần nữa thì nghe thấy một tiếng quỷ kêu thất thanh. "Không đúng!

Đó không phải là chàng thanh niên kia!" Tiếng kêu này đã thu hút sự chú ý của tất cả đám quỷ có mặt.

Chúng nhìn về phía vật vừa bay ra từ làn khói, rơi nặng nề xuống đất.

Chương 583

Đến khi khói bụi dần tan bớt, chúng nhìn rõ diện mạo của nó thì đều hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì thứ đang nằm trước mặt bọn chúng không phải là đầu của chàng thanh niên, mà là đầu của một thành viên Đội Truy Sát! "Cái này!

Chuyện này là sao!" "Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" "Sao lại như thế được!

Kẻ bị giết chẳng phải nên là chàng thanh niên kia sao!

Tại sao lại là đầu của Đội Truy Sát!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!" Những tiếng nghi hoặc lan truyền khắp nơi.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt này thật quá đỗi nằm ngoài dự liệu của họ, đến mức họ còn chưa kịp hoàn hồn sau cục diện vừa rồi.

Họ nín thở nhìn sâu vào trong làn khói bụi, khao khát muốn biết chuyện gì đã xảy ra vào khoảnh khắc đó.

Ngay sau đó, lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên.

Họ kinh hãi thấy một thành viên Đội Truy Sát bay ngược ra ngoài, đâm sầm vào ngôi nhà bên đường mới dừng lại được.

Đám quỷ lúc này không ai dám thở mạnh một tiếng nào.

Chúng ngây người nhìn vào làn khói bụi, đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đón nhận những tình huống còn kinh ngạc hơn nữa.

Tiếp đó, một luồng hỏa quang ngút trời bùng lên.

Thế trận hùng hổi xua tan toàn bộ khói bụi xung quanh.

Các thành viên Đội Truy Sát dưới luồng xung kích này lần lượt bay ra, đập mạnh xuống đất.

Ở trung tâm của ngọn lửa, họ thấy Diệp Phi tay cầm Hỏa Diễm Đao, vẻ mặt đầy ngạo nghễ nhìn bọn chúng.

Dưới ánh lửa bập bùng, biểu cảm của Diệp Phi trông càng thêm hung hãn, dáng vẻ ngông cuồng dường như cũng to lớn lên gấp bội trong chớp mắt.

Đám quỷ một lần nữa chấn kinh.

Bất kể trước đó chúng có nghi ngờ gì, lúc này đều đã không còn quan trọng nữa.

Chúng có thể vĩnh viễn tin vào sự lớn mạnh của Đội Truy Sát, nhưng đồng thời cũng phải tin vào sự thật đang hiện ra trước mắt.

Ít nhất theo tình hình hiện tại, Đội Truy Sát rõ ràng không phải đối thủ của Diệp Phi.

Dù có tấn công như lúc nãy thì kết quả cũng vẫn vậy thôi. "Không thể nào!" "Sao người này lại mạnh đến thế!" "Tôi chưa bao giờ thấy Đội Truy Sát thảm hại như vậy cả." "Đúng thế, cảnh tượng này tôi cũng chưa từng thấy bao giờ.

Đội Truy Sát vô địch, Đội Truy Sát có thể dễ dàng chém giết mọi thứ, tại sao chứ?

Tại sao trước mặt cậu ta lại yếu đuối không chịu nổi một đòn như vậy?

Chàng thanh niên này rốt cuộc là sao?

Sao lại có thực lực cường hãn đến thế?

Vậy cuộc chiến kết thúc rồi à?

Không đúng!

Cuộc chiến vẫn chưa kết thúc đâu!" Một con quỷ vừa nói dứt lời thì nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của con quỷ khác.

Đám quỷ quay đầu nhìn lại, kinh hãi thấy một cảnh tượng y hệt lúc nãy.

Tất cả những thành viên Đội Truy Sát bị ngọn lửa của Diệp Phi đánh bay lúc này lại một lần nữa đứng dậy.

Ngay cả cái tên bị đứt đầu cũng vậy. "Không thể nào!

Thế mà vẫn chưa chết!" "Chuyện này... chuyện này thật là quá quắt rồi." Đám quỷ kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Ngay cả Diệp Phi cũng không khỏi trừng to mắt vì biến cố này. "Xem ra đám này thực sự phiền phức hơn mình tưởng." Diệp Phi nhíu chặt mày nói.

Qua vài vòng giao thủ vừa rồi, Diệp Phi đã xác định được khoảng cách thực lực giữa mình và bọn chúng.

Diệp Phi tin rằng, dù có đánh thêm bao nhiêu vòng đi chăng nữa, kết quả cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi.

Kẻ ngã xuống chắc chắn là năm tên quỷ Đội Truy Sát này.

Nhưng vấn đề là bất kể anh có đánh gục bọn chúng bao nhiêu lần, bọn chúng vẫn có thể đứng dậy được, điều này khiến sự việc trở nên vô cùng rắc rối.

Tuy rằng để đánh ngã bọn chúng không phải chuyện gì khó khăn, nhưng trong quá trình chiến đấu, thể lực của anh sẽ liên tục bị tiêu hao, còn bọn chúng thì dường như không gặp phải vấn đề đó.

Cứ đà này, sớm muộn gì thể lực của anh cũng cạn kiệt, lúc đó cục diện xoay chuyển là kết quả tất yếu. "Thật không ngờ, rắc rối đầu tiên khi đến thế giới này lại lớn như vậy.

Chỉ dùng một cây bút thôi, xem ra vẫn còn quá rẻ cho bọn chúng rồi." Diệp Phi thản nhiên mỉm cười nói.

Ngay lúc đó, năm tên quỷ lại đồng loạt lao về phía Diệp Phi.

Trong lúc né tránh đòn tấn công của chúng, Diệp Phi cũng không ngừng suy nghĩ cách để hóa giải. "Đám này tuy không cảm nhận được khí tức gì, nhưng hành động rất nhạy bén, lại thêm thủ đoạn tấn công và khả năng phối hợp vô cùng điêu luyện.

Nhìn từ điểm này, bọn chúng chắc chắn là một đội quân đã qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Rắc rối nhất là bọn chúng cứ như có thân xác bất tử vậy.

Dù có đánh gục hay thậm chí phân thây, bọn chúng cũng có thể khôi phục lại được.

Cứ tiếp tục đánh thế này, mình sớm muộn cũng mệt chết mất.

Nhưng bất kể là thứ gì thì chắc chắn cũng phải có sơ hở.

Quan trọng là mình phải tìm ra sơ hở của chúng rồi mới có thể đánh bại được.

Tuy mình thích nấu mấy món 'xương xẩu', nhưng món này chế biến xem ra hơi mất công quá nhỉ." Đối mặt với năm sợi xích bất ngờ lao đến trước mặt, Diệp Phi nhanh chóng rút Hỏa Diễm Đao, vung lên một vòng trên không trung.

Ngọn lửa cuộn trào lập tức nung chảy những sợi xích trước mặt.

Nhưng theo luồng âm khí cuộn cuộn, những sợi xích lại một lần nữa được khôi phục. "Đồ không chết được, vũ khí không phá hủy được." Diệp Phi nhíu chặt mày thầm mắng trong lòng.

Nói thì nói vậy, nhưng Diệp Phi vẫn không tin trên đời này tồn tại thứ thực sự không thể bị đánh bại.

Cho dù đối phương đã chết, nhưng ở vương quốc của người chết, bọn chúng coi như vẫn đang sống.

Vậy thì ít nhất đối với vương quốc này, bọn chúng vẫn có thể bị giết chết. "Đã là thứ có thể chết thì không thể nào phục sinh vô hạn được.

Dù có khả năng khôi phục cực mạnh thì chắc chắn cũng phải có một giới hạn nào đó." Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Phi bất chợt lóe lên một tia sáng.

Ngay khoảnh khắc đó, dường như anh đã nghĩ ra cách giải quyết. "Thật là, sao mình lại lú lẫn thế nhỉ." Diệp Phi thầm tự trách trong lòng: "Đúng rồi, một khi đã xác định sự khôi phục của thứ này cũng có giới hạn, thì chỉ cần đánh cho nó không thể khôi phục được nữa là xong chứ gì?" Nghĩ là làm, Diệp Phi lập tức hành động.

Ngay khoảnh khắc năm sợi xích lao đến trước mặt, Diệp Phi vừa lùi lại vừa thu Hỏa Diễm Đao về, sau đó hai tay vẩy mạnh, mấy cây Hàn Băng Châm xuất hiện trong tay.

Ngay sau đó, anh tung người nhảy lên giữa không trung, phát lực từ hai tay, phóng Hàn Băng Châm ra ngoài.

Năm cây Hàn Băng Châm găm chuẩn xác vào người các thành viên Đội Truy Sát.

Băng giá lập tức lan rộng.

Mặc dù năm thành viên đã dốc hết sức bình sinh để thoát khỏi sự trói buộc này, nhưng rõ ràng tốc độ đóng băng nhanh hơn nhiều so với sự vùng vẫy của bọn chúng.

Gần như chỉ trong vài giây, năm thành viên Đội Truy Sát đã hoàn toàn hóa thành những bức tượng băng.

Và đó mới chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của Diệp Phi.

Chương 584

Ngay khi bọn chúng bị đóng băng, Diệp Phi lại nhanh chóng lao ra, rút Hỏa Diễm Đao tung một đòn mãnh liệt vào năm tên quỷ.

Luồng khí lãng bùng phát chỉ trong tích tắc đã đánh tan nát năm bức tượng băng kia.

Sự kinh ngạc của đám quỷ có mặt cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm vào khoảnh khắc này.

Toàn bộ hiện trường chìm vào một không gian tĩnh lặng đến đáng sợ.

Không biết là do cảnh tượng trước mắt quá đỗi chấn động đến mức họ không biết nói gì, hay là do họ cũng không chắc liệu Đội Truy Sát có còn phục sinh như lúc nãy nữa không, hay là thực sự đã bị chàng thanh niên kia đánh bại rồi.

Chỉ thấy từ đôi mắt trợn ngược, cơ thể run rẩy của họ có thể thấy được, dù là tình huống nào thì cảnh tượng đang bày ra trước mắt cũng đã mang lại cho họ một sự chấn động cực lớn.

Đã trôi qua một lúc lâu mà Đội Truy Sát vốn luôn có thể phục sinh vẫn không thấy dấu hiệu khôi phục trở lại.

Đám quỷ nhìn nhau, dường như cũng dần bắt đầu chấp nhận một sự thật nào đó. "Đội Truy Sát thực sự bị tiêu diệt rồi sao?" Không biết là ai đã đưa ra giả thuyết đó đầu tiên.

Ở thế giới loài người, bất kể trong hoàn cảnh nào, chỉ cần có một người đầu tiên nêu ra quan điểm, tiếng nói đó sẽ dần lan tỏa trong đám đông.

Không hẳn là do người đó dẫn dắt tư tưởng thành công, mà đơn

giản là vì họ là người đầu tiên nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người.

Và quy luật này dường như cũng áp dụng được ở thế giới của quỷ.

Sau khi con quỷ đầu tiên phát ra tiếng nói đó, chẳng mấy chốc, những tiếng xì xào bàn tán đã lan rộng trong đám đông quỷ. "Các người xem, Đội Truy Sát thực sự bị tiêu diệt rồi.

Nhìn tình hình hiện tại thì đúng là như vậy.

Không thể nào, đây là Đội Truy Sát mà, thật sự chết như vậy sao?

Bị tiêu diệt dễ dàng thế này ư?

Liệu có khi nào vẫn giống như lúc nãy không?

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trong trận chiến của Đội Truy Sát thôi.

Thực ra Đội Truy Sát vẫn chưa bị đánh bại đâu, bọn họ sẽ sớm khôi phục lại thôi?

Nhưng bọn họ đã bị đánh thành bột phấn rồi mà?

Chẳng lẽ đã thành ra thế này rồi mà vẫn còn có thể khôi phục?

Chuyện này, chuyện này có phần quá hư cấu đi?

Đúng thế, dù là người của Đội Truy Sát, một khi đã bị đánh thành ra thế này thì cũng chẳng có lý do gì để khôi phục được nữa chứ?

Có nghĩa là Đội Truy Sát thực sự bị tiêu diệt rồi?

Bởi chàng thanh niên này sao?

Trời ơi!

Đến giờ tôi vẫn không dám tin đây là sự thật!

Đội Truy Sát cuối cùng cũng có ngày bị tiêu diệt!

Chàng thanh niên này rốt cuộc là ai vậy chứ!

Sao lại có sức mạnh đáng sợ đến thế!" Đám quỷ liên tục bàn tán.

Nhưng trong thâm tâm nhiều người vẫn tồn tại một tia ảo tưởng.

Cũng khó trách, vì trong lòng họ địa vị của Đội Truy Sát quá cao, dù sự việc có xảy ra ngay trước mắt thì họ cũng khó lòng chấp nhận sự thật đó ngay lập tức!

Mãi cho đến khi Diệp Phi dập tắt ngọn lửa trên Hỏa Diễm Đao rồi thu nó lại, tâm lý của họ mới hoàn toàn chấp nhận kết quả này.

Đội Truy Sát đáng sợ cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt như vậy đó! "Thật rồi!

Là thật rồi!

Đội Truy Sát thực sự đã chết!

Mẹ ơi!

Chuyện này thật quá đỗi không thể tin nổi!

Trên đời này lại thực sự có người đủ thực lực để đánh bại Đội Truy Sát!

Đáng sợ!

Thật quá đáng sợ!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi tuyệt đối không bao giờ tin đây là sự thật!

Đúng vậy!

Ai mà ngờ được!

Đội Truy Sát lại có ngày bị tiêu diệt!

Không thể tin nổi!

Thật quá không thể tin nổi!

Chờ đã!

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đâu!

Đúng rồi!

Đội Truy Sát đại diện cho ý chí của Diêm Vương.

Giết Đội Truy Sát đồng nghĩa với việc thách thức uy quyền của Diêm Vương!

Chuyện này chắc chắn Diêm Vương sẽ không bao giờ để yên đâu!

Đúng vậy!

Diêm Vương nhất định sẽ phái người mạnh hơn cả Đội Truy Sát đến báo thù!

Chúng ta mau chạy đi thôi!

Kẻ xuất hiện tiếp theo ít nhất cũng phải cỡ bậc Phán quan!

So với Đội Truy Sát, họ còn tàn bạo hơn nhiều!

Dù chúng ta chỉ là đám đứng xem, nhưng họ cũng tuyệt đối không tha cho chúng ta đâu!" Nói đoạn, đám quỷ có mặt nhanh chóng giải tán.

Không, nếu nói đúng ra thì dáng vẻ rút lui của họ trông giống như đang chạy trốn để giữ mạng hơn.

Trước đó, khi Đội Truy Sát chiến đấu, dù biết rõ trận chiến vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thể đe dọa đến tính mạng bất cứ lúc nào, họ vẫn vì tò mò mà ở lại xem.

Nhưng lúc này, chỉ mới nghe nhắc đến danh hiệu của những vị Phán quan kia, họ đã tháo chạy với tốc độ ánh sáng.

Đủ thấy trong nhận thức của họ, những nhân vật sắp xuất hiện

còn đáng sợ hơn Đội Truy Sát nhiều. "Xem ra mình lại vô tình chuốc lấy rắc rối lớn hơn rồi." Diệp Phi hừ lạnh một tiếng, nhưng trên khuôn mặt anh không hề thấy chút vẻ hoảng loạn nào. "Tóm lại, cứ tìm được chú cụt tay rồi mới bàn bước tiếp theo nên làm gì.

Vốn dĩ mình định âm thầm đột nhập vào đây, không ngờ vừa mới bắt đầu đã gây ra chuyện rồi." Nói đoạn, Diệp Phi khẽ nhắm mắt lại để cảm nhận khí tức của Tử Kim Hồ Lô.

Sau khi đã khóa được khí tức, anh nhanh chóng đuổi theo hướng đó.

Trong khi đó, tại điện Diêm La, bầu không khí vốn đang bình lặng thì những ngọn nến trên tường đột ngột chao đảo.

Tiếp đó, một người phụ nữ có thân hình mượt mà khẽ rên rỉ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn vài phần. "Có chuyện gì vậy?" Người đàn ông ngồi cạnh bà ta hỏi. "Chỉ vài giây trước thôi, năm thành viên Đội Truy Sát đã bị tiêu diệt rồi." Người phụ nữ trầm giọng nói. "Bà nói gì?

Chương 585

Không phải bà nhầm đấy chứ?" Một người đàn ông có thân hình vạm vỡ khác trầm giọng nói: "Đừng nói đến khả năng khôi phục mạnh mẽ của Đội Truy Sát, chỉ riêng thực lực bản thân họ thôi thì ở thế giới này, ngoài Diêm Vương đại nhân và bốn người chúng ta ra, không ai có thể đối đầu được với họ, làm sao có thể bị đánh bại chứ?" "Nhưng Đội Truy Sát thực tế là do Đông Chi Vương tạo ra, Đông Chi Vương có sợi dây cảm ứng sinh mệnh với bọn họ.

Nếu Đội Truy Sát thực sự bị tiêu diệt, bà ấy không thể nào nhầm được." Lúc này, một người đàn ông có giọng nói trầm ấm lên tiếng. "Bắc Chi Vương nói đúng đấy.

Tóm lại bất kể chuyện là thế nào, chúng ta cũng thấy rằng trên địa bàn của mình xuất hiện một kẻ đủ thực lực để hạ gục năm thành viên Đội Truy Sát là chuyện không thể coi thường." Người đàn ông ngồi cạnh Đông Chi Vương nói. "Vậy thì sắp xếp hai tên Phán quan đi xem sao, xem rốt cuộc là chuyện gì." Người đàn ông vạm vỡ nói. "Không!

Ta sẽ đích thân đi!

Ta muốn xem thử là kẻ nào to gan lớn mật dám tiêu diệt cả Đội Truy Sát của ta!" Đông Chi Vương nói xong liền trực tiếp bước ra khỏi đại điện. "Tuy hơi lỗ mãng, nhưng kẻ có thể dễ dàng đánh bại Đội Truy Sát thì ta nghĩ những Phán quan thông thường cũng không đối phó nổi đâu." Một người đàn ông khác đứng dậy nói: "Nam Chi Vương, Bắc Chi Vương, để cho chắc chắn, tôi sẽ đi cùng bà ấy.

Ngộ nhỡ có tình huống gì xảy ra, chúng tôi còn có thể hỗ trợ lẫn nhau." "Cũng được, so với Đông Chi Vương thì ông luôn điềm tĩnh hơn nhiều, lỡ bà ấy có mất kiểm soát thì ông còn có thể ngăn cản đôi

chút." Bắc Chi Vương gật đầu nói.

Tại Vương quốc người chết, các sự kiện vẫn đang không ngừng tiếp diễn.

Còn ở thế giới bên ngoài, vì mãi không nắm bắt được tình hình bên trong nên những người đang chờ đợi đều sốt ruột không yên. "Vẫn chưa ra, vẫn chưa thấy ra, thật không hiểu nổi, đã bao lâu rồi mà tại sao vẫn chưa ra!" Ngô Tà đã không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh nói câu đó.

Mặc dù Tiểu Ca đã nhắc nhở anh nhiều lần phải bình tĩnh, và anh cũng biết với thực lực của Diệp Phi thì không thể gặp rắc rối gì lớn, nhưng anh không thể nào thuyết phục bản thân bình tĩnh lại được.

Dù anh có sốt ruột ở đây hay có mặt bên cạnh Diệp Phi đi nữa, anh cũng chẳng có cách nào giúp được gì.

Nhưng chỉ cần không thấy Diệp Phi an toàn trở ra, trái tim đang treo lơ lửng của anh vẫn không thể nào buông xuống được. "Chẳng lẽ chúng ta không có cách nào xem được tình hình bên trong sao?" Ngô Tà nhìn về phía Họa tiểu thư, sốt sắng hỏi dồn.

Họa tiểu thư cũng chỉ đành bất lực lắc đầu. "Rất tiếc, đây dù sao cũng là sự kiện ở một thế giới khác.

Ngay cả chúng tôi cũng không thể tùy ý nhìn trộm vào thế giới bên kia được." Câu trả lời này nằm trong dự tính của Ngô Tà.

Dù nhìn từ góc độ nào, thế giới của họ và Vương quốc người chết cũng là hai thế giới riêng biệt.

Hiện tại việc có thể kết nối được hai thế giới đã là điều vô cùng khó tin rồi, nếu một bên còn có thể tùy ý nhìn trộm bên kia thì sự cân bằng giữa hai thế giới song song e rằng đã bị phá vỡ từ lâu.

Hiểu là một chuyện, nhưng có thể bình tĩnh được hay không lại là

chuyện khác. "Không có được tin tức gì, thật là sốt ruột chết đi được!

Tuy chuyện này cũng nằm trong dự tính, vì hai thế giới chắc chắn không thể tùy tiện qua lại, nhưng giờ không có bất kỳ tin tức nào của đại lão, các người bảo sao tôi có thể yên tâm cho được!

Đúng thế!

Từ trước đến nay đại lão luôn là người dẫn dắt chúng ta.

Có cảm giác chỉ cần đi theo đại lão, dù có vấn đề gì cũng có thể giải quyết êm đẹp.

Vậy mà giờ đột nhiên hoàn toàn mất liên lạc.

Mặc dù tôi chưa bao giờ nghi ngờ đại lão, cũng tin rằng thực lực của anh ấy không bị ảnh hưởng dù có ở thế giới nào, ngay cả khi đối mặt với đám ngưu quỷ xà thần bên đó thì anh ấy cũng có thể dễ dàng xử lý, nhưng đột ngột mất tin tức lâu như vậy, cảm giác này thật sự rất kỳ lạ!" "Ai bảo không chứ?

Tôi bây giờ tuy không thể lúc nào cũng dán mắt vào phòng livestream, nhưng cứ cách một lúc là lại không nhịn được phải vào xem một cái.

Mặc dù tôi cũng thấy bảo vật thần thánh như vậy không dễ gì mà lấy được, nhưng tôi cứ nghĩ nhỡ đâu mình chỉ chờ thêm một lát nữa thôi, lúc xem lại sẽ thấy đại lão đã mang đồ trở về rồi thì sao.

Ông cũng vậy à?

Tôi cũng thế!

Ôi!

Tôi cảm thấy cả người mình đều đang vô cùng nôn nóng!

Thật tình, nhớ lại xem, đúng là chưa bao giờ tôi nôn nóng như thế này cả!" "Ai nói không phải chứ!

Quá nôn nóng luôn!

Vậy nên đại lão ở bên đó chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ, chắc chắn không thể có vấn đề gì đúng không?

Nói nhảm gì vậy!

Đại lão thì làm sao có vấn đề gì được!

Đúng thế!

Đừng nói là mấy thứ ở bên đó, ngay cả Diêm Vương có đến thì đại lão cũng đối phó được hết!" Mặc dù trong phòng livestream vẫn có rất nhiều người kiên định tin tưởng vào Diệp Phi, nhưng lần này, tiếng hò reo cổ vũ cho anh rõ ràng đã nhỏ hơn trước rất nhiều.

Cũng khó trách, vì thế giới kia đối với mỗi người có mặt ở đây đều hoàn toàn xa lạ.

Bất kể họ có tin tưởng Diệp Phi đến mức nào, nhưng trong một không gian lạ lẫm, đối mặt với mọi thứ mà họ hoàn toàn không hay biết, bảo họ không lo lắng chút nào thì quả là chuyện không thể. "Chao ôi, tôi bây giờ chỉ hy vọng sớm nghe được chút tin tức gì đó từ bên kia thôi." Hoắc lão vội vàng chạy tới.

Khi nhận được sự khẳng định của Giáo sư Quách rằng cho đến giờ vẫn chưa có biến chuyển gì thêm, Hoắc lão lại thở dài một tiếng đầy lo âu, rồi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngay cả ông cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu ông thúc giục hỏi han tình hình rồi.

Hoắc lão quyết định cũng không đi nghỉ ngơi nữa. "Ông không định đi nghỉ một lát sao?" Giáo sư Quách nói với giọng điệu có vài phần trêu chọc.

Hoắc lão làm sao không nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của Giáo

sư Quách, ông lườm đối phương một cái, hừ lạnh một tiếng rồi không thèm để ý nữa.

Tâm trí ông bây giờ hoàn toàn đặt lên người Diệp Phi, mấy lời trêu chọc không đau không ngứa này ông thực sự không có tâm trí đâu mà đối đáp. "Không thấy Diệp Phi an toàn trở ra, lấy đâu ra tinh lực mà đi nghỉ ngơi cơ chứ?" Hoắc lão nhíu chặt mày nói. "Nói cũng đúng, Diệp Phi thực sự là một mầm non vô cùng hiếm có.

Tuy có thể tin tưởng cậu ấy, nhưng thực sự cũng lo lắng không biết cậu ấy có gặp phải tình huống gì bên trong không." Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Giáo sư Quách cũng không kém gì Hoắc lão. "Ông nói xem, Diệp Phi nhất định sẽ không sao chứ?" Hoắc lão nhìn Giáo sư Quách hỏi.

Mặc dù đây là một câu hỏi nghi vấn, nhưng sắc thái mong đợi vô cùng mãnh liệt.

Bất cứ ai cũng có thể nghe ra, đây là lời thúc giục của Hoắc lão dành cho Giáo sư Quách, thúc giục ông đưa ra một câu trả lời khẳng định. "Cũng như những người trong phòng livestream đã nói thôi.

Nếu xét từ góc độ thông thường, với thực lực của Diệp Phi, bất kể gặp phải đối thủ nào chúng ta cũng không cần lo lắng cho cậu ấy.

Điều này ông và tôi đều rất rõ ràng." Giáo sư Quách nhíu chặt mày nói: "Nhưng chúng ta không thể phủ nhận rằng thế giới Diệp Phi đang đặt chân tới là một thế giới mà chúng ta chưa bao giờ khám phá.

Đối với mọi thứ ở thế giới đó, chúng ta đều xa lạ.

Hiểu biết của chúng ta về nó hoàn toàn đến từ lời kể của các bậc tiền bối cũng như những sách vở để lại.

Chỉ với mức độ đó thì muốn hiểu rõ thế giới kia là hoàn toàn không đủ.

Vậy nên đối với cái thế giới lạ lẫm này, đối mặt với mọi thứ đều là những điều mới mẻ, dù Diệp Phi có gặp phải tình huống nào thì tôi nghĩ cũng không có lý do gì để kinh ngạc cả." Hoắc lão cũng siết chặt nắm tay, chân mày nhíu chặt, nhìn đăm đăm vào màn hình trước mặt.

Ông đương nhiên rất hy vọng có thể phản bác lại lời của Giáo sư Quách để lòng mình bớt lo lắng đi đôi chút, nhưng đáng tiếc là ông không làm được.

Là những chuyên gia lão luyện, cái sự cố chấp trong lòng họ tuy có nhưng chắc chắn phải dựa trên những bằng chứng đủ sức thuyết phục.

Thế nhưng theo tình hình hiện tại, ông căn bản không có bất kỳ bằng chứng nào để phản bác Giáo sư Quách.

Điều duy nhất ông có thể làm cũng giống như Giáo sư Quách, đó là đặt trọn niềm tin vào Diệp Phi, rồi cố gắng chờ đợi mà thôi.

Sau khi thoát khỏi chiến trường, gã cụt tay trải qua mấy lần vòng vèo mới chạy về được đến nhà mình.

Sau đó gã đóng chặt cửa phòng, không dám có thêm bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Ở điểm này, thực ra gã cũng giống như bao người khác, dù biết rõ cánh cửa phòng bé nhỏ của mình chẳng thể ngăn cản nổi cuộc tấn công của một kẻ tầm cỡ, nhưng khi gặp phải nguy hiểm, con người ta vẫn sẽ theo bản năng mà chạy về nơi mình quen thuộc nhất.

Không gian quen thuộc, mọi thứ quen thuộc thường sẽ mang lại cảm giác an toàn nhất vào những lúc như thế này. "Chàng thanh niên đó rốt cuộc là ai vậy?

Chương 586

Lại có năng lực thách thức Đội Truy Sát.

Chuyện này đúng là quá sức tưởng tượng.

Còn cả chiếc hồ lô này nữa, tôi làm quỷ bao nhiêu năm nay rồi, đây là lần đầu tiên được thấy món thần khí có thể thu thập hồn phách con người.

Thật không biết chàng thanh niên đó rốt cuộc là thần thánh phương nào." Gã ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dốc.

Nhớ lại thì từ sau khi chết, đây là lần đầu tiên gã cảm thấy sợ hãi đến nhường này. "Nhưng mà vẫn không ổn đâu, dù cậu ta có thực lực như thế cũng căn bản không thể là đối thủ của Đội Truy Sát được.

Có lẽ cậu ta có thể cầm cự với Đội Truy Sát được vài hiệp, nhưng kết cục cuối cùng chắc chắn sẽ không phải đối thủ của họ.

Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc." Gã cụt tay ngồi dưới đất lẩm bẩm một mình.

Không phải gã nhất định phải nói gì đó, mà vì với gã lúc này, đây là cách duy nhất có thể giúp gã bớt căng thẳng đi đôi chút. "Người anh em tốt, tuy tôi không có cách nào giúp ông khôi phục lại, nhưng tôi sẽ giữ gìn chiếc hồ lô này thật tốt.

Tôi nghĩ chỉ có cách này mới khiến tôi cảm thấy như ông vẫn còn sống." "Thực ra đôi khi không cần phải bi quan như vậy đâu.

Có lẽ tình hình không tệ đến thế đâu?" Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến gã cụt tay sợ bắn cả người.

Chiếc hồ lô trong tay suýt chút nữa vì hoảng loạn mà bị gã ném ra ngoài.

Có nằm mơ gã cũng không ngờ được rằng, trong cái không gian mà gã tự cho là an toàn nhất này, lại có một vị khách không mời mà đến nhanh như vậy.

Gã hốt hoảng quay đầu lại, khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đó, trái tim luôn treo lơ lửng của gã cuối cùng cũng được buông xuống đôi chút, thay vào đó là vẻ mặt mừng rỡ và kinh ngạc tột độ. "Tiểu... tiểu huynh đệ, sao cậu lại ở đây?

Còn đám người của Đội Truy Sát đâu?" "Quá trình chi tiết thì tôi không kể lại cho chú nghe nữa, nói đơn giản là chú không cần phải lo Đội Truy Sát sẽ tìm đến tận cửa đâu." Diệp Phi nhún vai, vẻ mặt đầy thản nhiên nói.

Gã cụt tay lúc đầu dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhưng khi nhận ra ý nghĩa trong lời nói của Diệp Phi, gã lại một lần nữa giật bắn mình, kinh ngạc nhìn anh. "Tiểu huynh đệ, cậu... cậu nói vậy nghĩa là sao?" Thấy vẻ kinh ngạc của đối phương, Diệp Phi biết trong lòng gã thực ra đã có câu trả lời.

Anh cũng không úp mở nữa, nhún vai nói: "Đừng nghi ngờ gì nữa, đúng như những gì chú đang nghĩ đấy." Câu trả lời này lập tức khiến gã cụt tay càng thêm kinh hãi.

Cũng giống như tất cả đám quỷ trước đó, kết quả này là điều gã có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Đúng thế, chuyện như vậy thì ai mà ngờ được chứ?

Ở thế giới của họ, Đội Truy Sát vốn được coi là những kẻ săn mồi tuyệt đối, vậy mà trong tình huống năm chọi một lại bị đối phương phản sát.

Chuyện như vậy nếu không phải tận mắt chứng kiến thì chắc chắn chẳng ai tin nổi!

Mặc dù trong lòng gã cụt tay cũng có suy nghĩ đó, nhưng gã đã ở thế giới này mấy chục năm rồi, thủ đoạn của Đội Truy Sát gã đương nhiên đã từng thấy qua.

Một khi đã trở thành mục tiêu của Đội Truy Sát thì bất kể ông có kháng cự thế nào, chạy trốn đến đâu, nếu không tìm ra ông để xóa sổ hoàn toàn thì Đội Truy Sát tuyệt đối không bao giờ dừng lại.

Việc Diệp Phi một mình tìm đến tận đây chính là bằng chứng rõ nhất cho thấy anh đã đánh bại Đội Truy Sát! "Chờ đã!

Làm sao cậu tìm thấy tôi được!" Sau khi kinh ngạc vì Diệp Phi thực sự đánh bại được Đội Truy Sát, gã cụt tay lại nghĩ đến chuyện này. "Lúc đó tình hình rất loạn, tôi cũng chỉ lo chạy trốn trước đã, căn bản chưa kịp để lại địa chỉ cho cậu.

Theo lý mà nói thì cậu không thể tìm thấy tôi mới phải chứ.

Trên đường đi tôi còn đang nghĩ, nếu cậu có thể sống sót thì sau này tôi làm cách nào để tìm thấy cậu đây.

Tại sao cậu lại tìm được đến nhà tôi?" Gã cụt tay ngạc nhiên nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi mỉm cười, chỉ vào chiếc hồ lô trong tay gã. "Đừng quên, chiếc Tử Kim Hồ Lô này là bảo bối của tôi.

Tuy ở nơi này tôi không có cách nào dựa vào khí tức của các chú để tìm người, nhưng khí tức pháp bảo của chính mình thì tôi không đời nào lại không tìm thấy.

Sau khi giải quyết xong Đội Truy Sát, tôi lần theo khí tức của Tử Kim Hồ Lô mà tìm đến tận đây." Gã cụt tay nhìn chiếc hồ lô trong tay, rồi lại chớp mắt kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Trong quá trình đó, sự kính phục của gã dành cho chàng thanh niên này không ngừng tăng lên, đồng thời trong đầu gã không khỏi nảy sinh một thắc mắc.

Gã đột nhiên có chút nghi ngờ chàng thanh niên này rốt cuộc là chết như thế nào, vì gã thực sự khó lòng tưởng tượng được một người có thân thủ và thực lực như thế lại có thể chết vì nghẹn khi ăn, một cái chết thiếu tôn nghiêm đến vậy. "Cậu... cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Sau một hồi suy nghĩ hồi lâu, gã cụt tay vẫn không nhịn được mà hỏi ra điều thắc mắc trong lòng.

Đối với câu hỏi này, Diệp Phi chỉ mỉm cười nhẹ. "Cháu chỉ là một chàng thanh niên không may mắn bị nghẹn chết thôi.

Nếu có thể thì cháu đương nhiên cũng không muốn xảy ra xung đột như vậy với Đội Truy Sát, nhưng mà không còn cách nào khác.

Tình huống đã xảy ra rồi, cháu không thể cứ mặc kệ bọn chúng giết cháu thêm lần nữa chỉ vì bọn chúng là Đội Truy Sát được chứ?

Cực chẳng đã thì cháu cũng đành phải liều mạng thôi." Đối với lời giải thích của Diệp Phi, trên đầu gã cụt tay lập tức hiện ra mấy đường vạch đen!

Liều mạng...

Gã cụt tay thực sự không nhịn được mà suy nghĩ xem chàng thanh niên trước mặt này có hiểu rõ mình đang đối đầu với cái gì không.

Đó là Đội Truy Sát đấy!

Là cỗ máy giết chóc khiến tất cả các linh hồn ở Vương quốc người chết phải kinh hồn bạt vía!

Bọn chúng đáng sợ đến mức nào thì gã cụt tay là người rõ nhất.

Nếu chỉ cần liều mạng mà có thể tiêu diệt được bọn chúng thì Đội

Truy Sát làm sao có thể trở thành đội quân giết chóc đáng sợ như vậy được? "Đừng để tâm đến những chuyện không quan trọng đó.

Tử Kim Hồ Lô của cháu tuy có thể thu thập hồn phách, nhưng không thể bảo tồn được lâu.

Nếu không nhanh chóng giúp chú ấy khôi phục lại thì hồn phách vẫn sẽ tan biến thôi." Nhờ lời nhắc nhở của Diệp Phi, gã cụt tay cuối cùng cũng bừng tỉnh.

Mặc dù đối với chàng thanh niên trước mặt gã quả thực có rất nhiều điều tò mò, nhưng xét theo tình hình hiện tại thì việc giúp gã mặt thẹo khôi phục lại mới là chuyện quan trọng nhất.

Diệp Phi mở hồ lô Tử Kim ra.

Ngay lập tức, một luồng khói xám thấu thể từ trong hồ lô bay ra ngoài.

Thấy vậy, Diệp Phi giơ tay dẫn đạo cho luồng khói chậm rãi rơi vào lòng bàn tay mình, sau đó trải rộng nó lên mặt đất.

Gần như cùng lúc đó, luồng khói này bắt đầu giãn nở, chẳng mấy chốc đã biến thành hình dáng một cơ thể người ngay trước mặt một người một quỷ.

Gã cụt tay kinh hãi hít một hơi khí lạnh.

Gã và gã mặt sẹo đã có tình nghĩa mấy chục năm, dù chỉ nhìn qua đường nét cơ thể không thể khẳng định chắc chắn, nhưng vết sẹo đặc trưng trên bóng hình ấy thì gã không đời nào nhận lầm được.

Gã cảm thấy tiếng kêu kinh ngạc đã dâng lên tận cổ họng, nhưng vẫn cố gắng kìm nén thôi thúc muốn hét lên.

Bởi theo quan niệm của gã, gã chưa từng thấy trường hợp hồn phách nào bị đánh tan mà còn có thể tu phục được.

Gã lo lắng vạn nhất mình lỡ mồm gây ra tiếng động lớn sẽ ảnh hưởng đến thao tác của Diệp Phi, khiến cơ hội phục sinh của anh em mình bị phá hỏng.

Sau đó, gã thấy tay Diệp Phi liên tục thực hiện những thủ thế như đang kết ấn, rồi vỗ mạnh hai chưởng xuống đất.

Một luồng linh lực bao quanh gã mặt sẹo, dưới sự dao động của linh lực, bóng hình gã mặt sẹo càng lúc càng trở nên rõ nét.

Lúc này gã cụt tay chú ý thấy trên trán Diệp Phi lấm tấm những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Khoảnh khắc này, gã càng thêm kiên định với phán đoán của mình.

Cũng đúng thôi, bất kể đối với người sống hay người chết, hồn phách đều là thứ cực kỳ quan trọng.

Cho dù thanh niên trước mặt này có lợi hại đến đâu, việc tu phục một hồn phách đã bị đánh tan tuyệt đối không phải là chuyện có thể làm một cách tùy tiện.

Chương 587

Gã đứng một bên quan sát, không dám nói cũng không dám làm gì, gã chỉ cảm thấy lúc này mình cứ đứng yên đó, không làm phiền chính là sự giúp đỡ lớn nhất dành cho cậu thanh niên này.

Tại nơi xảy ra cuộc chiến trước đó, Đông Chi Vương và Tây Chi Vương cũng đã tới hiện trường. "Là Đông Chi Vương và Tây Chi Vương kìa!", "Trong cả vương quốc này, họ là bốn vị vương giả có địa vị chỉ dưới Diêm Vương đại nhân.", "Tại sao họ lại đến đây?", "Chắc chắn là vì chuyện của Đội Truy Sát rồi!", "Tôi từng nghe đồn Đội Truy Sát hoàn toàn do một tay Đông Chi Vương tạo ra.", "Vậy nên khi Đội Truy Sát bị tiêu diệt, Đông Chi Vương chắc chắn sẽ cảm nhận được ngay!", "Trời ạ!

Không chỉ được thấy vị vương trong truyền thuyết, mà một lúc còn thấy tận hai người!".

Mọi người xôn xao kinh hô rồi vây quanh xem.

Ở quốc độ của người chết này đương nhiên cũng tồn tại tôn ti địa vị, giống hệt thế giới loài người.

Với những người bình thường, địa vị càng cao thì càng khó gặp, khi gặp được rồi thì ai cũng không nhịn được mà muốn nhìn thêm vài cái. "Đợi đã, nếu vậy thì chúng ta có gặp nguy hiểm gì không?", "Chắc là không đâu nhỉ?", "Đội Truy Sát đâu phải do chúng ta giết.", "Nhưng họ chết ở địa bàn của chúng ta mà.", "Vậy có khi nào...", "Mẹ kiếp!

Khó nói lắm, hay là chạy mau đi!".

Nói thì nói vậy, nhưng số người thực sự chọn bỏ chạy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cũng khó trách, dù họ biết rõ nếu ở lại đây mà hai vị vương giả kia nổi giận thì họ có khả năng bị liên lụy, nhưng với họ, vương giả quá khó gặp, gặp được cả hai cùng lúc lại càng hiếm thấy hơn.

Khó khăn lắm mới có cơ hội này, đại bộ phận những người có mặt đều không nỡ vì rủi ro tiềm ẩn mà từ bỏ cơ hội ngàn năm có một.

Tuy nhiên, lúc này sự chú ý của hai vị vương giả không đặt lên người họ.

Họ lặn lội đường xa đến đây không phải để thân dân hay để cho dân chúng vây xem. "Vẫn còn cảm nhận được khí tức hồn phách yếu ớt của Đội Truy Sát.", "Nhưng lại không thấy tàn hài, đây là chuyện gì?", Đông Chi Vương trầm giọng nói.

Đúng như Tây Chi Vương đã nói trong cung điện, vì Đội Truy Sát do Đông Chi Vương tạo ra nên giữa họ có một mối liên kết.

Dù chỉ là một chút dao động linh hồn nhỏ nhất, Đông Chi Vương cũng cảm nhận được. "Có khi nào xảy ra khả năng này không?", Tây Chi Vương khẽ vẫy tay phải, một cụm bụi bặm vẫn còn nhảy động rơi vào tay gã.

Gã khẽ cảm nhận khí tức linh hồn còn sót lại trên đó, rồi nói tiếp: "Người của Đội Truy Sát đã bị một luồng sức mạnh cực đại đánh nát bấy, nên họ mới không cách nào khôi phục được.".

Sắc mặt Đông Chi Vương lập tức sa sầm: "Dù trước đây ta chưa từng thử qua, nhưng nếu là tình huống này thì quả thực có thể sẽ không khôi phục được.

Nhưng chuyện này có khả năng sao?

Đội Truy Sát do ta chế tạo có năng lực khôi phục và kháng đòn cực mạnh, ngay cả Phán Quan muốn ngăn cản hành động của họ cũng phải tốn không ít công sức.

Nếu quốc độ này thực sự tồn tại kẻ có thể đánh nát họ, không lý nào chúng ta lại không biết?". "Chuyện này ai mà nói trước được?", Tây Chi Vương khẽ giơ tay, để mặc đám bụi trong tay bay vào không trung, bình tĩnh nói: "Nhưng với tình hình hiện tại, đây có lẽ là cách giải thích hợp lý nhất.

Nếu gạt bỏ tư duy cố hữu, chỉ nhìn vào kết quả, ta nghĩ chúng ta nên hiểu theo hướng này: Quốc độ của chúng ta đã xuất hiện một kẻ có thực lực trên cả Đội Truy Sát, thậm chí vượt qua cả Phán Quan thông thường.

Nếu đúng là vậy, vấn đề hiện tại sẽ là: Tên này xuất hiện là địch hay là bạn?

Nếu có thể để Diêm Vương sử dụng, một kẻ có thực lực như vậy chắc chắn sẽ là trợ thủ đắc lực, dù có đe dọa đến vị trí của chúng ta cũng không lạ.

Nhưng nếu hắn không thể phục vụ chúng ta, thì trước khi hắn trở thành mối đe dọa, tốt nhất là nên tiêu diệt trước.". "Không có lựa chọn nào khác đâu", Đông Chi Vương khác với Tây Chi Vương, lúc này cô ta siết chặt nắm đấm, đôi đồng tử xinh đẹp giờ đây tràn ngập ngọn lửa giận dữ như muốn thiêu rụi mọi thứ, "Bất kể tên khốn đó là ai!

Dám ra tay với Đội Truy Sát của ta, ta nhất định phải khiến hắn không được chết tử tế!".

Nhìn dáng vẻ của Đông Chi Vương, Tây Chi Vương chỉ biết cười khổ.

Gã chính là vì muốn tránh tình hình trở nên tệ hơn nên mới đặc biệt đi theo.

Ngay lúc này, một luồng khí tức xâm nhập vào ý thức của họ.

Dù cảm giác luồng khí tức này cách họ khá xa, nhưng họ vẫn cảm

nhận được sức mạnh thâm sâu khôn lường bên trong đó. "Khí tức thật mạnh", cả hai lập tức quay đầu nhìn về hướng luồng khí tức phát ra. "Vừa mãnh liệt lại vừa bình tĩnh thế này, ta nghĩ chắc chắn là kẻ đã đánh bại Đội Truy Sát rồi.", "Ở đằng kia sao!", Đông Chi Vương gầm lên một tiếng, tung mình nhảy vọt về hướng đó.

Tây Chi Vương chỉ biết đứng tại chỗ bất lực gãi má: "Thật là, cái tính xung động này chắc cả đời cô ta không sửa nổi đâu.".

Cùng lúc đó, việc tu phục linh hồn cho gã mặt sẹo của Diệp Phi cũng đã đến thời điểm then chốt.

Gã cụt tay có thể thấy sắc mặt gã mặt sẹo dần khôi phục, cơ thể cũng ngày càng giống với dáng vẻ ban đầu.

Lúc này gã cụt tay vừa vui mừng vì bạn mình có thể sống lại, vừa kinh ngạc nhìn gã mặt sẹo.

Chuyện tu phục hồn phách này gã tuy từng nghe qua, nhưng đó thuần túy là nghe người ta nói bừa trong lúc ăn uống, người nghe không để tâm mà người nói chắc cũng chẳng để lòng.

Gã cũng giống như ở thế giới cũ, luôn nghĩ mình chỉ là một người dân thấp cổ bé họng, những thứ cao siêu này chẳng liên quan gì đến cuộc sống của mình.

Gã có nằm mơ cũng không ngờ được có một ngày chuyện này lại thực sự xảy ra trong đời mình, và càng không ngờ hơn là việc tu phục hồn phách huyền thoại lại đang diễn ra ngay trước mắt. "Gần được rồi.", không biết đã qua bao lâu, Diệp Phi thở phào một hơi, dừng động tác tay lại. "Không... không lẽ cậu thực sự đã tu phục được hồn phách rồi sao?", gã cụt tay kinh ngạc nhìn gã mặt sẹo đang nằm trước mặt.

Hiện giờ dáng vẻ của anh ta quả thực không khác gì bình thường,

trông cứ như chỉ đang ngủ say vậy.

Bất kể ai nhìn thấy cảnh này cũng không thể tưởng tượng được trước đó anh ta đã trải qua chuyện gì.

Tuy nhìn từ góc độ nào thì hồn phách của gã mặt sẹo cũng có vẻ đã được sửa xong, nhưng chuyện này dù sao cũng không phải lúc nào cũng thấy, gã vẫn chưa thể tin ngay được. "Phần lớn hồn phách tôi đã thuận lợi tu phục xong, nhưng vì vũ khí của Đội Truy Sát gây tổn thương quá triệt để nên anh ta chưa thể tỉnh lại ngay được.", Diệp Phi thở dài nói.

Gã cụt tay kinh ngạc nhìn Diệp Phi, dù nói lời này với ân nhân cứu mạng của anh em mình thì không tiện lắm, nhưng gã vẫn nhịn không được mà hỏi một câu: "Tiểu huynh đệ, cậu thực sự là bị chết nghẹn sao?".

Phải, từ sự thong dong khi đối mặt với Đội Truy Sát cho đến màn tu phục hồn phách chói sáng hiện tại, từng việc một đều quá mức kinh thiên động địa.

Ở vị trí của gã cụt tay, gã thậm chí không tìm được từ ngữ nào thích hợp để diễn tả sự kinh hãi của mình.

Gã thực sự không thể tưởng tượng nổi một người sở hữu thực lực như vậy lại có thể có một cái chết thiếu tôn nghiêm như là bị nghẹn chết. "Chuyện đó không quan trọng.

Anh mau đưa anh ta đến một nơi an toàn mà trốn đi.", Diệp Phi đứng dậy vươn vai một cái rồi nói tiếp: "Hiện giờ tôi tuy miễn cưỡng sửa xong hồn phách cho anh ta, nhưng sức mạnh linh hồn vẫn còn rất yếu ớt.

Hiện tại anh ta không chịu được va chạm đâu, một khi bị năng lượng mạnh xung kích, hồn phách có thể bị đánh tan lần nữa.

Nếu chuyện đó thực sự xảy ra thì ngay cả tôi cũng không có cách nào tu phục lại được đâu.". "Năng lượng xung kích?

Ý cậu là sao?", gã cụt tay nuốt nước miếng, kinh ngạc nhìn Diệp Phi. "Chuyện này tùy tiện nghĩ cũng biết mà.

Dù không rõ nguyên lý của Đội Truy Sát là gì, nhưng dù sao họ cũng là thuộc hạ của Diêm Vương.

Tôi tiêu diệt họ đồng nghĩa với việc vả vào mặt Diêm Vương, họ làm sao có thể bỏ qua cho tôi được?", Diệp Phi thản nhiên mỉm cười, dường như chẳng hề bận tâm đến những chuyện sắp đối mặt. "Hơn nữa, nếu Đội Truy Sát có địa vị cao trong lòng các anh như thế, tôi nghĩ kẻ mà Diêm Vương phái đến tìm tôi gây rắc rối cũng chẳng phải hạng xoàng đâu.

Chưa bàn đến việc tôi có đối phó được họ hay không, nhưng một khi đã động thủ, tôi nghĩ năng lượng xung kích tạo ra chắc chắn không nhỏ đâu.". "Nếu đúng như cậu nói, sao cậu còn có thể bình thản thế hả!

Cậu không biết trong tình huống này, kẻ tìm đến ít nhất cũng phải cấp bậc Phán Quan sao!", gã cụt tay sốt sắng hét lên. "Phán Quan?", khác với sự lo lắng của gã cụt tay, vẻ mặt Diệp Phi vẫn bình thản như trước, "Họ mạnh lắm sao?". "Cậu... cậu đang nói hưu nói vượn gì thế hả!

Cái gì mà họ mạnh lắm sao?

Đương nhiên là họ mạnh rồi!

Những Phán Quan đó đều là những người chuyên trách xử lý mọi sự vụ lớn nhỏ cho Diêm Vương đấy!

Riêng cấp bậc đã cao hơn Đội Truy Sát mấy cấp rồi, thực lực lại càng khỏi phải bàn!".

Chương 588

Đối mặt với sự cuống quýt của gã cụt tay, Diệp Phi vẫn chỉ thản nhiên chớp mắt.

Với phản ứng này của Diệp Phi, gã cụt tay thực sự bất lực: "Tôi nói này tiểu huynh đệ!

Cậu rốt cuộc có nắm rõ tình trạng hiện tại của mình không đấy!

Không lẽ cậu căn bản không biết Phán Quan là gì sao!".

Diệp Phi gãi má, vội vàng bào chữa: "Chuyện này nói sao nhỉ?

Anh cũng biết tôi mới chết không lâu mà, rất nhiều thứ của thế giới này tôi đương nhiên là không biết, nhân vật Phán Quan đó rốt cuộc là ai tôi đương nhiên cũng chẳng hay.

Nhưng theo cách anh nói, Phán Quan chắc là thân cận với Diêm Vương lắm nhỉ?".

Gã cụt tay lúc này thực sự cạn lời.

Gã thật không ngờ mình đang nói với cậu thanh niên này về việc Phán Quan đáng sợ thế nào, mà cậu ta lại chỉ quan tâm đến mối quan hệ giữa Phán Quan và Diêm Vương.

Chuyện đó có quan trọng không?

Có phải trọng tâm lúc này không!

Bất kể quan hệ của họ có thân cận hay không, nếu Diệp Phi gặp Phán Quan rồi bị tiêu diệt thì quan hệ giữa họ còn ý nghĩa gì nữa!

Gã đâu biết rằng lúc này Diệp Phi không chỉ quan tâm đến mức độ thân cận giữa Phán Quan và Diêm Vương, mà hắn thậm chí còn muốn thông qua cơ hội này để nhắm đến Chuyển Sinh Đan. "Tiểu huynh đệ

à!

Đó không phải trọng tâm cậu nên quan tâm lúc này đâu!

Chúng ta mau chạy đi thôi!

Không đi là không kịp đâu!", gã cụt tay vẫn cố khuyên nhủ.

Gã không biết cậu thanh niên này có thủ đoạn gì, nhưng theo gã thấy, Diệp Phi tuyệt đối không đủ thực lực để giao thủ với Phán Quan.

Từ lần đầu gặp gỡ, gã đã cảm thấy Diệp Phi là một người rất hợp cạ, nên giờ gã thực sự không muốn thấy cậu thanh niên "ngựa non háu đá" này đi nộp mạng một cách ngu xuẩn. "Nói sao nhỉ?

Anh có nghĩ đến một khả năng, là bây giờ chúng ta muốn chạy cũng không kịp nữa rồi không?", Diệp Phi nhìn chằm chằm về một hướng, bình tĩnh nói.

Gã cụt tay lập tức hiểu ra hàm ý trong lời nói của Diệp Phi, sắc mặt gã hốt hoảng, run rẩy nhìn theo hướng Diệp Phi đang nhìn.

Chẳng mấy chốc, họ thấy hai bóng người đang lao về phía mình.

Chưa kịp để gã cụt tay nhìn rõ diện mạo đối phương, hai bóng người đã dừng lại trước ngôi nhà.

Đồng thời, do đà xông tới quá mạnh, bức tường của ngôi nhà bị tông thủng một lỗ lớn.

Sau một đợt xung kích dữ dội và khói bụi mù mịt, hai nhân ảnh hiện ra trước mặt Diệp Phi và gã cụt tay.

Lúc này bốn quỷ, tám con mắt đều nhìn nhau, chỉ là trạng thái của mỗi người mỗi khác.

Diệp Phi bình tĩnh, Đông Chi Vương giận dữ, gã cụt tay đầy vẻ sợ hãi.

Còn Tây Chi Vương, kẻ đến muộn hơn một bước, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ thâm sâu khó lường. "Không... không thể nào!

Làm sao có thể!

Làm sao có thể là họ!

Chuyện này... chuyện này cũng quá khoa trương rồi đấy!", gã cụt tay kinh hoàng gào thét.

Diệp Phi có thể thấy sự sợ hãi của gã cụt tay lúc này vượt xa lúc đối mặt với Đội Truy Sát trước đó.

Hơn nữa, sự sợ hãi này không đơn thuần là lo lắng, mà là một loại sợ hãi ăn sâu vào tận xương tủy không rõ lý do.

Qua giọng điệu của gã, Diệp Phi cảm nhận được địa vị của hai kẻ vừa xuất hiện thậm chí còn trên cả Phán Quan. "Trực tiếp xuất hiện hai nhân vật thế này, chẳng biết mình là may mắn hay bất hạnh nữa.", Diệp Phi thầm nghĩ, rồi quay sang hỏi gã cụt tay: "Thấy anh sợ thế kia, hai kẻ này là ai vậy?". "Họ là Tứ Thiên Vương dưới quyền Diêm Vương.", sắc mặt gã cụt tay đã trắng bệch, cơ thể không ngừng run rẩy, hơi thở dồn dập, ánh mắt liên tục né tránh hai người kia, đồng thời lùi lại liên tiếp một cách không tự chủ. "Tứ Thiên Vương dưới quyền Diêm Vương là cái gì vậy?", Diệp Phi nghi hoặc nhìn gã cụt tay. "Sao cậu cái gì cũng không biết thế hả!", gã cụt tay bất lực nói.

Cậu thanh niên trước mắt này thực sự khiến gã quá cạn lời.

Giống như ở thế giới loài người phải hiểu rõ luật lệ và quy tắc, ở quốc độ người chết cũng tồn tại những điều tương tự.

Muốn tồn tại thuận lợi ở thế giới này cho đến ngày đầu thai chuyển thế, nhất định phải biết những điều này.

Ngay cả những người vừa mới chết đến đây cũng nên biết chứ!

Nhưng cậu thanh niên này lại hoàn toàn không như vậy.

Từ lúc quen biết đến giờ, điều duy nhất cậu ta biết chỉ là Chuyển Sinh Đan, mà cảm giác cũng chỉ là biết cái tên mà thôi.

Chuyển Sinh Đan là cái gì, có công hiệu gì cũng mù tịt.

Chẳng lẽ đúng là ngựa non háu đá sao?

Vì sở hữu thực lực xuất chúng nên căn bản không thèm tìm hiểu những điều này?

Gã cụt tay rất muốn nhắc nhở Diệp Phi, nếu chỉ vì có chút thực lực mà ngông cuồng như vậy thì không sống thọ đâu.

Nhưng hiện tại lời nhắc nhở đó hiển nhiên không còn quan trọng nữa, vì những kẻ có thể dạy cho Diệp Phi một bài học đang đứng ngay trước mặt rồi, chỉ là bài học này e rằng hơi nặng nề quá mức. "Tứ Đại Thiên Vương là các thân vương trực thuộc dưới quyền Diêm Vương đại nhân.

Trong cả thế giới này, địa vị của bốn người họ chỉ đứng sau Diêm Vương.

Đối với những kẻ dưới cấp Phán Quan, họ thậm chí có đặc quyền tiền trảm hậu tấu.

Bình thường họ chỉ ở trong cung điện, căn bản không bao giờ hạ cố đến nơi này của chúng ta.

Trước đây tôi từng nghe đồn người tạo ra Đội Truy Sát chính là Đông Chi Vương, nhưng tôi cứ ngỡ đó chỉ là truyền thuyết thôi, giờ Đông Chi Vương xuất hiện ở đây, xem ra là thật rồi!

Chỉ là không ngờ ngay cả Tây Chi Vương cũng đến.".

Gã cụt tay trông như sắp khóc đến nơi.

Với những người dân thường như họ, được gặp những nhân vật

có địa vị như thế đương nhiên là một vinh hạnh lớn lao, nhưng khi những người này xuất hiện để lấy mạng họ, thì sự tuyệt vọng đó không thứ gì sánh nổi. "Ồ?

Trực thuộc Diêm Vương sao?

Nghĩa là họ là những người gần gũi với Diêm Vương nhất đúng không?", Diệp Phi quan sát hai người trước mặt rồi hỏi. "Còn phải nói!

Tứ Đại Thiên Vương là những nhân vật đích thân Diêm Vương tuyển chọn.

Xét về thực lực, họ là những tồn tại chỉ đứng sau Diêm Vương.

Hơn nữa nghe nói trong hệ thống của họ, các Phán Quan thông thường muốn kiến kiến Diêm Vương đều phải thông qua họ.".

Thấy Diệp Phi im lặng, gã cụt tay cho rằng cuối cùng Diệp Phi cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Điều này tuy khiến gã thấy an tâm đôi chút nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì Tứ Đại Thiên Vương tuyệt đối không vì các người nhận ra lỗi lầm mà nương tay đâu.

Nhưng điều gã cụt tay không ngờ tới là sự im lặng của Diệp Phi không phải vì sợ hãi.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Diệp Phi lại thong dong nói: "Vậy tôi có thể hiểu là nếu tôi muốn có được Chuyển Sinh Đan, cứ tìm họ hỏi thăm thì chắc sẽ có được rất nhiều tình báo đúng không?".

Lời của Diệp Phi suýt chút nữa khiến gã cụt tay thổ huyết.

Gã thực sự bái phục cậu thanh niên này rồi.

Chương 589

Nói về thế giới này, gã không phải chưa từng thấy thanh niên ngông cuồng, nhưng ngông cuồng đến mức này thì gã mới thấy lần đầu.

Người bình thường nếu gặp Tứ Đại Thiên Vương tìm đến gây chuyện thì đã sớm quỳ rạp xuống cầu xin tha mạng, còn cậu thanh niên này thì sao?

Lại vẫn còn tâm trí nghĩ đến chuyện đó.

Lúc này gã thực sự nghi ngờ không biết cậu thanh niên này đã chết thật chưa, cậu ta có biết chữ "tử" viết thế nào không vậy! "Cậu rốt cuộc có nghĩ đến cảnh ngộ của mình không hả!

Đến lúc này rồi mà sao còn tâm trí nghĩ đến chuyện đó nữa!", gã cụt tay sắp khóc thật rồi, cái loại ngốc nghếch không cần mạng này thật khiến người ta phát điên! "Nếu họ thực sự vì Đội Truy Sát mà đến tìm tôi gây rắc rối, thì dù tôi không nghĩ đến những chuyện đó họ có tha cho tôi không?

Rắc rối đã tìm đến tận cửa, tôi không có cách nào né tránh, thay vì lo lắng sợ hãi, chi bằng nghĩ xem trong chuyện này tôi có thể kiếm được lợi lộc gì không.".

Gã cụt tay lúc này cuối cùng cũng không nhịn được mà nhìn Diệp Phi bằng ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng.

Nói về đạo lý thì đúng là như vậy, nhưng cũng phải tùy tình huống chứ!

Đối mặt với Tứ Đại Thiên Vương thì còn lợi lộc gì nữa!

Có thể không bị hồn phi phách tán đã phải đội ơn trời đất lắm rồi!

Giờ gã tin chắc Diệp Phi đúng là bị chết nghẹn, với cái kiểu hành sự này thì bị nghẹn chết cũng chẳng có gì lạ. "Dù sao họ cũng đã đến rồi, giờ dù chúng ta muốn hòa đàm hay bỏ chạy, tôi nghĩ họ đều sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Chuyện đã đến nước này, muốn giữ mạng thì chỉ còn cách dốc toàn lực chiến một trận thôi.

Anh mau đưa đại thúc mặt sẹo đến nơi an toàn đi, lát nữa động thủ tôi không lo cho hai người được đâu.".

Thấy Diệp Phi thực sự muốn động thủ, gã cụt tay cũng chẳng còn cách nào khuyên can nữa, người ta đã muốn nộp mạng thì gã cũng chịu thôi.

Gã cụt tay vội vàng bế gã mặt sẹo định bỏ chạy.

Gã tuy không muốn thấy thanh niên này bỏ mạng khi còn quá trẻ, nhưng người ta đã muốn chết thì gã cũng chẳng giúp được gì.

Nếu gặp mấy con quỷ thông thường thì gã còn có chút mặt mũi đi xin xỏ, chứ đối mặt với hai vị đại thần này, gã đâu dám đi tìm cái chết, sơ suất một cái là mất mạng như chơi. "Đông Đông, hình như cậu thanh niên này muốn thả người ngay trước mặt chúng ta kìa?", Tây Chi Vương nhìn gã cụt tay đang chuẩn bị rời đi nhưng không hề có ý định ngăn cản, lại còn quay sang trêu Đông Chi Vương. "Ta cảnh cáo cô, đừng gọi ta là Đông Đông!", Đông Chi Vương giận dữ lườm Tây Chi Vương. "Có sao đâu, dù sao lát nữa cả ba kẻ này đều sẽ chết, chẳng ai biết được biệt danh đáng yêu này của chúng ta đâu.", khóe miệng Tây Chi Vương dần rộng ra, lộ nụ cười âm hiểm, "Muốn thả người đi trước mặt chúng ta, chỉ có thể nói là tuổi trẻ tài cao nhưng còn non lắm.".

Nào ngờ lời vừa dứt, một bóng người đã đột nhiên xuất hiện sau lưng họ.

Chỉ thấy đối phương vung hai tay, hai luồng hàn quang trực tiếp xẹt qua trước mặt hai người.

Cả hai nhanh chóng lùi lại một bước, né tránh khá dễ dàng. "Đánh lén!

Thật là một chiêu bẩn thỉu!", đối mặt với cuộc tập kích bất ngờ này, giọng điệu của Tây Chi Vương nghe vẫn khá thản nhiên. "Không hổ là nhân vật bộ mặt của vương quốc, quả nhiên khác hẳn với đám yêu ma quỷ quái thông thường.", Diệp Phi thầm nghĩ, lòng càng thêm cảnh giác.

Hai đao vừa rồi tuy chỉ là thăm dò, nhưng hắn chắc chắn đã thực hiện trong lúc cả hai đang mải bàn tán về mình.

Tuy ngoài mặt tỏ ra thong dong, nhưng đối mặt với hai tồn tại cấp bậc bộ mặt của quốc độ người chết, hắn đương nhiên không dám lơ là.

Vì vậy đợt đánh lén này, hắn đã dùng tới gần tám thành sức mạnh.

Trong tình huống gần như không có sự chuẩn bị mà bị đánh lén đột ngột, bình thường dù là kẻ lợi hại đến đâu thì ít nhất khí tức cũng phải có chút hoảng loạn, nhưng hai kẻ này lại bình tĩnh lạ thường.

Điều đó chứng tỏ cú né tránh tuy trông có vẻ trong gang tấc nhưng thực tế mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của họ. "Hóa ra là vậy, thân thủ thế này đúng là trên tầm các Phán Quan thông thường.

Hơn nữa vũ khí trong tay ngươi có vẻ là chuyên dùng để đối phó với chúng ta.", Đông Chi Vương nhếch mép nói nhỏ.

Diệp Phi khẽ nhíu mày.

Dù về ngoại hình, Đông Chi Vương trông như một mỹ nữ diễm lệ, nhưng khí tức khủng bố phát ra từ cô ta thậm chí còn vượt xa tổng hợp của Cầm tiểu thư và Kỳ tiểu thư cộng lại. "Ta đã bảo mà, với

năng lực của hai người, chỉ là đòn đánh lén tầm đó thì không thể nào khiến hai người phải né tránh trong tình huống nguy kịch như vậy được.

Hóa ra là đang tính toán xem vũ khí trong tay tôi là cái gì à?", Diệp Phi cũng cuối cùng hiểu ra toan tính của họ. "Gặp mặt người lạ, tìm hiểu kỹ át chủ bài của đối phương trước luôn là điều tốt.

Đừng vì nghĩ mình mạnh mà coi thường đối thủ, chúng ta sẽ không phạm phải những sai lầm mà đám Phán Quan phế vật hay mắc phải đâu.", Tây Chi Vương nhún vai nói, "Ngươi cũng khiến chúng ta khá kinh ngạc đấy.

Tại hiện trường ta phát hiện ra một số tàn dư của hỏa diễm, thanh đao ngươi dùng tấn công ta vừa nãy có cảm giác tương tự, chắc chắn là do cùng một loại vũ khí tạo ra.

Nhưng hiện trường còn có cảm giác của hàn băng, mà thanh vũ khí kia của ngươi lại không có cảm giác đó.

Nghĩa là ngươi sở hữu ít nhất ba bộ thần khí.

Số lượng vũ khí này ngay cả đám Phán Quan dưới trướng chúng ta cũng gần như không ai đạt tới được.

Tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu chừng đó vũ khí cao cấp, lại còn có khả năng ẩn giấu sát khí để tiếp cận chúng ta.

Ta chưa từng nghe nói ở đây đột nhiên xuất hiện một tên có năng lực như vậy.

Ngươi rốt cuộc là ai?". "Ha ha ha!

Dù tôi cũng chỉ mới nghe danh hai người, nhưng được các vị khen ngợi thế này tôi thấy vinh hạnh lắm.

Thật ra tôi cũng chẳng phải nhân vật gì ghê gớm đâu, chỉ là một

chuyên gia ẩm thực bình thường thôi.", Diệp Phi cười ha hả nói.

Tây Chi Vương bật cười thành tiếng, gã bắt đầu thấy hứng thú với tên này hơn rồi: "Ngươi biết không?

Ta rất thích những kẻ có năng lực, đặc biệt là những kẻ có năng lực và bí ẩn như ngươi.

Bởi vì những kẻ như vậy có giá trị giải phẫu rất cao!".

Khóe miệng Tây Chi Vương lại ngoác ra tận mang tai, sát khí từ trên trời giáng xuống, áp lực đè nặng lên người Diệp Phi.

Diệp Phi rùng mình, đôi đồng tử co rụt lại theo bản năng.

Ngay từ đầu hắn đã nghĩ Tây Chi Vương chắc chắn không phải hạng xoàng, nhưng không ngờ sát ý phóng ra trong chốc lát lại có thể nồng nặc đến mức này. "A... một lúc đối đầu với hai kẻ cấp độ này, có vẻ mình hơi quá tự tin rồi.", Diệp Phi thầm nhủ. "Nói cái gì mà đi theo ta để giúp ta bình tĩnh, lần nào gặp được vật thí nghiệm thú vị cô cũng kích động hơn cả ta.

Thu bớt sát khí lại đi, nếu làm con mồi này mất hứng chiến đấu thì dù có giết hắn ta cũng không cảm nhận được khoái cảm báo thù cho Đội Truy Sát của mình nữa.", Đông Chi Vương lạnh lùng nói từ bên cạnh. "Ngươi nói đúng, ta suýt chút nữa thì không nhịn được.

Con mồi đương nhiên phải trong lúc đang ra sức vùng vẫy mới là ngon nhất.", Tây Chi Vương hơi thu lại sát khí. "Vậy giờ tính sao?

Không xử lý nhanh là gã kia chạy mất đấy.", Đông Chi Vương liếc nhìn gã cụt tay đang lảo đảo bỏ chạy rồi hỏi. "Hạng tép riu đó không quan trọng.

Có một kẻ thú vị thế này ở trước mặt mà còn bận tâm đến chuyện khác thì thật là bất lịch sự.", Tây Chi Vương mỉm cười.

Đông Chi Vương không nói thêm, chỉ thấy thân hình cô ta khẽ khựng lại, chớp mắt sau đã xuất hiện ngay trước mặt Diệp Phi.

Đòn tấn công này cực kỳ dồn dập và mãnh liệt.

Dù đã dày dạn kinh nghiệm chiến đấu nhưng Diệp Phi cũng hơi giật mình.

Tuy nhiên đòn tấn công tầm này vẫn chưa đủ để làm khó hắn.

Hắn giơ Trảm Long Đao lên, thuận thế chém xuống Đông Chi Vương.

Đông Chi Vương chẳng hề có ý định né tránh, trực tiếp giơ cánh tay lên đỡ đòn.

Chương 590

Sau cú va chạm, một đợt xung kích dữ dội lan ra xung quanh, các bức tường lân cận liên tục xuất hiện những vết nứt dưới áp lực của luồng sức mạnh này. "Khá lắm, phản ứng nhanh đấy.", Đông Chi Vương hứng thú nhìn Diệp Phi.

Đôi đồng tử xinh đẹp lúc này tỏa ra ánh nhìn lạnh lẽo khiến Diệp Phi không khỏi rùng mình. "Nhưng nếu chỉ có vậy thì không cứu được người đâu nhé.".

Lời vừa dứt, chân Đông Chi Vương lập tức phát lực.

Trong khoảnh khắc, Diệp Phi cảm thấy như có sức mạnh nghìn cân truyền qua thanh Trảm Long Đao, gân mạch toàn thân như rung chuyển theo đợt xung kích.

Chưa kịp để Diệp Phi chuẩn bị đối kháng, Đông Chi Vương đã lao mạnh tới, sức mạnh khủng khiếp đẩy Diệp Phi lùi liên tiếp.

Hắn thực sự không ngờ một mỹ nữ trông có vẻ diễm lệ thế này lại sở hữu sức mạnh kinh người đến vậy.

Trong nháy mắt, Diệp Phi đã bị đẩy lùi vào bức tường, cùng với sự sụp đổ của tường nhà, Diệp Phi cũng bị vùi lấp trong đống đổ nát. "Tiểu huynh đệ!", gã cụt tay đang bỏ chạy thấy thảm cảnh của Diệp Phi thì sốt sắng hét lên, đồng thời trong lòng không ngừng mắng Diệp Phi ngu xuẩn.

Gã đã bảo chạy mau rồi mà tên thanh niên này cứ cố chấp đòi đấu với đối phương, giờ thì hay rồi, chết chắc rồi!

Cùng lúc đó, trận chiến ồn ào này đương nhiên thu hút không ít người vây xem. "Chuyện gì vậy?

Động tĩnh vừa nãy là sao?", "Là Đông Chi Vương và Tây Chi Vương đấy!", "Tại sao hai vị ấy lại đến đây?", "Cậu chưa biết à?

Nghe nói có kẻ đã giết Đội Truy Sát, hai vị đại nhân đến vì chuyện đó.", "Không thể nào!

Ai mà dám mạo phạm Đội Truy Sát chứ!", "Điểm cậu thắc mắc là ở đó à?

Tôi lại tò mò kẻ nào có năng lực giết được Đội Truy Sát hơn.", "Đúng thế!

Kẻ nào mà lại có thực lực đó được cơ chứ!", "Quá kỳ quái rồi!", "Vậy vừa nãy là Đông Chi Vương đang chiến đấu với tên đó sao?", "Nhìn tình hình hiện tại thì chắc Đông Chi Vương đã xử đẹp tên đó rồi nhỉ?", "Còn phải hỏi, chắc chắn là vậy rồi.

Đông Chi Vương đã ra tay thì cậu nghĩ còn ai có cơ hội sống sót?", "Đúng thế!

Dù không biết hắn là ai, nhưng mạo phạm Đông Chi Vương thì kết cục chắc chắn là vậy.

Mà nhìn thế này thì Đông Chi Vương chắc cũng không nương tay đâu.".

Giữa làn khói bụi mịt mù, Đông Chi Vương chậm rãi bước ra, liếc nhìn Tây Chi Vương rồi hừ lạnh một tiếng: "Xem ra công cuộc thu thập thi thể của cô sẽ hơi tốn sức đấy.". "Ừ, có khi còn nát bấy chẳng ra hình thù gì nữa ấy chứ.", Tây Chi Vương nhún vai, "Nhưng đó là với điều kiện hắn thực sự đã ở trạng thái có thể thu thập được.".

Đông Chi Vương còn đang ngơ ngác vì lời của Tây Chi Vương thì đột nhiên, một luồng sát khí sắc lẹm như vô số mũi dao từ phía sau lưng ập tới.

Đông Chi Vương trợn trừng mắt, quay phắt người lại, chỉ thấy

một đạo hỏa quang xé toạc mặt đất lao thẳng về phía mình.

Đòn tấn công này tuy thanh thế hung mãnh, nhưng với tư cách là một trong Tứ Đại Thiên Vương, Đông Chi Vương không đời nào vì thế mà loạn nhịp.

Dù sát khí thoáng qua lúc nãy thực sự mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ đủ để khiến Đông Chi Vương thoáng kinh ngạc một chút.

Cô ta đứng vững bộ pháp, vung tay chưởng một cái đã chặn đứng ngọn lửa đang lao tới.

Khi tiếp xúc, lông mày cô ta khẽ nhíu lại.

Tuy chỉ một chút thôi, nhưng cô ta cảm thấy ngọn lửa này có vẻ mạnh hơn một chút so với lúc tấn công họ lúc đầu.

Tuy nhiên, mức độ tăng cường này vẫn không ảnh hưởng gì đến cô ta, cô ta phẩy tay một cái đã đánh tan ngọn lửa đang ập tới.

Qua làn hỏa quang còn sót lại, một bóng người đang đứng trước đống đổ nát, hai tay cầm đao, ánh mắt quắc thước nhìn họ.

Sau khi chịu đòn tấn công nặng nề của cô ta, khí thế của hắn không những không giảm mà còn có dấu hiệu tăng lên. "Đông Đông, xem ra lần này gặp phải đối thủ xương xẩu rồi.

Cẩn thận một chút nhé, ta chỉ muốn giải phẫu hắn thôi, chứ không hứng thú gì với xác chết của ngươi đâu.", Tây Chi Vương đứng trên cao trêu chọc, "Sao nào?

Cần ta giúp một tay không?". "Đừng có xía vào chuyện của ta!

Tên này khá lắm, thú vị hơn ta tưởng.", Đông Chi Vương nhếch mép nói. "Vậy ngươi nhanh lên chút đi, không là người xem càng lúc càng đông đấy.

Ngươi biết ta không thích bị vây xem mà.", nụ cười của Tây Chi

Vương hơi khựng lại, "Những ánh mắt này làm ta thấy không thoải mái.". "Sẽ không để cô chờ lâu đâu.", Đông Chi Vương đáp, "Giờ thì tên này đúng là có giá trị để ta phải nghiêm túc một chút.".

Dứt lời, Đông Chi Vương lại lao về phía Diệp Phi, tung một cú đá cực mạnh.

Lần này Diệp Phi không chọn đối đầu trực diện mà nhanh chóng né sang một bên, đồng thời vung đao chém trả.

Đông Chi Vương lại giơ tay cản lại, trong tích tắc đó, cô ta cảm nhận rõ ràng sức mạnh giáng xuống tay mình lại tăng lên lần nữa.

Cô ta không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng có lẽ đối phương cũng giống mình, lúc nãy chỉ đang thăm dò, giờ mới dần tăng sức mạnh để xem giới hạn của mình tới đâu. "Đang chiến đấu với ta mà vẫn còn tâm trí đó, ngông cuồng thật!", Đông Chi Vương thoáng chút bực bội, nhanh chóng ra đòn tấn công Diệp Phi.

Diệp Phi cũng chẳng vừa, với tốc độ cực nhanh, hắn rút Trảm Long Đao ra chống đỡ, sau đó thuận thế gạt nhẹ, làm chệch hướng tấn công của Đông Chi Vương.

Tận dụng khoảnh khắc hai bên vừa tách ra, hắn tung mình xoay người trên không, thanh hỏa đao lại chém xuống, kéo theo một luồng hỏa thế hung hãn ập vào Đông Chi Vương.

Ở cự ly gần thế này, Đông Chi Vương đương nhiên không né kịp, nhưng bản thân cô ta cũng chẳng có ý định né.

Cô ta dang hai tay, một lần nữa chặn đứng ngọn lửa, đánh tan nó một cách nhẹ nhàng.

Trong làn hỏa quang còn sót lại, Diệp Phi đã vung đao lao tới, những nhát chém dồn dập với tốc độ rõ ràng đã tăng vọt so với trước.

Đông Chi Vương nhanh chóng giậm chân đứng vững, cúi người

lao đến trước mặt Diệp Phi, tung một cú đấm cực mạnh vào bụng hắn.

Diệp Phi lập tức nhận định nếu tiếp tục đối đòn thế này thì đòn tấn công của Đông Chi Vương chắc chắn sẽ chạm đích trước.

Hắn không chần chừ, nhanh chóng thu chiêu, hai thanh đao bắt chéo trước thân, chặn đứng cú đấm đang lao tới.

Đi kèm với một tiếng nổ trầm đục, đợt xung kích mạnh mẽ nổ ra giữa hai người, sức đẩy mãnh liệt hất văng Diệp Phi ra xa.

Tuy nhiên lần này Diệp Phi không còn chật vật như trước, khi đáp đất, hắn cắm hai thanh đao xuống mặt đất để hãm đà, sau một đoạn trượt dài thì dừng lại vững vàng.

Đông Chi Vương nhìn Diệp Phi với ánh mắt ngày càng hứng thú.

Nhớ lại bao nhiêu năm làm quỷ, kẻ có thể giao đấu với cô ta đến mức này chỉ có ba vị Thiên Vương còn lại.

Những kẻ khác có thể đánh qua lại với cô ta thế này thì trăm năm qua mới xuất hiện duy nhất một người này.

Lúc này tâm trạng Đông Chi Vương khá phức tạp, vừa vui vì có một trò giải khuây xuất hiện, vừa thắc mắc tại sao dưới mắt họ lại lòi ra một cao thủ thế này mà họ hoàn toàn không hay biết. "Này, mọi người có thấy không!", "Nói nhảm, tôi có mù đâu.", "Trời ơi, chuyện này thật không thể tin nổi.", "Đúng thế, chuyện này đừng nói là thấy, ngay cả nghĩ tôi cũng chưa từng nghĩ tới.", "Lại nói nhảm, chuyện này ai mà tưởng tượng nổi?

Tứ Đại Thiên Vương là những tồn tại chỉ dưới Diêm Vương, theo lý thì chỉ có những Thiên Vương khác mới có thể giao thủ với họ được thôi.", "Ai mà ngờ được lại có người khác đủ thực lực làm được chuyện này cơ chứ!", "Còn phải nói!

Chuyện này dù xảy ra với ai cũng không thể tưởng tượng nổi!", "Trời ạ!

Cậu thanh niên đó là ai vậy?", "Hình như hôm nay mới đến đây.", "Thân thủ gì mà kinh thế không biết.", "Lúc còn sống chắc chắn không phải dạng vừa đâu.", "Nói đi cũng phải nói lại, lợi hại thế này sao mà chết được nhỉ?

Giờ làm gì còn chiến tranh, thực lực cỡ đó chắc chẳng mấy ai giết được đâu?", "Lúc nãy khi cậu ta ăn trong tiệm, tôi có nghe cậu ta nhắc qua.

Nếu tôi không nhớ nhầm thì cậu ta bảo mình bị chết nghẹn.", "Chết nghẹn?", "Anh nói thật đấy à?", "Đúng thế!

Trò đùa này không vui đâu nhé!", "Phải đấy, một người lợi hại thế này sao có thể chết vì cái lý do ngu xuẩn như bị nghẹn được?", "Đúng là không thực tế chút nào.", "Nhưng chính miệng cậu ta nói vậy mà!", "Đừng nói nữa, giờ ngay cả tôi cũng nghi ngờ lúc đó mình nghe lầm đây.", "Tôi lúc đó cũng nghe thấy, giờ cũng đang nghi ngờ đây.

Vì tôi thực sự không thể tưởng tượng được một người có thực lực thế này lại có thể chết một cách uất ức như vậy!".

Đám đông xung quanh xôn xao bàn tán.

Cũng đúng thôi, chỉ riêng trận chiến với Đội Truy Sát đã làm đảo lộn tam quan của họ rồi, giờ còn xuất hiện Tứ Đại Thiên Vương - những kẻ có thực lực và địa vị vượt xa Đội Truy Sát.

Nếu trong quan niệm của họ, đối mặt với Đội Truy Sát chỉ có một con đường chạy trốn, thì khi đối mặt với Tứ Đại Thiên Vương, việc được ban cho cái chết nhanh gọn đã là một sự nhân từ rồi.

Dù họ luôn ngưỡng vọng Tứ Đại Thiên Vương, nhưng điều đó không ngăn cản được nỗi sợ hãi tột cùng dành cho những vị vương

giả này.

Họ gần như không có cơ hội gặp Diêm Vương, nên Tứ Đại Thiên Vương chính là những vị thần trong lòng họ.

Nếu có người có thể giao thủ với Đội Truy Sát, họ sẽ thấy kinh ngạc vì nghĩ điều đó không khả thi, nhưng nếu có người có thể giao đấu với Tứ Đại Thiên Vương, họ sẽ hoàn toàn hoài nghi nhân sinh quỷ đời, vì đó là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Chương 591

Thế nhưng hiện tại, điều không thể đó đang trở thành hiện thực ngay trước mắt họ.

Chàng trai trẻ mới chân ướt chân ráo đến đây thực sự đang giao đấu với Đông Chi Vương, và nhìn tình hình hiện tại thì khó mà nói được ai đang chiếm ưu thế hơn.

Họ vốn tưởng rằng ở thế giới này, họ sẽ sống một cuộc đời đơn giản hơn thế giới cũ, chờ đợi cơ hội đầu thai chuyển thế.

Trước khi cơ hội đó đến thì cứ lặp đi lặp lại công việc mỗi ngày.

Nếu nói ở đây có gì tốt hơn thế giới cũ thì chính là họ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc, vì hàng năm đến hẹn lại lên, sẽ có người đốt tiền cho họ.

Nhưng họ không ngờ một ngày vốn dĩ bình thường lại xảy ra nhiều chuyện bất thường đến thế, và tất cả những chuyện đó đều bắt nguồn từ cùng một người. "Ta nói này Đông Đông, người xem càng lúc càng đông rồi đó, nếu không giải quyết nhanh là ngươi thành phông nền cho người ta xem đấy.

Hay là để chúng ta cùng giải quyết nhé?", Tây Chi Vương nhắc nhở.

Diệp Phi ẩn ẩn cảm thấy dù giọng điệu nhắc nhở của Tây Chi Vương nghe vẫn giữ được phong độ, nhưng dường như có chút thay đổi nhỏ, cảm giác như gã đang cố gắng kìm nén một điều gì đó. "Bớt nói nhảm đi!

Tên này không giống đám lâu la thông thường đâu.", Đông Chi Vương đáp. "Điều đó ta đương nhiên biết, nhưng đó không thể là lý

do để chúng ta không thể giải quyết hắn nhanh gọn được.", Tây Chi Vương phản bác, "Hơn nữa, nếu ngươi không nhanh lên thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối đấy.".

Đông Chi Vương đương nhiên hiểu ý của Tây Chi Vương: "Cô cố kiềm chế thêm chút đi!

Có bao nhiêu người thế này, cô không được mất kiểm soát đâu!

Bất kể tên này có thủ đoạn gì, ta sẽ xử lý hắn sớm thôi.".

Nói xong, Đông Chi Vương lại quay sang nhìn Diệp Phi: "Ngươi đúng là một kẻ không thể tin nổi.". "Ha ha, ngay cả chính tôi cũng thấy mình thật không thể tin nổi.".

Thực ra cả hai đều không biết rằng cái "không thể tin nổi" mà họ nói hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Đông Chi Vương tò mò về thực lực của Diệp Phi, rõ ràng chưa đầy một phút trước hắn vẫn là kẻ bị cô ta dùng sức mạnh trấn áp dễ dàng, mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã sở hữu thực lực thế này.

Tuy Đông Chi Vương cũng từng nghĩ đến khả năng đối phương cố tình giấu nghề, nhưng tốc độ tăng tiến thế này vẫn đáng để kinh ngạc.

Cô ta càng lúc càng tò mò, tại sao trong quốc độ của mình lại đột nhiên xuất hiện một cao thủ thực lực như vậy mà cô ta hoàn toàn không hay biết.

Còn cái "không thể tin nổi" của Diệp Phi đương nhiên là về cái hệ thống mà hắn sở hữu.

Phải, sức mạnh hệ thống đúng là có thể giúp hắn tăng thực lực, đổi được nhiều bảo vật hữu ích, nhưng Diệp Phi luôn nghĩ sức mạnh này chỉ có thể kiếm được thông qua điểm dư luận từ nhân giới.

Hắn không ngờ ngay cả ở thế giới này, chỉ cần tạo ra dư luận về một sự việc là cũng có thể sinh ra điểm dư luận.

Chuyện này hắn đã từng nghĩ tới khi mới đến đây, và sau khi dùng điểm dư luận đổi được Hoàn Âm Đan, hắn càng thêm nghi ngờ.

Bởi lẽ nếu ở thế giới này có thể dùng điểm dư luận để đổi đồ, thì việc thu thập điểm dư luận chắc cũng khả thi thôi.

Ban đầu hắn cứ ngỡ cách thu thập này phải là do người ở thế giới cũ bàn tán mới được, nhưng sau trận chiến với Đội Truy Sát và nghe mọi người xung quanh bàn tán, Diệp Phi mới mơ hồ nhận ra.

Và sau khi giao chiến với Đông Chi Vương, cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của bản thân, Diệp Phi mới dám khẳng định điều đó.

Hắn thực sự không ngờ cái hệ thống này ở một khía cạnh nào đó lại tiện lợi đến thế. "Ha ha, không ngờ cái hệ thống này của mày cũng khá là ra gì đấy.", Diệp Phi đùa giỡn. 【Ký chủ, xin đừng coi thường ta, tác dụng của ta vượt xa tưởng tượng của ngươi nhiều.】 Tiếng của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phi. 【Đối thủ này có vẻ rất khó nhằn, ký chủ có muốn cân nhắc đổi bảo bối gì không?】.

Diệp Phi nhướng mày, thầm nghĩ cái thứ này đúng là không khen được, vừa mới khen nó ra gì một cái là nó đã lộ ngay bản chất gian thương rồi.

Trong lúc lơ đễnh, Đông Chi Vương đã một lần nữa lao đến trước mặt Diệp Phi.

Lần này thế công của cô ta càng thêm sắc bén, mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo khí thế muốn tiêu diệt Diệp Phi tận gốc. "A... xem ra người phụ nữ này nghiêm túc thật rồi.", Diệp Phi thầm nghĩ, nhanh chóng lùi lại đồng thời vung Trảm Long Đao đánh ra những đạo kiếm khí về phía Đông Chi Vương.

Đông Chi Vương chẳng hề sợ hãi, vung tay một cái đã đánh tan những đạo kiếm khí đang ập tới.

Diệp Phi nắm lấy kẽ hở này, phóng ra mấy cây Hàn Băng Châm.

Dù biết với thực lực của hạng người cấp bậc như Đông Chi Vương, Hàn Băng Châm không thể phong tỏa hoàn toàn cô ta, nhưng nếu trúng đích thì ít nhất cũng có thể làm chậm hành động của cô ta lại.

Và Đông Chi Vương cũng không hổ danh là tồn tại đứng trên đỉnh cao của thế giới này, dù Diệp Phi đã ẩn giấu động tác cực kỳ tinh vi khi tấn công, cô ta vẫn chỉ tùy tiện vung tay là đã khiến những cây Hàn Băng Châm đó khựng lại ngay trước mặt mình. "Khí tức này chắc chắn không sai rồi, giống hệt khí tức hàn băng còn sót lại ở hiện trường.

Chắc hẳn chính thứ này đã phong tỏa Đội Truy Sát của ta đúng không?", Đông Chi Vương quan sát một lúc rồi mỉm cười nói. "Ba món vũ khí có năng lực đặc biệt, hơn nữa khí tức trên những cây Hàn Băng Châm này, ta nghĩ Phán Quan yếu một chút chắc cũng không đỡ nổi đâu.

Tuổi còn nhỏ mà đã có bản lĩnh thế này quả thực không đơn giản.

Nếu có thêm thời gian, có lẽ sẽ làm nên chuyện đấy, chỉ tiếc là vận khí không tốt.", Tây Chi Vương đứng từ xa hứng thú quan sát.

Diệp Phi cũng chỉ biết thở dài, vừa mới bắt đầu đã đụng ngay hai vị này, hắn cũng chẳng biết nên nói mình hên hay xui nữa.

Theo đúng quy trình thì lẽ ra hắn phải gặp Đội Truy Sát trước, thắng xong rồi mới gặp các loại Phán Quan, sau khi xử lý hết đám đó mới đến lượt Tứ Đại Thiên Vương chứ.

Trong quá trình đó đẳng cấp của hắn cũng sẽ tăng dần lên, kết quả

giờ hay thật, vừa ra khỏi làng tân thủ, xử lý xong boss cửa đầu, mới tích lũy được tí kinh nghiệm đã đụng ngay boss cuối!

Tuy nói thế này thì có thể trực tiếp lấy được thông tin mình cần từ họ, tiết kiệm được bao nhiêu thời gian, nhưng đối phó thì cũng rắc rối lắm chứ bộ.

Chỉ là hiện giờ có than vãn thế nào cũng chẳng thay đổi được sự thật, trước mắt hắn chỉ có hai con đường: hoặc bị họ đánh chết, hoặc đánh bại cả hai.

May là hai người này không hứng thú với chuyện lấy đông hiếp ít, chứ đối phó một lúc cả hai thì đúng là mệt mỏi thật. "Đông Đông, người xem càng lúc càng đông rồi kìa.

Tứ Đại Thiên Vương đối phó với một tên nhãi con mà mãi không xong, chuyện này truyền ra ngoài thì mặt mũi chúng ta biết để đâu.", Tây Chi Vương đứng trên trêu chọc.

Lời của gã lập tức khiến Diệp Phi cảnh giác, thầm nghĩ chẳng lẽ hai đứa này định cùng lên thật sao?

Nhưng sau đó lại nghe Đông Chi Vương cáu kỉnh hét lên: "Nói nhảm đủ chưa!

Ta đã bảo không cần cô giúp là không cần!

Cái loại này ta chỉ cần nghiêm túc một chút là giải quyết xong trong nốt nhạc!". "Vậy ngươi nhanh lên đi, không là ta thực sự không nghe theo ý ngươi được đâu.", Tây Chi Vương lại nói.

Diệp Phi nhíu chặt mày nhìn Tây Chi Vương, dao động khí tức của gã thực sự quá quái dị, hắn khẳng định gã không hề nói đùa, gã đang thực sự cố gắng kìm nén điều gì đó. "Lắm lời.", Đông Chi Vương nói xong, lại quay sang Diệp Phi với đôi mắt tràn ngập sát ý, "Chàng trai trẻ, ngươi thực sự rất khá, những món vũ khí này cũng rất

thú vị.

Nhưng vũ khí mạnh mẽ một khi bị người khác lợi dụng thì cũng rất dễ làm chính mình bị thương, bất kể là người hay vật.".

Diệp Phi nhướng mày, còn đang thắc mắc không biết Đông Chi Vương nói vậy là có ý gì thì thấy cô ta thổi một hơi về phía những cây Hàn Băng Châm trước mặt.

Khí tức của cô ta trong chốc lát như hóa thành một con rắn độc quấn quanh Hàn Băng Châm.

Ngay sau đó, Diệp Phi cảm nhận rõ ràng Hàn Băng Châm đang bị đối phương xâm thực.

Hắn nhíu mày, tuy không chắc đối phương đã làm gì nhưng chắc chắn việc đó cực kỳ nguy hiểm đối với hắn!

Diệp Phi lập tức phát lực định cưỡng ép thu hồi Hàn Băng Châm nhưng đã quá muộn, dưới sức mạnh khủng khiếp của Đông Chi Vương, Diệp Phi đã mất quyền kiểm soát.

Chỉ trong tích tắc, những cây Hàn Băng Châm đã dừng lại ngay ngắn xung quanh Đông Chi Vương.

Diệp Phi thót tim, nhanh chóng rút đao phòng thủ.

Uy lực của Hàn Băng Châm này hắn quá rõ, nếu bị đối phương điều khiển bắn ngược lại vào mình thì kết cục cũng là bị đóng băng thôi.

Tuy nhiên sau khi chiếm được quyền kiểm soát Hàn Băng Châm, Đông Chi Vương vẫn chưa bắn trả ngay.

Diệp Phi không biết dụng ý của cô ta là gì, hay là cô ta biết Hàn Băng Châm chỉ có thể bắn theo đường thẳng nên đang tìm thời cơ, nào ngờ cô ta lại thong thả nói: "Ở quốc độ của chúng ta, người chết

tương đương với việc đang sống dưới một hình thức khác.

Khi họ bị tấn công, họ đương nhiên cũng sẽ bị thương.

Và khi hình thức sống này bị tiêu diệt, họ đương nhiên cũng sẽ chết.

Chương 592

Chỉ là ở thế giới kia, cái chết chỉ là mất đi phần xác, hồn phách sẽ tìm đến đây.

Còn nếu ở thế giới này mà chết thêm lần nữa thì hồn phách sẽ bị đánh tan, người đó sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Khả năng tự khôi phục hay phục sinh tuy có tồn tại nhưng cực kỳ hiếm gặp.

Ngươi hiểu ý ta chứ?".

Lời của Đông Chi Vương làm Diệp Phi hơi nhíu mày.

Những điều này đối với cư dân ở quốc độ này là kiến thức cơ bản, dù hắn có là người mới nhưng Đông Chi Vương vốn không biết hắn là ai thì không lý nào lại nói những lời thừa thãi này, trừ phi cô ta nhận ra hắn vẫn chưa chết hẳn.

Nhưng điều đó là không thể, dù hệ thống của hắn là một gian thương nhưng những thứ nó đưa ra đều cực kỳ hữu dụng, đã uống Hoàn Âm Đan thì không thể bị phát hiện được.

Vậy thì trong tình huống coi hắn là một người chết đã biết rõ những điều này mà vẫn cố tình nói ra, chắc chắn phải liên quan đến một chuyện gì đó.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi nhanh chóng liên tưởng đến Đội Truy Sát.

Sau một hồi hồi tưởng ngắn ngủi, Diệp Phi đột nhiên rùng mình, đôi mắt không tự chủ được mà trợn trừng kinh hãi.

Diệp Phi nhớ lại cảnh tượng mình chiến đấu với Đội Chém Giết.

Thực lực của các thành viên trong đội đó khỏi phải bàn, quả thực

rất lợi hại.

Anh tin rằng nếu thả họ vào thế giới của mình, ngoại trừ Tiểu Ca ra, e là chẳng mấy ai có thể làm gì được họ.

Điểm đáng sợ nhất của họ chính là khả năng bất tử và hồi sinh vô hạn.

Cho dù anh có đánh họ thảm khốc đến mức nào, họ vẫn có thể khôi phục lại, hơn nữa hoàn toàn không thấy chút tác dụng phụ nào.

Năng lực này chỉ có thể dùng hai chữ "nghịch thiên" để hình dung.

Anh thắng được cuối cùng là nhờ đánh bọn họ đến trạng thái không thể hồi sinh nổi.

Nhưng ngay cả khi đó, Diệp Phi vẫn cảm nhận được năng lượng linh hồn tàn lưu trong không khí, chứng minh họ chưa hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy, ít nhất lúc đó Diệp Phi dựa vào biểu hiện của Đội Chém Giết mà phán định năng lực của họ như vậy.

Nhưng bây giờ Đông Chi Vương lại bảo anh rằng, hai loại năng lực đó ngay cả ở vương quốc của bọn họ cũng vô cùng hiếm thấy.

Vậy nếu cả năm người trong Đội Chém Giết đều có năng lực như thế, thì có còn gọi là hiếm nữa không?

Nói cách khác, đó không phải năng lực của Đội Chém Giết!

Nghĩ đến việc Đội Chém Giết thực sự đã làm được những điều đó, trong lòng Diệp Phi đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo và nguy hiểm.

Anh hai tay nắm đao, nhanh chóng lao thẳng về phía Đông Chi Vương.

Anh không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng nếu

đúng như vậy, việc Đông Chi Vương sắp làm sẽ nguy hiểm gấp bội phần so với những gì anh vừa nghĩ!

Trong tình huống không chắc chắn mình có đủ sức chống đỡ hay không, Diệp Phi tuyệt đối không thể mạo hiểm!

Diệp Phi lao đến trước mặt Đông Chi Vương, vung đao chém xuống.

Đông Chi Vương vẫy tay chặn đứng song đao của anh.

Ngay sau đó, Diệp Phi cảm nhận được luồng sức mạnh quen thuộc đang lan tỏa lên song đao.

Anh giật mình kêu thầm hỏng bét, vội vàng tung một cú đá mạnh vào đầu Đông Chi Vương.

Nhưng cô ta đã sớm dùng âm khí phòng ngự, bảo vệ bản thân an toàn. "Ha ha, nhìn bộ dạng gấp gáp của ngươi kìa.

Xem ra ngươi đã nghĩ ra rồi nhỉ?

Chỉ cần nói đến đây mà đã nghĩ ra được nhiều thế, ngươi thú vị hơn ta tưởng đấy.

Nói thật, ta ngày càng thích ngươi rồi.

Nếu ngươi cân nhắc làm thuộc hạ của ta, ta sẽ đại phát từ bi tha cho ngươi, thấy sao?" Đông Chi Vương nhìn Diệp Phi đầy chế giễu. "Xin lỗi, không hứng thú.

Tôi có hẹn với người khác rồi, họ vẫn đang đợi tôi về đây này." Diệp Phi nhếch mép đáp. "Vậy thì thật đáng tiếc." Vừa dứt lời, Diệp Phi cảm nhận được một luồng quyền phong tạt tới từ bên cạnh.

Anh không dám chậm trễ, buông song đao, nhanh chóng nhảy lùi lại.

Vừa thoát khỏi sự khống chế của Đông Chi Vương, anh đã thấy

một bóng đen xuất hiện trên không trung.

Khi bóng đen đáp xuống, Diệp Phi lại né tránh.

Một nắm đấm khổng lồ nện xuống đất, ngay lập tức nơi đó kết thành một tầng băng giá. "Quả nhiên đúng như mình nghĩ." Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Diệp Phi cau mày nói: "Cô nói bất tử và hồi phục thần tốc là năng lực hiếm có ngay cả ở đây.

Vậy việc năm người trong Đội Chém Giết cùng lúc sở hữu cả hai năng lực này rõ ràng là bất thường.

Nhưng thực tế là bọn họ đã thể hiện năng lực đó trước mặt tôi.

Mà trong cuộc trò chuyện trước đó, các người có nhắc đến việc giữa cô và bọn họ có một mối liên hệ nào đó.

Cách giải thích hợp lý nhất tôi có thể nghĩ ra là: ngay từ đầu bọn họ đã không phải là sinh vật cùng đẳng cấp với chúng tôi.

Họ hẳn là sản phẩm chuyển hóa từ thứ gì đó của cô.

Họ vốn không có cái gọi là sinh mạng, mọi hành động đều thực hiện dựa trên hạt nhân là sức mạnh linh hồn của cô.

Vì vậy, chỉ cần không cắt đứt được sức mạnh linh hồn của cô với họ, họ coi như bất tử.

Nhưng việc dùng sức mạnh linh hồn để tu bổ rốt cuộc cũng có giới hạn.

Cuối cùng tôi đánh bọn họ tan thành bụi cám, tương đương với việc phá vỡ giới hạn khôi phục linh hồn của cô." "Ha ha." Nghe đến đây, tiếng cười của Đông Chi Vương càng thêm ẩn ý. "Tuyệt vời, quá tuyệt vời, cách giải đọc của ngươi rất chuẩn xác.

Chẳng lẽ trước đây ngươi thật sự nghĩ rằng, ta có thể trở thành một trong Tứ đại thiên vương chỉ đơn thuần dựa vào quyền cước và

âm khí sao?

Rất tiếc, ta dù sao cũng là phận nữ nhi, quyền cước không phải sở trường của ta.

Đây mới là năng lực thật sự của ta." Diệp Phi cười khổ.

Anh không biết Đông Chi Vương đang nói đùa hay đang khoe mẽ ngầm đây.

Anh không quên được người đàn bà này vừa nãy chỉ dùng quyền cước suýt chút nữa đã chôn sống mình.

Nếu trình độ đó mà còn bảo không giỏi quyền cước, thì anh thà tự gọi mình là phế vật cho xong.

Tuy nhiên, nếu cô ta nói thật, thực lực của Tứ đại thiên vương quả là quá kinh khủng.

Nghĩ đến Diêm Vương ở cấp cao hơn, xem ra Chuyển Sinh Đan này thật sự không dễ lấy rồi. "Chỉ tiếc là bây giờ mới nghĩ ra thì hơi muộn rồi.

Vừa nãy ta đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không trân trọng.

Bây giờ tất cả bảo bối của ngươi đều đã về phe ta, ngươi định đấu với ta thế nào đây?" Đông Chi Vương nói.

Cùng lúc đó, Diệp Phi thấy ngoài những mũi Hàn băng châm, ngay cả Hỏa diễm đao và Trảm long đao cũng đang dần biến đổi hình dạng.

Chớp mắt, chúng đã hóa thành ngoại hình của Đội Chém Giết. "Ha ha, nếu tôi nói giờ tôi hối hận rồi, liệu có còn kịp không?" Diệp Phi ngoài miệng nói vậy, nhưng động tác của anh cho thấy rõ anh chẳng có ý định đầu hàng. "Hừ, cái giá của việc lừa gạt ta thảm khốc lắm đấy." Màn đầu hàng không chút kỹ năng diễn xuất này sao qua mắt được Đông Chi Vương?

Cô ta vẫy tay, ba thành viên Đội Chém Giết do Hàn băng châm biến thành lao về phía Diệp Phi.

Sau đó, ba người cùng lúc đẩy chưởng, ba luồng bão tuyết lạnh thấu xương trực tiếp ập đến.

Diệp Phi không dám chần chừ, lập tức né tránh với tốc độ nhanh nhất.

Kết quả là anh còn chưa đứng vững, Hỏa diễm đao đã áp sát.

Một cú đấm vung xuống kèm theo ngọn lửa mãnh liệt khiến đồng tử Diệp Phi co rụt.

Chương 593

Anh vội vàng điều chỉnh thân hình giữa không trung mới tránh được quyền phong.

Nào ngờ ngay khi nắm đấm chạm đất, lửa bùng phát dữ dội, luồng khí nóng hổi hất văng Diệp Phi lùi lại liên tục.

Còn chưa kịp chạm đất, Trảm long đao đã xuất hiện trước mặt, tung ra một quyền.

Lần này Diệp Phi thực sự không còn sức né tránh, chỉ đành đưa hai tay lên đỡ.

Trong khoảnh khắc va chạm với luồng khí kình, Diệp Phi bị đánh bay đi, đâm sầm vào đống đổ nát của một ngôi nhà. "Kết thúc rồi sao?" "Phế thoại!

Đương nhiên là kết thúc rồi!" "Đòn tấn công uy lực cỡ đó thì chẳng ai có thể chịu nhiệt nổi đâu!" "Hoặc có thể nói anh ta cầm cự được với Đông Chi Vương lâu như vậy đã là rất giỏi rồi." "Thật không thể tin được, thì ra Đội Chém Giết là từ đó mà ra." "Đồ ngu!

Chuyện này đừng có quản!

Biết quá nhiều cẩn thận bị diệt khẩu đấy!" "Kẻ ngốc kia!

Muốn chết thì đừng kéo theo chúng tôi!" "Lúc này cứ giả vờ như không biết gì không được sao?" "Đúng thế!

Đúng là đồ ngốc!" Những tiếng bàn tán xôn xao lọt vào tai Đông Chi Vương.

Là Tứ đại thiên vương, họ phải bí ẩn và hùng mạnh.

Năng lực của họ không nên để người thường biết rõ.

Theo lý mà nói, một khi đã biết những chuyện này, tất nhiên sẽ bị trừ khử.

Nếu là trước đây, Đông Chi Vương tin chắc mình sẽ làm vậy.

Nhưng hôm nay, cô ta tạm thời định tha cho họ một mạng, vì tâm trạng hiện tại đang rất tốt.

Thực lực của Diệp Phi đã thêm chút gia vị cho cuộc sống nhàm chán của cô ta.

Dù ngắn ngủi nhưng cũng giết được chút thời gian.

Quan trọng hơn là, món quà Đội Chém Giết mới mà đối phương mang tới mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Điều này khiến Đông Chi Vương vô cùng hài lòng. "Nhóc con, trước khi ngươi lìa đời, ta nói cho ngươi biết thêm một chuyện thú vị nhé.

Tuy Đội Chém Giết tồn tại nhờ sức mạnh linh hồn của ta, nhưng thực lực vốn có của chúng trước khi trở thành Đội Chém Giết vẫn có ảnh hưởng không nhỏ.

Ta đã tạo ra bao nhiêu Đội Chém Giết, đây là lần đầu tiên gặp được nguồn sức mạnh mạnh mẽ thế này.

Những vũ khí của ngươi đều rất tốt.

Mang đến cho ta nhiều đồ tốt như vậy, ta thật sự phải cảm ơn ngươi đấy!" Giọng của Đông Chi Vương xuyên qua đống đổ nát lọt vào tai Diệp Phi.

Cô ta không biết rằng, đòn tấn công vừa rồi tuy hung mãnh nhưng thực tế không gây ra quá nhiều thương tổn cho Diệp Phi.

Bởi vì những vũ khí này anh đã cầm trên tay không biết bao lâu, hiểu rõ đặc tính của chúng như lòng bàn tay.

Tuy nhìn có vẻ như anh bị thương không nhẹ, nhưng thực tế, mỗi lần trước khi đòn tấn công gây ra sát thương thực chất, Diệp Phi đều thuận thế lùi lại né tránh.

Anh chỉ bị dư chấn ảnh hưởng chút ít mà thôi.

Sở dĩ anh chưa nhảy ra ngay là vì tình thế hiện tại thực sự có chút hóc búa.

Nhảy ra bừa bãi chỉ khiến Đông Chi Vương tấn công điên cuồng hơn.

Chi bằng cứ bình tĩnh suy nghĩ đối sách.

Không ngờ lại nghe được lời nhận xét đó của Đông Chi Vương. "Ha ha, tuy tôi biết mấy món này món nào cũng là bảo bối, nhưng có đấu với chúng một trận mới thấy chúng lợi hại thật." Diệp Phi thầm nhủ trong lòng. "Này hệ thống, giờ tôi muốn đổi chút đồ có được không?" Diệp Phi hỏi. [Ký chủ, xin hỏi ngài muốn đổi gì?] "Còn phải hỏi sao?

Đồ của tôi bị người ta chiếm mất, tôi phải cướp lại chứ." Diệp Phi chậc lưỡi: "Có món nào xử lý được việc này không?" [Ký chủ, ở đây có một bộ công pháp gọi là Tẩy Hồn Thuật.

Bất kể là bị tẩy não trong tình huống nào cũng có thể xóa sạch.] Nghe hệ thống giải thích, Diệp Phi mỉm cười.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là bảo bối hữu dụng nhất lúc này.

Nhưng anh cũng biết, loại đồ này chắc chắn không hề rẻ. "Nói đi, đổi thế nào?" [Chỉ cần 100 triệu điểm nghị luận thôi nha~] Nghe giọng điệu cố tình làm nũng của hệ thống, Diệp Phi thực sự muốn phế bỏ nó luôn cho rồi. "Chỉ cần"!

Chỉ cần cái con khỉ ấy! 100 triệu mà ít à?

Ở thế giới cũ của anh thì đó cũng là con số khổng lồ!

Anh thật sự nghi ngờ hệ thống này không có giá niêm yết rõ ràng, mà toàn dựa vào số điểm nghị luận anh đang có để định giá.

Vừa đủ để anh đau lòng mà vẫn cắn răng lấy ra được!

Cũng may là ở thế giới này, chỉ cần gây ra tranh luận là có điểm nghị luận.

Nếu không, đừng nói là tìm Chuyển Sinh Đan, e là cơ hội sống sót trở về cũng chẳng có. "Hệ thống!

Tổ sư nhà ngươi!" Diệp Phi rốt cuộc vẫn không nhịn được mà nghiến răng chửi. [Thế nào?

Ký chủ có đổi không?] Hệ thống lại phát ra giọng nói ngây ngô đó.

Diệp Phi nghiến răng, hồi lâu sau mới thốt ra một câu nặng nề: "Đổi!" [Ký chủ, giao dịch thành công, đã gửi Tẩy Hồn Chú.] Một chuỗi chú văn lập tức xuất hiện trong não bộ Diệp Phi.

Anh thở hắt ra, đoạn chú văn này quả thực hơi phức tạp.

Nếu không phải anh có năng lực nhìn qua là nhớ, thì việc ghi nhớ đống này chẳng dễ dàng gì. "Tây Chi Vương, đi thôi, Đội Chém Giết của ta được tăng cường sức mạnh rồi, ta vui lắm." Đông Chi Vương ngẩng đầu nói với Tây Chi Vương.

Nhưng Tây Chi Vương vẫn chưa có ý định rời đi, đôi mắt nhìn chằm chằm về hướng đống đổ nát, nụ cười trên mặt càng lúc càng hưng phấn. "Ngươi sao vậy?

Còn không đi?" Đông Chi Vương nói: "Nếu ngươi muốn xác của tên đó thì mau lấy đi, chắc hắn vẫn chưa hồn phi phách tán đâu.

Với bản lĩnh của ngươi, chắc giữ lại được." "Đông Chi Vương, trước tiên ta chúc mừng ngươi có được thứ mình muốn.

Nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi, cho dù có được thứ khiến mình kích động đến đâu thì cũng phải giữ bình tĩnh.

Nếu không sẽ rất dễ phạm sai lầm đấy." Lời của Tây Chi Vương khiến Đông Chi Vương ngơ ngác.

Cô ta nghiêng đầu nhìn, định hỏi lại thì Tây Chi Vương đã giải thích trước: "Quên rồi sao?

Muốn biết sự thật đừng chỉ nhìn bằng mắt, mà phải cảm nhận khí tức.

Khí tức của tên đó giống trạng thái sắp chết à?" Nhờ lời nhắc của Tây Chi Vương, Đông Chi Vương mới nhận ra điều bất ổn.

Cô ta quay đầu nhìn về đống đổ nát, thử cảm nhận một chút.

Quả nhiên, khí tức của Diệp Phi không hề thoi thóp, thậm chí còn không hề suy giảm so với lúc nãy.

Không, chính xác mà nói, khí tức của anh ta còn tăng thêm vài phần! "Đùa gì vậy?

Thế mà chưa chết?" Đông Chi Vương trợn tròn mắt.

Cô ta thừa nhận, gã trai trẻ chưa biết trời cao đất dày này thực sự khiến cô ta kinh ngạc. "Ha ha ha ha!

Tốt lắm!

Chương 594

Phải thế chứ!

Thú vị thật!

Ta quá thích hắn rồi!

Ta nhịn không nổi nữa, muốn mổ xẻ hắn ngay lập tức để xem cấu tạo bên trong hắn thế nào." Tây Chi Vương khoanh tay trước ngực, biểu cảm dần trở nên điên cuồng, sự hưng phấn dâng trào khiến gã sắp không kiềm chế nổi mình nữa. "Trời đất!

Thật hay giả vậy?" "Chuyện này sao có thể chứ?" "Thế này thì quá hư cấu rồi!" "Lần thứ mấy rồi?

Đây là lần thứ mấy rồi!" "Lần thứ mấy không quan trọng, vấn đề là chuyện này quái dị quá!" "Đúng thế, đó là đòn tấn công của Đông Chi Vương cơ mà!

Bình thường khi đối mặt với Tứ đại thiên vương, chắc chắn phải là một đòn chết luôn chứ!" "Đúng vậy, nhưng các người nhìn xem, anh ta bị đánh bay bao nhiêu lần rồi mà vẫn còn sống!

Đâu chỉ là sống, anh ta dường như chẳng bị thương chút nào cả!" "Trời ơi, chuyện này thật sự có thể làm được sao?" "Có gì mà không thể, sự thật đang diễn ra trước mắt kìa!" "Thật không thể tin nổi!

Chẳng lẽ anh ta lại sắp làm điều gì đó nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng ta sao?" "Điều nằm ngoài sức tưởng tượng là chuyện gì?" "Thì chỉ là suy nghĩ thôi, ví dụ như đánh bại Đội Chém Giết một lần nữa, thậm chí là đánh bại Đông Chi Vương?" *Bùm!* Ý tưởng táo bạo của kẻ đó vừa mới run rẩy thốt ra khỏi miệng, một đòn tấn công trực tiếp giáng xuống đầu gã.

Chỉ trong chớp mắt, trên đầu gã xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột khiến những người xung quanh sững sờ.

Ngay cả bản thân kẻ bị tấn công, vì đòn đánh quá nhanh nên sau khi bị xuyên thủng đầu vẫn đứng trơ ra đó, một lúc sau mới lảo đảo ngã xuống. "Chuyện gì thế!

Ai!

Là ai làm!" Đám đông hỗn loạn, hoảng sợ, phẫn nộ và hoang mang.

Một lúc sau, một giọng nói trầm thấp vang lên: "Là ta." Giọng nói không lớn nhưng lập tức thu hút mọi sự chú ý.

Họ quay đầu lại, mọi cảm xúc tiêu tan, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Người vừa làm điều kinh khủng đó không ai khác chính là Tây Chi Vương, đang đứng trên cao nhìn xuống bọn họ. "Tuy chúng ta rất quan tâm đến các ngươi, nhưng ta không nhớ là các ngươi được phép tùy ý bình phẩm về chúng ta đâu nhé?" Biểu cảm của Tây Chi Vương trông không có gì bất thường, nhưng đôi mắt gã sâu hoắm, sát ý không hề che giấu.

Cộng thêm việc gã vừa ra tay tàn nhẫn như vậy, tự nhiên chẳng ai dám coi lời gã như gió thoảng bên tai.

Những âm thanh ồn ào lập tức tắt lịm.

Ánh mắt mọi người lại đổ dồn vào Đông Chi Vương và Diệp Phi.

Không phải vì họ thực sự quan tâm đến diễn biến trận đấu, mà vì họ không dám đối mặt với ánh mắt của Tây Chi Vương nữa. "Đông Đông, tốt nhất cô nên kết thúc nhanh đi.

Nếu để tên này tiếp tục lộng hành, ngay cả cô ta cũng phải ra tay đấy.

Vương giả, cho dù có trở thành đề tài bàn tán, cũng phải là vì sự tôn kính chứ không phải vì sự nghi ngờ." Tây Chi Vương thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng khi ánh mắt gã chạm vào Diệp Phi, biểu cảm lại trở nên điên cuồng: "Tuyệt thật, ta muốn đấu với ngươi một trận, giết chết ngươi, xé xác ngươi và mổ xẻ ngươi!" "Người ta chỉ thảo luận một chút mà các người đã ra tay giết chóc, đúng là tàn nhẫn thật." Diệp Phi lên tiếng phê phán hành vi của Tây Chi Vương. "Mỗi thế giới có quy tắc của riêng nó.

Không được tùy tiện bàn luận về những việc không liên quan đến mình chính là quy tắc của chúng ta.

Nếu ngươi muốn sống yên ổn ở thế giới này, tốt nhất hãy ghi nhớ kỹ.

Nhưng ta nghĩ ngươi không còn cơ hội đó đâu." Đông Chi Vương liếc nhìn Diệp Phi, vẻ mặt bình thản trước hành động giết chóc vừa rồi.

Diệp Phi cam đoan chuyện này chắc chắn không phải lần đầu.

Vị Đông Chi Vương xinh đẹp này hẳn đã làm vậy vô số lần. "Chưa chắc đâu.

Tôi nói cho cô hay, năm tên trong Đội Chém Giết này không thể làm tổn thương tôi được nữa rồi.

Cô tin không?" Diệp Phi nhếch môi, đầy tự tin nói.

Đông Chi Vương khẽ cau mày.

Việc Đội Chém Giết bị cướp đi rồi lại bị đối phương cướp lại, cô

ta biết là chuyện không thể.

Nhưng đối mặt với người này, cô ta không thể khẳng định chắc nịch như vậy được, vì chàng trai trẻ này đã làm được quá nhiều điều không tưởng.

Những việc đó thậm chí khiến địa vị tuyệt đối của một vị vương trong cô ta bị dao động trong thoáng chốc. "Ngươi đang dùng khích tướng kế sao?

Ta không tin, rõ ràng vừa nãy ngươi còn không có sức hoàn thủ trước Đội Chém Giết.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã có biến hóa sao!" Đông Chi Vương trợn mắt.

Cô ta có thể chọn cách tấn công khác, nhưng lời nói của Diệp Phi ngoài việc khích tướng, còn là sự thách thức đối với địa vị tối cao của vương giả.

Nếu không thể dùng chính cách này đánh bại Diệp Phi, thì dù thắng cuộc, vương quyền cũng sẽ bị lung lay.

Mà là một vị vương, điều đó tuyệt đối không được phép xảy ra!

Đông Chi Vương vẫy tay, năm thành viên Đội Chém Giết lại lao ra.

Đầu tiên là ba tên thuộc hệ Hàn băng áp sát, vung tay tạo ra cơn bão tuyết tấn công Diệp Phi.

Diệp Phi nhanh chóng né tránh, ngay lập tức Hỏa diễm đao và Trảm long đao xuất hiện hai bên trái phải, cả hai đều đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Thậm chí ba tên hệ Hàn băng cũng đã tản ra bao vây anh từ ba hướng. "Trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã khiến bọn họ phối

hợp ăn ý thế này, nên nói là năng lực của cô mạnh, hay là do trước đây tôi huấn luyện họ tốt nhỉ?" Diệp Phi giật giật khóe mắt, cười nói. "Giờ này mà ngươi còn tâm trí quan tâm chuyện đó à?

Bất kể trước đây ngươi sống sót thế nào, bị bao vây đến mức này, ta không tin ngươi còn đường sống!" Đông Chi Vương phất tay, tốc độ của Đội Chém Giết lại tăng lên, mang theo khí thế như muốn xé nát Diệp Phi.

Ngay lúc mọi người đều nghĩ Diệp Phi không thể chống đỡ và chắc chắn sẽ bị xóa sổ, anh đột nhiên nở một nụ cười lạnh lùng.

Anh từ từ ngẩng đầu, nói với Đội Chém Giết và cả Đông Chi Vương: "Nếu tôi nói, đây là cơ hội tốt nhất dành cho tôi, cô có tin không?" Đông Chi Vương nheo mắt.

Nếu là người khác nói câu này, cô ta sẽ coi đó là lời nhảm nhí.

Nhưng đối mặt với người đàn ông này, cô ta không thể làm vậy.

Là một trong Tứ đại thiên vương, thực lực của cô ta là không thể bàn cãi, dù đối thủ là ai cũng không thể là đối thủ của cô ta.

Nhưng cô ta phải thừa nhận, gã trai từ đâu chui ra này đã mang lại cho cô ta quá nhiều kinh ngạc.

Ngay cả khi anh ta làm được điều gì đó trước năm tên Đội Chém Giết này, cô ta cũng sẽ không quá ngạc nhiên.

Cô ta thầm đoán xem anh ta định làm gì: chống đỡ trực diện, hay vượt qua năm người để tấn công trực tiếp vào cô ta?

Đám quỷ xung quanh, dù vừa có kẻ bị giết, cũng không nhịn được mà bàn tán: "Anh ta định làm gì thế?" "Ai mà biết được." "Anh ta bảo đây là cơ hội tốt nhất, nghĩa là sao?" "Nếu mà biết thì giờ tôi đã đứng ở đó thể hiện rồi!" "Không hiểu, hoàn toàn không hiểu nổi." "Có lẽ anh ta muốn nói việc năm tên Đội Chém Giết bao vây chính là cơ hội

phản công tốt nhất?" "Đùa à!

Khả năng xóa sổ của Đội Chém Giết là tuyệt đối.

Ngay cả với đội trước đây, khi đã vào thế này thì chẳng ai đỡ nổi.

Huống hồ năm tên này cảm giác còn lợi hại hơn trước!" "Đúng thế, mà chẳng cần là Đội Chém Giết, bình thường bị năm người bao vây thế này cũng đủ ăn no đòn rồi!" "Cứ như đang xem phim ấy nhỉ, thế này thì làm được gì nữa?" "Nói thì nói thế, nhưng từ lúc anh ta đấu với Đông Chi Vương đến giờ, có quá nhiều khoảnh khắc không tưởng rồi còn gì.

Biết đâu anh ta lại làm nên kỳ tích?" Trong khi đám đông thảo luận kịch liệt, Tây Chi Vương cũng nhếch môi quan sát với vẻ thích thú.

Theo gã, cục diện hiện tại tuyệt đối không dễ phá giải.

Ngay cả một trung cấp phán quan cũng phải trầy da tróc vảy.

Về lý thuyết, ở thế giới này, để giải quyết cục diện này mà không hề hấn gì, thực lực ít nhất phải đạt đến cấp độ của các vị vương như họ.

Mà Diệp Phi dù có chút bản lĩnh, nhưng chắc chắn chưa tới tầm đó.

Dù tin chắc là vậy, gã vẫn vô cùng tò mò.

Gã muốn biết trong tình thế ngặt nghèo này, chàng trai kia sẽ làm gì.

Diệp Phi càng cười tươi, sự hưng phấn trong lòng càng lớn, hàm răng dần lộ ra.

Chương 595

Cơ thể anh run nhẹ, không kìm được thôi thúc muốn lao lên chém giết. "Nói cơ hội gì đó, nếu ngươi làm được, ta thực sự muốn mở mang tầm mắt đấy!" Đông Chi Vương nói, điều khiển Đội Chém Giết tăng tốc ép sát Diệp Phi.

Nhìn năm tên lao đến, Diệp Phi không hề hoảng loạn, anh dậm mạnh chân xuống đất, một luồng chấn động bùng nổ ra xung quanh.

Chấn động này dù chưa đến mức long trời lở đất nhưng cũng đầy uy lực, khiến năm thành viên Đội Chém Giết chao đảo.

Nhiều kẻ đứng xem cũng bị ngã ra đất.

Sau đòn chấn động, mọi người đột nhiên phát hiện, những thành viên Đội Chém Giết vốn đang hừng hực khí thế muốn xé xác Diệp Phi, bỗng chốc khựng lại! "Anh ta đã làm gì thế!" "Đợi đã, chẳng phải anh ta chỉ dậm chân một cái thôi sao?" "Tại sao Đội Chém Giết lại cử động chậm lại?" "Lẽ nào cú dậm chân đó có uẩn khúc gì?" "Nhưng uẩn khúc gì mới được chứ?" "Kỳ lạ quá!

Tại sao bọn chúng lại phản ứng như vậy?" Ngay cả Đông Chi Vương và Tây Chi Vương cũng nghi hoặc nhìn về phía Đội Chém Giết.

Họ không hiểu tại sao bọn chúng lại có phản ứng đó sau cú dậm chân của Diệp Phi.

Họ đã tò mò không biết anh ta sẽ làm gì, nhưng thật sự không ngờ hành động của anh ta lại là như vậy.

Càng không ngờ hơn là nó lại mang lại hiệu quả thế này. "Tên này rốt cuộc đã làm gì?" Tây Chi Vương lộ vẻ nghi hoặc. "Ngươi đã làm

gì hả!" Đông Chi Vương trực tiếp tra hỏi.

Diệp Phi đương nhiên không nói cho họ biết.

Anh sở hữu kỹ năng Địa Động Sơn Dao.

Tuy Đội Chém Giết không có tư tưởng, nhưng chúng được điều khiển bởi sức mạnh linh hồn, bản thân vẫn còn bản năng.

Năng lực Địa Động Sơn Dao có thể khiến các sinh vật hồn xiêu phách lạc.

Đối với những kẻ giữ lại bản năng như Đội Chém Giết, dù mệnh lệnh không bảo chúng dừng lại, nhưng bản năng vẫn khiến hành động bị ảnh hưởng.

Thế là xảy ra cảnh tượng như hiện tại. "Vừa nãy tôi đã nói rồi mà, đây là cơ hội tốt nhất dành cho tôi." Diệp Phi nhếch môi nói. "Hừ, chẳng qua là dùng thủ đoạn nào đó khiến Đội Chém Giết chậm lại thôi.

Ngươi định tận dụng kẽ hở này để tấn công ta chứ gì?

Ngươi ngây thơ nghĩ rằng chỉ bấy nhiêu thôi là đối phó được Đội Chém Giết của ta sao?

Hay là ngươi nghĩ không có chúng, ngươi sẽ đánh bại được ta?" Đông Chi Vương lạnh lùng hừ một tiếng.

Diệp Phi cười ha hả, anh không hề có ý nghĩ ngây thơ đó. "Có lẽ các ngươi ở vị trí cao quá lâu rồi, nên trí tưởng tượng hơi nghèo nàn.

Cô thực sự nghĩ cái gọi là cơ hội hoàn mỹ nhất của tôi chỉ có thế này thôi sao?" "Lời anh ta nói nghĩa là sao?" "Đơn giản là, làm chậm Đội Chém Giết không phải là bước cuối cùng anh ta muốn thực hiện!" "Chẳng lẽ anh ta còn chiêu trò khác?" "Tự dưng tôi thấy tò mò quá.

Làm cả năm tên khựng lại cùng lúc quả là một thao tác bất ngờ,

nhưng chỉ vậy thôi thì đâu ảnh hưởng nhiều đến cục diện?" "Lý thuyết là thế, vậy tiếp theo anh ta định làm gì?

Tiếp tục dậm chân tạo địa chấn à?" "Thôi đi, chiến đấu kiểu đó thì vô nghĩa quá.

Nếu anh ta chỉ có bấy nhiêu tài cán thì đã bị Đông Chi Vương thịt lâu rồi!" "Đúng vậy!

Vậy thì anh ta định làm gì nhỉ?" "Đừng lảm nhảm nữa, tập trung nhìn là biết ngay chứ gì!" Đám đông lại xôn xao.

Lúc này, Đông Chi Vương cũng tò mò hơn về hành động tiếp theo của Diệp Phi.

Cô ta tin rằng, dù cái gọi là "trí tưởng tượng" chỉ là lời lòe bịp, thì anh ta cũng không thể thay đổi được cục diện chỉ bằng việc làm màu như vậy.

Quả nhiên, hiệu ứng Địa Động Sơn Dao nhanh chóng biến mất, điều này nằm trong tính toán của Diệp Phi.

Trước khi Đội Chém Giết kịp hành động, anh lại dậm chân một lần nữa.

Hiệu ứng Địa Động Sơn Dao tái hiện, Đội Chém Giết lại khựng lại.

Mọi người đều hoang mang.

Họ tự hỏi, chẳng lẽ anh ta định dùng chiêu này lặp đi lặp lại để chiến đấu sao?

Hay là họ đã đánh giá quá cao anh ta, thực ra anh ta chỉ có một bài dùng mãi?

Họ không tin một kẻ có thể gây khó khăn cho Đông Chi Vương lại chỉ biết chiến đấu như vậy.

Đông Chi Vương cũng cảm thấy khó hiểu.

Dù vẫn tin Diệp Phi không chỉ có thế, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì đúng là anh ta chỉ làm vậy thật. "Đây là kết quả của việc khai phá trí tưởng tượng mà ngươi nói sao?" Đông Chi Vương giễu cợt, xen chút dò xét hỏi. "Đừng vội, chiêu đó là dành cho bọn họ.

Còn cái này mới là dành cho cô này." Dứt lời, Diệp Phi rút Trấn Hồn Linh ra, lắc mạnh một cái.

Tiếng chuông lập tức vang dội khắp xung quanh.

Khi tiếng chuông lọt vào tai, mọi người cảm thấy đầu óc kêu ong ong một tiếng cực lớn.

Trong khoảnh khắc, họ cảm thấy có thứ gì đó đang nhảy múa điên cuồng trong não mình.

Có kẻ không chịu nổi lao ra một góc nôn mửa, kẻ yếu hơn thì ngất xỉu tại chỗ.

Ngay cả Đông Chi Vương và Tây Chi Vương cũng bị tiếng chuông làm cho choáng váng trong giây lát.

Trấn Hồn Linh là vũ khí chuyên nhắm vào linh hồn.

Mà ở vương quốc của người chết, cốt lõi của họ chính là linh hồn còn sót lại.

Nói cách khác, họ chính là những tập hợp linh hồn.

Vì vậy, vũ khí tấn công linh hồn trực tiếp này mang lại hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Ngay cả hai vị vương cao quý nhất khi không phòng bị cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng. "Sao có thể chứ!

Thứ vũ khí của con nít này mà lại có tác dụng với ta!" Đông Chi Vương kinh ngạc.

Cô ta đã nghĩ đến mọi hành động Diệp Phi có thể làm, và tự tin mình có thể hóa giải tất cả.

Nhưng nằm mơ cô ta cũng không ngờ Diệp Phi lại lôi ra thêm một bảo bối nữa, và bảo bối này lại mạnh đến mức tác động được cả lên mình! "Đây là trí tưởng tượng mà hắn nói sao?

Ha ha, thật không ngờ tên này còn giấu hàng.

Hơn nữa món đồ này khắc chế chúng ta rõ ràng quá.

Bị dính một đòn khi chưa chuẩn bị, quả thực hơi khó chịu." Tây Chi Vương lắc đầu cho tỉnh táo lại.

Khi nhìn về phía Diệp Phi, gã thừa nhận anh ta đã đi một nước cờ rất đẹp, thành công gây tổn thương cho gã và Đông Chi Vương.

Đồng thời, gã nghĩ đến một khả năng khác: liệu đòn này cũng chỉ là bước đệm?

Tên này rốt cuộc còn âm mưu gì phía sau?

Tây Chi Vương tập trung quan sát.

Gã nhận ra, mình không thể coi chàng trai này chỉ là một vật thí nghiệm đơn thuần nữa.

Biết đâu ngay lúc này, anh ta đang tính toán dành cho họ một bất ngờ lớn hơn.

Và Diệp Phi đã không làm gã thất vọng.

Ngay lúc họ còn đang thất thần vì Trấn Hồn Linh, Diệp Phi đã chắp tay lại, miệng lẩm nhẩm chú văn.

Dù không nghe rõ nội dung, nhưng Tây Chi Vương tin rằng đó chắc chắn là một loại thần chú nào đó.

Tuy không biết nó nhắm vào Đội Chém Giết hay trực tiếp gây

thương tích cho Đông Chi Vương, nhưng dựa trên một loạt bước đệm vừa rồi, đây mới chính là kết quả của trí tưởng tượng mà Diệp Phi đã dày công sắp đặt. "Ngươi đang lầm bầm cái gì đó!" Đông Chi Vương ở gần Diệp Phi nhất nên chịu ảnh hưởng mạnh nhất từ tiếng chuông.

Chương 596

Dù không phản ứng dữ dội như đám quỷ thông thường, nhưng đầu cô ta vẫn ong ong, mắt hơi hoa đi.

Nhưng cô ta hiểu, tuyệt đối không được để Diệp Phi tiếp tục việc đang làm.

Cô ta lập tức vung tay, ra lệnh giết chết Diệp Phi ngay lập tức.

Bất kể anh ta định làm gì, chỉ cần lấy mạng anh ta là xong.

Nhưng đáng tiếc, lần này mệnh lệnh của cô ta không được truyền đạt suôn sẻ.

Năm thành viên Đội Chém Giết bỗng nhiên như mất hồn, đứng ngây ra tại chỗ.

Mặc cho Đông Chi Vương ra lệnh thế nào, chúng cũng không hề nhúc nhích.

Đông Chi Vương kinh hãi.

Đây là tình huống cô ta chưa từng gặp trong bao nhiêu năm qua.

Đội Chém Giết là nô bộc trung thành nhất của cô ta, dù có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt đối không được phản ứng như vậy!

Trong lúc Đông Chi Vương còn đang kinh ngạc, Diệp Phi đã tụng xong chú văn. "Chẳng phải tôi đã nhắc cô rồi sao?

Phải khai phá trí tưởng tượng của mình đi chứ." Diệp Phi vừa dứt lời, Đội Chém Giết đã đồng loạt đứng vây quanh anh.

Cơ thể chúng dần lung lay, ngoại hình Đội Chém Giết dần tan biến.

Cảnh tượng này làm kinh động tất cả những người có mặt.

Trong khái niệm của họ, tình huống này vốn không thể tồn tại!

Đông Chi Vương càng sốc hơn, vì Đội Chém Giết do chính tay cô ta tạo ra, giữa họ có một sợi dây liên kết sức mạnh.

Nhưng lúc này, cô ta cảm nhận rõ ràng âm khí của mình đang tan biến khỏi cơ thể chúng.

Sự tan biến này không giống như bị đánh bại, mà giống như mối liên hệ giữa đôi bên đã bị cắt đứt.

Dù chưa bao giờ gặp phải chuyện này, nhưng cô ta hiểu rằng sự kiểm soát của mình đối với Đội Chém Giết đang lịm dần.

Và mọi chuyện đúng như cô ta nghĩ, ngoại hình Đội Chém Giết nhanh chóng tan biến hoàn toàn.

Diệp Phi vẫy tay thu hồi Hàn băng châm, đồng thời nắm lại Hỏa diễm đao và Trảm long đao trong tay.

Dù mọi người có từng thấy cảnh này hay chưa, thì hình ảnh trước mắt cũng đủ để khiến họ chấn động tột độ.

Đám đông đứng ngây ra như phỗng, dường như vì cảnh tượng quá kịch tính mà quên mất phải phản ứng ra sao.

Cho đến khi tiếng kêu kinh ngạc đầu tiên phá vỡ sự im lặng. "Trời ơi!

Anh ta làm thế nào vậy!" Có người mở lời, những tiếng xôn xao khác lập tức nổ ra. "Chuyện này là thế nào!

Tại sao Đội Chém Giết lại phản chủ rồi!" "Không chỉ là phản chủ, ngoại hình của chúng cũng thay đổi kìa." "Đây là yêu thuật gì vậy?

Chẳng những đoạt được Đội Chém Giết mà còn thay đổi được cả ngoại hình của chúng!" "Không đúng!

Không phải thế đâu!

Các người đến muộn nên không thấy.

Là Đông Chi Vương đã cướp vũ khí của chàng trai đó rồi biến chúng thành Đội Chém Giết." "Biến thành Đội Chém Giết?

Ý anh là sao?" "Thì đúng như lời tôi nói đấy!

Nghĩa là Đội Chém Giết vốn dĩ được tạo ra như thế!" "Không, đó không phải trọng điểm!

Trọng điểm là anh ta đã cướp lại quyền kiểm soát từ tay Đông Chi Vương!" "Đúng vậy!

Dù Đội Chém Giết được tạo ra bằng cách đó, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ thấy tình trạng này xảy ra cả!" "Kỳ lạ quá!

Thật sự quá quái dị!

Chàng trai kia rốt cuộc là ai vậy?" "Năng lực này chẳng phải quá mạnh rồi sao!" "Không chỉ là mạnh đâu!

Với thực lực này, dù muốn trở thành Phán quan cũng không thành vấn đề!" "Chỉ là Phán quan thôi sao?" Có người lầm bầm nhỏ.

Những người xung quanh nghe thấy cũng không khỏi nảy sinh ý nghĩ đó.

Từ trước đến nay, Phán quan luôn cao cao tại thượng trong lòng họ, còn các vị vương lại càng thần thánh bất khả xâm phạm.

Họ tuyệt đối không tin có ai có thể phản kháng lại các vị vương.

Đương nhiên, họ cũng chẳng bao giờ dám làm thế.

Nếu có ai dám làm, họ sẽ không coi đó là anh hùng, mà chỉ là một kẻ ngu ngốc hy sinh vô ích.

Họ thậm chí sẽ tránh xa kẻ đó để khỏi bị vạ lây.

Nhưng hôm nay, quan niệm thâm căn cố đế của họ đã bị chấn

động dữ dội.

Một chàng trai trẻ không những có thực lực kháng cự lại vương giả, mà còn khắc chế thành công kỹ năng của vương giả, khiến vương giả phải nếm mùi thất bại.

Niềm tin là vậy, khi còn kiên định thì không gì lay chuyển nổi, nhưng một khi đã lung lay thì sẽ đổ sụp như núi lở.

Dù Đông Chi Vương vẫn là vương trong lòng họ, nhưng họ không khỏi tự hỏi: liệu thực lực của chàng trai kia có còn vượt qua cả vương giả, thậm chí có thể đánh bại vương giả ngay trong hôm nay không?

Theo lẽ thường, khi những ý nghĩ này nảy sinh, Tây Chi Vương đáng lẽ phải làm gì đó.

Nhưng lần này gã không làm, vì bản thân gã cũng đang mải mê quan sát.

Cảnh tượng trước mắt mang lại cho gã sự kinh ngạc tột độ.

Là người thân cận với Đông Chi Vương, gã hiểu rõ Đội Chém Giết chỉ sau cô ta.

Trong suốt thời gian dài, gã đã thấy Đội Chém Giết bị phá hủy, bị tiêu diệt, thậm chí bị đối thủ vượt qua để tấn công trực tiếp Đông Chi Vương.

Nhưng việc bị cướp mất quyền kiểm soát ngay từ tay Đông Chi Vương thì gã mới thấy lần đầu. "Chàng trai kia đã làm gì vậy?

Chuyện này mà cũng có thể làm được sao?" Tây Chi Vương vô cùng nghi hoặc.

Cục diện chưa từng thấy này đã đẩy sự tò mò của gã lên đến đỉnh điểm.

Nhưng gã có thể thong thả suy nghĩ, còn Đông Chi Vương thì không.

Đối với Đông Chi Vương, sự cố này không đơn giản là mất đi Đội Chém Giết, mà là kỹ năng của cô ta đã bị phá giải!

Điều này chưa bao giờ xảy ra, thậm chí trong suy nghĩ của cô ta, chuyện này không nên tồn tại.

Lúc này, sự chấn động mà cô ta phải chịu đựng còn lớn hơn bất kỳ ai có mặt. "Ngươi!

Ngươi rốt cuộc đã làm gì!

Không thể nào!

Chuyện này không thể xảy ra được!" Đông Chi Vương gào thét khản đặc cả giọng.

Gương mặt cô ta trở nên dữ tợn, những đường gân xanh nổi lên trên khuôn mặt vốn xinh đẹp, trông chẳng khác nào một con ác quỷ đến từ vực sâu. "Nhưng kết quả là nó đã xảy ra rồi mà, đúng không?" Diệp Phi nhún vai nói.

Tẩy Hồn Chú là quân bài tẩy của anh khi đối đầu với Đông Chi Vương, anh không có ý định khai thật. "Thế nên tôi mới nhắc cô rồi, phải có trí tưởng tượng vào." "Không được để hắn sống, loại người như ngươi tuyệt đối không được để sống!" Đông Chi Vương gầm lên một tiếng.

Theo sau cơn thịnh nộ là luồng âm khí bùng phát, cùng với sát khí lăng liệt hơn hẳn lúc trước tràn ngập không gian.

Nhiều người thường cảm thấy khó thở dưới áp lực sát khí này.

Lại thêm một tiếng gầm, cơn giận của Đông Chi Vương hóa thành những luồng khí xung kích ra bốn phía, mặt đất dưới chân cô ta cũng

rạn nứt và lún xuống theo đà tăng tiến của sức mạnh.

Chương 597

"Kỹ năng bị phá thôi mà, có cần phải cáu thế không?" Diệp Phi nói với vẻ hơi ái ngại.

Không biết câu nói này có lọt vào tai Đông Chi Vương hay không, nhưng ngay lập tức cô ta như bị kích động mạnh, dậm chân lao thẳng về phía Diệp Phi với toàn lực.

Chỉ một động tác đó thôi đã tạo ra luồng khí kình mạnh mẽ bùng nổ, mang theo khí thế muốn hủy diệt mọi thứ xung quanh. "Đông Chi Vương!

Đông Chi Vương nổi giận rồi!" "Tôi sống bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu thấy Đông Chi Vương giận dữ đến thế!" "Còn phải nói sao!

Bình thường, đừng nói là các vị vương, ngay cả Phán quan cũng dễ dàng xử lý chúng ta trong nháy mắt.

Họ việc gì phải nổi giận chứ!

Nhưng hôm nay, kỹ năng mà Đông Chi Vương tự hào nhất lại bị đối phương hóa giải dễ dàng như vậy.

Đây là một sự sỉ nhục to lớn đối với cô ta!

Gặp chuyện này thì ai mà chẳng tức đến điên người!" "Sức mạnh thật đáng sợ!

Với sức mạnh này thì không ai có thể sống sót nổi đâu!" "Chàng trai kia dù có thực lực, nhưng nếu Đông Chi Vương thực sự nghiêm túc, chắc chắn anh ta không thể chống đỡ được.

Có lẽ sẽ không còn phép màu nào nữa đâu.

Anh ta không thể sống sót được rồi." Đám đông bàn tán xôn xao.

Đến lúc này, họ vẫn vô cùng kinh sợ thực lực của vương giả.

Dù có bao nhiêu biến cố, bao nhiêu màn lật kèo, họ vẫn tin rằng khi các vị vương quyết tâm thì sức mạnh của họ là vô địch.

Nhưng đó chỉ là cách nhìn của những kẻ ở tầm thấp.

Khi thực lực đã đạt đến một đẳng cấp khác, cách nhìn nhận vấn đề cũng khác hẳn.

Điển hình là Tây Chi Vương lúc này.

Trước sự bùng nổ của Đông Chi Vương, gã không hề tin tưởng rằng đồng bạn của mình sẽ thắng dễ dàng.

Ngược lại, gã cau mày, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, dường như đã nhận định trận này Đông Chi Vương sẽ thua. "Cô đang vội vàng cái gì thế?" Tây Chi Vương thầm nghĩ: "Khí thế hiện tại nhìn thì hung mãnh, nhưng chỉ là cái vỏ bọc hào nhoáng bên ngoài thôi.

Sức mạnh hữu dũng vô mưu này không thể thắng nổi đối thủ đã tạo ra bao nhiêu kỳ tích kia đâu.

Đạo lý này cô phải hiểu rõ nhất chứ?

Cô đang làm loạn cái gì vậy?" Diễn biến trên chiến trường đúng như Tây Chi Vương dự đoán.

Thế tấn công của Đông Chi Vương tuy rất mạnh, tốc độ và sức mạnh đều tăng vọt so với trước, nhưng cô ta lại đang đánh mất lý trí, ra đòn loạn xạ không theo bài bản nào.

Thêm vào đó, tác động của Trấn Hồn Linh vẫn còn tàn dư, khiến việc bắt bài lối đánh của cô ta trở nên quá dễ dàng, đặc biệt là với một người có thực lực như Diệp Phi.

Dưới cơn mưa đòn đánh mãnh liệt của Đông Chi Vương, Diệp Phi vận dụng thân pháp, lần nào cũng né tránh chuẩn xác.

Những đòn tấn công mang theo nộ hỏa của cô ta cuối cùng đều trở nên vô dụng.

Nếu Đông Chi Vương bình tĩnh lại lúc này thì có lẽ còn điều chỉnh được, nhưng tiếc là cô ta đã hoàn toàn mất trí.

Mỗi lần đánh hụt không làm cô ta tỉnh ra, mà chỉ khiến cô ta lún sâu vào sự hoang mang: tại sao không trúng, tại sao hắn lại né được?

Cô ta cố gắng thay đổi đòn đánh nhưng không mang lại kết quả gì, ngược lại, sự tiêu hao không kiểm soát khiến trạng thái của cô ta bắt đầu đi xuống. "Không thể nào, anh ta thật sự làm được sao?" "Chuyện này quá sức quái dị rồi!

Đó là đòn tấn công của một vị vương cơ mà!" "Bình thường chẳng phải sẽ bị giết trong một nốt nhạc sao?

Hay là Đông Chi Vương vẫn còn nương tay?" "Không đâu, nhìn cô ta như đang sát đỏ mắt thế kia, làm gì có vẻ gì là nương tay cơ chứ?" "Vậy thì chỉ còn một khả năng khác..." Kẻ vừa đưa ra ý tưởng đột nhiên im bặt.

Gã kinh hãi nhìn về phía trận đấu, liên tục nuốt nước bọt, mặt cắt không còn giọt máu.

Có vẻ như ý nghĩ vừa rồi đã gây sốc quá lớn cho gã. "Này, định nói gì thì nói thẳng ra đi chứ!" Có người sốt ruột thúc giục.

Đó là tâm lý chung của con người, đối mặt với nỗi sợ hãi, dù là thứ đáng sợ nhất, một khi đã biết rõ thì nỗi sợ sẽ giảm đi vì họ đã có một định nghĩa về nó.

Nhưng nỗi sợ trước điều vô danh thì hoàn toàn khác, trí tưởng tượng sẽ đẩy nó lên mức kinh hoàng gấp bội. "Chẳng lẽ... chàng trai trẻ kia từ đầu đến giờ vẫn chưa dùng hết toàn lực?" Một câu nói đơn giản khiến tất cả những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Dù khả năng chịu đựng của họ có giới hạn, nhưng khả năng này đã vượt xa giới hạn đó.

Dù chuyện gì xảy ra, Đông Chi Vương vẫn là vương giả trong thế giới của họ.

Việc vương giả thất bại đã là chuyện khó tin, vậy mà còn có kẻ đối đầu với họ mà không cần dùng hết sức thì thật là đảo lộn tam quan.

Đặc biệt là khi nghĩ đến điều đó, họ lại liên tưởng đến một khả năng còn đáng sợ hơn: liệu hiện tại Diệp Phi đã dùng hết sức mình chưa?

Ý nghĩ đó lập tức chạy dọc sống lưng họ.

Là những hồn ma âm giới, lần đầu tiên nhiều kẻ trong số họ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Vô số lời bàn tán nổ ra, họ đều cảm thấy khả năng này thật hoang đường, về lý mà nói là không thể tồn tại.

Nhưng nếu nhìn vào cục diện thực tế lúc này, ai dám khẳng định chắc chắn là nó không tồn tại chứ? "Cô đang làm cái quái gì thế hả!" Tây Chi Vương nắm chặt nắm đấm, những tiếng xì xào xung quanh gã đều nghe thấy hết.

Có điều lúc này gã không rảnh để tâm đến đám tép riu đó.

Là một chiến binh mạnh mẽ dày dạn kinh nghiệm, gã hiểu rõ rằng nếu một sự việc mà ngay cả những kẻ mù tịt cũng nhận ra, thì nghĩa là chiều hướng của nó đã quá rõ ràng rồi. "Mau điều chỉnh lại đi chứ.

Chẳng lẽ chính cô cũng không cảm nhận được sao?

Cứ đà này, danh hiệu vương giả của chúng ta sẽ thật sự bại trận đấy!" Tây Chi Vương thầm nghĩ trong lòng khi nhìn chằm chằm vào

trận đấu.

Bất chấp tiếng bàn tán của đám đông hay sự lo lắng của Tây Chi Vương, đối với Đông Chi Vương lúc này, tất cả đều không thể lọt vào tai hắn.

Đôi mắt hắn hằn lên những tia máu đỏ rực.

Trong tầm nhìn đỏ ngầu ấy, hắn chỉ thấy Diệp Phi đang liên tục né tránh trước mặt mình.

"Chết đi!

Chết đi!

Chết đi cho ta!" Đông Chi Vương gào thét.

Tất cả những người có mặt đều cảm nhận được cơn thịnh nộ dữ dội của Đông Chi Vương.

Thậm chí, không ít kẻ đã bị sát khí lăng liệt tỏa ra từ hắn đè ép đến mức không thở nổi.

Nhưng dù thế, cục diện có thay đổi không?

Không, hoàn toàn không.

Đòn tấn công của Đông Chi Vương tuy hung mãnh nhưng vẫn không thể gây ra chút thương tổn nào cho Diệp Phi.

Ngược lại, dáng vẻ đấm đá loạn xạ của hắn lúc này trông còn có chút buồn cười.

Tây Chi Vương khẽ cau mày.

Cô không còn hy vọng Đông Chi Vương có thể bình tĩnh lại nữa.

Lúc này cô hiểu rất rõ, trận chiến đã không còn gì hồi hộp.

"Tôi nghĩ, thế này chắc cũng đủ rồi." Diệp Phi bất ngờ lẩm bẩm một câu.

Ngay khi đối mặt với một cú đấm của Đông Chi Vương, thân hình Diệp Phi đột ngột khựng lại rồi biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Đông Chi Vương giật mình.

Trong chiến đấu, mất dấu mục tiêu là điều nguy hiểm nhất.

Chương 598

Và điều này cũng cho thấy Đông Chi Vương đã hoàn toàn mất trí trí.

Nếu trong tình trạng bình thường, hắn sẽ không bao giờ chỉ dùng mắt để xác định vị trí.

Kinh nghiệm thực chiến phong phú vốn đã khiến họ dựa vào cảm giác trên chiến trường nhiều hơn là đôi mắt.

Hơn nữa, hành động của Diệp Phi cũng chẳng có gì cao siêu.

Anh chỉ là ngay khi đối phương tấn công, liền lấy tốc độ cực nhanh ngồi thụp xuống đồng thời lao tới, thâm nhập vào sát người Đông Chi Vương từ dưới tầm đánh của hắn.

Nhìn vào việc lúc đầu Diệp Phi có thể nhẹ nhàng né được cú đánh lén không chút dấu vết của Đông Chi Vương, thì kiểu tấn công ở mức độ này đối với anh chẳng có gì là đe dọa.

Và tất nhiên, Diệp Phi không cho Đông Chi Vương cơ hội hoàn hồn.

Ngay khi áp sát, Diệp Phi vọt lên, đôi đao cùng lúc chém xuống, kéo dài từ eo lên tận vai Đông Chi Vương.

Dù đòn đánh vẫn chưa gây ra thương tích thực sự, nhưng bảo Đông Chi Vương không có cảm giác gì thì chắc chắn là không thể.

Quan trọng hơn, đòn tấn công này mang lại một thứ quý giá hơn cả sát thương thực tế: nó giúp Diệp Phi khẳng định chắc chắn trạng thái hiện tại của Đông Chi Vương.

Đánh được!

Diệp Phi trừng mắt, thầm nghĩ trong lòng.

Dù anh không ngờ mình lại có được cơ hội tốt thế này, nhưng khi nó đã dâng đến tận miệng, chẳng có lý do gì để bỏ qua.

Ngay khi vừa chạm đất sau đòn đánh đầu, Diệp Phi lại bồi thêm hai đao lên người Đông Chi Vương.

Rồi ngay khoảnh khắc ánh mắt đối phương vừa kịp nhìn sang, anh lại lao đi, lướt qua bên hông hắn rồi xoay người chém tiếp hai đao nữa.

Chuỗi tấn công liên tiếp khiến Đông Chi Vương hoàn toàn mất phương hướng, đồng thời làm tất cả những người chứng kiến phải há hốc mồm.

"Tôi... tôi không nhìn nhầm chứ?" "Cậu thấy gì vậy?" "Tôi thấy chàng trai trẻ đó đang đánh cho Đông Chi Vương không kịp trở tay." "Tôi nghĩ cậu không nhìn nhầm đâu." "Mặc dù Đông Chi Vương vẫn chưa bị thương..." "Nhưng nhìn qua thì đúng là như vậy." "Không nghi ngờ gì nữa, Đông Chi Vương đã bị cậu thanh niên đó áp chế hoàn toàn." "Nhưng sao có thể chứ?

Sao lại có người đủ thực lực để áp chế Đông Chi Vương đến mức này?" "Tôi biết là không thể, nhưng kết quả rành rành ra đó còn gì!" "Không thể tin nổi, tôi vẫn không tài nào tin được chuyện này!" "Trùng hợp quá, tôi cũng chẳng dám tin.

Nhưng hình như tôi buộc phải tin vào kết quả này." Những tiếng nghi hoặc ngày càng lớn.

Tây Chi Vương cuối cùng cũng không định đứng nhìn thêm nữa.

Bất kể sau đó Đông Chi Vương có càm ràm thế nào, việc để một vị Vương thất bại nhục nhã như vậy là điều không thể dung thứ.

Những đòn tấn công liên tiếp vẫn không giúp Đông Chi Vương

tỉnh táo lại.

Ngược lại, bị tấn công trong tình huống mà hắn nghĩ mình không thể bị chạm tới càng làm lòng tự trọng của hắn tổn thương sâu sắc.

Hắn gào lên, bắt lấy tay Diệp Phi khi anh đang vung một đao tới.

"Ngươi tưởng chỉ với loại tấn công này mà đòi đánh bại ta sao?

Đừng có ngây thơ!" Gương mặt hắn trở nên dữ tợn, âm khí tỏa ra nồng nặc đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Nhưng trên mặt Diệp Phi vẫn treo nụ cười tự tin, anh thản nhiên nói: "Tôi đương nhiên không ngây thơ đến thế." Nói đoạn, Diệp Phi lại rút Trấn Hồn Linh ra, lắc mạnh một cái.

Lần này lực độ còn mạnh hơn trước.

Nhiều linh hồn có mặt còn chưa kịp hoàn hồn sau đợt chấn động trước, cú này khiến đầu óc họ như muốn nổ tung, không ít kẻ ngất lịm tại chỗ.

Ngay cả Tây Chi Vương đã chuẩn bị sẵn sàng cũng thấy đầu óc lùng bùng.

Chỉ là vì đã biết Diệp Phi có món vũ khí này nên cô đã đề phòng, không bị ảnh hưởng quá nặng.

Nhưng Đông Chi Vương thì khác.

Mất đi lý trí, hắn dồn toàn lực vào tấn công, khả năng phòng ngự gần như bằng không.

Trước đòn tấn công linh hồn này, hắn hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Bất kể Đông Chi Vương mạnh đến đâu, về bản chất cốt lõi của hắn vẫn là linh hồn.

Bị dính một đòn trực diện trong lúc không đề phòng, sao hắn chịu nổi?

Đông Chi Vương lập tức phát ra một tiếng gào thê lương đau đớn.

Có thể thấy, lần chấn hồn này đã gây tổn thương thực sự cho hắn.

Nắm lấy cơ hội, Diệp Phi tung ra một đợt tấn công bão táp.

Dưới thế tấn công mãnh liệt đó, Đông Chi Vương bị đánh lui liên tục, dường như không thể trụ vững được nữa.

Thân thể hắn dần nhũn ra, có xu hướng đổ sập xuống.

Diệp Phi lập tức vọt tới, định tung ra đòn kết liễu.

Ngay khoảnh khắc ấy, một luồng kình phong mãnh liệt lao về phía anh.

Diệp Phi trừng mắt, cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp trong đòn đánh đó.

Anh nhanh chóng dừng lại, lùi về sau để tránh né mũi nhọn.

Khi Diệp Phi chạm đất, anh thấy Tây Chi Vương đã chắn trước mặt mình, còn Đông Chi Vương đang bị thương nặng thì nằm gọn trong vòng tay cô.

"Ái chà, tôi cứ tưởng ngài thật sự sẽ không ra tay chứ." Diệp Phi nhếch mép, nhưng trong lòng chẳng hề thoải mái.

Giao thủ với Đông Chi Vương, kể cả khi hắn đang loạn trí, thì Vương vẫn là Vương.

Sau trận chiến dày đặc đó, Diệp Phi thực tế đã khá mệt mỏi.

Anh dốc toàn lực tấn công vừa rồi một phần vì cơ hội nghìn năm có một, phần quan trọng hơn là anh buộc phải đánh bại Đông Chi Vương trong một hơi thở.

Nếu bây giờ Tây Chi Vương muốn quyết đấu, anh thực sự không còn đủ tinh lực để đối phó.

Tuy nhiên, Tây Chi Vương sau khi tiếp đất lại không lập tức tấn công.

Ngược lại, cô thậm chí chẳng thèm nhìn về phía Diệp Phi mà chỉ nhìn chằm chằm vào Đông Chi Vương đang bất tỉnh vì kiệt sức.

"Ta đã nói với ngươi rồi, không kiểm soát được cảm xúc luôn là điểm yếu của ngươi.

Nếu xét về thực lực thuần túy, ngoài Diêm Vương ra không ai thắng nổi chúng ta.

Nhưng cái tính cách này của ngươi luôn khiến ngươi lâm vào thế bí khi chiến đấu." Nói xong, Tây Chi Vương ngẩng đầu nhìn Diệp Phi: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Dù là những đòn tấn công hỗn loạn khi mất kiểm soát, thì đó vẫn là đòn đánh từ một vị Vương.

Không phải ai cũng dễ dàng chống đỡ được.

Xem ra chúng ta đều đã đánh giá thấp cậu thiếu niên có thể dễ dàng tiêu diệt Đội Đồ Sát này.

Thôi được, trận chiến đến đây là kết thúc, ngươi hãy nghỉ ngơi đi." Ánh mắt Tây Chi Vương vừa quét qua, Diệp Phi liền khẽ nhíu mày.

Anh phải đề phòng khả năng cô đột ngột lao tới.

Dù lúc này anh không cảm nhận được sát khí quá lăng liệt từ Tây Chi Vương, nhưng với trạng thái hiện tại, nếu cô thật sự ra tay, anh khó lòng chống đỡ.

Nếu để cô chiếm tiên cơ, anh sẽ không còn cơ hội.

Nhưng đồng thời, anh phải giữ vẻ thản nhiên.

Hiện tại cả hai đang trong giai đoạn quan sát lẫn nhau, chỉ cần để Tây Chi Vương nhận ra anh đã cạn kiệt sức lực, cô nhất định sẽ ra tay.

Hai người nhìn chằm chằm nhau hồi lâu.

Đột nhiên, một luồng sát khí kinh người ập lên người Diệp Phi.

Anh trợn mắt.

Luồng sát khí này khác hẳn với Đông Chi Vương.

Nếu sát khí của Đông Chi Vương như cuồng phong bão vũ, dùng sức mạnh áp đảo khiến người ta nghẹt thở, thì sát khí lúc này giống như rễ cây già, từ từ len lỏi vào tâm trí khiến người ta không biết đường nào mà lần.

Diệp Phi lập tức rút đôi đao, anh biết sát khí này chắc chắn từ Tây Chi Vương.

Đồng thời anh cũng nhận ra mình đã coi thường vị Vương thứ hai nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng này.

Dù không biết trong thế giới của họ, Tứ Đại Thiên Vương được xếp hạng thế nào, nhưng qua biểu hiện hiện tại, anh suy đoán thực lực của Tây Chi Vương chắc chắn trên cơ Đông Chi Vương!

Chương 599

May mắn là điều Diệp Phi lo lắng không xảy ra.

Luồng sát khí đó sau khi bộc phát một lúc thì thu lại.

Tây Chi Vương cất giọng lạnh lùng pha chút giễu cợt: "Thôi được, tuy ta rất hứng thú với ngươi, nhưng giờ chưa phải lúc đem ngươi về giải phẫu.

Ngươi thực sự có thực lực, nhưng đôi khi kẻ quá mạnh cũng dễ trở thành cái gai trong mắt.

Giao chiến với Vương giả, dù thắng hay thua, chuyện này cũng không thể kết thúc dễ dàng đâu.

Tiếp theo, ngươi chắc chắn sẽ đối mặt với sự truy sát điên cuồng từ Diêm La Điện.

Còn những kẻ khác, tốt nhất đừng hy vọng ai sẽ vì ngươi mà đối đầu với Diêm La Điện." "Haha, thật cảm ơn lời cảnh báo của ngài.

Không ngờ ngài cũng tốt bụng ghê." Diệp Phi nhếch mép, cố giữ thái độ bình tĩnh nói.

"Tốt bụng thì không dám, ta chỉ đơn giản không muốn con mồi của mình bị kẻ khác chạm vào trước khi ta kịp thưởng thức thôi." Tây Chi Vương nhếch môi, trong thoáng chốc, luồng sát khí lạnh lẽo đó lại ập đến.

"Sống cho tốt cho đến lúc ta tới mổ bụng ngươi ra.

Vương giả là bất bại." Nói xong, Tây Chi Vương từ từ bay lên không trung, nhìn xuống Diệp Phi với tư thế cao cao tại thượng.

Lúc này cô không còn sát ý nhưng cũng chưa có ý định rời đi.

Diệp Phi khẽ cau mày, anh không nghĩ việc Tây Chi Vương nán lại là điềm lành.

Câu nói cuối cùng của cô luôn quanh quẩn trong đầu anh: Vương giả là bất bại.

Theo lý thường, câu nói này không có vấn đề gì.

Vương là tín ngưỡng của mọi người, đứng ở nơi cao nhất để được sùng bái.

Để đảm bảo sự tôn nghiêm tuyệt đối, dù đối thủ là ai, Vương mặc nhiên phải giành chiến thắng.

Đó là một kiểu tư tưởng cố hữu trong lòng mọi người.

Nhưng vấn đề là, tư tưởng đó hiện tại đã bị phá vỡ.

Một vị Vương bất bại vừa mới thất bại.

Nghĩa là với câu nói này, Diệp Phi cần phải hiểu theo một góc độ khác.

Sau vài giây ngắn ngủi, Diệp Phi chợt nghĩ đến một khả năng.

Anh cau mày, hét lớn với đám đông chưa tản đi: "Mấy người còn đứng ngẩn ra đó làm gì!

Xem náo nhiệt xong rồi thì chạy mau đi!" Nói xong, Diệp Phi lập tức quay người chạy đi.

Đám đông còn đang ngơ ngác trước lời nói của anh, tò mò không hiểu vì sao Diệp Phi với tư cách kẻ chiến thắng lại phải tháo chạy hoảng loạn như vậy.

Tây Chi Vương đã dùng hành động để trả lời họ.

Cô chỉ vung tay một cái, áp lực không khí trong nháy mắt như một lưỡi hái tử thần quét về phía đám đông.

Những linh hồn bình thường này sao chịu nổi đòn đánh của một vị Vương.

Chưa kể tất cả vẫn còn đang mải dư vị trận chiến vừa kết thúc, tâm trí hoàn toàn không để ý.

Trong chớp mắt, lưỡi liềm gió lướt qua, chém đứt đầu cả một đám người.

Những kẻ may mắn tránh được đợt đầu ngay lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cùng với những tiếng la hét thảm thiết, mọi người bừng tỉnh và bỏ chạy tán loạn.

Nhưng giờ mới chạy thì còn ích gì?

Lúc này những lưỡi liềm gió như tử thần vung hái, đi đến đâu là có người chết thảm đến đó.

Chỉ trong thoáng chốc, đám đông xem náo nhiệt trước đó đã biến thành vô số thi thể, rồi dần hóa thành khói xám tản đi.

Tây Chi Vương lại một lần nữa nhắm vào Diệp Phi đang tháo chạy.

Cô thật sự rất thích chàng trai này, cũng rất muốn được đấu một trận tử tế với anh.

Nhưng tiếc thay, chuyện này giờ không chỉ còn là chuyện giữa hai người, mà còn liên quan đến tôn nghiêm của Vương giả.

"Dù hơi đáng tiếc, nhưng xin lỗi nhé." Dứt lời, Tây Chi Vương lại vung lưỡi liềm gió về phía Diệp Phi.

Áp lực không khí mạnh mẽ ngay lập tức rạch một đường trên vai anh.

Anh hoảng hốt quay lại, kinh hãi thấy lưỡi liềm gió đã tới sát nút.

Không một giây do dự, Diệp Phi rút đôi đao chắn trước người.

Áp lực không khí cực đại thông qua đôi đao ập thẳng vào toàn thân Diệp Phi.

Khoảnh khắc đó, anh cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp đập mạnh vào ngực.

Diệp Phi nôn ra một ngụm máu tươi.

Thân thể rã rời của anh lúc này không thể chịu nổi lực lượng này, anh bị đánh bay đi, đập mạnh vào một tòa nhà, gạch đá lập tức vùi lấp lấy anh.

“Nếu như thế này mà ngươi vẫn còn sống, ta sẽ cân nhắc đến lấy mạng ngươi sau.” Tây Chi Vương nhìn quanh chiến trường một vòng rồi mới quay người rời đi. *** “Chết tiệt, chết tiệt!

Sự chờ đợi này còn kéo dài đến bao giờ đây!” Ở thế giới loài người, Ngô Tà lại một lần nữa kêu gào mất kiên nhẫn.

“Bình tĩnh đi.” Tiểu Ca nhắc nhở.

“Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh, tình hình này sao bảo tôi bình tĩnh được!” Ngô Tà cuống quýt đập tay vào nhau.

“Trước đây dù gặp rắc rối gì thì ít nhất mọi người vẫn ở bên nhau, vẫn nhìn thấy nhau.

Bây giờ thì hay rồi, không biết Diệp Phi bên đó gặp phải chuyện gì, khó khăn ra sao, chúng ta hoàn toàn mù tịt.” “Không có tin tức chính là tin tốt.” Tiểu Ca lại nhắc lại.

“Vị Tiểu Ca này nói đúng đấy.” Lúc này, Họa tiểu thư lên tiếng: “Tuy chị tôi dùng năng lực từ sách để mở lối vào này, nhưng việc này vẫn sử dụng ma lực của chị ấy.

Nên nếu bên kia thật sự xảy ra chuyện gì lớn, ma lực của chị tôi

sẽ cảm nhận được.

Nếu không có gì thì chỉ có hai khả năng.

Một là bên đó có thể có chuyện, nhưng chỉ là chuyện nhỏ không ảnh hưởng đến bên này.

Hai là Diệp Phi đã bị tiêu diệt một cách lặng lẽ.

Nhưng tôi nghĩ các anh hiểu rõ thực lực của Diệp Phi hơn tôi, khả năng thứ hai không thể xảy ra.

Vậy nên có thể nói cục diện hiện tại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của anh ấy." Ngô Tà nghi hoặc nhìn Họa tiểu thư.

Anh đương nhiên tin vào thực lực của Diệp Phi, chỉ là anh không tin người phụ nữ trước mặt này thôi.

Họa tiểu thư thừa biết anh nghi ngờ mình nhưng cũng chẳng buồn giải thích.

Dù sao quan hệ giữa họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, chẳng cần bận tâm đối phương nghĩ gì về mình.

Đúng lúc đó, Thư tiểu thư cau mày thật chặt, lối vào cũng theo đó rung động một hồi.

Dù chỉ là trong thoáng chốc nhưng cũng đủ khiến tất cả những người có mặt căng thẳng tột độ.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng phải đã có vấn đề rồi sao!" Ngô Tà lo lắng hét lên.

"Thế giới bên đó có người có âm khí cực mạnh đã ra tay." Thư tiểu thư khóa chặt đôi mày, giải thích thông qua cảm nhận ma lực của mình.

"Âm khí cực mạnh?

Vậy nghĩa là Diệp Phi hiện tại đang rất nguy hiểm sao!" Ngô Tà càng thêm sốt ruột.

"Hiện tại chưa thể khẳng định.

Có lẽ chỉ là có kẻ mạnh ra tay nhưng không liên quan đến Diệp Phi thì sao?" Họa tiểu thư nói.

"Mấy lời tự an ủi đó vô dụng với những kẻ thường xuyên lăn lộn trong đống xác chết như chúng tôi lắm.

Chúng tôi luôn phải tính đến trường hợp xấu nhất." Ngô Tà nói đoạn định lao vào lối vào.

Chương 600

“Đợi đã!” Tiểu Ca nhanh chóng cản anh lại.

“Chúng ta không đi được.” Câu nói ngắn gọn của Tiểu Ca khiến Ngô Tà sững sờ.

Vừa rồi anh đúng là bị lo lắng làm mờ mắt, có khoảnh khắc anh quên mất nơi Diệp Phi đi không phải là thành phố hay quốc gia lân cận, mà là một thế giới khác.

Và trong số những người ở đây, chỉ có Diệp Phi mới đủ tư cách đặt chân đến đó.

Ngô Tà dừng lại nhưng vẻ mặt càng thêm lo âu: “Chết tiệt!

Vậy chúng ta phải làm gì đây?

Chẳng lẽ cứ đứng đây đợi thôi sao!” “Hãy tin cậu ấy, sẽ không sao đâu.” Tiểu Ca vỗ vai Ngô Tà an ủi.

Nhưng Ngô Tà có thể cảm nhận được lần này lực tay của y rất mạnh.

Điều đó chứng tỏ Tiểu Ca cũng chẳng hề bình tĩnh như vẻ ngoài, y cũng đang lo lắng cho Diệp Phi chẳng kém gì anh.

“Thật là chết tiệt!” Ngô Tà phẫn uất đấm mạnh xuống đất.

Lúc này, không chỉ Ngô Tà sốt ruột mà khán giả trong phòng livestream cũng đang lo sốt vó.

“Đại lão chắc không sao chứ nhỉ?” “Cậu nói cái gì vậy!

Đó là đại lão đấy!” “Thực lực của đại lão thế nào cậu không biết sao?

Chẳng qua là đổi chỗ chơi thôi mà!” “Đại lão vẫn là đại lão thôi!

Chắc chắn không có vấn đề gì!" "Đúng thế!

Riêng cái giọng nghi ngờ đó đã là không tôn trọng đại lão rồi!" "Phải, chúng ta có thể nghi ngờ bất cứ thứ gì, trừ đại lão!" "Đạo lý thì tôi biết, nhưng dù sao đó cũng là sân khách của người ta, lo lắng là không tránh khỏi." "Lo cái gì!

Sân nhà hay sân khách không quan trọng, đại lão ở đâu thì đó là sân nhà của đại lão!" "Chỉ cần đại lão muốn, kể cả ở thế giới đó, anh ấy cũng xưng bá được!" "Đúng vậy!" "Cứ chờ xem!

Không lâu nữa đại lão sẽ bước ra từ cái hố đen đó cho xem.

Rồi anh ấy sẽ cười khà khà bảo: Mọi người căng thẳng cái gì?

Tôi chỉ đổi chỗ du lịch tí thôi mà." "Đúng đúng đúng!

Đó mới là đại lão mà chúng ta biết!" "Tôi cũng nghĩ vậy, mấy đứa không tin đại lão cứ đợi bị vỗ mặt đi!" "Ủng hộ đại lão!

Kiên quyết ủng hộ đại lão!" Mặc dù những tiếng hò hét trong phòng livestream nghe như của một đám fan cuồng vô tri, nhưng chỉ họ mới hiểu mình đang lo lắng cho Diệp Phi đến mức nào.

Nếu không hò hét như vậy, họ thực sự sợ mình sẽ gục ngã vì lo âu.

Dù không có bằng chứng, dù phi thực tế, họ vẫn phải bám vào niềm tin đó để mong Diệp Phi bình an vô sự.

"Cứ tưởng mọi chuyện có thể thuận lợi, không ngờ ngay cả Diệp Phi cũng gặp phải rủi ro lớn thế này." Hoắc lão cau mày nói.

"Ngay cả thế giới của chúng ta còn có quá nhiều điều không ngờ, huống chi Diệp Phi đang ở một thế giới khác.

Một thế giới hoàn toàn xa lạ mà chúng ta chỉ biết qua thần thoại.

Có lẽ chúng ta không nên quá lạc quan." Giáo sư Quách cũng đầy

vẻ lo lắng.

Mặc dù việc Diệp Phi đến quốc độ của người chết không phải yêu cầu của ông, và ông cũng không thể can thiệp vào quyết định của anh, nhưng cứ nghĩ đến việc có thể mất đi một nhân tài đáng tin cậy và mạnh mẽ như vậy, lòng giáo sư Quách lại thắt lại.

Dù họ luôn khao khát khám phá những điều chưa biết, nhưng so với một nhân tài như thế thì sự tò mò đó có đáng gì đâu?

"Ông cũng đừng quá nóng lòng.

Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ mà?

Hễ trời đất chưa định thì mọi chuyện đều có thể xảy ra." Hoắc lão vỗ vai giáo sư Quách.

"Nói cũng đúng, có lẽ lần này chúng ta cũng nên thử đặt trọn niềm tin một lần xem sao." Giáo sư Quách đáp.

"Phải, hãy tin rằng cậu ấy nhất định sẽ trở về." Hoắc lão gật đầu, mỉm cười. *** Khi Tây Chi Vương đưa Đông Chi Vương trở lại điện thờ, cô lập tức thấy Nam Chi Vương đã đợi sẵn ở cửa từ lâu.

"Ta nói này, ngươi làm cái quái gì vậy?

Ngươi đi theo Đông Chi Vương chẳng phải để ngăn hắn nổi điên sao?

Sao vừa rồi lại bộc phát sức mạnh khủng khiếp như thể ngươi cũng nổi điên vậy?

Ngươi có biết cú đó làm cả không gian rung chuyển không?

Ta thực sự tò mò, một kẻ lạnh lùng như ngươi sao tự dưng lại phát ra âm khí dữ dội thế?" Nam Chi Vương oang oang.

"Nếu ngươi để ta đặt Đông Chi Vương xuống trước khi trả lời, ta sẽ rất cảm kích đấy." Tây Chi Vương lạnh lùng nói.

Nam Chi Vương lúc này mới tò mò nhìn kỹ, lập tức chú ý đến Đông Chi Vương đang nằm im lìm trong tay cô.

Vẻ mặt giễu cợt của hắn biến mất ngay tức khắc, thay vào đó là sự kinh ngạc không thể tin nổi.

“Chuyện này là sao?

Sao Đông Chi Vương lại ra nông nỗi này?” Tây Chi Vương không trả lời, nhanh chóng đưa Đông Chi Vương vào trong điện để chữa trị.

Lúc này, Bắc Chi Vương cũng nhận được tin và vội vàng chạy tới.

Dù trông ông già dặn và trầm ổn hơn ba người kia nhiều, nhưng chuyện này vẫn để lại nét kinh ngạc trên gương mặt ông.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng Bắc Chi Vương có chút gấp gáp.

Còn Nam Chi Vương thì khỏi phải nói, cái miệng hắn không ngừng nghỉ suốt quãng đường.

Nếu không phải địa vị ngang hàng, có lẽ hắn đã túm cổ Tây Chi Vương ép cô trả lời rồi.

Nhưng cũng vì Đông Chi Vương có vị thế ngang với họ nên hắn mới kinh ngạc đến mức đó.

Tây Chi Vương chỉ thở phào nhẹ nhõm sau khi cảm nhận được âm khí của Đông Chi Vương đang dần hồi phục.

“Giờ ngươi nói được rồi chứ?” Bắc Chi Vương lại lên tiếng.

“Vì sao Đông Chi Vương lại thành ra thế này?

Chuyến đi này rốt cuộc đã gặp chuyện gì?” “Nói đơn giản là chúng ta gặp chút rắc rối.

Đông Chi Vương giao thủ với kẻ đó, kết quả bị kích động, mất trí trí, cuối cùng thành ra thế này.” Tây Chi Vương cười khổ.

“Ngươi nói cái gì!” Hai người kia cùng thốt lên kinh ngạc.

“Ngươi bảo Đông Chi Vương bị người ta đánh bại sao?

Chuyện đó làm sao có thể!

Ở thế giới này, ngoài bốn vị Vương chúng ta và Diêm Vương đại nhân, ai có thể đánh bại được chúng ta?” Nam Chi Vương gầm lên.

“Ngươi nghĩ Đông Chi Vương tự ngã ra thế này chắc?” Tây Chi Vương hừ lạnh.

“Nói cụ thể xem nào.” Bắc Chi Vương cau mày sâu hơn.

Cách giải thích của Tây Chi Vương quá đơn giản khiến họ khó lòng tin được.

“Chúng ta theo dấu tàn dư của Đội Đồ Sát đến nơi chúng xuất hiện lần cuối.

Ở đó, chúng ta tìm thấy kẻ thủ ác.

Sau khi tìm được, Đông Đông lao vào chiến đấu với đối phương.

Tất nhiên là đấu đơn.

Ban đầu hai bên ngang ngửa, thậm chí Đông Đông còn nhỉnh hơn một chút.

Nhưng giữa chừng xảy ra vài chuyện khiến Đông Đông mất kiểm soát cảm xúc.

Đối phương lợi dụng cơ hội đó, tấn công dồn dập và cuối cùng đánh bại hắn.” “Không!

Không thể nào!

Ý ngươi là đối phương thắng bằng thực lực sao?

Thế giới này có kẻ như vậy mà chúng ta hoàn toàn không biết?

Chương 601

Chắc chắn có hiểu lầm gì đó!" Nam Chi Vương nộ hống.

"Đã xảy ra chuyện gì ở giữa?" Bắc Chi Vương quan tâm đến thông tin mấu chốt hơn.

"Giữa chừng, Đông Đông đã biến vũ khí của đối phương thành Đội Đồ Sát.

Các ngươi biết đấy, việc đó với hắn dễ như trở bàn tay.

Nhưng cuối cùng đối phương lại đoạt lại được quyền kiểm soát Đội Đồ Sát." Tây Chi Vương vừa dứt lời, hai người kia đều trợn tròn mắt.

Cũng dễ hiểu thôi, là đồng đội của Đông Chi Vương, họ quá rõ năng lực của hắn.

Đội Đồ Sát là thế nào, bị kiểm soát rồi sẽ ra sao, họ đều nắm rõ.

Từ lúc biết Đông Chi Vương đến giờ, trừ phi chính hắn tự giải trừ, chưa ai thấy kẻ nào có thể đoạt lại quyền điều khiển từ tay hắn, kể cả những vị Vương như họ.

"Thật không thể tin nổi, lại có kẻ làm được chuyện đó sao?" Bắc Chi Vương càng nhíu mày chặt hơn.

Ngay cả Nam Chi Vương cũng đứng hình, không biết nói gì để diễn tả sự kinh ngạc.

Thấy biểu cảm của hai người, Tây Chi Vương lại cười, vì cô biết nếu nói tiếp, vẻ mặt họ sẽ còn đặc sắc hơn nữa.

"Kinh ngạc sao?

Đừng vội, phía sau còn kịch tính hơn.

Từ lúc giao chiến, hắn đã tung ra tổng cộng bốn loại vũ khí, mà theo ta thấy, cái nào cũng từ cấp Linh khí trở lên.

Quan trọng nhất là có một món vũ khí có thể gây trọng thương cho chúng ta." Đúng như cô dự đoán, Nam Chi Vương vì giận dữ hay để che giấu sự hoảng sợ mà đấm mạnh vào một cây cột.

Sau một tiếng rầm lớn, cột đá đổ sập.

"Những lời ngươi nói là thật sao?" Hắn gặng hỏi.

"Tất nhiên, chính vì món vũ khí đó mà Đông Đông mới thất bại, và ta cũng lỡ mất thời cơ tốt nhất để giúp hắn." Tây Chi Vương thẳng thắn nói.

"Thật quá khó tin." Bắc Chi Vương trở nên nghiêm trọng.

"Chỉ riêng việc năng lực cá nhân có thể đối kháng với chúng ta đã là chuyện hiếm thấy rồi.

Không ngờ hắn còn sở hữu nhiều Linh khí đến vậy.

Số lượng đó ngay cả chúng ta cũng chẳng mấy ai đạt tới được, đối với cấp dưới Phán quan thì lại càng không thể." Bắc Chi Vương càng lúc càng nghiêm trọng.

Là người lớn tuổi và giàu kinh nghiệm nhất trong Tứ Thiên Vương, ông hiểu rõ điều này đáng sợ đến mức nào.

"Vậy bây giờ sao?

Kẻ đó thế nào rồi?" Bắc Chi Vương vội hỏi.

"Không xác định được." Tây Chi Vương nói.

"Sau khi Đông Đông bại trận, điều duy nhất ta nghĩ đến là đưa hắn về cứu chữa.

Lúc đó âm khí của hắn quá yếu, ta sợ để lâu sẽ nguy hiểm tính

mạng.

Vậy nên ta đã tiêu diệt tất cả nhân chứng xung quanh và tung đòn tấn công mãnh liệt về phía hắn.

Ta thấy hắn bị vùi lấp trong đống đổ nát, nhưng không chắc là hắn đã chết hay chưa." Tây Chi Vương vừa dứt lời, lại có tiếng nổ lớn.

Hai người quay lại, thấy Nam Chi Vương lại vừa phá hủy thêm một cây cột đá nữa.

"Ta nói này, nếu ngươi cứ phá hoại thế này, đại điện của chúng ta sập mất thôi." Tây Chi Vương nhìn Nam Chi Vương đang nắm chặt nắm đấm, toàn thân run rẩy nói.

"Ngươi vừa nói thật đấy à?" Nam Chi Vương dùng giọng chất vấn hỏi.

"Ngươi chưa xác định hắn chết hay chưa mà đã về rồi sao?" "Phải." Tây Chi Vương gật đầu.

"Vì sao!

Ngươi biết rõ một kẻ như vậy đe dọa chúng ta thế nào mà!

Có thể lần này là do chúng ta chủ động tìm hắn, nhưng ai dám chắc sau này hắn không cấu thành mối đe dọa cho chúng ta?

Bất kể hắn dùng thủ đoạn gì đánh bại Đông Chi Vương, nhưng sau trận chiến đó chắc chắn hắn đã kiệt sức!

Đó là thời cơ tốt nhất để kết liễu hắn, vậy mà ngươi lại bỏ qua!" Nam Chi Vương xông đến trước mặt Tây Chi Vương gầm thét.

Nhưng Tây Chi Vương chẳng hề run sợ trước cơn thịnh nộ và thân hình hộ pháp của đối phương.

Cô vẫn bình thản đáp: "Tuy ta chưa xác nhận sự sống chết của hắn, nhưng đòn cuối cùng đó ta không hề nương tay.

Sao nào?

Ngươi không tin vào sức mạnh của ta à?" Nam Chi Vương cứng họng.

Là Vương giả, sao hắn không biết sức mạnh của Tây Chi Vương chứ.

"Nhưng kẻ đó là người có thể đối kháng với chúng ta mà.

Chẳng lẽ không nên xác nhận kỹ hơn sao?" Nam Chi Vương hạ giọng xuống một chút.

"Nếu chỉ có một mình, ta chắc chắn sẽ xác nhận.

Nhưng ta đã nói rồi, lúc đó âm khí của Đông Đông cực kỳ yếu, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Ta thậm chí có thể nói với ngươi rằng, nếu trên đường về ta không truyền thêm âm khí cho hắn, hắn đã không thể sống mà về đến đây.

Một bên là kẻ có thể trở thành mối đe dọa, một bên là người đồng đội chắc chắn sẽ chết, nếu là ngươi, ngươi chọn bên nào?" Tây Chi Vương tung ra câu hỏi ngược lại khiến Nam Chi Vương không thể trả lời.

Vì với câu hỏi này, đáp án quá rõ ràng.

"Được rồi." Khi hai bên đang giằng co, Bắc Chi Vương nhìn Đông Chi Vương đang hôn mê, trầm giọng nói: "Vương giả là không thể thất bại.

Đó là quy tắc nằm lòng từ khi chúng ta lên ngôi.

Dù Tây Chi Vương đã dọn dẹp hậu quả, nhưng trong thâm tâm, chúng ta vẫn sẽ nhớ khoảnh khắc thất bại này.

Đó là một nỗi nhục lớn lao đối với chúng ta.

Chàng trai đó có thể đánh ngang ngửa với Đông Chi Vương, thực lực cá nhân không cần bàn cãi.

Cộng thêm sự hỗ trợ của các loại Linh khí, kẻ như vậy chỉ cần có thời gian trưởng thành, chắc chắn sẽ trở thành mối đe dọa cho chúng ta.

Tất nhiên ta không nói Tây Chi Vương sai.

Việc trở thành mối đe dọa dù sao cũng chỉ là suy đoán, còn cứu đồng đội là việc cần làm ngay.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta để mặc cho mối đe dọa đó tiếp tục lớn mạnh." Ánh mắt Bắc Chi Vương đột nhiên trở nên sắc lạnh, sát ý tỏa ra khiến nhiệt độ không gian như giảm xuống.

"Nam Chi Vương, lần này ngươi hãy đi đi.

Hắn vừa trải qua đại chiến với Đông Chi Vương, lại bị Tây Chi Vương đánh trọng thương.

Dù có may mắn sống sót, chắc chắn cũng đã thương tích đầy mình.

Đây là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt hắn.

Hãy cho hắn biết, cái giá của việc phản kháng quyền thế là gì." "Giết luôn sao?

Không tính chiêu hàng à?" Tây Chi Vương mỉa mai.

"Nếu hắn chỉ tiêu diệt Đội Đồ Sát để chứng minh thực lực thì ta còn cân nhắc.

Nhưng hiện tại, hắn đã làm những việc không thể cứu vãn.

Không cần thiết phải nghĩ đến chuyện đó nữa." "Không vấn đề gì." Nam Chi Vương siết chặt nắm đấm, tiếng xương khớp kêu răng rắc.

Hắn trông như thể đã bóp nghẹt Diệp Phi trong lòng bàn tay và đang dần nghiền nát anh vậy.

“Chỉ cần tìm thấy hắn, ta đảm bảo hắn sẽ không còn cơ hội sống sót!” Nói xong, Nam Chi Vương định xuất quân ngay.

“Đợi đã.” Bắc Chi Vương gọi hắn lại: “Dẫn theo vài Phán quan đi, khi cần sẽ dùng tới.” “Ta thấy không cần thiết đâu!

Ở trạng thái này, ta bóp chết con kiến đó là quá đủ rồi!” Nam Chi Vương hằn học nói.

“Trước khi Đông Chi Vương và Tây Chi Vương xuất chinh, chúng ta cũng nghĩ như vậy đấy!

Chương 602

Nhưng kết quả thì sao?" Bắc Chi Vương quay sang nhìn Nam Chi Vương, đôi mắt nheo lại tỏa ra một uy quyền không thể chối cãi.

Ngay cả Nam Chi Vương đô con nhất cũng không tự chủ được mà rụt cổ lại trước ánh mắt đó.

"Ta hy vọng các ngươi luôn nhớ rõ địa vị của mình tượng trưng cho điều gì!

Và cũng hiểu rõ nếu có thêm một vị Vương nữa thất bại thì sẽ có ý nghĩa gì!

Dù là đánh giá cao hắn đi nữa, chúng ta cũng phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng!" Bắc Chi Vương gằn giọng.

Nam Chi Vương nuốt nước bọt, lập tức thu lại thái độ ngông nghênh ban nãy: "Ta biết rồi.

Ta sẽ dẫn theo Phán quan cùng xuất phát.

Một khi tìm thấy kẻ đó, ta nhất định sẽ tiêu diệt hắn tận gốc.

Tôn nghiêm của Vương giả, ta sẽ dùng đôi tay mình để bảo vệ!" "Hiểu được vậy là tốt." Bắc Chi Vương gật đầu.

"Đi đi, ta không muốn nghe thêm tin xấu nào nữa khi ngươi trở về." "Đợi chút." Khi Nam Chi Vương định đi, Tây Chi Vương lại gọi.

Nam Chi Vương quay lại với vẻ mặt kiêu ngạo thường thấy.

"Dù sao ta cũng là người từng giao thủ với hắn, ta có vài lời khuyên cho ngươi.

Nếu có cơ hội đánh bại hắn, tốt nhất hãy dốc toàn lực trong một lần, đừng cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Tốc độ trưởng thành của hắn vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta đấy.

Lúc đó Đông Đông đã nếm trái đắng vì chuyện này rồi.

Đặc biệt phải cẩn thận cái chuông trong tay hắn, dù ngươi có đang chiếm ưu thế đến mức nào, hễ thấy hắn rút chuông ra là phải đề phòng ngay." Nam Chi Vương liếc Tây Chi Vương một cái rồi gật đầu: "Ta biết rồi, bất kể hắn có bài tẩy gì, ta cũng sẽ không cho hắn cơ hội phản kích.

Ngay khi vừa chạm mặt, ta sẽ cho hắn biết hắn đã làm một việc ngu xuẩn đến mức nào!" Dứt lời, Nam Chi Vương đấm thủng một lỗ trên tường như để thể hiện quyết tâm rồi rời đi. *** Tại hiện trường chiến trường, lại có thêm một nhóm linh hồn mới kéo đến xem.

Họ đương nhiên không biết nơi này vừa trải qua một trận chiến kịch liệt thế nào, chỉ thấy cảnh tượng hoang tàn mà không khỏi thốt lên kinh ngạc.

"Trời ạ, chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?

Động đất cục bộ sao?" Nhưng rõ ràng không ai quan tâm đến lời cảm thán đùa cợt đó.

"Động đất gì mà lại chỉ ở đúng chỗ này?

Chúng ta chẳng cảm thấy gì cả." "Chắc không phải động đất đâu, nhưng rõ ràng nơi này vừa trải qua một thảm họa kinh hoàng." "Thật đáng sợ.

Không ngờ ở thế giới của chúng ta cũng có những tai nạn khủng khiếp thế này, từ hồi tôi chết đến giờ mới thấy lần đầu." "Đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng chưa từng thấy qua.

Không, cấp độ thảm họa thế này tôi còn chưa từng nghe kể nữa kìa." "Vậy người ở đây thì sao?

Chẳng lẽ...” “Dù tôi muốn lạc quan chút nhưng nhìn hiện trường thế này, e là khó lắm.” Câu nói đó nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Hiện trường thực sự quá kinh hoàng.

Thậm chí họ tin rằng khi trở về kể lại cho người khác, ai cũng sẽ phải rùng mình kinh hãi.

Cảnh tượng này hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của họ kể từ khi đến thế giới này.

Trước thảm họa như vậy, họ không thể tưởng tượng nổi có ai đủ khả năng sống sót.

Chỉ có một điểm “tốt” ở quốc độ người chết so với thế giới loài người: linh hồn khi chết đi sẽ dần hóa thành âm khí và tan biến.

Nên dù hiện trường có đáng sợ đến đâu, họ cũng chỉ thấy đống đổ nát.

Nếu họ đến đây mà còn thấy vô số xác chết đẫm máu thì sự sợ hãi chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.

Sau khi lượn lờ một vòng, mọi người quyết định rời đi.

Xem náo nhiệt là bản tính, nhưng không ai muốn mất mạng vì nó.

Nơi rùng rợn thế này, họ không muốn nán lại thêm giây nào nữa.

Đúng lúc đó, một tiếng động nhỏ vang lên từ đống đổ nát.

Ở nơi mà ai cũng nghĩ không còn sinh vật nào sống sót lại có tiếng động, cảm giác đó giống như khi bạn đi một mình trong nghĩa địa ở thế giới loài người mà bỗng có ai đó hiện ra hỏi đường vậy.

Dù kẻ hỏi đường là người hay ma, bạn cũng sẽ bị dọa cho dựng tóc gáy.

Cả đám hét to một tiếng rồi ôm chầm lấy nhau.

Lẽ ra lúc này nên chạy lẹ là tốt nhất, nhưng trí tò mò lại giữ chân họ lại.

Họ đứng đó với tâm lý sợ hãi, nhìn chằm chằm vào nơi phát ra tiếng động.

Nơi đó chỉ là một đống đổ nát hoang tàn, nhìn qua chẳng thể nào có sự sống.

Có người bắt đầu sợ, có người tự trấn an rằng mình bị ảo giác do quá căng thẳng.

Nhưng một tiếng động nữa vang lên đã cho họ câu trả lời.

"Trời ơi!" "Mẹ kiếp!

Có động tĩnh thật kìa!" "Chuyện gì vậy?

Không đúng, lẽ ra không nên có tiếng gì chứ!" "Chỗ này nát bét thế kia, làm gì còn ai sống nổi mà phát ra tiếng!" "Chẳng lẽ có ma!" "Đại ca ơi, nghiêm túc mà nói thì chúng ta chính là ma rồi còn gì?" "Nhưng chuyện này là sao?

Chẳng lẽ có người sống sót?" "Hay là ai đó trong các người ra xem thử đi?" Dù đề nghị này là cách tốt nhất để giải tỏa nghi ngờ, nhưng chẳng ai dám thử, kể cả kẻ vừa đưa ra ý kiến.

Nhưng bảo họ đi thì họ cũng không cam tâm.

Cả đám đứng ngây ra đó, giằng co với đống đổ nát.

Tiếng động lại vang lên lần nữa.

Những người xem bắt đầu quen dần, phản ứng không còn dữ dội như trước.

Có vài kẻ bạo gan thử tiến lại gần đống đổ nát.

Ngay khi họ vừa đến sát, một bàn tay bất thình lình thò ra từ bên trong.

Điều này khiến trái tim họ vừa mới bình lặng lại một chút đã vọt lên tận cổ họng.

Cả đám la hét kinh hoàng, tản ra chạy thục mạng.

Bàn tay đó nhanh chóng bám vào mép gạch đá, rồi dùng lực, thân hình Diệp Phi từ từ hiện ra.

Lúc này anh đầy rẫy vết thương, trận chiến vừa rồi đã làm anh kiệt sức.

Anh giữ tư thế nửa thân người vẫn vùi trong đống đổ nát, hít sâu liên tục mấy hơi để điều chỉnh hơi thở.

Chờ đến khi cảm thấy thể lực hồi phục được đôi chút, anh mới dùng sức thoát ra hoàn toàn.

Diệp Phi nằm bệt xuống đất, thở hổn hển.

"Haha, đúng là Vương giả có khác.

Sức mạnh bộc phát đáng sợ thật, mình vậy mà cũng miễn cưỡng thắng được một người, nghĩ lại thấy cũng kinh ngạc thật." Diệp Phi nhìn lên bầu trời.

Thế giới này không phân định ngày đêm, thứ anh thấy chỉ là một vùng hỗn độn.

Phút nghỉ ngơi ngắn ngủi giúp anh hồi phục đôi chút, anh chậm rãi bò dậy, hít thở thêm vài hơi để ổn định cơ thể.

Anh nhìn quanh, thảm cảnh trước mắt khiến anh không khỏi nhíu mày.

"Quả nhiên là vậy sao?" Diệp Phi thầm nghĩ.

“Vương giả là bất bại.

Đó là khái niệm trong đầu mọi người.

Chỉ cần không có khái niệm mới lọt vào nhận thức của họ, quy tắc này sẽ mãi tồn tại.

Vậy nếu một ngày Vương thất bại thì sao?

Đơn giản thôi, chỉ cần tiêu diệt tất cả những người có thể lan truyền tin tức đó, thì chuyện đó mặc nhiên coi như chưa từng xảy ra.

Tuy là một cách làm tàn nhẫn và lừa mình dối người, nhưng để duy trì địa vị tuyệt đối, họ cũng thật độc ác.” Lúc này, Diệp Phi cảm nhận sâu sắc rằng thế giới này dù có nhiều điểm tương đồng với thế giới của anh, nhưng lại tàn nhẫn hơn nhiều.

Chương 603

Đặc biệt là về tính mạng con người.

Đối với những kẻ cai trị nơi này, tính mạng của những người bên dưới chẳng đáng một xu.

Họ không hề có khái niệm "bách tính".

Cư dân ở đây chỉ là những kẻ xuất hiện thuận theo sự tồn tại của thế giới này mà thôi.

Chỉ cần họ có ý định kháng cự dù là nhỏ nhất, các vị Vương sẽ không ngần ngại mà giết sạch.

Sau khi hiểu rõ bản chất của thế giới này, Diệp Phi lê bước chân mệt mỏi rời đi.

Anh không biết mình nên đi đâu tiếp theo, nhưng anh biết chắc chuyện này chưa kết thúc ở đây.

Dù Tây Chi Vương là Vương, nhưng cô sẽ biết kết quả của việc ra tay với đồng nghiệp.

Và đối với một chướng ngại vật đã được coi là mối đe dọa như anh, họ chắc chắn sẽ quay lại đây để xác nhận sự sống chết.

Lần này sẽ khác trước.

Trước đây Đông Chi Vương và Tây Chi Vương đến chủ yếu là vì Đội Đồ Sát bị diệt nên qua xem tình hình.

Nhưng lần này, họ đã biết rõ anh là một rắc rối thực sự.

Có thể tưởng tượng họ sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, mang theo nhiều nhân thủ hơn.

Dù Diệp Phi không biết thực lực của những kẻ gọi là Phán quan

trong Diêm La Điện ra sao, nhưng với trạng thái hiện tại, đối phó với họ sẽ rất khó khăn.

Chưa kể trong đám đó chắc chắn sẽ có thêm một vị Vương nữa đi cùng.

Diệp Phi tự tin vào thực lực của mình nhưng anh không phải kẻ điên.

Khi nào nên biết điều, anh hiểu rõ hơn ai hết.

Dù Hoàn Âm Đan có hạn sử dụng, nhưng cùng lắm là đổi thêm một viên nữa.

Chứ nếu giờ bị truy sát đuổi kịp, anh sẽ chẳng còn cơ hội sống sót nào.

Vừa đi được một đoạn, người đàn ông cụt tay đã xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

"Anh vẫn chưa chạy sao?" Diệp Phi có chút bất lực nói, nhưng trong lòng anh thấy rất mừng vì người này đã sống sót qua đợt tàn sát ban nãy.

"Thực ra tôi đã chạy rồi, nhưng nghe thấy tiếng nổ lớn bên này nên mới quay lại xem." Người đàn ông giải thích.

"Anh không sao chứ?

Trông anh bị thương nặng quá." "Mấy vết thương này không đáng ngại, chỉ là hơi mệt chút thôi." Diệp Phi cười khổ.

"Vậy anh hãy cùng tôi về chỗ tôi ở đi." Người đàn ông tiến lên đỡ lấy Diệp Phi.

"Anh làm thế này thật sự ổn chứ?

Ban nãy Vương giả không giết anh đã là may mắn lắm rồi.

Nếu còn tiếp tục dính líu đến tôi, lần tới anh chắc chắn sẽ chết đấy.” Diệp Phi nhắc nhở.

“Nếu không có anh, lúc nãy tôi đã chết rồi.

Nhờ có anh mà tôi và anh em của tôi mới được sống.

Tính mạng của chúng tôi trong mắt Vương giả chẳng đáng gì, họ muốn giết lúc nào thì giết.

Nhiều người bảo chuyện đó không có cách nào khác vì đó là quy tắc của thế giới này.

Nhưng tôi không muốn chấp nhận kết quả đó.

Dù ở thế giới kia chúng tôi đã chết, nhưng ở thế giới này, chúng tôi cũng được coi là cư dân đang sống chứ?

Chúng tôi vẫn còn tính mạng tồn tại đặc biệt ở đây.

Đã coi là còn sống, tôi không thể chấp nhận việc họ coi thường sinh mạng chúng tôi như vậy.

Chỉ tiếc là năng lực chúng tôi quá yếu, không thể phản kháng.

Nói trắng ra, những kẻ chấp nhận quy tắc đó chắc gì đã cam tâm tình nguyện.” “Nhưng anh thì khác.

Anh có sức mạnh to lớn, có thể dễ dàng tiêu diệt Đội Đồ Sát, thậm chí có thể đối đầu với Vương.

Họ không cho phép một sức mạnh như vậy tồn tại đâu.

Từ lúc anh chiến đấu với họ, tôi tin họ đã coi anh là cái gai trong mắt và đang dẫn người đi tìm anh.

Kẻ họ muốn giết, tôi sẽ dốc hết sức để bảo vệ.

Tuy có chút hèn mọn, nhưng tôi nghĩ đây cũng là một kiểu phản kháng của tôi đối với họ.” Nghe những lời của người đàn ông cụt tay,

lòng Diệp Phi ngổn ngang cảm xúc.

Anh rất vui vì người này ủng hộ mình, dù mục đích sâu xa vẫn là vì chính họ.

Trong mắt người đàn ông này, anh đã trở thành một niềm hy vọng.

Thực tế, Diệp Phi hiểu rằng người đàn ông này muốn mượn sức mạnh của anh để thách thức quy tắc.

Việc đó với anh không thành vấn đề, vì những việc anh sắp làm chắc chắn sẽ dẫn đến kết quả đó.

Nhưng thách thức quy tắc không có nghĩa là thay đổi được nó.

Anh rốt cuộc không phải người của thế giới này.

Sau khi làm xong việc của mình, anh chắc chắn sẽ rời đi.

Đến lúc đó, mọi quy tắc vẫn sẽ như cũ, sự áp bức mà họ đang chịu đựng vẫn sẽ tiếp diễn.

Trừ khi anh thay đổi được quy tắc thế giới này trước khi đi.

Nhưng Diệp Phi biết đó là chuyện không thể.

Anh cũng chưa bao giờ nghĩ mình có thể làm được việc đại sự vĩ đại như vậy.

Diệp Phi im lặng.

Khi người đàn ông bộc lộ sự giác ngộ của mình, Diệp Phi lại không có sự giác ngộ để đáp lại.

Anh thậm chí thấy có chút cắn rứt.

Chính anh đã trao cho họ hy vọng, nhưng rồi họ sẽ nhận ra hy vọng đó chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, mọi thứ cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng kê vàng mà thôi.

Ngay sau khi Diệp Phi rời đi không lâu, Nam Chi Vương cùng vài

Phán quan đã có mặt tại hiện trường.

Nhìn cảnh tượng tan hoang, Nam Chi Vương hừ lạnh.

“Tên Tây Chi Vương đó, bình thường trông thư sinh mà ra tay cũng ác thật đấy.

Hèn chi hắn không buồn kiểm tra xem con mồi đã chết hẳn chưa.

Với sự phá hủy thế này, e là chẳng ai sống nổi.” Dù vậy, khi nghĩ đến việc kẻ Tây Chi Vương tấn công thực tế là một người có thể đấu ngang ngửa với Vương giả, hắn không thể chủ quan.

Hắn lập tức ra lệnh cho các Phán quan: “Các ngươi đi tìm xung quanh xem có manh mối gì không.

Tây Chi Vương gây ra tiếng động lớn thế này, chắc chắn phải có kẻ chú ý.

Tìm được chúng thì giải hết về đây cho ta.

Đứa nào chống đối thì cứ xử lý luôn.

Nếu gặp đối tượng mục tiêu thì đừng ra tay, báo ngay cho ta biết.” “Rõ!” Các Phán quan đáp lời rồi tản đi.

Ở thế giới này, mỗi người chết đi đều có âm khí.

Chỉ cần không phải nhân viên đặc định, việc tìm người thông qua âm khí là cực kỳ dễ dàng.

Không lâu sau, vài kẻ đã bị dẫn đến trước mặt Nam Chi Vương.

“Họ là những người được tìm thấy ở gần đây.

Theo lời khai thì họ không sống ở đây mà bị tiếng nổ lớn ban nãy thu hút tới.” Một Phán quan giải thích.

Nam Chi Vương hài lòng gật đầu, chống cằm quan sát họ một lượt.

Chương 604

Khác với vẻ xinh đẹp của Đông Chi Vương hay vẻ hào hoa của Tây Chi Vương, thân hình đồ sộ của Nam Chi Vương vốn đã tạo nên một áp lực cực lớn.

Chưa kể gương mặt hắn đầy rẫy sẹo, cái vẻ ngoài đó dù ở thế giới loài người cũng chẳng ai dám bén mảng đến gần.

Trước mặt Nam Chi Vương, những người bị bắt tới đều co rúm lại, run rẩy vì sợ hãi.

Trong lòng họ tràn ngập sự hoảng loạn, không hiểu tại sao mình chỉ xem náo nhiệt mà lại bị đưa đến đây, càng không hiểu nổi vì sao kẻ thẩm vấn họ lại là Nam Chi Vương – kẻ đáng sợ nhất trong Tứ Thiên Vương.

Trong quan niệm của họ, những người dân thường này lẽ ra không bao giờ có bất kỳ giao điểm nào với vị đại thần này mới đúng.

"Thật là tệ quá." "Đúng thế, lúc nãy đã bảo bọn họ mau chạy đi mà không nghe, giờ thì hay rồi." Lúc này, có hai người đang nằm bò trên nóc nhà nhìn trộm cuộc thẩm vấn của Nam Chi Vương.

Sau khi thấy Diệp Phi bò ra từ đống đổ nát, họ đã nhận ra tình hình không ổn nên vội vàng rời khỏi hiện trường.

Nhưng chưa đi được bao xa, họ đã thấy Nam Chi Vương và Phán quan kéo đến.

Sự hiếu kỳ thôi thúc họ quay trở lại, nhưng lần này họ không dám tới quá gần.

Họ biết rõ Nam Chi Vương và Phán quan đến đây chắc chắn không phải để tham quan.

Giữ khoảng cách và quan sát tình hình mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Khi thấy Phán quan tìm kiếm và bắt giữ những người dân gần đó mang đi, họ mới lặng lẽ bám theo.

"Ai cũng biết trong Tứ Thiên Vương, Nam Chi Vương là kẻ tàn bạo nhất, phàm là kẻ bị hắn mang đi..." "...căn bản không một ai có cơ hội sống sót." "Đừng nhìn nữa, chúng ta cũng mau đi thôi, nếu để Nam Chi Vương phát hiện..." "...chúng ta cũng không sống nổi đâu!" "Các người đừng hoảng loạn, ta chỉ hỏi vài câu thôi." "Chỉ cần các người có thể đưa ra câu trả lời khiến ta hài lòng, ta sẽ thả các người đi." Nam Chi Vương chống cằm đánh giá bọn họ: "Nhưng trước đó, ta cần xử lý một chút việc nhỏ." Nói đoạn, Nam Chi Vương đột nhiên nhặt một viên đá vụn dưới đất, dùng ngón tay búng nhẹ về phía sau.

Viên đá vụn tưởng chừng không đáng nhắc tới kia trong nháy mắt bay đi như một viên đạn, xuyên thủng đầu của một trong hai kẻ đang nấp trên nóc nhà nhìn trộm.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, dù là người nấp trên nóc nhà hay những người đang quỳ trước mặt Nam Chi Vương đều không ngờ tới viễn cảnh này.

"Ta ghét nhất là kẻ nào nhìn lén sau lưng, lại còn nói xấu ta." Đến khi kẻ còn lại trên nóc nhà kịp hoàn hồn, hắn theo bản năng nhìn về phía trước thì kinh hoàng thấy Nam Chi Vương tuy vẫn ngồi yên tại chỗ, nhưng cái đầu đã xoay nửa vòng, đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Một áp lực khó tả đè nặng lên người hắn.

Hắn không phải Diệp Phi, làm sao chịu nổi uy áp của một bậc vương giả.

Trong chớp mắt, hắn cảm thấy có một sức mạnh bóp nghẹt cổ họng mình.

Hắn cố gắng hít thở để điều chỉnh nhưng vô vọng.

Họ từng thấy uy áp của Vương, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được mối đe dọa cận kề cái chết đến thế.

Hắn chẳng kịp quan tâm đến cơ thể của đồng đội đang dần tan biến bên cạnh, lập tức nhảy xuống khỏi nóc nhà.

Hắn không biết Nam Chi Vương có đuổi theo hay không, đối với hắn lúc này điều đó không còn quan trọng, trong đầu chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: Chạy, mau chạy đi!

Phải dùng hết sức bình sinh để thoát khỏi nơi này.

Ngay lúc đó, khóe môi Nam Chi Vương khẽ nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, ngón tay hắn lại búng một cái.

Một viên đá khác bay vút đi với uy lực cực lớn, xuyên thủng cả bức tường và lồng ngực kẻ đang bỏ chạy.

Cùng với sức mạnh xuyên thấu đó, hắn bị đánh bay đi, khi rơi xuống đất, đôi mắt vẫn còn đọng lại sự kinh hoàng tột độ.

Nam Chi Vương lại xòe lòng bàn tay ra, những hồn phách đã bị đánh tan lúc trước bỗng chốc hội tụ về phía hắn, hóa thành một đạo ánh sáng rồi biến mất.

Sự cố diễn ra chớp nhoáng khiến những người trước mặt sợ đến mức không nói nên lời.

Họ quỳ rạp xuống đất, mặt mày tái mét nhìn Nam Chi Vương.

Thấy biểu cảm của họ, Nam Chi Vương tỏ vẻ rất hài lòng.

Điều này không chỉ vì hắn đã phô diễn hoàn hảo sự đáng sợ của mình, mà quan trọng hơn, hắn tin rằng với sự đe dọa vừa rồi, khi hắn

đặt câu hỏi, những kẻ này sẽ không dám che giấu điều gì.

“Hơi mất thời gian một chút, quay lại chuyện chính thôi.” “Lúc các người tới đây đã nhìn thấy những gì?” Nam Chi Vương hỏi.

Quả nhiên, sau màn uy hiếp kinh hoàng, không ai dám giấu giếm, từng người một thi nhau gào lên tranh lời, như thể nếu chậm một chút là họ sẽ mất mạng vậy.

“Ồn ào quá, nếu ta thấy phiền thì không ngại đổi một nhóm người khác để hỏi đâu.” Một câu nói đơn giản khiến mọi người lạnh sống lưng.

Dù Nam Chi Vương không nói rõ, nhưng họ đều tưởng tượng ra được cái gọi là “đổi một nhóm người khác” có nghĩa là gì.

“Lúc đó, chúng tôi nghe thấy động tĩnh nên mới ghé xem.” “Khi ấy hiện trường đã là một đống hỗn độn.” “Hoàn toàn không thấy dấu hiệu của người sống.” Một người vội vã nói.

“Chúng tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.” “Chỉ thấy thảm cảnh đáng sợ thế này chắc không phải chuyện đơn giản.” Người khác tiếp lời.

“Ngay lúc chúng tôi định rời đi...” “...thì thấy từ đống đổ nát đằng kia.” “Chính là đống đổ nát đó!” Người kia vừa nói vừa chỉ tay về một hướng.

“Nơi đó đột nhiên phát ra tiếng động.” “Chúng tôi sợ quá, nhiều người đã bỏ chạy ngay lập tức.” “Tôi nán lại một lúc thì thấy có người từ bên trong bò ra.” Nam Chi Vương lập tức liếc mắt ra hiệu cho Phán quan bên cạnh.

Phán quan gật đầu, đi tới đống đổ nát kiểm tra rồi quay lại báo cáo: “Hiện trường đúng là có dấu vết bị xới lên.” “Đồng thời ở mép miệng hố có vài vết cào, chắc là do người bò ra để lại.” “Liệu có phải

là sự giãy chết trước khi lâm chung không?" Nam Chi Vương hỏi.

"Không thể nào, thuộc hạ không nhìn lầm dấu vết đâu." Phán quan khẳng định.

"Ta biết rồi." "Tây Chi Vương quả nhiên làm việc không ra hồn." "Vậy câu hỏi cuối cùng." Nam Chi Vương nhìn chằm chằm vào họ: "Kẻ đó đã chạy theo hướng nào?" Mọi người không dám do dự, đồng loạt chỉ về cùng một hướng.

Có lẽ trong số họ cũng có người đã chịu đủ sự áp bức của Vương, hoặc từng nghĩ đến việc phản kháng, nhưng chung quy họ cũng chỉ là dân thường, không có giác ngộ của một chiến binh.

Khi tính mạng bị đe dọa tuyệt đối, mọi ý nghĩ khác đều tan biến, điều duy nhất họ muốn là bảo toàn mạng sống.

Nam Chi Vương nhìn về hướng họ chỉ, sau đó đứng dậy: "Đi thôi, đi gặp kẻ chán sống đó một lát." Dưới sự dẫn dắt của Đoạn Thủ Nam, Diệp Phi đã thuận lợi đến được chỗ ở của anh ta.

Nơi này tuy vẫn nằm trong thành nhưng thực tế thuộc khu vực biên giới hẻo lánh.

Khác với những ngôi nhà san sát trong thành, ở đây phải đi một quãng xa mới thấy một hộ dân.

Nếu ở thế giới loài người, ngay cả những thôn xóm hẻo lánh nhất cũng khó mà có khoảng cách giữa các nhà xa đến mức phi lý như vậy.

"Đây là nhà của tôi." "Hơi đơn sơ một chút, cậu đừng để tâm." Đoạn Thủ Nam đặt Diệp Phi xuống rồi cười xòa nói: "Bình thường tôi hay phàn nàn với lão huynh Mặt Sẹo rằng chúng ta ở cái nơi quỷ quái gì thế này.

Nhà cửa cách nhau xa quá, anh em muốn qua lại cũng phải hẹn trước thời gian.

Lúc còn sống thì bao nhiêu việc vặt quấn thân, chết rồi mà vẫn bất tiện thế này.

Nhưng giờ nghĩ lại, may mà chúng ta ở đây.

Nơi này hẻo lánh, ít người, không dễ bị phát hiện." "Như vậy thực sự ổn chứ?" "Tôi nghĩ những kẻ tìm tôi sớm muộn gì cũng tìm tới đây thôi.

Anh bao che cho tôi sẽ gặp nguy hiểm tính mạng đấy." Diệp Phi lo lắng nói.

"Chuyện đó cậu không cần bận tâm." "Dù sao từ lúc tôi và cậu thảo luận về Chuyển Sinh Đan, chúng tôi đã không còn cơ hội sống sót rồi.

Chỉ là vận may của tôi tốt hơn, lúc đó sợi xích không bay về phía tôi thôi.

Tôi cũng đã nói rồi, tôi sớm đã muốn phản kháng bọn họ nhưng trước giờ không có cơ hội cũng không có dũng khí.

Giờ đằng nào cũng sắp chết, chi bằng cứ làm một vố thật lớn!

Biết đâu lại thực hiện được lý tưởng của mình thì sao?" Nghe Đoạn Thủ Nam nói, lòng Diệp Phi lại trĩu nặng.

Đoạn Thủ Nam nhanh chóng nhận ra vẻ mặt u ám của Diệp Phi, liền tiến lại hỏi: "Cậu sao thế?

Lời tôi nói làm cậu không thoải mái à?" "Không, không có." Diệp Phi vội lắc đầu.

Dù cho Đoạn Thủ Nam có đang gửi gắm một nguyện vọng không tưởng lên người mình, Diệp Phi vẫn hy vọng có thể để giấc mộng này đồng hành cùng anh ta thêm một thời gian nữa.

"Tôi chỉ đột nhiên thấy vết thương hơi khó chịu thôi." Diệp Phi

nói.

“Cũng đúng, dù sao cậu cũng vừa đại chiến với một vị Vương mà.

Chắc giờ đã mệt lử rồi.

Đây là phòng ngủ, bình thường vẫn để trống, nếu không chê thì cậu vào đây nghỉ ngơi một chút đi.” Dưới sự chỉ dẫn của Đoạn Thủ Nam, Diệp Phi bước vào phòng.

Đoạn Thủ Nam cho biết vì tình hình khẩn cấp lúc nãy nên anh ta chỉ kịp đặt Đao Ba Nam ở nhà mình, giờ phải đưa Đao Ba Nam về rồi mới quay lại.

Sau khi Đoạn Thủ Nam đi, Diệp Phi nằm trên giường chìm vào suy tư.

Nhớ lại lúc đầu, mục đích của anh đến thế giới này chỉ là tìm Chuyển Sinh Đan rồi kết thúc, vậy mà cuối cùng lại bị cuốn vào mâu thuẫn với các vị Vương một cách khó hiểu, rồi lại lơ mơ gánh vác hy vọng của người khác.

Căng thẳng hơn là chuyện này e rằng không thể giải quyết trong một sớm một chiều.

“Thật là, cứ tưởng chỉ cần mạo hiểm một chút là xong chuyện, ai dè càng lúc càng rắc rối.” Diệp Phi nheo mắt bất lực nói.

“Hệ thống, có thứ gì giúp tôi khôi phục nhanh chóng không?

Tôi đã hạ gục một vị Vương của bọn chúng, việc bọn chúng tìm đến chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Chương 605

Thời gian của Hoàn Âm Đan cũng không còn nhiều, tôi không thể trì hoãn thêm nữa." [Có, thưa ký chủ.] Giọng nói hệ thống vang lên: [Tôi có một loại đan dược tên là Thần Tiên Dược.

Nó có thể gia tốc quá trình phân bào và tuần hoàn máu của cậu, giúp vết thương hồi phục thần tốc, đồng thời khiến cậu ở trạng thái hưng phấn trong một thời gian nhất định.] "Nói đi, tốn bao nhiêu điểm thảo luận?" Diệp Phi không muốn dài dòng.

Anh biết thứ tốt thế này chắc chắn không rẻ, cũng may là ở thế giới này hễ bị bàn tán là điểm thảo luận lại tăng lên, nếu không thì thật chẳng biết sống sao. [Chỉ cần mười triệu điểm thảo luận.] Diệp Phi khẽ nhướng mày.

Thật lòng mà nói, con số này làm anh hơi ngạc nhiên.

Thứ này về một ý nghĩa nào đó còn tốt hơn nhiều trang bị trước đây của anh, nhưng điểm thảo luận yêu cầu lại không tương xứng.

Diệp Phi nhất thời chưa dám tin, thậm chí còn nghi ngờ hệ thống đang cài bẫy chi phí ẩn gì đó với mình, nói thì rẻ nhưng phía sau có khi là một cái hố tiền khổng lồ.

Hệ thống như đọc được suy nghĩ của Diệp Phi, liền giải thích tiếp: [Ký chủ đừng hiểu lầm, tôi không báo giá bừa đâu, món đồ này đúng là chỉ cần mười triệu điểm thôi.

Xét về thuộc tính, nó đúng là một thần vật, nhưng hẳn ký chủ cũng đoán ra rồi, hiệu quả nghịch thiên như vậy không thể không có cái giá của nó.

Thần Tiên Dược đúng như tên gọi là dược vật dành cho thần tiên,

mà ký chủ dù mạnh đến đâu về bản chất vẫn là người phàm.

Thân xác phàm nhân mà có được sức mạnh của thần, một khi thuốc hết tác dụng, cậu sẽ phải chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí nếu không chịu đựng được mà tử vong ngay tại chỗ cũng là chuyện có thể xảy ra.

Vì vậy xin ký chủ hãy cân nhắc kỹ.] "Tác dụng phụ của loại thuốc này khi nào mới bộc phát?" Diệp Phi cau mày.

Qua lời giải thích của hệ thống, anh đã hiểu rõ mối đe dọa của nó lớn đến mức nào.

Nếu thuận lợi, anh có thể lấy được đồ và thoát ra trước khi tác dụng phụ xuất hiện.

Nhưng nếu không thuận lợi, e rằng chưa đợi tới lúc hiệu lực của Hoàn Âm Đan biến mất, cơ thể anh đã sụp đổ vì loại thuốc này rồi. [Điều này tùy thuộc vào từng người.] Hệ thống thành thật trả lời.

Diệp Phi siết chặt nắm đấm.

Anh biết rủi ro lớn thế nào, nhưng tình hình hiện tại, người của Diêm Vương Điện tìm thấy anh chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu không thể hồi phục nhanh chóng, anh không chỉ không thể sống sót trở về mà còn làm liên lụy đến những người đã giúp mình.

Đó là điều Diệp Phi không hề mong muốn.

"Đổi đi!" Diệp Phi dứt khoát nói.

Có lẽ anh cũng sợ nếu suy nghĩ thêm chút nữa, mình sẽ vì lo lắng mà bỏ cuộc. [Vâng, thưa ký chủ, đã đổi thành công.] Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, một viên đan dược xuất hiện trong tay Diệp Phi.

Nhìn viên thuốc, anh vẫn còn chút do dự không biết có nên uống ngay bây giờ không.

Đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô của Đoạn Thủ Nam: "Nam Chi Vương đại nhân hạ cố ghé thăm, không biết có chuyện gì quan trọng ạ?" Tiếng hô đột ngột của Đoạn Thủ Nam lập tức khiến Diệp Phi cảnh giác.

Anh nhanh chóng bật dậy, nấp sau cửa nhìn qua khe hở ra bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, thân hình to lớn của Nam Chi Vương và Đoạn Thủ Nam đang chắn trước mặt hắn hiện ra trong tầm mắt.

Nam Chi Vương nhìn Đoạn Thủ Nam với vẻ khinh miệt, lạnh lùng hừ một tiếng: "Cho dù ta hiếm khi tới đây, có cần phải hét lớn như vậy không?

Hay là đang thông báo cho kẻ bên trong chạy trốn?" Tim Đoạn Thủ Nam đập thình thịch, anh ta nuốt nước bọt, cố giữ bình tĩnh nói: "Nam Chi Vương đại nhân, ngài đùa gì thế ạ.

Ngài cũng thấy rồi đấy, những người như chúng tôi chỉ có thể ở nơi này, làm gì có bản lĩnh chứa thêm ai nữa." "Nếu chỉ có một mình ngươi thì chắc ngươi không phiền nếu ta vào trong xem chứ?" Dù là câu hỏi nhưng Nam Chi Vương không hề cho Đoạn Thủ Nam cơ hội lựa chọn.

Vừa dứt lời, hắn đã trực tiếp gạt Đoạn Thủ Nam ra để bước vào nhà.

Đoạn Thủ Nam trong lòng sốt ruột, chẳng kịp màng đến quy tắc gì nữa, vội vàng chạy lên trước Nam Chi Vương nói: "Nam Chi Vương đại nhân, tôi là đàn ông lại sống một mình, nhà cửa bừa bộn quá, tôi sợ sẽ thất lễ với ngài, cho nên..." Tuy nhiên Nam Chi Vương không để

Đoạn Thủ Nam nói hết câu, hắn bất ngờ chộp lấy cổ anh ta rồi nhấc bổng lên không trung.

"Ngươi có nhầm lẫn gì không?

Ngươi ở một mình hay không, nhà cửa bừa bộn thế nào chẳng liên quan gì tới ta cả.

Chỉ cần ta muốn vào thì ngươi chỉ việc ngoan ngoãn tránh đường là đủ rồi.

Chẳng lẽ ta định làm gì còn phải hỏi ý kiến ngươi sao?" Đoạn Thủ Nam làm sao chịu nổi sức mạnh của Nam Chi Vương, chỉ biết vùng vẫy trong tay hắn.

Gương mặt anh ta dần trở nên vặn vẹo, động tác vùng vẫy cũng yếu dần đi.

Diệp Phi lập tức hiểu rõ ý đồ của Nam Chi Vương.

Những hành động bất thường trước đó của Đoạn Thủ Nam chắc hẳn đã khiến Nam Chi Vương tin rằng anh đang trốn ở đây, nên hắn cố tình làm vậy để ép anh phải lộ diện.

Hắn chắc chắn chẳng thèm quan tâm xem mình có lỡ tay bóp chết Đoạn Thủ Nam hay không, vì trong mắt hắn, Đoạn Thủ Nam cũng chỉ như một con kiến, sống hay chết đều không quan trọng.

Ánh mắt Nam Chi Vương liên tục đảo quanh phòng, rõ ràng đang quan sát bất kỳ động tĩnh nào từ phía Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn viên Thần Tiên Dược trong tay, rồi lại nhìn Đoạn Thủ Nam đang lịm dần bên ngoài.

Nhớ lại cảnh anh ta và Đao Ba Nam đã đối đãi chân thành với mình ngay từ lần gặp đầu tiên, rồi liên tục mạo hiểm tính mạng cứu mình, Diệp Phi lập tức siết chặt nắm đấm.

Viên Thần Tiên Dược được uống xuống.

Diệp Phi cảm nhận rõ rệt một luồng sức mạnh lan tỏa khắp cơ thể, các vết thương trên người hồi phục với tốc độ thần kỳ thấy rõ bằng mắt thường.

Đồng thời, khí tức của Diệp Phi cũng dần bùng nổ.

Khí tức mạnh mẽ như vậy làm sao qua mắt được Nam Chi Vương và đám Phán quan.

Nam Chi Vương ra hiệu, toàn bộ Phán quan lao về phía căn phòng nơi Diệp Phi đang ở.

Hắn lại một lần nữa nhìn Đoạn Thủ Nam đang thoi thóp trong tay với vẻ khinh miệt: "Chuyện này là sao đây?

Ngươi chẳng phải nói trong nhà chỉ có một mình ngươi thôi sao?

Ngươi có biết kẻ ngươi đang che giấu là một tên phản nghịch dám thách thức cả Vương không?

Hay là ngươi đã biết rõ thân phận của hắn mà vẫn cố tình chứa chấp?

Nhưng giờ nguyên nhân là gì cũng không quan trọng nữa rồi.

Chỉ cần việc ngươi che giấu hắn là sự thật, ta đã có đủ lý do để tiêu diệt ngươi.

Hãy cứ hối hận khi hồn phi phách tán đi." Nói xong, Nam Chi Vương định phát lực, nhưng một tiếng nổ lớn vang dội truyền đến.

Nam Chi Vương tự tin ngẩng đầu vì ngỡ đám Phán quan đã ra tay thuận lợi, nhưng thứ hắn thấy lại là đám Phán quan đang bị đánh bay ngược ra ngoài.

Nam Chi Vương khẽ cau mày.

Kẻ có thể đả thương Đông Chi Vương đương nhiên có thể đối phó với đám Phán quan này, nhưng sau trận đại chiến đó, lẽ ra kẻ này phải thương tích đầy mình, kiệt sức mới đúng chứ?

Tại sao vẫn còn sức mạnh khủng khiếp như vậy?

Không, nhớ lại lúc nãy, sở dĩ bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của đối phương chính là vì luồng sức mạnh đột ngột bộc phát đó.

Nếu đây thực sự là một kẻ sắp chết thì sao có thể mạnh đến thế được?

Nam Chi Vương nhất thời không màng đến Đoạn Thủ Nam, theo bản năng nhìn về hướng sức mạnh đang ập tới.

Trong chớp mắt, một luồng kiếm khí lao thẳng về phía hắn.

Tốc độ của nó nhanh đến mức khi hắn nhìn thấy thì nó đã ở ngay trước mặt.

Nam Chi Vương nhướng mày, lập tức đưa tay chắn trước người.

Kiếm khí này tuy không làm hắn bị thương nhưng uy lực của nó cũng khiến hắn cảm nhận được một tia áp lực.

Hắn nhận ra Tây Chi Vương và những người khác không hề nói đùa.

Nếu là sức mạnh này thì đúng là có khả năng đánh bại một vị Vương khi người đó chưa kịp tung toàn lực.

Ngay lúc hắn đang phân tâm, một bóng người đã lao sát tới trước mặt, không cho hắn lấy một giây để suy nghĩ.

Đối phương đạp mạnh xuống đất, mượn đà lao lên, đồng thời một nhát đao rực lửa chém ngang qua ngực hắn.

Ở khoảng cách gần như vậy, uy lực của đòn tấn công còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Ngay cả Nam Chi Vương – kẻ nổi tiếng là mạnh nhất – cũng phải lùi lại hai bước trước sức ép của luồng lực lượng này.

Đồng thời, lực tay hắn nới lỏng, Đoạn Thủ Nam rơi xuống.

Chương 606

Bóng người kia không thừa thắng xông lên mà chộp lấy Đoạn Thủ Nam rồi lao ra khỏi cửa.

Đợi đến khi Nam Chi Vương dập tắt ngọn lửa trên ngực, hắn mới phát hiện trên ngực mình đã xuất hiện một vết xước do đòn tấn công vừa rồi để lại.

Nam Chi Vương siết chặt nắm đấm, cơn giận làm gương mặt vốn dĩ đáng sợ của hắn càng thêm vặn vẹo.

Tiếng khớp xương kêu răng rắc liên hồi, mặt đất dưới chân dường như cũng run rẩy vì cơn thịnh nộ trong lòng hắn.

"Đứng dậy hết cho ta!" Nam Chi Vương phẫn nộ đấm một cú, trực tiếp đánh nát bức tường nhà Đoạn Thủ Nam.

Ngôi nhà sụp đổ hoàn toàn sau đòn tấn công đó, nhưng Nam Chi Vương chẳng thèm đoái hoài lấy một cái.

Cũng đúng thôi, kẻ cao ngạo như hắn sao có thể bận tâm đến việc vừa dẫm nát tổ của một con kiến chứ?

Đám Phán quan đang nằm dưới đất cũng nhanh chóng bật dậy sau tiếng gầm của Nam Chi Vương.

Hắn nhìn chằm chằm theo bóng người đang dần chạy xa, gằn giọng đầy phẫn nộ: "Truy đuổi cho ta!

Từ giờ trở đi, bất kể kẻ nào ngáng đường đều giết không tha!" Đám Phán quan đồng loạt đáp lời rồi nhanh chóng lao đi.

Nam Chi Vương nhìn lại vết đao trên ngực, đôi mắt đã đỏ ngầu vì máu: "Bất kể ngươi là ai, ngươi đều phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình!" Theo luồng âm khí yếu ớt, Diệp Phi đưa Đoạn Thủ Nam đến

chỗ ở của Đao Ba Nam.

Nhìn Đao Ba Nam đang nằm yên bình trên giường, Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy vẫn còn rất yếu nhưng chỉ cần còn chút âm khí này, anh tin rằng tính mạng của Đao Ba Nam coi như tạm giữ được.

Còn Đoạn Thủ Nam phía sau tuy cũng chỉ còn nửa cái mạng nhưng khí tức vẫn khá ổn định, ước chừng chưa đến mức mất mạng ngay.

Sau khi đặt Đoạn Thủ Nam xuống, Diệp Phi lập tức cảm nhận được khí tức của Nam Chi Vương đang nhanh chóng áp sát.

"Tiểu huynh đệ." Đúng lúc này, Đoạn Thủ Nam chậm chạp giơ cánh tay còn lại lên, lẩm bẩm như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lần này, Diệp Phi không còn thấy mùi vị kỳ quái trên người họ nữa, anh đưa tay nắm chặt lấy tay đối phương.

"Anh Đoạn Thủ, tôi ở đây." Diệp Phi nói.

"Tốt quá, cậu không sao.

Lúc Nam Chi Vương xông vào nhà tôi, tôi thật sự đã sợ chết khiếp.

Tôi sợ hắn tìm thấy cậu, nên chỉ còn cách dùng phương thức đó để cảnh báo cậu.

Thứ lỗi cho tôi, là tôi vô dụng, nếu không tôi đã có cách hiệu quả hơn để giúp cậu rồi.

Nhớ năm đó, khi tôi còn sống, thấy người nhà gặp nguy hiểm cũng chỉ biết lao lên chắn cho họ trong cơn hoảng loạn.

Không ngờ chết rồi cũng vẫn chỉ biết làm thế này.

Cậu thoát được thật sự là quá tốt rồi.” Giọng Đoạn Thủ Nam lúc này vẫn còn run rẩy không ngừng.

Diệp Phi đại khái đoán ra được lúc ở trong tay Nam Chi Vương, Đoạn Thủ Nam đã hoàn toàn mất đi ý thức nên không biết những chuyện xảy ra sau đó.

“Anh nói gì vậy.

Kẻ đó là Nam Chi Vương đấy.

Đối mặt với tên đáng sợ như vậy mà anh vẫn có dũng khí đứng ra, điều đó đã vô cùng phi thường rồi.

Nếu không nhờ anh liều mình cảnh báo thì làm sao tôi biết hắn đã tới, làm sao thoát ra được chứ?” Diệp Phi mỉm cười nói.

“Vậy sao?

Tốt quá, vậy thì tốt quá rồi.” Đoạn Thủ Nam kích động nói.

Có lẽ đối với một người có ước mơ, cảm giác khi biết mình đã phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt là thứ mà những người chưa từng trải qua sẽ không bao giờ hiểu được.

“Đã thoát ra được rồi thì đừng quản tôi nữa, chạy đi, mau chạy đi!

Nam Chi Vương là kẻ tàn bạo nhất trong bốn vị Vương.

Phàm là mục tiêu hắn đã nhắm tới thì bất kể là ai cũng không có cơ hội sống sót.

Trước khi hắn tìm thấy cậu, hãy mau đi đi, đi thật xa, chỉ có như vậy mới sống nổi!” Cho đến lúc này, Đoạn Thủ Nam vẫn lo lắng cho Diệp Phi.

Điều này khiến lòng Diệp Phi dấy lên một nỗi xót xa khó tả.

Anh từng nghe người ta nói đôi khi người chết còn có tình người

hơn người sống.

Lúc đó anh chỉ nghĩ câu nói ấy là lời phàn nàn của kẻ bất đắc chí với xã hội, nhưng sau khi quen biết Đoạn Thủ Nam và Đao Ba Nam, Diệp Phi thấy câu nói đó có lẽ cũng có phần đúng đắn.

"Anh yên tâm đi, tôi không sao đâu." Diệp Phi mỉm cười trấn an.

Có lẽ vì đã giao phó xong những lời cuối cùng, Đoạn Thủ Nam lại một lần nữa ngất lịm đi.

Diệp Phi cũng cảm nhận được Nam Chi Vương và đám tay sai đã đến ngoài cửa.

Anh chậm rãi đứng dậy, quay người bước ra khỏi phòng.

"Ra rồi sao?

Ta còn tưởng phải dùng phương thức khác để mời ngươi chứ." Nam Chi Vương nhếch mép, gương mặt hung ác nhìn Diệp Phi.

Đối mặt với sự hung hãn của đối phương, Diệp Phi không hề tỏ ra hoảng loạn: "Chỉ tìm một thằng nhóc bình thường như tôi mà phải huy động lực lượng rầm rộ thế sao?" Nam Chi Vương không nói nhiều, chỉ chỉ vào lồng ngực mình: "Người bình thường không có khả năng để lại dấu vết này trên người ta, càng không thể đánh một vị Vương đến mức phải cấp cứu." Giọng Nam Chi Vương nén xuống rất thấp, Diệp Phi nhận ra đây là biểu hiện của việc đối phương đang cực lực kiềm chế cơn giận.

"Chuyện này khó nói lắm.

Thế giới rộng lớn thế này, dù có lòi ra một hai kẻ vượt ngoài trí tưởng tượng của các ông thì có gì đáng ngạc nhiên đâu?" Diệp Phi nhún vai nói.

"Có lẽ vậy, nhưng đáng tiếc là kẻ như thế hôm nay sẽ phải biến

mất.

Vương luôn là kẻ mạnh nhất, tuyệt đối không cho phép ai mạnh hơn Vương!

Nếu có mầm mống như vậy xuất hiện thì phải nhổ cỏ tận gốc ngay từ đầu." Nam Chi Vương nhếch mép, chậm rãi giơ tay phải lên.

Cùng lúc đó, đám Phán quan đứng quanh hắn cũng chuẩn bị tấn công Diệp Phi.

"Nếu ông tìm tôi vì lý do đó thì tôi có thể giúp ông nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này." Diệp Phi nheo mắt, chậm rãi nở nụ cười: "Chỉ cần hạ gục một người trong số các ông, sau đó tôi trở thành Vương, chẳng phải sẽ đạt được điều kiện Vương không bao giờ bại trận mà các ông hằng mong sao?" Đôi mắt Nam Chi Vương trợn trừng.

Từ khi lên ngôi đến nay đã bao nhiêu năm, hắn chưa từng thấy kẻ nào dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với mình.

Thông thường, bất kể đối phương khi còn sống là ai, hễ đến thế giới này và nhìn thấy các vị Vương, phản ứng đầu tiên của họ đều là tránh né không kịp.

Dù các vị Vương thường chê đám đó quá nhát gan, nhưng trong lòng họ thực sự tận hưởng cảm giác được kính sợ đó.

Lâu dần, họ nằm mơ cũng không ngờ có ngày lại có kẻ dám ăn nói ngang tàng như vậy.

Còn tuyên ngôn đòi hạ gục bọn họ thì đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

"Ha ha ha, xem ra đến giờ ngươi vẫn chưa biết mình đang đắc tội với ai!

Đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!" Vừa dứt lời, Nam Chi

Vương chuẩn bị ra lệnh tấn công.

Nhưng chưa đợi hắn kịp vung tay xuống, Diệp Phi đã nhanh như cắt lao tới trước mặt, vung đao dứt khoát chặt đứt đầu một tên Phán quan.

Hành động này làm Nam Chi Vương và đám Phán quan xung quanh đại kinh thất sắc.

Dù hành động của Diệp Phi mang tính chất đánh úp, nhưng trước mặt một vị Vương và các Phán quan mà chỉ dựa vào đánh úp đã giết chết được một người, chuyện này trong khái niệm của họ là chưa từng xảy ra.

"Đừng có bảo tôi hèn hạ." Diệp Phi ném đầu tên Phán quan sang một bên, lạnh lùng nói: "Tôi không đùa với các ông đâu, tôi đã hạ quyết tâm sẽ tiêu diệt các ông.

Chiến đấu không phải thi đấu, không có cái gọi là chuẩn bị bắt đầu, không cần ai phát lệnh, cũng chẳng cần phải xếp hàng đứng ngay ngắn làm gì.

Từ khoảnh khắc chúng ta đứng đối diện nhau, trận chiến thực sự đã bắt đầu rồi.

Nếu cứ phải đợi kẻ cầm đầu hô tấn công mới biết ra tay thì làm sao mà sống sót nổi.

Chẳng lẽ các ông quen thói bề trên lâu quá nên đến cả đạo lý đơn giản này cũng quên luôn rồi sao?" Vừa dứt lời, Diệp Phi lại lao về phía một tên Phán quan khác.

Lần này, những kẻ Nam Chi Vương mang theo đều là những tinh anh trong giới Phán quan.

Khi đã có sự chuẩn bị tâm lý, dù bị đánh úp đột ngột, họ cũng không còn chật vật như trước.

Một tên Phán quan rút lưỡi hái ra, thuận lợi chặn đứng đòn tấn công của Diệp Phi.

"Phải thế chứ, nếu chuyện này còn không làm được thì cái danh Phán quan đúng là chỉ để làm cảnh." Một tên Phán quan khác chớp thời cơ nhanh chóng lao ra từ phía bên cạnh.

Diệp Phi rút Trảm Long Đao ra, vung ngang chặn đứng đòn tấn công.

Chương 607

Chưa kịp điều chỉnh tư thế, một tên Phán quan khác đã trồi lên từ dưới đất, lưỡi hái vung từ dưới lên trên, mang theo thế trận như muốn xẻ đôi Diệp Phi.

Phản ứng của Diệp Phi cực nhanh, anh đạp mạnh xuống đất, tung người lên không trung.

Theo đà xoay người, lưỡi hái của đối thủ lướt qua sát sạt cơ thể anh.

Ngay sau đó, Diệp Phi cảm thấy có hai cái bóng bao trùm phía trên.

Anh liếc mắt nhìn sang, thấy hai tên Phán quan đã nhảy lên không trung với lưỡi hái sẵn sàng.

Diệp Phi lập tức xoay người dùng song đao chắn trước mặt.

Các đòn tấn công va chạm tạo ra tiếng kêu khanh thương đinh tai nhức óc.

Hai tên Phán quan lại phát lực, lập tức đánh bật Diệp Phi xuống đất.

Đúng lúc này, hai tên Phán quan ban đầu đã chờ sẵn dưới đất, chuẩn bị sẵn tư thế để xâu xé Diệp Phi.

Nam Chi Vương vẫn đứng ngoài quan sát, hắn bắt đầu cảm thấy tò mò không biết kẻ có thể đả thương Đông Chi Vương sẽ phá giải thế cục này thế nào.

Hắn cũng muốn xem thử vết xước trên ngực mình là do thực lực thật sự của đối phương hay chỉ là ăn may.

Và Diệp Phi cuối cùng đã không làm hắn thất vọng.

Khi đang rơi xuống nhanh chóng, Diệp Phi đột ngột xoay người, bắn ra hai mũi Hàn Băng Châm.

Hai đòn này ra tay cực kỳ kín đáo và nhanh chóng.

Nếu Nam Chi Vương không luôn để mắt đến hành động của Diệp Phi thì ngay cả hắn cũng không chắc mình có bắt kịp động tác của anh không.

Còn hai tên Phán quan đang chuẩn bị tấn công bên dưới thì khỏi phải nói, Hàn Băng Châm ghim trúng mục tiêu không lệch một li.

Chỉ trong tích tắc, cả hai đã bị đóng băng, làm gián đoạn hoàn toàn đội hình tấn công của chúng.

Dù hai tên Phán quan trên không trung cũng lập tức gia tốc lao về phía Diệp Phi, nhưng vẫn không tránh khỏi một khoảng khựng lại ngắn ngủi.

Với một người như Diệp Phi, một sơ hở nhỏ nhoi đó là quá đủ để làm nhiều việc.

Vừa tiếp đất, Diệp Phi lập tức xoay người, Hỏa Diễm Đao vạch ra một vệt lửa dài.

Hai tên Phán quan không kịp né tránh, đều bị ngọn lửa thiêu rụi.

Một tên khác định hành động nhưng tốc độ của Diệp Phi nhanh hơn nhiều, anh lướt tới trước mặt hắn.

Khi đối phương vội vã dùng lưỡi hái chắn trước người, Diệp Phi chỉ tung ra một chiêu giả, đao dừng lại giữa chừng nhưng một cú đấm đã nện thẳng vào ngực hắn.

Một luồng thốn kình bộc phát khiến cơ thể vốn không mấy cứng cáp của tên Phán quan phát ra tiếng kêu răng rắc.

Hắn thậm chí còn chưa kịp thét lên một tiếng đã bay ngược ra sau.

Giải quyết xong đám Phán quan, Diệp Phi định tấn công tiếp thì thấy một cái bóng khổng lồ đã bao phủ trước mặt.

Tim anh thắt lại, thừa biết chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Phi không kịp quay đầu, lập tức lao vút ra xa với tốc độ nhanh nhất.

Quả nhiên, nắm đấm hộ pháp của Nam Chi Vương nện mạnh xuống đất, sức mạnh khủng khiếp đánh tan nát mặt đất tại chỗ, tạo ra luồng xung kích cuốn theo vô số đá vụn bắn tung tóe.

Né được đòn tấn công, Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm.

Từ lúc thấy Nam Chi Vương, anh đã đoán được thiên hướng sức mạnh của hắn.

Một kẻ như Đông Chi Vương dù là nữ nhưng cận chiến đã rất đáng sợ, thì một đối thủ thuần sức mạnh như thế này chắc chắn có sức phá hoại khôn lường.

Tình hình đúng như anh nghĩ, thậm chí còn đáng sợ hơn vài phần.

Nếu lúc nãy anh chỉ cần chần chừ một chút thôi, dù có Thần Tiên Dược thì chắc chắn xương cốt cũng phải gãy vài cái.

“Khá lắm, tốc độ chạy trốn nhanh đấy.” Nam Chi Vương quay đầu nhìn Diệp Phi với vẻ khinh bỉ.

“Tôi cũng thật không ngờ đường đường là một vị Vương mà lại đi đánh lén khi người khác đang chiến đấu.” Diệp Phi vừa lùi vừa cười khẩy.

“Chẳng phải chính ngươi vừa nói sao?

Trên chiến trường không có chuyện chuẩn bị bắt đầu, cuộc chiến đã khởi tranh từ khi hai bên chạm mặt rồi.

Ta đương nhiên cũng là một phần của cuộc chiến đó, sao nào, rơi

vào người mình thì lại không chịu thừa nhận à?" Nam Chi Vương cười lạnh nói.

"Ha ha, cứ tưởng ông chỉ là hạng đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, xem ra tôi đánh giá thấp ông rồi." Diệp Phi lạnh lùng đáp.

"Sai lầm của ngươi không chỉ có thế đâu.

Đối đầu với đội thi hành án, mưu đồ thách thức Vương, làm tổn thương Vương, lại còn dám phục kích ta.

Những tội danh này dù có bắt ngươi chết trăm lần cũng không đủ!" Nam Chi Vương gầm lớn, đạp mạnh chân lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi kinh hãi, anh đoán được Nam Chi Vương là chiến binh sức mạnh nhưng không ngờ tốc độ của hắn cũng kinh hoàng đến thế.

Trước cú đấm trực diện của Nam Chi Vương, Diệp Phi nhanh chóng ngửa người ra sau mới tránh thoát được.

Nhưng dù vậy, luồng quyền phong vẫn lướt qua lồng ngực anh, chỉ một chút dư lực đó thôi cũng khiến Diệp Phi cảm thấy như bị ai đó nện một đấm vào ngực.

Nếu bị đánh trúng trực tiếp, anh thật không biết mình sẽ ra sao.

Diệp Phi nhanh chóng điều chỉnh tư thế trên không rồi lại lao ra khi tiếp đất.

Nam Chi Vương bám sát phía sau, chớp mắt đã lại ở ngay sau lưng anh.

Hắn vung cả hai nắm đấm xuống, Diệp Phi tung người nhảy vọt lên để né tránh.

Đúng lúc đó, Diệp Phi đột nhiên cảm thấy trái tim mình co thắt dữ dội, cơn đau kịch liệt khiến anh khựng lại giữa không trung.

"Chết tiệt, tác dụng phụ xuất hiện lúc này sao!" Diệp Phi kinh

hoàng, đây đúng là tình huống tồi tệ nhất.

Một sơ hở lộ liễu như vậy, Nam Chi Vương chắc chắn không bỏ lỡ.

Hắn ngẩng đầu lên, nở nụ cười tàn độc với Diệp Phi: "Ngươi tiêu đời rồi." Vừa dứt lời, Nam Chi Vương đã áp sát.

May mắn là dù tác dụng phụ đã xuất hiện nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, chưa đến mức làm Diệp Phi mất sạch sức lực.

Anh cắn chặt răng, nhanh chóng rút Trấn Hồn Linh ra.

Theo tiếng chuông vang lên, đôi mắt Nam Chi Vương trợn trừng, toàn thân cũng khựng lại trong giây lát.

Diệp Phi tận dụng cơ hội, đạp mạnh vào tay Nam Chi Vương, mượn lực phản chấn để tiếp đất rồi lùi liên tiếp mấy bước nhằm giãn khoảng cách với đối thủ.

"Nguy hiểm quá, tác dụng phụ của thứ này lại xuất hiện vào lúc dầu sôi lửa bỏng thế này." Diệp Phi thở hổn hển, cố gắng điều chỉnh trạng thái bằng cách hít thở sâu.

Sau khi hơi thở hơi ổn định lại, anh khẽ siết chặt nắm đấm, cảm nhận mình vẫn có thể tích lũy sức mạnh khá tốt.

Diệp Phi thở phào, dù vừa rồi có chút khó chịu nhưng tác dụng phụ này rõ ràng chưa đến mức độ như hệ thống cảnh báo, nghĩa là ít nhất lúc này nó vẫn chưa bùng phát hoàn toàn.

Tuy nhiên, đây cũng là một tín hiệu cho thấy cơ thể anh đã bắt đầu có phản ứng đào thải, việc tác dụng phụ bộc phát hoàn toàn khiến anh không thể chiến đấu chỉ là vấn đề thời gian.

"Không thể trì hoãn thêm được nữa." Diệp Phi thầm nhủ: "Dù lần này thành công nhưng đối phương là một vị Vương, một khi tình

trạng này tái diễn, việc dùng Trấn Hồn Linh để tìm cơ hội nghỉ ngơi sẽ không còn dễ dàng như thế nữa, phải đánh nhanh thắng nhanh thôi." Ở phía bên kia, Nam Chi Vương đang lắc lắc đầu, dư chấn từ tiếng chuông vẫn còn văng vẳng, hắn vẫn cảm thấy trong đầu có thứ gì đó đang quay cuồng.

"Ra là thế, đây chính là loại vũ khí chuyên nhắm vào bọn ta mà Tây Chi Vương nhắc tới sao?

Đúng là lợi hại thật.

Ngay cả bị người ta đấm một phát cũng hiếm khi có cảm giác thế này." Nam Chi Vương xoay đầu nhìn Diệp Phi, trong mắt ngoài cơn giận đã có thêm vài phần cảnh giác.

"Kinh nghiệm thực chiến phong phú, khả năng ứng biến cũng rất mạnh, hèn gì Đông Chi Vương lại bại trận." Nam Chi Vương nhíu chặt mày, nhớ lại mình đã được Tây Chi Vương cảnh báo trước khi tham chiến, dù lúc đầu có chút khinh địch nhưng vẫn có sự đề phòng nhất định, vậy mà vẫn dính chiêu.

Nếu lúc nãy đối phương không gặp vấn đề gì đó thì có lẽ hắn đã phải hứng chịu một đợt tấn công dữ dội rồi.

Nam Chi Vương thầm thở ra một hơi, sức mạnh của Diệp Phi khiến hắn kinh ngạc.

Tuy hắn không xem lời Tây Chi Vương là gió thoảng bên tai, cũng không nghĩ cô ta nói quá nhưng có những thứ chỉ khi trực tiếp giao thủ mới cảm nhận hết được.

"Không ngờ thế giới này lại thực sự xuất hiện một kẻ có thể đối kháng với Vương." Nam Chi Vương cau mày, ánh mắt hắn đã thay đổi, không còn là cái nhìn khinh miệt dành cho kẻ gây phiền phức có thể tùy ý nhào nặn nữa.

Dù chỉ là một thoáng nhưng lúc này hắn thực sự đã xem Diệp Phi là đối thủ cần phải đề phòng, đồng thời tin rằng kẻ này thực sự có đủ thực lực để đe dọa đến vị thế của các vị Vương.

"Đã vậy thì ta càng không thể để ngươi sống." Nam Chi Vương đứng dậy, sau khi đã hoàn toàn tỉnh táo khỏi cơn choáng của Trấn Hồn Linh, hắn trừng mắt nhìn về phía Diệp Phi.

Ngay lập tức, một luồng áp lực cực lớn ập đến, Diệp Phi nhíu mày nhận ra thái độ của Nam Chi Vương đã khác hẳn lúc trước.

Chương 608

Nếu muốn giữ mạng trước gã to xác này, anh phải vứt bỏ ngay cái ý nghĩ ngây thơ về sự may mắn.

Nhớ lại những lần tấn công trước, Trấn Hồn Linh tuy hiệu quả nhưng sau khi đã nếm mùi, đối phương chắc chắn sẽ đề phòng, lần sau có thành công thì hiệu quả cũng sẽ giảm đi nhiều.

Còn về nhát chém lúc ở nhà Đoạn Thủ Nam, khi đó Nam Chi Vương hoàn toàn chưa coi trọng anh, gần như không có sự phòng bị, còn anh vì muốn cứu người nên chẳng hề nương tay, vậy mà đòn đó cũng chỉ để lại một vệt xước nhỏ.

Bất kể là do khả năng phòng ngự của Nam Chi Vương quá mạnh hay do hắn đã phản ứng kịp thời thì điều đó cũng cho thấy những đòn tấn công tầm đó rất khó gây sát thương chí mạng.

Huống hồ hiện giờ tác dụng phụ của Thần Tiên Dược đã bắt đầu phát tác, anh cũng không biết mình còn cầm cự được bao lâu.

Với tình hình hiện tại, e rằng không thể trông chờ vào việc đối phương sẽ tự rút lui như Tây Chi Vương sau một hồi giao tranh quyết liệt.

"Hệ thống." Diệp Phi chỉ còn cách nhờ cậy hệ thống lần nữa. [Ký chủ có gì sai bảo?] "Có món đồ nào tấn công đủ mạnh, tốt nhất là có hiệu ứng bùng nổ không?" Diệp Phi hỏi. [Báo cáo ký chủ, trong kho trang bị có một loại vũ khí tên là Đại Bạo Tạc Bạo Phong.

Đây là một loại găng tay tấn công, tích lũy áp suất không khí xung quanh rồi bộc phát qua nắm đấm trong nháy mắt.] Chưa đợi Diệp Phi hỏi thêm, Nam Chi Vương đã sải bước lao tới.

Dù thân hình to lớn nhưng tốc độ của hắn không hề chậm.

Trước nắm đấm khổng lồ của đối phương, Diệp Phi không dại gì đánh chính diện mà lập tức dùng thân pháp né tránh.

Nhưng lối đánh của Nam Chi Vương là vậy, chỉ cần tìm được cơ hội, bất kể đòn đánh có hiệu quả hay không, hắn sẽ tiếp chiêu liên tục để giữ nhịp tấn công.

Một đấm hụt, Nam Chi Vương lập tức bồi thêm cú nữa.

Diệp Phi rút Hàn Băng Châm ném về phía hắn.

Nam Chi Vương vẫn không tránh, mặc cho những cây kim găm lên người.

Dù loại kim này có thể đóng băng Phán quan ngay lập tức nhưng với sức mạnh của Nam Chi Vương, hắn chỉ bị ảnh hưởng đôi chút rồi lập tức phá tan lớp băng.

Tuy nhiên, với những cao thủ thì chút thời gian trì hoãn đó đã vô cùng đáng giá.

Diệp Phi chớp thời cơ rút Trảm Long Đao, một đạo kiếm khí nện thẳng vào người Nam Chi Vương.

Đòn này anh đã dồn hết sức bình sinh, tin chắc rằng những kẻ anh từng gặp nếu trúng chiêu này không chết cũng phải phun máu tại chỗ.

"Đòn tấn công khá đấy, hơi đau rồi đấy." Nhưng giọng nói tiếp theo của Nam Chi Vương lại khiến Diệp Phi lạnh cả gáy, vì giọng hắn vẫn đầy nội lực, chẳng có vẻ gì là bị thương cả!

Tiếp sau đó không phải là tiếng nói mà là một luồng phong áp mãnh liệt.

Luồng phong áp này Diệp Phi chẳng lạ gì, chính là thứ anh cảm nhận được khi giao phong với hắn lúc trước.

Anh không kịp suy nghĩ nhiều, vội ném thêm vài cây Hàn Băng Châm.

Dưới đòn tấn công mãnh liệt của đối thủ, hiệu quả của Hàn Băng Châm càng kém đi nhưng ít ra cũng làm giảm bớt thế tấn công của Nam Chi Vương.

Diệp Phi tận dụng cơ hội lùi lại thật nhanh để giãn khoảng cách.

Khi luồng quyền phong qua đi, lớp khói bụi do kiếm khí tạo ra cũng tản dần.

Thấy dáng vẻ của Nam Chi Vương, Diệp Phi hít một hơi lạnh.

Cũng giống như Hỏa Diễm Đao lúc trước, nhát chém toàn lực từ Trảm Long Đao vẫn chỉ để lại một vết xước trên người hắn.

Giờ anh đã chắc chắn rằng dù có Thần Tiên Dược trợ giúp, những đòn tấn công cấp độ này cũng không thể gây sát thương trực tiếp cho Nam Chi Vương.

Cứ đà này, người thất bại chắc chắn sẽ là anh!

Lúc này, Nam Chi Vương đang nhe răng cười với anh, nụ cười làm Diệp Phi thấy cực kỳ khó chịu, giống như một con dã thú đang nhìn con mồi sắp bị ăn thịt.

Đúng lúc đó, Diệp Phi lại cảm thấy lồng ngực co thắt, gương mặt anh trở nên khó coi, cố gắng đứng vững vì anh hiểu rõ trong tình cảnh này, chỉ cần lộ ra sơ hở là đồng nghĩa với cái chết.

Khi anh nhìn lại Nam Chi Vương, đồng tử Diệp Phi đột ngột co rút vì trước mặt không còn bóng dáng hắn đâu nữa!

Thôi xong!

Suy nghĩ của anh không sai, đối phó với kẻ như Nam Chi Vương, tuyệt đối không được lộ sơ hở, nhưng sơ hở không phải do anh quyết

định mà là do đối phương nhận thấy cơ hội tấn công!

Việc anh bị phân tâm một thoáng do tác dụng phụ của thuốc chính là một sơ hở chí mạng đối với Nam Chi Vương.

Quả nhiên, một cái bóng khổng lồ xuất hiện ngay sau lưng anh.

Diệp Phi thậm chí không dám quay lại xác nhận mà lập tức dùng hết tốc độ nhảy vọt đi.

Gần như cùng lúc đó, nắm đấm của Nam Chi Vương nện xuống đất, uy lực kinh người tạo ra áp suất mạnh hất văng Diệp Phi đi thêm một đoạn khi anh còn chưa kịp tiếp đất.

Diệp Phi vội vàng điều chỉnh tư thế trên không thì thấy Nam Chi Vương đã đuổi sát nút.

Trước cú đấm bám đuổi của đối phương, Diệp Phi chỉ còn cách liên tục né tránh.

"Sao thế?

Đòn tấn công lúc nãy của ngươi oai lắm mà!

Tới đây, đánh tiếp đi!" Nam Chi Vương gầm rú, nhịp độ tấn công ngày càng nhanh, những cú đấm uy lực ép Diệp Phi vào thế bí.

"Hệ thống!

Đại Bạo Tạc Bạo Phong đổi thế nào!

Nói mau!" Diệp Phi hét lên trong đầu.

Lúc này phân tâm với hệ thống không phải cách hay, nhưng thế tấn công của Nam Chi Vương quá dữ dội, nếu không mạo hiểm một lần thì anh sẽ không còn chút cơ hội nào. [Cần năm mươi triệu điểm thảo luận.

Nhưng ký chủ, tôi cần lưu ý một điều: Đại Bạo Tạc Bạo Phong là

trang bị uy lực lớn nhưng cũng là thử thách cực đại đối với cơ thể người sử dụng.

Nếu dùng không đúng cách, đối thủ chưa bại mà cơ thể cậu đã sụp đổ trước rồi.] "Giờ còn màng gì đến chuyện đó nữa!

Tôi chịu được!

Đổi mau!" Đúng vậy, nếu đổi trang bị có thể sẽ như hệ thống nói là cơ thể sẽ không chịu nổi, nhưng đó cũng là cơ hội duy nhất.

Với thế trận hiện tại, nếu không mạo hiểm mà cứ để trúng vài đòn thì anh chẳng còn cơ hội nào nữa.

Giữa 50% và 100% rủi ro, chọn cái nào đã quá rõ ràng. [Rõ!] Hệ thống không dài dòng, lập tức trang bị Đại Bạo Tạc Bạo Phong vào tay Diệp Phi.

Thấy món đồ đột ngột xuất hiện, Nam Chi Vương cũng hơi sững sờ, vì trong khái niệm của hắn, rút vũ khí ra thì thấy nhiều rồi chứ còn loại vũ khí tự dưng hiện ra từ không trung thế này thì đúng là lần đầu hắn thấy. [Ký chủ, khi cậu nắm chặt tay, Đại Bạo Tạc Bạo Phong sẽ bắt đầu tích lũy áp suất không khí.

Ngay khoảnh khắc cậu vung nắm đấm, sức mạnh đó sẽ bùng nổ.

Khoảng cách càng gần mục tiêu thì uy lực càng lớn, nhưng vẫn phải nhắc lại, trang bị này rủi ro rất cao, hãy cẩn thận.] "Ha ha!

Chỉ là thêm cái găng tay thôi thì làm được gì!

Xem ta đánh tan xác ngươi đây!" Nam Chi Vương gầm lên, nắm đấm siết chặt mang theo sức mạnh nghìn cân nện tới.

Diệp Phi không chậm trễ, lập tức dùng Hàn Băng Châm đâm về phía hắn.

Nam Chi Vương vẫn không tránh, để mặc Hàn Băng Châm găm

vào người.

“Vô ích thôi, mấy trò này chẳng có tác dụng gì đâu!

Ngươi hết cách rồi sao!” Nam Chi Vương phá tan lớp băng, nắm đấm đã ở ngay sát.

Và cũng giống như lúc Nam Chi Vương áp sát Diệp Phi khi anh bị đau, Diệp Phi cũng đã lợi dụng lúc Nam Chi Vương bị Hàn Băng Châm làm chậm tốc độ để xâm nhập vào sát người hắn.

“Tôi biết chứ.

Tôi biết dù là ông thì khi trúng Hàn Băng Châm tốc độ cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng ông chắc chắn sẽ không né vì đó là cơ hội quá tốt để ông tấn công, nếu né thì nhịp độ của ông sẽ bị phá hỏng hoàn toàn.

Đối với tôi, đây cũng là một cơ hội.

Đối đầu với một kẻ như ông, tôi không dám chắc mình có bao nhiêu cơ hội để tung ra cú đấm này đâu!” Dứt lời, Diệp Phi trụ vững chân, nắm đấm trái run rẩy vì tích lũy lượng lớn áp suất không khí.

Theo đà xoay người, cú đấm súc lực nện thẳng vào bụng Nam Chi Vương.

Áp suất tích lũy bùng nổ trong nháy mắt, sức mạnh khủng khiếp khiến Nam Chi Vương vốn luôn điềm nhiên cũng phải thốt lên một tiếng rên rỉ.

Chương 609

Thừa thế, Diệp Phi dồn toàn lực đẩy tới, khi sức mạnh bùng nổ hoàn toàn giải phóng, thân hình hộ pháp của Nam Chi Vương bị đánh bay ngược ra xa.

Một tiếng nổ lớn vang lên cùng với áp lực gió.

Sức mạnh khủng khiếp hất tung cơ thể đồ sộ của Vua phương Nam.

Sau khi liên tục va sập mấy căn nhà, thân thể đồ sộ của Vua phương Nam cuối cùng cũng dừng lại.

Không đợi Vua phương Nam có hành động gì trong đống đổ nát, Diệp Phi đã quỳ một gối xuống đất trước.

Vẻ mặt hắn vì đau đớn mà trở nên dữ tợn khó coi, miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Sau khi tung ra cú đấm vừa rồi, Diệp Phi có thể cảm nhận rõ ràng cả cánh tay mình đang kêu gào.

Xương cốt của hắn không ngừng kêu răng rắc, dường như chỉ trong chớp mắt sẽ tan rã ra vậy.

Diệp Phi đã được nếm trải uy lực của Cơn bão Đại Bạo Tạc.

Uy lực nổ tung trong chớp mắt quả thực đáng sợ, và sau đó là chấn động dữ dội như bão tố quét qua.

Lực bùng nổ và xung kích mạnh mẽ đó, ngay cả một người mạnh mẽ như Vua phương Nam cũng khó mà chống đỡ.

Nhưng tác dụng phụ của chiêu này cũng thực sự kinh người.

“Cơ thể vốn đã cường hãn của tôi, cộng thêm sự gia trì của Thần

Tiên Dược.

Sau cú đấm này, tôi còn cảm thấy cánh tay mình như muốn đứt lìa.

Thay vào người bình thường thì căn bản không thể chịu nổi loại đau đớn này.

Không, nếu thay vào một người bình thường không được huấn luyện thể chất đầy đủ, cú này có lẽ ngay cả giai đoạn tích lực thôi cũng không kiểm soát được.

Sau khi vung một quyền ra, e rằng cả người đều phải tan rã." Nhìn về phía đống đổ nát, lần này Vua phương Nam không lập tức xuất hiện nữa.

Diệp Phi thở phào một hơi.

Trong lòng nghĩ rằng dù Vua phương Nam có mạnh mẽ đến đâu, sau khi chịu đòn tấn công này thì chắc cũng không thể nào lành lặn được.

Nếu thực sự bị cú đấm đó đánh trúng mà Vua phương Nam vẫn không hề hấn gì, thì Diệp Phi thực sự chỉ có thể giơ hai tay đầu hàng.

Cùng với khói bụi mịt mù, một âm thanh dần xuất hiện.

Diệp Phi nín thở tập trung tinh thần, cố chịu đựng cơn đau ở cánh tay mà đứng dậy.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm về hướng khói bụi.

Rất nhanh, bóng người trong làn khói bụi dần trở nên rõ ràng.

Nhìn từ cái bóng, đối phương có vẻ loạng choạng.

Đối với Diệp Phi mà nói, đây đương nhiên là một tin tốt.

Nhưng hắn không thể vì thế mà lơ là.

Bởi vì hắn cũng không biết, đây rốt cuộc là Vua phương Nam thực

sự bị trọng thương vì đòn tấn công của mình nên mới như vậy, hay là do mình đứng không vững nên mới có cảm giác nhìn như vậy.

Quan trọng hơn là, đối mặt với một kẻ như Vua phương Nam, người mà chỉ cần một đòn tấn công là có thể lấy mạng.

Trừ khi xác định được đối phương đã chết, nếu không thì dù thế nào cũng không thể lơ là.

Bởi vì khi giao chiến với hắn, hắn có thể sai sót vô số lần, nhưng mình thì không thể sai sót một lần nào!

Cùng với bóng người đó dần trở nên rõ ràng, Diệp Phi khẽ hạ thấp người.

Tay còn nắm chặt Trảm Long Đao, tay trái cũng sẵn sàng nắm chặt thành quyền.

Nhưng lần này, hiển nhiên ông trời không làm điều tàn nhẫn như vậy.

Đòn tấn công vừa rồi đã trực tiếp tạo ra một lỗ lớn ở bụng Vua phương Nam.

Âm khí và chất lỏng màu đen ghê tởm không ngừng chảy ra từ cái lỗ lớn.

Vua phương Nam thì ôm chặt lấy cái lỗ lớn.

Trên mặt hắn đồng thời có biểu cảm đau đớn vì đòn tấn công và cảm giác bị sỉ nhục.

"Tên khốn nhà ngươi, dám, dám làm ra loại chuyện này với ta!" Biểu cảm của hắn dần trở nên dữ tợn.

Cả khuôn mặt cũng vì cơn giận này mà dần vặn vẹo.

Nhưng ngay cả như vậy, cơ thể hắn cũng đang run rẩy, lập tức khiến hắn bớt đáng sợ đi vài phần.

Tại thời khắc này, Vua phương Nam đã hoàn toàn hiểu ra lời cảnh báo của Vua phương Tây rốt cuộc là thế nào.

Quả thực, Diệp Phi sẽ không ngừng tiến hóa.

Có thể bây giờ hắn chỉ có sức mạnh đến trình độ này, nhưng sau một hai hiệp giao thủ sẽ mang đến cho ngươi những bất ngờ khác.

Về điểm này, Vua phương Nam cũng không phải là chưa từng đề phòng.

Nhưng ai có thể nghĩ được, người vốn đang bị áp chế, đột nhiên lại bùng phát ra sức mạnh như vậy.

"Thằng nhóc này, rốt cuộc trong tay còn bao nhiêu quân bài chưa tung ra." Mặc dù Vua phương Nam mắt lộ hung quang, dung mạo dữ tợn, nhưng vết thương thực sự trên người hắn vẫn khiến hắn không thể không coi trọng người đàn ông trước mắt hơn vài phần.

"À à, dù uy lực như vậy cũng chỉ mở ra một cái lỗ trên người ngươi thôi sao?

Tôi còn tưởng loại tấn công đó đã đủ để giải quyết ngươi rồi." Diệp Phi thở dài bất lực nói.

Hắn đương nhiên không có suy nghĩ ngây thơ như vậy, nhưng đối với hắn mà nói, nếu thực sự có thể may mắn như vậy, hắn nhất định sẽ rất vui.

"Nghĩ rằng như vậy là có thể giết được chúng ta sao?

Có thể làm ta bị thương đến mức này thì ngươi đã xem như khá lắm rồi!

Chỉ như vậy thôi mà có thể giết được chúng ta sao?

Ngươi đang đùa cái gì vậy!

Đừng có coi thường vương giả!" Vua phương Nam hét lớn một

tiếng, một bước lao vút lên.

Diệp Phi thật sự nằm mơ cũng không ngờ tới, rõ ràng đã thê thảm như vậy, Vua phương Nam lại vẫn kiên định phát động tấn công.

Cách chiến đấu này quả thực khiến Diệp Phi giật mình.

Nhưng hành động tiếp theo của Vua phương Nam lại nói cho Diệp Phi biết, mọi chuyện không phải như vậy.

Chỉ thấy Vua phương Nam đi đến trước mặt mấy vị Phán quan.

Diệp Phi tuy đã đánh bại họ, nhưng trên thực tế, trừ người đầu tiên bị hắn trực tiếp chém đầu, các Phán quan khác đều vẫn còn chút hơi thở.

"Thằng nhóc, ngươi vừa nãy còn lớn tiếng nói với ta cái gì mà quy tắc trên chiến trường.

Vậy bây giờ ta cũng nói cho ngươi nghe.

Bất kể là nhịp điệu chiến đấu hay những thứ khác, sự tàn nhẫn nhất định là điều không thể thiếu trên chiến trường.

Đặc biệt là khi đối mặt với kẻ thù, bất kể đối phương là thân phận gì, đang ở trạng thái nào, chỉ cần nắm bắt được cơ hội thì nhất định phải diệt trừ đối thủ.

Bất kỳ chút nhân từ nào mà nương tay, đều sẽ quay ngược lại đánh vào chính ngươi!" Lời vừa dứt, Vua phương Nam lao lên và một quyền đã đập nát một Phán quan.

Hành động này lập tức khiến Diệp Phi kinh ngạc.

Ngay cả khi hắn muốn bảo mình phải tàn nhẫn, thì cũng không cần thiết phải trực tiếp ra tay với cấp dưới của mình chứ?

Hơn nữa, ngay cả khi các Phán quan này tạm thời không thể chiến đấu, thì cũng không đến mức phải trừ khử họ chứ?

Đối với hành động bất thường này, Diệp Phi thực sự không có cách nào lý giải.

Hắn thậm chí còn nghĩ liệu Vua phương Nam có đang trút giận hay không.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phi đã phát hiện ra một manh mối.

Đó là những Phán quan bị Vua phương Nam giết chết, âm khí của họ không tiêu tán, mà dần dần hội tụ về phía cơ thể Vua phương Nam.

Hiện tượng bất thường này cùng với hành động trước đó của Vua phương Nam, lập tức khiến Diệp Phi có một dự cảm không lành.

Một hiện tượng khác ngay sau đó, càng trực tiếp chứng thực dự cảm của Diệp Phi.

Chương 610

Cùng với âm khí dần hội tụ về phía cơ thể Vua phương Nam, vết thương trên người Vua phương Nam đang dần phục hồi.

Vết thương trước đó bị Diệp Phi dùng Cơn bão Đại Bạo Tạc đánh ra, lúc này lại đang hồi phục với tốc độ kinh người!

Đồng tử Diệp Phi đột nhiên mở to.

Với vết thương trước đó mà nói, tốc độ hồi phục như vậy hiển nhiên là không bình thường.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phi đã hiểu ra rốt cuộc đây là chuyện gì.

"Thì ra là vậy, đây chính là năng lực của ngươi sao?" Diệp Phi cau mày nói.

"Không thì ngươi nghĩ sao?" Vua phương Nam khẽ nhếch mép, hai loại cảm xúc giận dữ và kiêu ngạo dần xuất hiện trên mặt hắn.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ chỉ dựa vào quyền cước đơn thuần là có thể trở thành vương giả sao?

Rốt cuộc là ngươi không hiểu chúng ta, hay là từ đầu đã coi thường chúng ta?

Muốn trở thành vương giả, sức mạnh cường đại thì khỏi phải nói.

Đồng thời, mỗi một vương giả chúng ta đều sở hữu một năng lực đặc biệt.

Vua phương Đông có thể truyền âm khí của mình vào vật thể không có sự sống, biến chúng thành những sinh vật không có ý thức, tuyệt đối trung thành, chúng ta gọi chúng là Đội Sát Chết.

Năng lực của Vua phương Tây là Ngự Phong (điều khiển gió).

Còn ta thì có thể thông qua việc giết chết các sinh mệnh khác, biến âm khí của chúng thành của ta, khiến ta dù bị thương nặng đến đâu cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Ngươi có thể hiểu đó là bất tử." Diệp Phi cau chặt mày.

Biết bí mật năng lực của Vua phương Nam đối với tình hình hiện tại có thể nói là chẳng giúp ích gì.

Chẳng qua là khiến Diệp Phi càng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình khốn khó đến mức nào.

Khác với trạng thái không ngừng tiêu hao của mình do Thần Tiên Dược, chỉ cần còn sinh mệnh tồn tại, Vua phương Nam có thể không ngừng hồi phục.

Ngay cả khi mình vẫn có thể mạo hiểm lợi dụng Cơn bão Đại Bạo Tạc để tấn công Vua phương Nam, nhưng trước khả năng hồi phục vô hạn, đòn tấn công như vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Muốn thắng Vua phương Nam, cách duy nhất là trước khi hắn phát động năng lực của mình thì hoàn toàn tiêu diệt hắn.

"Ta biết ngươi đang tính toán điều gì.

Quả thực, muốn ta không thể hồi phục, cách tốt nhất chính là trực tiếp trừ bỏ ta trước khi ta hồi phục.

Vận khí của ngươi cũng không tệ.

Lần này hình như không có lũ tạp nham nào chạy đến xem náo nhiệt.

Tài nguyên mà ta có thể dùng để hồi phục bên cạnh cũng không nhiều.

Nhưng mà…" Nói đoạn, Vua phương Nam lại ra tay, trong chớp mắt đã giết chết tất cả các Phán quan mà hắn mang đến.

Hành động này đương nhiên là rất bất thường.

Dù sao thì sau khi giết chết hai Phán quan, tốc độ vết thương của hắn hồi phục đã khá nhanh rồi.

Ngay cả khi Diệp Phi bây giờ muốn ra tay ngắt quãng, e rằng Vua phương Nam cũng có đủ tinh lực để đối phó.

Vậy trong tình huống này, để lại một hai Phán quan, đợi đến khi mình bị thương lần nữa thì sử dụng mới là cách làm sáng suốt nhất.

Nhưng Vua phương Nam lại bất thường khi cùng lúc trừ khử tất cả các Phán quan khác.

Hành động này khiến Diệp Phi cau chặt mày, trong lòng mơ hồ cảm thấy, năng lực của Vua phương Nam có lẽ không chỉ có vậy.

Cùng với âm khí của các Phán quan tiến vào cơ thể Vua phương Nam, tốc độ vết thương của hắn hồi phục đột nhiên tăng gấp bội.

Đồng thời, Diệp Phi có thể cảm nhận được âm khí bùng phát từ bên trong cơ thể Vua phương Nam cũng trở nên mạnh mẽ chưa từng có.

Diệp Phi trợn tròn mắt!

Trong lòng đã hiểu rõ ý đồ của Vua phương Nam khi làm như vậy.

"Nhìn ánh mắt ngươi hình như đã nghĩ ra điều gì thú vị rồi nhỉ." Vua phương Nam hơi nghiêng đầu nhìn Diệp Phi.

Gần như ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, bóng dáng Vua phương Nam đã xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Ngay sau đó là cú đấm cực lớn gần như xé rách không khí.

Với sức mạnh như vậy, Diệp Phi lúc này làm sao dám đối đầu trực diện.

Hắn lập tức né tránh sang một bên với tốc độ nhanh nhất.

Cú đấm khổng lồ giáng xuống, Diệp Phi nhìn rõ, lần này cú đấm của Vua phương Nam thậm chí còn chưa chạm vào tường, chỉ riêng quyền phong đã khiến cả bức tường sụp đổ.

Hiển nhiên, cùng với việc tốc độ của Vua phương Nam tăng lên, sức mạnh của hắn cũng tăng theo gấp mấy lần.

"À à, xin lỗi nhé, ta vừa nãy quên nói rồi.

Ta hấp thụ âm khí, không chỉ để chữa lành vết thương của ta, mà còn có thể chuyển hóa âm khí của chúng thành của chúng ta, dùng điều đó để nâng cao sức mạnh của bản thân.

Ngươi có biết điều này có nghĩa là gì không?

Hiện tại ngươi đã không thể thắng ta nữa rồi." Vua phương Nam nắm chặt tay, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

"Thật là sức mạnh đáng sợ.

Vì để tăng cường bản thân mà không tiếc hy sinh đồng đội, hoặc những người vô tội khác.

Đây cũng được coi là cách làm của một vương giả sao?" Diệp Phi cau chặt mày nói.

"Ngươi nói cái gì vậy?

Chúng có thể trở thành một phần của ta, đó là vinh quang vô thượng của chúng." Vua phương Nam dang hai tay ra, cười lạnh nói.

Lời vừa dứt, Vua phương Nam lại lao về phía Diệp Phi.

Dưới thế công mãnh liệt của Vua phương Nam, Diệp Phi chỉ có thể liên tục dùng thân pháp để né tránh.

Với thế trận hiện tại của Vua phương Nam, hắn cũng biết rằng

mình chỉ có thể tấn công bằng Cơn bão Đại Bạo Tạc.

Chỉ là với trạng thái hiện tại của Vua phương Nam, Diệp Phi trong lòng cũng rõ, nếu chỉ là tích lực thông thường thì căn bản không đủ để đánh bại Vua phương Nam.

Nhưng tình hình hiện tại, hắn chỉ riêng việc tránh khỏi bị Vua phương Nam tấn công trúng đã phải dốc hết sức lực rồi, lấy đâu ra thời gian mà tích lũy sức mạnh?

Diệp Phi chỉ có thể vừa chật vật né tránh đòn tấn công của Vua phương Nam, vừa tìm cách tìm kiếm cơ hội.

Nhưng đối mặt với Vua phương Nam liên tục tăng nhanh nhịp độ tấn công, cơ hội như vậy làm sao mà nói tìm là tìm được chứ?

Dưới sự ép buộc của Vua phương Nam, Diệp Phi dần bị dồn vào góc tường.

Vua phương Nam nhếch mép, vẻ mặt đắc ý.

Đồng thời, nắm đấm giật lùi về sau, có vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng cho Diệp Phi đòn cuối cùng.

Chưa nói đến việc Diệp Phi có thể né tránh được đòn tấn công này hay không, nhưng vì tác dụng phụ của Thần Tiên Dược, Diệp Phi đã cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nặng nề.

Hắn biết dù mình cố gắng né tránh được đòn này, thì việc mình bị đánh bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu muốn tránh bị giết chết, nắm bắt cơ hội hiện tại liều mình một phen chính là cơ hội duy nhất.

Cuộc chiến cường độ cao không cho phép quá nhiều do dự.

Quyết định xong, Diệp Phi đứng vững một bước, nắm đấm lại được siết chặt.

Áp lực gió khổng lồ lập tức bắt đầu hội tụ trên nắm đấm của hắn.

Vua phương Nam vẫn không né, nghênh đón nắm đấm lao tới.

Bởi vì hắn tự tin, với tình hình hiện tại mà nói, nhất định nắm đấm của mình sẽ đánh trúng Diệp Phi trước.

Và với sức mạnh tuyệt đối của mình, chỉ cần cú đấm này thôi cũng đủ để Diệp Phi tan xương nát thịt.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, ngay khoảnh khắc hai người sắp va chạm, Diệp Phi lại lần nữa lấy ra Trấn Hồn Linh.

Sau đó lắc một cái.

Chấn động kịch liệt trong đầu khiến hành động của Vua phương Nam ngừng lại một giây.

Chương 611

Chính là khoảnh khắc này, Diệp Phi lập tức lao lên, rồi tiếp tục dùng Cơn bão Đại Bạo Tạc mạnh mẽ đánh vào ngực Vua phương Nam.

Sức mạnh khổng lồ bùng phát tức thì.

Xung kích mạnh hơn cả trước khiến Diệp Phi dường như cảm thấy cánh tay mình cũng muốn gãy rời.

"Thành công rồi sao?" Diệp Phi thầm nghĩ.

Nhưng ngay sau đó đáp lại hắn chính là nắm đấm khổng lồ của Vua phương Nam.

Lần này, Diệp Phi cuối cùng đã hoàn toàn không còn sức để né tránh.

Nắm đấm khổng lồ giáng mạnh vào bụng hắn.

Diệp Phi lập tức cảm thấy xương cốt toàn thân mình như muốn tan rã.

Ngũ tạng lục phủ càng không ngừng kêu gào.

Cùng với một luồng sức mạnh cường đại bùng phát, Diệp Phi trực tiếp bị đánh bay.

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết, rốt cuộc mình đã bay xa bao nhiêu, mới dừng lại trong một đống đổ nát.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân sức mạnh đang dần biến mất.

Hắn bây giờ đừng nói là đứng dậy, ngay cả sức lực để khẽ động một ngón tay cũng dường như không còn.

"À à, lần này thì gay go rồi." Diệp Phi thầm nghĩ.

Trong tầm mắt mờ ảo, hắn thấy bóng dáng Vua phương Nam đang dần đi về phía mình.

Nhưng giờ đây hắn lại không thể làm gì được.

"Vừa rồi thật là sơ suất.

Đánh quá kích động, đến nỗi quên mất Trấn Hồn Linh chết tiệt của ngươi." Giọng Vua phương Nam hơi run rẩy.

Trong lòng Diệp Phi ít nhiều có chút an ủi.

Ít nhất cú đấm vừa rồi của mình ít nhiều vẫn gây ra sát thương cho hắn.

Đợi đến khi Vua phương Nam dần đến gần, Diệp Phi thấy trên ngực Vua phương Nam vẫn còn một vết thương rất rõ ràng.

Chỉ là vì lực phòng ngự được tăng cường do sức mạnh của hắn thăng cấp, đòn tấn công này không xuyên thủng đối phương như lần trước.

Diệp Phi cuối cùng cũng đã hiểu.

Vì sao sau sức mạnh hủy thiên diệt địa của Vua phương Nam, mình vẫn còn sống.

E rằng chính là dưới đòn tấn công kép của Trấn Hồn Linh và Cơn bão Đại Bạo Tạc của mình, khiến lực tấn công của Vua phương Nam bị ảnh hưởng nhất định.

Nhưng bây giờ biết những điều này thì có ích gì nữa chứ?

Vua phương Nam tuy trọng thương, nhưng vẫn còn sức mạnh chiến đấu.

Mình tuy còn sống, nhưng đã không còn cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút.

Bóng dáng Vua phương Nam dừng lại trước mặt Diệp Phi.

“Ngươi quả thực là một người có năng lực, sau khi ta hấp thụ những Phán quan này để tăng cường sức mạnh, có thể giao thủ với ta như vậy, và làm ta bị thương.

Trừ ba người đồng là vương giả khác ra thì từ trước đến nay chưa từng có ai làm được.

Nói thật, ta thực sự có chút thích ngươi.

Nhưng ngươi đã vi phạm luật pháp tuyệt đối không thể xâm phạm của thế giới chúng ta.

Quan trọng hơn là, với tốc độ trưởng thành của ngươi, thực sự không biết sẽ đạt được thành tựu gì.

Một nhân vật nguy hiểm như ngươi, không thể tiếp tục ở lại được.

Ta thực sự muốn biết, âm khí của ngươi có thể giúp ta tăng cường bao nhiêu sức mạnh.” Vua phương Nam ôm vết thương, đánh giá Diệp Phi.

“À à, nói nhiều lời thừa thãi như vậy, chẳng phải là muốn ra tay giết tôi sao?

Cứ trực tiếp ra tay đi.” Diệp Phi thầm nghĩ, hắn đương nhiên cũng thử nói câu này ra, nhưng đôi môi hắn mềm nhũn, hắn cứng rắn không phát ra được một chút âm thanh nào.

Vua phương Nam từ từ giơ nắm đấm lên, mắt thấy sắp giáng đòn cuối cùng cho Diệp Phi trong chớp mắt, nắm đấm của hắn lại đột nhiên hạ xuống.

“Ngươi chết đã là không thể tránh khỏi.

Nhưng ngươi đã khiến ta phải chịu sỉ nhục, cứ thế giết ngươi thì

e rằng hơi quá dễ cho ngươi rồi.” Nụ cười dữ tợn mà Vua phương Nam đột nhiên lộ ra khiến Diệp Phi trừng to hai mắt.

Bất kể trong tình huống nào, khi một người có ý thù địch với ngươi nói ra những lời như vậy, thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Ta nhớ ngươi vừa rồi là từ căn nhà đó đi ra đúng không.

Khi chiến đấu, ta cũng để ý thấy ngươi có cẩn thận, tránh để căn nhà đó bị liên lụy.

Nghĩ lại người mà ngươi lúc đó đã cứu từ tay ta, nếu không có gì bất ngờ, người đó bây giờ hẳn là đang ở trong căn nhà đó đúng không?” Trong đầu Diệp Phi “ong” một tiếng như có tiếng nổ lớn.

Quả nhiên, Vua phương Nam thực sự có tính toán của mình, mà tính toán này đối với Diệp Phi mà nói quả thực cực kỳ bất lợi.

Ánh mắt phản kháng và khí tức dần trở nên hỗn loạn của Diệp Phi, đương nhiên lập tức bị Vua phương Nam bắt được.

Vua phương Nam nhếch mép.

Phản ứng của Diệp Phi như vậy chẳng phải là điều hắn muốn thấy sao?

Chỉ như vậy vẫn chưa đủ.

Hắn vốn có thể trực tiếp ra tay nhưng lại nhất định phải nói ra trước mặt Diệp Phi, nói trắng ra là muốn dùng cách này để tra tấn Diệp Phi.

Chỉ dừng lại ở đây thì Vua phương Nam sao có thể thỏa mãn được?

“Dùng sức mạnh của bạn ngươi, tự tay giết chết ngươi.

Chuyện này còn sảng khoái hơn nhiều so với việc ra tay giết ngươi

ngay lập tức.” Diệp Phi giãy giụa muốn nâng tay lên, cổ họng hắn không ngừng phát ra tiếng động, ánh mắt cũng lập tức trở nên sắc bén hơn.

Nhưng sự uy hiếp như vậy không thể trấn áp được Vua phương Nam, ngược lại, chỉ khiến hắn càng thêm hưng phấn.

“Ngươi trước đây chẳng phải còn lớn tiếng giảng cho ta đạo lý trên chiến trường sao?

Ta bây giờ cũng giảng cho ngươi nghe về sự tàn khốc của thế giới này.

Trên thế giới này, chỉ có sức mạnh mới là tất cả.

Bất kể trong lòng ngươi có bất mãn đến đâu, nhưng bây giờ ngươi ngoại trừ trừng mắt nhìn ta, còn có thể làm gì nữa chứ?

Ngươi bây giờ giãy giụa thì có ý nghĩa gì chứ?

Kẻ mạnh quyết định quy tắc, kẻ yếu chỉ có thể bị kẻ mạnh quyết định.

Nhìn bộ dạng ngươi bây giờ, đừng nói là phản kháng, ngay cả cách chết của mình cũng không thể quyết định.

Đáng thương, thật là đáng thương.” Nói đoạn, Vua phương Nam liền đi về phía căn nhà của Dao Ba Nan.

Hắn cố ý bước chậm rãi, thậm chí còn thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn Diệp Phi đang giãy giụa trong đống đổ nát.

Hắn tận hưởng cảm giác khoái lạc như vậy.

Tuy nói Dao Ba Nan trong mắt hắn vẫn chỉ là một con kiến, nhưng có thể mang lại cho hắn niềm vui như vậy, con kiến này cũng coi như có chút giá trị.

“Hệ thống!

Thần Tiên Dược có phải là dù bị thương nặng đến đâu cũng có thể hồi phục không!" Diệp Phi trực tiếp hét lên trong lòng. 【Đúng vậy, hơn nữa Thần Tiên Dược còn sẽ căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của vết thương mà chủ kí sinh phải chịu, trong thời gian ngắn tăng cường sức mạnh cho chủ kí sinh.】 "Đổi Thần Tiên Dược!" Diệp Phi lại lần nữa hét lên. 【Chủ kí sinh, ngài có muốn nghĩ kỹ lại không!

Mức độ hồi phục càng mạnh, tác dụng phụ sau này sẽ càng lớn.

Với cơ thể hiện tại của chủ kí sinh, lại đã uống một viên.

Một khi tác dụng phụ của viên thứ hai phát sinh hiệu quả.

Ngài có thể sẽ mất mạng đó!】 "Không quản được nhiều như vậy nữa!

Chương 612

Tôi không thể trơ mắt nhìn hắn làm hại người đã giúp đỡ tôi!

Hắn chẳng phải nói thế giới này là cá lớn nuốt cá bé sao?

Tốt!

Vậy thì hãy xem, rốt cuộc là ai ăn ai!" Diệp Phi trừng mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang dần rời xa đó.

Ngọn lửa giận dữ trong mắt hắn là sự uất ức chưa từng có.

"Tôi nói lại một lần nữa!

Đổi!" Hệ thống không thể làm trái mệnh lệnh của chủ kí sinh.

Ngay cả khi nó biết rõ chủ kí sinh của mình là muốn đi tìm cái chết. 【Đã rõ, đã hoàn thành đổi.】 Thần Tiên Dược lại lần nữa xuất hiện trong tay Diệp Phi.

Diệp Phi dựa vào chút sức lực cuối cùng giãy giụa đưa Thần Tiên Dược vào miệng mình.

Còn ở phía bên kia, Vua phương Nam không hề hay biết đã đến trước cửa nhà của Dao Ba Nan.

Ngay khi hắn chuẩn bị phá cửa xông vào, một tiếng nổ chói tai cùng với một luồng sức mạnh cường hãn đột nhiên xuất hiện từ phía sau hắn.

Sự xuất hiện của luồng sức mạnh này thực sự khiến Vua phương Nam giật mình.

Bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá mạnh.

Thậm chí đã đạt đến cấp độ vương giả của bọn họ, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu vượt qua.

Nhưng luồng khí tức này lại vô cùng xa lạ.

Ít nhất trong ấn tượng của hắn, hắn chưa từng cảm nhận được sức mạnh như vậy trên thế giới này.

Nói tóm lại, đây thực sự là một chuyện rất không ổn.

Thân là vương giả, bọn họ ngoài việc thống trị thế giới này, đương nhiên cũng sẽ hình thành một loại giám sát đối với thế giới này.

Bất kể bọn họ bình thường có thờ ơ với thế giới này đến đâu, nhưng nếu có một người sở hữu sức mạnh như vậy xuất hiện, bọn họ tuyệt đối không thể không biết.

Đối với sức mạnh đột nhiên xuất hiện này, Vua phương Nam trong lòng mơ hồ cảm thấy không lành.

Hắn từ từ quay đầu lại, không ngờ, chỉ thấy một bóng người "vụt" một cái đã lao đến trước mặt.

Chưa kịp đợi Vua phương Nam phản ứng, nắm đấm của đối phương đã giáng mạnh vào bụng hắn.

Trong nháy mắt, một luồng áp lực gió bùng nổ.

Lực xung kích mạnh mẽ không chỉ khiến mặt đất dưới chân hai người không ngừng nứt vỡ, thậm chí trực tiếp làm bức tường phía sau Vua phương Nam vỡ nát.

Đòn tấn công quen thuộc này lập tức khiến Vua phương Nam nghĩ đến thân phận của đối phương.

Hắn cố chịu đựng đau đớn từ từ cúi đầu, thấy quả nhiên là bóng người đó.

"Ngươi vì sao lại..." Mắt Vua phương Nam tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng thậm chí chưa đợi hắn nói xong sự kinh ngạc trong lòng,

lực xung kích mạnh mẽ do áp lực gió bùng phát trực tiếp hất bay cơ thể đồ sộ của hắn ra ngoài.

Cũng giống như Diệp Phi trước đó, lần này Vua phương Nam cũng không biết mình đã va sập bao nhiêu bức tường mới cuối cùng dừng lại.

Vua phương Nam tỉnh lại, phẫn nộ đứng dậy.

Hắn hung ác nhìn về hướng mình vừa bị tấn công.

Đang định lao xuống, cho kẻ trong căn nhà này một bài học, lại cảm thấy một trận đau nhói.

Toàn thân hắn lập tức mềm nhũn ra.

Ngay sau đó, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng hắn.

Hắn lúc này mới cuối cùng cảm nhận rõ ràng đòn tấn công trước đó đã gây ra cho hắn tổn thương nặng đến mức nào.

Hắn cúi đầu kinh ngạc nhìn vết thương của mình.

Máu đen đục không ngừng chảy ra từ bụng hắn.

Trong chớp mắt, mắt hắn tràn đầy kinh ngạc.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, rõ ràng cách đây không lâu còn chỉ là một kẻ đã chỉ còn thoi thóp, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy bùng phát ra sức mạnh cường đại đến thế.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ, kỳ lạ đến mức Vua phương Nam đã xưng vương ở Tử Nhân Quốc Độ bấy nhiêu năm, cũng không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt.

"Tên khốn nhà ngươi, rốt cuộc ngươi đã làm gì.

Vì sao cơ thể ngươi lại hồi phục nhanh đến vậy?" Vua phương Nam chống tay xuống đất, miễn cưỡng đứng dậy: "Hơn nữa, luồng

sức mạnh này.” Vua phương Nam lại nhìn vết thương của mình.

Vẫn không thể tin được vết thương ở mức độ này lại đến từ một người rõ ràng vừa mới gần chết.

Quan trọng hơn là, khí tức của đối phương lúc này vô cùng cường hãn.

Chỉ đứng tại chỗ, mặt đất dưới chân hắn đã không ngừng run rẩy.

Và đáp lại hắn không phải là ngôn ngữ, mà là bóng dáng Diệp Phi trong chớp mắt đã đến gần.

Tay nhấc đao chém.

Lần này, động tác của Diệp Phi không còn chút chần chừ nào nữa.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Vua phương Nam cũng không kịp né tránh.

Trong lúc hoảng loạn, hắn vội vàng giơ tay chặn trước người.

Một nhát đao chém xuống, tuy không đến mức chặt đứt cánh tay hắn, nhưng cũng khiến máu tươi của hắn bắn ra.

Vua phương Nam lại một lần nữa kinh ngạc trừng to hai mắt.

Nếu nói cú đấm vừa rồi là do mình lơ là, nên bỏ qua phòng ngự, thì bây giờ cú này mình tuyệt đối không có bất kỳ chút sơ suất nào cả.

Nhưng ngay cả như vậy, nhát đao này vẫn gây ra cho mình đòn tấn công mạnh mẽ đến thế.

Đối với đòn tấn công này, Vua phương Nam không còn cách nào dùng sự trùng hợp, hoặc tai nạn để an ủi mình nữa.

Hắn hét lớn một tiếng, cũng không để ý đến cơn đau trên cơ thể, vung nắm đấm một quyền đập về phía Diệp Phi.

Chỉ thấy Diệp Phi nhanh chóng né tránh, liền thoát khỏi đòn tấn

công của hắn.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc đã làm gì.

Vì sao ngươi lại hồi phục nhanh đến vậy?” Vua phương Nam đứng dậy.

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm Diệp Phi.

Tia máu đỏ rực trong mắt hắn là sự phẫn nộ của hắn đối với đòn tấn công của Diệp Phi.

Đồng thời còn xen lẫn vài phần hoảng sợ không thể lý giải được đối với hiện tượng kỳ lạ này.

“Ngươi rõ ràng lẽ ra đã sắp chết rồi, làm sao có thể đột nhiên lại biến thành như vậy?” Cơ thể Vua phương Nam đang run rẩy.

Hiển nhiên đây không chỉ đơn giản là vết thương do đòn tấn công của Diệp Phi gây ra.

“Tôi vừa rồi quả thực sắp chết rồi, chỉ còn thiếu hơi thở cuối cùng.

Nhưng vì để giết chết ngươi, tôi lại bò ra từ địa ngục.” Nói đoạn, Diệp Phi dậm chân một cái, lại lần nữa lao về phía Vua phương Nam.

“Địa ngục?

Đừng có ở trong địa ngục mà nói cái loại chuyện địa ngục buồn cười này với ta!” Vua phương Nam gầm lên một tiếng, hai tay hắn đập mạnh xuống đất để tự tăng cường khí thế cho mình.

Sau đó cũng dốc toàn lực lao lên.

Hai người rất nhanh va chạm vào nhau.

Vua phương Nam như mọi khi vung nắm đấm, bùng phát sức mạnh của mình mà không giữ lại chút nào.

Đáng tiếc, cú đấm mà Diệp Phi đánh vào bụng hắn đã gây ra tổn thương nghiêm trọng hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Hắn lúc này mặc dù trông hung mãnh, nhưng chất lượng tấn công đã giảm sút đáng kể.

Chương 613

Còn khác với điều đó, Diệp Phi lúc này đang ở trạng thái tốt nhất dưới sự gia trì của Thần Tiên Dược.

Không lâu sau Diệp Phi liền nắm bắt được sơ hở trong đòn tấn công của Vua phương Nam.

Tiếp đó, hắn nhảy vọt lên, một nhát đao chém thẳng từ vai Vua phương Nam xuống eo.

Máu tươi lập tức phun ra từ vết thương của Vua phương Nam.

Vua phương Nam cuối cùng cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết trong đau đớn.

Hắn vội vàng hoảng loạn vung một quyền về phía Diệp Phi.

Nhưng tiếc là Diệp Phi bây giờ, tốc độ đã vượt xa hắn.

Chỉ cần một cái lướt người, đã tránh thoát khỏi đòn tấn công của hắn.

Vua phương Nam nhìn vết thương, rồi lại kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Khoảnh khắc này, từng tế bào chiến binh của hắn dường như đều đang nhấn mạnh với hắn: Người trước mặt này là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Vị vương giả bất bại đã luôn đứng trên đỉnh thế giới này, được mọi người ngưỡng vọng, hôm nay e rằng sẽ phải bại trận.

Vua phương Nam vội vàng nhìn quanh.

Lúc này trong lòng hắn không khỏi có chút hối hận.

Đối với thanh niên trước mặt này, vừa rồi hắn quả thực đã ý thức

được đây là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa vì muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, hắn đã giết sạch tất cả Phán quan để tăng cường sức mạnh cho mình, tính toán dùng cách này để kết thúc trận chiến.

Nhưng đáng tiếc cuối cùng lại là kết quả như vậy.

Nếu lúc đó suy nghĩ thêm vài bước, để lại một hai Phán quan, thì bây giờ đâu đến nỗi chật vật như vậy?

Nhưng nghĩ lại từ một góc độ khác, trên thế giới này, khi sức mạnh của hắn đã tăng lên đến trình độ đó, lại có mấy người có thể chịu đựng được chứ?

Và lúc này, Diệp Phi cũng như hắn, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Mặc dù hệ thống đã nói với hắn, vết thương của mình càng nặng, thì sau khi dùng Thần Tiên Dược hồi phục, sức mạnh sẽ càng mạnh.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, lần tăng cường này lại mạnh mẽ đến vậy.

Thậm chí khiến hắn có lúc vượt xa Vua phương Nam.

Nhưng hắn không thể vì thế mà cảm thấy yên tâm.

Bởi vì sự tăng cường của Thần Tiên Dược có giới hạn thời gian.

Hơn nữa, mức độ hồi phục của mình càng mạnh, tác dụng phụ sau đó sẽ càng rõ ràng.

Nếu như mình không thể đánh bại Vua phương Nam trước khi hiệu quả của Thần Tiên Dược biến mất, e rằng còn chưa đợi Vua phương Nam bùng phát tấn công mình, mình đã gục ngã trước.

Không, nếu xét từ góc độ thực tế mà nói, tốt nhất là có thể trực tiếp giết đến Điện Diêm Vương trước khi hiệu quả của Thần Tiên Dược biến mất.

Ý định đã định, Diệp Phi không còn do dự nữa.

Cơn bão Đại Bạo Tạc lại lần nữa tích lực, muốn dùng đòn tấn công này để kết thúc với Vua phương Nam.

Trận chiến trước đó đã chứng minh cho Diệp Phi thấy.

Mặc dù bây giờ Diệp Phi đã có thể dùng vũ khí ngoài Cơn bão Đại Bạo Tạc để gây sát thương cho Vua phương Nam, nhưng những đòn tấn công đó rốt cuộc là có hạn.

Nếu muốn kết thúc trận chiến trong thời gian ngắn nhất, Cơn bão Đại Bạo Tạc vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Và ngay cả bản thân dưới tác dụng của Thần Tiên Dược, Diệp Phi tin rằng cũng không thể chịu đựng mãi uy lực của Cơn bão Đại Bạo Tạc.

Cho nên đòn tấn công lần này, nhất định phải là đòn kết liễu cuối cùng.

Và Vua phương Nam lúc này cũng có ý nghĩ tương đồng với Diệp Phi.

Nhưng điểm xuất phát của hắn đã hoàn toàn khác với Diệp Phi.

Tốc độ trưởng thành của Diệp Phi đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Cơ thể mình từ trước đến nay hầu như không bị thương, lúc này lại chi chít vết thương chính là minh chứng tốt nhất.

Hắn đột nhiên nhận ra lời cảnh báo của Vua phương Tây căn bản không hề khoa trương một chút nào.

Thậm chí từ tình hình hiện tại mà nói, còn ít nhiều thận trọng hơn một chút.

Ngay cả hắn, kẻ tự cho là mạnh nhất và kiêu ngạo nhất trong số

các vương giả, cũng đã cảm thấy lạnh sống lưng trước tốc độ trưởng thành của Diệp Phi.

Đối với thanh niên này, hắn đã không dám chần chừ thêm nữa.

Bất kể là sợ hãi cũng được, hay là vì muốn duy trì tôn nghiêm của một vương giả, hắn đều không còn dũng khí để tiếp tục đối đầu.

Hắn phải nhanh chóng, với tốc độ nhanh nhất đánh bại thanh niên này.

Nếu không thì ngay cả khi cuối cùng hắn có thể giành chiến thắng, sự thảm khốc của trận chiến này cũng sẽ trở thành ác mộng vĩnh cửu trong lòng hắn.

"Nhưng mà, hắn có thể sao?" Suy nghĩ như vậy chợt lóe lên trong đầu hắn.

Vua phương Nam vội vàng lắc lắc đầu để loại bỏ suy nghĩ này.

Hắn hiểu sâu sắc rằng, trong trận chiến này, đối mặt với thanh niên này, suy nghĩ như vậy rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

Hắn không dám suy nghĩ gì thêm nữa.

Dường như chỉ cần khẽ động não một chút, cảm xúc vốn khó khăn lắm mới bị kìm nén xuống sẽ lại bùng phát ra.

Hắn dậm chân đứng vững, nắm đấm khổng lồ siết chặt, cũng bắt đầu tích lũy sức mạnh.

Trong quá trình này, mặt đất rung chuyển, chim chóc bay tán loạn.

Ngay cả mây đen trên trời cũng đang rung chuyển kịch liệt.

Dường như cả thế giới đều đang hoảng sợ vì đòn tấn công cuối cùng sắp đến của hai người.

Ngay sau đó, hai người đồng thời phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Cùng với một cú dậm chân toàn lực, hai người cùng lúc lao vút về phía đối thủ.

Nhìn thấy mình càng lúc càng gần bóng dáng Diệp Phi, trong lòng Vua phương Nam lại lần nữa không khỏi "thịch" một tiếng.

Nỗi sợ hãi bản năng đối với Diệp Phi lại trỗi dậy.

Trong đầu Vua phương Nam "ong" một tiếng như có tiếng nổ lớn.

Là một chiến binh, hắn thực sự quá rõ ràng, khi đối mặt với đối thủ trên chiến trường mà nảy sinh suy nghĩ như vậy thì đáng sợ đến mức nào.

Hắn gào thét một tiếng.

Một mặt là để tự cổ vũ mình, một mặt là muốn thông qua cách này để loại bỏ nỗi sợ hãi trong lòng.

Khi đến gần, Cơn bão Đại Bạo Tạc của Diệp Phi lao về phía hắn trước.

Vua phương Nam không cam chịu yếu thế, lập tức vung nắm đấm để đáp trả.

Nhưng đúng lúc này, chuyện mà hắn nằm mơ cũng không ngờ tới đã xảy ra.

Nắm đấm của Diệp Phi khi vung đến nửa chừng đột nhiên dừng lại.

Sau đó lướt người một cái, lại trực tiếp nhảy lên giữa không trung.

Vua phương Nam kinh ngạc trừng to hai mắt.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, trong trạng thái căng thẳng nguy hiểm đến vậy, Diệp Phi lại vẫn có thể thực hiện thao tác như vậy.

Nhưng đáng tiếc khác với Diệp Phi, để loại bỏ nỗi sợ hãi trong lòng, đòn tấn công của hắn đã dốc hết sức lực.

Lúc này căn bản không có cách nào thu hồi đòn tấn công.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm của hắn lướt qua bên cạnh Diệp Phi, Diệp Phi trực tiếp một quyền đập vào đầu Vua phương Nam.

Sức mạnh tích trữ mang theo ngọn lửa giận dữ của Diệp Phi bùng phát tức thì.

Áp lực gió khổng lồ hoàn toàn bao trùm đầu Vua phương Nam.

Chương 614

Âm thanh cực lớn thậm chí còn che lấp tiếng kêu rên của Vua phương Nam.

Khi Diệp Phi đáp xuống đất và ngẩng đầu lên lần nữa, đầu Vua phương Nam đã bị đòn tấn công này đánh nát bươm.

Cho dù là vương giả của Tử Nhân Quốc Độ, vì là cư dân của thế giới này, là một dạng biểu hiện sinh mệnh của thế giới này, đầu vẫn là một trong những điểm yếu chí mạng của bọn họ.

Lần này không còn bất kỳ sự cố nào nữa.

Cơ thể đồ sộ của Vua phương Nam đã mất đi toàn bộ đầu, sau khi loạng choạng trên mặt đất một lúc, liền thẳng cẳng ngã xuống.

Hắn thân thể dần hóa thành âm khí tiêu tán, dường như cũng đang tuyên bố chiến thắng của Diệp Phi.

"Vì sao?" Trong không khí, Vua phương Nam dường như đang dùng hơi sức cuối cùng của mình nói: "Vì sao ngươi lại có sức mạnh mạnh đến vậy.

Vào khoảnh khắc tấn công cuối cùng, ta đã cảm nhận được sự sợ hãi từ nắm đấm của ngươi.

Trên chiến trường, sự sợ hãi sẽ mang đến sự dao động.

Sẽ khiến hành động của ngươi không thể như bình thường.

Và loại thay đổi mà ngươi không tự biết này, thường sẽ trực tiếp quyết định kết quả của trận chiến." Diệp Phi thở phào một hơi nói với âm khí đang tiêu tán trong không khí.

"À à à, tuổi còn nhỏ đã có thể có quan niệm như vậy, xem ra Vua

phương Tây vẫn còn đánh giá thấp ngươi rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, ngươi sẽ là mối đe dọa lớn nhất của chúng ta từ trước đến nay.

Đáng tiếc, ta đã không còn sức lực để quay về báo chuyện này cho bọn họ rồi.

Nhưng mà, bọn họ cảm nhận được khí tức của ta biến mất, chắc cũng sẽ hiểu thôi nhỉ." Nói đến đây, cơ thể Vua phương Nam hoàn toàn tiêu tán, trong không khí cũng không còn vang vọng giọng nói của hắn nữa.

Diệp Phi lúc này lại lần nữa lấy ra Tử Kim Hồ Lô của mình, hấp thụ toàn bộ âm khí tiêu tán của Vua phương Nam vào trong hồ lô.

"Tiểu huynh đệ, ngươi." Ngay lúc này, một âm thanh truyền đến từ phía sau hắn.

Hắn quay đầu lại, thấy chính là Dao Ba Nan đã tỉnh lại.

Lúc này hắn vẻ mặt đầy kinh ngạc, điều này cũng không lạ, hắn không giống Diệp Phi đã nhìn thấy cảnh tượng mình chiến đấu với vương giả.

Trong khái niệm của hắn, mình vẫn chỉ là một người sắp chết đói.

Lúc này, một kẻ sắp chết cười đùa như vậy, lại chiến thắng vương giả.

Chuyện như vậy bất kể rơi vào ai, thì ai có thể tin được chứ?

"Ngươi tỉnh rồi sao?" Diệp Phi mỉm cười nói: "Xin lỗi nhé, tôi đang vội, tạm thời không có cơ hội nói chuyện nhiều với anh.

Tôi hỏi một chút, Điện Diêm Vương là ở hướng này đúng không?" Diệp Phi chỉ về phía trước hỏi.

Dao Ba Nan vẻ mặt chấn động nhìn Diệp Phi, liên tục gật đầu.

Diệp Phi không nói nhiều, trực tiếp khẽ hạ thấp người, rồi thẳng tắp lao vút đi, chỉ để lại một mình Dao Ba Nan ngây người tại chỗ.

Trong Điện Diêm La.

Vua phương Tây và Vua phương Bắc đột nhiên cau chặt mày.

Vua phương Tây vốn luôn thích dùng biểu cảm trêu tức người khác, lúc này cũng khó có được vẻ kinh ngạc và bi thương.

"Vua phương Bắc." Hắn quay đầu nhìn Vua phương Bắc, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Vua phương Bắc gật đầu, đương nhiên đã dự đoán được hắn rốt cuộc muốn nói gì.

"Khí tức của Vua phương Nam đã biến mất, điều này là không thể nghi ngờ." Thần sắc Vua phương Bắc so với Vua phương Tây thì bình tĩnh hơn một chút.

Không biết có phải kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm đã khiến thái độ của hắn đối với sinh tử trở nên không còn dễ dàng dao động quá rõ ràng nữa.

Nhưng nắm đấm giấu sau lưng hắn lại siết chặt, biểu thị nội tâm hắn thực ra cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

"Vua phương Bắc, trong chúng ta kinh nghiệm của ngài là phong phú nhất, ngài có biết tình huống này còn tồn tại khả năng nào khác không?" Vua phương Tây hỏi.

Nhưng từ biểu cảm của hắn có thể thấy, đối với câu trả lời của vấn đề này, hắn cũng không ôm quá nhiều hy vọng.

"Cũng không phải là không có.

Có lẽ vì kết giới.

Hoặc có lẽ vì nguyên nhân nào khác, quả thực có thể ngăn cách âm

khí.

Nhưng vừa rồi âm khí của Vua phương Nam quả thực đã có sự dao động kịch liệt khá rõ ràng.

Ta nghĩ tốt nhất chúng ta vẫn nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất." Vua phương Bắc thở dài nói: "Một Vua phương Đông, một Vua phương Nam.

Không ngờ thế giới chúng ta lại xuất hiện một nhân vật như vậy, có thể liên tiếp giết chết hai vị vương giả của chúng ta.

Chuyện như vậy thật là chưa từng nghe thấy bao giờ.

Chuyện này đều phải trách ta." Vua phương Tây siết chặt nắm đấm.

Vì dùng lực quá mạnh, móng tay hắn đã cắm sâu vào da thịt.

Nhưng bây giờ hắn dường như căn bản không cảm thấy loại đau đớn này.

"Nếu lúc đó ta không có suy nghĩ ngây thơ như vậy, sau khi tấn công xong, nếu kiểm tra kỹ một chút, thì có thể giết chết hắn lúc hắn yếu nhất." Thực ra lúc đó Vua phương Tây còn có một số tư tâm khác.

Sức mạnh của Diệp Phi khiến hắn tràn đầy hứng thú.

Khi tấn công hắn tuy không nương tay, nhưng trong lòng vẫn hy vọng Diệp Phi có thể sống sót từ đòn tấn công của mình, rồi mình có thể giao đấu một trận với Diệp Phi ở trạng thái toàn thịnh.

Cho nên sau khi chôn vùi Diệp Phi trong đống đổ nát, mới không đi tìm Diệp Phi để cho hắn đòn cuối cùng.

Nhưng không ngờ, cuối cùng lại đổi lấy hậu quả như vậy.

"Thôi bỏ đi, chuyện đã qua rồi tiếp tục dây dưa cũng không có ý

nghĩa.” Vua phương Bắc vẫy vẫy tay ra hiệu nói: “Hơn nữa với sức mạnh của ngươi, trên thế giới này căn bản có mấy người có thể chống đỡ được đòn tấn công của ngươi chứ.

Ngươi không tiến lên kiểm tra cũng hoàn toàn là chuyện hợp lý.” Nói rồi, Vua phương Bắc bước đến bên tường.

Qua bức tường dường như được xếp chồng từ xương khô nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Quá nhiều năm rồi, chúng ta thân là vương giả của thế giới này đã quá nhiều năm rồi.

Trong những năm này, vô địch đã sớm trở thành đại danh từ của chúng ta.

Đừng nói là người có thể chống lại chúng ta.

Ngay cả người phản kháng chúng ta, cũng đã sớm không còn tồn tại nữa.

Chúng ta đã sớm quen với trạng thái này.

Đến mức chưa từng nghĩ tới, có lẽ vào một ngày nào đó, sẽ đột nhiên xuất hiện một người có thể uy hiếp đến chúng ta.

Bất kể là nguyên nhân gì, đã là lỗi lầm do ta gây ra, vậy thì hãy để ta giải quyết!” Vua phương Tây siết chặt nắm đấm.

“Nếu lúc đó ta nhất thời sơ suất mà tha cho hắn, vậy bây giờ hãy để ta tự tay sửa chữa sai lầm này!” Nói đoạn, Vua phương Tây liền xoay người, muốn xông ra khỏi Điện Diêm La, trực tiếp tìm Diệp Phi và khiến hắn tan xương nát thịt.

“Đừng vội.” Vua phương Bắc hai mắt nhìn chằm chằm một hướng, cười “à à” một tiếng: “Người mà chúng ta muốn tìm há chẳng phải cũng muốn đến tìm chúng ta sao?” Vua phương Tây đến gần Vua

phương Bắc, theo ánh mắt của hắn nhìn về một hướng.

Ngay sau đó đôi mắt hắn đột nhiên trừng to.

Là vương giả, bọn họ đương nhiên không thể chỉ đơn thuần sử dụng thị lực.

Cảm nhận khí tức đối với bọn họ đã sớm là kỹ năng cơ bản rồi.

Và thông qua cảm nhận này, bọn họ thường có thể nhìn rõ hơn so với việc chỉ đơn thuần dùng hai mắt để nhìn.

Ví dụ như bây giờ, Vua phương Tây rõ ràng cảm nhận được.

Luồng sức mạnh đang tiến về phía bọn họ lúc này vô cùng cường hãn.

Thậm chí đã ngang ngửa với các vương giả của bọn họ, thậm chí trong một số dao động còn mạnh hơn một chút.

Dường như còn vượt qua bọn họ.

Nhưng điều này cũng không phải là điều khiến Vua phương Tây kinh ngạc nhất.

Điều khiến hắn chấn kinh nhất là, luồng sức mạnh này lại đến từ Diệp Phi!

Hắn vẫn còn nhớ không lâu trước khi hắn gặp Diệp Phi, trạng thái của Diệp Phi lúc đó.

Chương 615

Hắn thừa nhận, lúc đó thực lực của Diệp Phi đã khá xuất sắc, cũng khiến hắn cảm thấy sáng mắt ra.

Nhưng lúc đó Diệp Phi nhiều nhất chỉ có thể coi là đang đuổi kịp các vương giả của bọn họ.

Muốn nói vượt qua thì còn xa mới đạt được.

Có thể nói không hề khoa trương.

Vua phương Đông lúc đó sở dĩ thua Diệp Phi, cũng không phải vì thực lực của Diệp Phi thực sự vượt trội hơn Vua phương Đông, mà là sau khi thấy Đội Sát Chết của mình bị đối phương đoạt lại, Vua phương Đông liền vì chuyện này mà mất đi lý trí.

Đồng thời lại để đạo cụ của Diệp Phi tập kích thành công.

Coi như là một lần đả kích về mặt tâm lý đối với Vua phương Đông mà tạo thành kết quả.

Nếu lúc đó Vua phương Đông ở trong trạng thái toàn thịnh, thì kết quả của trận chiến đó nhất định vẫn thuộc về Vua phương Đông.

Từ trận chiến đó đến bây giờ, giữa chừng mới trôi qua bao nhiêu thời gian?

Sức mạnh của Diệp Phi lại đã từ việc đuổi kịp đạt đến trình độ ngang bằng với bọn họ.

Sự cường đại của luồng sức mạnh này thực sự quá khiến hắn kinh ngạc.

"Điều này làm sao có thể chứ?" Vua phương Tây kinh ngạc lẩm bẩm.

“Sao vậy?” Vua phương Bắc nhìn về phía Vua phương Tây.

Vua phương Tây cũng lập tức thuật lại quan điểm của mình về chuyện này một lần.

Sau khi nghe lời nói của Vua phương Tây, Vua phương Bắc cũng không khỏi nhướng mày.

Hắn lại lần nữa quay sang hướng đó, đi cảm nhận khí tức của Diệp Phi.

“Tuổi còn nhỏ mà có thể sở hữu sức mạnh như vậy, điều này đã rất đáng kinh ngạc rồi.

Nếu còn thực sự như ngươi nói, đây là sức mạnh mà hắn đã thăng cấp trong thời gian ngắn như vậy, thì càng không thể tin nổi.

Lúc trước ta nói, người như vậy nếu không thể dùng cho ta thì tuyệt đối không thể giữ lại.

Xem ra ta đã sai rồi.

Ta từ đầu đã không nên đưa khả năng 'dùng cho ta' này vào.

Người như vậy từ đầu đã nên dốc toàn lực tiêu diệt mới phải.” Vua phương Bắc cau chặt mày.

Giọng điệu của hắn tuy bình tĩnh, nhưng sự tàn nhẫn trong lời nói đã lộ rõ không chút che giấu.

“Nhưng khí tức của hắn không ổn định.

Ta nghĩ điều này cũng không thể duy trì mãi được.

Nếu không thì hắn cũng không có lý do gì, sau khi vừa đánh bại Vua phương Nam lại lập tức xông đến giết chúng ta.

Nhanh, ngươi đi thông báo cho tất cả Phán quan trước.

Lát nữa gặp hắn, tất cả mọi người đều không được chiến đấu.

Một nhân vật như vậy không phải là những Phán quan này có thể đối phó được.

Còn hai chúng ta, thì hãy chuẩn bị đón tiếp vị khách này thật tốt." "Ta biết rồi." Vua phương Tây gật đầu đồng ý, cũng nhanh chóng hành động.

Quay trở lại bên ngoài Diêm Vương Điện, Diệp Phi đã nắm chặt cả Hỏa Diễm Đao và Trảm Long Đao trong tay.

Anh hít một hơi thật sâu, xác định rằng tác dụng phụ của Thần Tiên Dược ít nhất vẫn chưa bộc phát vào lúc này.

Hồi tưởng lại cuộc giao tranh với Nam Chi Vương trước đó, anh tính toán những tình huống mình có thể đối mặt sắp tới.

Sau cánh cửa kia, ít nhất còn hai vị Vương giả đang chờ đợi anh.

Ngoài hai người đó, không biết còn bao nhiêu cấp bậc Phán quan nữa.

Diệp Phi nhíu chặt mày.

Anh biết rõ đây chắc chắn là một trận ác chiến.

Nhưng đã đi đến tận đây, anh thực sự không có lý do gì để từ bỏ cuộc chiến chỉ vì nguyên nhân này.

Hay nói đúng hơn, hiện tại anh đã không còn lựa chọn từ bỏ nữa rồi.

Cứ nghĩ mà xem, anh đã gây ra bao nhiêu rắc rối ở thế giới này, cho dù anh muốn dừng tay thì e rằng hai vị Vương giả còn lại cũng sẽ không buông tha cho anh.

Ban đầu, Diệp Phi chỉ định lén lút đến thế giới này, âm thầm thu thập thông tin về Chuyển Sinh Đan của Quan Vũ, rồi lén đột nhập vào Diêm Vương Điện để trộm đan dược đi.

Không ngờ sự việc lại dần phát triển theo hướng không thể kiểm soát như thế này.

Điều này thực sự khiến Diệp Phi cảm thấy bực bội.

Nhưng mọi chuyện đã đi đến bước này, hối hận đương nhiên không còn ý nghĩa gì nữa.

Bây giờ anh phải kết thúc trận chiến này trước khi viên Thần Tiên Dược thứ hai mất tác dụng.

Diệp Phi nắm chặt Trảm Long Đao, bước chân định trụ rồi vung toàn lực một nhát.

Một luồng kiếm khí sắc bén chém ra, trực tiếp nghiền nát cánh cửa đang đóng chặt của Diêm Vương Điện.

Ngay sau đó, anh đạp mạnh chân, lao vào trong điện với tốc độ nhanh nhất.

Trong suốt quá trình đó, Diệp Phi nắm chặt song đao.

Ở trên địa bàn của đối phương, anh không thể dự đoán được chúng có bao nhiêu người, hay sẽ tấn công theo phương thức nào.

Trong tình cảnh đó, cách tốt nhất đương nhiên là nâng cao cảnh giác.

Nhưng lạ thay, suốt quãng đường đi, Diệp Phi lại chẳng gặp bất kỳ một ai.

Điều này khiến anh thấy khó hiểu.

Cho dù Vương giả và Phán quan là những thực thể cao cao tại thượng ở thế giới này, là những nhân vật mà không ai dám đụng tới, thì với thân phận đó, họ cũng không đến mức không bố trí canh phòng nghiêm ngặt.

Nhưng cả đường đi không gặp một bóng người, quả thực là có

điểm quái dị.

Ngay cả khi đi đường đêm, cũng khó tránh khỏi gặp một hai con mèo hoang chó dại cơ mà. "Chẳng lẽ có bẫy sao?" Diệp Phi thầm nghĩ.

Đây là suy đoán khả quan nhất của anh về cục diện hiện tại.

Tuy nhiên, điều này không đủ để làm anh dừng bước, chỉ khiến anh càng thêm cảnh giác.

Chẳng mấy chốc, Diệp Phi đã đến trước một đại điện.

Anh vung đao chém xuống, lập tức phá nát cánh cửa.

Ngay khoảnh khắc cửa nát vụn, một luồng cuồng phong mãnh liệt ập thẳng về phía anh.

Thời điểm tấn công này được căn chỉnh vô cùng chuẩn xác, tốc độ cũng cực kỳ kinh người.

Nếu không phải Diệp Phi luôn giữ trạng thái cảnh giác tuyệt đối, đòn tấn công này căn bản không thể né tránh.

Diệp Phi lập tức lách người sang bên cạnh.

Ngay khi luồng cuồng phong lướt qua sườn, anh lập tức phản xạ lại, sử dụng đồng thời Hỏa Diễm Đao và Trảm Long Đao.

Áp lực gió mạnh mẽ cùng với ngọn lửa rực cháy cùng lúc đánh về phía trước.

Anh không biết đòn tấn công kia là do kẻ địch tung ra hay chỉ là một cơ quan, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, tiên hạ thủ vi cường bao giờ cũng không sai.

Kết quả đã chứng minh quyết định của Diệp Phi là đúng đắn.

Cùng lúc đòn tấn công của anh lao ra, lại có một luồng cuồng

phong khác ập đến.

Mấy luồng sức mạnh va chạm giữa không trung, giằng co một hồi lâu rồi mới hoàn toàn tiêu tán. "Sức mạnh của ngươi thực sự đã thăng tiến rất nhiều đấy." Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Diệp Phi.

Anh cau mày, mắt nhìn chằm chằm vào chủ nhân của giọng nói đó. "Ha ha, không phải đang đùa tôi đấy chứ." Diệp Phi cười có chút gượng gạo: "Nếu theo đúng quy trình, chẳng phải lúc này nên có một đám Phán quan ra đánh với tôi một trận, sau đó mới đến lượt các vị sao?

Chương 616

Sao vừa lên đã là Vương giả tiếp đón tôi rồi, lại còn những hai người nữa." Tuy vẻ mặt Diệp Phi vẫn bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng có chút thấp thỏm.

Dưới sự gia trì của Thần Tiên Dược, hiện tại anh thực sự có sức mạnh để đối đầu với Vương giả, nhưng đó là dựa trên tiền đề đấu một chọi một.

Đối mặt với hai vị Vương giả cùng lúc, họ có thể phối hợp với nhau.

Như vậy không còn đơn thuần là chiến đấu bằng sức mạnh nữa.

Trong tình huống này, muốn kết thúc trận chiến trước khi tác dụng phụ của Thần Tiên Dược xuất hiện quả thực không phải chuyện dễ dàng. "Không còn cách nào khác, ai bảo ngươi đã làm được những chuyện 'ngoạn mục' như thế." Tây Chi Vương nhếch mép, nhưng trong mắt đầy vẻ hung tàn.

Diệp Phi đương nhiên hiểu Tây Chi Vương đang ám chỉ điều gì, chính là việc anh đã trọng thương Đông Chi Vương và sau đó giết chết Nam Chi Vương. "Thực lực của ngươi khiến chúng ta kinh ngạc, tốc độ trưởng thành của ngươi lại càng vượt xa tưởng tượng của chúng ta." Bắc Chi Vương cũng đứng dậy bước tới. "Chúng ta không biết thân phận của ngươi, cũng không biết mục đích thực sự của ngươi khi đến đây là gì.

Nhưng một người sở hữu thực lực như vậy, lại có tốc độ thăng tiến thế kia, nếu không kịp thời xử lý, rất có khả năng sẽ mang đến tai họa diệt vong cho chính chúng ta.

Cho nên, rất xin lỗi, tuy ngươi còn rất trẻ, nhưng ngươi phải chết

thêm một lần nữa." Ngay từ khi bước vào, Diệp Phi đã lưu ý đến Bắc Chi Vương.

Mặc dù về mặt ông ta luôn rất điềm tĩnh, nhưng từ giữa đôi lông mày, Diệp Phi cảm nhận được sát ý vượt xa ba người còn lại.

Đó không phải thứ sát ý có được chỉ bằng sức mạnh đơn thuần, mà là thành quả của sự rèn luyện qua hàng ngàn trận chiến suốt nhiều năm.

Gần như chưa cần giao đấu, Diệp Phi đã biết Bắc Chi Vương chắc chắn là kẻ mạnh nhất trong bốn vị Vương giả. "Nếu bây giờ tôi giải thích với các ngài rằng tôi không có ác ý, liệu còn kịp không?" Diệp Phi bất lực nói. "Ngươi tự mình thấy sao?" Tây Chi Vương lạnh lùng đáp.

Diệp Phi thở dài ngán ngẩm, điều này cũng khó trách.

Mặc dù mỗi bên ra tay đều có nguyên nhân riêng, nhưng xét về kết quả, anh đúng là đã giáng những đòn nặng nề vào các Vương giả.

Trong tình cảnh này, nói mình không có ác ý quả thực rất khó giải thích. "Ngươi có còn ác ý với chúng ta hay không, điều đó không còn quan trọng nữa." Bắc Chi Vương bình thản nói: "Mỗi thế giới đều có quy tắc của riêng nó.

Và ở thế giới của chúng ta, Vương giả là những kẻ mạnh nhất, cũng chính là quy tắc tối cao.

Nhưng ngươi lại trọng thương Đông Chi Vương, đánh chết Nam Chi Vương, điều này đã phá vỡ quy tắc đó.

Nếu hôm nay không thể tiêu diệt ngươi để làm gương, thì sau này những hành vi phản loạn sẽ chỉ ngày càng tăng lên.

Khi đó pháp tắc của thế giới này sẽ không còn tồn tại, và thế giới này đương nhiên sẽ trở nên hỗn loạn.

Để bù đắp chuyện này, cách tốt nhất là kết liễu ngươi, dùng cái chết của ngươi để chặt đứt mầm mống phản kháng trong lòng bọn họ." Giọng điệu của Bắc Chi Vương rất bình thản, nhưng sát ý trong đôi mắt đã khiến Diệp Phi chắc chắn rằng bọn họ đã hạ quyết tâm. "Nói nhiều vô ích!" Vừa dứt lời, Tây Chi Vương đã cuốn theo cuồng phong lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không dám lơ là, vội vàng vung song đao chắn trước mặt.

Nên biết rằng cách đây không lâu, anh đã nếm trải sức mạnh bộc phát từ đòn tấn công của Tây Chi Vương.

Mà lúc đó Tây Chi Vương đã dùng hết toàn lực hay chưa, anh cũng không rõ.

Đó là một đạo lý rất đơn giản, một kẻ có thể dễ dàng đánh chết một con voi, khi đối diện với một con kiến, dù có coi trọng con kiến đó đến mức nào thì cũng không thể tung ra sức mạnh đủ để giết voi được.

Mà Tây Chi Vương hiện tại, chỉ riêng khí thế thôi đã khác hẳn lúc trước.

Rõ ràng, dưới sự thúc đẩy của cơn giận dữ cộng với chiến tích hạ gục hai vị Vương giả của Diệp Phi, Tây Chi Vương lần này chắc chắn sẽ dốc toàn lực.

Cuồng phong rít gào lướt qua, không ngừng để lại những vết chém sắc lẹm trên vách đá xung quanh, phát ra những tiếng u u như tiếng gào thét, càng làm nổi bật cơn thịnh nộ của Tây Chi Vương.

Mặc dù Tây Chi Vương còn chưa lao đến trước mặt, nhưng chỉ riêng áp lực từ luồng cuồng phong đó đã khiến Diệp Phi cảm thấy một cơn đau thấu xương.

Khoảnh khắc này anh sâu sắc nhận ra hai điều: thứ nhất, Tây Chi

Vương khác hẳn với hai người kia, ông ta không hề có ý định vờn nhau hay thử chiêu với anh, mà chuẩn bị dốc toàn lực ngay từ đầu để dùng sức mạnh tuyệt đối đánh bại anh.

Nghĩ lại cũng đúng thôi, anh dù sao cũng đã hạ gục hai vị Vương giả dưới trướng họ, đặt vào địa vị của ai đi nữa thì cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thăm dò nữa.

Thấy Tây Chi Vương đã đến sát nút, trực giác mách bảo Diệp Phi rằng ít nhất đối với đòn tấn công lần này, tuyệt đối không được tùy tiện đối đầu trực diện.

Bất lực, anh chỉ đành vội vàng né tránh đòn đánh của Tây Chi Vương, sau đó xoay người, Trảm Long Đao lập tức vung ra một luồng kiếm khí.

Ánh mắt Tây Chi Vương khẽ động, áp lực gió ập tới, nhẹ nhàng hóa giải nhát chém của Diệp Phi trong nháy mắt, sau đó đổi hướng, lại một lần nữa mang theo đòn tấn công đánh tới.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng vội vàng vung Hỏa Diễm Đao, dùng nhát chém rực lửa để đối phó.

Theo lý thuyết thì gió thổi giúp lửa cháy mạnh hơn, đòn tấn công này đáng lẽ anh phải có ưu thế hơn mới đúng.

Nhưng ngặt nỗi cái gọi là quy luật tự nhiên đó cũng phải dựa trên tiền đề hai bên ở cùng một đẳng cấp.

Lúc này Tây Chi Vương đã khởi sát tâm, uy lực của áp lực gió quá mạnh, dù là ngọn lửa hung mãnh của Hỏa Diễm Đao cũng hóa thành hư không sau khi chạm vào luồng phong áp đó.

Diệp Phi nhướng mày, thấy Tây Chi Vương đã lao đến trước mặt, tự nhiên không dám đối đầu cứng, chỉ có thể nhanh chóng né sang bên cạnh. "Muốn chạy đi đâu!" Kèm theo tiếng gầm thấp của Tây Chi

Vương, một luồng lốc xoáy nhỏ đã đánh về phía Diệp Phi.

Tốc độ phản ứng của Tây Chi Vương thực sự quá nhanh, tốc độ tấn công lại càng kinh người.

Diệp Phi đã cố gắng hết sức để điều chỉnh thân hình nhưng vẫn bị cơn lốc của Tây Chi Vương sượt nhẹ qua người.

Trong phút chốc, một luồng phong lực mạnh mẽ bùng nổ trên người anh.

Cú va chạm dữ dội khiến Diệp Phi đang lơ lửng trên không trung căn bản không còn sức để chống đỡ.

Kèm theo một tiếng rên rỉ, anh bị luồng sức mạnh đó đánh bay ra ngoài, mãi cho đến khi đập sầm vào vách tường mới miễn cưỡng dừng lại được.

Trong lòng Diệp Phi lúc này đầy rẫy sự kinh ngạc.

Anh vạn lần không ngờ sức mạnh của Tây Chi Vương lại lớn đến thế.

Lúc này chỉ là dư chấn của cơn bão mà đã có uy lực như vậy, nếu không phải anh có Thần Tiên Dược hộ thân thì nhát này thực sự không chắc anh có thể gánh nổi không.

Hiện tại anh mới chỉ đối đầu với một mình Tây Chi Vương mà đã gian nan như vậy, nếu Bắc Chi Vương xen vào thì e rằng ngay cả bản thân anh bây giờ cũng khó lòng thắng được. "Phải tốc chiến tốc thắng, ít nhất phải khiến một trong hai kẻ này tạm thời mất khả năng hành động." Diệp Phi thầm tính toán, thu lại song đao, bất ngờ đeo găng tay Đại Bạo Tạc Bạo Phong vào.

Chỉ thấy Diệp Phi siết chặt nắm đấm, luồng khí lưu xung quanh hội tụ về phía tay anh.

Thấy Tây Chi Vương lại lao lên lần nữa, Diệp Phi canh chuẩn thời cơ, lao thẳng về phía ông ta. "Muốn đối đầu trực diện sao?

Ngu xuẩn!" Tây Chi Vương gầm lên một tiếng, lập tức điều khiển áp lực gió đánh về phía Diệp Phi.

Diệp Phi cũng không khách sáo, nhanh chóng vung nắm đấm oanh tạc.

Ngay khoảnh khắc đó, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Theo cú đấm Đại Bạo Tạc Bạo Phong của Diệp Phi lướt qua, áp lực gió vốn đang hung hãn vô cùng đột nhiên tan biến ra xung quanh trong nháy mắt, dường như lập tức mất đi uy lực tưởng như có thể nghiền nát mọi thứ ban đầu.

Thậm chí một vài luồng phong áp rơi trúng người Diệp Phi cũng vì thế mà không gây ra tổn thương nào.

Cảnh tượng này khiến cả Bắc Chi Vương và Tây Chi Vương đều sửng sốt.

Đừng nói là Tây Chi Vương, ngay cả một người kiến thức sâu rộng như Bắc Chi Vương cũng chưa từng thấy qua.

Trong quan niệm của ông ta, ngay cả khi Diêm Vương ban đầu muốn thử năng lực của Tây Chi Vương, thì trước thế tấn công bằng phong áp đó, Diêm Vương cũng phải dùng sức mạnh để cưỡng ép trấn áp nó lại.

Còn kiểu trạng thái gây ra ảnh hưởng dị thường lên chính đòn tấn công như thế này, ngay cả ông ta cũng chưa từng thấy bao giờ. "Không ổn!" Bắc Chi Vương sực tỉnh, hét lớn một tiếng trong lòng.

Hiện tại đang trong trận chiến, cho dù chuyện trước mắt có kỳ quái đến đâu, sao họ có thể lơ đãng vào lúc này được?

Ông ta còn đang đứng ngoài quan sát cục diện, nhưng Tây Chi Vương thì khác, ông ta phải trực tiếp đối mặt với đòn tấn công của Diệp Phi, lúc này mà ngẩn người thì khác gì nộp mạng?

Tây Chi Vương tự nhiên cũng lập tức nhận ra điều này, nhưng đáng tiếc là giờ mới nhận ra thì đã hơi muộn.

Cú đấm Đại Bạo Tạc Bạo Phong của Diệp Phi gần như đã chạm tới trước mặt Tây Chi Vương.

Ông ta căn bản không kịp tích tụ thêm sức mạnh để phòng ngự, đành phải ở tư thế phòng thủ cưỡng ép chặn đòn tấn công. "Đồ ngu!

Chương 617

Mau rút lui!" Tiếng hét của Bắc Chi Vương truyền tới.

Tây Chi Vương không dám chậm trễ, lập tức nhảy lùi lại với tốc độ nhanh nhất.

Trong nháy mắt, một vách đá từ dưới đất đột ngột mọc lên chắn giữa ông ta và Diệp Phi.

Nắm đấm của Diệp Phi đương nhiên nện thẳng vào vách đá.

Sức mạnh bùng nổ chỉ trong tích tắc đã phá nát hoàn toàn vách đá của Bắc Chi Vương.

Cú va chạm mạnh kèm theo những mảnh đá vỡ rơi trúng người Tây Chi Vương, càng khiến ông ta bị đánh văng ra sau.

Tuy nhiên, nhờ có vách đá ngăn cản, đòn đánh trúng ông ta chỉ là dư chấn của Đại Bạo Tạc Bạo Phong, với thực lực của ông ta thì không đến mức gây ra thương tổn quá rõ rệt.

Nhưng biến cố này cũng khiến ông ta kinh hãi không nhỏ.

Bắc Chi Vương cũng nhanh chóng tiến đến trước mặt Tây Chi Vương. "Vừa rồi ngươi làm cái gì thế?

Cho dù đòn tấn công của mình bị đối thủ ảnh hưởng, nhưng đang trong trận chiến, sao có thể lơ đãng như vậy?

Còn kiểu phòng ngự tự sát ở phút cuối của ngươi là có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi muốn Tứ Thiên Vương chúng ta cuối cùng chỉ còn lại một lão già như ta sao!" "Xin lỗi, lúc đó tôi cũng vì tình thế cấp bách nên mới phản ứng như vậy." Tây Chi Vương bày tỏ sự hối lỗi một cách khó khăn.

Đối mặt với Diệp Phi, ông ta cuối cùng không còn tâm thế muốn vờn đối phương như một món đồ chơi nữa, mà thực sự coi anh là đối thủ ngang hàng, thậm chí là một mối đe dọa. "Tôi cứ ngỡ đòn tấn công đó của hắn chỉ nhắm vào chiêu thức đặc thù của tôi, giống như lúc hắn niệm chú khi đấu với Đông Chi Vương vậy.

Nếu là thế thì uy lực của bản thân cú đấm sẽ không quá mạnh.

Có lẽ..." Nói đến đây, Tây Chi Vương sợ hãi ngậm miệng lại.

Đối mặt với vị Vương giả có thâm niên cao nhất như Bắc Chi Vương, ngay cả ông ta cũng không dám quá hỗn xược. "Có lẽ ngươi có thể dùng cơ thể mình để gánh chịu sao?

Ngươi tự tin vào bản thân đến mức mù quáng như vậy từ bao giờ thế?" Bắc Chi Vương quay đầu trừng mắt nhìn Tây Chi Vương: "Ta hỏi ngươi, lần trước khi đối đầu với hắn, hắn có từng sử dụng trang bị này không?" "Không có, nếu lúc đó hắn đã dùng thì tôi đã hiểu phần nào về nó rồi." Tây Chi Vương vội giải thích. "Nghĩa là hiện tại ngươi đang đối mặt với một trang bị hoàn toàn xa lạ.

Cho dù là thuộc tính, uy lực hay thậm chí là sự ảnh hưởng của nó đối với chúng ta đều là ẩn số.

Vậy mà phản ứng đầu tiên của ngươi lại là định dùng cơ thể để gánh thử một lần?" Nghe đến đây, Tây Chi Vương cũng cuối cùng nhận ra vấn đề của mình.

Đúng vậy, khi đối mặt với một trang bị hoàn toàn xa lạ, đồng nghĩa với việc sức tàn phá của nó đối với mình cũng là ẩn số.

Lúc này dù không thể ngăn chặn đòn tấn công của đối phương, cũng nên tạm thời lánh đi, quan sát xem trang bị đó rốt cuộc gây ra ảnh hưởng gì rồi mới tính tiếp.

Nếu sức tàn phá của nó thực sự mang tính hủy diệt, có lẽ cú phòng

ngự thử nghiệm vừa rồi đã tiễn ông ta đi luôn rồi. "Ngươi nên thấy may mắn vì hiện tại kẻ đối đầu với hắn là hai chúng ta." Bắc Chi Vương nói tiếp: "Nhìn xem vách đá ta vừa dựng lên để cứu ngươi đi." Nói đoạn, sau khi cú đấm của Diệp Phi nện vào vách đá, lực va chạm cực mạnh đã hất văng Tây Chi Vương đi ngay lập tức.

Ông ta chỉ biết rằng đòn tấn công của Diệp Phi đã phá hủy thành công lớp phòng ngự của Bắc Chi Vương, nhưng phá hủy đến mức độ nào thì ông ta hoàn toàn không biết.

Tây Chi Vương định thần nhìn lại, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, ông ta không khỏi trợn tròn mắt.

Lúc này, lớp phòng ngự của Bắc Chi Vương không thể chỉ dùng hai chữ 'phá hoại' để miêu tả nữa.

Lớp phòng ngự đã hoàn toàn vỡ nát, nơi chịu tác động nặng nề nhất gần như đã bị nghiền thành bột mịn, những phần khác cũng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, cứ như thể thứ vừa rồi chắn trước mặt ông ta không phải một bức tường đá mà chỉ là một đống gạch bùn tầm thường. "Đến mức này thì chắc ngươi đã hiểu rồi chứ?" Bắc Chi Vương nhìn Tây Chi Vương: "Là một Vương giả, ngươi hẳn phải biết, lớp phòng ngự ta dựng lên không đơn thuần chỉ là điều khiển vách đá mọc lên, mà ta còn truyền sức mạnh của mình vào trong đó.

Tuy nhìn từ bên ngoài nó vẫn giống như một bức tường bình thường, nhưng về chất liệu mà nói, nó kiên cố hơn tường thường không biết bao nhiêu lần.

Lớp phòng ngự của ta, ngay cả Nam Chi Vương cũng căn bản không có cách nào phá hoại đến mức này.

Ngươi nghĩ xem nếu cú đấm vừa rồi nện trúng người ngươi, ngươi sẽ có kết cục thế nào?" Tây Chi Vương nuốt nước miếng một cái, đến lúc này trong lòng ông ta không còn chút may mắn nào nữa.

Là các Vương giả, họ thường xuyên giao lưu với nhau, tuy không bao giờ coi nhau như kẻ thù mà dốc toàn lực, nhưng họ vẫn hiểu rõ chiêu thức và năng lực của nhau.

Vậy nên khi nhìn thấy đống đổ nát trên mặt đất, Tây Chi Vương càng thấu hiểu cú đấm vừa rồi sở hữu sức tàn phá đáng sợ đến mức nào. "Xem ra, chàng trai trẻ này lại lôi ra một món vũ khí mà ngay cả ngươi cũng chưa từng thấy.

Hơn nữa nhìn vào mức độ tàn phá của nó, Nam Chi Vương e rằng cũng bại dưới tay chiêu này.

Thật đáng sợ, tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu số lượng trang bị như vậy, không biết đứng sau hắn rốt cuộc là một thế lực thế nào.

Nếu ta còn sống, đối với một kẻ như vậy, cho dù không thể làm bạn thì ta cũng tuyệt đối không muốn đắc tội." Tây Chi Vương đương nhiên hiểu rất rõ ý của Bắc Chi Vương.

Nếu là ở thế giới kia, Diệp Phi trẻ tuổi như vậy mà đã sở hữu nhiều thần khí thế này, sau lưng anh chắc chắn phải có một thế lực bí ẩn và đáng sợ hậu thuẫn.

Với thế lực đó, tốt nhất là không nên đắc tội.

Nhưng ở thế giới này, Diêm Vương chính là chỗ dựa lớn nhất, mà họ là những Vương giả chỉ đứng sau Diêm Vương, đương nhiên không có chuyện có thế lực nào mà họ không dám đụng vào. "Tuy nhiên, một người sở hữu thực lực thế này, nếu có thể, ta cũng không muốn dây vào.

Nhưng không may là chuyện đã đi đến bước này, chúng ta muốn không dây cũng không được nữa rồi." Bắc Chi Vương thở dài, dường như ông ta đã dự tính được rằng nếu họ thực sự phải đấu một trận sống mái với Diệp Phi, thì dù cuối cùng hai người liên thủ có thắng

được đi chăng nữa, cái giá phải trả cũng sẽ vô cùng lớn.

Tây Chi Vương đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đó.

Lúc này, đối thủ của họ là Diệp Phi cũng đang gặp khó khăn.

Nếu chỉ đối đầu với một người thì trạng thái hiện tại vẫn có thể đối phó được chút ít, nhưng đồng thời đối mặt với hai vị Vương giả, bất cứ ai cũng sẽ thấy cực kỳ phiền phức.

Huống hồ hai người này là cộng sự lâu năm, giữa họ có sự ăn ý vô cùng lớn.

Mà Bắc Chi Vương rõ ràng là người giàu kinh nghiệm thực chiến, dù Tây Chi Vương đóng vai trò tấn công chính, Bắc Chi Vương hỗ trợ, thì một khi sự phối hợp của hai người triển khai, hiệu quả chắc chắn sẽ lớn hơn hai người riêng lẻ cộng lại.

Phải đối đầu cùng lúc với cả hai kẻ này, độ khó lớn đến mức Diệp Phi cũng phải gãi đầu.

Tuy nhiên, nói anh hoàn toàn không có cơ hội thắng thì cũng không phải.

Diệp Phi nhìn găng tay Đại Bạo Tạc Bạo Phong, hồi tưởng lại cảnh tượng khi anh lao vào đòn tấn công của Tây Chi Vương lúc nãy.

Khi đó anh thực sự đã đánh cược mạng sống để lao lên, nhưng thế tấn công bằng phong áp tưởng như không thể ngăn cản của Tây Chi Vương lại xảy ra biến hóa kỳ lạ khi chạm vào Đại Bạo Tạc Bạo Phong của anh.

Điểm này thực sự là điều Diệp Phi không ngờ tới, nhưng nguyên lý bên trong là gì thực ra không quan trọng, nếu đây là thứ mà anh có thể tận dụng, nếu sử dụng khéo léo, biết đâu nó sẽ mang lại cho anh một tia hy vọng chiến thắng. "Dù đòn tấn công của hắn rất mạnh mẽ, nhưng ta không tin một đòn có sức tàn phá như vậy lại không gây ra

chút gánh nặng nào cho cơ thể.

Tuy hiện tại hắn chưa bộc lộ điều gì, nhưng đây chắc chắn không phải món vũ khí có thể lôi ra dùng bất cứ lúc nào." Bắc Chi Vương quan sát Diệp Phi, đặc biệt là cánh tay hơi run rẩy của đối phương sau đòn tấn công. "Nếu chúng ta có thể kiểm soát tốt điểm này, ta nghĩ chúng ta có thể tìm được cơ hội để kết liễu hắn." Nhìn Bắc Chi Vương phân tích năng lực của Diệp Phi kỹ càng như vậy, Tây Chi Vương không khỏi rùng mình một cái.

Hai người họ là ai chứ?

Là những Vương giả của cõi người chết, là những thực thể mạnh mẽ có quyền lực và địa vị chỉ đứng sau Diêm Vương.

Họ không phải chưa từng chiến đấu, không phải chưa từng đối mặt với những kẻ muốn phản kháng lại họ, nhưng kết quả trong quá khứ không ngoại lệ: đại đa số còn chưa đến lượt họ ra tay đã gục dưới tay Phán quan và đội sát thủ rồi.

Cho dù có một vài kẻ có chút thực lực, cuối cùng cũng bị họ dễ dàng bóp nghẹt.

Phân tích đối thủ, có cần thiết phải làm thế không?

Cảm giác như họ chỉ cần nhìn đối thủ lâu thêm vài giây thôi cũng đã là biểu hiện của sự thiếu tự tin vào năng lực của chính mình rồi.

Những gì Bắc Chi Vương nói về việc họ đã xưng hùng xưng bá quá lâu đến mức quên mất nhiều yếu lĩnh cơ bản trong chiến đấu quả thực không sai.

Cũng không thể hoàn toàn trách họ được, bất cứ ai khi sở hữu thực lực như vậy cũng khó lòng mà giữ được thái độ nghiêm túc trước mọi đối thủ.

Thế nhưng hiện tại, đối diện với một tên nhóc miệng còn hôi sữa

không biết từ đâu chui ra, một người dày dặn kinh nghiệm như Bắc Chi Vương lại đang nghiêm túc phân tích năng lực đối thủ như vậy.

Chuyện này trong quá khứ đừng nói là xảy ra, mà ngay cả nghĩ thôi họ cũng chưa từng nghĩ đến.

Nhưng Tây Chi Vương cũng không thể nói Bắc Chi Vương là lo hão, bởi vì hiện tại trong Tứ Đại Vương giả, đã có hai người gục dưới tay hắn, ngay cả ông ta vừa rồi cũng suýt nữa trở thành người thứ ba.

Điều đáng sợ hơn không phải là thực lực vốn có của hắn, mà là cứ cách một khoảng thời gian, thực lực của hắn lại có một bước tăng trưởng đột phá.

Nếu người như vậy là chiến hữu, tin rằng ai cũng sẽ rất thích, nhưng khi kẻ đó trở thành kẻ thù, thì bất cứ ai có lý trí đều tuyệt đối không muốn đối mặt.

Và trớ trêu thay, họ hiện đang rơi vào tình huống thứ hai.

Quan trọng hơn là họ căn bản không có lựa chọn nào khác.

Chương 618

Giờ đây hai vị Vương giả đã bại trận, tôn nghiêm của Vương giả đã bị quét sạch.

Trong tình cảnh này, nếu họ không thể trừ khử kẻ này thì e rằng họ sẽ không bao giờ có thể lấy lại được tôn nghiêm của mình nữa. "Bắc Chi Vương, ngài có kế hoạch gì không?" Tây Chi Vương hỏi.

Sự coi trọng của Bắc Chi Vương dành cho Diệp Phi đương nhiên cũng khiến ông ta cảnh giác thêm vài phần. "Nếu chỉ xét tình hình hiện tại, ta nghĩ dù hắn có bao nhiêu trang bị đi nữa, đòn kết liễu cuối cùng của hắn vẫn sẽ là món này.

Mà đối với bất cứ thứ gì, mối đe dọa lớn nhất luôn là lúc nó còn chưa được sử dụng.

Tuy ta chưa hoàn toàn hiểu nguyên lý vũ khí của hắn là gì, nhưng từ việc nó va chạm với đòn tấn công của ngươi, ta tạm thời cho rằng mấu chốt của món vũ khí đó cũng là áp lực gió.

Và đòn tấn công với uy lực như thế chắc chắn không phải là phát ra tức thì, tám chín phần mười là có một quá trình tích lực." Bắc Chi Vương tiếp tục phân tích: "Vậy thì giữa các lần tấn công của hắn chắc chắn sẽ không thể diễn ra liên tục.

Nhìn vào cách hắn chiến đấu lúc nãy, tuy tuổi còn trẻ nhưng kinh nghiệm thực chiến lại rất phong phú, mong đợi hắn tự mình lộ ra sơ hở e là không khả thi." "Ngài phân tích thế này làm tôi càng thấy tên này phiền phức hơn rồi đấy." Tây Chi Vương cười khổ: "Có lẽ lúc đó tôi nên kết liễu hắn luôn cho xong." "Bây giờ nói những chuyện đó không còn ý nghĩa gì nữa.

Chúng ta có thể hồi tưởng quá khứ, nhưng mục đích chẳng qua là

để rút ra bài học, còn trọng điểm chúng ta cần quan tâm phải luôn là tương lai." Bắc Chi Vương nghiêm túc nói: "Đặc điểm của chiến trường là biến hóa khôn lường.

Không có cơ hội nào tự nhiên bày ra trước mặt để ngươi tùy ý lấy đâu.

Mọi cơ hội cuối cùng đều phải dựa vào chính mình tìm ra.

Không có sơ hở thì chúng ta sẽ tạo ra một sơ hở." Về mặt kinh nghiệm thực chiến, Tây Chi Vương có thể kém Bắc Chi Vương một chút, nhưng là một Vương giả, khoảng cách đó cũng không quá lớn, nên ông ta lập tức hiểu ý của Bắc Chi Vương. "Ý ngài là một người sẽ đóng vai trò mồi nhử?" "Đúng vậy, khoảnh khắc tấn công thường cũng là lúc dễ lộ ra sơ hở nhất." Bắc Chi Vương gật đầu.

Tây Chi Vương mỉm cười nhẹ, lập tức bước lên một bước. "Tôi hiểu rồi, mồi nhử này cứ để tôi làm đi." Tây Chi Vương nhếch mép nói. "Ngươi nghĩ kỹ chưa?

Tuy ta có tự tin có thể hỗ trợ kịp thời, nhưng lỡ như có sai sót, ngươi sẽ mất mạng đấy.

Thứ trên tay hắn khắc chế ngươi lắm." Bắc Chi Vương nhắc nhở. "Chính vì thế nên tôi mới là ứng cử viên sáng giá nhất cho vai trò mồi nhử.

Tôi nghĩ bất cứ ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội đánh gục kẻ khắc chế năng lực của mình đâu.

Huống hồ đối phương còn là một đối thủ khó nhằn.

Bắc Chi Vương à, tuy tuổi tôi không bằng ngài nhưng tôi cũng có đầu óc chứ.

Nếu đặt tôi vào vị trí của hắn, tôi đương nhiên cũng hiểu một mình đối phó với hai chúng ta là chuyện không tưởng.

Trong tình huống này, muốn giành chiến thắng chỉ có một cách duy nhất, đó là tiêu diệt một trong hai chúng ta với tốc độ nhanh nhất.

Năng lực của ngài hắn còn chưa rõ, nhưng tôi và hắn cũng đã có hai lần giao đấu rồi, đối với năng lực của tôi, tôi nghĩ trong lòng hắn đã có tính toán nhất định.

Lúc này nếu phải chọn một người để đánh bại, tôi nghĩ ai cũng sẽ chọn đối phó với tôi thôi." Tây Chi Vương cười ha hả: "Cũng tốt, từ lần đầu gặp hắn tôi đã rất muốn đấu với hắn một trận rồi.

Hôm nay coi như có cơ hội thực hiện tâm nguyện đó.

Chỉ là cái mạng nhỏ này có giữ được không thì phải trông cậy vào việc ngài có hỗ trợ đầy đủ cho tôi hay không thôi." Vừa dứt lời, Tây Chi Vương lại không nhịn được phát ra một tràng cười tự giễu. "Sao thế?" Bắc Chi Vương tò mò nhìn Tây Chi Vương. "Cũng không có gì to tát, chỉ là tôi thấy có chút mỉa mai.

Không ngờ những Vương giả cao cao tại thượng như chúng ta, đối mặt với một tên nhóc như vậy mà lại phải dùng đến chiêu mồi nhử thiếu đẳng cấp thế này." "Phải rồi, chuyện này ai mà ngờ tới được chứ?" Bắc Chi Vương cũng không nén được nụ cười khổ.

Trong chớp mắt, hai bên đã có tính toán riêng cho trận chiến sắp tới.

Kẻ ra tay trước bất ngờ lại là Diệp Phi.

Đây cũng là điều Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương đã dự liệu được.

Trong tình thế một địch hai, nếu còn để bên có ưu thế quân số ra tay trước, thì một khi hai người hình thành sự phối hợp, bên ít người sẽ rất khó xoay xở.

Huống hồ anh phải đối mặt với hai người vốn dĩ đã có sự ăn ý

cộng với thực lực cường hãn.

Trong tình cảnh đó, nhanh chóng ra tay để thiết lập ưu thế cho mình đương nhiên là cách làm đúng đắn.

Hai người kia cũng bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Bắc Chi Vương kiểm soát môi trường xung quanh, vô số cột đá như những mũi chông nhọn hoắt không ngừng mọc lên từ dưới đất.

Đây đương nhiên không chỉ đơn thuần là diễn kịch, thực tế trong quá trình này, đòn tấn công của Bắc Chi Vương cũng rất nghiêm túc.

Nếu thực sự có thể đánh bại Diệp Phi bằng cách này, đó đương nhiên là tin tốt đối với họ.

Chỉ có điều, với kinh nghiệm thực chiến phong phú, Bắc Chi Vương sớm đã tính toán rằng với đà thăng tiến hiện tại của Diệp Phi, chỉ riêng kiểu tấn công này là không đủ để đánh bại anh.

Thế nhưng không phải cứ gây được thương tổn cho kẻ địch mới là tấn công hiệu quả.

Ví dụ như hiện tại, đòn tấn công nhắm thẳng vào Diệp Phi này sẽ khiến anh ngoài việc tìm cơ hội đối phó với Tây Chi Vương, còn phải dành phần lớn tinh lực để phòng thủ, tâm trí dành cho những chuyện khác tự nhiên sẽ giảm đi nhiều.

Dù theo Bắc Chi Vương thấy điều này cũng không khả thi lắm, nhưng từ khi chiến đấu đến giờ, Diệp Phi thực sự đã mang lại cho ông ta quá nhiều bất ngờ.

Cho dù Diệp Phi thực sự nhìn thấu kế hoạch của họ trong lúc chiến đấu, Bắc Chi Vương cũng không thấy lạ.

Vì vậy ông ta phải cố gắng hết sức hành động để Diệp Phi không còn tinh lực đó, đồng thời ông ta cũng muốn kiểm chứng xem phán

đoán của mình có đúng hay không.

Mặc dù theo lẽ thường, những đòn tấn công có uy lực như Đại Bạo Tạc Bạo Phong chắc chắn không thể sử dụng liên tục, nhưng đối mặt với chàng trai trẻ này, Bắc Chi Vương vẫn thấy tốt nhất là không nên chỉ suy đoán theo lẽ thường.

Nhỡ đâu thứ này thực sự không có thời gian hồi chiêu thì sao?

Vậy thì kế hoạch để Tây Chi Vương làm mồi nhử trước đó của họ sẽ phải điều chỉnh lại một chút.

Định thần xong, Bắc Chi Vương vung hai tay, ngay cả trần nhà và các cột đá xung quanh cũng bắt đầu biến đổi, hóa thành đủ loại hình thái tấn công đổ ập xuống Diệp Phi.

Diệp Phi biết rõ nếu chỉ đơn thuần dựa vào né tránh thì không thể nào thoát khỏi mớ này được, anh nhanh chóng rút Trảm Long Đao ra, không ngừng vung chém giữa muôn vàn đòn tấn công.

Bắc Chi Vương hơi nhướng mày, hành động của Diệp Phi phần nào đã chứng minh phán đoán của ông ta.

Bắc Chi Vương bí mật nháy mắt với Tây Chi Vương.

Tây Chi Vương hiểu ý, lập tức điều khiển cuồng phong lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi giật mình, trong tình cảnh này, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh đương nhiên vẫn là tạm tránh mũi nhọn, vì hiện tại anh gần như đang bị kẹp giữa hai vị Vương giả Tây và Bắc.

Thế nhưng Bắc Chi Vương dường như đã đoán trước được hành động của anh, vung tay phải một cái, vô số vách đá mọc lên, phong tỏa hoàn toàn đường lui của Diệp Phi.

Khi anh quay đầu lại, Tây Chi Vương đã sát đến nơi.

Đến lúc này Diệp Phi không dám chậm trễ thêm nữa, vội vàng nắm chặt Đại Bạo Tạc Bạo Phong với tốc độ nhanh nhất.

Sau một khoảng thời gian tích lực ngắn ngủi, anh đấm thẳng về phía Tây Chi Vương.

Ngờ đâu, Tây Chi Vương đang lao tới với sát ý ngút trời bỗng nhiên dừng lại.

Mà nắm đấm của Diệp Phi đã không thể thu hồi được nữa, kết quả thế nào tự nhiên không cần phải bàn cãi, cú đánh dốc toàn lực để đối phó với Tây Chi Vương này đã bị hụt.

Cùng lúc đó, cả Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương đều trợn mắt, thầm reo hò trong lòng: Cơ hội đến rồi!

Dù thời gian hồi chiêu của Diệp Phi ngắn đến đâu, thì trước khi anh hoàn thành lần tích lực tiếp theo chắc chắn là thời điểm tấn công tốt nhất của họ.

Cả hai cùng lao lên, đặc biệt là Tây Chi Vương ở gần Diệp Phi nhất, luồng phong áp hung bạo gần như lao đến trước mặt anh ngay khoảnh khắc cú đấm vừa rồi bị hụt.

Lần này hai người trực tiếp bao vây trái phải lao tới, vị trí tuy có trước có sau nhưng về mặt không gian, họ hoàn toàn không cho Diệp Phi một chút cơ hội hít thở nào.

Họ có đủ tự tin khiến Diệp Phi không có lấy một cơ hội né tránh khi đối mặt với đòn tấn công này.

Cho đến tận bây giờ, Tây Chi Vương vẫn thấy mỉa mai trong lòng.

Họ là ai chứ?

Là những Vương giả của thế giới này, là những thực thể đứng trên đỉnh cao, biểu tượng cho sự vô địch, được mọi người kính

ngưỡng và sợ hãi.

Theo lý mà nói, dù đối mặt với bất kỳ ai, họ cũng phải thể hiện một tư thế nghiền nát, mọi đối thủ trong mắt họ đều không thể gọi là đối thủ mà chỉ là món đồ chơi.

Họ thậm chí có thể thuận theo nhịp điệu của đối phương, vờn đối phương một trận cho đã rồi mới dùng ưu thế sức mạnh tuyệt đối để hủy diệt.

Không, ngay cả tình huống đó cũng khó xảy ra, vì chỉ cần họ ra tay, trận chiến đã không còn gì để nghi ngờ.

Chương 619

Nhưng hôm nay họ lại gặp phải một chuyện ngoài ý muốn.

Họ đối đầu với một chàng trai trẻ, một kẻ chưa từng thấy qua, thậm chí chưa từng nghe ai nhắc tới, vậy mà họ đã mất đi hai vị Vương giả.

Trong lúc chiến đấu với anh, họ phải dò xét phương thức tấn công, tìm kiếm sơ hở, nắm bắt mọi cơ hội có thể, và tuyệt đối không được cho đối phương lấy một giây nghỉ ngơi để tìm kiếm thắng lợi.

Đây không phải phong thái của Vương giả.

Dù là phương thức chiến đấu hay con đường tìm kiếm thắng lợi, đều hoàn toàn không phù hợp với lập trường Vương giả của họ.

Nhưng ngoài sự mỉa mai, họ lại không thấy cách làm này có vấn đề gì, vì lúc này thực chiến lực mà chàng trai trẻ này thể hiện ra thực sự xứng đáng để họ phải làm như vậy!

May là, tất cả sắp kết thúc rồi, Tây Chi Vương thầm nghĩ.

Đối mặt với sự kẹp chém của ông ta và Bắc Chi Vương, Diệp Phi ngoài việc nghênh chiến thì không còn cách nào khác.

Nhưng Diệp Phi dù mạnh đến đâu thì cơ thể anh cũng không phải là mình đồng da sắt, bị sức mạnh của hai vị Vương giả cùng lúc đánh trúng thì ngay cả Diêm Vương cũng không thể bình an vô sự.

Chỉ cần họ đánh bại Diệp Phi tại đây, mọi chuyện sẽ trôi vào quá khứ.

Họ vẫn là những Vương giả vô địch, còn chàng trai trẻ từng gây trọng thương cho Vương giả này cũng sẽ dần tan biến hoàn toàn khỏi ký ức của mọi người theo thời gian.

Đúng vậy, đến đây mọi thứ có thể kết thúc rồi.

Mọi chuyện đáng lẽ phải phát triển theo kịch bản như vậy, Tây Chi Vương cũng tin chắc như thế.

Nhưng chẳng hiểu sao, khi họ càng tiến gần đến thắng lợi, lòng Tây Chi Vương lại càng thấp thỏm bất an.

Ông ta chưa bao giờ có cảm xúc như thế này, nhất thời cũng không hiểu nổi mình đang lo lắng hay đang phấn khích trước chiến thắng sắp tới.

Nhưng rất nhanh thôi, ông ta đã có câu trả lời.

Luồng cuồng phong của Tây Chi Vương nhanh chóng ập đến trước mặt Diệp Phi, áp lực gió mạnh mẽ thậm chí đã phá hủy cả vách đá mà Bắc Chi Vương dựng lên trước đó để chặn đường Diệp Phi.

Đòn tấn công này Tây Chi Vương không hề nương tay, ông ta tin rằng dù Diệp Phi có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể cản nổi nhát này.

Nhưng khi nhìn kỹ vào Diệp Phi, một cảm giác quái dị trào dâng trong lòng ông ta.

Lúc này vẻ mặt Diệp Phi vô cùng thản nhiên, thậm chí khóe miệng còn hơi nhếch lên một chút.

Đây có phải là biểu cảm của một kẻ bị dồn vào đường cùng không?

Rõ ràng là không!

Ngay cả khi Diệp Phi là một kẻ ngốc, trong tình cảnh này với tư cách là một sinh vật, anh cũng phải có nỗi sợ hãi bản năng, huống hồ anh lại không phải kẻ ngốc.

Đối với chuyện này, khả năng duy nhất mà Tây Chi Vương có thể

nghĩ tới là Diệp Phi hiện tại vẫn chưa hề bị dồn vào đường cùng.

Đồng thời khi ý nghĩ đó nảy ra, Tây Chi Vương còn nảy sinh một suy đoán đáng sợ hơn: Liệu có phải kẻ sa vào bẫy thực chất là họ không!

Quan điểm này ngay lập tức bén rễ trong lòng Tây Chi Vương như một cái cây đại thụ.

Càng tiến gần Diệp Phi, cảm giác đó càng mãnh liệt.

Và rất nhanh, Diệp Phi cũng đã dùng hành động để minh chứng cho suy nghĩ của ông ta.

Chỉ thấy Diệp Phi đột nhiên xoay người, siết chặt nắm đấm hướng về phía Tây Chi Vương.

Tây Chi Vương chỉ cảm thấy một luồng lực kéo, luồng phong áp đang gào thét kia trong nháy mắt như bị Đại Bạo Tạc Bạo Phong thu hút, rần rần tụ hội về phía anh.

Cả hai vị Vương giả ngay lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc.

Họ vạn lần không ngờ món vũ khí trong tay Diệp Phi không chỉ có thể hấp thụ áp lực gió trong không khí, mà ngay cả luồng gió mà Tây Chi Vương tích tụ lại cũng có thể bị hấp thụ.

Và điều khiến Bắc Chi Vương kinh hoàng hơn là, ngay cả chuyện họ cũng không biết này thì làm sao Diệp Phi lại biết được?

Nhưng bây giờ, có nghĩ những chuyện đó cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Tưởng rằng đã giành được cơ hội, cú lao lên của Tây Chi Vương hoàn toàn không tính đến hậu quả.

Giờ đây mất đi lớp phong áp bảo vệ, ông ta gần như phơi mình trực diện trước mặt Diệp Phi.

Hơn nữa ở khoảng cách này, cho dù Tây Chi Vương có muốn hành động gì cũng tuyệt đối không thể né tránh hoàn toàn đòn tấn công của Diệp Phi!

Ngay lúc cả hai đang lo lắng, Diệp Phi lại một lần nữa lôi Trấn Hồn Linh ra. "Bắc Chi Vương!

Cẩn thận!" Tây Chi Vương thấy vậy vội vàng hét lớn.

Chỉ có điều lời cảnh báo này thực sự đã hơi muộn.

Ngay sau đó là một tiếng chuông vang lên, đầu óc cả hai lập tức như bị giáng một đòn trời giáng, lỗ tai u u ong ong.

Bắc Chi Vương rụng rời chân tay, ông ta thực sự không ngờ Diệp Phi khi đã có được cơ hội tấn công hoàn hảo như vậy mà vẫn không quên chuẩn bị thêm một chiêu hậu thủ.

Trên chiến trường căng thẳng như thế này mà vẫn có mưu lược như vậy, cùng với sự gan dạ và phản xạ để thực hiện mưu lược đó, năng lực này đến cả Bắc Chi Vương cũng phải thấy rùng mình.

Nhưng giờ nói gì cũng đã muộn, Diệp Phi đã nắm thóp được cơ hội tự nhiên không thể bỏ qua.

Đã hoàn thành tích lực, Diệp Phi bước một bước đến trước mặt Tây Chi Vương, theo một cú xoay người, nắm đấm siết chặt nện thẳng vào ông ta.

Hiện tại não bộ Tây Chi Vương vẫn còn đang ong ong, đối mặt với đòn tấn công của Diệp Phi, ông ta chỉ có thể dựa vào bản năng của một chiến binh để cố gắng né tránh.

Nhưng ai cũng biết, đối với kiểu tấn công cấp độ này, mức độ né tránh đó căn bản không có ý nghĩa gì.

Thấy nắm đấm của Diệp Phi đã đến sát nút, đột nhiên mấy vách đá

mọc lên từ dưới đất, gần như áp sát vào người hai người họ.

Cùng lúc đó, vô số nham thạch hóa thành những mũi chông nhọn hoắt lao thẳng xuống đầu Diệp Phi.

Diệp Phi trực tiếp phớt lờ những đòn tấn công đó, thậm chí ánh mắt còn không thèm liếc về phía Bắc Chi Vương.

Bước chân định trụ, nắm đấm đã tích đủ lực nện mạnh vào vách đá.

Trong chớp mắt, phong áp hóa thành một cơn bão bùng nổ, chấn động mạnh mẽ khiến cả Diêm Vương Điện rung chuyển dữ dội.

Cuồng phong lan tỏa ra xung quanh, làm cho các cột đá và tường của cả căn phòng lung lay sắp đổ.

Vách đá chắn trước mặt Tây Chi Vương bị đánh nát vụn trong tích tắc.

Còn Tây Chi Vương phía sau cũng ngay lập tức bị luồng sức mạnh đó hất văng đi.

Ngay cả Bắc Chi Vương đứng cách đó không xa cũng cảm thấy đứng không vững trước sự hung mãnh của luồng sức mạnh này.

Bắc Chi Vương giơ tay chắn trước mắt để chống lại luồng phong áp đang ập tới, đồng thời thầm kinh hãi trong lòng: "Đây rốt cuộc là đòn tấn công cấp độ gì vậy?

Uy lực này e rằng cả thế giới chỉ có đại nhân Diêm Vương mới gánh nổi thôi nhỉ?" Đòn tấn công như vậy đương nhiên không chỉ ảnh hưởng đến căn phòng này.

Lúc này, sự rung chuyển của Diêm Vương Điện tự nhiên đã làm kinh động đến tất cả các Phán quan bên trong. "Sự chấn động này là thế nào?" "Từ khi ta đảm nhiệm chức Phán quan đến giờ, chưa bao

giờ thấy cảnh tượng này!" "Đừng nói ngươi, ngay cả ta cũng chưa thấy.

Ta đảm nhiệm chức vị này sớm hơn các ngươi mấy trăm năm, dù sao cũng từng thấy qua nhiều đại cảnh hơn các ngươi, nhưng gây ra ảnh hưởng cấp độ này cho cả Diêm Vương Điện thì chỉ có duy nhất một lần." "Nhưng không lẽ nào, chuyện này nói thế nào cũng không đúng..." Các Phán quan xung quanh đều nhìn về phía vị Phán quan có vẻ nhiều tuổi này.

Họ thấy sắc mặt ông ta dần trở nên xám xịt, ai nấy đều bắt đầu lo lắng theo, dường như đang cố gắng chuẩn bị tâm lý cho bản thân, tự nhắc nhở mình lát nữa dù có nghe thấy chuyện gì cũng không được phản ứng quá khích.

Sau một hồi im lặng, vị Phán quan đó lầm bầm nói: "Lúc đó là giữa Đông Chi Vương đại nhân và Nam Chi Vương đại nhân xảy ra mâu thuẫn, hai người đánh nhau kịch liệt mới dẫn đến cục diện như vậy!" Tất cả các Phán quan có mặt đều cảm thấy đầu óc như nổ tung một tiếng, nhãn cầu suýt nữa thì rơi ra ngoài, mọi thứ dường như đều đang biểu đạt sự kinh ngạc trong lòng họ.

Đúng vậy, không phải chuyện gì cứ chuẩn bị tâm lý đầy đủ là có thể chịu đựng được, và chuyện này rõ ràng là như vậy! "Ngài nói cái gì!" "Là hai vị Vương giả chiến đấu sao!" "Vậy ý của ngài là cuộc chiến đang nổ ra bên trên lúc này cũng giống như lúc đó, ít nhất là có hai người cấp độ Vương giả đang chiến đấu với nhau!" Vị Phán quan đó gật đầu.

Từ biểu cảm của ông ta có thể thấy, ở lập trường của mình, ông ta cũng không muốn tin vào chuyện này, nhưng cục diện trước mắt lại khiến ông ta không thể không tin! "Ha ha, ta cuối cùng cũng hiểu rồi.

Tại sao vừa rồi Tây Chi Vương đại nhân lại bảo chúng ta không

cần ở lại vị trí của mình, cứ tìm chỗ mà trốn đi, lát nữa dù nghe thấy tiếng động gì cũng không được ra ngoài.

Một người có thể đánh ngang ngửa với Vương giả đến mức độ này, e rằng bất kể ai trong chúng ta lao ra ngăn cản thì cuối cùng cũng chỉ là hành động nộp mạng vô ích mà thôi." Đối với những lời lẽ có vẻ hơi coi thường họ này, không một Phán quan nào lên tiếng phản đối.

Đủ thấy cuộc chiến của Diệp Phi và các Vương giả đã gây ra chấn động lớn đến nhường nào.

Cú va chạm nổ tung quét qua một hồi lâu mới dần lắng xuống.

Dưới sức công phá đó, cả hai vị Vương giả và Diệp Phi tự nhiên đều khó lòng tránh khỏi ảnh hưởng.

Trong đó bị thương nặng nhất là Tây Chi Vương, lúc này đang quỳ một gối dưới đất, cơ thể không ngừng run rẩy, vô số vết thương trên khắp người đang tuôn ra hắc khí.

Chương 620

Nhưng nghiêm trọng nhất vẫn là đòn đánh vào vùng bụng, cú va chạm mạnh mẽ gần như đã xuyên thủng bụng ông ta, chất lỏng màu đen đang chảy ra không ngừng.

Cơn đau dữ dội từ vết thương và thương thế nghiêm trọng khiến ông ta ngay cả việc đứng dậy cũng không làm nổi nữa.

Đôi mắt ông ta vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc nhìn Diệp Phi, đồng tử thì lóe lên rồi dần dần mất đi ánh sáng.

Vì đứng cách tâm điểm đòn tấn công một khoảng nên thương thế của Bắc Chi Vương không nghiêm trọng như Tây Chi Vương, nhưng nhìn vào người ông ta cũng có thể thấy hiện tại ông ta thực sự cũng chẳng dễ chịu gì.

Sau khi lấy lại sức, Bắc Chi Vương cũng không lập tức tấn công Diệp Phi mà tiến đến bên cạnh Tây Chi Vương trước. "Còn sống không?" Bắc Chi Vương hỏi. "Chắc là còn thoi thóp được một hơi, nhưng cơ bản là phế rồi." Tây Chi Vương cũng không cố gắng vùng vẫy quá nhiều.

Trong lòng ông ta cũng hiểu rõ mình đã thảm hại thế này rồi, có ngụy trang thì còn ý nghĩa gì nữa đâu? "Ta đã cố gắng hết sức để phòng ngự rồi." Bắc Chi Vương cau mày nói. "Tôi biết, thật đáng sợ.

Uy lực phòng ngự của ngài ngay cả Nam Chi Vương cũng không dễ dàng phá hủy được, huống hồ là còn dựng lên bao nhiêu lớp như thế.

Vậy mà hắn chỉ dùng đúng một chiêu, không chỉ phá nát lớp phòng ngự của ngài mà còn tiện tay đánh tôi thành ra thế này.

Ngài có nghĩ ra được ai có thể làm được chuyện như vậy không?" Tây Chi Vương cười khổ nói. "Ngoài đại nhân Diêm Vương ra, ta chẳng nghĩ được ai cả.

Tuy lúc đó lớp phòng ngự của ta chịu ảnh hưởng của Trấn Hồn Linh nên được dựng lên trong lúc vội vã, nhưng lực phòng thủ cũng không thể yếu đến mức đó được.

Điều đáng sợ hơn không phải là công kích lực cường hãn này.

Khi đó để phân tán sự chú ý của hắn, ta còn đặc ý tung ra mấy đòn tấn công, nhưng mục đích của hắn thực sự quá rõ ràng.

Đối mặt với đòn tấn công đang lao tới, hắn căn bản không có một chút ý định né tránh nào.

Bất kể là ai, mục đích của chiến đấu là để sinh tồn, ngay cả khi đánh cược mạng sống thì đương nhiên cũng phải đặt mạng sống của mình lên hàng đầu.

Tuy cũng có những lúc vì chiến thắng mà buộc phải đưa ra quyết định hy sinh một số thứ, nhưng trận chiến của chúng ta rõ ràng chưa đến mức đó.

Vậy mà kẻ này khi tấn công vẫn kiên định đến mức ấy, kiểu người này ngược lại còn giống một chiến binh hơn chúng ta." Bắc Chi Vương cau mày, đối với tinh thần này của Diệp Phi, ngoài sự kính trọng, ông ta còn cảm thấy có một chút sợ hãi. "Cũng là do chúng ta ngay từ đầu đã phán đoán sai lầm, không ngờ đòn tấn công với uy lực mạnh như vậy mà hắn lại có thể tung ra liên tục." Tây Chi Vương cười ha hả, cơn đau thấu xương từ vết thương khiến ông ta ngay lập tức nhăn mặt. "Thật sao?

Ngươi nghĩ như vậy ư?" Sắc mặt Bắc Chi Vương lúc này lại trở nên nghiêm trọng hơn. "Sao cơ?

Chẳng lẽ không phải sao?" Vẻ mặt Tây Chi Vương khựng lại, ông ta nhìn Bắc Chi Vương với vẻ khó tin. "Ha ha, ta không nghĩ phán đoán của chúng ta sai.

Hãy nhớ lại uy lực của đòn tấn công đó đi, một đòn tấn công suýt nữa làm sập cả Diêm Vương Điện, cho dù đánh hụt thì sao có thể chỉ đơn thuần là vung một cú đấm đơn giản như vậy được?

Áp lực gió mạnh mẽ chắc chắn sẽ bay ra cùng với đòn tấn công, ít nhất cũng phải gây ra chút tàn phá cho căn phòng của chúng ta chứ.

Nhưng ngươi hãy tự nhớ lại đòn tấn công vừa rồi xem?" Qua lời nhắc nhở của Bắc Chi Vương, Tây Chi Vương cũng lập tức nhận ra vấn đề.

Đúng vậy, sau khi cú đấm đó bị hụt, dường như mọi thứ đều dừng lại một cách đột ngột.

Nếu theo cách vung nắm đấm tấn công bình thường thì điều này không có gì lạ, nhưng đặt vào đòn tấn công này thì tuyệt đối không thể nào.

Một đòn tấn công như vậy không phải nói dừng là dừng được, ngay cả trong trường hợp không trúng mục tiêu, luồng phong áp mạnh mẽ chắc chắn cũng phải gây ra sức tàn phá hủy diệt cho môi trường xung quanh.

Thế nhưng không có, những thứ lẽ ra phải xuất hiện theo lẽ tự nhiên đó đều không tồn tại.

Cú đấm đó cứ thế vung vào hư không, rồi cũng cứ thế dừng lại một cách đầy 'hợp lý'.

Điều này không ổn, rất không ổn!

Thực ra lúc đó họ nên nghĩ ra điểm này mới phải, nhưng trong tình thế chiến đấu căng thẳng như vậy, họ đã phớt lờ nó một cách đầy tự

nhiên.

Họ đã quá phấn khích vì chiến thuật mồi nhử thành công, và muốn lợi dụng cơ hội đó để phản công Diệp Phi nhanh nhất có thể.

Đầu óc Tây Chi Vương ngay lập tức nổ tung một tiếng, ông ta bất chợt nghĩ đến một khả năng nào đó.

Ông ta trừng mắt kinh ngạc, sự chấn động trong lòng lúc này còn dữ dội hơn cả lúc ông ta thấy Diệp Phi vung nắm đấm lần thứ hai.

Ông ta muốn phủ nhận, hay nói đúng hơn là né tránh khả năng đó, nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, dường như không còn lời giải thích nào hợp lý hơn cho chuyện này nữa. "Chẳng lẽ ý ngài là?" Tây Chi Vương khó khăn xoay đầu nhìn Bắc Chi Vương.

Lúc này ông ta khao khát biết bao có thể thấy một biểu cảm khác trên mặt Bắc Chi Vương, rồi được nghe ông ta phủ nhận suy đoán của mình.

Nhưng đáng tiếc thay, biểu cảm trên mặt Bắc Chi Vương lúc này gần như y hệt ông ta, thậm chí nếu nói ra thì còn có phần nặng nề hơn.

Khoảnh khắc này, lòng Tây Chi Vương chùng xuống tận đáy vực.

Ông ta biết phán đoán của mình là đúng, tình hình thực sự tồi tệ đúng như những gì ông ta đang nghĩ. "Ta đương nhiên cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng hiện tại sự thật đã bày ra trước mắt, ta không thể không nghĩ tới nữa rồi." Bắc Chi Vương cười khổ một tiếng, có vẻ như đã chấp nhận kết quả này. "Chúng ta cứ ngỡ mình đã triển khai thành công chiến thuật mồi nhử, thuận lợi khiến hắn lộ ra sơ hở.

Nhưng sự thật là ngay từ đầu hắn đã nhìn thấu tính toán của chúng ta.

Không những thế, hắn còn quay lại lợi dụng chính chiến thuật mồi nhử đó, khiến chúng ta tưởng rằng hắn đã trúng kế, rồi từ đó thuận lợi giáng cho chúng ta những đòn nặng nề.

Đáng sợ quá, chàng trai trẻ này thực sự quá đáng sợ." Bắc Chi Vương không khỏi cảm thán. "Đối mặt cùng lúc với hai vị Vương giả, không chỉ có thể giao chiến với chúng ta đến mức độ này, mà còn có thể thấu thị chiến thuật của chúng ta, thậm chí lợi dụng ngược lại chính chiến thuật đó để tấn công.

Tầm vóc ý thức và khả năng ứng biến tại chỗ này, xem ra ngay cả ở thế giới này, đây cũng là người mà chúng ta nên cố gắng đừng dây vào thì tốt hơn." Trong lúc bọn họ còn đang kinh ngạc vì Diệp Phi, thực tế tình hình phía anh cũng không hề dễ chịu.

Anh thầm mừng rỡ, bản thân đã đánh cược bằng tâm thế 'liều một ăn nhiều', lợi dụng dư chấn từ vụ đại bạo tạc để hấp thụ phong áp của Tây Chi Vương, cuối cùng thế mà lại thành công.

Với vị trí của Tây Chi Vương lúc đó cùng sự kinh ngạc của lão, Diệp Phi vốn tưởng rằng đây là một cơ hội tấn công hoàn hảo.

Anh cũng hy vọng có thể nhân cơ hội này hạ gục trước một vị vua.

Mọi chuyện vốn dĩ nên diễn ra thuận lợi, đáng tiếc giữa đường lại nhảy ra một kẻ phá bĩnh.

Nhiều tầng phòng ngự của Bắc Chi Vương đã giảm bớt đáng kể uy lực đòn tấn công của Diệp Phi.

Dù cuối cùng vẫn gây ra thương tổn tương đối cho Tây Chi Vương, nhưng hiệu quả rõ ràng không như Diệp Phi mong đợi.

Tuy vậy, Diệp Phi cũng không tỏ ra quá đỗi ngạc nhiên.

Khác với các vị vua, Diệp Phi không biết mình từng đối mặt với

bao nhiêu đối thủ có thực lực vượt xa bản thân.

Cẩn thận dè dặt và chấp nhận những biến cố ngoài ý muốn từ lâu đã trở thành bản năng của anh.

Dù cơ hội có tốt đến đâu, anh vẫn luôn ghi nhớ: đối thủ hiện tại là những vị vua, những tồn tại đứng trên đỉnh cao của thế giới này.

Đối đầu với họ, dù cơ hội có tốt đến mấy cũng có thể bị lật ngược trong nháy mắt.

Huống hồ anh còn đang đối mặt với hai người.

Bất kể giữa chừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, dường như đều nằm trong dự tính.

"Nói thì nói vậy, nhưng nếu vừa rồi có thể thực sự thịt luôn một lão, tôi nghĩ mình sẽ vui lắm đấy." Diệp Phi cười khổ trong lòng.

Dù chấp nhận kết quả này, anh cũng hiểu rõ cơ hội vừa rồi là tốt nhất, dù xét từ góc độ của các vị vua hay lập trường của chính mình.

Diệp Phi cúi đầu nhìn nắm đấm vẫn còn vương dư chấn bạo tạc.

Anh cảm nhận được, trong chiêu 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' đã nhuốm đầy vệt máu do tác dụng phụ của đòn tấn công.

Xương cốt anh gần như vỡ vụn, cả cánh tay run rẩy kịch liệt.

Dù hấp thụ phong áp càng mạnh thì uy lực đòn tấn công càng lớn, nhưng tất nhiên, tác dụng phụ kéo theo cũng càng rõ rệt.

Thế nhưng mức độ này vẫn vượt quá dự liệu của Diệp Phi.

Nếu không nhờ Thuốc Thần Tiên hỗ trợ, anh ước chừng lúc này mình đã nằm đo ván tại đây rồi.

Chương 621

“Xem ra đây chính là sức mạnh của các vị vua.” Dù không phải lần đầu nếm trải, Diệp Phi vẫn không kìm được mà cảm thán.

“Quả nhiên đúng như chúng ta dự đoán.” Bắc Chi Vương lập tức chú ý đến trạng thái của Diệp Phi lúc này.

“Sức mạnh càng lớn thì tác dụng phụ ẩn giấu phía sau càng rõ ràng.

Dù không biết hắn bị thương đến mức nào, nhưng đòn vừa rồi chắc chắn đã ảnh hưởng không nhỏ đến cánh tay của hắn.

Lẽ ra nghe tin này ta phải vui mới đúng, nhưng nhìn tình cảnh của ta hiện giờ còn thảm hơn hắn nhiều.” Tây Chi Vương quỳ một gối dưới đất, cơn đau thấu trời từ vùng bụng khiến lão phải dốc hết sức mới giữ được cơ thể không đổ sụp.

“Yên tâm đi, dù đã nhiều năm ta không đóng vai trò tấn công trực diện, nhưng ta nghĩ đối phó với một kẻ đã như thế này, ta vẫn còn đủ sức gánh vác.” Bắc Chi Vương hơi nhíu mày nói: “Thực lực của chàng trai trẻ này thực sự vượt xa dự tính của ta.

Không thể để vì hắn mà thêm một vị vua nào ngã xuống nữa.” Về điều này, Tây Chi Vương tự nhiên không chút nghi ngờ.

Dù trong mắt người ngoài, thực lực của Tứ Đại Thiên Vương luôn ở mức ngang tài ngang sức, ngay cả bản thân họ cũng nghĩ vậy, nhưng mỗi vị vua đều hiểu rõ, dù ngang ngửa đến đâu, nếu thực sự phải nói thì Bắc Chi Vương vẫn nhỉnh hơn bọn họ một bậc.

Điều này, với tư cách là những vị vua, họ chưa từng nghi ngờ.

Huống hồ với trạng thái hiện tại của Diệp Phi, dù anh còn bao

nhiêu sức chiến đấu, Tây Chi Vương tin rằng chỉ cần Bắc Chi Vương ra tay, thắng bại của trận chiến này sẽ không còn gì bàn cãi.

Đối mặt với Bắc Chi Vương đang tiến lại gần, những tảng đá xung quanh cũng bắt đầu nảy lên không ngừng.

Diệp Phi lập tức hiểu ra, vị vua vốn tưởng như chỉ đóng vai trò hỗ trợ và trông có vẻ già nua nhất này sắp sửa trút bỏ lớp áo của bậc trưởng giả để hoàn toàn biến thành một chiến binh.

Diệp Phi bắt đầu căng thẳng.

Anh tuyệt đối không có ý xem nhẹ bất kỳ vị vua nào, và đối mặt với người có dáng vẻ trưởng giả này, Diệp Phi lại càng không dám.

Anh sẽ không bao giờ quên, trong vài hiệp giao đấu ngắn ngủi với Tây Chi Vương, Bắc Chi Vương mỗi lần đều chi viện đúng lúc.

Thậm chí khi bị Trấn Hồn Linh ảnh hưởng, sự phản ứng gượng ép của lão vẫn đạt đến mức độ đáng sợ như thế.

Mọi chi tiết đều nhắc nhở anh rằng, đối với người trước mặt, đừng bao giờ chỉ nhìn lão như một ông già đơn thuần.

Một người như vậy, một khi chuyển từ vai trò hỗ trợ sang tấn công, sức công phá có lẽ sẽ là kinh khủng nhất.

Quả nhiên, khi Bắc Chi Vương ngày càng tiến gần Diệp Phi, môi trường xung quanh cũng bắt đầu trở nên xáo động.

Tất cả như đang cảnh báo Diệp Phi rằng phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Rồi, không một lời báo trước, Diệp Phi cảm thấy dưới chân truyền đến một cơn rung chấn.

Các dây thần kinh đang căng như dây đàn lập tức bùng nổ, anh không dám do dự, lập tức nhảy lên với tốc độ nhanh nhất.

Gần như cùng lúc đó, hai mũi nhọn bằng đá đột ngột nhô lên từ lòng đất, đâm chéo vào ngay vị trí anh vừa đứng.

Diệp Phi nuốt khan một ngụm nước bọt.

Anh hiểu rõ nếu vừa rồi không dứt khoát né tránh thì giờ đã bị đâm xuyên người rồi.

"Đã đánh đến mức này rồi mà vẫn có thể phản ứng như vậy.

Biểu hiện của ngươi thậm chí đã vượt xa đánh giá của ta dành cho ngươi." Tiếng Bắc Chi Vương vừa dứt, lại có thêm vài mũi đá lao về phía Diệp Phi.

Anh vội vàng xoay người trên không trung, đồng thời vung Trảm Long Đao đánh thẳng vào chúng.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, anh cuối cùng cũng chém nát được đám đá ấy.

Khói bụi tan tác bao trùm xung quanh.

Đột ngột, màn khói rung động, lại có thêm mấy mũi đá nữa lao ra từ trong đó.

Lúc này Diệp Phi vẫn chưa kịp thu chiêu sau cú vung đao, muốn xuất chiêu lần nữa rõ ràng là không kịp.

Trong cơn hoảng loạn, Diệp Phi mặc kệ cơn đau ở cánh tay, siết chặt cú đấm 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong', sau một nhịp tích lực ngắn ngủi, anh đấm ra một cú.

Phong áp mạnh mẽ lập tức nổ tung, lực xung kích phát ra vừa nghiền nát mũi đá, vừa hất văng cả người Diệp Phi ra xa.

"Trong tình cảnh này mà vẫn có thể biến hóa linh hoạt, dùng vết thương nhỏ để tránh vết thương lớn, thật phi thường." Bắc Chi Vương thầm tán thưởng trong lòng.

Nhưng rất nhanh, lão lờ mờ cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như mình tưởng.

Bởi vì Diệp Phi lúc này bị luồng khí hất văng, có vẻ như đang lao thẳng về phía lão.

Trên chiến trường, bất kỳ sự trùng hợp nào cũng có thể xảy ra.

Ngay cả chuyện bị trúng đòn rồi bay về phía mình cũng hoàn toàn khả thi.

Nhưng Bắc Chi Vương dù sao cũng là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, lão tin vào sự trùng hợp nhưng cũng đề phòng mọi khả năng có thể.

Đối diện với Diệp Phi đang lao xuống, Bắc Chi Vương không để mặc anh rơi tự do mà lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Kết quả cuối cùng quả nhiên không làm lão thất vọng.

Diệp Phi đang rơi xuống đột nhiên xoay người, rồi tung một đường Trảm Long Đao hướng thẳng về phía Bắc Chi Vương.

Tuy nói với thực lực của Diệp Phi, dù có trúng đòn thật thì việc điều chỉnh trạng thái trong lúc rơi để phá vỡ thế bị động cũng không phải chuyện không thể, nhưng sự phản kích bắt buộc và chủ động phản ứng lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Điều này giống như sự phòng ngự gượng ép mà Bắc Chi Vương dùng để che chắn cho Tây Chi Vương trước đó.

Dù nhìn bên ngoài có vẻ lão đã ngăn chặn được đòn tấn công của Diệp Phi trong gang tấc và còn phản đòn, nhưng lão hiểu rõ sự phòng ngự lúc đó khác xa với bình thường.

Đó hoàn toàn là do lão phải gồng mình giữ vững tinh thần sau khi trúng chiêu của Trấn Hồn Linh.

Dù ở trạng thái bình thường lão cũng không nắm chắc một trăm phần trăm có thể cản được chiêu 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' của Diệp Phi, nhưng lão biết nếu là lúc bình thường, ít nhất lão có thể đảm bảo vết thương của Tây Chi Vương nhẹ hơn một chút.

Còn đòn phản công khi đó của lão chỉ là hư trương thanh thế.

Trông thì như đang tấn công Diệp Phi nhưng thực chất chẳng có mấy lực sát thương.

Lúc đó lão hoàn toàn chỉ muốn uy hiếp để nhịp độ tấn công của Diệp Phi bị chậm lại đôi chút.

Nhưng phản ứng của Diệp Phi cũng nằm trong dự liệu của Bắc Chi Vương.

Với năng lực và cơ hội đó, Diệp Phi thực sự không có lý do cũng như sự cần thiết phải từ bỏ cơ hội chỉ vì một đòn tấn công tầm thường như vậy.

Nhưng nếu là đòn tấn công bình thường, lão tin dù Diệp Phi có dũng khí lao tới thì cũng sẽ có phần e dè.

Còn hiện tại, sự tấn công của Diệp Phi và trạng thái của lão vừa rồi hoàn toàn khác hẳn.

Cú rơi của Diệp Phi tuy trông nhếch nhác nhưng không hề hoảng loạn, các động tác phản ứng lúc này cũng rất mượt mà, không hề thấy chút gì gọi là bị ép vào thế bị động.

Trạng thái này, nhìn từ góc độ nào cũng chẳng giống như kẻ bị dồn vào đường cùng cả!

Nhiều bức tường đá dựng lên, cùng lúc đó, Trảm Long Đao của Diệp Phi cũng vung ra một luồng kiếm khí lẫm liệt.

Kiếm khí này sắc bén vô cùng, gần như chỉ trong nháy mắt đã

nghiền nát bức tường đá.

Nếu bảo đây là uy lực của một đòn phản công gượng ép trong lúc bị dồn vào đường cùng thì Bắc Chi Vương có chết cũng không tin.

Trừ phi thực lực của Diệp Phi đã mạnh đến mức vượt trên cả những vị vua như bọn họ.

Nhưng qua những hiệp giao thủ trước đó, Bắc Chi Vương có thể khẳng định thực lực của Diệp Phi tuy rất mạnh nhưng tuyệt đối chưa đến mức kinh thiên động địa như thế.

Theo sự đổ nát của bức tường đá, Diệp Phi cũng tiến thêm một bước áp sát Bắc Chi Vương.

Và tất nhiên, Bắc Chi Vương cũng đã sớm có sự chuẩn bị.

Nhiều mũi đá tập kích, không chỉ chắn ngang con đường Diệp Phi đang tiến tới mà còn muốn cắt đứt đường lui của anh.

Diệp Phi biết tình hình không ổn, lập tức từ bỏ cơ hội tấn công này, nhanh chóng lùi lại trước khi vòng vây khép kín, thuận lợi thoát ra ngoài.

Và điều này đương nhiên càng làm Bắc Chi Vương khẳng định chắc chắn hơn suy đoán của mình.

Dù nói thế nào đi nữa, phản ứng của Diệp Phi lúc này thực sự là quá nhanh.

Cho dù những phản ứng trước đó của anh thực sự là do lão quá căng thẳng đi nữa, nhưng những phản ứng trong thế bị động nhếch nhác này không thể lần nào cũng chuẩn xác đến thế được chứ?

“Ha ha, tôi đã thế này rồi mà ngài còn nghiêm túc vậy sao?

Không đến mức đó chứ?” Lời cảm thán ngay sau đó của Diệp Phi giống như một bằng chứng củng cố thêm phán đoán của Bắc Chi

Vương.

“Nếu ta không cảnh giác như vậy thì giờ ta sẽ ra sao đây?” Bắc Chi Vương cười ha hả, dùng giọng điệu như thể đó là điều hiển nhiên.

Cứ như thể tuy lão đang đặt câu hỏi cho Diệp Phi nhưng trong lòng đã sớm có câu trả lời.

“Ha ha, sẽ ra sao ư?

Chương 622

Cho dù đòn tấn công của tôi có thực sự trúng ngài, với thực lực của ngài và trạng thái hiện tại của tôi, làm sao có thể gây ra đòn đánh thực chất nào cho ngài được chứ?" Diệp Phi bất lực nói: "Đối với tôi, có lẽ đó cũng chỉ là một kiểu vùng vẫy trước khi chết mà thôi." "Thế sao?

Thật sự là vậy sao?" Bắc Chi Vương mỉm cười thản nhiên: "Ngươi cảm thấy ta đã già lẩm cẩm, hay nghĩ rằng bộ xương già này của ta không còn dùng được nữa?

Nếu đối với một kẻ đã nhìn thấu kế sách của chúng ta, rồi còn bày ngược lại cái bẫy gài chúng ta, mà khi hắn tiến lại gần ta vẫn không nâng cao cảnh giác thêm vài phần, thì đó là chuyện ngu xuẩn đến mức nào đây?" Biểu cảm của Diệp Phi nhất thời đông cứng trên mặt.

Anh chớp mắt vài cái, rồi giọng nói bỗng chốc trầm xuống mấy phần.

"Tôi còn tưởng kỹ năng diễn xuất của mình khá lắm chứ, không ngờ vẫn bị nhìn thấu.

Đó là lý do ngay cả khi bị Trấn Hồn Linh đánh trúng, ngài vẫn có thể thực hiện phòng ngự như vậy sao?" "Coi là vậy đi." Bắc Chi Vương gật đầu: "Nhưng ta phải thừa nhận, diễn xuất của ngươi rất giỏi, vô cùng tuyệt vời.

Ngay từ đầu, ta thực sự không hề nhận ra kế hoạch của ngươi." Bắc Chi Vương không hề nói dối.

Nếu lão sớm nhận ra Diệp Phi đang lợi dụng kế hoạch dụ mồi của họ để tấn công ngược lại, lão đã không cùng Tây Chi Vương tạo thành thế gọng kìm ngay khi thấy cơ hội.

Như vậy, cho dù Diệp Phi có dùng Trấn Hồn Linh, Bắc Chi Vương tin rằng mình vẫn có cách ứng phó tốt hơn.

"Lúc bắt đầu, chúng ta thực sự nghĩ rằng chiến thuật dụ mồi đã thành công.

Đồng thời cũng muốn giáp công để đánh bại ngươi theo lẽ thường.

Chỉ là do bản năng chiến đấu bao năm nay của ta, bất kể trước mặt có cơ hội tốt đến đâu, ta cũng sẽ giữ lại một chút cảnh giác.

Đặc biệt là đối diện với một người đã liên tiếp hạ gục hai vị vua lớn của chúng ta, ta nghĩ đối với ngươi, có cẩn thận bao nhiêu cũng không thừa.

Và cuối cùng sự thật đã chứng minh quyết định của ta là đúng đắn." Bắc Chi Vương rảo bước về phía Diệp Phi, môi trường xung quanh lại một lần nữa xáo động.

Diệp Phi vội vàng chuẩn bị nghênh chiến.

Nếu người trước mặt không thể bị đánh bại bằng những trò vặt hay kỹ năng diễn xuất, thì anh buộc phải chuẩn bị tâm lý để đánh một trận ác liệt, dù anh cũng chẳng biết cơ thể hiện tại còn trụ được đến lúc nào.

Nhưng rất nhanh, sự xáo động xung quanh lại lắng xuống.

Sự yên tĩnh đột ngột khiến Diệp Phi nhíu chặt mày.

Anh hiện đang ở trên địa bàn của đối phương, đối mặt lại là một nhân vật rắc rối có thực lực tuyệt đối và không hề sơ hở đại ý.

Cũng như Bắc Chi Vương đề phòng anh, Diệp Phi cũng phải hết sức cảnh giác với lão, ít nhất không để lão chiếm tiên cơ một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, các kiểu tấn công mà anh mô phỏng trong đầu mãi vẫn không xuất hiện.

Đồng thời, dù chiến ý trong mắt Bắc Chi Vương vẫn còn rất rõ ràng nhưng khí thế xung quanh dường như hơi lắng xuống một chút.

"Nếu bây giờ ra tay đối phó với ngươi thì tất nhiên không thành vấn đề, chỉ là ta hơi tò mò." Trong lúc Diệp Phi còn đang thắc mắc Bắc Chi Vương đang tính toán điều gì, lão chậm rãi mở lời: "Làm sao ngươi phát hiện ra chiến thuật dụ mồi của chúng ta?

Dù trước đây, với tư cách là những vị vua, chúng ta chưa bao giờ cần phải đóng kịch, nhưng ta nghĩ toàn bộ hành động của chúng ta cũng không đến mức lộ liễu như vậy chứ?" Trước khi trả lời, Diệp Phi liếc nhìn Tây Chi Vương.

Bắc Chi Vương đương nhiên nhận ra ý đồ của anh.

"Đừng nhìn nữa, ta không có ý định câu giờ đâu.

Tây Chi Vương bị thương rất nặng, dù khả năng phục hồi của các vị vua chúng ta mạnh hơn những kẻ thông thường, nhưng vết thương ở mức độ này tuyệt đối không phải ngày một ngày hai mà hành động được.

Đây chỉ là sự tò mò của lão già này dành cho ngươi thôi, cũng coi như một sự cố chấp của những kẻ già nua chúng ta.

Với chuyện mình muốn biết, nếu không làm cho rõ ràng thì khó mà yên lòng được." Diệp Phi tất nhiên không hoàn toàn tin tưởng ý đồ của Bắc Chi Vương, nhưng trong tình cảnh hiện tại, đây rõ ràng là một cơ hội cho anh.

Sau nhiều trận chiến liên tiếp, Diệp Phi giờ đã đầy mình thương tích.

Tuy không biết có thể hồi phục được đến mức nào, nhưng được

nghỉ ngơi một chút tất nhiên vẫn tốt, chỉ cần lưu ý tác dụng phụ của Thuốc Thần Tiên là được.

“Thực ra tôi cũng chẳng nhìn thấu chiến thuật dụ mồi gì của các ngài đâu.

Tôi chỉ đơn thuần đánh theo chiến thuật của riêng mình thôi.” Diệp Phi cười ha hả nói.

Bắc Chi Vương nhướng mày, càng thêm tò mò về cách nói của Diệp Phi.

Anh tiếp tục giải thích: “Trong lần đầu tấn công Tây Chi Vương, tôi nhận ra thế công mãnh liệt vốn có thể nghiền nát hoàn toàn môi trường xung quanh của lão, sau khi va chạm với chiêu 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' của tôi, lại mất đi sức mạnh một cách kỳ lạ.

Tôi liền nghĩ cốt lõi tấn công của lão là phong áp, mà cốt lõi của 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' cũng là phong áp.

Tôi tự hỏi liệu có phải hai luồng sức mạnh tương tự nhau đã khiến sức mạnh vốn cường hãn bị triệt tiêu lẫn nhau hay không.

Nếu là nguyên nhân đó, tôi có thể nghĩ ngược lại: có lẽ tôi cũng có thể lợi dụng phong áp của Tây Chi Vương.

Đúng vậy, tôi đã thử hấp thụ trực tiếp phong áp của lão rồi chuyển hóa thành đòn tấn công của mình.

Vì vậy trong lần tấn công thứ hai, tôi muốn thử nghiệm điều này.

Chỉ là các ngài là những vị vua, đòn tấn công đầu tiên của tôi hụt chắc chắn sẽ khiến các ngài nâng cao cảnh giác.

Có lẽ các ngài cũng sẽ nghĩ rằng, trong tình huống tôi có thể phản kích lại phong áp của Tây Chi Vương, các đòn tấn công tiếp theo của tôi sẽ nhắm vào lão nhiều hơn.

Vậy nếu là tôi, trong lúc đó tôi sẽ làm gì?

Nếu tôi đủ coi trọng đối thủ này, tôi sẽ tận dụng khả năng hắn muốn lợi dụng cơ hội đó để cố tình lộ ra một sơ hở.

Đợi đến khi hắn tưởng tôi đã sập bẫy và chuẩn bị mượn thế phản kích, đó chính là thời cơ tốt nhất để tôi ra tay.

Khoảnh khắc tấn công cũng là lúc phòng ngự yếu nhất, điều này đúng với cả tôi và đối thủ.

Thế nên cú đấm đầu tiên tôi chỉ cố ý làm màu thôi.

May mắn là Tây Chi Vương thực sự đã né tránh và lập tức hình thành thế bao vây tôi.

Tôi cảm nhận được đó là tín hiệu tấn công chí mạng mà các ngài chuẩn bị, nhưng với tôi, đó lại là tín hiệu các ngài đã lọt vào bẫy của tôi.

Vì vậy tôi ưu tiên dùng 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' hấp thụ phong áp của Tây Chi Vương.

Ngoài việc để tích lũy sức mạnh, còn có một nguyên nhân nữa là để gây ảnh hưởng lên các ngài, dù chỉ là tạm thời.

Chỉ cần gây được ảnh hưởng, tôi dùng thêm Trấn Hồn Linh chắc chắn sẽ tấn công các ngài hiệu quả hơn.

Với tôi, đó tuyệt đối là thời cơ tấn công tốt nhất rồi.

Tuy cuối cùng tôi vẫn không thể nhân cơ hội này hạ gục được một người, nhưng ít ra cũng khiến Tây Chi Vương tạm thời không thể tham gia trận chiến này nữa.

Đối mặt với hai vị vua cùng lúc mà làm được đến mức này, chắc cũng coi là khá ổn rồi chứ?" Trong quá trình Diệp Phi giải thích, đồng tử của Bắc Chi Vương dần giãn ra.

Dù lão đã nghĩ đến khả năng này, nhưng khi nghe chính miệng chàng trai trẻ này nói ra, sự kinh ngạc trong lòng lão vẫn không hề giảm bớt.

Diệp Phi có thể bày ra thế trận như vậy lão không kinh ngạc, vì khi tận mắt chứng kiến quá trình đó, Bắc Chi Vương đã kinh ngạc rồi.

Điều thực sự khiến lão sửng sốt là trong khi đối mặt với hai vị vua cùng lúc, anh lại có thể thực sự thực hiện được đến mức đó.

Lý thuyết và thực hành tuy có liên hệ mật thiết nhưng vẫn tồn tại khoảng cách khổng lồ.

Bất kể là ở thế giới của họ hay thế giới của người sống, rất nhiều người có khả năng 'đánh trận trên giấy'.

Chỉ đơn thuần phân tích cục diện, họ có thể nghĩ ra vô số chiến thuật, thậm chí nghe qua còn thấy cục diện chắc chắn sẽ phát triển theo dự liệu của họ.

Nhưng khi thực chiến, do tâm cảnh cá nhân, sự biến ảo khôn lường của trận đấu cũng như thực lực đáng sợ của đối thủ, nhiều thứ sẽ khác xa so với những gì họ tưởng tượng ban đầu.

Đặc biệt là khi đối diện với hai vị vua lớn, áp lực và nỗi sợ hãi đó trước khi thực sự đối mặt là điều tuyệt đối không thể hình dung nổi.

Dưới ảnh hưởng của nỗi sợ hãi như vậy, người bình thường đừng nói là chiến đấu, sợ rằng ngay cả đứng cũng không vững.

Lúc đó, chiến thuật có hoàn hảo đến đâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Và điều khiến Bắc Chi Vương kinh ngạc nhất về Diệp Phi chính là anh không những có thể nhanh chóng đề ra chiến thuật chỉ qua vài lần giao thủ ngắn ngủi, mà đáng sợ nhất là khi đối mặt với hai vị vua lớn, anh vẫn có thể biến chiến thuật đó thành hiện thực một cách

thuận lợi.

Bắc Chi Vương không kìm được mà quan sát kỹ chàng trai trẻ trước mặt lần nữa.

Bất kể là những chuyện huy hoàng anh đã làm thời gian qua hay những bất ngờ anh mang lại trong trận chiến này, tất cả đều là những thứ đã quá lâu rồi Bắc Chi Vương không được thấy.

Với tư cách là một vị vua đứng ở đỉnh cao quá nhiều năm, cũng như ba vị vua còn lại, Bắc Chi Vương đã quen với cảm giác vô địch.

Nhưng trước đó, Bắc Chi Vương là một chiến binh thực thụ.

Dù tận hưởng sự vô địch, lão vẫn không hề thôi hoài niệm về trạng thái chiến binh năm xưa.

Và giờ đây, Diệp Phi không nghi ngờ gì đã mang lại cho lão cảm giác đó.

Nhìn chàng trai trẻ trước mặt, nắm đấm của lão vô thức siết lại.

Lão cảm thấy trong lòng mình dường như có thứ gì đó đang trỗi dậy, có một giọng nói trong đầu luôn thôi thúc lão: "Lên đi, lên đi!" Sự áp đảo tuyệt đối bấy lâu nay đã khiến Bắc Chi Vương mất đi ham muốn chiến đấu.

Chương 623

Đó cũng là lý do khi cùng các vị vua khác ra tay, lão thích đóng vai trò hỗ trợ hơn, vì lão không muốn tốn quá nhiều tâm sức cho một trận chiến mà lão biết chắc là sự áp đảo.

Lão thậm chí từng nghĩ ngọn lửa chiến đấu trong tim mình đã vĩnh viễn lụi tàn.

Nhưng sau khi gặp Diệp Phi, tình hình dường như đã có chút thay đổi.

Nhịp tim lão lại tăng nhanh, khao khát được quyết chiến một trận với người trước mặt lại thức tỉnh.

Lúc này, Diệp Phi trong mắt Bắc Chi Vương không còn là kẻ phiền phức cần giải quyết nữa.

Lão đã có cái nhìn mới về anh, hoàn toàn đặt anh vào vị trí của một chiến binh.

Lão khao khát được đứng cùng lập trường với Diệp Phi để đánh một trận ra trò, nếu không, dù có hoàn thành trách nhiệm của một vị vua thì thâm tâm lão chắc chắn sẽ cảm thấy thiếu hụt một mảnh.

Sự kích động trong lòng lão khiến khí tức cũng xảy ra sự thay đổi về chất.

Hai bên tóc mai rủ xuống theo khí tức dâng trào của lão mà dần bay lên.

Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội.

Cả Diệp Phi và Tây Chi Vương đều có thể cảm nhận được đây không phải là do Bắc Chi Vương chuẩn bị ra tay, mà chỉ đơn thuần là do khí thế của lão tăng vọt làm ảnh hưởng đến cả Diêm Vương điện

mà thôi.

“Chuyện... chuyện này lại là sao nữa đây?” “Khí tức mạnh mẽ này là thế nào?

Chẳng lẽ là gã đó sao?

Có biến cố gì rồi?” Các phán quan hoàn toàn không biết tình hình, ai nấy đều hốt hoảng trước tình trạng hỗn loạn này.

Từ khi đảm nhiệm chức phán quan, họ chưa bao giờ thấy tình trạng như vậy.

“Không!

Không thể nào!

Dù người đó thực sự rất mạnh, nhưng khí tức của hắn cơ bản không lợi hại đến mức này!” “Đúng vậy!

Ta không tin hắn có thể mạnh lên nhiều như vậy trong nháy mắt!” “Các ngươi không thấy sao?

Luồng khí tức này có một cảm giác rất quen thuộc?” Mọi người dần bình tĩnh lại, cảm nhận kỹ một chút và đều nhận ra điều đó.

“Khoảnh khắc... luồng khí tức này!

Chẳng phải là khí tức của Bắc Chi Vương đại nhân sao!” “Đúng rồi!” Sau khi một người nêu ra điều này, rất nhanh đã có người đáp lại.

“Đây đúng là khí tức của Bắc Chi Vương đại nhân!

Nhưng chuyện này là sao chứ?” “Khí tức này so với bình thường sao lại cường hãn hơn nhiều đến vậy?” “Hơn nữa khác với các vị vua khác, khí tức của Bắc Chi Vương đại nhân luôn ở trạng thái khá bình hòa, nhưng tại sao bây giờ lại khiến người ta thấy đầy tính công kích thế này?” “Thật sao?

Hóa ra là vậy, ngài ấy cuối cùng cũng trở lại rồi!" Một người đột nhiên cảm thán như vậy rồi phá lên cười cuồng nhiệt.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi cười xong, người nọ thậm chí còn quỳ rạp xuống đất hướng về phía khí tức truyền đến, liên tục dập đầu mấy cái.

Hành động này khiến các phán quan xung quanh hoàn toàn mịt mù.

Mọi người đều nhìn về phía vị phán quan này.

Một lúc lâu sau mới có người tiến lên hỏi: "Ngươi bị làm sao vậy?

Ngươi biết chuyện của Bắc Chi Vương đại nhân là thế nào không?" "Phải rồi, chuyện này đã trôi qua quá nhiều năm, một số chuyện cũng khó trách các người không biết.

Đây đã là chuyện của trăm năm trước rồi.

Cụ thể đã bao lâu thì ta cũng không nhớ rõ, ta chỉ nhớ lúc đó ngoài Diêm Vương đại nhân, vương giả chỉ có duy nhất một người, đó chính là Bắc Chi Vương đại nhân.

Bắc Chi Vương đại nhân lúc đó đã giống như bây giờ, mang dáng vẻ của một lão già.

Bình thường trông có vẻ chẳng có gì nguy hại.

Lúc đó xuất hiện một con dị thú, nó vô cùng mạnh mẽ, dù toàn thể phán quan chúng ta xuất động cũng cơ bản không phải đối thủ.

Ngay lúc chúng ta tưởng thế giới của mình sắp bị hủy diệt trong tay con dị thú đó, Bắc Chi Vương đại nhân xuất hiện.

Khí thế bùng phát của ngài ấy y hệt bây giờ, con dị thú đó liên tục bại lui trước đòn tấn công của ngài ấy.

Lúc đó lệnh duy nhất ngài ấy hạ đạt cho chúng ta là lùi lại, rồi sau đó cả chiến trường biến thành sân khấu cá nhân của Bắc Chi Vương

đại nhân.

Chuyện xảy ra sau đó ta cả đời này không thể quên được.

Đòn tấn công của Bắc Chi Vương đại nhân trút xuống con dị thú không ngừng nghỉ, mọi thứ xung quanh đều trở thành vũ khí của ngài ấy.

Trong thoáng chốc cát bụi mịt mù, cuồng phong gào thét.

Đáng sợ hơn là dưới sức ép khí phách mạnh mẽ của ngài ấy, xung quanh rung chuyển dữ dội như ngày tận thế.

Lúc đó chúng ta thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải cả thế giới đang run rẩy theo cơn thịnh nộ của Bắc Chi Vương đại nhân hay không.

Dưới đòn tấn công của ngài ấy, con dị thú khiến chúng ta khó lòng chống đỡ giống như một món đồ chơi, chỉ trong chớp mắt đã tan thảy không còn dấu vết." Người nọ siết chặt nắm đấm, giọng điệu dần trở nên kích động.

Dù nói rằng không nhớ rõ chuyện này đã xảy ra bao lâu, nhưng qua biểu cảm của hắn có thể thấy, trong quan niệm của hắn, chuyện này dường như vừa mới xảy ra không lâu vậy.

Mọi người chớp mắt liên hồi.

Họ tất nhiên không nghi ngờ thực lực của Bắc Chi Vương, chỉ là không ngờ lão lại có một mặt cuồng nhiệt như thế.

"Nghĩa là người mà ngài ấy đang đối mặt hiện giờ ít nhất cũng mạnh ngang ngửa con dị thú năm xưa?" "Ta nghĩ hiểu như vậy chắc không sai đâu." "Có lẽ trình độ của hắn còn vượt trên cả con dị thú nữa." "Chết tiệt, đã thế này rồi, ta thực sự muốn lên xem tình hình trên đó hiện giờ ra sao." "Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng.

Trận chiến này đã hoàn toàn không còn liên quan đến chúng ta nữa rồi.

Trận chiến của các vị vua, chúng ta tùy tiện tiếp cận, e rằng chỉ có kết quả duy nhất là hồn phi phách tán." Điều này mọi người đều hiểu rõ, ngay cả người đề nghị muốn đi xem cũng chỉ là do chút hiếu kỳ thôi.

Suy cho cùng, có ai lại muốn đổi cả mạng sống chỉ để xem một trận đấu chứ?

Lúc này, sự thay đổi khí tức của Bắc Chi Vương khiến Diệp Phi và Tây Chi Vương đang ở cùng một căn phòng cảm nhận rõ nhất.

Tây Chi Vương trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Bắc Chi Vương.

Từ khi lão trở thành vị vua, Bắc Chi Vương luôn là hình ảnh một vị trưởng giả hiền từ.

Dù lão và hai vị vua còn lại đều nghe nói về vinh quang ngày xưa của Bắc Chi Vương, nhưng nhìn dáng vẻ của lão hiện tại, họ thực sự khó tưởng tượng Bắc Chi Vương từng có bộ dạng như thế.

Tuy nhiên họ chưa bao giờ nghi ngờ điều đó.

Đông Chi Vương và Nam Chi Vương đều cho rằng vì Bắc Chi Vương đã lớn tuổi, mãnh hổ có dũng mãnh đến đâu cũng có lúc bị tuổi già mài mòn răng nanh, và Bắc Chi Vương thuộc trường hợp đó.

Nhưng Tây Chi Vương lại có quan điểm hoàn toàn khác.

Tây Chi Vương là người thích quan sát người khác, chỉ cần là kẻ lão thấy thú vị, lão nhất định sẽ quan sát kỹ.

Một cường giả như Bắc Chi Vương đương nhiên cũng là mục tiêu quan sát của lão.

Qua sự thay đổi khí tức mà lão quan sát được, Tây Chi Vương

luôn tin rằng răng nanh của Bắc Chi Vương vẫn sắc nhọn như xưa.

Chỉ là lúc bình thường, lý trí của lão vượt xa thú tính, nên lão tự nhiên thu răng nanh lại.

Và hôm nay, vì sự xuất hiện của Diệp Phi, thú tính của con mãnh hổ này lại bị kích thích lần nữa, và đương nhiên lý trí đã thất thế, nhường chỗ cho bản năng chiến binh trỗi dậy chiếm lấy cơ thể Bắc Chi Vương.

Việc Bắc Chi Vương sẽ lại nhe răng nanh, Tây Chi Vương chưa bao giờ nghi ngờ, vì lão tin dù một người có kiềm chế bản thân đến đâu cũng không thể hoàn toàn đè nén được bản năng chiến binh của mình, chỉ là có thể đối thủ họ gặp chưa đủ mạnh để bản năng vượt qua lý trí mà thôi.

Vì muốn chứng kiến bộ dạng thực sự của Bắc Chi Vương, Tây Chi Vương từng thử một số thủ đoạn để khiêu khích lão.

Dù Bắc Chi Vương có phản ứng, nhưng qua cách xử lý và sự thay đổi khí tức lúc đó, lão biết đó chỉ là những phản ứng đối phó tầm thường.

Ngay cả khi Đông Chi Vương và Nam Chi Vương nội chiến cũng không khơi dậy được bản năng của Bắc Chi Vương.

Vì vậy, Tây Chi Vương luôn tò mò không biết loại người nào, vì nguyên nhân gì mới có thể khiến bản năng của Bắc Chi Vương bùng phát.

Lão đã đoán vô số khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ kẻ khiến Bắc Chi Vương bùng phát lại là một kẻ danh tiếng tầm thường thế này.

“Tây Chi Vương, từ giờ trở đi, ông tuyệt đối đừng xen vào.” Giọng nói của Bắc Chi Vương đột nhiên trở nên trầm đục, trong lời

nói tràn đầy một sự bá đạo không thể nghi ngờ.

Tây Chi Vương nuốt khan, khí thế tỏa ra từ Bắc Chi Vương lúc này cùng cảm giác xa lạ mà lão mang lại khiến Tây Chi Vương thấy sợ hãi.

Bắc Chi Vương hiện giờ, dù là cùng cấp bậc vua, lão cũng không dám có ý định trái lời.

Chương 624

“Ha ha, tôi bây giờ thế này, dù có muốn xen vào cũng chẳng có cách nào cả.” Tây Chi Vương cố giữ bình tĩnh, nói khẽ.

Bắc Chi Vương khẽ gật đầu, ánh mắt lại một lần nữa rơi trên người Diệp Phi.

Lúc này trán Diệp Phi cũng đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Khi Bắc Chi Vương chuẩn bị ra tay với mình, anh đã dự cảm thấy tình hình không ổn.

Dù sao cũng đừng bao giờ xem thường bất kỳ lão già nào đóng vai trò hỗ trợ, đây là quy tắc bất di bất dịch dù là ngoài đời hay trong tiểu thuyết.

Có khi đối phương trông gầy guộc như que củi nhưng chỉ cần búng tay một cái là có thể hất tung nắp sọ của bạn.

Nhưng anh không ngờ khí thế của Bắc Chi Vương lại đột ngột bùng phát mạnh mẽ thêm lần nữa.

Anh hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì để lão phản ứng như vậy.

Anh chỉ trả lời thành thật câu hỏi của lão thôi mà, đáng lẽ không khí thuốc súng của hai bên phải dịu đi một chút mới đúng chứ?

Sao lại như đổ thêm dầu vào lửa thế này?

Diệp Phi gãi đầu bứt tai không hiểu nổi.

“Câu hỏi cuối cùng.” Bắc Chi Vương nhìn chằm chằm Diệp Phi, ánh mắt toát ra một thứ ánh sáng hưng phấn kỳ lạ làm anh nổi da gà.

“Lúc đó khi ta nhận ra chỉ đơn thuần dựng phòng ngự không thể

ngăn cản được đòn tấn công của ngươi, ta còn tung ra đòn tấn công nữa, tại sao ngươi không né tránh?" Dưới khí thế của Bắc Chi Vương, câu hỏi lão đặt ra không còn giống như thăm hỏi ban đầu mà như một sự bức hỏi không thể chối từ.

Diệp Phi nuốt khan, anh cũng không biết trong cục diện này mình nên trả lời hay không.

Bắc Chi Vương không truy vấn thêm lời nào, nhưng cái lườm đột ngột lập tức gây áp lực cực lớn cho Diệp Phi.

"Chuyện này chủ yếu do hai nguyên nhân.

Thứ nhất, cùng lúc đối đầu với hai vị vua, tôi không nghĩ mình lúc nào cũng có cơ hội như vậy, nên dù mạo hiểm tôi cũng không thể bỏ lỡ.

Còn nguyên nhân thứ hai là vì tôi biết lúc đó ngài cũng bị ảnh hưởng bởi Trấn Hồn Linh.

Tuy việc ngài lập tức phản ứng khiến tôi kinh ngạc, nhưng dưới tác dụng của Trấn Hồn Linh, dù ngài là vua, tôi không nghĩ đòn tấn công của ngài hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Điều này đã thể hiện rõ khi tôi tác chiến với hai vị vua kia.

Nên dù khí thế đòn tấn công của ngài rất lớn, nhưng trong trạng thái đó ngài không thể đạt được sự chuẩn xác tuyệt đối.

Dựa trên hai điểm này, cuối cùng tôi quyết định đánh cược một phen." "Tốt!" Bắc Chi Vương đột ngột hét lớn một tiếng, đại địa rung chuyển dữ dội, những bức tường xung quanh dường như đều phản ứng theo tiếng gầm của lão.

Diệp Phi kinh ngạc chớp mắt, cục diện này thực sự khiến anh càng thêm mờ mịt.

Chưa kịp để anh hiểu ra chuyện gì, vô số đá vụn hóa thành nghìn mũi đá lao về phía Diệp Phi.

Tốc độ tấn công lần này rõ ràng đã tăng lên gấp nhiều lần so với trước đó.

Diệp Phi đâu còn tâm trí nghĩ ngợi, chỉ kịp lùi nhanh một bước để tránh thế công của Bắc Chi Vương.

Nhưng ngay sau đó, anh cảm thấy mình như bị một bóng đen bao phủ.

Hoảng loạn quay đầu lại, anh thấy một khối đá khổng lồ đang giáng xuống đầu mình.

Tim Diệp Phi thắt lại, vội vàng vung Trảm Long Đao chém ra một nhát.

Khối đá rơi xuống lập tức bị anh chém làm đôi.

Không ngờ lúc này mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, hai nửa khối đá bị chém xoay chuyển trong nháy mắt hóa thành hai quả cầu đá đập thẳng vào Diệp Phi.

Anh định chém tiếp thì đột nhiên cảm thấy tim mình hẫng một nhịp, rồi toàn thân gân mạch như muốn đứt lìa vì đau đớn.

Diệp Phi chỉ đành cắn răng chịu đựng cơn đau thấu tim, định thần nhìn lại thấy hai quả cầu đá đã ở ngay sát mặt.

Anh chỉ kịp miễn cưỡng vung đao, nhưng vì khoảng cách quá gần cộng thêm việc không thể phát huy toàn lực nên dù phá hủy được cầu đá, luồng khí tức bùng phát vẫn hất văng anh ra ngoài.

Bắc Chi Vương hơi nhíu mày, bộ dạng nhếch nhác của Diệp Phi lúc này khiến lão cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đòn tấn công của lão đúng là có tăng uy lực lên một chút, nhưng

với thực lực của chàng trai này, thế nào đi nữa cũng không nên có biểu hiện như vậy.

Lão thậm chí còn đoán liệu Diệp Phi có mục đích gì khác không, nhưng không phải.

Lần này Diệp Phi thực sự không có thêm bất kỳ hành động thừa thãi nào, anh lộn một vòng trên không trung, ngay cả khi đáp đất cũng tỏ ra vô cùng gượng gạo.

Nếu đây đều là Diệp Phi diễn ra thì kỹ năng diễn xuất của anh cũng quá đỉnh rồi.

Tuy trạng thái của Diệp Phi khiến lão tò mò, nhưng đối với người này lão vẫn không thể lơ là.

Lão lập tức điều chỉnh, lại một lần nữa phát động thế công.

Thấy vậy, Diệp Phi định né tránh nhưng chưa kịp bước đi, một cơn đau co rút gân mạch xuyên thấu tim gan lập tức khiến anh chết lặng tại chỗ.

Đợi đến khi anh nén đau định né tránh thì một cột đá đã lao đến trước mặt.

Dù đã dốc hết sức nhưng cú va chạm vẫn sượt qua bụng anh.

Cơn đau cơ thể cộng thêm vết thương mới khiến Diệp Phi không còn kiểm soát được thân hình, anh thét lên một tiếng đau đớn, cả người lăn lộn trên đất mấy vòng mới dừng lại được.

Dù hai hiệp này anh đều gượng chống đỡ được nhưng cũng đã lộ rõ vẻ thảm hại.

Khí thế của Bắc Chi Vương hơi chững lại, trạng thái của Diệp Phi xuống dốc quá nhanh.

Cho dù là do tiêu hao chiến đấu cũng không lý nào lại xuống dốc

với tốc độ đáng kinh ngạc như thế.

Bắc Chi Vương nghi hoặc quan sát Diệp Phi, thấy anh đang cố gắng gượng dậy từ mặt đất, nhưng thử vài lần kết quả đều là ngã vật ra trong tư thế thảm hại hơn.

Nếu trước đó trong lòng Bắc Chi Vương còn chút nghi ngờ thì giờ lão đã hoàn toàn tin chắc: Diệp Phi lúc này tuyệt đối không hề giả vờ, anh thực sự đã rơi vào thảm cảnh này.

Nhưng tại sao chứ?

Rõ ràng vừa rồi còn có biểu hiện như vậy, tại sao chỉ qua vài hiệp ngắn ngủi lại biến thành bộ dạng này?

Bắc Chi Vương lao nhanh tới trước mặt Diệp Phi, tóm lấy cổ anh nhấc bổng lên.

Lúc này sự thất vọng và phẫn uất trong lòng lão còn lớn hơn cả niềm vui khi giải quyết được kẻ thù.

Đã bao nhiêu năm rồi, ngay cả lão cũng không nhớ nổi lần cuối mình hưng phấn như vậy là từ bao giờ.

Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một kẻ có thực lực như thế này, lão cuối cùng cũng có thể từ một kẻ hỗ trợ chán ghét chiến đấu để trở lại làm một chiến binh, đánh một trận ra trò với hắn.

Thế mà mình vừa chuẩn bị xong thì đối thủ lại biến thành bộ dạng này.

Không!

Hắn không nên như thế này.

Với biểu hiện của hắn vừa rồi, bất kể xét từ góc độ nào, hắn tuyệt đối không nên như vậy!

Bắc Chi Vương không thể hiểu nổi, lão không chấp nhận kết quả

trận đấu lại kết thúc dở dang như thế này.

Lão trừng mắt nhìn Diệp Phi, tay không ngừng siết chặt sức mạnh.

Diệp Phi trong tay lão dần trở nên đau đớn, anh vùng vẫy, dốc hết sức tung nắm đấm và đá vào người Bắc Chi Vương.

Nhưng dưới ảnh hưởng tác dụng phụ của Thuốc Thần Tiên, anh thực sự không thể phát huy sức mạnh hoàn hảo.

Những đòn tấn công vùng vẫy của anh rơi vào người Bắc Chi Vương chẳng khác nào muỗi đốt inox, hoàn toàn vô nghĩa.

Sự vùng vẫy trước cái chết của Diệp Phi khiến Bắc Chi Vương càng thêm phẫn nộ, sức mạnh trong tay lão càng tăng thêm, lửa giận trong mắt cũng bốc lên ngùn ngụt.

"Ngươi đang làm cái gì thế!" Bắc Chi Vương phẫn nộ nói: "Chỉ với mức độ vùng vẫy này, ngươi tuyệt đối không thể thoát khỏi tay ta!

Chẳng lẽ ngươi muốn chết sao?

Nếu không muốn thì mang bản lĩnh thật sự ra đây cho ta!

Một kẻ có thể liên tục hạ gục ba vị vua chúng ta không thể chỉ có bấy nhiêu trình độ được." Chuyện này Diệp Phi tất nhiên cũng hiểu rõ, nhưng giờ anh có thể làm gì chứ?

Tác dụng phụ của Thuốc Thần Tiên đã khiến sức mạnh của anh gần như cạn kiệt, dù anh thực sự muốn làm gì đi nữa thì có thể làm được gì đây?

Lúc này anh chợt nghĩ, nếu lúc đối phó với Nam Chi Vương, sức mạnh anh được phục hồi và tăng cường từ thuốc đã vượt qua lão ta, thì bây giờ sự tăng cường tự nhiên cũng đủ để anh vượt qua Bắc Chi Vương.

Nhưng nếu tác dụng phụ của viên thuốc thứ hai đã khiến anh sống

không bằng chết thì sự tăng cường một lần nữa sẽ kéo theo tác dụng phụ ở mức độ nào?

Đến khi tác dụng phụ bùng phát lần tới, liệu anh còn có thể trụ vững được không?

Chương 625

Diệp Phi rơi vào một thoáng do dự, nhưng sức mạnh tăng thêm từ tay Bắc Chi Vương ngay lập tức kéo anh về thực tại vì đau đớn.

Nghĩ đến cảnh ngộ hiện giờ, anh nhận ra mình dường như không còn lựa chọn nào khác.

Quả thực, tính mạng của Diệp Phi giờ bị nắm gọn trong tay Bắc Chi Vương cũng chẳng ngoa.

Dùng thuốc thì có thể chết vì tác dụng phụ, nhưng nếu không dùng thì coi như đã bị tuyên án tử ngay lập tức.

Chín mươi phần trăm và một trăm phần trăm, tuy trong hầu hết trường hợp nhìn có vẻ không khác mấy, nhưng lúc này khoảng cách đó lại vô cùng lớn.

"Hệ thống!

Đổi Thuốc Thần Tiên cho tôi!

Điểm dư luận của tôi chắc vẫn đủ để đổi chứ!" Diệp Phi gào thét trong lòng. 【Ký chủ!

Ngài phải suy nghĩ cho kỹ.

Tác dụng phụ của viên thuốc thứ hai đã khiến ngài vô cùng đau đớn.

Nếu ngài thực sự nuốt viên thứ ba, cơ hội sống sót của ngài không tới năm phần trăm đâu!】 "Chẳng lẽ ngươi không thấy cảnh ngộ của ta lúc này sao?

Lão già này nhìn thì có vẻ không tranh với đời, kết quả lại cuồng dã hơn bất cứ ai.

Nếu ta không thể nhanh chóng thoát khỏi tay lão thì đừng nói năm phần trăm cơ hội sống, ta sẽ phải quay lại đây để gặp lại bọn họ sớm thôi!" Diệp Phi vùng vẫy trong tay Bắc Chi Vương mà nói, anh thực sự suýt chút nữa đã hét lên sự uất ức trong lòng mình.

"Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu ngươi không thể thoát khỏi tay ta để chứng minh thực lực thì ngươi hết cơ hội rồi." Ánh mắt Bắc Chi Vương lúc này vô cùng kiên định, Diệp Phi thấy rõ đây không chỉ là lời đe dọa, lão làm thật đấy!

"Nhanh lên!

Ngươi muốn ta chết sao!" Diệp Phi bất lực quát.

Hệ thống cũng không còn cách nào khác, chỉ đành thông báo: 【Chúc mừng ký chủ đổi thành công!】 Ngay lập tức, Diệp Phi cảm thấy trong tay đã xuất hiện một viên Thuốc Thần Tiên.

Ngay sát khoảnh khắc Bắc Chi Vương ngưng tụ sức mạnh chuẩn bị ra đòn cuối cùng, Diệp Phi siết chặt nắm đấm. 'Đại Bạo Tạc Bạo Phong' một lần nữa tích lực, rồi anh vung tay đánh thẳng vào cánh tay Bắc Chi Vương.

Uy lực của cú tích lực ngắn ngủi này đương nhiên không thể so với trạng thái bình thường, và điều Diệp Phi cần lúc này cũng không phải là dùng đòn này để gây thương tích cho Bắc Chi Vương, vì anh biết mình chưa làm được.

Nhưng dưới đòn tấn công đó, Bắc Chi Vương rốt cuộc cũng phải buông tay.

Diệp Phi cuối cùng cũng gượng gạo thoát khỏi sự khống chế của lão.

Bắc Chi Vương cúi đầu, trong sự kinh ngạc pha lẫn chút khó hiểu nhìn Diệp Phi.

“Đây coi như là sự phản kháng do bản năng cầu sinh của ngươi tạo ra sao?” Bắc Chi Vương nhìn cánh tay vừa bị trúng đòn, đòn này tuy khiến tay lão hơi đau nhức nhưng vẫn chưa đủ để tạo thành thương tổn thực chất.

“Ngươi nên biết chỉ với mức độ phản kháng này là vô nghĩa.

Nếu ngươi không thể tạo ra sự phản kháng hiệu quả hơn thì ngươi vẫn không thể sống sót.

Ta nghĩ một kẻ thông minh như ngươi chắc cũng không kỳ vọng chỉ dùng mấy trò vặt này để sống sót chứ?” Bắc Chi Vương hỏi Diệp Phi, lão lại một lần nữa nhen nhóm sự kỳ vọng nơi anh.

Vì Diệp Phi vẫn có thể phản kích và thực sự gây ra chút thương tổn cho mình, ít ra chứng minh trên người anh vẫn còn điểm đáng để mong chờ.

“Ngài nói phải.” Lúc này Diệp Phi đang ngã dưới đất, gồng mình bò dậy, miệng lầm bầm: “Cho đến giờ biểu hiện của tôi hơi tệ một chút, tôi nghĩ sắp tới sẽ có sự thay đổi thôi.” Nói xong, Diệp Phi đã nuốt viên Thuốc Thần Tiên xuống.

Anh dùng hai tay chống xuống đất, cuối cùng cũng đứng dậy được.

Bắc Chi Vương quan sát Diệp Phi, đang định hỏi anh rốt cuộc có sự thay đổi gì thì mặt đất đột nhiên truyền đến một cơn rung chấn nhẹ khiến lão hơi nhíu mày.

Ngay sau đó, một luồng khí tức mãnh liệt lấy Diệp Phi làm trung tâm bùng nổ.

Luồng khí này hoàn toàn khác trước, thậm chí khiến Bắc Chi Vương cảm thấy một áp lực khó tả.

Lão nhíu chặt mày, lúc này không cần đến kinh nghiệm chiến đấu

gì cả, ai không bị ngốc cũng cảm nhận được tình hình này rất bất thường.

Rất nhanh, một đợt xung kích nữa ập đến, cảm giác quái dị đó cũng theo đó mà mạnh mẽ hơn.

Bắc Chi Vương lập tức điều khiển nhiều cột đá đâm về phía Diệp Phi.

Đối diện với đòn tấn công bao vây, Diệp Phi không hề có ý định né tránh.

Nhiều đòn tấn công đồng loạt trút xuống người anh.

Trong thoáng chốc cát bụi mịt mù, khói bụi bốc cao che lấp bóng dáng Diệp Phi.

Nếu là đối mặt với kẻ khác, đòn tấn công như vậy không đánh bại được đối phương thì cũng gây thương tích không nhỏ, nhưng với Diệp Phi, ít nhất là Diệp Phi lúc này, ngay cả kẻ mạnh như Bắc Chi Vương cũng không dám khẳng định chắc chắn.

Rồi đợt xung kích thứ ba ập đến, tất cả cột đá trong nháy mắt bị nghiền nát vụn.

Đại địa rung chuyển dữ dội hơn, chân mày Bắc Chi Vương càng nhíu chặt.

Từ trong làn khói bụi, lão cảm nhận rõ một áp lực chưa từng có.

Lúc này trong lãnh địa này, kẻ có thể phóng ra áp lực như vậy rõ ràng chỉ có Diệp Phi.

Nhưng tại sao?

"Tên này rốt cuộc là thứ gì vậy?" Bắc Chi Vương nhìn chằm chằm vào làn khói, sự nghi hoặc trong lòng lão về Diệp Phi càng tăng thêm.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, trạng thái của Diệp Phi thay đổi quá lớn.

Dù là chiến binh hay vị vua, lão cũng chưa từng thấy ai trong thời gian ngắn như vậy lại từ một người có chiến lực cực mạnh trở thành kẻ dở sống dở chết, rồi lại đột ngột bùng phát sức mạnh mạnh mẽ hơn nữa.

Chuyện này xét từ góc độ nào cũng quá kỳ quái, quá khó tin!

Nhưng giờ họ vẫn đang trong trận chiến, đây rõ ràng không phải vấn đề cốt lõi mà Bắc Chi Vương cần cân nhắc.

Khi lão đã chuẩn bị chiến một trận ra trò với Diệp Phi thì quan hệ giữa họ đã được xác định: hoặc lão đánh bại Diệp Phi, hoặc lão bị Diệp Phi đánh bại.

Đương nhiên với tư cách là một vị vua, lão tuyệt đối không muốn mình là vế sau.

"Vậy tiếp theo ngươi định làm gì đây?" Bắc Chi Vương đang thầm nghĩ thì thấy trong làn khói có sự chuyển động.

Lão nheo mắt, hiểu rằng đây là dấu hiệu Diệp Phi sắp ra tay.

Lão vội vàng chuẩn bị ứng phó, nhưng rồi kinh hãi cảm nhận được một luồng khí phách mạnh mẽ xuất hiện ngay phía sau mình.

Đồng tử Bắc Chi Vương đột ngột co rút, lão không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, không thể tưởng tượng nổi tốc độ của Diệp Phi lại tăng lên nhiều đến thế.

Lão lập tức điều khiển nham thạch giáng xuống sau lưng, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía trước để né tránh.

Đây chính là sự khác biệt giữa một chiến binh dày dạn kinh nghiệm và người thường.

Nếu là người thường, khi cảm nhận thấy có thứ gì sau lưng, phản

ứng bản năng sẽ là quay đầu lại nhìn.

Có lẽ họ nghĩ chỉ mất một hai giây thôi, nhưng đối mặt với một số đối thủ, một hai giây do dự đó đổi lại chính là cái chết tuyệt đối.

Với Diệp Phi lúc này, điều đó là không bàn cãi.

Nhưng chiến binh thực thụ có thể chế ngự bản năng đó, hay nói cách khác, sự bảo vệ phía sau luôn được họ chú trọng hơn phía trước, vì họ hiểu rõ đòn tấn công từ phía sau sẽ khó đối phó hơn nhiều.

Trong lúc né tránh, Bắc Chi Vương mới quay đầu lại xem chuyện gì, kết quả thấy một nhát chém đang lao thẳng về phía mình.

Tim lão hẫng một nhịp, nhận ra rằng ngay khi lão phán đoán Diệp Phi xuất hiện sau lưng thì Diệp Phi cũng dự đoán được lão tuyệt đối không phạm lỗi quay đầu ngu xuẩn, nên đã tung đòn đón lõng ngay khi lão vừa có phản ứng.

Nhát chém giáng mạnh vào ngực Bắc Chi Vương, lão lập tức bị đánh văng đi.

Đồng thời hai khối đá lớn do lão điều khiển cũng đập trúng người Diệp Phi.

Trong nháy mắt, một ánh đao lóe lên, hai khối đá khổng lồ bị chém nát vụn.

Và đứng giữa đống đổ nát là một Diệp Phi hoàn toàn không hề hấn gì.

“Thế nào?

Biểu hiện vừa rồi chắc cũng ổn chứ?” Diệp Phi nhìn chằm chằm Bắc Chi Vương đang bị đánh văng vào tường, lầm bầm nói.

Biểu cảm của anh không chút thả lỏng, như thể dự cảm được đòn tấn công đó cũng không thể gây thương tích gì cho Bắc Chi Vương

vậy.

Và phán đoán của anh rõ ràng là chính xác, những tảng đá vùi lấp Bắc Chi Vương như có sự sống mà bay lên không trung.

Bắc Chi Vương chậm rãi đứng dậy, lớp đá vụn bao phủ cơ thể lão như bộ giáp cũng dần rơi xuống đất.

Chương 626

“A a, thật là nguy hiểm nha.” “Không ngờ nhát chém của cậu lại có thể chém nát cả lớp giáp của ta.” “Nếu không phải ta kịp thời ứng phó, đòn tấn công này mà rơi trúng người, ta nghĩ mình đại khái là không chịu nổi đâu.” Bắc Chi Vương thong thả bước ra, trầm giọng nói.

Khí tức của ông ta lại một lần nữa tăng vọt, quay trở về trạng thái lúc trước.

“Tôi còn tưởng đòn tấn công của mình đã đủ nhanh rồi.” “Vậy mà vẫn bị ngài phòng thủ được.” Diệp Phi nhíu chặt mày nói.

“Nếu cậu sống thêm vài trăm năm nữa, cậu cũng sẽ làm được thôi.” “Kinh nghiệm thực chiến trăm năm đủ để dự đoán trước mấy chuyện này.” Bắc Chi Vương nói, khí tức xung quanh lại một lần nữa dần dần thăng hoa: “Nhưng mà, cậu rốt cuộc là hạng người gì vậy?” “Khí tức thay đổi lại lớn đến thế.” “Sự thay đổi kiểu này, dù ta có sống cả trăm năm cũng chưa từng thấy qua.” “Còn cả những vết thương trên người cậu nữa, thế mà đã phục hồi toàn bộ rồi.” “Ta thật sự hiếu kỳ không biết cậu làm cách nào mà được như vậy.” “Bí mật kinh doanh, không tiện tiết lộ.” Diệp Phi nói.

“Nói cũng phải.” “Tại sao cậu đột nhiên có thể hồi phục lại, tại sao lại có sự biến hóa lớn đến thế.” “Lại tại sao sức mạnh có thể tăng lên nhiều như vậy.” “Những điều đó đối với ta mà nói không quan trọng.” “Ta chỉ cần biết, cậu có năng lực tiếp tục mang đến cho ta sự kinh ngạc, thế là đủ rồi.” Trong lúc nói chuyện, lớp nham thạch trên người Bắc Chi Vương đã hoàn toàn thoát lạc.

Khí thế của ông ta nháy mắt bùng nổ.

Những luồng khí lãng cuồn cuộn như sóng thần, giống hệt Diệp Phi lúc trước, hóa thành một cơn chấn động quét sạch cả căn phòng.

Ngay cả Tây Chi Vương đang ngồi bệt một bên dưỡng thương cũng cảm thấy run rẩy trước sức mạnh này.

"Đây chính là sức mạnh thật sự của Bắc Chi Vương sao?" Tây Chi Vương kinh hãi nghĩ thầm.

Và luồng sức mạnh đủ để khiến Tây Chi Vương kinh hãi này, đối với các Phán Quan khác mà nói, sức chấn động tạo thành đương nhiên còn mạnh hơn.

"Cái cái cái... chuyện này rốt cuộc là sao đây!" "Khí tức này!

Là Bắc Chi Vương đại nhân!" "Trời ạ!

Bắc Chi Vương đại nhân lại sở hữu khí tức cường hãn đến mức này." "Mọi người thường nói thực lực của Tứ Đại Thiên Vương là ngang ngửa nhau." "Giờ xem ra e là không phải vậy rồi!" "Vãi chưởng!

Cậu thế mà còn tâm trí đi quan tâm đến sự chênh lệch thực lực của các vị Vương sao!" "Trọng điểm bây giờ căn bản không phải cái đó!" "Đúng vậy, tại sao Bắc Chi Vương đại nhân lại bộc phát ra khí tức mạnh mẽ đến thế?" "Người đang chiến đấu với ngài ấy rốt cuộc là ai?" "Thử cảm nhận kỹ đi." "Không phải vẫn còn một luồng khí tức khác không hề thua kém Bắc Chi Vương sao?" "Thế mà có thể kỳ phùng địch thủ với Bắc Chi Vương hiện tại, người này rốt cuộc là ai?

Thật là quá đáng sợ rồi." "Làm sao bây giờ?

Tôi hình như muốn đi xem thử phía trên rốt cuộc là chuyện gì." Một Phán Quan trẻ tuổi lên tiếng.

"Nếu cậu muốn đi thì tùy cậu thôi." Có người nhắc nhở: "Nhưng tôi nói cho cậu biết." "Một khi khí tức phía trên đã đạt tới mức độ

này.” “Nếu không có đủ thực lực để chống đỡ, nói không chừng cậu vừa mới lên đến nơi, đã bị khí thế quá mạnh của họ đè chết tươi rồi.” “Nếu cậu không quan tâm đến mạng sống thì cứ đi đi.” Hiện trường nhất thời chìm vào im lặng, không còn ai có hứng thú lên trên xem náo nhiệt nữa.

Điểm này thì quỷ và người đương nhiên đều giống nhau.

Đối với những thứ chưa biết, họ khó tránh khỏi sẽ có lòng hiếu kỳ.

Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, đôi khi họ sẽ không nhịn được mà mạo hiểm.

Nhưng dù hiếu kỳ đến đâu, tận xương tủy họ đương nhiên đều là kẻ quý mạng.

Nếu đã biết rõ hành động lần này đổi lại là nguy hiểm đến tính mạng, thì họ có điên cuồng đến đâu cũng không ngu xuẩn đến mức làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

Trong lúc Diệp Phi và Bắc Chi Vương đang đối trì.

Khí tức không ngừng tăng vọt của Bắc Chi Vương cũng khiến Diệp Phi dần nhíu chặt lông mày.

Việc Bắc Chi Vương một khi nghiêm túc thì thực lực tất nhiên cường đại là điều Diệp Phi không hề kinh ngạc.

Điều anh kinh ngạc là, Bắc Chi Vương lúc này giống như một cái hố không đáy, căn bản không nhìn ra được cực hạn sức mạnh của ông ta nằm ở đâu.

“Rất tốt, vô cùng tốt.” “Phải như vậy mới đúng chứ.” “Phải có sức mạnh như thế này mới không uổng công ta kỳ vọng vào cậu.” Bắc Chi Vương cười nói.

Những nếp nhăn trên mặt ông ta dần hằn sâu theo nụ cười.

Lúc này ông ta hoàn toàn không giống một lão già, mà giống như một đứa trẻ nhận được món đồ chơi ưng ý, đang hưng phấn muốn tiếp tục khám phá thêm các công năng khác của món đồ chơi đó.

Diệp Phi cũng tự nhủ trong lòng.

Bắc Chi Vương hiện tại rất mạnh.

Mình nhất định không được dùng tiêu chuẩn cũ để nhìn nhận ông ta, nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để ứng phó.

Ngay khi anh đang nghĩ như vậy.

Hình bóng của Bắc Chi Vương hốt nhiên đã xuất hiện ở ngay phía sau anh.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

Nhất thời khiến cả Diệp Phi và Tây Chi Vương đều giật bắn mình.

"Không thể nào!" Tây Chi Vương trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn Bắc Chi Vương.

Từ trước đến nay, anh ta luôn tự hào mình là người có tốc độ nhanh nhất trong Tứ Thiên Vương.

Chỉ là cũng giống như các phương diện khác, so với hai người còn lại, anh ta luôn đa nghi hơn một chút.

Có một việc mà anh ta luôn cảm thấy hiếu kỳ.

Nếu nói về tốc độ, nếu anh ta là số một, tại sao Bắc Chi Vương thường xuyên có thể hoàn thành một số việc với thời gian chênh lệch không đáng kể so với anh ta?

Ngay cả vừa rồi cũng vậy.

Cứ cho là lúc đó mình đang trong lúc tấn công đi.

Tại sao ngay cả khi mình không có một chút chuẩn bị nào, Bắc Chi Vương lại luôn có thể ra tay giúp mình một cách chuẩn xác đến vậy?

Về chuyện này, Tây Chi Vương đương nhiên cũng từng đi hỏi Bắc Chi Vương.

Lần nào Bắc Chi Vương cũng cười nhạt, nói rằng nếu Tây Chi Vương sống đến tuổi của ông ta, kinh nghiệm sống cũng đủ để giúp bản thân có nhiều dự đoán hơn người khác.

Như vậy, dù tốc độ có chậm hơn một chút, nhìn qua vẫn có vẻ ngang ngửa đối phương.

Nhưng vào lúc này, Tây Chi Vương đã nhận ra.

Kinh nghiệm sống cái gì, dự đoán cái gì, toàn là nói nhảm hết.

Sở dĩ Bắc Chi Vương có thể làm được như vậy, dựa vào một lý do đơn giản và thuần túy nhất.

Bản thân thực lực của ông ta mạnh hơn Tây Chi Vương quá nhiều.

Nếu thật sự phải nói Bắc Chi Vương đã tiến hành dự đoán gì, thì đó chẳng qua là dự đoán xem Tây Chi Vương trong chuyện này sẽ có tốc độ nhanh đến mức nào, sau đó tự hạ thấp tốc độ của mình xuống mức xấp xỉ với anh ta.

Như vậy vừa đảm bảo mình không vượt qua Tây Chi Vương về tốc độ, vừa không tỏ ra lạc hậu quá nhiều so với Tây Chi Vương.

Nghĩ tới đây, Tây Chi Vương không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Anh ta thật sự có nằm mơ cũng không ngờ tới, vị lão nhân gia trông có vẻ hiền hòa trước mặt họ bấy lâu nay, phía sau lại ẩn giấu

sức mạnh cường đại đến thế.

Đồng thời anh ta cũng nhận ra, Diệp Phi đã ép được luồng sức mạnh này ra, điều mà ngay cả những người cùng là Vương như họ cũng không làm được.

Vậy thì bất kể kết quả cuối cùng của trận chiến này là gì, Diệp Phi cũng đã làm được một chuyện khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Tây Chi Vương có tâm trí để suy nghĩ những điều này, nhưng Diệp Phi thì hoàn toàn không.

Cũng giống như Bắc Chi Vương lúc trước, ngay khoảnh khắc nhận ra đối phương đã đến sau lưng mình, Diệp Phi liền lập tức lao về phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc nhào lộn trên không, anh vung một nhát Trảm Long Đao về phía sau.

Kiếm khí bùng nổ lập tức va chạm với một nắm đấm được tụ lại từ đá.

Kèm theo một tiếng nổ vang trời, cả hai liên tiếp vỡ vụn.

"A a, phản ứng không tồi nha." "Ta còn tưởng chỉ có những người đạt tới trình độ kinh nghiệm thực chiến như chúng ta, khi cảm nhận thấy có người ở sau lưng mới theo bản năng né về phía trước rồi mới phản kích chứ." Bắc Chi Vương chậm rãi bước ra từ trong làn khói bụi do vụ va chạm tạo ra.

Khí tức của ông ta ngưng tụ xung quanh cơ thể, uy áp tỏa ra khiến ngay cả Diệp Phi cũng không nhịn được mà chảy vài giọt mồ hôi lạnh.

Người ta thường nói khi con người đi đến đoạn cuối của sinh mệnh sẽ xuất hiện hiện tượng gọi là hồi quang phản chiếu.

Và khi hiện tượng hồi quang phản chiếu xuất hiện, đối phương có

thể bộc phát ra một luồng sức mạnh chưa từng có.

Với số tuổi của Bắc Chi Vương, việc hiểu trạng thái hiện tại của ông ta là do nguyên nhân đó đương nhiên cũng không phải là không có lý.

Nhưng Diệp Phi biết rất rõ, Bắc Chi Vương lúc này và cái gọi là hồi quang phản chiếu tồn tại khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Cái gọi là hồi quang phản chiếu có thể hiểu là sự bùng cháy cuối cùng của sinh mạng, tuy có thể mạnh hơn bình thường rất nhiều nhưng ngược lại, luồng sức mạnh đó rất mong manh, ngay cả khí trường tỏa ra cũng không ổn định.

Nhưng Bắc Chi Vương lúc này hoàn toàn không phải như vậy.

Sức mạnh của ông ta vừa có khí phách mãnh liệt như nhổ núi lấp biển, vừa có sự ổn định như rễ cây cổ thụ.

Luồng sức mạnh này căn bản không phải là thứ nhất thời, mà hoàn toàn là thứ chỉ những người đã trải qua ngàn đập trăm rèn mới có thể sở hữu!

Hiển nhiên, đây mới là sức mạnh thật sự của vị lão giả trước mặt này.

Chương 627

“A a, vốn dĩ tưởng rằng có lẽ chỉ là ngọn đèn trước gió, dù thế nào thì chuyện này cũng quá khoa trương rồi.” Diệp Phi thầm lẩm bẩm trong lòng.

“Chàng trai trẻ, đừng vì ta lớn tuổi mà thương hại ta.” “Tuy ta đã ở cái tuổi này rồi, nhưng nếu cậu không đối phó cho hẳn hoi, ta muốn lật tung cái nắp sọ của cậu lên thì vẫn không thành vấn đề đâu.” Bắc Chi Vương nói rồi khẽ vung nắm đấm.

Khí tức xung quanh nháy mắt như hóa thành thực thể, oanh thẳng vào bức tường.

Ngay cả nơi kiên cố như điện Diêm Vương cũng bị oanh ra một cái lỗ trong nháy mắt.

Diệp Phi chỉ có thể cười khổ ứng phó, thầm nghĩ lão gia tử này đúng là hài hước thật.

Nói cái gì mà đừng coi thường ông ta, cái loại sức mạnh này, bất kể ai gặp phải sợ còn không kịp, lấy đâu ra gan mà dám coi thường chứ?

“A a, tôi nào dám coi ngài là một lão nhân gia bình thường.” “Dù sao thì một lão nhân gia bình thường chắc cũng không đến mức làm ra mấy chuyện đầy tính trẻ con như vậy đâu.” Diệp Phi nỗ lực nặn ra một nụ cười nói.

“Ồ?

Lời này có chút thú vị, ta rất muốn nghe thử.” Bắc Chi Vương đứng tại chỗ, đầy hứng thú nhìn Diệp Phi.

“Vừa rồi ngài rõ ràng có rất nhiều phương thức có thể phát động

tấn công về phía tôi." "Nhưng ngài lại cứ nhất định chọn cách lách mình ra sau lưng tôi." "Chẳng lẽ không phải vì vừa rồi tôi lách ra sau lưng ngài, khiến ngài chịu một chút thiệt thòi nhỏ, cho nên ngài muốn tìm lại thể diện sao?" "Đừng có nói cái gì mà đây chỉ là trùng hợp, lời đó ngài biết tôi sẽ không tin, mà tôi tin là chính ngài cũng chẳng tin đâu." "Ha ha ha ha!" Nghe xong lời của Diệp Phi, Bắc Chi Vương lập tức phát ra một tràng cười cuồng phóng.

Khí thế của ông ta cũng theo sự biến động của cảm xúc mà liên tục bùng phát thành từng luồng khí lãng.

Toàn bộ điện Diêm Vương dưới ảnh hưởng của luồng sức mạnh này đều rung chuyển dữ dội.

Những chỗ yếu ớt đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Xem cái tư thế này, bất kể điện Diêm Vương sập lúc nào có vẻ cũng không cần phải cảm thấy ngạc nhiên!

"Cái này!

Chuyện này rốt cuộc là sao!" "Dỡ nhà rồi!" "Điện Diêm Vương sắp bị dỡ rồi!" "Đồ đần!

Nói hươu nói vượn cái gì đấy!" "Đây là hiệu quả do khí thế của Bắc Chi Vương đại nhân bùng phát tạo thành!" "Không thể nào!

Sự phá hoại kiểu này chỉ là do khí thế thôi sao?" "Hừ!

Chẳng lẽ các người chưa bao giờ nghĩ tới sao?" "Khi thế giới của chúng ta xuất hiện Tứ Đại Thiên Vương, chưa bao giờ thấy có kẻ nào dám lớn tiếng đòi phản nghịch." "Đó là vì khí phách của Tứ Đại Thiên Vương ở đó." "Nhưng tại sao ngày xưa khi chỉ có một mình Bắc Chi Vương đại nhân là Vương, chuyện như vậy cũng chưa từng xảy ra!" "Hơn nữa, có rất nhiều phạm nhân cường hãn bị lưu đày, tại sao họ chưa bao giờ có ý định tập kết quay trở lại phản kháng?" "Chẳng lẽ

không phải vì họ khiếp sợ uy nghiêm của Diêm Vương đại nhân, sợ hãi Tứ Đại Thiên Vương sao?" "Đúng vậy, đối với đại bộ phận phạm nhân thì đúng là như thế.

Nhưng đó cũng không phải là toàn bộ." "Vẫn còn không ít phạm nhân thực tế đều là do thời kỳ Bắc Chi Vương đối phó, họ thậm chí còn chưa từng thấy qua ba vị Vương kia, làm sao có thể sợ hãi họ được chứ?" "Trong lòng họ người thật sự đáng sợ chính là Bắc Chi Vương đại nhân!" "Và hiện tại, thứ mà Bắc Chi Vương đại nhân đang giải phóng chính là sức mạnh thật sự của ngài ấy!" "Nhưng điều này thực sự quá khó tin.

Trên đời này lại có người có thể ép Bắc Chi Vương đại nhân bộc phát ra sức mạnh như thế này." "Người đang đối đầu với Bắc Chi Vương đại nhân rốt cuộc là ai vậy!" "Quan trọng hơn là khí tức của Bắc Chi Vương đại nhân vẫn đang không ngừng tăng lên.

Chúng ta có thể hiểu là người này và Bắc Chi Vương đại nhân đã giao đấu liên tục cho đến tận bây giờ không?" "Vãi!

Nếu nói như vậy thì đúng là quá đáng sợ rồi." "Phải đó, nếu là chúng ta, đừng nói là chiến đấu với Bắc Chi Vương đại nhân hiện tại, chỉ cần đứng trước mặt ngài ấy thôi e là chúng ta đã khó lòng cử động được rồi." "Tên này thế mà còn có thể tác chiến với Bắc Chi Vương đại nhân đến mức độ này, còn ép ngài ấy không ngừng tăng cường sức mạnh.

Người này rốt cuộc có loại sức mạnh gì vậy?" Mọi người dần nhận ra tình hình có vẻ đúng là như vậy.

Sức mạnh của Bắc Chi Vương tăng lên cố nhiên khiến người ta kinh ngạc, nhưng đối thủ của Bắc Chi Vương, khi sức mạnh của Bắc Chi Vương đã tăng lên đến mức độ này mà anh ta vẫn có năng lực tiếp tục đọ sức, thậm chí còn khiến Bắc Chi Vương tiếp tục tăng sức

mạnh, theo một nghĩa nào đó chẳng phải còn đáng sợ hơn sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu họ có cơ hội vượt qua kiếp nạn này, chuyện này nhất định sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng họ, thậm chí có thể trở thành ác mộng trong một thời gian dài.

Họ sẽ mãi mãi ghi nhớ, vào ngày hôm nay, có một vị khách không mời mà đến đầy đáng sợ, không những sở hữu thực lực đủ để thách thức các vị Vương, mà còn có thể đánh ngang ngửa với một Bắc Chi Vương đã dốc toàn lực!

Diệp Phi nhếch khóe miệng.

Sự bùng nổ khí thế của Bắc Chi Vương không chỉ hù dọa đám Phán Quan, mà còn mang đến cho anh một sự kích thích không nhỏ.

Anh nhíu chặt mày, lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Từ mức độ bùng nổ của luồng khí thế này, anh cảm nhận được đợt tấn công tiếp theo của Bắc Chi Vương có lẽ sẽ sớm ập đến thôi.

"Tuyệt lắm, tuyệt quá rồi!" Trong lời nói của Bắc Chi Vương, sự hưng phấn đã không thể kìm nén được nữa.

"Ta thật sự rất vui vì có thể gặp được cậu ở thế giới này." "Sức mạnh của cậu thực sự là quá tuyệt vời!" "Đến đây!

Chúng ta đại chiến thêm ba trăm hiệp nữa!" Dứt lời, Bắc Chi Vương giẫm mạnh chân xuống đất.

Sức mạnh cường đại trực tiếp làm mặt đất vỡ vụn, dưới sự thúc đẩy của luồng lực lượng này, Bắc Chi Vương cũng lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi vội vàng rút đao, nhưng lại không chém về phía Bắc Chi Vương mà nhanh chóng xoay người chém một nhát, vừa vặn chém nát hai tảng đá khổng lồ xuất hiện ở sau lưng.

Phá tan đòn tấn công từ phía sau, Diệp Phi không hề chậm trễ, mượn đà xoay người thuận thế xoay người trở lại, sau đó lợi dụng luồng sức mạnh đó chém một nhát từ trên xuống dưới.

Bắc Chi Vương phản ứng cũng cực kỳ nhanh chóng, mấy đạo tường đá lập tức lao đến trước mặt, chặn đứng nhát chém của Diệp Phi.

Dù nhát chém của Diệp Phi đã thuận lợi phá nát mấy đạo phòng ngự nhưng cuối cùng cũng dừng lại trước đòn tấn công cuối cùng.

Và ngay lúc này, đòn tấn công tiếp theo của Bắc Chi Vương đã chuẩn bị sẵn sàng, nắm đấm bằng nham thạch ngưng tụ lao thẳng về phía Diệp Phi.

Diệp Phi cũng không chậm trễ, nắm chặt Đại Bùng Nổ Bão Táp, sau đó tung một cú đấm, trực tiếp va chạm với thế công của Bắc Chi Vương.

Trong thoáng chốc, lại một luồng chấn động dữ dội khuếch tán ra xung quanh, khí lãng mạnh mẽ tức thì đẩy cả hai ra xa.

"Ha ha ha ha!" Trong làn khói bụi vang lên tiếng cười cuồng phóng của Bắc Chi Vương.

"Rất tốt!

Vô cùng tốt!

Phải chiến đấu như vậy mới có ý nghĩa chứ!" Lúc này sự hưng phấn của ông ta hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của lão già nào.

Nhớ lúc đầu khi giao đấu với Nam Chi Vương, Diệp Phi đã cảm thấy Nam Chi Vương là một kẻ cuồng chiến đấu, nhưng giờ xem ra, về điểm cuồng nhiệt trong chiến đấu này, Bắc Chi Vương so với Nam Chi Vương chỉ có hơn chứ không kém.

Khói bụi lay động, bóng dáng Bắc Chi Vương lao ra từ bên trong.

Cánh tay ông ta có mấy vệt máu chảy ra, hiển nhiên là do vụ va chạm với Đại Bùng Nổ Bão Táp lúc trước.

Về điểm này Diệp Phi rất kinh ngạc, dù thế nào đi nữa, một khi đã bị Đại Bùng Nổ Bão Táp gây thương tích, thì đứng trên lập trường chiến thuật, đương nhiên nên giữ khoảng cách, tránh đi phong mang mới là thượng sách.

Kết quả ông ta lại một lần nữa lao thẳng về phía mình.

Diệp Phi nắm chặt Trảm Long Đao trong tay, cũng lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ thấy Bắc Chi Vương giẫm chân một cái, Diệp Phi tức khắc cảm giác được mặt đất dưới chân mình truyền đến sự chấn động.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Phi nhanh chóng lùi lại, mấy cột đá theo đó lao ra từ dưới đất.

Nếu không phải Diệp Phi phản ứng nhanh, cú này tuyệt đối là đủ để anh nếm mùi rồi.

Bắc Chi Vương lại dang rộng hai tay, không biết từ lúc nào đã ngưng tụ thành hai nắm đấm khổng lồ nện thẳng xuống Diệp Phi.

Diệp Phi lập tức vung Trảm Long Đao, hai luồng kiếm khí lao ra nháy mắt đánh nham thạch thành từng mảnh vụn.

Nhưng đây cũng chỉ là khởi đầu, theo cử động ngón tay của Bắc Chi Vương, những mảnh nham thạch vỡ vụn lơ lửng xung quanh ông ta, một lần nữa định hình.

Trong nháy mắt đã biến thành vô số nắm đấm, tất cả nắm đấm đồng loạt nện về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thấy vậy cũng chẳng hề khách sáo, đứng vững bộ pháp,

nắm chặt Trảm Long Đao chém loạn một hồi cuồng nhiệt.

Vô số kiếm khí kèm theo khí thế vung đao của Diệp Phi liên tiếp bay ra, tất cả nắm đấm đều biến thành bột mịn trong khoảnh khắc.

Vì đòn tấn công của cả hai quá mức nhanh chóng, trong không khí thậm chí còn xuất hiện những tia lửa bắn tung tóe do va chạm.

Lúc này Tây Chi Vương đã hoàn toàn ngây người.

Anh ta đột nhiên có chút không dám tưởng tượng nổi mình rốt cuộc đã nảy sinh lòng hiếu kỳ với một người ở cấp bậc nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phi, biểu hiện của anh đã khiến anh ta hưng phấn, anh ta cũng luôn mong đợi có thể chiến đấu với Diệp Phi một trận.

Anh ta cũng dựa trên biểu hiện trưởng thành của Diệp Phi để suy đoán tốc độ trưởng thành mà anh có thể có, nhưng đến hiện tại anh ta mới nhận ra, sự tính toán mà anh ta cho là chuẩn xác đó so với kết quả thực tế vẫn là quá coi thường đối thủ rồi.

Thực lực của Diệp Phi, dù là bản thân sở hữu, hay là tiềm lực, thậm chí là tốc độ trưởng thành của anh, đều vượt xa trí tưởng tượng của anh ta.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, ý nghĩ muốn cho Diệp Phi thời gian trưởng thành rồi mới thỏa mãn dã tâm đánh một trận của mình thực sự là quá ngu xuẩn.

Nhát chém của Diệp Phi cuối cùng đã đánh tan toàn bộ đòn tấn công của Bắc Chi Vương.

Về điểm này Bắc Chi Vương không hề có ý nản lòng, hay nói cách khác, biểu hiện như vậy mới phù hợp với kỳ vọng của ông ta đối với Diệp Phi.

Ông ta chính là muốn chiến đấu với một người có thực lực như vậy.

Hai cánh tay Bắc Chi Vương đồng thời vung xuống, Diệp Phi ngẩng đầu lên liền thấy trên trần nhà có vô số gai nhọn lúc này đang rơi xuống phía mình.

Đã đến lúc này, Diệp Phi tự nhiên cũng không định bảo lưu gì nữa.

Một bước đạp định vị trí, nắm đấm lại một lần nữa siết chặt, Đại Bùng Nổ Bão Táp lập tức tích lực.

Chương 628

Kèm theo một bước chân dậm ra, cùng với một cú đấm móc đi lên, phong áp mạnh mẽ tức thì đánh nát đòn tấn công đang rơi xuống của Bắc Chi Vương.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Bắc Chi Vương hốt nhiên đã lách mình đến trước mặt Diệp Phi, cùng lao tới với ông ta còn có mấy đạo tấn công khác.

"Tuyệt quá!" Tây Chi Vương không kìm được mà hét lên.

Dù lúc này thực lực của Bắc Chi Vương đã vượt xa anh ta rất nhiều nhưng dù thế nào thì anh ta cũng là một vị Vương, dù về thực chiến đã không theo kịp đối phương nhưng về lý luận cũng không bị lạc hậu quá nhiều.

Anh ta biết rõ, mỗi một đòn tấn công hiện tại của Bắc Chi Vương đều không phải là chuyện đùa, mỗi đòn đánh ra đều với tâm thái muốn giết chết Diệp Phi.

Nhưng trong lúc mang tâm thái như vậy, trong lòng ông ta cũng hiểu chàng trai trẻ này có thực lực vô cùng xuất chúng, cho nên dù là đòn tấn công trông có vẻ hiệu quả nhất cũng nhất định phải chuẩn bị sẵn phương án ứng phó.

Ví dụ như hiện tại, nếu Bắc Chi Vương đợi sau khi thấy Diệp Phi phá tan đòn tấn công của mình mới đưa ra ứng phó, thì dù ông ta cũng làm được như vậy nhưng mức độ hoàn thiện chắc chắn sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Nhưng từ biểu hiện của Bắc Chi Vương hiện tại mà xem, hiển nhiên ông ta đã sớm nghĩ tới đòn tấn công của mình tuy mãnh liệt nhưng cũng cực kỳ có khả năng bị Diệp Phi đỡ được, và với suy nghĩ

đó ông ta đã chuẩn bị trước để ứng phó.

Chính vì vậy mới có thể thực hiện một cuộc bao vây Diệp Phi hoàn mỹ đến thế.

Hiện tại Diệp Phi đã hoàn toàn rơi vào vòng vây của Bắc Chi Vương, đòn tấn công ngưng tụ của ông ta có thể nói là gần như đạt đến trạng thái ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Trong tình huống này, dù Diệp Phi có bản lĩnh lớn đến đâu cũng tuyệt đối không thể nào lành lặn mà trụ vững được.

Đòn này dù không thể quyết định cục diện cuối cùng nhưng chắc chắn sẽ tạo ra ảnh hưởng nhất định.

Nhưng sự thật thường luôn nằm ngoài dự đoán.

Ngay khi Tây Chi Vương tự tin rằng Diệp Phi nhất định không thể thoát khỏi đòn tấn công của Bắc Chi Vương, bóng dáng Diệp Phi đột nhiên lóe lên, hốt nhiên lao ra ngay khoảnh khắc vòng vây vừa hình thành.

Không chỉ có vậy, nơi Diệp Phi lao ra hốt nhiên lại ở ngay sau lưng Bắc Chi Vương!

Cái miệng vừa hô "Tuyệt quá" của Tây Chi Vương còn chưa kịp khép lại thì cảnh tượng trước mắt lại giáng một đòn mạnh vào nội tâm anh ta.

Theo anh ta thấy, đòn tấn công vừa rồi của Bắc Chi Vương tuyệt đối là không kẽ hở, tuy nói rằng đòn tấn công hoàn mỹ theo đúng nghĩa đen là không tồn tại nhưng theo cái nhìn của Tây Chi Vương, đòn này của Bắc Chi Vương có cơ hội thoát thân vô cùng thấp, nhất là trong trạng thái chiến đấu căng thẳng như vậy, đáng lẽ căn bản không có ai nhìn ra được mới phải.

Nhưng tất cả rốt cuộc cũng chỉ là lý luận, sự thật mới là tiêu

chuẩn thuyết phục nhất.

Và sự thật hiện tại chính là Diệp Phi quả thực đã nắm bắt được cái gọi là cơ hội thấp đến đáng thương đó.

Không những vậy, anh còn mượn cơ hội này lao ra khỏi vòng vây, một lần nữa thâm nhập vào sau lưng Bắc Chi Vương.

Về chuyện này, lời giải thích duy nhất mà Tây Chi Vương có thể nghĩ tới chính là anh cũng đã làm một việc giống hệt như Bắc Chi Vương!

Giống như cách Bắc Chi Vương tin rằng anh có năng lực phá hủy đòn tấn công của mình, Diệp Phi ngay từ đầu cũng đã nghĩ tới việc Bắc Chi Vương có thể nhận ra anh sẽ phá hủy đòn tấn công đó và chuẩn bị trước.

Vì vậy, khi anh tiến hành phản công đòn của Bắc Chi Vương, anh cũng đã sớm chuẩn bị sẵn phương án ứng phó cho đòn tấn công tiếp theo.

Chính vì đã nghĩ tới nên mới chuẩn bị trước, và cũng chính vì đã chuẩn bị trước nên anh mới có thể nắm bắt được cơ hội trông có vẻ vô cùng nhỏ nhoi này để thuận lợi thoát thân.

Nhưng dù đã nghĩ tới điểm này cũng không thể khiến tâm trạng của Tây Chi Vương dịu đi chút nào, ngược lại, sau khi nhìn thấu chuyện này, sự chấn kinh trong lòng anh ta còn tăng lên mấy bậc nữa.

Đầu tiên, chuyện này căn bản không hề đơn giản như anh ta nghĩ.

Trong cuộc đối đầu căng thẳng, cả hai bên chiến đấu căn bản sẽ không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, họ ứng phó chủ yếu dựa vào bản năng chiến sĩ.

Tuy cách đánh dựa vào bản năng này quả thực có thể tạo ra nhiều khoảnh khắc đặc sắc nhưng trình độ của bản năng rốt cuộc là có hạn.

Khi đối mặt với đối thủ có tốc độ và sức mạnh ngang ngửa, thậm chí vượt xa mình, bản năng trái lại sẽ khiến bạn dễ bị nhìn thấu hơn, từ đó bị khống chế.

Còn muốn dựa vào năng lực cá nhân để làm được điều này, không chỉ cần đại não vận hành siêu tốc, mà yêu cầu đối với kinh nghiệm thực chiến cá nhân cũng cực kỳ cao.

Dù vậy, đó cũng chỉ là khả năng trên lý luận mà thôi, mà bất kể lý luận có hoàn mỹ đến đâu nếu không có sức mạnh cường đại làm điểm tựa thì cái gọi là lý luận đó cũng chỉ là nói suông trên giấy mà thôi.

Và Diệp Phi cùng Bắc Chi Vương hiển nhiên đều đã làm được điều này.

Họ không chỉ dự đoán được sự dự đoán của đối thủ về mặt lý luận, mà thậm chí còn dùng thực lực của chính mình biến bộ lý luận đó thành hiện thực!

Việc Bắc Chi Vương làm được điều này thực ra Tây Chi Vương không quá ngạc nhiên, dù sao Bắc Chi Vương cũng là người có thực lực mạnh nhất trong Tứ Đại Thiên Vương của họ, dù có làm được những chuyện người khác không làm được thì cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Đặc biệt là về mảng kinh nghiệm thực chiến này, với bao nhiêu năm duyệt lịch, e rằng cả thế giới của họ chỉ có một mình Diêm Vương là có thể vượt qua ông ta về kinh nghiệm thực chiến mà thôi.

Điều thực sự khiến người ta kinh ngạc là Diệp Phi cũng làm được những điều đó giống như Bắc Chi Vương.

Tuổi của Diệp Phi nhìn bằng mắt thường cũng thấy được là không lớn, về trải nghiệm thì càng khỏi phải nói, nhưng anh lại thể hiện ra kinh nghiệm thực chiến hoàn toàn khác biệt với lứa tuổi của mình.

Đáng sợ hơn nữa là anh thế mà lại có năng lực vận dụng kinh nghiệm của chính mình vào thực tế, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Nhìn Diệp Phi lúc này, Tây Chi Vương không còn những suy nghĩ thừa thãi nào nữa, anh ta chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh đâm thẳng vào tim.

Anh ta đột nhiên có chút ghen tị với hai vị Vương còn lại, sớm rời khỏi trận chiến này, không cần phải chịu đựng nỗi sợ hãi giống như anh ta.

Đã thâm nhập ra sau lưng Bắc Chi Vương, Diệp Phi cũng không hề do dự, Trảm Long Đao lập tức chém xuống hướng về phía Bắc Chi Vương.

Nào ngờ, một đạo tường đá đột nhiên xuất hiện từ sau lưng Bắc Chi Vương, trực tiếp chặn đứng nhát chém của Diệp Phi.

Ngay khoảnh khắc ngăn cản đòn tấn công của Diệp Phi, tường đá đột nhiên biến hình, biến thành một cây trường thương trông có vẻ vô cùng cứng cáp, đâm thẳng vào mặt Diệp Phi ở khoảng cách gần như bằng không.

Ở khoảng cách như vậy, Diệp Phi tự nhiên không thể né tránh, thế tấn công mãnh liệt đẩy cả người Diệp Phi lùi thẳng về phía sau.

Ngay cả khi Diệp Phi đã va mạnh vào tường, nó cũng không có ý định dừng lại, cú này thậm chí không biết đã đẩy Diệp Phi lướt đi trong bức tường đá này bao lâu rồi.

Nếu đổi lại là người khác, lúc này Bắc Chi Vương và Tây Chi Vương đã có thể yên tâm rồi, với sự hiểu biết về thực lực tuyệt đối của chính mình, họ tự tin với uy lực như vậy, bất kể đối thủ là ai cũng tuyệt đối không thể bình an vô sự.

Nhưng khổ nỗi lúc này họ gặp phải là Diệp Phi, anh đã có quá

nhiều lần biểu hiện xuất sắc, chuỗi biểu hiện này khiến họ dù sở hữu thực lực cường hãn như vậy cũng căn bản không dám lơ là.

Và sự thật cũng đã chứng minh phán đoán của họ là không sai.

Theo một tiếng động trầm đục, trường thương lao ra khỏi tường đá trước, áp sát về phía Bắc Chi Vương.

Thế xông lên có vẻ còn mãnh liệt hơn cả lúc ông ta đánh ra trước đó.

Về chuyện này Bắc Chi Vương đương nhiên không có gì ngạc nhiên.

"Quả nhiên mà, nếu cậu là hạng người dễ đối phó như vậy thì chúng ta đã nhàn hạ hơn nhiều rồi." Đối mặt với cây trường thương đang lao tới, Bắc Chi Vương không hề có ý định né tránh, giống như muốn dùng cách này để đáp lễ việc Diệp Phi đã chống đỡ đòn tấn công của mình lúc trước vậy.

Ông ta đưa tay ra, trực tiếp nắm lấy cây trường thương.

Mà lúc này thế công do Diệp Phi đánh ra quả thực rất mãnh liệt, dù cường hãn như Bắc Chi Vương, trong lúc nắm chặt trường thương cũng có chút đứng không vững, trực tiếp bị thế bùng nổ của trường thương đẩy lui liên tiếp mấy bước.

Điều này lại một lần nữa khiến Tây Chi Vương kinh ngạc.

Tuy anh ta từng nghĩ Diệp Phi có thể giao thủ với Bắc Chi Vương hiện tại, nhưng anh ta càng không thể lường trước được hiện tại Diệp Phi lại có thể đi trước một bước ép lui Bắc Chi Vương!

Dù rằng sự ép lui này chỉ là tạm thời.

Và ngay lúc này, một tiếng linh đang quen thuộc lại vang lên, âm thanh này khiến cả hai đều giật bắn mình, vì nó ở quá gần họ, cứ như

thể phát ra ngay sát bên cạnh vậy.

Bắc Chi Vương theo bản năng định vung trường thương chuẩn bị cho đợt ứng chiến tiếp theo, nhưng bên tai ông ta lại truyền đến tiếng hét lo lắng của Tây Chi Vương: "Bắc Chi Vương!

Đừng!" Tiếng kêu của Tây Chi Vương rốt cuộc vẫn chậm một bước, và dưới sự nhắc nhở của Tây Chi Vương, Bắc Chi Vương cuối cùng cũng chú ý tới, hóa ra lúc này trên cây trường thương đang buộc một chiếc linh đang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây đương nhiên là kiệt tác của Diệp Phi rồi.

Khi nhìn thấy chiếc linh đang này, cả Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương đều đồng thời nảy sinh một suy nghĩ về lai lịch của nó.

Tuy rằng danh tính của chiếc linh đang này có thể có nhiều khả năng, nhưng trong trận chiến này, thứ được Diệp Phi cố ý buộc vào chắc chắn chỉ có một khả năng duy nhất.

Đúng vậy!

Đây tuyệt đối là Trấn Hồn Linh có thể gây ảnh hưởng đến hành động của họ!

Nhưng giờ mới nghĩ đến điểm này hiển nhiên là đã muộn.

Theo cử động vung trường thương của Bắc Chi Vương, Trấn Hồn Linh lại một lần nữa rung lên, tiếng chuông quen thuộc lại lọt vào tai Bắc Chi Vương.

Đại não lại một lần nữa như bị giáng một đòn mạnh, nhất thời Bắc Chi Vương chỉ thấy đầu óc mình ong ong liên hồi, ngay cả thân hình cũng không nhịn được mà lảo đảo một cái.

Trong trận chiến này, một cái lảo đảo không đáng kể như vậy có

nghĩa là gì, không ai rõ hơn Bắc Chi Vương.

Đối với họ, loại tấn công trực kích vào hồn phách này hiệu quả thực sự quá rõ ràng.

Nếu là trong tình huống họ đã có chuẩn bị trước thì hưng hứa còn có thể chống đỡ được một chút, nhưng trúng chiêu lúc này, muốn hoàn toàn chịu đựng được tự nhiên không dễ dàng như vậy.

Ông ta nỗ lực muốn đứng vững thân hình, đồng thời điều chỉnh tầm mắt nhìn về phía Diệp Phi.

Bắc Chi Vương không thể nào ngờ được, trong cuộc đọ sức mà cả hai đã vận dụng sức mạnh và trí mưu đến cực hạn này, cuối cùng người thắng một nước vẫn là Diệp Phi.

Tuy nhiên lúc này sự áo não tự nhiên là không có ý nghĩa gì, Diệp Phi không thể nào chỉ đơn thuần muốn buộc Trấn Hồn Linh lên trường thương chỉ để buộc chơi, anh muốn lợi dụng Trấn Hồn Linh gây ảnh hưởng đến ông ta, đó chắc chắn là để làm bước đệm cho đòn tấn công tiếp theo.

Chương 629

Diệp Phi quả nhiên không làm Bắc Chi Vương thất vọng, ngay khoảnh khắc Bắc Chi Vương chịu ảnh hưởng của Trấn Hồn Linh, Diệp Phi đã lao ra khỏi tường đá.

Dưới chân anh sinh phong, đang lao về phía ông ta với tốc độ cực nhanh.

Chờ đến khi Bắc Chi Vương miễn cưỡng khống chế được cơ thể thì Diệp Phi hốt nhiên đã đến trước mặt ông ta.

Bắc Chi Vương cũng kinh hãi nhận ra, chiếc găng tay có sức phá hoại cực mạnh của Diệp Phi không biết từ lúc nào đã được nắm chặt.

Điều này có nghĩa là gì, trong lòng Bắc Chi Vương quá rõ ràng.

Trong những trận chiến kiểu này chính là như vậy, bất kỳ một sự thay đổi cơ hội nào trong lượt đấu cũng có thể đổi lại một đòn đánh mang tính hủy diệt.

Đối với đòn tấn công này, Bắc Chi Vương tự nhiên không dám cứng đầu chống đỡ, ông ta vội vàng khống chế cơ thể né sang một bên, đồng thời điều khiển mấy tầng phòng ngự chắn trước mặt mình.

Cú đấm của Diệp Phi cuối cùng va mạnh vào cấu trúc phòng ngự của ông ta, kèm theo một tiếng nổ vang dội, cuồng phong nổi lên.

Lớp phòng ngự vốn dĩ phải vô cùng kiên cố trong khoảnh khắc đã bị đòn tấn công này đánh cho đá vụn bay tứ tung.

Lúc này Tây Chi Vương đứng bên cạnh đã sớm ngây người ra rồi.

Tuy anh ta đã công nhận thực lực của Diệp Phi, nhưng từ khoảnh khắc Bắc Chi Vương bắt đầu hoàn toàn nghiêm túc, anh ta chưa từng nghi ngờ về kết quả của trận chiến này.

Anh ta không tài nào ngờ được, cuối cùng trong mưu lược của mỗi bên, Diệp Phi lại là người cao tay hơn.

Mặc dù đối diện với thế tấn công của Diệp Phi, Bắc Chi Vương đã dùng tốc độ nhanh nhất để cấu trúc phòng ngự, nhưng Tây Chi Vương hiểu rõ, tác dụng duy nhất mà đòn tấn công này có thể mang lại chính là giảm bớt một chút thương hại do đòn tấn công của Diệp Phi tạo thành.

Và kết quả thực tế đúng là y hệt như dự đoán của Tây Chi Vương.

Kèm theo sự bùng phát của một luồng khí thế cường kình, phòng ngự của Bắc Chi Vương trong khoảnh khắc đã bị phá nát, khói bụi nháy mắt tràn ngập xung quanh.

Rất nhanh sau đó, bóng dáng Diệp Phi từ trong đám khói bay ngược ra ngoài, ngay tiếp theo đó là một bóng người khác cũng lao ra khỏi đám khói.

Tây Chi Vương định thần nhìn lại, không ngoài dự đoán, quả nhiên là Bắc Chi Vương, và tình trạng của ông ta lúc này cũng không hề lạc quan như Tây Chi Vương nghĩ.

Trong lúc ông ta bay ngược ra, có thể thấy dòng máu đen của ông ta đang không ngừng phun ra, âm khí càng từ vết thương trào ra ngoài.

Tuy hiện tại không thể nhìn rõ Bắc Chi Vương rốt cuộc ra sao rồi, nhưng chỉ nhìn tình hình trước mắt là có thể thấy tình cảnh của ông ta không hề ổn chút nào.

Tây Chi Vương trừng trừng mắt nhìn chằm chằm vào người Bắc Chi Vương.

Trong trận chiến này, anh ta đã sớm thừa nhận kết quả này, anh ta biết với thực lực của mình hiện tại thì dù thế nào cũng không có cách nào chiến thắng được Diệp Phi.

Nếu ngay cả Bắc Chi Vương cũng bại trận tại đây thì đừng nói gì đến việc bảo vệ tôn nghiêm của các vị Vương, việc họ có còn sống được hay không cũng là một vấn đề lớn.

Bắc Chi Vương cũng rất nhanh chóng lảo đảo đứng dậy, cánh tay phải của ông ta thõng xuống.

Đợi đến khi khói bụi tan hẳn, cảnh tượng trước mắt khiến đầu óc Tây Chi Vương nổ tung một tiếng vang dội.

Anh ta nhìn thấy cánh tay phải của Bắc Chi Vương từ khuỷu tay trở xuống thế mà đã hoàn toàn không còn nữa!

"Bắc Chi Vương!" Tây Chi Vương lo lắng hét lên.

"A a, đám trẻ các ngươi cứ thích làm quá lên, đừng có hét lên như kẻ vô dụng thế, chỉ là đứt một cánh tay thôi mà, cũng đã chết đâu." Khóe miệng Bắc Chi Vương hơi nhếch lên.

Nhìn thấy nụ cười của Bắc Chi Vương, gương mặt Tây Chi Vương lộ ra vẻ nghi hoặc.

Theo lý mà nói khi đối mặt với đối thủ như Diệp Phi, việc đảm bảo trạng thái cơ thể hoàn chỉnh nhất có thể là chìa khóa để giành chiến thắng, vậy mà hiện tại ông ta đã đứt một cánh tay, chỉ xét về điều kiện cơ thể thôi là ông ta đã bị giảm sút rất nhiều rồi.

Hơn nữa Đại Bùng Nổ Bão Táp của Diệp Phi, nghĩ thôi cũng biết thương hại gây ra cho Bắc Chi Vương tuyệt đối không thể chỉ dừng lại ở mức độ này, vậy thì tình hình hiện tại đáng lẽ phải vô cùng tồi tệ mới đúng.

Tuy cũng có trường hợp cười ra được trong tình cảnh này nhưng thông thường nụ cười lộ ra lúc này phải là nụ cười bất lực vì biết mình không còn khả năng giành chiến thắng mới đúng.

Thế nhưng nụ cười của Bắc Chi Vương, ngoài sự hưng phấn và

kích động vẫn được giữ nguyên, thế mà còn có vài phần may mắn.

"Cục diện vừa rồi, chỉ phế một cánh tay mà giữ được mạng đã được tính là rất tốt rồi." Lời vừa dứt, Bắc Chi Vương liền nôn ra một ngụm máu tươi.

"Thế mà lại dùng chiêu này, lão gia tử, bất kể nhìn từ góc độ nào đi nữa thì ngài cũng làm liều quá rồi đấy?" Ngay sau đó, Tây Chi Vương nghe thấy giọng nói của Diệp Phi.

Anh ta quay đầu nhìn lại, một lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh!

Diệp Phi lúc này, trên vai trái hốt nhiên đang cắm cánh tay bị đứt kia của Bắc Chi Vương!

Tây Chi Vương đã hoàn toàn há hốc mồm.

Dù là một vị Vương nhưng anh ta cảm thấy mình đã không còn theo kịp nhịp độ của trận chiến này nữa rồi.

Tuy người ta thường nói kẻ trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt, nhưng cục diện hiện tại hiển nhiên thuộc về kiểu người trong cuộc mới sáng suốt.

Và bằng trí tưởng tượng của mình, Tây Chi Vương thực sự không thể tưởng tượng nổi trong khoảng thời gian cực ngắn chưa đầy vài giây vừa rồi, hai người này rốt cuộc đã làm ra chuyện gì!

Thời gian quay ngược lại vài giây trước, Đại Bùng Nổ Bão Táp của Diệp Phi không ngoài dự đoán đã đánh tan lớp phòng ngự tạm bợ của Bắc Chi Vương.

Nhìn thấy Đại Bùng Nổ Bão Táp đã lao đến trước mặt, kinh nghiệm thực chiến của Bắc Chi Vương lập tức khiến ông ta nhận ra rằng, dù dưới ảnh hưởng của lớp phòng ngự lúc trước, uy lực của Đại Bùng Nổ Bão Táp quả thực có bị giảm đi đôi chút nhưng vẫn đủ để gây ra thương hại nghiêm trọng cho ông ta.

Đồng thời ông ta cũng biết, đến mức độ này rồi, ông ta muốn đơn thuần dùng cách né tránh để thoát khỏi đòn tấn công của Diệp Phi là chuyện không thể nào làm được.

Nếu cục diện này rơi vào tay một chiến sĩ trẻ tuổi không có kinh nghiệm, có lẽ người đó sẽ vì không biết phải làm sao mà rơi vào trạng thái đờ người trong chốc lát, nhưng đối với một chiến sĩ như Bắc Chi Vương, ông ta hiểu rất rõ rằng cục diện càng như vậy thì họ càng phải giữ bình tĩnh.

Trong tình huống này, bất kỳ một phán đoán thừa thãi nào cũng sẽ khiến ông ta đánh mất cơ hội sống sót trong nháy mắt.

Bắc Chi Vương lập tức đưa ra phán đoán, đối diện với đòn tấn công của Diệp Phi, ông ta không lùi mà tiến, thậm chí còn bước tới lao về phía Diệp Phi, đồng thời khống chế vô số gai đá lao thẳng về phía anh.

Hành động này hiển nhiên nằm ngoài dự tính của Diệp Phi, bởi vì theo logic thông thường mà nói, trong cục diện này bất kể nghĩ thế nào cũng nên tạm thời lùi lại tránh đi phong mang mới đúng.

Thế nhưng Bắc Chi Vương không những không làm vậy mà còn chủ động nghênh đón.

Nếu đứng từ góc độ chiến thuật mà nói, cách ứng phó này tuyệt đối được tính là kiểu không rõ ý đồ nhất.

Nhưng đối diện với đòn tấn công, bên bị tấn công đã đưa ra lựa chọn phản hồi, vậy thì Diệp Phi với tư cách là bên tấn công, hơn nữa còn đang nắm giữ ưu thế nhất định, bất kể nhìn từ góc độ nào, anh đương nhiên đều không thể đưa ra lựa chọn lùi bước.

Nhưng cũng giống như Bắc Chi Vương đã bắt đầu coi trọng Diệp Phi, lúc này mức độ coi trọng của Diệp Phi đối với ông ta cũng đã đạt

tới mức chưa từng có.

Huống hồ, lúc này sau khi đã nuốt vào ba viên Thuốc Thần Tiên, Diệp Phi cũng không biết cơ thể mình rốt cuộc còn có thể kiên trì được bao lâu.

Chỉ là thông qua trạng thái hiện tại của cơ thể, anh có thể khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm rằng, một khi tác dụng phụ của Thuốc Thần Tiên lại xuất hiện, anh đã không thể tiếp tục dùng cách nuốt thêm thuốc để giảm bớt nữa.

Bởi vì lúc này sự gia tăng sức mạnh do Thuốc Thần Tiên mang lại đã sớm khiến cơ thể Diệp Phi đột phá cực hạn, một khi dùng thêm lần nữa, cơ thể anh nhất định sẽ không chịu nổi.

Đến lúc đó, bất kể là vì nuốt viên thuốc thứ tư, hay là vì bản thân tác dụng phụ của thuốc, anh đều chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Diệp Phi cũng một lần nữa tăng tốc, lực xung kích mang theo trong tay cũng theo đó mà tăng cường thêm nhiều.

Phong áp mạnh mẽ tự nhiên nhanh chóng đánh nát toàn bộ gai đá mà Bắc Chi Vương đánh tới.

Dù vẫn còn một số gai đá vẫn rơi trúng người Diệp Phi nhưng với trạng thái hiện tại của anh, đòn tấn công ở mức độ này căn bản không đủ để khiến anh dừng lại hành động của mình.

Và ngay lúc này, hành động của Bắc Chi Vương khiến Diệp Phi đại kinh thất sắc.

Chỉ thấy Bắc Chi Vương tiến sát lên, thế mà lại trực tiếp vung nắm đấm phải đánh thẳng vào Diệp Phi.

"Ông ta muốn làm gì?" "Chẳng lẽ muốn dùng nắm đấm đấu cứng với Đại Bùng Nổ Bão Táp của mình sao?" Trong lòng Diệp Phi lập tức tràn ngập nghi vấn.

Anh biết rõ, và anh tin chắc Bắc Chi Vương cũng biết rất rõ, bất kể năng lực cơ thể của Bắc Chi Vương có mạnh đến đâu, đối diện với Đại Bùng Nổ Bão Táp lúc này, ông ta tuyệt đối không thể nào chống đỡ được.

Dù ông ta có dùng gai đá khiến tốc độ của Diệp Phi giảm đi thì kết quả này cũng không thay đổi.

Vậy thì hành động lúc này của Bắc Chi Vương thật sự là vô cùng khó hiểu.

Tuy rằng trên chiến trường quả thực cũng tồn tại trường hợp khi bị dồn vào đường cùng, người ta sẽ dùng một số phương thức mà người khác không ngờ tới để đánh cược một phen, nhưng điều đó cũng phải dựa trên việc phương pháp này có một tỷ lệ thành công nhất định, chỉ là tỷ lệ đó có thể rất thấp, hoặc một khi thất bại thì cái giá phải trả sẽ lớn hơn so với cách thông thường.

Nhưng hành động của Bắc Chi Vương lúc này hiển nhiên là không phù hợp với tình huống như vậy.

Mặc dù trên tay Bắc Chi Vương có quấn quanh một chút âm khí, nhưng ngay cả lớp nham thạch bao phủ âm khí của ông ta thì Đại Bùng Nổ Bão Táp cũng có thể dễ dàng phá nát, vậy thì chỉ là một nắm đấm có thêm chút âm khí thì sẽ có ảnh hưởng gì đến đòn tấn công của anh chứ?

Một khi cuộc đọ đòn này xảy ra, người ngã xuống nhất định sẽ là Bắc Chi Vương, điểm này là không cần bàn cãi.

Còn chút thương hại mà mình phải nhận chẳng qua chỉ là do mấy cái gai đá kia tạo thành, căn bản không đủ để gây ra bất kỳ ảnh hưởng thực chất nào cho mình.

Diệp Phi phải thừa nhận hành động lúc này của Bắc Chi Vương

thực sự khiến anh cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Nhưng dù vậy, sự nghi hoặc này cũng không thể trở thành lý do để anh dừng lại.

Bất kể là đứng từ góc độ chiến thuật, hay là thực lực bản thân, Bắc Chi Vương đều là một đối thủ đáng sợ.

Dù là dưới sự gia trì của Thuốc Thần Tiên, cuộc đọ sức của cả hai vẫn đạt tới mức độ chỉ cần xuất hiện một sơ hở nhỏ nhất thôi cũng sẽ bị đối phương nuốt chửng.

Hiện tại mình có thể giành được cơ hội như thế này hoàn toàn là nhờ vào việc mình đã lợi dụng vũ khí của Bắc Chi Vương để giăng ra cái bẫy đó.

Chương 630

Và sau khi trúng bẫy này, sự cảnh giác của Bắc Chi Vương đối với mình chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, lần sau muốn tạo ra một cơ hội như vậy nữa tuyệt đối là khó càng thêm khó.

Cho nên dù Bắc Chi Vương thật sự còn có quân bài tẩy nào đó, thậm chí muốn mượn chuyện này để làm gì đi nữa thì anh cũng không thể dừng lại.

Và rất nhanh sau đó, Bắc Chi Vương đã khiến Diệp Phi hiểu được ý đồ của mình.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm của hai bên sắp va chạm, cơ thể Bắc Chi Vương hơi chìm xuống, thế mà lại chủ động thâm nhập qua luồng quét của Đại Bùng Nổ Bão Táp.

Và đến lúc này, Diệp Phi cũng cuối cùng hiểu được mục đích của Bắc Chi Vương là gì rồi!

Mục đích ngay từ đầu của Bắc Chi Vương không phải đơn giản là muốn dừng đòn tấn công của anh lại, cũng không phải muốn đối đầu trực diện với Đại Bùng Nổ Bão Táp, thứ ông ta nhắm đến ngay từ đầu chính là trái tim của Diệp Phi!

Đúng vậy, dù là nắm đấm có thêm âm khí thì cũng không thể kháng cự lại Đại Bùng Nổ Bão Táp, nhưng muốn xuyên thủng lồng ngực Diệp Phi thì vẫn không có vấn đề gì.

Diệp Phi chỉ là không ngờ tới, trong lúc chiến đấu diễn ra đến hiện tại, khi bất kỳ một sai lầm nhỏ nào cũng đổi lại là cái chết, Bắc Chi Vương thế mà lại dám thử nghiệm như vậy.

Phải biết rằng ngay khoảnh khắc giao thoa với Đại Bùng Nổ Bão

Táp, chỉ cần một sai lầm nhỏ thôi là có thể trực tiếp va vào Đại Bùng Nổ Bão Táp.

Và đáng sợ hơn nữa là ông ta còn điều chỉnh vị trí của mình, như vậy dù cuối cùng chính mình vẫn phải chịu đòn tấn công của Đại Bùng Nổ Bão Táp thì cũng sẽ không phải là chỗ hiểm, vậy là mạng này ít nhất cũng giữ được rồi.

Thế là tình thế vốn dĩ anh có thể nắm chắc phần thắng, đánh tiếp như thế này ngược lại sẽ là anh chịu thương hại lớn hơn.

Anh phải thừa nhận, Bắc Chi Vương thực sự là một chiến sĩ đáng sợ, bất kể là về chiến thuật hay là việc đánh cược vào những thời điểm then chốt.

Hành động của Bắc Chi Vương rõ ràng đã hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của Diệp Phi.

Không, không chỉ Diệp Phi.

Tin rằng ngay cả một người chiến đấu bằng bản năng, trong thời khắc then chốt như vậy vẫn có thể thực hiện được thao tác này.

Chỉ là hiện tại Diệp Phi tạm thời không có tâm trí nào để bày tỏ sự kính phục đối với Bắc Chi Vương.

Nếu không nhanh chóng làm gì đó, thì tôi sẽ chết vì bị Bắc Chi Vương đâm xuyên tim!

Đến lúc này, Diệp Phi một lần nữa cảm nhận được sự đáng sợ của Bắc Chi Vương, đó chính là khả năng kiểm soát thời cơ.

Nếu ngay từ đầu Bắc Chi Vương đã áp dụng cách ứng phó như vậy, thì tôi chắc chắn sẽ có một số phản ứng.

Thế nhưng Bắc Chi Vương lại cố tình tung ra những gai đá, ra vẻ thoi thóp, khiến tôi nảy sinh ý nghĩ rằng Bắc Chi Vương đã không còn

khả năng đối phó, từ đó càng quý trọng cơ hội này mà đẩy nhanh hành động.

Sau đó, khi tiết tấu tấn công của tôi đã hình thành và không thể thu chiêu, ngài ta mới ra tay.

Cứ như vậy, cục diện vốn dĩ tôi chiếm tuyệt đối ưu thế lập tức thay đổi.

Đáng lẽ ra Bắc Chi Vương phải suy nghĩ làm sao để thoát thân khỏi tay tôi, nhưng giờ đây lại biến thành tôi phải làm sao để tránh bị Bắc Chi Vương đâm xuyên tim.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể nghĩ ra đòn phản công này, và còn có thể kiểm soát thời cơ chính xác đến mức độ này.

Đối với Bắc Chi Vương, Diệp Phi thực sự có vài phần kính phục.

Nhưng điều này đương nhiên không thể trở thành lý do để Diệp Phi ngoan ngoãn chờ đợi Bắc Chi Vương đâm xuyên mình.

Anh lập tức dẫm chân xuống đất với tốc độ nhanh nhất.

Trong khi không thể hoàn toàn thu quyền thế về, anh cố gắng hết sức xoay chuyển cơ thể mình.

Cuối cùng, cú đấm của Bắc Chi Vương vẫn đánh trúng người Diệp Phi, còn cú đấm hạ xuống của Diệp Phi cũng đánh gãy cánh tay của Bắc Chi Vương, đồng thời trúng vào bụng ngài.

Thế là xuất hiện cục diện mà Tây Chi Vương đã thấy.

E rằng trên thế giới này, sẽ không có ai dám tưởng tượng.

Chỉ trong vài giây vừa rồi, khi tất cả mọi người không nhìn thấy tình hình, hai người họ lại tự mình đi qua lằn ranh sinh tử một lần.

Trong khoảng thời gian mà nhiều người chỉ kịp phản ứng khi nghe tiếng người khác hô hoán, vậy mà lại có người đã trải qua một trận

chiến đấu như thế này.

"À à, vừa rồi đúng là nguy hiểm thật đấy." "Nếu tôi không kịp thời phát hiện ra mục đích của ngài, mà chỉ phản ứng chậm một chút thôi." "Thì cái này đã không chỉ đơn giản là đâm xuyên vai tôi rồi." Diệp Phi đứng dậy thở dài, sau đó giật cánh tay của Bắc Chi Vương ra và ném xuống đất.

"Tôi cũng đã rất khó khăn mới nắm bắt được cơ hội như vậy." "Không ngờ chỉ trong chớp mắt, ngài lại lật ngược tình thế mất rồi." "Bắc Chi Vương, ngài thực sự quá đáng sợ." "Haha, nói vậy là sao chứ, nếu thực sự muốn nói đáng sợ thì." "Cậu còn đáng sợ hơn ta nhiều lắm." "Trước khi chết, ta đã là một tướng quân có chút tiếng tăm rồi." "Ta chinh chiến sa trường vô số, không biết đã trải qua bao nhiêu trận lớn nhỏ." "Sống sót trong hoàn cảnh như vậy, chưa nói đến sức chiến đấu của ta thế nào, chỉ riêng kinh nghiệm thực chiến này thôi, ta tự tin không mấy ai có thể sánh bằng ta." "Khi vừa đến thế giới này, ta còn chưa trở thành vương giả." "Thế giới này cũng giống như thế giới của chúng ta." "Tuy có hệ thống, nhưng cũng là thế giới cá lớn nuốt cá bé." "Không biết có bao nhiêu người đã từng cố gắng tìm gây rối với ta." "Cuối cùng đương nhiên cũng bị ta đánh bại." "Sau này, ta tiến vào Điện Diêm Vương, từng bước trở thành vương giả, trong quá trình đó không biết đã chiến đấu bao nhiêu trận." "Chỉ riêng việc đạt đến cấp độ vương giả, ta đã có hàng trăm năm kinh nghiệm thực chiến." "Chưa kể sau khi trở thành vương giả, lại là mấy trăm năm trôi qua." Bắc Chi Vương ôm bụng cười haha.

Đối với vết thương này, ngài dường như không hề tức giận, ngược lại, từ biểu cảm của ngài, dường như ngài còn vui mừng vì sự tồn tại của vết thương này.

Cứ như thể ngài đã nhìn thấy điều gì đó mà ngài mong đợi từ rất lâu, nhưng vẫn luôn không thể nhìn thấy.

“Đừng tưởng ta giống như những người trẻ tuổi này.” “Thân phận vương giả đích xác khiến ta tự hào.” “Nhưng ta sẽ không quên, ta có thể trở thành vương giả là nhờ vào thực lực tuyệt đối.” “Vậy thì, một khi có một ngày xuất hiện một người có thực lực mạnh hơn ta.” “Thân phận này của ta đương nhiên sẽ bị họ thay thế.” “Nếu không muốn điều đó xảy ra, việc liên tục nâng cao sức mạnh của mình chính là mấu chốt.” “Hơn nữa, trăm năm trước thế giới này không hề thái bình như cậu thấy bây giờ đâu.” “Con người rốt cuộc vẫn là loài động vật bị dục vọng điều khiển, cho dù chết đi bản tính này cũng không thay đổi chút nào.” “Không ít người trong số họ đều vọng tưởng thay thế địa vị của Diêm Vương đại nhân.” “Hoặc muốn thiết lập một số chế độ riêng của mình.” “Những kẻ này có kẻ chỉ là ô hợp chi chúng.” “Có kẻ đích xác có thực lực nhất định.” “Ít nhất khi đối phó với bọn chúng ngày xưa, chúng ta quả thực đã tốn không ít công sức đấy.” “Cậu phải biết, những người này không thể coi là chiến binh được.” “Không có vinh dự, không có tôn nghiêm, vì mục đích của mình.” “Không có chuyện gì là họ không dám làm.” “Ngày xưa để thế giới này tạm thời yên bình trở lại, thực sự cũng rất phiền phức.” Đối với những điều mà Bắc Chi Vương tự thuật lúc này, Tây Chi Vương đương nhiên cũng đã nghe qua.

Cô đương nhiên cũng đã nghe về những câu chuyện Bắc Chi Vương nam chinh bắc chiến ngày xưa.

Cũng biết rằng, sở dĩ thế giới này có thể đạt đến trạng thái yên bình hiện tại, ngoài việc Diêm Vương có thể trực tiếp thống lĩnh họ, thì tất cả những gì Bắc Chi Vương đã cống hiến ngày xưa cũng là nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Chỉ là Tây Chi Vương không hiểu lắm, tại sao Bắc Chi Vương lại kể những chuyện này vào lúc này.

Theo lý mà nói, với mối quan hệ hiện tại của hai người, họ đáng

lẽ ra chưa đến mức có thể tâm sự về quá khứ của mình chứ.

Hơn nữa, hiện tại hai bên không phải vẫn đang chiến đấu sao?

Tuy rằng chưa có ai quy định hai bên chiến đấu không thể nói chuyện, nhưng cũng chưa từng thấy ai lại nói chuyện những điều này cả.

Đối với điều này, Tây Chi Vương, người đã trở thành người ngoài cuộc trong trận chiến này, thực sự không thể hiểu nổi.

Đương nhiên, cô cũng nghĩ đến một khả năng, đó là điều người ta thường nói, trong chiến đấu cảm nhận được sự anh hùng trọng anh hùng ở đối thủ, nên không kìm được mà nói nhiều hơn một chút.

Mặc dù trong lòng Tây Chi Vương muốn nói với mình rằng, điều này lẽ ra không thể xảy ra, nhưng từ khi hai người bắt đầu chiến đấu đến giờ, với trạng thái trò chuyện của hai người, cho dù điều này thực sự xảy ra, dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Tây Chi Vương rõ ràng chưa hiểu rõ hàm ý thực sự trong lời nói của Bắc Chi Vương.

Ngài ta hít một hơi thật sâu, dường như muốn dùng cách này để vết thương ở bụng dễ chịu hơn một chút.

Sau đó, ngài ta từ từ đứng dậy, trầm giọng nói: "Người trẻ tuổi, cậu có phải không hiểu ta đang nghĩ gì không?" "Mà ta lại nói với cậu những điều này." "Cậu có phải đang nghĩ lão già này quá rảnh rỗi nên bắt chuyện phiếm với cậu không?" "Không, tôi chỉ nghĩ ngài đang kéo dài thời gian để mình hồi phục một chút." Diệp Phi cũng không hề quanh co, trực tiếp nói thẳng.

Vừa nghe lời này, Bắc Chi Vương không nhịn được bật cười khì một tiếng.

Kết quả vì động tác cười quá lớn, trực tiếp khiến vết thương của

mình đau nhói.

"Người trẻ tuổi, cậu thật thú vị." "Lúc này đừng nói những lời thú vị như vậy khiến ta bật cười chứ." "Cậu có phải không biết uy lực tấn công của mình mạnh đến mức nào không." "Hiện tại vết thương này, ta chỉ hơi cười một chút thôi cũng đau không chịu nổi rồi!" Bắc Chi Vương liên tục nói: "Ta nghiêm túc thổ lộ tâm tình với cậu như vậy, kết quả cậu chỉ nghĩ đến điều này thôi sao?" "Ôi chao, thời đại bây giờ đúng là đã thay đổi rồi, nếu là thời xưa." "Ta mà kể những chiến công hiển hách này, người khác đã sớm nhìn ta với ánh mắt sùng bái rồi." "Giờ người ta lại cho rằng ta đang dùng mưu kế." "Nếu không phải vì lập trường hiện tại, tôi nghĩ tôi cũng sẽ khâm phục ngài." "Nhưng rất đáng tiếc, là một chiến binh, tôi tin ngài cũng hiểu đạo lý này chứ." Diệp Phi khẽ mỉm cười nói: "Là đối thủ, chúng ta làm sao có thể nảy sinh ý nghĩ kính phục đối thủ chứ?" "Một khi ý nghĩ này nảy sinh, có thể sẽ ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu của mình, vốn dĩ có cơ hội chiến thắng nhưng cũng sẽ không thể chiến thắng được nữa." "À à, phải rồi, cậu nói cũng không sai chút nào." "Thật không ngờ, cậu lại khá quen thuộc với chuyện chiến đấu này đấy." Bắc Chi Vương không nhịn được than thở: "Nhưng ở điểm này ta và cậu không giống nhau lắm, đối với cậu, ta thực sự cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng." "Tôi không nghĩ mình có gì đáng để ngài khâm phục." Diệp Phi nói.

"À à, ta không hề nịnh nọt cậu, vậy thì, trước khi giải thích tại sao ta lại có chút khâm phục cậu." "Ta rất muốn hỏi cậu một câu hỏi trước đã." Bắc Chi Vương mỉm cười nói: "Vì cậu đã nghĩ rằng ta cố ý nói những điều này để kéo dài thời gian." "Vậy tại sao cậu lại không làm gì cả mà để ta tiếp tục nói chứ?" "Đối với một nhân tài như cậu, ta không nghĩ cậu sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn là coi thường đối thủ đâu." "Ngài có chắc muốn tôi nói cho ngài biết không?" Diệp Phi hỏi

ngược lại: “Trước đây mỗi lần tôi trả lời câu hỏi của ngài, ngài đều vô cùng phấn khích.” “Tôi thực sự sợ bây giờ vừa trả lời ngài, ngài lại phấn khích lên nữa.” “Vết thương của ngài bây giờ, quá phấn khích có thể mất mạng đấy.” “À à à, yên tâm đi, cho dù bây giờ ta muốn phấn khích, trạng thái này cũng không thể phấn khích nổi đâu.” Bắc Chi Vương cười nói.

“Thực ra mà nói, cũng không phải lý do to tát gì đâu.” Diệp Phi cười đáp: “Bắc Chi Vương, ngài thực sự hiểu rõ trình độ tấn công của mình không?” Diệp Phi chỉ vào vết thương của mình.

Lúc này vai anh vì cú tấn công của Bắc Chi Vương mà thủng một lỗ lớn.

Nếu nhìn xuyên qua lỗ này, thậm chí có thể thấy rõ xương trần và thịt da của Diệp Phi.

Mức độ sát thương của đòn tấn công này đối với Diệp Phi có thể tưởng tượng được, nếu người bị đánh trúng cú này không phải Diệp Phi, mà là người khác, có lẽ người đó đã bỏ mạng rồi.

“Tuy miễn cưỡng tránh được vết thương chí mạng.” “Nhưng dù sao đi nữa, vai tôi cũng đã bị xuyên thủng rồi.” “Mà lại còn đúng vào vai tôi đang cầm vũ khí này nữa chứ.” “Tuy bây giờ vẫn miễn cưỡng có thể cử động, cho dù có đánh nhau với ngài cũng không thành vấn đề gì.” “Nhưng những vết thương này là thật đấy.” “Tổn hại gây ra cho tôi cũng là thật.” “Vì ngài muốn nghỉ ngơi một chút, cơ hội tốt như vậy, tại sao tôi lại không nghỉ ngơi chứ?” Diệp Phi nhún vai, dùng giọng điệu đương nhiên nói.

“Ha ha ha!” “Thú vị, tiểu tử, cậu thật sự quá thú vị!” Bắc Chi Vương quả nhiên không nhịn được mà phá ra cười lớn.

Trong quá trình đó, vết thương của ngài ta bị kéo dãn khá mạnh.

Nụ cười của ngài ta có chút dữ tợn.

E rằng chính là do vết thương gây ra.

Nhưng ngài ta trông có vẻ như không hề có ý định dừng lại.

“Ngài không định dùng cách này để cười chết mình đấy chứ?” Diệp Phi nghi ngờ nhìn Bắc Chi Vương.

Nhìn Bắc Chi Vương không ngừng phun máu tươi từ vết thương trong tiếng cười điên dại, Diệp Phi tuy cảm thấy nghĩ như vậy là bất lịch sự, nhưng cũng thực sự không nhịn được nảy sinh ý nghĩ đó.

“À à à, cậu đúng là biết đùa với ta đấy.” “Làm sao ta có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy chứ?” “Đừng nói là những người trẻ tuổi như cậu.” “Ngay cả ta đã trải qua vô số trận chiến, ta cũng không biết đã gặp qua bao nhiêu người.” “Trong đó có một số vô danh tiểu tốt, cũng có không ít người ngang hàng với ta.” “Thế nhưng nhìn chung, tuy không ít người cũng có năng lực, nhưng lại chưa từng có ai có thể mang lại cho ta cảm giác như cậu.” “Ta không biết đã bao nhiêu năm rồi ta không trải qua một trận chiến như vậy.” “Nếu cuối cùng ta thực sự chết vì lý do này, thì ngay cả bản thân ta cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình được.” Lúc này, nghe Bắc Chi Vương khen ngợi mình như vậy, trong lòng Diệp Phi có chút mâu thuẫn.

Thực ra mà nói, có thể được một vương giả xem trọng như vậy, tin rằng đối với bất kỳ ai trong thế giới người chết đều là vinh quang tột đỉnh.

Mặc dù Diệp Phi không phải người của thế giới này, nhưng có thể được vương giả của thế giới này chú ý, đương nhiên cũng là một điều đáng mừng.

Nhưng trớ trêu thay, hai người họ lại đang ở lập trường như thế này.

Trong hoàn cảnh này mà bị đối thủ xem trọng đến vậy, đối với bất kỳ ai e rằng cũng không phải là chuyện tốt.

"Hừ, thật không ngờ, lại có thể được một vương giả cường đại như vậy coi trọng, đúng là thụ sủng nhược kinh." "Vậy thì, vì ngài đã đặc biệt nói cho tôi biết những câu chuyện về ngài, mục đích thực sự không phải là để hồi phục thể lực cho mình." "Ngài có thể hào phóng nói cho tôi biết được không?" "Trong trận chiến sinh tử này, đặc biệt nói cho tôi những điều này, rốt cuộc có ý gì?" Diệp Phi tiếp tục hỏi.

"Ta nghĩ ta vừa nãy đã nói rất rõ ràng rồi mà." "Ta chính là cảm thấy vô cùng kính phục cậu đó." Lời nói của Bắc Chi Vương đương nhiên khiến cả Diệp Phi và Tây Chi Vương có mặt ở đó đều không hiểu đầu đuôi ra sao.

Tuy nhiên, lúc này nếu chỉ xét từ góc độ kinh ngạc, mức độ kinh ngạc của Tây Chi Vương rõ ràng là hơn hẳn Diệp Phi.

Chương 631

Từ trước đến nay, các vương giả của họ đều ở vị trí cao cao tại thượng, được mọi người ngưỡng vọng, được mọi người kính phục, thậm chí bị mọi người sợ hãi.

Họ đã quen với trạng thái đứng ở vị trí cao, đương nhiên cũng tự nhiên nảy sinh thói quen coi thường.

Trong khái niệm của họ, vĩnh viễn chỉ có người khác ngưỡng mộ họ, đầy kính phục.

Có lẽ trước đây họ cũng từng có ý nghĩ rằng có thể một ngày nào đó sẽ xuất hiện một người phi thường, khiến họ nảy sinh sự kính phục từ tận đáy lòng.

Nhưng theo thời gian, khi họ dần quen với thân phận vương giả của mình, tâm lý này cũng đã sớm tự nhiên biến mất.

Mà người càng ở vị trí cao, lòng tự trọng của họ đương nhiên sẽ càng mạnh.

Cho dù thực sự có một khoảnh khắc, vì hành vi của ai đó mà thực sự nảy sinh ý nghĩ kính phục người khác, nhưng họ cũng tuyệt đối sẽ không nói ra ý nghĩ của mình.

Cô thực sự không ngờ, trong số họ, Bắc Chi Vương mạnh nhất, hôm nay lại nảy sinh sự kính phục đối với người khác.

Quan trọng hơn, ngài ta lại trực tiếp nói ra sự kính phục của mình.

Mặc dù thực lực của Diệp Phi cũng đích xác xứng đáng được một lời khâm phục, nhưng Tây Chi Vương không hiểu, Bắc Chi Vương thực sự có cần thiết phải biểu lộ nội tâm của mình đến mức độ này không?

Trong lòng Diệp Phi đương nhiên sẽ không có những tình cảm như vậy.

Anh chỉ nhíu chặt mày, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Bắc Chi Vương.

Dù sao thì như chính anh đã nói, từ góc độ thực chiến mà nói, cho dù thực sự nảy sinh sự kính phục đối với đối phương cũng tuyệt đối không thể biểu lộ ra ngoài.

Bởi vì sự kính phục này có thể làm tiêu hao ý chí chiến đấu của bạn, thậm chí có thể khiến bạn không thể phát huy tốt sức chiến đấu của mình trong trận chiến sau này.

Chuyện này khi đối mặt với một đối thủ có thực lực mạnh mẽ, lại là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Đạo lý đơn giản như vậy, Diệp Phi tin rằng Bắc Chi Vương không thể không hiểu.

Nhưng cho dù vậy, Bắc Chi Vương vẫn nói ra những lời như vậy.

Mặc dù trong quá trình giao đấu với Bắc Chi Vương, Diệp Phi cảm thấy Bắc Chi Vương cũng không phải là người sẽ dùng thủ đoạn này đối phó với đối thủ.

Nhưng dù sao thì lòng phòng người không thể không có, huống chi, trạng thái hiện tại của Bắc Chi Vương từ mọi góc độ đều quá kỳ lạ.

“À à à, cậu không cần cảnh giác ta đến mức đó đâu.” “Ta không hề dùng thủ đoạn gì cả.” “Ta nói thật lòng đấy.” “Đối với cậu, ta thực sự cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng.” “Vinh dự vương giả gì, những thứ cần bảo vệ gì, những chuyện này đối với ta căn bản không quan trọng.” “Trên thế giới này không có nhiều người có thể khiến ta kính phục.” “Vì đã gặp được, ta đương nhiên hy vọng có thể biểu lộ ý nghĩ

trong lòng mình ra." "Hơn nữa, trận chiến hôm nay cậu cũng đã thấy rồi." "E rằng đến cuối cùng, hai chúng ta chắc chắn sẽ có một người ngã xuống ở đây." "Vậy thì những lời này nếu bây giờ không nói ra, thì bất kể sau này không thể nói cho cậu nghe, hay cậu không có cơ hội nghe được, ta đều sẽ cảm thấy rất tiếc nuối." "Thế sao?" Diệp Phi cười nhìu nhĩu.

Sự cảnh giác trên mặt tuy có giảm đi một chút, nhưng vẫn còn khá nhiều: "Vậy tôi thực sự rất tò mò." "Lý do ngài kính phục tôi rốt cuộc là gì?" "Thật đấy, rõ ràng khi đối chiến là một người thông minh như vậy, sao vẫn không hiểu ý tôi chứ?" Bắc Chi Vương có chút bất lực lắc đầu.

Điều này khiến cả Tây Chi Vương và Diệp Phi đều có chút nghi hoặc.

Theo họ nghe, lời Bắc Chi Vương vừa nói chỉ là một đoạn hồi ức về quá khứ của mình.

Còn về hàm ý sâu xa hơn của hồi ức này là gì, họ thực sự không thể hiểu nổi.

"Đúng như ta đã nói trước đây, trăm năm kinh nghiệm thực chiến của ta, cho phép ta đương nhiên có thể thực hiện những thủ đoạn ứng phó mang tính đánh cược trong thực chiến." "Đó là bởi vì trong lòng ta rất rõ ràng, tuy cách làm đó có chút mạo hiểm, nhưng khả năng thành công của ta lớn hơn." "Nhưng cậu thì sao?" "Cậu mới bao nhiêu tuổi?" "Và có bao nhiêu năm kinh nghiệm thực chiến chứ?" "Thế nhưng chỉ với chút kinh nghiệm thực chiến đó, cậu lại gần như làm được điều tương tự như ta." "Mấy năm, hoặc mười mấy năm tích lũy, lại đuổi kịp thành tích trăm năm của ta." "Chẳng lẽ chuyện như vậy còn không đáng để ta cảm thấy kính phục cậu sao?" Lời nói của Bắc Chi Vương lập tức đánh thức Tây Chi Vương.

Cô thực sự hoàn toàn không nghĩ đến điểm này.

Nhưng giờ đây, sau khi Bắc Chi Vương nói như vậy, cô đương nhiên cũng lập tức nghĩ đến vấn đề nằm trong đó.

Phải rồi.

Chưa nói đến quá khứ của Bắc Chi Vương.

Chỉ riêng sau khi trở thành vương giả, Bắc Chi Vương đã tồn tại hàng trăm năm.

Trong trăm năm này, kinh nghiệm thực chiến của Bắc Chi Vương chưa bao giờ bị gián đoạn.

Với kinh nghiệm thực chiến như vậy, có thể nói ngay cả khi Bắc Chi Vương làm được điều này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên chút nào.

Hoặc nói cách khác, một người có hàng trăm năm kinh nghiệm thực chiến mà không thể làm được điều này, mới là điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Thế nhưng Diệp Phi thì sao?

Anh ta mới bao nhiêu tuổi?

Người đã chết, sẽ đến thế giới này với hình dáng lúc mình chết.

Từ hình ảnh của Diệp Phi mà xem, lúc anh ta chết có thể bao nhiêu tuổi chứ?

Tuy rằng ở thế giới này, ngoại hình sẽ không còn thay đổi rõ rệt vì tuổi tác, nên từ góc độ ngoại hình, không thể phán đoán Diệp Phi đã đến thế giới này bao nhiêu năm.

Nhưng nghĩ cũng biết, một người có thực lực như vậy, làm sao có thể luôn im hơi lặng tiếng ở thế giới này chứ?

Nếu không phải anh ta cố ý che giấu sức mạnh của mình, thì nếu anh ta đã đến thế giới này rất nhiều năm rồi, Điện Diêm Vương của họ tuyệt đối không thể không biết.

Vì vậy, từ những quy tắc đã được định sẵn này mà nói, tuổi của Diệp Phi tuyệt đối không thể lớn.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Tây Chi Vương cũng hoàn toàn hiểu lý do Bắc Chi Vương kính phục Diệp Phi.

Nghĩ lại đúng là như vậy.

Một thanh niên chỉ ở độ tuổi như vậy, lại sở hữu thực lực đáng sợ cùng kinh nghiệm thực chiến tương xứng với thực lực đó.

Nếu điều này còn không đáng để người ta kính phục, thì còn có gì có thể khiến người ta kính phục nữa chứ?

"À à, hóa ra là vì lý do này sao?" Diệp Phi không khỏi cười khổ một tiếng: "Ngài quả thực đã chú ý đến một điểm mà người bình thường tuyệt đối sẽ không chú ý đến." "À à à, đã tuổi này rồi, lẽ nào không phải như vậy sao?" Bắc Chi Vương mỉm cười nói: "Thật đáng tiếc, nếu không phải mối quan hệ hiện tại, chúng ta đáng lẽ có thể trở thành bạn bè." "Nếu có thể có một tri kỷ vong niên như cậu, ta cũng rất sẵn lòng." Diệp Phi mỉm cười nói: "Chỉ tiếc, tạo hóa trêu người mà." "Phải rồi, tạo hóa trêu người." Bắc Chi Vương không khỏi thở dài một hơi thật dài.

Hơi thở này, trong tai Tây Chi Vương dường như là đang điều chỉnh.

Đồng thời lại như có một cảm giác tiếc nuối.

Nghĩ kỹ lại, với trạng thái anh hùng trọng anh hùng hiện tại của hai người, việc phát triển đến cục diện nhất định phải có một người ngã xuống, từ một mức độ nào đó quả thực là một điều vô cùng đáng

tiếc.

Tin rằng ngay cả những người chưa tận mắt chứng kiến trận chiến này, chỉ cần nghe miêu tả của họ, cũng khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác tương tự.

Tây Chi Vương vừa nảy sinh ý nghĩ đó, một luồng kiếm khí trực tiếp kéo mạnh tư duy của cô trở lại.

Đợi đến khi cô hoàn hồn, liền thấy Diệp Phi đã chém nát bốn tảng đá lớn bao vây mình.

Sau đó lại là một luồng kiếm khí chém thẳng về phía Bắc Chi Vương.

Tình tiết đột biến thực sự khiến Tây Chi Vương không kịp trở tay.

Vừa nãy hai người rõ ràng còn đang chìm đắm trong không khí anh hùng trọng anh hùng, sao chỉ trong vài giây đã đánh nhau rồi?

Trận chiến của hai người này, diễn biến thực sự quá nhanh.

Bất kể là sự giằng co trong chiến đấu của hai người, hay sự chuyển biến không khí này, Tây Chi Vương cảm thấy mình đã không thể theo kịp.

Ước chừng nếu đổi một người khác đến, lúc này đã ôm đầu la hét vì đau khổ rồi.

Tây Chi Vương đâu biết, đứng ở lập trường của hai người, họ đương nhiên hy vọng có thể ngồi lại với nhau, trò chuyện vui vẻ, trở thành một đôi bạn vong niên.

Thế nhưng với lập trường hiện tại của hai người, cảnh tượng đó đã không thể xuất hiện.

Huống hồ Diệp Phi vô cùng rõ ràng, mình là người của thế giới nào.

Bất kể kết cục cuối cùng của hai người thế nào, anh cũng phải trở về thế giới đó.

Con người ai cũng có tình cảm.

Trong cuộc giao lưu tri kỷ vong niên như vậy, trận chiến của hai người chắc chắn cũng sẽ dần chậm lại.

Mà họ biết, họ đã không còn đường lùi.

Thà như vậy, không bằng khắc sâu tình cảm của mình vào đáy lòng.

Vì vậy, hai người không phải không muốn giao lưu thêm nữa, mà là không dám.

Vì đã không còn cơ hội trở thành một đôi bạn vong niên cùng nhau đàm đạo thiên địa, vậy thì hãy dùng cách riêng của mình, dốc toàn lực hoàn thành cuộc giao lưu cuối cùng của họ.

Đó chẳng phải cũng là một điều vô cùng lãng mạn sao?

Thân ảnh Diệp Phi dần dần áp sát Bắc Chi Vương.

Người sau đối mặt với sự công kích của Diệp Phi, cũng không hề hoảng loạn chút nào.

Một bức tường đá sừng sững xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Thời điểm bức tường đá này xuất hiện có thể nói là vô cùng tinh diệu.

E rằng bất cứ ai gặp phải cũng khó tránh khỏi bị cản trở một chút.

Chương 632

Nhưng đối với Diệp Phi mà nói, điều này thậm chí còn không được tính là cản trở.

Chỉ trong một cái vung tay, Trảm Long Đao đã chém đứt bức tường đá.

Kiếm khí hùng dũng thậm chí còn mượn thế đó vẫn lao thẳng về phía Bắc Chi Vương.

Bắc Chi Vương cũng không hề quanh co, tay trái vỗ xuống đất.

Một khối đá lớn sừng sững bay lên, chớp mắt liền hóa thành một bàn tay khổng lồ vững vàng đỡ lấy cú chém của Diệp Phi.

Nhưng rất nhanh, liền thấy giữa bàn tay đó lóe lên tia kiếm quang sắc bén.

Cú đấm mà Bắc Chi Vương dựng lên trong kiếm quang đó, một lần nữa hóa thành những mảnh vụn vô lực rơi xuống.

Mà người làm được chuyện này, không cần nói cũng biết, đương nhiên vẫn là Diệp Phi.

Sau khi hoàn toàn phá nát bàn tay do Bắc Chi Vương cấu tạo nên, Diệp Phi tăng tốc một lần nữa tấn công về phía Bắc Chi Vương.

Nhìn thấy Trảm Long Đao đã đến gần, thân thể Bắc Chi Vương đột nhiên xoay chuyển mạnh.

Liền thấy Trảm Long Đao vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, lướt qua trước mặt Bắc Chi Vương.

Đồng thời, vô số gai đá trực tiếp từ bốn phương tám hướng bắn xuống về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không hề quanh co, Trảm Long Đao nhanh chóng thu về, theo sau là Hỏa Diễm Đao xuất hiện.

Kèm theo cú dẫm chân xoay người của Diệp Phi, ngọn lửa của Hỏa Diễm Đao lập tức bùng phát, tạo thành một cột lửa bay thẳng lên trời.

Dưới thế tấn công của Hỏa Diễm Đao của Diệp Phi, vô số gai đá này không nghi ngờ gì lại một lần nữa bị thiêu thành tro bụi.

Mà ngay khoảnh khắc ngọn lửa biến mất, cú đấm của Bắc Chi Vương kẹp theo âm khí đã đánh đến trước mặt Diệp Phi.

Đòn tấn công này cũng giống như trước.

Rõ ràng đã sớm dự liệu được Diệp Phi nhất định sẽ có cách ứng phó, nên đã sớm chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Mà Diệp Phi đương nhiên cũng sẽ không phạm phải sai lầm nào vào lúc này.

Hỏa Diễm Đao nhanh chóng giơ ra đỡ trước mặt.

Lợi dụng thân đao chặn lại thế công của Bắc Chi Vương.

Đồng thời, bàn tay trái của anh nắm chặt Quyền Bão Lốc.

Nhìn dáng vẻ này, là định dùng tư thế cận chiến tầm gần để đánh vào Bắc Chi Vương một đòn.

Tim Tây Chi Vương lập tức treo lên tận cổ họng.

Với thời gian hiện tại, cho dù Diệp Phi muốn sử dụng Quyền Bão Lốc thì thời gian tích lũy chắc chắn là có hạn.

Thế nhưng là một người đã từng đích thân cảm nhận uy lực tấn công của Quyền Bão Lốc, cô đương nhiên biết thứ này rốt cuộc là một đòn tấn công nguy hiểm và đáng sợ đến mức nào.

Có thể không khoa trương mà nói, cho dù chỉ là mức độ tích lực như vậy, ở khoảng cách này, chỉ cần thành công đánh trúng người Bắc Chi Vương, thì sát thương gây ra cũng tuyệt đối là chí mạng.

Mà điểm này mà Tây Chi Vương có thể nghĩ tới, thì cả Bắc Chi Vương lẫn Diệp Phi đương nhiên đều có thể nghĩ tới.

Diệp Phi điều khiển Quyền Bão Lốc đánh tới Bắc Chi Vương.

Ngay lúc này, Diệp Phi thoáng thấy có thứ gì đó, cũng đang từ dưới lên trên đánh về phía mình.

Diệp Phi nhíu mày.

Bởi vì bài học trước đó, trong lòng đương nhiên lại tăng thêm vài phần cảnh giác.

Nhưng hiện tại, nắm đấm trái của Bắc Chi Vương đang bị Hỏa Diễm Đao của mình chặn lại, tay phải căn bản không tồn tại.

Có thể nói lúc này Bắc Chi Vương ngoài việc lợi dụng năng lực của mình, đã không còn thủ đoạn nào để chống đỡ đòn tấn công của mình.

Vậy thì, kết luận là, hiện tại tuyệt đối cũng là một cơ hội tấn công vô cùng hiệu quả!

Cho dù biết tồn tại rủi ro nhất định, nhưng Diệp Phi làm sao có thể bỏ qua chứ?

Và rất nhanh, Bắc Chi Vương liền giải đáp cho Diệp Phi.

Lúc này thứ đang lao lên đánh về phía anh rốt cuộc là gì.

Chỉ thấy nắm đấm của Diệp Phi đột nhiên va chạm với một thứ gì đó giống như nắm đấm.

Nhưng rất nhanh, nắm đấm đó liền bị Quyền Bão Lốc của mình đánh nát.

Bởi vì mọi chuyện đến quá đột ngột, nên nhất thời Diệp Phi cũng không nhìn rõ rốt cuộc đó là gì.

Đợi đến khi Diệp Phi nhìn kỹ lại, anh cũng lập tức hiểu rõ khoảnh khắc trước đó rốt cuộc là chuyện gì.

"À à, hóa ra là như vậy sao?" "Thực ra vừa nãy tôi đáng lẽ nên nghĩ ra rồi chứ." Diệp Phi cười khổ nói: "Năng lực của ngài không chỉ đơn thuần là có thể điều khiển đá xung quanh để tấn công." "Mà còn có thể thay đổi hình dạng của chúng, biến thành hình thái mà ngài cần." "Vì vừa nãy khi tôi chuẩn bị tấn công, ngài có thể ngưng tụ ra một nắm đấm lớn như vậy để chặn đòn tấn công của tôi." "Vậy thì cho dù tạo ra một thứ gì đó làm cánh tay của ngài, sau đó đối chọi với tôi, cũng không phải là chuyện khó gì nhỉ." "À à à, đừng coi thường ý chí cầu sinh của những người sống sót từ chiến trường như chúng ta chứ." "Để sống sót, cho dù là những chuyện khó lường hơn nữa, ta nói không chừng cũng làm được đấy." Bắc Chi Vương mỉm cười, đá đã một lần nữa tụ lại ở khuỷu tay ngài, khiến ngài lại có một cánh tay mới.

Tây Chi Vương kinh ngạc nhìn hai người giằng co.

Cô đã không biết, trận chiến này bắt đầu từ khi nào mà ngay cả một vương giả như cô cũng đã không thể theo kịp.

Theo kinh nghiệm của cô, theo lý mà nói, bất kể là trận chiến khó khăn đến đâu, khi tiến hành đến mức độ này, toàn bộ diễn biến của trận chiến cũng nên có thể nhìn ra được một chút rồi.

Thế nhưng đối với trận chiến này, cô lại không dám nói gì.

Mặc dù cô vẫn luôn nhìn hai người giao chiến, nhìn thấy từng khoảnh khắc của họ, nhưng đối với trận chiến này, cô thực sự không có cách nào để bình luận.

Trận chiến này cuối cùng sẽ biến thành như thế nào, rốt cuộc ai sẽ thắng, cán cân thắng bại hiện đang nghiêng về bên nào.

Cô không biết, cô hoàn toàn không có cách nào trả lời.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, ở cấp bậc vương giả như mình, có một ngày lại phải đối mặt với chiến đấu mà lộ ra vẻ mặt mê hoặc như vậy.

Tuy nhiên, trong sự kinh ngạc, nội tâm cô lại cảm thấy vô cùng may mắn.

Bởi vì cô có may mắn được chứng kiến trận chiến này.

Cô tin rằng, không chỉ đối với cô mà ngay cả đối với toàn bộ thế giới của họ, trận chiến này tuyệt đối sẽ trở thành một trận chiến kinh điển được mọi người truyền tụng lâu dài.

Không có lời lẽ thừa thãi.

Ngay khoảnh khắc cánh tay của Bắc Chi Vương ngưng tụ hoàn tất, Diệp Phi liền một lần nữa lao về phía Bắc Chi Vương.

Bắc Chi Vương không hề do dự.

Lập tức lại triệu hồi vô số tảng đá tấn công lao về phía Diệp Phi.

Diệp Phi nắm chặt Quyền Bão Lốc, sau một thời gian ngắn tích lực, trực tiếp đánh thẳng vào những cột đá này.

Áp lực gió mạnh mẽ bùng nổ trong khoảnh khắc.

Thế công hùng dũng không chỉ làm nát những tảng đá này, mà ngay cả Bắc Chi Vương cũng bị lực lượng này ảnh hưởng mà lùi lại hai bước.

“Vậy mà vừa bắt đầu đã dùng đại chiêu rồi sao?” Bắc Chi Vương kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Ngài ta kinh ngạc cũng là đương nhiên.

Tin rằng ngay cả những người không ở trình độ như Bắc Chi Vương, chỉ cần là một người có chút kinh nghiệm thực chiến đứng ở đây, đều có thể nhận ra Quyền Bão Lốc là vũ khí then chốt của Diệp Phi.

Đồng thời cũng có thể chú ý rằng, vũ khí này tuy có sát thương cực mạnh đối với kẻ địch, nhưng phản phệ đối với bản thân cũng không hề yếu chút nào.

Đặc biệt là, hiện tại Diệp Phi vì vai bị thủng một lỗ, nắm đấm của anh đã không thể vung lên đẹp mắt như trước.

Vì vậy, theo logic thông thường, loại tấn công có sức phá hoại mạnh đối với đối thủ, đồng thời phản phệ đối với bản thân cũng đáng sợ, vốn dĩ nên được tính toán kỹ lưỡng trước khi sử dụng.

Vào lúc này đương nhiên nên thận trọng hơn mới phải.

Thế nhưng Diệp Phi lại trực tiếp tung chiêu này ngay trong giai đoạn đầu tiên của giao chiến.

Đây tuyệt đối không phải là hành động nên làm theo góc độ logic thông thường.

Nhưng sự nghi hoặc trong lòng Bắc Chi Vương cũng chỉ tồn tại chưa đến một giây.

Bởi vì đã giao đấu với Diệp Phi, ngài ta tin rằng đây tuyệt đối không phải là một người sẽ đưa ra quyết định lung tung mà không cân nhắc tình huống nào cả.

Và trên thực tế, Diệp Phi cũng không khiến Bắc Chi Vương thất vọng.

Ngay khoảnh khắc áp lực gió của Quyền Bão Lốc lướt qua người

Bắc Chi Vương, Diệp Phi đã một lần nữa chuyển đổi giữa Hỏa Diễm Đao và Trảm Long Đao.

Chương 633

Sau đó, anh chém xuống từ trên cao.

Mặc dù theo thông tin ban đầu, Trảm Long Đao của Diệp Phi không thể gây ra sát thương thực chất đáng kể cho vương giả.

Bắc Chi Vương đương nhiên không quên.

Bất kỳ vũ khí nào có thể gây ra sát thương mạnh đến mức nào, ngoài lực tấn công vốn có của vũ khí đó, thì sức mạnh của người sử dụng nó cũng vô cùng quan trọng.

Và đối với thực lực của Diệp Phi, Bắc Chi Vương thực sự quá tin tưởng.

Thêm vào đó, ngay vừa nãy, Trảm Long Đao của Diệp Phi suýt chút nữa đã gây ra sát thương không nhỏ cho ngài.

Vì vậy, dù xét từ góc độ nào đi nữa, việc định nghĩa tất cả vũ khí hiện tại của Diệp Phi là vũ khí có thể gây nguy hiểm cho mình đương nhiên là không sai.

Nếu xuất phát từ góc độ này, dường như cũng không tồn tại khái niệm rằng nên sử dụng loại vũ khí nào đó cuối cùng vì nó có thể gây ra sát thương thực chất nhất cho mình.

Bắc Chi Vương lập tức điều khiển đá chặn trước mặt mình.

Kết quả cũng không hề khiến người ta thất vọng.

Tảng đá lập tức bị Diệp Phi chém nát.

Nhưng chỉ là khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi này, Bắc Chi Vương cũng có đủ thời gian để tự mình điều chỉnh.

Đối mặt với đòn tấn công đang giáng xuống, Bắc Chi Vương đã

đến trước mặt Diệp Phi.

Tiếp đó, nắm đấm bằng đá ngưng tụ bao bọc âm khí liền đánh tới Diệp Phi.

Mà đối với đòn tấn công này, Diệp Phi đương nhiên cũng đã sớm có chuẩn bị.

Ngay lập tức, anh thực hiện một điều chỉnh nhỏ trên không trung.

Trong khoảnh khắc nhanh chóng tránh được đòn tấn công của Bắc Chi Vương, anh lại một lần nữa siết chặt nắm đấm đánh tới Bắc Chi Vương.

Bắc Chi Vương đương nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nắm đấm bằng đá ngưng tụ đón lấy Quyền Bão Lốc của Diệp Phi mà đánh lên.

Kèm theo áp lực gió mạnh mẽ do hai bên va chạm tạo ra, Bắc Chi Vương mượn thế này thuận lợi kéo giãn khoảng cách với Diệp Phi.

Mặc dù đối với Bắc Chi Vương mà nói, chiến đấu xa hay cận chiến đều là những phương thức tác chiến mà ngài ta giỏi.

Nhưng nhìn chung, thủ đoạn chiến đấu của Diệp Phi sẽ nghiêng về cận chiến hơn.

Xuất phát từ lập trường này, để có lợi hơn cho chiến thắng của mình, việc kéo giãn khoảng cách với Diệp Phi trước, cố gắng dùng nhiều thủ đoạn tấn công xa để quấy nhiễu, đương nhiên cũng là một phương thức tác chiến vô cùng hiệu quả.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp đất, cơ thể Bắc Chi Vương đột nhiên cứng đờ như bị điện giật.

Sau đó toàn bộ cơ thể liền không tự chủ được mà nửa quỵ xuống.

"Không hay rồi!" Khoảnh khắc này, bất kể là Tây Chi Vương hay

Bắc Chi Vương đương nhiên đều nhận ra vấn đề.

Họ đâu có quên.

Trong cuộc giằng co trước đó giữa Bắc Chi Vương và Diệp Phi, Quyền Bão Lốc của Diệp Phi đã thành công vượt qua cánh tay của Bắc Chi Vương và để lại một lỗ thủng trên bụng ngài.

Mặc dù sau đó, Bắc Chi Vương vẫn mạnh mẽ như ban đầu, nhưng vết thương chính là vết thương.

Tuyệt đối sẽ không biến mất vì ngài ta biểu hiện dũng mãnh đến mức nào.

Sự mạnh mẽ của ngài chỉ khiến sự chú ý của ngài chuyển từ vết thương đi.

Nhưng những gì đã tồn tại tuyệt đối sẽ không vì thế mà biến mất.

Họ đều rất rõ ràng, vết thương này bất kể lúc nào, bằng cách nào bùng phát đều không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là họ không ngờ, vết thương này lại đúng vào lúc tồi tệ nhất hiện tại mà gây ảnh hưởng đến Bắc Chi Vương.

Hiện tại hai người đều đang trong trạng thái chiến đấu.

Vào lúc này, bất kỳ một sai sót nào cũng sẽ đổi lấy một đòn hủy diệt.

Huống chi Bắc Chi Vương lại còn vì vết thương mà toàn bộ động tác đều bị đình trệ lại.

Đúng như họ nghĩ.

Diệp Phi đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Quyền Bão Lốc đã sớm hoàn thành tích lực.

Mượn thế hạ xuống, Diệp Phi đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công Bắc

Chi Vương.

Mà đối với điều này, ít nhất hiện tại, Bắc Chi Vương thậm chí còn không kịp thời gian triệu hồi phòng ngự.

“Bắc Chi Vương!

Cẩn thận đó!” Tây Chi Vương lo lắng hô lớn, tuy muốn xông lên giúp đỡ, nhưng bất lực vì tình huống hiện tại của mình còn tệ hơn Bắc Chi Vương.

Nếu nói ngày hôm nay trận chiến này có điều gì Tây Chi Vương có thể khẳng định, e rằng chính là khoảnh khắc hiện tại này.

Với tình hình lúc này, Bắc Chi Vương căn bản không có bất kỳ cách ứng phó nào.

Mà đối mặt với một đối thủ như vậy, ở khoảng cách này, Diệp Phi cũng căn bản không có lý do để tấn công trượt.

Tây Chi Vương lo lắng nắm chặt nắm đấm.

Mặc dù đã nghĩ đến kết quả, nhưng cô không dám tin, hay nói cách khác là không thể chấp nhận.

Cô thực sự không thể chấp nhận, trận chiến đã kéo dài đến tận bây giờ, trận chiến bảo vệ tôn nghiêm vương giả của họ, sau khi đã giằng co đến mức này, vậy mà vương giả của họ lại thua.

Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào Bắc Chi Vương.

Khoảnh khắc này, cô, người vốn luôn cao cao tại thượng, chưa từng nghi ngờ thân phận vương giả của mình, lại nảy sinh nỗi sợ hãi thất bại.

Trong lòng cô không khỏi cầu nguyện.

Hy vọng khoảnh khắc đã không còn hồi hộp này, có thể có kỳ tích xảy ra.

Mặc dù cô biết, điều đó là tuyệt đối không thể.

Nhưng điều khiến người ta nằm mơ cũng không ngờ tới là, chuyện vốn dĩ không nên tồn tại này, cuối cùng lại trở thành hiện thực.

Nhìn thấy Quyền Bão Lốc của Diệp Phi sắp đánh trúng Bắc Chi Vương, động tác của Diệp Phi đột nhiên xuất hiện một chút đình trệ.

Sự đình trệ này vô cùng bất thường, thậm chí rất vô lý.

Nhưng Bắc Chi Vương làm sao có thể vì cái gọi là vô lý này mà đứng yên tại chỗ, đến mức bỏ lỡ cơ hội này chứ?

Ngài ta vội vàng né sang một bên với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Phi nhìn thấy động tác của Bắc Chi Vương, đương nhiên cũng biết cơ hội này đối với mình quan trọng đến mức nào.

Anh nghiến chặt răng.

Dốc toàn lực vung ra cú đấm này.

Mặc dù anh đã cố gắng điều chỉnh nhanh nhất có thể, nhưng động tác của Bắc Chi Vương cũng không hề chậm chút nào.

Thêm vào đó, cơ thể anh vẫn đang ở trạng thái không dễ kiểm soát.

Cú đấm này đương nhiên là hụt mất.

Tây Chi Vương đã hoàn toàn đờ người ra.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, Bắc Chi Vương vậy mà thực sự có thể thoát thân khỏi cú đánh chí mạng của Diệp Phi.

Mặc dù đây là điều cô hy vọng, nhưng điều cô càng không ngờ tới là cách Bắc Chi Vương thoát thân lại là như thế này.

Điều này cũng không trách trí tưởng tượng của Tây Chi Vương không đủ phong phú.

Bất kể xuất phát từ lập trường nào, diễn biến này cũng quá kịch tính.

Bất kỳ ai có trí tưởng tượng không đến mức bay bổng lên trời, muốn nghĩ đến điểm này cũng là điều không thể!

Còn về Bắc Chi Vương, đương nhiên cũng cảm thấy may mắn vì mình có thể thoát thân khỏi đòn chí mạng của Diệp Phi.

Ngài ta nhanh chóng quay đầu lại, liền thấy biểu cảm của Diệp Phi lúc này có chút dữ tợn.

Chương 634

Đây tuyệt đối không phải là sự bực bội vì tấn công trượt.

Điều này không khỏi khiến trong lòng ngài nảy sinh thêm vài phần nghi vấn.

Nhưng rất nhanh, trong lòng ngài liền nghĩ đến một khả năng.

Nhớ lại trận chiến của hai người, dường như không lâu trước đó, Diệp Phi cũng đã xuất hiện trạng thái tương tự.

Ngay sau đó, một thao tác khác của Diệp Phi cũng khiến Bắc Chi Vương khẳng định suy nghĩ của mình.

Đó chính là Diệp Phi vậy mà lại liên tiếp lùi về phía sau mấy bước, để kéo giãn khoảng cách với Bắc Chi Vương.

Mặc dù Diệp Phi vừa nãy tấn công trượt, nhưng nếu thực sự xét từ cục diện mà nói, tình thế thực ra vẫn nằm trong tay Diệp Phi.

Một cơ hội khó có được như vậy.

Từ góc độ chiến đấu mà nói, đương nhiên nên tranh thủ lúc Bắc Chi Vương chưa điều chỉnh xong, nhanh nhất có thể theo kịp tấn công.

Thế nhưng Diệp Phi lại không làm như vậy.

Giải thích tốt nhất cho điều này đương nhiên là, với tình hình của Diệp Phi lúc đó, cho dù anh muốn làm như vậy cũng không có cách nào làm được.

Chuyện này Diệp Phi đương nhiên rất rõ.

Trong cục diện này, một khi lùi bước tương đương với việc thể hiện sự yếu thế trước đối thủ.

Ngay cả là để đảm bảo tiết tấu tấn công của mình, việc giả vờ ra vẻ cũng nên tiếp tục duy trì tấn công mới phải.

Thế nhưng cú tấn công trượt của Diệp Phi không phải đơn giản chỉ vì cơ thể không thoải mái như vậy.

Ngay khoảnh khắc anh nắm lấy cơ hội tiếp đất, gân cốt toàn thân đột nhiên truyền đến một trận đau xé cực hạn.

Lực xé này vô cùng lớn.

Có một khoảnh khắc, Diệp Phi thậm chí còn cảm thấy mình dường như đã bị lực lượng này xé nát!

Xương cốt phát ra những tiếng kêu thê lương, dường như tất cả đều đã đến bờ vực tan vỡ.

Nội tạng của anh cũng quặn thắt dữ dội, như thể đồng thời bị vô số bàn tay lớn nắm chặt.

Chỉ cần đối phương hơi dùng thêm một chút sức lực, là có thể bóp nát trái tim mình.

Ngay cả sau đó rất nhanh liền dịu đi một chút, nhưng cơn đau thấu tim này vẫn khiến Diệp Phi ngay cả những đòn tấn công cơ bản nhất cũng không dễ dàng thực hiện được.

Diệp Phi trong lòng vô cùng rõ ràng.

Nếu mình thực sự muốn trong trạng thái như vậy mà giả vờ ra vẻ miễn cưỡng tấn công, một khi thất bại, mình không những sẽ mất đi cơ hội tấn công Bắc Chi Vương, mà với kinh nghiệm của Bắc Chi Vương, nhất định sẽ ngay lập tức nắm bắt được sơ hở của Diệp Phi, phản công gây ra đòn chí mạng cho Diệp Phi.

Vì vậy, cho dù bỏ qua cơ hội này, Diệp Phi cũng chọn tạm thời rút lui.

Và lý do tại sao mình đột nhiên đau khổ đến mức này, Diệp Phi trong lòng đương nhiên cũng hiểu rõ.

Đây chắc chắn là tác dụng phụ của viên Thần Tiên Dược thứ ba.

Anh đã từng tưởng tượng, cơn đau chết người mà hệ thống đặc biệt nhắc nhở mình khi uống viên Thần Tiên Dược thứ ba rốt cuộc sẽ đến mức độ nào.

Nhưng thực sự không ngờ, lại đến mức độ này.

Quan trọng hơn, đây vẫn chỉ là khởi đầu.

Đã trải qua cơn đau do tác dụng phụ của Thần Tiên Dược trước đó, Diệp Phi rất rõ, tác dụng phụ của Thần Tiên Dược là tăng tiến từng cấp độ.

Nỗi đau khổ đó sẽ không ngừng tăng lên theo số lần tác dụng phụ xảy ra.

Theo nghĩa đen mà nói, cơn đau lần đầu tiên xảy ra đương nhiên cũng là nhẹ nhàng nhất.

Mà chính nỗi đau như vậy, lúc này đã khiến Diệp Phi cảm thấy sống không bằng chết rồi.

Diệp Phi thực sự không dám tưởng tượng.

Nếu nỗi đau này tiếp tục kéo dài, mình sẽ phải trải qua những gì.

E rằng còn chưa đến lúc tác dụng phụ cuối cùng của Thần Tiên Dược xuất hiện, mình đã chết rồi.

Mà trong chuyện này, điều càng khiến Diệp Phi kinh ngạc hơn là.

Lần này, tốc độ tác dụng phụ xảy ra lại nhanh đến vậy.

Anh cũng không biết rốt cuộc là do thiết lập của Thần Tiên Dược, hay là do giao đấu với Bắc Chi Vương đã thúc đẩy nó đẩy nhanh tác

dụng của Thần Tiên Dược.

Chỉ là anh vô cùng rõ ràng, mình đã dần mất đi cơ hội chiến đấu trong trận chiến này.

Nếu không thể nhanh chóng kết thúc trận chiến này, e rằng còn chưa kịp chết vì tác dụng phụ của Thần Tiên Dược, thì đã bị Bắc Chi Vương tấn công mà bị diệt sát trước rồi.

Ngay cả bây giờ, nếu không phải vì Bắc Chi Vương cũng bị ảnh hưởng bởi vết thương mà không thể lập tức phản ứng, mình e rằng đã bị hạ gục rồi.

"Xem ra, cuối cùng cũng phải kết thúc rồi sao?" Diệp Phi thở dài, cố gắng dùng cách này để giảm bớt nỗi đau của mình.

"À à, xem ra hai chúng ta đều sắp không trụ nổi nữa rồi." Bắc Chi Vương thở dài, chống người từ từ đứng dậy.

Hai người đứng tại chỗ quan sát đối phương.

Ai cũng biết, cơ thể cả hai đã dần đạt đến cực hạn.

Ngay cả khi họ còn muốn tiếp tục đánh, cũng sẽ không lâu nữa, trận chiến này cũng sẽ tuyên bố kết thúc.

Diệp Phi nặng nề điều chỉnh hơi thở.

Cơn đau thấu tim đó vẫn tiếp tục.

Ý thức của anh đã xuất hiện dấu hiệu mơ hồ.

Anh rất rõ, nếu tiếp tục trì hoãn, mình sẽ không còn cơ hội chiến thắng nữa.

Mà điểm này, đối với Bắc Chi Vương cũng tương tự.

Sát thương do Quyền Bão Lốc trước đó gây ra cho ngài còn nghiêm trọng hơn những gì ngài thể hiện.

Thêm vào đó, ngài chiến đấu không ngừng nghỉ sau đó, tình trạng vết thương lúc này đã xấu đi.

Nếu tiếp tục chiến đấu, ngài chắc chắn cũng không trụ được lâu nữa.

Hai người quan sát đối thủ, hồi tưởng lại từng khoảnh khắc giao đấu với đối phương.

Đồng thời trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Trong khoảnh khắc có thể là hiệp cuối cùng sắp đến này, đối phương có khả năng nhất sẽ áp dụng phương thức tấn công như thế nào.

Và lần này, người đầu tiên hành động lại là Diệp Phi.

Chỉ thấy anh dẫm mạnh chân xuống đất, sau đó trực tiếp lao về phía Bắc Chi Vương.

Diệp Phi không hiểu tình hình của Bắc Chi Vương, nhưng anh biết cơ thể mình đã không trụ được bao lâu nữa.

Anh lúc này không dám làm những chuyện như là lặng lẽ chờ đợi cơ hội.

Anh phải nắm bắt từng khoảnh khắc có thể hành động.

Chỉ có như vậy, anh mới có khả năng dựa vào cơ thể đã gần đến cực hạn lúc này để chiến thắng trận chiến khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng này.

Đối với bất kỳ chiến binh nào, thời điểm nguy hiểm nhất không nghi ngờ gì là lúc họ hạ quyết tâm dốc sức đánh một trận.

Không ai biết, lúc này họ sẽ bùng phát ra sức mạnh như thế nào.

Mà đối với mỗi người có kinh nghiệm, đều tuyệt đối không hy vọng đối mặt với khoảnh khắc này.

Đặc biệt là khi đối mặt với một chiến binh đầy bất ngờ như Diệp Phi, càng đúng như vậy.

Bắc Chi Vương lập tức điều khiển đá xung quanh tấn công mạnh về phía Diệp Phi.

Hiện tại Diệp Phi không có tâm trí nào để lãng phí thời gian vào những đòn tấn công này.

Anh thông qua quan sát, nhanh chóng khóa mục tiêu vào vị trí của từng đòn tấn công.

Sau đó vung Trảm Long Đao phá hủy những đòn tấn công có thể gây uy hiếp cho mình.

Còn những đòn khác đương nhiên anh bỏ qua.

Chương 635

Tuy nói Bắc Chi Vương vì vết thương mà những đòn tấn công lúc này khó tránh khỏi bị giảm sức mạnh, nhưng ai cũng biết, hiện tại Diệp Phi cũng không ở trạng thái toàn thịnh.

Hơn nữa, trong tình huống trận chiến đã tiến hành đến mức độ này, bất kể là bên tấn công hay bên phòng thủ, tinh thần đều không thể tập trung hoàn toàn như lúc ban đầu.

Lúc này, việc chủ yếu dựa vào ý chí để chống đỡ, thực sự rất khó tưởng tượng còn có người có thể dự đoán được đòn tấn công đến mức độ như vậy.

"Tên này, là quái vật sao?" Nhìn Diệp Phi xông tới, đặc biệt là nhớ lại dáng vẻ đau khổ của anh trước đó, Tây Chi Vương trợn mắt há hốc mồm.

Biểu hiện của Diệp Phi đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của cô.

Hiện tại cô đối với Diệp Phi không còn là sự phấn khích muốn giải phẫu nữa, mà là sự kinh ngạc khác xa, thậm chí nói ra còn có chút sợ hãi.

"À à à!

Đến lúc này cậu vậy mà vẫn có thể ứng phó như vậy!" "Tốt lắm!

Làm rất tốt!" Bắc Chi Vương hét lớn một tiếng.

Một lần nữa điều khiển đòn tấn công giáng xuống.

Lần này Diệp Phi không đáp lời.

Đúng như Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương kinh ngạc, tình trạng cơ thể của Diệp Phi hiện tại đã vô cùng tồi tệ.

Thực ra mà nói, anh lúc này đã không còn khả năng phản ứng đến mức độ này nữa.

Mà Diệp Phi sở dĩ làm được điều không thể này, chính là vì anh lúc này đã loại bỏ tất cả những suy nghĩ thừa thãi.

Hiện tại trong mắt anh chỉ có Bắc Chi Vương và những đòn tấn công mà Bắc Chi Vương tung ra.

Trong đầu anh cũng chỉ vang vọng toàn bộ những điều liên quan đến nó.

Ngay cả khi cơ thể đã đến mức độ này, nhưng tập trung hoàn toàn sự chú ý của mình vào phương diện này, muốn đạt đến một độ cao mà người khác không thể tưởng tượng cũng không phải là điều tuyệt đối không thể.

Nhìn thấy mình sắp đến trước mặt Bắc Chi Vương, cơn đau thấu tim lại một lần nữa bùng phát.

Tuy nói Diệp Phi đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng ngay khoảnh khắc cảm giác đau này xuất hiện, động tác của Diệp Phi vẫn lập tức xuất hiện một sự đình trệ.

Mà khoảnh khắc này, đương nhiên chính là cơ hội của Bắc Chi Vương.

Đòn tấn công của ngài ta chớp mắt đã đến trước mặt Diệp Phi.

May mắn thay lúc này Diệp Phi cũng đã điều chỉnh lại.

Kèm theo một bước di chuyển nhanh chóng, Diệp Phi liền thoát khỏi đòn tấn công của Bắc Chi Vương.

Nhưng đối với Diệp Phi, Bắc Chi Vương làm sao có thể chỉ tung ra một đòn tấn công chứ?

Kèm theo sự rung chuyển của mặt đất, bốn nắm đấm khổng lồ

bao quanh Diệp Phi.

Ngay khi Diệp Phi chuẩn bị xông ra khỏi vòng vây, bốn nắm đấm đồng loạt giáng xuống.

Trong khoảnh khắc chỉ nghe một tiếng nổ lớn.

Đồng thời mặt đất xuất hiện những vết nứt, một luồng khí sóng trực tiếp lan rộng ra xung quanh.

"Trời ơi!

Trận chiến trên kia vậy mà vẫn chưa kết thúc sao!" Hai người trực tiếp chiến đấu trong Điện Diêm Vương này.

Bất kể Điện Diêm Vương này kiên cố đến mức nào, sau khi bị họ giày vò lâu như vậy, làm sao có thể chịu đựng được.

Huống chi đòn tấn công của Bắc Chi Vương vốn là đến từ Điện Diêm Vương, một khi có gì xảy ra, ảnh hưởng đến Điện Diêm Vương đương nhiên cũng là lớn nhất.

"Bắc Chi Vương đại nhân đã hoàn toàn thức tỉnh sức mạnh từng có của mình." "Nâng cao năng lực của mình đến mức độ như vậy." "Tại sao trận chiến này vẫn chưa kết thúc chứ!" "Đối thủ này rốt cuộc là ai vậy!" "Ở thế giới này vậy mà vẫn còn người có thể ngang tài với vương giả sao!" "Chỉnh lại một chút, cậu có chắc đây được tính là ngang tài với vương giả không?" "Các người hãy suy nghĩ kỹ, người này đến đây vì sao chứ." "Chính là vì anh ta đã đánh bại hai đại vương giả rồi đó!" "Đúng vậy!" "Hơn nữa Bắc Chi Vương bất kể là từ biểu hiện sức mạnh bản thân, hay là khí tức hiện tại, đều mạnh hơn các vương giả khác!" "Nói cách khác chúng ta đã không thể dùng vương giả làm tiêu chuẩn để đánh giá thực lực của người này nữa rồi." Kèm theo đáp án này xuất hiện, mọi người đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Trong nhận thức của họ, vương giả chính là biểu tượng của thực lực.

Bất kể là ai, chỉ cần được nhắc đến và so sánh sức mạnh với vương giả, bất kể kết quả so sánh là gì, đó đều là một vinh quang tột đỉnh.

Trước ngày hôm nay, họ chưa từng thấy, không, nói chính xác hơn là ngay cả trong suy nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

Một ngày nào đó, vậy mà sẽ có một người mà ngay cả vương giả cũng không thể trở thành tiêu chuẩn để đo lường thực lực của anh ta.

Họ lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà dần xuất hiện những vết nứt.

Tất cả mọi người đều không khỏi nuốt nước bọt.

Họ cảm thấy mình cứ như đang gặp một cơn ác mộng.

Một cơn ác mộng mà họ khó có thể tưởng tượng, không thể hình dung.

Hiện tại, trong lòng tất cả bọn họ chỉ có một suy nghĩ chung, trận chiến này có thể kết thúc nhanh chóng, cơn ác mộng của họ cũng có thể tỉnh lại sớm hơn.

Cùng với sự xuất hiện của những luồng kiếm khí, bốn nắm đấm khổng lồ không chút nghi ngờ bị Diệp Phi chém tan tành.

Giữa làn khói bụi mờ mịt, một bóng người tiếp tục xông ra.

Kèm theo một trận gia tốc, khoảng cách giữa Diệp Phi và Bắc Chi Vương cũng đột nhiên rút ngắn rất nhiều.

Bắc Chi Vương không khỏi nuốt nước bọt.

Hiện tại, Diệp Phi xông tới không ngừng, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Nếu không phải vì lúc này trên mặt Diệp Phi quả thực hiện rõ vài phần đau đớn, Bắc Chi Vương đã không nhịn được nghi ngờ.

Rốt cuộc thì biểu cảm đau khổ không chịu nổi kia của Diệp Phi là thật hay giả vờ.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng đối với Bắc Chi Vương.

Ông ta rất vui khi có thể đối mặt với một đối thủ như vậy.

Nhưng đúng như ông ta đã nói, kinh nghiệm trăm năm tích lũy đương nhiên không chỉ giới hạn ở phương diện chiến đấu.

Về các phương diện khác, lịch duyệt và kinh nghiệm của Bắc Chi Vương tự nhiên cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Mặc dù có thể giao đấu với một đối thủ mạnh mẽ như vậy quả thực là điều Bắc Chi Vương mong đợi, nhưng ông ta sẽ không quên.

Đồng thời là một chiến sĩ, ông ta còn có trách nhiệm của một vị vương.

Hiện tại, Diệp Phi không chỉ là đối tượng giao đấu sảng khoái mà còn là đối thủ ông ta nhất định phải đánh bại.

Chỉ có như vậy, địa vị và tôn nghiêm của các vị vương giả bọn họ mới có thể được bảo toàn.

Đối với Đông Chi Vương và Nam Chi Vương đã ngã xuống, đây mới xem như là một lời an ủi.

Vì vậy, cho dù Bắc Chi Vương có ngưỡng mộ Diệp Phi đến đâu, ông ta cũng phải đảm bảo mình có thể đánh bại Diệp Phi một cách chắc chắn.

Mặc dù đây không phải là một đối thủ bình thường, nhưng ở điểm này tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Bắc Chi Vương lại một lần nữa điều khiển nham thạch tấn công Diệp Phi.

Trong quá trình này, Bắc Chi Vương cũng đã thử nhiều dạng thức khác nhau.

Nhưng từ kết quả mà nói, lại không mấy lạc quan.

Bất kể là Bắc Chi Vương tung ra loại hình tấn công nào, Diệp Phi đều có thể chặn lại.

Đồng thời, hắn tiếp tục gia tốc về phía Bắc Chi Vương.

Nếu chỉ nhìn cảnh tượng hiện tại, thì giống như Bắc Chi Vương đang bị Diệp Phi dồn ép đánh vậy.

Tây Chi Vương không thể tin vào mắt mình.

Gã thực sự không hiểu, tại sao rõ ràng cả hai bên đều ở trạng thái gần như tương đồng, lại xuất hiện tình huống như vậy.

Gã kéo lê cơ thể bị trọng thương, ngưng tụ một đòn tấn công trong tay.

Ánh mắt gã đặt lên người Diệp Phi.

Mặc dù làm vậy có lẽ không thích hợp cho lắm, nhưng biểu hiện hiện tại của Diệp Phi thực sự khiến Tây Chi Vương không thể không lo lắng cho tình hình của Bắc Chi Vương.

Vậy thì để đảm bảo Bắc Chi Vương chiến thắng, cho dù có một số chuyện không đẹp mắt, gã cũng phải làm.

Tây Chi Vương đã hạ quyết tâm, đang chuẩn bị tấn công Diệp Phi thì Bắc Chi Vương liền nhanh chóng nhìn tới với ánh mắt nghiêm khắc.

Ánh nhìn này lập tức khiến Tây Chi Vương giật mình.

Chương 636

Nhưng rất nhanh, gã cũng nhận ra nguyên nhân Bắc Chi Vương nhìn mình.

Đây là lời nhắc nhở gã tuyệt đối không được can thiệp vào trận chiến này.

Nhìn lại chiến trường, được Bắc Chi Vương nhắc nhở, Tây Chi Vương lại quan sát ra những điều khác.

Thứ nhất, tuy hai người hiện tại đang giao chiến theo cách riêng của mình, nhưng ánh mắt của cả hai đã hình thành một loại hài hòa nào đó.

Nếu lúc này có một thế lực thứ ba gia nhập, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự hài hòa hiện tại.

Chỉ là đến lúc đó, sự phá hoại ảnh hưởng nhiều nhất là Bắc Chi Vương hay Diệp Phi thì khó mà nói được.

Thứ hai, cho dù đến hiện tại, biểu cảm của Diệp Phi cũng hiện lên vẻ dữ tợn.

Điều đó cho thấy, giống như Bắc Chi Vương, hiện tại Diệp Phi cũng đã tàn tạ không chịu nổi.

Sở dĩ hắn vẫn có thể thể hiện như vậy là vì hắn đã hoàn toàn tập trung sự chú ý vào trận chiến này.

Hơn nữa, vì Tây Chi Vương đã quá lâu không tham gia, nên tự nhiên đã bị Diệp Phi bỏ qua.

Nếu bây giờ Tây Chi Vương tung ra một đòn tấn công non nớt về phía Diệp Phi, thì bất kể đòn tấn công này có thể đánh trúng Diệp Phi một cách thuận lợi hay không.

Trong suy nghĩ của Diệp Phi, ngoài Bắc Chi Vương, còn có cả Tây Chi Vương gã.

Vậy Diệp Phi có thực sự chỉ tập trung mục tiêu vào Bắc Chi Vương nữa không?

Nếu Diệp Phi cuối cùng phán đoán là sẽ tiêu diệt gã – người không thể hành động tốt – trước thì sao?

Vậy thì bất kể Diệp Phi cuối cùng có xông lên thành công và tiêu diệt gã, hay Bắc Chi Vương vì tránh cho gã bị Diệp Phi hạ gục mà xông ra bảo vệ gã, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ khiến tình cảnh của bọn họ trở nên vô cùng khó xử.

Tây Chi Vương uất ức nắm chặt nắm đấm.

E rằng gã nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

Gã, người vẫn luôn đứng trên đỉnh cao của thế giới này, có một ngày lại cảm thấy mình đang cản trở người khác.

Nhìn thấy Diệp Phi ngày càng đến gần mình, Bắc Chi Vương vừa điều khiển tấn công vừa không ngừng lùi lại để kéo giãn khoảng cách với Diệp Phi.

Ngay trong quá trình lùi lại này, khuôn mặt Bắc Chi Vương đột nhiên hiện lên vẻ dữ tợn.

Kèm theo máu tươi chảy ra từ bụng ông ta, Bắc Chi Vương vì đau đớn mà dừng động tác.

Tây Chi Vương lập tức hít một hơi khí lạnh.

Gã quá rõ sự đình trệ lúc này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Gã lại một lần nữa ngưng tụ không khí, khoảnh khắc này gã đã không còn quan tâm đến bất kỳ rủi ro nào sẽ xuất hiện nữa.

Ít nhất đòn tấn công này đánh ra, có thể miễn cưỡng cắt đứt nhịp

điệu của Diệp Phi.

Và ngay trong sự do dự ngắn ngủi này, Diệp Phi vẫn xông thẳng đến trước mặt Bắc Chi Vương.

Tiếp đó, lúc nào không hay, Bão Bùng Nổ Lớn đã tụ lực từ từ giơ lên.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để giáng cho Bắc Chi Vương một đòn chí mạng. "Khốn kiếp!

Ta phải ra tay rồi!" Tây Chi Vương nghĩ thầm, đòn tấn công trong tay đã tụ lực chờ phát.

Bắc Chi Vương tuy đau đớn, nhưng phản ứng cũng rất nhanh.

Chỉ thấy ông ta nhanh chóng lùi lại, vội vàng chuẩn bị kéo giãn khoảng cách với Diệp Phi.

Khó khăn lắm mới có một cơ hội tốt như vậy, Diệp Phi sao có thể bỏ qua được?

Hắn nhanh chóng xông lên, dồn ép từng bước về phía Bắc Chi Vương.

Dưới sự bức bách của đối phương, tình cảnh của Bắc Chi Vương dần trở nên thảm hại.

Điều bực bội hơn là, trong quá trình này, Bắc Chi Vương đã thử rất nhiều cách muốn dẫn dụ Diệp Phi tung ra Bão Bùng Nổ Lớn, nhưng đều không có tác dụng chút nào.

Bắc Chi Vương biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, người cuối cùng bị trúng đòn và thất bại nhất định sẽ là mình! "Phải nghĩ cách thôi." "Nhất định sẽ có cơ hội như vậy xuất hiện." Bắc Chi Vương nghĩ thầm, vẫn không ngừng né tránh trong các đòn tấn công của Diệp Phi.

Theo Bắc Chi Vương thấy, ảnh hưởng trạng thái của Diệp Phi do

một nguyên nhân không rõ nào đó gây ra, có thể nói là yếu tố then chốt giúp ông ta có thể trụ vững đến bây giờ.

Nhưng sự kiên trì như vậy rốt cuộc khó mà kéo dài.

Trong một lần né tránh, vết thương của Bắc Chi Vương lại đau nhói.

Cả người ông ta suýt nữa không kiểm soát được mà ngả về phía sau.

Diệp Phi nắm lấy cơ hội này.

Bão Bùng Nổ Lớn lập tức đánh tới Bắc Chi Vương.

Lần này, bất kể là Bắc Chi Vương hay Tây Chi Vương, đều cho rằng Bắc Chi Vương toi đời rồi.

Nhưng ngay lúc này, một kỳ tích lại một lần nữa xuất hiện.

Biến cố đột ngột này đương nhiên là điều tất cả mọi người có mặt đều không ngờ tới.

Nếu đòn tấn công này của Diệp Phi thành công, kết quả của trận chiến sẽ không còn gì phải nghi ngờ.

Hiện tại Bắc Chi Vương đã không còn bất kỳ khả năng nào để đỡ được đòn này nữa.

Nhưng lúc này, biến cố đột ngột xuất hiện.

Tự nhiên khiến toàn bộ cục diện xuất hiện thay đổi long trời lở đất.

Trong trận chiến căng thẳng đến mức này, dù chỉ là một chút do dự cũng có thể ảnh hưởng đến thắng bại của cả trận đấu.

Cho dù hiện tại Bắc Chi Vương đã bị thương, nhưng sự do dự này của Diệp Phi cũng đã đủ để Bắc Chi Vương có thể ứng phó.

Còn đối với Diệp Phi mà nói, điều tồi tệ nhất là với khoảng cách hiện tại giữa hai người.

Cả hai đều có khả năng tấn công tầm gần.

Nếu đòn tấn công này của Diệp Phi thành công, Bắc Chi Vương chắc chắn sẽ ngã xuống.

Nhưng một khi thất bại, Bắc Chi Vương sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy mà lựa chọn rút lui?

Tây Chi Vương nắm chặt nắm đấm.

Trận chiến này đã diễn ra đến giờ, gã cuối cùng cũng nhìn thấy một cơ hội hoàn toàn khả thi!

Và cơ hội như vậy Bắc Chi Vương đương nhiên cũng không thể bỏ qua.

Tay trái ông ta biến thành thủ đao, kèm theo một luồng âm khí bao quanh, trực tiếp đâm thẳng vào tim Diệp Phi.

Mà Diệp Phi đương nhiên cũng không phải là kẻ ngồi yên chờ chết.

Thấy đòn tấn công của Bắc Chi Vương ập đến, hắn lập tức miễn cưỡng vặn người điều chỉnh tư thế.

Dùng phần cơ thể bên phải của mình đối chọi với tay trái của Bắc Chi Vương.

Trong tình huống đối chọi giữa hai người, chỉ dựa vào tay trái, Bắc Chi Vương muốn đâm trúng tim Diệp Phi một cách chính xác vốn đã có phần khó khăn.

Cộng thêm việc Diệp Phi liều mạng xoay người, mặc dù cuối cùng vẫn bị Bắc Chi Vương đâm xuyên qua cơ thể, nhưng ít nhất cũng miễn cưỡng bảo toàn được tính mạng. "Thật là ngoan cường." Bắc

Chi Vương nhíu chặt mày lẩm bẩm: "Đến nước này rồi mà vẫn có thể ứng phó như vậy." Khoảnh khắc này, Bắc Chi Vương cảm giác trong lòng dâng lên một tia bất an.

Theo lý mà nói, mặc dù đòn tấn công của mình không thể hoàn toàn đánh bại Diệp Phi, nhưng tình hình hiện tại của Diệp Phi cũng đã khá tồi tệ rồi.

Về mặt biểu hiện, đương nhiên là mình phải chiếm ưu thế hơn một bậc.

Nhưng ông ta không thể nói rõ cảm giác bất an này rốt cuộc là gì.

Bản năng chiến sĩ của ông ta dường như đang nhắc nhở ông ta trong đầu.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, ông ta đã đưa ra một quyết định cực kỳ sai lầm. "Nếu không ứng phó như vậy, thì làm sao tóm được ngài đây?" Ngay lúc này, Diệp Phi khẽ ngẩng đầu lên.

Nụ cười tự tin trên khuôn mặt hắn lập tức khiến đầu Bắc Chi Vương vang lên một tiếng "ong" lớn.

Chương 637

Chưa kịp phản ứng, Diệp Phi bỏ Trảm Long Đao, trực tiếp nắm chặt cánh tay Bắc Chi Vương.

Bắc Chi Vương trợn mắt.

Tim đập cũng theo đó mà gia tốc. "Ngươi!

Đặt bẫy cho ta sao!" Bắc Chi Vương cuối cùng cũng hiểu ra.

Ông ta cuối cùng cũng nghĩ ra cảm giác vừa rồi của mình rốt cuộc có vấn đề gì.

Không sai, khoảnh khắc trước đó, toàn bộ quá trình diễn ra không hề có chút sơ hở nào.

Mình cũng thuận lý thành chương mà tiếp tục.

Nhưng nếu bây giờ suy nghĩ kỹ lại, sự không có bất kỳ sơ hở nào đó chẳng phải là vấn đề lớn nhất sao!

Không sai, vì một lý do nào đó, cơ thể Diệp Phi xuất hiện triệu chứng không ổn.

Nhưng sự không ổn này không phải xuất hiện vào lúc Diệp Phi phát động tấn công lần này.

Trước đó hắn đã xuất hiện triệu chứng về phương diện này rồi.

Vậy với đầu óc chiến thuật của Diệp Phi, cho dù hiện tại thực sự là lúc cần phải liều mạng một phen, hắn có thực sự sẽ không hề cân nhắc đến việc nếu cơ thể xuất hiện không ổn khi tấn công thì cần phải hành động như thế nào sao?

Không thể nào, điều này là hoàn toàn không thể!

Nhưng vừa rồi mọi chuyện diễn ra thực sự quá đột ngột.

Cộng thêm việc Diệp Phi không ngừng gây áp lực cho mình lại khiến Bắc Chi Vương thực sự không muốn tiếp tục kéo dài trận chiến.

Vì vậy, khi thoát khỏi hiểm cảnh và vừa hay xuất hiện một cơ hội tốt như vậy, bản năng của ông ta cuối cùng đã vượt lên lý trí, khiến ông ta đưa ra lựa chọn. "Ha ha, cũng không hoàn toàn là vậy, vừa nãy ta thật sự đau chết đi được." Diệp Phi nửa cười nửa mếu nhìn Bắc Chi Vương: "Bẫy rập không phải cứ đặt ra là nhất định sẽ thành công." "Mồi nhử đủ hấp dẫn, thời cơ thích hợp, những điều này đều sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của cái bẫy." "Ta đã nghĩ, nếu trong khi tấn công mà tác dụng phụ của ta xuất hiện." "Cơ hội này đối với ngài là vô cùng khó có được." "Nhưng là một chiến sĩ ưu tú như ngài, khi muốn nắm lấy cơ hội này, cũng sẽ cân nhắc đến những rủi ro có thể tồn tại đằng sau." "Ta đã thả câu, nhưng ngài không nhất định sẽ cắn câu này." "Nhưng nếu là trong tình huống đe dọa đến tính mạng thì sao?" "Lúc này cho dù lý trí của ngài vẫn tồn tại." "Nhưng bản năng sẽ kiểm soát cơ thể ngài nhiều hơn." "Vì vậy ta phải dồn ép ngài từng bước." "Gây áp lực cho ngài, khiến suy nghĩ muốn chiến thắng ta trong lòng ngài trở nên tha thiết." "Vậy thì khi ta vì lý do cơ thể mà không thể tấn công tốt được." "Mặc dù không thể nói là một trăm phần trăm, nhưng khả năng ngài muốn nắm lấy cơ hội này để phản công sẽ càng lớn." "Ít nhất từ kết luận này mà xem, ta đã cược đúng rồi!" "Ha ha, không ngờ ta tung hoành chiến trường bao nhiêu năm." "Lại vào thời khắc then chốt như vậy, thua kém một thằng nhóc ranh hôi sữa về mưu lược." "Thật là hậu sinh khả úy a." Bắc Chi Vương cười khổ nói.

Ông ta đã cố gắng rút tay mình ra khỏi ngực Diệp Phi.

Nhưng ông ta không được như ý.

Điều này cũng dễ hiểu.

Đối với Diệp Phi mà nói, khoảnh khắc này là do hắn đã phải trả giá bao nhiêu khó khăn mới đổi lấy được.

Sao có thể dễ dàng để Bắc Chi Vương thoát thân chứ?

Đồng thời, Bão Bùng Nổ Lớn của Diệp Phi cũng đã sớm kích hoạt trạng thái tụ lực.

Bắc Chi Vương vô cùng rõ ràng, với khoảng cách hiện tại giữa hai người, một khi đòn tấn công này thành công, mình sẽ không có bất kỳ khả năng sống sót nào. "Ha ha ha, không ngờ liều chết đến cuối cùng lại là kết quả như thế này." "Mặc dù rất không cam lòng, nhưng có lẽ cũng không tệ nhỉ." Bắc Chi Vương nghĩ thầm, rồi lại mở miệng nói: "Ta còn một câu hỏi cuối cùng." "Tại sao ngươi nhất định phải dùng phần cơ thể bên phải để đỡ?" "Chỉ cần có thể tóm được ta, bên nào cũng không quan trọng chứ?" "Không, khác biệt lớn đấy." Diệp Phi nói: "Ta hiện tại cũng là một người sắp chết." "Nếu đòn tấn công lần này không thể thuận lợi hạ gục ngài." "Ta cũng không còn cách nào nữa." "Nếu phần cơ thể bên trái của ta bị thương." "Chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chất lượng vung quyền, không phải sao?" Nhìn Diệp Phi đã tụ lực hoàn thành, Bắc Chi Vương tự nhiên hiểu ý của Diệp Phi, trên mặt liền lộ ra nụ cười mãn nguyện: "Nếu đã nghĩ đến cả bước này, trận này ta thua thật sự không còn gì để nói nữa rồi." Diệp Phi không hề chần chừ.

Đúng như hắn đã nói, hiện tại hắn cũng giống như Bắc Chi Vương, đã là một người đang đi trên bờ vực sinh tử.

Mặc dù cho dù mình có chết, cũng có thể rất nhanh hồi sinh ở thế giới hiện tại, nhưng Diệp Phi còn rất nhiều việc chưa làm.

Đương nhiên hắn vẫn muốn sống thêm một thời gian nữa.

Diệp Phi nắm chặt nắm đấm.

Bão Bùng Nổ Lớn liền giáng xuống ngực Bắc Chi Vương.

Lần này Bắc Chi Vương cũng không chống đỡ nữa.

Bởi vì ông ta trong lòng hiểu rõ, đối với Diệp Phi hiện tại, bất kể mình làm gì cũng đã không thể ngăn cản hành động của hắn.

Thà rằng trước khi chết tỏ ra tiêu sái một chút, còn hơn là kéo dài hơi tàn một cách vô nghĩa.

Tây Chi Vương thấy Bắc Chi Vương không chống cự, đương nhiên cũng đoán được ý định của Bắc Chi Vương. "Không được!" Tây Chi Vương lớn tiếng gào thét.

Áp lực gió yếu ớt lập tức phóng về phía Diệp Phi.

Và tình huống cũng giống như trước.

Đòn tấn công của gã không hề gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Diệp Phi.

Thậm chí còn chưa chạm vào Diệp Phi, đã bị Bão Bùng Nổ Lớn của Diệp Phi đánh tan.

Tây Chi Vương nắm chặt nắm đấm.

Khoảnh khắc này, sự tự tôn cao ngạo của một vương giả đã sớm tan thành mây khói.

Gã uất ức vì mình quá yếu kém.

Nếu không phải như vậy, trong tình thế hai đấu một tuyệt đối chiếm ưu thế, làm sao có thể để cục diện diễn biến đến mức này chứ?

Có lẽ sau đòn tấn công này, Diệp Phi cũng sẽ kiệt sức mà chết.

Nhưng Tây Chi Vương không cam tâm.

Vì một Diệp Phi, bọn họ đã hy sinh ba vị vương giả, sự hy sinh này xét từ bất kỳ góc độ nào cũng quá lớn. "Khốn kiếp!

Khốn kiếp thật!" Tây Chi Vương gào thét, nhưng hiện tại tất cả chỉ là sự nổi giận vô cớ. "Làm gì mà ồn ào thế." "Không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao?" "Là một vương giả, phải thanh lịch." Ngay lúc này, một giọng nói mang theo chút ngây thơ trẻ con xuất hiện.

Tây Chi Vương lập tức rùng mình tại chỗ.

Gã trợn tròn mắt, khẽ quay đầu kinh ngạc nhìn bóng người đang chầm chậm trôi vào từ cửa.

Lúc này trong mắt gã tràn đầy sự kính nể đối với đối phương.

Có thể khiến một vị vương giả đường đường như gã lộ ra biểu cảm như vậy, không cần nói cũng chỉ có thể là một người. "Di...

Diêm Vương đại nhân, ngài sao lại đến đây?" Tây Chi Vương nhìn chằm chằm Diêm Vương, giọng nói dần trở nên nhỏ bé. "Không đến nữa, cung điện của ta cũng sắp bị các ngươi phá nát rồi." Diêm Vương nhìn lướt qua xung quanh.

Sau đó từ từ ngẩng đầu lên, thấy nắm đấm của Diệp Phi đã kề sát Bắc Chi Vương. "Ôi chao, phải xử lý chuyện ở đây trước đã." Diêm Vương vừa dứt lời, bóng dáng y liền "vụt" một cái biến mất.

Tuy nhiên, hành động vốn nên khiến người ta kinh hô, Tây Chi Vương lại hoàn toàn không để ý.

Đủ để thấy, bọn họ đã không biết chứng kiến Diêm Vương thực hiện những hành động như vậy bao nhiêu lần rồi. "Kết thúc rồi sao." Nhìn nắm đấm ngày càng đến gần mình, Bắc Chi Vương mang theo nụ cười mãn nguyện, chuẩn bị đón nhận tất cả kết thúc này.

Ngay lúc này, giọng nói ngây thơ kia truyền vào tai ông ta. "Lão hỏa kế, ngươi không thể chết được đâu, ngươi chết rồi sau này ai chơi với ta?" Bắc Chi Vương trợn tròn mắt.

Liền thấy Diêm Vương đã xuất hiện ở giữa hai người. "Ngươi là

ai!" Diệp Phi rõ ràng cũng giật mình vì bóng người đột nhiên xông ra này.

Hắn không muốn làm hại người khác, nếu không phải vì mọi chuyện đã đến mức này, hắn thậm chí không hy vọng có bất kỳ xung đột nào với các vương giả.

Tuy nhiên, để thuận lợi đánh bại Bắc Chi Vương, Diệp Phi đã dốc hết sức tấn công.

Lúc này muốn thu chiêu đã không còn khả năng. "Diêm Vương đại nhân!

Xin ngài mau tránh ra!

Đòn tấn công này rất nguy hiểm!" Bắc Chi Vương lo lắng hét lên. "Diêm Vương!" Diệp Phi cũng trợn tròn mắt.

Cũng không ngờ, Boss này vậy mà lại xông ra.

Chương 638

"Nguy hiểm?

Lão hỏa kế, ngươi có phải hơi căng thẳng quá không?" "Trên địa bàn của ta, có gì có thể khiến ta gặp nguy hiểm chứ?" Giọng điệu của Diêm Vương khá nhẹ nhàng.

Cứ như thể nắm đấm suýt đánh cho vị vương giả kia thảm hại, trong mắt y căn bản không đáng nhắc đến vậy.

Chỉ thấy Diêm Vương nhẹ nhàng búng một cái.

Một lỗ đen liền xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Nắm đấm của Diệp Phi không chút nghi ngờ đánh vào trong đó.

Sức mạnh vốn đủ để hủy thiên diệt địa, cũng trong khoảnh khắc đó hoàn toàn tan biến.

Lần này Diệp Phi đã hoàn toàn đơ người.

Hắn đơn giản là không dám tin, đòn tấn công dốc hết sức của mình, vậy mà lại bị đối thủ hóa giải một cách nhẹ nhàng bâng quơ như vậy.

Đến khi Diệp Phi thu hồi nắm đấm, uy lực của Bão Bùng Nổ Lớn đã sớm biến mất. "Thôi thôi, đã bảo toàn được mạng tạm thời rồi thì trước hết hãy bình tĩnh lại chút đi." Diêm Vương búng một cái vào trán Bắc Chi Vương và Diệp Phi.

Cả hai liền lập tức bị tách ra, sau đó đồng loạt ngã xuống đất. "Diêm Vương đại nhân, ta đã bị trọng thương rồi, ngài không thể dùng cách nào nhẹ nhàng hơn sao?" Bắc Chi Vương ôm vết thương bất lực nói. "Ngươi còn biết mình bị trọng thương sao?" "Ta thấy tư thế liều mạng vừa rồi của ngươi, còn tưởng ngươi đã định chết cùng

đối thủ rồi chứ." "Thế thì chút tổn thương này có đáng là gì?" Diêm Vương nhìn Bắc Chi Vương với thái độ thờ ơ.

Tiếp đó, ánh mắt y lại đặt lên người Diệp Phi.

Sau một thời gian ngắn hồi phục, Diệp Phi cũng từ từ ngẩng đầu lên.

Hắn kinh ngạc nhìn Diêm Vương trước mặt, trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm xúc vô cùng phức tạp.

Ở thế giới cũ, vì các tác phẩm điện ảnh và truyền hình khác nhau, hắn cũng có một sự hiểu biết nhất định về Diêm Vương.

Nhưng Diêm Vương hiện tại rõ ràng không phù hợp với tất cả những gì Diệp Phi từng biết trước đây.

Vị Diêm Vương này có thân hình chỉ bằng một đứa trẻ khoảng 5, 6 tuổi.

Trên mặt còn mang theo chút vẻ ngây thơ.

Dáng vẻ lơ lửng giữa không trung trông không những không có chút uy nghiêm nào của Diêm Vương, mà còn có phần đáng yêu.

Nhưng Diệp Phi tuyệt đối sẽ không vì lý do này mà coi thường người trước mặt.

Bởi vì trên người y, Diệp Phi thực sự cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ khác thường.

Luồng khí tức này hắn không biết nên dùng từ gì để hình dung.

Nó giống như một loại quái vật khổng lồ nào đó ẩn sâu dưới vực thẳm.

Nhìn Diêm Vương giống như đang nhìn vào vực thẳm đó.

Và sau đó có thể thấy một sinh vật nào đó trong vực thẳm, lúc này

đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm hắn.

Mặc dù đối thủ không làm gì cả, nhưng chỉ riêng ánh mắt đó thôi cũng đã khiến Diệp Phi kinh hồn bạt vía.

Hắn biết, nếu giao đấu với đứa trẻ trước mặt này.

Với trạng thái hiện tại của mình, e rằng không thể trụ quá ba hiệp. "Khí tức đáng sợ như vậy, thân phận của y e rằng không cần phải nghi ngờ gì nữa." "Mặc dù ta cũng muốn tìm y, nhưng lại gặp đúng vào thời điểm tồi tệ nhất này." Diệp Phi nhíu chặt mày.

Tuy nói hắn không biết ý định của Diêm Vương đột nhiên xuất hiện là gì.

Nhưng với tư cách là thủ lĩnh của bọn họ, cấp dưới bị mình làm cho ra nông nỗi này, muốn y không nói gì e rằng là điều không thể. "Ta nói ngươi này." Đột nhiên, bóng dáng Diêm Vương liền xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi lập tức thót tim.

Sau khi nhìn thấy Diêm Vương, vì khí tức mạnh mẽ của y, ánh mắt mình vốn vẫn luôn dõi theo y mà!

Cho dù mình quả thực đã có một khoảnh khắc thất thần vì sự mạnh mẽ của y đi chăng nữa, thì cũng không đến mức bỏ sót cả bóng dáng Diêm Vương chứ.

Điều đó chỉ có thể chứng tỏ y đơn thuần dựa vào sức mạnh của mình, với tốc độ cực nhanh đã thoát khỏi tầm nhìn của mình mà thôi.

Sự sợ hãi đột nhiên ập đến trước mắt, Diệp Phi hoàn toàn theo bản năng muốn ra tay, nhưng lại nghe thấy Bắc Chi Vương khẽ cười nói: "Đừng lộn xộn đó." "Ra tay với Diêm Vương, đó là tội chết không thể nghi ngờ đấy." Giọng nói trẻ con ngây thơ vang vào tai Diệp Phi.

Nhưng chỉ khiến Diệp Phi cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương.

Hắn hoàn toàn không nghi ngờ lời của Bắc Chi Vương.

Hắn tin rằng nếu mình thực sự làm gì đó, Bắc Chi Vương cũng nhất định sẽ tuân theo lời hứa của mình, thật sự lấy mạng mình!

Hơn nữa, đối với Diêm Vương mà nói, đây sẽ là một việc vô cùng đơn giản. "Ha ha, ta đã gây ra chuyện đến mức này, cho dù bây giờ ta thu tay thì liệu có cơ hội sống sót sao?" Diệp Phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói.

Diêm Vương nghiêng đầu, nhìn Diệp Phi một lúc.

Sau đó lại như một đứa trẻ ngây thơ chớp chớp mắt.

Tiếp đó, y thậm chí còn bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Phi: "Ha ha ha!

Ngươi thật thú vị, hay ho thật, ngươi quá sức thú vị." Diệp Phi thực sự không hiểu Diêm Vương bật cười như vậy rốt cuộc có ý đồ gì.

Hắn thậm chí không thể phán đoán đối phương đang chế giễu mình, hay đang khen ngợi.

Sau đó, y lại quay người nhìn Bắc Chi Vương và Tây Chi Vương. "Ta nghĩ ta hiểu tại sao các ngươi lại bại dưới tay hắn." "Tên này thật sự rất thú vị, với sức mạnh của hắn, việc đánh bại vương giả - một chuyện không thể tin nổi như vậy - ta cảm thấy cũng không có gì đáng ngạc nhiên cho lắm." Lúc này, Diệp Phi càng trở nên như hòa thượng Trượng Nhị sờ không thấy đầu.

Hắn hoàn toàn không hiểu Diêm Vương rốt cuộc là chuyện gì.

Và Diêm Vương cũng rất nhanh quay mặt lại, gần như dí sát mặt

vào trước mặt Diệp Phi, sau khi nhìn Diệp Phi một lượt, y vỗ tay cười nói: "Ha ha ha, biểu cảm này thật sự không tệ, ta càng ngày càng thích ngươi." "Vì ngươi không hiểu rõ, ta sẽ giải thích đơn giản cho ngươi nhé." "Ngươi có nghĩ rằng từ nãy đến giờ ta chỉ đơn thuần ở đây chơi cùng các ngươi không?" "Từ khi ta tách hai ngươi ra, ta đã liên tục phóng ra uy áp của ta trong căn phòng này." "Người bình thường chỉ dưới uy áp của ta, đã sẽ khó thở, thậm chí là sốc mà chết rồi." "Người mạnh hơn một chút, tuy có thể giữ được thần trí, nhưng cũng sẽ dần trở nên suy yếu." "Muốn trụ vững dưới uy áp của ta, thì phải có thực lực tuyệt đối để chống đỡ." "Đây cũng được coi là một tiêu chuẩn quan trọng để chúng ta lựa chọn phán quan." "Nhưng dáng vẻ của ngươi lại dường như không có chút cảm giác nào như vậy." "Đây chính là bằng chứng tốt nhất cho thực lực của ngươi." "Ngươi phải biết, ta đã không biết bao nhiêu năm rồi không gặp được người như ngươi." "Ngươi nói điều này chẳng lẽ không phải là một chuyện thú vị sao?" Diêm Vương khẽ cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của y thu lại vài phần.

Mặc dù khóe môi vẫn giữ được độ cong hướng lên.

Nhưng nụ cười đó không còn ngây thơ như trẻ con như lúc đầu nữa.

Hiện tại, nụ cười của y giống như một vị vương giả thực sự.

Từ trong ra ngoài đều toát ra một sự bá đạo không cho phép bất kỳ ai phản bác.

Diệp Phi lập tức cảm thấy lòng mình chùng xuống.

Từ trên người Diêm Vương, hắn thậm chí cảm nhận được một luồng sát khí.

Luồng sát khí này vô cùng nồng đậm, và lạnh thấu xương.

Mặc dù Diệp Phi đã cố gắng điều chỉnh, nhưng trước luồng sát khí này, hắn vẫn cảm thấy ngực nặng nề. "Hơn nữa, điều ta càng tò mò hơn là, ngươi, một người vẫn còn sống, lại cố ý chạy đến thế giới của những người chết chúng ta." "Lại còn gây ra nhiều chuyện rắc rối như vậy, rốt cuộc là vì sao?" Lời nói của Diêm Vương lại một lần nữa khiến tim Diệp Phi như thắt lại.

Hắn trợn tròn mắt, khó tin nhìn Diêm Vương.

Hắn xác định mình vẫn còn Âm Đan trên người.

Khí tức hiện tại của mình tuyệt đối là âm khí giống hệt những người khác.

Nếu không, cho dù những người khác không có khả năng cảm nhận được sự thay đổi khí tức của mình, thì Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương sao có thể không cảm nhận được?

Nhưng hiện tại vẻ kinh ngạc trên mặt hai người không hề kém Diệp Phi chút nào.

Điều này không nghi ngờ gì nữa chính là bằng chứng tốt nhất cho việc cả hai người và Diệp Phi đều bị chấn động bởi tin tức đột ngột này.

Vì khí tức của mình không hề thay đổi, vậy Diêm Vương lại vì sao mà phán đoán mình không phải là người của thế giới này? "Ha ha ha, chính là biểu cảm này, ta thích biểu cảm này!" "Kiểu đột nhiên nói ra một tin tức chấn động, trực tiếp khiến đối phương vẻ mặt kinh ngạc, ta thích nhất." Diêm Vương lập tức ôm bụng cười lớn.

Nhưng rất nhanh, y lại trở lại trạng thái ban đầu: "Ta nói tiểu tử, ngươi có phải có hiểu lầm gì về ta không?" "Ta là Diêm Vương, từng người, từng vật, từng cây cỏ trong thế giới này đều nằm trong tầm kiểm soát của ta." "Nếu dân số của thế giới này thực sự tăng lên, ta

sao có thể không biết chứ?" "Nói ra ngươi có thể không tin, chỉ cần có người đến thế giới này." "Ta nhất định sẽ nhận được tất cả thông tin về hắn trong thời gian sớm nhất." "Nhân tiện nói thêm, cho dù là những điều ngươi bình thường không hề nói với bất kỳ ai, bên ta cũng sẽ có ghi chép." "Ngươi nghĩ một người sở hữu thực lực như vậy như ngươi." "Ta sao có thể bỏ sót thông tin của ngươi chứ?" "Vì vậy ta có thể phán đoán, ngươi căn bản không phải người chết." "Mà là thông qua một thủ đoạn nào đó từ thế giới kia đến đây." Diệp Phi nuốt nước bọt.

Đúng như hắn đã nghĩ.

Chương 639

Mặc dù Diêm Vương trước mặt chỉ có vẻ ngoài của một đứa trẻ.

Nhưng thân phận của y rốt cuộc vẫn là vị vương vĩ đại nhất của thế giới này.

Bất kể một số hành động của y có khó hiểu đến đâu.

Y tuyệt đối không phải là người mà mình có thể coi thường.

Mức độ đáng sợ của y e rằng còn vượt xa tổng hòa của Tứ Đại Thiên Vương!

Trong lúc Diệp Phi đang do dự, Diêm Vương từ từ vươn tay về phía Diệp Phi.

Hành động này tự nhiên lại khiến Diệp Phi mù tịt.

Chỉ có thể vẻ mặt khó hiểu nhìn y. "Đừng lo lắng, nếu ta thực sự muốn đối phó với ngươi, ngươi đã trở thành một người chết thực sự rồi." "Chỉ là trên người ngươi có quá nhiều nghi vấn, hỏi từng cái một sẽ rất phiền phức." "Ta cũng không có thời gian để nghe ngươi kể." "Vì vậy ta muốn dùng cách trực tiếp hơn như thế này." "Đến đây, chúng ta hãy bắt tay hữu nghị trước đã." Diệp Phi đánh giá Diêm Vương trước mặt.

Hắn không biết Diêm Vương rốt cuộc có ý đồ gì.

Hắn thậm chí không biết đây có phải là cái bẫy Diêm Vương để lại cho mình hay không.

Tuy nhiên hắn cho rằng khả năng này không lớn lắm.

Diệp Phi đã cảm nhận được, với thực lực hiện tại của Diêm Vương, muốn giết mình thực sự là chuyện quá dễ dàng.

Căn bản không cần phải tốn công bày ra bất kỳ cái bẫy nào cho mình.

Sau một lúc do dự ngắn ngủi, Diệp Phi vẫn thử thăm dò đưa tay ra với Diêm Vương.

Sau cái bắt tay ngắn ngủi, Diêm Vương mỉm cười với Diệp Phi. "Thì ra là vậy, thì ra là chuyện này sao?" "Đây chính là lý do ngươi đến thế giới này sao?" Diệp Phi trợn tròn mắt.

Kinh ngạc nhìn Diêm Vương.

Hắn không dám tin, hai người chỉ là tùy ý bắt tay như vậy, Diêm Vương vậy mà đã động tất tình hình của Diệp Phi rồi.

Hắn đơn giản là không thể tin được, thế giới này vậy mà thực sự tồn tại khả năng như vậy.

Hay có lẽ đây là Diêm Vương đang cố làm ra vẻ bí ẩn, muốn thông qua thủ đoạn như vậy để moi móc điều gì đó từ miệng mình.

Vì Diêm Vương là cấp trên của Bắc Chi Vương, nên cho rằng Diêm Vương còn lão gian cự hoạt hơn Bắc Chi Vương hắn là không sai. "Ngươi vậy mà dùng lão gian cự hoạt để hình dung ta, có phải hơi quá đáng không?" "Vẻ ngoài của ta trông chẳng phải là một đứa trẻ đáng yêu sao?" Trán Diệp Phi lập tức vang lên một tiếng "ong" lớn.

Cụm từ "lão gian cự hoạt" này chính là hắn vừa mới nghĩ ra trong đầu.

Cho dù Diêm Vương thật sự có thể thông qua kinh nghiệm sống của mình để nhìn thấu một số điều, thì cũng tuyệt đối không thể nhìn thấu đến mức này.

Khoảnh khắc này hắn đã xác định, Diêm Vương quả thực có khả năng nhìn thấu nội tâm người khác. "Đừng kinh ngạc như vậy, đây chẳng qua chỉ là một phần trong rất nhiều khả năng của ta." "Muốn

thống lĩnh toàn bộ cõi người chết, không dễ như ngươi tưởng tượng đâu." Diêm Vương buông tay Diệp Phi ra, nhún vai nói: "Là Diêm Vương, ta phải hiểu rõ tất cả mọi thứ trong thế giới này." "Chỉ có như vậy mới có thể thống lĩnh tốt hơn." "Và ta có thể thông qua việc bắt tay với người khác, liền có thể nhìn thấy hồi ức của đối phương, cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm người khác." "Nếu là hỏi trực tiếp, con người có thể nói dối, một người có kỹ năng diễn xuất siêu việt thậm chí có thể nói dối đến mức ngay cả bản thân mình cũng tin." "Nhưng hồi ức và tiềm thức của con người thì không." "Hơn nữa vì ta rất bận, nên cũng không có thời gian nghe người khác giải thích từng câu từng chữ, phương pháp như vậy sẽ tiện lợi hơn." "Nhân tiện còn có thể tìm được một số thứ ta cảm thấy hứng thú từ ký ức của người khác." Biểu cảm của Diệp Phi theo đó trở nên nghiêm túc vài phần.

Đối với năng lực của Diêm Vương, hắn tự nhiên đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Và theo lời giải thích này của Diêm Vương, hắn hoàn toàn có thể cho rằng, hệ thống của mình cũng đã bị Diêm Vương chú ý tới rồi. "Vương giả là những người ta đã khó khăn lắm mới chọn lựa ra trong thế giới này thông qua các loại tuyển chọn." "Và tất cả các vương giả đều nhất định là từ phán quan, thông qua thể hiện thực lực và sự tích lũy công trạng, từng bước một đi đến vị trí này." "Ta vô cùng tò mò, rõ ràng chỉ là một thằng nhóc ranh hôi sữa." "Tại sao có thể đánh bại vương giả do ta tinh chọn kỹ lưỡng, lại còn suýt nữa khiến toàn quân bị diệt." "Vì vậy ta liền hơi tìm hiểu một chút." "Trong cơ thể ngươi có một loại năng lực khá tốt." "Chính là luồng năng lực này đã khiến thực lực của ngươi tiến bộ đến mức này." Đối với điều này, Diệp Phi chỉ có thể cười khổ đáp lại.

May mắn là thiết lập hệ thống của mình trừ mình ra thì ai cũng

không biết.

Cho nên cho dù Diêm Vương phát hiện ra hệ thống của mình, trong khái niệm của y cũng chỉ là một loại năng lực phi thường mà thôi. "Xem kìa, ta đã sớm nói với các ngươi rồi." Diêm Vương tiếp đó lại quay sang Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương nói: "Phán quan dưới trướng mình nhất định phải quản chặt." "Hai ngươi hai tay trắng trơn, ai mà biết người bên dưới sẽ làm gì chứ?" "Đến thế giới này, mọi người đều đã là người chết rồi." "Trừ những người trở thành phán quan mà ở lại, ước vọng của mỗi người đều là có thể đầu thai chuyển thế." "Vì vậy trong chuyện này nhất định phải nghiêm ngặt tuân theo quy định của chúng ta mà tiến hành." "Cũng nói cho các ngươi biết, đừng ỷ vào thực lực mạnh mẽ của mình mà làm càn." "Nếu không, tổng sẽ có một ngày có người tìm đến tận cửa thôi." "Các ngươi đều không nghe, bây giờ thì hay rồi nhé." Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương bị nói đến mức có chút bối rối.

Hai người đầu tiên là nhìn nhau một lúc.

Sau đó đều dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn Diêm Vương. "Diêm Vương đại nhân, ta không hiểu ý ngài." Bắc Chi Vương mở miệng nói. "Sao?

Các ngươi và Diệp Phi đánh nhau lâu như vậy, phải trả giá lớn như vậy, đều không hiểu rõ nguyên nhân người khác tìm đến tận cửa sao?" "Diệp Phi với tư cách là người sống đến thế giới của chúng ta, mục đích ban đầu là muốn tìm Chuyển Sinh Đan." "Tuy nhiên hắn không phải muốn cướp, mà là muốn mượn từ tay chúng ta." "Ít nhất từ lập trường của hắn mà nói là như vậy." "Kết quả thì sao, khi người ta đang thu thập thông tin, đội ám sát đã xông lên giết người diệt khẩu." "Các ngươi lại càng không thèm hỏi nguyên nhân mà đã đi gây phiền phức cho người khác." "Từng người từng người chỉ nghĩ đến việc báo thù cho đối phương." "Đặc biệt là ngươi đó, Tiểu Tây, ta

vẫn luôn nói với các ngươi vương giả nên là người mạnh nhất." "Là hy vọng các ngươi nâng cao thực lực của mình, ngươi lại chọn đi sát hại những người biết các ngươi thất bại." "Ta coi các ngươi là tâm phúc của ta, và ban cho các ngươi sức mạnh." "Là hy vọng các ngươi có thể hỗ trợ ta cùng cai quản thế giới này." "Để những người sống tốt ở thế giới kia, khi đến thế giới này không có sự chênh lệch quá rõ ràng." "Để những người đau khổ ở thế giới kia, ở thế giới này có thể nhận được một chút an ủi." "Buông bỏ ân oán kiếp trước, yên tâm đầu thai chuyển thế." "Thế mà các ngươi lại cai quản cho ta thế nào?" Diêm Vương nhìn hai người, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Một luồng sát khí lập tức lan tỏa khắp toàn bộ Diêm Vương Điện.

Trong khoảnh khắc, ba người trong phòng đều cảm thấy cơ thể mình dường như rơi vào một cái ao không đáy.

Dưới áp lực mạnh mẽ, cơ thể bọn họ không ngừng chìm xuống trong nước.

Mặc dù bọn họ đã dốc hết sức, nhưng lại không có một chút cơ hội nào để thoát ra.

Đến khi sát ý biến mất.

Diệp Phi thở hổn hển.

Cho đến bây giờ, hắn mới cuối cùng cảm nhận sâu sắc được sự đáng sợ của Diêm Vương.

Hắn cuối cùng cũng hiểu, tại sao Diêm Vương lại là thống soái của thế giới này.

Cũng sâu sắc ý thức được, nếu bây giờ Diêm Vương muốn lấy mạng mình, mình căn bản không có sức phản kháng.

Nhìn sang Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương, sắc mặt hai người đều đã trắng bợt.

Hoàn toàn không còn vẻ vương giả lúc trước nữa.

Hắn căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi.

Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương rốt cuộc đã trải qua những gì.

Đến khi cảm giác áp bách mạnh mẽ đó hơi giảm bớt vài phần, Diệp Phi cũng dần dần lấy lại tinh thần từ luồng áp lực đó.

Lúc này hắn mới thấy Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương vậy mà đã cố nhịn đau quỳ xuống trước mặt Diêm Vương. "Diêm Vương đại nhân!

Chúng ta biết lỗi rồi!" Có thể thấy, vết thương của bọn họ vẫn còn đang chảy máu.

Đủ để thấy, trong lòng bọn họ.

Một khi Diêm Vương nổi giận vào lúc này, sẽ còn nguy hiểm đến tính mạng hơn cả những vết thương trên người bọn họ! "Hy vọng các ngươi thật sự biết lỗi." Diêm Vương nhìn hai người, từ từ vẫy vẫy tay.

Mặc dù dáng vẻ của y vẫn là hình dáng trẻ con mà Diệp Phi đã thấy.

Nhưng hiện tại, bất kể là từ biểu cảm trên mặt hay khí tức tỏa ra, y hoàn toàn không còn chút bóng dáng trẻ con nào nữa.

Loại tư thái không giận mà uy đó, tin rằng ngay cả một người vốn không hề có khả năng cảm nhận khí tức cũng có thể nhìn ra, thân phận của đứa trẻ trước mắt này vô cùng không tầm thường. "Ta không cần các ngươi nói những lời như vậy trước mặt ta để bày tỏ lòng trung thành, trong mắt ta, những lời này chẳng qua chỉ là những lời vô nghĩa mà thôi." "Điều quan trọng vẫn là các ngươi sẽ tự mình làm gì." "Lần

này, người trẻ tuổi tên Diệp Phi này tìm đến các ngươi, và đã cho các ngươi một bài học." "Điều đó cho thấy đã có tình huống xuất hiện." "Mặc dù hiện tại vẫn chỉ có hắn một mình đứng ra." "Nhưng sau này thì sao?" "Ai mà biết sẽ có bao nhiêu Diệp Phi khác lại đứng lên?" "Chẳng lẽ các ngươi muốn tiêu diệt tất cả những người sẽ đứng lên sao?" "Tự các ngươi phải hiểu, đó là điều không thể." "Người của thế giới kia thường gọi thế giới của chúng ta là địa ngục." "Nhưng thế giới của chúng ta rốt cuộc là loại thế giới nào." "Ta biết, các ngươi biết, những người sống ở thế giới này càng biết rõ hơn." "Hiện tại thế giới này nhất định không phải như vậy." "Nhưng nếu các ngươi không thể tạo ra sự thay đổi, thế giới của chúng ta có thể sẽ thực sự trở thành địa ngục đấy." "Ta hy vọng các ngươi nhớ rằng, sở dĩ các ngươi được phong vương." "Tuyệt đối không phải đơn thuần vì thực lực." "Chỉ cần ta muốn, ta có thể lập tức tạo ra những vị vương khác." Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương không ai nói thêm lời nào.

Cũng không trách được, những lời Diêm Vương nói lúc này, ngay cả Diệp Phi cũng không hề có ý định nghi ngờ.

Hắn luôn ghi nhớ, ở thế giới này.

Diêm Vương chính là vị vương giả tuyệt đối.

Y sở hữu quyền lực cao nhất và vô địch nhất của thế giới này.

Tây Chi Vương bọn họ có thể trở thành Tứ Đại Thiên Vương, không phải nói thực lực của bọn họ mạnh đến mức nào.

Mà là Diêm Vương quyết định để bọn họ trở thành Tứ Đại Thiên Vương.

Diêm Vương có thể ban cho bọn họ sức mạnh, cũng có thể ban cho người khác.

Nếu bọn họ không có khả năng trở thành một vương giả đủ tư

cách, thì việc thay thế bọn họ chẳng qua chỉ là một câu nói của Diêm Vương mà thôi. "Các ngươi hiểu là tốt rồi." "Lát nữa các ngươi hãy tự mình đi giải quyết những rắc rối của các ngươi đi." Ý của Diêm Vương cũng khá rõ ràng.

Diệp Phi cũng rất hiểu.

Đây chính là đang cho mấy vị vương giả cơ hội cuối cùng.

Chương 640

Chuyện thu lợi từ người bình thường đó, Diêm Vương trong lòng rõ ràng có những ai đang làm.

Vậy với tư cách là cấp trên trực tiếp của bọn họ, các vương giả sao có thể không biết chứ?

Nếu cuối cùng bọn họ giải quyết những kẻ đó không thể làm Diêm Vương hài lòng, thì kết cục đương nhiên mỗi người trong lòng đều sẽ rất rõ.

Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương không dám chậm trễ.

Liên tục bày tỏ sẽ lập tức đi xử lý. "Các ngươi bây giờ đi xử lý cái gì chứ?" "Để cấp dưới của các ngươi nhìn thấy dáng vẻ thảm hại này của các ngươi sao?" Diêm Vương tiếp đó nói: "Ta đã nói lát nữa hẵng đi, đợi các ngươi nghỉ ngơi một thời gian cũng không sao, hơn nữa các ngươi cũng cần chờ Đông Chi Vương và Nam Chi Vương." Nghe đến đây, Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương nhìn nhau, nhưng cả hai đều không dám nói thêm gì.

Và rất nhanh, Diêm Vương cũng phản ứng lại. "Cũng phải, Đông Chi Vương tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng chỉ cần điều trị một chút là có thể hồi phục." "Đến lúc đó đi xử lý cũng không sao." "Thế còn Nam Chi Vương thì sao." Diêm Vương quay đầu nhìn Diệp Phi, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới khiến Diệp Phi cảm thấy vô cùng khó chịu. "Tuy nói đúng là cấp dưới của ta có lỗi trước." "Nhưng theo quy tắc mà nói, lẽ ra ta mới là người phải giáo huấn bọn họ." "Tuy nhiên ngươi cũng là tình thế bất đắc dĩ, thực ra ta cũng không định trách ngươi." "Nhưng hiện tại chính vì mối quan hệ của ngươi." "Dưới trướng ta thiếu mất một vị Thiên Vương." "Chúng ta

rạch ròi từng chuyện, chuyện này ta nghĩ ta vẫn nên tìm ngươi tính toán một chút." Diệp Phi khẽ nhíu mày.

Không nhịn được nghĩ Diêm Vương rốt cuộc đang tính toán cái gì.

Nếu y thật sự lúc này muốn làm khó mình, nói gì đó như bắt mình phải đền mạng cho Nam Chi Vương, thì hắn khẳng định là không có cách nào cả.

Nhìn Diêm Vương từ từ đi về phía mình.

Tim Diệp Phi như thót lên đến cổ họng.

Đến khi Diêm Vương đến trước mặt mình.

Lại một lần nữa đánh giá từ trên xuống dưới.

Diệp Phi nuốt nước bọt.

Đã đang suy nghĩ xem liệu mình có nên ra tay tiếp theo hay không. "Ta thấy thế này đi." "Nếu ngươi có thể trụ được ba chiêu trong tay ta." "Chuyện này coi như xong, thế nào?" Nghe thấy đề nghị này của Diêm Vương.

Tim Diệp Phi lập tức thót một cái.

Hắn cảm nhận được, tác dụng của tiên dược trong cơ thể mình đang dần biến mất.

Không, cho dù tác dụng của tiên dược vẫn còn, nhưng với thực lực tuyệt đối của Diêm Vương, mình cũng tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Trong lòng Diệp Phi đã không nhịn được thầm mắng Diêm Vương phúc hắc, nói gì mà cho mình một con đường sống, nhưng thực tế căn bản không hề cho mình một con đường nào cả.

Diệp Phi cảnh giác nhìn Diêm Vương.

Nếu Diêm Vương thật sự muốn ra tay với mình, cho dù mình trong lòng hiểu rõ kết quả cuối cùng khi giao đấu với Diêm Vương cũng chỉ là một con đường chết.

Nhưng Diệp Phi nói gì cũng sẽ liều một phen.

Ngay lúc này, khí tức của Diêm Vương dần dần thăng lên.

Sức mạnh đó vô cùng mạnh mẽ.

Người có thực lực yếu hơn một chút, cho dù chỉ đứng trước luồng sức mạnh này cũng sẽ lập tức quỳ xuống đất dưới áp chế của nó.

Diệp Phi tuy không đến mức thảm hại như vậy.

Nhưng dưới áp lực của luồng sức mạnh này, hắn cũng đã đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Toàn thân run rẩy theo bản năng sinh vật.

Diệp Phi không biết nên hình dung cảm giác trong lòng mình như thế nào.

Hắn chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình có lẽ hơi ngu ngốc.

Nếu Diêm Vương thực sự có ý muốn đối phó mình, thì cho dù mình muốn phản kháng cũng căn bản không có bất kỳ khả năng nào cả!

Kèm theo việc Diêm Vương từ từ giơ tay lên.

Trong lòng Diệp Phi vậy mà dâng lên vài phần tuyệt vọng.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến việc bỏ chạy.

Nhưng đồng thời với việc suy nghĩ như vậy nảy sinh, trong lòng hắn lại có một giọng nói khác nhắc nhở hắn.

Một khi bây giờ lựa chọn bỏ chạy, sẽ lập tức mất đi một thứ gì đó.

Chính là giọng nói này khiến Diệp Phi tuy hoảng sợ, nhưng lại không hề bỏ chạy. "Chuẩn bị xong chưa?

Đòn đầu tiên của ta đây." Diêm Vương mang vẻ mặt cười gian nhìn Diệp Phi. "Ha ha." Diệp Phi cười nhạt, sau đó vậy mà lại hạ cả hai tay xuống.

Hành động này lập tức khiến Diêm Vương cảm thấy bối rối.

Y đánh giá Diệp Phi, dường như không thể hiểu hành động này của Diệp Phi rốt cuộc có ý nghĩa gì. "Ngươi làm gì vậy?" "Ta bảo ngươi đỡ ta ba chiêu, chứ không nói ngươi không được chống cự mà." Diêm Vương đánh giá Diệp Phi hỏi. "Chống cự thì có ích gì sao?" Diệp Phi cười ha ha: "Diêm Vương đại nhân, ta từ khí tức của ngài là có thể cảm nhận được rồi." "Ta không thể hình dung được cái cảm giác ngài mang lại cho ta." "Khi đối mặt với các vương giả khác, sự mạnh mẽ của bọn họ tuy cũng mang lại áp lực cho ta." "Nhưng ta đều cảm thấy chỉ cần liều một phen, ta có thể đối phó được bọn họ." "Ít nhất là có cơ hội chiến đấu." "Nhưng vừa rồi khi đối diện với ngài." "Ta cảm thấy mình đang ở trong một đại dương không đáy." "Một luồng sức mạnh đang kéo ta rơi xuống phía dưới." "Dù ta có giãy giụa thế nào, cũng không có cách nào thoát ra được." "Từ khoảnh khắc đó trở đi, ta đã xác định, sự phản kháng của ta là vô nghĩa." "Thà làm một cuộc giãy giụa xấu xí, cuối cùng chết một cách thảm hại." "Ta thà tiêu sái một chút." "Không phải đối thủ của ta, có lẽ ngươi có thể thử bỏ chạy xem sao." Diêm Vương hứng thú nhìn Diệp Phi: "Nếu ngươi bỏ chạy thành công, ta đương nhiên cũng sẽ không vì ngươi mà làm lớn chuyện đâu nhỉ." "Lựa chọn đó ngay từ đầu đã không nằm trong danh sách của ta rồi." Diệp Phi không chút do dự nói: "Ta hy vọng mình có thể tiêu sái một chút." "Ngươi cảm thấy bỏ chạy có thể tiêu sái sao?" "Cũng đúng, vậy thì đỡ chiêu đi." Diêm Vương nói xong, bàn tay giơ lên nhanh chóng hạ xuống về phía Diệp Phi.

Khi chạm đến vai Diệp Phi thì lập tức dừng lại, cuối cùng chỉ là chạm nhẹ vào vai Diệp Phi một cái.

Hành động này tự nhiên khiến Diệp Phi không hiểu gì cả.

Khí phách mạnh mẽ vừa rồi của Diêm Vương rõ ràng là muốn giết mình mà.

Sao cuối cùng đòn tấn công giáng xuống mình lại chỉ có mức độ này?

Chẳng lẽ Diêm Vương thực ra đã dùng hết sức lực rồi.

Đòn tấn công này tương đương với một loại tấn công ám kình.

Nhìn thì không có tổn thương gì cho mình, nhưng thực tế đã khiến mình trăm ngàn vết thương?

Hay là thực ra mình đã chết rồi.

Chỉ là vì mình đang ở cõi người chết, điều này thuộc về kết nối liền mạch, nên mình mới không cảm nhận được?

Diệp Phi không thể hiểu, chỉ có thể mang ánh mắt nghi hoặc nhìn Diêm Vương.

Mà khóe môi Diêm Vương lại nhếch lên, vậy mà lại lộ ra một nụ cười ngây thơ vô tội như trẻ con.

Nếu không phải vì biết thân phận của tên này.

Chỉ nhìn vào vẻ ngoài hiện tại của y, cho dù coi y là một đứa trẻ bình thường cũng không quá đáng chút nào. "Hi hi hi, thế nào?

Vừa rồi có phải đã sợ tái mặt rồi không?" Diêm Vương lại tiếp tục vỗ vai Diệp Phi cười nói: "Ngươi thật sự quá thú vị, một người thú vị như ngươi, để ta cứ vậy giết ngươi, thật sự quá đáng tiếc." "Hơn nữa, nhờ mối quan hệ của ngươi, còn tiện thể giúp ta giáo huấn một chút bọn vương giả lơ là này." "Mặc dù ta cũng có thể giáo huấn

bọn họ." "Nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không phục." "Vai trò của ngươi lớn hơn ta." "Vì vậy xét theo một ý nghĩa nào đó, ngươi còn giúp ta một việc không nhỏ." "Cho nên ta càng không có lý do phải giết ngươi nữa rồi." Trạng thái đột nhiên trở nên thoải mái của Diêm Vương quả thực khiến Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, biểu cảm của Diêm Vương lại một lần nữa trở nên nghiêm túc.

Đồng thời khí tức xung quanh cũng lại một lần nữa thăng lên.

Tim Diệp Phi vừa mới hạ xuống lại lập tức dâng lên đến cổ họng.

Sự thay đổi hỉ nộ vô thường của Diêm Vương thực sự quá bất ngờ ngoài dự liệu của hắn.

Người ta thường nói "bên cạnh quân vương như bên cạnh hổ", hôm nay hắn coi như đã thể nghiệm sâu sắc.

Chưa nói đến việc Diêm Vương rốt cuộc có thực sự làm ra chuyện gì đáng sợ hay không.

Chỉ riêng việc y liên tục thay đổi trạng thái của mình ở đây, đã đủ khiến người ta khó chịu lắm rồi! "Chỉ là chúng ta rạch ròi từng chuyện." "Dưới trướng ta vốn có Tứ Đại Thiên Vương, do bọn họ giúp ta quan sát thế giới này." "Nhưng chính vì mối quan hệ của ngươi, hiện tại dưới trướng ta thiếu mất một vị Thiên Vương." "Tuy nói lúc đó ngươi ra tay là tình có thể tha thứ." "Nhưng nói thế nào cũng nên chịu một chút trách nhiệm chứ?" "Ngươi muốn ta chịu trách nhiệm thế nào?" Diệp Phi cảnh giác nhìn Diêm Vương. "Rất đơn giản, cho ngươi hai con đường." "Thứ nhất, ngươi tiếp quản vị trí Nam Chi Vương, thay thế y trở thành vương giả dưới trướng ta." "Thứ hai, ngươi tạm thời tiếp quản vị trí Nam Chi Vương, đợi đến khi ta chọn ra được người thích hợp, rồi sẽ thay người." Diêm Vương giơ hai ngón tay lên, mang vẻ mặt trêu chọc nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi không lập tức đáp lời, chỉ im lặng quan sát Diêm Vương.

Bởi vì hắn thực sự không biết, lần này có phải là suy nghĩ cuối cùng của Diêm Vương hay không.

Hay là tên này sắp lại cho mình một cú "quay xe" nào đó nữa.

Chương 641

Diệp Phi đột nhiên có chút hiểu tại sao Tây Chi Vương bọn họ lại có chút vặn vẹo như vậy.

Cứ mãi ở dưới trướng một người như thế này, bất kể là ai e rằng tâm lý cũng sẽ bị vặn vẹo.

Thấy Diêm Vương mãi không thấy động tĩnh, Diệp Phi mới thử thăm dò nói: "Nói là hai lựa chọn, thực ra chẳng phải chỉ có một lựa chọn sao?" Diêm Vương nghiêng đầu, tò mò nhìn Diệp Phi: "Sao lại thế?

Đây rõ ràng là hai mà." Nếu không phải đã chứng kiến thực lực thật sự của Diêm Vương, Diệp Phi cũng không biết liệu mình có bị vẻ đáng yêu ra vẻ lúc này của Diêm Vương lừa gạt hay không. "Lựa chọn thứ nhất thì khỏi phải nói, chỉ cần ta đồng ý là coi như vĩnh viễn ở lại đây rồi." "Còn về lựa chọn thứ hai, tuy nhìn có vẻ là một chuyện có thời hạn." "Nhưng lại tồn tại một điều rất quan trọng, đó là không có mốc thời gian cụ thể." "Theo lời ngài nói là, ngài sẽ chọn được người thích hợp." "Nhưng sẽ mất bao lâu, người như thế nào thì được coi là thích hợp?" "Ngài không nói rõ, chúng ta cũng không biết." "Tất cả quyền giải thích cuối cùng đều nằm trong tay ngài." "Nếu ngài cứ mãi không chọn ra được người thích hợp, chẳng phải ta sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn sao?" Nghe lời Diệp Phi nói, Diêm Vương không khỏi bật cười. "Ha ha ha ha!

Hay ho, ngươi thật sự quá hay ho!" "Ngươi biết không?

Ta càng ngày càng không muốn để ngươi rời đi nữa rồi!" "Có muốn suy nghĩ kỹ một chút không, thật sự ở lại làm thuộc hạ của ta thì sao, ngươi rất có tiềm năng đấy." Sau khi cười ha hả một lúc lâu,

Diêm Vương đột nhiên hơi thu lại nụ cười của mình vài phần.

Chỉ là lần này, biểu cảm của y không còn nghiêm túc như lúc trước nữa. "Từ nãy đến giờ, ngươi có phải cảm thấy ta là một kẻ hỉ nộ vô thường, khó lường." "Nói quá đáng hơn một chút, thì là một thằng nhóc độc ác phải không?" Diệp Phi khẽ nhướng mày.

Có lẽ hắn không ngờ Diêm Vương lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Việc này giống như một người lúc nào cũng cười đùa bỗng nhiên thay đổi thái độ nghiêm túc để giao tiếp với bạn.

Bất kể là ai cũng khó tránh khỏi việc ngẩn người vì sự thay đổi trạng thái đột ngột này.

Diêm Vương nhìn Diệp Phi, cười ha ha: "Đừng nhìn ta thế này, từ khi thế giới này tồn tại, ta đã tồn tại rồi.

Nói ta chính là thế giới này cũng chẳng hề quá lời.

Ta sống còn lâu hơn cả tuổi của các ngươi cộng lại.

Những chuyện ta đã trải qua cũng không phải thứ các ngươi có thể tưởng tượng được.

Ngươi nghĩ ta lựa chọn 'Vương' lại tùy tiện thế sao?

Chỉ cần ngươi có khả năng đánh bại thuộc hạ của ta là có thể trở thành Vương à?

Phương thức tuyển chọn này thật nực cười, không hợp với ta, ta cũng sẽ không làm như vậy.

Thật ra, từ khi ta và ngươi bắt đầu đối mặt giao lưu, cuộc khảo hạch của ta dành cho ngươi đã bắt đầu rồi.

Muốn trở thành Vương giả, phải đối mặt với ta.

Cho nên ngay từ đầu, ta đã phóng thích uy áp của mình.

Chỉ là muốn xem phản ứng của ngươi.

Nếu không thể chịu đựng được uy áp của ta, không thể đối mặt với ta trong cuộc sống sau này, đương nhiên không thể trở thành Vương.

Mà Vương thì hỉ nộ vô thường.

Chỉ có thể chịu được uy áp của ta khi có sự chuẩn bị.

Nếu không chịu được tính khí thất thường của ta bất cứ lúc nào.

Thì người như vậy cũng không được.

Mà ngươi, khi đối mặt với cả hai trường hợp này, đều làm rất tốt.

Vương là tuyệt đối, nhưng không nhất định đúng.

Nếu có một ngày, cách làm của Vương không hợp lý thì sao?

Từ góc độ của thần tử, đương nhiên phải chỉ ra lỗi sai của Vương.

Nhưng vì sự tuyệt đối của Vương, lúc này việc chỉ trích chắc chắn sẽ đổi lấy cơn thịnh nộ của Vương.

Và người rút lui vào lúc này đương nhiên cũng không có tư cách trở thành Vương giả.

Chỉ có người vẫn kiên định với bản tâm, trình bày quan điểm của mình, và chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cơn giận của Vương vào lúc này, mới có thể.

Đừng thấy các Vương giả khác bây giờ tính cách như thế, nhưng tất cả những điều này, ta từng dùng nhiều cách để họ trải nghiệm qua rồi." Diệp Phi quay đầu nhìn về phía Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương.

Hắn thấy trên mặt hai người đều lộ ra một nụ cười khổ.

Nỗi chua xót trong đó đương nhiên chỉ có họ tự mình hiểu rõ.

Nhưng đồng thời, Diệp Phi hoàn toàn ý thức được, người trước mặt này trông như trẻ con, căn bản chính là một lão yêu quái sống lâu năm. "Mà những điều này ngươi đều đã làm được.

Vậy có muốn cân nhắc một chút để làm thuộc hạ của ta không?

Còn việc ngươi vẫn sống thì đừng lo, dù sao ta muốn xóa sổ một người là chuyện vô cùng dễ dàng." Diêm Vương mỉm cười nói. "Ngài đang đùa đấy à?" Diệp Phi giật giật khóe miệng nói.

Mặc dù từ đầu đến giờ, Diêm Vương nói chuyện rõ ràng có yếu tố đùa giỡn nhiều hơn, nhưng chuyện này ai mà nói rõ được? "Ai biết được?

Để có được một nhân tài, ta có thể thật sự làm thế đấy." Diêm Vương mỉm cười nói.

Trong lúc nói chuyện, Diêm Vương lại tăng thêm vài phần khí thế của mình.

Lần này, sát khí của hắn cũng trở nên nồng đậm hơn.

Diệp Phi trong lòng vô cùng rõ ràng.

Dù Diêm Vương có đang đùa hay không, nhưng nếu hắn muốn giết mình lúc này thì đó chỉ là chuyện trong chớp mắt. "Không, ngài sẽ không làm vậy đâu." Diệp Phi nắm chặt nắm đấm, lập tức dứt khoát nói: "Đối với ngài, tôi chẳng qua chỉ là một con kiến hôi.

Nếu ngài thật sự muốn giết tôi, tôi thậm chí còn không có cơ hội phản kháng.

Nhưng tôi biết, ngài sẽ không làm thế.

Ngài từng nói, ngài chính là thế giới này.

Vậy thì, quy tắc của thế giới này cũng là do ngài đặt ra để thế giới vận hành tốt hơn.

Vừa rồi vì Tây Chi Vương bọn họ lạm sát, ngài đã nổi giận.

Điều đó chứng tỏ trong quy tắc của ngài, việc lạm sát tuyệt đối không được cho phép.

Vậy thì, ngài làm sao có thể chỉ vì muốn có được một con kiến hôi như tôi mà tự mình phá vỡ quy tắc của chính mình được?

Đương nhiên, ngài là chúa tể của thế giới này, mọi quy tắc đều do ngài quyết định.

Nếu ngài cảm thấy quy tắc mình đặt ra có thể tùy tiện sửa đổi, thì đó lại là chuyện khác rồi." Lần này, rõ ràng đến lượt Diêm Vương đứng ngây tại chỗ.

Hắn chớp mắt nhìn chằm chằm Diệp Phi một lúc lâu.

Sau đó lại quay đầu nhìn Bắc Chi Vương nói: "Nếu ta không nhầm thì, bây giờ ta đang bị đạo đức trói buộc à?" Bắc Chi Vương chỉ có thể nở một nụ cười khổ, ý nói đại khái là như vậy.

Diêm Vương lại nhìn Diệp Phi, khóe miệng tươi cười càng rõ rệt hơn mấy phần. "Ta nghĩ ta biết vì sao các ngươi đều hứng thú với tiểu tử này rồi, phải, phải, tiểu tử này thật sự quá thú vị!

Ta đã đặt ra quy tắc bao nhiêu năm nay, đương nhiên là mong tất cả mọi người, bao gồm cả ta, đều phải tuân thủ những quy tắc đó.

Ta nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày lại có người dùng quy tắc của ta để kiềm chế ta.

Hơn nữa, những lời này, chỉ cần ta còn chút thể diện thì không có cách nào phản bác được.

Tiểu tử ngươi không chỉ có thực lực, đầu óc cũng rất lợi hại đó!

Ai nha, thật là, thế này thì làm sao còn cách nào đối phó ngươi được nữa đây?" Thật ra, những lời này cũng là một ván cược lớn của Diệp Phi.

Hắn cũng thông qua lời nói và hành động của Diêm Vương để bước đầu phán đoán mức độ Diêm Vương coi trọng quy tắc mình đặt ra.

Nhưng tất cả những điều này đương nhiên chỉ dựa trên phán đoán của hắn.

Nếu đối với Diêm Vương mà nói, dù hắn coi trọng quy tắc, nhưng tuyệt đối không cho phép quy tắc của mình cuối cùng lại vượt lên trên mình.

Vậy thì khi mình đưa ra ván cược như vậy, kết quả đổi lại chắc chắn sẽ là bị Diêm Vương phản sát.

Chương 642

Chỉ là từ kết quả cuối cùng mà nói, Diệp Phi dường như đã cược đúng. "Mặc dù ngươi quả thật đã thuyết phục được ta thành công, nhưng điều đó cũng không thể trở thành lý do để ngươi không đưa cho ta một phương pháp giải quyết chứ." Diêm Vương lập tức lại nhìn Diệp Phi nói: "Dù thế nào đi nữa, ta đã loại bỏ Nam Chi Vương rồi, dẫn đến việc bây giờ trong số thuộc hạ của ta xuất hiện chỗ trống.

Vậy thì dù nói thế nào, ngươi ít nhất cũng nên cân nhắc cho ta một cách giải quyết chứ." Diệp Phi cười khổ một tiếng, đối với vấn đề Diêm Vương đưa ra cũng không hề bất ngờ chút nào. "Tóm lại, chỉ cần tôi có thể tìm cho ngài một người thích hợp làm Nam Chi Vương là được chứ gì." "Đương nhiên, nhưng tiền đề là ta nhất định phải hài lòng." Diêm Vương mỉm cười nói. "Cách này cũng không phải là không có." Diệp Phi trầm giọng nói: "Muốn chọn ra một Vương giả thích hợp là một công trình vô cùng phức tạp nhỉ.

Phải tìm người, còn phải kiểm tra, trong quá trình này một khi xảy ra bất ngờ gì, lại phải làm lại từ đầu.

Vậy nên, thay vì tốn công sức lớn như vậy để tuyển người mới, chi bằng trực tiếp sắp xếp lại người cũ, chẳng phải sẽ đỡ phiền phức hơn sao?" "Cái gì?" Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương nhất thời đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay cả Diêm Vương vào khoảnh khắc này cũng khẽ nhướng mày.

Diệp Phi đương nhiên có thể hiểu được vì sao Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương lại kinh ngạc.

Dù sao thì trong quan niệm của họ, sau khi chết ở thế giới này, linh

hồn sẽ tan biến, từ đó vĩnh viễn không thể luân hồi.

Điều này ngay cả đối với các Vương giả như họ cũng vậy.

Vì vậy họ cũng có thể hiểu, Diệp Phi nói tiếp tục sắp xếp Nam Chi Vương là có ý gì.

Chuyện này giống như việc phục sinh ở thế giới kia, hoàn toàn là một thứ phá vỡ mọi khái niệm của họ.

Bất kể là người thường hay Vương giả, chỉ cần có sự tồn tại phá vỡ khái niệm này, sự chấn động đương nhiên là điều khó tránh khỏi.

Tuy nhiên, phản ứng hiện tại của Diêm Vương, Diệp Phi ít nhiều cảm thấy có chút giả dối.

Dù sao thì vừa rồi khi dò xét mình, vị bác sĩ này, Diêm Vương cũng đã thấy chuyện của mình và Nam Chi Vương bọn họ.

Đương nhiên biết mình đã đánh bại Nam Chi Vương, và những gì đã làm với Nam Chi Vương.

Kết quả bây giờ lại còn ở đây giả vờ vẻ mặt vô tội. "Chuyện như vậy thật sự có thể làm được sao?" Tây Chi Vương kinh ngạc nhìn Diệp Phi, trên mặt đầy sự nghi hoặc. "Quá không thể tin được.

Mặc dù từng nghe nói Diêm Vương đại nhân có thể phục hồi những linh hồn đã tổn hại, làm cho họ hồi phục ngay sau khi vừa mới qua đời.

Nhưng bây giờ Nam Chi Vương đã chết lâu như vậy, linh hồn cũng không biết ở đâu rồi, ngươi lại còn có thể làm được sao?" Bắc Chi Vương cũng trợn to hai mắt.

Dù sao thì chuyện này, ngay cả đối với hắn mà nói, cũng là một kỳ sự chưa từng nghe thấy. "Nếu không có linh hồn thì đương nhiên tôi cũng không làm được.

Chỉ là tôi ở đây vừa hay có một bảo bối, có thể giữ lại linh hồn." Diệp Phi nói rồi, lấy ra hồ lô Tử Kim của mình.

Chỉ thấy hắn mở hồ lô ra.

Rất nhanh, một luồng linh hồn liền từ trong hồ lô của hắn bay ra.

Mặc dù yếu ớt, nhưng Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương vẫn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ đó. "Luồng khí tức này, không hề nghi ngờ!

Chính là Nam Chi Vương!" Tây Chi Vương kinh hỉ hô lên. "Quá không thể tin được, đã qua lâu như vậy rồi.

Lại còn có thể triệu hồi linh hồn về." "Đây không phải là triệu hồi linh hồn về." Diêm Vương nhìn linh hồn Nam Chi Vương, thong thả nói: "Tên tiểu tử này ngay từ đầu đã dùng bảo bối này để thu giữ linh hồn của Nam Chi Vương rồi.

Nói cách khác là đã tìm cho linh hồn Nam Chi Vương một nơi có thể tạm trú.

Xem ra ngươi ngay từ đầu đã dự đoán được tình huống này rồi nhỉ?

Còn cố ý giữ lại một át chủ bài trong tay." "Đừng đùa nữa, tôi không phải thần, không có năng lượng lớn đến thế đâu." Diệp Phi cười khổ nói: "Tôi tuy ghét một số việc làm của các vị Vương giả, nhưng tôi cũng không muốn dùng cách lấy oán báo oán để giải quyết vấn đề.

Vì vậy tôi mới giữ lại linh hồn Nam Chi Vương, bản thân vốn định sau khi chuyện này kết thúc sẽ giúp hắn phục hồi lại." "Ngươi nghĩ cũng thật là chu đáo đấy." Diêm Vương cười ha ha nói. "Nhưng chỉ trả lại linh hồn thì không được đâu, như vậy vẫn chưa tính là giao phó xong." Diệp Phi lén lút lườm Diêm Vương một cái.

Lời này của hắn chẳng phải là đang nhắc nhở mình phải phục hồi Nam Chi Vương lại sao?

Diệp Phi cũng không còn tâm trí đâu mà nói chuyện phiếm với hắn nữa.

Lập tức liền bắt tay vào việc phục hồi.

Thực lực của Nam Chi Vương mạnh hơn tên Đao Ba Nam nhiều, ngay cả sức mạnh linh hồn cũng mạnh hơn không ít.

Cho nên khi tiến hành phục hồi cũng dễ dàng hơn nhiều.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cơ thể Nam Chi Vương dần dần phục hồi.

Trong quá trình này, vẻ mặt của Tây Chi Vương và Bắc Chi Vương dần trở nên kinh ngạc.

Trong quan niệm của họ, e rằng chỉ có Diêm Vương mới có năng lực làm được chuyện như vậy.

Nhưng hôm nay, ngay lúc này, một thanh niên như vậy lại cũng làm được chuyện này.

Tuy nói họ đã được chứng kiến sự cường đại của Diệp Phi, nhưng chuyện này đã thuộc về cấp độ va chạm khái niệm, vẫn khó tránh khỏi việc khiến họ nhất thời khó mà chấp nhận được.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Cơ thể Nam Chi Vương đã phục hồi lại. "Như vậy là coi như đã phục hồi rồi.

Chỉ là bây giờ chỉ mới phục hồi linh hồn và thể xác của hắn, nhưng cả hai vẫn chưa kết nối tốt với nhau.

Vì vậy hắn sẽ còn hôn mê một thời gian nữa." Diệp Phi thở hổn hển nói.

Toàn thân hắn run rẩy, đủ để thấy trong quá trình này hắn đã tiêu hao bao nhiêu sức lực.

Nhưng điều này cũng không lạ.

Dù sao thì bất kể ở thế giới nào, người chết đều không thể sống lại.

Chuyện Diệp Phi đang làm, nếu thật sự muốn nói quá lên một chút, thì chẳng khác nào làm trái ý trời.

Tuy nói làm như vậy sẽ không có cái gọi là thiên khiển, nhưng cũng không thể không có chút tác dụng phụ nào.

Hay nói cách khác, làm chuyện như vậy mà bây giờ chỉ có tác dụng phụ thế này, đã là một chuyện vô cùng lợi hại rồi. "Thật khiến người ta kinh ngạc, không ngờ ngươi lại có thể làm được cả chuyện như vậy." Diêm Vương cười ha ha nói với Diệp Phi. "Lão diễn viên này." (Diệp Phi nghĩ thầm) "Nhưng bây giờ vấn đề lại trở nên phiền phức rồi." Diêm Vương lại nhìn Diệp Phi nói.

Diệp Phi nhìn Diêm Vương.

Trong lòng lại lần nữa lẩm bẩm.

Cái trạng thái thay đổi thất thường của Diêm Vương thật sự khiến Diệp Phi quá đau đầu.

Mặc dù biết hắn hiện tại sẽ không làm hại mình, nhưng cứ lặp đi lặp lại như vậy cũng rất hao tổn trí óc. "Trước đó ngươi đã gây rắc rối cho chúng ta, nhưng ta mượn cơ hội này để dạy cho thuộc hạ của ta một bài học.

Vậy nên hai chuyện này cơ bản có thể coi là hòa nhau rồi.

Còn ngươi đã giết thuộc hạ của ta là Nam Chi Vương, nhưng lại không hủy hoại linh hồn của hắn, còn tiến hành phục hồi, điều này

đương nhiên cũng có thể coi là hòa.

Nhưng ngươi còn phục hồi cả thể xác của hắn nữa.

Tính ra như vậy, chẳng phải ta vẫn còn nợ ngươi một món sao?" Diệp Phi chớp chớp mắt.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, hắn thật sự không biết, cái gọi là ân oán tình thù, lại còn có thể tính toán như thế này. "Vậy nên ta cho ngươi một cơ hội.

Ngươi nghĩ xem có muốn hỏi ta thứ gì không.

Cũng coi như ta trả cho ngươi một món ân tình vậy." Diệp Phi trong lòng khẽ động.

Đột nhiên ý thức được, Diêm Vương trong tình huống biết rõ mục đích mình đến đây lại còn đưa ra yêu cầu như vậy với mình.

Chương 643

Chẳng phải là đang trải một bậc thang cho mình sao?

Diệp Phi đâu phải đồ ngốc.

Bậc thang đã được trải ra đến mức này rồi, hắn không có lý do gì mà không bước xuống. "Nếu đã như vậy, vậy Diêm Vương đại nhân, tôi muốn mượn dùng Chuyển Sinh Đan của ngài một chút." Diệp Phi tự nhiên cũng thuận thế nói ra.

Nhưng điều Diệp Phi không ngờ tới là, Diêm Vương lại đột nhiên một lần nữa lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy. "Lòng dạ của ngươi cũng thật lớn đấy.

Lại còn muốn mượn Chuyển Sinh Đan của chúng ta.

Ngươi có biết Chuyển Sinh Đan này đối với thế giới của chúng ta rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào không?

Nếu ngươi mang nó đi, nghiêm trọng thì có thể trực tiếp khiến thế giới này hủy diệt đấy, ngươi có biết không!" Diệp Phi chớp chớp mắt.

Một là hắn thật sự không biết Chuyển Sinh Đan lại quan trọng đến thế đối với thế giới này.

Hai là cái vẻ hỉ nộ vô thường của Diêm Vương, thật sự quá khiến người ta đau đầu. "Diêm Vương đại nhân, ngài cứ yên tâm, Chuyển Sinh Đan tôi sẽ không mượn quá lâu đâu.

Chỉ cần giúp người quen chuyển sinh xong, tôi sẽ lập tức trả lại." Diệp Phi vội vàng giải thích. "Ngươi lại làm sao có thể chứng minh được?" Diêm Vương lại hỏi: "Ngươi không phải muốn dùng Chuyển Sinh Đan ở thế giới này, mà là muốn mang về thế giới của ngươi.

Nếu đến lúc đó ngươi không trả lại, ta lại có thể tìm ai?" Diêm

Vương tức giận nhìn Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi lại không hề cảm nhận được sát khí từ Diêm Vương.

Diệp Phi lập tức hiểu ra chuyện này là sao.

Đơn giản mà nói thì, tên này lại bắt đầu giở trò rồi. "Diêm Vương đại nhân, vừa nãy là ngài nói muốn gì cũng được mà.

Tôi mới đưa ra yêu cầu như vậy, nếu ngài bây giờ muốn nuốt lời, thì đương nhiên tôi cũng chẳng có cách nào cả." Diệp Phi nhún vai nói.

Diêm Vương chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

Có lẽ là vì trò của mình lại nhanh chóng bị người khác chơi ngược lại, khiến Diêm Vương cũng có chút ngạc nhiên. "Tiểu tử ngươi, lại còn bắt lỗi lời ta nói!" Diêm Vương nói. "Tôi vẫn câu nói đó, ở thế giới này, quyền giải thích cuối cùng đều thuộc về Diêm Vương, nếu bây giờ Diêm Vương muốn nuốt lời, thì đương nhiên tôi cũng chẳng có cách nào cả." Diệp Phi nói tiếp.

Hai chữ "nuốt lời" này tương đương với việc trực tiếp cắt đứt hoàn toàn đường lui của Diêm Vương.

Một mặt mình nói phải giữ quy củ, một mặt lại phá hỏng quy củ của mình.

Tuy nói chuyện tự vả mặt như này đâu đâu cũng thấy, nhưng cũng chẳng có ai rảnh rỗi đến mức tự vả mặt mình một cách điên cuồng cả! "Thôi được rồi, thôi được rồi, mặc kệ ngươi có lợi dụng sơ hở của ta hay không, nhưng dù sao cũng là lời ta tự nói ra mà.

Được thôi, cứ để ngươi mang Chuyển Sinh Đan đi đi.

Nhưng mà, ta muốn để Bắc Chi Vương đi cùng ngươi, cái này không sao chứ." Diêm Vương nói: "Nếu vậy, sau khi dùng xong, Bắc

Chi Vương có thể chịu trách nhiệm mang Chuyển Sinh Đan về, dù sao ngươi cũng là người sống.

Thường xuyên đi vào thế giới của chúng ta, không thích hợp." "Nếu có thể, trong thời gian ngắn tôi cũng không hy vọng sẽ quay lại đây nữa." Diệp Phi nhún vai nói.

Diêm Vương không nói nhiều, đi đến trước mặt Bắc Chi Vương, vận dụng năng lực của mình khiến vết thương của Bắc Chi Vương nhanh chóng hồi phục.

Rất nhanh, hắn đã có thể tự do hành động. "Vậy nhiệm vụ này giao cho ngươi." Diêm Vương vỗ vỗ vai Bắc Chi Vương, rồi lại trao cho Bắc Chi Vương một nụ cười đáng suy ngẫm.

Bắc Chi Vương hiểu ý gật đầu.

Lập tức liền nhận lấy Chuyển Sinh Đan. "Diêm Vương đại nhân, cảm ơn ngài đã tin tưởng tôi, cho tôi mượn Chuyển Sinh Đan.

Chỉ là tôi mang Chuyển Sinh Đan đi, sẽ gây ra ảnh hưởng gì đến thế giới này?" Trước khi đi, Diệp Phi hỏi Diêm Vương. "Yên tâm đi, nếu chỉ rời đi tạm thời, ảnh hưởng đến thế giới này là rất nhỏ thôi." Diêm Vương nói: "Hơn nữa ngươi là một chiến sĩ đủ tiêu chuẩn.

Đối với chiến sĩ mà nói, điều quan trọng nhất chính là chữ tín, cho nên ta bằng lòng tin ngươi.

Còn việc sắp xếp Bắc Chi Vương đi cùng ngươi, ta tạm thời không định giải thích vì sao, ngươi muốn nghĩ thế nào tùy ngươi.

Nhưng cho dù ngươi thật sự muốn phụ lòng tin của ta cũng không sao.

Bởi vì như ta đã nói, ta có thể rất đơn giản mà phán quyết sinh tử của một người.

Nếu ta phát hiện ngươi có gì đó không ổn, thì chỉ cần sửa đổi một chút dương thọ của ngươi là được thôi." Trên mặt Diêm Vương lại lần nữa hiện lên nụ cười hòa ái.

Diệp Phi đầy vạch đen trên đầu.

Hóa ra sự tin tưởng của Diêm Vương đối với mình, và cái gọi là sự thưởng thức lẫn nhau căn bản không có bất kỳ liên quan nào.

Mà là ngay từ đầu đối phương đã chuẩn bị phương án dự phòng rồi.

Cho dù mình giữa chừng muốn nuốt lời, đối phương cũng có đủ thủ đoạn để đối phó với mình.

Có lẽ, đây chính là cảm giác tin tưởng do thực lực tuyệt đối mang lại.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Diệp Phi liền cùng Bắc Chi Vương cùng nhau xuất phát về thế giới ban đầu.

Trong quá trình di chuyển, Bắc Chi Vương lại đột nhiên giao Chuyển Sinh Đan cho Diệp Phi. "Tại sao vậy?

Tôi chỉ mượn dùng một chút, anh lại đã đi cùng tôi rồi.

Để anh cầm Chuyển Sinh Đan, chỉ khi nào tôi cần dùng thì dùng một chút chẳng phải tốt hơn sao?" Diệp Phi tỏ ra không hiểu điều này. "Một số thứ giá trị không chỉ đơn giản là bản thân nó." Bắc Chi Vương mỉm cười nói: "Thử khai thác một chút các công dụng khác của nó, nói không chừng cũng là một loại thu hoạch." Diệp Phi tuy không hiểu rõ lắm ý của Bắc Chi Vương, nhưng hai bên cũng coi như là mối quan hệ không đánh không quen biết, Diệp Phi cũng không nghi ngờ ý nghĩ của Bắc Chi Vương.

Thế là hắn cũng rất tự nhiên mà nhận lấy thứ đó.

Còn ở cửa, Ngô Tà đã hoàn toàn không đợi được nữa. "Vậy rốt cuộc bây giờ là sao?

Dù thế nào thì cũng phải có một tin tức chứ, chúng ta cứ thế chẳng biết gì cả, chỉ ngốc nghếch đứng đây đợi sao!" Ngô Tà đã bùng nổ như sấm sét. "Không sai, là chiến sĩ, cứ thế đợi thật quá sỉ nhục!" Giả đội trưởng cũng nóng nảy đứng dậy. "Cứ thế chịu chết, đối với một chiến sĩ mà nói chẳng phải càng sỉ nhục hơn sao?" Tiểu Ca lại lạnh lùng nói: "Người có thể tiến vào thế giới đó chỉ có Diệp Phi.

Chuyện này đã được chứng thực.

Vậy thì chiến trường bên đó bất kể xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không thể nhúng tay vào, nếu muốn cưỡng chế đi vào chỉ sẽ chết vô ích.

Chẳng lẽ các người muốn chết rồi đến đó giúp đỡ à?" Lời của Tiểu Ca đương nhiên đã khiến mấy người bình tĩnh lại một chút.

Chỉ là Ngô Tà vẫn còn khá bực bội. "Nhưng bây giờ cứ thế chẳng làm được gì thật sự quá uất ức!" Ngô Tà đập tay nói. "Sao lại chẳng làm được gì cả?" Tiểu Ca mắt nhìn vào Họa tiểu thư và Thư tiểu thư: "Anh sẽ không thật sự hoàn toàn tin tưởng họ rồi chứ?

Hãy trông chừng họ cẩn thận, đừng để họ giở trò gì, đó là sự giúp đỡ tốt nhất mà chúng ta có thể dành cho Diệp Phi lúc này." Ngô Tà cũng quay đầu lại.

Quả thật, đối với hai người này, ban đầu anh ta hoàn toàn không tin tưởng.

Chỉ là sau này vì lo lắng cho Diệp Phi, nên đã hơi nới lỏng sự nghi ngờ đối với họ.

Bây giờ sau lời nhắc nhở của Tiểu Ca, Ngô Tà lại hoàn hồn trở lại.

Đúng lúc này, lối vào đột nhiên phát ra một trận chấn động kịch liệt.

Chấn động này hoàn toàn khác với những rung động trước đó do va chạm sức mạnh tạo ra.

Lòng mọi người dần thắt chặt, đều nảy sinh một ý nghĩ chung.

Chương 644

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện từ lối vào.

Mọi người vội vàng vây lại.

Lập tức liền thấy Diệp Phi đang từ một đầu khác của lối vào chậm rãi bước ra. "Diệp Phi!" Ngô Tà lập tức xông lên, đỡ lấy Diệp Phi suýt ngã khi vừa xuất hiện từ lối vào. "Cậu sao rồi?

Không sao chứ?" Ngô Tà vội vàng hỏi. "Không sao, quả nhiên đúng như họ nói mà." Diệp Phi cười khổ nói. "Giống nhau?

Đây là ý gì?" Ngô Tà lại hỏi. "Khi tôi chuẩn bị quay về, họ đã nói với tôi rằng, mặc dù hai thế giới có nhiều điểm tương đồng đến khó tin.

Nhưng thế giới kia dù sao cũng là một thế giới cấu thành từ âm khí.

Tôi ở thế giới đó lâu như vậy, cơ thể khó tránh khỏi bị âm khí ảnh hưởng.

Vừa mới trở về thế giới này, dương khí sẽ ngay lập tức tràn vào cơ thể tôi.

Cơ thể tôi sẽ vì thế mà cảm thấy không thoải mái, đến mức chân tay rã rời.

Bây giờ xem ra quả nhiên là thế này.

Ha ha, trông thật là chật vật đấy." Diệp Phi cười khổ nói.

Thư tiểu thư và Họa tiểu thư thấy vậy lập tức đi đến bên cạnh Diệp Phi.

Giả đội trưởng thấy vậy, lập tức giơ súng chĩa vào hai người họ.

Những thuộc hạ còn lại của hắn đương nhiên cũng vậy.

Đúng như Tiểu Ca đã nói.

Hai người này căn bản không thể hoàn toàn tin tưởng.

Họ có thể phản bội bất cứ lúc nào.

Nếu không muốn vì sự sơ suất của mình mà bị họ giết chết, cách tốt nhất là luôn giữ cảnh giác với họ.

Ít nhất phải đảm bảo Diệp Phi đang suy yếu không thể tùy tiện rơi vào tay họ.

Tiểu Ca cũng đã nắm chặt cổ đao Hắc Kim của mình.

Bất kể hai người này muốn làm hành động gì, y đều có thể lập tức đáp trả nhất định. "Diệp Phi tiên sinh, ngài không sao chứ?" Họa tiểu thư lại không để ý đến lời đe dọa của họ, chỉ nhìn Diệp Phi nói. "Đừng hỏi tôi có sao không.

Chi bằng hỏi thẳng tôi có mang Chuyển Sinh Đan về hay chưa." Diệp Phi nhìn Họa tiểu thư cười ha ha nói.

Họa tiểu thư khẽ nhíu mày, nhất thời có chút khó trả lời. "Đừng lộ ra vẻ mặt như vậy, trong chuyện này quan hệ giữa hai chúng ta vốn dĩ là một cuộc giao dịch.

Bây giờ thứ cô muốn tôi đã mang về rồi, vậy thứ cô đã hứa cho tôi đâu?" Diệp Phi nói rồi, giao Chuyển Sinh Đan trên người cho Họa tiểu thư.

Vẻ mặt của Họa tiểu thư lập tức trở nên kích động.

Cô ta nhanh chóng nhận lấy Chuyển Sinh Đan từ tay Diệp Phi và quan sát kỹ lưỡng.

Sau khi lặp đi lặp lại xác nhận, xác định thứ này quả thật là hàng thật, cô ta lại một lần nữa quay sang Diệp Phi với vẻ mặt đột nhiên

lạnh lùng thêm mấy phần. "Thật sự vất vả cho ngài, Diệp Phi tiên sinh." Nghe thấy ngữ khí của Họa tiểu thư đột nhiên trở nên lạnh băng, tất cả mọi người đều biết tình hình không ổn, vội vàng chuẩn bị chiến đấu. "Sao?

Chẳng lẽ bây giờ cô muốn nuốt lời?" Diệp Phi nhìn Họa tiểu thư hỏi. "Nuốt lời?

Không không không, chuyện như vậy tôi làm sao có thể làm được chứ?

Tôi đã hứa rồi, chỉ cần ngài giúp tôi lấy được bảo bối này ra, tôi sẽ đưa cây bút trong tay tôi cho ngài.

Đây là giao dịch của chúng ta, chúng ta đương nhiên phải tuân thủ.

Chỉ là tôi chưa từng nói tôi sẽ đưa cho ngài bằng cách nào cả.

Đợi tôi giết ngài xong, rồi đốt cho ngài, như vậy cũng coi như là đã đưa cho ngài rồi còn gì?" Vẻ mặt của Họa tiểu thư trong khoảnh khắc trở nên dữ tợn.

Sát ý phát ra từ toàn thân cô ta càng lúc càng mãnh liệt. "Cái con nhỏ này!" Mọi người vội vàng chuẩn bị tấn công.

Nhưng hai người bị vô số nòng súng chĩa vào lại không hề để lời đe dọa của mọi người vào mắt. "Ha ha, đợi lâu như vậy, cuối cùng vẫn lộ nguyên hình rồi sao?" Diệp Phi nhìn hai người nói. "Sao?

Nghe ý anh, ngay từ đầu anh đã nghi ngờ chúng tôi rồi à?" Họa tiểu thư có chút kinh ngạc nhìn Diệp Phi. "Không thì cô nghĩ sao?

Các cô dựa vào cái gì mà nghĩ tôi đối mặt với hai kẻ đột nhiên xuất hiện lại có thể hoàn toàn tin tưởng chứ?

Nghi ngờ chẳng lẽ không phải là phản ứng bình thường nhất sao?" Lời của Diệp Phi lập tức khiến Họa tiểu thư nảy sinh vài phần tò mò.

"Nếu đã nói như vậy thì thật thú vị.

Vậy nếu anh ngay từ đầu đã nghi ngờ tôi, tại sao còn đồng ý yêu cầu của tôi, đi đến thế giới đó?" Họa tiểu thư tò mò nhìn Diệp Phi.

Dáng vẻ của cô ta trông vẫn có vài phần cảnh giác, dường như đang đề phòng vạn nhất trên người Diệp Phi lại xảy ra biến cố gì. "Ha ha, không có cách nào cả, chủ yếu là mồi nhử của các cô thật sự quá hấp dẫn người ta.

Vùng đất của người chết.

Cái thế giới mà chỉ nghe nói đến, hoặc chỉ có thể đến sau khi mình chết.

Có thể sống mà đi một chuyến, tôi nghĩ bất kể là ai cũng chắc chắn sẽ nảy sinh vài phần tò mò chứ?" Diệp Phi cười ha ha nói. "Các anh đàn ông thật sự là kỳ quặc đấy.

Lại chỉ vì lý do vô vị như vậy mà cam tâm tình nguyện mạo hiểm như thế." Họa tiểu thư cười ha ha một tiếng, không thể nào hiểu được hành động của Diệp Phi. "Tiếp theo là câu hỏi của tôi.

Tại sao cô lại đặc biệt đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy cho tôi?" Diệp Phi hỏi. "Thật ra một phần nguyên nhân chính là điều anh đã thấy.

Tôi quả thật muốn có được bảo bối Chuyển Sinh Đan này." Họa tiểu thư thản nhiên nói: "Nhưng mục đích tôi muốn có được thứ này không phải là cái gọi là chuyển sinh.

Mà là vì bảo bối này, là thần vật của thế giới đó, đã hấp thụ quá nhiều âm khí.

Chỉ cần chúng tôi hấp thụ những âm khí này, thực lực liền có thể tăng vọt, đến lúc đó đừng nói là anh, mà ngay cả những kẻ khác cũng có thể bị chúng tôi khống chế.

Nhưng chúng tôi không ngu xuẩn như hai vị tỷ tỷ kia, còn chưa rõ thực lực đối phương đã vội vàng ra tay.

Khi anh chiến đấu với họ, tôi đã sớm nhìn ra thực lực của anh rồi.

Tôi biết, cho dù tôi và Thư tỷ tỷ liên thủ, cũng rất khó đánh bại anh.

Vì vậy tôi mới nghĩ ra diệu kế này, dụ dỗ anh giúp tôi đi đến thế giới đó, để lấy thứ tôi muốn.

Là thần vật của thế giới đó, họ đương nhiên không thể tùy ý tặng cho anh.

Anh tất nhiên sẽ triển khai một trận chiến với họ.

Chương 645

Cho dù anh may mắn giành chiến thắng, cái giá thảm khốc cũng là kết quả tất yếu.

Và khi anh trở về từ thế giới đó, vì âm khí tích tụ trong cơ thể anh, anh cũng sẽ trở nên vô cùng suy yếu.

Nếu vậy thì đánh bại anh sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay." "Vậy nếu tôi không thể mang thứ đó về thì sao?" Diệp Phi lại hỏi. "Không sao cả, cho dù không có Chuyển Sinh Đan để tăng cường thực lực của chị em chúng tôi, chỉ cần có thể giải quyết anh là được rồi.

Dù sao thì đây mới là mục đích căn bản nhất của chúng tôi mà." Họa tiểu thư nở một nụ cười âm lãnh, đánh giá Diệp Phi. "Ha ha, người ta nói phụ nữ càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, bây giờ xem ra quả thật là như vậy." Diệp Phi cười khổ nói. "Đừng hòng!" Giả đội trưởng gầm lên một tiếng, rồi trực tiếp bắn một tràng đạn về phía hai người.

Các đội viên khác cũng theo sát phía sau.

Nòng súng liên tục phun ra lửa, dường như muốn hoàn toàn nuốt chửng họ.

Nhưng họ đều rất rõ.

Uy lực của loạt đạn này tuy mạnh mẽ, nhưng trước mặt hai người đó thì căn bản chỉ là vô ích.

Giữa rừng súng đạn, hai người vẫn sừng sững không đổ.

Trong mắt họ khi nhìn về phía Giả đội trưởng và những người khác cũng tràn đầy sự khinh miệt. "Sao?

Muốn chỉ dùng mấy thứ này để đối phó chúng tôi sao?

Các người đã hết cách rồi à?" Họa tiểu thư với nụ cười khinh miệt nhìn Diệp Phi.

Ánh mắt đó Diệp Phi vô cùng quen thuộc.

Chính là loại động vật ăn thịt hung ác như chó săn đang đùa giỡn con mồi của mình.

Sau khi xác nhận con mồi đã không còn khả năng sống sót, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Rõ ràng, hai vị này và hai người mà Diệp Phi đã tiêu diệt trước đó quả thật đều là cùng một giuộc.

Chỉ là so với hai người kia, hai người này còn ti tiện hơn một chút.

Thích dùng mưu kế, đồng thời cũng sẽ khinh miệt nhìn con mồi của mình như vậy. "Ai nói vậy." Chỉ nghe một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Tiểu Ca từ bên cạnh xông ra, một kiếm liền chém ngang về phía Họa tiểu thư.

Tuy nhiên, ánh mắt của Họa tiểu thư khi nhìn Diệp Phi và những người khác tuy khinh thường, nhưng cũng không đến mức vì vậy mà lơ là cảnh giác.

Đối với đòn tấn công bất ngờ này của Tiểu Ca, cô ta cũng nhanh chóng rút bút ra vẽ loạn xạ trong không trung, trực tiếp vẽ ra một tấm khiên chắn trước mặt mình. "Đương nhiên, tôi sẽ không quên sự tồn tại của anh." Họa tiểu thư mỉm cười nói: "Lúc đó khi Diệp Phi đi vào thế giới kia, tôi đã cân nhắc có nên giết chết tất cả các người ở đây hay không.

Đợi đến khi anh ta quay lại, nhìn thấy tất cả đồng đội của mình đều đã chết, vẻ mặt nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

Và lúc đó chúng tôi đã chú ý đến sự tồn tại của anh.

So với những phế vật kia, anh cũng có chút thực lực.

Nếu giao đấu với anh, cũng sẽ tốn một phen công sức.

Lúc đó vẫn là thời gian chơi đùa, chúng tôi không muốn tốn nhiều tâm sức vào trò chơi.

Chỉ là cho dù là anh, có cách nào vừa mang theo những kẻ này vừa đối phó được hai chúng tôi không?

Bây giờ không phải là thời gian chơi đùa nữa.

Chúng tôi cũng sẽ không, và cũng không có bất kỳ lý do gì để lưu tình." Trong lúc nói chuyện, Họa tiểu thư nhảy vọt lên.

Cũng không biết cô ta đã mở trang sách đến chỗ nào.

Vô số cung tên liền bay về phía Tiểu Ca.

Phản ứng của Tiểu Ca cũng cực nhanh.

Nhanh chóng lộn người ra sau tiếp đất, rồi kèm theo thân pháp linh hoạt và cổ đao Hắc Kim vung lên, liền đỡ được tất cả những đòn tấn công này. "Quả nhiên đúng như chúng tôi nghĩ.

Anh mạnh hơn những phế vật kia một chút.

Nhưng chỉ như vậy thì không cứu được họ đâu." Họa tiểu thư nói.

Cô ta cũng lập tức vẽ ra một thanh trường kiếm chém xuống nhóm Giả đội trưởng.

Mọi người nhanh chóng né tránh, khó khăn lắm mới tránh được thương vong lớn. "Hai con nhỏ này.

Trước đó cứ giả vờ yếu ớt như vậy, chính là đợi đến bây giờ để đối phó chúng ta sao!" Ngô Tà gầm lên giận dữ.

Rồi trực tiếp rút súng cũng chuẩn bị cùng Giả đội trưởng bọn họ

xông lên chiến đấu. "Đừng xốc nổi." Tiểu Ca lập tức nhảy đến trước mặt anh ta nói: "Trong cờ tướng, chỉ cần Tướng chưa bị ăn thì ván cờ này vẫn chưa thua.

Anh nhìn những người của Giả đội trưởng đi." Dưới lời nhắc nhở của Tiểu Ca, Ngô Tà quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, cũng không khỏi giật mình.

Lúc này trên mặt mỗi người đều mang một vẻ giác ngộ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Ngô Tà lập tức ý thức được.

Ngay từ đầu khi họ nhận ra Họa tiểu thư và Thư tiểu thư muốn làm hại Diệp Phi, họ dốc sức xông lên chiến đấu không phải vì muốn mình sống.

Mỗi người trong số họ đều đã chuẩn bị tâm lý chiến tử.

Không, nói chính xác hơn, là mỗi người trong số họ đều xông lên vì muốn chiến tử.

Nhưng tại sao họ lại làm như vậy?

Chỉ cần suy nghĩ một chút, trong lòng Ngô Tà đã có câu trả lời.

Đúng như Tiểu Ca đã nói.

Trong số họ, ít nhất hiện tại, Diệp Phi chính là Tướng của họ.

Vậy ván cờ này nếu muốn thắng, bảo vệ Tướng chính là điều phải làm trước tiên.

Bất kể họ ngã xuống bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu, chỉ cần Diệp Phi còn sống, trận chiến này vẫn chưa tính là họ đã thua. "Anh sao còn ở đây!" Giả đội trưởng vừa đánh vừa lùi về bên cạnh Ngô Tà. "Nhanh lên, chúng tôi ở đây chặn hai kẻ này!

Anh nhân cơ hội đưa Diệp Phi tiên sinh đi mau!" Sau khi Giả đội trưởng nói như vậy với mình, sự phỏng đoán trong lòng Ngô Tà đương nhiên cũng được chứng thực hoàn toàn.

Dưới thế công của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư, người của Giả đội trưởng không ngừng ngã xuống.

Nhưng mỗi lần khi họ ngã xuống, đều nhất định sẽ lập tức đứng dậy, một lần nữa xông lên chiến đấu với hai người đó.

Ngô Tà nắm chặt nắm đấm.

Bàn tay bị thương của anh ta đang run rẩy.

Khoảnh khắc này anh ta biết bao mong mình cũng có thể xông lên cùng mọi người liều chết một phen.

Cho dù trong đó, mình là người có sức chiến đấu yếu nhất.

Đối với một người đàn ông mà nói, có thể chiến tử cùng những chiến hữu tốt nhất của mình trong hoàn cảnh như vậy, sao lại không phải là một chuyện vui chứ?

Nhưng khi anh ta nhìn thấy Diệp Phi đang suy yếu nằm trên mặt đất, anh ta cuối cùng vẫn kiềm chế được bản thân.

Anh ta luôn tự nhủ trong lòng, họ tại sao lại cứ thế nối tiếp nhau ngã xuống, chính là để tranh thủ thời gian cho mình, để mình có thể nhanh chóng đưa Diệp Phi trốn thoát.

Còn ở một bên khác, Họa tiểu thư và Thư tiểu thư dường như cũng đã chán chơi rồi.

Chương 646

Đòn tấn công ban đầu chỉ nhắm vào nhóm người của Giả đội trưởng đột nhiên chuyển hướng, rõ ràng là nhắm vào Diệp Phi.

May mắn là Tiểu Ca cũng đã sớm có phòng bị.

Y lao đến trước mặt hai người, cổ đao Hắc Kim vung lên một trận, đỡ được tất cả các đòn tấn công. "Anh còn đợi gì nữa?

Đừng để chúng tôi chết vô ích!

Đưa Diệp Phi đến nơi an toàn, để hắn có thể yên tâm hồi phục.

Nếu vậy thì ít nhất hắn còn có thể quay lại giúp chúng ta!

Để hắn ở đây, đối phương chỉ cần lấy hắn làm con tin thì sẽ quá bất lợi cho chúng ta!" Sau lời nhắc nhở của Tiểu Ca, Ngô Tà cũng biết bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính.

Nhanh chóng đưa Diệp Phi lên và chuẩn bị bỏ chạy.

Đúng lúc này, Diệp Phi thì thầm vài câu bên tai Ngô Tà.

Vì chiến trường ồn ào, Ngô Tà ban đầu không nghe rõ.

Đợi đến khi Diệp Phi nói lại một lần nữa, Ngô Tà toàn thân kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Dường như không thể tưởng tượng nổi vì sao Diệp Phi lại đưa ra mệnh lệnh này.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Diệp Phi, sự nghi ngờ trong lòng anh ta đương nhiên cũng tan biến.

Bởi vì từ khi họ quen biết nhau, lần nào cũng vậy, chỉ cần Diệp Phi lộ ra vẻ mặt như vậy, thì chỉ cần làm theo sắp xếp của Diệp Phi là được.

Thế là Ngô Tà nhanh chóng quay người lại, hô lớn với mọi người trên chiến trường: "Mọi người đừng đánh nữa!

Cùng nhau rút lui!

Nhanh chóng rút!" Hành động của tất cả mọi người đều cứng đờ trong một khoảnh khắc.

Tuy nhiên, nơi đây dù sao cũng là chiến trường, kẻ địch lại ở ngay trước mặt họ.

Sự cứng đờ như vậy đương nhiên chỉ có thể xuất hiện trong một khoảnh khắc. "Ngô tiểu ca, anh đang đùa sao?

Rút lui?

Trong cục diện này?" Giả đội trưởng là người đầu tiên đặt ra nghi vấn.

Phản ứng như vậy hoàn toàn nằm trong dự liệu của Ngô Tà.

Dù sao thì khi anh ta nghe thấy mệnh lệnh này, phản ứng đầu tiên của anh ta hoàn toàn giống hệt họ.

Nếu không phải vì lúc đó Diệp Phi ở ngay bên cạnh anh ta, và ánh mắt cuối cùng hắn dành cho anh ta cũng rõ ràng là tràn đầy sự khẳng định, Ngô Tà cũng phải nghi ngờ thành phần của câu nói này.

Do đó anh ta cũng biết, nếu muốn thuyết phục Giả đội trưởng và những người khác, cách duy nhất cũng là đưa Diệp Phi ra. "Là Diệp Phi nói!

Hắn nói chúng ta rút!" "Cái gì?

Diệp Phi tiên sinh?" Giả đội trưởng nhướng mày, vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc. "Chắc chắn là Diệp Phi nói sao?" Tiểu Ca cũng hỏi theo.

Ngô Tà không có thời gian giải thích với họ, chỉ có thể một lần

nữa khẳng định nói với họ: "Quả thật là Diệp Phi nói!

Tin tôi đi!" "Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Một đội viên lập tức nhìn Giả đội trưởng hỏi. "Vì là Diệp Phi nói, hắn chắc chắn có tính toán của riêng mình.

Rút thôi." Tiểu Ca lùi lại bên cạnh anh ta nhắc nhở.

Giả đội trưởng nghe xong, đương nhiên cũng thấy có lý.

Dù sao thì trong cục diện này, họ có thể nghi ngờ tất cả mọi người, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ Diệp Phi. "Mọi người!

Nhanh lên!

Rút lui!" Giả đội trưởng lập tức hạ lệnh.

Quân lệnh như núi.

Nếu nói đối với mệnh lệnh của Diệp Phi họ còn cần suy nghĩ một chút, thì đối với mệnh lệnh của Giả đội trưởng, họ đương nhiên là vô điều kiện tuân theo.

Mọi người nhanh chóng hành động, thậm chí ngay cả việc phản kháng cũng tạm thời ngừng lại.

Bây giờ họ thật sự chỉ đơn thuần là đang chấp hành mệnh lệnh từ Diệp Phi, rút lui.

Họa tiểu thư và Thư tiểu thư nhìn nhau một cái.

Với đạo hạnh của hai người, đương nhiên cũng nhìn ra tình hình không ổn.

Dù sao thì trước đó vẻ khí phách coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của họ, trông như muốn chiến đấu đến người cuối cùng.

Cho dù họ biết không phải đối thủ muốn cố gắng bảo toàn một phần người lại, trong tình huống có giác ngộ như vậy, cũng chắc chắn

là sau khi tổn thất nặng nề, vì muốn cố gắng bảo toàn một số người mà đưa ra lựa chọn.

Hơn nữa kiểu rút lui này cũng nhất định sẽ có một đội cảm tử ở lại.

Nhưng bây giờ họ lại chỉ đơn thuần là rút lui.

Bất kể từ góc độ bảo toàn tính mạng hay chiến thuật mà nói, phương thức rút lui như vậy đều quá kỳ quái.

Chuyện khác thường tất có quỷ.

Tuy nói trong số những người này trừ Tiểu Ca, họ đều có thể dễ dàng nắm gọn, nhưng nếu giữa chừng lại xuất hiện sơ suất gì, gây cho họ một chút phiền phức, đương nhiên sẽ khiến người ta rất không vui.

Hai chị em lập tức thu lại ý nghĩ chơi đùa.

Kèm theo ánh mắt của họ trở nên hung ác, động tác trên tay cũng xuất hiện thay đổi.

Khoảnh khắc này, họ không muốn chơi nữa.

Vì những món đồ chơi này có thể mang lại bất ngờ cho họ, vậy thì cứ để những món đồ chơi này hỏng đi cũng không tệ. "Đây là ý gì?" Mặc dù tin tưởng Diệp Phi, nhưng sự tò mò cần có, đương nhiên cũng không thể thiếu.

Tiểu Ca là người đầu tiên lùi về bên cạnh Diệp Phi, nghi hoặc nhìn Diệp Phi. "Trong tình huống này mà rút lui, chúng ta chỉ sẽ trở thành bia sống mà thôi.

Hơn nữa vừa nãy họ căn bản không hề nghiêm túc.

Chúng ta bây giờ làm như vậy, họ chắc chắn sẽ nghiêm túc lên.

Nếu muốn rút lui, làm như vậy chúng ta ngược lại càng không có

cơ hội rút lui nữa." Nhưng sau đó y nhìn thấy, giống như Ngô Tà, là nụ cười tự tin của Diệp Phi với vẻ mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ nụ cười này, Tiểu Ca ý thức được.

Cục diện hiện tại cũng nằm trong dự liệu của Diệp Phi! "Hóa ra là vậy, sao tôi lại quên mất chứ?

Ngay từ đầu anh đã không hoàn toàn tin tưởng họ.

Đối mặt với hai kẻ mà ngay từ đầu anh đã nhắc tôi phải đề phòng.

Làm sao có thể không có chút chuẩn bị nào mà lại để mình đối mặt với họ chứ?" "Ha ha, vẫn là anh ấy, lập tức đã nghĩ ra rồi." Diệp Phi liền cười cười. "Diệp Phi, rốt cuộc anh đã chuẩn bị gì?

Đến lúc này rồi thì đừng giấu giếm nữa." Ngô Tà hỏi tiếp. "Không vội." Diệp Phi thản nhiên cười: "Hai kẻ này không phải thích chơi đùa sao?

Vậy chúng ta sẽ cùng họ chơi đùa một trận cho ra trò.

Vì họ nghĩ đã dồn chúng ta vào đường cùng, vậy chúng ta sẽ diễn một màn phản sát trong tuyệt địa, chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?" "Đến lúc này rồi, anh sao còn nghĩ đến chuyện chơi đùa chứ!

Chương 647

Lỡ không ổn là chúng ta có thể toi đời đấy." Ngô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Diệp Phi.

Mặc dù trên mặt Diệp Phi lúc này vẫn treo nụ cười tự tin, nhưng cái thái độ chơi đùa này anh ta thật sự không biết phải đánh giá thế nào.

Nhưng Tiểu Ca lại khác Ngô Tà, nảy sinh một ý nghĩ khác. "Đừng vội.

Đừng quên, Diệp Phi sẽ không tùy tiện dùng mạng người khác để mạo hiểm.

Vì hắn đã đưa ra quyết định này, thì điều đó chứng tỏ hắn có sự nắm chắc tuyệt đối về chuyện này." Tiểu Ca nhắc nhở.

Ngô Tà cũng lập tức phản ứng lại.

Suy nghĩ kỹ lại, với sự hiểu biết của anh ta về Diệp Phi, dường như quả thật là như vậy. "Rốt cuộc anh đã chuẩn bị gì?" Ngô Tà cũng nảy sinh tò mò. "Tóm lại là một sự chuẩn bị tương đối vẹn toàn.

Nếu thật sự đến cả hắn cũng không đối phó được, thì chúng ta sẽ định phải chết ở đây rồi." Diệp Phi khẽ cười nói.

Ngay lúc này, sát chiêu mà Họa tiểu thư và Thư tiểu thư chuẩn bị cũng giáng xuống mọi người.

Đòn tấn công lần này hoàn toàn khác với trước đây, bất kể là phương thức tấn công hay sức mạnh ẩn chứa trong đó. "Chết tiệt!

Hai con chó này ra sát chiêu rồi!" "Tôi đã biết mà!

Hai tên này căn bản không thể tin được!" "Chết tiệt!

Quá hèn hạ!

Lại còn nhân lúc đại lão suy yếu mà làm như vậy!" "Làm sao bây giờ!

Bây giờ làm sao đây!" "Đòn tấn công này e rằng chỉ có Tiểu Ca mới có thể chống đỡ được thôi!" "Nhưng chống đỡ được thì sao chứ?" "Chỉ là lần này thôi mà!" "Vậy tiếp theo chẳng phải là tiêu đời rồi sao!" "Chắc chắn chết rồi!

Lần này chắc chắn chết rồi!" "Ngậm cái mồm quạ đen của mày lại!

Cái gì mà chắc chắn chết!" "Đúng đó!

Đừng quên họ rút lui là do đại lão sắp xếp." "Đại lão chắc chắn có át chủ bài của mình mà!" "Chính là vậy đó!" "Nhưng át chủ bài của đại lão rốt cuộc là gì chứ!" "Nếu không ra tay nữa thì sẽ tiêu đời thật đó!" "Đừng vội!

Cứ xem đi!" "Đại ca bao giờ làm chúng ta thất vọng chứ!" "Diệp Phi tiên sinh, bây giờ làm sao đây!

Đòn tấn công này chúng ta không thể ngăn cản được nữa rồi!" Giả đội trưởng thấy vậy cũng lo lắng hỏi.

Hiện tại hắn ít nhiều có chút hối hận về ý nghĩ rút lui toàn bộ này.

Nếu lúc đó họ không làm như vậy, ít nhất bây giờ sẽ không đến mức khó xử như vậy. "Đừng lo lắng." Diệp Phi lại vẫn giữ vẻ mặt ung dung. "Tôi nghĩ cũng gần đến lúc rồi." Mọi người đều nhìn về phía Diệp Phi.

Những lời này vừa như nói với họ, lại như nói với một ai đó khác, thật sự khiến mấy người có mặt ở đó có chút không hiểu.

Nhưng ngay khoảnh khắc Diệp Phi nói xong, dưới chân họ đột

nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

Chấn động này đến quá đột ngột, tất cả mọi người đều không có chút chuẩn bị tâm lý nào.

Trong khoảnh khắc, trừ Tiểu Ca ra, tất cả mọi người đều hoảng hốt. "Cái gì!

Chuyện này là sao!" Giả đội trưởng nắm chặt súng, lo lắng nhìn xung quanh: "Là đòn tấn công của họ sao?

Hay lại có kẻ địch nào khác xuất hiện!" Còn những đội viên khác đương nhiên cũng càng thêm hoảng loạn.

Từng người từng người đều giương súng nhìn xung quanh.

Nhưng vẻ mặt sợ hãi trên mặt mỗi người lại không thể che giấu. "Chuyện gì vậy?

Hai người này lại lợi hại đến thế sao?" Ngô Tà cũng bắt đầu lúng túng. "Không đúng." Tiểu Ca lại lập tức chú ý tới. "Đòn tấn công này không phải do họ gây ra.

Nếu họ có thực lực như vậy, khi họ phát động sát chiêu cuối cùng, chúng ta đã có thể cảm nhận được rồi.

Nhưng lúc đó chúng ta không có cảm giác gì cả.

Điều đó chứng tỏ với lực tấn công của họ không đủ để gây ra tình huống như vậy." Nói rồi, Tiểu Ca lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phi. "Đây chính là át chủ bài của anh rồi nhỉ." Diệp Phi chỉ mỉm cười với Tiểu Ca.

Trong ánh mắt đầy ý tứ "anh cứ đợi mà xem kịch hay đi".

Đúng lúc mọi người đang do dự, mặt đất đột nhiên bắt đầu nứt vỡ.

Vô số trụ đá ầm ầm mọc lên, trực tiếp chắn giữa Diệp Phi và hai

nữ yêu. "Cái gì!

Chuyện này là sao!" Biến cố đột ngột này lại một lần nữa khiến Giả đội trưởng kinh ngạc.

Đối mặt với Họa tiểu thư và Thư tiểu thư, họ đã cần phải ôm giác ngộ quyết tử để ra tay.

Bây giờ động tĩnh lớn như vậy, chứng tỏ người ra tay lúc này mười phần thì tám chín phần là còn lợi hại hơn hai người kia.

Nếu kẻ đột nhiên xuất hiện lúc này thật sự là kẻ thù của họ, thì sẽ hoàn toàn không còn gì để chơi nữa!

Tuy nhiên, nếu người xuất hiện lúc này thật sự là người muốn lấy mạng họ, việc họ chĩa súng vào đối phương hiển nhiên cũng hoàn toàn vô nghĩa. "Chết tiệt!

Lại là kẻ phiền phức nào xuất hiện nữa sao?" "Cái thứ này lại từ đâu chui ra vậy!" "Mấy tên này sao cứ hết đứa này đến đứa khác!

Không có điểm dừng sao!" Các đội viên khác cũng nhao nhao kêu la.

Sự phức tạp của cục diện đã khiến họ vô cùng bực bội.

Nếu không phải họ có tố chất tâm lý của một chiến sĩ, thì ngay tại chỗ sụp đổ cũng thật sự không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. "Đội trưởng!

Trên đó có người!" Đúng lúc này, một đội viên chú ý đến đỉnh trụ đá hô lên.

Giả đội trưởng lập tức rút súng chĩa lên trên, xem ra đã chuẩn bị bắn liên tục. "Đây chính là kế hoạch của anh sao?

Tôi ra tay, người của anh lại chĩa súng vào tôi?" Lúc này xuất hiện trước mặt mọi người không phải ai khác, đương nhiên chính là Bắc

Chi Vương cùng trở về với Diệp Phi. "Hắc hắc hắc, cục diện vừa rồi anh cũng thấy rồi.

Vừa mới đánh với hai con nhỏ này lâu như vậy, thần kinh khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

Thấy anh xuất hiện mà cảnh giác hơn một chút cũng là khó tránh khỏi thôi." Diệp Phi cười nói với Bắc Chi Vương. "Nếu súng cướp cò thì sao?" Bắc Chi Vương hỏi ngược lại. "Với thực lực của anh, cho dù họ bắn hết đạn cũng không thể làm anh bị thương chút nào, đừng chấp nhặt với họ làm gì." Diệp Phi cười ha ha nói. "Anh đây là đang nịnh hót để giết người đấy à?" Bắc Chi Vương hừ lạnh một tiếng.

Nhưng trong mắt không hề có ý giận dữ.

Dù sao thì Diệp Phi nói cũng không sai chút nào.

Đối với Bắc Chi Vương mà nói, những khẩu súng này trước mặt hắn căn bản không có lực sát thương.

Sự cảnh giác của Đội trưởng Giả và những người khác càng tỏ ra có chút buồn cười.

Chương 648

Hỏi thử, đối mặt với một đám người căn bản không thể uy hiếp mình chút nào, Bắc Chi Vương lại làm sao có thể vì họ chĩa súng vào mình mà tỏ ra bất mãn chứ?

Trong mắt Giả đội trưởng và những người khác, lúc này Bắc Chi Vương đột nhiên xuất hiện chỉ là một vị khách không mời mà đến từ đâu đó.

Chỉ là căn cứ vào cuộc trò chuyện của hai người, dường như Diệp Phi và hắn khá quen biết.

Nhưng Tiểu Ca thì không giống vậy.

Y cũng có khả năng cảm nhận khí tức.

Trong tình huống khoảng cách gần với Bắc Chi Vương như vậy, y tự nhiên có thể rõ ràng cảm nhận được sức mạnh sâu không lường được trong cơ thể Bắc Chi Vương.

Cho dù Bắc Chi Vương lúc này ít nhiều vẫn còn đang kiềm chế sức mạnh của mình. "Diệp Phi, hắn là ai?" Tiểu Ca hỏi với vẻ mặt trầm trọng.

Ngô Tà cũng ý thức được tình huống có lẽ không hề đơn giản như vậy.

Dù sao thì từ khi anh ta quen biết Tiểu Ca đến nay, chưa từng lộ ra vẻ mặt như vậy.

Ngay cả khi đối mặt với huyết thi, Tiểu Ca cũng từng biểu hiện sự lo lắng và hoảng sợ.

Nhưng nếu thật sự nhìn kỹ, Tiểu Ca vẫn có cách đối phó.

Chỉ là so với những rắc rối khác mà nói, đối với Tiểu Ca mà nói, rắc rối này lại càng phiền phức hơn một chút.

Nhưng lần này, vẻ mặt của Tiểu Ca lại vô cùng nghiêm trọng.

Thậm chí còn mang theo một tia sợ hãi.

Có thể khiến Tiểu Ca lộ ra vẻ mặt như vậy, người này e rằng không thể chỉ đơn thuần dùng từ "không phải nhân vật tầm thường" để hình dung được nữa rồi.

Ngô Tà nhìn về phía Diệp Phi.

Lúc này anh ta cũng vô cùng muốn biết.

Một người có thể khiến Tiểu Ca lộ ra vẻ mặt như vậy, rốt cuộc sẽ là sự tồn tại ở cấp bậc nào. "Đúng vậy, anh có thể cảm nhận được khí tức của người khác, vì vậy đương nhiên là có thể cảm nhận được sự cường đại của hắn rồi nhỉ." Diệp Phi thản nhiên cười.

Đối với phản ứng của Tiểu Ca, hắn cũng không kinh ngạc.

Nếu mình không có Thần Tiên Túy gia trì, đối mặt với những nhân vật cấp bậc này, mình e rằng cũng chẳng khá hơn là bao. "Lần này tôi quả thật đã có được Chuyển Sinh Đan, cũng là Diêm Vương của thế giới kia đồng ý cho tôi quay về.

Còn về các chi tiết trong đó, nhất thời tôi cũng không nói rõ được." Diệp Phi giải thích một cách ngắn gọn súc tích: "Chỉ là, tôi muốn mang bảo vật của họ về.

Diêm Vương cũng đương nhiên sắp xếp một người đi cùng tôi về.

Vị này chính là người trợ giúp do hắn sắp xếp, cũng là một trong Tứ Đại Thiên Vương có địa vị gần với Diêm Vương, Bắc Chi Vương." Một lời giải thích đơn giản, lập tức đổi lại ánh mắt khác thường của mọi người.

Mặc dù họ không biết ở thế giới kia, thực lực được phân chia theo tiêu chuẩn nào.

Nhưng bất kể ở thế giới nào, người có địa vị cá nhân có thể đạt đến cấp độ gần với Vương, tuyệt đối không thể là kẻ tầm thường, điều này đương nhiên có thể xác định.

Hơn nữa theo lời Diệp Phi nói, hắn và Diêm Vương có tiếp xúc, người này cũng là do Diêm Vương chuyên môn sắp xếp qua.

Vậy thì từ một góc độ khác mà nói, hiểu rằng Diệp Phi và Diêm Vương đã thiết lập một mối quan hệ nào đó cũng chẳng hề quá lời chứ!

Thiết lập một mối quan hệ với một vị Vương của một thế giới, khái niệm này còn cần nói thêm sao?

Mặc dù Diệp Phi đã giải thích một cách ngắn gọn súc tích, nhưng cách giải thích như vậy không những không làm họ hiểu, mà ngược lại còn khiến họ càng thêm mơ hồ!

Đương nhiên, sự bối rối kiểu này không hề tồn tại trong số họ.

Lúc này, cả phòng livestream đều hoang mang. "Khoan đã!

Tôi không biết có phải vì tôi không đủ thông minh hay không, nhưng..." "Đại lão vừa rồi đúng là nói như vậy phải không?" "Người mà anh ấy tìm đến là một trong Tứ Đại Thiên Vương dưới trướng Diêm Vương à?" "Tự tin lên, tai cậu không có vấn đề gì cả." "Đúng vậy, chúng tôi cũng nghe thấy thế." "Vãi chưởng!" "Đại lão đây là kiểu thao tác gì vậy?" "Rốt cuộc anh ấy đã trải qua những gì ở thế giới đó?" "Đúng là vậy!" "Nói đến thế giới đó, phản ứng bình thường của một người bình thường chẳng phải nên là kinh hoàng sao?" "Thậm chí còn mong cả đời này không bao giờ phải quay lại thế giới đó nữa chứ!" "Đại lão đây là trạng thái gì vậy?" "Không những bình

an vô sự trở về, còn có liên hệ với Diêm Vương." "Quan trọng là Diêm Vương còn trực tiếp sắp xếp thân tín của mình đưa về nữa chứ?" "Nếu tôi không nhầm thì đại lão thực ra là Tôn Ngộ Không chuyển thế đúng không?" "Việc đến thế giới đó cơ bản giống như đi làm khách vậy." "Đừng nói nữa!

Giờ tôi cũng có cảm giác đó." "Đại lão bá đạo thật!

Đến cả Diêm Vương cũng có thể 'đi đêm' được!" "Anh ấy rốt cuộc đã làm thế nào vậy?" "Tôi làm sao mà biết được, cái này chắc chỉ có đại lão mới giải thích cho chúng ta thôi." "Thế nên mới nói đại lão là đại lão." "Những chuyện chúng ta căn bản không dám nghĩ tới, anh ấy nói làm được là làm được!" "Đúng vậy, thế nên đại lão là tồn tại cấp trần nhà rồi!" "Tạm thời không nói đại lão đã làm thế nào để đạt được điều này." "Tôi nghĩ là, đã có vị đại nhân vật này đến rồi." "Vậy ván này chắc chắn ổn rồi phải không?" "Cái đó còn phải nói à?" "Nếu đến cả Thiên Vương cũng không đối phó nổi hai con yêu nữ này, thì tôi thấy ván này đừng đánh nữa." "Trực tiếp đầu hàng chờ chết đi thôi." "Đúng vậy!" "Tôi đã nói rồi mà, đại ca chắc chắn đã chuẩn bị hậu chiêu cho cục diện này, không sai chứ?" "Hahahahaha, lúc đó tôi cứ nghĩ đại lão sẽ chuẩn bị hậu chiêu gì, nhưng tôi có vắt óc ra cũng không nghĩ nổi." "Đại lão lại chuẩn bị một hậu chiêu như vậy!" "Đừng nói cậu không nghĩ ra." "Bình thường thì ai mà nghĩ ra được chứ!" "Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, bất cứ lúc nào cũng đừng dùng trí tưởng tượng nghèo nàn của mình để suy đoán về đại lão." "Giới hạn mà chúng ta có thể tưởng tượng ra, đối với đại lão cũng chỉ là chuyện nhỏ." "Đúng vậy!

Chỉ có những chuyện chúng ta không nghĩ ra được, chứ đại lão thì không bao giờ có chuyện gì là không làm được!" "Tưởng tượng vô nghĩa, đối với đại lão còn là một sự sỉ nhục." "Nói nhiều làm gì?

Giờ chúng ta xem kịch hay thôi là được rồi."

Và lúc này,

ở chiến trường bên kia.

Mặc dù mọi người đều rất kinh ngạc.

Nhưng ít nhất trong lòng họ đã hiểu rõ một điều.

Cùng với sự xuất hiện của Bắc Chi Vương, cán cân chiến đấu đã một lần nữa nghiêng về phía họ.

Không đúng, phải nói là hoàn toàn đổ về phía họ.

Dù sao thì, bất kể họ có quen biết người đàn ông trước mặt này hay không.

Họ đều có thể chắc chắn rằng với thực lực của y, đối phó với hai kẻ kia chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bắc Chi Vương nhảy xuống từ cột đá, tiến đến trước mặt Diệp Phi. "Cảm giác thế nào?" Bắc Chi Vương hỏi. "Đúng như ngài nói, giờ tôi toàn thân không còn chút sức lực nào." "Thật sự quá thê thảm." Diệp Phi cười khổ nói.

Bắc Chi Vương trầm mặc một lúc, trong đầu đang hồi tưởng lại trận chiến với Diệp Phi ở thế giới kia.

Diệp Phi lúc đó dũng mãnh biết bao.

Nhưng giờ đây, vì quy tắc qua lại giữa hai thế giới, anh lại chẳng có chút sức phản kháng nào.

So với anh lúc đó, dáng vẻ này đúng là có chút thê thảm.

"Tôi nghĩ tôi đã hiểu một chút lý do vì sao Diêm Vương đại nhân lại mời ngài cùng tôi trở về." "Nếu tôi cứ thế mà quay lại thì chắc chắn bây giờ sẽ chẳng có cách nào cả." Diệp Phi thành thật nói. "Ngươi nghĩ không sai." "Khi Diêm Vương đại nhân sắp xếp ta và ngươi cùng đến đây." "Quả thật đã nhắc nhở ta điều này." "Đây là một mệnh lệnh khác ngoài việc để ta mang Chuyển Sinh Đan đi." Bắc Chi Vương nói: "Nhưng ngươi cũng thật khiến ta kinh

ngạc." "Khi ta nói cho ngươi biết sẽ có tình huống như vậy xảy ra, ngươi lại lập tức nghĩ ra được hậu chiêu này." "Cái đó thì có gì đâu, chỉ là hơi có chút tiểu xảo thôi mà." Diệp Phi thản nhiên cười.

"Ngươi lại tin ta đến vậy sao?" Bắc Chi Vương hỏi: "Nếu ta đột nhiên trở mặt, ngươi có thể sẽ chết đấy." "Dù sao thì nhiệm vụ chính của ta vẫn là mang Chuyển Sinh Đan về mà." "A a, ngài sẽ không đâu." Diệp Phi cười ha ha: "Có câu 'anh hùng trọng anh hùng'." "Các ngài có lẽ mong tôi chết, nhưng đối với các ngài mà nói, với tôi - người không đánh không quen biết." "Các ngài tự nhiên là hy vọng tôi có thể như một chiến binh mà chết trong trận chiến với kẻ địch." "Chứ tuyệt đối không phải chết một cách uất ức như vậy." Bắc Chi Vương hơi hiếu kỳ nhìn Diệp Phi.

"Lời này của ngươi ta có chút không hiểu lắm." "Trong đó cũng chẳng có đạo lý gì to tát, chỉ là một logic rất đơn giản." "Một người đã đánh với các ngài khó phân thắng bại, nếu chỉ bị một kẻ rác rưởi bình thường xử lý, truyền ra ngoài, các ngài cũng không còn mặt mũi nào nữa phải không?" Diệp Phi cười ha ha nói.

Nghe đến đây, Bắc Chi Vương khẽ nhướng mày. "Ta nói ngươi này, đến lúc này rồi thì đừng nói mấy lời khiến ta kích động nữa chứ." "Ngươi nói như vậy ta có thể sẽ không nhịn được mà muốn đánh thêm một trận với ngươi đấy." Cùng với khí tức của Bắc Chi Vương tăng lên, Diệp Phi tin rằng Bắc Chi Vương không hề nói đùa.

Hơn nữa, anh đã sớm thấy dáng vẻ điên cuồng chiến đấu của Bắc Chi Vương rồi.

Đương nhiên càng không nghi ngờ gì về mặt này.

"Nhưng nghe ngài nói vừa rồi, tôi chợt có một ý nghĩ." Diệp Phi cười ha ha: "Ngài nói Diêm Vương đại nhân đã hạ một mệnh lệnh khác cho ngài." "Mặc dù câu nói này nghe có vẻ chỉ đến đây là hết." "Thế nhưng tôi lại có một cảm giác." "Có khi nào Diêm Vương còn hạ thêm một vài

mệnh lệnh khác cho ngài nữa không?" Bắc Chi Vương một lần nữa nhướng mày.

Khóe miệng cũng bất giác hơi hé ra. "A a a, quả nhiên, bất kể lúc nào cũng vậy." "Ngươi thật sự khiến ta cảm thấy rất vui." Nụ cười của Bắc Chi Vương khiến Diệp Phi nhận ra suy đoán của mình không sai. "Chỉ là anh cũng không biết, liệu phán đoán đúng vào lúc này là đúng hay sai." Trong lúc nói chuyện, cột đá phía sau nổ tung do công kích của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư.

Bắc Chi Vương ung dung quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng dần rõ nét phía sau làn khói. "Những lời còn lại đợi lát nữa rồi nói." "Bây giờ vẫn nên giải quyết hai kẻ này trước đã."

Hai người rất nhanh từ trong làn khói đi ra.

Lúc này vẻ mặt của họ đã không còn vẻ trêu đùa như lúc đầu nữa.

Thần sắc họ nghiêm túc, ánh mắt cũng chăm chú nhìn chằm chằm vào Bắc Chi Vương.

Điều này cũng dễ hiểu, Tiểu Ca có khả năng cảm nhận khí tức.

Vậy hai người này sao có thể không có khả năng đó được?

Ngay từ khoảnh khắc Bắc Chi Vương ra tay, họ tự nhiên đã cảm nhận được sức mạnh cường đại của y.

Họ đương nhiên hiểu rõ, kẻ đột nhiên xuất hiện này chắc chắn là người lợi hại nhất trong nhóm Diệp Phi tại hiện trường.

Và cho dù là hai người họ liên thủ, tốt nhất cũng nên nghiêm túc một chút.

"Chị à, khí tức của người này rất mạnh, có đánh không?" Họa tiểu thư hỏi.

Thư tiểu thư chậm rãi gật đầu. "Chị nói cũng đúng." "Mặc dù khí tức của ông ta rất đáng gờm, nhưng nếu hai chúng ta dùng hết thực lực liên thủ, đối phó với ông ta cũng không thành vấn đề." Họa tiểu

thư nở một nụ cười tự tin trên mặt. "Ngươi là ai?" "Đây là ân oán giữa chúng ta và anh ta, ta khuyên ngươi một câu tốt nhất đừng nên xen vào việc của người khác." Họa tiểu thư ung dung bước đến trước mặt mọi người, nói với giọng điệu rõ ràng đầy khiêu khích.

Diệp Phi không khỏi "a a" cười.

Anh là người từng chiến đấu với Bắc Chi Vương khi y dồn hết hỏa lực.

Chương 649

Đương nhiên biết thực lực của Bắc Chi Vương rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Chỉ là hiện tại Bắc Chi Vương không hề phóng thích sức mạnh của mình ra.

Mặc dù Họa tiểu thư và Thư tiểu thư cũng chưa từng thể hiện hoàn toàn sức mạnh của mình.

Nhưng nhìn thái độ tự tin của hai người.

Diệp Phi đoán rằng nếu hai người dồn hết hỏa lực, thì chắc là nhỉnh hơn Bắc Chi Vương hiện tại một chút.

Bằng không, Diệp Phi đoán rằng điều đầu tiên hai người này nên làm bây giờ là bỏ chạy, chứ không phải ở đây khiêu khích Bắc Chi Vương.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Ít nhất...

"Khụ khụ." Diệp Phi điều chỉnh tư thế chậm rãi ngồi xuống. "Mấy vị, vừa rồi đối phó với họ cũng vất vả rồi." "Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, chuyện tiếp theo không cần chúng ta phải lo lắng nữa." Ngô Tà vốn cũng muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư, nhất thời lại do dự.

Nhưng Tiểu Ca, người có thể cảm nhận được khí tức mạnh yếu, thì lại rất rõ ràng.

Lời Diệp Phi nói không hề giả.

Hơn nữa, ở một mức độ nào đó mà nói.

Lệnh Diệp Phi bảo họ nghỉ ngơi một chút lúc này cũng giống như lệnh anh bảo họ nhanh chóng rút lui vừa nãy.

Đều là đang bảo vệ họ. "Cứ nghe Diệp Phi đi." Tiểu Ca nói: "Tiếp theo chúng ta không nhúng tay vào quả thật tốt hơn là chúng ta tùy tiện nhúng tay." Mặc dù Đội trưởng Giả và Ngô Tà vẫn còn chút nghi hoặc, nhưng Diệp Phi và Tiểu Ca đã nói vậy rồi, đương nhiên vẫn chọn làm theo mệnh lệnh của họ.

Nhìn thấy mọi người đều đã bình tĩnh lại.

Họa tiểu thư và Thư tiểu thư vẫn có chút hiếu kỳ.

Dù sao thì, không lâu trước đó mọi người còn đang căng thẳng vì tính mạng có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Kết quả là trong nháy mắt tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Điều này không nghi ngờ gì cho thấy thực lực của người trước mặt.

Để đảm bảo an toàn, hai người một lần nữa cảm nhận khí tức của đối phương.

Tuy có chút dao động.

Nhưng vẫn chưa đủ để chống lại toàn bộ sức mạnh của họ.

Nhận thức rõ ràng điều này.

Khí thế của hai người đương nhiên càng thêm kiêu ngạo. "Cảnh tượng này đúng là ân oán của các ngươi, mà ân oán này còn không nhỏ." "Theo tình huống bình thường mà nói, ta quả thật không nên nhúng tay vào." "Thế nhưng không có cách nào cả." "Chủ nhân của ta đã ra lệnh cho ta, bảo ta nhất định phải bảo vệ anh ta một thời gian." "Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì ta về sẽ mất mạng." Bắc Chi Vương bày ra vẻ mặt khó xử nói. "Vậy ngươi có biết nếu xen vào thì ngươi bây giờ sẽ chết không?" Họa tiểu thư dứt khoát uy hiếp.

Diệp Phi trốn phía sau suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Anh thật sự muốn biết.

Nếu để Họa tiểu thư và Thư tiểu thư biết mình đang uy hiếp một trong Tứ Đại Thiên Vương của thế giới kia, họ sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào.

"Cũng không thể nói như vậy chứ." Bắc Chi Vương cười ha ha nói: "Nếu bây giờ ta quay về, thì ta chắc chắn sẽ xong đời." "Nhưng nếu ta ở lại, thì cũng không nhất định." Họa tiểu thư nhướng mày, sau khi lần thứ ba xác nhận khoảng cách thực lực giữa mình và đối phương, lạnh lùng cười nói: "Chẳng lẽ nhiều năm qua không ai nói cho ngươi biết, quá kiêu ngạo sẽ phải trả giá sao?" "Trùng hợp thay, loại người này ta đúng là từng gặp rồi." Bắc Chi Vương thản nhiên cười: "Chỉ là người nhắc nhở ta như vậy đã chết từ lâu rồi, nên không có cách nào giới thiệu cho ngươi làm quen được." "Xem ra ngươi đã quyết định rồi." Họa tiểu thư vừa nói, vừa rút bút ra vẽ lên không trung.

Thư tiểu thư ở phía bên kia cũng bắt đầu triệu hồi từ trong sách của mình.

Lúc này Diệp Phi vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên.

Nhưng trong lòng khán giả phòng livestream thì lại không khỏi thấp thỏm. "Cái này không sao chứ?" "Tôi thấy hai người kia trông có vẻ chẳng sợ hãi chút nào." "Chắc là không sao đâu nhỉ?" "Nếu không có sự tự tin tuyệt đối, mọi người nghĩ đại lão sẽ lộ ra vẻ mặt tự tin như vậy sao?" "Nhưng mà chúng ta nói chuyện lý trí một chút đi." "Đại lão cũng chưa từng thấy toàn bộ thực lực của hai người này đúng không." "Nếu xét từ góc độ này." "Thậm chí đại lão có đánh giá sai thực lực của họ, đưa ra phán đoán sai lầm cũng không phải là không thể đúng không." "Ối giời ơi!

Đại ca đừng nói bậy nữa!" "Đại lão sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng như vậy được!" "Đúng vậy đó." "Từ khi chúng ta bắt đầu chứng

kiến đại lão ra tay cho đến bây giờ, tự mọi người nghĩ xem đại lão khi nào phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy." "Đúng vậy, mỗi lần đại lão đánh giá thực lực thì đừng nói là sai lầm, nhiều khi còn thận trọng quá mức nữa là!" "Đúng rồi, những chuyện khác thì không dám nói chứ, nhưng trong chuyện đánh giá thực lực, chúng ta mà có một chút không tin tưởng đại lão cũng là bất kính với đại lão." "Điểm này tôi đồng ý, đừng nói chúng ta là fan cuồng/fan não tàn." "Đây đều là những thứ tổng kết được sau khi xem đại lão thể hiện bao nhiêu lần rồi." "Đúng vậy, nếu không tin thì cứ chờ xem kịch hay đi." "Vị trợ thủ này của đại lão tuyệt đối sẽ đánh cho họ tả tơi hoa lá." "Haha, điểm này tôi cũng hoàn toàn đồng ý!" "Làm sao đây, lẽ ra lúc này tôi phải căng thẳng mới đúng." "Nhưng tôi đột nhiên lại mong chờ." "Vị vương giả của thế giới kia rốt cuộc có thực lực mạnh đến mức nào." "Đúng vậy, tôi cũng ngày càng mong chờ." "Tôi nghĩ trận chiến tiếp theo của họ chắc chắn sẽ rất kịch liệt đúng không?" "Nếu không có gì bất ngờ, tôi nghĩ là vậy." "Nói không chừng sẽ là loại hiệu ứng long trời lở đất." "Không chừng đợi họ đánh xong, cả chiến trường sẽ tan hoang tơi tả đấy." "Hahahaha!

Đừng nói nữa!

Tôi cũng có cảm giác đó!" "Đánh đi!

Ra tay đi!

Đánh mau đi!"

Không biết có phải đã nghe thấy tiếng la hét của mọi người trong phòng livestream hay không.

Sức mạnh của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư sắp tích tụ xong.

Và trong quá trình này, Bắc Chi Vương chỉ đứng khoanh tay sau lưng quan sát họ.

Y không có ý định ngắt quãng hành động của họ.

Cũng không thấy có ý nghĩ muốn rút lui bỏ chạy. "Diệp Phi, ông ấy đang làm gì vậy?" Ngô Tà tò mò hỏi.

Mặc dù cậu không có khả năng thăm dò khí tức.

Nhưng mức độ tích tụ sức mạnh của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư lúc này ngay cả cậu cũng có thể cảm thấy vô cùng kinh người.

Cậu không tin Bắc Chi Vương không cảm nhận được.

Vậy thì vào lúc này, đương nhiên nên nhanh chóng ra tay tranh thủ cắt đứt công thế của họ mới phải.

Hoặc là dùng một vài loại che mắt mà bỏ chạy.

Cứ đứng yên tại chỗ nhìn họ chuẩn bị, e rằng có chút quá bất thường rồi.

"Tôi nghĩ đại khái là đang phân tích xem công kích của họ có đáng để ông ấy ra tay hay không." Diệp Phi vừa điều chỉnh hơi thở để điều chỉnh trạng thái của mình vừa giải thích. "Thật sự không sao chứ?" "Vạn nhất sức mạnh của công kích vượt quá dự liệu thì sao?" Ngô Tà lo lắng hỏi.

Vào thời điểm mấu chốt như thế này, cậu không hy vọng xảy ra bất kỳ sai sót nào. "Cứ yên tâm đi, cậu nghĩ Bắc Chi Vương đã sống bao nhiêu năm rồi." "Kinh nghiệm thực chiến của ông ấy còn nhiều hơn tất cả chúng ta cộng lại." "Cậu còn lo ông ấy sẽ phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy sao?" Diệp Phi cười nói: "Hơn nữa, cho dù cậu không tin ông ấy, chẳng lẽ cậu còn không tin tôi sao?" "Tôi và ông ấy từng giao đấu với nhau đấy." Nghe Diệp Phi nói vậy.

Ngô Tà dù trong lòng còn ngàn vạn lo lắng, cũng chỉ đành tạm thời nén xuống.

Dù sao thì, theo kinh nghiệm lâu năm của cậu.

Vô điều kiện tin tưởng Diệp Phi, đã sớm trở thành một loại điều ước hẹn ước. "Khí tức vẫn đang không ngừng bành trướng ư?" "Hèn

chi tự tin đến vậy, quả thật là có chút thực lực đó." Vẻ mặt Bắc Chi Vương vẫn không hề lộ ra chút hoảng sợ nào. "Ngươi rất tự tin đó." Nhìn dáng vẻ của Bắc Chi Vương như vậy.

Họa tiểu thư cuối cùng cũng không nhịn được hỏi. "Tự tin thì không dám nói, chỉ là cái xương già này, chút thực lực này vẫn còn." Bắc Chi Vương thì cười ha ha nói. "A a, sự cuồng vọng của ngươi thật sự vượt xa tưởng tượng của chúng ta." "Công kích của hai chị em chúng ta, ngay cả hai vị chị gái kia gặp cũng không dám cứng rắn đỡ." Họa tiểu thư không vui nói.

Giọng điệu của cô có chút run rẩy.

E rằng một phần là vì việc tích tụ công kích này cũng cần không ít khí lực.

Mặt khác là khi đối mặt với công kích của họ, người đối phó theo cách này.

Trong khái niệm của họ cũng chưa từng thấy bao giờ.

Khi đối mặt với những chuyện vượt quá tưởng tượng của mình.

Trong lòng chắc chắn sẽ xuất hiện sự do dự nhất định.

Điều này bất kể là đối với con người hay đối với yêu quái đều như nhau.

Nhưng đến lúc này, họ đương nhiên cũng sẽ không vì thế mà dừng công kích của mình. "Hoặc là cũng có một khả năng này thì sao?" "Cái xương già này của ta lợi hại hơn cả hai vị chị gái của ngươi, nên công kích mà họ phải sợ, ta lại không hề sợ hãi chút nào thì sao?" Bắc Chi Vương thản nhiên cười nói.

Lời này đương nhiên đã thành công kích thích Họa tiểu thư và Thư tiểu thư.

Đối với họ mà nói, cách nói này giống như đang nói.

Công kích mà các ngươi tự hào, thậm chí khiến người khác phải sợ hãi, đối với ta mà nói thực ra chẳng đáng là gì.

Nếu lời như vậy còn không tính là sỉ nhục, thì trên đời này có lẽ chẳng có gì là lời sỉ nhục nữa.

Trong khoảnh khắc, sự thấp thỏm trong lòng hai chị em hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là sự phẫn nộ mãnh liệt nhất.

Chương 650

Đặc biệt là Họa tiểu thư.

Cô trợn mắt nhìn Bắc Chi Vương.

Dường như muốn ghi nhớ khuôn mặt của kẻ kiêu ngạo nhưng sắp chết dưới tay mình. "A a, sự cuồng vọng của ngươi thật sự vượt xa tưởng tượng của ta." "Nếu ngươi muốn chết đến vậy, vậy ta bây giờ sẽ thành toàn cho ngươi!" Vừa dứt lời, hai chị em đồng loạt tung ra sức mạnh đã tích tụ của mình.

Công kích này dần dần hòa vào nhau giữa không trung.

Trong nháy mắt đã biến thành một đòn công kích cực mạnh.

Trong bất kỳ tình huống nào, việc sức mạnh hòa quyện trong trường hợp này đều phi thường.

Nó tuyệt đối không chỉ đơn thuần là cộng thêm hai luồng sức mạnh, mà là hình thành một loại chồng chất đặc biệt.

Còn về cách tính toán sự chồng chất này như thế nào.

Ngô Tà và những người khác không biết.

Chỉ là nhìn vào hiệu ứng mà công kích đi qua chắc chắn sẽ phá hủy mọi thứ xung quanh.

Uy lực của đòn công kích này là phi thường.

Nếu nhìn kỹ hơn, còn có thể nhận thấy, đòn công kích này giống như một hố đen.

Sẽ không ngừng hấp thụ những thứ bị phá hủy vào trong.

Và trong quá trình đó, uy lực của nó cũng dần dần tăng cường.

Nếu nhìn kỹ hơn, dường như không gian xung quanh cũng xuất hiện chút biến dạng.

Cùng với công kích tiếp cận.

Cảm giác áp bách mãnh liệt càng lúc càng mạnh.

Dưới sự va đập của áp lực gió mạnh.

Ngô Tà thậm chí đã không thể mở mắt ra.

Khoảnh khắc này trong đầu cậu không khỏi nghĩ đến hai vấn đề.

Thứ nhất, nếu lúc đó hai người này lập tức sử dụng chiêu này.

Liệu cậu và Đội trưởng Giả có phải đã chầu trời rồi không?

Thứ hai, công kích mạnh mẽ như vậy, liệu lão già trước mặt này.

Vị Bắc Chi Vương được gọi là đó, có thật sự có thể chống đỡ được không?

Ngô Tà quay đầu nhìn về phía Diệp Phi.

Vốn định hỏi lại một lần nữa.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Phi, cậu đã gạt bỏ ý nghĩ của mình.

Bởi vì lúc này vẻ mặt của Diệp Phi vẫn tự tin như mọi khi.

Ngay cả một đòn công kích như vậy cũng không hề khiến anh dao động một chút nào.

Ngô Tà quyết định từ bỏ ý định hỏi một câu hỏi ngu xuẩn như vậy.

Cậu quay đầu cố gắng mở mắt nhìn vào lưng Bắc Chi Vương.

Lúc này công kích đã đến rất gần y.

Nhưng Bắc Chi Vương vẫn không hề có ý định ra tay.

Cậu thật sự muốn xem, nguồn gốc sự tự tin của Bắc Chi Vương rốt cuộc là gì.

Bắc Chi Vương tự tin đến vậy, sẽ dùng thủ đoạn như thế nào để chống đỡ đòn công kích này đây?

Nhưng rất nhanh, cậu đã phát hiện ra.

Không có.

Cho đến khi công kích đến trước mặt Bắc Chi Vương.

Y vẫn không hề có bất kỳ ý định nào muốn chống đỡ đòn công kích này.

Y cứ đứng yên tại chỗ như vậy, nhìn đòn công kích đến trước mặt mình.

Sau đó Bắc Chi Vương dưới ánh mắt của mọi người đã bị đòn công kích này nuốt chửng.

Ngay sau đó một tiếng nổ lớn vang vọng khắp không gian.

Áp lực gió mạnh mẽ bùng phát ra xung quanh.

Lực xung kích mãnh liệt gần như muốn hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Tiếng động liên tục kích thích màng nhĩ của mọi người tại hiện trường.

Dường như muốn làm vỡ màng nhĩ của họ.

Ngay cả khi ven biển thường xuyên có bão lớn đi qua.

Thì cùng lắm cũng chỉ đến mức độ này thôi.

Dưới đòn công kích này, Đội trưởng Giả và những người khác căn bản không có cách nào chống đỡ nổi.

Đừng nói là chú ý đến tình hình chiến trường bên kia, chỉ riêng

việc cố gắng chống đỡ dưới đòn công kích này, không bị cuốn đi đã phải dốc hết sức lực rồi.

Đợi sau khi vụ nổ lan rộng hoàn toàn kết thúc.

Khán giả phòng livestream lúc này mới thấy, Ngô Tà và những người khác vậy mà đều đã bị chôn vùi trong cát bụi cuồng phong.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng hiện trường, họ càng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Và khi Ngô Tà cùng mọi người phủi bụi trên người.

Ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường.

Đầu óc tất cả mọi người cũng không khỏi vang lên một tiếng "ong" lớn.

Lúc này địa hình trước mặt họ đã bị phá hủy hoàn toàn.

Thứ hiện ra trước mắt chỉ còn là một vùng cát vàng mênh mông.

Không hề nghi ngờ, chính là đòn công kích mạnh mẽ lúc trước đã hoàn toàn thay đổi mọi thứ xung quanh.

Kể từ khi hành động cùng Diệp Phi.

Họ cũng đã thấy không ít công kích có uy lực mạnh mẽ.

Nhưng mạnh mẽ đến mức độ này, họ quả thật là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong một lúc, họ thậm chí không biết mình nên dùng biểu cảm như thế nào để đối mặt với sự thay đổi to lớn trước mắt này. "Cái, cái này là sao vậy?" Giọng Đội trưởng Giả run rẩy nói: "Đòn công kích này bất kể từ góc độ nào mà nói cũng quá khoa trương rồi." "Đùa gì vậy, cái này đã không còn tính là công kích nữa rồi phải không?" "Đây đơn giản là một sự phá hủy mang tính hủy diệt!" Ngô Tà cũng cau chặt mày nói.

Ngay cả Tiểu Ca, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cũng không khỏi trở nên âm trầm mấy phần. "Đúng là có hơi khoa trương thật." Diệp Phi cũng gật đầu theo.

Nhưng khác với họ, ngay cả đến lúc này, vẻ mặt của Diệp Phi vẫn thản nhiên như vậy.

Ngay cả câu đánh giá "khoa trương" này, giọng điệu cũng không mạnh không yếu.

Nghe như thể chỉ vì nhìn thấy, nên tiện miệng nói ra thôi.

Ngô Tà ngạc nhiên nhìn Diệp Phi.

Theo cậu thấy, một đòn công kích mạnh mẽ như vậy, bất kể là thứ gì cũng tuyệt đối không thể bình an vô sự.

Cậu thật sự không hiểu nổi, vì sao Diệp Phi vẫn có thể bình tĩnh đến vậy.

Chẳng lẽ chỉ vì đối phương là vương giả của thế giới kia sao?

Nhìn thấy mọi người ném ánh mắt khó hiểu về phía mình.

Diệp Phi cũng chớp chớp mắt, vậy mà lại dùng biểu cảm khó hiểu tương tự nhìn về phía họ. "Mọi người đây là phản ứng gì vậy?" "Trên mặt tôi có dính thứ gì bẩn sao?" Diệp Phi hỏi.

Chương 651

"Anh còn bình tĩnh như vậy?" "Một đòn công kích mạnh mẽ như vậy, anh không lo trợ thủ của mình xảy ra chuyện gì sao?" Ngô Tà cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi.

Và câu hỏi này của cậu cũng đã sớm bị spam dữ dội trong phòng livestream. "Vãi chưởng!

Đòn công kích này quả thật hơi khoa trương quá rồi!" "Thật sự không sao chứ?" "Trợ thủ của đại lão thật sự không sao chứ?" "Chắc là không sao đâu nhỉ?" "Mọi người nhìn vẻ mặt của đại lão kìa." "Nhưng mà bị một đòn công kích như vậy đánh trúng." "Bất kể từ góc độ nào mà nói, cũng không thể không sao được đúng không?" Vốn dĩ mọi người đều đang ủng hộ Diệp Phi, lúc này cũng đều do dự.

Dù sao thì, bất kể họ tin tưởng Diệp Phi đến đâu.

Họ cũng nhất định sẽ tin vào những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Mà tình hình chiến đấu mà họ đang nhìn thấy bây giờ, thật sự khiến họ rất khó tiếp tục tin tưởng vô điều kiện nữa! "Nhưng mà trông đại lão vẫn rất thảnh thơi mà." "Tôi nghĩ nếu thật sự có chuyện gì đặc biệt, đại lão chắc không đến mức vẫn thảnh thơi như vậy đâu nhỉ?" "Cậu nói đúng là không sai." "Nhưng tôi thật sự khó mà tưởng tượng được, dưới một đòn công kích như vậy, rốt cuộc phải làm thế nào mới không sao." "Hay là vừa nãy ông ta đã bỏ chạy rồi?" "Xin lỗi chứ, cái này căn bản là không thể nào xảy ra được!" "Xem kỹ công kích lúc đó và vị trí đứng của họ thì sẽ biết." "Bắc Chi Vương đứng giữa đại lão và hai cô yêu nữ kia." "Công kích mà họ tung ra lại là hoàn toàn thẳng tắp." "Mọi người hiểu đây là khái niệm gì không?" "Nghĩa là, nếu Bắc Chi Vương lúc đó né tránh, thì đòn công kích này

sẽ trực tiếp rơi vào người đại lão và những người khác." "Nhưng đòn công kích này lại phát nổ giữa chừng." "Giải thích duy nhất là Bắc Chi Vương căn bản không né tránh, y đã hứng trọn hoàn toàn đòn công kích này!" "Nhưng chuyện này đại lão chắc cũng biết mà." "Nhưng đại lão trông vẫn bình tĩnh như vậy." "Thế nên chắc là không sao đâu nhỉ." "Tôi cũng nghĩ vậy." "Đúng vậy, chúng ta chỉ cần như trước đây mà tin tưởng đại lão không phải là được rồi sao?" "Cần gì phải băn khoăn chứ?" Diệp Phi cũng nhìn Ngô Tà cười ha ha, ngay sau đó lời đáp lại của anh vừa như nói với Ngô Tà, lại vừa như nói với tất cả mọi người trong phòng livestream. "Đương nhiên không lo lắng rồi." "Nếu Bắc Chi Vương thực sự có rắc rối gì, thì người tiếp theo chết chính là chúng ta." "Tôi còn bình tĩnh thế này." "Cậu lo lắng gì chứ?" "Cái này..." Sự bình tĩnh của Diệp Phi khiến Ngô Tà như đấm vào bông.

Nhất thời ấp a ấp úng cũng không biết nên nói tiếp điều gì.

"Diệp Phi nói không sai." "Không cần lo lắng." Tiếp đó, giọng Tiểu Ca cũng truyền đến.

Ngô Tà lập tức quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca.

Chỉ nghe Tiểu Ca nói: "Nếu cậu có thể cảm nhận khí tức thì sẽ phát hiện ra." "Khí tức của Bắc Chi Vương không hề suy yếu." Ngay sau đó vẻ mặt của Tiểu Ca cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Dường như mức độ kinh ngạc mà y cảm nhận được vào khoảnh khắc này lớn hơn nhiều so với những gì đòn công kích mạnh mẽ lúc trước mang lại. "Đây chính là sức mạnh của người có thể trở thành vương giả ở thế giới kia sao?" "Rõ ràng đã hứng chịu một đòn công kích mạnh mẽ như vậy." "Thế nhưng khí tức lại không hề suy yếu." Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, rồi lại nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi vẫn dùng vẻ mặt thản nhiên của mình để đáp lại. "Vậy

nên tôi không phải đã nói rồi sao?" "Không cần lo lắng." "Còn có một tin tốt." Tiểu Ca tiếp tục nói: "Khí tức của hai người kia đã suy yếu rồi." "Đúng vậy, nhưng mà cái này cũng là đương nhiên thôi." "Một đòn công kích uy lực mạnh mẽ như vậy." "Bất kể là trong game hay ngoài đời thực, đều tuyệt đối thuộc về cấp độ chiêu cuối." "Nếu một đòn công kích như vậy sử dụng xong mà không có chút tiêu hao nào, thì có lẽ hơi biến thái rồi đó." Diệp Phi vừa gãi gãi sau gáy vừa nói. "Nếu theo cách nói của anh." "Trợ thủ của anh còn biến thái hơn." "Bị một đòn công kích như vậy đánh trúng trực diện, lại hoàn toàn không cảm thấy tổn thương." "Dù nghĩ thế nào cũng thấy hơi khoa trương rồi đúng không?" Tiểu Ca nhìn Diệp Phi. "Không có cách nào cả, ai bảo đối phương là vương giả chứ?" Diệp Phi nheo mắt, lộ ra một nụ cười đương nhiên.

Tiểu Ca chỉ có thể cười khổ trong lòng.

Lời giải thích này được coi là một lời giải thích đơn giản nhất rồi.

Nhưng xét theo sự thật hiện tại.

Thì đây lại là một lời giải thích không thể phản bác nhất.

Đúng vậy, chỉ vì đối phương là vương giả.

Vì thực lực của đối phương vượt xa tưởng tượng của họ.

Nên cho dù y có làm ra những chuyện vượt xa tưởng tượng của họ.

Về cơ bản cũng chẳng có gì đáng để họ phải kinh ngạc.

Mọi người tuy kinh ngạc, nhưng tâm trạng cũng dần dần thả lỏng.

Bởi vì khoảnh khắc này họ đã tin chắc, trận chiến này chiến thắng nhất định sẽ thuộc về họ.

Quả nhiên, sau công kích.

Hai chị em cũng liên tục thở hổn hển.

Đòn công kích trước đó quả thật đã gây ảnh hưởng đáng kể đến họ.

Nhưng vẻ mặt của họ lại vô cùng tự tin.

Bởi vì họ biết, khi một đòn công kích như vậy được tung ra, bất kể đối phương là ai, kết quả của trận chiến này cũng đã định sẵn. "Như vậy mọi chuyện đã kết thúc." "Chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi dọn dẹp những người còn lại đi." "Hy vọng họ đừng lợi dụng cơ hội này mà bỏ chạy." Họa tiểu thư nói nhỏ.

Lúc này cô vô cùng tự tin, đã định đoạt kết quả của trận chiến này.

Thậm chí còn quên cả việc cơ bản nhất là dò xét khí tức của đối thủ.

Mà trên chiến trường.

Trước khi nhìn thấy thi thể đối phương, tuyệt đối không bao giờ được lơ là.

Đây có thể nói là điều cơ bản trong số những điều cơ bản.

Nhưng Họa tiểu thư lại quá tin tưởng tuyệt đối vào đòn công kích do hai người hợp lực hoàn thành.

Khiến cô căn bản không nghĩ đến điểm này.

Và sự sơ suất này của cô.

Đương nhiên cũng không nằm ngoài dự đoán mà lại xuất hiện bất ngờ.

Ngay khi hai người đứng dậy chuẩn bị đi dọn dẹp tàn cuộc.

Một luồng áp lực mạnh mẽ đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Áp lực này hoàn toàn không thể so sánh với trước đó.

Dưới sức ép mạnh mẽ này, họ thậm chí mềm cả hai chân, suýt

chút nữa quỵ xuống đất. "Mạnh quá!" Đồng thời, Tiểu Ca cũng cảm nhận được sức mạnh đột nhiên tăng vọt này.

Y trừng mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn vào giữa làn khói.

Ngay cả Ngô Tà và Đội trưởng Giả, những người căn bản không thể thăm dò khí tức.

Cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh trực tiếp đập vào ngực họ ngay khoảnh khắc áp lực này xuất hiện.

Họ chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị bóp chặt lại.

Dường như có một bàn tay lớn đang nắm chặt trái tim họ.

Dưới luồng sức mạnh này, họ hoàn toàn không thể phản kháng, thậm chí còn không thể kiểm soát hơi thở.

Cứ như thể chỉ cần mình cử động một chút, trái tim mình sẽ bị luồng sức mạnh này bóp nát. "Vậy nên tôi không phải đã luôn nói với các cậu sao?" "Hoàn toàn không cần lo lắng." Diệp Phi thì hơi nhếch miệng, trên mặt tràn đầy tự tin.

Tiếp đó anh lại hướng vào giữa làn khói hét lên: "Bắc Chi Vương đại nhân." "Kiểm soát phạm vi một chút đi, người bên tôi có chút không chống đỡ nổi rồi!" Áp lực đè nặng lên Tiểu Ca và những người khác trong khoảnh khắc biến mất.

Nhưng áp lực đè nặng lên Họa tiểu thư và Thư tiểu thư thì lại đột nhiên tăng cường.

Hai người lập tức trợn tròn mắt.

Sự đáng sợ của luồng sức mạnh này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Trong suốt cuộc đời mình, họ chưa từng chứng kiến sức mạnh như vậy.

Quan trọng hơn là.

Diệp Phi khi hô hoán Bắc Chi Vương thì đâu có nghĩ đến việc hạ thấp giọng gì đó.

Họ vậy mà lại nghe rõ tên húy của đối phương! "Bắc Chi Vương!" "Là Bắc Chi Vương của thế giới kia sao?" Họa tiểu thư run rẩy hỏi. "Các ngươi nghĩ sao?" Một câu nói thản nhiên của đối phương, lúc này nghe vào tai lại giống như một con dao nhọn đâm vào tim họ.

Cùng với Bắc Chi Vương khẽ vung tay.

Làn khói bao quanh y đã hoàn toàn tan biến.

Ngay sau đó Bắc Chi Vương nhìn Diệp Phi mỉm cười nói: "Xin lỗi nhé." "Bình thường ở thế giới kia quen xử lý vấn đề, trực tiếp 'khai địa đồ pháo' rồi." Câu nói này tuy là đang trả lời Diệp Phi.

Nhưng lại giống như một cú đấm mạnh giáng vào lòng hai người.

Đặc biệt là khi họ nghe thấy Bắc Chi Vương nhấn mạnh câu "thế giới kia".

Nếu vị Bắc Chi Vương này là cấp dưới của ai đó ở thế giới này.

Y có cần phải nhấn mạnh "thế giới kia" không?

Điều này hiển nhiên chính là lời giải thích tốt nhất cho thân phận của y.

Và đối với "thế giới kia", Họa tiểu thư và Thư tiểu thư đương nhiên cũng có chút hiểu biết.

Chương 652

Đặc biệt là đối với Diêm Vương và Tứ Đại Thiên Vương dưới trướng.

Rốt cuộc họ là những tồn tại cấp độ nào.

Càng không cần bất kỳ ai phải giải đáp cho họ.

Họ tự nhiên hiểu rõ, Diệp Phi bình tĩnh cũng được, lời nói của Bắc Chi Vương trước đó cũng vậy.

Đối với vị Bắc Chi Vương này mà nói, tất cả những điều này đều không khoa trương, với thực lực của y.

Làm được những chuyện như vậy căn bản không hề tồn tại bất kỳ khó khăn nào.

"Vì sao lại là ngài?" "Vì sao vị vương giả của thế giới kia lại đến thế giới của chúng ta?" Họa tiểu thư dùng hết sức lực cuối cùng hỏi. "Ngươi đây là đang chất vấn ta sao?" Khóe mày Bắc Chi Vương khẽ nhướng lên.

Trong nháy mắt, một luồng áp lực càng mạnh mẽ hơn giáng xuống hai người.

Hai người thậm chí mềm cả chân, trực tiếp quỵ xuống đất. "Không!

Không phải!" Họa tiểu thư vội vàng kêu lên: "Đây chỉ là một câu hỏi, hoặc có thể nói là lời thỉnh cầu." Trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ sự tôn nghiêm nào đương nhiên đều không có ý nghĩa.

Họ hiểu đạo lý này, đương nhiên cũng làm như vậy.

Lúc này hai người đều có chút hối hận.

Hối hận rằng mình ra tay thật sự quá sớm, bất kể là nhắm vào

Diệp Phi, hay nhắm vào Bắc Chi Vương.

Chỉ cần họ bình tĩnh hơn một chút, đợi sau khi vị vương giả này quay về rồi mới ra tay, thì đâu đến nỗi lúng túng như vậy.

Nhưng đối với điều này họ cũng vô cùng bất lực.

Ai mà ngờ được, Diệp Phi đến thế giới kia lấy một viên Chuyển Sinh Đan, không những không bị Diêm Vương truy sát.

Mà còn được Diêm Vương sắp xếp một vị Thiên Vương bảo vệ trở về.

Chuyện này đừng nói là trí tưởng tượng của họ không đủ, chỉ sợ bất kỳ ai cũng không thể nghĩ đến bước này được! "Vấn đề này ta đã nói trước đó rồi." "Vì chủ nhân của ta bảo ta phải bảo vệ anh ta, nên ta đến." "Tiện thể còn nói với ta một câu, là phải mang Chuyển Sinh Đan về." Bắc Chi Vương thản nhiên nói. "Nếu đã như vậy, nếu bây giờ chúng ta rời đi, và từ bỏ Chuyển Sinh Đan, ngài có thể tha mạng cho hai chị em chúng tôi không?" Họa tiểu thư vội vàng cầu xin.

Đối mặt với đối thủ như vậy, đây là cách duy nhất mà cô có thể nghĩ ra để có khả năng sống sót.

Bất kể cách này có ngu xuẩn đến đâu, có không đáng tin cậy đến đâu, cô cũng phải làm như vậy. "Vốn dĩ thì đương nhiên không thành vấn đề." "Vốn dĩ nhiệm vụ của ta là bảo vệ an toàn cho anh ta, sau đó lấy lại Chuyển Sinh Đan." "Cho nên chỉ cần thỏa mãn hai điều này, ta không muốn cũng không cần thiết phải ra tay giết bất kỳ ai." "Thế nhưng các ngươi thật sự quá ngu xuẩn rồi." "Lại dám trực tiếp phát động công kích vào ta." "Như vậy, toàn bộ sự việc có lẽ đã không còn như cũ." "Là một vương giả, sau khi đối phương mang theo sát ý phát động công kích vào ta." "Nếu ta vẫn ngoan ngoãn bỏ qua, và quay về." "Chẳng phải ta sẽ bị Diêm Vương đại nhân cười nhạo, cũng sẽ bị các vương giả khác coi thường sao." "Hơn nữa ta cũng không thể xác định

các ngươi thật sự sẽ không làm hại Diệp Phi." "Nếu sau này các ngươi đổi ý, ta không có cách nào giải thích với Diêm Vương đại nhân." "Cho nên rất tiếc, hôm nay các ngươi nhất định phải chết ở nơi này." Lời của Bắc Chi Vương không nghi ngờ gì khiến tâm trạng của hai người lập tức rơi xuống đóng băng.

Kết hợp với ánh mắt không chút tình cảm nào của y.

Nếu dịch một cách đơn giản, thì ý của câu này chính là.

Hai ngươi muốn sống, đã không còn cơ hội này nữa rồi.

Ngay sau đó, Bắc Chi Vương lại phóng ra một luồng sát khí mạnh mẽ về phía hai người.

Ngay khoảnh khắc luồng sát khí này xuất hiện.

Hai người chỉ cảm thấy một luồng lạnh lẽo từ lòng bàn chân trực tiếp xông lên đến đỉnh đầu.

Bắc Chi Vương trước mắt họ dường như đang không ngừng trở nên khổng lồ.

Cứ như thể mỗi giây trôi qua, họ lại tiến thêm một bước đến cái chết của mình.

Cơ thể hai người lập tức không tự chủ mà run rẩy.

Đây là nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất, bản năng nhất của sinh vật khi đối mặt với một tồn tại mạnh mẽ hơn mình.

Khi tính mạng thực sự bị đối phương đe dọa.

Hơi thở của họ không biết từ lúc nào bắt đầu trở nên rối loạn.

Rất nhanh, họ thậm chí đã quên cách thở.

Trái tim họ đập dữ dội.

Dường như đã đến bờ vực cái chết.

Hai người vội vàng dốc toàn lực điều chỉnh hơi thở của mình.

Cố gắng để bản thân bình tĩnh lại một chút.

Họ muốn cầu xin đối phương tha thứ.

Nhưng từ khoảnh khắc luồng sát khí này xuất hiện, họ đã biết điều đó là không thể.

Bắc Chi Vương bước từng bước về phía hai người.

Mỗi bước đi, họ lại cảm thấy mình gần cái chết hơn một chút.

Hai người bản năng lùi lại.

Cảm giác cận kề cái chết này là điều mà họ chưa từng trải qua trong đời. "Chị à, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Họa tiểu thư run rẩy nhìn về phía Thư tiểu thư.

Mặt của Thư tiểu thư cũng tái mét như cô.

Điều này cũng dễ hiểu.

Thực lực hai bên vốn dĩ không chênh lệch là mấy.

Nếu cô còn cảm thấy sợ hãi đối phương, Thư tiểu thư lại có thể khá hơn là bao?

"Hay là, chúng ta chạy đi?" Họa tiểu thư thì thầm lẩm bẩm.

Thư tiểu thư lặng lẽ gật đầu.

Đúng vậy, chạy!

Theo tình hình hiện tại mà nói, đây tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Không hề do dự.

Hai người nhanh chóng quay người bỏ chạy.

Diệp Phi nhìn hành động của hai người.

Đồng thời nảy sinh một ý nghĩ với Bắc Chi Vương. "Bây giờ mới

nghĩ đến bỏ chạy, hơi muộn rồi phải không?" Ý nghĩ vừa dứt.

Vô số cột đá ào ạt mọc lên.

Trực tiếp chắn trước mặt hai người.

Hai người buộc phải dừng lại, vừa quay đầu nhìn lại, Bắc Chi Vương vậy mà đã đứng trước mặt họ.

Khi khoảng cách giữa hai bên gần đến mức này.

Cảm giác áp bách đó cũng tăng lên gấp mấy lần.

Đồng tử hai người run rẩy.

Rõ ràng là nhìn người đàn ông trước mắt khiến họ kinh hoàng không thôi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, ánh mắt của họ lại không thể rời đi dù chỉ một chút. "Vậy thì, rốt cuộc là ai đang cuồng vọng đây?" "Lại dám vọng tưởng có thể đối đầu trực diện với vương giả." Bắc Chi Vương chậm rãi bước về phía hai người.

Cột đá không ngừng mọc lên, đã hoàn toàn chặn đường rút lui của hai người. "Lại còn dám nói rằng vương giả cuồng vọng." Mặt đất đang rung chuyển.

Mỗi bước chân của Bắc Chi Vương đều có thể khiến mặt đất xuất hiện vết nứt.

Cũng không ngừng va đập vào nội tâm hai người.

Khiến họ ngoài cảm giác cái chết đang cận kề ra thì không cảm nhận được bất cứ điều gì khác. "Rốt cuộc là ai đây?" "Lại dám tùy tiện tuyên bố sinh tử của vương giả." "Tự cho rằng mình có thể giết chết vương giả." Bắc Chi Vương đã đến trước mặt hai người.

Chương 653

Hai người hoàn toàn mất hết sức lực, đồng loạt quỳ xuống đất.

Khí phách của Bắc Chi Vương vẫn đang tăng cường, mà họ đã bị áp chế hoàn toàn.

Ngay cả Ngô Tà cũng đã nhìn ra.

Hai người này đã hoàn toàn không còn cơ hội chiến thắng.

"Đừng qua đây." Giọng run rẩy của Họa tiểu thư phát ra những lời run rẩy. "Đừng qua đây mà!" Cùng với Bắc Chi Vương một lần nữa đến gần.

Họa tiểu thư cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hét lớn một tiếng, bút vẽ trong không trung xoay chuyển, trực tiếp vẽ ra một đòn công kích đánh thẳng vào mặt Bắc Chi Vương.

Và ngay khoảnh khắc đòn công kích này được tung ra.

Họa tiểu thư cũng cuối cùng phát ra một tiếng kêu ai oán.

Cô biết đòn công kích mà mình tung ra này có ý nghĩa gì.

Cũng hiểu rõ tiếp theo mình nhất định sẽ phải đối mặt với điều gì.

Mặc dù Bắc Chi Vương đã nói sẽ không tha cho họ.

Nhưng trước khi Bắc Chi Vương thực sự ra tay, mọi chuyện đều chưa trở thành định cục.

Mọi chuyện đều có khả năng xoay chuyển.

Nhưng cùng với đòn công kích này được tung ra.

Thì không còn nữa.

Tất cả khả năng đều bị chính tay mình chôn vùi.

Hai người họ đã hoàn toàn mất đi cơ hội sống sót.

Họ sẽ chết thảm ở đây dưới tay Bắc Chi Vương.

Ngay lúc này, lại có thêm một đòn công kích khác rơi vào người Bắc Chi Vương.

Nhưng Họa tiểu thư biết, đòn công kích này không phải do mình tung ra.

Cô vội vàng quay đầu lại, lúc này mới thấy nguồn gốc của công kích vậy mà lại là chị gái Thư tiểu thư của mình.

Trên mặt cô ấy vẫn tràn đầy sự sợ hãi.

Cơ thể cũng không ngừng run rẩy vì sợ hãi.

Điều này là đương nhiên, áp lực chết chóc mà Bắc Chi Vương mang lại tuyệt đối không phải là thứ muốn khắc chế là có thể khắc chế được!

Nhưng Thư tiểu thư vẫn quyết định tung ra công kích.

Đón lấy ánh mắt nghi hoặc của Họa tiểu thư.

Thư tiểu thư gật đầu với cô.

Nhiều năm làm chị em, khiến họ có được sự ăn ý mà người khác không thể tưởng tượng được.

Chỉ một ánh mắt này, Họa tiểu thư liền hiểu ý của Thư tiểu thư.

Đúng vậy, theo cục diện hiện tại mà nói.

Nếu họ hoàn toàn từ bỏ chống cự, thì họ sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội sống sót.

Nhưng nếu dốc sức liều mạng.

Mặc dù họ cũng không thể là đối thủ của Bắc Chi Vương.

Nhưng biết đâu có thể đổi lấy một cơ hội bỏ trốn.

Đối mặt với tồn tại mạnh mẽ, sợ hãi là một loại bản năng mà mọi sinh vật đều có.

Nhưng khi bị dồn vào đường cùng.

Dốc hết sức lực cuối cùng để liều mạng cũng là bản năng của họ.

Hai người vừa điều chỉnh hơi thở vừa chậm rãi đứng dậy từ mặt đất.

Họ đã không còn sức lực để ngưng tụ bất kỳ chiêu lớn nào nữa.

Chỉ có thể tung ra vô số công kích hết mức có thể về phía Bắc Chi Vương.

Nếu đối mặt chỉ là một đối thủ đơn thuần mạnh hơn họ một chút.

Cách làm này quả thật có thể đổi lấy một tia sinh cơ cho họ.

Nhưng đáng tiếc là, kẻ địch mà họ đối mặt thật sự quá mạnh.

Thực lực của họ ngay từ đầu đã là hai chiều không gian khác nhau.

Cho nên việc họ dốc sức liều mạng trong mắt Bắc Chi Vương cũng chẳng qua chỉ là sự giãy giụa vô nghĩa của kẻ hấp hối.

Chỉ thấy Bắc Chi Vương vung tay.

Tất cả những đòn công kích mà họ dốc hết sức lực tung ra đều vây quanh lòng bàn tay y.

Trông như thể đã bị Bắc Chi Vương kiểm soát.

Khoảnh khắc này trái tim hai người đã hoàn toàn nguội lạnh.

Cho dù không thể gây ra sát thương, chỉ cần công kích của họ hiện tại có thể thuận lợi rơi vào người Bắc Chi Vương.

Họ cũng sẽ cảm thấy sự giãy giụa của mình là có ý nghĩa.

Thế nhưng bây giờ công kích của họ đừng nói là gây ra ảnh

hưởng gì cho y.

Thậm chí còn không thể đến gần.

Sự chênh lệch sức mạnh quá lớn đã hoàn toàn dập tắt hy vọng cuối cùng trong lòng họ.

Hai người đổ gục xuống đất.

Cuối cùng đã kiệt sức. "Ngay cả đến lúc này, giới hạn của các ngươi cũng chỉ đến mức độ này sao?" Bắc Chi Vương thở dài, nói với chút thất vọng.

Sau đó Bắc Chi Vương khẽ vung tay, công kích của hai người liền hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Ngay sau đó lại là một ánh mắt.

Vô số gai đá từ dưới đất ào ạt mọc lên.

Vô số công kích trong nháy mắt đâm xuyên hai người.

Trong tiếng nổ lớn liên tiếp không ngừng.

Thậm chí ngay cả tiếng kêu ai oán của họ dường như cũng hoàn toàn bị nhấn chìm.

Trận chiến này từ khi Bắc Chi Vương ra tay.

Đến khi kết thúc trận chiến.

Tổng cộng cũng chỉ là chuyện của mấy giây.

Bất kể là Tiểu Ca và những người khác tại hiện trường, hay là khán giả đang xem livestream.

Họ chỉ nhìn thấy vô số khối đá bay thẳng lên trời.

Trong tai họ chỉ vang vọng tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Thậm chí có không ít khán giả xem livestream.

Vì đeo tai nghe.

Trực tiếp bị tiếng nổ bùng phát này làm cho tai ù đi.

Đợi sau khi mọi thứ trở lại yên bình.

Mọi người lại chậm rãi nhìn về phía chiến trường.

Lúc này trong mắt họ đâu còn bóng dáng Họa tiểu thư và Thư tiểu thư nữa.

Chương 654

Xuất hiện trước mặt họ ngoài Bắc Chi Vương vẫn bình tĩnh tự nhiên như mọi khi.

Chỉ còn lại những cột đá cao vút không biết từ lúc nào đã mọc lên từ mặt đất. "Đã kết thúc rồi sao?" Ngô Tà nghi hoặc nhìn về phía đó, lẩm bẩm nói nhỏ. "Tôi nghĩ là đã kết thúc rồi." Tiểu Ca cau chặt mày nói.

Y đương nhiên có thể xác định điều này.

Một là y đã không còn cảm nhận được khí tức của Họa tiểu thư và Thư tiểu thư.

Điều này đủ để chứng minh hai người đã hoàn toàn chết dưới tay Bắc Chi Vương.

Một lý do khác là thị lực xuất sắc hơn của y.

Có thể nhìn rõ ràng giữa vô số cột đá đó, còn sót lại tàn tích quần áo và một ít thịt vụn.

Từ đó đủ để thấy.

Trận chiến này không chỉ đơn giản là kết thúc.

Cảnh tượng bên trong cột đá e rằng còn thê thảm hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Chỉ là Tiểu Ca sẽ không nói ra chuyện này.

Vào khoảnh khắc này, y coi như đã hiểu ra.

Vị Bắc Chi Vương trông có vẻ mặt vô cảm, thậm chí còn có chút từ ái này căn bản không phải là một nhân vật từ ái gì cả.

Ngai vàng của y là thật.

Sự tàn bạo mà một vương giả sở hữu cũng là thật.

Chỉ là vì hiện tại y đang đứng cùng phe với họ.

Nên y là chiến hữu đáng tin cậy của họ.

Nhưng một khi y vì lý do nào đó mà trở mặt.

Thì y chắc chắn cũng sẽ là kẻ thù đáng sợ nhất của họ.

Y nhìn về phía Diệp Phi, không khỏi tò mò về những gì Diệp Phi đã trải qua.

Đúng vậy, đối với Diêm Vương và Bắc Chi Vương mà nói.

Diệp Phi không nghi ngờ gì là một vị khách không mời.

Với lập trường của họ mà nói, đối với vị khách không mời như Diệp Phi chắc chắn nên tiến hành trục xuất, hoặc là như đối phó với Họa tiểu thư và Thư tiểu thư mà trực tiếp ra tay mới phải.

Thế nhưng Diệp Phi không những bình an vô sự trở về, thậm chí Diêm Vương còn đặc biệt sắp xếp Bắc Chi Vương hộ tống.

Mặc dù Bắc Chi Vương đưa ra lời giải thích chính thức là để thu hồi Chuyển Sinh Đan.

Và lời này thoạt nghe thì không có vấn đề gì.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ hơn một chút, bản thân câu nói này lại có một vấn đề vô cùng rõ ràng!

Chuyển Sinh Đan là thần vật của thế giới kia.

Cho dù không phải Thiên Vương hoặc Diêm Vương đích thân hộ tống, thì cũng nhất định phải được bảo vệ cẩn mật.

Muốn lén lút có được thì nói gì dễ dàng?

Hơn nữa, đã nói Bắc Chi Vương cùng Diệp Phi trở về.

Điều đó có nghĩa là Diệp Phi không dùng cách trộm cắp.

Vậy thì Diêm Vương vì sao lại đồng ý giao một thần vật như vậy cho Diệp Phi?

Quá nhiều nghi vấn vang vọng trong lòng Tiểu Ca.

Chỉ là y không hiểu nên hỏi từ đâu.

Về mặt khác, khán giả phòng livestream đương nhiên sẽ không có những suy nghĩ sâu xa như vậy.

Khoảnh khắc này, họ đều hoàn toàn bị khuất phục dưới thực lực mạnh mẽ của Bắc Chi Vương mà thôi. "Vãi chưởng!" "Trợ thủ mà đại lão mời đến cũng bá đạo quá rồi!" "Đúng vậy đó, hai con yêu nữ này cảm thấy vẫn rất lợi hại, vậy mà lại bị tiêu diệt trong nháy mắt!" "Không chỉ đơn thuần là thực lực tiêu diệt trong nháy mắt đâu!" "Đừng quên trước khi chính thức ra tay tiêu diệt còn xảy ra chuyện gì!" "Vừa nãy, hai con yêu nữ này vậy mà lại trực tiếp tung ra chiêu cuối của họ để đối phó Bắc Chi Vương!" "Đúng đúng đúng!

Đòn công kích đó tôi không ở hiện trường nên không biết mạnh đến mức nào." "Nhưng mà xét từ kết quả mà nói, một đòn công kích có thể trực tiếp thay đổi địa hình xung quanh." "Thì đó tuyệt đối không phải là đùa đâu!" "Thế nhưng vị Bắc Chi Vương này thì sao?" "Ông ấy chỉ đứng yên tại chỗ, không hề tiến hành phòng ngự thừa thãi, cũng không làm bất cứ thao tác nào khác." "Chỉ đơn thuần đứng ở đó, mặc kệ ngươi công kích đánh tới, dù sao thì cũng không thể gây thương tích được!" "Sau đó cũng rất đáng sợ!" "Hai người kia vẫn đang không ngừng công kích, nhưng Bắc Chi Vương chỉ khẽ động tay phải." "Vậy mà lại trực tiếp kiểm soát được công kích của họ." "Cuối cùng là một pha tiêu diệt kinh thiên động địa!" "Mạnh!

Mạnh quá đi mất!" "Đùa gì vậy!

Mọi người có phải quên vị ngưu nhân này là ai rồi không?" "Đây là Bắc Chi Vương của thế giới kia mà!" "Đường đường là Bắc Chi

Vương thì làm được chuyện như vậy chẳng lẽ không bình thường sao?" "Mặc dù tôi cũng từng nghĩ rằng có thể trở thành Thiên Vương chắc chắn rất mạnh, nhưng tôi thật sự không ngờ lại mạnh đến mức này." "Đừng nói cậu, tôi cũng không ngờ, mặc dù tôi tự tin trợ thủ mà đại lão tìm đến chắc chắn có thể đối phó hai con yêu nữ này, nhưng tôi thật sự không ngờ lại có hiệu ứng như vậy." "Haha!

Thế nên tôi ngay từ đầu đã nói rồi mà, tin tưởng đại lão là đúng đắn!" "Đã là trợ thủ mà đại lão mời đến, chắc chắn không có vấn đề gì!" "Đây chính là sức mạnh của vương giả thế giới kia sao?

Thật sự quá cường đại." Lúc này, Quách giáo thụ cũng kinh ngạc nói.

Nhưng Hoắc Lão bên cạnh thì lại nghiêm túc nhìn màn hình. "Sao vậy?" Quách giáo thụ nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Lão. "Tôi chỉ có chút tò mò." "Nếu Diệp Phi chỉ là trộm được Chuyển Sinh Đan, Bắc Chi Vương chắc chắn sẽ không đi cùng về." "Đã là mang theo nhiệm vụ đến." "Thì điều đó có nghĩa là Diệp Phi và Bắc Chi Vương, thậm chí là Diêm Vương chắc chắn đã từng gặp mặt." Hoắc Lão nói nhỏ. "Cái đó có vấn đề gì sao?" Quách giáo thụ nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

Còn Hoắc Lão thì quay sang Quách giáo thụ, dùng giọng điệu trầm thấp hơn nói: "Ông còn chưa hiểu sao?" "Chuyển Sinh Đan là thần vật của thế giới kia." "Cũng giống như đối với chúng ta mà nói, một khi Đại Việt đã xác định thứ gì là quý giá nhất, chúng ta có tùy tiện cho người khác mượn không?" Quách giáo thụ khẽ nhướng mày.

Đã hiểu ý của Hoắc Lão. "Đúng vậy, đã là thần vật của thế giới kia, sao có thể dễ dàng cho mượn?" "Một thứ không thể dễ dàng cho mượn lại sau khi gặp người muốn có nó." "Chủ nhân của món đồ đó lại đồng ý cho mượn món đồ này." "Đây vốn dĩ phải là một chuyện

cực kỳ phi logic." "Thế nhưng bây giờ chuyện này lại xuất hiện trước mắt chúng ta." "Nếu đổi lại là ông, đối với chuyện này ông có thể nghĩ ra lời giải đáp là gì?" Hoắc Lão nhìn Quách giáo thụ, mày dần dần cau chặt hơn.

Quách giáo thụ lập tức hít một hơi khí lạnh, hai mắt chợt trợn to, nhìn dáng vẻ của ông hiển nhiên là đã nghĩ ra đáp án mà Hoắc Lão mong muốn ông hiểu. "Ý của ông là!" "Diệp Phi cực kỳ có khả năng đã ở thế giới kia đánh một trận với họ rồi!" Khi giáo sư Quách nói ra những lời này, giọng ông ấy hơi run rẩy.

Một là vì ông ấy khó mà tin được đáp án này, hai là vì sau khi chứng kiến thực lực của Bắc Chi Vương, ông ấy biết đáp án khả năng nhất này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

“Đúng vậy, đây quả thật là lời giải thích hợp lý nhất.” Lão Hoắc cau mày nói: “Có lẽ ban đầu, Diệp Phi đúng là muốn lẻn vào.

Chỉ cần tìm được Chuyển Sinh Đan là nhanh chóng quay lại.

Nhưng có lẽ giữa chừng đã xảy ra biến cố gì đó.

Khiến hắn bị bọn họ phát hiện.

Và đối với một kẻ xâm nhập như Diệp Phi, lại mang theo một mục đích nào đó, bọn họ đương nhiên sẽ phản ứng bằng cách chủ động phát động một trận chiến.

Điểm này thực ra lúc đó chúng ta cũng đã nhận được một số thông tin rồi.” Giáo sư Quách cũng nhớ ra.

Đúng vậy, cánh cổng mà cô Thư mở ra thực sự đã rung chuyển dữ dội một thời gian.

Theo lời giải thích của họ, đó là do hai luồng sức mạnh cường đại va chạm trong thế giới đó.

Vậy thì việc hiểu sự va chạm sức mạnh này là cuộc chiến giữa Diệp Phi và các Vương giả, đương nhiên không có gì là quá đáng.

Và nếu suy nghĩ này là thật, thì điều này càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Điều này có nghĩa là Diệp Phi đã từng chiến đấu với ít nhất một Vương giả.

Và sau trận chiến sinh tử đó, Diêm Vương đã đồng ý cho Diệp Phi mang Chuyển Sinh Đan về.

Mà giờ đây, bọn họ đã chứng kiến thực lực của Bắc Chi Vương.

Việc chiến đấu với một người như vậy mà vẫn toàn thây rút lui, đương nhiên đã chứng minh gián tiếp thực lực của Diệp Phi hiện tại.

Đúng vậy, đây mới là nguồn gốc khiến giáo sư Quách chấn động.

Mặc dù họ đều biết Diệp Phi rất mạnh, và trong nhiều trường hợp, họ đương nhiên đặt hy vọng chiến thắng vào Diệp Phi.

Nhưng trong ấn tượng của họ, thực lực của Diệp Phi cũng chỉ là cao hơn người thường một mức độ nhất định.

Việc trực tiếp sánh ngang với Vương giả của một thế giới như vậy thì quả thực đã vượt xa sức tưởng tượng của họ!

"Thật không thể tin nổi!" Nhìn Diệp Phi trên màn hình đang mỉm cười tự tin với Bắc Chi Vương, giáo sư Quách có vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Chương 655

“Đúng vậy, thật sự quá không thể tin nổi.

Chàng thiếu niên tự xưng là đầu bếp này, không ngờ đã trưởng thành đến mức này lúc nào không hay.

Thật không biết hắn rốt cuộc đã làm thế nào.” Lão Hoắc cũng kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

“Tuy nói kết quả trận chiến này tôi đã nghĩ đến ngay từ đầu, nhưng cũng đâu đến mức tạo ra động tĩnh lớn như vậy chứ?” Diệp Phi nhếch mép, nhìn Bắc Chi Vương vừa kết thúc mọi chuyện, chậm rãi đi về phía họ rồi nói.

“Chỉ là hai con yêu tinh nhỏ đáng ghét thôi, ta không định lãng phí quá nhiều thời gian vào chúng.” Bắc Chi Vương thản nhiên nói: “Khi nhìn chúng dồn hết sức mạnh, ta còn tò mò xem chúng có thể cho ta bao nhiêu kỳ vọng.

Kết quả thật sự quá thất vọng.

Vì vậy ta dứt khoát kết thúc trận chiến nhanh chóng, về sớm một chút.” “Về nhanh vậy sao?

Không ở lại đây thêm một lát à?” Diệp Phi hỏi.

“Âm dương lưỡng giới của thế giới này là không thể nghịch chuyển.

Dù ta bây giờ có hình dạng thế nào đi nữa, đừng quên, ta đã chết rồi, thuộc về thế giới đó.” Bắc Chi Vương nói: “Là một phần tử của thế giới đó, cơ thể chúng ta đều do âm khí cấu thành.

Và chỉ cần là âm khí, nó sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực đến sinh linh của thế giới các ngươi.

Âm khí càng mạnh, ảnh hưởng gây ra cho các ngươi càng rõ rệt.

Hiện tại các ngươi chưa có cảm giác đó, là vì chúng ta ở bên nhau chưa lâu.

Nếu ta thật sự ở lại thêm một lát nữa, ngươi có thể chịu được, nhưng những người bên cạnh ngươi sẽ bắt đầu chịu ảnh hưởng của âm khí, mà xuất hiện các loại phản ứng không tốt.

Chẳng lẽ ngươi muốn vì một người bạn mới của mình, mà để đám bạn cũ này của ngươi đều rơi vào ranh giới sinh tử sao?" Ngô Tà ôm ngực.

Cậu ấy bắt đầu thấy kỳ lạ, tại sao ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy vị lão giả này, cậu ấy đã cảm thấy ngột ngạt trong lòng.

Lúc đó cậu ấy còn tưởng là do sức mạnh cường đại của đối phương mang lại cảm giác áp bách cho mình.

Bây giờ xem ra, thì ra là do ảnh hưởng từ âm khí cường đại của Bắc Chi Vương.

"Tôi thật sự không biết, hóa ra còn có quy tắc như vậy." Diệp Phi nói.

"Nếu âm dương lưỡng giới có thể tùy ý qua lại hỗn loạn, thì thế giới này chẳng phải sẽ loạn hết sao?" Bắc Chi Vương thản nhiên nói.

"Ngài nói vậy quả đúng là như thế.

Nhưng đã vậy, từ đầu các ngài đã biết hai tên này có vấn đề rồi.

Vậy hà tất còn phải giao Chuyển Sinh Đan cho tôi chứ?

Trực tiếp cùng tôi giải quyết bọn chúng chẳng phải được rồi sao?" Diệp Phi nói.

"Nếu mục đích ta đến thế giới này chỉ là để giải quyết hai kẻ đó, đương nhiên là không sao cả.

Ngươi vừa rồi chẳng phải đang hỏi ta sao?

Theo lời ta nói, ta theo ngươi đến thế giới này hẳn là còn có mục đích khác.

Ngươi chẳng phải muốn biết mục đích của ta rốt cuộc là gì sao?" Bắc Chi Vương nhìn Diệp Phi.

"Cái này à, ngài không nói thì tôi suýt chút nữa quên mất đấy." Diệp Phi cười ha ha nói: "Vậy bây giờ ngài có thể nói cho tôi biết mục đích của ngài rồi chứ?" Bắc Chi Vương lại không lập tức trả lời, mà trực tiếp giơ tay chỉ vào Diệp Phi.

Diệp Phi bị Bắc Chi Vương chỉ một cái như vậy có chút khó hiểu.

Hắn chớp chớp mắt, nhìn quanh một lúc lâu, xác định xung quanh không có thứ gì có thể khiến Bắc Chi Vương để tâm hơn, mới nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Ý ngài là mục đích khác của ngài là tôi sao?

Ngài có ý gì vậy?

Chẳng lẽ ở thế giới kia chưa đánh đã đời, ngài còn muốn đánh thêm một trận ở thế giới này sao?" "Ta theo ngươi đến thế giới này đều là vì mệnh lệnh của Diêm Vương đại nhân, ngươi nghĩ Diêm Vương đại nhân có thể ra lệnh như vậy sao?" Bắc Chi Vương trực tiếp lườm Diệp Phi một cái.

Y làm sao lại không nghe ra, Diệp Phi chẳng qua là đang đùa một trò đùa kém chất lượng với y chứ?

"Ha ha ha, chỉ là đùa thôi mà." Diệp Phi cười nói: "Vậy mục đích của ngài rốt cuộc là gì?" "Nếu ta giải thích đơn giản một chút.

Nếu lần này ta không đi cùng ngươi, ngươi sẽ chết." "Cái gì?" Diệp Phi chớp chớp mắt.

Cả đám người xung quanh đều nghe mà mơ hồ.

“Tôi biết ngài đã giải thích theo cách đơn giản nhất.

Nhưng nó quá đơn giản, ngược lại tôi lại hơi không hiểu, hay là ngài giải thích phức tạp hơn một chút được không?” Diệp Phi chỉ có thể nghiêng đầu, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Bắc Chi Vương.

Còn những người khác trong đội, đương nhiên cũng phản ứng gần như vậy.

“Bắc Chi Vương đại nhân, tôi đương nhiên biết khi các ngài đang nói chuyện mà tôi xen vào là không phù hợp.

Nhưng ngài đột nhiên nói đến chuyện này thật sự khiến chúng tôi quá khó hiểu.” Ngô Tà chắp tay, cẩn thận hỏi.

Là một thương nhân đồ cổ, cậu ấy thường xuyên giao tiếp khéo léo, linh hoạt.

Lúc này thì dù đối mặt với nhân vật như Bắc Chi Vương, cậu ấy cũng không đến mức quá lúng túng.

“Ngài nói Diệp Phi sẽ chết, là chỉ sẽ chết dưới tay hai người kia sao?” Ngô Tà chỉ vào rừng đá mà Bắc Chi Vương đã tạo ra, hỏi.

Quả thật, khi Diệp Phi vừa trở lại thế giới này, hắn đang ở trạng thái không thể chiến đấu do quy tắc của hai thế giới.

Và lúc đó, hai người kia cũng thực sự có sát tâm với Diệp Phi.

Tệ hơn nữa là, mặc dù lúc đó bọn họ đã dốc toàn lực, nhưng ngoài Tiểu Ca ra, quả thật không ai có đủ thực lực để chống lại hai người đó.

Nếu không phải vì Bắc Chi Vương, bọn họ thực sự có khả năng rất lớn sẽ chết dưới tay hai người kia.

“Không phải vậy đâu.” Diệp Phi đã cướp lời trước khi Bắc Chi

Vương kịp trả lời: “Hai tên đó đúng là có uy hiếp tính mạng với tôi, nhưng nếu chỉ để đối phó bọn chúng.

Thì không cần phải mang theo cả Chuyển Sinh Đan.

Vì Diêm Vương đại nhân đã xác nhận hai kẻ đó chắc chắn không đáng tin mà vẫn để Bắc Chi Vương mang theo Chuyển Sinh Đan.

Thì điều đó có nghĩa là cái chết mà ngài nói, hẳn là cần đến thứ này rồi.” “À à, tư duy của thằng nhóc ngươi quả nhiên không tầm thường.

Không ngờ lại có thể dựa vào một chút hành vi như vậy mà hiểu rõ đến mức này.” Bắc Chi Vương cười khà khà nói: “Ta bây giờ thật sự muốn chống lại mệnh lệnh của Diêm Vương đại nhân một lần.

Bỏ mặc không cứu ngươi, như vậy sau khi ngươi chết có thể đến thế giới của chúng ta, ta mỗi ngày đều có thể cùng ngươi chơi đùa.” “Bắc Chi Vương đại nhân, xin ngài đừng làm vậy mà, đời tôi mới bắt đầu, xin hãy để tôi sống thêm mấy chục năm nữa đi chứ.” Diệp Phi bất lực nói.

Lời Diệp Phi vừa dứt, hai mắt hắn đột nhiên trợn trừng.

Ngay sau đó, tất cả gân mạch trên người hắn bắt đầu run rẩy dữ dội.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Diệp Phi chỉ cảm thấy toàn bộ xương cốt trong người mình đang gào thét.

Các cơ quan nội tạng bên trong cơ thể còn nhảy lên kịch liệt hơn, gần như muốn xông thẳng ra khỏi người hắn.

Giữa cơn đau đớn dữ dội đó, những gân mạch đang tăng tốc nhảy lên, dường như muốn xé toạc cơ thể hắn ra.

Không, nói đúng hơn, Diệp Phi cảm thấy có gân mạch đã nổ tung

trong cơ thể hắn.

Máu trong người hắn đang chảy loạn.

Máu sôi trào càng không kiểm soát được mà trào ra từ cổ họng hắn.

Máu tươi trực tiếp phun ra từ mũi và miệng Diệp Phi.

Cảnh tượng này trực tiếp làm tất cả mọi người có mặt hoảng sợ.

Trong ấn tượng của họ, kể từ khi Diệp Phi trở về thế giới này, hắn chưa từng làm gì cả.

Không chiến đấu, cũng không bị thương, họ thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc Diệp Phi vì sao lại đột nhiên bị thương nặng như vậy!

Lúc này Diệp Phi mới nhớ ra.

Sau khi hắn dùng ba viên Thần Tiên Dược, tác dụng phụ cuối cùng vẫn chưa xuất hiện!

Dưới sự nhắc nhở của hệ thống, cùng với tác dụng phụ của hai viên Thần Tiên Dược trước đó, Diệp Phi cũng đã nghĩ đến.

Một khi tác dụng phụ của Thần Tiên Dược xuất hiện trở lại, bản thân hắn sẽ phải chịu đựng nỗi đau gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần so với trước đây.

Về điều này, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ và có sự giác ngộ tương ứng.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng, nỗi đau do thuốc gây ra vẫn vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Diệp Phi gần như mất đi ý thức.

Chương 656

Máu tươi phun trào, sức mạnh cuồn cuộn chảy đi, chỉ trong một thoáng chốc, hắn đã gần như mất đi sức chống cự.

Dòng máu chảy không hề chậm lại một chút nào.

Rất nhanh, máu tươi phun trào từ các gân mạch đứt đoạn trực tiếp xuyên qua da thịt hắn.

Tiếng gào thét xé lòng theo bản năng ban đầu cũng biến thành tiếng rên rỉ trong khoảnh khắc này.

"Ê!

Chuyện, chuyện này là sao vậy chứ!" Ngô Tà hoàn toàn hoảng loạn, tình huống đột ngột này đã vượt quá sức tưởng tượng của cậu ấy.

"Diệp Phi tiên sinh!

Băng gạc!

Nhanh!

Mau lấy băng gạc đến đây!" Đội trưởng Giả cũng vội vàng kêu lên.

Mặc dù ông ta cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Diệp Phi, nhưng ưu tiên cầm máu thì luôn đúng.

Tiểu Ca nhanh chóng bước tới trước mặt Diệp Phi.

Sau đó liền điểm mấy cái vào người Diệp Phi.

Tình trạng máu phun ra từ người Diệp Phi dường như dịu đi vài phần.

Mọi người vừa định thở phào một hơi, Diệp Phi lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

“Tình hình còn tệ hơn tôi nghĩ.” Tiểu Ca trầm ngâm nói.

“Tiểu Ca, chuyện này là sao vậy?” Ngô Tà vội vàng hỏi.

“Vừa rồi tôi điểm mấy huyệt đạo trên người Diệp Phi, đều là dùng để cầm máu.

Nhưng lại không có tác dụng chút nào.

E rằng bây giờ toàn bộ gân mạch trên người Diệp Phi đều đã đứt đoạn rồi.

Đồng thời, máu cũng đang chảy nhanh hơn.

Vì vậy mới xuất hiện tình trạng này.

Hơn nữa, nhìn vào mức độ tổn thương gân mạch này thì.

Không có gì bất ngờ, e rằng ngay cả nội tạng của hắn cũng đã bị phá hủy rồi.” Chứng kiến cảnh này, khán giả trong phòng livestream, vốn đang thở phào nhẹ nhõm vì trận chiến kết thúc thuận lợi, lập tức lại hò reo lên: “Cái gì!

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy!” “Đại lão!

Đại lão sao lại đột nhiên nôn ra máu thế này!” “Không!

Không chỉ đơn giản là nôn ra máu đâu!” “Rõ ràng là toàn thân đều bị xé toạc ra rồi!” “Nhưng tại sao lại thế chứ!” “Rõ ràng vừa rồi còn chẳng có vấn đề gì mà!” “Không phải!

Bây giờ tại sao không còn quan trọng nữa!” “Trước tiên đừng nói là chuyện gì, nếu không cầm máu kịp thời, đại lão chắc chắn sẽ chảy máu quá nhiều mà chết mất!” “Nhưng mà làm cách nào bây giờ!” “Tiểu Ca không phải đã nói rồi sao?” “Toàn bộ gân mạch và nội tạng của đại lão đều đã bị phá hủy rồi!” “Ngay cả nội tạng cũng đã bị tổn

thương!" "Điều này đã không còn có thể dùng hai từ 'bị thương' để hình dung được nữa!" "Đúng vậy, nếu đổi lại là chúng ta, e rằng bây giờ đã chết rồi!" "Cũng chỉ có đại lão, mới miễn cưỡng chịu đựng được." "Bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này!" "Cho dù đại lão bây giờ miễn cưỡng còn có thể chịu đựng được." "Nhưng tình trạng của đại lão bây giờ cũng đã tệ thấy rõ bằng mắt thường rồi!" "Đúng vậy, cho dù đại lão có lợi hại đến đâu, về bản chất, anh ấy cũng là người thịt xương mà thôi." "Đã như thế này rồi, cũng không thể chống đỡ được bao lâu nữa đâu!" "Không xong rồi!

Sắc mặt đại lão đã tái nhợt rồi!" "Khốn kiếp, ngay cả đại lão cũng đã không trụ nổi nữa sao?" "Làm sao đây?

Phải làm sao đây chứ!" "Chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?" "Chẳng lẽ đại lão thật sự không qua khỏi sao!" Ngay khi mọi người đang lo lắng đến sốt vó vì tình trạng hiện tại của Diệp Phi.

Tiểu Ca chợt lóe lên một ý.

Y đột nhiên nhớ đến cuộc đối thoại trước đó của Diệp Phi với Bắc Chi Vương, cũng như ý nghĩa của Chuyển Sinh Đan mà Diệp Phi đã đề cập.

"Ngài có biết chuyện này là sao không?

Ngài có thể cứu hắn không?" Tiểu Ca lập tức nhìn về phía Bắc Chi Vương.

Mọi người được Tiểu Ca nhắc nhở, đều nhao nhao nhìn về phía Bắc Chi Vương.

Mà lúc này, vẻ mặt Bắc Chi Vương vẫn thản nhiên như thường.

Dường như chuyện khiến tất cả bọn họ lo lắng đến tan nát cõi lòng, đối với y mà nói cũng chỉ có thế mà thôi.

"Đã các ngươi muốn ta cứu hắn, ít nhất cũng nên thành khẩn một

chút trong thái độ chứ?" Bắc Chi Vương khẽ cười.

Vẻ thản nhiên trên mặt y dường như không để ý đến sự vô lễ của Tiểu Ca.

"Chuyện cụ thể thì lát nữa ta sẽ nói rõ với các ngươi.

Nhìn tình trạng hắn bây giờ, các cơ quan trong cơ thể đã gần như phế hết rồi.

Nếu không làm gì đó, thì ngay cả Diêm Vương đại nhân đến cũng không cứu được hắn." Bắc Chi Vương bước đến trước mặt Diệp Phi.

Vô luận là Ngô Tà hay đội trưởng Giả đều tự động nhường đường cho Bắc Chi Vương.

Một mặt là vì hiện tại Bắc Chi Vương là hy vọng duy nhất để Diệp Phi được cứu.

Họ không thể, cũng không có lý do gì để cản trở Bắc Chi Vương.

Nguyên nhân khác là vì thực lực của Bắc Chi Vương vượt xa họ.

Điều này trong lòng họ đều đã rất rõ ràng.

Vì vậy họ cũng biết.

Nếu Bắc Chi Vương thật sự muốn trở mặt vào lúc này, thì cho dù họ có lòng liều mạng vì Diệp Phi, cũng hoàn toàn không đủ sức chống lại Bắc Chi Vương.

Thay vì lúc này tranh cãi vô nghĩa, cuối cùng lại tự mình hy sinh vô ích, chi bằng thành thật nhường đường.

Cứ hy vọng y thật lòng muốn cứu Diệp Phi.

Đến trước mặt Diệp Phi.

Bắc Chi Vương lấy Chuyển Sinh Đan ra.

Ngay sau đó vận dụng công lực, khiến âm khí của mình bao quanh

Chuyển Sinh Đan.

Rất nhanh, một luồng sáng từ Chuyển Sinh Đan tuôn ra, từ từ chiếu lên người Diệp Phi.

Dưới ánh sáng đó, trạng thái của Diệp Phi dần ổn định lại.

Người bình thường đương nhiên chỉ có thể nhìn thấy điều này.

Nhưng Tiểu Ca lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Lúc này nội tạng của Diệp Phi đang dần được phục hồi.

"Bắc Chi Vương, đây là..." Tiểu Ca cau chặt mày, khẽ hỏi.

"Đừng nói chuyện với ta vội." Bắc Chi Vương trầm giọng nói: "Chuyển Sinh Đan là thần vật của thế giới chúng ta.

Đối với người chết, nó có thể giúp họ đầu thai chuyển thế.

Còn đối với người sống, chỉ cần họ còn một hơi thở.

Là có thể vận dụng âm khí để sức mạnh của Chuyển Sinh Đan đi vào cơ thể người đó.

Sử dụng sức mạnh của Chuyển Sinh Đan lưu chuyển trong cơ thể hắn.

Khiến sức mạnh của Chuyển Sinh Đan và khí tức của hắn hòa hợp với nhau.

Từ đó làm cho khí tức đã bị hỗn loạn trở lại thông suốt.

Dựa vào đó để tái tạo cơ thể hắn, từ đó đạt được hiệu quả cải tử hoàn sinh.

Nhưng cải tử hoàn sinh không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Việc truyền tải sức mạnh cũng vậy.

Bất kể bản thân hắn có thực lực mạnh đến đâu.

Nhưng là một người sắp chết.

Tinh thần và sức mạnh vốn có của hắn đều sẽ trở nên vô cùng suy yếu.

Trong tình huống này mà dùng ngoại lực để giao hòa với hắn.

Chương 657

Thì phải nắm bắt mức độ thật chuẩn xác.

Sức mạnh quá yếu, sẽ khiến sức mạnh đi vào cơ thể hắn không thể hòa hợp.

Dẫn đến sức mạnh bị thất thoát.

Nhưng nếu sức mạnh quá mạnh.

Sẽ lại làm tăng tốc độ lưu thông máu của hắn.

Trong trường hợp nghiêm trọng nhất, sẽ khiến hắn bạo thể mà chết ngay tại chỗ." Bắc Chi Vương ngừng thuật lại.

Y một lần nữa điều chỉnh sức mạnh đặt trên Chuyển Sinh Đan.

Mọi người đương nhiên cũng ý thức được tình hình hiện tại nghiêm trọng đến mức nào.

Thực ra chuyện này chỉ cần nghĩ một chút là có thể hiểu.

Vài giây trước, Diệp Phi ở trạng thái nào?

Là toàn thân máu tươi phun trào, gần như sắp chết.

Giống như những gì mọi người trong phòng livestream đã nói.

Trong trạng thái đó, nếu không phải vì người trong cuộc là Diệp Phi, có lẽ hắn đã bạo thể mà chết từ lâu rồi.

Mà cho dù là Diệp Phi, cho dù là Diệp Phi bất khả chiến bại trong mắt mọi người.

Giới luật sinh tử hắn cũng không thể làm trái được.

Sau một hồi giày vò như vậy, hắn hiện tại đương nhiên đã vô cùng suy yếu.

Vậy thì trong quá trình cứu chữa này, lỡ như thật sự có sơ suất gì, thì Diệp Phi chắc chắn cũng sẽ chết ngay lập tức.

Mọi người vội vàng im lặng.

Ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng ngừng các động tác đang làm.

Họ chỉ chăm chú nhìn Diệp Phi và Bắc Chi Vương.

Sợ rằng chỉ một câu nói vô ý của mình cũng sẽ khiến Bắc Chi Vương phân tâm, từ đó gây ra hậu quả khó lường.

Khán giả livestream không thể nhìn thấy, nhưng Tiểu Ca và những người khác lại thấy rõ.

Lúc này, sắc mặt Bắc Chi Vương hơi tái nhợt.

Từng giọt mồ hôi lớn không ngừng lăn trên má y.

Hơi thở của y nặng nề nhưng vô cùng chậm rãi.

Ngay cả khi đối mặt với cô Thư và cô Họa lúc nãy, y cũng chưa từng biểu hiện trạng thái này.

Mọi người đều nhìn ra.

Lúc này, với tư cách là người thao tác, mức độ căng thẳng của Bắc Chi Vương không hề thua kém gì họ, những người đang đứng xem.

Điều này cũng không có gì lạ.

Họ chỉ cần không nói lời thừa, không gây thêm phiền phức cho Bắc Chi Vương là đủ rồi.

Còn Bắc Chi Vương thì sao?

Giờ đây tính mạng của Diệp Phi đã hoàn toàn nằm trong tay y.

Có thể nói bất kỳ sai sót nhỏ nào của y cũng sẽ đổi lấy cái chết

của Diệp Phi.

Huống chi đây lại là một công việc cực kỳ tinh vi.

Trong quá trình này, áp lực mà Bắc Chi Vương phải chịu đựng căn bản không phải là điều họ có thể tưởng tượng được.

Càng không nói đến việc Bắc Chi Vương hiện tại đang ưu tiên phục hồi nội tạng của Diệp Phi.

Phải biết rằng, đối với bất kỳ sinh vật nào, nội tạng được xương và thịt bảo vệ đều là yếu ớt nhất.

Độ khó để phục hồi chúng chắc chắn cũng là lớn nhất!

Dưới ánh sáng của Chuyển Sinh Đan, sắc mặt Diệp Phi dần hồi phục.

Hơi thở của hắn tuy yếu ớt, nhưng cũng đã ổn định lại.

Tiểu Ca có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim của Diệp Phi đang dần đập đều đặn.

Điều đó chứng tỏ nội tạng của Diệp Phi đã được phục hồi gần như hoàn chỉnh.

Bắc Chi Vương thở phào một hơi dài, cũng xem như để bản thân tạm thời thả lỏng khỏi quá trình này.

Khi nội tạng đã được phục hồi xong, phần còn lại đương nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ngay sau đó, Bắc Chi Vương bắt đầu phục hồi gân mạch cho Diệp Phi.

Vẻ mặt Bắc Chi Vương dần trở nên thoải mái hơn.

Sắc mặt Diệp Phi cũng ngày càng hồng hào.

Từ đó có thể thấy, lần trị liệu này vô cùng thuận lợi.

Dưới sự chữa trị của Chuyển Sinh Đan, dưới sự kiểm soát của Bắc Chi Vương.

Vết thương của Diệp Phi đang dần hồi phục.

Đây lại là một quá trình dài và gian nan.

Ngô Tà và những người khác thật sự rất muốn hỏi Diệp Phi bây giờ thế nào rồi.

Nhưng tất cả đều cố gắng nhịn xuống.

Bởi vì họ không biết tiến độ trị liệu hiện tại.

Sợ rằng một câu nói lỡ miệng của mình sẽ khiến toàn bộ quá trình đổ sông đổ biển.

Lại qua một lúc.

Bắc Chi Vương giơ tay vung lên thu Chuyển Sinh Đan về.

Ánh sáng bao phủ trên người Diệp Phi cũng theo đó mà biến mất.

Mọi người đều nhìn về phía Bắc Chi Vương.

Đã Bắc Chi Vương ngừng động tác, vậy theo logic thông thường, hẳn là cuộc trị liệu này đã kết thúc rồi phải không?

Nhưng không một ai dám đảm bảo điều đó.

Trước khi Bắc Chi Vương khẳng định nói cho họ biết, không ai trong số họ có thể yên tâm được.

"Vậy là thành công rồi sao?" "Thành công hay không tôi không biết, nhưng chắc chắn là kết thúc rồi." Khán giả livestream đúng là đã bị kìm nén đến phát điên rồi.

Nhớ lại trước đây, vì họ là quân đoàn hàng vạn người của phòng livestream, mọi người mỗi người một câu, cả phòng livestream chưa từng xuất hiện khoảng trống nào.

Nhưng vừa rồi để tránh ảnh hưởng đến việc Bắc Chi Vương trị liệu cho Diệp Phi.

Họ đừng nói là bắn đạn mạc, có không ít người ngay cả nháy mắt cũng không dám.

Bây giờ thấy cuộc trị liệu căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Còn ai có thể giữ im lặng được nữa chứ?

"Trời ơi, ông nói nhẹ nhàng quá vậy!" "Tình trạng đại lão bây giờ, tôi nhìn mà muốn chết ngất luôn rồi!" "Đúng vậy, Bắc Chi Vương không nói thì hoàn toàn không biết đại lão rốt cuộc thế nào rồi!" "Lo lắng ư?

Lo lắng có ích gì không?" "Chúng ta đâu phải người chữa trị cho đại lão." "Bất kể bây giờ trị liệu thuận lợi hay không." "Người kiểm soát đều là Bắc Chi Vương." "Chúng ta ở đây lo lắng, có ảnh hưởng gì đến kết quả không?" "Một chút cũng không có!" "Lý lẽ thì tôi cũng không phải không hiểu." "Nhưng tôi chính là không có cách nào bình tĩnh lại được!" "Ông nói nếu cuộc trị liệu này thành công, đại lão hẳn là có thể thuận lợi tỉnh lại chứ!" "Nhưng ông nhìn đại lão bây giờ xem?" "Vẫn cứ hôn mê bất tỉnh như vậy." "Tôi nói lão đại à!

Ông rốt cuộc có hiểu rõ tình hình không vậy!" "Ông đừng quên Tiểu Ca vừa nói đó!" "Tất cả gân mạch và nội tạng của đại lão đều đã bị trọng thương đó!" "Ông biết đây là khái niệm gì không?" "Điều này tương đương với việc đã đi một vòng từ Quỷ Môn Quan về rồi đó!" "Cho dù Bắc Chi Vương đã chữa trị cho đại lão thuận lợi." "Trải qua một phen giày vò như vậy cũng không thể nào tỉnh lại ngay được chứ!" "Đúng vậy." "Hơn nữa đừng quên lời Bắc Chi Vương nói, Chuyển Sinh Đan có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh." "Đại lão lại có sức mạnh như vậy, hiệu quả của Chuyển Sinh Đan cộng với việc Bắc Chi Vương trị liệu, theo lý thuyết cũng không thể có vấn đề gì

chứ!" "Hơn nữa Bắc Chi Vương không phải đã ngừng trị liệu rồi sao?" "Nếu hiệu quả Bắc Chi Vương muốn đạt được là chữa khỏi cho đại lão." "Khi y đã ngừng lại, chẳng phải có nghĩa là đại lão đã trị liệu xong rồi sao?" "Theo lý thuyết thì đương nhiên là vậy." "Nhưng nhìn đại lão như thế này, vẫn không thể yên tâm được!" "Không yên tâm thì làm được gì?

Chúng ta đâu có ở hiện trường, cũng không có cách nào hỏi được!" Khán giả livestream không thể trực tiếp tìm Bắc Chi Vương để hỏi, đương nhiên chỉ có thể lo lắng sốt ruột qua màn hình.

Nhưng Ngô Tà và những người khác thì không như vậy.

Là những người có mặt tại hiện trường, họ đương nhiên càng có thể nhìn rõ tình trạng hiện trường.

Chương 658

Lúc này sắc mặt Diệp Phi đã hoàn toàn hồi phục.

Lồng ngực hắn phập phồng đều đặn.

Hơi thở cũng dần ổn định.

Nếu chỉ nhìn từ tình trạng này, không nghi ngờ gì, Diệp Phi đã hồi phục thuận lợi.

Lý lẽ này là đúng vậy.

Mọi người có mặt đều biết.

Chỉ là, giống như khán giả livestream, nếu không thể nhận được lời khẳng định từ Bắc Chi Vương, hoặc thấy Diệp Phi tỉnh lại.

Họ cũng không dám chắc chắn.

Chỉ là so với người xem livestream, họ có thể trực tiếp tìm Bắc Chi Vương để hỏi.

Nhưng hiện tại họ tạm thời không thể làm vậy.

Sau khi hoàn thành việc trị liệu cho Diệp Phi.

Bắc Chi Vương lúc này cũng ngồi thở hổn hển ở một bên.

Điều này cũng không lạ.

Họ đã chứng kiến toàn bộ quá trình Bắc Chi Vương trị liệu cho Diệp Phi.

Ít nhất cũng hiểu được đây là một quá trình khó khăn đến mức nào.

Bắc Chi Vương không chỉ phải kiểm soát tốt sức mạnh của mình, mà còn phải liên tục điều chỉnh theo mức độ hồi phục hiện tại của

Diệp Phi.

Điều này với việc điều chỉnh sức mạnh trong chiến đấu hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.

Trong chiến đấu, chỉ cần biết sức mạnh của đối thủ, sau đó phóng thích sức mạnh tương ứng hoặc thậm chí mạnh hơn để nghiền ép là được.

Nhưng trong quá trình này, Bắc Chi Vương phải liên tục điều chỉnh bản thân.

Mức độ tiêu hao và mệt mỏi phát sinh có thể tưởng tượng được.

Sau khi hoàn thành việc trị liệu cho Diệp Phi.

Nghĩ cũng biết, hiện tại Bắc Chi Vương cũng đã khá mệt mỏi rồi.

Mặc dù họ đều rất sốt ruột, nhưng vào lúc này mà còn chạy đến truy hỏi Bắc Chi Vương.

Ngay cả Ngô Tà cũng cảm thấy thực sự hơi quá đáng.

Nhưng Bắc Chi Vương tu vi ngàn năm, đã gặp qua vô số người.

Những suy nghĩ nhỏ nhặt này trong lòng họ, làm sao y lại không nhìn ra được chứ?

"Thôi được rồi, các ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi." Bắc Chi Vương thở dài nói: "Để tránh có tình huống đột ngột nào xuất hiện.

Ta phải đợi thằng nhóc này tỉnh lại rồi mới rời đi.

Các ngươi chẳng lẽ không thể cứ đứng đây nhìn chằm chằm ta mãi sao?" "Diệp Phi đã an toàn rồi sao?" Khi Bắc Chi Vương đã mở lời, Ngô Tà đương nhiên cũng thuận thế nói ra.

"Vấn đề đầu tiên quả nhiên là cái này sao?" Bắc Chi Vương cười khà khà: "Cứ yên tâm đi, thằng nhóc này số lớn, được cứu kịp thời.

Trong chốc lát còn chưa có cơ hội về báo cáo với ta đâu.” “Nhưng tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh lại?” Ngô Tà gần như theo bản năng hỏi ra câu hỏi của mình.

Bắc Chi Vương trực tiếp liếc xéo nhìn Ngô Tà.

Ánh mắt đó không biết có ý gì, lập tức khiến Ngô Tà rụt người lại.

Cứ như thể nhìn thêm hai lần nữa, hồn phách của cậu ấy cũng sẽ bị câu đi mất vậy.

Cậu ấy lúc này mới nhớ ra, mình hiện đang đối mặt với một Vương giả của thế giới khác.

Việc lấy mạng của mình, chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt.

“Làm gì có dễ dàng như vậy?

Ngươi nghĩ Diệp Phi vừa rồi đã trải qua cái gì?

Toàn bộ nội tạng của hắn đã bị phá hủy hết rồi.

Đổi lại là người khác, thì đến thế giới của chúng ta báo danh mười lần cũng đủ rồi.

Cũng chỉ là sức mạnh bản thân của hắn đủ cường đại.

Lại thêm Diêm Vương đại nhân liệu sự như thần, bảo ta mang theo Chuyển Sinh Đan đến đây, kịp thời chữa trị khi hắn gặp vấn đề.

Nếu không, Diệp Phi mà các ngươi đang đối mặt bây giờ không chỉ đơn thuần là một cái xác đâu.

Nội tạng tổn thương, mạch máu vỡ tung.

Cái cảnh tượng nổ tung toàn thân ngay lập tức đó, ta đảm bảo các ngươi trong một thời gian dài sau này sẽ không bao giờ quên.” Mọi người nuốt nước bọt.

Họ không kìm được mà hình dung ra cảnh tượng đó trong đầu.

Sắc mặt mỗi người đều tái đi.

Có người sức chịu đựng kém hơn, trực tiếp quỵ xuống một bên nôn thốc nôn tháo.

“Diệp Phi tỉnh lại sẽ cần bao lâu?” Tiểu Ca hỏi.

“Khó nói, tổn thương cơ thể của thằng nhóc này vượt xa sức tưởng tượng của ta.

Thật không dám tin, vì muốn chiến đấu với chúng ta mà thằng nhóc này lại làm ra chuyện liều mạng như vậy.

Cái khí phách này, thật không biết nên nói hắn dũng cảm, hay là không biết quý trọng bản thân nữa.” Ngô Tà và những người khác lúc này đều nhìn Bắc Chi Vương bằng ánh mắt nghi hoặc.

Tại sao Bắc Chi Vương, một Vương giả của thế giới kia, lại nhận được mệnh lệnh bảo vệ Diệp Phi từ Diêm Vương.

Tại sao Diêm Vương lại ra lệnh như vậy cho Bắc Chi Vương.

Trong chuyến đi đến thế giới kia lần này, Diệp Phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với họ.

Và lời nói vừa rồi của Bắc Chi Vương lại có ý gì.

Về sự xuất hiện của Bắc Chi Vương và quá nhiều chuyện sau đó.

Trong lòng Ngô Tà và những người khác đều có quá nhiều nghi vấn.

Chỉ là vì cục diện vừa rồi quá căng thẳng.

Nên tất cả mọi người đều không có thời gian để suy nghĩ về khía cạnh này.

Nhưng bây giờ, toàn bộ tình hình đã dịu lại.

Ý thức của họ đương nhiên cũng trở về sự tò mò nguyên thủy nhất.

Bắc Chi Vương liếc nhìn họ.

Biết rằng trong lòng họ đã tràn đầy nghi vấn.

Y dứt khoát thở dài một hơi thật dài nhìn mọi người.

"Trong lòng các ngươi bây giờ chắc hẳn đang đầy rẫy nghi vấn phải không?" Mọi người gật đầu.

Ngô Tà muốn mở miệng hỏi.

Rõ ràng lời đã đến bên môi, nhưng khi muốn nói ra lại không biết phải mở lời thế nào.

"Thằng nhóc Diệp Phi này của các ngươi thật sự quá không tầm thường.

Trước tiên không nói đến việc người bình thường căn bản không thể đi vào thế giới của chúng ta.

Cho dù có đến được.

Vì lạ lẫm và sợ hãi thế giới này.

Họ đều thường xuyên biểu hiện ra vẻ bối rối không biết làm gì.

Đây không phải nói quá đâu.

Chương 659

Từ khi ta còn là phán quan, gần như những người ta gặp đều như vậy.

Nhưng thằng này thì sao?

Vừa đến thế giới của chúng ta đã gây ra phiền phức.

Lại còn trực tiếp kinh động đến Vương giả có địa vị ngang với ta đi tiêu diệt.

Đến địa bàn của người khác mà còn không thèm tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp ra tay, chẳng lẽ hắn ở thế giới này cũng như vậy sao?" Nhìn ánh mắt Bắc Chi Vương đưa tới.

Mọi người có chút ngượng ngùng gãi gãi má.

Mặc dù không thể nói là hoàn toàn như vậy.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ về nhiều hành động của Diệp Phi.

Dường như đúng là vừa đến một nơi nào đó, hắn đã không thèm tìm hiểu tình hình xung quanh mà đã hành động rồi.

Bắc Chi Vương cười khà khà.

Không phải tất cả vấn đề đều cần một câu trả lời có hoặc không.

Ít nhất câu hỏi mà Bắc Chi Vương vừa đưa ra, sự im lặng của mọi người cũng đã là câu trả lời tốt nhất rồi.

"Ta nghĩ cũng phải.

Thôi mà, tuổi trẻ mà đã có bản lĩnh như vậy, kiêu ngạo cũng là điều khó tránh khỏi.

Nếu ta ở tuổi hắn mà có bản lĩnh đó, e rằng ta còn kiêu ngạo hơn

hắn nhiều!" Bắc Chi Vương cười ha ha, tiếp tục nói: "Nhưng bất kể hắn có mạnh đến đâu.

Hắn phải đối mặt với Tứ đại Thiên Vương của thế giới đó.

Và chúng ta dù có yếu kém đến đâu.

Để trở thành người đứng đầu một thế giới, thực lực cũng sẽ không kém cỏi.

Lúc đầu đối mặt với hai Vương giả, hắn đương nhiên đã rơi vào khổ chiến.

Điều này không có gì đáng ngạc nhiên, ngay cả chúng ta cũng đều cho rằng trận chiến này nên diễn biến như vậy.

Nhưng mà…" Nói đến đây, Bắc Chi Vương ngửa mặt nhìn lên trời.

Sau đó khẽ nhắm mắt lại, dường như đang hồi tưởng lại đoạn ký ức này.

"Tốc độ trưởng thành của thằng nhóc này vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.

Chúng ta vốn dĩ đương nhiên cho rằng kết quả trận chiến chắc chắn sẽ giống như những cuộc phản loạn từng xảy ra trước đây.

Sau khi Vương giả ra tay liền đương nhiên ngã gục trước mặt Vương giả.

Nhưng thằng nhóc này lại hoàn toàn thay đổi quan niệm của chúng ta.

Hắn đã san bằng khoảng cách thực lực với chúng ta nhờ tốc độ trưởng thành của mình.

Sau đó, còn đánh bại toàn bộ Tứ đại Thiên Vương của chúng ta.

Thậm chí còn suýt chút nữa giết chết Nam Chi Vương.” Nghe đến đây, bất kể là Tiểu Ca và những người khác hay khán giả livestream đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Đúng như Bắc Chi Vương đã nói.

Bất kể theo quy tắc nào.

Muốn trở thành một người có quyền lực trong đó.

Có lẽ có thể dựa vào một số mối quan hệ, hoặc một số thủ đoạn khác.

Nhưng muốn trở thành bộ mặt của thế giới này.

Thì phải có thực lực tương xứng làm chỗ dựa.

Vì vậy, người có thể được Diêm Vương chọn làm Vương giả.

Nghĩ cũng biết, thực lực tuyệt đối không thể yếu kém.

Huống chi họ còn từng chứng kiến Bắc Chi Vương chiến đấu.

Nếu sức chiến đấu như vậy mà cũng phải dùng hai chữ 'yếu kém' để hình dung.

Thì thế giới này sẽ không còn cái gọi là cường giả tồn tại nữa.

Đối mặt với những người như vậy, chỉ cần có thể chống đỡ được một khoảng thời gian trong tay họ, sau đó đảm bảo bản thân toàn vẹn rút lui.

Nói ra thôi cũng đủ để họ khoe khoang một hồi lâu rồi.

Hành vi của Diệp Phi thì càng ngông cuồng hơn.

Hắn vậy mà trực tiếp đánh bại Tứ đại Thiên Vương.

Thậm chí còn suýt chút nữa giết chết một người.

Cho dù người bị Diệp Phi suýt giết là người yếu nhất trong Tứ đại Thiên Vương.

Nhưng chuyện như vậy cũng đã khá là không thể tin nổi rồi!

“Vãi chưởng!

Đại lão đỉnh quá!” “Tôi biết đại lão ở thế giới chúng ta là một tồn tại vô đối.” “Nhưng tôi thật sự nằm mơ cũng không ngờ tới.” “Ngay cả khi đến thế giới đó, đại lão vẫn lợi hại như vậy!” “Trực tiếp đánh bại Vương giả!” “Cái, cái này là khái niệm gì vậy chứ!” “Thật lòng mà nói, chuyện này nếu không phải vì nhân vật chính là đại lão, không phải vì Bắc Chi Vương đích thân nói cho chúng ta biết.” “Tôi còn không dám tin loại chuyện này!” “Đừng nói là ông!

Tôi cũng không dám tin!” “Đúng vậy!” “Ai có thể tin?

Ai có thể tưởng tượng được?” “Người ta đến đâu cũng giảng đạo nhập gia tùy tục.” “Đại lão đến một nơi, trực tiếp nói chuyện với người khác là quy tắc của tôi chính là quy tắc!” “Cái này đã không còn là hai từ 'đỉnh quá' có thể hình dung được nữa rồi!” “Cái này căn bản chính là nghịch thiên mà!” Ngay cả lão Hoắc và giáo sư Quách, nghe đến đây sắc mặt cũng không khỏi trở nên trầm ngâm vài phần.

Mặc dù kinh nghiệm xã hội của họ phong phú hơn một chút.

Sau khi xác nhận thân phận của Bắc Chi Vương, họ đã từng suy đoán theo hướng này.

Nhưng khi sự thật xuất hiện, vẫn giáng cho họ một đòn nặng nề.

Hiện thực mạnh mẽ dường như đang nói cho họ biết.

Kinh nghiệm sống mà họ đã tích lũy trong mấy chục năm trải đời này, vẫn còn quá ít ỏi.

“Thật không thể tin nổi.

Cho dù tôi có thể tưởng tượng Diệp Phi chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó với họ.

Nhưng tôi làm sao cũng không nghĩ tới, câu chuyện của họ lại có thể đến mức này chứ!" Giáo sư Quách kinh ngạc nhìn màn hình nói.

"Đừng nói là ông.

Lại có ai có thể nghĩ tới chứ?" Lão Hoắc cũng thở dài.

"Xem ra chúng ta đánh giá về chàng trai trẻ này cuối cùng vẫn là quá bảo thủ rồi.

Bất kể chúng ta có muốn thừa nhận hay không.

Chàng trai trẻ này đều là một nhân vật vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta.

Không, cho dù đánh giá hắn là người vượt qua lẽ thường, trực tiếp chống lại khách quan cũng không hề quá đáng.

Hiện tại tất cả các phỏng đoán của chúng ta đều đã mất đi giá trị.

Tôi bây giờ chỉ tò mò.

Một chàng trai trẻ thâm bất khả trắc như vậy, rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức nào." Mà lúc này, Ngô Tà và những người khác cũng không hề chịu ít chấn động hơn ai.

Cậu ấy gần như đã đứng ngây ra tại chỗ.

Đối với Diệp Phi, cậu ấy có thể nói là tràn đầy sức tưởng tượng.

Đối với thực lực của Diệp Phi, cậu ấy tuyệt đối tin tưởng vô cùng.

Có thể nói, bất kể có ai nhảy ra nói cho cậu ấy biết thực lực của Diệp Phi có giới hạn gì, thì khi sự việc thật sự xảy ra, cậu ấy cũng nhất định sẽ không chút do dự mà tin tưởng Diệp Phi.

Nhưng sự tưởng tượng này đương nhiên cũng dựa trên ý chí chủ quan của cá nhân cậu ấy.

Vì vậy, sự cường đại của Diệp Phi mà cậu ấy có thể nghĩ đến, đương nhiên bị giới hạn dựa trên mức độ tưởng tượng của cậu ấy.

Chương 660

Nhưng ngay cả như vậy, sau khi ở bên Diệp Phi lâu như vậy, cậu ấy cũng vô cùng tự tin vào sức tưởng tượng của mình.

Cậu ấy thậm chí còn cảm thấy mình đã cố gắng hết sức để tưởng tượng ra tất cả những gì Diệp Phi có thể làm được.

Nhưng vào ngày hôm nay, cậu ấy nhận ra mình rốt cuộc vẫn còn quá ngây thơ.

“Rất kinh ngạc phải không?

Cho dù các ngươi có sự tin tưởng tuyệt đối vào Diệp Phi, cũng không thể tưởng tượng được hắn có thể làm được đến mức này phải không?” Giọng Bắc Chi Vương đột nhiên truyền đến, trực tiếp khiến Ngô Tà rùng mình một cái.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, Bắc Chi Vương cười khà khà nói: “Đừng dùng vẻ mặt đó nhìn ta.

Ta đâu có khả năng đọc suy nghĩ.

Chỉ là vì, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy chàng trai trẻ này.

Ta và vẻ mặt của các ngươi là y hệt nhau.” “Khi Diệp Phi ở thế giới của chúng ta, không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì.

Khiến thực lực của mình đột nhiên có sự tăng trưởng vượt bậc.

Ban đầu hắn chỉ có thể miễn cưỡng giao chiến với Vương giả của chúng ta, về sau thậm chí đã ngang bằng hoặc vượt qua chúng ta.

Chúng ta đương nhiên không biết hắn rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì.

Nhưng chính các ngươi hẳn là có thể tưởng tượng ra được.

Trên thế giới này, mọi thứ đều cần phải trả giá.

Từ chỗ ban đầu chỉ miễn cưỡng có thể giao chiến với chúng ta, đột nhiên trưởng thành đến mức vượt qua chúng ta.

Sức mạnh mà hắn có được trong quá trình này rốt cuộc khoa trương đến mức nào, ta nghĩ các ngươi có thể tưởng tượng được.

Và muốn có được sức mạnh như vậy, nghĩ cũng biết làm sao có thể không có gánh nặng gì chứ?

Đặc biệt là Diêm Vương đại nhân.

Khi tìm hiểu lý do Diệp Phi đến thế giới của chúng ta, liền cũng tìm hiểu về sức mạnh mà hắn đã sử dụng.

Đó là một luồng sức mạnh vô cùng thần bí.

Ngay cả Diêm Vương đại nhân cũng không thể khuy tham đến căn bản của nó.

Nhưng sau khi tìm hiểu, Diêm Vương đại nhân đã nhắc nhở ta khi sắp xếp ta và Diệp Phi cùng trở về.

Ngài ấy nói với ta Diệp Phi hoàn toàn đã liều mạng để chiến đấu với chúng ta.

Và cái giá mà hắn phải trả đã vượt quá giới hạn mà cơ thể hắn có thể chịu đựng.

Một khi tác dụng phụ của luồng lực lượng kia xuất hiện.

Diệp Phi chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy Diêm Vương đại nhân mới sắp xếp ta mang theo Chuyển Sinh Đan cùng Diệp Phi đến đây.

Mục đích chính là khi tác dụng phụ của Diệp Phi xuất hiện, có thể dùng Chuyển Sinh Đan để cứu cơ thể hắn." Mọi người nhìn về phía

Diệp Phi.

Lúc này Diệp Phi trông vô cùng an lành.

Hoàn toàn không còn dấu hiệu đau đớn khó chịu như trước.

Điều này không nghi ngờ gì cho thấy cơ thể Diệp Phi đã hoàn toàn hồi phục.

Đúng như Bắc Chi Vương đã nói, bây giờ tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là nhìn vẻ an lành của hắn lúc này.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy một trận năm vị tạp trần.

Họ không thể tưởng tượng Diệp Phi đã làm gì ở thế giới kia.

Cũng không biết, Diệp Phi rốt cuộc là đã lựa chọn trong lúc biết rõ hậu quả của chuyện này hay không hiểu rõ tình hình.

Nhưng vào khoảnh khắc này, họ chỉ cảm thấy Diệp Phi dường như đã gánh vác rất nhiều thứ.

Chỉ là hắn chưa bao giờ nói với họ.

Thậm chí còn chưa từng biểu hiện ra trên mặt họ.

Vẻ mặt mà hắn thể hiện trước mặt họ, vĩnh viễn đều là vẻ thản nhiên như thể mọi chuyện hắn đều có thể giải quyết được.

Ngô Tà không kìm được mà suy nghĩ.

Liệu có khả năng nào, thực ra những khoảnh khắc liều mạng như vậy trên người Diệp Phi không phải chỉ một lần này.

Chỉ là lần này đặc biệt nghiêm trọng.

Nhưng ngay cả như vậy, Ngô Tà vẫn cảm thấy trong lòng có một sự day dứt và bực bội.

Cậu ấy bực bội vì sự yếu kém của mình.

Trong nhóm người này, mình không nghi ngờ gì là người yếu nhất.

Ngay cả một người bất kỳ dưới trướng đội trưởng Giả cũng giỏi hơn mình.

Cậu ấy thậm chí còn nảy sinh một loại nghi ngờ bản thân.

Cậu ấy thật sự không biết mình ở lại đội ngũ này rốt cuộc có giá trị gì.

"Tôi nói Bắc Chi Vương à, mạng tôi chẳng phải đã được kéo về rồi sao?

Ngài hà tất còn phải nói những lời sướt mướt này để hù dọa họ chứ?" Ngay lúc này, giọng Diệp Phi từ tốn truyền đến.

Mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Diệp Phi, liền thấy Diệp Phi lúc này đang hé mắt.

Hắn nhìn Bắc Chi Vương, lộ ra vẻ mặt trêu chọc y hệt như bình thường.

"Diệp Phi!

Anh tỉnh rồi!" Ngô Tà lập tức kích động reo lên.

"Các người vây quanh tôi đông vậy.

Mỗi người một nhịp tim đập mạnh như thế.

Tôi muốn ngủ một chút cũng không ngủ được." Diệp Phi cười ha ha.

Dường như hắn muốn dùng những lời này để một lần nữa nhấn mạnh với họ rằng mình không có vấn đề gì lớn.

Chưa kịp Ngô Tà và mọi người reo hò vì Diệp Phi tỉnh lại.

Phòng livestream đã bùng nổ rồi.

"Đại lão tỉnh rồi!

Đại lão tỉnh rồi kìa!" "Ha ha, tốt quá!" "Tôi muốn nói là chỗ này chắc không có gì gây ảo giác đâu nhỉ?" "Chúng ta chắc không bị ảo giác, hay ảo thính gì đó đâu phải không?" "Ha ha!

Nếu ông không tin mình, có thể tự véo mình một cái xem." "Như vậy ông sẽ biết mình rốt cuộc có bị ảo giác hay không." "Tôi nói này!

Mấy người chỉ cần đừng có sức tưởng tượng phong phú quá là được!" "Đại lão tỉnh lại đây là sự thật không thể chối cãi mà!" "Chúng ta cứ đương nhiên chấp nhận cái thiết lập này chẳng phải được rồi sao?" "Đúng vậy!

Dù sao bây giờ đại lão đã tỉnh rồi!" "Chúng ta cứ hết mình reo hò vì đại lão là xong chuyện mà!" "Tôi đồng ý!" "Đúng thế!" "Đại lão không hổ là đại lão mà!" "Vừa rồi anh ấy đã trải qua cảnh thập tử nhất sinh đó!" "Trước tiên đừng nói là đổi lại chúng ta có thể chịu đựng được dưới sự trị liệu của Chuyển Sinh Đan hay không." "Chỉ riêng nỗi đau đó thôi đã khiến người ta sống không bằng chết rồi!" "Đúng vậy!" "Dù sao nếu là tôi, dù cuối cùng có chữa trị thành công, tôi chắc chắn cũng phải vì trạng thái đau đớn đó mà phải nghỉ ngơi một thời gian mới có thể hồi phục được." "Đúng vậy, tôi cũng thế." "Đây chính là sự cường đại của đại lão rồi!" "Mấy ông nhìn đại lão bây giờ, không những đã hoàn toàn tỉnh lại!" "Quan trọng là mấy ông nhìn sắc mặt đại lão, cảm giác vẫn khá tốt chứ!" "Đúng vậy, đại lão chính là đại lão, vẫn đỉnh như thường!" "Tôi đã nói rồi mà, vĩnh viễn có thể tin tưởng đại lão." "Anh bây giờ cảm thấy thế nào?" Tiểu Ca đánh giá Diệp Phi một lúc, khẽ hỏi.

"Cảm giác sống lại, rất tuyệt." Diệp Phi từ từ ngồi dậy, thở dài nói, rồi quay sang Bắc Chi Vương: "Lần này thật sự nhờ có ngài đó.

Nếu không thì tôi chắc chắn đã không trụ nổi rồi." "Nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn Diêm Vương đại nhân đi.

Nếu không phải lệnh ngài ấy ban ra, ta cũng sẽ không đến.” Bắc Chi Vương thản nhiên nói.

“Nói cũng phải, nếu không phải Diêm Vương đại nhân tha cho tôi một mạng, e rằng tôi còn không thể sống sót trở về thế giới này.

Sau khi tôi chết, nhất định sẽ làm thuộc hạ tốt của Diêm Vương đại nhân, hết lòng vì ngài ấy.” Diệp Phi cười hì hì nói.

Những lời giống như tuyên thệ này, Bắc Chi Vương đương nhiên sẽ không quá để tâm.

“Tóm lại, mặc dù cơ thể ngươi bây giờ đã hồi phục.

Nhưng thực lực vẫn sẽ bị ảnh hưởng nhất định.

Chương 661

Trong thời gian ngắn, nếu gặp phải kẻ nào đặc biệt lợi hại e rằng khó đối phó.

Ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút." Nói rồi, Bắc Chi Vương lại quét một vòng nhìn những người đang vây quanh Diệp Phi, cười khà khà: "Nhưng có bọn họ ở đây, ta nghĩ cũng không cần quá lo lắng.

Hoặc là ngươi bị kẻ lợi hại nào đó làm thịt cũng không tệ, như vậy có thể xuống dưới từ từ chơi với ta." "Xin Bắc Chi Vương đừng vội, tôi xuống dưới bầu bạn với ngài chẳng phải là chuyện sớm muộn gì sao." Diệp Phi cũng vội vàng dùng cách nói đùa để cho qua.

Tuy nói đây chỉ là một câu đùa.

Nhưng kiểu nói thẳng thừng về cái chết của mình như vậy vẫn khiến Diệp Phi cảm thấy hơi không may mắn.

"Bắc Chi Vương, có một chuyện tôi hơi tò mò." Diệp Phi bĩu môi nhìn Bắc Chi Vương: "Chuyển Sinh Đan là thần vật của thế giới các ngài, sử dụng nó chắc cũng không dễ dàng phải không?" "Đương nhiên, mặc dù rất nhiều người đều mơ ước đánh cắp Chuyển Sinh Đan để dùng cho bản thân.

Nhưng họ không biết, điều này cũng giống như sức mạnh cá nhân vậy.

Vật càng mạnh, tác dụng phụ gây ra càng rõ rệt.

Nếu không có đủ sức mạnh để điều khiển Chuyển Sinh Đan.

Khi ngươi cố gắng sử dụng nó, sức mạnh của Chuyển Sinh Đan có thể phản lại và chế ngự ngươi.

Ngươi sẽ bị sức mạnh của Chuyển Sinh Đan kiểm soát, Chuyển

Sinh Đan sẽ dùng sức mạnh của nó không ngừng phá hủy cơ thể ngươi.

Cho đến cuối cùng khiến ngươi bạo thể mà chết.

Vì vậy, cho dù ta không quản chuyện này.

Mặc cho hai con yêu nữ đó mang Chuyển Sinh Đan đi, chúng cũng không thể vận dụng Chuyển Sinh Đan.

Và người chết vì Chuyển Sinh Đan sẽ thảm hơn người bình thường nhiều.

Ta nghĩ ngươi đã đến thế giới của chúng ta hẳn đã biết.

Ở thế giới của các ngươi, sau khi người chết thì hồn phách sẽ đi đến thế giới của chúng ta.

Và nếu hồn phách của người chết lại chết lần nữa ở thế giới của chúng ta.

Hồn phách của họ sẽ tan biến mãi mãi.

Cũng chính là cái mà các ngươi thường nói là hồn phi phách tán." Diệp Phi gật đầu.

"Vậy nên thực ra việc Chuyển Sinh Đan có giao cho bọn chúng hay không cũng không quan trọng.

Ngài vẫn theo tôi đến đây, chủ yếu là để vào thời khắc cuối cùng cứu tôi một mạng phải không?" Mặc dù Bắc Chi Vương không nói cho Diệp Phi biết, mức độ sức mạnh tối thiểu cần có để sử dụng Chuyển Sinh Đan là bao nhiêu.

Nhưng có những thứ có thể suy luận bằng kinh nghiệm của mình.

Nếu theo lời Bắc Chi Vương nói, cô Họa và cô Thư đều không có cách nào sử dụng Chuyển Sinh Đan.

Thì e rằng trong nhóm người này.

Trừ bản thân hắn ra, thì chỉ có Tiểu Ca là có khả năng nhất định có thể sử dụng.

Nhưng đây vẫn là một chuyện không chắc chắn.

Nếu không thể.

Thì không những mình không cứu được, mà còn phải hy sinh thêm một người nữa.

Quan trọng hơn là họ căn bản không biết nên vận dụng Chuyển Sinh Đan như thế nào, nên khả năng này cũng không thành lập.

"Cũng không hoàn toàn." Bắc Chi Vương sau khi do dự vài giây, thở dài nói: "Chuyển Sinh Đan này tuy không ai có thể điều khiển.

Nhưng đây là thần vật của thế giới chúng ta thì không cần nghi ngờ gì nữa.

Hai con ranh con kia tính là cái thá gì chứ?

Nếu thần vật của thế giới chúng ta tùy tiện để chúng nó chạm vào, thì truyền ra ngoài mất mặt lắm." Mọi người lập tức cảm thấy cạn lời.

Có lẽ họ chưa từng tưởng tượng rằng, Diêm Vương đại nhân đường đường lại là một người sĩ diện như vậy.

Tuy nói trong nhận thức của họ, có những thứ cho dù bị lấy đi cũng không gây tổn thất gì cho bản thân.

Nhưng cũng phải liều chết giữ lại chỉ vì một khi bị lấy đi, mặt mũi của mình không còn chỗ nào để đặt.

Nhưng trong khái niệm của họ, kiểu tư tưởng này lẽ ra chỉ tồn tại trong thế giới quan của người bình thường.

Thật không ngờ Diêm Vương đường đường lại cũng thích chơi trò này.

Mà nếu suy nghĩ kỹ hơn một chút về lời của Bắc Chi Vương.

Trong lòng mọi người lại càng dâng lên vài phần ngượng ngùng.

Nói thế nào đây?

Nhớ lại khi trước giao thủ với cô Họa và cô Thư.

Cho dù đối phương chiến đấu với tâm thái chơi đùa.

Họ cũng không có chút sức phản kháng nào.

Mà hai người có thực lực như vậy trong mắt Bắc Chi Vương lại chỉ đáng gọi là "cái thá gì".

Tuy nói Bắc Chi Vương đang khinh thường cô Họa và cô Thư.

Nhưng như vậy ở một mức độ nhất định cũng coi như đã châm chọc toàn bộ bọn họ một lượt rồi.

Điều đáng bất lực hơn là.

Đối với lời châm chọc này của Bắc Chi Vương, họ lại chẳng có cách nào.

Dù sao cũng không thể vì những lời này mà đi tranh cãi với Bắc Chi Vương chứ?

Đây không phải là tranh một hơi thở, đây là đang tìm cách tự sát đấy.

"À à à, Diêm Vương đại nhân vẫn thích đùa vậy." Diệp Phi cười khổ nói: "Vậy nên ngài đặc biệt sắp xếp ngài đến đây, là vì chỉ có sức mạnh của ngài mới có thể sử dụng Chuyển Sinh Đan sao?" "Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Tuy ta lớn tuổi hơn ba người kia không ít, nhưng nói chung, thực

lực giữa chúng ta cũng là ngang ngửa nhau.

Họ đương nhiên cũng có khả năng sử dụng Chuyển Sinh Đan chứ.

Sở dĩ sắp xếp ta đến, là vì, chỉ có sắp xếp ta, ngươi mới có nhiều cơ hội sống sót hơn." Bắc Chi Vương thở dài nói.

Diệp Phi nghiêng đầu, rõ ràng là không hiểu lắm lời Bắc Chi Vương nói có ý nghĩa gì.

"Trước hết, ba người họ tuy có thể sử dụng Chuyển Sinh Đan.

Nhưng nếu muốn dùng Chuyển Sinh Đan để cứu người.

Thì cần phải kiểm soát sức mạnh một cách cực kỳ chính xác.

Ba người họ quá trẻ.

Rất dễ mắc sai lầm trong chuyện này.

Thứ hai, ngươi không nghĩ mối giao tình giữa mình và họ là gì sao?

Vương giả đường đường bị một thằng nhóc như ngươi giáo huấn.

Tuy nói sau này sẽ không có ai bàn tán về trận chiến này.

Nhưng xét về bản chất, chuyện này rất khó chịu.

Ngươi không sợ họ mượn cơ hội này để giết ngươi sao?

Vì vậy Diêm Vương đại nhân mới sắp xếp ta đến.

Bởi vì trong bốn người, ta là người ít có khả năng hành động theo cảm tính nhất.

Cũng là người trung thành nhất với Diêm Vương đại nhân.

Bất kể ta có muốn giết ngươi đến đâu, nhưng chỉ cần lệnh của Diêm Vương đại nhân là bảo vệ ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi." Diệp Phi bất giác nở một nụ cười khổ.

Nhớ lại ân oán giữa mình và Tứ Đại Thiên Vương, quả nhiên cậu và họ đều có thù hận sâu sắc.

Ngay cả Tây Chi Vương sau khi chứng kiến thái độ của Diêm Vương đối với cậu, có thể sẽ dịu đi đôi chút, nhưng e rằng cũng chỉ là một chút xíu mà thôi.

Nếu có cơ hội ra tay với cậu, chắc chắn cô ta sẽ không bỏ lỡ.

Chương 662

Ít nhất có thể xác định được rằng, khi Hoa tiểu thư và Thư tiểu thư phát động công kích mãnh liệt, trước khi cậu bị đánh tàn phế, cô ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay.

Có lẽ ngay cả trên đường trở về, Tây Chi Vương cũng sẽ không nói cho cậu biết quy tắc qua lại giữa hai thế giới, chỉ mong được nhìn thấy cậu gặp xui xẻo.

Còn Đông Chi Vương và Nam Chi Vương thì khỏi phải nói.

Mối thù giữa họ và cậu có kể ba ngày ba đêm cũng không hết.

Dù có là mệnh lệnh của Diêm Vương, nhưng giao mạng mình vào tay họ, Diệp Phi nói gì cũng không yên tâm.

Dù Diêm Vương có giao cho họ nhiệm vụ phải bảo vệ cậu bằng mọi giá, e rằng họ cũng sẽ hiểu thành Diêm Vương muốn họ tìm cơ hội, thần không biết quỷ không hay xử lý cậu.

So sánh như vậy, người duy nhất không suy nghĩ nhiều và chắc chắn sẽ tuân theo lệnh Diêm Vương, e rằng chỉ còn lại Bắc Chi Vương mà thôi.

Chỉ là về chuyện Bắc Chi Vương nói mình sẽ không hành động theo cảm tính, Diệp Phi vẫn phải giữ lại ý kiến.

Dù sao thì trong quá trình họ giao thủ, cuộc chiến vốn dĩ khá hòa hợp lại vì Bắc Chi Vương đột nhiên hưng phấn mà phải tăng tốc, khiến cậu buộc phải nuốt thêm một viên Thần Tiên Tụy.

Nếu không, dù có gặp phải tác dụng phụ gì từ Thần Tiên Tụy, cậu cũng tuyệt đối không đến nỗi chật vật như vậy.

Diệp Phi đương nhiên sẽ không nói ra những suy nghĩ này.

Dù sao đi nữa, mạng sống của cậu có thể nói là do Bắc Chi Vương trước mặt cứu.

Người ta đã cứu mạng mình mà mình còn công khai bóc phốt họ thì quả thực có chút không phải phép.

Hơn nữa, trạng thái hiện tại của cậu không phải là đối thủ của Bắc Chi Vương.

Nếu cậu lại chọc cho gã này hành động theo cảm tính, tất cả mọi người ở đây đều sẽ gặp rắc rối.

Vì vậy, lúc này Diệp Phi dứt khoát chọn cách đánh lạc hướng.

"Nhưng mà ngài cũng thật là," Diệp Phi nói, "rõ ràng chỉ là cùng tôi xuất hiện ở cửa vào cách nhau một chút, sao không ra tay sớm hơn, cứ phải đợi đến lúc đó?" "Đây là một chiến thuật tâm lý," Bắc Chi Vương cười nói, "Nếu lúc đó tôi trực tiếp ra tay, về sức mạnh thì chắc chắn vẫn sẽ nghiền ép bọn chúng.

Nhưng khi nhìn thấy anh xuất hiện, bọn chúng nhất định sẽ nâng cao cảnh giác.

Lúc này tôi xuất hiện cùng anh, bọn chúng đương nhiên sẽ càng thêm coi trọng.

Vậy thì sau khi cảm nhận được sức mạnh của tôi, bọn chúng rất có khả năng sẽ chọn thượng sách là bỏ chạy.

Đến lúc đó đuổi theo sẽ rất phiền phức.

Nhưng nếu cứ để bọn chúng làm loạn một phen, sức mạnh mạnh mẽ tự nhiên sẽ khiến bọn chúng trở nên kiêu ngạo.

Đặc biệt là khi xác định được anh, người có thực lực mạnh mẽ, giờ hoàn toàn không thể phản kháng.

Khí thế ngạo mạn của bọn chúng cũng sẽ đương nhiên tăng lên.

Như vậy, khi tôi xuất hiện, dù bọn chúng biết tôi không phải là kẻ tầm thường, nhưng vì sự kiêu ngạo trong lòng, bọn chúng cũng sẽ tin vào sức mạnh của mình ở mức độ lớn, chứ không nghi ngờ sức mạnh của tôi.

Vậy thì đợi đến khi bọn chúng nhận ra mình không phải đối thủ của tôi, muốn chạy trốn cũng đã không kịp nữa rồi.

Chàng trai trẻ, tư duy chiến thuật của anh thực sự không tệ, nhưng những điều này cũng cần phải học hỏi đấy." Diệp Phi khẽ cười.

Đối với hai kẻ có thực lực căn bản không bằng mình mà cũng phải lập kế hoạch cẩn thận như vậy, sự nghiêm cẩn trong chiến thuật của Bắc Chi Vương quả thực khiến Diệp Phi cảm thấy khâm phục.

"Không hổ là Bắc Chi Vương, tôi thực sự tò mò, năm xưa ngài rốt cuộc là một vị tướng quân như thế nào?

Hay ngài kể cho tôi nghe đi?

Biết đâu tôi đã từng nghe nói về ngài." "Ha ha ha, không cần đâu," Bắc Chi Vương xua tay nói, "Đã hơn ngàn năm rồi, danh hào trong quá khứ còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Tôi chỉ cần nhớ tôi hiện tại tên là Bắc Chi Vương là được rồi." "Bắc Chi Vương đại nhân, ngài định về bằng cách nào ạ?" Ngô Tà quan sát xung quanh rồi hỏi.

Mọi người cũng hiểu ra.

Trước đây Diệp Phi có thể đi đến thế giới kia là vì Thư tiểu thư đã mở lối vào.

Mà bây giờ Thư tiểu thư đã bị đánh chết, lối vào cũng đã đóng lại.

Vậy thì lối vào vốn có thể cho Bắc Chi Vương rời đi, đương nhiên cũng không còn tồn tại nữa rồi.

“Ha ha, các cậu quên tôi là ai rồi sao?” Đối với điều này, Bắc Chi Vương vẫn chỉ cười nhẹ nhàng.

Sau đó chỉ thấy gã vung hai tay, một không gian vặn vẹo vậy mà xuất hiện trước mặt mọi người.

“Cái gì!

Đây là cái gì!” Ngô Tà kinh ngạc kêu lên.

“Có thể cảm nhận được âm khí mạnh mẽ từ bên trong.

Là lối vào,” Tiểu Ca cau mày nói.

“Tôi đã phát hiện ra từ nãy rồi, cậu cũng không tệ chút nào,” Bắc Chi Vương nhìn Tiểu Ca một cái, thản nhiên nói, “Dù tôi có thế nào đi nữa, ít ra cũng là vương giả của thế giới kia mà.

Chuyện mở cửa thế này, tôi vẫn có thể dễ dàng làm được thôi.

Tuy nhiên các cậu cũng không cần căng thẳng.

Lối vào này ngay cả chúng tôi cũng không thể tùy ý mở ra.

Nếu tùy ý mở cửa mà không có lệnh của Diêm Vương đại nhân, Diêm Vương đại nhân sẽ không chút do dự giết chết chúng tôi.

Thôi được rồi, đợi khi nào cậu chết, chúng ta lại gặp mặt vậy.” Bắc Chi Vương vẫy tay với Diệp Phi, trực tiếp bước vào lối vào.

Diệp Phi gượng gạo giật giật khóe miệng.

Có lẽ chỉ có người của thế giới kia mới dùng lời nói như vậy để tạm biệt.

“Mọi người, chúng ta mau đi thôi.” Sau khi giải quyết xong chuyện bên này, Diệp Phi lại nói với mọi người, “Tuy rằng bốn nữ yêu này chúng ta đều đã giải quyết, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của họ.

Rời đi sớm thì tốt hơn.” Mọi người đều đồng ý, lập tức bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị khởi hành. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm Chuyển Sinh Đan!】 【Đạt được thần khí: U Minh Quỷ Tỳ.】 【Đây là thần vật đã ký kết khế ước với thế giới khác.】 【Trong bất kỳ tình huống nào, chỉ cần ngài sử dụng Quỷ Tỳ, đều có thể mượn lực âm binh của Diêm Vương để chiến đấu.】 Diệp Phi đột nhiên cảm thấy ba lô của mình lún xuống.

Biểu cảm trên mặt cậu đột nhiên trở nên có chút gượng gạo.

Tuy nói thứ này nghe có vẻ thực sự là một bảo bối, hơn nữa giá trị sử dụng trong chiến đấu cũng rất cao, nhưng sau khi rời khỏi thế giới kia, Diệp Phi đã nghĩ tốt nhất là trước khi mình chết đừng nên có bất kỳ qua lại nào với họ nữa.

Nhưng bây giờ xem ra, bọn họ nói không chừng rất nhanh lại gặp mặt.

Lúc này Diệp Phi chỉ hy vọng bảo bối này không cần phải thường xuyên sử dụng.

“Diệp Phi, tôi biết anh không phải là nhân vật tầm thường.

Nhưng sao anh không nói cho tôi biết, còn có chuyện gì mà anh không làm được nữa?” Sau khi Diệp Phi phục hồi được một lúc, Ngô Tà cuối cùng vẫn không nhịn được bày tỏ sự kinh ngạc trong lòng mình với Diệp Phi.

Trong đội ngũ của họ, đương nhiên không chỉ có một mình anh có suy nghĩ này.

Có thể nói tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Tiểu Ca, đều vô cùng kinh ngạc về những gì Diệp Phi đã trải qua khi đến thế giới kia.

Thế giới của sự sống và cái chết.

Đây vốn dĩ là hai thế giới.

Theo lẽ thường, hai thế giới này hoàn toàn không thể thông nhau.

Ngay cả khi thực sự vì một lý do nào đó mà có liên hệ, cũng không thể hòa hợp mà chung sống.

Nhưng Diệp Phi lại phá vỡ quy tắc này.

Cậu không những thuận lợi đi đến thế giới kia, mà còn trực tiếp đối mặt với vương giả của thế giới đó.

Theo logic thông thường, một cuộc gặp gỡ như vậy tất yếu sẽ dẫn đến tranh đấu giữa hai bên.

Nói nghiêm trọng hơn, việc họ trở thành kẻ thù không đội trời chung cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Diệp Phi thì sao?

Cậu vẫn như mọi khi mang đến bất ngờ cho mọi người.

Cậu không chỉ sống sót, mà thậm chí còn thiết lập một loại hữu nghị với Diêm Vương.

Thậm chí khi trở về, vì không muốn cậu chết quá sớm, Diêm Vương còn trực tiếp sắp xếp một vị vương giả đến bảo vệ.

Chuyện như vậy nếu rơi vào người khác, có ai có thể tin được không?

Chương 663

Không có, dù trí tưởng tượng của họ có phong phú đến đâu, chuyện này họ cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Ngay cả Diệp Phi, trước khi mọi người nhìn thấy kết quả này, họ cũng vẫn không thể tưởng tượng ra chuyện này!

"Đừng nói vậy, tôi chỉ là một người chuyên gia ẩm thực bình thường mà thôi," Diệp Phi gãi gáy nói, "Chỉ là vận khí tốt hơn người khác một chút." Tất cả mọi người có mặt đều phụt nước ra.

Nói về sự khiêm tốn giả dối, họ đã chứng kiến không ít.

Nhưng như Diệp Phi, khiêm tốn giả dối đến mức độ này, họ thực sự là lần đầu tiên được chứng kiến!

Người bình thường?

Họ thực sự muốn bóp cổ Diệp Phi, sau đó lấy danh sách tất cả mọi người trên thế giới này ra, rồi bắt Diệp Phi xem kỹ danh sách đó, tìm ra một người bình thường có thể đạt đến trình độ của cậu!

Họ thực sự muốn hỏi Diệp Phi cho rõ ràng.

Rốt cuộc cậu có biết ba chữ "người bình thường" viết như thế nào không!

Cậu có biết không, câu nói này của cậu không chỉ là châm chọc một hai người ở đây.

Về cơ bản là châm chọc tất cả mọi người trên toàn thế giới!

Chỉ tiếc rằng những suy nghĩ như vậy họ cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Dù sao thì dù Diệp Phi hiện tại thực lực chưa hoàn toàn phục hồi,

nhưng nếu thực sự ra tay, kết quả ước chừng cũng chỉ là Diệp Phi ấn đầu họ, bắt họ thừa nhận mình là một người bình thường.

Chuyện mất mặt như vậy đương nhiên ai muốn đi thì đi, dù sao họ cũng không đi.

Chẳng mấy chốc, tất cả hành lý đều đã được thu dọn xong xuôi.

Mọi người cũng chuẩn bị tiếp tục khởi hành.

"Khoan đã!" Diệp Phi đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Cú này khiến tất cả mọi người có mặt đều căng thẳng.

Đúng như họ đã nghĩ từ trước.

Mặc dù nguy hiểm tạm thời đã được giải trừ, nhưng hiện tại họ dù sao vẫn đang ở trên địa bàn của kẻ khác.

Trong tình huống này, bất kỳ nguy hiểm nào cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Giờ phút này Diệp Phi kinh hô một tiếng, đương nhiên là khiến thần kinh đang căng thẳng của họ lập tức càng căng hơn nữa!

"Xảy ra chuyện gì rồi!" Giả đội trưởng lập tức giương súng cảnh giác xung quanh.

Các thành viên khác cũng đều tự mình đứng vào vị trí theo chiến thuật.

"Diệp Phi tiên sinh, ngài lại cảm thấy có nguy hiểm gì sao?" "Không không, mọi người đừng căng thẳng như vậy," Diệp Phi vội vàng xua tay với mọi người.

Tiếp đó cậu liền chạy về phía vô số trụ đá mà Bắc Chi Vương đã tạo ra.

Mọi người vội vàng đi theo, liền thấy cậu đang xuyên qua các trụ

đá để quan sát tình hình bên trong, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng vì Bắc Chi Vương lúc trước ra tay, không hề có ý định để lại bất kỳ lối thoát nào cho đối phương, nên vị trí các trụ đá vô cùng chật chội.

Tuy không đến mức kín như bưng, nhưng muốn nhìn rõ những thứ sâu hơn bên trong thì gần như rất khó làm được.

"Diệp Phi tiên sinh, ngài đang tìm kiếm gì vậy ạ?

Hay là chúng tôi cùng giúp tìm nhé?" Giả đội trưởng hỏi.

"Không sao, mọi người cứ lùi lại một chút đi," Diệp Phi khẽ mỉm cười với mọi người.

Mọi người tuy cảm thấy khó hiểu về điều này, nhưng đã là mệnh lệnh của Diệp Phi, đương nhiên họ cũng không có lý do gì để từ chối hay nghi ngờ.

Huống chi hiện tại xung quanh cũng không có nguy hiểm gì, cũng không cần cảnh giác gì cả.

Sau khi mọi người hơi lùi ra một chút, Diệp Phi liền đeo lên chiếc găng tay Đại Bạo Tạc Bạo Phong của mình.

Mọi người nhìn nhau.

Họ chắc chắn rằng trước đây họ chưa từng thấy món trang bị này.

Lần đầu tiên nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút tò mò.

Chỉ thấy Diệp Phi hít một hơi thật sâu, chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

Tiểu Ca lập tức cảm nhận được một luồng phong lực đang hội tụ vào vũ khí trong tay Diệp Phi.

“Mọi người lùi ra xa thêm một chút,” Tiểu Ca khẽ cau mày nói.

“Tiểu Ca, anh biết đây là trang bị gì không?” Ngô Tà hỏi.

“Không, trang bị này tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng tôi có thể cảm nhận được có một loại sức mạnh nào đó đang tích tụ bên trong.

Vì vậy tôi đề nghị mọi người lùi ra xa thêm một chút.

Khoảng cách này có lẽ không an toàn.” Nghe lời Tiểu Ca nói, mọi người cũng không nói nhiều, đều lần lượt lùi ra xa thêm một chút.

Diệp Phi thì tính toán uy lực mình cần.

Tiếp đó dậm chân một cái, rồi tung ra một quyền.

Đại Bạo Tạc Bạo Phong trực tiếp va vào trụ đá mà Bắc Chi Vương đã dựng lên.

Trong khoảnh khắc, một tiếng nổ lớn vang vọng mây xanh.

Vụ nổ dữ dội mang theo những mảnh đá vỡ bắn tung tóe xung quanh.

Áp lực gió mạnh mẽ gần như khiến tất cả mọi người có mặt đều rùng mình.

Dưới áp lực này, họ thậm chí không thể mở mắt.

Họ có thể cảm nhận vô số mảnh đá văng vào mặt, nhưng họ lại không làm được gì cả.

Lúc này, chỉ cần chống lại luồng áp lực gió này, họ đã cảm thấy mình đã dốc hết sức lực rồi!

“Cái gì!

Đùa gì vậy!

Đây rốt cuộc là sức mạnh gì!” Ngô Tà trong lòng đầy kinh ngạc.

Anh hoàn toàn không biết Diệp Phi từ lúc nào đã có một bộ trang bị khoa trương như vậy!

Gió cuồng nộ hoành hành rất lâu.

Mọi người cuối cùng mới chậm rãi mở mắt.

Lúc này trước mắt họ là màn cát bụi mịt mù.

Định thần nhìn kỹ, mọi người đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh vì cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì các trụ đá do Bắc Chi Vương đánh ra, vốn dĩ sừng sững trước mặt họ, vậy mà trong khoảnh khắc đã tan biến thành mây khói.

Nơi hiện trường chỉ còn lại cát bụi mịt mù, cùng vô số mảnh đá rơi xuống.

Tuy nói sau khi công kích đã hình thành hoàn toàn, những trụ đá này cũng chỉ là đá bình thường.

Nhưng số lượng như vậy, chỉ một quyền đã bị đánh nát bấy, điều này bất kể từ góc độ nào mà nói cũng quá khoa trương đi!

"Diệp Phi, anh rốt cuộc đã làm gì vậy?

Số lượng trụ đá như thế này, anh vậy mà chỉ một quyền đã thành ra thế này?" Ngô Tà quả thực không dám tin vào mắt mình, chỉ có thể trợn tròn mắt, ngây người tại chỗ hỏi, "Anh, trang bị này rốt cuộc là cái gì vậy?" "Cái này đều phải cảm ơn Hoa tiểu thư và Thư tiểu thư rồi," Diệp Phi cười hì hì nói, "Nhờ các cô ấy muốn lợi dụng tôi, đưa tôi đến thế giới kia, mà món trang bị này tôi đã có được ở thế giới đó.

Thứ này không tầm thường đâu nhé.

Chỉ cần nắm chặt nắm đấm, tôi có thể tập hợp năng lượng gió xung quanh vào trong găng tay làm sức mạnh của mình.

Rồi chỉ cần tung ra, sức mạnh tích tụ sẽ giống như bom trực tiếp

bùng nổ.

Và rồi sẽ có sức mạnh mạnh mẽ như vậy sao?" Giả đội trưởng nhìn cảnh tượng trước mặt đã bị san bằng thành bình địa, nuốt một ngụm nước bọt lẩm bẩm.

"Vì là tích tụ sức mạnh, tôi có thể hiểu rằng găng tay này có thể tích tụ vô hạn sao?

Chương 664

Thời gian tích tụ càng lâu, uy lực cuối cùng bùng nổ sẽ càng mạnh?" Tiểu Ca sau một hồi im lặng ngắn ngủi, quay đầu nhìn Diệp Phi hỏi.

Mọi người đều đồng loạt quay đầu lại.

Lúc này trong mắt mỗi người đều tràn ngập vẻ khó tin.

Sức mạnh của món trang bị này họ coi như đã được chứng kiến.

Họ tin rằng trước đó khi đối mặt với Hoa tiểu thư và Thư tiểu thư, nếu không phải vì Diệp Phi không thể động đậy, chỉ với món trang bị này đã đủ để giết chết hai người đó trong tích tắc.

Nhưng nếu theo lời Tiểu Ca nói, đây vậy mà còn chưa phải là uy lực lớn nhất của món trang bị này.

"Không hổ là Tiểu Ca, lập tức đã chú ý tới rồi," Diệp Phi gãi gáy cười hì hì.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc mình đều vang lên một tiếng "ong" cực lớn.

Trong lòng họ, đương nhiên họ đều rất rõ Diệp Phi không phải là một người bình thường.

Đối mặt với Diệp Phi, tuyệt đối không thể dùng khái niệm người thường để đối phó với cậu.

Thậm chí nói trực tiếp dùng thái độ khoa trương để nhìn nhận Diệp Phi cũng không sai.

Họ vốn dĩ cho rằng dùng quan niệm như vậy để đối mặt với Diệp Phi, có thể giảm bớt chút ít sự kinh ngạc mà Diệp Phi mang lại cho

họ.

Nhưng bây giờ họ đã sâu sắc nhận ra mình đã sai.

Trí tưởng tượng nghèo nàn của họ dù phát huy đến cực điểm, cũng căn bản không thể tưởng tượng ra Diệp Phi rốt cuộc có thể làm được những chuyện bất khả tư nghị đến mức nào. 【Ối mẹ ơi!】 【Đại lão là Doraemon hả?】 【Sao lại có cảm giác anh ấy lúc nào cũng có thể lôi ra đủ loại đạo cụ kỳ lạ vậy?】 【Nếu chỉ là lôi đạo cụ ra thì thôi đi.】 【Quan trọng là đạo cụ mà đại lão lôi ra cái nào cái nấy cũng đặc biệt lợi hại!】 【Đúng vậy đó!】 【Thứ này nếu mà dùng trong chiến đấu, một quyền này xuống, e rằng sẽ trực tiếp thổi bay đối phương đến mức không còn một mảnh vụn nào nữa quá!】 【Tôi muốn nói đừng nói Ngô Tà và mấy người đó ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy.】 【Biểu cảm của tôi bây giờ với họ hoàn toàn là cùng một kiểu.】 【Tôi cũng vậy!】 【Tôi đã hiểu rồi, sự tồn tại của đại lão chính là để làm mới ba quan của chúng ta!】 【Đúng vậy, dù sao thì chỉ cần đại lão chuẩn bị ra tay, chúng ta cứ chờ xem điều bất ngờ là được rồi!】 【Tôi cũng cảm thấy như vậy, nói tóm lại là những gì chúng ta cho là bất khả tư nghị thì đặt lên người đại lão là bình thường.】 【Những gì chúng ta cho là bình thường nếu xuất hiện trên người đại lão mới là bất khả tư nghị.】 【Anh em bên trên tổng kết đúng ý quá!】 【Tôi ủng hộ anh, nói hay lắm!】 【Tôi cảm thấy nếu giữ thái độ này mà nhìn nhận đại lão, thì sau này dù anh ấy làm gì, sự ngạc nhiên của chúng ta chắc sẽ ít đi một chút.】 【Nếu không thì cứ mãi kinh ngạc thế này, tim tôi chịu không nổi mất.】 【Đừng nghĩ nữa, không có đâu.】 【Anh thử nghĩ xem, kiểu xây dựng tâm lý như thế này chúng ta đã làm bao nhiêu lần rồi?】 【Nó có ảnh hưởng đến sự ngạc nhiên của chúng ta khi nhìn thấy đại lão không?】 【Không ảnh hưởng!】 【Nói cũng phải, không ảnh hưởng chút nào!】 Trong khi đó, ở hiện trường, Ngô Tà vẫn đang đánh giá

món trang bị trên tay Diệp Phi.

Sau một lúc đánh giá, Ngô Tà nói, "Nếu thứ này thực sự không có giới hạn, vậy thì khi sử dụng trong thực chiến không phải là vô địch sao?

Bất kể gặp đối thủ mạnh đến đâu, chỉ cần chúng ta kéo dài thời gian một chút, để anh tích tụ đủ sức mạnh, rồi một cú đánh qua, không phải là ổn rồi sao?" "Về lý thuyết thì đúng là như vậy," Diệp Phi cười khổ, tháo chiếc găng tay Đại Bạo Tạc Bạo Phong xuống.

"Nhưng đáng tiếc là, khi thực chiến, món trang bị này tốt nhất là nên dùng vào thời điểm cuối cùng." Mọi người lập tức thấy nắm đấm của Diệp Phi đã đầy máu, các khớp ngón tay dường như cũng đã bị thương khá rõ rệt.

"Tình hình chính là như mọi người thấy đó," Diệp Phi nhẹ nhàng nắn chỉnh các khớp tay mình, rồi nói, "Trên thế giới này không có sức mạnh nào có thể đạt được mà không phải trả giá.

Đại Bạo Tạc Bạo Phong đương nhiên cũng vậy.

Khi vận dụng năng lượng gió để tấn công đối thủ, sức mạnh khổng lồ cũng sẽ gây phản phệ cho người sử dụng.

Nếu tùy tiện sử dụng, rất có khả năng trước khi đánh bại đối thủ, cơ thể của chính mình đã sụp đổ rồi.

Cơ thể tôi hiện tại vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, sức mạnh có thể vận dụng có hạn.

Nên vận dụng đến mức uy lực này là đủ rồi." Mọi người lại nuốt một ngụm nước bọt.

Sức mạnh cơ thể của Diệp Phi, họ đương nhiên đã từng được trải nghiệm.

Ngay cả cơ thể như Diệp Phi, sau khi sử dụng món trang bị này cũng bị trọng thương như vậy.

Mọi người tự hỏi lòng mình.

Nếu để họ sử dụng món trang bị này, e rằng còn chưa gây tổn hại cho đối thủ, cơ thể của họ đã bị phế đi rồi.

"Nhưng Diệp Phi tiên sinh, ngài tại sao lại cố ý sử dụng món trang bị này?

Có lý do gì mà ngài nhất định phải phá hủy những trụ đá này không ạ?" Giả đội trưởng hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên rồi, tôi muốn tìm chiến lợi phẩm của mình chứ," Diệp Phi trả lời.

"Chiến lợi phẩm?" Giả đội trưởng nghi hoặc hỏi.

Nhưng Diệp Phi đã chạy vào đống phế tích đó bắt đầu tìm kiếm.

Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu lời Diệp Phi rốt cuộc có ý gì.

Đến nỗi họ có muốn xông lên giúp đỡ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Sau một hồi lâu, Diệp Phi mới mãn nguyện đi trở về.

Mọi người định thần nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện, trong tay Diệp Phi vậy mà có thêm một cây bút và một cuốn sách.

"Diệp Phi tiên sinh, cái mà ngài nói là chiến lợi phẩm, chẳng lẽ là?" Thực ra đến lúc này, cái gọi là chiến lợi phẩm của Diệp Phi đã không cần thiết phải nghi ngờ gì nữa rồi.

"Đúng vậy, chính là hai thứ này," Diệp Phi mãn nguyện đánh giá hai món trang bị trong tay, "Chẳng lẽ mọi người quên rồi sao?

Lúc trước Hoa tiểu thư để tôi đi đến thế giới kia, đã hứa rằng tôi mang Chuyển Sinh Đan trở về, cô ta sẽ tặng cây bút cho tôi.

Tôi còn đang lo lúc nãy Bắc Chi Vương sẽ không cẩn thận mà phá hủy hai bảo bối này chứ." Mọi người nhìn nhau, nhất thời họ không biết nên bình luận thế nào về hành động của Diệp Phi.

Nói về công dụng của hai món trang bị này, họ vẫn chưa thể nói rõ được.

Nhưng xét từ góc độ bản thân trang bị, số lượng trang bị mà Diệp Phi hiện có, dù từng món không bằng họ, nhưng cộng lại cũng đã có một số lượng đáng kể.

Nếu đặt vào trong trò chơi, hiện tại Diệp Phi tuyệt đối đã là một tài khoản cấp cao.

Không, nói như vậy còn có chút đánh giá thấp Diệp Phi.

Nếu thực sự muốn nói khoa trương hơn, tài khoản của Diệp Phi hiện tại dù bị hệ thống kiểm tra và nói là dùng ngoại công rồi phong tài khoản, họ cũng tuyệt đối không ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, với số lượng trang bị như vậy, Diệp Phi khao khát trang bị lẽ ra phải giảm đi một chút mới đúng.

Thế nhưng không ngờ, ngay cả đến bây giờ, Diệp Phi vậy mà vẫn vì hai món trang bị này mà tốn nhiều công sức như vậy.

Quan trọng hơn, trạng thái hiện tại của Diệp Phi đã rất không khỏe.

Lần tiêu hao này, không nghi ngờ gì là đang làm tăng thêm gánh nặng cho chính cậu.

Việc trao đổi như vậy cũng không biết rốt cuộc có đáng hay không.

“Mọi người, một tin xấu đây, vừa rồi tôi coi như đã tiêu hao gần hết sức mạnh còn lại rồi.

Tiếp theo nếu gặp phải rắc rối gì, có lẽ phần lớn sẽ phải dựa vào mọi người đó.” Diệp Phi mãn nguyện cất hai món trang bị đi.

Tiện thể còn cho mọi người một cú sốc nữa.

Nói đến trang bị, Diệp Phi có thể nói là đã không thiếu trang bị rồi.

Kết quả bây giờ cậu vậy mà vì hai món trang bị này mà còn đẩy nhanh sự tiêu hao của chính mình.

Bất kể từ góc độ nào, họ cũng không thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Phi nữa.

“Diệp Phi, tôi tuy chưa bao giờ nghi ngờ anh.

Nhưng có thật sự cần thiết phải tiêu hao nhiều đến vậy vì hai thứ này không?

Anh không thiếu trang bị mà, đúng không?” Ngô Tà có chút bất lực nói.

Diệp Phi chỉ thản nhiên cười, “Ai lại chê trang bị của mình nhiều chứ?

Huống hồ hai món trang bị này cũng khá thú vị, từ góc độ chiến đấu mà nói, chắc cũng sẽ có lúc dùng đến.” Thái độ của Diệp Phi nhất thời khiến Ngô Tà có chút hết cách.

Nói về cách nói chuyện này của Diệp Phi, đương nhiên anh cũng không phải là không thể hiểu.

“Có lẽ mạch não của cường giả không giống chúng ta lắm thì phải,” Ngô Tà chỉ có thể tự an ủi mình như vậy trong lòng.

Sau khi bình phục tâm trạng, mọi người tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Tuy nói thám hiểm đến bây giờ, quay lại đường cũ là một lựa chọn không tồi.

Nhưng trong trận chiến trước đó, con đường ban đầu đã bị phá hủy.

Đại Bạo Tạc Bạo Phong của Diệp Phi tạm thời cũng không thể sử dụng.

Mọi người đương nhiên chỉ có thể tạm thời hy vọng phía trước có thể tìm thấy lối ra nào đó.

"Kỳ lạ," Đang đi, Giả đội trưởng đột nhiên cau mày mấy phần, "Sao tôi lại cảm thấy xung quanh hơi lạnh vậy nhỉ?" "Tôi cũng có cảm giác này, hơn nữa cái lạnh này cứ cảm thấy có chút không đúng lắm," Ngô Tà cũng quan sát xung quanh nói.

Tiểu Ca động động mũi.

Biểu cảm cũng nghiêm túc thêm mấy phần.

Y nhìn về phía Diệp Phi, người sau hiển nhiên cũng đã cảm nhận được điều không ổn.

Rồi gật đầu.

Chương 665

"Mọi người cẩn thận một chút," Tiểu Ca nhắc nhở mọi người, "Ở đây âm khí rất nặng." "Âm khí?" Vì những gì đã trải qua trước đó, mọi người hiện tại có thể nói là vô cùng mẫn cảm với từ ngữ này.

Cứ như thể ngay lập tức sẽ có thứ gì đó chạy ra vậy.

"Mọi người cũng không cần như vậy," Diệp Phi bổ sung cho mọi người, "Âm khí mà Tiểu Ca nói không phải là âm khí của thế giới kia.

Ý của y là nơi này chắc đã chết rất nhiều người.

Thay vì nói là âm khí, thì giống khí xác hơn." Mặc dù câu trả lời này không kích thích như họ nghĩ, nhưng đối với họ cũng tuyệt đối không phải là một tin tốt.

Ai cũng biết, nếu chỉ chết một hai người, dù có sinh ra thi khí cũng chỉ là một chút.

Nhiều người như họ, có lẽ căn bản sẽ không có chút cảm giác nào.

Vì thi khí ở nơi này đã nhiều đến mức ngay cả họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng, vậy thì số người chết e rằng không chỉ là con số hàng chục.

Mặc dù không biết tại sao lại có nhiều người chết ở nơi này như vậy, nhưng từ kết luận mà nói, một nơi đã chết nhiều người như vậy tuyệt đối không phải là nơi tốt đẹp gì.

"Trong không khí quả thực có một mùi hôi thối của xác chết," Ngô Tà xoa xoa mũi, nói nhỏ.

"Tóm lại mọi người đều cẩn thận một chút," Giả đội trưởng cũng nhắc nhở mọi người, "Bất kể nơi này có thứ gì đó không sạch sẽ hay không, nhưng một nơi có thể chết nhiều người như vậy chắc chắn

không phải là nơi tốt.” Đội bảo vệ lập tức phân tán vị trí, bảo vệ Diệp Phi ở giữa.

Sau đó súng ống cảnh giác chĩa về bốn phía.

Tuy nói những thứ có thể xuất hiện tiếp theo không nhất định là những gì họ có thể đối phó, nhưng sự bố trí vị trí như vậy ít nhất có thể đảm bảo rằng dù có bất kỳ thứ gì xuất hiện cũng sẽ không đánh úp họ.

Bất kỳ cuộc tấn công nào, khi đột nhiên xuất hiện đều là lúc có sức sát thương mạnh nhất.

Chỉ cần có thể chống đỡ được cú đó, thì dù thứ đó có khó đối phó đến mấy, cũng sẽ không bị đánh thảm hại quá.

Mọi người giữ vững đội hình đi về phía trước một lúc.

Ngô Tà đột nhiên ý thức được một điểm không đúng lắm.

“Kỳ lạ quá,” Ngô Tà cau chặt mày nói, “Nếu nơi này chết nhiều người như vậy, không lý nào lại không thấy thi thể chứ.

Sao chúng ta đi lâu như vậy, mà không thấy nửa cái thi thể nào?

Ngay cả khi bị nghiền thành thịt nát, cũng không thể không có cả vết máu chứ.” Sự nghi hoặc của Ngô Tà đương nhiên lập tức nhận được sự đồng tình của Giả đội trưởng.

“Quả thực, cứ như thể có một đám người tuy đã chết, nhưng sau khi chết thì lại biến mất khỏi không khí vậy.

Chuyện này bất kể từ góc độ nào mà nói cũng quá kỳ lạ rồi,” Giả đội trưởng cảnh giác xung quanh nói.

“Nói theo một góc độ khác,” Diệp Phi bĩu môi nhìn xung quanh, “Tóm lại thì chuyện này còn phiền phức hơn chúng ta tưởng tượng.

Nó có nghĩa là ở đây tồn tại thứ gì đó có thể lặng lẽ giết chết

chúng ta, còn có thể xử lý sạch sẽ cả máu của chúng ta nữa?" Nghe đến đây, lông tơ của mọi người đều dựng ngược lên.

Họ chỉ cần hơi tưởng tượng cảnh tượng đó trong đầu, đều không khỏi cảm thấy toàn thân khó chịu.

Phải biết rằng, ngay cả khi gặp phải thứ gì đó ăn thịt người không nhả xương, sau khi bị đối phương tàn sát, cũng nên còn sót lại chút máu thịt.

Nhưng xử lý sạch sẽ như vậy, chỉ có thể nói rõ, họ sắp phải đối mặt với một thứ vượt xa nhận thức của họ.

Sự thật cũng đúng như họ nghĩ.

Khi họ bước đi vững vàng, một đôi mắt đang rình rập họ trong bóng tối.

"Hì hì hì, những tên này lần này, trông có vẻ sẽ vui hơn những lần trước đấy." Mọi người lại đi rất lâu.

Nhưng thứ mà họ vẫn luôn đề phòng không biết sẽ chạy ra từ đâu, lại mãi không xuất hiện.

Họ thậm chí đã cảm thấy thi khí xung quanh đã yếu đi rất nhiều.

Đối mặt với tình huống này, người ta thường có hai kiểu suy nghĩ.

Một là vẫn duy trì cảnh giác, đảm bảo rằng nếu có tình huống đột xuất nào xuất hiện, có thể kịp thời phản ứng.

Kiểu còn lại thì sẽ dần dần thả lỏng thần kinh đang căng thẳng.

Khoảnh khắc này họ có thể sinh ra đủ loại suy nghĩ, nhưng kết quả cuối cùng là họ sẽ dần dần thả lỏng cảnh giác.

"Có phải là vì chúng ta luôn chú ý xung quanh, nên bọn chúng không tìm được cơ hội không?" Ngô Tà nói nhỏ.

Mặc dù Giả đội trưởng và đoàn người vì tố chất chuyên nghiệp của quân nhân, khiến họ dù có suy nghĩ như vậy cũng không đến mức hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của họ là có thể thấy, thần kinh đang căng thẳng của họ cuối cùng cũng đã thả lỏng đi một chút.

Diệp Phi cũng không nói nhiều, trực tiếp chú ý xung quanh.

Lại đi một đoạn nữa, thi khí dường như đã không còn cảm nhận được.

Phía trước thậm chí dường như xuất hiện một lối ra.

Mọi người trong lòng vui mừng khôn xiết.

"Tốt quá rồi!

Là lối ra!" Một thành viên kêu lên kinh hỉ.

Rồi hoàn toàn không tự chủ được mà chạy về phía lối ra.

"Khoan đã!

Đừng làm loạn đội hình!" Giả đội trưởng vội vàng hô.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Khi Giả đội trưởng kêu lên, thành viên kia đã sớm lao ra.

Và kết quả cuối cùng, anh ta cũng không chạy được bao xa.

Một bàn tay đột nhiên từ dưới đất chui ra, rồi trực tiếp tóm lấy mắt cá chân anh ta.

Cú này đương nhiên là tất cả mọi người có mặt đều không ngờ tới.

Đặc biệt là thành viên vừa lao ra kia, càng trực tiếp ngã vật xuống đất.

Đợi đến khi anh ta cúi đầu, nhìn rõ thứ đang tóm lấy mắt cá chân

mình vậy mà là một bàn tay người đẫm máu, cả người lập tức hoảng loạn.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, anh ta trực tiếp rút súng ra bắn loạn xạ xuống đất.

Kiểu tấn công như vậy đối với bàn tay máu kia làm sao có tác dụng gì được.

Bắn loạn xạ một hồi, anh ta thậm chí không bắn trúng một viên đạn nào vào bàn tay máu.

Ngay lúc này, một chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra.

Bàn tay máu kia vậy mà theo mắt cá chân anh ta dần dần bò lên.

Kèm theo sự di chuyển của bàn tay máu, mặt đất dần dần nứt ra.

Tiếp đó vậy mà thấy một người từ dưới đất chui lên.

Nhưng đây không phải là một người bình thường.

Khuôn mặt của người này đã thối rữa.

Toàn bộ cái đầu chỉ còn chưa đến một nửa có thể nhìn thấy máu thịt.

Nửa còn lại đã trắng bệch thành xương.

Ngay cả một nửa có máu thịt kia, cũng đã biến thành thịt nát, chậm rãi rơi xuống.

Dường như ngay cả nửa này có rơi ra hoàn toàn bất cứ lúc nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cú này đương nhiên càng khiến thành viên kia sợ hồn vía lên mây.

Anh ta gào thét một tiếng.

Giương súng bắn loạn xạ vào thi hài đang di chuyển.

Dưới sự tấn công của anh ta, thi hài càng thêm thủng lỗ chỗ.

Nhưng dù vậy, thi hài kia vẫn không có ý định dừng lại.

“Mau giúp đỡ!” Giả đội trưởng ra lệnh một tiếng.

Chương 666

Lập tức có mấy thành viên xông lên.

Nhưng ngay sau đó, lại có mấy cỗ thi hài từ dưới đất chui lên.

Đợi đến khi họ hoàn hồn lại, mới phát hiện họ không biết từ lúc nào đã bị những thi hài này bao vây!

"Chết tiệt!

Đây là một cái bẫy!" Giả đội trưởng sốt ruột hô.

Nhưng vì sự đột ngột của sự việc, cùng với việc họ cũng là lần đầu tiên đối mặt với thi hài, tất cả mọi người trong khoảnh khắc hoàn toàn rối loạn đội hình.

Tất cả mọi người vừa gào thét vừa giương súng bắn.

Chỉ là tấn công của họ đối với những thứ này căn bản không có chút tác dụng nào.

Tình hình vốn đã đột ngột.

Kèm theo sự hỗn loạn đương nhiên càng thêm mất trật tự.

Đội hình của đội bảo vệ càng trở nên hỗn loạn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Chỉ chớp mắt, vậy mà gần như đã bị chia cắt ra.

Trong tình huống này, bị tách lẻ vô dị là tự sát.

Đây là một đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu.

Chỉ là hiện tại họ lại không có cách nào quan tâm đến những điều này.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo đao quang lóe

lên.

Hóa ra là Tiểu Ca vác Hắc Kim Cổ Đao xông ra.

Giữa những cử chỉ vung tay nhấc chân, y liền trực tiếp chém bay đầu của mấy kẻ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca thì vẫn lạnh lùng nói, "Bất kể những hoạt thi này là gì, chỉ cần chặt đầu chúng là có thể khiến hành động của chúng dần dần dừng lại." Nghe lời Tiểu Ca nói, mọi người mới phản ứng lại.

Đương nhiên là vội vàng hết sức có thể nhắm vào đầu hoạt thi mà tấn công.

Cùng với ý chí cầu sinh của họ, và dần dần tìm lại được cảm giác, hoạt thi đương nhiên từ từ không phải là đối thủ của họ.

Chẳng bao lâu sau, những hoạt thi này gần như tất cả đều ngã vật xuống đất.

"Thực ra những hoạt thi này không khó đối phó," Diệp Phi bổ sung nhắc nhở, "Chỉ là mọi người đều thả lỏng cảnh giác, lại bị tấn công bất ngờ, nên mới rối loạn đội hình.

Chỉ cần tìm được cảm giác đối phó với chúng là được." Mọi người nhất thời cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Lúc này, người đang ẩn mình trong bóng tối khẽ nhếch khóe môi nói, "Xem ra người này chính là kẻ lợi hại nhất trong đội ngũ hiện tại rồi." Mọi người lại đi thêm một lúc nữa.

Chẳng mấy chốc, một trận âm thanh như tiếng địch tấu lọt vào tai họ.

Ngay lúc tất cả mọi người đang cảnh giác xung quanh.

Một cánh tay đột nhiên từ dưới đất chui ra, tóm lấy mắt cá chân

Tiểu Ca.

Rồi không cho Tiểu Ca một chút thời gian phản ứng nào, lại có mấy cánh tay khác chui ra.

Sau đó tất cả đồng loạt dùng sức.

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ kéo Tiểu Ca xuống lòng đất.

Tiểu Ca trợn tròn mắt!

Đối với việc này đương nhiên cũng không có chuẩn bị.

Nhìn thấy y sắp bị kéo xuống lòng đất.

Diệp Phi trực tiếp xông ra, Trảm Long Đao vung lên, liền chém đứt những cánh tay đó.

Ngay sau đó quay người liền tung ra một đạo kiếm khí.

Lần này, người cảm thấy đột ngột đương nhiên trở thành kẻ đang ẩn mình trong bóng tối kia.

Tốc độ tấn công của kiếm khí của Diệp Phi cực nhanh.

Đợi đến khi hắn ta phản ứng lại, kiếm khí đã đến trước mặt hắn ta rồi.

May mà phản ứng của hắn ta cũng nhanh chóng.

Nhảy vọt một cái, liền thoát ra khỏi bóng tối.

"Ai đó!" Giả đội trưởng và những người khác nhanh chóng giương súng về phía kẻ đến.

"Những hoạt thi này chắc chắn là do ngươi làm ra, đúng không?" Diệp Phi nói, "Trang phục của chúng rất giống đội khảo cổ hoặc đội trộm mộ.

Nếu tôi không đoán sai, ngươi chắc là sau khi giết chết những người này, đã giam giữ linh hồn của họ trong cơ thể, rồi dùng cho

mục đích của mình, đúng không?" Người vừa đáp xuống vẫn không hề hoảng loạn, cười ha ha nói, "Ha ha, cả nhát đao vừa rồi, và cả phán đoán của ngươi nữa.

Ta quả thực đã đánh giá thấp ngươi rồi.

Không sai, đây chính là năng lực của ta.

Các ngươi có thể gọi ta là Cản Thi Nhân.

Vừa rồi chỉ là một chút lễ gặp mặt nhỏ thôi.

Năng lực của ta ngươi về cơ bản đã nói đúng rồi.

Chỉ có một chút sơ hở nhỏ.

Ta có thể khiến những hoạt thi này tự chủ tấn công.

Cũng có thể dùng một cách khác để khống chế những hoạt thi này.

Nếu là tự chủ tấn công, cách làm của các ngươi quả thực không sai.

Nhưng nếu là cách khác…" Mọi người trong lòng căng thẳng.

Vì đã xác định được những chuyện trước đó là do hắn gây ra, vậy thì kẻ này tất nhiên đến không có thiện ý.

Vậy thì những lời mà hắn nói đương nhiên cũng không phải là lời tốt đẹp gì.

Mọi người vội vàng nhìn xung quanh.

Lập tức chú ý thấy.

Những hoạt thi trước đó đã bị giải quyết vậy mà từng con một lại đứng dậy.

"Chuyện này là sao!" Ngô Tà lập tức hoảng sợ kêu lớn một tiếng.

"Chết tiệt!

Những thứ này sao lại bò dậy rồi!" Biểu cảm của Giả đội trưởng cũng trở nên hoảng loạn mấy phần.

Cản Thi Nhân cười lạnh nói, "Bất kỳ sinh mệnh nào, là sống hay chết, đương nhiên đều do hồn phách của nó quyết định.

Hiện tại linh hồn của chúng đang nằm trong tay ta.

Không sai.

Chặt đầu chúng thì đương nhiên chúng sẽ mất khả năng hành động.

Nhưng đó là khi chúng tự chủ hành động.

Chỉ cần ta không buông tha hồn phách của chúng, chúng sẽ không có khái niệm chết." Diệp Phi trừng mắt nhìn Cản Thi Nhân nói, "Người đã chết rồi, ngươi lại không để họ yên nghỉ, thật là độc ác." "Thì sao?" Cản Thi Nhân cười lạnh nói, "Muốn trách thì trách bản thân chúng không có bản lĩnh, để linh hồn rơi vào tay ta.

Ta chẳng qua là để đám linh hồn rác rưởi này được kiểm soát một chút mà thôi.

Nhìn chúng đi, dù đã biến thành hoạt thi, cũng vô dụng như vậy.

Nhưng nếu ta có thể khống chế chúng, đương nhiên có thể khiến chúng được lợi dụng tốt hơn.

Chúng còn phải cảm ơn ta mới đúng." "Thật nực cười," Diệp Phi không kìm được nói, "Rõ ràng là đang nô dịch người khác, lại nói ra những lời đường hoàng đến vậy." "Kẻ thắng làm vua, đó là quy tắc vĩnh hằng bất biến của thế giới này.

Ngươi có thấy sư tử nuốt chửng linh dương là tàn nhẫn không?

Chương 667

Chúng biến thành như vậy, nói cho cùng vẫn là do bản thân chúng quá vô dụng.

Nếu chúng có bản lĩnh bảo vệ mình, thì làm sao lại thành ra như thế này?

Nói với các ngươi những điều này cũng vô nghĩa.

Dù sao thì các ngươi cũng sắp chết ở đây rồi." Cản Thi Nhân búng tay một cái.

Tất cả hoạt thi đồng loạt xông về phía mọi người.

Mọi người đương nhiên lập tức vào thế phòng thủ.

Nhưng bây giờ hồn phách của những hoạt thi này hoàn toàn do Cản Thi Nhân khống chế, nhất thời họ cũng không biết nên giải quyết thế nào.

Dưới sự bức bách của hoạt thi, mọi người rất nhanh lại bị bao vây.

Mặc dù họ vẫn dốc hết sức mình chống cự, nhưng đòn tấn công của họ đánh vào hoạt thi chẳng khác nào muối bỏ biển, căn bản không có chút tác dụng nào.

Tiểu Ca vẫn là người ít nói làm nhiều.

Trực tiếp một bước lao lên, rút đao chém mấy nhát vào hoạt thi.

Liền trực tiếp chém một hoạt thi thành mấy đoạn.

Mọi người đương nhiên hiểu ý của Tiểu Ca.

Vì dù có chặt đầu, hoạt thi vẫn có thể hành động, vậy thì cứ trực tiếp chém chúng đến mức không thể hành động nữa.

Nhưng sự thật lại một lần nữa khiến họ thất vọng.

Dù đã biến thành mấy đoạn, chúng vẫn cứ bò về phía mọi người.

“Khốn kiếp!

Chẳng lẽ những hoạt thi này hoàn toàn không có cách nào đối phó sao!” Giả đội trưởng kêu lên với một chút tuyệt vọng.

Tình thế hiện tại thực sự quá rõ ràng.

Muốn đối phó với những hoạt thi này, cách duy nhất là rút hồn phách của chúng ra.

Nhưng đáng tiếc là, chuyện như vậy, trong số họ căn bản không có ai có thể làm được!

“Đừng giãy giụa nữa, vô ích thôi, hôm nay các ngươi tất cả đều phải chết ở đây.” Cản Thi Nhân cười lạnh.

Lại kèm theo một tiếng búng tay.

Tất cả hoạt thi giống như rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Thế xông lên càng trở nên hung hãn hơn.

“Chết tiệt!

Kiểu này không phải cách rồi!

Cứ thế này chúng ta thật sự đều sẽ chết mất!” Ngô Tà sốt ruột hô.

“Hay là chúng ta liều một phen tốc độ!” Giả đội trưởng đề nghị, “Dù sao phía trước chính là lối ra rồi!

Chỉ cần xông ra ngoài chúng ta sẽ an toàn!” “Vô ích,” Tiểu Ca lạnh lùng nói ra câu đó.

Mấy người nhìn Tiểu Ca một cái.

Cũng lập tức phản ứng lại.

Nếu hiện tại họ nhìn thấy chính là tất cả hoạt thi, thì đây quả thực là một cách có thể thử.

Nhưng đáng tiếc.

Số lượng hoạt thi vượt xa tưởng tượng của họ.

Thậm chí hiện tại dưới lòng đất còn bao nhiêu đang chờ đợi họ căn bản không thể biết được.

Nếu họ mù quáng xông lên, sẽ rất có khả năng giống như trước đó, bị hoạt thi đột nhiên chui ra từ dưới đất tóm lấy.

Bây giờ họ ít nhất còn có thể giãy giụa một chút.

Nếu thực sự đến lúc đó, mới là thật sự không có cách nào cả!

"Chết tiệt!

Chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây sao!" Giả đội trưởng cũng gần như tuyệt vọng nói.

"Không sai, chết ở đây chính là tận cùng của các ngươi," Cản Thi Nhân cười lạnh nói, "Đừng giãy giụa nữa, chấp nhận số phận đi." "Phải vậy sao?

Tôi thấy chưa chắc đâu." Ngay sau đó, một tiếng hừ lạnh của Diệp Phi lại cắt ngang suy nghĩ của hắn ta.

Hắn ta ngưng thần nhìn về phía Diệp Phi.

Nhớ lại việc Diệp Phi trước đó đã lập tức xác định được vị trí của mình, trong lòng không khỏi nảy sinh chút cảnh giác.

"Sao?

Chẳng lẽ ngươi còn muốn dựa vào cơ thể đã mệt mỏi rã rời đó mà làm được gì ư?" Cản Thi Nhân dò hỏi.

Diệp Phi nhún vai nói, "Quả thực, cơ thể tôi hiện tại rất khó làm

được gì.

Nhưng cơ thể tôi không có cách, không đại biểu tôi không có cách nào cả đâu.” Diệp Phi lại cười ha ha.

Ngay lúc Cản Thi Nhân vẫn còn hoài nghi, Diệp Phi rút ra chiếc U Minh Quỷ Tỳ của mình.

Sau đó trong lòng bắt đầu thầm niệm một loại chú ngữ.

Kèm theo sức mạnh dũng mãnh dâng trào, Quỷ Tỳ dần dần phát ra ánh sáng màu xanh lá sẫm.

Ánh sáng này không hề ấm áp.

Thậm chí còn mang theo chút ý vị lạnh lẽo.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn thứ trong tay Diệp Phi.

Trong ấn tượng của họ, Diệp Phi lẽ ra không có thứ này mới đúng.

Ngay lúc này.

Không gian phía sau Diệp Phi đột nhiên vặn vẹo.

Chẳng mấy chốc một không gian giống như hắc động xuất hiện.

Cản Thi Nhân nghi hoặc nhìn không gian này.

Nhưng những người khác thì đã trợn tròn mắt.

Bởi vì khí tức phát ra từ hắc động này hoàn toàn giống hệt với khí tức mà họ cảm nhận được khi lối vào âm gian mở ra trước đó!

“Diệp Phi!

Đây là!” Ngô Tà kinh ngạc nói.

“Không sai,” Diệp Phi gật đầu, “Đây chính là lối vào thế giới kia.

Bất kể những hoạt thi này là gì, nhưng chúng đã chết là một sự

thật không thể chối cãi.

Vì đã là người chết, đương nhiên vẫn là giao cho người chết xử lý là thích hợp nhất.

Các ngươi thấy sao?" Gần như là để đáp lại lời Diệp Phi.

Vô số bóng người xuất hiện ở lối vào.

Âm khí trên người họ vô cùng nồng đậm, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Hơn nữa Tiểu Ca lập tức đã nhìn ra được, đây không phải là những người chết bình thường.

Mà là âm binh của thế giới kia!

"Diệp Phi, chuyện này là sao?" "Chuyện này nói ra thì dài dòng, nói đơn giản là tôi có thể mượn vài âm binh ra dùng một chút," Diệp Phi thản nhiên nói.

Tiếp đó nhìn về phía Cản Thi Nhân, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của đối phương, thản nhiên nói, "Thôi được rồi, như vậy là công bằng rồi."